ज्ञानात् विधूतपाप्मा नाकमभ्येति ॥ न हि कश्चिदविज्ञाय याथातथ्येन दैवतः । श्रौतानां कर्मणां विप्रः स्मार्तानां चाश्नुते फलम्'॥ १० ॥

अनादिष्टमध्वरादौ सवान्ते कर्मणि परिभाषितं मन्त्रगणं वक्ष्यामः । सर्वमाग्नेयं गायत्रं गौतमीयं सर्वं सावित्रमौष्णिहं भारद्वाजीयं सर्वं सौम्यमानुष्टुभमाथर्वणिकं सर्वं बार्हस्पत्यं बार्हतमाङ्गिरसं सर्वं वारुणं पाङ्क्तमाभिन्वायनीयं सर्वमैन्द्रं त्रैष्टुभं याज्ञवल्कीयं सर्वमादित्यदैवतं जागतं कौत्सम् ॥ ११ ॥

ज्योतिष्टोमे दीक्षाप्रभृति वक्ष्यामो दीक्षायां भृगुरग्राविष्णू गायत्री प्रायणीयेऽङ्गिरसोऽदितिरुष्णिक् क्रये विश्वामित्रः सोमोऽनुष्टुप् आतिथ्ये वसिष्ठो विष्णुर्बृहती प्रवर्ग्ये कश्यप आदित्यः पङ्क्तिः उपसत्स्वात्रेय उपसद्देवता त्रिष्टुप् अग्नीषोमीयेऽग्न्योऽग्नीषोमौ जगती प्रायणीयेऽतिरात्र आग्निवेश्योऽहोरात्रे अतिजगती चतुर्विंशेऽहनि शौकरायणः संवत्सरः शक्वरी अभिप्लवे षडहे सावर्णोऽर्धमासा मासा अतिशक्वरी पृष्ठ्ये षडहे सायकायन ऋतवोऽष्टिः अभिजिति प्रियव्रतो अग्निरत्यष्टिः स्वरसामसु सरस्वत्यापो धृतिः विषुवति रौहिणायन आदित्योऽतिधृतिः विश्वजिति सोमर इन्द्रः कृतिः गो आयुषोर्वाकाग्निर्मित्रा वरुणौ प्रकृतिः दशरात्र आत्रायणि विश्वेदेवा आकृतिः दाशरात्रिके पृष्ठ्ये षडहे माण्डव्यो दिशो विकृतिः छन्दोमेषु शौनायन इमे लोकाः संकृतिः दशमेऽहनि पराशरः संवत्सरोऽभिकृतिः महाव्रते शैलिनः प्रजापतिरुत्कृतिः उदयनीयेऽतिरात्रे शौनकायनी वायुश्छन्दांसि सर्वाणि ॥ १२ ॥ ऋषिभिरुपलक्षित वाक्यमृषयः छन्दोभिरुपलक्षिता देवता मन्त्रवर्णाद्दृग्यजुषयोर्विनियोगतश्च विज्ञेया । सर्वमेतच्छन्दो दैवतमार्षं च विज्ञाय यत् किञ्चिज्जपहोमादि करोति तस्य फलमश्नुते । अध्यायप्रारम्भे यथाविधि स्नात्वा छन्दःपुरुषमेनोनिर्णोदन शरीरे न्यसेत् तिर्यग्भिस्त्रयमस्य ऊर्ध्वबुध्नः तस्याक्षिणी गौतमभरद्वाजौ श्रोत्रे विश्वामित्रजमदग्नी नासिके वसिष्ठकश्यपौ वागत्रिः । गायत्रीं छन्दोऽग्निर्देवता शिरसि विन्यसेदुष्णिहं सवितारं ग्रीवास्वनुष्टुभं बृहतीं बृहस्पतिम् बाह्वोर्हृदयान्तरे द्यावापृथिवी मध्ये त्रिष्टुभमिन्द्रं श्रोण्योर्जगतीमादित्यम् मेढ्रेऽतिच्छन्दसं प्रजापतिम् पायौ यज्ञायज्ञियं वैश्वानरम् जानोरनुष्टुभं विश्वान्देवान् अष्ठीवतोः पङ्क्तिं मरुतः पादयोर्द्विपदां विष्णुम् प्राणेषु विच्छन्दसं वायुम् न्यूनातिरिक्तमङ्गेषु न्यूनाक्षरं छन्द आपो देवतान्येषु सर्वाङ्गेषु योजयित्वा वेदमयः सम्पद्यते ब्राह्मणसदृशो भवति ब्राह्मं तेजश्च वर्धते न कृतविद्यं विन्दते वाङ्मयी यजुर्वेदः साम-

ऽष्टकश्च विराड्रूपा। द्वादशिनस्त्रयो-ऽष्टकश्च ज्योतिष्मती यतोऽष्टकस्ततो ज्योतिः। चत्वारोऽष्टका जागतश्च महाबृहती। मध्ये जागतश्चेद्यवमध्या। चत्वारो दशकावष्टकास्त्रयः पंक्त्युत्तरा विराट् पूर्वा वा॥७॥ सप्तमं जगती जागतपदा। षष्टिनस्त्रयः स्त्रौ च द्वौ महासतो बृहती। षट्कौ सप्तकः षट्कौ दशकौ नवकश्च षडष्टका वा महापङ्क्तिः॥ माध्यन्दिनीये वाजसनेयके सर्वानुक्रमणिकैषा ऋविभंगवतः कात्यायन-स्यैषा कृतिर्भगवतः कात्यायनस्य॥८॥

इति सर्वानुक्रमणिकायां पञ्चमोऽध्यायः।

श्रीशुक्लयजुर्वेदः

वाजसनेयिसंहिता माध्यन्दिनीशाखा ।

प्रथमोऽध्यायः ।

हरिः ॐ । इषे त्वा । ऊर्जे त्वा । वायव स्थ । देवो वः सविता प्रार्पयतु श्रेष्ठतमाय कर्मण आप्यायध्वमघ्न्या इन्द्राय भागं प्रजावतीरनमीवा अयक्ष्मा मा वस्तेन ईशत माघशंसो ध्रुवा अस्मिन् गोपतौ स्यात बह्वीः । यजमानस्य पशून् पाहि ॥ १ ॥

प्रणम्य लक्ष्मीं नृहरिं गणेशं भाष्यं विलोक्यौवटमाधवीयम् ।
यजुर्मनूनां विलिखामि चार्थं परोपकाराय निजेक्षणाय ॥१॥
दूरादसूयां निर्धूय कृपां कृत्वा ममोपरि ।
विलोक्यो वेददीपोऽयं बुद्धिमद्भिर्द्विजोत्तमैः ॥ २ ॥

तत्रादौ ब्रह्मपरम्परया प्राप्तं वेदं वेदव्यासो मन्दमतीन् मनुष्यान् विचिन्त्य तत्कृपया चतुर्धा व्यस्य ऋग्यजुःसामाथर्वाख्यांश्चतुरो वेदान् पैलवैशम्पायनजैमिनिसुमन्तुभ्यः क्रमात् उपदिदेश ते च स्वशिष्येभ्यः । एवं परम्परया सहस्रशाखो वेदो जातः । तत्र व्यासशिष्यो वैशम्पायनो याज्ञवल्क्यादिभ्यः स्वशिष्येभ्यो यजुर्वेदमध्यापयत् । तत्र दैवात् केनापि हेतुना

क्रुद्धो वैशम्पायनो याज्ञवल्क्यं प्रत्युवाच मदधीतं त्यजेति। स योगसामर्थ्यान्मूर्त्तां विद्यां विधाय उद्ववाम। वान्तानि यजूंषि गृह्णीतेति गुरुणा अन्ये वैशम्पायनशिष्यास्तित्तिरयो भूत्वा यजूंषि अभक्षयन्। तानि यजूंषि बुद्धिमालिन्यात् कृष्णानि जातानि। ततो दुःखितो याज्ञवल्क्यः सूर्यमाराध्य अन्यानि शुक्लानि यजूंषि प्राप्तवान्। तानि च जाबालगौधेयकाण्वमाध्यन्दिनादिभ्यः पञ्चदश शिष्येभ्यः पाठितवान्। तथा च श्रुतिः [बृहदारण्य० माध्य० ५, ५, ३३] आदित्यानीमानि शुक्लानि यजूंषि वाजसनेयेन याज्ञवल्क्येनाख्यायन्त इति। अस्यार्थः। आदित्यादधीतान्यादित्यानि शुक्लानि शुद्धानि। वाजस्यान्नस्य सनिर्दानं यस्य स वाजसनिस्तदपत्यं वाजसनेयस्तेन याज्ञवल्क्येन शिष्येभ्य आख्यायन्ते कथ्यन्त इत्यर्थः। तत्र मध्यन्दिनेन महर्षिणा लब्धो यजुर्वेदशाखाविशेषो माध्यन्दिनः। यद्यपि याज्ञवल्क्येन बहुभ्यः शिष्येभ्य उपदिष्टः तथापि ईश्वरकृपया मध्यन्दिनसम्बन्धितया लोके प्रख्यायते। तं माध्यन्दिनं वेदं येऽधीयन्ते विदन्ति वा शिष्यपरम्परया वर्त्तमानास्तेऽपि माध्यन्दिना उच्यन्ते॥

अतएव 'स्वाध्यायोऽध्येतव्यः' इति [शत० ब्रा० ११, ५, ६, ७] स्वशाखाध्ययनं विहितम्। तथाध्ययनं प्रतिमन्त्रमृषिच्छन्दोदेवताविनियोगार्थज्ञानपूर्वकं विधेयम् अन्यथा दोषश्रवणात्। 'एतान्यविदित्वा योऽधीतेऽनुब्रूते जपति जुहोति यजते याजयते तस्य ब्रह्म निर्वीर्यं यातयामं भवत्यथान्तराश्वगर्त्तं वापद्यते स्थाणुं वर्च्छति प्रमीयते वा पापीयान् भवति' इति कात्यायनोक्तेः। [अनुक्रम० १, १] अध्यापिप्राप्ते फलश्रवणाच्च। 'अथ विज्ञायैतानि योऽधीते तस्य वीर्यवदथ योऽर्थवित्तस्य वीर्यवत्तरं भवति जपित्वा हुत्वेष्ट्वा तत्फलेन

युज्यते'—इत्युक्तेश्च । [अनु० १, १] तस्मादेदमन्त्राणामृष्यादिज्ञानमर्थज्ञानं चावश्यकमन्यथा फलवैफल्यात् । तत्र यजुर्वेदमन्त्रेषु कानिचित् यजूंषि काश्चन ऋचः । तत्र ऋचां नियताक्षरपादावसानानामावश्यकं छन्दः कात्यायनेनोक्तम् । यजुषां षडुत्तरशताक्षरावसानानामेकाक्षरादीनां पिङ्गलेन दैव्येकमित्यादिनोक्तं छन्दो बोद्धव्यम् । तदधिकानां तु होता यक्षद्वनस्पतिमभिहीत्यादीनां [अध्या० २१,४६] नास्ति छन्दःकल्पना ॥—तत्राद्याध्याये द्वितीयाध्यायाष्टाविंशतिकण्डिकायेति दर्शपौर्णमाससन्त्राः । तेषां परमेष्ठी प्रजापतिर्ऋषिर्देवताः प्राजापत्या वा । द्वितीयाध्यायान्तिमकण्डिकाषट्कपित्र्यमन्त्रास्तेषां प्रजापतिर्ऋषिः । आद्येऽध्याये सर्वाणि यजूंषि एका पुरां क्रूरस्येति [१, २८] ऋक् । यजुषां पिङ्गलोक्तं छन्दो बोद्धव्यं विस्तरभयान्नोच्यते । ऋचान्तु छन्दांसि वक्तव्यानि । तत्राद्यायां कण्डिकायां पञ्च मन्त्राः । द्वौ त्र्यक्षरौ । तृतीयश्चतुरक्षरः । चतुर्थो द्विपञ्चाक्षरः । पञ्चमी नवाक्षरः ॥—तत्र प्रकृतित्वादादौ दर्शपौर्णमासमन्त्राः । यत्र समग्राङ्गानामुपदेशः क्रियते सा प्रकृतिः । यत्र विशेषाङ्गमात्रमुपदिश्यतेऽङ्गान्तराणि तु प्रकृतेरतिदिश्यन्ते सा विकृतिः । तत्र प्रकृतिस्त्रिविधा अग्निहोत्रमिष्टिः सोमश्चेति । तत्र यद्यपि कृताधानस्यैव दर्शपौर्णमासयोरधिकारादादौ अन्वाधानमन्त्रा वक्तुमुचितास्तथाप्याधाने पवमानेष्टयो विधेयास्ता अन्वाधानस्यैवाङ्गमिति । पवमानेष्टीनाञ्च दर्शपौर्णमासविकृतित्वात्सोमेऽपि दीक्षणीयप्रायणीयादिषु दर्शपौर्णमाससापेक्षत्वादादौ दर्शपौर्णमासमन्त्राः गदितुमुक्ताः । ते चेषेत्वादयः ॥—तत्रेषे त्वेति द्विपदन्त्र्यक्षरो मन्त्रः । तस्य दैव्यनुष्टुप्छन्दः । शाखा देवता । पलाशशाखाच्छेदने विनि-

योगः। शाखादीनामचेतनत्वेऽपि तदभिमानिनीनां देवतानां सत्त्वाद्देवतात्वम्। अभिमानिव्यपदेशस्त्विति व्याससूत्रोक्तेः। मृदब्रवीदापोऽब्रुवन्निति श्रुतेश्च। तस्माच्छाखोखापयःस्रुक्-यूपादीनामपि देवतात्वम्। तत्र प्रतिपदि दर्शयागं चिकीर्षुरमावास्यायां प्रातरग्निहोत्रं हुत्वा दर्शयागार्थं ममाग्ने वर्च इति [कात्या० २, १, ३] मन्त्रेण अग्निषु समिदाधानरूपमन्वाधानं कृत्वा वत्सापाकरणं कुर्यात्। दर्शयागे त्रीणि हवींषि सन्ति। आग्नेयोऽष्टाकपाल ऐन्द्रं दध्यैन्द्रम्पय इति तत्र प्रतिपदि दधि होतुं दध्नो निष्पत्त्यै रात्रावामावास्यायां गावो दोग्धव्याः। तद्दोहनार्थं प्रातर्लौकिकदोहादूर्ध्वं स्वमातृभिः सह चरन्तो वत्साः स्वमातृभ्यः पलाशशाखयापाकरणीयाः। तदर्थं पलाशशाखाच्छेदनम्। गायत्र्या पक्षिरूपं विधाय यदा दिवः सोमयज्ञाहृता तदैतत्पर्णमभवत् ततः पलाशोऽभवदिति श्रुत्या [श० ब्रा० १, ७, १—८, २, १०] पलाशस्य प्राशस्त्यं ब्रह्मवर्चोक्तं तस्मात्पलाशशाखाच्छेदनम्॥

अथ मन्त्रार्थः—क्रियापदाध्याहारेण। हे शाखे! 'इषे' इष्यै 'त्वा' त्वां छिनद्मि। इष्यते काङ्क्ष्यते सर्वैर्व्रीह्यादिधान्यनिष्पत्तये सा इट्। श्रुत्या वृष्टिर्व्याख्याता। कर्मणि क्विप्। वृष्ट्यै तदाह यदाहेषे त्वेति श्रुतेः [१, ७, १, २]। पर्णशाखाञ्छिनत्ति शमीलीं वेषे त्वोर्जे त्वे ति वा छिनद्मि इति वोभयोः साकाङ्क्षत्वात्सममथामीति वोत्तर इति कात्यायनोक्तेः [कात्या० ४, २, १—३]। छिनद्मीति क्रियापदमध्याहर्त्तव्यम्। कात्यायनसूत्रस्यायमर्थः—पलाशशाखा शमीशाखा वात्र विकल्पिता। तच्छेदने इषे त्वोर्जे त्वेति द्वौ मन्त्रौ विकल्पितौ। तयोः क्रियापदाकाङ्क्षत्वादर्थावबोधाय छिनद्मि इति पदमध्याहर्त्तव्यमित्येकः पक्षः। इषे त्वेति छेद-

नार्यो मन्त्रः। ऊर्जे त्वेति सन्नमनार्थः। सन्नमनं ऋजुकरणं शाखालग्नधूल्याद्यपनयनम्। इदं पचान्तरमित्यर्थः। ऊर्जे त्वा। शाखैव देवता। हे शाखे! 'त्वा' त्वां सन्नमयामि ऋजूकरोमि। किमर्थम्, 'ऊर्जे' ऊर्ज बलप्राणनयोः। ऊर्जति सर्वान्मनुष्यपश्वादीन् बलयति पानादिना दृढशरीरान् करोति। यद्वा। प्राणयति प्रकर्षेण चेष्टयतीति व्युत्पत्तिद्वयेन वृष्टिगतो जलात्मको रस ऊर्जशब्देनोच्यते। तस्मै रसाय त्वामनुमार्ज्मि। यो वृष्टादूर्ग्रसो जायते तस्मै तदाहेति श्रुतेः [१, ७, १, २]। एतन्मन्त्रद्वयपाठेनाध्वर्युरिष्यमाणमन्नं बलकरमाज्यक्षीरादिरसञ्च यजमाने सम्पादयत्येव। 'इषे त्वोर्जे त्वेत्याहेषमेवोर्जं यजमाने दधाति' इति तित्तिरवचनात्। कात्यायनः [४, २, ७] 'मातृभिर्वत्सान् संसृज्य वत्सं शाखयोपस्पृशति वायव स्थेति'। वायुर्देवता। वा गतिगन्धनयोः। यान्ति गच्छन्ति वायवो गन्तारः। हे वत्साः! यूयं 'वायवः स्थ' मातृभ्यः सकाशात् अन्यत्र गन्तारो भवत। मातृभिः सह गमने सति सायं दोहो न लभ्यत इत्यभिप्रायः। यद्वा। वायुसादृश्याद्वत्सानां वायुत्वम्। यथा वायुः पादप्रक्षालननिष्ठीवनादिभिरुपहतांभूमिं शोषयित्वा पुनाति। एवं वत्सा अप्यनुलेपनहेतुभूतगोमयादिदानेन भूमिं पुनन्ति तस्मादायुसादृश्यम्। अथवा नृणां यथा स्वनिवासाय गृहनिर्माणसामर्थ्यमस्ति एव पशूनां तदभावाच्चिरावरणेऽन्तरिक्षे सञ्चरणादन्तरिक्षमिव पशूनां देवता। तस्यान्तरिक्षस्य वायुरधिपतिः स च वायुः स्वावयवानिव पशून् पालयतीति पशूनां वायुरूपत्वम्। तथा पालनाय पशून्वायवे समर्पयितुं वायुरूपत्वमापाद्य वायव स्थेति मन्त्रः प्रवर्त्तते। तदुक्तं तित्तिरिणा वायव स्थेत्याह वायुर्वा अन्तरिक्षस्याध्यक्षोऽन्तरिक्षदेवत्याः

खलु पशवो वायव एवैतान् परिददातीति। यद्वा तृणभक्षणायाहनि तत्र तत्रारण्ये चरित्वा सायंकाले वायुवेगेन यजमानगृहे समागमनाय पशून् प्रवर्त्तयितुं वायुरूपत्वमुच्यते। कात्यायनः [४, २, ८, १०] देवो व इति मातृणाम् एकां व्याकृत्यैन्द्रमवति माहेन्द्रं वेति। अस्यार्थः। पूर्वसूत्राच्छाखयोपस्पृशतीति पदद्वयमनुवर्त्तते। वत्सानां मातरो या गावः सन्ति तासां मध्ये एकाङ्गां व्याकृत्य पृथक्कृत्य देवो व इति मन्त्रेण शाखयोपस्पृशेत्। तथा सति गोसम्बन्धिदधिरूपं हविरैन्द्रं माहेन्द्रं वा भवतीति। देवो व इति मन्त्रस्येन्द्रो देवता। षू प्रेरणे। सुवति स्वस्वव्यापारे प्रेरयतीति सविता। देवः द्योतमानः परमेश्वरः। हे गावः। वो युष्मान् प्रार्पयतु प्रभूततृणोपेतं वनं गमयतु। किमर्थम्? श्रेष्ठतमाय कर्मणे। चतुर्विधं कर्म। अप्रशस्तम्। प्रशस्तम्। श्रेष्ठम्। श्रेष्ठतमञ्चेति। लोकविरुद्धं वधबन्धचौर्यादिकमप्रशस्तम्। लोकैः श्लाघनीयं बन्धुवर्गपोषणादिकं प्रशस्तम्। स्मृत्युक्तं वापीकूपतडागादिकं श्रेष्ठम्। वेदोक्तं यज्ञरूपं श्रेष्ठतममिति तल्लक्षणम्। यज्ञो वै श्रेष्ठतमं कर्मेति श्रुतेः [१, ७,१, ५]। हे अघ्न्याः गावः। गोवधस्योपपातकरूपत्वाद्धन्तुमयोग्या अघ्न्या उच्यन्ते। तथाविधा यूयमिन्द्राय भागम् इन्द्रमुद्दिश्य सम्पादयिष्यमाणं दधिरूपहेतु क्षीरम् आप्यायध्वं समन्ताद्वर्धयध्वम्। सर्वास्वपि गोषु प्रभूतक्षीरं कुरुत। ओप्यायी वृद्धौ [धा०१४ १७]। वो युष्मान् पहर्त्तुं स्तेनश्चौरो मा ईशत ईश्वरः समर्थो मा भूत्। अघशंसः अघेन तीव्रपापेन भक्षणादिना शंसो घातको व्याघ्रादिरपि मा ईशत वो हिंसको मा भूत्। कीदृशीर्युष्मान्? प्रजावतीः बहुपत्याः। अनमीवाः अमीवा व्याधिः स नास्ति यासां ताः अनमीवाः, कृमिदुष्टत्वादिरूपरोगरहिताः।

अयक्ष्माः यक्ष्मा रोगराजः प्रबलरोगरहिताः । किञ्च । यूयं गोपतौ गवां युष्माकं पत्यावस्मिन् यजमाने ध्रुवाः शाश्वतिकीः बह्वीर्बहुविधाः स्यात भवत ॥ का० [४, २, ११] 'यजमानस्य पशूनित्यग्न्यागारस्यान्यतरस्य पुरस्ताच्छाखामुपगूहतीति' । हे पलाशशाखे ! त्वमुन्नतप्रदेशे स्थित्वा प्रतीक्षमाणा सती यजमानस्य पशून् अरण्ये सञ्चरतश्चोरव्याघ्रादिभयात् पाहि रक्ष । शाखया रक्षिता गावो निरुपद्रवाः सत्यः सायं पुनरागच्छन्तीत्याशयः । यद्यप्यचेतना शाखा तथापि तदभिमानिनीं देवतामुद्दिश्य वसुक्तम् । यथा शास्त्रज्ञा अचेतनेऽपि शालग्रामे शास्त्रदृष्ट्या विष्णुसन्निधिमभिप्रेत्य विष्णुं सम्बोध्य षोड़शोपचारान् विदधत इत्युक्तं प्राक् ॥

अथ व्याकरणप्रक्रिया । 'इषे' इषेरिच्छार्थस्य, कर्मणि क्विप् । किस्वादुपधाया गुणाभावः । तस्माच्चतुर्थ्येकवचनम् । इषशब्दगत इकारो धातुस्वरेण प्रातिपदिकस्वरेण चोदात्तः । स्वरविधौ व्यञ्जनस्याविद्यमानत्वात् [पा० का० ६,१, २२३ परि० १] । चतुर्थ्येकवचनस्य प्रत्ययत्वाद् आद्युदात्तत्वे प्राप्ते अनुदात्तौ सुप्पिताविति [पा० ३, १, ४] तदपवादेनानुदात्तत्वे प्राप्तेऽपि सावेकाचस्तृतीयादिर्विभक्तिरित्युदात्तत्वम् [पा० ६, १, १६८] । तस्मिन् सति अनुदात्तं पदमेकवर्जमितीकारोऽनुदात्तः [पा० ६, १, १५८] । यद्यप्येकशब्देन द्वयोरुदात्तयोरन्यतरोयः कोऽपि वक्तुं शक्यते तथापि सति शिष्टस्वरो बलीयानिति न्यायेन [पा० का० ६, १, १५८ वा ८] विभक्तिगत उदात्त एव प्रबलः । तथा सत्यनुदात्तादिरुदात्तान्तमिदं पदं सम्पन्नम् । 'त्वा' । युषेर्भजनार्थस्य युष्यसिभ्यां मदिगिति [उ० १, १३ ७] मदिक्प्रत्ययान्तस्य युष्मच्छब्दस्य द्वितीयायां त्वेति रूपम् । तस्य प्रातिपदिकस्वरेण यद्यपि उदात्तः प्राप्त-

स्तथापि अनुदात्तं सर्वमपादादाविलस्य सूत्रस्य अनुवृत्तौ सत्यां [पा० ८, १, १८] त्वामौ द्वितीयाया इति [पा० ८, १, २३] त्वादेशविधानादयं शब्दोऽनुदात्तः॥ ऊर्जे। ऊर्ज बलप्राणनयोरस्मात् क्विप्। ऊर्जति बलवन्तं प्राणवन्तं वा करोति इत्यूर्क् अन्नम्। ऊर्गित्यन्ननामोर्जयतीति सत इति यास्कः [निरु० ८, २७]। स्वर इयेवत्। संहितायां तूदात्तादनुदात्तस्य स्वरित इति [पा० ८, ४, ६६] त्वाशब्दस्य स्वरितत्वम्। मन्त्रद्वयस्य संहितायाम् ऊर्जे इति जकारस्य स्वरितात् संहितायामनुदात्तानामिति [पा० १, २, ३९] प्रचयाभिधायामेकश्रुतौ प्राप्तायां तदपवादत्वेनोदात्तस्वरितपरस्य सन्नतर इत्यत्यन्तनीचोऽनुदात्तो भवति [पा० १, २, ४०] । अग्रिमस्य त्वाशब्दस्य स्वरितत्वम्। एवमुत्तरपदेषु संहितायां स्वरा ऊहनीयाः॥ 'वायवः' वातेर्गत्यर्थात् कृवापाजिमिस्वदिसाध्यशूभ्य उणित्युण् [उ० १, १]। सति शिष्टप्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तो वायुशब्दः। जसः सुप्त्वादनुदात्तत्वम्। जसि चेति [पा० ७, ३, १०९] गुणेऽवादेशे च स्थानेऽन्तरतम इति [पा० १, १, ५०] परिभाषया उदात्त एव जाते वायव इति मध्योदात्तं पदम्। जसः स्वरितत्वं पूर्ववत्॥ 'स्थ' अस्तेः लिटि श्नसोरल्लोप इति अकारलोपः [पा० ६, ४, १११]। तिङ्ङतिङ इति [पा० ८, १, २८] निघातः॥ 'देवः' पचादित्वादच् [पा० ३, १, १३४] चित इत्यन्तोदात्तः [पा० ६, १, १६३]॥ 'वः' बहुवचनस्य वस्नसावित्यनुदात्तो वसादेशः [पा० ८, १, २१]। 'सविता' षू प्रेरणे। ण्वुल्तृचाविति तृच् [पा० ३, १, १३३]। इडागमः। चित्त्वादन्तोदात्तः॥ 'प्र' उपसर्गाश्चाभिवर्जमित्याद्युदात्तः [फि० ४, १२]॥ 'अर्पयतु' ऋ गतौ। हेतुमति चेति णिच् [पा० ३, १, २६]।

अर्त्तिह्रीव्लीरीक्नूयीक्ष्माय्यातां पुग्णाविति [पा० ७, ३, ३६] पुक्। पुगन्तेति [पा० ७, ३, ८६] गुणः निपातश्च। 'श्रेष्ठतमाय' प्रशस्यशब्दादतिशायने तमबिष्ठनाविती्ठन् [पा० ५, ३, ५५] प्रशस्यस्य श्र [पा० ५, ३, ६०] इति आदेशः। ञ्नित्यादिर्नित्यमित्याद्युदात्तत्वम् [पा० ६, १, १९७]। ततः पुनः तमप्। तस्य पित्त्वादनुदात्तत्वम्। स्वरितप्रचयाः पूर्ववत्॥ 'कर्मणे' करोतेर्मनिन् नित्त्वादाद्युदात्तः॥ 'आ' उदात्तः॥ 'प्यायध्वम्' ओप्यायी वृद्धौ। हेतुमति णिच् [पा० ३, १, २६]। तस्य छन्दस्युभयथेत्यार्धधातुकत्वात् [पा० ३, ४, ११७] णेरनिटीति णिलोपः [पा० ६, ४, ५१]। निघातः॥ 'अघ्न्याः' अघ्न्या अहन्तव्या भवत्यघघ्नीति वेति यास्कः [निरु० ११, ४३]। अघे नञि वोपपदे हन्तेरघ्न्यादयश्चेति [उ० ४, ११२] यगन्तो निपातः। सम्बुद्धित्वादामन्त्रितस्य चेति [पा० ६, १, १९८] आष्टमिको निघातः॥ 'इन्द्राय' इदि परमैश्वर्ये इन्धी दीप्तौ वा। इन्दति इध्यते वा तेजोभिरिति इन्द्रः। ऋज्रेन्द्रेत्यादिना [उ० २, २८] रन्प्रत्ययान्तो निपातः। नित्त्वादाद्युदात्तः। स्वरितप्रचयौ च॥ 'भागं' भज सेवायाम्। अकर्त्तरि च कारके सञ्ज्ञायामिति घञ् [पा० ३, ३, १९]। ञित्त्वादाद्युदात्ते प्राप्ते कर्षात्वतो घञोऽन्त उदात्त इत्यन्तोदात्तत्वम् [पा० ६, १, १५९]॥ तस्यामिपूर्वं इत्यमा [पा० ६, १, १०७] सहैकादेश एकादेश उदात्तेनोदात्त इत्युदात्त एव [पा० ८, २, ५]॥ 'प्रजावतीः' उपसर्गे च सञ्ज्ञायामिति [पा० ३, २, ९९] जनेर्डप्रत्ययः ततष्टाप्। तेन सहैकादेशेऽप्युदात्तान्तः प्रजाशब्दः। तदस्यास्त्यस्मिन्निति मतुप् [पा० ५, २, ९४] मादुपधायाश्च मतोर्वोऽयवादिभ्यः [पा० ८, २, ९]

इति मस्य वः। उगितश्चेति ङीप् [पा० ४, १, ६]। मतुप्ङीपोरनुदात्तत्वात् प्रजाशब्दस्वर एव। वा छन्दसीति [पा० ६, १, १०६] पूर्वसवर्णदीर्घत्वम्॥ 'अनमीवाः' अम रोगे। अमेरीव इति ईवप्रत्ययः। यद्वा। शेवायह्वाजिह्वाग्रीवाप्वामीवा [उ० १, १५२] इत्यमेर्वन्प्रत्ययान्तो निपातः। तस्य नञा बहुव्रीहौ [पा० २, २, ६] समासस्य चेत्यन्तोदात्ते प्राप्ते [पा० ६, १, २२३, २—१६२]। तदपवादेन बहुव्रीहौ प्रकृत्या पूर्वपदमिति [पा० ६, २, १] पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते तदपवादेन नञ्सुभ्यामित्यन्तोदात्तत्वम् [पा० ६, २, १७२]॥ 'अयक्ष्माः' तद्वत् स्वरः॥ 'मा' निपातत्वादाद्युदात्तः॥ 'स्तेनः' स्तेन चौर्ये। स्तेनयति चोरयतीति स्तेनः। पचाद्यच्। चित्त्वादन्तोदात्तः॥ 'ईशत' ईश ऐश्वर्ये। छन्दसि लुङ्लङ्लिट इति लङ् [पा० ३, ४, ६]। व्यत्ययो बहुलमिति [पा० ३, १, ८५] बहुवचनम्। न माङ्योगे इत्यड़भावः [पा० ६, ४, ७४]। निघातश्च॥ 'अघशंसः' अघ पापकरणे। पचाद्यजन्तोऽघशब्दोऽन्तोदात्तः। अघं शंसति इच्छतीत्यघशंसः। शंसि इच्छायाम्। अच्। तत्पुरुषे तुल्यार्थेत्यादिना [पा० ६, २, २] पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम्॥ 'ध्रुवाः' ध्रुव स्थैर्ये। इगुपधज्ञाप्रीकिरः क इति कः [पा० ३, १, १३५]। प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तो ध्रुवशब्दः॥ 'अस्मिन्' इणो दमुगिति एतदसुक्। अन्तोदात्त इदशब्दः। तस्मात् ङेरस्मिन्। तस्य ऊडिदम्पदाद्यप्पुम्रैद्युभ्यः [पा० ६, १, १७१] इत्युदात्तत्वम्॥ 'गोपतौ' गमेर्डोरिति [उ० २, ६६] गोशब्दः प्रत्ययस्वरेणोदात्तः। गवां पतिरिति तत्पुरुषे पत्यावैश्वर्य इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् [पा० ६, २, १८]। स्यात। यस्तेः प्रार्थनायां लिङ्। तस्यस्तमिपां [पा०

३, ४, १०१] यासुट् । सलोपोऽल्लोपश्च । तिङ्ङतिङः ॥ 'वह्वीः' बहुशब्दात् वोतो गुणवचनादिति [पा० ४, १, ४४] ङीप् । वा छन्दसीति [पा० ६, १, १०६] जसः पूर्वसवर्णत्वम् । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः ॥ 'यजमानस्य' पुङ्यजोः शानन्निति [पा० ३, २, १२८] यजतेः शानन् । नित्त्वादाद्युदात्तः ॥ 'पशून्' पश्यन्ति गन्धेनेति पशवः । अर्जिदृशिकमीत्यादिना [उ० १, २७] दृशेः कुप्रत्ययः पशादेशश्च । प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः ॥ 'पाहि' पा रक्षणे । लोट् । तिङ्ङतिङः । एवमग्रे यद-स्वरप्रक्रियोहनीया विस्तरभयान्नोच्यते ॥ १ ॥

वसोः पवित्रमसि । द्यौरसि पृथिव्यसि मातरिश्वनो घर्मोऽसि विश्वधा असि । परमेण धाम्ना दृꣳहस्व मा ह्वार्मा ते यज्ञपतिर्ह्वार्षीत् ॥ २ ॥

का० [४, २, १५, १६] वसोः पवित्रमिति पवित्रमस्यां बध्नाति कुशौ त्रिवृद्वेति । वासयति द्रव्यादिद्वारा स्थापयति विश्वमिति वसुः यज्ञः । यज्ञो वै वसुर्यज्ञस्य पवित्रमसीति श्रुतेः [१, ७, १, ८] । यज्ञशब्देन तदीयहविर्द्रव्यरूपं क्षीरं लक्ष्यते । हे दर्भमय पवित्र ! 'वसोः' इन्द्रदेवताया निवासहेतोः पयसः शोधकं 'पवित्रं' त्वम् 'असि' । अनेन मन्त्रेण पवित्रं कृत्वा पर्णशाखायां बध्नीयात् । द्वौ कुशौ कुशत्रयं वा पवित्रमुच्यते ॥ का० [४, २, १८] द्यौरसीति स्थाल्यादानमिति । यस्यां स्थाल्यां क्षीरं प्रक्षेप्तव्यं तद्ग्रहणार्थोऽयं मन्त्रः । हे स्थालि ! मृज्जलाभ्यां निष्पन्ना त्वं 'द्यौरसि' जलहेतुवृष्टिप्रदद्युलोकरूपासि । द्युशब्दस्याशरूपत्वमस्यामुपचर्यते । तथा 'पृथिव्यसि' पृथिव्याः सकाशादुद्धृतया

रूदा निष्पन्नत्वात् पृथिवीरूपत्वम् ॥ का० [४, २, २०] मातरिश्वन इत्यधिश्रयतीति। गार्हपत्यादुदीचोऽङ्गारान्निरूह्य तेषूखामधिश्रयति। हे उखे! त्वं 'मातरिश्वनः' वायोः 'घर्मः' दीपकोऽन्तरिक्षलोकोऽसि। मातर्यन्तरिक्षे श्वसिति निश्वासवच्चेष्टां करोतीति मातरिश्वा वायुः। घर्मः। घृ क्षरणदीप्त्योः। घर्मः दीपकः। सञ्चारस्थानप्रदानेन वायोर्दीपकोऽभिव्यञ्जकोऽन्तरिक्षलोकः। हे स्थालि! तवोदरेऽप्यन्तरिक्षरूपस्यावकाशस्य वायुसञ्चारस्य सद्भावात् त्वमपि वायोर्घर्मरूपासि॥ द्यौरसि पृथिव्यसीति पूर्वमन्त्रे लोकद्वयरूपत्वमुखाया उक्तम्। अत्र मातरिश्वनो घर्मोऽसीत्यन्तरिक्षलोकरूपत्वमुच्यते। तस्मादेषां त्रयाणां लोकानां धारणात् त्वं 'विश्वधा असि' विश्वं दधातीति विश्वधाः विश्वधारणसमर्थासि लोकत्रयरूपत्वात्। किञ्च 'परमेण धाम्ना' उत्तमेन बहुक्षीरधारणसामर्थ्यरूपेण तेजसा हे उखे! त्वं 'दृंहस्व' दृढा भव त्वन्निष्ठस्य क्षीरस्य गलनं वारयितुम् अन्यथा भग्नायास्तव छिद्रेण क्षीरं गलेत्। दृहि वृहि वृद्धाविति [धा० १७, ८४] धातुर्यद्यपि वृद्ध्यर्थस्तथापि दार्ढ्यं सति भङ्गाभावेन चिरमवस्थानाद् दार्ढ्यं नाम कालवृद्धिरेव भवति। किञ्च। हे उखे! 'मा ह्वाः' कुटिला मा भव। ह्वृ कौटिल्ये। यद्युखा कुटिला भवेत् तदानीमवाङ्मुखायां मत्यां तत्रस्थं क्षीरं गलेत्। अतः क्षीरधारणाय दार्ढ्यमकौटिल्यं चाप्यते। किञ्च 'ते यज्ञपतिः' तत्सम्बन्धी यजमानः 'मा ह्वार्षीत्' कुटिलो मा भूत् त्वन्निष्ठक्षीरस्कन्दनेनानुष्ठानविघ्न एव यजमानस्य कौटिल्यम्। तच्च त्वदीयेन दार्ढ्येन कौटिल्याभावेन च न भविष्यतीति प्रार्थ्यते॥ २॥

वसो॑ः प॒वित्र॑मसि श॒तधा॑रं॒ वसो॑ः प॒वित्र॑-

मसि सहस्रधारम् । देवस्त्वा सविता पुनातु वसोः पवित्रेण शतधारेण सुप्वा । कामधुक्षः ॥३॥

का० [४, २, २१] 'वसोः पवित्रम्' इति पवित्रमस्याङ्गरोत्युदग्ग्रेति । अस्यामुखायां स्थापयनीयस्य पवित्रस्य प्रागग्रत्वं सामान्यतः प्राप्तमिति सिद्धवत् कृत्वोदगग्रत्वं विकल्प्यते । हे शाखापवित्र 'वसोः' इन्द्रदेवतानिवासहेतोः पयसः शोधकं 'पवित्रं' त्वम् 'असि' । पवित्रेण व्यवधाने सति क्षीरेण सह स्थाल्यां पततां तृणपर्णादीनां प्रतिबध्यमानत्वात्पवित्रस्य क्षीरशोधकत्वम् । किंभूतं पवित्रम् ? 'शतधारम्' शतसंख्या धारा यस्मिन् । तथा 'सहस्रधारं' सूक्ष्मैः पवित्रच्छिद्रैः स्थाल्यां पतन्तीनां क्षीरधाराणां शतसहस्रसंख्याकानां सद्भावाच्छोधकत्वमाहर्तुम् । वसोः पवित्रमिति द्विरुक्तिः । अभ्यासे भूयांसमर्थं मन्यन्ते [निरु० १० ४२] ॥ का० [४, २, २२] 'देवस्त्वेत्यासिच्यमाने जपतीति' । पयो देवता । दोहनादूर्ध्वं स्थाल्यां सिच्यमान हे क्षीर । 'सविता' प्रेरको देवः पूर्वोक्तरीत्या 'शतधारेण' वसोः पवित्रेण 'त्वा' त्वां 'पुनातु' शोधयतु । सुप्वेति पवित्रविशेषणं सुष्ठु पुनातीति सुपुः तेन 'सुप्वा' 'नुडागमाभाव आर्षः' ॥ का० कामधुच इति प्रश्न इति [४, २, २४] एकस्यां गवि दुग्धायां दोग्धारमध्वर्युः पृच्छेत् । हे दोग्धः । विद्यमानानां गवां मध्ये त्वं 'कां गाम्' 'अधुचः' दुग्धवानसि ॥ ३ ॥

सा विश्वायुः । सा विश्वकर्मा । सा विश्वधायाः । इन्द्रस्य त्वा भागꣳ सोमेनातनच्मि विष्णो हव्यꣳ रक्ष ॥ ४ ॥

का० [४, २, २१] प्रोक्ते सा विश्वायुरित्याहेति। पूर्वोक्तप्रश्नस्योत्तरे अमूं गामिति दोग्ध्रा प्रोक्ते सति सा विश्वायुरिति मन्त्रेण दोग्धारमध्वर्युर्ब्रूयात्। या गौस्त्वया दुग्धा मया च पृष्टा 'सा' विश्वायुःशब्देनाभिधेया। विश्वमायुर्यस्याः सा विश्वायुः। यजमानस्य सम्पूर्णं आयुः प्रयच्छतीत्यर्थः। का० [४, २, २६] एवमितरे उत्तराभ्यामिति। यथा प्रथमा गौः पृष्टा एवमितरे द्वितीयतृतीये गावौ तद्दोहनादूर्ध्वं कामधुक्ष इति मन्त्रेण प्रष्टव्ये। दोग्धा तूत्तरेऽमूमिति प्रोक्ते सा विश्वकर्मा सा विश्वधाया इति मन्त्राभ्यां क्रमेण तयोराशिषं ब्रूयात्। या द्वितीया गौस्त्वया पृष्टा सा विश्वकर्मा या तृतीया गौस्त्वया पृष्टा सा विश्वधायाः। डुधाञ् धारणपोषणयोः। विश्वान् सर्वान् देवान् दधाति क्षीरदध्यादिहविर्दानेन पुष्णाति इति विश्वधायाः। असुन्प्रत्ययो णिच्च। णिच्त्वात् आतो युक्चिण्कृतोरिति [पा० ७, ३, ३३] युक्। यद्वा। धेट् पाने। विश्वानिन्द्रादिदेवान् क्षीरादिहव्यं धापयति पाययतीति विश्वधायाः॥ का० [४, २, ३२] 'उद्वास्यातनक्ति प्राग्घुतशेषेणेन्द्रस्य त्वेति। क्वथितं क्षीरमग्नेरुद्वास्य मन्त्रोक्तेन प्रातःकालीनहोमावशिष्टेन दध्ना दधिनिष्पत्तये आतञ्चनं कुर्यात्। हे क्षीर! 'इन्द्रस्य भागं' त्वां 'सोमेन', सोमवल्लीरसेन 'आतनच्मि' दध्यर्थं कठिनीकरोमि। तच्चतिः काठिनीकरणार्थः। यद्यप्यत्रातञ्चनहेतुर्दधिशेषस्तथापि भावनया तस्यैव सोमत्वं सम्पाद्यते। यथा कश्चित् पुमान् वन्धुत्वेन भावितो वन्धुर्भवति प्रातिकूल्येन भावितः शत्रुश्च। तदुक्तं वसिष्ठेन—'वन्धुत्वे भावितो वन्धुः परत्वे भावितः परः। विषामृतदृशैवेह स्थितिर्भावनिबन्धिनीति। भोज्यं वा विषत्वेन भावितं वान्तिं करोति। अमृतत्वेन-

भावितं जीर्णं सहलहेतुर्भवति। तथाव दधिशेषस्य भावनया सोमत्वम् ॥ का० [४, २, ३४] 'सोदकेनापि दधाल्यमग्मयेन विष्णो हव्यमितीति। हे 'विष्णो' इदं 'हव्यं' चीरं 'रच'। सर्वत्र सृष्टौ पालने संहारे च ब्रह्मविष्णुमहेश्वरा अभिमानिन्यो देवताः। अतो विष्णुं सम्बोध्य हविषो रचा प्रार्थ्यते ॥ ४ ॥

अग्ने व्रतपते व्रतञ्चरिष्यामि तच्छकेयं तन्मे राध्यताम्। इदमहमनृतात्सत्यमुपैमि ॥ ५ ॥

का० [२, १, ११] अपरेणाहवनीयं प्राङ्तिष्ठन्नग्निमीक्षमाणोऽप उपस्पृश्य व्रतमुपैत्यग्ने व्रतपत इदमहमितिवेति ॥ हे व्रतपते! व्रतस्यानुष्ठेयस्य कर्मणः पते पालक! हे अग्ने! त्वदनुज्ञया व्रतं चरिष्यामि कर्मानुष्ठास्यामि। 'तत् शकेयम्' तत्कर्मानुष्ठातुं शक्तो भूयासं त्वत्प्रसादात्। 'तन्मे राध्यतां' मदीयं तत्कर्म निर्विघ्नं सत् फलपर्यन्तं सिध्यतु। शकेराशीर्लिङ्व्यासुट्। लिङ्याशिष्यङ् [पा० ३, १, ८६] अतो येयः [पा० ७, २, ८०] गुणः शकेयम्। अग्निर्वै देवानां व्रतपतिरिति श्रुतिः [१, १, १, २] ॥ इदमहम्॥ 'अहं' यजमानोऽस्मादनृतान्मनुष्यजन्मन इदत्व 'सत्य' देवताशरीरम् 'उपैमि' प्राप्नोमि। सत्यमनुष्ठीयमानकर्मरूपेण प्रत्यक्षमिति मन्वान इदमिति विशिनष्टि। अनृतं मनुष्यजन्म शीघ्रविनाशित्वात्। यथा स्वप्नगजादयो बोधमात्रेण शीघ्रं निवर्त्तमाना अनृता उच्यन्ते। सत्यं देवजन्म बहुकालस्थायित्वात्। यथा जागरणगजादयः। श्रुतिरपि [१, १, १, ४] इदमहमनृतात्सत्यमुपैमीति मनुष्येभ्यो देवानुपावर्त्तत इति। यद्‌वा लोकप्रसिद्ध एव सत्यानृते प्राह्ये। नानृतं वदेदिति

कर्मण्यनृतनिषेधात्। अनृतवदनाद्व्रत्याहमिदं सत्यवदनमुपैमि। अत इदं सत्यवदनं कर्माङ्गत्वात्कर्मकाले पालनीयम् ॥ ५ ॥

कस्त्वा॑ युनक्ति॒ स त्वा॑ युनक्ति॒ कस्मै॑ त्वा युनक्ति॒ तस्मै॑ त्वा युनक्ति। कर्म॑णे वां॒ वेषा॑य वाम् ॥ ६ ॥

एवं व्रतमुपेत्य ब्रह्माणं हत्वापां प्रणयनं कुर्यात्। का० [२, ३, २, ३] ब्रह्मन्नपः प्रणेष्यामि यजमान वाचं यच्छेत्याहानुज्ञात उत्तरेणाहवनीयं सम्प्रति निदधाति कस्त्वा युनक्तीति ॥ अत्र मन्त्रं प्रयुञ्जानोऽध्वर्युर्यज्ञारम्भकर्मण्यात्मनः कर्तृत्वमपनीय प्रजापतेर्यज्ञकर्तृत्वं प्रश्नोत्तररूपाभ्यां मन्त्रवाक्याभ्यां प्रतिपादयति। प्रणीतानामपां धारक हे पात्र ! त्वां कः पुरुषो युनक्ति आहवनीयस्योत्तरभागे स्थापयतीति प्रश्नः। तच्छब्दः प्रसिद्धार्थवाची। सर्वेषु वेदेषु जगन्निर्वाहकत्वेन प्रसिद्धो यः प्रजापतिरस्ति 'सः' एव परमेश्वरः हे पात्र 'त्वा युनक्ति'—इत्युत्तरम्। पुनरपि 'कस्मै' प्रयोजनाय 'त्वा युनक्ति'—इति प्रश्नः। 'तस्मै' प्रजापतये तत्प्रीत्यर्थं 'त्वा युनक्ति'—इत्युत्तरम्। सर्वकर्माणि परमेश्वरप्रीत्यर्थमनुष्ठेयानीति भगवद्गीतास्वर्जुनं प्रति भगवतोक्तम् [भ० गी० १८, ५६—८, २७ इति च। ४, २४ नेति च ॥ परिस्तीर्य द्वन्द्वशः पात्राण्यासाद्य शूर्पं चाग्निहोत्रहवणीं चादत्ते। का० [२, ३, १०] कर्मणे वामिति शूर्पाग्निहोत्रहवण्यादायेति ॥ 'कर्मणे' हे अग्निहोत्रहवणि ! हे शूर्प ! वां युवां कर्मार्थमहमाददे इति शेषः। 'वेषाय' च। विष्लृ व्याप्तौ। घञ्। वेषो व्याप्तिः। सूचितकर्मसु व्याप्त्यर्थं च 'वां' युवामहमाददे। शकटेऽवस्थितानां व्रीहीणां

हविरयं पृथक्करणं प्रक्षणार्थोदकधारणमित्यादयोऽग्निहोत्रहवण्योव्यापाराः । व्रीहिनिर्वापधारणमुलूखले व्रीहिप्रक्षेपः पुनरुद्धरणं चेत्यादयः शूर्पव्यापाराः ॥ ६ ॥

प्रत्युष्टꣳ रक्षः प्रत्युष्टा अरातयः । निष्टप्तꣳ रक्षो निष्टप्ता अरातयः । उर्वन्तरिक्षमन्वेमि ॥ ७ ॥

का० [२, ३, ११] प्रतपनं प्रत्युष्ट निष्टप्तमिति वेति । 'रक्षः' राक्षसजातिः । 'प्रत्युष्टं' प्रत्येकं दग्धम् । उष दाहे । अनेनाग्निहोत्रहवणीशूर्पयोः प्रतपनेनात्र स्थिता राक्षसा दग्धा इत्यर्थः । अरातयोऽपि प्रत्युष्टाः प्रत्येकं दग्धाः । रा दाने । हविषो दक्षिणाया वा दानं रातिः । रातेः प्रतिबन्धका अरातयस्तेऽपि दग्धा अन्यथा न यज्ञसाधनमित्यर्थः । शूर्पादौ निगूढं 'रक्षो निष्टप्तं' निःशेषेण तप्तं संतप्तम् । तप सन्तापे । 'अरातयः' च निष्टप्ताः । अनयोर्मन्त्रयोर्विकल्पः ॥ का० गच्छत्युर्वन्तरिक्षमितीति । 'उरु' विस्तीर्णम् 'अन्तरिक्षम्' अवकाशम् 'अन्वेमि' अनुसृत्य गच्छामि । गच्छतः पुरुषस्य पार्श्वयोरेव स्थितं रक्षोऽनेन मन्त्रेण निराक्रियते इत्याशयः ॥ ७ ॥

धूरसि धूर्व धूर्वन्तं धूर्व तं योऽस्मान् धूर्वति तं धूर्व यं वयं धूर्वामः । देवानामसि वह्नितमꣳ सस्नितमं पप्रितमं जुष्टतमं देवहूतमम् ॥ ८ ॥

का० [२, ३, १२, १३] यपनम्य पयादनग्धितलम ग.व

धूरसीति धुरभिमर्शनमिति । अस्यायमर्थः—'अपणस्य पुरोडाशपाकहेतोर्गार्हपत्यस्य पश्चादनः शकटं व्रीहियुक्तं तिष्ठति । तच्च समङ्गि सम्यगङ्गानि यस्य तत् सर्वाङ्गोपेतं तस्य 'धुरं' बलीवर्दवहनयोग्यं युगप्रदेशं धूरसीति मन्त्रेण स्पृशेदिति ॥ अथ मन्त्रार्थः—व्रीहिरूपहविर्धारकशकटसम्बन्धिनो युगस्य बलीवर्दवहनप्रदेशे कश्चिद्धिंसकोऽग्निः शास्त्रदृष्टोऽस्ति तं प्रार्थयते । अग्निर्वा एष धुर्यस्तमेतदत्येष्यन् भवतीति श्रुतेः [१, १, २, १०] । हे वह्ने ! त्वं धूरसि हिंसकोऽसि । तुर्वीथुर्वीदुर्वीधुर्वी हिंसार्थाः धुर्वतेः क्विप् । यतो धूरसि अतः 'धूर्वन्तं' हिंसन्तं पाप्मानं 'धूर्व' विनाशय । किञ्च 'यः' राक्षसादिर्यागविघ्नेन 'अस्मान्' धूर्वति हिंसितुमुद्युक्तस्तमपि 'धूर्व' विनाशय 'यं' च 'वयं' 'धूर्वामः' तमपि 'धूर्व' यमालस्यादिरूपं वैरिणं वयमनुष्ठातारो धूर्वामो हिंसितुमुद्यतास्तमपि धूर्व विनाशय । शकटस्थितात्यतिक्रमण-निमित्तमपराधमपक्रोतुमन्याधार भूता शकटस्य धूरनेन मन्त्रेण स्पृशति ॥ का० [२, ३, १४] देवानामित्युपस्तम्भनस्य पश्चादीषामिति । शकटस्य दीर्घं काष्ठमीषा तदग्रस्य भूमिस्पर्शो मा भूदिति ॥ तदाधारत्वेन स्थापितं काष्ठमुपस्तम्भनं तस्य पश्चाद्भागे तामीषां स्पृशेत् । देवानामसि । हे शकट ! त्वं "देवानां" सम्बन्धि "असि" भवसि । किम्भूतं 'वह्नितमम्' वह प्रापणे । वहतीति वह्निः अतिशयेन वह्नि वह्नितमम् । व्रीहिरूपस्य हविषोऽतिशयेन प्रापकम् । तथा 'सस्नितमं' ष्णा शौचे । अतिशयेन शुद्धम् । आदृगमत्यादिना [पा० ३, २, १७१] किप्रत्ययः । यद्वा । सै वेष्टने । दाम्याय चर्मादिभिरतिशयेन वेष्टितम् । 'पप्रितमम्' । प्रा पूरणे व्रीहिभिरतिशयेन पूरितम् । 'जुष्टतमं' जुषी प्रीतिसेवनयोः । देवानामतिशयेन प्रियम् ।

'देवह्वतमम्'। ह्वेञ् स्पर्धायां शब्दे च। देवानामतिशयेनाह्वाह्वे। व्रीहिपूर्णं शकटं दृष्ट्वा देवा आहूता इव शीघ्रमागच्छन्ति ॥ ८ ॥

अह्रु॑तमसि हवि॒र्धान॒न्दृꣳह॑स्व॒ मा ह्वा॑र्मा ते॑ य॒ज्ञप॑तिर्ह्वार्षीत्। विष्णु॑स्त्वा क्रमताम्। उ॒रु वाता॑य। अप॑हत॒ꣳ रक्षः॒ यच्छ॑न्तां॒ पञ्च॑ ॥९॥

अह्रुतमसि। ह्रु कौटिल्ये। क्तप्रत्ययः। ह्वरेश्छन्दसीति [पा० ७, २, ३१] निष्ठायां ह्रुआदेशः। "अह्रुतम्" अकुटिलम् "असि"। आरोहणेऽपि भङ्गभीतिर्नास्तीत्यर्थः। "हविर्धानम्" डुधाञ् धारणपोषणयोः। हविषो व्रीहिरूपस्य धारकं पोषकं भवसि। अतः "दृंहस्व" मा ह्वार्मा ते यज्ञपतिर्ह्वार्षीदिति पूर्ववद् व्याख्येयम्। का० [२, ३, १५] विष्णुस्त्वेत्यारोहणमिति। हे शकट! "विष्णुः" व्यापको यज्ञः 'त्वा' त्वां "क्रमतां" पादेनाक्रम्यारोहतु नाहं समर्थ इति भावः। का० [२, ३, १६] प्रेक्षत उरु वातायेति हविष्यानिति। हे शकट! "वाताय" "उरु" भवेति शेषः। तदन्तर्वर्तिव्रीहिषु वायुसञ्चाराय विस्तीर्णं भव। शकटस्य व्रीहीणां तृणाद्याच्छादितत्वात् सङ्कोचे वायुप्रवेशाभावादाच्छादनमपनीय यथा वायुः प्रविशति तथा सङ्कोचं परित्यजेत्यर्थः। वायुरूपप्राणप्रवेशाद्धविः सप्राणं क्रियते मन्त्रेण। किञ्च। वायुप्रवेशरहितं सर्वं वस्तु वरुणदेवत्यं भवति। वरुणस्य बन्धकारित्वाद् यज्ञनिरोधकस्तन्निवृत्त्यर्थमयं मन्त्रः। यद्वै किञ्च वातो नाभिभवति तत्सर्वं वरुणदेवत्यमुरु वातायेत्याहवारुणमेवैतत् करोतीति तित्तिरिवचनात् ॥ का० [२, ३, १७, १८] 'अपहतमिति निरस्यत्यन्यदयियमानेऽभिमृश-

दिति । व्रीहिभ्योऽन्यत्तृणादिकं यदि तत्र भवेत्तदनेन निरस्येत् तृणाद्यभावे व्रीहीनभिमृशेदिति सूत्रार्थः । अथ मन्त्रार्थः —'रक्षः' यज्ञविघातकम् 'अपहतं' निराकृतं तृणादिकमेव रक्ष उच्यते ॥ का० [२, ३, १९] यच्छन्तामित्यालभत इति । 'पञ्च' पञ्चसङ्ख्याका अङ्गुलयो व्रीहिरूपं हविः 'यच्छन्तां' नियच्छन्तु । अनेन पञ्चाङ्गुलियुक्तेन मुष्टिना व्रीहीन् गृह्णीयादित्यर्थ उक्तो भवति ॥ ९ ॥

देवस्य॑ त्वा सवि॒तुः प्र॑स॒वे॒ऽश्विनो॑र्बा॒हुभ्यां॑ पू॒ष्णो हस्ता॑भ्याम् । अ॒ग्नये॒ जुष्टं॑ गृह्णामि । अ॒ग्नीषोमा॑भ्यां॒ जुष्टं॑ गृह्णामि ॥ १० ॥

का० [२, ३, २०—२२] देवस्य त्वेति गृह्णात्याग्नेयं चतुरो मुष्टीनेवमग्नीषोमीयं यथादेवतमन्वदिति । हे हविः 'सवितुर्देवस्य' 'प्रसवे' प्रेरणे सति तेन प्रेरितोऽहम् 'अग्नये' 'जुष्टं' प्रियं 'त्वा' 'गृह्णामि' । 'अग्नीषोमाभ्यां' व्यासक्तदेवताभ्यां च 'जुष्टं' त्वा 'गृह्णामि' । काभ्याम् 'अश्विनोर्बाहुभ्यां' 'पूष्णो' हस्ताभ्यां च । अंसमणिबन्धयोर्मध्यभागो दीर्घदण्डाकारो बाहुः । पञ्चाङ्गुलियुक्ताग्रभागो हस्तः । अश्विनौ हि देवानामध्वर्यू पूषा हि देवानां भागधुक् । अतो ग्रहणसाधनयोः स्वबाह्वोरश्विबाहुभावना कार्या । हस्तयोस्तु पूषहस्तभावनेति भावः । मर्वात्मकस्याग्नेर्हविस्तादृशं मनुष्येण कथं ग्रहीतुं शक्यमिति सवित्रानुज्ञातोऽश्विबाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां गृह्णामीत्यर्थः । किञ्च । सत्यं देवा अनृतं मनुष्या इति श्रुतेः [१, १, २, १७] देवानां सत्यरूपत्वात् तदनुस्मृतिपूर्वकं हविर्ग्रहणम् फलपर्यवसायित्वात्सत्यं भवति । देवतास्मृत्यभावे तु मनुष्याणामनृतरूपत्वात्तत्कृतमनुष्ठानं निष्फलत्वादनृतं भवतीति देवतास्मरणमि-

त्वभिप्रायः। हविर्ग्रहन्तमध्वर्युं देवताः सेवन्ते मम नाम ग्रहीष्यतीति। अनामग्रहं हविषि गृह्णीते तासां मिथः कलहो भवेदिदं मदर्थमेव गृहीतमिति तत्कलहनिवृत्त्यर्थमग्नये जुष्टमग्नीषोमाभ्यां जुष्टमिति देवतानिर्देशपूर्वकं हविर्ग्रहणमित्यभिप्रायः॥ १०॥

भूताय॑ त्वा नारा॑तये। स्व॑रभि॒विख्ये॑षम्। दृꣳह॑न्तां॒ दुर्याः॑ पृथि॒व्याम्। उ॒र्व॒न्तरि॑क्ष॒मन्वे॑मि। पृ॒थि॒व्यास्त्वा॒ नाभौ॑ सादया॒म्यदि॑त्या उ॒पस्थेऽग्ने॑ ह॒व्यꣳ र॑क्ष॥ ११॥

का० [२, ३, २३] भूताय त्वेति शेषाभिमर्शनमिति। हे व्रीहिशेष शकटावस्थित 'भूताय' भवनाय यागान्तराणां ब्राह्मणभोजनस्य च पुनरपि सद्भावाय 'त्वा' त्वां संपरिशेषयामीति शेषः। 'न' 'अरातये' अदानाय शेषयामि। का० [२, ३, २४] स्वरिति प्राङीक्षतेऽइति। अहं 'स्वः अभिविख्येषं' यज्ञं पश्येय 'यज्ञो वै स्वरहर्देवाः सूर्यः' इति श्रुतेः [१, १, २, २१]। यज्ञदिवसदेवसूर्याः स्वःशब्देनोच्यन्ते। स्वर्गहेतुत्वादपि स्वःशब्देन यज्ञः। ख्या प्रकथने। 'अभिविख्येषम्' अभितो विशेषेण ख्यापयेयं पश्येयमित्यर्थः। अनेन मन्त्रेण प्राङ्मुखो यज्ञभूमिं वीक्षते। का० [२, ३, २५] 'दृꣳहन्तामित्यवरोहतीति। 'पृथिव्यां' वर्त्तमानाः 'दुर्याः' गृहाः 'दृꣳहन्तां' दृढा भवन्तु। अनेन मन्त्रेण शकटात् अवरोहयेत्। दुरो द्वाराण्यर्हन्तीति दुर्याः गृहाः। हविर्गृहीत्वोत्तरतोऽध्वर्योर्भारेण गृहक्षोभः सम्भाव्यते सोऽनेन मन्त्रेण वार्यते। का० [२, ३, २६] गच्छत्युर्वन्तरिक्षमिति। व्याख्यातम्।

का० [२, ३, २७] अपणस्य पयासादयति पृथिव्यास्त्वेति। हे हविः 'पृथिव्या नाभौ' मध्ये 'त्वां' 'सादयामि' स्थापयामि। तस्यैव व्याख्यानम्। अदित्या उपस्थ इति। उपस्थेऽङ्के यथा सुप्तं बालं पुत्रं माता स्वाङ्के स्थापयति। एवमिदं हविः अदित्या उपस्थे भूम्या अङ्के 'सादयामि'। हे 'अग्ने' तव समीपे स्थापितमिदं 'हव्यं' त्वं 'रक्ष'। सुप्तं पुत्रमिव बाधकेभ्यः पालय ॥ ११ ॥

प॒वित्रे॑ स्थो वैष्ण॒व्यौ॑। स॒वि॒तुर्वः॑ प्रस॒व उत्पु॑ना॒म्यच्छि॑द्रेण प॒वित्रे॑ण॒ सूर्य॑स्य र॒श्मिभिः॑। देवी॑रापो अग्रेगुवो अग्रेपुवोऽग्र॑ इ॒मम॒द्य य॒ज्ञं न॑यता॒ग्रे॑ य॒ज्ञप॑तिꣳ सु॒धातुं॑ य॒ज्ञप॑तिं देव॒युव॑म् ॥ १२ ॥

का० [२, ३, ३२] कुशौ समावप्रशीर्णाग्रावन्तर्गर्भौ कुशैः छिनत्ति पवित्रे स्थ इति त्रीन्वेति। वैष्णवे इति प्राप्ते व्यत्ययो बहुलमिति [पा० ३, १, ८५] स्त्रीत्वम्। हे 'पवित्रे' शोधके कुशद्वयरूपे! युवां 'वैष्णव्यौ' यज्ञसम्बन्धिनी 'स्थः' भवथः यज्ञो वै विष्णुर्यज्ञिये स्थ इति श्रुतेः [१, १, ३, १]। का० [२, ३, ३३] हविर्ग्रहण्यामपः कृत्वा ताभ्यामुत्पुनाति सवितुर्व इतीति। 'सवितुः' प्रेरकस्य 'प्रसवे' प्रेरणे सति हे 'आपः' 'वः' युष्मान् 'उत्पुनामि' उत्कर्षेण शोधयामि। केन 'अच्छिद्रेण' छिद्रहीनेन 'पवित्रेण' शोधकेन वायुरूपेण। यो वा अयं पवत एषोऽच्छिद्रं पवित्रमिति श्रुतेः [१, १, ३, ६]। 'सूर्यस्य रश्मिभिः' शुद्धिहेतुभिरुत्पुनामीति सम्बन्धः। वायोः सूर्यरश्मीनाञ्च पादप्रक्षालनाद्युपहतभूमिशुद्धिहेतुत्वं

प्रसिद्धम्। का० [२, ३, ३५] सव्ये कृत्वा दक्षिणेनोदिङ्गयति देवीराप इतीति। उत्पूताभिरद्भिः पूरितामग्निहोत्रहवणीं सव्यहस्ते स्थापयित्वा मन्त्रमुच्चारयन् दक्षिणहस्तेनोर्ध्वंक्षालयेदिति सूत्रार्थः। मन्त्रार्थस्तु—हे 'देवीः आपः' द्योतनात्मिका आपो यूयम् 'अद्य' अस्मिन् दिने 'इमम्' इदानीं प्रवर्त्तमानं यज्ञम् 'अग्रे' 'नयत' पुरतः प्रवर्त्तयत निर्विघ्नं समापयत। किम्भूताः आपः 'अग्रेगुवः' अग्रे गच्छन्ति इत्यग्रेगुवः पुरतो निम्नदेशं प्रति गमनशीलाः। तथा 'अग्रेपुवः' अग्रे पुनन्ति अग्रेपुवः अग्रे यस्मिन् पूर्वभागे गच्छन्ति तस्मिन्नपहतिनिवारणेन शोधनशीलाः। यद्वा। अग्रे पिबन्तीत्यग्रेपुवः। प्रथमं सोमरसस्य पानकर्त्र्यः। गमेः क्विप्प्रत्यये गमः क्वावित्यनुनासिकलोपे [पा० ६, ४, ४०] पुनातेः पिबतेर्वा क्वौ ऊङ् च गमादीनामित्यूकारः [पा० का० ६, ४, ४० वा० २] किञ्च 'यज्ञपतिं' यजमानमग्रे नयतेत्यनुवर्त्तते। फलभोगाय प्रेरयत। कथम्भूतम् 'सुधातुम्' सुष्ठु दक्षिणादिना दधाति यज्ञं पुष्णातीति सुधातुस्तं यज्ञस्य पतिं पालयितारम्। एको यज्ञपतिशब्दो योगेन व्याख्येय एको रूढ्या। तथा "देवयुवम्"। यु मिश्रणे। देवान् यौति यज्ञादिना मिश्रीकरोति देवयुस्तम्। क्विप्। अनित्यमागमशासनमिति तुगभावः। यद्वा देवान् कामयते इति देवयुस्तम्। 'इदंयुरिदं कामयमान इति यास्कोक्तेः [निरु० ६, ३१] सुप आत्मनः क्यजिति क्यच् [पा० ३, १, ८] क्यचि चेतीत्वे [पा० ७, ४, ३३] प्राप्ते न छन्दस्यपुत्रस्येति [पा० ७, ४, ३५] ईत्वाभावः। अश्वाघस्यादिति [पा० ७, ४, ३७] अश्वाघयोरेवात्वविधानादकृत्सार्वधातुकयोरिति [पा० ७, ४, २५] प्राप्तो दीर्घो न भवति। ततः क्याच्छन्दसीति [पा० ३, २,

१७०] उप्रत्ययः। देवयुशब्दस्यामि परेऽमि पूर्वं इति [पा० ६, १, १०७] प्राप्तस्य पूर्वरूपस्य वा छन्दसीति [पा० ६, १, १०६] विकल्पेन तन्वादीनां वा इयङुवङाविति वङ् [पा० का० ६, ४, ६८ वा० १] ॥ १२ ॥

युष्मा इन्द्रोऽवृणीत वृत्रतूर्य्ये यूयमिन्द्रमवृणीध्वं वृत्रतूर्य्ये प्रोक्षिता स्थ। अग्नये त्वा जुष्टं प्रोक्षामि। अग्नीषोमाभ्यां त्वा जुष्टं प्रोक्षामि। दैव्याय कर्मणे शुन्धध्वं देवयज्यायै यद्वोऽशुद्धाः पराजघ्नुरिदं वस्तच्छुन्धामि ॥ १३ ॥

हे आपः! 'इन्द्रः' देवः 'वृत्रतूर्ये' तूर्यतिर्वधकर्मा। वृत्रवधे निमित्तभूते सति 'युष्माः' युष्मान् 'अवृणीत'। आकारश्छान्दसः। सहकारित्वेन प्रार्थितवान्। 'यूयम्' अपि 'वृत्रतूर्ये' निमित्ते तम् 'इन्द्र' 'अवृणीध्वं' वृतवत्यः सहकारित्वेन। का० [२, ३, २६] प्रोक्षिता स्थेति तासां प्रोक्षणमिति। हे आपः! यूयं 'प्रोक्षिताः' भवथ। असंस्कृता अन्यसंस्कारक्षमा न भवन्तीति। का० [२, ३, २७, २८] हविर्याग्नये त्वाग्नीषोमाभ्यां त्वेति यथादेवतमन्यद्धितिः। अन्यदपि हविस्तद्देवतोच्चारेण प्रोक्षणीयम्। अग्नये त्वां जुष्टं प्रोक्षामि। अग्नीषोमाभ्यां जुष्टं त्वां प्रोक्षामि। का० [२, ३, ३९] पात्राणि दैव्यायेति। कृष्णाजिनोलूखलादीनि पात्राणि प्रोक्षयेत्। हे यज्ञपात्राणि! यूयं 'शुन्धध्वम्' शुद्धानि भवत। किमर्थम् 'दैव्याय कर्मणे' अग्न्यादिदेवतासम्बन्धिने कर्मणे। तदेव कर्म विशिष्यते। 'देवयज्यायै' देवसम्बन्धिन्यै यागार्थं दर्शादिकार्थं। किञ्च। 'अशुद्धाः' नीचजातयस्तः

चादयः 'वः' युष्माकं सम्बन्धि यदङ्गं 'पराजघ्नुः' पराहतं क्षतवन्तः। छेदनतक्षणादिकाले स्वकीयहस्तस्पर्शरूपमशुचित्वं चक्रुः। 'तदिदं' 'वः' युष्माकमङ्गं 'शुन्धामि' प्रोक्षणेन शुद्धं करोमि ॥ १३ ॥

शर्मा॑सि। अव॑धूत॒ꣳ रक्षोऽव॑धूता॒ अरा॑तयः। अदि॑त्यास्त्वग॑सि॒ प्रति॒ त्वादि॑ति॒र्वे॑त्तु। अद्रि॑रसि वानस्प॒त्यः। ग्रावा॑सि पृ॒थुबु॑ध्नः॒ प्रति॒ त्वादि॑त्या॒स्त्वग्वे॑त्तु ॥ १४ ॥

का० [२, ४, १] शर्मासीति कृष्णाजिनादानमिति। हे कृष्णाजिन। त्वमुलूखलस्य धारणार्थं 'शर्म' सुखहेतुरसि। अजिनस्य चर्मेति मानुषं नाम शर्मेति दैवं नाम। का० [२, २, २] अपेत्य पात्रेभ्योऽवधूनोत्यवधूतमितीति। 'रक्षः' कृष्णाजिने गूढम् 'अवधूतम्'। कृष्णाजिनकम्पनेन भूमौ पातितम् एवमरातयोऽपि पातिताः। का० [२, ४, ३] प्रत्यग्ग्रीवमास्तृणात्यदित्यास्त्वगितीति। हे कृष्णाजिन! त्वम् 'अदित्याः' भूमिदेवतायास्त्वग्रूपम् असि। ततोऽदितिर्भूमिस्त्वा त्वां प्रति वेत्तु प्रतिगच्छतु मदीयेयं त्वगिति वेत्तु जानातु। पुरा यज्ञो देवेषु रुष्टः कृष्णमृगो भूत्वागमत्तदा देवा ज्ञात्वा तदीयां त्वचमुत्खिप्य जगृहुस्तस्माच्चर्मास्तरणमित्यभिप्रायः श्रुतावाम्नातः [१, १, ४, १]। का० [२, ४, ४, ५] मध्याशून्ये निदधात्युलूखलमद्रिरसि ग्रावासीति वा प्रति त्वे त्युभयोरिति। विकल्पितयोर्मन्त्रयोः प्रति त्वेति शेषो योजनीयः। हे उलूखल! त्वं यद्यपि 'वानस्पत्यः' दारुमयस्तथापि दृढत्वात् 'अद्रिरसि' पाषाणोऽसि।

किम्भूतः 'पृथुबुध्नः' स्थूलमूलः। मुसलघातोपद्रवेण चाञ्चल्यराहित्याय मूलस्थूलत्वम्। हे उलूखल! तथाविधस्त्वं 'ग्रावासि' दार्ढ्येन पाषाणसदृशोऽसि। 'अदित्यास्त्वक्' अधस्तादास्तीर्णा कृष्णाजिनरूपा भूमेर्या त्वगस्ति सा त्वां 'प्रतिवेत्तु' स्वकीयत्वेन जानातु ॥ १४ ॥

अग्नेस्तनूरसि वाचो विसर्जनं देववीतये त्वा गृह्णामि। बृहद्ग्रावासि वानस्पत्यः। स इदं देवेभ्यो हविः शमीष्व सुशमि शमीष्व। हविष्कृदेहि हविष्कृदेहि हविष्कृदेहि ॥ १५ ॥

का० [२, ४, ६] हविरावपत्यग्नेस्तनूरसीतीति। हे हविः! त्वं 'अग्नेः' आहवनीयस्य 'तनूः' शरीरमसि। यतस्तत्र क्षिप्तं हविरग्नीभवति। अतो हविः अग्नेस्तनूः। किम्भूतं हविः। 'वाचो विसर्जनम्' अपां प्रणयनकाले नियमिताया यजमानवाचो हविरावपनकाले विसर्गो भवति। तस्मादिदं हविर्वाचो विसर्जनम्। अतः 'देववीतये' देवानां तर्पणाय 'त्वा' त्वां 'गृह्णामि' आवपामीत्यर्थः। का० [२, ४, ११] बृहद्ग्रावेति मुसलमादत्त इति। हे मुसल! त्वं यद्यपि 'वानस्पत्यः' दारुमयस्तथापि 'ग्रावासि' दार्ढ्येन पाषाणसदृशोऽसि। तथा दीर्घत्वेन बृहन्महानसि। का० [२, ४, १२] स इदमित्यवदधातीति। हे मुसल! त्वं 'देवेभ्यः' अग्न्यादिदेवोपकारार्थम् 'इदं' हविर्व्रीहिरूपं 'शमीष्व' शमय। भक्षणविरोधितुषापनयनेन शान्तं कुरु। अस्यैव पदस्य व्याख्यानम्। 'सुशमि शमीष्व' सुष्ठु शान्तं यथा भवति तथा शमीष्व शमय। शमु उपशमे व्यत्ययेन शपो

लुक्। तुरस्तुशम्यमः सार्वधातुक इति ईडागमः [पा० ७, ३, ९५]। शान्तिर्हि द्विधा। बाह्यतुषापनयनादाद्या। सा प्रथमावघातेन स्यात्। अन्तःस्थितमालिन्यस्यापनयनादन्या। सा फलीकरणेन भवति। तं द्विविधं तण्डुलसंस्कारं कुर्विलर्थः। का० [२, ४, १२] हविष्कृदेहीति त्रिराह्वयतीति। यजमानः पत्नी वान्यो वा यो व्रीहीनवहन्ति स सम्बोध्याह्वयते। हे 'हविष्कृत्' हविः करोतीति हविष्कृत् 'एहि' अवागच्छ। त्रिवारमुक्तमर्थं देवा मन्यन्त इति त्रिराह्वानम् ॥ १५ ॥

कु॒क्कु॒टो॑ऽसि॒ मधु॑जिह्व॒ इष॒मूर्ज॒माव॑द॒ त्वया॑ व॒यꣳ स॑ङ्घा॒तꣳस॑ङ्घातं जेष्म। व॒र्षवृ॑द्धमसि॒। प्रति॑ त्वा व॒र्षवृ॑द्धं वेत्तु। परा॑पूत॒ꣳ रक्षः॒ परा॑पूता॒ अरा॑तयः। अप॑हत॒ꣳ रक्षो॑। वा॒युर्वो॒ विवि॑नक्तु। दे॒वो वः॑ सवि॒ता हिर॑ण्यपाणिः॒ प्रति॑गृभ्णा॒त्वच्छि॑द्रेण पा॒णिना॑ ॥ १६ ॥

का० [२, ४, १५] आहन्त्यन्यो दृषदुपले कुक्कुटोऽसीति त्रिः शम्यया श्लिष्टं पदं सकृदुपलमिति। हे शम्यारूप यज्ञायुधविशेष! त्वं 'कुक्कुटोऽसि' असुराणां "मधुजिह्वः" चासि देवानाम्। असुराः क्व केति तान् हन्तुमिच्छन् योऽटति सर्वत्र सञ्चरति स कुक्कुटः। यद्वा कुकं कुत्सितशब्दं कुटति तनोतीति कुक्कुटः। यद्वा कुक्कुटाख्यपक्षिवत् ध्वनिविशेषमसुरभीत्यर्थं तनोतीति कुक्कुट इत्युपचर्यते। मधुजिह्वकनामा कश्चिद्देवानां भृत्यः। मधुमधुरभाषिणी जिह्वा यस्य। तद्रूप हे यज्ञायुध! त्वमसुरान् पराभवन् यजमानस्य 'इषमूर्जमावद'। अन्नं रसश्च यथा समागच्छति तथा शब्दं कुरु। तव शब्दे नासुरेषु

पराभूतेषु तदीयमन्नं रमञ्च यजमानः प्राप्नोति। ततः 'त्वया' कृत्वा 'वयं सङ्घातं सङ्घातं' 'जेष्म' असुरैः सह क्रियमाणं तं तं संग्रामं जेष्म जयेम। कदाचिदपि पराजयोऽस्माकं मास्त्वित्यर्थः। सम्यक् हन्यन्ते असुरा यत्रेति सङ्घातो युद्धम्। मनो राज्ञ एको वृषभ आसीत्तस्मिन्नसुरघ्नी वाक् स्थिता तस्मिन् शब्दं कुर्वति तं श्रुत्वैवासुरा म्रियन्ते। ततः किलाताकुलीनामानावसुरयाजकौ मनुं गत्वा तेनैव ऋषभेणायाजयतामृषभे हते सा वाङ्मनोर्जायां प्रविष्टा। तौ पुनस्तयापि मनुमयाजयताम्। ततः सा वाग्यज्ञपात्राणि प्रविश्टेत्यसुरपराभवाय तद्वाक्प्रकटनार्थं अस्यया दृषदुपलहंननमिति श्रुत्योक्तोऽभिप्रायः [१, १, ४, १४]। का० [२, ४, १६] वर्षवृद्धमसीति शूर्पमादत्त इति। हे शूर्प! त्वं 'वर्षवृद्धमसि' वर्षेण वृष्ट्या तद्गतजलेन वृद्धं वर्षवृद्धम्। वर्षवृद्धवेणुशलाकानिर्मितत्वात् शूर्पस्य वर्षवृद्धत्वम्। का० [२, ४, १७] प्रति त्वेति हविर्वपतीति। हे हविः 'वर्षवृद्धं' शूर्पं 'त्वा' त्वां 'प्रतिवेत्तु' स्वकीयत्वेन जानातु व्रीहिशूर्पयोर्वर्षवृद्धत्वाद् भ्रातृत्वम्। का० [२, ४, १८] परापूतमिति निष्पुनातीति। 'रक्षः' 'परापूतं' निराकृतं शूर्पेण तुषेषु परापूतेषु तद्गतं रक्षोऽपि तैः सह भूमौ पातितम्। 'अरातयः' हविः प्रतिकूला आलस्यादिरूपवयश्च "परापूताः" निराकृताः। का० [२, ४, १८] अपहतमिति तुषान्निरस्यतीति। 'रक्षः' "अपहतं" दूरेऽपनीय मारितम्। भूमौ पतितान् दूरे निःसारयेत्। का० [२, ४, २०] वायुर्व इति विविनक्तीति। हे तण्डुलाः 'वायुः' शूर्पचालनोत्थः 'वः' युष्मान् 'विविनक्तु' सूक्ष्मकणेभ्यः पृथक्करोतु। का० [२, ४, २१] देवो व इति पात्रीमोप्याभिमन्त्रयते इति। हे

तण्डुलाः ! 'सविता देवः' 'वः' युष्मान् 'अच्छिद्रेण पाणिना' अङ्गुलिविश्लेषहीनेन स्वहस्तेन 'प्रतिगृभ्णातु' स्वीकरोतु। हृग्रहोर्भश्छन्दसीति हस्य भः [पा० का० ८, २, ३२ वा० १]। पात्रीप्रक्षेपसमये भूमौ पतनं मा भूदिति सवितुर्ग्रहणं प्रार्थ्यते। किम्भूतः सविता 'हिरण्यपाणिः' हिरण्ययुक्ताव-ङ्गुलीयाद्याभरणयुक्तौ पाणी यस्य स हिरण्यपाणिः। यद्वा दैत्यैः प्राशित्रप्रहारेण छिन्नौ सवितुः पाणी देवैर्हिरण्मयौ कृताविति सवितुर्हिरण्यपाणित्वमिति बह्वृचश्रुती कथा ॥ १६ ॥

धृष्टिरसि। अपाग्ने अग्निमामादं जहि निष्क्रव्यादꣳ सेध। आ देवयजं वह। ध्रुवमसि पृथिवीं दृꣳह ब्रह्मवनि त्वा क्षत्रवनि सजातवन्युपदधामि भ्रातृव्यस्य वधाय ॥ १७ ॥

का० मूलतः शाखां परिवास्योपवेषं करोतीति। [२, ४; २६] धृष्टिरसीत्युपवेषमादायेति च। पलाशशाखाया मूलदेशे छिन्नः काष्ठभाग उपवेषस्तमादत्ते। हे उपवेष! त्वम् 'धृष्टिरसि' प्रगल्भोऽसि। धिष्णया प्रागल्भ्ये। तीव्राङ्गाराणामितस्ततश्चालने प्रभुत्वादस्य प्रागल्भ्यम्। का० [२, ४; २६] अपाग्न इत्यङ्गारान् प्राचः करोतीति। तत्र त्रयोऽग्नयः सन्ति। एकः आमात्। आममपक्वमत्तीत्यामात्लौकिकोऽग्निः। द्वितीयः क्रव्यात्। क्रव्यं मांसमत्तीति क्रव्यात् चिताग्निः। तृतीयो यागयोग्यः। तथाविधान् त्रीनङ्गारान् गार्हपत्यात्प्राग्भागे पृथक्कृत्य तेषां मध्ये यागयोग्यताहीनौ द्वावग्नी आमात्क्रव्यात्संज्ञौ तौ वारयितुं

गार्हपत्य' प्रत्युच्यते। हे 'अग्ने' हे गार्हपत्य! 'आमाद्' मग्निम्' 'अपजहि' परित्यज। व्यवहिताश्चेति [पा० १, ४, ८२] क्रियापदोपसर्गयोर्व्यवधानम्। तथा 'क्रव्यादम्' अग्निं 'निःषेध' निःशेषं दूरे गमय परित्यजेत्यर्थः। का० [२, ४, २७] आ देवयजमित्यङ्गारमाहृत्येति। हे गार्हपत्य! 'देवयजं' देवानां यागयोग्यं तृतीयमङ्गारम् 'आवह' समीपमानय। देवा इज्यन्ते यस्मिन्नसौ देवयाट् तं देवयजम्। का० [४, २, २७] कपालेनावच्छादयति ध्रुवमसीति। देवयजमङ्गारं कपालेनाच्छादयेत्। हे कपाल! त्वं 'ध्रुवमसि' स्थिरं भवसि। अङ्गारोपरि वर्त्तमानमपि इतस्ततो न पतसि। 'पृथिवीं' भूमिं 'दृंह' दृढीकुरु। पुरोडाशपाकसमये त्वत्कृतव्यवधानेन भूमेर्दाहकृतं शैथिल्यं न भविष्यतीत्यर्थः। किञ्च 'त्वाम्' 'उपदधामि' अङ्गारे स्थापयामि। किमर्थं 'भ्रातृव्यस्य' शत्रोरसुरस्य पाप्मनो वा 'वधाय' हिंसार्थम्। व्यन् सपत्ने [पा० ४, १, १४५] इत्याद्युदात्तत्वात् भ्रातृव्यशब्दः शत्रुवाची। किम्भूतं त्वां 'ब्रह्मवनि'। वन षण सम्भक्तौ ब्रह्मणा ब्राह्मणेन वन्यते पुरोडाशनिष्पत्त्यर्थं स्वीक्रियते इति ब्रह्मवनि। तथा 'क्षत्रवनि' सजातवनीति पदद्वयं योज्यम्। सजाताः समानकुले जाताः यजमानस्य ज्ञातयस्तैर्वन्यते इति ॥ १७ ॥

अग्ने ब्रह्म गृभ्णीष्व। धरुणमस्यन्तरिक्षं दृꣳह ब्रह्मवनि त्वा क्षत्रवनि सजातवन्युपदधामि भ्रातृव्यस्य वधाय। धर्त्रमसि दिवं दृꣳह ब्रह्मवनि त्वा क्षत्रवनि सजातवन्युपदधामि

भ्रातृव्यस्य वधाय। विश्वाभ्यस्त्वाशाभ्य उपदधामि। चित स्थोर्ध्वचितः। भृगूणामङ्गिरसां तपसा तप्यध्वम्॥ १८॥

का॰ [२, ४, २०] सव्याङ्गुल्या शून्येऽङ्गारं निदधात्यग्ने ब्रह्मेतीति। हे 'अग्ने' निधीयमानाङ्गाररूपं 'ब्रह्म' प्रौढं कर्मास्माभिः क्रियमाणं 'गृभ्णीष्व' गृहाण। नाशकरणेवधेनानुगृह्णीष्व। यद्वा ब्रह्म ब्राह्मणं मामनुगृहाण। अङ्गुलीदाहासक्तं मा दह इत्यर्थः। का॰. [२, ४, २१] धरुणमिति पश्चादिति। पूर्वस्थापितकपालस्य पश्चाद्भागे द्वितीयं निदधाति। हे द्वितीय कपाल! त्वं 'धरुणं' पुरोडाशस्य धारकम् 'असि'। अतोऽन्तरिक्षं 'दृंह' दृढीकुरु। पुरोडाशपाकोत्पन्नज्वालयान्तरिक्षलोकोपद्रवो यथा न स्यात् तथा कुरु। यद्यप्येतत् कपालं ज्वालान्तरिक्षयोर्मध्ये व्यवधायकं नास्ति तथाप्यन्तरिक्षदार्ढ्याय कपालदेवता प्रार्थ्यते। ब्रह्मवनीत्यादि पूर्ववत्। का॰ [२, ४, २२] पुरस्ताद्धर्त्रमितीति। प्रथमस्य पूर्वभागे तृतीयं स्थापयेत्। हे कपाल! त्वं 'धर्त्रं' धारकम् 'असि'। 'दिवं' दृंह। ज्वालाग्रेण दाहाभावो द्युलोकस्य दार्ढ्यम्। अन्यत् पूर्ववत्। का॰ [२, ४, २३] विश्वाभ्य इति। दक्षिणत इति। हे चतुर्थ कपाल! 'विश्वाभ्यः आशाभ्यः' सर्वदिग्भ्यः सर्वदिग्दार्ढ्याय 'त्वा' 'उपदधामि'। एवं कपालत्रयोपधानेन यजमानो लोकत्रयं जयति। चतुर्थेन दिशो जयति। तद्वत् पुरोडाशो लोकत्रयरूपो भूत्वा देवताः प्रीणातीत्याशयः। का॰ [२, ४, २४] समं विभज्य द्वे दक्षिणत एवमुत्तरतश्चित स्थेतीति। आग्नेयपुरोडाशस्याष्टकपालत्वाच्चतुर्णां स्थापितत्वादवशिष्टानां चतुर्णां मध्ये द्वे द्वे दक्षिणोत्तरयोर्नि-

दध्यात्। चिञ् चयने क्विबन्तस्य चित इति बहुवचनम्। हे कपालविशेषाः! यूयं 'चितः स्थ' प्रथमकपालोपचयकारिणः स्थ भवथ। तथा ऊर्ध्वचितः स्थ ऊर्ध्वमुपहितानां द्वितीयादिकपालानामुपकारिणो भवथ। का० [२, ४, ३८] भृगूणामित्यङ्गारैरभ्यूहतीति। अङ्गारैः कपालानि छादयेत्। हे कपालानि! यूयं 'भृगूणामङ्गिरसां' भृगुनामकानामङ्गिरोनामकानां देवर्षीणां तपसा तपोरूपेणाग्निनानेन 'तप्यध्वम्' तप्तानि भवत। अस्याग्नेस्तदीयरूपत्वं भावयेदित्यर्थः॥ १८॥

शर्मासि। अवधूतꣳ रक्षोऽवधूता अरातयः। अदित्यास्त्वगसि प्रति त्वादितिर्वेत्तु। धिषणासि पर्वती प्रति त्वादित्यास्त्वग्वेत्तु। दिव स्कम्भनीरसि। धिषणासि पार्वतेयी प्रति त्वा पर्वती वेत्तु॥ १९॥

का० [२, ५, २] कृष्णाजिनमादत्ते पूर्ववदिति। यथावघातार्थं कृष्णाजिनप्रयोगस्तद्वदत्रापि। शर्मासि। अवधूतम्। अदित्याः इति मन्त्रत्रयं व्याख्यातम्॥ का० [२, ५, ३] तस्मिन् दृषदं धिषणासीति। तस्मिंश्चर्मणि शिलां स्थापयेत्। हे शिले पेषणाधारभूते! त्वं 'पर्वती' पर्वतात्मिका तदुत्पन्ना त्वं 'धिषणासि' धियं बुद्धिं कर्म वा सिनोति व्याप्नोति ददाति वा धिषणा। ह्रस्वत्वमार्षम्। पर्वतवत् धारयन्त्यसि। 'अदित्याः' भूमेः 'त्वक्' कृष्णाजिनरूपा तादृशीं त्वा त्वां 'प्रति वेत्तु' त्वदवस्थानमनुजानातु। का० [२, ५, ४] पश्चाच्छम्यामुपोहत्युदीचीं

दिव इतीति । दृषदः पश्चाद्भागेऽधस्ताच्छम्यां स्थापयेत् । तां प्रत्युच्यते । हे शम्ये ! 'दिवः' द्युलोकस्य 'स्कम्भनीः' स्तम्भनकारिणी त्वम् 'असि' व्यत्ययेन द्वितीयाबहुवचनम् पतनवारणायान्तरिक्षरूपेण स्तम्भनकारित्वम् । अन्तरिक्षेण हीमे द्यावापृथिवी विष्टब्धे इति श्रुतेः [१, २, १, १६] ॥ का० [२, ५, ५] दृषद्युपलां धिषणासीति । हे उपले ! उपरितनशिले त्वं 'धिषणासि' पेषणव्यापारधारिकासि । किम्भूता 'पार्वतेयी' पर्वतस्या अधस्तनदृषदः पुत्री पार्वतेयी बालस्वरूपा । 'कनीयसी ह्येषा दुहितेव भवतीति श्रुतेः [१, २, १, १७] अतः 'पर्वती' मातृसमा त्वां 'प्रतिवेत्तु' पुत्रीं जानातु ॥ १९ ॥

धान्यमसि धिनुहि देवान् । प्राणाय त्वा । उदानाय त्वा । व्यानाय त्वा । दीर्घामनु प्रसितिमायुषे धां देवो वः सविता हिरण्यपाणिः प्रतिगृभ्णात्वच्छिद्रेण पाणिना । चक्षुषे त्वा । महीनां पयोऽसि ॥ २० ॥

का० [२, ५, ६] धान्यमसीति तण्डुलानोप्येति । हे हविः ! त्वं 'धान्यमसि' । धिनोति प्रीणातीति धान्यम् । अतो 'देवान्' अग्न्यादीन् 'धिनुहि' प्रीणय । का० [२, ५, ६] पिनष्टि प्राणाय त्वेति प्रतिमन्त्रमिति । प्रकर्षेण अनिति सर्वदा मुखे चेष्टत इति प्राणः श्वासवायुः । उदनिति ऊर्ध्वं चेष्टत इत्युदानः उत्क्रान्तिवायुः । व्यनिति व्याप्य चेष्टते इति व्यानो व्यापको बलहेतुर्वायुः । हे तण्डुल ! 'त्वा' त्वां 'प्राणाय' प्राणदानार्थं पिनष्मीति शेषः । एवमुत्त-

रमन्त्रयोर्थोऽयम्। देवानां सजीवं, हविर्भवतीत्यभिमन्त्रं हविषां प्राणादिदानेन सजीवत्वं क्रियत इत्यभिप्रायः॥ का० [२, ५, ७] दीर्घामिति कृष्णाजिने प्रोहतीति। प्रसयनं प्रसितिः। षिञ् बन्धने प्रबन्धः कर्मसन्ततिः। दीर्घामविच्छिन्नां 'प्रसितिमनु' कर्मसन्ततिमनुलक्ष्य 'आयुषे' यजमानस्यायुरभिवृद्ध्यर्थं. हे हविः! त्वां 'धां' कृष्णाजिने दधामि। दधातेर्लुङि बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेऽपीति [पा० ६, ४, ७५] अडागमाभावः। यजमानस्यायुर्वृद्धौ सत्यां कर्मसन्ततिः प्रवर्तत इति भावः। यद्वायमर्थः। पूर्वमन्त्रेर्हविषः प्राणादिदानेन सजीवत्वं कृतम् अनेन पुनरायुर्दीयते हविषः। हे हविः! 'दीर्घां' प्रसितिं कृष्णाजिनाख्यामनु त्वां धां धारयामि कृष्णाजिने प्रक्षिपामीत्यर्थः। किमर्थम्। आयुषे त्वदीयायुर्वृद्ध्यर्थम्। प्रसितिः प्रसयनात् तन्तुर्वा जालं वेति [निरु० ६, १२] यास्कोक्तेरिह पिष्टग्राहकत्वात्प्रसितिशब्देन कृष्णाजिनमुच्यते। देवो व इत्यादिमन्त्रयोर्व्याख्यातः। का० [२, ५, ८] चक्षुषे त्वेतीक्षत इति। हे हविः! चक्षुषे यजमानस्य चक्षुरिन्द्रियपाटवाय 'त्वां' त्वां पश्यामीति शेषः। यद्वा चक्षुषे तव चक्षुरादिबाह्येन्द्रियदानाय त्वामीक्षे। हविषः सजीवत्वे कृते चक्षुराद्यपेक्षा भवतीत्यनेन तत् क्रियते इति भावः। का० [२, ५, ८] पिष्यमाणेषु निर्वपत्यन्यो महीनामित्याज्यमिति। हे आज्य! त्वं 'महीनां' गवां 'पयोऽसि' क्षीरमसि क्षीरोत्पन्नत्वात् घृतं पयःशब्देनोच्यते। महीति गोनाम [निघ० २, ११]॥ २०॥

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्याम्। संवपामि। समाप ओष-

धीभिः समोषधयो रसेन। सꣳरेवतीर्जगतीभिः पृच्यन्ताꣳ संमधुमतीर्मधुमतीभिः पृच्यन्ताम् ॥ २१ ॥

का० [२, ५, १०] पात्र्यां सपवित्रायां पिष्टान्यावपति देवस्य त्वेतीति। हस्ताभ्यामित्यन्तं व्याख्यातम्। एतानि पिष्टानि 'संवपामि' पात्र्यां सम्यक् क्षिपामि। का० [२, ५, १२—१३] उपसर्जनीरानयत्यन्यः पवित्राभ्यां प्रतिगृह्णाति समाप इतीति। पिष्टसंवपनीया आप उपसर्जन्यः। ता अग्नीदानयेदध्वर्युः पवित्राभ्यां प्रतिगृह्णीयात्। 'आपः' उपसर्जनीरूपाः 'ओषधीभिः' पिष्टरूपाभिः 'संपृच्यन्ताम्'। पृची सम्पर्के सङ्गच्छन्तां सम्यगेकीभवन्तु। तथा 'ओषधयः' पिष्टाख्या 'रसेन' उपसर्जनीरूपेणोदकेन 'संपृच्यन्ताम्'। आपो हि ओषधीनां रसः। तथा 'रेवतीः' रेवत्यः आपः 'जगतीभिः' पिष्टाख्याभिः 'संपृच्यन्तां' रेवत्य आपो जगत्य ओषधय इति श्रुतेः [१, २, २, २]। 'मधुमतीः' माधुर्योपेता आपः 'मधुमतीभिः' माधुर्योपेताभिः पिष्टरूपौषधीभिः संपृच्यन्ताम्। अपामोषधीनां परस्परं [च] परस्परं प्रीतिहेतुत्वात् सम्पर्को भवत्वित्यर्थः ॥ २१ ॥

जनयत्यै त्वा संयौमि। इदमग्नेः। इदमग्नीषोमयोः। इषे त्वा। घर्मोऽसि विश्वायुः। उरुप्रथा उरु प्रथस्वोरु ते यज्ञपतिः प्रथताम्। अग्निष्टे त्वचं मा हिꣳसीत्। देवस्त्वा सविता श्रपयतु वर्षिष्ठेऽधि नाके ॥ २२ ॥

रमन्त्रयोर्व्याख्यम्। देवानां सजीवं हविर्भवतीत्यभिमन्त्र हविषां प्राणादिदानेन सजीवत्वं क्रियत इत्यभिप्रायः॥ का० [२, ५, ७] दीर्घामिति कृष्णाजिने प्रोहतीति। प्रसयनं प्रसितिः। षिञ् बन्धने प्रबन्धः कर्मसन्ततिः। दीर्घामविच्छिन्नां 'प्रसितिमनु' कर्मसन्ततिमनुलक्ष्य 'आयुषे' यजमानस्यायुरभिवृद्ध्यर्थं हे हविः! त्वां 'धां' कृष्णाजिने दधामि। दधातेर्लुङि बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेऽपीति [पा० ६, ४, ७५] अडागमाभावः। यजमानस्यायुर्वृद्धौ सत्यां कर्मसन्ततिः प्रवर्तत इति भावः। यद्वायमर्थः। पूर्वमन्त्रैर्हविषः प्राणादिदानेन सजीवत्वं कृतम् अनेन पुनरायुर्दीयते हविषः। हे हविः! 'दीर्घां' प्रसितिं कृष्णाजिनाख्यामनु त्वां धां धारयामि। कृष्णाजिने प्रक्षिपामीत्यर्थः। किमर्थम्। आयुषे त्वदीयायुर्वृद्ध्यर्थम्। प्रसितिः प्रसयनात् तन्तुर्वा जालं वेति [निरु० ६, १२] यास्कोक्तेरिह पिष्टग्राहकत्वात्प्रसितिशब्देन कृष्णाजिनमुच्यते। देवो व इत्यादिमन्त्रशेषो व्याख्यातः। का० [२, ५, ८] चक्षुषे त्वेतीक्षत इति। हे हविः! चक्षुषे यजमानस्य चक्षुरिन्द्रियपाटवाय 'त्वा' त्वां पश्यामीति शेषः। यद्वा चक्षुषे तव चक्षुरादिबाह्येन्द्रियदानाय त्वामीक्षे। हविषः सजीवत्वे कृते चक्षुराद्यपेक्षा भवतीत्यनेन तत् क्रियते इति भावः। का० [२, ५, ९] पिष्यमाणेषु निर्वपत्यन्यो महीनामित्याज्यमिति। हे आज्य! त्वं 'महीनां' गवां 'पयोऽसि' क्षीरमसि क्षीरोत्पन्नत्वात् घृतं पयःशब्देनोच्यते। महीति गोनाम [निघ० २, ११]॥ २०॥

दे॒वस्य॑ त्वा सवि॒तुः प्र॑स॒वेऽश्विनो॑र्बा॒हुभ्यां॑ पू॒ष्णो हस्ता॑भ्याम्। सं॑वपा॒मि। समा॑प॒ ओष॑-

धीभिः समोषधयो रसेन । सꣳरेवतीर्जगतीभिः पृच्यन्ताꣳ संमधुमतीर्मधुमतीभिः पृच्यन्ताम् ॥ २१ ॥

का० [२, ५, १०] पात्र्यां सपवित्रायां पिष्टान्यावपति त्वस्य त्वेतीति । हस्ताभ्यामित्यन्त व्याख्यातम् । एतानि पिष्टानि 'संवपामि' पात्र्यां सम्यक् क्षिपामि । का० [२, ५, १२—१३] उपसर्जनीरानयत्यन्यः पवित्राभ्यां प्रतिगृह्णाति समाप इतीति । पिष्टसंवपनीया आप उपसर्जन्यः । ता अग्नीदानयेदध्वर्युः पवित्राभ्यां प्रतिगृह्णीयात् । 'आपः' उपसर्जनीरूपाः 'ओषधीभिः' पिष्टरूपाभिः 'संपृच्यन्ताम्' । पृची सम्पर्के सङ्गच्छन्तां सम्यगेकीभवन्तु । तथा 'ओषधयः' पिष्टाख्या 'रसेन' उपसर्जनीरूपेणोदकेन 'संपृच्यन्ताम्' । आपो हि ओषधीनां रसः । तथा 'रेवतीः' रैवत्यः आपः 'जगतीभिः' पिष्टाख्याभिः 'संपृच्यन्तां' रेवत्य आपो जगत्य ओषधय इति श्रुतेः [१, २, २, २] । 'मधुमतीः' माधुर्योपेता आपः 'मधुमतीभिः' माधुर्योपेताभिः पिष्टरूपौषधीभिः संपृच्यन्ताम् । अपामोषधीनां परस्परं [च] परस्परं प्रीतिहेतुत्वात् सम्पर्को भवत्वित्यर्थः ॥ २१ ॥

जनयत्यै त्वा संयौमि । इदमग्नेः । इदमग्नीषोमयोः । इषे त्वा । घर्मोऽसि विश्वायुः । उरुप्रथा उरु प्रथस्वोरु ते यज्ञपतिः प्रथताम् । अग्निष्टे त्वचं मा हिꣳसीत् । देवस्त्वा सविता श्रपयतु वर्षिष्ठेऽधि नाके ॥ २२ ॥

सष्टशमुपरितनभागं 'मा हिंसीत्' मा विनाशयतु। अति-दाहेन मषीभावो विनाशः सोऽत्र मास्त्वित्यर्थः। अवघातपेषणोत्थः श्रपणाज्जायमानश्च हविष उपद्रवो जलस्पर्शेन शाम्यतीति भावः। का० [२, ५, २३] देवस्त्वेति श्रपणमिति। हे पुरोडाश! 'सविता देवः' 'वर्षिष्ठे' अत्यन्तवृद्धे 'नाके' द्युलोकवर्त्तिनि नाकनाम्नि अग्नौ 'त्वा' त्वाम् 'अधि' अधिश्रित्य 'श्रपयतु' पक्वं करोतु। मनुष्यस्य श्रपणे कर्त्तृत्वं मा भूदित्यभिप्रेत्य देवस्त्वेत्युच्यते। दिवि नाको नामाग्नी रक्षोहेति। तित्तिरिवचनान्नाको नाम स्वर्गस्थोऽग्निः॥ २२॥

मा भेर्मा संविक्था। अतमेरुर्यज्ञोऽतमेरुर्यजमानस्य प्रजा भूयात्। त्रिताय त्वा। द्विताय त्वा। एकताय त्वा॥ २३॥

का० [२, ५, २४] मा भेरित्यालभत इति। हे पुरोडाश! त्वं 'मा भेः' भयं मा कार्षीः। 'मा संविक्थाः' चलनं मा कार्षीः। ञिभी भये। ओविजी भयचलनयोरित्यनयोः प्रयोगौ। का० [२, ५, २५] अतमेरुरिति शृतावभिवासयति भस्मना वेदेनोपवेषेण वेति। 'यज्ञः' यागहेतुः पुरोडाशः 'अतमेरुः' भूयात्। तमु ग्लानौ। ताम्यतीति तमेरुः औणादिक एरुप्रत्ययः। न तमेरुरतमेरुः। भस्माच्छादनेन ग्लानिरहितो भवतु। यजमानस्य प्रजा पुत्रपौत्रप्रपौत्रादिः अतमेरुः ग्लानिरहिता भूयात्। यजमानस्य प्रजायाः कदाचिद्दुःखं मास्त्वित्यर्थः। का० [२, ५, २६] पात्रप्रक्षालनमाप्त्येभ्यो निनयत्यभितप्य प्रत्यगसंस्पन्दमानं त्रिताय त्वेति प्रतिमन्त्रमिति। हे पात्राङ्गुलिप्रक्षालनोदक! त्रिताय त्रितनाम्ने देवाय त्वां निनयामीति शेषः। तथा

द्वितान्य त्वा निनयामि। तथा एकताय त्वा निनयामि। पूर्व कुतश्चिद्धेतोः भीतोऽग्निरपः प्राविशत्ततो देवास्तं ज्ञात्वा जरा- हुस्तदाग्निना वीर्यमप्सु सुक्तं तत आप्त्या उतद्वितैकतसंज्ञास्ते देवैः सह चरन्तो यज्ञे पात्रीप्रक्षालनजल- लक्षणं भागं लेभिरे इति श्रुतिकथानुसन्धातव्या [१, २, ३, १] ॥ २३ ॥

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्याम्। आददेऽध्वरकृतं देवेभ्यः। इन्द्रस्य बाहुरसि दक्षिणः सहस्रभृष्टिः शततेजा वायुरसि तिग्मतेजा द्विषतो वधः ॥ २४ ॥

का० [२, ६, ११] देवस्य त्वेति स्फ्यमादायेति। देवस्य त्वेति व्याख्यातम्। देवेभ्यो देवोपकारार्थं अध्वरकृतं अध्वरं करोतीति वेदिखननादिद्वारेणेत्यध्वरकृतं स्फ्यमहमाददे गृह्णामि। का० [२, ६, १२] सव्यपाणौ सव्ये कृत्वा दक्षिणे- नालभ्य जपतीन्द्रस्य बाहुरितीति। हे स्फ्य! त्वमिन्द्रस्य दक्षिणो बाहुरसि। तेन बाहुना धृतत्वात्तत्समानवीर्यो- पेतत्वाद्वा स्फ्यस्य बाहुरूपत्वोपचारः। किम्भूतः स्फ्यः सहस्र- भृष्टिः, भृष्टिर्भर्जनं पाको मारणमिति यावत्। सहस्र- सङ्ख्याकानां शत्रूणां भृष्टिर्यस्य स सहस्रभृष्टिः। तथा शत- तेजाः शतं तेजांसि यस्य सः बहुधा दीप्यमानः। किञ्च वायुरसि न केवलमिन्द्रबाहुसदृशः किन्तु वायुसदृशोऽप्यसि। अत एव तिग्मतेजाः तीक्ष्णतेजाः यथा वायुर्वह्निं प्रदीप्य तीव्रां ज्वालामुत्पादयंस्तीव्रतेजा भवति। एवं स्फ्योऽपि स्तम्ब- च्छेदरूपं कर्म कुर्वंस्तीव्रतेजा उच्यते। तथा द्विषतो वधः। हन्तीति वधः कर्मद्वेषिणामसुरादीनां हन्तेत्यर्थः ॥ २४ ॥

पृथिवि देवयजन्योषध्यास्ते मूलं मा हिंसिषम् । व्रजं गच्छ गोष्ठानम् । वर्षतु ते द्यौः । बधान देव सवितः परमस्यां पृथिव्यां शतेन पाशैर्योऽस्मान् द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मस्तमतो मा मौक् ॥ २५ ॥

का० [२, ६, १५, १६] पृथिवि देवयजनीति तृणेऽन्तर्हिते प्रहरतीति। हे पृथिवि! हे देवयजनि! देवा इज्यन्ते यस्यां सा देवयजनी तस्याः सम्बोधने हे देवयजनि! ते तव ओषध्यास्तृणरूपाया मूलमहं मा हिंसिषम् मा विनाशयामि। का० [२, ६, १७] व्रजं गच्छेति पुरीषमादत्त इति। स्फ्यप्रहारोद्धृता मृत् पुरीषमुच्यते। हे पुरीष! त्वं व्रजं गच्छ। व्रजन्ति गच्छन्ति स्थातुं गावो यत्र स देशो व्रजस्तं किम्भूतम् गोष्ठानम् गवां स्थानमिदानीमवस्थितिर्यत्र तम् गोयुक्तं तदीयं स्थानं गच्छेत्यर्थः॥ का० [२, ६, १८] वर्षतु त इति वेदिं प्रोक्षत इति। हे वेदे! ते तुभ्यं त्वदर्थं द्यौर्द्युलोकाभिमानी देवो वर्षतु जलसेकं करोतु। वृष सेचने वर्षणेन खननजनितदुःखशान्तिरस्त्वित्यर्थः॥ का० [२, ६, १९] बधानेत्युत्करे करोतीति। स्फ्योत्खातां मृदमुत्करे त्यजेत्। हे देव सवितः! योऽस्मान् द्वेष्टि द्वेषं करोति वयं च यं शत्रुं द्विष्मस्तमुभयविधं शत्रुं परमस्यां पृथिव्यां बधान। परमा अन्तिमा पृथिवी। छान्दसः स्याडागमः। उत्करे क्षिप्तायां धूल्यां निगूढस्य शत्रोस्तत्र बन्धनं कुरु यत्र भूमेरन्तिमप्रदेशेऽन्धतामिस्रो नरकोऽस्ति। तथा च श्रुतिः [१, २, ४, १६] अन्धे तमसि बधानेति यदाह

द्विताय त्वा निनयामि। तथा एकताय त्वा निनयामि। पूर्वं कुतश्चिद्धेतोः भीतोऽग्निरपः प्राविशत्ततो देवास्तं ज्ञात्वा जगृहुस्तदाग्निना वीर्यमप्सु मुक्तं तत आप्त्या उत्पन्नास्त्रित-द्वितैकतसंज्ञास्ते देवैः सह चरन्तो यज्ञे पात्रीप्रक्षालनजललक्षणं भागं लेभिरे इति श्रुतिकथानुसन्धातव्या [१, २, ३, १] ॥ २३ ॥

देवस्य॑ त्वा सवि॒तुः प्र॑स॒वेऽश्विनो॑र्बा॒हुभ्या॑म्। पू॒ष्णो हस्ता॑भ्याम्। आद॑देऽध्वर॒कृतं॑ दे॒वेभ्यः॑। इन्द्र॑स्य बा॒हुर॑सि दक्षि॒णः स॒हस्र॑भृष्टिः श॒तते॑जा वा॒युर॑सि ति॒ग्मते॑जा द्विष॒तो व॒धः ॥ २४ ॥

का० [२, ६, ११] देवस्य त्वेति स्फ्यमादायेति। देवस्य त्वेति व्याख्यातम्। देवेभ्यो देवोपकारार्थं अध्वरकृतं अध्वरं करोतीति वेदिखननादिद्वारेणेत्यध्वरकृतं स्फ्यमहमाददे गृह्णामि। का० [२, ६, १२] सव्यस्य सव्ये कृत्वा दक्षिणेनालभ्य जपतीन्द्रस्य बाहुरितीति। हे स्फ्य! त्वमिन्द्रस्य दक्षिणो बाहुरसि। तेन बाहुना धृतत्वात्तत्समानवीर्योपेतत्वाद्वा स्फ्यस्य बाहुरूपत्वोपचारः। किम्भूतः स्फ्यः सहस्रभृष्टिः भृष्टिर्भर्जनं पाको मारणमिति यावत्। सहस्रसङ्ख्याकानां शत्रूणां भृष्टिर्यस्य स सहस्रभृष्टिः। तथा शततेजाः शतं तेजांसि यस्य सः बहुधा दीप्यमानः। किञ्च वायुरसि न केवलमिन्द्रबाहुसदृशः किन्तु वायुसदृशोऽप्यसि। अत एव तिग्मतेजाः तीक्ष्णतेजाः यथा वायुर्वह्निं प्रदीप्य तीव्रां ज्वालामुत्पादयंस्तीव्रतेजा भवति। एवं स्फ्योऽपि स्तम्बच्छेदरूपं कर्म कुर्वंस्तीव्रतेजा उच्यते। तथा द्विषतो वधः। हन्तीति वधः कर्मद्वेषिणामसुरादीनां हन्तेत्यर्थः ॥ २४ ॥

पृथिवि देवयजन्योषध्यास्ते मूलं मा हिꣳसिषम्। व्रजं गच्छ गोष्ठानम्। वर्षतु ते द्यौः। बधान देव सवितः परमस्यां पृथिव्याꣳ शतेन पाशैर्योऽस्मान् द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मस्तमतो मा मौक्॥ २५॥

का० [२, ६, १५, १६] पृथिवि देवयजनीति तृणेऽन्तर्हिते प्रहरतीति। हे पृथिवि! हे देवयजनि! देवा इज्यन्ते यस्यां सा देवयजनी तस्याः सम्बोधने हे देवयजनि! ते तव ओषध्यास्तृणरूपाया मूलमहं मा हिंसिषम् मा विनाशयामि। का० [२, ६, १७] व्रजं गच्छेति पुरीषमादत्त इति। स्फ्यप्रहारोत्खाता मृत् पुरीषमुच्यते। हे पुरीष! त्वं व्रजं गच्छ। व्रजन्ति गच्छन्ति स्थातुं गावो यत्र स देशो व्रजस्तं किम्भूतम् गोष्ठानम् गवां स्थानमिदानीमवस्थितिर्यत्र तम् गोयुक्तं तदीयं स्थानं गच्छेत्यर्थः॥ का० [२, ६, १८] वर्षतु त इति वेदिं प्रेक्षत इति। हे वेदे! ते तुभ्यं त्वदर्थं द्यौर्द्युलोकाभिमानी देवो वर्षतु जलसेकं करोतु। इयं सेचने वर्षणेन खननजनितदुःखशान्तिरस्त्वित्यर्थः॥ का० [२, ६, १९] बधानेत्युत्करे करोतीति। स्फ्योत्खातां मृदमुत्करे त्यजेत्। हे देव सवितः! योऽस्मान् द्वेष्टि द्वेषं करोति वयं च यं शत्रुं द्विष्मस्तमुभयविधं शत्रुं परमस्यां पृथिव्यां बधान। परमा अन्तिमा पृथिवी। छान्दसः स्याडागमः। उत्करे क्षिप्तायां धूल्यां निगूढस्य शत्रोस्तत्र बन्धनं कुरु यत्र भूमेरन्तिमप्रदेशेऽन्धतामिस्रो नरकोऽस्ति। तथा च श्रुतिः [१, २, ४, १६] अन्धे तमसि बधानेति यदाह

परमस्यां पृथिव्यामिति। कीबन्धनं कर्त्तव्यं तदाह शतेन पाशैः शतसङ्ख्याकाभिर्बन्धनरज्जुभिः। किञ्च अस्मादन्धतामिस्रान्नरकात्त्वं मा मौक् कदाचिदपि मा मुञ्च ॥ २५॥

अपाररुं पृथिव्यै देवयजनाद्वध्यासम्। व्रजं०—०मौक्। अररो दिवं मा पप्तः। द्रप्सस्ते द्यां मा स्कन्। व्रजं०—०मौक्॥ २६॥

का० [२, ६, २१] अपाररुमिति द्वितीयं प्रहरतीति। पृथिव्यै देवयजनात् पृथिव्याः सम्बन्धिनो देवयजनाख्याद्वेदिस्थानात् अररुम् अररुनामानमसुरमप वध्यासम्। अपनीय यथा हतो भवति तथा करवाणि। अनेन मन्त्रेण द्वितीयवारं पूर्ववत् प्रहरेत् व्रजं वर्पतु बधानेति मन्त्रद्वयस्य प्रयोगो व्याख्या च पूर्ववत्॥ का० [२, ६, २२] अभिन्यस्यत्यग्नीदुत्करमररो दिवमितीति। हे अररो असुर! दिवं द्युलोकं यागफलरूपं त्वं मा पप्तः मा गमः। स्वर्गं त्वया न गन्तव्यम्। पतॢ गतौ पतः पुमिति [पा० ७, ४, १९] लुङि पुमागमे रूपम्॥ का० [२, ६, २३] द्रप्सस्त इति तृतीयमिति। हे वेदिदेवते! ते तव पृथिवीरूपाया यो द्रप्स उपजीव्यो रसः स द्यां द्युलोकं मा स्कन् मा स्कन्दतु मा गच्छतु स्कन्दिर्गतिशोषणयोः। व्रजं गच्छेत्यादिमन्त्रत्रयस्य प्रयोगो व्याख्या च पूर्ववत्॥ २६॥

गायत्रेण त्वा छन्दसा परिगृह्णामि। त्रैष्टुभेन त्वा छन्दसा परिगृह्णामि। जागतेन त्वा छन्दसा परिगृह्णामि। सुक्ष्मा चासि शिवा

चासि। स्योना चासि सुषदा चासि। ऊर्ज-स्वती चासि पयस्वती च ॥ २७ ॥

का० [२, ६, २५] पूर्वं परिग्रहं परिगृह्णाति दक्षिणतः पश्चादुत्तरतश्च स्फ्येन गायत्रेणेति प्रतिमन्त्रमिति। यस्मात् प्रदेशादररुर्निष्कासितस्तत्र वेदेरियत्तां नियन्तुं दक्षिणादिदिक्त्रये स्फ्येन रेखात्रयकरणं पूर्वः परिग्रहः। विष्णुर्देवता मन्त्रत्रयस्य। ते प्राञ्चं विष्णुं निपाद्य छन्दोभिरभितः पर्यगृह्णन्निति श्रुतेः [१, २, ५, ६]। हे विष्णो! त्वा त्वां गायत्रेण छन्दसा गायत्र्यादिच्छन्दस्त्रयरूपतया भावितेन स्फ्येन दिक्त्रये परिगृह्णामि। एवं त्रैष्टुभेन जागतेनेत्युत्तरमन्त्रयोः। ततः छन्दोदेवता दिक्त्रयेऽसुरेभ्यस्त्वां पालयिष्यन्ति। पूर्वस्यामाहवनीय एव पालकोऽस्तीति भावः। प्रजापतिपुत्रा देवा असुराश्च पूर्वं स्पर्धां चक्रुस्तदा देवान् पराजयं प्राप्तान्मत्वा भूमिमसुरा विभेजुस्तदा देवा वामनरूपं विष्णुमग्रे कृत्वाऽसुरानागत्यास्मभ्यमपि भूम्यंशो दातव्य इति तानयाचिषुः। ततोऽसुरा असूयन्तोऽयं विष्णुर्यावति भूभागे शेते तावान् भवदीयोऽस्त्वित्यूचुस्ततो देवा वह्वेतदस्माकमित्युक्त्वा ते प्राञ्चं विष्णुं निपात्य गायत्रेणेत्यादिमन्त्रैर्यज्ञभूमिं जगृहुः। यज्ञो विष्णुः स यत्र तिष्ठति सैव यज्ञभूमिरिति तैर्विदितत्वाद्वेदिरिति तद्भूमेर्नामेति [१, २, ५, १—७] श्रुतिकथामनुसंधाय वेदिग्रहणं विधेयम्। का० [२, ६, ३१] उत्तरं परिग्रहं परिगृह्णाति सुक्ष्मा स्योनोर्जस्वतीति। वेदिखननात् पूर्वं क्रियमाणः पूर्वः परिग्रहः पश्चात् क्रियमाण उत्तरपरिग्रहः। तत्रापि पूर्ववद्दिक्त्रये स्फ्येन 'रेखात्रयं कार्यम्। हे वेदे! त्वं सुक्ष्मासि शिवा

परमस्यां पृथिव्यामिति। कैर्बन्धनं कर्त्तव्यं तदाह शतेन पाशैः शतसङ्ख्याकाभिर्बन्धनरज्जुभिः। किञ्च अस्मादन्धतामिस्रात्ररकात्तं मा मौक् कदाचिदपि मा मुञ्च ॥ २५ ॥

अपारुरं पृथिव्यै देवयजनाद्वध्यासम् । व्रजं०—०मौक् । अररो दिवं मा पप्तः । द्रप्सस्ते द्यां मा स्कन् । व्रजं०—०मौक् ॥ २६ ॥

का० [२, ६, २१] अपारुरमिति द्वितीयं प्रहरतीति। पृथिव्यै देवयजनात् पृथिव्याः सम्बन्धिनो देवयजनाख्याद्देदिस्थानात् अररुम् अररुनामानमसुरमप वध्यासम्। अपनीय यथा हतो भवति तथा करवाणि। अनेन मन्त्रेण द्वितीयवारं पूर्ववत् प्रहरेत् व्रजं वर्षतु बधानेति मन्त्रत्रयस्य प्रयोगो व्याख्या च पूर्ववत्॥ का० [२, ६, २२] अभिन्यस्यत्यग्नीदुत्करमररो दिवमितीति। हे अररो असुर! दिवं द्युलोकं यागफलरूपं त्वं मा पप्तः मा गमः। स्वर्गं त्वया न गन्तव्यम्। पतॢ गतौ पप्तः पुमिति [पा० ७, ४, १९] लुङि पुमागमे रूपम्॥ का० [२, ६, २३] द्रप्सस्त इति तृतीयमिति। हे वेदिदेवते! ते तव पृथिवीरूपाया यो द्रप्स उपजीव्यो रसः स द्यां द्युलोकं मा स्कन् मा स्कन्दतु मा गच्छतु स्कन्दिर्गतिशोषणयोः। व्रजं गच्छेत्यादिमन्त्रत्रयस्य प्रयोगो व्याख्या च पूर्ववत्॥ २६ ॥

गायत्रेण त्वा छन्दसा परिगृह्णामि। त्रैष्टुभेन त्वा छन्दसा परिगृह्णामि। जागतेन त्वा छन्दसा परिगृह्णामि। सुक्ष्मा चासि शिवा

अनुग्रहाणेति शेषः। क्रूरशब्दोऽत्र संग्रामवाची। संग्रामो वै क्रूरमिति श्रुतेः [१, २, ५, १८]। विविधं सर्पन्ति योधा यस्मिन्निति विसृप्। तस्येति क्रूरविशेषणं पञ्चम्यर्थे षष्ठी। विसृपो नानायोधयुतात् क्रूरात् युद्धात् पुरार्थादि वा। जीवदानु जीवं ददातीति जीवदानुस्तां जीवस्य धात्रीं सारभूतां यां पृथिवीमुदादाय ऊर्ध्वं गृहीत्वा स्वधाभिः वेदैः सह चन्द्रमसि इन्द्रो ऐरयन् प्राचिपन् स्थापयामासुः धीरासः धीरा मेधाविनः तामु उ एवार्थे तामेव चन्द्रस्थां पृथिवीमनुदिश्य दर्शनेन सम्पाद्य सैव भूमिरस्यां वेद्यां विद्यत इति भावयित्वा यजन्ते यागं कुर्वन्ति। स्वधाशब्दो यद्यप्यन्नवाची तथाप्यन्नहेतुभूता वेदत्रयी कथ्यते। यां चन्द्रमसि ब्रह्मणा दधुरिति श्रुतेः [१, २, ५, १८] ब्रह्मणा वेदेन सहेत्यर्थः। अनेन मन्त्रेण खातायां वेद्यां लोष्टकृतवैषम्यनिवृत्तये समीकरणरूपं मार्जनं कुर्यात्। प्रोक्षणीरासादयेति अग्नीध्रं प्रति प्रैषः। प्रोक्ष्यन्त आभिरिति प्रोक्षण्य आपस्ता आसादय वेद्यां स्थापय॥ का॰ [२, ६, ४२] द्विषतो वध इति स्फ्यमुदस्य प्रहरतीति। हे स्फ्य! त्वं द्विषतः शत्रोर्वधोऽसि हिंसकोऽसि॥ २८॥

प्रत्युष्टꣳ रक्षः प्रत्युष्टा अरातयः। निष्टप्तꣳ रक्षो निष्टप्ता अरातयः। अनिशितोऽसि सपत्नक्षिद् वाजिनं त्वा वाजेध्यायै सम्मार्ज्मि। प्रत्युष्टꣳ०——०। अनिशितासि सपत्नक्षिद्वाजिनीं त्वा वाजेध्यायै सम्मार्ज्मि॥ २९॥

का॰ [२, ६, ४६] स्रुवं प्रतप्य पूर्ववदिति। यथा शूर्पाग्निहोत्रहवण्योः प्रत्युष्टमिति प्रतपनं कृतं तथा स्रुवस्यापि

कार्य्यमित्यर्थः। मन्त्रो व्याख्यातः॥ का० [२, ६, ४६] वेदाग्रेरन्तरतः प्राक्सम्मार्ग्य निशित इतीति। हे स्रुव! त्वम् अनिशितोऽसि। शो तनूकरणे। नितरां शितस्तीक्ष्णीकृतो निशितस्तथा न भवतीत्यनिशितः। अस्मद्विषये तीक्ष्ण उपद्रवकारी न भवसीत्यर्थः। यतः सपत्नक्षित्। क्षिणु हिंसायाम्। सपत्नानस्मच्छत्रून् क्षिणोति हिनस्तीति सपत्नक्षित्। अत एव त्वां सम्माज्मि सम्यक् शोधयामि। मृजू शुद्धौ। किम्भूतं त्वां वाजिनं वाजोऽन्नमस्यास्तीति वाजिनं यज्ञद्वारा अन्नहेतुत्वादन्नवन्तम्। यद्वा वाजो यज्ञस्तद्धन्तं यज्ञो हि देवानामन्नमिति श्रुतेः [५, १, १, २]। वाजं यज्ञाख्यमन्नमर्हतीति वाजिनम्। अर्हार्थे इनप्रत्ययः। किमर्थं सम्माज्मि। वाजेध्यायै जिइन्धी दीप्तौ। इन्धनं इध्या दीप्तिः। वाजस्येध्या वाजेध्या तस्यै वाजेध्यायै यज्ञस्य दीप्त्यै प्रकाशनायेत्यर्थः। शोधितेन स्रुवेणाज्ये गृहीते हुते च सति अग्निर्दीप्यते। तद्दीप्त्याहुतिफलभूतमन्नं प्रकाशितं भवतीत्यर्थः॥ का० [२, ६, ४७, ४८] प्रतप्य प्रतप्य प्रयच्छत्यनिशितेति स्रुच इति। अनिशितेति मन्त्रेण स्रुचस्तिस्रो जुहूपभृद्ध्रुवाः संमृज्य प्रत्येक प्रत्युष्टमिति मन्त्रेण प्रतप्य प्रतप्य वेद्यां स्थापनार्थमध्वर्यवे प्रयच्छतीति सूत्रार्थः। प्रत्युष्टमिति व्याख्यातम्। अनिशितेत्यपि व्याख्यातम्। स्रुवस्य पुंस्त्वादादौ स्रुवसम्मार्जनम्। स्रुचां स्त्रीत्वात्पश्चात्। योषा वै स्रुग्वृषा स्रुव इत्यादिश्रुतेः [१, ३, १, ८]। जुह्वादीनां स्रुचां स्त्रीलिङ्गत्वात्तद्विशेषणयोरनिशिता वाजिनीमित्यनयोः स्त्रीत्वं विशेषः॥ २९॥

अदित्यै रास्नासि। विष्णो॑र्वे॒ष्पोऽसि। ऊर्जे त्वा। अदब्धेन त्वा चक्षुषावपश्यामि। अग्ने-

जि॒ह्वासि॑ सु॒हूर्दे॒वेभ्यो॒ धाम्ने॑धाम्ने मे भव॒ यजु॑षेयजुषे ॥ ३० ॥

का० [२, ७, १] पत्नीं संनह्यति प्रत्यग्दक्षिणत उपविष्टां गार्हपत्यस्य मुञ्जयोक्त्रेण विहृता परिहरत्यधोवासोऽदित्यै रास्नासीतीति। हे योक्त्र ! अदित्यै अदित्या भूम्यास्त्वं रास्नासि रशना भवसि ॥ का० [२, ७, २, ३] दक्षिणं पाशमुत्तरे प्रतिमुच्योर्ध्वमुद्गूहति विष्णोर्वेष्य इति न ग्रन्थिं करोतीति। हे दक्षिण पाश ! त्वं विष्णोः यज्ञस्य वेष्योऽसि व्यापकोऽसि। विष्लृ व्याप्तौ ॥ का० [२, ७, ४] ऊर्जे त्वेत्याज्यमुद्वास्येति। हे आज्य ! त्वामुद्वासयामीति शेषः। किमर्थम्। ऊर्जे उत्तमरसलाभाय। विलापितं घृतं सुस्वादु भवति ॥ का० [२, ७, ४] पत्नीमवेक्षयत्यदब्धेनेतीति। दम्भोतिर्हिंसार्थः। हे आज्य ! अदब्धेन अनुपहिंसितेन चक्षुषा त्वामवपश्यामि। अवाचीनं यथा तथाधोमुखी सती पश्यामि। किञ्च हे आज्य ! त्वमग्नेर्जिह्वासि। यदाज्यमग्नौ हूयते तदा जिह्वेव ज्वालोत्पद्यतेऽतस्त्वमग्नेर्जिह्वा। किम्भूतं देवेभ्योऽर्थाय सुहूः सुष्ठु हूयते इति सुहूः पुंस्त्वं छान्दसम्। यद्वा जिह्वाविशेषणं सुष्ठु ह्वयन्ते देवा आहूयन्तेऽनया सा सुहूर्जिह्वा। ज्वालां दृष्ट्वा आयान्तीत्यर्थः। अतो मे मम धाम्ने धाम्ने भव तथा यजुषे यजुषे च भव। धाम स्थानम्। फलेन युज्यत इति यजुःशब्दो यागवाची। धाम्ने धाम्ने तत्तद्यागफलोपभोगस्थानसिद्ध्यर्थं भव। यजुषे यजुषे तत्तद्यागसिद्धये योग्यं भवेत्यर्थः ॥ ३० ॥

स॒वि॒तुस्त्वा॑ प्रस॒व उत्पु॑नाम्यच्छि॑द्रेण प॒वि-

वेण सूर्य्यस्य रश्मिभिः। सवितुर्वः प्रसव०—०रश्मिभिः। तेजोऽसि शुक्रमस्यमृतमसि। धाम नामासि प्रियं देवानामनाधृष्टं देवयजनमसि ॥ ३१ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां प्रथमोऽध्यायः ॥

का० [२, ७, ७] सवितुस्त्वेत्याज्यमुत्पुनातीति। सवितुर्देवस्य प्रसवे आज्ञायां वर्त्तमानः सन्त्वामुत्पुनामि शोधयामि। व्याख्यातमन्यत्। का० [२, ७, ८] प्रोक्षणीश्च पूर्ववदिति। सवितुर्वः। वो युष्मानुत्पुनामीति व्याख्यातम् ॥ का० [२, ७, ९] आज्यमवेक्षते तेजोऽसीति। हे आज्य! त्वं तेजोऽसि। शरीरकान्तिहेतुत्वात्तेजस्त्वम्। शुक्रमसि दीप्तिमदसि। स्निग्धरूपत्वाद्दीप्तिमत्त्वम्। अमृतमसि विनाशरहितमसि। बहुदिवसावस्थानेऽप्योदनादिवत् पर्युषितत्वादिदोषाभावादविनाशित्वम् ॥ का० [२, ७, ११, १२] स्रुवेणाज्यग्रहणं चतुर्जुह्वां धाम नामेति सकृन्मन्त्र इति। हे आज्य! त्वं धाम स्थानमसि धीयते स्थाप्यते चित्तवृत्तिर्देवैरत्रेति धाम। तथा नाम नामयति आत्मानं प्रति सर्वाणि भूतानीति नाम। आज्यं दृष्ट्वा सर्वेऽप्यस्तु नमन्ति। तथा देवानां प्रियमिष्टम् अनभिभूतम्। गतसारत्वदोषेणातिरस्कृतं चरुपुरोडाशादीनि चिरस्थित्या गतसाराणि स्युरितीदं

नतया। देवयजनं देवा इज्यन्तेऽनेनेति यागसाधनम् ईदृशं त्वमस्यतस्त्वां गृह्णामीति वाक्यशेषः॥ ३१॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
शाखाख्याज्यग्रहान्तोऽयमध्यायः प्रथमोऽगमत्॥ १॥

द्वितीयोऽध्यायः।

कृष्णो॑ऽस्याखरे॒ष्ठोऽग्नये॑ त्वा॒ जुष्टं॒ प्रोक्षा॑मि। वेदि॑रसि ब॒र्हिषे॑ त्वा॒ जुष्टां॒ प्रोक्षा॑मि। ब॒र्हिर॑सि स्रु॒ग्भ्यस्त्वा॒ जुष्टं॒ प्रोक्षा॑मि॥ १॥

का० [२, ७, १८] इध्मं प्रोक्षति विस्रस्य वेदिं च बर्हिः प्रतिरुह्य वेद्यां कृत्वा पुरस्ताद्ग्रन्थिं कृष्णोऽसीति प्रतिमन्त्रमिति॥ इध्मं विस्रस्य प्रोक्षेत्। वेदिञ्च प्रोक्षेत्। बर्हिरादाय वेद्यां पूर्वग्रन्थिं कृत्वा प्रोक्षेत् क्रमान्मन्त्रत्रयेणेति सूत्रार्थः॥ कृष्णोऽसि॥ हे इध्म। त्वं कृष्णोऽसि कृष्णमृगरूपो यज्ञोऽसि। इध्मपूलकस्य यज्ञसाधनत्वाद्यज्ञत्वोपचारः। किम्भूतः। आखरेष्ठः। आ समन्तात् खरे कठिने वृक्षे तिष्ठतीति आखरेष्ठः। यद्वा खं स्वर्गं राति ददातीति खरः आहवनीयस्तत्र समन्तात्तिष्ठतीत्याखरेष्ठः। अन्तोदात्तः कृष्णशब्दो वर्णवाची, अयन्तु कृष्णशब्द आद्युदात्तत्वान्मृगवाची॥ यज्ञः कदाचिद्देवेभ्योऽपक्रान्तः स्वगोपनाय कृष्णमृगो भूत्वा वने यज्ञियतरुमध्ये प्रविश्य कुत्रचित्कठिने वृक्षे तस्थौ। तदेतदभिप्रेत्य कृष्ण आखरेष्ठ इति द्वयमुच्यते। यज्ञो ह देवेभ्योऽपचक्राम स कृष्णो भूत्वा चचारेत्यादिश्रुतेः [१, १, ४,

१]। स्थे च भाषायामिति स्थे परपदे [पा० ६, ३, २० भाषायां सप्तम्या अलुङ्निषेधाद्वेदेऽलुक्। पूर्वपदादिति [पा० ८, ३, १०६] षत्वम्। अतोऽग्नये जुष्टं प्रियं त्वां प्रोक्षामि शुद्ध्यर्थं जलेनेति शेषः। वेदिरसीति वेदिं प्रोक्षति। त्वं वेदिरसि। विद्यते लभ्यत इति वेदिः। विद्लृ लाभे। देवैरसुरेभ्यो लब्धत्वाद्वेदिः। अतो बर्हिर्जुष्टां बर्हिषो धारणोपयोगितया प्रियां त्वां प्रोक्षामि। पृथ्वीरूपाया वेदेः प्रजारूपस्य बर्हिषो धारकत्वं युक्तम्॥ बर्हिरसीति बर्हिःप्रोक्षणम्। हे दर्भ! त्वं बर्हिरसि प्रभूतत्वाद्वेदिच्छादनसमर्थमसि। अतः स्रुग्भ्यो जुष्टं स्रुचां धारणात् प्रियं त्वां प्रोक्षामि॥ १॥

अदि॑त्यै॒ व्युन्द॑नमसि। विष्णो॑ स्तु॒पो॑ऽसि। ऊर्ण॑म्रदसं त्वा स्तृणामि स्वास॒स्थां दे॒वेभ्यः॑। भुव॑पतये॒ स्वाहा॑। भुव॑नपतये॒ स्वाहा॑। भू॒ताना॒ं पत॑ये॒ स्वाहा॑॥ २॥

का० [२, ७, २०] शेषं मूलेषूपसिञ्चत्यदित्यै व्युन्दनमितीति॥ हे प्रोक्षणशेषोदक! त्वमदित्यै अदित्या भूम्याः व्युन्दनमसि विशेषेण क्लेदनमसि॥ का० [२, ७, २१] बर्हिर्विस्रस्य पुरस्तात्प्रस्तरग्रहणं विष्णोरितीति। हे प्रस्तर दर्भमुष्टिरूप! त्वं विष्णोर्यज्ञस्य स्तुपोऽसि। ष्टुच्ये स्त्यै शब्दसङ्घातयोः। औणादिको डुपप्रत्ययः। दर्भसङ्घातरूपत्वात् केशसङ्घातरूपा शिखेव भवसि। का० [२, ७, २२] वेदिं स्तृणात्यूर्णम्रदसमितीति। हे वेदे! त्वां स्तृणामि बर्हिषा छादयामि। किम्भूतां त्वाम्। ऊर्णम्रदसमूर्णमिव मृदु-

तरामतिशयेन मृदुस्त्रदीयसी ईयसोपश्छान्दसः। यथा प्रभो-रुपवेष्टुं भूमिः कम्बलादिनाच्छाद्यते काठिन्याभावाय तथा दर्भैराच्छादिता वेदिस्त्वं भवसि भवतु स्यात्। पुनः किम्भूतां त्वां देवेभ्यः स्वासस्थां देवोपकाराय सुखेनासितुं स्थानभूताम्। सुखेन आसेनासनेन स्थीयते यस्यां सा स्वासस्था ताम्। का० स्रुवमभिमृशति भुवपतये स्वाहेति॥ एतन्मन्त्रत्रयस्याग्नेरर्थः। भुवपत्यादयस्त्रयोऽग्नेर्भ्रातरः। स्वाहाशब्दो निपातो देवान् प्रति दानवाची। स्वाहाकारश्च वषट्कारश्च देवा उपजीवन्तीति श्रुतेः। हविर्ग्रहणकाले परिधिभ्यो बर्हिर्हविः स्रुवं भुवपत्यादिभ्योऽग्नेर्भ्रातृभ्यो दत्तमिति मन्त्रार्थः। पुराग्नेर्भ्रातरो वषट्कारभयाद्भूमिं प्राविशंस्तद्दुःखेनाग्निरपि पलाय्योदके प्राविशत्ततो देवैरानीय स्वाधिकारे स्थाप्यमान एवमवदद् यदेतैर्मद्भ्रातृभिरमी परिधत्तैस्तेषाञ्च यज्ञभागः कल्प्यतामिति। ततस्तेऽग्नेर्भ्रातरः परिधयो जातास्तेषाञ्च स्रुवं हविर्भागः कृत इति कथा [१, ७, ३, १३—१६] ॥ २ ॥

गन्धर्वस्त्वा विश्वावसुः परिदधातु विश्वस्यारिष्ट्यै यजमानस्य परिधिरस्यग्निरिड ईडितः। इन्द्रस्य बाहुरसि दक्षिणो विश्वस्यारिष्ट्यै यजमानस्य परिधिरस्यग्निरिड ईडितः। मित्रावरुणौ त्वोत्तरतः परिधत्तां ध्रुवेण धर्मणा विश्वस्यारिष्ट्यै यजमानस्य परिधिरस्यग्निरिड ईडितः ॥ ३ ॥

का० [२, ८, १] परिधीन् परिदधाति मध्यमदक्षिणोत्तरान् गन्धर्व इति प्रतिमन्त्रमिति॥ पादौ पयात्। हे

परिधे! विश्वावसुनामा गन्धर्वः त्वां परिदधातु आहवनीयस्य पश्चात्सर्वतः स्थापयतु। विश्वस्मिन् सर्वस्मिन् प्रदेशे वसतीति विश्वावसुः। द्युलोकस्थं सोमं रक्षितुं तत्पार्श्वे सर्वत्र गन्धर्वोऽवसदिति श्रुत्यन्तरकथा। किमर्थं स्थापयतु। विश्वस्यारिष्ट्यै। रिष हिंसायां रेषणं रिष्टिः न रिष्टिः अरिष्टिस्तस्यै। आहवनीयस्थानरूपस्य विश्वस्य हिंसापरिहाराय। परिध्यभावेऽसुराः प्रविश्य हिंसन्ति। किञ्च त्वं यजमानस्य परिधिरसि। न केवलमग्नेः परिधिः यजमानमप्यसुरेभ्यो रक्षितुं पश्चिमदिशि स्थापितोऽसि। किञ्च अग्निरिडः ईडितश्चासि। आहवनीयस्य प्रथमो भ्राता भुवपतिनामाग्निरूपस्त्वमसि। ईड्यते स्तूयते इतीडः स्तुतियोग्यः। अत एव ईडितः स्तुतो होत्रादिभिः। ईड स्तुतौ॥ दक्षिणं परिधिं परिदधाति। इन्द्रस्य बाहुरसि। हे द्वितीय परिधे! त्वमिन्द्रस्य दक्षिणो बाहुरसि। रक्षणसमर्थत्वादिन्द्रबाहुत्वोपचारः। विश्वस्येत्यादि व्याख्यातम्। अत्राग्निशब्देन भुवनपतिनामा द्वितीयो भ्राता॥ तृतीयमुत्तरं परिधिं परिदधाति॥ मित्रावरुणौ। हे तृतीय परिधे! मित्रावरुणौ वाय्वादित्यौ ध्रुवेण स्थिरेण धर्मणा धारणेन उत्तरस्यां दिशि त्वां परिधत्तां परितः स्थापयताम्। विश्वस्येत्यादि पूर्ववत्। अत्राग्निर्भूतानां पतिस्तृतीयो भ्राता॥ ३॥

वीतिहोत्रं त्वा कवे द्युमन्तꣳ समिधीमहि। अग्ने बृहन्तमध्वरे॥ ४॥

का० [२, ८, २] प्रथमं परिधिꣳ समिधोपस्पृश्य वीतिहोत्रमित्यादधातीति। इयमृक् अग्निदेवत्या गायत्रीच्छन्दस्का। हे कवे क्रान्तदर्शिन्! हे अग्ने! अध्वरे यागे निमित्ते

त्वां वयं समिधीमहि अनेनेध्मकाष्ठेन दीपयामः। अतीतानागतदूरवर्त्तिपदार्थानां यस्य युगपज्ज्ञानं स कविः। किम्भूतं त्वाम्। वीतिहोत्रम्। वी गतौ। इतिर्गतिः व्याप्तिः पुत्रपौत्रपशुधनादिभिः समृद्धिरित्यर्थः। वीतये समृद्ध्यै होत्रं होमो यस्य स वीतिहोत्रस्तं यत्र होमे कृते समृद्धिप्राप्तिः स्यादित्यर्थः। यद्वा वीतिरभिलाषो होत्रे होतृकर्मणि यस्य तम्। तथा द्युमन्तं। द्यौः कान्तिरस्यास्तीति द्युमान् तं स्वत एव द्युत्युपेतम्। तथा बृहन्तं महान्तम् ॥ ४ ॥

स॒मिद॑सि। सूर्य॑स्त्वा पु॒रस्ता॑त् पातु कस्या॑श्चिद॒भिश॑स्त्यै। स॒वि॒तुर्बा॒हू स्थः॑। ऊर्ण॑म्रदसं त्वा स्तृणामि स्वास॒स्थं दे॒वेभ्यः॑। आ त्वा॒ वस॑वो रु॒द्रा आ॑दि॒त्याः स॑दन्तु ॥ ५ ॥

का० [२, ८, ३] अनुपस्पृश्य द्वितीयं समिदसीतीति॥ हे इध्मकाष्ठ! त्वं समिदसि अग्नेः सन्दीपनमसि ॥ का० [२, ८, ४] सूर्यस्त्वेति अपत्याहवनीयमीचमाण इति॥ हे आहवनीय! सूर्यः पुरस्तात् पूर्वस्यां दिशि कस्याश्चिदभिशस्त्यै सर्वस्या अभिशस्तेर्हिंसायाः सकाशात्त्वां पातु रक्षतु। चतुर्थी पञ्चम्यर्थे। या काचिद्धिंसा प्रसक्ता तां सर्वां परिहरत्वित्यर्थः। इतरदिक्त्रये परिधित्रयं रक्षकं पूर्वस्यां तदभावात् सूर्यः। तथा च श्रुतिः [१, ३, ४, ८]। गुप्त्यै वा अभितः परिधयो भवन्त्यथैतत्सूर्यमेव पुरस्ताद्गोप्तारं करोतीति। का० [२, ८, ५] बर्हिषमृणे तिरश्चौ निदधाति सवितुरितीति। तृणद्वयं प्रस्तरस्थापनार्थं तिर्य्यग् निदध्यात्। हे तृणे! युवामुभे सवितुर्देवस्य बाहू स्थः। प्रस्तरधारणेन

सूर्यस्य बाहू इव भवथः। का० [२, ८, १०] तयोः प्रस्तरं स्तृणात्यूर्णम्रदसमितीति। ऊर्णामिव मृदु देवेभ्यो देवानां स्वासस्थं सुखेनासनेन स्थीयते यत्र तादृशं त्वां स्तृणामि॥ का० [२, ८, ११] अभिविदधात्या त्वा वसव इतीति॥ प्रस्तरं प्रति पाणी निदधाति। वसवो रुद्रा आदित्याः सवनत्रयाभिमानिनस्त्रयो देवाः त्वामासदन्तु आसादयन्तु सर्वतः प्रसारयन्तु॥ ५॥

घृताच्यसि जुहूर्नाम्ना सेदं प्रियेण धाम्ना प्रियꣳ सद आसीद। घृताच्यस्युपभृन्नाम्ना सेदं प्रियेण धाम्ना प्रियꣳ सद आसीद। घृताच्यसि ध्रुवा नाम्ना सेदं प्रियेण धाम्ना प्रियꣳ सद आसीद। प्रियेण धाम्ना प्रियꣳ सद आसीद। ध्रुवा असदन्नृतस्य योनौ ता विष्णो पाहि। पाहि यज्ञम्। पाहि यज्ञपतिम्। पाहि मां यज्ञन्यम्॥ ६॥

का० [२, ८, १२, १३] सव्याग्रुल्ये जुहूं प्रतिष्ठाप्य निदधाति घृताचीत्येवमितरे उत्तराभ्यां प्रतिमन्त्रमिति। हे जुहु! त्वं घृताची असि। घृतमञ्चति प्राप्नोतीति घृताची घृतपूर्णा भवसि नाम्ना च जुहूः। हूयतेऽनयेति जुहूः। क्विपि द्युतिगमिजुहोतीनां द्वे च जुहोतेर्दीर्घश्चेति [पा० वा० ३, २, १७८। प० २, ३] द्वित्वं दीर्घश्च। सा त्वं प्रियेण धाम्ना देववल्लभेनाज्येन सह इदं प्रियं सदः प्रस्तरलक्षणमासीद अधितिष्ठ। एतद्वै देवानां प्रियतमं धाम यदा-

त्यमिति श्रुतेः [२, ३, २, १०] प्रियधामयस्टेनाज्यम् उपभृतं सादयति। उप समीपे स्थित्वा बिभर्ति आज्यं धारयतीत्युपभृत्। व्याख्यातमन्यत्। ध्रुवां सादयति। ध्रुव स्थैर्ये। यथा होमार्थं जुह्वपभृतोश्चलन तद्वदस्याश्चलनाभावेन स्थिरत्वान्नाम्ना ध्रुवा। अन्यद्व्याख्यातम्॥ का० [२, ८, १८] प्रियेण धाम्नेति हवींष्यपि वेद्यां कृत्वेति। हे हविः! प्रियेण धाम्नाऽऽज्येन सह प्रियं सद आसीदेत्येकैकं हविः सम्बोध्य वचनम्। का० [२, ८, १८] ध्रुवा असदन्निति सर्वाण्यालभत इति। ऋतस्याविस्मृताविफलोपेतत्वेन सत्यस्य यज्ञस्य योनौ स्थाने ध्रुवाणि यानि हवींषि असदन्नतिष्ठन्। हे विष्णो व्यापक यज्ञपुरुष! ता तानि हवींषि पाहि रक्ष यज्ञं च पाहि यज्ञपतिं च पाहि। का० [२, ८, २०] पाहि मामित्यात्मानमिति। यज्ञं नयतीति यज्ञनीः तं यज्ञन्यमध्वर्युं मां पाहि॥ ६॥

अग्ने॑ वाजजि॒द्वाजं॑ त्वा सरि॒ष्यन्तं॑ वाज॒जितं॒ सम्मा॑र्ज्मि। नमो॑ दे॒वेभ्यः॑। स्व॒धा पि॒तृभ्यः॑। सु॒यमे॑ मे भूयास्तम्॥ ७॥

का० [३, १, १२] इध्मसन्नहनैरनुपरिधि सम्मार्ष्ट्यग्ने वाजजिदिति त्रिस्त्रिः परिक्रामन्निति। वाजमन्नं जयतीति वाजजित्। तत्सम्बुद्धौ हे वाजजित् हे अग्ने! त्वामहं सम्मार्ज्मि शोधयामि। किम्भूतं त्वाम्। वाजं सरिष्यन्तमन्नमुद्दिश्य गमिष्यन्तमन्नसम्पादनोपयुक्तम्। तथा वाजजितमन्नमुद्दिश्य जयोपेतमन्नप्रतिबन्धनिवारकमित्यर्थः॥ का० [३, १, १४] अपरमाहवनीयादञ्जलिं करोति नमो देवेभ्य इतीति। ये देवा अनुष्ठानमनुतिष्ठन्ति तेभ्यो नमस्करोति। का० [३, १,

१५] स्वधा पितृभ्य इति दक्षिणत उत्तानमिति। प्राङ्-मुखेनादौ देवनत्यर्थमञ्जलिः कृतः इदानीं पितृनत्यर्थं दक्षिणामुख उत्तानमञ्जलिं कुर्यात्। ये पितरः पालकाः सन्ति तेभ्यः स्वधाऽस्तु। स्वधाशब्दो निपातः पितॄनुद्दिश्य देयद्रव्यस्य दाने वर्त्तते। अतो यद्देयं तद्दास्याम इत्यर्थः। अनेन मन्त्रद्वयेन देवाः पितरश्चोपचर्य्यन्ते। का० [३, १, १६] सुयमे मे इति जुहूपभृतावादायेति। हे जुहूपभृतौ! मे मदर्थं सुयमे सुष्ठु नियते युवां भूयास्तं भवतम्। यथा युवयोः स्थितमाज्यं न स्कन्दति तथा धारयतमित्यर्थः ॥ ७ ॥

अस्कन्नमद्य देवेभ्य आज्यꣳ सम्भ्रियासम्। अङ्घ्रिणा विष्णो मा त्वावक्रमिषम्। वसुमतीमग्ने ते छायामुपस्थेषं विष्णो स्थानमसि। इत इन्द्रो वीर्यमकृणोदूर्ध्वोऽध्वर आस्थात् ॥८॥

तथा सति अद्यास्मिन्ननुष्ठानदिने देवेभ्यो देवोपकारायाज्यं युवयोः स्थितं घृतम् अस्कन्नं भूमौ यथा न स्कन्दति तथा सम्भ्रियासं सम्यक् पोषणं करोमि धारणं वा। आशीर्लिङि उत्तमे रूपम् ॥ का० [३, १, १६] दक्षिणातिक्राममङ्घ्रिणा विष्णविति। हे विष्णो व्यापक यज्ञपुरुष! अङ्घ्रिणा पादेन त्वा त्वाम् अहं मा अवक्रमिषम् अवक्रमणं मा कार्षं पादेनातिक्रमणदोषो मे मा भूदित्यर्थः ॥ का० [३, १, १८] वसुमतीमित्यवस्थायेति। हे अग्ने! ते तव छायां छायावत् समीपवर्त्तिनीं वसुमतीं भूमिम् अहमुपस्थेषम् उपतिष्ठेयं सेवेय। उपपूर्वस्तिष्ठतिः सेवार्थः। स एव सेवाप्रकारः कथ्यते। हे वसुमति! त्वं विष्णोर्यज्ञस्य स्थानमसि। अत्र स्थित्वा यागः

कर्तुं शक्यते इत्यर्थः। आहवनीयसमीपवर्तित्वात् अस्या भूमेर्यज्ञस्थानत्वम्। यद्वा अयमर्थः। हे अग्ने! ते तव वसुमतीं धनवतीं धनप्राप्तिकरीं छायामाश्रयं उपक्षेषं सेवेय। छायाशब्द आश्रयवाचकः। युष्मत्पादच्छायायां वसामीति यावत्। यतस्त्वं विष्णोर्यज्ञस्य स्थानमसि॥ का० [३, २, १] इत इन्द्र इति जुहोतीति। पूर्वमन्त्रे यज्ञसम्बन्धि यत् स्थानमुक्तं तदेव देवानां विजयहेतुत्वादितःशब्देन परामृश्यते। देवयजनव्यतिरिक्तभूमेरसुराधीनत्वेन तत्र देवानां पराजयेऽपि यज्ञप्रदेशः पराजयरहितः। तदेवोच्यते मन्त्रेण। इत इन्द्रः। इन्द्र इतोऽस्माद्देवयजनस्थानात् उद्युक्तः सन्निति शेषः। वीर्य्यमकृणोत् वीरस्य कर्म वीर्य्यं शत्रुवधरूपमकरोत्। अत एवाध्वरो यज्ञ ऊर्ध्वमास्थात् उन्नतः स्थितः। इन्द्रेण वीर्य्ये कृते शत्रुकृतविघ्नाभावादध्वरस्योन्नतत्वम्॥ ८॥

अग्ने वेर्होत्रं वेर्दूत्यम्। अवतां त्वां द्यावापृथिवी। अव त्वं द्यावापृथिवी स्विष्टकृद्देवेभ्य इन्द्र आज्येन हविषा भूत् स्वाहा। सं ज्योतिषा ज्योतिः॥ ९॥

तस्मात् हे अग्ने! त्वं होत्रं वेः। होतुः कर्म विद्धि। लङि अडभावे रूपम्। दूत्यं दूतकर्म च वेः विद्धि। होतृत्वं दूतत्वं चाग्नेः कर्म। तथा च श्रुतिः [१, ४, ५, ४] उभयं वा एतदग्निर्देवानाᳫ होता च दूतश्चेति। ईदृशं त्वां द्यावापृथिवी अवतां पालयताम्। हे अग्ने! त्वमपि द्यावापृथिवी लोकद्वयदेवते अव पालय। इत्यमन्योन्यपालने सति इन्द्रः आज्येन हविषास्माभिर्दत्तेन देवेभ्यो देवार्थं स्विष्टकृत्

ऽग्नीधे षड्‌वत्तम्। प्राश्नात्यु पहूता पृथिवीतीति। यदा होता द्यावापृथिव्योरुपह्वानं करोति तदोभयो: पुरोडाशयोरेकैकमंशं षड्‌वत्तं षड्‌वत्तं कृत्वाग्नीधे ददाति स चोपहूतेति मन्त्रेण तत् प्राश्नातीति सूत्रार्थः॥ उपहूता सेयं पृथिवी इत्युक्ते सा जगतो माता निर्मात्री मयोपहूता अभ्यनुज्ञाता सा च पृथिवी माता मातृत्वेनास्माभिर्भाविता सती मामुपह्वयतामनुज्ञानात् हविःशेषभक्षणायाज्ञां ददातु। अहं चाग्नीध्रात्। अग्नीध इदं कर्माग्नीध्रं तस्माद्धेतोरग्निः सन् तं भागं प्राश्नामीति शेषः। स्वाहा सुहुतमस्तु जाठरेऽग्नौ ॥ १० ॥

उपहूतो द्यौष्पितोप मां द्यौष्पिता ह्वयतामुग्निराग्नी ध्रात् स्वाहा। देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनो र्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्याम्। प्रतिगृह्णामि। अग्नेष्ट्वास्येन प्राश्नामि ॥ ११ ॥

द्वितीयं प्राश्नाति। एवं द्यौः पिता जगत्पालक उपह्वयतामित्यादि समानार्थम्। देवस्य त्वा। इतः प्रभृति मॉं प्रतिष्ठेत्यन्तं [ख० १३] ब्रह्मत्वम्। तस्याङ्गिरसो बृहस्पतिर्ऋषिः॥ का० [२, २, १६] देवस्य त्वेति प्रतिगृह्णातीति॥ ब्रह्मा देवस्य त्वेति प्राशित्रं गृह्णाति। मन्त्रो व्याख्यातः। प्रतिगृह्णामि स्वीकरोमीति शेषः। का० [२, २, १८] अग्नेष्ट्वेति प्राश्नाति दन्तैरनुपस्पृशन्निति। हे प्राशित्र! अग्नेः आस्येन वह्निदेवताया मुखेन त्वा त्वां प्राश्नामि भक्षयामि ॥ ११ ॥

एतं ते देव सवितर्यज्ञं प्राहुर्बृहस्पतये

ब्रह्मणे । तेन यज्ञमव तेन यज्ञपतिं तेन मामव ॥ १२ ॥

का० [२, २, २१] एतं त इति समिदामन्वितः प्रमीतीति । समिधमाधातुमनुज्ञाप्रदानाय बोधितो ब्रह्मा मन्त्रेणानुजानीयात् । एतं त इत्यादिः ओम्प्रतिष्ठेत्यन्तो मन्त्रः । हे देव दानादिगुणयुक्त ! हे सवितः प्रसवितः ! एतं यज्ञमिदानीं क्रियमाणमिमं मखं ते तुभ्यं त्वदर्थं प्राहुर्यजमानाः कथयन्ति अनुज्ञापयन्तीत्यर्थः । किञ्च त्वया प्रेरितो देवानां यज्ञे यो ब्रह्मा तस्मै ब्रह्मणे बृहस्पतये च प्राहुः । बृहस्पतिर्हि देवानां ब्रह्मा । तदधिष्ठित एवायं मानुषो ब्रह्मत्वं करोति । किञ्च । तेन हेतुना त्वदीयत्वेन यज्ञमव रक्ष । तथा तेनैव हेतुना यज्ञपतिं यजमानं चाव रक्ष । तथा तेनैव हेतुना मां ब्रह्माणमव पालय ॥ १२ ॥

मनो जूतिर्जुषतामाज्यस्य बृहस्पतिर्यज्ञमिमं तनोतु । अरिष्टं यज्ञꣳसमिमं दधातु विश्वे देवास इह मादयन्तामोꣳम्प्रतिष्ठ ॥१३॥

किञ्च । मनो आज्यस्य जुषताम् । कर्मणि षष्ठी । मनः घृतं सेवताम् । हे सवितः ! त्वदीयं चित्तं यज्ञसम्बन्धिन्याज्ये स्थापयेत्यर्थः । किम्भूतं मनः । जूतिः । जवतेर्गतिकर्मणो जूतिरिति क्तिन्प्रत्ययान्तो निपातः । स्त्रीत्वं छान्दसम् । अतीतानागतवर्तमानकालगतपदार्थेषु गमनशीलं हि मनः । जवते शीघ्रं गच्छतीति जूतिः । किञ्च बृहस्पतिरिमं यज्ञं तनोतु विस्तारयतु । ब्रह्मत्वात् । तत इमं यज्ञमरिष्टं

हिंसारहितं कृत्वा सन्दधातु। इडाभक्षणेन हि मध्ये यज्ञो विच्छिन्न इत्य वमुच्यते। किञ्च विश्वे देवास: सर्वे देवा इह यज्ञकर्मणि मादयन्ताम्। मद तृप्तौ चुरादि:। तृप्यन्ताम्। एवं प्रार्थित: सविता देव: ओम्प्रतिष्ठेत्यनुज्ञां प्रयच्छतु। ओमित्यङ्गीकारार्थ:। तथास्तु। प्रतिष्ठ प्रयाणं कुरु। समिदाधानकाले यजमानस्याभिप्रेतं प्रयाणमवगम्य सविता देवोऽङ्गीकृत्य प्रयाणे प्रेरयतीत्यर्थ: ॥ १३ ॥

एषा ते अग्ने समित्तया वर्धस्व चा च प्यायस्व। वर्धिषीमहि च वयमा च प्यासिषीमहि। अग्ने वाजजिद्वाजं त्वा ससृवाꣳसं वाजजितꣳ सम्मार्ज्मि ॥ १४ ॥

का० [३, ५, २] एषा त इति होतानुमन्त्रयत इति। ब्रह्मत्वं समासम्। अत: प्राकृतमार्षम्। इयमनुष्टुबाग्नेयत्वा। हे अग्ने! एषा ते तव समित् समिन्धनहेतु: काष्ठविशेष:। तया समिधा त्वं वर्धस्व वृद्धिं गच्छ। आप्यायस्व च। अस्मानपि सर्वतो वृद्धिं प्रापय। तथा च मति त्वत्प्रसादाद्वयं वर्धिषीमहि वृद्धिं प्राप्नुयाम प्यासिषीमहि च। अस्मदीयपुत्रपश्वादीन् सर्वतो वृद्धान् करवाम ॥ का० [३, ५, ४] सम्मार्ष्टि पूर्ववदपरिक्रामꣳ सक्कसकृत्ससृवाꣳसमिति नीति। पूर्वमग्ने वाजजिदिति [ख० ७] मन्त्रेण यथेध्मसन्नहनैरग्ने: सम्मार्ग: कृतस्तथात्रापि सम्मार्ष्टि। तत्र परिक्रम्य विधि: कृत:। अत्र तु परिक्रमणं विनैकैकवारमिति विशेष इति सूत्रार्थ:। मन्त्रो व्याख्यात:। इयान् विशेष:। हे अग्ने! त्वां

सम्मार्ज्मि। किम्भूतं त्वां वाजं सङ्ग्रामं वसुदिश्य गतवन्त-मन्नं सम्पादितवन्तमित्यर्थः। अन्यत् पूर्ववत् ॥ १४ ॥

अग्नीषोमयोरुज्जितिमनूज्जेषं वाजस्य मा प्रसवेन प्रोहामि। अग्नीषोमौ तमपनुदतां योऽस्मान् द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मो वाजस्यैनं प्रसवेनापोहामि। इन्द्राग्न्योरुज्जितिमनूज्जेषं वाजस्य मा प्रसवेन प्रोहामि। इन्द्राग्नी तमपनुदतां योऽस्मान् द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मो वाजस्यैनं प्रसवेनापोहामि ॥ १५ ॥

का० [३, ५, १७, १८] जुहूपभृतौ व्यूहत्यग्नीषोमयो-रितीति। तत्र जुहूं प्राचीं प्रेरयति यजमानः। व्यूहनं परस्परविपरीतत्वेनापनोदनम्। अग्नीषोमयोर्द्वितीयपुरो-डाशदेवतयोरुज्जितिमनु अविघ्नेन हविःस्वीकाररूपमुत्कृष्टं जयमनुसृत्याहमुत्क्षेपमुत्कृष्टं जयं प्राप्तवानस्मि। वाज-स्यान्नस्य पुरोडाशादेः प्रसवेनाभ्यनुज्ञया मां प्रोहामि मां यजमानं जुहूरूपधारिणं प्रोत्साहयामि। यद्यप्यूहतिधातु-र्वितर्कार्थस्तथाप्युपसर्गवशादुत्साहार्थः। अन्यत् पूर्ववत् ॥ उप-भृतं प्रतीचीं प्रेरयति। यः शत्रुरसुरादिरस्मादिरस्मान् द्वेष्टि अस्मदीययज्ञविनाशाय द्वेषं करोति। यं च वयं द्विष्मः। यमालस्यादिरूपमस्मदीयानुष्ठानविरोधिनं शत्रुं द्विष्मः विना-शायोद्योगं कुर्मः। तमुभयविधं शत्रुमग्नीषोमौ देवावप-नुदतां निराकुरुताम्। किञ्च। अहमप्येनं द्विविधं शत्रु-मुपभृद्रूपं वाजस्य प्रसवेन पुरोडाशदेवताया अभ्यनुज्ञयापो-

क्षामि निराकरोमि। उत्तरौ मन्त्रौ दर्भदेवताविषयौ समानार्थौ ॥ १५ ॥

वसुभ्यस्त्वा। रुद्रेभ्यस्त्वा। आदित्येभ्यस्त्वा। सञ्जानाथां द्यावापृथिवी। मित्रावरुणौ त्वा वृष्ट्यावताम्। व्यन्तु वयोऽक्तᳪ रिहाणाः। मरुतां पृषतीर्गच्छ वशा पृश्निर्भूत्वा दिवं गच्छ ततो नो वृष्टिमावह। चक्षुष्पा अग्नेऽसि चक्षुर्मे पाहि ॥ १६ ॥

का० [३, ५, २४] जुह्वा परिधीननक्ति यथापूर्वं वसुभ्य इति प्रतिमन्त्रमिति। हे मध्यमपरिधे! वसुभ्यः वसुदेवताप्रीत्यर्थं त्वा त्वामनज्मीति शेषः। एवं दक्षिणोत्तरपरिधिमन्त्रौ व्याख्येयौ। परिधित्रयाञ्जनेन सवनत्रयदेवताः प्रीयन्त इति भावः ॥ का० [३, ६, ३] सञ्जानाथामिति प्रस्तरादानमिति। हे द्यावापृथिवी द्युलोकभूलोकदेव्यौ! युवां सञ्जानाथां गृह्यमाणं प्रस्तरं सम्यगवगच्छतम्। किञ्च हे प्रस्तर! मित्रावरुणौ प्राणापानवायू वृष्ट्या जलवर्षणेन त्वा त्वामवतां रक्षताम्। वायुर्वै वर्षस्येष्टे [१, ८, ३, १२] इत्युक्तत्वाद्वर्षाधीशो वायुः स चाध्यात्मगतः प्राणोदानरूपो मित्रावरुणशब्दाभ्यामुच्यते। स च प्रस्तररूपं यजमानं वृष्ट्यावतु। यजमानो वै प्रस्तर इति श्रुतेः [१, ८, १, ४४] ॥ का० [३, ६, ४—७] अनक्त्येनं व्यन्तु वय इत्ययं जुह्वामुपभृति मध्यं मूलमितरस्यामिति। इतरस्यां ध्रुवायाम् ॥ वयः पक्षिणः व्यन्तु। वी गतिव्याप्तिप्रजनकान्त्यसनखादनेषु। पक्षिरूपाण्यानि गायत्र्यादीनि छन्दांसि गच्छन्तु। प्रस्तरमादायेति

शेषः। किम्भूताः वयः। अक्तं रिहाणाः। अक्तं घृतलिप्तं प्रस्तरं लिहानाः आस्वादयन्तः। रलयोरैक्यम् ॥ का० [३, ६, ८] मरुतामिति नोच्चैर्हृत्वा तृणमादायानुप्रहरतीति। एकं तृणं प्रस्तरात्पृथक्कृत्य प्रस्तरं नोच्चैर्हृत्वाग्नौ प्रक्षिपेदिति सूत्रार्थः। मरुतामिति प्रस्तरदेवत्या बृहती कपिदृष्टा चतुर्थः पाद आग्नेयः। हे प्रस्तर! त्वं मरुतां पृषतीर्गच्छ मरुन्नामकानां देवानां सम्बन्धिनीः पृषतीर्वाहनरूपा अश्वाश्चित्रवर्णा गच्छ प्राप्नुहि। वायुवाहनवद्वेगेन गच्छेत्यर्थः। अन्तरिक्षं गच्छेत्यर्थः। वशा पृश्निर्भूत्वा। वशा स्वाधीना पृश्निरल्पतनुर्गौर्भूत्वा दिवं गच्छ। कामधेनुवत्तृप्तिकरी भूत्वा स्वर्गं गच्छेत्यर्थः। ततः स्वर्गप्राप्तेरनन्तरं नोऽस्मदर्थं वृष्टिमावह भूलोके वृष्टिमानय। यद्वा। इयं वै वशा पृश्निर्यदिदमस्यां मूलि चामूलं चान्नाद्यं प्रतिष्ठितं तेनेयं वशा पृश्निरिति श्रुतेर्वशापृश्निशब्देन भूमिरुच्यते [१, ८, ३, १५]। वशा पृश्निर्भूत्वा पृथिवी भूत्वा दिवं गच्छ पृथिवीसम्बन्धिभागानादाय द्युलोकं तर्पयेत्यर्थः। हे प्रस्तर! त्वमन्तरिक्षं गत्वा तत्रस्थान्मरुतः सवाहनान् सन्तर्प्य स्वर्गं गत्वा देवांश्च सन्तर्प्य पृथिव्यां वृष्टिं कुर्वित्याहुतिपरिणामः सूचित इति भावः ॥ का० [३, ६, १५] चक्षुष्पा इत्यात्मानमालभत इति। हे अग्ने! त्वं यतश्चक्षुष्पा असि। चक्षुः पातीति चक्षुष्पाः। ज्वालयान्धकारं निवर्त्य चक्षुःपालकोऽसि। अतो मे मम चक्षुः पाहि पालय प्रस्तरप्रहरणप्रसक्तं चक्षुष उपद्रवं परिहरेत्यर्थः ॥ १६ ॥

यं परिधिं पर्यधत्था अग्ने देव पणिभिर्गुह्यमानः। तं त एतमनु जोषं भराम्येष नेत्त्वदप-

चे॒त॒याते॑। अ॒ग्नेः प्रि॒यं पाथो॒ऽपी॑तम्॥ १७॥

का० [३, ६, १७] परिधीननुप्रहरति यं परिधिमिति प्रथमसिति॥ एकादशिनस्त्रयोऽष्टकश्च विराड्रूपः। प्रथमोऽष्टकः। यं परिधिम्। त्रिष्टुब्विराड्रूपा आग्नेयी यजुरन्ता। अग्नेः प्रियमिति यजुः। देवलदृष्टा॥ हे अग्ने देव आहवनीय! पणिभिरसुरैः गुह्यमानः। गुह संवरणे संव्रियमाणः संरुध्यमानः सन् त्वं यं परिधिं पश्चिमदिशि पर्यधत्थाः। असुरोपद्रवनिवारणाय परिहितवानसि स्थापितवानसि। ते तव जोषं प्रियं तमेतं परिधिमनु भरामि वह्नौ प्रक्षिपामि। अनुर्भिन्नक्रमः। हरतेर्हस्य भः। एष परिधिः त्वत् त्वत्तः सकाशात् न। इत् एवार्थे नैव अपचेतयातै। मा अपचेतयतु। त्वत्तोऽपगन्तुं मा जानात्वित्यर्थः। त्वय्येव तिष्ठतु। चिती संज्ञाने णिजन्ताल्लेट्। तस्यात्मनेपदे प्रथमैकवचनं तान्तम्। टित आत्मनेपदानामिति [पा० ३, ४, ७९] तस्यैकारः। वैतोऽन्यत्रेति [पा० ३, ४, ९६] लेडेकारस्य पाक्षिक ऐ। लेटोऽडाटावित्याडागमः [पा० ३, ४, ९४]। गुणायादेशौ। अपपूर्वः अपचेतयातै। अपचेतयतु। एष परिधिस्त्वत्तोऽपगतचित्तो माभूदित्यर्थः॥ का० [३, ६, १७] इतरौ च युगपदग्नेः प्रियमितीति। दक्षिणोत्तरौ परिधी युगपत् प्रक्षिपेत्। हे परिधी! अग्नेः प्रियं पाथः युवामपीतमपिगच्छतम्। पाथ इत्यन्ननाम। [नि० नै० ६, ७]। आहवनीयस्याभिमतमन्नमपिगच्छतम्। अग्नेरन्नं भवद्भ्यां प्राप्यतामित्यर्थः॥१७॥

सं॒स्र॒वभा॑गा स्थे॒षा बृ॒हन्तः॑ प्रस्त॒रेष्ठाः॑ परि॒धेया॑श्च दे॒वाः। इ॒मां वाच॑म॒भि विश्वे॑ गृ॒णन्तः॑

आसद्यास्मिन् बर्हिषि मादयध्वम्। स्वाहा वाट् ॥ १८ ॥

का० [३, ६, १८] संस्रवभागा इति संस्रवान् जुहोतीति वैश्वदेवी त्रिष्टुब्यजुरन्ता। स्वाहा वाडिति यजुः। सोमशुष्म ऋषिः। हे विश्वे देवाः! यूयं संस्रवभागाः स्थ। विलीनमाज्यं संस्रवः। स एव भागो येषां ते संस्रवभागाः। तथाविधा भवथ। तथा इषा संस्रवलक्षणेनान्नेन वृहन्तो महान्तः स्थ। किञ्च ये प्रस्तरेष्ठाः प्रस्तरे तिष्ठन्तीति प्रस्तरेष्ठाः प्रस्तरस्थायिनः। ये च परिधेयाः परिधिभवाः सन्ति। ते विश्वे देवा इमां मदीयां वाचमभि गृणन्तः सर्वत्र वर्णयन्तः। अयं यजमानः सम्यक् यजतीत्येवं सर्वेषां देवानां मध्ये कथयन्तो यूयमस्मिन् बर्हिषि यज्ञ आसद्योपविश्य मादयध्वं तृप्यध्वं मोदयध्वं वा। स्वाहेति वाडिति च शब्दौ हविर्दानार्थौ। सर्वथा दत्तमित्यादरं दर्शयितुं शब्दद्वयप्रयोगः। यद्यपि स्वाहाकारेण वा वषट्कारेण वेति श्रुतिर्वषट्कारो दानार्थः। तथापि देवानां परोक्षप्रियत्वात्प्रत्यक्षत्वपरिहाराय वाडिति शब्दः प्रयुक्तः॥१८॥

घृताची स्थो धुर्यौ पातꣳ सुम्ने स्थः सुम्ने मा धत्तम्। यज्ञ नमश्च त उप च यज्ञस्य शिवे सन्तिष्ठस्व स्विष्टे मे सन्तिष्ठस्व ॥ १९ ॥

का० [३, ६, १९] घृताची इति धुरि निदधातीति। जुहूपभृतौ शकटधुरि निदध्यात्। हे जुहूपभृतौ! युवां घृताची स्थः। घृतमञ्चतः प्राप्नुतः इति घृताची। पूर्वसवर्णदीर्घः। तथाविधे युवां धुर्यावनडुहौ पातं रक्षतं धुरं वहतस्तौ धुर्यौ। किञ्च युवां सुम्ने सुखरूपे स्थः भवथः तस्मात्सुम्ने सुखे मा मां धत्तं

स्थापयतम् ॥ का० [२, ६, २१] यज्ञ ! नमस्त इति वेदिमालभत इति। अस्य मन्त्रस्य शूर्पं यवमान् कपिरुक्षालवान् धानान्तर्वानिति पञ्च ऋषयः। यज्ञो देवता। हे यज्ञ ! ते तुभ्य नमः अस्तु उप उपचयो वृद्धिश्च तेऽस्तु। चकारावन्योन्यसमुच्चयार्थौ। नम-उपशब्दाभ्यां यज्ञस्य यदतिरिक्तं यच्च न्यूनं जातं तत् पूर्णं जायते। तथा च श्रुतिः। स यदतिरेचयति तन्नमस्कारेण शमयति अथ यदूनं करोत्युप चेति तेन तदन्यूनं भवतीति। किञ्च। यज्ञस्य शिवे सन्तिष्ठस्व अन्यूनातिरिक्तं यज्ञं कुर्वित्यर्थः। यद्वै यज्ञस्यान्यूनातिरिक्तं तच्छिवं तेन तदुभयं शमयतीति श्रुतेः। मे मम स्विष्टे सन्तिष्ठस्व। साधु इष्टं स्विष्टम्। शोभने यागे तिष्ठसि प्राप्तिं कुर्वित्यर्थः ॥ १८ ॥

अग्ने॑ऽदब्धायोऽशीतम पा॒हि मा॑ दि॒द्योः। पा॒हि प्रसि॑त्यै। पा॒हि दुरि॑ष्ट्यै। पा॒हि दु॑रद्म॒न्या अ॑वि॒षं नः॑ पि॒तुं कृ॑णु। सु॒षदा॒ योनौ॒ स्वाहा॒ वाट्। अ॒ग्नये॑ सं॒वेशप॑तये॒ स्वाहा॑। सर॑स्वत्यै य॒शोभ॒गिन्यै॒ स्वाहा॑ ॥ २० ॥

का० [३, ७, १७] स्रुक्स्रुवं प्रक्षाल्याग्ने ऽदब्धायविति। दभ्नोतिः हिंसाकर्मा [निघ० २, १९, १]। आयुरिति मनुष्यनाम [निघ० २, ३, १०]। अदब्धोऽनुपहिंसित आयुर्मनुष्यो यजमानो यस्य सोऽदब्धायुः। अश भोजने। अश्नाति भुङ्क्ते इत्यशी। यद्वा अशू व्याप्तौ अश्नुते व्याप्नोतीत्यशी। अतिशयेनाशी अशितमः। दीर्घश्छान्दसः। हे अदब्धायो अहिंसितयजमान ! हे अशितम भोक्तृतम यद्वा व्यापकतम !

हे अग्ने गार्हपत्य ! मा मां दिद्योः वज्रात्पाहि । अनुप्रयुक्ता-द्वज्रसमादायुधात्माम्पाहि । दिद्युरिति वज्रनाम [निघ० २, २०, १] । प्रसित्यै प्रसितेर्बन्धनहेतुभूताज्जालान्मां पाहि । प्रसितिः प्रसयनात्तन्तुर्वा जालं वेति यास्कः [निरु० ६, १२] । दुष्टा इष्टिर्दुरिष्टिः अशास्त्रीयो यागः । तस्मान्मां पाहि । दुरद्मनी । अदनमद्मनी । दुष्टा अद्मनी दुरद्मनी दुर्भोजनं ततो माम्पाहि । चतुर्थ्यः पञ्चम्यर्थे । भीत्रार्थानामिति [पा० १, ४, २५] पञ्चमी । किञ्च नोऽस्माकं पितुमन्नम-विषं कृणु हविर्विषरहितं कुरु । योनिरिति गृहनाम [निघ० ३, ४] । सुष्ठु सद्यते स्थीयते यस्यां सा सुषदा । तस्यां सुषदा विभक्तेराकारः । सम्यगवस्थानयोग्ये गृहे मां स्थापयेति शेषः । यद्वा गृहे स्थितानां नोऽस्माकं पितुमविषं कुरु । स्वाहा वाडिति पदे व्याख्याते । का० [२, ७, १८] दक्षि-णाग्नौ जुहोत्यग्नय इति सरस्वत्या इति चेति । स्त्रीपुंनयो-रभिलापपूर्वकमेकत्र शयनं संवेशः । तस्य पतिर्योऽग्निस्तस्मै स्वाहा हविर्दत्तम् । जीवतः पुरुषस्य प्रशंसा यशः तस्य यशसो भगिनी वाग्रूपा सरस्वती तस्यै हविर्दत्तम् ॥ २० ॥

वेदोऽसि येन त्वं देव वेद देवेभ्यो वेदो-ऽभवस्तेन मह्यं वेदो भूयाः । देवा गातुवि-दो गातुं वित्त्वा गातुमित । मनसस्पत इमं देव यज्ञꣳ स्वाहा वाते धाः ॥ २१ ॥

का० [२, ८, १] पत्नी वेदं प्रमुञ्चति वेदोऽसीति । हे कुशमुष्टिनिर्मित पदार्थ ! त्वं वेदोऽसि । यज्ञसाधनकोऽसि । यद्वा वेत्तीति वेदः ज्ञातासि । हे देव द्योतनात्मक वेद ! हे

वेद ! येन कारणेन त्वं देवेभ्यः। षष्ठ्यर्थे चतुर्थी। देवानां वेदोऽभवः ज्ञापकोऽभूः तेन कारणेन मह्यं मम वेदो भूयाः ज्ञापको भव॥ का० [३, ८, ४] समिष्टयजुर्जुहोति देवा गातुविद इतीति। इयं विराट्छन्दस्का वातदेवत्या मनसस्पतिदृष्टा ऋक्। यस्याः पूर्वार्धेन देवता विसृजति। गै शब्दे। गीयते नानाविधैर्वैदिकशब्दैः प्रतिपाद्यते इति गातुर्यज्ञः तं विदन्ति जानन्तीति गातुविदः। हे गातुविदः यज्ञवेत्तारो देवाः! गातुं वित्त्वा विदित्वा। विद ज्ञाने। अस्मदीयो यज्ञः प्रवृत्त इति ज्ञात्वा। गातुमित यज्ञं प्रत्यागच्छत। यद्वा गातुर्गन्तव्यो मार्गः तं गच्छत। अस्मदीययज्ञेन तुष्टाः सन्तः स्वमार्गं गच्छत। एवं देवान् विसृज्य चन्द्रं प्रत्याह। हे मनसस्पते! मनोऽधिपश्चन्द्रः। यद्वा देवान् यष्टुं मनसः प्रवर्त्तकः परमेश्वरः। तं प्रत्युच्यते। हे मनसस्पते परमेश्वर! हे देव! इममनुष्ठितं यज्ञं स्वाहा त्वद्धस्ते ददामि। त्वं च तं यज्ञं वाते वायुरूपे देवे धाः स्थापय। वाते हि यज्ञोऽवतिष्ठते। तदुक्तं श्रुत्या। वायुरेवाग्निस्तस्माद्यदैवाध्वर्युरुत्तमं कर्म करोत्यथैतमेवाप्येतीति॥ २१॥

सम्बर्हिरङ्क्ताᳬहविषा घृतेन समादित्यैर्वसुभिः समरुद्भिः। समिन्द्रो विश्वदेवेभिरङ्क्तां दिव्यं नभो गच्छतु यत् स्वाहा॥ २२॥

का० [३, ८, ५] बर्हिः सम्बर्हिरितीति। बर्हिर्जुहोति। इयमृक् त्रिष्टुप् विराड्रूपा बर्हिर्देवत्या। इन्द्रो हविषा हविःसंस्कारयुक्तेन घृतेन बर्हिः दर्भं समङ्क्ताम्। सम्यगञ्जनोपेतं करोतु स चेन्द्रः केवलो न। किन्तु आदित्यैर्वसुभिर्मरुद्भिः

विश्वदेवेभिर्विश्वनामकैश्च गणदेवैः सहितः समङ्क्ताम्। सहि- त्यस्योपसर्गस्याहत्या अङ्क्तामित्यस्य क्रियापदस्याप्यावृत्तिर्बो- द्धव्या। वस्वादिसहितेनेन्द्रेण समङ्क्तां तत् बर्हिर्यद्दिव्यं नभो आदित्यलक्षणं ज्योतिः तद्गच्छतु आदित्यं प्राप्नोतु। स्वाहा इदं बर्हिर्देवोद्देशेन दत्तम्। नभः इत्यादित्यनामसु [निघ० १, ४] पठितं दिवि भवं दिव्यम्। २२॥

कस्त्वा विमु॑ञ्चति॒ स त्वा॒ विमु॑ञ्चति॒ कस्मै॑ त्वा॒ विमु॑ञ्चति॒ तस्मै॑ त्वा॒ विमु॑ञ्चति। पोषा॑- य॒॥ रक्ष॑सां भा॒गो॑ऽसि॥ २३॥

का० [३, ८, ६] वेद्यां प्रणीता निनयति परीत्य कस्त्वेति। व्याख्यातः [अध्या० १, ६] मन्त्रः प्रजापतिदैवतः तत्र यज्ञयोगे नियुक्तः अत्र तु यज्ञविमोके। पोषाय यजमानं सुतादिभिः पोषयितुं त्वां निनयामीति शेषः। यज्ञं प्रयुज्याविमोके यजमानस्याप्रतिष्ठापत्तेर्विमोकः कार्यः। यो वै यज्ञं प्रयुज्य न विमुञ्चत्यप्रतिष्ठानो वै स भवतीति श्रुत्यन्तरवचनात्॥ का० [३, ८, ७] पुरोडाशकपालेन कणानपास्यत्यधः कृष्णा- जिनएं रक्षसामितीति। हे कणसमूह! त्वं रक्षसां भागोऽसि तेषां नीचजातित्वान्निकृष्टकणरूपो भागो युक्तः॥ २३॥

सं वर्च॑सा॒ पय॑सा॒ सन्त॒नूभि॒रग॑न्महि॒ मन॑- सा॒ सꣳ शि॒वेन॑। त्वष्टा॑ सु॒दत्रो॒ विद॑धातु॒ रायो॑- ऽनु॑ मार्ष्टु त॒न्वो॒ यद्विलि॑ष्टम्॥ २४॥

त्वष्टृदेवत्या त्रिष्टुप्। इतः परं याजमानम्॥ का० [३, ८, ८—१०] पूर्णपात्रं निनयति परीत्य सन्तत यज- मानोऽञ्जलिना प्रतिस्थलाति सं वर्चसेति मुखं विमृष्ट इति।

समित्युपसर्गोऽगन्महीत्यनेन सम्बद्धः प्रत्येकम्। वर्चसा ब्रह्मवर्चसेन वयं समगन्महि सङ्गता भवामः। पयसा क्षीरादिरसेन समगन्महि। तनूभिरनुष्ठानक्षमैः शरीरावयवैः यद्वा तनूभिर्भार्य्यापुत्रादिभिः समगन्महि। शिवेन शान्तेन कर्मश्रद्धायुक्तेन मनसा समगन्महि। यज्ञमुपगच्छतो नरस्य वर्चसाद्यपैति तदनेन पुनराप्याययति। किञ्च सुदत्रः शोभनदानः त्वष्टा रायो धनानि विदधातु करोतु। तन्वः शरीरस्य मदीयस्य यत् विलिष्टं विशेषेण न्यूनमङ्गं तदनुमार्ष्टु। न्यूनत्वपरिहारेणानुकूलं कृत्वा शोधयतु। धनस्य शरीरस्य पुष्टिं करोत्वित्यर्थः। सुष्ठु ददातीति सुदत्रः। सुपूर्वाद्ददातेः ष्ट्रन्। सार्वधातुभ्य इति [उ० ४, १६०] ष्ट्रन्। बाहुलकात्प्रस्वः॥ २४॥

दिवि विष्णुर्व्यक्रंᳪस्त जागतेन छन्दसा ततो निर्भक्तो योऽस्मान् द्वेष्टि यञ्च वयं द्विष्मः। अन्तरिक्षे विष्णुर्व्यक्रंᳪस्त त्रैष्टुभेन छन्दसा ततो निर्भक्तो योऽस्मान् द्वेष्टि यञ्च वयं द्विष्मः। पृथिव्यां विष्णुर्व्यक्रंᳪस्त गायत्रेण छन्दसा ततो निर्भक्तो योऽस्मान् द्वेष्टि यञ्च वयं द्विष्मः। अस्मादन्नात्। अस्यै प्रतिष्ठायै। अगन्म स्वः। सं ज्योतिषाभूम॥ २५॥

का० [३, ८, ११] विष्णुक्रमान् क्रमते दिवि विष्णुरिति प्रतिमन्त्रमिति। विष्णुपादमुद्रा स्वपादस्य भूमौ प्रक्षेपा विष्णुक्रमाः। विष्णुर्यज्ञपुरुषः। जागतेन छन्दसा जगती-

च्छन्दोरूपेण स्वकीयपादेन दिवि द्युलोके व्यक्रंस्त विशेषेण क्रमणं कृतवान्। तथा सति ततो द्युलोकात् निर्भक्तो भागरहितः कृत्वा निःसारितः। कः। योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मः। योऽस्मान् दृष्ट्वा न प्रीयते यं च दृष्ट्वा वयं न प्रीयामहे स द्विविधोऽपि शत्रुर्दिवो निःसारितः। एवमुत्तरावपि विष्णुक्रममन्त्रौ व्याख्येयौ॥ का० [३, ८, १३] अस्मादन्नादिति भागमवेक्षत इति। योऽयमभागोऽवेच्यते अस्मादन्नाद्यजमानभागान्निर्भक्त इति वाक्यशेषोऽनुवर्त्तनीयः॥ का० [३, ८, १४] अस्यै प्रतिष्ठाया इति भूमिमिति। अवेक्षत इति चतुर्षु मन्त्रविनियोगेष्वनुवर्त्तते। अस्यै अस्याः पुरतो दृश्यमानायाः प्रतिष्ठाहेतोर्यज्ञियभूमेः निर्भक्त इत्यादि पूर्ववत्॥ का० [३, ८, १५] अगन्म स्वरिति प्रागिति। पूर्वस्यां दिशि स्थितं स्वः स्वर्गं सूर्यं वा वयमगन्म प्राप्ताः। यज्ञानुष्ठानेन॥ का० [३, ८, १६] संज्योतिषेत्याहवनीयमिति। ज्योतिषाहवनीयलक्षणेन वयं समभूम सङ्गता अभूम॥२५॥

स्व॒य॒म्भूर॑सि॒ श्रेष्ठो॑ र॒श्मिर्व॑र्चो॒दा अ॑सि॒ वर्चो॑ मे देहि। सूर्य॑स्या॒वृत॒मन्वाव॑र्त्ते॥ २६॥

का० [३, ८, १७] स्वयम्भूरिति सूर्यमिति। हे सूर्य! त्वं स्वयम्भूरकृतकः स्वयंसिद्धोऽसि। श्रेष्ठो प्रशस्यतमो रश्मिः मण्डलशरीराभिमानो हिरण्यगर्भाख्योऽसि। सूर्यस्य सप्त रश्मयः सन्ति। चतुर्दिक्षु चत्वारः। एक उपर्य्येकोऽधस्तात् सप्तमो मण्डलाभिमानी हिरण्यगर्भः पुरुषः स श्रेष्ठः स त्वमसि। यतस्त्वं वर्चोदा असि तेजसो दातासि अतो मे वर्चः ब्रह्मवर्चसं देहि॥ का० [३, ८, १८] सूर्यस्येत्यावर्त्तते प्रदक्षिणमिति। आवर्त्तनमावृत्। सूर्यस्य

सम्बन्धिनीमावृतमावर्त्तनमनुसृत्याहमपि आवर्त्ते प्रादक्षिण्येनावर्त्तनं करोमि ॥ २६ ॥

अग्ने॑ गृहपते सुगृहप॒तिस्त्वया॑ग्ने॒ऽहं गृ॒हप॑तिना भूयासꣳ सुगृहप॒तिस्त्वं मया॑ग्ने गृ॒हप॑तिना भूयाः । अ॒स्थू॒रि णौ॒ गार्ह॑पत्यानि सन्तु श॒तꣳ हिमाः । सूर्य॑स्या॒वृत॒मन्वाव॑र्त्ते ॥ २७ ॥

का० [३, ८, २१] गार्हपत्यमुपतिष्ठतेऽग्ने गृहपत इति । हे गृहपते अस्मदीयगृहस्य पालक ! हे अग्ने ! त्वया गृहपतिना गृहपालकेन दात्वा त्वत्प्रसादेनेत्यर्थः । अहं सुगृहपतिः शोभनो गृहपतिः भूयासं भवेयम् । तथा हे अग्ने ! त्वमपि मया गृहपतिना मदीयसेवयेत्यर्थः । सुगृहपतिः शोभनो गृहपालको भूयाः भव । अग्ने पदस्यावृत्तिरादरार्था । एवं सति नौ आवयोर्गार्हपत्यानि गृहपतिभ्यां स्त्रीपुरुषाभ्यां निष्पाद्यानि कर्माणि शतं हिमाः वर्षाणि शतवर्षपर्य्यन्तमस्थूरीव सन्तु । निरन्तरमवस्थितानि प्रवर्त्तन्ताम् । एकपार्श्वे बलीवर्दयुक्तं शकटं स्थूरि न स्थूरि अस्थूरि । लुप्तोपमानम् । बलीवर्दयुक्तं शकटं यथा निरन्तरम् अव्यवहितं प्रसरति तथास्माकं गार्हपत्यानि सन्तु । गृहपतिना सयुक्ते ञ्य [पा० ४, ४, ९०] इति ञ्यप्रत्ययः ॥ का० [३, ८, २२] सूर्यस्येत्यावर्त्तते प्रदक्षिणमिति । व्याख्यातम् ॥ २७ ॥

अग्ने॑ व्रतपते व्र॒तम॑चारिषं॒ तद॑शकं॒ तन्मे॑ऽराधि । इ॒दम॒हं य ए॒वास्मि॒ सोऽस्मि ॥ २८ ॥

का० [३, ८, २९] व्रतं विसृजते येनोपेयादिति । व्रत-

ग्रहणे मन्त्रद्वयमुक्तं तयोर्मध्ये येन व्रतादानं कृतं प्रथमेन द्वितीयेन वा। अत्रापि तदनुसारेण व्रतं विसृजेत्। हे अग्ने! हे व्रतपते कर्मपालक! व्रतमचारिषं कर्मानुष्ठितवानस्मि तदशकं शकितवान्। त्वत्प्रमादात्तत्कर्मशक्तोऽभवम्। त्वया च तन्मे मदीयं कर्म अराधि साधितम्। द्वितीयो मन्त्रः। हे अग्ने! इदं कर्म समाप्य योऽहं कर्मणः पुरा अस्मि स एव मनुष्योऽस्मि ॥ २८ ॥

इति दर्शपूर्णमासेष्टिमन्त्राः समाप्ताः ॥

अतः परं पिण्डपितृयज्ञमन्त्रास्तेषां प्रजापतिरृषिः ॥

अग्नये॑ कव्यवाह॑नाय॒ स्वाहा॑। सोमा॑य पितृमते॒ स्वाहा॑। अप॑हता॒ असु॑रा॒ रक्षा॑ᳪसि वेदि॒षदः॑ ॥ २९ ॥

का० [४, १, ७] सारतण्डुलमपूर्णं श्रपयित्वाभिघार्योद्वास्य मेक्षणेन जुहोत्यग्नय इति सोमायेति च। कवयः क्रान्तदर्शिनः पितरस्तेषां सम्बन्धि कव्यं हविः। तद्वोढुमधिकारो यस्यास्ति स कव्यवाहनः। तस्मै अग्नये स्वाहा हविर्दत्तम्। पितृमान् पितृसंयुक्तः तस्मै सोमनामकाय देवाय स्वाहा हविर्दत्तम्। स्वाहाकारेण वषट्कारेण वा देवेभ्योऽप्रदानश्रुतेर्देवाविमौ मन्त्रौ ॥ का० [४, १, ८] दक्षिणेऽग्निस्रक्त्यपहता इतीति। वेद्यां सीदन्ति वेदिषदः तादृशा असुराः अपहता वेदिसकाशादपगताः। तथा रक्षांसि वेद्या अपहतानि। असुरत्वं रक्षस्त्वं चेति जातिविशेषौ देवविरोधिनौ ॥ २९ ॥

ये रू॒पाणि॑ प्रतिमु॒ञ्चमा॑ना॒ असु॑राः॒ सन्तः॑

स्वधया चरन्ति। परापुरो निपुरो ये भरन्त्य-
ग्निष्टान् लोकात् प्रणुदात्यस्मात्॥ ३०॥

का० [४, १, ९] उल्मुकं परस्तात्करोति ये रूपाणीति। इयं त्रिष्टुप् कव्यवाहनाग्निदेवत्या। स्वधया पैतृकान्नेन निमित्तेन पितॄणामन्नमस्माभिर्भक्षणीयमिति हेतोः स्वीयरूपाणि प्रतिमुञ्चमानाः पितृसमानरूपाणि स्वीकुर्वन्तः सन्तो ये असुरा देवविरोधिनश्चरन्ति पितृयज्ञस्थाने प्रसरन्ति। तथा ये असुराः परापुरः निपुरश्च भरन्ति। पराक्रान्ताः पुरः परापुरः स्थूलदेहान्। निकृष्टाः पुरः निपुरः सूक्ष्मदेहान् ये धारयन्ति। स्वमसुरत्वं प्रच्छादयितुं ये स्थूलसूक्ष्मशरीराणि बिभ्रति। अग्निरुल्मुकरूपः। अस्माल्लोकात् पितृयज्ञस्थानात्तानसुरान् प्रणुदाति प्रणुदतु प्रेरयतु प्रकर्षेणापसारयत्वित्यर्थः॥ ३०॥

अत्र पितरो मादयध्वं यथाभागमावृषाय-
ध्वम्। अमीमदन्त पितरो यथाभागमावृषा-
यिषत॥ ३१॥

का० [४, १, १३, १४] अत्र पितर इत्युक्त्वोदङ्ङास्त आ तमनादावृत्यामीमदन्तेति जपतीति। आ तमनात् श्वासनिरोधेन ग्लानिपर्यन्तमुदङ्मुख आस्त इति सूत्रार्थः। हे पितरः! यूयमत्रास्मिन् बर्हिषि मादयध्वं हृष्टा भवत। ततो हविषि यथाभागं स्वं स्वं भागमनतिक्रम्य आवृषायध्वं समन्ताद्वृषवदाचरत। यथा वृषः स्वाभीष्टं घासं प्राप्य तृप्तिपर्यन्तं स्वीकरोति तद्वत् स्वीकुरुत। आङ्पूर्वाद्वृषशब्दात् कर्तुः क्यङ् सलोपश्चेति [पा० ३, १, ११] क्यङ् ततो लोट्।

पितरः अमीमदन्त । यान् पितॄन् प्रति पितरोऽमीमदन्त हृष्टाः यथाभागमावृषायिषत स्वं तिक्रम्य वृषवत् सीचक्रुः । लुङि रूपम् । रित्येवैतदाहेति श्रुतिः [२, ४, २, २२] । भागं स्वं रित्यर्थः ॥ २१ ॥

नमो वः पितरो रसाय । नमो पितरः शोषाय । नमो वः पितरो जीवाय । नमो वः पितरः स्वधायै । नमो वः पितरो घोराय । नमो वः पितरो मन्यवे नमो वः पितरः पितरो नमो वः । गृहान्नः पितरो दत्त सतो वः पितरो देष्म । एतद्वः पितरो वास आधत्त ॥ २२ ॥

का० [४, १, १५] नमो व इत्यञ्जलिं करोतीति । षट् कृत्वो नमस्करोति । षड्वा ऋतवः पितर इति श्रुतेः रसादिशब्देन वसन्तादिषड्ऋतव उच्यन्ते । ते च पितॄणां स्वरूपभूता अतस्तेभ्यो नमस्करोति । हे पितरः ! वो युष्माकं सम्बन्धिने रसाय रसभूताय वसन्ताय नमः । यतो मध्वादयो रसा वसन्तेषु जायन्तेऽतो रसशब्देन वसन्तः । युष्मद्रूपाय वसन्ताय नम इत्यर्थः । एवमग्रेतना मन्त्रा व्याख्येयाः । शोषाय । ग्रीष्मभ्योषधयो यत्रेति शोषो ग्रीष्मः । जीवाय । जीवनहेतुभूताय जलाय वर्षर्त्तवे । स्वधायै । शरदे । स्वधा वै शरत् स्वधा वै पितॄणामन्नमिति श्रुतेः । शरदि हि प्रायशोऽन्नानि भवन्ति । घोराय । विषमाय हेमन्ताय । हेमन्तः शीतप्रचुरत्वेन दुःखदत्वात् घोरः । मन्यवे । मन्युः क्रोधः ।

तद्रूपाय शिशिराय। शिशिरस्तु इवौषधीर्दहति। हे पितरः! एवंविधऋतुरूपेभ्यो वो युष्मभ्यं नमः हे पितरः! वो नम इत्यभ्यास आदरातिशयार्थः। हे पितरः! नोऽस्मभ्यं गृहान् दत्त। भार्य्यापुत्रपौत्रादयो गृहाः। हे पितरः! वो युष्मभ्यं सतः विद्यमानात् देष्म ददामः। सतो धनाद्युष्मभ्यमस्माभिर्दातव्यम्। ददतामस्माकं कदाचिद् द्रव्यक्षयो मास्त्वित्यर्थः॥ का० [४, ७, १६—१८] एतद्व इत्युपास्यति सूत्राणि प्रतिपिण्डमूर्णां दशां वा वयस्युत्तरे यजमानलोमानि वेति। हे पितरः! वो युष्मभ्यमेतद्वासः सूत्रमेव परिधानमस्तु॥ ३२॥

आधत्त पितरो गर्भं कुमारं पुष्करस्रजम्। यथेह पुरुषोऽसत्॥ ३३॥

का० [४, १, २२] आधत्तेति मध्यमं पिण्डं पत्नी प्राश्नाति पुत्रकामेति। गायत्री पितृदेवत्या। हे पितरः! यथा इहास्मिन्नेव ऋतौ पुरुषः असत्पुरुषः देवपितृमनुष्याणामपेक्षितार्थस्य पूरयिता भूयात् तथा कुमारं गर्भं पुत्ररूपं गर्भं यूयमाधत्त सम्पादयत। किम्भूतं कुमारं येन प्रकारेणेह पुष्करस्रजं पुष्कराणां पद्मानां स्रक् माला ययोस्तौ पुष्करस्रजौ। अश्विनौ। अश्विनीकुमारौ पुष्करस्रजौ पद्ममालिनौ देवानां भिषजौ। तत्तुल्यः कुमारः पुष्करस्रक् तम्। अश्विसाम्यकथनेन रोगहीनं सुन्दरं च पुत्रमाधत्तेति सूचितम्॥ ३३॥

ऊर्जं वहन्तीरमृतं घृतं पयः कीलालं परिस्रुतम्। स्वधा स्थ तर्पयत मे पितॄन्॥ ३४॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां

द्वितीयोऽध्यायः॥ २॥

का० [४, १, १८] ऊर्जमित्यपो निषिञ्चतीति। अष्टे· वत्या विराट्। हे आपः! यूयं स्वधा स्थ पितृहविःस्वरूपा भवथ। अतो मे पितॄंस्तर्पयत। कथम्भूता आपः। परिस्रुतं वहन्तीः। पुष्पेभ्यो निःसृतं सारं वहन्त्यः। तत्र सारं त्रिविधम् ऊर्जशब्देन घृतशब्देन पयःशब्देन चाभिधेयम्। तत्रोर्जशब्दोऽन्नगतं स्वादुत्वमभिधत्ते। घृतपयसी प्रसिद्धे। तच्च त्रिविधमपि कीदृशममृतं सर्वरोगविनाशकं मृत्युनाशकं च। नास्ति मृतं यस्मात्तत्। पुनः कीदृशं कीलालम्। कील बन्धने। कीलनं कीलो बन्धः। तमलति वारयतीति कीलालम्। अलं वारणपर्य्याप्त्योरिति धातुः [धा० १५,८] सर्वबन्धनिवर्त्तकम्। ईदृशस्य त्रिविधस्य सारस्य वहनादपां पितृतर्पकत्वमुपपन्नम् ॥ ३४ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
दर्शप्रोक्षादिपितृनाम्नो द्वितीयोऽध्याय ईरितः ॥ २ ॥

तृतीयोऽध्यायः।

समिधाग्निं दुवस्यत घृतैर्बोधयतातिथिम्। अस्मिन् हव्या जुहोतन ॥ १ ॥

अध्यायद्वयेन दर्शपौर्णमासेष्टिविषया मन्त्रा उक्ताः। अथाधानमन्त्रा उच्यन्ते प्रागग्निर्ज्योतिरित्यन्तेभ्यः [ख० ८]। देवानां प्रजापतेरग्नेर्गन्धर्वाणां वार्षम्। आग्नेय्यस्तस्रो गायत्र्यः। तत्र कात्यायनः [४, ७, १] अमावास्यायामग्न्याधेयमित्यादिना कालविशेषादीनि ब्रह्मौदनपाकपर्यन्तानि कार्याण्युक्त्वा पश्चादिदमाह। [४, ८, ४, ५] तं चातुष्प्राश्यं

पचत्युदास्यासेचनं मध्ये कृत्वा सर्पिरासिच्याश्वत्थीस्तिस्रः समिधो घृताक्ता आदधाति समिधाग्निमिति प्रत्यृचमिति। अस्यार्थः। चतुर्भिर्ऋत्विग्भिः प्राशितुं योग्यमोदनं पक्त्वा वह्निरुद्वास्य तस्यौदनस्य मध्ये घृतसेचनाय निम्नं स्थानं कृत्वा तत्र सर्पिरापूर्य तिस्रः समिधस्तस्मिन् सर्पिष्यभ्यज्य तिसृभिर्ऋग्भिरग्नावभ्यादधातीति। समिधाग्निम्। हे ऋत्विजः! यूयं समिधा कृत्वा अग्निं दुवस्यत परिचरत। दुवस्यतिः परिचरणार्थः। सम्यगिध्यते दीप्यते वह्निर्यया काष्ठरूपया सा समित्तया। घृतैः दीप्यमाणैः पूर्णाहुतिसम्बन्धिभिरतिथिं मातिथ्यकर्मणा पूजनीयमग्निं बोधयत प्रज्वालयत अस्मिन् प्रज्वलितेऽग्नौ हव्या नानाविधानि हवींषि आ जुहोतन सर्वतो जुहुत। तप्तनप्तनथनाश्चेति [पा० ७, १, ४५] तनबादेशः॥ १॥

सुसमिद्धाय शोचिषे घृतं तीव्रं जुहोतन। अग्नये जातवेदसे॥ २॥

हे ऋत्विजः! अग्नये यूयं घृतेन जुहोतन जुहुत। जुहोतेः परस्य लोट् मध्यमबहुवचनस्य तस्य तप्तनप्तनथनाश्चेति [पा० ७, १, ४५] तनबादेशे गुणे जुहोतनेति रूपम्। किम्भूतायाग्नये। सुसमिद्धाय शोभनतया सम्यग्दीप्ताय। अत एव शोचिषे शोचिष्मते दीप्तिमते ज्वलिताय। जातवेदसे जातं वेत्ति वेदयति वा जातवेदास्तस्मै। जातप्रज्ञानाय वा। किम्भूतं घृतं तीव्रं स्वादुतमं सम्यग् वा पटुतरं वा। ग्रहणोद्वासनाधिश्रयणविधानादिभिः संस्कृतमित्यर्थः॥ २॥

तं त्वा॑ स॒मिद्भि॑रङ्गिरो घृ॒तेन॑ वर्धयामसि।
बृ॒हच्छो॑चा यविष्ठ्य ॥ ३ ॥

हे अङ्गिरः! अगि गत्यर्थः। अङ्गिर्गतिरस्यास्तीति अङ्गिराः। रसप्रत्ययो मत्वर्थीयः। तत्तद्यागेषु गमनवत्त्वम्। अङ्गिरा उ ह्यग्निरिति श्रुतेः [१, ४, १, २५]। तं च उक्तगुणं तथाविधं त्वा त्वां समिद्भिर्यज्ञसम्बन्धिकाष्ठैर्घृतेन संस्कृताज्येन च वर्धयामसि वर्धयामः प्रवृद्धं कुर्मः। इदन्तो मसीति [पा० ७, १, ४६] इकारश्छान्दसः। हे यविष्ठ्य युवतम! कदाचिदपि स्थविरत्वरहित इत्यर्थः। तथाविधाग्ने बृहत् महत् प्रवृद्धं यथा तथा शोचा दीप्यस्व। द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] संहितायां दीर्घः। अतिशयेन युवा यविष्ठः। इष्ठनि परे स्थूलदूरयुवेत्यादिना [पा० ६, ४, १५६] वादिलोपे गुणे च रूपम्। यविष्ठ एव यविष्ठ्यः। स्वार्थे तद्धितयकारः ॥ ३ ॥

उप॑ त्वाग्ने ह॒विष्म॑तीर्घृ॒ताची॑र्यन्तु हर्यत।
जुष॑स्व स॒मिधो॒ मम॑ ॥ ४ ॥

का० [४, ८, ६] उप त्वेति जपतीति। हे अग्ने! हविष्मतीर्हविष्मत्यः हविर्युक्ता घृताचीः घृताच्यः घृताक्ता एताः समिधस्त्वा त्वामुपयन्तु प्रत्युपगच्छन्तु। हे हर्यत प्रेप्सावन्! हर्यतः कान्तिकर्मसु पठितत्वात् [निघ० २, ६, १०]। तथाविध हे अग्ने! मम मदीयाः समिधः त्वं जुषस्व सेवस्व त्वामुपयतीरङ्गीकुर्वित्यर्थः। छन्दसि परेऽपि व्यवहिताश्चेति [पा० १, ४, ८१, ८२] उपयन्तु इत्युपसर्ग-

क्रियापदयोर्व्यवहितत्वम्। हविष्मतीरित्यादौ वा छन्दसीति [पा० ६, १, १०६] पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् ॥ ४ ॥

भूर्भुवः स्वः। द्यौरिव भूम्ना पृथिवीव वरिम्णा। तस्यास्ते पृथिवि देवयजनि पृष्ठेऽग्निमन्नादमन्नाद्यायादधे ॥ ५ ॥

का० [४, ८, १] दारभिर्व्यस्तमादधाति भूर्भुव इति सम्भारेष्विति। [४, ८, १६] भूर्भुवः स्वरिति पूर्ववदिति चेति। अस्यार्थः। आपो हिरण्यमूषाखूत्करः शर्करेति पञ्च सम्भारान्सम्पाद्य स्फ्येनोल्लिखितायां शुद्धायां भूमौ तान् सम्भारानवस्थाप्य तेषु शुष्ककाष्ठैर्व्यस्तमग्निं भूर्भुवः स्वरिति पश्चाच्चराणुच्चारयन्नादध्यात्। इदमाहवनीयाधानम्। एवमष्टाचरत्वादग्नेर्गायत्रत्वं श्रुत्योक्तम्। गायत्रीसहितस्याग्नेः प्रजापतिमुखादुत्पन्नत्वात् ॥ अथ मन्त्रार्थः। एतेष्वाधानमन्त्रेषु भूरिति प्रथमा व्याहृतिः। भुव इति द्वितीया। स्वः इति तृतीया। एतास्तिस्रो व्याहृतयः पृथिव्यादिलोकत्रयनामानि। एतदुच्चारणपूर्वकं प्रजापतिना लोकत्रयस्य सृष्टत्वात्। अत एताभिः स्थापयन् लोकत्रयमनेन करोत्। एतासां व्याहृतीनां महिमा भूयादिति। भूर्भुवःस्वःशब्देन ब्रह्मक्षत्रविशो वा आत्मप्रजापशवो वा। सर्वे मद्वशगा भूयासुरिति प्रार्थयमानोनादध्यादित्यर्थः ॥ का० [४, ८, १७] इध्मपूर्वार्धं गृहीत्वा द्यौरिव भूम्नेत्याहेति। देवा इज्यन्ते यस्यां पृथिव्यां सा देवयजनी तथाविधे हे पृथिवि। तस्यास्ते तव पृष्ठे देवयजनयोग्यायास्तवोपरि। अन्नादमन्नस्य हुतस्यात्तारमग्निं गार्हपत्यादिरूपमादधे स्थापयामि। किमर्थ-

भक्षणाय। अन्नस्य तदाद्यस्य तस्मै आद्यस्यान्नस्यात्तु योग्य-स्यान्नस्य सिद्ध्यर्थम्। आहिताग्न्यादित्वात्परनिपातः [पा० २, २, ३७]। यद्वान्नस्याद्याय भक्षणाय। यस्याः पृष्ठेऽग्नि-माधाय भूत्वा द्यौरिव भूयासमिति शेषः। बहोर्भावो भूमा तेन। यथा द्यौर्नक्षत्रबहुत्वेन बह्वी। एवं पुत्रपश्वादिभि-र्बहुर्भूयासम्। वरिम्णा पृथिवीव भूयासम्। उरोर्भावो वरिमा तेन। यथा पृथिवी उरुत्वेन सर्वप्राणिनामाश्रय-भूता एवमहं महत्त्वेन सर्वप्राणिनामाश्रयभूतो भूयासम्। यद्वा पूर्वार्धस्यायमर्थः। किम्भूतमग्निं भूम्ना द्यौरिव वर्त-मानम्। यथा द्यौर्नक्षत्रादिबहुत्वेन युक्ता तथा ज्वालाबहु-त्वेन युक्तम्। किञ्च वरिम्णा पृथिवीव स्थितम्। यथा पृथिवी सर्वप्राण्याश्रयत्वरूपेण श्रेष्ठत्वेनोपेता। तथा सर्व-वस्तुशोधकत्वरूपेण श्रेष्ठत्वेनोपेतम्। अत एव क्वचिद्विधि-वाक्ये अग्नये पावकायेत्याम्नातम् ॥ ५ ॥

आयं गौः पृश्निरक्रमीदसदन्मातरं पुरः। पितरं च प्रयन्त्स्वः ॥ ६ ॥

का० [४, ८, १८, १९] आयं गौरिति चोपतिष्ठते सार्परा-ज्ञीभिर्दक्षिणाग्निमादधातीति। आयं गौरित्यादीनां तिसृ-णामृचां सार्पराज्ञीति नामधेयम्। सर्पराज्ञी कद्रूः पृथि-व्यभिमानिनी। तया दृष्टत्वात् ताभिस्तिसृभिराहवनीयमुपति-ष्ठते ततो दक्षिणाग्निमादध्यादिति सूत्रार्थः। गायत्र्यस्तृचः। अग्निः परावररूपेण स्तूयते। अयं दृश्यमानोऽग्निः आ अक्र-मीत् सर्वत आहवनीयगार्हपत्यदक्षिणाग्निस्थानेषु सर्वतः क्रमणं पादविक्षेपं कृतवान्। किम्भूतोऽग्निः। गच्छतीति गौः। अग्निनिष्पत्तये तत्तदवसानस्थलेषु गन्ता। गमेर्डो-

प्रत्ययः [उ० २, ६६]। तथा पृश्निः चित्रवर्णः। लोहितशुक्लादिबहुविधज्वालोपेतः। आक्रमणमेवाह। पुरः प्राच्यां दिशि मातरं पृथिवीमसदत् आसीदत्। आहवनीयरूपेण प्राप्तवान्। तथा स्वः प्रयन् आदित्यरूपेण स्वर्गे सञ्चरन् पितरञ्च द्युलोकमपि असदत्प्राप्तवान्। स्वःशब्देन सूर्यः [निघ० १, ४, १]। द्युलोकभूलोकयोर्मातापितृत्वमन्यत्रापि श्रूयते। द्यौः पिता पृथिवी मातेति ॥ ६ ॥

अ॒न्तश्च॑रति रोच॒नास्य प्रा॒णाद॑पान॒ती। व्य॑ख्यन्महि॒षो दिव॑म् ॥ ७ ॥

एवमादित्यरूपेणाग्निं स्तुत्वा वायुरूपेण स्तौति। अस्याग्ने रोचना रुच दीप्तौ दीप्तिः काचिच्छक्तिः वाय्वाख्या अन्तश्चरति द्यावापृथिव्योर्मध्ये शरीरमध्ये चरति। अन्तरिक्षेऽयं तिर्यङ्वायुः पवत इति श्रुतिः। किं कुर्वती। प्राणादपानती सर्वशरीरेषु प्राणव्यापारादनन्तरमपानव्यापारं कुर्वती। अपानादनन्तरं प्राणतीत्यप्यर्थो लभ्यते सामर्थ्यात् प्राणापानयोर्वायुविशेषयोः प्रेरिकेत्यर्थः। सति हि जठराग्नौ जीवनहेतौ औष्ण्यस्य शरीरे सद्भावात्प्राणापानौ प्रवर्त्तेते। तस्मादग्निः प्राणापानरूप इत्यर्थः। एवं वाय्वादित्याभ्यां स्वशक्तिभूताभ्यामिदं जगदनुगृह्य य एनमुपतिष्ठते तस्य किं करोतीत्याह। व्यख्यदिति। महिषोऽग्निः दिवं व्यख्यत्। द्युलोकं भोगस्थानमनुष्ठातृभ्यो विशेषेण प्रकाशितवान् प्रकाशयति च। महि माहात्म्यं यागकर्तृस्वरूपं सनोति ददाति स महिषः। अग्निर्वै महिषः स इदं जातो महानिति श्रुतेः। व्यख्यत् विपूर्वस्य ख्या प्रकथने इत्यस्यास्यतिवक्तिख्यातिभ्योऽङ् इति [पा० ३, १, ५२] च्लेरङ्। चालोपः।

छन्दसि लुङ्लङ्लिट इति [पा० ३, ४, ६] सर्वकालेषु लङ्। अपान इवाचरतीत्यपानती क्विबन्तादपानशब्दाच्छतृप्रत्ययः। उगितश्चेति [पा० ४, १, ६] ङीप्॥ ७॥

त्रिंशद्धाम वि राजति वाक् पतङ्गाय धीयते। प्रति वस्तोरह द्युभिः॥ ८॥

सुपां सुलुगित्यादिना [पा० ७, १, ३९] त्रिंशच्छब्दादामः शब्दाच्च सुपो लुक्। धामानि त्रयाणि भवन्ति स्थानानि नामानि जन्मानीति [निरु० ९, २८, २९]। अत्र धामशब्देन स्थानमुच्यते। अहोरात्रस्य त्रिंशन्मुहूर्ता धामशब्देनाभिप्रेताः। त्रिंशत्सु धामसु मुहूर्ताख्येषु स्थानेषु या वाक् विराजति शोभयते स्तूयमाना सा वाक् पतङ्गाय धीयते अभ्यर्थमुच्चार्यते। पतन् गच्छति पतङ्गः अग्निः। स अरण्योः पतन् गार्हपत्यभावं गच्छति गार्हपत्यात्पतन्नाहवनीयतामित्यादि। सर्वदेवसम्बन्धिनीभिः स्तुतिभिरग्निरेव सर्वात्मत्वात् स्तूयते इत्यर्थः। न केवलं त्रिंशत्सु धामसु या वाग्विराजति सैव पतङ्गाय धीयते किं तर्हि प्रति वस्तोः प्रत्यहं या स्तुतिलक्षणा वाक् या च द्युभिः अहोभिः यागपारायणाद्युत्सवभूतैः स्तुतिलक्षणा वाग्विराजति सा पतङ्गायैव धीयते। नान्यस्मै देवतायै। वस्तोः द्युः भानुरित्यहर्नामसु पठितम् [निघ० १, ९, १]। अहेति निपातो विनिग्रहे। सर्वकालं सर्वा स्तुतिवागग्न्यर्थैवेत्यर्थः। यद्वास्या ऋचोऽयमर्थः। धाम स्थानं तच्च त्रिंशत् त्रिंशत्संख्याकं मासगतदिनभेदेन। तद्विराजति विशेषेण दीप्यते। आलस्यरहितानां यजमानानामनुष्ठानेनाहवनीयाद्यग्नीनां स्थानं मासगतेषु त्रिंशत्संख्याकेषु दिनेषु विशेषेण शोभत इत्यर्थः। वाक्

स्तुतिरूपा पतङ्गायाग्नये धीयते उच्चार्यते। पतङ्गः पक्षी। तत्सदृशत्वादग्निः पतङ्गः। यथा कश्चित् पक्षी एकस्मात् स्थानात् स्थानान्तरं गच्छति तद्वदग्निरपि गार्हपत्यस्थानादाहवनीयस्थानं गच्छतीत्यग्नेः पक्षिसादृश्यम्। अहेति निपातः पूर्वोक्तनिषेधार्थः। अस्या ऋचः पूर्वार्द्धेऽग्निमाहात्म्यज्ञापकं वाक्यद्वयेनार्थद्वयं यदुक्तं तावदेव न भवति, किन्त्वन्यदप्युच्यत इत्यर्थः। वस्तोरित्यहर्नामसु पठितम्। प्रति वस्तोः प्रत्यहं द्युभिः द्योतनैरयमग्निः स्तूयत इत्यध्याहारः। द्युर्द्योतनं दीप्यतेः प्रयोगः॥ ८॥

इत्यग्न्याधेयमन्त्राः॥

अ॒ग्निर्ज्योति॒र्ज्योति॑र॒ग्निः स्वाहा॑। सूर्य्यो॒ ज्योति॒र्ज्योतिः॒ सूर्य्यः॒ स्वाहा॑। अ॒ग्निर्वर्च्चो॒ ज्योति॒र्वर्च्चः॒ स्वाहा॑। सूर्य्यो॒ वर्च्चो॒ ज्योति॒र्वर्च्चः॒ स्वाहा॑। ज्योतिः॒ सूर्य्यः॒ सूर्य्यो॒ ज्योतिः॒ स्वाहा॑॥ ९॥

अथाग्निहोत्रहोममन्त्राः। अग्निर्ज्योतिरित्यारभ्य उपप्रयन्त [ख० ११] इत्यतः प्राक्। तन्मन्त्राणां प्रजापतिर्ऋषिः सामान्यतः। यत्र ऋषिविशेषोऽभिधीयतेऽनुक्रमणीकारैस्तत्र द्वावप्यृषी। यथाग्निर्वर्चो द्वे तथापश्यत्परां जीवलश्चैलकिरिति [अनु० १, ११]। सप्त लिङ्गोक्तदेवत्या गायत्र्यः आद्याः पञ्चैकपदाः। अग्निर्ज्योतिः सूर्यो ज्योतिः एते द्वे एकपदे गायत्री तथा मुनिरपश्यत्। परां ज्योतिः सूर्यः इमां चैलकस्य पुत्रो जीवल ऋषिरपश्यदित्यर्थः॥ अथ का० [४, १४, १४] प्रदोषामभिजुहोत्यग्निर्ज्योतिरितीति। या समित् प्रदीप्ता तामभिलक्ष्य जुहुयात्। अग्निर्ज्योतिरमिति

[अध्या० ३, २, १] काण्वशाखोक्तमन्त्रेण समिदाक्षेपः। मन्त्रार्थस्तु। योऽयमग्निर्देवः स एव ज्योतिर्दृश्यमानज्योतिःस्वरूपम्। यच्चेदं दृश्यमानं ज्योतिः तदेवाग्निर्देवः। देवस्य ज्योतिषश्च कदाचिदप्यवियोगादेकत्वेन प्रतिपादनम्। स्वाहा ज्योतीरूपायाग्नये हविः प्रदत्तम्। अयं सायंकालीनोऽग्निहोत्रहोममन्त्रः। सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिः सूर्यः स्वाहेति प्रातर्होममन्त्रः सायंहोममन्त्रवद्व्याख्येयः। सूर्यसम्बन्धि तेजो रात्रावग्निं प्रविशतीति सायमग्निर्ज्योतिरिति मन्त्रो युक्तः। उदयकालेऽग्निसम्बन्धि ज्योतिः सूर्यं प्रविशति। तस्मात् प्रातः सूर्यो ज्योतिरिति मन्त्रः। अग्निमादित्यः सायं प्रविशति तस्मादग्निर्दूरान्नक्तं ददृशे। उभे हि तेजसी सम्पद्येते उद्यन्तं वादित्यमग्निरनु समारोहति। तस्माद्धूम एवाग्नेर्दिवा ददृश इति तित्तिरिश्रुतिः। का० [४, १४, १५] अग्निर्वर्च इति ब्रह्मवर्चसकामस्येति। ब्रह्मवर्चसकामस्तु अग्निर्वर्चः सूर्यो वर्च इति सायं प्रातश्च जुहुयात्। योऽग्निर्वर्चोऽनन्यभूतः। यस्य तज्ज्योतिर्वर्चोऽनन्यभूतम्। तस्मै सुहुतमस्तु। एवं सूर्यो वर्च इति॥ का० [४, १५, ११] ज्योतिः सूर्य इति वा प्रातरिति। प्रातर्होममन्त्रः ज्योतिः सूर्य इति। यत् ज्योतिः स सूर्य एव। यः सूर्यः स ज्योतिरेव। तस्मै स्वाहा॥ ८॥

स॒जूर्दे॒वेन॑ सवि॒त्रा स॒जू रात्र्येन्द्र॑वत्या। जु॒षा॒णो अ॒ग्निर्वे॑तु॒ स्वाहा॑॥ स॒जूर्दे॒वेन॑ सवि॒त्रा स॒जूरु॒षसेन्द्र॑वत्या। जु॒षा॒णः सूर्यो॑ वेतु॒ स्वाहा॑ ॥ १० ॥

का० [४, १४, ८] सजूरिति वेति। जुहोतीत्यनुवर्त्तते। पूर्वोक्तमन्त्रैः सह सजूरित्यादिमन्त्रद्वयं विकल्पितम्। सजूर्देवेन। अग्निर्वेतु। अस्मदीयं कर्म प्राप्नोतु। यद्वा वेतु आहुतिं भक्षयतु। वी प्रजननकान्त्यसनखादनेष्विति धातोः [धा० २४, ३८] प्रयोगः। किम्भूतोऽग्निः सविता देवेन प्रेरकेण परमेश्वरेण सह सजूः। जुषी प्रीतिसेवनयोः। जोषणं जूः समाना जूः प्रीतिर्यस्यासौ सजूः। तथा इन्द्रवत्या रात्रा इन्द्रेण देवेनोपेतया रात्रिदेवतया सजूः समानप्रीतिः। तथा जुषाणोऽस्मासु प्रीतियुक्तः। य उक्तगुणवानग्निर्देवस्तस्मै स्वाहा हूयमानमिदं द्रव्यं दत्तम्। प्रातः सूर्य्य उच्यते। अग्निमन्त्रवद्वयं सूर्य्यमन्त्रौ व्याख्येयः। पूर्वार्धे रात्रिदेवतायाः स्थाने उषोदेवता योजनीया ॥ १० ॥

उ॒प॒प्र॒यन्तो॑ अध्व॒रं मन्त्रं॑ वोचेमा॒ग्नये॑। आ॒रे अ॒स्मे च॑ शृण्व॒ते ॥ ११ ॥

का० [४, १२, १—३] सायमाहुत्याए हुतायां यजमानोऽग्नी उपतिष्ठते वात्सप्रेण न वा तिसृस्त्रिरुपप्रयन्तो [११] ऽस्य प्रत्नां [१६] परि ते [२६] चित्रावसविति [१८] चेति। आहवनीयगार्हपत्यावग्नी उपप्रयन्तो अध्वरमित्यारभ्य सुपोषः पोषैरित्यन्तं [३७] बृहदुपस्थानं देवदृष्टम्। तत्राद्ये द्वे आग्नेय्यौ गायत्र्यौ क्रमेण गोतमविरूपाभ्यामपि दृष्टे ॥ आहवनीयोपस्थानमन्त्रा आदौ। वयमनुष्ठातारोऽग्नयेऽग्न्यर्थं मन्त्रं मननेन त्राणकारं शब्दसमूहं वोचेम उच्याम। किम्भूता वयम्। अध्वरं यज्ञमुपप्रयन्तः उपगच्छन्तः। किम्भूतायाग्नये आरे दूरे अस्मे अस्माकं समीपे इति शेषः शृण्वते दूरे समीपे चास्मदीयं वाक्यं श्रोतुमुद्यताय ॥ वोचेमेति वक्ते-

राशीर्लिङि परस्मैपदोत्तमबहुवचने परे लिङ्याशिष्यङ्ङिति [पा० ३, १, ८६] अङ्। यासुट् अतो येयः [पा० ७, २, ८०] वच उम् [पा० ७, ४, २०] छन्दस्युभयथेति [पा० ३, ४, ११७] सार्वधातुकत्वाल्लिङः सलोपोऽनन्त्यस्येति [पा० ७, २, ७९] सलोपः। यलोपः। वोचेम। अस्मे सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] शेआदेश आसः ॥ ११ ॥

अ॒ग्निर्मू॒र्धा दि॒वः क॒कुत्पतिः॑ पृथि॒व्या अ॒यम्। अ॒पाᳪ रेताᳪसि जिन्वति ॥ १२ ॥

अयमग्निः अपां रेतांसि जिन्वति द्युलोकाद् वृष्टिरूपेण पतन्तीनामपां रेतांसि साराणि व्रीहियवादिरूपेण परिणतानि जिन्वति। जिन्वतिः प्रीतिकर्मा प्रीणयति वर्धयतीत्यर्थः। यद्वा अपां रेतांसि कारणानि जिन्वति पुष्णाति। आहुतिपरिणामेन वृष्टिं जनयतीत्यर्थः। ते वा एते आहुती उत्क्रामत इत्यादिश्रुतेः। किम्भूतोऽग्निः। दिवो मूर्धा द्युलोकस्य शिरःसमानः। यथा शिरः शरीरस्योपरि वर्त्तते तथायमग्निरह्नि स्वतेजसा आदित्ये प्रविष्टत्वादादित्यरूपेण द्युलोकस्योपरि वर्त्तते। तथा ककुत्। ककुच्छब्दो गोपृष्ठोन्नतावयववाची तद्वदादित्यरूपेण सर्वोपरिस्थत्वात्ककुत्सदृशः। यद्वा ककुदमिति महन्नाम [निघ० ३, ३, १९]। तस्यान्त्यलोप आर्षः। महत् जगत्कारणमित्यर्थः। तथा पृथिव्याः पतिः पालकः। दाहपाकप्रकाशैर्भूलोकस्यानामुपकारकत्वात् ॥ १२ ॥

उ॒भा वा॑मिन्द्राग्नी आहु॒वध्या॑ उ॒भा राध॑सः स॒ह मा॑द॒यध्यै॑। उ॒भा दा॒तारा॑वि॒षाᳪ

रयीणामुभा वाजस्य सातये हुवे वाम् ॥ १३ ॥

भरद्वाजदृष्टा ऐन्द्राग्नीत्रिष्टुप् द्वयूना। इन्द्रशब्देनाहवनीयः। तस्य यज्ञसाधकत्वरूपैश्वर्ययुक्तत्वात्। अग्निशब्देन गार्हपत्यः। अग्रे नीयत इत्यग्निरिति यास्कव्युत्पत्तेः। स हि प्रथममाधीयते। हे इन्द्राग्नी! वां युवामुभा आहुवध्यै आह्वातुमिच्छामीति शेषः। ह्वयतेस्तुमर्थे कध्यैप्रत्ययः। किञ्च राधसः धनाद्विलक्षणात् मद मादयध्यै युगपदेकाकर्मणि उभौ युवां मादयितुं हर्षयितुं वा इच्छामीति शेषः। मदीहर्षे मद तृप्तावितिं धातोर्वा णिजन्तात्तुमर्थे शध्यैप्रत्ययः। गुणः। यत उभौ युवामिषामन्नानां रयीणां धनानां दातारौ अत उभौ वां युवां वाजस्यान्नस्य सातये दानाय हुवे आह्वयामि। उभा उभशब्दस्य विभक्तेराकारः। सातये षणु दाने अस्य धातोरूतियूतीति [पा० ३, ३, ९७] क्तिन्नन्तो निपातः। हुवे बहुलं छन्दसीति [पा० ६, १, ३४] ह्वयतेः अपि सम्प्रसारणे उवङ् ॥ १३ ॥

अयं ते योनिर्ऋत्वियो यतो जातो अरोचथाः। तं जानन्नग्न आरोहाथा नो वर्धया रयिम् ॥ १४ ॥

तिस्र आग्नेय्यः। आद्यानुष्टुप् देवश्रवोदेववातदृष्टा। हे अग्ने आहवनीय! ते तवायं गार्हपत्यो योनिः उत्पत्तिस्थानम्। किम्भूतः ऋत्वियः। उत्पादनयोग्यः काल ऋतुरुच्यते। ऋतुः प्राप्तोऽस्येति ऋत्वियः। छन्दसि घसिति [पा० ५, १, १०६] ऋतुशब्दात्तस्य प्राप्तमित्यर्थे घस्। तस्य इयादेशः। सायंप्रातःकाले उत्पादनयोग्यो योनिः। यतो

यस्माहतुकालोपेताद्गार्हपत्याज्जात ततपन्नस्त्वमरोचथाः कर्मकाले दीप्तोऽभूः। हे अग्ने! तं गार्हपत्यं जानन् स्वजनकमवगच्छन् आरोह। पुनरुद्धरणाय कर्मान्ते प्रविश। अथानन्तरं नोऽस्मदर्थं रयिं धनं वर्धया पुनर्यागाय समृद्धं कुरु। अन्येषामपि दृश्यत इति [पा० ६, ३, १३७] संहितायां वर्धयेति दीर्घः॥ १४॥

अ॒यमि॒ह प्र॑थ॒मो धा॑यि धा॒तृभि॒र्होता॒ यजि॑ष्ठो अध्व॒रेष्वीड्यः॑। यमप्न॑वानो॒ भृग॑वो विरु॒रुचु॒र्वने॑षु चि॒त्रं वि॒भ्वं॑ वि॒शेवि॑शे॥ १५॥

जगती वामदेवदृष्टा। द्वादशाक्षराश्चत्वारः पादा जगत्याः। द्वितीयोऽत्र व्यूहेनैकादशः चतुर्थो व्यूहेन द्वादशकस्तेनैकोना जगती। अयमाहवनीय इह कर्मानुष्ठानस्थाने प्रथमो मुख्यः सन् धातृभिर्धायि। अधायि आधानकर्तृभिराहितोऽभूत्। बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेऽपीत्यडभावः [पा० ६, ४, ७५]। दक्षिणाग्न्यपेक्षं प्राथम्यम्। किंभूतः। होता देवानामाह्वाता। यजिष्ठः अतिशयेन यष्टा। अतिशायने तमबिष्ठनाविति इष्ठनि परे [पा० ५, ३, ५५] तुरिष्ठेमेयःस्विति [पा० ६, ४, १५४] तृचो लोपः। तथा अध्वरेषु सोमयागादिषु ईड्यः ऋत्विग्भिः स्तुत्यः। अप्नवानो भृगवो विशेविशे यमाहवनीयं वनेषु विरुरुचुः। अस्तभूतो चित् रोचयामासुः दीपितवन्तः। अप्न इत्यपत्यनामसु पठितः [निघ० २, २, ७] अप्नवानः पुत्रवन्तो भृगुवंशोत्पन्ना मुनयः। यद्वा अप्नवान्नृषिः अप्नवानप्रभृतयो भृगवश्च मुनयः। विशेविशे विडिति मनुष्यनाम [निघ० २, ३, ५] यजमानरूपाय तस्मै तस्मै मनुष्याय तदुपकाराय। वनेषु ग्रामाद्बहिर्जनाख्येष्वरण्यप्रदेशेषु यमग्निं विरुरुचुः दीपयन्ति स्म।

किम्भूतं यम्। चित्रं विविधकर्मोपयोगित्वेन आश्चर्यकारिणम्। अतएव विश्वं विभुं विभुत्वशक्तियुतं यथादेशः॥१५॥

अस्य प्रत्नामनु द्युतꣳ शुक्रं दुदुह्रे अह्रयः। पयः सहस्रसामृषिम्॥ १६॥

गायत्र्यवत्सारदृष्टा गोऽग्निपयोदेवत्या। अस्याग्नेः प्रत्नां चिरन्तनकालभवां द्युतमनु दीप्तिमनुसृत्य। अह्रयः नास्ति ह्रीर्येषामीदृशा लज्जारहिता दोग्धारः ऋषिं गां शुक्रं शुद्धं पयो दुदुह्रे दुदुहिरे। दुहेर्लिटि इरयो रे इति [पा॰ ६, ४, ७६] रेआदेशे रूपम्। ऋष गतौ। अर्षति दोहनस्थाने गच्छतीति ऋषिर्गौः। तां होमार्थं दुग्धवन्तः। सायंदोहनकालेऽग्निप्रकाशाभावे दुह्यमानं पयो भूमौ पतिष्यतीति शङ्कया दोग्धृणां लज्जा भवति। सत्यामग्निदीप्तौ स्कन्दशङ्कानुदयाल्लज्जाभावादह्रयो दोग्धारः। किम्भूतामृषिं सहस्रसाम्। योऽन्तकर्मणि। सहस्रसङ्ख्याकानि कर्माणि स्यति समापयति क्षीरदध्याज्यहविःप्रदानैरिति सहस्रसा ताम्। स्यतेः क्विप्। तद्वास्या ऋचोऽर्थान्तरम्। गाम्रस्त्वाग्निहोत्रब्राह्मणे श्रूयते [२, २, ४, १५]। तामु हाग्निरभिदध्यौ मिथुन्येनया स्यामिति ताꣳ सम्बभूव तस्याꣳ रेतः प्रासिञ्चत्तत्पयोऽभवदित्यादि। तदभिप्रायमेषा ऋग्वदति। अह्रयः गावः नास्ति ह्रीर्लज्जा यासां ता अह्रयः अलज्जा उज्ज्वलाः प्रशस्ता इत्यर्थः। मलिनो हि लज्जते। अह्रयो गावोऽस्याग्नेः प्रत्नां चिरन्तनीमात्मानुपक्तां द्युतं दीप्तिं शुक्रं शुक्ररूपापन्नां द्युतमेव पयो दुग्धं दुदुह्रे दुहन्ति क्षरन्ति। अग्निना शुक्ररूपेण सिक्तां स्वकान्तिमेव गावो दुग्धरूपेण क्षरन्तीत्यर्थः। सहस्रसामृषिमिति विशेषणद्वयं पयसः। सहस्रं

सनोति सहस्रसास्तम् । चातुर्मास्यपशुसोमानां सन्नारम् ।
पुंस्त्वमार्षम् । जनसनखनक्रमगमो विड़िति [पा० ३, २, ६७]
विट् प्रत्यये विड्वनोरनुनासिकस्यादित्याकारे [पा० ६, ४, ४१]
वेर्लोपे [पा० ६, १, ३७]. सहस्रसा इति रूपम् । तथा
ऋषिं द्रष्टारम् । गवि वर्त्तमानं द्रष्टृत्वं पयस्युपचर्य्यते । सा
हैनानुदीक्ष्य हिंचकारेत्युपक्रम्य ते देवा विदाञ्चक्रुरेष साम्नो
हिङ्कार इत्यादिना अन्येन गोभिर्हिङ्कारो दृष्ट इति प्रत्य-
पादि । यद्वा सहस्रसास्त्विमिति विभक्तिलिङ्गवचनव्यत्ययेन
अक्षय इत्यस्य विशेषणद्वयम् । किम्भता अक्षयः सहस्रसाः
ऋषयः । पूर्ववदर्थो वा ॥ १६ ॥

तनूपा अग्नेऽसि तन्वं मे पाहि । आयु-
र्दा अग्नेऽस्यायुर्मे देहि । वर्चोदा अग्नेऽसि
वर्चो मे देहि । अग्ने यन्मे तन्वा ऊनं तन्म
आपृण ॥ १७ ॥

अथ यजूंषि चत्वार्य्यग्निदेवत्यानि । हे अग्ने ! त्वं
स्वाभावत एव तनूपा असि । अग्निहोत्रिशरीराणां पाल-
कोऽसि । तनूं पाति पालयतीति तनूपाः । उदराग्नौ
सत्यन्नं जीर्णे शरीरपालनमतो मे मम तन्वं शरीरं पाहि
पालय । तन्वम् वा छन्दसोत्यमि [पा० ६, १, १०६, १०७]
पूर्वरूपाभावे यणादेश इत्युक्तम् । हे अग्ने ! त्वमायुर्दा
असि आयुषो दाता भवसि । अतो मे ममायुर्देहि । अप-
मृत्युपरिहारेण । यावत्कालं वपुष्युदराग्नेरौष्ण्यमुपलभ्यते
तावन्न म्रियत इति प्रसिद्धम् । हे अग्ने ! त्वं वर्चोदा
असि वर्चसो दातासि । अतो मे वर्चो देहि । वैदिकाग्नु-

छानप्रयुक्तं तेजो वर्चः। यद्दर्शनादेव महानयं ब्राह्मणो विद्वांस्तपसाग्निरिव ज्वलतीति बुद्धिर्नृणाम्भवति। किञ्च हे अग्ने! मे मम तन्वा मदीयशरीरस्य यदङ्गं चक्षुरादिरूपन्यूनं दृष्टिपाटवादिरहितं तदङ्गं मे आपृण सर्वतः पूरय ॥ १७ ॥

इन्धानास्त्वा शतꣳ हिमा द्युमन्तꣳ समिधीमहि। वयस्वन्तो वयस्कृतꣳ सहस्वन्तः सहस्कृतम्। अग्ने सपत्नदम्भनमदब्धासो अदाभ्यम्। चित्रावसो स्वस्ति ते पारमशीय ॥१८॥

अग्निदेवत्या महापङ्क्तिः। यस्याः षट् पादा अष्टाक्षरा सा महापङ्क्तिः। अत्र षष्ठः सप्ताक्षरः। हे अग्ने! शतं हिमाः शतं वर्षाणि अस्मदायुषि वर्त्तमानान् शतं संवत्सरान् त्वां समिधीमहि नैरन्तर्य्येण वयं दीपयामः। किम्भूता वयम्। इन्धानाः त्वदनुग्रहेण दीप्यमानाः तथा वयस्वन्तः। वय इति अन्ननाम [निघ० २, ७, ७] अन्नवन्तः। सहस्वन्तः बलवन्तः। सह इति बलनाम [निघ० २, ८, १७]। अदब्धासः अदब्धाः अनुपहिंसिताः केनापि। दम्भोतिर्हिंसाकर्मा। आज्जसेरसुगिति [पा० ७, १, ५०] असुक्। किम्भूतं त्वां द्युमन्तं दीप्तिमन्तम्। वयस्कृतं वयोऽन्नं करोतीति वयस्कृत् तम्। सहस्कृतं सहो बलं करोतीति सहस्कृत् तम्। सपत्नदम्भनं सपत्नानां शत्रूणां हिंसितारम्। अदाभ्यम् केनापि हिंसितुमयोग्यम् ॥ चित्रावसो। रात्रिदेवत्यं यजुरार्षिदृष्टम्। रात्रिर्वै चित्रावसुः सा हीयꣳ संग्रहीव चित्राणि वसतीति [२, ३, ४, २२] श्रुतेश्चित्रावसुशब्देन रात्रिः। चित्राणि विविधानि चन्द्रनक्षत्रान्धकाररूपाणि वसन्ति यस्यां रात्रौ

सा चित्रावसुः। हे चित्रावसो रात्रे! स्वस्ति क्षेमं यथा तथा ते तव पारं समासिमशीय व्याप्नुवानि। अश्नु तेर्बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७३] शपो लुकि लिङ्युत्तमैकवचने रूपम्। यथा लोके मनुष्येषु सुप्तेषु चौरा गृहे प्रविशन्ति तद्वदत्र देवयजने रक्षांसि प्रविशन्तीति शङ्कया तन्निवारणाय रात्रिप्रार्थनम्॥ १८॥

सं त्वमग्ने सूर्यस्य वर्चसागथाः समृषीणाᳬ स्तुतेन। सं प्रियेण धाम्ना समहमायुषा सं वर्चसा सं प्रजया सᳬ रायस्पोषेण ग्मिषीय॥ १९॥

का० [४, १२, ४] सं त्वमित्युपविशेति॥ उपप्रयन्त इत्यादिभिश्चित्रावसो इत्यन्तैर्मन्त्रैरुत्थानमत्र उपविशेति विशेषः। हे अग्ने! त्वं सूर्यस्य वर्चसा तेजसा समगथाः रात्रौ सङ्गतोऽसि। तद्यदस्तं यन्नादित्य आहवनीयं प्रविशति तेनैतदाहेति श्रुतेः [२, ३, ४, २४]। ऋषीणां मन्त्राणां स्तुतेन स्तोत्रेण समगथाः। बहवो मन्त्रा अग्निं स्तुवन्ति। तद्युपतिष्ठते तेनैतदाहेति श्रुतेः [२, ३, ४, २४]। प्रियेण धाम्ना प्रियाभिराहुतिभिः समगथाः। आहुतयो वा अस्य प्रियं धामेति श्रुतेः [२, ३, ४, २४]। यथा त्वमेतैस्त्रिभिः सङ्गतः। एवमहमपि त्वत्प्रसादादायुषा अपमृत्युदोषरहितेन संग्मिषीय सङ्गतो भूयासम्। तथा वर्चसा विद्यैश्वर्यादिप्रयुक्ततेजसा संग्मिषीय। तथा प्रजया पुत्रादिकया संग्मिषीय। तथा रायस्पोषेण धनस्य पुष्ट्या संग्मिषीय। आयुरादीनि मम सन्त्वित्यर्थः। समगथाः गमेः समो गम्यृच्छा-

त्यादिना [पा० १, ३, २८] तङ्मध्यमैकवचने लुङि सिचि गमयेति [१, २, १३] सिचः कित्त्वेऽनुदात्तोपदेशेत्यादिना [पा० ६, ४, ३७] मलोपे झलादङ्गादिति [पा० ८, २, २७] सिचो लोपे रूपम्॥ गमयीय। गमेराशीर्लिङि उत्तमैकवचने इटोऽदित्यकारे [पा० ३, ४, १०६] परे सीयुटि कृते छान्दसे इडागमे गमहनेत्युपधालोपे [पा० ६, ४, ९८] रूपम्॥ १९॥

अन्धु स्थान्धो॑ वो भक्षीय मह॑ स्थ महो॑ वो भक्षीयोर्ज॑ स्थोर्जं॑ वो भक्षीय रा॒यस्पोष॑ स्थ रा॒यस्पोषं॑ वो भक्षीय॥ २०॥

का० [४, १२, ५] गां गच्छत्यन्ध स्थेति। अन्ध स्थ रेवती रमध्वमिति यजुर्द्वयेन गां गच्छति। गौर्देवता। हे गावः! युयमन्ध स्थ अन्नरूपाः स्थ। क्षीराज्यादिरूपस्यान्नस्य जनकत्वादन्नत्वोपचारः। अतो भवत्प्रसादादहं युष्मत्सम्बन्धि अन्धः क्षीराज्यादिरूपमन्नमहं भक्षीय सेवेय। भज सेवायामित्यस्याशीर्लिङ्युत्तमैकवचने रूपम्। तथा यूयं मह स्थ पूज्यरूपाः स्थ। मह पूजायाम्। अतो वो युष्माकं पूज्यानां प्रसादादहमपि महो भक्षीय पूज्यत्वं सेवेय। गौर्न पदा स्प्रष्टव्येत्यादिस्मृतेर्गवां पूज्यत्वप्रसिद्धिः। यद्वा महःशब्देन दश वीर्याण्युच्यन्ते तानि। यथा गौर्वै प्रतिधुक् तस्यै शृतं तस्यै शरस्तस्यै दधि तस्यै मस्तु तस्या आतञ्चनं तस्यै नवनीतं तस्यै घृतं तस्या आमिक्षा तस्यै वाजिनमिति श्रुत्युक्तानि। प्रतिधुक् तत्कालदुग्धम्। शृतमुष्णं तत्। शरो दुग्धमण्डः। मस्तु दधिरसः। आतञ्चनं दधिपिण्डः। आमिक्षा स्फुटितं दुग्धम्।

वाजिनमामिक्षाजलमिति श्रुत्यर्थः॥ एतद्दध्यवीर्य्यरूपा यूयं स्थ। अतो वो मह्यं वीर्य्यमहं सेवियेत्यर्थः॥ तथा यूयमूर्जं स्थ बलरूपाः स्थ गोक्षीरादेर्बलहेतुत्वात् बलरूपत्वोपचारः। ऊर्ज बलप्राणनयोः। वो युष्माकं प्रसादादूर्जं भक्षीय बलं सेवेय॥ तथा रायस्पोष स्थ धनपुष्टिरूपाः स्थ। वैश्या हि क्षीराज्यादिविक्रयेण धनं पुष्यन्ति। अतो धनपुष्टित्वोपचारः। वो युष्माकं प्रसादाद्रायस्पोषं धनपुष्टिं भक्षीय सेवेय। अन्य खेल्यादौ खर्परे शरीति [पा० का० ८, ३, ३६, वा १] विसर्गलोपः॥ २०॥

रेवती रमध्वमस्मिन्योनावस्मिन् गोष्ठेऽस्मिँल्लोकेऽस्मिन् क्षये। इहैव स्त मापगात॥ २१॥

हे रेवतीः रेवत्यः धनवत्यो गावः। धनहेतुत्वेन धनवत्त्वं गवाम्। रयिर्विद्यते यासां ता रेवत्यः। रयिशब्दात् मतुप्। रयेर्मतौ बहुलमिति [पा० का० ६, १, ३७ वा० ४] रयेर्मतौ परे सम्प्रसारणम्। सम्प्रसारणाच्चेति [पा० ६, १, १०८] पररूपमाद् गुणः [पा० ६, १, ८७]। पशवो वै रेवत्य इति श्रुतेः [२, ३, ४, २६]। हे रेवत्यः! ... योनौ ... स्थाने ऽग्निहोत्रहविर्दोहनस्थाने यूयं रमध्वं क्रीडत ... गादूर्ध्व-मस्मिन् गोष्ठे यजमानसम्बन्धिगोवाटे रमध्वम्। ... गृहाद्बहिर्विस्तृतोऽयं सञ्चारप्रदेशः। सर्वदास्मिन् ... लोक- दर्शने यजमानदृष्टिविषये रमध्वम्। रात्रौ अस्मिन् क्षये यजमानगृहे रमध्वम्। क्षयो निवासे [पा० ६, १, २०१] द्याद्युदात्तः। क्षयशब्दो निवासवाची। किञ्च। इहैव स्त अत्रैव भवत। मा अपगात अन्यत्र मा गच्छत। गातिस्थेति [पा० २, ४, ७७] लुङि गादेशे रूपम्॥

यज्ञानां गोप्तारम्। ऋतस्य सत्यवचनलक्षणस्य व्रतस्य दीदिविं दीपयितारम्। अग्निसमीपे व्रतं गृहीत्वा सत्यं वदतीत्याशयः। स्वे दमे अस्मदीये गृहे वर्धमानं चातुर्मास्यसोमपश्वादिभिरभिवृद्धिं गच्छन्तम्। दाम्यन्ति गृहस्था यत्रेति दमो गृहम्॥ दिवेः क्विप्रत्ययो बाहुलकात्। लिड्वद्भावात् द्वित्वम्। तुजादीनां दीर्घोऽभ्यासस्येति [पा० ६, १, ७] अभ्यासदीर्घः। देवयतीति दीदिविः ॥ २३ ॥

स नः पितेव सूनवेऽग्ने सूपायनो भव। सचस्वा नः स्वस्तये ॥ २४ ॥

हे अग्ने गार्हपत्य! स पूर्वोक्तगुणयुक्तस्त्वं नोऽस्माकं सूपायनो भव। सुखेनोपैतुं शक्यः सूपायनः। सुष्ठुप्राप्तुं शक्यो भव। तत्र दृष्टान्तः। सूनवे पितेव यथा पुत्राय पिता भयं विना सुखेन प्राप्तुं शक्यः। किञ्च नोऽस्माकं स्वस्तये क्षेमाय सचस्वानेन कर्मणा समवेतो भव। षच समवाये इति धातुः [धा० ११, ६, २३, २८] यद्वा सचस्व सेवस्व। षच सेवने [धा० ६, २] ॥ २४ ॥

अग्ने त्वं नो अन्तम उत त्राता शिवो भवा वरूथ्यः। वसुरग्निर्वसुश्रवा अच्छा नक्षि द्युमत्तमꣳ रयिं दाः ॥ २५ ॥

एतस्रो द्विपदा विराज आग्नेय्यः। दशार्णपादा विराट्। बन्ध्वादिदृष्टाः। हे अग्ने गार्हपत्य! त्वं नोऽस्माकमन्तमः अन्तिकतमः सर्वदा समीपवर्ती भव। अम गत्यौ भजने शब्दे अमति गच्छति समीपं प्राप्नोतीत्यम् क्विप् अतिशयितोऽम् अन्तमः अम्शब्दात्तमप्। यद्वाऽन्तिकशब्दात्तमपि पृषोदरा-

यज्ञानां गोप्तारम्। ऋतस्य सत्यवचनलक्षणस्य व्रतस्य दीदिविं दीपयितारम्। अग्निसमीपे व्रतं गृहीत्वा सत्यं वदतीत्याशयः। स्वे दमे अस्मदीये गृहे वर्धमानं चातुर्मास्यसोमपश्वादिभिरभिवृद्धिं गच्छन्तम्। दाम्यन्ति गृहस्था यत्रेति दमो गृहम्॥ दिवेः क्विप्रत्ययो बाहुलकात्। लिड्वद्भावात् द्वित्वम्। तुजादीनां दीर्घोऽभ्यासस्येति [पा० ६, १, ७] अभ्यासदीर्घः। देवयतीति दीदिविः॥ २३॥

स नः पितेव सूनवेऽग्ने सूपायनो भव। सचस्वा नः स्वस्तये॥ २४॥

हे अग्ने गार्हपत्य! स पूर्वोक्तगुणयुक्तस्त्वं नोऽस्माकं सूपायनो भव। सुखेनोपैतुं शक्यः सूपायनः। सुष्ठूपप्राप्तुं शक्यो भव। तत्र दृष्टान्तः। सूनवे पितेव यथा पुत्राय पिता भयं विना सुखेन प्राप्तुं शक्यः। किञ्च नोऽस्माकं स्वस्तये क्षेमाय सचस्वानेन कर्मणा समवेतो भव। षच समवाये इति धातुः [धा० ११, ६, २२, २८] यद्वा सचस्व सेवस्व। षच सेवने [धा० ६, २]॥ २४॥

अग्ने त्वं नो अन्तम उत त्राता शिवो भवा वरूथ्यः। वसुरग्निर्वसुश्रवा अच्छा नक्षि द्युमत्तमꣳ रयिं दाः॥ २५॥

चतस्रो द्विपदा विराज आग्नेय्यः। दशार्णपादा विराट्। बन्ध्वादिदृष्टाः। हे अग्ने गार्हपत्य! त्वं नोऽस्माकमन्तमः अन्तिकतमः सर्वदा समीपवर्ती भव। अम गतौ भजने शब्दे अमति समीपं प्राप्नोतीत्यम् क्विप् अतिशयितोऽम् अन्तमः अमृशब्दात्तमप्। यद्वान्तिकशब्दात्तमपि पृषोदरा-

यज्ञानां गोप्तारम्। ऋतस्य सत्यवचनलक्षणस्य व्रतस्य दीदिविं दीपयितारम्। अग्निसमीपे व्रतं गृहीत्वा सत्यं वदतीत्याशयः। स्वे दमे अस्मदीये गृहे वर्धमानं चातुर्मास्यसोमपश्वादिभिरभिवृद्धिं गच्छन्तम्। दाम्यन्ति गृहस्था यत्रेति दमो गृहम्॥ दिवेः क्विप्प्रत्ययो बाहुलकात्। लिड्वद्भावात् द्वित्वम्। तुजादीनां दीर्घोऽभ्यासस्येति [पा० ६, १, ७] अभ्यासदीर्घः। देवयतीति दीदिविः॥ २३॥

स नः॑ पि॒तेव॑ सू॒नवेऽग्ने॑ सूपाय॒नो भ॑व। सच॑स्वा नः स्व॒स्तये॑॥ २४॥

हे अग्ने गार्हपत्य! स पूर्वोक्तगुणयुक्तस्त्वं नोऽस्माकं सूपायनो भव। सुखेनोपेतुं शक्यः सूपायनः। सुष्ठूपप्राप्तुं शक्यो भव। तत्र दृष्टान्तः। सूनवे पितेव यथा पुत्राय पिता भयं विना सुखेन प्राप्तुं शक्यः। किञ्च नोऽस्माकं स्वस्तये क्षेमाय सचस्वानेन कर्मणा समवेतो भव। षच समवाये इति धातुः [धा० ११, ६, २३, २८] यद्वा सचस्व सेवस्व। षच सेवने [धा० ६, २]॥ २४॥

अग्ने॒ त्वं नो॒ अन्त॑म उ॒त त्रा॒ता शि॒वो भ॑वा वरू॒थ्यः॑। वसु॑र॒ग्निर्वसु॑श्रवा॒ अच्छा॑ नक्षि द्यु॒मत्त॑मꣳ र॒यिं दाः॥ २५॥

चतस्रो द्विपदा विराज आग्नेय्यः। दशार्णपादा विराट्। बन्ध्वादिदृष्टाः। हे अग्ने गार्हपत्य! त्वं नोऽस्माकमन्तमः अन्तिकतमः सर्वदा समीपवर्ती भव। अम गतौ भजने शब्दे अमति समीपं प्राप्नोतीत्यम् क्विप् अतिशयितोऽम् अन्तमः अम्शब्दात्तमप्। यद्वान्तिकशब्दात्तमपि पृषोदरा-

दित्वेन [पा० ६, ३, १०९] साधुः। उतापि च त्राता पालयिता। शिवः शान्तः। वरूथ्यः वरूथाय हितो वरूथ्यः तादृशश्च भव। पुत्रादिसमूहो वरूथः। यद्वा वरूथं गृहम् [निघ० ३, ४]। तस्मै हितो भव। किम्भूतः त्वं वसुः वासयतीति वसुः। जनानां वासयिता। तथा अग्निः। अङ्गतीत्यग्निः। अगि गतौ। आहवनीयादिरूपेण गमनशीलः। तथा वसुश्रवाः वसुना धनेन श्रवः कीर्तिर्यस्यासौ वसुश्रवाः। धनप्रदोऽयमिति यस्य कीर्त्तिरित्यर्थः। किञ्च हे अग्ने! त्वमच्छा नक्षि अभिव्याप्नुहि अस्मान्। अच्छाभेराप्तुमिति शाकपूणिः [निरु० ५, २८]। नक्षिराप्नोतिकर्मा। यद्वा हे अच्छ निर्मलभाव अग्ने! नक्षि अस्मद्धोमस्थानं गच्छ। नक्ष गतौ। यदा यदा वयं जुहुयामस्तदा समागच्छेत्यर्थः। किञ्च द्युमत्तमं रयिं दाः अतिदीप्तियुक्तं रयिं धनं देहि। ददातेर्लुङि रूपम्। बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेऽपीत्यडभावः [पा० ६, ४, ७५]॥ २५॥

तं त्वा॑ शोचिष्ठ दीदिवः सु॒म्नाय॑ नू॒नमी॑महे॒ सखि॑भ्यः। स नो॑ बोधि श्रु॒धी हव॑मुरु॒ष्या णो॑ अघाय॒तः स॑मस्मात्॥ २६॥

हे शोचिष्ठ दीप्तिमत्तम! हे दीदिवः सर्वस्य दीपयितः! तं पूर्वोक्तगुणयुक्तं त्वा त्वां सखिभ्योऽर्थाय सुम्नाय द्वितीयार्थे चतुर्थी सुम्नं सुखं नूनं निश्चयेन ईमहे याचामहे। यद्वा सुम्नाय सुखार्थं सखिभ्योऽस्मत्सखीनामुपकाराय च त्वामीमहे। स त्वं नोऽस्मान् भवत्सेवकान् बोधि बुध्यस्व हवमस्मदीयमाह्वानं श्रुधी शृणु। समस्मात्सर्वस्मात् अघायतः गवीनोऽस्मानुरुष्य रक्ष। समशब्दः सर्वपर्यायः।

दिल न [पा० ६, ३, १०८] साधुः। उतापि च त्राता पालयिता। शिवः शान्तः। वरूथ्यः वरूथाय हितो वरूथः तादृश्य भव। पुत्रादिसमूहो वरूथः। यद्वा वरूथं गृहम् [निघ० ३, ४]। तस्मै हितो भव। किम्भूतः त्वं वसुः वासयतीति वसुः। जनानां वासयिता। तथा अग्निः। अङ्गतीत्यग्निः। अगि गतौ। आहवनीयादिरूपेण गमनशीलः। तथा वसुश्रवाः वसुना धनेन श्रवः कीर्त्तिर्यस्यासौ वसुश्रवाः। धनप्रदोऽयमिति यस्य कीर्त्तिरित्यर्थः। किञ्च हे अग्ने! त्वमच्छा नक्षि अभिव्याप्नुहि अस्मान्। अच्छाभेराप्तुमिति शाकपूणिः [निरु० ५, २८]। नक्षिराप्नोतिकर्मा। यद्वा हे अच्छ निर्मलभाव अग्ने! नक्षि अस्मद्धोमस्थानं गच्छ। नक्ष गतौ। यदा यदा वयं जुहुयामस्तदा समागच्छेत्यर्थः। किञ्च द्युमत्तमं रयिं दाः अतिदीप्तियुक्तं रयिं धनं देहि। ददातेर्लुङि रूपम्। बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेऽपीत्यडभावः [पा० ६, ४, ७५] ॥ २५ ॥

तं त्वा॑ शोचिष्ठ दीदिवः सु॒म्नाय॑ नू॒नमी॑महे॒ सखि॑भ्यः। स नो॑ बोधि श्रु॒धी हव॑मुरु॒ष्या णो॑ अघाय॒तः स॑मस्मात् ॥ २६ ॥

हे शोचिष्ठ दीप्तिमत्तम! हे दीदिवः सर्वस्य दीपयितः! तं पूर्वोक्तगुणयुक्तं त्वा त्वां सखिभ्योऽर्थाय सुम्नाय द्वितीयार्थे चतुर्थी सुम्नं सुखं नूनं निश्चयेन ईमहे याचामहे। यद्वा सुम्नाय सुखार्थं सखिभ्योऽस्मत्सखीनामुपकाराय च त्वामीमहे। स त्वं नोऽस्मान् भवत्सेवकान् बोधि बुध्यस्व हवमस्मदीयमाह्वानं श्रुधी शृणु। समस्मात्सर्वस्मात् अघायतः गतोर्नोऽस्मानुरुष्य रक्ष। समशब्दः सर्वपर्यायः।

शोचिरिति ज्वालानाम [निघ० २, १७, ६] शोचिरस्या-स्तीति शोचिष्मान् मतुप् । अतिशयेन शोचिष्मान् शोचिष्ठः । अतिशायने तमबिष्ठनौ [पा० ५, ३, ५५] विन्मतोर्लुगिती-ष्ठनि [पा० ५, ३, ६५] मतुपो लुक् ॥ दीदिवः दिवेर्न्य ल-नार्थस्य लिडादेशक्वसन्तस्य रूपम् । मतुवसो रुः सम्बुद्धौ छन्दसीति [पा० ८, ३, १] रुत्वम् । बोधि । बुध ज्ञाने लोण्मध्यमैकवचने सेह्यपिच्चेति [पा० ३, ४, ८, ७] हिः । बहुलं छन्दसीति शपो लुक् [पा० २, ४, ७३] । हुझल्भ्यो हेर्धिः [पा० ६, ४, १०१] । छन्दसि गुणे धलोपौ । श्रुधी । श्रुशृणुपॄकृवृभ्यश्छन्दसीति हेर्धिः । संहितायामन्येषामपि दृश्यत इति दीर्घः [पा० ६, ३, १३७] । उरुष्य उरुष्यतीति रक्षण-कर्मा । ऋचि तुनुघेत्यादिना [पा० ६, ३, १३३] दीर्घः । नश धातुस्थोरुषुभ्य इति [पा० ८, ४, २७] न इत्यस्य णत्वम् । अघा-यतः । अघं परस्येच्छति अघायति । सुप आत्मनः क्यजित्यत्र [पा० ३, १, ८] छन्दसि परेच्छायामपि वक्तव्यमिति क्यच् अश्वाघस्यादित्याकारः [पा० ७, ४, ३७] अघायतीति अघायन् । तस्मात् । अघायतः शतृप्रत्यये रूपम् ॥ २६ ॥

इड एह्यदित एहि । काम्या एत । मयि वः कामधरणं भूयात् ॥ २७ ॥

का० [४, १२, ८] गां गच्छतीड एहीति । द्वे यजुषी गव्ये । हे इडे ! एहि । हे अदिते ! एहि आगच्छ होम-स्थानम् । इडा मनोर्दुहिता । अदितिर्देवमाता । इडा मनु-मिवास्मानेहि । अदितिरादित्यानिवास्मानेहि । तस्मिंस्त-च्छब्दस्तद्वदतिदेशार्थः । का० [४, १२, ९] काम्या एते-त्यालभत इति । गामालभते । मनुष्याणां ह्येतासु कामाः

प्रविष्टा इति काम्याः। हे काम्याः सर्वे कामयितव्याः! यूयमेत मा इत आगच्छत। वो युष्माकं कामधरणं कामानां धरणमपेक्षितफलधारकत्वं यदस्ति तत् मयि अनुष्ठातरि भूयात् युष्मत्प्रसादादहमभीष्टफलस्य धारयिता भूयासमित्यर्थः। अहं व. प्रियो भूयासमिति श्रुतिर्व्याचष्टे [२, ३, ४, ३४] ॥ २७ ॥

सोमानꣳ स्वरणं कृणुहि ब्रह्मणस्पते कक्षीवन्तं य औशिजः ॥ २८ ॥

का० [४, १२, १०] सोमानमित्यनुदकं व्रतोपायनवत्। व्रतेत्यपरेणाहवनीयं प्राङ्तिष्ठन्नवर्चं जपतीति सूत्रार्थः। सोमानं स्वरणं ऋचो गायत्री ब्रह्मणस्पतिदेवत्यस्तेनैव दृष्टा। अग्निमीक्षमाणस्य यजमानस्य जपे विनियुक्ताः। हे ब्रह्मणस्पते वेदस्य पालक। सोमानं सोमानामभिषोतारम्। स्वरणं स्वृ शब्दोपतापयोः शब्दयितारम्। कृणुहि कुरु। मामिति शेष.। सुनोतीति सोमा तम्। अन्येभ्योऽपि दृश्यते इति [पा० ३, २, ७५] मनिन्। स्वरतीति स्वरण. नन्द्यादित्वात् [वा० ३, १, १३४] ल्यु। सोमयागकर्तारं स्तुतिरूपशब्दयुक्तञ्च धनप्रदानैर्मां कुर्वित्यर्थः। तत्रोपमानमुच्यते। कक्षीवन्तं कक्षीवन्नामकमृषिं दीर्घतमःपुत्रं यथा सोमयागयुक्तं स्तुतियुक्तञ्च कृतवानसि तथा मा कुरु। उपमानद्योतक इवशब्दोऽत्र लुप्तो द्रष्टव्यः। कोऽसौ कक्षीवान्। य औशिज. उशिजः पुत्रः उशिक् कक्षीवतो माता ॥ २८ ॥

यो रेवान् यो अमीवहा वसुवित् पुष्टिवर्धनः। स नः सिषक्तु यस्तुरः ॥ २९ ॥

प्रविष्टा इति काम्याः। हे काम्याः सर्वैः कामयितव्याः ! यूयमेत मा इत आगच्छत। यो युष्माकं कामधरणं कामानां धरणमपेक्षितफलधारकत्वं यदस्ति तत् मयि अनुष्ठातरि भूयात् युष्मत्प्रसादादहमभीष्टफलस्य धारयिता भूयासमित्यर्थः। अहं वः प्रियो भूयासमिति श्रुतिर्व्याचष्टे [२, ३, ४, ३४] ॥ २७ ॥

सोमानꣳ स्वरणं कृणुहि ब्रह्मणस्पते कक्षीवन्तं य औशिजः ॥ २८ ॥

का० [४, १२, १०] सोमानमित्यनुदकं प्रतीपायनयत्। प्रतेत्यपरेणाहवनीयं प्राङ् तिष्ठन्नवर्चं जपतीति सूत्रार्थः। सोमानं स्वरणं इत्यृचो गायत्री ब्रह्मणस्पतिदेवत्यस्तेनैव दृष्टः। अग्निमोक्षमाणस्य यजमानस्य जपे विनियुक्ताः। हे ब्रह्मणस्पते वेदस्य पालक ! सोमानं सोमानामभिषोतारम्। स्वरणं स्वृ शब्दोपतापयोः शब्दयितारम्। कृणुहि कुरु। मामिति शेषः। सुनोतीति सोमा तम्। अन्येभ्योऽपि दृश्यते इति [पा० ३, २, ७५] मनिन्। स्वरतीति स्वरणः नन्द्यादित्वात् [वा० ३, १, १३४] ल्युः। सोमयागकर्त्तारं स्तुतिरूपशब्दयुक्तञ्च धनप्रदानैर्मां कुर्वित्यर्थः। तत्रोपमानमुच्यते। कक्षीवन्तं कक्षीवन्नामकमृषिं दीर्घतमःपुत्रं यथा सोमयागयुक्तं स्तुतियुक्तञ्च कृतवानसि तथा मा कुरु। उपमानद्योतक इवशब्दोऽत्र लुप्तो द्रष्टव्यः। कोऽसौ कक्षीवान्। य औशिजः उशिजः पुत्रः उशिक् कक्षीवतो माता ॥ २८ ॥

यो रेवान् यो अमीवहा वसुवित् पुष्टिवर्धनः। स नः सिषक्तु यस्तुरः ॥ २९ ॥

यो ब्रह्मणस्पतिः रेवान् धनवान्। यश्चामीवहा अमीवस्य रोगस्य हन्ता। अम रोगे। अमेरीवः। वसुवित् वसु धनं वेत्तीति यश्च पुष्टिवर्धनः पोषणस्य वर्धयिता यश्च तुरः तुर वेगे इगुपधेति [पा० ३, १, १३५] कः वेगवान् अविलम्बितकारी। स ब्रह्मणस्पतिर्नोऽस्मान् सिषक्तु सेवताम् सिषक्ति सचते इति सेवमानस्य [निरु० ३, २१]। यद्वा अनयर्चा पुत्रः प्रार्थ्यते। यः पुत्रो रेवान्धनवान् यश्च व्याधेर्हन्ता जपादिना यो धनस्य लब्धा पुष्टेश्च वर्धयिता यः तुरः शीघ्रकारी तादृशः पुत्रोऽग्नेः प्रसादान्नोऽस्मान् सिषक्तु सेवताम् ॥ २९ ॥

मा नः शꣳसो अररुषो धूर्त्तिः प्रणङ्मर्त्यस्य रक्षा णो ब्रह्मणस्पते ॥ ३० ॥

रा दाने इति धातोः क्वसुप्रत्ययान्तस्य षष्ठ्येकवचने ररुष इति रूपम्। ररौ इति ररिवांस्तस्य ररुषः। दानं कृतवत इत्यर्थः। तस्य निषेधादररुष इति। कदाचिदपि हविर्दानमकृतवत इत्यर्थः। तादृशस्य मर्त्यस्य मनुष्यस्य शंसो धूर्त्तिश्च नोऽस्मान् मा प्रणक् प्रकर्षेण व्याप्नोतु। नशिर्व्याप्त्यर्थः। यद्वा नश अदर्शने। मा प्रणक् प्रकर्षेण मा नाशयतु। शंसनं शंसोऽनिष्टचिन्तनम्। धूर्त्तिर्हिंसा। ध्वरति धूर्वतीति वधकर्मसु पठितत्वात् [निघ० २, १९]। शत्रुकृतमनिष्टचिन्तनं शत्रुकृता हिंसा चास्मान् मा व्याप्नोत्वित्यर्थः। किञ्च हे ब्रह्मणस्पते वेदस्य पालकाग्ने ! नोऽस्मान् रक्ष। द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] संहितायां दीर्घः। णत्वं पूर्ववत् ॥ ३० ॥

महि त्रीणामवोऽस्तु द्युक्षं मित्रस्यार्यम्णः। दुराधर्षं वरुणस्य ॥ ३१ ॥

सत्यधृतिदृष्ट आदित्यदेवत्यस्तृचो गायत्रो जपे विनियुक्तः पथि जप्य उपद्रवनाशकश्च। मित्रस्यार्यम्णो वरुणस्येति त्रीणां त्रयाणां देवानां सम्बन्धि अवः पालनमस्तु। किम्भूतमवः। महि महत् तथा द्युक्षं द्युमन्ति सुवर्णादिद्रव्याणि क्षियन्ति निवसन्ति यस्मिन् पालने तथाविधम्। दुराधर्षं तिरस्कर्तुमशक्यम्। त्रीणां त्रिशब्दस्यामि छन्दसि त्रयादेशो वेति [पा० ७, १, ५३] वाच्यम् ॥ ३१ ॥

नहि तेषाममा चन नाध्वसु वारणेषु ।
ईशे रिपुरघशंसः ॥ ३२ ॥

अमाशब्दो गृहनामसु पठितः [निघ० ३, ४, ११]। चनशब्दोऽप्यर्थे। अमा चन गृहेऽपि वर्तमानानां तेषां तथा वारणेषु चोरव्याघ्रादयो यत्र स्थिता निवारयन्ति पथिकान् ते वारणास्तेषु चोरव्याघ्रभयाढ्येषु अध्वसु मार्गेषु वा वर्तमानानां तेषां मित्रार्यमवरुणैस्त्रिभिर्देवैः पालितानां यजमानानाम् उपद्रवायेति शेषः। अघशंसः सर्वदा पापस्य प्रशंसको रिपुः शत्रुः नहि ईशे। समर्थो न भवति। लोपस्त आत्मनेपदेष्विति [पा० ७, १, ४१] तलोपः। अधीगर्थदयेशां कर्मणीति [पा० २, ३, ५२] इति तेषामिति षष्ठी। मित्रादिभिः पालितानामस्माकं गृहेऽरण्ये वा नास्ति शत्रुभयम् इत्यर्थः ॥ ३२ ॥

ते हि पुत्रासो अदितेः प्रजीवसे मर्त्याय ।
ज्योतिर्यच्छन्त्यजस्रम् ॥ ३३ ॥

पायं तद्रक्षितानां शत्रुभयाभावस्तदाह। हि यतस्ते अदितेः अखण्डितव्रताया देवमातुः पुत्रासः पुत्राः पूर्वोक्ता मित्रा-

यमवरुणा मर्त्याय मनुष्याय यजमानायाजस्रं निरन्तरमनुप-
क्षीणं ज्योतिः तेजः प्रयच्छन्ति किमर्थं जीवसे जीवितुं यथा
चिरं जीवनं भवति तथा तदुपायज्ञानं प्रयच्छन्तीत्यर्थः ।३३॥

कुदाचन स्तरीरसि नेन्द्र सश्चसि दाशुषे ।
उपोपेन्नु मघवन् भूय इन्नु ते दानं देवस्य
पृच्यते ॥ ३४ ॥

ऐन्द्री पथ्या बृहती मधुच्छन्दोदृष्टा जपे विनियुक्ता।
यस्यास्तृतीयः पादो द्वादशार्णोऽन्ये त्रयोऽष्टाक्षराः सा पथ्या
बृहती। हे इन्द्र परमैश्वर्ययुक्त! कदाचन कदापि त्वं
स्तरीर्नासि। स्तृञ् हिंसायाम्. स्तृणातीति स्तरीः हिंसको
नासि किं तर्हि दाशुषे सश्चसि। द्वितीयार्थे चतुर्थी। दाश्वांसं
हविर्दत्तवन्तं यजमानं सेवसे। सश्चतिः सेवनकर्मा। किञ्च।
हे मघवन् धनवन्! देवस्य प्रकाशमानस्य ते तव भूय
इत् बहुतरमेव दानं नु इत् क्षिप्रमेव दाश्वांसमुपपृच्यते। पृची
सम्पर्के यजमानेन सह सम्पर्कं प्राप्नोति। प्रसमुपोदः पाद-
पूरणे [पा० ८, १, ६] इत्येक उपशब्दः पादपूरणे। इच्छ-
ब्दावेवार्थे। नु क्षिप्रार्थः। न कदाचिद्यजमानं प्रति क्रुध्यसि
सेवसे च तं त्वदीयं भूयो धनं दाश्वांसमुपपृच्यते इति भावः
॥ ३४ ॥

तत्सवितुर्वरेण्यं भर्गो देवस्य धीमहि।
धियो यो नः प्रचोदयात् ॥ ३५ ॥

विश्वामित्रदृष्टा सावित्री गायत्री जपे वि०। तदिति
पदार्थे तस्य देवस्य द्योतनात्मकस्य सवितुः प्रेरकस्यान्तर्या-
मिणो विज्ञानानन्दस्वभावस्य हिरण्यगर्भोपाध्यवच्छिन्नस्य वा

आदित्यान्तरपुरुषस्य वा ब्रह्मणो वरेण्यं वरणीयं सर्वैः प्रार्थनीयं भर्गो सर्वपापानां सर्वसंसारस्य च भर्जनसमर्थं तेजः सत्यज्ञानानन्दादिवेदान्तप्रतिपाद्यं वयं धीमहि ध्यायामः। छान्दसं सम्प्रसारणम्। यद्वा मण्डलं पुरुषो रश्मय इति त्रयं भर्गःशब्दवाच्यम्। भर्गो वीर्यं वा। वरुणाद्व अभिषिषिचानाद्भर्गोऽपचक्राम वीर्यं वै भर्ग इति श्रुतेः [५, ४, ५, १]। तस्य कस्य। यः सविता नोऽस्माकं धियः बुद्धीः कर्माणि वा प्रचोदयात्प्रकर्षेण चोदयति प्रेरयति सत्कर्मानुष्ठानाय॥ यद्वा वाक्यभेदेन योजना। सवितुर्देवस्य तत् वरेण्यं भर्गो ध्यायामः। यश्च नो बुद्धीः प्रेरयति तस्य ध्यायामः। स च सवितैव। लिङ्गव्यत्ययेन योजना। सवितुर्देवस्य तत् भर्गो धीमहि यो यत् भर्गो नो बुद्धीः प्रेरयति॥ ३५॥

परि॑ ते दू॒डभो॒ रथो॒ऽस्माँ२॥ अ॑श्नोतु वि॒श्वतः॑। येन॒ रक्ष॑सि दा॒शुषः॑॥ ३६॥

आग्नेयी गायत्री वामदेवदृष्टा जपे वि०। हे अग्ने! ते तव रथोऽस्मान् यजमानान् विश्वतः सर्वासु दिक्षु पर्यश्नोतु परितो व्याप्नोतु अस्मद्रक्षणाय सर्वतस्तिष्ठतु। किंभूतो रथः दूडभः दभ्नोतिर्वधकर्मा। दु खेन दभ्यते दुर्दभः। केनापि *सहसा हिंसितुमशक्यः। उकारं दुर्दे इति प्रातिशाख्यसूत्रेण* [प्रा० का० ३, ३, ४] दुरो रेफस्य उकारः अधिमदस्य डः [पा० क० ६, ३, १०८ वा० ६]। येन रथेन त्वं दाशुषो यजमानान् रक्षसि पालयसि। यजमाना वै दाश्वांस इति श्रुतेः [२, ३, ४, ३८]॥ रथदुपस्थानं समाप्तम्॥ ३६॥

भूर्भुवः॒ स्वः॑ सुप्र॒जाः प्र॒जाभि॑ः स्याꣳ सु॒वी-

रो वीरैः सुपोषः पोषैः। नर्य प्रजां मे पाहि। शंस्य पशून्मे पाहि। अथर्य पितुं मे पाहि ॥ ३७ ॥

अथ तृतीयोपस्थानमासुरिदृष्टम् ॥ का० [४, १२, १२] भूर्भुवः स्वरिति वोभाविति। वाशब्दो विकल्पार्थः। पूर्वोक्तेनोपप्रयन्त इत्यादिना वक्ष्यमाणेन भूर्भुवः स्वरित्यादिना वोभावन्नी उपतिष्ठेतोभयोपस्थानं कुर्य्यादिति सूत्रार्थः। हे अग्ने! भूर्भुवः स्वः त्वं व्याहृत्यादित्रयात्मकः तदर्थभूतलोकत्रयात्मको वा। अतस्त्वत्प्रसादादहं प्रजाभिः वस्तुमत्यादिरूपाभिः कृत्वा सुप्रजाः स्यामनुकूलत्वेन शोभनाः प्रजा यस्य तादृशो भवेय तथा वीरैः पुत्रैः सुवीरः स्यां शास्त्रीयमार्गवर्त्ति शोभनपुत्रयुक्तो भवेयं तथा पोषैः हिरण्यादिपोषणैः सुपोषः स्यां बहुमूल्यार्हहिरण्यादियुक्तो भवेयम् ॥

प्रवत्स्यदुपस्थानमागतोपस्थानं चादित्यदृष्टम् ॥

का० [४, १२, १३] प्रवत्स्यन् सर्वान्नर्येति प्रतिमन्त्रमिति। यदा यजमानो ग्रामान्तरं गन्तुमिच्छति तदानीं सर्वानग्नीन्नर्येत्यादिमन्त्रैरुपतिष्ठेत। अथ मन्त्रार्थः। नर्य नरेभ्यो हित गार्हपत्य! मे प्रजां पाहि ॥ आहवनीयमुपतिष्ठते। हे शंस्य शंसुशाढभिः शंसितुं योग्याहवनीय! मे मम प्रजां पाहि रक्ष ॥ दक्षिणाग्निमुपतिष्ठते। हे अथर्य दक्षिणाग्ने! मे पितुमन्नं पाहि। अतनवानयर्थः। अत सातत्यगमने। सततं गार्हपत्यात् स्वस्थानं दक्षिणाग्निर्गच्छति। तेनाथर्यः। निपातोऽयम् ॥ ३७ ॥

आगन्म विश्ववेदसमस्मभ्यं वसुवित्तमम्।

अग्ने सम्राडभि द्युम्नमभि सह आयच्छस्व ॥ ३८ ॥

का० [४, १२, १८] समित्पाणिरनुपेत्य कश्चिदुपतिष्ठत आहवनीयगार्हपत्यदक्षिणाग्नीनागन्मेति प्रतिमन्त्रमिति । समिधं हस्ते आदाय कश्चिदपि जनमगत्वैव प्रथममेवाग्न्यागारं प्राप्यागन्मेत्यादिमन्त्रत्रयेणाहवनीयादीनुपतिष्ठत इति सूत्रार्थः । अनुष्टुबाहवनीयदेवत्या । हे अग्ने सम्राट् । सम्यक् राजते दीप्यते सम्राट् तथाविधाग्ने आहवनीय ! वय त्वामागन्म त्वामुद्दिश्य ग्रामान्तरात् प्रत्यागताः । किम्भूतं त्वाम् । विश्ववेदस विश्वं वेत्ति वेदयतीति वा विश्ववेदास्तम् । विश्व वेदो धनं यस्येति वा । सर्वज्ञं सर्वधन वा । पुनः किम्भूतम् । अस्मभ्यं वसुवित्तममस्मदर्थमतिशयेन वसुनो धनस्य वेदितारं लम्भारम् । किञ्च । हे अग्ने ! द्युम्नं महश्च अस्मभ्यमभि आयच्छस्व । दाण् दाने । पाघ्रेत्यादिना [पा० ७, ३, ७८] यच्छादेशः । यशो बलं चास्मभ्यं देहि । द्युम्नं द्योततेर्यशो वान्नं वा [निरु० ५, ५] । मह इति बलनाम [निघ० २, ९] यच्छस्वेति यमे रूपं वा । आयच्छस्व आगमय । यच्छतिः स्थापनार्थो वा । अस्मासु यशो बलञ्च स्थापय ॥ ३८ ॥

अयमग्निर्गृहपतिर्गार्हपत्यः प्रजाया वसुवित्तमः । अग्ने गृहपतेऽभि द्युम्नमभि सह आयच्छस्व ॥ ३९ ॥

गार्हपत्यमुपतिष्ठते । न्यङ्कुसारिणी बृहती । यस्या द्वितीयः पादो द्वादशाक्षरोऽन्ये त्रयोऽष्टाक्षराः सा न्यङ्कुसारिणी । अत्र

तृतीयो नवार्णस्ते नैकाधिका। अयं पुरोऽवस्थितो गार्हपत्य एतन्नामकोऽग्निर्गृहस्य पतिः पालकः। प्रजायाः पुत्रपौत्रादिकायाः अनुग्रहार्थं वसुवित्तमः अतिशयेन धनस्य लब्धा। हे अग्ने! स त्वं द्युम्नं सहस्राभ्यायच्छस्व देहि॥ ३९॥

अयमग्निः पुरीष्यो रयिमान् पुष्टिवर्धनः। अग्ने पुरीष्याभि द्युम्नमभि सह आयच्छस्व॥४०॥

दक्षिणाग्निमुपतिष्ठते। अनुष्टुप्। योऽयमग्निः पुरीष्यः पशव्यः। पशवो वै पुरीषमिति श्रुतेः। रयिमान् धनवान् पुष्टिवर्धनः पोषस्य वर्धयिता। तं याचे। हे अग्ने पुरीष्य पशुहित! द्युम्नं सहस्राभ्यायच्छस्व देहि॥ ४०॥

गृहा मा बिभीत मा वेपध्वमूर्जं बिभ्रत एमसि। ऊर्जं बिभ्रद्वः सुमनाः सुमेधा गृहानैमि मनसा मोदमानः॥ ४१॥

का० [४, १२, २२] गृहा मा बिभीतेति गृहानुपैतीति। ग्रामान्तरादागतो गृहा मेत्यादिमन्त्रत्रयेण गृहं प्राप्नुयात्। तिस्रोऽपि वास्तुदेवत्याः शंयुदृष्टाः। त्रिष्टुब्विराड्रूपा। यस्याः एकादशार्णास्त्रयः पादाः एकोऽष्टार्णः सा विराड्रूपा। अत्र प्रथमो दशार्णस्तेनैकोना। हे गृहाः! यूयं मा बिभीत। पालको यजमानो गत इति भयं मा कुरुत। मा च वेपध्वम्। कोऽपि शत्रुरागत्य विनाशयिष्यतीति बुद्ध्या कम्पं मा कार्ष्ट। यतो वयमूर्जं बिभ्रतो धारयमाणानक्षीणान्नानेव युष्मानेमसि। आ इमः आगताः स्मः। यथा यूयमूर्जं बिभ्रतः तथाहमपि ऊर्जं बिभ्रत् धारयन् सुमनाः शोभनमनस्कः सुमेधाः शोभनधारणप्रज्ञोपेतः

मनसा दुःखरहितेन मोदमानः इष्यन् वो युष्मान् गृहानेमि आगच्छामि । एम: ऐमीत्यात्मनि विकल्पेन बहुवचनम् अस्मदो द्वयोश्चेत्युक्तेः [पा० १, २, ५९] ॥ ४१ ॥

येषामध्येति प्रवसन् येषु सौमनसो बहुः ।
गृहानुपह्वयामहे ते नो जानन्तु जानतः ॥४२॥

अनुष्टुप् । प्रवसन् देशान्तरं गच्छन् यजमानो येषामध्येति । इक् स्मरणे । यान् गृहान् स्मरति । अधीगर्थदयेशां कर्मणीति [पा० २, ३, ५२] षष्ठी । गृहविषयं क्षेमं सदा चिन्तयतीत्यर्थः । तथा येषु गृहेषु यजमानस्य बहुः सौमनसो सुमनसो भावः प्रीत्यतिशयः । वयं तान् गृहानुपह्वयामहे आह्वयामः । गृहाभिमानी देवोऽस्मत्समीपमागच्छत्वित्यर्थः । ते गृहदेवा आहुताः सन्तः जानतः उपकाराभिज्ञान् नोऽस्मान् जानन्तु । एते कृतघ्ना न भवन्तीत्यध्यवस्यन्तु ॥ ४२ ॥

उपहूता इह गाव उपहूता अजावयः ।
अथो अन्नस्य कीलाल उपहूतो गृहेषु नः ।
क्षेमाय वः शान्त्यै प्रपद्ये शिवꣳ शग्मꣳ शंयोः
शंयोः ॥ ४३ ॥

व्यवसाना महापङ्क्तिः । यस्या अष्टार्णाः षट् पादाः सा महापङ्क्तिः । पञ्चमो नवमार्णस्तेनैकाधिका । इह गृहेषु गाव उपहूताः धेनवो बलीवर्दाश्च सुखेन तिष्ठन्त्वित्येवमनुज्ञाताः । तथा इह गृहेषु अजावयः उपहूताः । अजात्वाविकत्वजातिद्वययुक्ताः पशवः उपहूताः सुखेन वर्तन्तामित्यस्माभिरनुज्ञाताः । अथो अपि च अन्नस्य कीलालः अन्नसम्बन्धी रसविशेषो नोऽस्मदीयेषु गृहेषु उपहूतः सम्यग्दो भव-

प्रघासी चेति पठ्यते [ग्रध्या० १७, ८५]। प्रघासुपलक्षितान् मरुतः आह्वयामः। पुनः किम्भूतान्। रिशादसः रिश-तिर्हिंसार्थः। रिशां वैरिकृतां हिंसां दस्यन्ति उपक्षय-न्तीति रिशादसः। दसु उपक्षये क्विप्। यद्वा रिशन्ति हिंसन्तीति रिशाः। इगुपधेति कः [पा०,३, १, १३५]। रिशान् हिंसकान् दस्यन्तीति रिशादसः। यद्वा रिशन्ति रिशन्तः अतरि दीर्घश्छान्दसः। रिशतोऽस्यन्ति क्षिपन्ति ते रिशादसः। अस्यतेर्विच्। तथा करम्भेण सजोषसः यवमयो हविर्विशेषः करम्भः। तेन सजोषसः समानप्रीतय-स्तान्। तथाविधान्मरुतो हवामहे ॥ ४४ ॥

यद् ग्रामे यदरण्ये यत्सभायां यदिन्द्रिये।
यदेनश्चकृमा वयमिदं तदवयजामहे स्वाहा ॥ ४५ ॥

मारुत्यनुष्टुप्। का० [५, ५, ११] करम्भपात्राणि जुहोति शूर्पेण मूर्धनि कृत्वा दक्षिणेऽग्नौ प्रत्यङ्मुखी जाया-पती वा दक्षिणेनाहृत्य तीर्थेन पूर्वेण वेदिमपरेण वा यद्-ग्राम इत्येति। यवपिष्टेन निर्मितानि सन्तानपरिमितान्ये-काधिकानि वर्त्तुलादिरूपाणि करम्भपात्राणि। तानि शूर्पेण पत्नी दक्षिणाग्नौ जुहुयादित्येकः पक्षः। दम्पती द्वौ वा जुहु-यातामित्यपरः पक्षः। तौ च दक्षिणेन मार्गेण तानि पात्राण्या-हृत्य वेदेः पूर्वदिशि पश्चिमदिशि वा स्थित्वा जुहुयाताम्। अथ मन्त्रार्थः। ग्रामे वसन्तो वयं यदेनः पापं ग्रामोपद्रव-रूपं चकृम कृतवन्तः। तथारण्ये वसन्तो यदेनो मृगोपद्रवरूपं चकृम। तथा सभायां स्थिता यदेनो महाजनतिरस्कारादिकं

चक्रम । तथेन्द्रिये जिह्वोपस्थरूपे प्रीतिमन्तो वयं यदेनः कलञ्जभक्षणपरस्त्रीगमनादिकं चकृम । तथान्यत्रापि भृत्यस्वाम्यादौ तदेनः ताडनावज्ञादिकं चकृम तदिदं सर्वं पापमवयजामहे विनाशयामः । अवपूर्वो यजिर्नाशनार्थः । स्वाहा एतद्धविर्देवतायै पापविनाशिन्यै दत्तम् ॥ ४५ ॥

मो षू ण॑ इन्द्रात्र॑ पृत्सु दे॒वैरस्ति॒ हि ष्मा॑ ते शुष्मिन्नव॒याः । म॒हश्चि॒द्यस्य॑ मी॒ढुषो॑ य॒व्या ह॒विष्म॑तो म॒रुतो॒ वन्द॑ते॒ गीः ॥ ४६ ॥

ऐन्द्रमृक् त्वत्या विराट् । यस्या दशाक्षराश्चत्वारः पादाः सा विराट् । चतुर्थ एकाधिकोऽत्र ॥ का० [५, ५, १२] मो षू ण इति यजमानो जपतीति । पृत्स्विति संग्रामनाम [निघ० २, १९, २१] हे इन्द्र ! अत्र पृत्सु एषु संग्रामेषु वर्त्तमानः देवैस्त्वया सह सख्यं मासैरस्मामकैर्देवैः सहितस्त्वं नोऽस्मान्मो विनाशयेति शेषः । मोशब्दो निषेधार्थः सुशब्दो विनाशभावस्य सौष्ठवं ब्रूते । तथा सति विनाशलेशो मा भूदित्यर्थः सम्पद्यते । क उपकार इति चेत् । शुष्मेति बलनाम [निघ० २, ८, ११] । हे शुष्मिन् बलवन्निन्द्र ! ते तव अवयाः अवयुतो यागः पृथग्भागोऽस्ति हि स्म विद्यत एव खलु । अवपूर्वस्य यजतेरेतद्रूपम् । मिह सेचने धातुः । मीढुषो दृष्टिप्रदत्वेन सेक्तुः । हविष्मतो हविर्योग्यस्य तव यव्या यवमयैः करम्भपात्रैर्निष्पन्ना होमक्रिया महश्चित् पूजा खलु । तस्य यथोक्तपूजोपेतस्य तवास्मासु कृपालुत्वं युक्तमिति भावः । किञ्च गीरस्मदीया स्तुतिरूपा वाक् मरुतो भवतः सखीन् वन्दते नमस्करोति । नमो मरुद्भ्य इत्येवमाका-

रायाः स्तुतिनमस्काररूपत्वात् । मद्दिषयनमस्कारेणापि तुष्टस्य तव रूपेव युक्तेत्यर्थः । मो सु न अत्र सुत्र इति [पा० ८, ३, १०७] पत्वम् । अन्येषामपि दृश्यत इति [पा० ६, ३, १३७] दीर्घः । नश धातुस्थोरुषुभ्य इति [पा० ८, ४, २७] नं इत्यस्य णः । स इत्यस्यापि पूर्वपदादिति [पा० ८, ३, १०६] पत्वम् । अवयाः श्वेतवाः पुरोडाश्चेति [पा० ८, २, ६७] विजन्तो निपातः । मीढुषः । दाश्वान् साह्वान्मीढ्वांश्चेति [पा० ६, १, १२] क्वसन्तो निपातः ॥ ४६ ॥

अक्र॑न् कर्म॑ कर्म॒कृत॑ः स॒ह वा॒चा म॑यो॒भुवा॑ । दे॒वेभ्य॒ः कर्म॑ कृ॒त्वास्तं॒ प्रेत॑ सचाभुवः ॥ ४७ ॥

आग्नेय्यनुष्टुप् । का० [५, ५, १३] अक्रन् कर्मेत्येनां वाचयतीति । कर्मकृतः वरुणप्रघासाख्यकर्मकारिण ऋत्विजः वाचा स्तुतिरूपया सह कर्म वरुणप्रघासानुष्ठानरूपमक्रन् कृतवन्तः । कथंभूतया वाचा । मयोभुवा मय इति सुखनाम [निघ० ३, ६, ७] मयो भवति यया सा मयोभूः तया मन्त्ररूपस्तुत्येत्यर्थः । हे सचाभुवः ! सचेति सहार्थेऽव्ययं सहभवनशीलाः परस्परं यजमानेन पत्न्या चास्मिन् कर्मणि सहावस्थिता हे ऋत्विजः ! देवेभ्यो देवार्थं कर्म कृत्वा वरुणप्रघासनामकं कर्मानुष्ठायास्तं प्रेत स्वगृहान् गच्छत । अस्तमिति गृहनाम [निघ० ३, ४, ५] ॥ ४७ ॥

अव॑भृथ निचुम्पुण निचे॒रुर॑सि निचुम्पु॒णः । अव॑ दे॒वैर्दे॒वकृ॑त॒मेनो॑ऽयासिष॒मव॒ मर्त्यै॑-

मर्त्यकृतम् । पुरुराव्णो देव रिषस्पाहि ॥ ४८ ॥

यज्ञदैवतं यजुः ॥ का० [५, ५, ३०] मज्जयत्यवभृथेति । अत्र विनियोगश्चिन्त्य इति । वरुणप्रघासस्य कर्मणोऽन्ते तदङ्गभूतं यदवभृथाख्यं कर्म जलसमीपे क्रियतेऽत्रानेन मन्त्रेण दम्पतीभ्यां जले स्नानं कर्त्तव्यम् । हे अवभृत ! अर्वाचीनानि पात्राणि जलमध्ये भ्रियन्ते यस्मिन् यज्ञविशेषे सोऽयमवभृथः । तत्सम्बोधनं हे अवभृथ यज्ञ ! हे निचुम्पुण ! चुप मन्दायां गतौ [धा० ११, ८] नितरां चोपति मन्दं गच्छति निचुम्पुणः । उणप्रत्ययो नुमागमश्च । यद्वा नीचैरस्मिन् क्वणन्ति नीचशब्देन कर्म कुर्वन्त्यवभृथो निचुम्पुणः । वीणस्पूणप्रणंभ्रूणेत्यादिना नीचैःशब्दोपपदात् क्वणतेः पक्प्रत्ययान्तो निपातः धातोः पुंभावं उपपदस्य निचुम्भावश्च निपातितः । तथाविधावभृथ ! यद्यपि त्वं निचेरुरसि नितरां चरतीति निचेरुः । नितरां गमनशीलोऽसि तथाप्यत्र निचुम्पुणो भव मन्दगमनो भव । किं प्रयोजनमिति चेत् उच्यते । देवैर्द्योतनात्मकैरस्मदीयैरिन्द्रियैर्देवकृतं हविःस्वामिषु देवेषु कृतमेनः पापं यदस्ति तदवायासिषमस्मिन् जलेऽहमवनीतवानस्मि । तथा मर्त्यैः मनुष्यैरस्मत्सहायभूतैर्ऋत्विग्भिर्मर्त्यकृतं मर्त्येषु यज्ञदर्शनार्थमागतेषु कृतमवज्ञारूपं यदेनोऽस्ति तदप्यहमवायासिषमित्यनुवर्त्तते । इदमस्मत्कृतं पापं यथा त्वां न व्याप्नोति तथा मन्दं गच्छेति भावः । किञ्च हे देवावभृथाख्य यज्ञ ! रिषो वधात् पाहि पालय । रिषतेर्हिंसार्थस्य क्विबन्तस्य पञ्चम्यां रूपम् । किंभूताद्रिषः । पुरुराव्णः । रा दाने । पुरु बहु विरुद्धं फलं ददातीति पुरुरावा तस्मात् । आतो मनिन्नित्यादिना [पा० ३, २, ७४] वनिप् ।

नितरां सम्पादयामि। एवमिन्द्रवाक्यं श्रुत्वोत्तरार्धेन यजमान आह। नितरां क्रियत इति निहारो मूल्येन क्रेतव्यं पदार्थं ब्रूते। निहारं मूल्येन क्रेतव्यवस्तुरूपं फलं मे मह्यं यजमानाय हराति प्रयच्छ। लेटोऽडाटावित्याडागमः [पा० ३, ४, ९४]। उत्तरो निहारो मूल्यवाची। निहारं मूल्यभूतं हविः ते तुभ्यमिन्द्राय निहराणि नितरां समर्पयामि। स्वाहाशब्दो हविर्दानार्थः। पूर्वार्धे पादद्वयेनादरेणेन्द्रेण हविरं प्रीतमर्थमुत्तरार्धेन यजमानः सम्यगङ्गीकरोतीत्यर्थः॥ ५० ॥

अक्षुन्नमी॑मदन्त॒ ह्यव॑ प्रि॒या अ॑धूषत। अस्तो॑षत॒ स्वभा॑नवो॒ विप्रा॒ नवि॑ष्ठया म॒ती योजा॒ न्विन्द्र ते॒ हरी॑ ॥ ५१ ॥

ऐन्द्रीभ्यां पङ्क्तिभ्यां साकमेधगतपितृयज्ञाख्यकर्मणि आहवनीयोपस्थानम्। यस्या अष्टाक्षराः पञ्च पादाः सा पङ्क्तिः। का० [५, ९, २१] यज्ञोपवीतिनः सर्वे निष्क्रम्योदञ्चोऽक्षन्नमीमदन्तेत्याहवनीयमुपतिष्ठन्ते द्वाभ्यामिति। पितृयज्ञाख्ये कर्मणि ये पितरः सन्ति तेऽस्माभिर्दत्तं हविःस्वरूपमन्नमक्षन् भक्षितवन्तः। कथमेतदवगम्यते। हि यस्मादमीमदन्त हर्षं प्राप्ताः अस्मदीयां भक्तिमवगम्य प्रियाः प्रीतियुक्ताः सन्तः अधूषत स्वकीयं शिरः कम्पितवन्तः। यद्वा प्रियास्तनूरवाधूषत। किञ्च स्वभानवः स्वयं दीप्तियुक्ताः विप्राः मेधाविनः सन्तः नविष्ठया नवतमया मती मत्या बुद्ध्या युक्ताः अस्तोषत स्तुतिं कृतवन्तः। अहो स्वादकं बहु दत्तमहो भक्तिरित्याद्यभिधानं स्तुतिः। अतो हे इन्द्र! नु क्षिप्रं ते तव हरी एतन्नामकौ हरितवर्णावश्वौ

योज गमनाय रथे योजय। तवाभीष्टायाः पितृप्तेः सम्पन्नत्वात्तैः पितृभिः सह त्वया गन्तव्यमित्यर्थः। अक्षन्। अदेर्लुङि लुङ्सनोर्घस्लृ इति [पा० २, ४, ३७] घस्लादेशः। मन्त्रे घसेत्यादिना [पा० २, ४, ८०] च्लेर्लुक्। गमहनेत्युपधालोपः [पा० ६, ४, ९८]। खरि चेति [पा० ८, ४, ५५] चर्त्वम्। शासि वसीति [पा० ८, ३, ६०] षत्वम्। अडागमः॥ अमीमदन्त मद तृप्तियोगे चुरादिरात्मनेपदी लुङि णिलोपादौ रूपम्॥ अधूषत धूञ् कम्पने लुङि सिचि व्यत्ययेन गुणाभावः॥ मती सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] तृतीयायाः पूर्वसवर्णदीर्घः॥ योज युजिर् योगे खन्ताक्षोटि छन्दस्युभयथेति [पा० ३, ४, ११७] शप आर्धधातुकत्वाच्छेरनिटीति [पा० ६, ४, ५१] णिलोपः। द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] संहितायां दीर्घः॥ ५१॥

सु॒स॒न्दृशं॑ त्वा व॒यं मघ॑वन् वन्दिषी॒महि॑। प्र नू॒नं पू॒र्णव॑न्धुरः स्तु॒तो या॑सि॒ वशाँ॒ २॥ अनु॑ योजा॒ न्विन्द्र॒ ते॒ हरी॑॥ ५२॥

हे मघवन्! वयं त्वा त्वां वन्दिषीमहि स्तुतिकर्त्तारो भूयास्मेत्याशास्यते। किम्भूतं त्वाम्। सुसन्दृशं सुष्ठु सम्यक् पश्यति सुसंदृक् तं शोभनदर्शनम्। अनुग्रहदृष्ट्या सर्वस्य द्रष्टारम्। इत्यमस्माभिः स्तुतः त्वं वशान् कामयमानान् यजमाननन् लक्षीकृत्य नूनं प्रयासि अवश्यं गच्छसि। किम्भूतः पूर्णबन्धुरः। बन्धुरशब्दो रथनीडवाची। स्तोतृभ्यो देयैर्धनैः सम्पूर्णरथनीडोपेतो भूत्वा गच्छसि। हे इन्द्र! स त्वं ते हरी योजेति पूर्ववत् ॥ ५२॥

मनो न्वाह्वामहे नाराशꣳसेन स्तोमेन।
पितृणाञ्च मन्मभिः ॥ ५३ ॥

तिस्र ऋचो मनोदेवत्या गायत्र्यो बन्धुदृष्टाः ॥ का० [५, ९, २२] मनो न्वाह्वामह इति गार्हपत्यं तिसृभिरिति,। उपतिष्ठन्त इत्यनुवर्त्तते ॥ नु क्षिप्रं मन आह्वामहे पितृयज्ञानुष्ठानेन चित्तं पितृलोकं गतमिवासीत् अत आह्वयते। यद्वा मनः मनोऽभिमानि दैवतमाह्वामहे आह्वयामः। केन साधनेन स्तोमेन स्तोत्रेण कथम्भूतेन नाराशंसेन। शंसः प्रशंसनं नराणां मनुष्याणां योग्यः शंसो नराशंसः तत्सम्बन्धी नाराशंसस्तेन। स्तोत्रं द्विविधं दैवं मानुषञ्च। यत्र देवाः स्तूयन्ते तद्दैवं यत्र च मनुष्याः प्रशस्यन्ते तन्मानुषम्। तथाविधेन स्तोत्रेणेत्युक्तं भवति। किञ्च पितॄणाञ्च मन्मभिः पितरो यैः स्तोत्रैर्मन्यन्ते ते मन्मानस्तैः तादृशैः स्तोत्रैराह्वयामः ॥ ५३ ॥

आ न एतु मनः पुनः क्रत्वे दक्षाय जीवसे।
ज्योक् च सूर्य्यं दृशे ॥ ५४ ॥

नोऽस्माकं मनः पूर्वोक्तं चित्तं पुनर्भूयः आ एतु आगच्छतु। किमर्थं क्रत्वे क्रतवे सङ्कल्पाय यज्ञं सङ्कल्पयितुं दक्षाय कर्मसुखाद्याय। तथाच श्रुतिः। सदेव मनसा कामयत इदं मे स्यादिदं कुर्वीयेति स एव क्रतुरथ यदस्मै तत्समृध्यते स दक्ष इति। ज्योगिति निपातश्चिरवचनः। ज्योग्जीवसे चिरं जीवितुम्। सूर्यं दृशे च चिरकालं सूर्यमवलोकयितुम्। एतेषां सङ्कल्पादीनां सिद्धये मनः पुनरागच्छतु ॥ क्रत्वे। गुणाभावाद्यणादेशः ॥ जीवसे तुमर्थे असेप्रत्ययः ॥ दृशे। दृशे विख्ये चेति [पा० ३, ४, ११] साधुः ॥ ५४ ॥

पुनर्नः पितरो मनो ददातु दैव्यो जनः।
जीवं व्रातꣳ सचेमहि ॥ ५५ ॥

हे पितरः ! भवदनुज्ञया दैव्यो जनो देवसम्बन्धी पुरुषो नोऽस्मभ्यं मनः पूर्वोक्तं चित्तं पुनर्भूयो ददातु प्रयच्छतु प्रेरयत्वित्यर्थः। तथा सत्यनुष्ठानं कृत्वा भवत्प्रसादाज्जीवं जीवनवन्तं व्रातं पुत्रपश्वादिकं गणं वयं सचेमहि सेवेमहि। सचतिः सेवनार्थः ॥ ५५ ॥

वयꣳ सोम व्रते तव मनस्तनूषु बिभ्रतः।
प्रजावन्तः सचेमहि ॥ ५६ ॥

सोमदेवत्या गायत्री जपे विनियुक्ता। अत्र पितृयज्ञे सोमनामको देवोऽस्ति। सोमाय पितृमते इत्येव हविषो विहितत्वात्। हे सोम! वयं यजमानाः तव व्रते कर्मणि वर्त्तमानाः तनूषु भवच्छरीरेषु मनो बिभ्रतः अस्मदीयं चित्तं धारयन्तः त्वत्प्रसादात् प्रजावन्तः पुत्रपौत्रादिसम्पन्नाः सन्तः सचेमहि सेवेमहि सेवितव्यानि वस्तूनीति शेषः। यद्वा पञ्च सम्बन्धे सर्वदा त्वत्सम्बद्धा भवेम ॥ ५६ ॥

एष ते रुद्र भागः सह स्वस्राम्बिकया तं जुषस्व स्वाहा। एष ते रुद्र भाग आखुस्ते पशुः ॥ ५७ ॥

हे रौद्रे यजुषी विराड्व्यवहारादयाचरे। साकमेधगतत्र्यम्बकहविर्विषया मन्त्रा उच्यन्ते। प्रथमस्य यजुषोऽवदानहोमे विनियोगः। तथाच का० [५, १०, १२] एष त इति जुहोतीति। रोदयति विरोधिनो रुतमिति

रुद्रः। हे रुद्र! ते तव स्वस्रा भगिन्या अम्बिकया अम्बिकानाम्न्या सह एषोऽस्माभिर्दीयमानः पुरोडाशः भागः भजनीयः स्वीकर्त्तुं योग्यः। तं तथाविधं पुरोडाशं त्वं जुषस्व सेवस्व स्वाहा इदं हविर्दत्तं सुहुतमस्तु। अम्बिकाया रुद्रः भगिनीत्वं श्रुत्योक्तम् [२, ६, २, ८]। अम्बिका ह वै नामास्य स्वसा तयास्यैष सह भाग इति योऽयं रुद्राख्यः क्रूरो देवस्तस्य विरोधिनं हन्तुमिच्छा भवति तदाऽनया भगिन्या क्रूरदेवतया साधनभूतया तं हिनस्ति। सा चाम्बिका शरद्रूपं प्राप्य ज्वरादिकमुत्पाद्य तं विरोधिनं हन्ति। रुद्राम्बिकयोरुग्रत्वमनेन हविषा शान्तं भवति। तथाच तित्तिरिः। एष ते रुद्र भागः सह स्वस्राम्बिकयेत्याह शरद्वा अस्याम्बिका सा भिया एषा हिनस्ति यए हिनस्ति तयैवैनए सह शमयतीति। का० [५, १०, १३]। अतिरिक्तमाखूत्कर उपकिरत्येष त इतीति। यजमानस्य यावन्तः पुत्रभृत्यादयः पुरुषाः सन्ति तान् गणयित्वा प्रतिपुरुषमेकैकः पुरोडाश इत्येतावतः पुरोडाशान्निरूप्य ततोऽप्यधिकमेकं पुरोडाशं निर्वपेत् सोऽयमतिरिक्त उच्यते। त्रैयम्बकान्निर्वपति रौद्रानेककपालान्यावन्तो यजमानगृह्या एकाधिकानिति कात्यायनोक्तेः [५, १०, १, २]। तत्र योऽयमतिरिक्तस्तं न जुहुयात् किन्तु मूषकोत्खाते एव त इति मन्त्रेणोपकिरेत्। अथ मन्त्रार्थः। हे रुद्र! एषोऽस्माभिरुपकीयमाणोऽतिरिक्तः पुरोडाशः ते भागः त्वया भजनीयः तथा ते तवाखुः पशुः मूषकः पशुत्वेन समर्पितः। आखुदानेन तुष्टो रुद्रस्तयाम्बिकया यजमानपशून् मारयतीत्यर्थः ॥५७॥

अथ रुद्रमदीमह्यव देवं त्र्यम्बकम्। यथा

नो वस्यसस्करद्यथा नः श्रेयसस्करद्यथा नो व्यवसाययात् ॥ ५८ ॥

द्वे रौद्र्यौ पङ्क्तिककुभौ। यस्या द्वितीयः पादो द्वादशाक्षरः प्रथमतृतीयावष्टाक्षरौ सा ककुप्। द्वयोर्जपे विनियोगः। तथा का० [५, १०, १४]। आगत्यावरुद्रमदीमहीति जपतीति। रुद्रमेव। असौ रुद्र इति मनसा तमवगत्यादीमहि त्वदनुग्रहादन्नं भक्षयेम। तथा त्र्यम्बकं त्रीण्यम्बकानि नेत्राणि यस्य तादृशं देवमेव विनिवोऽयं देव इति मनसावगत्यादीमहीत्यनुवर्त्तते। यद्वा अदीमहीत्यत्र णिचो लोपश्छान्दसः। अवयुत्यान्यदेवताभ्यः पृथक्कृत्य रुद्रमदीमहि आदयामो भोजयामः। अवगम्य ज्ञात्वा त्र्यम्बकमादयाम इति। यथा येन प्रकारेण नोऽस्मान्वस्यसः करत् वस्तृतरान् वसनशीलानसौ कुर्यात्। यथा च नोऽस्मान् श्रेयसः करत् ज्ञातिषु प्रशस्यतरान् कुर्यात्। यथा चास्मान् व्यवसाययात् सर्वेषु कार्य्येषु निश्चययुक्तान् कुर्यात्। तथैनं जपाम इत्यर्थः। आशीरियम्॥ अदीमहि छन्दस्युभयथेत्यार्धधातुकत्वाल्लिङि णिचो लोपः [पा० ३, ४, ११७]॥ वस्यसः वसतीति वस्ता तृन् अतिशयेन वस्ता वसीयान्। तुश्छन्दसीति [पा० ५, ३, ५९] ईयसुनि कृते तुरिष्ठेमेयःस्विति [पा० ६, ४, १५४] तृनो लोपः। वसीयस इति प्राप्ते ईलोपश्छान्दसः॥ करत् छन्दसि लुङ्लङ्लिट इति [पा० ३, ४, ६] लङ् विकरणव्यत्ययेन शपि गुणः। बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेऽपीत्यडभावः [पा० ६, ४, ७५]॥ व्यवसाययात् लेटि आडागमे इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९७] इलोपे रूपं विपूर्वस्य स्यन्तस्य स्यतेः॥ ५८॥

भेषजमसि भेषजं गवेऽश्वाय पुरुषाय भेषजम्। सुखं मेषाय मेष्यै॥ ५९॥

हे रुद्र! त्वं भेषजमसि औषधवत्सर्वोपद्रवनिवारकोऽसि। अतोऽस्मदीयेभ्यो गवे अश्वाय पुरुषाय च भेषजं सर्वव्याधिनिवारकमौषधं देहि। मेषाय मेष्यै च सुखं देहि। सुहितं खेभ्यः प्राणेभ्य इति सुखम्। अनेन मन्त्रेण रुद्रपशूनां क्षेमप्राप्तिर्भवति॥ ५९॥

त्र्यम्बकं यजामहे सुगन्धिं पुष्टिवर्धनम्। उर्वारुकमिव बन्धनान्मृत्योर्मुक्षीय मामृतात्। त्र्यम्बकं यजामहे सुगन्धिं पतिवेदनम्। उर्वारुकमिव बन्धनादितो मुक्षीय मामुतः॥ ६०॥

द्वे अनुष्टुभौ। का० [५, १०, १५, १६] अग्निं त्रिः परियन्ति पितृवत्सव्योरूनाघ्नानास्त्र्यम्बकमिति देववच्चैतेनैव दक्षिणानाघ्नाना इति। यथा पितृमेधे पुत्रादयः पुरुषाः स्वकीयान् वामोरून्ताडयन्तस्त्रिवारमप्रदक्षिणं परियन्ति। यथा च देवतासेवायां दक्षिणोरून्ताडयन्तस्त्रिः प्रदक्षिणं परियन्ति। एवमत्र पुरुषाः प्रथममेव त्र्यम्बकमन्त्रेणाग्निमप्रदक्षिणत्रयेण प्रदक्षिणत्रयेण च परियन्तीति सूत्रार्थः॥ मन्त्रार्थस्तु॥ सुगन्धिं दिव्यगन्धोपेतं मर्त्यधर्महीनं पुष्टिवर्धनं धनधान्यादिपुष्टेर्वर्धयितारं त्र्यम्बकं नेत्रत्रयोपेतं रुद्रं यजामहे पूजयामः। ततो रुद्रप्रसादान्मृत्योर्मुक्षीय अपमृत्योः संसारमृत्योश्च मुक्तो भूयासम् अमृतान्मा मुक्षीय स्वर्गरूपाच्छिवरूपाच्चामृतान्मा मुक्षीय मुक्तो मा भूयासम्। एकवचनं वक्रर्थं। मुक्ता मा भूयास्मेत्यर्थः॥

अभ्युदयनिःश्रेयसरूपात् फलद्वयान्मम भ्रंशो मा भूदित्यर्थः। अयोर्मोचने दृष्टान्तः—उर्वारुकमिव बन्धनादिति। यथोर्वारुक कर्कन्ध्वादेः फलमत्यन्तपक्वं सत् बन्धनात् स्वस्य वृन्तात् प्रमुच्यते तद्वत्॥ का० [५, १०, १७] क्रमयंश्चोत्तरेणेति। यजमानसम्बन्धिन्यः कुमार्य्योऽपि पूर्वोक्तपुरुषवदुत्तरेण त्र्यम्बकमन्त्रेणाग्निं त्रिः परियन्ति। त्र्यम्बकं यजामहे कीदृशं पतिवेदनं पतिं वेदयतीति तं भर्तुर्लम्भयितारं विद्लृ लाभे। अन्यत् पूर्ववत्। इतो मुक्षीय इतो मातृपितृभ्रातृवर्गान्मुक्षीय मुक्ता भूयासममुतो मा मुक्षीय विवाहादूर्ध्वं भविष्यतः पत्युर्मुक्ता मा भूयासं जनकस्य गोत्रं गृहञ्च परित्यज्य पत्युर्गोत्रे गृहे च सर्वदा त्र्यम्बकप्रसादाद् वसामीत्यर्थः। सा यदित इत्याह ज्ञातिभ्यस्तदाह मामुत इति पतिभ्यस्तदाहेति [२, ६, २, १४] श्रुतेरितोऽमुतःशब्दाभ्यां पितृपतिवर्गौ प्राह्यौ ॥ ६० ॥

एतत्ते॑ रुद्राव॒सं तेन॑ प॒रो मूज॑व॒तोऽती॑हि। अव॑ततधन्वा॒ पिना॑कावसः॒ कृत्ति॑वासा॒ अहि॑ꣳसन्नः शि॒वोऽती॑हि ॥ ६१ ॥

रौद्रास्तारपङ्क्तिः। यस्या अन्त्यौ द्वादशाक्षरावाद्यावष्टाक्षरौ पादौ सास्तारपङ्क्तिः। का० [५, १०, २१]। मूतयोः कृत्वा वैणुयष्ट्यां वा कुपे वासज्योभयत. स्थाणुवृक्षवंशवल्मीकानामन्यतमस्मिन्नुत्क्षेपणवदासजत्येतत्त इतीति। व्रीहियवादीन् बद्धा वहनार्थं तृणवंशादिनिर्मितः पात्रविशेषो मूतमित्युच्यते। तयोरुभयोर्मूतयोस्त्र्यम्बकान् हविःशेषान् प्रक्षिप्य स्वकीयेनासिन बोढुं शक्यायां वंशयष्ट्यामग्रद्वये तथा तद्द्वयमासज्योन्नते स्थाणौ वृक्षे वंशे वल्मीके वा मूतद्वययुतां यष्टि-

यष्टिं संसृजति । ततो गोभिराघ्रातुमशक्यत्वाद्गावो रोगं न प्राप्नुवन्तीत्यर्थः ॥ अथ मन्त्रार्थः । मूजवान्नाम कश्चित् पर्वतो रुद्रस्य वासस्थानम् । अवसशब्देन देशान्तरं गच्छतो मार्गमध्ये तटाकादिसमीपे भोक्तव्य ओदनविशेष उच्यते । हे रुद्र ! एतत्ते तव अवसं हविःशेषाख्यं भोज्यं तेन सहितस्त्वं मूजवतः पर्वतात् परः परभागवर्त्ती सन्नतीहि अतिक्रम्य गच्छ । कीदृशस्त्वम् । अवततधन्वा अवरोपितधनुष्कः । अस्मद्विरोधिनां त्वया निवारितत्वादित ऊर्द्धं धनुषि ज्यासमारोपणस्य प्रयोजनाभावादवरोपणमेवेदानीं युक्तम् । तथा पिनाकावसः पिनाकाख्यं त्वदीयं धनुरावस्ते सर्वत आच्छादयतीति पिनाकावसः । यथा धनुर्दृष्ट्वा प्राणिनो न बिभ्यति तथा त्वदीयं धनुर्वस्त्रादिना प्रच्छाद्य गच्छेत्यर्थः ॥ का० [५, १०, २२—२३] । कृत्तिवासा इत्यनवेक्षसेत्योपस्पृशन्त्यप इति । उक्ते वृचादौ मृतदवेऽवसज्य प्रत्यावृत्त आता मूलदयस्यावेक्षणमकृत्वा वेदिसमीपे समागत्योदकं स्पृशेयुरिति सूत्रार्थः । मन्त्रार्थस्तु हे रुद्र ! त्वं कृत्तिवासाः चर्माम्बरो नोऽस्मानहिंसन् हिंसामकुर्वन् शिवोऽस्मदीयपूजया सन्तुष्टः कोपरहितो भूत्वा अतीहि पर्वतमतिक्रम्य गच्छ ॥ ६१ ॥

त्र्यायुषं जमदग्नेः कश्यपस्य त्र्यायुषम् ।
यद्देवेषु त्र्यायुषं तन्नो अस्तु त्र्यायुषम् ॥ ६२ ॥

आर्षीर्देवतोष्णिक् । यस्याश्चत्वारः पादाः सप्ताक्षराः सोष्णिक् । का० [५, २, १६] त्र्यायुषमिति यजमानो जपतीति । सोऽयं जपो वपनकालीनः । जमदग्नेः मुनेर्यत्र्यायुषं त्रयाणां बाल्ययौवनस्थाविराणामायुषां समाहारस्त्र्यायुषं तथा कश्यपस्यैतन्नामकस्य प्रजापतेः सम्बन्धि यत्त्र्या-

युषं तथा देवेषु इन्द्रादिषु यत्त्र्यायुषमस्ति तत्सर्वं त्र्यायुष नोऽस्माकं यजमानानामस्तु। जमदग्न्यादीनां बाल्यादिषु यादृशं चरितं तादृशं नो भूयादित्यर्थः ॥ ६२ ॥

शिवो नामासि स्वधितिस्ते पिता नमस्ते अस्तु मा मा हिᳪंसीः। निवर्त्तयाम्यायुषेऽन्नाद्याय प्रजननाय रायस्पोषाय सुप्रजास्त्वाय सुवीर्य्याय ॥ ६३ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां
तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

क्षुरदेवत यजुः। का० [५, २, १७] शिवो नामेति लोहक्षुरमादायेति। हे क्षुर। त्वं नाम नाम्ना शिवः शान्तोऽसि स्वधितिः वज्रः ते तव पिता। ते तुभ्यं नमोऽस्तु मा मां हिंसीः। का० [५, २, १७] निवर्त्तयामीति वपतीति। यजमानदेवत यजुः। निपूर्वो हन्तिर्मुण्डनार्थः। हे यजमान। त्वां निवर्त्तयामि मुण्डयामि किमर्थमायुषे जीवनाय अन्नाद्यायान्नभक्षणाय प्रजननाय सन्तानाय रायो धनस्य पोषाय पुष्ट्यै सुप्रजास्त्वाय शोभनापत्यतायै सुवीर्य्याय शोभनसामर्थ्याय ॥ ६३ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
अग्न्याधानादिपित्र्यान्तस्तृतीयोऽध्याय ईरितः ॥ ३ ॥

वेद धर्म सभा मंत्री

चतुर्थोऽध्यायः।

एदमगन्म देवयजनं पृथिव्या यत्र देवासो अजुषन्त विश्वे। ऋक्सामाभ्याᳪं सन्तरन्तो यजुर्भी रायस्पोषेण समिषा मदेम। इमा आपः शमु मे सन्तु देवीः। ओषधे त्रायस्व। स्वधिते मैनᳪं हिᳪंसीः॥ १॥

आधानाग्निहोत्राग्न्युपस्थानचातुर्मास्यमन्त्रास्तृतीयाध्याये [का० १—८, ९—१०, ११—४३, ४४—६३] प्रोक्ताः। चतुर्थाध्यायमारभ्याष्टमस्य द्वात्रिंशत्कण्डिकापर्यन्तमग्निष्टोममन्त्रा उच्यन्ते। तेषां प्रजापतिर्ऋषिः। तत्र चतुर्थे यजमानसंस्कारपूर्वकं सोमक्रयमन्त्राः प्राधान्येनोच्यन्ते तत्रादौ यजमानः षोडशर्त्विक्को हस्तारण्योरग्नी समारोप्य शालां गच्छेत्। तथा च का० [७, १, २६] समारोह्याग्नी शालास्तम्भं पूर्वार्द्धं गृहीत्वारणिपाणिराहेदमगन्मेति। द्वे अत्यष्टी त्र्यवसाने। तयोः कण्डिकयोः सप्त मन्त्राः। आद्यावर्धर्चौ देवयजनदेवत्यौ॥ आ इदम् अगन्मेति पदानि। व्यवहिताश्चेति [पा० १, ४, ८२] उपसर्गक्रियापदयोर्व्यवधानम्। इदमिति हस्तेन प्रदर्श्यते। वयमिदं पृथिव्याः सम्बन्धि देवयजनं देवा इज्यन्ते यस्मिन् तद्देवयजनं स्थानम् आ अगन्म आगताः स्मः। गच्छतेर्लुङ्युत्तमबहुवचने व्यत्ययेन शपो लुकि मो नो धातोरिति [पा० ८, २, ६४] मस्य नः। षडागमश्च। इदं किम्। यत्र देवयजने विश्वे देवासः सर्वे देवाः अजुषन्त अप्रीयन्त प्रीताः स्थिता इत्यर्थः। किञ्च।

वयं रायो धनस्य पोषेण पुष्ट्या इषा इष्यमाणेनान्नेन च संमदेम। मदी हर्षे व्यत्ययेन शप्। हृष्टा भवेम धनैरन्नैश्च तृप्येम। किं कुर्वन्तः। ऋक्सामाभ्यामृक् च साम च ऋक्सामे अचतुरेति [पा० ५, ४, ७७] सूत्रेणाजन्तो निपातः। ताभ्यां यजुर्भिश्च वेदत्रयगतमन्त्रैः मन्त्रयन्तः समुद्रवद्गम्भीरं सोमयागं समापयन्त इत्यर्थः॥ का० [७, २, ८] दक्षिणं गोदानं वितार्योनत्तीमा आप इति। इमा आप'। आपो देवताः। इमा आप. शिरक्लेदाय सिच्यमाना एता आपो मे मम यजमानस्य शमु। उ एवार्थे। शं सुखार्थमव्ययम्। शं सुखकारिण्य एव सन्तु भवन्तु। किम्भूता आपः। देवी' देव्य' दीव्यन्ति ता देव्य'। द्योतना निर्मला इत्यर्थ॥ का० [७, २, १०, ११] यूपवत् कुशतरुणं क्षुरेण चाभिनिधाय छित्त्वेति। यथा पशुर्थयूपस्य छेदे मन्त्र एवमत्रापि तृणान्तर्धानं क्षुरस्थापनञ्च मन्त्रद्वयेन कर्त्तव्यमिति सूत्रार्थः। ओषधे। कुशतरुणं देवता। हे ओषधे कुशतरुण! त्वं यजमानं त्रायस्व क्षुराद्रक्ष। स्वधिते। क्षुरो देवता। हे स्वधिते क्षुर। एनं यजमानं मा हिंसीः॥ १॥

आपो॑ अ॒स्मान्मा॒तरः॑ शुन्धयन्तु घृ॒तेन॑ नो घृत॒प्वः॑ पुनन्तु। विश्व॒ꣳ हि रि॒प्रं प्र॒वह॑न्ति दे॒वीः। उदिदा॑भ्यः॒ शुचि॒रा पू॒त ए॑मि। दी॒क्षा॒त॒पसो॑स्त॒नूर॑सि॒ तां त्वा॑ शि॒वाꣳ श॒ग्मां परि॑ दधे भ॒द्रं वर्ण॒ं पुष्य॑न्॥ २॥

का० [७, २, १५] आपो अस्मानिति स्नात्वेति। मातरः

मिमते ता मातरो जगन्निर्मात्र्यो मातृवत्पालयित्र्यो वा आपः अस्मान् कृतक्षौरान् यजमानान् शुन्धयन्तु शुन्ध शुद्धौ शोधयन्तु क्षौरकर्मनिमित्तामपद्धतिं निवारयन्त्वित्यर्थः। किञ्च, घृतप्वः घृ क्षरणे जिघर्ति क्षरति घृतं तेन क्षरितजलेन पुनन्तीति घृतप्वः जलदेवतास्ताश्च घृतेन क्षरितजलेन नोऽस्मान् पुनन्तु शुद्धान् कुर्वन्तु। किञ्च देवीः द्योतमाना आपो विश्वं हि। हि एवार्थः। सर्वमेव रिप्रं पापं प्रवहन्ति प्रकर्षेणापनयन्तु। रपो रिप्रमिति पापनामनी भवत इति यास्कः [निरु० ४, २१]॥ का० [७, २, १५] उदिदाभ्य इत्युत्क्राम्यत्युत्तरपूर्वार्धमिति। अहमाभ्योऽद्भ्यः उदेमि इत् इटे वार्थे उत्कृष्टास्म्येव। जलान्निर्गच्छामीत्यर्थः। किम्भूतोऽहं शुचिः शुद्धः स्नानेन। तथा आपूतः समन्ताद्भाविनान्तरपि शुद्ध आचमनेन। शुचिरापूत इति शब्दाभ्यां स्नानाचमनाभ्यां बहिरन्तश्च शुद्धिरुक्ता॥ का० [७, २, १६—१८] क्षौमं वस्ते निष्पेष्टवै ब्रूयादहतं चेदङ्गिरभ्युक्ष्य स्नातवस्त्रं वाऽमौतधौतं विचितकेशं प्रसारितदशं दीक्षातपसोरिति॥ दीक्षातपसोः। वासो देवता। हे क्षौम वस्त्र! त्वं दीक्षातपसोस्तनूरसि दीक्षा दीक्षणीयेष्टिः तप उपसदिष्टिः। दीक्षाभिमानिदेवतायास्तपोऽभिमानिदेवतायाश्च त्वं शरीरवत् प्रियमसि। तां दीक्षातपसोस्तनूं तद्देवताद्वयशरीरभूतां त्वामहं परिदधे धारयामि। किम्भूतां त्वां शिवां शग्मां द्वयोरपि शब्दयोः सुखवाचकत्वादत्यन्तसुखरूपां कोमलत्वात्। किम्भूतोऽहम्। भद्रं वर्णं पुष्यन् त्वत्परिधानेन कल्याणीं कान्तिं पुष्यन्॥ २॥

म॒हीनां॒ पयो॑ऽसि वर्चो॒दा अ॑सि॒ वर्चो॑ मे॒

देहि। वृत्रस्यासि कनीनकश्चक्षुर्दा असि चक्षु-र्मे देहि ॥ ३ ॥

का० [७, २, १३] शालां पूर्वेण तिष्ठन्नभ्यङ्क्ते कुशेषु नवनीतेन शीर्ष्णोऽध्यनुलोमं सपादको महीनां पयोऽसीति। प्राचीनशालापूर्वभागेषु कुशेषु स्थित्वा नवनीतं गृहीत्वा शिरस आरभ्य पादान्तं शरीराभ्यङ्गं कुर्यादिति सूत्रार्थः। महीनां पयः। नवनीतमुच्यते हे नवनीत! त्वं महीनां गवां पयोऽसि। महीति गोनामसु पठितम् [निघ० २, ११, ५]। नवनीतस्य क्षीरजन्यत्वात् पयस्त्वोपचारः। वर्चोदा असि। वर्चो ददातीति वर्चोदाः। अतिस्निग्धत्वेन कान्ति-प्रदमसि पुंस्त्वमापेमतो मे मह्यं यजमानाय वर्चो देहि कान्तिं प्रयच्छ ॥ का० [७, २, १४] वृत्रस्येत्यक्षावनक्ति वैककुदाञ्जनेनाभावेऽन्यदिति। त्रिककुत्पर्वतादुत्पन्नाञ्जनं लभ्यते चेत्तेनाक्षिद्वयमञ्ज्यात्तदभावेऽन्यदप्यञ्जनं ग्राह्यमिति सूत्रार्थः। वृत्रस्य। अञ्जनं देवता। हे अञ्जन! त्वं वृत्रस्या-सुरस्य कनीनकोऽसि नेत्रमध्यगतकृष्णमण्डलरूपोऽसि। यत्र वा इन्द्रो वृत्रमहंस्तस्य यदक्ष्यासीदित्यादिश्रुतिः [३, १, ३, १२]। तथा च तित्तिरिः। इन्द्रो वृत्रमहन् तस्य कनीनिका परापतत्तदेवाञ्जनमभवदिति। चक्षुर्दा असि कनीनिका-रूपत्वात्त्वं दृष्टिप्रदोऽसि अतो मे मह्यं चक्षुर्देहि सम्यग्दृष्टि-पाटवं प्रयच्छ ॥ ३ ॥

चित्पतिर्मा पुनातु। वाक्पतिर्मा पुनातु। देवो मा सविता पुनात्वच्छिद्रेण पवित्रेण

सूर्य्यस्य रश्मिभिः। तस्य ते पवित्रपते पवित्र-
पूतस्य यत्कामः पुने तच्छकेयम् ॥ ४ ॥

का० [७, ३, १] कुशपवित्रैः चित्पतिर्मेति पावयति सप्तभिः सप्तभिः प्रतिमन्त्रमच्छिद्रेणेति, सर्वत्रेति। अच्छिद्रेणेति शेषस्त्रिष्वपि मन्त्रेष्वनुषज्यते। चित्पतिर्मा। चितां प्राणानां पतिश्चित्पतिर्मनोऽभिमानी देवो मामां यजमानं पुनातु शोधयतु मनो वै चित्पतिरिति तित्तिरिवाक्यात्। यद्वा चित्पतिः प्रजापतिः प्रजापतिर्वै चित्पतिरिति श्रुतेः [३, १, २, २२]। किम्बाच्छिद्रेण पवित्रेण, सूर्य्यस्य रश्मिभिः किरणैः। वायुरच्छिद्रं पवित्रं शुद्धिहेतुत्वात् छिद्ररहितत्वाच्च यद्वादित्यमण्डलमच्छिद्रं पवित्रम्। असौ वा आदित्योऽच्छिद्रं पवित्रमिति श्रुतेः। हे पवित्रपते। पवित्रान् शुद्धान् पाति पवित्रपतिस्तत्सम्बुद्धौ हे पवित्रपते शुद्धपालक। ते पवित्रपूतस्य तव पवित्रेण पूर्वोक्तेन शुद्धस्य तस्य यजमानस्याभीष्टं भूयादिति शेषः। तदेव स्पष्टयति। यत्कामोऽहं पुने तत् शकेयम् यः कामो यस्य यत्कामः यद्वा यस्मिन् कामो यस्य स यत्कामः सोमयागानुष्ठाने कामवानहं पुने आत्मानं शोधयामि तत्सोमयागानुष्ठाने शक्तो भूयासम्। यज्ञानुष्ठानसामर्थ्यं मेऽस्त्वित्यर्थः॥ वाक्पतिः वाचां पतिर्बृहस्पतिर्मा मां पुनातु॥ सविता देवोऽन्तर्यामी मा मां पुनातु। एतन्मन्त्रद्वयं पूर्ववद्योज्यम्॥ ४॥

आ वो देवास ईमहे वामं प्रयत्यध्वरे।
आ वो देवास आशिषो यज्ञियासो हवामहे
॥ ५ ॥

का॰ [७, २, ६] आ वो देवास इति वाचयतीति। अध्वर्युर्यजमानं वाचयति। देवी अनुष्टुप आर्षी। हे देवास् देवाः! वयं वो युष्मान् वाम वननीय यज्ञफलम् आ ईमहे साकल्येन याचामहे। वन्यते भज्यत इति वामम्। वन संभक्तौ। मप्रत्ययः। ईमहे याचतिकर्मसु पठितः द्विकर्मकः [निघ॰ ३, १९, १]। क। सति अध्वरे अस्मदीये यज्ञे प्रयति प्रवर्त्तमाने सति। प्रैतीति प्रयन् तस्मिन् प्रपूर्वादिणः शतरि रूपम्। किञ्च हे देवासो देवाः! वो युष्मान् वयं हवामहे आह्वयाम। किं कर्त्तुं यज्ञियासः। यज्ञस्येमा यज्ञिया यज्ञसम्बन्धिनीराशिषः फलानि आ आनेतुं समानेतुमित्यर्थः। उपसर्गेण धातुरध्याहर्त्तव्यः। यज्ञफलं प्राप्तुं युष्मानाह्वयाम इत्यर्थः॥ ५॥

स्वाहा यज्ञं मनसः। स्वाहोरोरन्तरिक्षात्। स्वाहा द्यावापृथिवीभ्याम्। स्वाहा वातादारभे स्वाहा॥ ६॥

का॰ [७, २, ७—१०] स्वाहा यज्ञमित्यङ्गुली अचते नानाहस्तयोरेव शेष प्रतिमन्त्रं मुष्टी कृत्वा स्वाहेत्युक्ता वाग्यतोऽङ्गुष्ठौ नक्षत्रदृष्टे वीसृजतीति॥ आद्यमन्त्रेण हस्तद्वयकनिष्ठिकाद्वयं सङ्कोचयति एवमन्यत्रयेणान्याः। स्वाहा वातादारभ इत्यु समेन मुष्टिद्वयं कुर्यादिति सूत्रार्थः॥ स्वाहा यज्ञम्। चतुर्णां यजुषां यज्ञो देवता। स्वाहाशब्दस्य निपातत्वेनानेकार्थत्वादुचिता अर्था ब्राह्मणानुसारेण ग्राह्याः। तथाहि। स्वाहा यज्ञं मनसः। मनस इति पञ्चमी तृतीयार्थे मनसा यज्ञं स्वाहा चित्तेन यज्ञमभिगच्छामि एवं स्वाहाशब्दोऽभिगमनार्थः॥ स्वाहोरोरन्तरिक्षात्। पञ्चमी

सत्तम्यर्थे उरौ विस्तीर्णेऽन्तरिक्षे स्वाहा यज्ञ आश्रितः। स्वाहाशब्दो यज्ञार्थोऽतः प्रभृति। स्वाहा द्यावापृथिवीभ्याम्। द्यावापृथिव्योः स्वाहा यज्ञः श्रितः। लोकत्रयव्यापी यज्ञ इत्यर्थः। स्वाहा वातादारभे। वाताद्वायुप्रसादात् स्वाहा यज्ञमारभे प्रवर्त्तयामि। वायोः सर्वकर्मप्रवर्त्तकत्वात्। स्वाहा यज्ञ एवं सिद्ध इति शेषः॥ ६॥

आकू॑त्यै प्रयुजे॒ऽग्नये॒ स्वाहा॑। मे॒धायै॒ मन॑से॒ऽग्नये॒ स्वाहा॑। दी॒क्षायै॒ तप॑से॒ऽग्नये॒ स्वाहा॑। सर॑स्वत्यै पू॒ष्णेऽग्नये॒ स्वाहा॑। आपो॑ देवीर्बृहतीर्विश्वशम्भुवो॒ द्यावा॑पृथि॒वी उरो॑ अ॒न्तरि॑क्ष। बृह॒स्पत॑ये ह॒विषा॑ विधेम॒ स्वाहा॑ ॥ ७ ॥

अतः परं षडौद्ग्रभणहोममन्त्राः। चतुर्णामग्निर्देवता। का० [७, २, १६] औद्ग्रभणानि जुहोति स्वाच्याः स्रुवेणाःकृत्वा इति प्रतिमन्त्रमिति। आकूत्यै प्रयुजेऽग्नये स्वाहा। अग्नये वह्निदेवाय स्वाहा सुहुतमिदमस्तु। किम्भूतायाग्नये आकूत्यै प्रयुजे। यज्ञं करिष्यामीत्येवंविधो मानसः सङ्कल्प आकूतिः तस्यै तत्सम्पूर्त्यै प्रयुजे प्रयुङ्क्तेऽसौ प्रयुक् तस्मै। सङ्कल्पसिद्ध्यै निर्विघ्नं मे रयते इत्यर्थः। इति प्रथमो मन्त्रः॥ मेधायै मनसेऽग्नये स्वाहा। श्रुतयोर्मन्त्रयोर्धारणशक्तिर्मेधा तत्सिद्ध्यर्थं मनसे मदीयमनोऽभिमानिनेऽग्नये स्वाहा सुहुतमस्तु। विद्याधारणशक्तिर्हि मनसः स्वास्थ्ये सत्येव भवति। इति द्वितीयः। जपति। दीक्षायै तपसेऽग्नये स्वाहा। व्रतनियमो दीक्षा तत्सिद्ध्यर्थं मदीयशरीरतपोऽभिमानिने-

ग्नये स्वाहा। नियमसंरक्षणं तपसैव भवति। ततस्तपो दात्रे इत्यर्थः। इति तृतीयः॥ सरस्वत्यै पूष्णेऽग्नये स्वाहा। मन्त्रोच्चारणशक्तिः सरस्वती तत्सिद्ध्यर्थं पूष्णे पुष्णातीति पूषा तस्मै वागिन्द्रियपोषकायाग्नये हुतमस्तु। इति चतुर्थः॥ आपो देवीः। लिङ्गोक्तदेवता विराट् यस्या एकादशाक्षराः त्रयः पादाः सा विराट्। दशकाक्षरो विराडेकादशका वेत्युक्तेः। अत्र प्रथमो द्वादशार्णस्तेनैकाधिका। हे आपः। हे द्यावापृथिवी द्याव्यापृथिव्यौ। हे उरो विस्तीर्ण अन्तरिक्ष। युष्मभ्यं बृहस्पतये च हविषा विधेम हविर्दद्मः। द्वितीयार्थे तृतीया। विधतिर्दानकर्मा। स्वाहा सुहुतमस्तु। किम्भूता आपः। देवीः देव्यो द्योतमानाः बृहतीः बृहत्यः प्रभूताः उभयत्र पूर्वसवर्णः। विश्वशम्भुवः विश्वस्य जगतः शं सुखं भावयन्ति जनयन्ति वा विश्वशम्भुवः। इति पञ्चमो मन्त्रः॥७॥

विश्वो॑ देवस्य॑ नेतुर्मर्त्तो॑ वुरीत सुख्यम्। विश्वो॑ राय इ॑षुध्यति द्युम्नं वृ॑णीत पुष्यसे॒ स्वाहा॑॥ ८॥

अथ षष्ठः। सवितृदेवत्यानुष्टुप् स्वस्त्यात्रेयदृष्टा। विश्वो मर्त्तः सर्वो मनुष्यो नेतुः फलप्रापकस्य देवस्य दानादिगुणयुक्तस्य सवितुः सख्यं सखिभावं वुरीत वृणुते प्रार्थयते। वृञ् वरणे अस्माल्लिङि तङि प्रथमैकवचने व्यत्ययेन शपो लुकि उदोष्ठ्यपूर्वस्येति [पा० ७, १, १०२] ऋत उदादेशः। किञ्च विश्वः सर्वो जनो राये धनाय इषुध्यति सवितारं प्रार्थयते। इषुध्यतिर्याच्ञाकर्मसु पठितः [निघ० ३, १९, १४]। किञ्च द्युम्नं द्योततेर्यशो वाचं वा तच्च वृणीत प्रार्थयते। किमर्थं पुष्यसे पोषाय स्वप्रजापालनाय। पुषेस्तुमर्थे असेप्रत्ययः। यः

इत्थम्भूतः सविता तस्मै स्वाहा। इति षष्ठ औदग्रभणमन्त्रः। समाप्तास्ते ॥ ८ ॥

ऋक्सामयोः शिल्पे स्थस्ते वामारभे ते मा पातमास्य यज्ञस्योदृचः। शर्मासि शर्म मे यच्छ नमस्ते अस्तु मा मा हिꣳसीः ॥ ९ ॥

का० [७, ३, २३] कृष्णाजिनयोः सन्धिमालभत ऋक्सामयोरितीति। कृष्णाजिने देवते। हे कृष्णाजिनगते शुक्लकृष्णरेखे! युवामृक्सामयोः शिल्पे स्थः ऋगभिमानिसामाभिमानिदेवतयोः सम्बन्धिनी शिल्पे चातुर्यं तद्रूपे भवतः। यद्वै प्रतिरूपं तच्छिल्पमिति श्रुतेः [३, २, १, ५]। ते वां तथाविधे युवामारभे अहं स्पृशामि ते मा पातं तथाविधे युवां मा मां पालयतम्। कियन्तं कालमिति चेत्तदाह। अस्य यज्ञस्य आ उदृचः उत्तमा चरमा ऋगुदृक् तस्या उदृचः आ तत्पर्यन्तं पञ्चम्यपाङ्परिभिरिति [पा० २, ३, १०] पञ्चमी। एतद्यज्ञसमाप्तिपर्यन्तमित्यर्थः। ऋक्सामाभिमानिन्यौ देवते देवानां यज्ञार्थं स्थिते सत्यौ केनापि निमित्तेन कृष्णमृगरूपं कृत्वा देवेभ्यः पलाय्य दूरं कुत्राप्यतिष्ठतां तन्मृगचर्मणि यच्छुक्लं तदृचो रूपं यत् कृष्णं तत् साम्नो रूपम्। तदुक्तं तित्तिरिणा [६, १, ३]। ऋक्सामे वै देवेभ्यो यज्ञार्थं तिष्ठमाने कृष्णमृगरूपं कृत्वापक्रम्यातिष्ठतामिप वा ऋचो वर्णो यच्छुक्लं कृष्णाजिनमस्य साम्नो यत् कृष्णमिति॥ का० [७, ३, २४] दक्षिणजानुमारोहति शर्मासीति। हे कृष्णाजिन। त्वं शर्म शरणमसि। अतो मे मह्यं शर्म शरणं यच्छ देहि। स्वकीयत्वेन स्वीकुर्वित्यर्थः। ते तुभ्यं कृष्णाजिनाय नमोऽस्तु मा मां यजमानं मा हिंसीः मा जहि ॥ ९ ॥

ऊर्गस्याङ्गिरस्यूर्णम्रदा ऊर्जं मयि धेहि । सोमस्य नीविरसि । विष्णोः शर्मासि शर्म यजमानस्य । इन्द्रस्य योनिरसि । सुसस्याः कृषीस्कृधि । उच्छ्रयस्व वनस्पत ऊर्ध्वो मा पाह्यंᳬहस आस्य यज्ञस्योदृचः ॥ १० ॥

का० [७, ३, २६] मेखलां बध्नीते वेणिं त्रिवृतं शणमुञ्जमिश्रामन्तरां वाससः ऊर्गसीति । अङ्गिरोभिदृष्टं मेखलं यजुः । हे मेखले ! त्वमाङ्गिरसी अङ्गिरोनामकानामृषीणां सम्बन्धिनी ऊक् अन्नरसरूपासि । किंभूता ऊर्णम्रदाः ऊर्णेव म्रदीयसी कम्बलवत् मृदुरसि । तथाविधा त्वमूर्जमन्नरसं मयि धेहि स्थापय । अङ्गिरसः स्वर्गं लोकं गच्छन्तोऽन्नरसं व्यभजन्त विभज्यमानेऽवशिष्टोऽन्नरसो भूमौ पतितः शणमुञ्जनामकतृणरूपेणाविर्भूतस्तस्माच्छणमुञ्जमयी मेखला अत एव मेखलाया आङ्गिरसत्वमिति तित्तिरिणा प्रत्यपादि ॥ का० [७, ३, २७] नीविं कुरुते सोमस्य नीविरिति । हे मेखले ! त्वं सोमस्य नीविरसि सोमदेवतायाः प्रियभूता ग्रन्थिरसि । मूलाग्रयोरेकीकरणेन ग्रन्थिविशेषो नीविरुच्यते । अदीक्षितस्य पितृदेवत्या नीविरुक्ता दीक्षितस्य तु सोमयागाय नीविः सोमेन व्यपदिश्यते । का० [७, ३, २८] शिरः प्रोर्णुते विष्णोः शर्मेति । हे वस्त्र ! त्वं विष्णोः व्यापकस्य यज्ञस्य शर्मासि सुखहेतुर्भवसि अतो यजमानस्य शर्म सुखं कुर्विति शेषः ॥ का० [७, ३, २९—३१] कृष्णविषाणां त्रिवलिं पञ्चवलिं वोत्तानां दशायां बध्नीते तया कण्डूयनमुपस्पृशत्यनया दक्षिणस्या भ्रुव उपरीन्द्रस्य योनिरितीति । हे कृष्ण-

विषाणे! त्वं यथा पूर्वमिन्द्रस्य योनिरसि तथेदानीं यजमानस्य स्थानं भवेति शेषः। पुरा कदाचिद्यज्ञपुरुषो दक्षिणां देवीं समभवत्तस्मात्सम्भावनादिन्द्रोऽजायत तदानीमवान्तरस्योत्पत्तिर्मा भूदिति विचार्येन्द्रः स्वां योनिं दक्षिणाया आच्छिद्य मृगेषु न्यदधात् निहिता सा योनिः कृष्णविषाणाभूदिति तित्तिरिश्रुतौ यज्ञो दक्षिणामभ्यध्यायदित्याख्याने कथा तस्मात् कृष्णविषाणाया इन्द्रयोनित्वम्॥ का० [७, ३, ३२] भूमौ चोल्लिखति सुसस्या इतीति। हे कृष्णविषाणे! त्वं कृषीः सुसस्याः कृधि कुरु। करतेः अपि शुभे श्रुतश्रुवित्यादिना [पा० ६, ४, १०२] हेर्धिः। शोभनं सस्यं यासु ताः सुसस्याः। सस्यं व्रीहियवादि। तदर्थं भूम्युल्लेखः कृषिः यजमानानां कृषयः सन्ति ताः सर्वाः शोभनधान्याः कुर्वित्यर्थः॥ का० [७, ४, १—२] मुखसम्मितमौदुम्बरं दण्डं प्रयच्छत्युच्छ्रयस्वेत्येनमुच्छ्रयतीति। दण्डो देवता। हे वनस्पते वृक्षावयव दण्ड! उच्छ्रयस्व उन्नतो भव। ऊर्ध्वो भूत्वा अंहसः पापात् मा मां पाहि रक्ष तव कालावधिरुच्यते। अस्यानुष्ठीयमानस्य यज्ञस्य उदृचः उत्तमायाः समाप्तिगतायाः ऋचः आ तदृक्पर्यन्तमित्यर्थः॥ १०॥

व्रतं कृणुताग्निर्ब्रह्माग्निर्यज्ञो वनस्पतिर्यज्ञियः। दैवीं धियं मनामहे सुमृडीकामभिष्टये। वर्चोधां यज्ञवाहसꣳ सुतीर्था नो असद्वशे। ये देवा मनोजाता मनोयुजो दक्षक्रतवस्ते नोऽवन्तु ते नः पान्तु तेभ्यः स्वाहा॥ ११॥

का० [७, ४, १५] व्रतं कृणुतेति वाग्विसर्जनं निरुद्धोति। मौनोपस्थितस्य यजमानस्यैतन्मन्त्रोच्चारणं वाग्विसर्जनसाधनम्। हे परिचारकाः! व्रतं कृणुत दोहनादिना चीरं सम्पादयत। दीक्षितस्य भोजनाय यन्नियतं पयस्तद् व्रतमित्युच्यते। वाच्यावृत्तिरादरार्था॥ का० [७, ४, १५] अग्निर्ब्रह्मेति च संहृदिति। एतमपि मन्त्रं सकृत् पठेत्। अग्निर्ब्रह्म ब्रह्मशब्देन वेदत्रयमभिधीयते तस्य वेदत्रयस्याग्नित्वमुपचर्यते। आधानेन निष्पन्नस्य वैदिकस्याग्नेर्वेदव्यतिरेकेणासम्भवात्। तस्मादयं श्रौतोऽग्निर्ब्रह्मैव वेदरूप एव॥ अयमग्निर्यज्ञः तस्य अग्नेर्यज्ञसाधनत्वाद्यज्ञत्वमुपचर्यतेऽग्निर्यज्ञ एवेति॥ वनस्पतिः। यज्ञियः यज्ञयोग्यो यो वनस्पतिः खादिरादिः सोऽपि यज्ञ इत्यनुवर्त्तते वनस्पतेर्यज्ञसाधनत्वाद्यज्ञत्वम्। तथा च श्रुतिः [३, २, २, ८]। न हि मनुष्या यजेरन्यद्वनस्पतयो न स्युरिति॥ का० [७, ४, ३२] दैवीं धियमिति व्रताद्योपसर्जनं९ स्वासन इति। शक्वरी अतिशक्वरी वा। पूर्वार्धेनाचमनम्। वयं धियं मनामहे यज्ञानुष्ठानविषयां बुद्धिं याचामहे। मनामह इति याच्ञाकर्मसु पठितः [निघ० ३, १९, १६]। किमर्थमभिष्टये अभि समन्तादाजनमभिष्टिः! अभिपूर्वस्य यजतेः क्तिनि आदिलोपः। अभिमुखत्वेन प्राप्तस्य यज्ञस्य सिद्धयर्थम्। किम्भूतां धियं दैवीं देवसम्बन्धिनीं देवतोद्देशेन प्रवृत्तामित्यर्थः। तथा सुमृडीकाम् सुष्ठु मृडयति सुमृडीका ताम् शोभनसुखहेतुम्। तथा वर्चोधां वर्चो दधाति वर्चोधास्तां तेजसो धारयित्रीम्। तथा यज्ञवाहसम् यज्ञं वहति यज्ञवाहास्तां यज्ञनिर्वाहकर्त्रीम्। तथाविधा धीः सुतीर्था सुखेन तरीतुं प्राप्तुं शक्या सुतीर्था यद्वा सुष्ठु तीर्थमवतरणमार्गो यस्यां सा। एवंविधा

सतो नो यज्ञे यज्ञत् अस्माकमधीनत्वे भवतु। का० [७, ४, ११] ये देवा इति व्रतयत्यश्वय इति। ये देवा इह्याः दीव्यन्ति द्योतन्ते त इति देवाश्चक्षुरादीन्द्रियरूपाः प्राणाः। वागेवाग्निः प्राणोदानौ मित्रावरुणौ चक्षुरादित्यः श्रोत्रं विश्वे देवा इति [३, २, २, १३] श्रुत्युक्ताः। किम्भूताः मनोजाताः दर्शनश्रवणादीच्छारूपान्मनस उत्पन्नाः इच्छो-त्पत्तौ तेषां प्रवर्त्तमानत्वात्। तथा मनोयुजः रूपादिदर्शन-कालेऽपि मनसा युक्ता एव वर्त्तन्ते। अन्यमनस्कस्य रूपा-दिप्रतिभासाभावात्। यद्वा स्वप्नावस्थायां मनसा युज्यन्ते ते मनोयुजः। तथा दक्षक्रतवः दक्षाः कुशलाः क्रतवः सङ्कल्पाः येषां ते सङ्कल्पितार्थकारिण इत्यर्थः। ते देवा नोऽस्मानवन्तु यज्ञानुष्ठानविघ्नपरिहारेण पालयन्तु तेभ्यः प्राणरूपेभ्यः देवेभ्यः स्वाहा इदं क्षीरं हुतमस्तु ॥ ११ ॥

श्वात्राः पीता भवत यूयमापो अस्माकम-न्तरुदरे सुशेवाः। ता अस्मभ्यमयक्ष्मा अनमी-वा अनागसः स्वदन्तु देवीरमृता ऋतावृधः ॥ १२ ॥

का० [७, ४, १२] श्वात्राः पीता इति नाभिमालभत इति। अब्देवत्या जगती। हे आपः! क्षीररूपा यूयं मया पीताः सत्यः श्वात्राः क्षिप्रपरिणामाः शीघ्रं जीर्णा भवत। श्वात्रमिति क्षिप्रनामाशु अतनं भवतीति यास्कः [निरु० नै० ५, १]। किञ्च अस्माकं पीतवतामन्तरुदरे जलपाकस्थाने सुशेवाः शोभनसुखाः भवतेत्यनुवर्त्तते। सुखु शेवं याभ्यस्ताः। शेवमिति सुखनाम [३, ६, १०]। किञ्च। ताश्च-

थाविधा आप अस्मभ्यमस्मदुपकारार्थं स्वदन्तु स्वादुत्वयुक्ता भवन्तु । किम्भूतास्ताः । अयक्ष्माः प्रबलरोगराजरहिताः । अनमीवाः सामान्यरोगनिवर्त्तिकाः । नास्त्यमीवा याभ्यः । अनागसः नास्त्यागो याभ्यः अपराधहारिण्यः । ऋतावृधः ऋतं वर्धयन्ति ऋतावृधः संहितायाम् ऋतस्य दीर्घः । यज्ञवृद्धिहेतवः । देवीः देव्यो द्योतमानाः । अमृताः नास्ति मृतं याभ्यः मरणनिवर्त्तिकाः । यद्वायमर्थः । ता इति द्वितीयाबहुवचनम् । अमृताः अमरणधर्मिणो देवाः पूर्वोक्ताः प्राणा वागादयस्ता अपः स्वदन्तु आस्वादयन्तु । कीदृशीः अस्मभ्यमयक्ष्माः अस्मदर्थमस्माकं वा यक्ष्मनाशिनीः । शेषं पूर्ववत् ॥ १२ ॥

इ॒यं ते॑ य॒ज्ञिया॑ त॒नूः । अ॒पो मु॑ञ्चामि॒ न प्र॒जाम् । अ॒ꣳहो॒मुचः॒ स्वाहा॑कृताः पृथि॒वी॒मावि॑शत । पृथि॒व्या सम्भ॑व ॥ १३ ॥

का० [७, ४, २६] मेक्ष्यन् कृष्णविषाणया लोष्टं किञ्चिद्वादत्त इयं त इति । मूत्रं करिष्यन् शृङ्गेण लोष्टं किञ्चित् तृणादिकं वा गृह्णातीति सूत्रार्थः । हे यज्ञपुरुष ! इयं पृथिवी ते तव यज्ञिया तनूः यज्ञयोग्यो देशः । अतोऽस्या मूत्रोपहतिपरिहाराय व्यवधानं कर्तुं लोष्टं तृणं वा स्वीकरोमीति भावः । यद्वा पृथिवीं प्रत्युच्यते । हे पृथिवि ! इयं लोष्टरूपा ते तव यज्ञार्हा तनूस्तामादद इति शेषः । का० [७, ४, ३०] अपो मुञ्चामीति मेहतीति । अपो मूत्ररूपा अहं मुञ्चामि न प्रजां प्रजोत्पत्तिनिमित्तं रेतो न मुञ्चामि । अतो हे आपः ! मूत्राख्या यूयं पृथिवीमाविशत प्रविशत । किम्भूताः । अंहोमुचः अंहसः पापान् मुञ्चन्ति पुरुषं

पृथग्वर्तेत्यर्थः। तथा खाखाकृताः पूर्वं क्षीरपाकार्थं स्थाहेति मन्त्रेण खोकृताः। यद्वा खाखाकृताः सन्तो भूमिमाविशत। का० [७, ४, १८] पृथिव्या सम्भवेत्यात्तं निदधातीति। स्तौतलोष्टादिकं भूवस्थाने क्षिपेत्। हे लोष्टादिक! पृथिव्या सह त्वं सम्भव एकीभव॥ १३॥

अग्ने त्वᳪ सुजागृहि वयᳪ सुमन्दिषीमहि।
रक्षा णो अप्रयुच्छन् प्रबुधे नः पुनस्कृधि॥१४॥

का० [७, ४, १९] अग्ने! त्वमित्युक्ता स्वपित्यधः प्राङ्‌दक्षिणत इति। अनुष्टुबाग्नेयी। हे अग्ने! त्वं सुजागृहि सुष्टु निद्रारहितो भव। वयं यजमानाः सुमन्दिषीमहि साधु स्वप्स्यामः। मदि मोदस्तुतिस्वप्नकान्तिगतिषु [धा० २, १२] अत्र स्वप्नार्थः। आशीर्लिङ्युत्तमबहुवचने रूपम्। किञ्च। नोऽस्मान् रक्ष किं कुर्वन्नप्रयुच्छन्। युछ प्रमादे। अप्रमाद्यन्। द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] संहितायां दीर्घः। नश्च धातुस्थोरुषुभ्य इति [पा० ८, ४, २७] नकारस्य णत्वम्। नो अप्रयुच्छन्नित्यत्र एङः पदान्तादतीति [पा० ६, १, १०८] पूर्वरूपे प्राप्ते प्रकृत्यान्तःपादमव्यपरे इति [पा० ६, १, ११५] प्रकृतिभावः। किञ्च अग्ने! नोऽस्मान् पुनः प्रबुधे प्रबोधाय कृधि कुरु प्रबोधनं प्रसुप्तस्य प्रबुधे सम्पदादित्वाद्भावे क्विप्। स्वपतोऽग्नेः प्रार्थनं रक्षसां नाशाय। तदुक्तं तित्तिरिणा। अग्निमेवाधिपं कृत्वा स्वपिति रक्षसामपहत्या इति॥ १४॥

पुनर्मनः पुनरायुर्म आगन् पुनः प्राणः पुनरात्मा म आगन् पुनश्चक्षुः पुनः श्रोत्रं म आगन्।

वै॒श्वा॒न॒रो अद॑ब्धस्त॒नूपा अ॒ग्निर्नः॑ पातु दुरि॒तादव॒द्यात् ॥ १५ ॥

का० [७, ४, ४०] विबुद्धमस्तप्स्यन्तं पुनर्मन इति वाचयतीति। मे मम यजमानस्य मनः पुनरागन् सुप्तिकाले विलीय पुनरिदानीं शरीरे समागतम्। गमेर्लङि अपि लुमे हल्ङ्याब्भ्य इति [पा० ६, १, ६८] प्रत्ययलोपे मकारस्य नकारे प्रथमैकवचने आगचिति रूपम्। किञ्च स्वापकाले मे मदीयमायुर्नष्टप्रायं भूत्वा पुनरागन् इदानीं पुनरुत्पन्नमिवासीत् तथा मे प्राणो वायुः पुनरागन् तथा मे आत्मा जीवः पुनरागन् तथा मे चक्षुः पुनरागन् तथा मे श्रोत्रं श्रवणेन्द्रियं पुनरागन्। सर्वे ह वा एते स्वपतोऽपक्रामन्तीति श्रुतेः [३, २, २, २३] स्वापकाले मनआदीनामपक्रमो भवति। तेषां पुनर्यथास्थानमागमनं प्रार्थ्यते। एवं सर्वेन्द्रियेषु समागतेषु अयमग्निः अवद्यात् वदितुमयोग्यात् निन्दितात् दुरितात् पापात् नोऽस्मान् पातु पालयतु। यद्वा अवद्यात् दुर्यशसो दुरितात् पापाच्च पातु। किम्भूतोऽग्निः। वैश्वानरः विश्वेभ्यो नरेभ्यो हितः सर्वपुरुषोपकारकः। नरे संज्ञायामिति [पा० ६, ३, १२९] पूर्वपददीर्घः। अदब्धः केनाप्यहिंसितः तनूपाः तनूं पातीति अस्मदीयशरीरपालकः १५ ॥

त्वम॑ग्ने व्रत॒पा अ॑सि दे॒व आ मर्त्ये॒ष्वा त्वं य॒ज्ञेष्वीड्यः॑। रास्वेय॑त्सोमा॒ भूयो॑ भर दे॒वो नः॑ सवि॒ता वसो॑र्दा॒ता वस्व॑दात् ॥ १६ ॥

का० [७, ५, १, २] त्वमग्न इत्याह कुहावत्यं वा व्याह...

त्येति। दीक्षितो यदा सुप्यति व्रतविसर्गं वा ब्रूते तदा त्वम इत्यृचं जपेत्। गायत्र्याग्नेयी वत्सदृष्टा। षम्। हे अग्ने! देवो द्योतनात्मकः त्वमा मर्त्येषु र्त्येषु सर्वप्राणिषु व्रतपा असि व्रतस्य कर्मणः भवसि। तथा आ समन्ताद्यज्ञेषु त्वमीड्योऽसि। ईडिरध्ये-षणाकर्मा चेति यास्कः। याचितव्यः पूजयितव्यो वा भवसि। अतः पाहीति शेषः। यद्वा आकारद्वयं समुच्चयार्थं देवे इति सप्तम्यन्तं पदं हे अग्ने! त्वं देवे आ देवेषु च मर्त्येषु आ मनुष्येषु च व्रतपा असीति शेषं पूर्ववत्॥ का० [७, ५, १६] लब्धमालभ्य वाचयति रास्वेयदिति। क्रतौ प्राप्तं धनं स्पृष्ट्वा मन्त्रं पठेत्। रास्व। सोमदेवत्यं यजुः। हे सोम! इयद्रास्व एतावद्धनं देहि भूयः पुनरपि आभर धनम् आहर। हृग्रहोर्भ इति [पा० ८, २, ३२ वा० १] भकारः। यतो वसोर्धनस्य दाता सविता देवो नोऽस्मभ्यं वसु प्रदात् पूर्वमपि धनं दत्तवान्॥ १६॥

एषा ते शुक्र तनूरेतद्वर्चस्तया सम्भव भ्राजं गच्छ। जूरसि धृता मनसा जुष्टा विष्णवे॥ १७॥

का० [७, ६, ७—८] शालाद्वारापिधाय ध्रौवं जुह्वां चतुर्गृह्णाति बर्हिस्तृणेन हिरण्यं बद्ध्वावदधात्येषा त इतीति। ध्रुवास्थमाज्यं जुह्वां चतुर्गृहीत्वा तदाज्ये दर्भ-तृणबद्धं स्वर्णं क्षिपेदिति सूत्रार्थः। एषा ते। हिरण्याज्य-देवतम्। हे शुक्र शुक्ल दीप्यमानाज्य! ते तव एषा तनूः दृश्यमानमाज्यं शरीरम्। एतत् आज्ये प्रक्षिप्यमाणं हिरण्यं ते वर्चः त्वदीयं तेजः। तया सम्भव आज्यरूपया तन्वा

एकीभव। ततो भ्राजं गच्छ भ्राज दीप्तौ हिरण्मयतां दीप्तिं प्राप्नुहि। एतन्मन्त्रपाठेनाग्नेः सतेजस्त्वं सतनुत्वं च सम्पद्यते। तदुक्तं तित्तिरिणा। सतेजसमेवैनं सतनुं करोतीति। यद्वायमर्थः। हे शुक्र आज्य। एषा हिरण्यलक्षणा ते तनूः एतत्ते वर्चश्च। समानजन्म वै पयश्च हिरण्यं चोभयं ह्यग्निरेतसमिति [२, २, ४, ८] श्रुतेः। तया हिरण्यलक्षणया तन्वा सम्भव एकीभूय भ्राजं सोमं गच्छ। भ्राजतेऽसौ भ्राट् तम्। सोमो वै भ्राडिति [३, २, ४, ८] श्रुतेः। का० [७, ६, ८] जूरसीति जुहोतीति। वाग्देवतम्। हे वाक्! त्वं जूरसि वेगयुक्तासि। यद्वा जीव प्राणधारणे। जीवयतीति जूः। क्विप्प्रत्ययः। किम्भूता त्वं मनसा धृता नियमिता। तथा विष्णवे जुष्टा यज्ञो वै विष्णुः। यज्ञार्थं प्रीतियुक्ता। यद्वा षष्ठ्यर्थे चतुर्थी। यज्ञस्य रचिता॥ १७॥

तस्यास्ते सत्यसवसः प्रसवे तन्वो यन्त्रमशीय स्वाहा। शुक्रमसि चन्द्रमस्यमृतमसि वैश्वदेवमसि॥ १८॥

सत्यं सवो यस्याः सा सत्यसवाः तस्याः सत्यसवसोऽवितथाभ्यनुज्ञायास्तस्यास्ते तथाविधायास्तव वाचः प्रसवेऽनुज्ञायां वर्त्तमानोऽहं तन्वः शरीरस्य यन्त्रं नियमनं दार्ढ्यमशीय प्राप्नुयाम्। स्वाहा इदमाज्यं हुतमस्तु॥ का० [७, ६, १०] शुक्रमसीति हिरण्यमुद्धृत्य वेद्यां ह्रषं निदधातीति। जुह्वां बद्धा स्थापितं हिरण्यमुद्धरेत। शुक्रमसि। हिरण्यं देवता। हे हिरण्य! त्वं शुक्रमसि शोचते शुक्रम्। शुच दीप्तौ। दीप्यमानमसि। तथा चन्द्रमाह्लादकमसि। चदि आह्लादने। चन्दतीति चन्द्रम्। अमृतं विनाशरहितमसि। अग्निसंयो-

गेऽपि हिरण्यस्य विनाशाभावः प्रसिद्धः । अग्नेर्वै सुवर्णमग्नेः रेतः इति याज्ञवल्क्योक्तेः । वैश्वदेवमसि । विश्वेषां देवानामिदं वैश्वदेवं सर्वदेवसम्बन्धि । सर्वोऽपि देवो हिरण्यदानेन तुष्येत् ॥ १८ ॥

चिदसि मनासि धीरसि दक्षिणासि क्षत्रियासि यज्ञियास्यदितिरस्युभयतःशीर्ष्णी । सा नः सुप्राची सुप्रतीच्येधि मित्रस्त्वा पदि बध्नीतां पूषाध्वनस्पात्विन्द्रायाध्यक्षाय ॥ १९ ॥

का० [७, ६, १५] चिदसीत्येनामभिमन्त्रयत इति। कण्डिकाद्वयेन एनां सोमक्रयणीमित्यर्थः। वाग्रूपाध्यारोपकल्पनया सोमक्रयणी गौः स्तूयते। हे वाग्देवतारूपे सोमक्रयणि! त्वं चिदसि मनासि धीरसि। अन्तःकरणस्य चित्तमनोबुद्धय इति तिस्रो वृत्तयः। तल्लक्षणानि। अचेतनदेहादिसङ्घातस्य चेतनत्वं सम्पादयन्ती बाह्यवस्तुषु वा निर्विकल्परूपं सामान्यज्ञानं जनयन्ती वृत्तिश्चित्तं तदेवात्र चिदित्युच्यते। लोके कश्चित् पदार्थं दृष्ट्वा एवं भवति न वेति सङ्कल्पविकल्पौ कुर्वाणा वृत्तिर्मनः तदेवात्र मनेत्युच्यते। इदमित्थं भवत्येवेति निश्चयरूपा वृत्तिर्बुद्धिः सैवात्र धीशब्देनोच्यते। वागात्मिका सोमक्रयणी चिन्मनोधीरूपत्वेन प्रशस्यते। चिदादिरूपत्वमारोप्य स्तुतिः कृता। दक्षिणादिरूपत्वं तु विद्यमानमेव स्तूयते। हे गौः! त्वं दक्षिणासि। गवां देयद्रव्यत्वेन कर्मसु दक्षिणात्वं प्रसिद्धम्। यद्वा वाग्दानस्य प्रशस्तत्वाद्दक्षिणासि। भूमिदानात् परं नास्ति विद्यादानं ततोऽधिकमिति स्मृतेः। तथा क्षत्रियासि। सोमक्रयसाधनत्वेन। तथा हि। देवेषु क्षत्रजात्यभिमानी सोमः। तदुक्तं

वृहदारण्यके [माध्य० १, २, १३ काण्व० १, ४, ११] यान्येतानि देवत्रा क्षत्राणीन्द्रो वरुणः सोमो रुद्र इति। तेन सोमेन क्षत्रेणाभिमन्तव्यस्य सोमलताद्रव्यस्य क्रयहेतुत्वेन त्वं संवियामि। तद्रूपं चास्याः क्रयद्वारा तत्सम्बन्धित्वादुपचर्यते। अत एव यज्ञमसम्बन्धित्वाद्यज्ञिया यज्ञार्हासि। अदितिः अखण्डिता अदीना देवमातृरूपासि। नास्ति दितिर्यस्याः सा। अदितिरदीना देवमातेति यास्कः [निरु० नै० ४, २२]। तथा उभयतःशीर्ष्णी। उभयतः शीर्षे यस्याः सा। ज्योतिष्टोमस्याद्यन्तयोः प्रायणीयोदयनीययोः शीर्षत्वम्। द्वे शीर्षे प्रायणीयोदयनीये इति यास्कोक्तेः [निरु० १२, ७]। यद्वोभयतःशीर्ष्णी सर्वतोमुखी वायुरूपत्वात्। स यदेनया समानं सहिपर्यासं वदतीति [३, २, ४, १६] श्रुतेः। सा पूर्वोक्ता चिदादिरूपा त्वं नोऽस्मदर्थे सुप्राची सुप्रतीची च एधि भव। सुष्ठु प्राङ्ञ्चति सुप्राची। सुष्ठु प्रत्यङ्ञ्चति सुप्रतीची। प्रथमं सोमस्य क्रेतारं प्रति सुष्ठु प्राङ्मुखी भूत्वा पश्चात्सोमेन सहास्मान् प्रत्यागन्तुं सुष्ठु प्रत्यङ्मुखी भवेत्यर्थः। तथा च श्रुतिः [३, २, ४, १७]। सुप्राची न एधि सोमं नोऽच्छेहीत्येवैतदाह सुप्रतीची न एधि सोमेन नः सह पुनरेहीत्येवैतदाहेति। किञ्च मित्रः सूर्यः पदि दक्षिणपादे त्वा त्वां बध्नीतां बन्धनं करोतु अपलायनाय। तथा पूषा पोषको देवः सूर्य एवाध्वनो मार्गात्पातु त्वां रक्षतु। यद्वा पूषेत्याबन्तं स्त्रीलिङ्गं पदम् पूषा पृथिवी त्वां मार्गात् पातु इयं वै पृथिवी पूषेति [३, २, ४, १९] श्रुतेः। किमर्थमिन्द्राय इन्द्रप्रीत्यर्थं किंभूतायेन्द्राय अध्यक्षाय अधि उपरि अक्षिणी यस्य सोऽध्यक्षस्तस्मै। इन्द्रे यज्ञस्वामिने इत्यर्थः॥ १९॥

देवमातासि। द्वादशादित्यरूपासि। रुद्रा एकादशरुद्ररूपासि। चन्द्ररूपा चासि। किञ्च वृहस्पतिः सुम्ने त्वां रमृणातु रमयतु। रमतेर्व्यत्ययेन श्नाप्रत्ययः। यद्वा रमृणातु संयमयतु। रमृणातिः संयमनकर्मा विसर्जनकर्मा वेति यास्कः [निरु॰ दै॰ १०, ८]। रुद्रो वसुभिः अष्टदेवैः सहितः त्वामाचके रचितु कामयताम्। चाचक इति चकमान इति कान्तिकर्मसु पठितः [निघ॰ २, ६, ११] ॥ २१ ॥

अदित्यास्त्वा मूर्धन्नाजिघर्मि देवयजने पृथिव्या इडायास्पदमसि घृतवत् स्वाहा। अस्मे रमस्व। अस्मे ते बन्धुः। त्वे रायः। मे रायः। मा वयꣳ रायस्पोषेण वियौष्म। तोतो रायः ॥ २२ ॥

का॰ [७, ६, १७—१८] षट्पदान्यतीत्य सप्तमं पर्युपविशन्ति। हिरण्यमग्निविधायाभिजुहोत्यदित्यास्त्वेतीति। आज्यदेवतं यजुः। अदित्याः अखण्डितायाः पृथिव्याः भुवो मूर्धन् मूर्धनि शिरोरूपे देवयजने देवानां यागयोग्यस्थाने हे आज्य! त्वा त्वामाजिघर्मि आघारयामि। घृ क्षरणदीप्त्योः। पृथिव्या ह्येष मूर्धा यद्देवयजनमिति तित्तिरिश्रुतेर्देवयजनस्य पृथिवीमूर्धत्वम्। किञ्च हे स्थानविशेष! त्वमिडायाः गोः पदमसि गोपदेनाङ्कितत्वात्तद्रूपमसि तत्र यदं घृतवत् घृतयुक्तं कर्तुं स्वाहा जुहोमि॥ का॰ [७, ६, १८] स्फ्येन पदं त्रिः परिलिखत्यस्मे रमस्वेति। हे गोः पद! त्वमस्मे अस्मासु रमस्व क्रीडां कुरु। का॰ [७, ६, २०] समुद्धृत्य पदꣳ स्थाल्यामावपत्यस्मे ते बन्धुरिति। हे सोमक्रयणीपद!

ते तव सखे बन्धुः वयं बन्धुभूताः स्मः। सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] जसः शेआदेशे सखे इति रूपम्। का० [७, ६, २१] यजमानाय पदं प्रयच्छति त्वे राय इति। हे यजमान! त्वे त्वयि रायो धनानि एतत्पदरूपेण तिष्ठन्त्विति शेषः। यद्वात्र रायः पशवः। पशवो वै राय इति श्रुतेः [३, ३, १, ८]। त्वयि पशवः सन्तु॥ का० [७, ६, २२] मे राय इति यजमानः प्रतिगृह्णातीति। मे मयि यजमाने रायो धनानि पदरूपेण तिष्ठन्तु। पशवो मयि सन्तु। ङेः शेआदेशे मे इति रूपम्। का० [७, ६, २३] मा वयमित्यध्वर्युरात्मानं संस्पृशतीति। वयमध्वर्युप्रभृतयो रायस्पोषेण धनस्य पुष्ट्या मा वियोष्म वियुक्ता मा भवाम। यौतेर्माङि लुङिति [पा० ३, ३, १७५] लुङि उत्तमबहुवचने वियोष्मेति रूपम्॥ का० [७, ६, २४—२५] हुत्वा पत्न्यै पदं प्रयच्छति नेष्टा तोत इत्येनां वाचयतीति। तोतःशब्दः कलत्रवाची अव्ययम्। तोतः कलत्रे रायो धनानि पशवो वा पदरूपेण तिष्ठन्तु। यद्वाव्ययानामनेकार्थत्वात्तोतःशब्दो युष्मत्पर्यायः। तोतः त्वयि रायः सन्तु॥ २२॥

समख्ये देव्या धिया सन्दक्षिणयोरुचक्षसा। मा म आयुः प्रमोषीर्मो अहं तव। वीरं विदेय तव देवि सन्दृशि॥ २३॥

का० [७, ६, २६] सोमक्रयण्या च समीक्ष्यमाणाम् समख्य इतीति। एनां वाचयतीत्यनुवर्त्तते। आस्तारपङ्क्तिः पत्नीदृष्टा। यस्या आद्यावष्टाक्षरौ पादावन्त्यौ द्वादशाक्षरौ सास्तारपङ्क्तिः। अन्त्यौ चेदास्तारपङ्क्तिरिति वचनात्। सोमक्रयणीत पत्नीदृशिपमाशास्ते। हे सोमक्रयणि! देव्या

योतमानया त्वया धिया बुद्धा अहं बुद्धिपूर्वकमहं समख्ये अद्राक्षि दृष्टेत्यर्थः। ख्या प्रकथने इत्यस्य धातोः संपूर्वस्य लुङि तङि अस्यतिवक्तिख्यातिभ्योऽङिति [पा० ३, १, ५२] च्लेरङि उत्तमैकवचने कर्मणि समख्ये इति रूपम्। एवं संपदं पादपूरणाय। किम्भूतया त्वया दक्षिणया दक्षिणात्वयोग्यया। तथा उरुचक्षसा उरु चष्टे सोरुचक्षास्तया विस्तीर्णदर्शनया। एवंविधा त्वं मे मम पश्यत आयुः मा प्रमोषीः मा खण्डय। मुष स्तेये लुङि रूपम्। मो अहं तव। तव सोमक्रयण्या आयुरहं पश्यो मा उ मैव प्रमोषिषमित्यध्याहारः। मार्षि मो इत्यव्ययं वा। अहं तवायुर्न नाशयामीत्यर्थः। किञ्च वीरं विदेय तव देवि संदृशि हे देवि गौः तव संदृशि सन्दर्शने सति वीरं पुत्रं विदेय लभेय। सन्दर्शनं संदृक् भावे क्विप्। विदॢ लाभे इत्यस्य व्यत्ययेन तुदादिभ्यः श इति [पा० ३, १, ७७] शप्रत्यये लिङि रूपम् ॥२३॥

एष ते॑ गाय॒त्रो भा॒ग इति॑ मे॒ सोमा॑य ब्रूतादे॒ष ते॒ त्रैष्टु॑भो भा॒ग इति॑ मे॒ सोमा॑य ब्रूतादे॒ष ते॒ जाग॑तो भा॒ग इति॑ मे॒ सोमा॑य ब्रूताच्छन्दोना॒माना॒ᳪ साम्रा॑ज्यं ग॒च्छेति॑ मे॒ सोम॒य ब्रूतात्। आस्मा॒कोऽसि शु॒क्रस्ते॒ ग्रह्यो॑ वि॒चित॑स्त्वा॒ वि॒चि॑न्वन्तु ॥ २४ ॥

का० [७, ७, ८] एष त इति वाचयतीति। मन्त्रवत्सृष्टं यजमानः पठेत्। हे अध्वर्यो! सोमाय सोमाभिमानिने देवाय मे इति वचो ब्रूयात् त्वं ब्रूहि कथय। इति किम्। हे

सोम! ते तव एष पुरो दृश्यमानो भागो गायत्रो गायत्रीसम्बन्धी। गायत्रीच्छन्दोऽयं तव क्रयो न तु वधार्थमिति यजमानाभिप्रायः। तं ममाभिप्रायं सोमाय कथयेत्यर्थः॥ ते तव एष त्रैष्टुभः त्रिष्टुप्छन्दसः सम्बन्धी भाग इति मेऽभिप्राय मध्वर्यो। सोमाय त्वं ब्रूहि। एवमग्रेऽपि। जागतो जगतीच्छन्दसः सम्बन्धी। अन्यत् पूर्ववत्। छन्दोनामानाम् छन्द इति नाम येषामन्येषामप्युष्णिगादीनां ताः छन्दोनामानः। तेषां साम्राज्यं गच्छ सर्वेषां छन्दसामाधिपत्यं प्राप्नुहि। इति मे वचः सोमाय ब्रूतात् कथय। यः सोमाय छन्दसामाधिपत्यं दत्त्वा क्रीणाति तं स स्वानामाधिपत्यं प्राप्नोति। तदुक्तं तित्तिरिणा। यो वै सोमं राजानꣳ साम्राज्यलोकं गमयित्वा क्रीणाति गच्छति स्वानाꣳ साम्राज्यमिति। अत एतैर्मन्त्रैः सोमस्य राज्याप्तिः सूचिता। गायत्र्यादिच्छन्दोदेवता यत्र तिष्ठन्ति स छन्दोलोकस्तदाधिपत्यं प्रापय्य सोमं क्रीणानः स्वाधिपत्यभाग्भवतीत्यभिप्रायः॥ का० [७, ७, ८]। प्राङुपविश्यास्माकोऽसीति सोममालभत इति। हे, सोम! त्वं क्रयपथमागतः सन्नास्माकोऽसि। शुक्रः शुक्लसञ्ज्ञः ते तव ग्रहः। ग्रह एव ग्रहः। शुक्रपदमैन्द्रवायवादिग्रहाणामुपलक्षणम्। शुक्रादयः सर्वे तव ग्रहा इत्यर्थः॥ विचितः। विचिन्वन्तीति विचितः विवेकेन चयनस्य कर्त्तारः त्वां विचिन्वन्तु विविक्तं कुर्वन्तु सारासारविवेकं कृत्वा सारभूतं समूहयन्त्वित्यर्थः॥ २४॥

अभि त्यं देवꣳ स॒वि॒तार॑मो॒ण्योः क॒विक्र॑तु॒मर्चा॑मि स॒त्यस॑वꣳ रत्न॒धाम॒भि प्रि॒यं म॒तिं क॒विम्। ऊ॒र्ध्वा यस्या॒मति॒र्भा अदि॑द्युत॒त्सवी॑-

मति हिरण्यपाणिरमिमीत सुक्रतुः कृपा स्वः ॥ प्रजाभ्यस्त्वा । प्रजास्त्वानुप्राणन्तु प्रजास्त्वमनुप्राणिहि ॥ २५ ॥

का० [७, ७, १२—१३] सोमोपनहनं द्विगुणं चतुर्गुणं वा स्तृणाति प्राग्दशमुदग्दशं वा तस्मिन् सोमं मिमीते दशसत्वोऽभि त्यमितीति । सावित्र्यष्टिः । त्यं तं सवितारं देवमभ्यर्चामि सर्वतः पूजयामि । किम्भूतं देवम् । ओण्योः द्यावापृथिव्योरन्तरा वर्त्तमानमिति शेषः । ओण्योरिति द्यावापृथिवीनामसु [निघ० ३, ३०, १५] पठितम् । तथा कविक्रतुं कविः क्रतुः यस्य तं मेधाविकर्माणम् । सत्यसवं सत्यः सवो यस्य अवितथप्रेरणम् । तथा रत्नधाम् रत्नानि दधातीति रत्नधास्तं रत्नानां धारकं पोषकं दातारं वा । अभिप्रियं सर्वतः प्रीतिविषयम् । मतिं मन्यत इति मतिस्तं मननयोग्यम् । कविं क्रान्तदर्शनम् । किञ्च यस्य सवितुर्भा दीप्तिः अमतिः केनापि मातुमशक्या सती ऊर्ध्वा गगनाभिमुखी सवीमन्यदिद्युतत् सवः प्रसवः प्रवृत्तिर्मेघवातादीनां यस्मिन् स सवीमा तस्मिन् गगनप्रदेशे सर्वाणि वस्तूनि द्योतयन्ते ॥ यद्वायमर्थः । यस्यामतिरात्ममयी भा ऊर्ध्वा गगने सर्वमदिद्युतत् । अमाशब्द आत्मवचनः आत्ममयी ततिर्मतिर्वा अमतिः । तन्यत इति ततिः दीप्तिः । मतिरपि प्रकाशरूपत्वाद्दीप्तिः । अमाततिशब्दस्य वा अमतिभावः । सवितृभाविशेषणम् । आत्मप्रकाशमयी ततिर्मतिर्वा यस्य भाः अदिद्युतत् । किंनिमित्तम् । सवीमनि अनुज्ञानिमित्तं सर्वान् कर्माण्यनुज्ञातुमित्यर्थः । षु प्रसवैश्वर्ययोः [धा० २२, ४३] हस्तस्तुभ्य

ईमनिजिति ईमनिच्। गुणावादेशौ। सर्वोमा प्रसवोऽनुमेत्य-भिधानम्॥ स स्वरादित्यः। क्रपा कल्पनं क्रप् तया क्रपा कल्पनया अमिमीत सोममिति शेषः। एतावान् सोम इति तदीयं परिमाणं निश्चितवानित्यर्थः। किंभूतः स्वः हिरण्यपाणिः हिरण्यं पाणौ यस्य सौवर्णाभरणयुक्तहस्तः। सुक्रतुः साधुसङ्कल्पः॥ का० [७, ७, २०] अम्लान् सङ्गृह्योष्णीषेण बध्नाति प्रजाभ्यस्त्वेतीति। हे सोम! प्रजाभ्यः प्रजानामुपकाराय त्वा त्वां बध्नामीति शेषः॥ का० [७, ७, २१] अङ्गुल्या मध्ये विहृणोति प्रजास्त्वानुप्राणन्त्वितीति। उष्णीषेण बद्धस्य सोमदेवस्य श्वासरोधो मा भूदिति विवरं कुर्यादिति सूत्रार्थः। हे सोम! प्रजास्त्वामनुप्राणन्तु श्वासं कुर्वन्तु त्वामनुसृत्य सर्वाः प्रजाः श्वासं कुर्वन्तु जीवन्तु। तथा हे सोम! प्रजा अनुश्वासं कुर्वतीः प्रजा अनुसृत्य प्राणिहि श्वासं कुरु। प्रजानां तव च कदाचित् श्वासरोधो मा भूत् परस्परमनुसृत्य जीवनं भवत्वित्यभिप्रायेण विवरकरणमित्यर्थः॥ २५॥

शुक्रं त्वा शुक्रेण क्रीणामि चन्द्रं चन्द्रेणामृतममृतेन। सग्मे ते गोः। अस्मे ते चन्द्राणि। तपसस्तनूरसि प्रजापतेर्वर्णः परमेण पशुना क्रीयसे सहस्रपोषं पुषेयम्॥२६॥

का० [७, ८, १६] शुक्रं त्वेति हिरण्यमालभ्य वाचयतीति। हे सोम! शुक्रं दीप्यमानं त्वा त्वां शुक्रेण दीप्यमानेन हिरण्येन क्रीणामि क्रीतं करोमि। किंभूतं त्वां चन्द्रं चदि आह्लादने फलहेतुत्वेनाह्लादकरम्। तथा अमृतं स्वादुत्वेनामृतसमानम्। किंभूतेन शुक्रेण चन्द्रेणाह्लादकारेण

तथाभूतेनाग्निसंयोगादिनापि विनाशरहितेन ॥ का० [७, ८, १७] सग्मे त इति सोमविक्रयिणं हिरण्येनाभिकम्पयतीति । यो हिरण्यमादाय सोमं विक्रीणीते तं हिरण्येनाभिकम्पयेत् । तद्धस्ते हिरण्यं दत्त्वा दत्त्वा स्वीकुर्वंस्तं निराशं कुर्यादिति सूत्रार्थः ॥ षष्ठी प्रथमार्थे । हे सोमविक्रयिन् । गोः गौः सोममूल्यत्वेन तुभ्यं दत्ता सा त्वदीया गौः पुनः प्रत्याहृत्य सग्मे यजमाने तिष्ठतु । हिरण्यमेव तवास्तु गौर्मा भूदित्यर्थः ॥ यद्वा ते गौः सग्मे वर्त्तते । गौर्ग्मा क्ष्मा चामेत्युक्तेः [निघ० १, १, २] ग्मा गौः तया सह वर्त्तमानः सग्मस्तस्मिन् सग्मे ते गौरिति । यजमाने ते गौरिति श्रुतेः [३, ३, ३, ७] सग्मो यजमानः ॥ का० [७, ८, १८] । अस्मे त इति यजमानसहितं निदधातीति । यजमाने प्रत्यर्पितं यद्द्रव्यं तत्पुनर्यजमानसहितं सोमविक्रयिणः पुरतो निदध्यादिति सूत्रार्थः । हे सोमविक्रयिन् । ते चन्द्राणि तुभ्यं दत्तानि यानि हिरण्यानि तान्यस्मे अस्मासु प्रत्याहृत्य तिष्ठन्तु तव गौरेव सोममूल्यमस्तु हिरण्यानि मा भूवन्नित्यर्थः ॥ का० [७, ८, २०] अजां प्रत्यक्षु स्वीमालभ्य वाचयति तपसस्तनूरसीति । अर्धे अजा देवताऽस्य यजुषोऽर्धे सोमः । हे अजे । त्वं तपसः पुरुषस्य तनूरसि देहोऽसि । दिवि स्थितस्य यज्ञियस्यानयनायाजां गृहीत्वा गायत्री अगमेति तित्तिरिणा सोमाहरणोपाख्याने उक्तत्वादजायाः पुरुषशरीरत्वम् । किञ्च हे अजे ! त्वं प्रजापतेर्वर्णोऽसि वर्णो देहः । यथा प्रजापतिः सर्वदेवतामय एवमजापि । तदुक्तं तित्तिरिणा । सा वा एषा सर्वदेवत्या यदजेति । एवमजामुक्त्वा सोमं प्रत्याह । हे सोम ! परमेण पशुना उत्तमेनाजालक्षणेनामेन पशुना त्वं क्रीयसे । तपसस्तनूत्वादजाया उत्तमत्वम् । अतस्तव प्रसा-

दारसहस्रपोषं पुत्रपश्चादिसहस्राणां पोषो यथा भवति तथा पुषेयं पुष्टो भूयासम्॥ यद्वायमर्थः। हे धजे! त्वं प्रजापतेस्तपसस्तनूरसि प्रजापतितपोरूपासि तत उत्पन्नत्वात्। तदुक्तं श्रुत्या [३, ३, ३, ८]। तपसो ह वा एषा प्रजापतेः सम्भूता यदजेति। किञ्च प्रजापतेर्वर्णो रूपं त्वमसि। त्रिगुणत्वात् प्रजापतेस्त्रिरूपत्वम्। अजापि प्रतिसंवत्सरं त्रिवारं प्रसूते तस्मात् प्रजापतेर्वर्णत्वम्। तदुक्तं श्रुत्या [३, ३, ३. ८]। सा यत्त्रिः संवत्सरस्य जायते तेन प्रजापतेर्वर्ण इति। एवमजां स्तुत्वा सोममाह। परमेष्ठिनेत्सृष्टेन पशुनाजया त्वं क्रीयसे ततोऽहं सहस्रपोषं सहस्रं प्राणिनां पुष्णातीति सहस्रपोषं धनं पुषेयं पुष्णीयां वर्धयेयमित्यर्थः। पुष्णातेर्व्यत्ययेन शे प्रत्यये लिङि पुषेयमिति रूपम्॥ २६॥

मि॒त्रो न॒ एहि॒ सुमि॑त्रधः। इन्द्र॑स्यो॒रुमा वि॑श॒ दक्षि॑णमु॒शन्नु॒शन्त॑ꣳ स्यो॒नः स्यो॒नम्। स्वान॒ भ्राजाङ्घा॑रे॒ बम्भा॑रे॒ हस्त॒ सुह॑स्त॒ कृशा॑नो। ए॒ते वः॑ सोम॒क्रय॑णा॒स्तान्र॑क्षध्वं॒ मा वो॑ दभन्॥ २७॥

का० [७, ८, २१] सव्येनाजां प्रयच्छन्मित्रो न इति दक्षिणेन सोममादायेति॥ सौम्यम्। हे सोम! त्वं नोऽस्मान् प्रत्येहि आगच्छ। किम्भूतस्त्वं मित्रः सखा प्रीतियुतः यद्वा मित्रः रविरूपः। तथा सुमित्रधः शोभनानि मित्राणि दधाति पुष्यति सुमित्रधः। क्रीत्वा वाससा बद्धस्य सोमस्य बद्धपदेवताकत्वेन क्रूरत्वात्तच्छान्त्यर्थं मित्रत्वेन प्रार्थ्यते।

तदाह तित्तिरिः। वारुणो वै क्रीतः सोम उपनद्धो मित्रो न एहि सुमित्रध इत्याह शान्त्यै इति॥ का० [७, ८, २३] दीक्षितोरौ दक्षिणे प्रत्युह्य वासो निदधातीन्द्रस्योरुमितीति। वासः प्रत्युह्य वस्त्रमुपरिस्थाप्य सोमं निदध्यादित्यर्थः॥ यजमानरूपेण परमैश्वर्येणोपेतत्वादत्रेन्द्रशब्देन यजमानः। तथा च श्रुतिः [३, ३, ३, १०]। एष वा अत्रेन्द्रो भवति यद्यजमान इति। हे सोम! त्वमिन्द्रस्य यजमानस्य दक्षिणमूरुमाविश दक्षिणे उरावुपविशेत्यर्थः। किम्भूतस्त्वमुशन् वश कान्तौ वष्टि उशन् शतृप्रत्ययः ऊरुं कामयमानः। तथा स्योनः सुखभूतः। किम्भूतमूरुमुशन्तं सोमं कामयमानं स्योनमुपवेशे सुखकरम्। पुरा देवाः सोमं क्रीतमिन्द्रस्योरावुपवेशयन् तस्मादत्रेन्द्रशब्देन यजमानः। तदाह तित्तिरिः देवा वै सोममक्रीणंस्तमिन्द्रस्योरौ दक्षिण आसादयन् स खलु वा एतर्हीन्द्रो यो यजते तस्मादेवमाहेति। का० [७, ८, २४] स्वान भ्राजेति जपति सोमविक्रयिणमीक्षमाण इति। स्वनति स्वानः। भ्राजते शोभतेऽसौ भ्राजः। अङ्घस्य पापस्यारिरङ्घारिः। बिभर्त्ति पुष्णाति विश्वमिति बम्भारिः। हसति हस्तः सर्वदा हृष्टरूपः। शोभनौ हस्तौ यस्य सुहस्तः। कृशं दुर्बलमनिति जीवयतीति कृशानुः। स्वानादयः सप्त सोमरक्षका देवविशेषाः। हे स्वानादयः सप्त देवाः! वो युष्माकमेते सोमक्रयणाः सोमः क्रीयते यैस्ते सोमं क्रेतुमानीता हिरण्यादिपदार्थाः पुरतः स्थापिताः। तान् पदार्थान् यूयं रक्षध्वमवत। वो युष्माका दभन् वैरिणो मा हिंसिषत। स्वानादयो धिष्ण्याधिष्ठातारः सोमरक्षकाः। तदाह तित्तिरिः। स्वान भ्राजेत्याह ते वामुष्मिंल्लोके सोममरक्षन्निति॥ २७॥

परि माग्ने दुश्चरिताद्बाधस्वा मा सुचरिते भज। उदायुषा स्वायुषोदस्थाममृताँ२॥ऽअनु ॥ २८ ॥

का० [७, ८, १] गृहीतसोमं परि माग्न इति वाचयतीति। अग्निदेवत्या पुरस्ताद्बृहती। यस्या आद्यो द्वादशाक्षरस्त्रयोऽष्टाक्षराः पादाः सा पुरस्ताद्बृहती। आद्यश्चेत् पुरस्ताद्बृहतीत्युक्तेः। हे अग्ने! दुश्चरितात्पापान्मा मां परिबाधस्व परितो निवारय। मे पापे प्रवृत्तिर्मा भूदित्यर्थः। सुचरिते शोभने चरित्रे सदाचाररूपे पुण्ये मा मां यजमानमाभज सर्वतो भज स्थापयेत्यर्थः॥ का० [७, ८, २] उदायुषेत्युत्थानमिति। उदायुषा उत्कृष्टेन चिरजीवनलक्षणेनायुषा निमित्तेन तथा स्वायुषा यागदानादिना शोभनेनायुषा निमित्तभूतेन अमृताननु सोमादिदेवाननुसृत्य उदस्थामहमुत्थितवानस्मि। तिष्ठतेर्लुङि रूपम्॥ २८॥

प्रति पन्थामपद्महि स्वस्तिगामनेहसम्। येन विश्वाः परि द्विषो वृणक्ति विन्दते वसु ॥ २९ ॥

का० [७, ८, ४] शीर्ष्णि सोमं कृत्वा पाणिमन्तर्धाय प्रति पन्थामित्यनोऽभ्येतीति। शकटमभिलक्ष्य गच्छेदित्यर्थः। अनुष्टुप्पथिदेवत्या। पन्थानं स्तौति। पन्थां पन्थानं मार्गं प्रत्यपद्महि वयं प्रत्यपद्यामहि प्रतिपन्नाः प्राप्ता अभूमेत्यर्थः। पद गतावित्यस्य व्यत्ययेन शपि लुप्ते लङि रूपम्। विभक्तेः पूर्वसवर्णे पन्थामिति रूपम्। किम्भूतं पन्थानं स्वस्तिगां स्वस्ति क्षेमेण गम्यते यत्र स स्वस्तिगास्तं क्षेमेण गन्तुं

योग्यम्। गमेर्विटि प्रत्यये विड्वनोरनुनासिकस्यादिति [पा० ६,४, ४१] मकारस्याकारे रूपम्। तथा अनेहसम् एहः पापरूपचौरादिबाधस्तद्रहितम्। यद्वा एह इत्यपराधनाम। यत्र गतानामपराधो नास्ति। येन पथा गच्छन् पुरुषो विश्वाः विश्वान् सर्वान् द्विषो द्वेषिणश्चौरादीन् परिवृणक्ति परितो वर्जयति। वृजी वर्जने रुधादिः। वसु विन्दते धनञ्च लभते तं पन्थानमिति पूर्वेणान्वयः। विद्लृ लाभे ॥ २८ ॥

अदि॑त्यास्त्वग॑सि। अदि॑त्यै सद॒ आसी॑द। अस्त॑भ्नाद्द्यां वृ॑ष॒भो अ॒न्तरि॑क्षममि॑मीत वरि॒माणं॑ पृथि॒व्याः। आसी॑द॒द्विश्वा॒ भुव॑नानि स॒म्राड्विश्वेत्तानि॒ वरु॑णस्य व्र॒तानि॑ ॥ ३० ॥

का० [७, ८, १] कृष्णाजिनमस्मिन्नास्तृणात्यदित्या-स्त्वगसीति। अस्मिन् शकटे इत्यर्थः। हे कृष्णाजिन! त्वमदित्यास्त्वगसि अखण्डिताया: पृथिव्याः त्वग्रूपं भवसि॥ का० [७, ८, १] तस्मिन् सोमं निदधात्यदित्यै सद इतीति। हे सोम! त्वमदित्यै सदः अदितेर्भूमेः सम्बन्धि स्थानमासीद सर्वतः प्राप्नुहि तत्रोपविशेत्यर्थः॥ का० [७, ८, ८] अस्तभ्नाद्द्यामिति सोममालभ्य वाचयतीति। द्वे वरुणदेवते त्रिष्टुभौ। क्रीतसोमस्य वरुणदेवतत्वाद्वरुणो ब्रह्मरूपेण स्तूयते। वृषभः श्रेष्ठो वरुणो द्यामस्तभ्नात् द्युलोको यथा न पतति तथा स्वकीयया प्रज्ञया स्तम्भितवान्। तथान्तरिक्षमप्यस्तभ्नात्। तथा पृथिव्या वरिमाणं भूमेरुरु-त्वममिमीत मिमीते। उरोर्भावो वरिमा तम्। एतावती भूरिति परिमाणं जानातीत्यर्थः। तथा सम्राट् सम्यग्राजमानो

वरुणो विश्वा विश्वानि सर्वाणि भुवनानि आसीदत् लोकान् व्याप्नोति। विश्वा विश्वानि सर्वाणि इत् एवार्थे सर्वाण्येव वरुणस्य व्रतानि कर्माणि। यद्वा इदित्यव्ययमित्थमर्थे। इदित्थं तानि द्युलोकस्तम्भनादीनि वरुणस्य व्रतानि व्रतव-न्नियतानि। सर्वदा तानि करोतीत्यर्थः॥ ३०॥

वनेषु व्यन्तरिक्षं ततान वाजमर्वत्सु पयं उस्रियासु। हृत्सु क्रतुं वरुणो विक्ष्वग्निं दिवि सूर्यमदधात् सोममद्रौ॥ ३१॥

का० [७, ८, ८] वनेषु व्यन्तरिक्षमिति सोमपर्याण-हनेन परितत्येति। बन्धनहेतुना वस्त्रेण परितो वेष्टयित्वे-त्यर्थः। वि उपसर्गस्ततानेत्यनेन सम्बध्यते। वरुणो वनेषु वनगतवृक्षाग्रेषु अन्तरिक्षमाकाशं विततान। यद्यपि सर्व-गतमन्तरिक्षं तथापि तत्र मूर्त्तद्रव्याभावादत्यन्तं विस्तारित-वान्। तथार्वत्सु अश्वेषु वाजं बलं विततानेत्यनुवर्त्तते। यद्वा-र्वत्सु पुरुषेषु वाजं वीर्यं विततान। वीर्यं वै वाजः पुमाएषो-ऽर्वन्त इति श्रुतेः [३, ३, ४, ७]। तथा उस्रियासु पयः क्षीरं विततान उस्रियाशब्दो गोनामसु पठितः [निघ० २, ११, ३]। हृत्सु हृदयेषु क्रतुं सङ्कल्पं तच्छक्तियुतं मनो वित-तान। विक्षु प्रजासु अग्निं जठराग्निम्। दिवि द्युलोके सूर्यं विततान। अद्रौ पर्वते सोमं वल्लीरूपमदधात् स्थापि-तवान्। पर्वतपाषाणसन्धिषु सोमवल्ल्या उत्पद्यमानत्वा-दद्रौ सोमस्थापनमुक्तम्। तदाह तित्तिरिः। सोममद्राविति-त्याह ग्रावाणो वा अद्रयस्तेषु वा एष सोमं निदधातीति। य एवं मन्त्रद्वयोक्तद्युलोकस्तम्भनादिसामर्थ्यवान् परब्रह्मलक्षणो वरुणस्तं वयं स्तुम इति शेषः॥ ३१॥

सूर्य्यस्य चक्षुरारोहाग्नेरक्ष्णः कनीनकम्।
यत्रैतशेभिरीयसे भ्राजमानो विपश्चिता ॥३२॥

का० [७, ८, ८]. कृष्णाजिनं पुरस्तादासजति सूर्य्यस्य चक्षुरितीति। कृष्णाजिनदेवत्यानुष्टुप्। हे कृष्णाजिन! त्वं सूर्य्यस्य चक्षुरिव त्वमारोह। तथा अग्नेरक्ष्णो नेत्रस्य कनीनकं तारकां चारोह तयोश्चेत्ताराश्व यथेताभ्यां दृश्यस इत्यर्थः। अत्र यस्मिन्न तयोर्दर्शने विपश्चिता विदुषा सर्वज्ञेन सूर्य्येणाग्निना च भ्राजमानः दीप्यमानः सन्न तत्रैभिरेतशैरश्वैस्त्वमीयसे गच्छसि। एतश इत्यश्वनामसु [निघ० १, १४, १०] पठितम्। यत्र त्वमश्वैर्गच्छसि। ई गतौ दिवादिरात्मनेपदी। एतशैरिति करणतृतीया। यद्वा कर्मणि रूपमेतशैरिति कर्त्तरि तृतीया। यत्राश्वैस्त्वं नीयसे इत्यर्थः। कृष्णाजिनस्य पुरस्त्रार्पणम्। सूर्य्याग्निदृष्टिविषयत्वे सति मार्गौ रक्षोबाधरहितो भवति। तदुक्तं तित्तिरिणा। एष वाव खलु रक्षोहणः पन्था योऽग्नेश्च सूर्य्यस्य चेति॥ ३२॥

उस्रावेतं धूर्षाहौ युज्येथामनश्रू अवीरहणौ ब्रह्मचोदनौ। स्वस्ति यजमानस्य गृहान् गच्छतम् ॥ ३३ ॥

का [७, ८, ११] अनड्वाहौ युनक्त्युस्रावेतमितीति। आनडुहौ। ऊर्ध्वबृहती। यस्यास्त्रयः पादा द्वादशाक्षराः सोर्ध्वबृहती। पिङ्गलतोर्ध्वबृहतीत्युक्तेः। अत्राद्यो दशार्णः द्वितीयस्तृतीयोदशार्णस्तेनैकोना। हे उस्रौ अनड्वाहौ! युवामेतमागतमित्य च स्वयमेव युज्येथां रथे युक्तौ भवतम्। किम्भूतौ युवाम् धूर्षाहौ धुरं सहेते तौ धूर्षाहौ शकटधुरं वोढुं समर्थौ।

तथा अनस्रू नेत्रयोरस्रुरहितौ सोलाश्राविलक्षः। अवीरहणौ न वीरान् हन्तस्तौ। शृङ्गादिभिर्वीराणां मिथुनां हननमकुर्वाणौ। ब्रह्मचोदनौ ब्रह्मणो विप्रान् चोदयतस्तौ ब्राह्मणानां यज्ञ प्रति प्रेरकौ। एवं सम्बोध्य प्रयोजनमाह। तथाविधौ युवां स्वस्ति क्षेमेण यजमानस्य गृहान् प्रति गच्छतम् ॥ ३३ ॥

भद्रो मे॑ऽसि॒ प्रच्य॑वस्व भुवस्पते॒ विश्वा॑न्य॒भि धामा॑नि। मा त्वा॑ परिप॒रिणो॑ वि॒दन्मा त्वा॑ परिप॒न्थिनो॑ वि॒दन्मा त्वा॒ वृका॑ अघा॒यवो॑ वि॒दन्॥ श्ये॒नो भू॒त्वा परा॑पत॒ यज॑मानस्य गृ॒हान् ग॑च्छ॒ तन्नौ॑ स॒ꣳस्कृ॒तम् ॥ ३४ ॥

का० [७, ८, १८] भद्रो म इति वाचयतीति। सौम्यं यजुः। हे सोम! मे मह्यं यजमानाय मदुपकारार्थं त्वं भद्रोऽसि कल्याणरूपोऽसि। भदि कल्याणे। हे भुवः पते! भूमत्वेन भूमौ स्थितानि भूतानि यजमानाध्वर्युप्रभृतीन्युच्यन्ते। तेषां भूतानां पालकत्वात् पतिः सोमः। तदाह तित्तिरिः। प्रच्यवस्व भुवस्पत इत्याह भूतानाꣳ ह्येष पतिरिति। तथाविध हे सोम! विश्वानि सर्वाणि धामान्यभि स्थानानि प्राग्वंशालाहविर्धानप्रभृतीनि अभिलक्ष्य प्रच्यवस्व। प्रकर्षेण गच्छ। च्युङ्गतौ। प्रच्यवमानं त्वां त्वां परिपरिणो मा विदन् मा जानन्तु। सर्वतः सञ्चरन्तस्तस्करविशेषाः परिपरिण उच्यन्ते। तथा परिपन्थिनो यागस्य प्रतिषेधकाः यत्रवस्त्वां मा विदन्। छन्द स परिपन्थिपरिपरिणौ पर्य्यवस्थातरीति [पा० ५, २, ८९] निपातावेतौ। तथा वृका दुर्वारगृध्राणो दुर्जना वा त्वां मा विदन्। किञ्च त्वं वृकाः

अघायव: परस्याघं कर्त्तुमिच्छन्ति ते अघायव: । सुप आत्मनः क्यजिति [पा० ३, १, ८] क्यचि अश्वाघस्यादित्याकारः [पा० ७, ४, ३७] । क्याच्छन्दसीति [पा० ३, २, १७०] क्यजन्तादुप्रत्ययः । किञ्च श्येनो भूत्वा श्येनरूपमास्थाय श्येनाख्यपक्षिवच्छीघ्रगामी वा भूत्वा परापत उत्पत यजमानस्य गृहान् गच्छ । तत्रैव यजमानगृहेषु नौ आवयोः तव मम च संस्कृतं सर्वोपकरणसंयुक्तं स्थानमस्तीति शेषः ॥ ३४ ॥

नमो॑ मि॒त्रस्य॒ वरु॑णस्य॒ चक्ष॑से म॒हो दे॒वाय॒ तदृ॒तꣳ स॑पर्यत । दू॒रे॒दृशे॑ दे॒वजा॑ताय के॒तवे॑ दि॒वस्पु॒त्राय॒ सूर्या॑य शꣳसत ॥ ३५ ॥

का० [७, ८, २१ २२] यालां पूर्वेण प्रतिप्रस्थाताग्नीषोमीयं पशुमादाय तिष्ठति कृष्णसारङ्गं मध्यमभावे लोहितसारङ्गं नमो मित्रस्येत्यनमालभ्य वाचयतीति । सौरी जगती सूर्य्यदृष्टा । द्वादशाक्षरचतुःपादा जगती । अत्र मन्त्रे सूर्य्यरूपेण सोमः स्तूयते । एवंविधाय सूर्य्याय नमः । किम्भूताय मित्रस्य वरुणस्य । चतुर्थ्यर्थे षष्ठी । मित्राय वरुणाय मित्रवरुणदेवतारूपेण वर्त्तमानाय । जगतां हितकारिणे । वृणोति वरुणः । स्वरश्मिभिर्जगदाहृणुते । चक्षसे चष्टे इति चक्षास्तस्मै । चक्षुषते द्रष्ट्रे इत्यर्थः । यद्वायमर्थः । मित्रस्य वरुणस्य चक्षसे सर्वजगतो द्रष्ट्रे मित्रावरुणशब्देन सर्वं जगदुच्यते । तथा महो महसे तेजोरूपाय सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] विभक्तिलोपः । देवाय द्योतमानाय । तथा दूरेदृशे दूरे वर्त्तमानैः प्राणिभिर्दृश्यत इति दूरेदृक् तस्मै । यद्वा दूरे पश्यतीति दूरेदृक् । देवजाताय देवाद् द्योतमानात् परमात्मनो

जायतेऽसौ देवजातस्तस्मै। देवानुग्रहाय जातो देवजात इति वा। जाता देवा यस्मात्स देवजात इति वा। वाहिताग्न्यादिष्विति [पा० २, २, ३७] जातशब्दस्य परनिपातः। केतवे प्रज्ञारूपाय विज्ञानघनाय। केतुरिति प्रज्ञानाम [निघ० ३, ८, १]। दिवः पुत्राय द्युलोकस्य पुत्रवत् प्रियाय। द्युलोकाद्धि सूर्यो जायते। दिवः पुरु त्रायते स इति दिवस्पुत्रः। दिवः पालकायेति वा। एवंविधाय सूर्याय तदृतं सत्यमवश्यफलप्रदज्योतिष्टोमरूपं कर्म हे ऋत्विजः! यूयं सपर्यतानुष्ठानेन सपर्यां कुरुत। सपर्यतिः परिचरणकर्मा [निघ० ३, ५, ३]। सूर्यार्थं यज्ञं कुरुतेत्यर्थः। यद्वा तदृतं सूर्यरूपं सत्यं ब्रह्म सपर्यत परिचरत। किंच शंसत शंस स्तुतौ सूर्यप्रीत्यर्थं स्तुतिं कुरुत। शस्त्राणि पठतेत्यर्थः। यागानुष्ठाने तस्यावश्यकत्वादित्यर्थः ॥ ३५ ॥

वरुणस्योत्तम्भनमसि। वरुणस्य स्कम्भसर्जनी स्थः। वरुणस्य ऋतसदन्यसि। वरुणस्य ऋतसदनमसि। वरुणस्य ऋतसदनमासीद ॥ ३६ ॥

का० [७, ८, २५] समीपेऽन उपस्थाप्योत्तम्भनेनोपस्तभ्नाति वरुणस्योत्तम्भनमसीतीति। पञ्च यजूंषि वारुणानि। हे काष्ठ! त्वं वरुणस्योत्तम्भनमसि वस्त्रवद्धस्य सोमस्योत्तम्भनं भवसि न तु शकटस्येत्यर्थः। उत्तभ्यते शकटमुखाग्रमुन्नतत्वेन स्थाप्यते यस्मिन् काष्ठे तत्काष्ठमुत्तम्भनम्। का० [७, ८, २६] शम्ये चोद्वृहति वरुणस्य स्कम्भसर्जनी स्थ इतीति। शकटयुगे वहयोर्बलीवर्दयोर्गलबहिर्भागे काष्ठनि-

मिते शम्ये स्थाप्येते। ताभ्यां हृपयोरितस्ततो गमनं निवार्यते ततस्ते स्कम्भसर्जनीशब्देनोच्येते। हे शम्ये! युवां वरुणस्य स्कम्भसर्जनी स्थः। स्कम्भ रोधने। सर्ज अर्जने [धा० ७, ५०]। स्कम्भनं स्कम्भो रोधः स सर्ज्यते क्रियते याभ्यां ते स्कम्भसर्जन्यौ। विभक्तेः पूर्वसवर्णः। व्रियते वेष्ट्यते वस्त्रादिनेति वरुणशब्देनात्र वस्त्रबद्धः सोम उच्यते। वरुणदैवतत्वाच्च पश्चस्वपि मन्त्रेषु॥ का० [७, ८, २७—२८]। औदुम्बरीमासन्दीं नाभिदघ्नामरत्निमात्राङ्गीमुतामाहरन्ति चत्वारोऽभिस्पृशत्येनां वरुणस्य ऋतसदन्यसीतीति। हे आसन्दि! त्वं वरुणस्य सोमस्य सम्बन्धिनी ऋतसदन्यसि। ऋताय यज्ञाय सद्यते उपविश्यते यस्यां सा ऋतसदनी। करणाधिकरणयोरिति [पा० ३, ३, ११७] ल्युप्रत्ययः। ऋतं यज्ञस्तन्निमित्तमर्थमुपवेशनस्थानभूतासीत्यर्थः॥ का० [७, ८, २९] कृष्णाजिनमस्यामास्तृणाति वरुणस्य ऋतसदनमसीतीति। हे कृष्णाजिन! वरुणस्य बद्धस्य सोमस्य ऋतसदनं यज्ञार्थमुपवेशनस्थानमसि॥ का० [७, ८, ३०]। तस्मिन् सोमं निदधाति वरुणस्य ऋतसदनमासीदेतीति। हे सोम! त्वं वरुणस्य वस्त्रबद्धस्य तव ऋतसदनं यज्ञार्थमुपवेशनस्थानभूतमासन्दीस्थितं कृष्णाजिनमासीद सुखेनोपविश॥३६॥

या ते धामानि हविषा यजन्ति ता ते विश्वा परिभूरस्तु यज्ञम्॥ गयस्फानः प्रतरणः सुवीरोऽवीरहा प्रचरा सोम दुर्यान्॥ ३७॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां चतुर्थोऽध्यायः॥ ४॥

का० [७, ८, ३१] या त इति वाचयतीति। सोमदेवत्या त्रिष्टुप् गोतमदृष्टा। हे सोम! ते तव या यानि धामानि प्रातःसवनादीनि स्थानानि प्राप्येति शेषः। हविषा त्वदीयरसरूपेण यजन्ति ऋत्विजो यागं कुर्वन्ति। यज्ञमभिलक्ष्येति शेषः। ते तव ता तानि विश्वा विश्वानि सर्वाणि स्थानानि परिभूरस्तु। परितो भवति प्राप्नोति परिभूः। भू प्राप्तौ। भवान् परितः प्राप्तवान् भवतु। ऋत्विजो येषु स्थानेषु यजन्ति तानि त्वं प्राप्नुहीत्यर्थः। यद्वा ऋत्विजो यानि धामानि प्राप्य यजन्ति तानि सर्वाणि ते तव यज्ञं परिभूरस्तु यज्ञं परितो भवितॄणि यज्ञव्यापकानि सन्तु। नपुंसकबहुवचनस्थाने पुंलिङ्गैकवचनमार्षम्। किञ्च हे सोम! त्वं दुर्यान् गृहान् प्रचर प्राप्नुहि। दुर्या इति गृहनाम [निघ० ३, ४, ८]। द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] संहितायां प्रचरेति दीर्घः। किम्भूतस्त्वम्। गयस्फानः गय इति गृहनाम [निघ० ३, ४, १]। स्फायी वृद्धौ। गयान् स्फाययति गयस्फानः गृहाभिवर्धकः। प्रतरणः प्रकर्षेण तरन्त्यापदो येन स प्रतरणः। यद्वा प्रतारयति यज्ञपारं प्रापयतीति प्रतरणः। सुवीरः शोभनास्त्वत्प्रसादलब्धा वीरा अस्मत्पुत्रपौत्रा यस्य तव स त्वं सुवीरः। अवीरहा न वीरान् हन्तीति वीराणां परिपालक इत्यर्थः ॥३७॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
शालागमादाचनान्तश्चतुर्थोऽध्याय ईरितः ॥ ४ ॥

पञ्चमोऽध्यायः ।

अग्नेस्तनूरसि विष्णवे त्वा सोमस्य तनूरसि विष्णवे त्वातिथेरातिथ्यमसि विष्णवे त्वा श्येनाय त्वा सोमभृते विष्णवे त्वाग्नये त्वा रायस्पोषदे विष्णवे त्वा ॥ १ ॥

चतुर्थेऽध्याये सर्त्विग्यजमानस्य शालाप्रवेशमारभ्य क्रीतसोमस्य शालाप्रवेशपर्यन्ता मन्त्रा उक्ताः ॥ अथ पञ्चमोऽध्यायस्तत्रादौ आतिथ्येष्टौ हविर्ग्रहणादिमन्त्रा उच्यन्ते ॥ का० [८, १, ४] निर्वपेदग्नेस्तनूरिति पञ्चकृत्वः प्रतिमन्त्रमिति ॥ पञ्च यजूंषि वैष्णवानि ॥ हे हविः ! त्वमग्नेस्तनूरसि अग्निसञ्ज्ञो यो देवः सोमस्य राज्ञो भृत्यस्तस्य गायत्रीच्छन्दोऽधिष्ठातुस्तनूः शरीरं भवसि तृप्तिजनकत्वात् तथाविध हे हविः विष्णवे बहुयज्ञव्यापिने सोमाय सोमप्रीत्यर्थं त्वा त्वां निर्वपामीति शेषः ॥ सोमस्य तनूरसि । सोमसञ्ज्ञः कश्चित्सोमस्य राज्ञो भृत्यस्त्रिष्टुप्छन्दोऽधिष्ठाता तस्य तृप्तिहेतुत्वात्तनूरसि । अन्यत् पूर्ववत् ॥ अतिथेरातिथ्यमसि । अतिथिसञ्ज्ञः सोमराजानुचरो जगतीच्छन्दोऽधिष्ठाता । हे हविः ! त्वमतिथेरतिथिसञ्ज्ञस्य सोमभृत्यस्य आतिथ्यमसि आतिथ्यनामकसंस्काररूपमसि । तिथिविशेषं विनैवातिक्षुधया पीडिते विप्रेऽतिथौ समागते तत्सत्काराय क्रियमाणः पादक्षालनभोजनसंवाहनादिसंस्कार आतिथ्यमुच्यते । अतिथेरिदमातिथ्यम् अतिथेर्ञ्य इति [पा० ५, ४, २६] ञ्यप्रत्ययः । विष्णवे त्वां निर्वपामीति पूर्ववत् ॥ श्येनाय त्वा सोमभृते । श्येनो नाम देवः सोमराजानुचरः स्वर्गात्सोमाहर्ता श्येनरूप-

धारिगायत्र्यधिष्ठाता तस्मै श्येनाय विष्णवे सोमाय च त्वां निर्वपामि। किम्भूताय श्येनाय सोमभृते सोमं हरति आनयतीति सोमहृत्तस्मै। हृग्रहोर्भश्छन्दसीति [पा० का० ८, २, ३२ वा० १] हरतेर्हस्य भः। सोमानयनकर्ते। तथा च श्रुतिः [३, ४, १, १२]। सा यद्गायत्री श्येनो भूत्वा दिवः सोममाहरदिति॥ अग्नये त्वा रायस्पोषदे। रायस्पोषं धनपुष्टिं ददाति रायस्पोषदाः तस्मै। क्विप्प्रत्ययः। राज्ञो धनं क्रयविक्रयादिना बहुधा पोषयित्वा राज्ञेऽर्पयति स रायस्पोषदाः अग्निसञ्ज्ञोऽपरः सोमानुचरोऽस्ति अनुष्टुप्छन्दोऽधिष्ठाता देवः तस्मै धनपुष्टिदायिनेऽग्नये हे हविः ! त्वा त्वां गृह्णामि। विष्णवे त्वेति पूर्ववत्॥ विष्णुशब्दाभिधेयस्य सोमस्य राज्ञो हविषा तदनुचराणामग्न्यादिदेवानां तद्द्वारा तत्सम्बन्धिनां गायत्र्यादिच्छन्दसां च तृप्तिर्भवति। तदाह तित्तिरिः। यावद्भिर्वै राजानुचरैरागच्छति सर्वेभ्यो वै तेभ्य आतिथ्यं क्रियते छन्दाᳪसि खलु वै सोमस्य राज्ञोऽनुचराणीति॥ १॥

अ॒ग्नेर्ज॒नित्र॑मसि। वृष॑णौ स्थः। उ॒र्वश्य॑सि। आ॒युर॑सि। पु॒रू॒रवा॑ असि। गा॒य॒त्रेण॑ त्वा॒ छन्द॑सा मन्थामि। त्रैष्टु॑भेन त्वा॒ छन्द॑सा मन्थामि। जाग॑तेन त्वा॒ छन्द॑सा मन्थामि॥२॥

अथाग्निनयनमन्त्राः॥ का० [५, १, २८] अग्नेर्जनित्रमिति शकलमादाय वेद्यां करोतीति॥ शकलदैवतं यजुः। हे शकल। त्वमग्नेर्जनित्रं जननाधारभूतमसि। जायतेऽस्मिन्निति जनित्रम्॥ का० [५, १, २८] वृषणा-

विति कुशतरुणे तस्मिन्निति । तस्मिन् शकले करोतीत्यर्थः । मन्त्रार्थस्तु । हे दर्भौ ! युवां वृषणौ सेक्तारौ स्थः भवथः । वर्षत इति वृषणौ । कनिन्प्रत्ययः । यथा पुत्रजननाय स्त्रीपुरुषौ वीर्य्यस्य सेक्तारौ तद्वद्युवामप्यरण्योरग्निजननसामर्थ्यसम्पादकावित्यर्थः ॥ का० [५, १, ३०] उर्वश्यसीत्यधरारणिं तयोरिति । शकलस्यापितयोर्दर्भयोरधरारणिं निदध्यादिति सूत्रार्थः ॥ हे अधरारणे ! त्वमुर्वशी असि । यथोर्वशी पुरूरवोनृपस्य भोगायाधस्ताच्छेते तद्वत्त्वमधोऽवस्थितासीत्यर्थः ॥ का० [५, १, ३१] आयुरसीत्युत्तरयाज्यस्थालीं सꣳस्पृशेति । उत्तरारण्याज्यस्थालीं स्पृशेदिति सूत्रार्थः ॥ हे स्थालीगताज्य ! त्वमायुरसि अरणिद्वयेन जनिष्यमाणस्याग्नेरायुःप्रदं भवसि ॥ का० [५, १, ३२] पुरूरवा इत्यभिनिधानं तयेति । अधरारणेरभिमुखीमुत्तरारणिं निदध्यादिति सूत्रार्थः ॥ हे उत्तरारणे ! त्वं पुरूरवा असि यथा पुरूरवा नृप उर्वश्या अभिमुख उपरि वर्त्तते तथा त्वमपीत्यर्थः । उर्वशीत्यादिमन्त्रत्रयं श्रुत्या व्याख्यातम् [३, ४, १, २२] । उर्वशी वा अप्सराः पुरूरवाः पतिरथ यत्तस्मान्मिथुनादजायत तदायुरिति । का० [५, २, २] मन्थति गायत्रेणेति प्रतिमन्त्रं त्रिः प्रदक्षिणमिति । मन्त्रत्रयेणारण्योर्मन्थनं कुर्यात् ॥ हे अग्ने ! गायत्रेण छन्दसा गायत्रीच्छन्दोऽभिमानिना देवेनाहं त्वा त्वां मथ्नामि अरण्योर्मन्थनेनोत्पादयामि । एवमुत्तरावपि मन्त्रौ योज्यौ ॥२॥

भवतं नः समनसौ सचेतसावरेपसौ ।
मा यज्ञꣳ हिꣳसिष्टं मा यज्ञपतिं जातवेदसौ
शिवौ भवतमद्य नः ॥ ३ ॥

का० [५, २, ३] भवतं न इति प्रास्यतीति । मन्थनो-

त्वमग्निमाहवनीये प्रास्यतीत्यर्थः॥ पङ्क्तिः। यस्याः अष्टार्णाः पञ्च पादाः सा पङ्क्तिः। अत्र तु तृतीयः षडक्षरः चतुर्थो दशार्णः॥ निर्मथ्याहवनीयावग्नी देवते। हे जातवेदसावग्नी! नोऽस्मदर्थं युवामीदृशौ भवतम्। किंभूतौ युवाम्। समनसौ मनसा सहितौ। तथा सचेतसौ समानं चेतो ययोस्तौ परस्परं समानचित्तयुक्तौ। अन्यविषयं मनः परित्यज्यास्मदनुग्रहाभिमुखत्वं समनस्त्वम् अनुग्रहे परस्परविप्रतिपत्तिराहित्यं सचेतस्त्वम्। तथा अरेपसौ पापरहितौ प्रमादादस्माभिः कृतेऽपि पापे कोपाभावः पापराहित्यम्। तदेव स्पष्टयति। यज्ञमस्मत्कर्म मा हिꣳसिष्टं मा विनाशयतं यज्ञपतिं यजमानं च मा हिꣳसिष्टम्। तथा अद्यास्मिन्ननुष्ठानदिने नोऽस्मदर्थं शिवौ शान्तौ कल्याणकारिणौ भवतं पूर्वोक्तविधिना॥ ३॥

अ॒ग्नाव॒ग्निश्च॑रति॒ प्रवि॑ष्ट॒ ऋषी॑णां पु॒त्रो अ॑भिशस्ति॒पावा॑। स नः॑ स्यो॒नः सु॒यजा॑ यजे॒ह दे॒वेभ्यो॑ ह॒व्यꣳ सद॒मप्र॑युच्छ॒न्त्स्वाहा॑॥ ४॥

का० [५, २, ६] अग्नावग्निरिति जुहोति स्वाध्वः स्रुवेणेति॥ विराट्। दशाक्षरैश्चतुर्भिः पादैर्विराट्। अत्र द्वितीयतुर्यावेकादशार्णौ ततो द्व्यधिका॥ अग्निर्मथ्यमानोऽग्नावाहवनीये प्रविष्टः सन् चरति हविर्भक्षयति। चर गतिभक्षणयोः। किंभूतोऽग्निः ऋषीणां पुत्रः ऋत्विजो वेदविदः ऋषयः तैरुत्पादितत्वात् तेषां पुत्रवत् पुत्रः। अभिशस्तिपावा अभिशस्तिरैकल्यनिमित्तोऽभि ... पाति रक्षतीत्यभिशस्तिपावा। आतो मनिन्क्वनिब्वनिपश्च [पा० ३, २, ७४] वनिप्प्रत्ययः। हे अग्ने! स तथाविधस्त्वं नोऽस्माकं

दयं स्योनः सुखरूपः सन् सुयजा शोभनयागेन इहास्मिन् स्थाने देवेभ्यः इन्द्रादिभ्यः हव्यं सोमादिरूपं यज देहि प्रक्षहत्त हविर्देवान् प्रापयेत्यर्थः। किं कुर्वन्। सदं सदा अप्रयुच्छन् अप्रमाद्यन्। युच्छ प्रमादे। स्वाहा इदमाज्यं तुभ्यं हुतमस्तु। यद्वा सोऽग्निर्नो हविर्देवेभ्यो यज यजतु ददात्विति पुरुषव्यत्ययेन वा योजना ॥ ४ ॥

आपतये त्वा परिपतये गृह्णामि तनूनप्त्रे शाक्वराय शक्वन ओजिष्ठाय। अनाधृष्टमस्यनाधृष्यं देवानामोजोऽनभिशस्त्यभिशस्तिपा अनभिशस्तेन्यमञ्जसा सत्यमुपगेषᳪ स्विते मा धाः ॥ ५ ॥

का० [८, १, १८—२०]। ध्रौवं व्रतप्रदाने गृह्णात्यापतय इति द्विव स्वाध्याः सुवेणेति। व्रतं प्रदीयते येन पात्रेण तत्र पात्रे ध्रुवास्थमाज्यं गृह्णीयादिति सूत्रार्थः॥ वायुदेवत्यं यजुः। आ समन्तात् पतति गच्छतीत्यापतिः सततगतिर्वायुस्तस्मै हे आज्य ! त्वां गृह्णामि॥ किम्भूताय। परिपतये परितः पततीति परिपतिस्तस्मै सर्वव्यापिने॥ तथा तनूनप्त्रे। तनोति विस्तारयति विश्वमिति तनूरात्मा तस्य नप्त्रे पौत्राय॥ शाक्वराय शक्नुवन्ति स्वातु भूतानि यत्र स शक्वर आकाशस्तस्यापत्यं शाक्वरस्तस्मै। तस्माद्वैतस्मादात्मन आकाशः सम्भूत आकाशाद्वायुरिति श्रुतेः [तैत्ति० आरण्य० ८, १] ॥ तथा शक्वने। शक्नोति सर्वं कर्त्तुमिति शक्वा तस्मै। अन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति [पा० ३, २, ७५] वनिप्॥ ओजिष्ठाय। ओजो बलमस्यास्तीत्योजस्वी। अतिशायिनेऽधा-

विरोधेन निन्दनं तस्मात् पाति रक्षतीत्यभिशस्तिपाः । पुंस्त्वं छान्दसम् ॥ अनभिशस्तेन्यम् अनभिशस्ते अनिन्दिते स्वर्गादौ नयतीत्यनभिशस्तेनीः । द्वितीया प्रथमार्थे । पुंस्त्वं व्यत्ययेन ॥ यतस्त्वमीदृशमसि अतो हे तानूनप्त्राज्याहस्तलिक् अञ्जसा ऋजुमार्गेण मानसकौटिल्यरहितेन सत्यमाज्यस्पर्शरूपं शपथमुपगेषमुपगच्छेयम् । उपपूर्वस्य गायतेर्लेट्युत्तमैकवचने सिब्बहुलं लेटीति [पा० ३, १, ३४] सिपि इडागमे लेटोऽडाटावित्यडागमे [पा० ३, ४, ९४] च रूपम् इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९७] इलोपः । किञ्च हे आज्य ! सिते शोभनमार्गे यज्ञकर्मणि मा मां त्वं धाः धेहि स्थापय । दधातेर्लुङि मध्यमैकवचनेऽडभावे रूपम् ॥५॥

अग्ने॑ व्रतपास्त्वे व्र॑तपा या तव॑ त॒नूरि॒यꣳ सा मयि॒ यो मम॑ त॒नूरे॒षा सा त्वयि॑ । स॒ह नौ॑ व्रतपते व्र॒तान्यनु॑ मे दी॒क्षां दी॒क्षाप॑ति॒र्मन्य॑ता॒मनु॒ तप॒स्तप॑स्पतिः ॥ ६ ॥

का० [८, २, ४] अग्ने व्रतपा इत्याहवनीये समिधमाधायेति ॥ आग्नेयं यजुः । यजमानोऽनेन यजुषाग्निशरीरात्मशरीरयोर्व्यत्ययं करोति । हे व्रतपाः सर्वेषां व्रतानां पालकाग्ने ! त्वे व्रतपाः त्वमस्मदीयस्य वर्त्तमानव्रतस्य पालको भवसीति शेषः । विभक्तेः शे आदेशे त्वे इति रूपम् । तव तथाविधस्य व्रतपालकस्य या तनूः शरीरमस्ति सेयं तनूर्मयि भवत्विति शेषः । यो या उ या च मम तनूः मदीयं शरीरं सैषा तनूस्त्वयि भवतु । तथा सति हे व्रतपते ! व्रतपालकाग्ने ! व्रतान्यनुष्ठेयानि कर्माणि नौ अग्नियजमानयोः सह प्रवर्त्तन्ता-

मिति शेषः । यावान् व्रतेषु ममादरस्तावानेव तवापि भव त्वित्यर्थः । किञ्च । दीक्षापतिर्दीक्षायाः पालकः सोमो मे मम दीक्षामनुमन्यताम् । तथा तपस्पतिः उपसद्रूपस्य तपसः पालकः सोमः तपः मदीयमुपसद्रूपमनु मन्यतामित्यनुवर्त्तते ॥ ६ ॥

अꣳशुरꣳशुष्टे देव सोमाप्यायतामिन्द्रायैकधनविदे । आ तुभ्यमिन्द्रः प्यायतामा त्वमिन्द्राय प्यायस्व । आप्याययास्मान् सखीन् सन्या मेधया स्वस्ति ते देव सोम सुत्यामशीय ॥ एष्टा रायः प्रेषे भगाय ऋतमृतवादिभ्यो नमो द्यावापृथिवीभ्याम् ॥ ७ ॥

का० [८, २, ६] यजमानषष्ठाः सोममाप्याययन्त्यꣳशुरꣳशुरिति ॥ प्रकृतिः चतुरवसाना सोमदेवत्या । अन्त्योऽर्धर्चो लिङ्गोक्तदेवतः । चतुरष्टोत्यचरा प्रकृतिः । तत्र मन्त्रद्वयम् ॥ सोमवल्ल्या अवयवोऽꣳशुरुच्यते । वीप्सा सर्वसंग्रहार्था । हे सोम देव ! ते तवांशुरꣳशुः सर्वोऽप्यवयव इन्द्राय इन्द्रप्रीत्यर्थमाप्यायतां वर्धतां चिरावस्थानेन यः सोमावयवो म्लानः शुष्कश्च तदुभयं मन्त्रेणाप्यायितं भवति । तदाह तित्तिरिः । यद्वस्य शुष्यति यन्म्लायते तदेवास्यैतेनाप्याययतीति ॥ किम्भूतायेन्द्राय । एकधनविदे एकं मुख्यं धनं सोमरूपं विन्दते लभते स एकधनवित् यद्वा सोमकण्डनाय ग्रैजलमानीयते ते कुम्भा एकधनाः एकं धनं सोमरूपं येषेति तान् वेत्ति जानातीति सोमकण्डनाय जलकुम्भा आनीता इति जानातीत्यर्थः ॥ किञ्च हे सोम ! तुभ्यं त्वत्पानार्थमिन्द्र

आप्यायतां वर्धताम् तथा हे सोम! त्वमपि इन्द्रायेन्द्रपानायाप्यायस्व सर्वतो वृद्धो भव। अनेनोभयोरपि वृद्धिरुक्तेति। तदाह तित्तिरिः। उभावेवेन्द्रञ्च सोमं चाप्याययतीति ॥ किञ्च हे सोम! सखीन् सखित्वमापन्नानस्मानृत्विजः मेध्या मेधया चाप्यायय प्रवर्धय। सनिर्धनदानं मेधार्थधारणशक्तिः। ऋत्विजो वा अस्य सखाय इत्युक्तेः सखिशब्देन ऋत्विजः। किञ्च हे सोम देव! ते तव स्वस्ति क्षेमोऽस्तु तव प्रसादादहं सुत्यां सोमाभिषवक्रियां समाप्तिदिनमयीय प्राप्नुयाम् ॥ का० [८, २, ८] प्रत्येत्य प्रस्तरे निह्नुवत उत्तानहस्ता दक्षिणोत्ताना वेष्टा राय इति। सर्वेऽपि ऋत्विजः प्रस्तरे निजहस्तानुत्तानान् कृत्वा दक्षिणहस्तं चोत्तानमुपर्यवस्थाप्य निह्नुवते सोमं परिचरन्तीति सूत्रार्थः ॥ रायो धनानि एष्टाः आ समन्तादिष्टा अस्माकमपेक्षिताः। सोम! त्वत्प्रसादादस्माकं रायः सन्त्विति भावः ॥ यद्वा रायः दक्षिणालक्षणा एष्टाः आ समन्ताद्दत्ताः यजते रूपम् दक्षिणा दास्यन्त इति भावः। किमर्थं प्रेषे भगाय। प्रकर्षेणेष्यत इति प्रेट्। तस्मै प्रेष्यमाणाय भगायैश्वर्याय ॥ यद्वा प्रकर्षेण इषे अन्नाय भगाय च ॥ किञ्च ऋतवादिभ्योऽग्निहोत्रिभ्यः ऋतमवश्यभाविफलोपेतं कर्म सम्पादयेति शेषः। ऋतं सत्यं वदन्तीति ऋतवादिनः ॥ यद्वा षष्ठ्यर्थे चतुर्थी ऋतवादिनामस्माकमृतं कर्मफलमस्त्विति शेषः ॥ द्यावापृथिवीभ्यां तदभिमानिदेवताभ्यां नमोऽस्तु। तयोरनुग्रहेण यजमानायाविघ्नस्थितिर्भवतीति नमस्क्रियते। तदाह तित्तिरिः। द्यावापृथिवीभ्यामेव नमस्कृत्यास्मिन् लोके प्रतितिष्ठतीति ॥ ७ ॥

या ते अग्नेऽयःशया तनूर्वर्षिष्ठा गह्व-

रेष्ठा। उग्रं वचो अपावधीत्त्वेषं वचो अपावधीत् स्वाहा। या ते अग्ने रजःशया तनूर्वर्षिष्ठा गह्वरेष्ठा उग्रं वचो अपावधीत्त्वेषं वचो अपावधीत् स्वाहा। या ते अग्ने हरिशया तनूर्वर्षिष्ठा गह्वरेष्ठा उग्रं वचो अपावधीत्त्वेषं वचो अपावधीत् स्वाहा॥ ८॥

का० [८, २, २५] उपसदं जुहोति स्रुवेण या त इति। आग्नेयानि त्रीणि यजूंषि। अत्रेयमाख्यायिका अस्ति। देवैः पराजिता असुरास्तपस्तप्त्वा त्रैलोक्ये त्रीणि पुराणि चक्रुर्लोहमयीं भूमौ राजतीमन्तरिक्षे हैमीं दिवि। तदा देवैस्ता दग्धुमुपसदाग्निराराधितस्तत उपसद्देवतारूपोऽग्निर्यदा तासु पूर्षु प्रविश्य ता ददाह तदा तिस्रः पुरोऽग्नेस्तनवोऽभूवन्। तदभिप्रेत्यायं मन्त्रः॥ हे अग्ने! या ते तवायःशया तनूः। अयसि शेते इत्ययःशया लोहमयीत्यर्थः। लोहमयपुरव्यापित्वेन तद्रूपा सती॥ वर्षिष्ठा देवानामतिशयेनाभिमतफलवर्षिणी॥ तथा गह्वरेष्ठा गह्वरे असुराणां विषमे देशे तिष्ठतीति गह्वरेष्ठा। हलदन्तात्सप्तम्याः संज्ञायामिति [पा० ६, ३, ९] विभक्तेरलुक्॥ सा ते तनूरुग्रं वचोऽपावधीत्। छिन्धि भिन्धीत्यादिकमसुरप्रोक्तं तीव्रं वचनं विनाशितवती॥ तथा त्वेषं वचः असुरोक्तं देवाधिक्षेपरूपं प्रदीप्तं वाक्यमपावधीत्॥ स्वाहा तथाविधोपकाराय तुभ्यमग्नये हविर्दत्तम्। ततोऽसुरा एषु लोकेषु पुरश्चक्रिरे अयस्मयीमेवास्मिन् लोके रजतामन्तरिक्षे हरिणीं दिवीत्यादिश्रुत्या [३, ४, ४, ३] मितिहासो निरूपितः॥ उग्रत्वेषवचसोरर्थान्तरम्।

असुरैः पराजिता देवा अन्नपाने अलभमानाः क्षुत्पिपासाभ्यां वयं पीडिता इति यदूचुस्तदुग्रं वचः। तथा किं वा वीरहत्यादि महापातकमस्माभिः कृतमिति क्लिश्यन्तो यद्वाक्यं सन्तापहेतुत्वेन दीनमूचुस्तत्त्वेषं वचः। तदाह तित्तिरिः। अशनायापिपासे ह वा उग्रं वच एनश्च वै वीरहत्यञ्च त्वेषं वच इति। का० [८, २, १९] एवमितरे अन्वहए रजःशयाए हरिशयां चेति। यथा प्रथमदिने या ते अग्नेऽयःशयेत्युपसदेवमितरे द्वितीयतृतीये उपसदौ द्वितीयतृतीयदिनयोरजुतिष्ठेत्। द्वितीयस्यामुपसदि रजःशयेति तृतीयोपसदि हरिशयेति मन्त्रभेद इति सूत्रार्थः। रजःशया रजतमयी। हरिशया हिरण्मयी। अन्यत् पूर्ववत्॥ ८॥

त॒प्ताय॑नी मेऽसि। वि॒त्ताय॑नी मेऽसि। अव॑तान्मा नाथि॒तात्। अव॑तान्मा व्यथि॒तात्। वि॒देद॒ग्निर्न॒भो नाम॑। अग्ने॑ अङ्गिर॒ आयु॑ना॒ नाम्नेहि॑। योऽस्यां॑ पृथि॒व्यामसि॒ यत्तेऽनाधृष्टं॒ नाम॑ य॒ज्ञियं॒ तेन॒ त्वाद॑धे। वि॒देद॒ग्निर्न॒भो नाम॑। अग्ने॑ अङ्गिर॒ आयु॑ना॒ नाम्नेहि॑। यो द्वि॒तीय॑स्यां पृथि॒व्यामसि॒ यत्तेऽनाधृष्टं॒ नाम॑ य॒ज्ञियं॒ तेन॒ त्वाद॑धे। वि॒देद॒ग्निर्न॒भो नाम॑। अग्ने॑ अङ्गिर॒ आयु॑ना॒ नाम्नेहि॑। यस्तृ॒तीय॑स्यां पृथि॒व्यामसि॒ यत्तेऽनाधृष्टं॒ नाम॑ य॒ज्ञियं॒ तेन॒ त्वाद॑धे। अनु॑ त्वा दे॒ववी॑तये॥ ९॥

का० [५, ३, २०—२५] शम्यामादाय चात्वालं मिमीते पूर्वोत्करात् सञ्चरं परिहाप्य शम्यामुदीचीं निदधाति पुरस्ताच्च दक्षिणतः प्राचीमुत्तरतश्च स्फ्येनान्तर्लिखति तप्तायनीति प्रतिमन्त्रमिति। उत्तरवेदिनिचयार्थं यत्र भूप्रदेशे मृदं खनति स प्रदेशश्चात्वाल उच्यते। तत्रोत्करात् पूर्वस्यां सञ्चरपरिहारेणोदगग्रां शम्यां निधाय तत्प्रमाणां तत्पूर्वपार्श्वे स्फ्येन रेखां कुर्यात् तथा तत्पूर्वपार्श्वे तथैव शम्यां निधाय रेखां कुर्यात् अभ्यन्तरे एवं दक्षिणोत्तरयोरपि प्रागग्रां शम्यां निधाय रेखाद्वयं कुर्यादिति सूत्रार्थः॥ अस्यां कण्डिकायां चतुर्दश यजूंषि। तत्राद्यानि चत्वारि पृथिवीदेवत्यानि॥ अत्र प्रथमं परिलिखति। हे पृथिवि! त्वं मे ममानुग्रहार्थं तप्तायनी असि। तप्तं पुरुषमयति प्राप्नोतीति तप्तायनी। यो हि दरिद्रः धनरहितोऽहमिति सन्तप्यते तं तापोपशान्त्यर्थं प्राप्नोषीत्यर्थः। यद्वा तप्तः सञ्चरो यस्यामयति सा तप्तायनी ममासि॥ द्वितीयं लिखति। वित्तार्थं नरो यस्यामेतीति वित्तायनी। यद्वा वित्तार्थं निर्धनं पुरुषमयतीति वित्तायनी। पृथिव्यां हि प्राप्तायां सस्यनिष्पत्तिद्वारा सद्धनं लभते॥ तृतीयं परिलिखति। हे पृथिवि! नाथितात् याचितात् मा मां त्वम् अवतात् रक्ष। तुह्योस्तातङ्ङिति *[पा० ७, १, ३५] हेस्तातङादेशः। यथा कमपि* न याचे तथा मां कुर्वित्यर्थः। नाथतिधातुर्याच्ञार्थः॥ चतुर्थं परिलिखति। व्यथ भयचलनयोः। व्यथितात् भयाच्चलनात् स्थानभ्रंशाच्च मा मामवतात् रक्ष॥ का० [५, ३, २६] विदेदग्निरिति चात्वाले प्रहरति स्फ्येनेति। प्रहरति खनित्वा खनेदित्यर्थः॥ आग्नेयं यजुः। हे चात्वालगतमृत्तिके नभो नामाग्निर्नभःशब्दवाच्यस्त्वदधिष्ठाताग्निर्विदेत्त्वां

जानीयात्। मया खन्यमानां त्वां त्वदधिष्ठातानुजानात्वित्यर्थः। अग्निनामोच्चारणपुरःसरं प्रहरेत्। तथा च श्रुतिः [३, ५, १, ३१]। स वा अग्नीनामैव नामानि गृह्णन् हरतीति॥ का० [५, १, २७] अग्ने अङ्गिर इति पुरीषं प्रहरतीति। पुरीषं खाता खनत्॥ हे अग्ने! हे अङ्गिरः! अङ्गिगतिरस्यास्तीति अङ्गिराः। मत्वर्थे रसप्रत्ययः। तत्सम्बोधनम्। हे अग्ने! त्वमायुना नाम्नाभिहितः सन् एहि गच्छ। एति गच्छतीत्यायुरग्नेर्नाम। अधिष्ठातर्यागत एवाधिष्ठेयमागच्छतीत्यग्नेरागमनादिकं प्रार्थ्यते॥ का० [१, ५, २८] योऽस्यामिति निवपति पूर्वार्धे अङ्कुसहितमिति। उत्तरवेदिस्थाने मृदं निक्षिपेदित्यर्थः। हे अग्ने! यस्त्वमस्यां दृश्यमानायां पृथिव्यां भूमावसि। किञ्च ते तव यज्ञियं यज्ञयोग्यं यत् नामाग्निरिति प्रसिद्धमनाधृष्यं केनापि याज्ञिकेनातिरस्कृतं तेन त्वादधे तेन नाम्ना युक्तं त्वां स्थापयामि॥ का० [५, ३, ३०—३१] एवं द्विरपरं द्वितीयस्यां तृतीयस्यामिति विशेष इति। यथा पूर्वैस्त्रिभिर्मन्त्रैः खात्वा हृत्वा मृदमक्षिप्ता विद्ययैतत्त्रितयं पुनरपि द्विः कुर्यादिति मन्त्रयोः तत्रास्यामिति पदस्थाने द्वितीयस्यां तृतीयस्यामिति पाठविशेष इति सूत्रार्थः॥ यद्यपि पृथिवीशब्देन भूमिरेव तथापि द्वितीयस्यामिति तृतीयस्यामिति विशेषणत्वात् द्वितीया पृथिव्यन्तरिक्षं तृतीया पृथिवी द्यौः अन्यत् पूर्ववत् व्याख्येयम्॥ का० [५, ३, ३२] अनु त्वेति चतुर्थं यथार्थमाहृत्येति। यथा पूर्वस्मिन् पर्यायत्रये मृदाहृत्य प्रक्षिप्ता एवं चतुर्थमपि प्रक्षेपणपर्यन्तं मृदाहरणं कुर्यादिति सूत्रार्थः॥ देववीतये देवानां प्रीतये हे मृत्तिके! त्वा त्वामनु पूर्वोक्तमाहरणत्रयमनुसृत्याहरामीति शेषः॥ ८॥

सिंऽह्यसि सपत्नसाही देवेभ्यः कल्पस्व । सिंऽह्यसि सपत्नसाही देवेभ्यः शुन्धस्व । सिंऽह्यसि सपत्नसाही देवेभ्यः शुम्भस्व ॥ १० ॥

का० [५, ३, ३२] सिंऽह्यसीति व्यूहत्युत्तरवेदिंऽ शम्याःमात्रीमिति । विशेषेण पांसुभिः समां करोति ॥ त्रयाणां वेदिर्देवता । वाक्पूर्वमसुरेभ्यः क्रुद्धा सिंऽही भूत्वा चचारेतीतिश्रुतेः [३, ५, १, ३२]। सा वेदिमन्त्रेणूच्यते । हे उत्तरवेदे ! या त्वं सिंही सिंहसमाना भूत्वा सपत्नसाही सपत्नान् सहतेऽभिभवतीति सपत्नसाही कर्मस्थान् शत्रूणामभिभवित्री असि भवसि । अतो देवेभ्यः देवोपकारार्थं कल्पस्व समर्था उत्तरवेदिरूपेण क्लृप्ता भव ॥ का० [५, ३, ३७] प्रोक्षत्युत्तरवेदिंऽ सिकताश्च प्रकिरति सिंऽह्यसीति प्रतिमन्त्रमिति । हे उत्तरवेदे ! शुन्धस्व शुद्धा भव । शुन्ध शुद्धौ अन्यत् पूर्ववत् । हे उत्तरवेदे ! त्वं शुम्भस्व सिकताप्रक्षेपेण शोभिता भव । अन्यत् पूर्ववत् । शुम्भतिरलङ्कारार्थः ॥१०॥

इन्द्रघोषस्त्वा वसुभिः पुरस्तात्पातु । प्रचेतास्त्वा रुद्रैः पश्चात्पातु । मनोजवास्त्वा पितृभिर्दक्षिणतः पातु । विश्वकर्मा त्वादित्यैरुत्तरतः पातु । इदमहं तप्तं वार्बहिर्धा यज्ञान्निःसृजामि ॥ ११ ॥

का० [५, ४, ११] वेद्यन्तरे खिल्वोदकमुत्तरवेदिं प्रोक्षतीन्द्रघोष इति प्रतिमन्त्रं प्रतिदिशं यथालिङ्गमिति ॥ चतुर्णां यजुषामुत्तरवेदिर्देवता । इन्द्र इति शब्देन युक्तो विश्वे

कथने यो देवः सोऽयमिन्द्रघोषः वसुभिः अष्टसंख्याकैर्गणदेवैर्युक्तः सन् हे उत्तरवेदे ! त्वा त्वां पुरस्तात् पूर्वस्यां दिशि पातु रक्षतु ॥ प्रचेताः प्रकृष्टप्रज्ञो वरुणो रुद्रैरेकादशसंख्यैर्गणदेवैः सहितः पश्चात्पश्चिमायां दिशि त्वां पातु ॥ मनोजवाः मनोवद्वेगयुक्तो यमो देवः पितृभिः स्वर्लोकवासिदेवविशेषैर्युक्तो दक्षिणतः दक्षिणस्यां दिशि त्वा त्वां पातु ॥ विश्वकर्मा विश्वानि कर्माणि जगदुत्पत्त्यादीनि यस्य स विश्वकर्मा आदित्यैः द्वादशसंख्यैर्गणदेवैः सहित उत्तरतः उत्तरस्यां दिशि त्वां पातु ॥ एकदा असुरा देवान् हन्तुमागतास्तदा देवसेनाधिपतय इन्द्रघोषादयस्तत्सु दिक्षु तानसुरानपाकुर्वन्। तस्मादेतैर्मन्त्रैर्दिक्चतुष्टये रक्षा प्रार्थनीया। तदाह तित्तिरिः। असुरा यज्ञमुद्यम्य देवानभ्यायन्त तानिन्द्रघोषो वसुभिः पुरस्तादपानुददित्यादि ॥ का॰ [५, ४, १२] बहिर्वेदि शेषं निषिञ्चतीदमहं तप्तं वारिति ॥ असुरनिवारणाय येनोदकेन प्रोक्षणं कृतं तदुदकमुग्ररूपत्वात्तप्तमित्युच्यते। तप्तमिदं वाः उदकं प्रोक्षणशेषभूतं यज्ञात् बहिर्भावे यज्ञप्रदेशाद्वाह्यप्रदेशेऽहं निःसृजामि निक्षिपामि ॥ ११ ॥

सि॒ꣳह्य॑सि॒ स्वाहा॑। सि॒ꣳह्य॑स्यादित्य॒वनि॒ः स्वाहा॑। सि॒ꣳह्य॑सि ब्रह्म॒वनि॑ः क्षत्र॒वनि॒ः स्वाहा॑। सि॒ꣳह्य॑सि सुप्रजा॒वनी॑ रायस्पोष॒वनि॒ः स्वाहा॑। सि॒ꣳह्य॒स्याव॑ह दे॒वान् यज॑माना॒य स्वाहा॑। भू॒तेभ्य॑स्त्वा ॥ १२ ॥

का॰ [५, ४, १४] नाभ्याः श्रोण्यंसेषु पञ्चगृहीतं जुहो-

त्यक्षया दक्षिणेऽंसे श्रोण्याम् श्रोण्यामंसे मध्ये च हिरण्यं पश्यन् सिंह्यसीति। योऽयमुत्तरवेदेर्नाभ्याख्यो मध्यदेशस्तस्य श्रोण्यंसेषु आग्नेयेशकोणावंसौ वायव्यनैर्ऋतकोणौ श्रोणी तेषु चतुर्षु मध्ये च जुह्वां पञ्चवारं गृहीतेनाज्येन जुहुयात् कथम् अक्ष्णया कोणसूत्रप्रदेशेन। तद्यथा। प्रथमं दक्षिणेंऽसे तत उत्तरश्रोणौ ततो दक्षिणश्रोणौ तत उत्तरांसे ततो मध्ये। एवं पञ्चसु स्थानेषु हिरण्यं निधाय तदवलोकयन् पञ्चभिर्मन्त्रैर्जुहुयादिति सूत्रार्थः॥ पञ्च यजुषां वाग्देवता। पुरा कदाचिदुत्तरवेदिर्देवता केनापि निमित्तेन देवेभ्योऽपक्रम्यासुरानप्राप्योभयोर्देवासुरसेनयोर्मध्ये सिंहरूपं धृत्वा तस्थौ। तदर्थं मन्त्र आह। तदुक्तं तित्तिरिणा। तेभ्योऽपक्रम्योत्तरवेदिः सिंहीरूपं कृत्वोभयानन्तरातिष्ठदिति। तदभिप्रेत्य सिंही उच्यते। हे उत्तरवेदे। त्वं सिंह्यसि सिंहरूपा भवसि तादृश्यै तुभ्यं स्वाहा हविर्दत्तम्॥ सिंह्यसि किंभूता। आदित्यवनिः आदित्यान् वनुते सम्भजति प्रीणयतीत्यादित्यवनिः। अन्यत् पूर्ववत्। सिंह्यसि ब्रह्मवनिः क्षत्रवनिः ब्रह्म क्षत्रं च वनुत इति ब्राह्मणजातिक्षत्रियजात्योः प्रीणयितृत्वमत्र विशेषः॥ सिंह्यसि सुप्रजावनिः पुत्रपौत्रादिरूपायाः शोभनप्रजायाः सम्पादयित्री। रायस्पोषवनिः सुवर्णरजतादिधनपुष्टेः सम्पादयित्री। सिंह्यसियजमानाय यजमानोपकारार्थं देवानावहानयेति विशेषः॥ का० [५, ४, १५] भूतेभ्यस्त्वेति स्रुचमुद्यच्छतीति। भूतेभ्यः जरायुजाण्डजादिचतुर्विधभूतग्रामप्रीत्यर्थं हे होमविशिष्टाज्ययुक्ते जुहु! त्वामुद्यच्छामीति शेषः। तदाह तित्तिरिः। भूतेभ्यस्त्वेति स्रुचमुद्गृह्णाति य एव देवा भूतास्तेषां तद्भागधेयं भवति तानेव तेन प्रीणातीति॥ १२॥

ध्रुवोऽसि पृथिवीं दृꣳह। ध्रुवक्षिदस्यन्तरिक्षं दृꣳह। अच्युतक्षिदसि दिवं दृꣳह। अग्नेः पुरीषमसि ॥ १३ ॥

का॰ [५, ४, १६] नाभिं पैतुदारवैः परिदधाति पूर्ववद् ध्रुवोऽसीति प्रतिमन्त्रमिति। पीतुदारुर्देवदारुः तदीयैः परिधिभिरुत्तरवेदेर्मध्यदेशरूपां नाभिं परिदध्यात् पूर्ववत् दर्शपौर्णमासेष्टौ यथा पश्चिमदक्षिणोत्तरेषु तथात्रापीति सूत्रार्थः ॥ त्रयाणां परिधयो देवताः। हे मध्यम परिधे! त्वं ध्रुवः स्थिरोऽसि अतः पृथिवीं दृꣳह दृढीकुरु। हे दक्षिण परिधे! त्वं ध्रुवे स्थिरे यज्ञे क्षियति निवसति ध्रुवक्षिदसि तस्मादन्तरिक्षं दृढीकुरु॥ अच्युते विनाशरहिते यज्ञे क्षियति निवसतीत्यच्युतक्षित् हे उत्तरपरिधे! त्वं तादृशोऽसि तस्मात् दिवं द्युलोकं दृꣳह॥ का॰ [५, ४, १७] अग्नेः पुरीषमिति निवपति गुग्गुलुसुगन्धितेजनवृष्णेस्तुकाश्चापरि शौषण्या अभावेऽन्या इति। गुग्गुलुर्धूपद्रव्यं सुगन्धितेजनं तृणविशेषः वृष्णेः स्तुका अविरोमाणि। एतानि नाभौ प्रक्षिपेदिति सूत्रार्थः ॥ हे गुग्गुलुप्रभृतिसंभारसमूह! त्वमग्नेः पुरीषं पूरकमसि। पूरयतीति पुरीषम्। अग्नेर्हीतत् पुरीषं यत्संभारा इति तित्तिरिः ॥ १३ ॥

युञ्जते मन उत युञ्जते धियो विप्रा विप्रस्य बृहतो विपश्चितः। वि होत्रा दधे वयुनाविदेक इन्मही देवस्य सवितुः परिष्टुतिः स्वाहा ॥ १४ ॥

स्तुतौ कथं सामर्थ्यम्। तत्राह। यतः सवितुः प्रेरकस्यान्तर्यामिणो देवस्य परिष्टुतिः सर्वतोऽभ्रा स्तुतिः मही महती। तथा चाथर्वणिकाः। यः सर्वज्ञः सर्वविद्यस्य ज्ञानमयं तप इति। बृहदारण्यकेऽपि [मा० ४, २, २४। का० ४, ४, २१] स एव सर्वस्य वशी सर्वस्येशानः सर्वस्याधिपतिः सर्वमिदं प्रशास्ति यदिदं किञ्चेति॥ श्वेताश्वतराश्च। परस्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया चेति॥ यद्वास्य मन्त्रस्यार्थान्तरम्। विप्रा ऋत्विजो विपश्चितो यज्ञस्य। कर्मणीति शेषः। मनो धियो वाचश्च युञ्जते प्रयुञ्जते। यज्ञो वै विपश्चिदिति श्रुतेः [३, ५, ३, ११]॥ किम्भूतस्य विपश्चितः। विप्रस्य विशेषेण प्राति पूरयति फलमिति विप्रस्तस्य। फलदानं प्रति प्राप्तक्रियाशक्तेः। प्रा पूर्त्तौ। तथा बृहतः महतः सर्वसाधनसम्पन्नस्य। होत्रा होतारः सप्त वषट्कर्त्तारः विदधे विदधते स्वस्वकर्मणीति शेषः। पुरुषवचनव्यत्ययः॥ तन्मध्ये वयुनाविदेक इत् त्रिविदज्ञानवान् ब्रह्माख्य एक एव। सवितुर्देवस्य मही महती परिष्टुतिः स्तवनम्। ब्रह्माद्या ऋत्विजो यत्कर्म कुर्वते तत्सवितुः प्रेरणेनैवेति सवितुर्महती स्तुतिरित्यर्थः॥१४॥

इदं विष्णुर्विचक्रमे त्रेधा निदधे पदम्।
समूढमस्य पांसुरे स्वाहा॥ १५॥

का० [८, ३, ३१] दक्षिणे वर्त्मनि दक्षिणस्यानसो हिरण्यं निधायाभिजुहोतीदं विष्णुरिति। दक्षिणशकटसम्बन्धिदक्षिणचक्रमार्गे हिरण्यं निधाय तत्रैव होमः॥ विष्णुदेवत्या गायत्री मेधातिथिदृष्टा॥ विष्णुः त्रिविक्रमावतारं

अध्वरं कल्पयन्तौ इदं कर्म समर्थं कुर्वाथे ॥ किञ्च यज्ञमिममूर्ध्वं नयतमुपरिवर्त्तिदेवान् प्रति प्रापयतम् ॥ मा जिह्वरतं मा कुटिले भवतं ह्व कौटिल्ये धिअन्तस्य लुङि रूपम्। यद्वा ह्वल चलने मा चलतम् ॥ का० [८, ४, ४] स्वं गोष्ठमिति च खर्जतीति। प्रवर्त्तमानयोः शकटयोरक्षे खर्जति ध्वनिं कुर्वति सति स्वं गोष्ठमिति यजमानं वाचयेदिति सूत्रार्थः॥ दुर्यशब्दो गृहवाची। गृहा वै दुर्या इति श्रुतेः [३, ५, ३, १८]। तेन गृहसदृशे शकटे लक्ष्येते। हे देवी दुर्ये गृहसदृशशकटद्वयरूपे देवते! स्वं गोष्ठं स्वकीयं गोस्थानमावदतं सर्वतः कथयतं योऽयमक्षशब्दस्तेन यजमानस्य गृहं बहूनां गवां यथा स्थानं भवति तथा कथयतमित्यर्थः। युवाभ्यामुक्तार्थं तथैव स्यादिति भावः॥ किञ्च आयुर्मा निर्वादिष्टं यजमानस्य यावदायुरस्ति तावन्मैवं मा निराकार्ष्टम्। वदतेर्लुङि मध्यमद्विवचने रूपम्। यद्वा निकृष्टं पशुधनादिरहितं मा उच्चारयतम्॥ प्रजां मा निर्वादिष्टं यजमानस्य प्रजां पुत्रादिरूपां मा निराकार्ष्टम्। अनेनाक्षशब्देनायुःप्रजयोर्निराकरणं मा भूदिति भावः। उभयवचो योऽक्षः स दुष्टवाक् वरुणदेवरूपः। तदाह श्रुतिः [३, ५, ३, १८]। वरुण्यो वा एष दुर्वागुभयतो वचो यदक्ष इति। तस्मात्पापरूपदुर्वाक्परिहारायाशीर्वादरूपं सुवाक्यमनेन मन्त्रेण प्रार्थ्यते॥ का० [८, ४, ५] पश्चादुत्तरवेदेस्त्रिषु प्रक्रमेषु मत्वा वा नभ्यस्थे अभिमन्त्रयतेऽत्र रमेथामिति। वेदिनिकटस्थापिते उभे शकटे अभिमन्त्रयेदिति सूत्रार्थः॥ हे शकटे! पृथिव्याः वर्ष्मन् वर्ष्मणि भूमेः शरीरभूतेऽस्मिन् देवयजने युवां रमेथां क्रीडां कुरुतां वर्ष्मणि स्त्रीवें वा। सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] ङेर्लोपे ... [पा-

८, २, ८] नलोपाभावः। देवयजनस्य भूमेः शरीरत्वं तित्तिरिणोक्तम्। वर्ष्म ह्येतत् पृथिव्या यद्देवयजनमिति ॥ १७ ॥

विष्णो॒र्नुकं॑ वी॒र्या॑णि॒ प्र वो॑चं॒ यः पार्थि॑वानि विम॒मे रजा॑ᳪसि। यो अस्क॑भाय॒दुत्त॑रᳪ स॒धस्थं॑ विचक्रमा॒णस्त्रे॒धोरु॑गा॒यः॥ विष्ण॑वे त्वा ॥ १८ ॥

का० [८, ४, ६] उत्तरेण परिक्रम्य दक्षिणमुपस्तभ्नाति विष्णोर्नुकमिति। दक्षिणशकटस्याग्रं बोढुमाधारभूतं काष्ठं स्थापयेदित्यर्थः॥ तिस्रो वैष्णव्यस्त्रिष्टुभः आद्यो यजुरन्ते। विष्णवे त्वेति यजुः॥ न्विकमित्यव्ययमवधारणार्थम्। विष्णोरेव वीर्याणि कर्माण्यहं प्रवोच प्रब्रवीमि। प्रपूर्वस्य वचेर्लुङि रूपं वचेरम् अडभावः॥ कानि कर्माणीत्याह। यो विष्णुः पार्थिवानि रजांसि पृथिव्यन्तरिक्षद्युलोकस्थानानि विममे निर्ममे। लोका रजांस्युच्यन्त इति यास्कोक्तेः [निरु० नै० ४, १९] रज शब्दो लोकवाचकः। यद्वा यः पार्थिवानि रजांसि पार्थिवपरमाणून् विममे परिगणितवान्। यश्च विष्णुरुत्तरमुपरितन सधस्थं देवानां सहवासस्थानं द्युलोकरूपमस्कभायत् यथाधो न पतति तथा स्तम्भितवान्। सह देवा *तिष्ठन्ति यस्मिन् तत्सधस्थम्। सधमादस्थयोश्छन्दसीति* [पा० ६, ३, ९६] सहस्य सधादेशः॥ स्कम्भ रोधने। क्र्यादिभ्यः श्ना। हलः श्नः शानज्झाविति [पा० ३, १, ८३] हेरनुवृत्तौ छन्दसि शायजपीति [पा० ३, १, ८४] यद्यपि हौ परे श्नाप्रत्ययस्य शायजादेशो विहितस्तथाप्यत्र व्यत्ययो बहुलमिति [पा० ३, १, ८५] लङ्यपि श्नः शायजादेशे अस्कभा-

त्वा इदं विष्णु विचक्रमे विभज्य क्रमते स्म। त्रेधा पदं निदधे भूमावेकं पदमन्तरिक्षे द्वितीयं दिवि तृतीयमिति क्रमादग्निवायुसूर्य्यरूपेणेत्यर्थः। पांसवो भूम्यादिलोकरूपा विद्यन्ते यस्य तत्पांसुरं तस्मिन् पांसुरे अस्य विष्णोः पदे समूढं सम्यगन्तर्भूतं विश्वमिति शेषः॥ यद्वायमर्थः। अस्य विष्णोः पदं प्रयते ज्ञायत इति पदमद्वैताख्यं सर्वं समूढमन्तर्हितमज्ञातमकृतात्मभिः। कस्मिन्निव। पांसुरे इव लुप्तोपमानं पांसुले रजस्वले प्रदेशे निहितं यथा न ज्ञायते तद्वत्॥ तदुक्तं [अध्या० ६, ५ क०] तद्विष्णोः परमं पदꣳ सदा पश्यन्ति सूरय इति॥ स्वाहा तस्मै विष्णवे हविर्दत्तम्॥१५॥

इरावती धेनुमती हि भूतꣳ सूयवसिनी मनवे दशस्या। व्यस्कभ्ना रोदसी विष्णवेते दाधर्त्थ पृथिवीमभितो मयूखैः स्वाहा॥१६॥

का० [८, ३, २५] सुकस्थाल्यौ प्रतिष्ठाप्य प्रतिप्रस्थातोत्तरस्येरावती इति पूर्ववदिति। यथा दक्षिणशकटदक्षिणचक्रमार्गे अध्वर्युर्हुतवान् तथा उत्तरशकटसम्बन्धि दक्षचक्रमार्गे प्रतिप्रस्थाता जुहुयादिति सूत्रार्थः॥ वैष्णवी त्रिष्टुब्वसिष्ठदृष्टा॥ हे रोदसी द्यावापृथिव्यौ। युवामीदृश्यौ भूतं भवतम् भवतेर्लुङि मध्यमद्विवचने रूपम् अडभावश्छान्दसः॥ किञ्च ते युवाम्। इरावती इरावत्यौ अन्नवत्यौ सस्यवत्यौ। धेनुमती बहुधेनुयुक्ते। सुयवसिनी सुष्ठु यवसानि विद्यन्ते ययोस्ते सिनी। यवसशब्देनाखाद्यव्यवहार्याणि वस्तूनि। तथा दशस्या। मनुते जानातीति मनुर्ज्ञानवान् यजमानः दशस्या दात्री यज्ञसाधनानाम्। दाश दाने।

दृंहस्व। अस्तुन्मत्वये उपधाशंक्सः चोविभक्तयादेशय। एवं द्यावापृथिव्यौ सम्प्रार्थ्य विष्णुमाह। हे विष्णो! एते रोदसी, त्वं व्यस्कम्भाः विभज्य स्तम्भितवानसि। किञ्च पृथिवीं मयूखैः स्वतेजोरूपैर्नानाजीवैर्वराहाद्यनेकावतारैर्वा अभितो दाधर्थ दधर्थ सर्वतो धारितवानसि। तुजादीनां दीर्घोऽभ्यासस्येत्यभ्यासदीर्घः [पा॰ ६, १, ७]। स्वाहा तस्मै विष्णवे हविर्दत्तम् ॥ १६ ॥

दे॒व॒श्रुतौ॑ दे॒वेष्वाघो॑षतम्। प्राची॒ प्रेत॑-मध्व॒रं क॒ल्पय॑न्ती ऊ॒र्ध्वं य॒ज्ञं न॑यत॒ं मा जि॑ह्व-रतम्। स्वं गो॒ष्ठमाव॑दतं देवी दुर्ये॒ आयु॒र्मा निर्वा॑दिष्टं प्र॒जां मा निर्वा॑दिष्टम्। अत्र॑ रमेथां॒ वर्ष्म॑न् पृथि॒व्याः ॥ १७ ॥

का॰ [८, १, २२] दक्षिणया द्वारानीता पत्नी पाणिभ्यामग्रे प्रतिगृह्णात्यधुरावनक्ति पराग्दे वश्रुताविति। प्रतिप्रस्थाता समानीता पत्नी होमशेषेणाज्येनाक्षयोभावग्रभागावञ्ज्यादिति सूत्रार्थः। अक्षधुरौ देवते॥ देवेषु श्रूयेते देवश्रुतौ शृणोतेः क्विपुगागमश्च। हे देवश्रुतौ देवसभायां प्रसिद्धे अक्षधुरौ अक्षाग्रभागौ! युवां यजमानोऽयं यक्ष्यतीति देवेषु आघोषतम् उच्चध्वनिना कथयतम्। घुषिर शब्दे। का॰ [८, ४, २] प्राची प्रेतमिति वाचयतीति। हविर्धानाख्ये यदा प्रवर्त्तेते तदा यजमानं वाचयेदिति सूत्रार्थः॥ त्रयाणां यजुषां हविर्धाने देवते। हे उभे शकटे! युवां प्राची प्राङ्मुखे प्रेतं प्रकर्षेण गच्छतम् प्राञ्चतस्ते प्राची। किम्भूते युवाम्।

यदिति रूपम् ॥ कीदृशो विष्णुः । त्रेधा विचक्रमाणस्त्रिषु लोकेष्वग्निवायुसूर्यरूपेण पदत्रयं निदधानः । विपूर्वस्य क्रमतेर्लिटः कानज्वेति [पा० ३, २, १०६] कानचि रूपम् । तथा उरुगायः उरुर्गायो गमनं यस्य उरुभिर्महात्मभिर्गीयत इति वा ॥ का० [८, ४, ७] दक्षिणतः स्थूणामुपनिहन्ति, विष्णवे त्वेति ॥ हे स्थूणे काष्ठ ! विष्णवे हविर्धानशकटाभिमानिविष्णुप्रीत्यर्थं त्वां निहन्मि निखनामीति शेषः ॥ १८ ॥

दिवो वा विष्ण उत वा पृथिव्या महो वा विष्ण उरोरन्तरिक्षात् । उभा हि हस्ता वसुना पृणस्वा प्रयच्छ दक्षिणादोत सव्यात् ॥ विष्णवे त्वा ॥ १९ ॥

का० [८, ४, ८—९] दिवो वेत्युत्तरं प्रतिप्रस्थातोत्तरस्थूणं पूर्ववदिति । यथाध्वर्युर्दक्षिणशकटं मन्त्रेणोपष्टभ्य विष्णवे त्वेति स्थूणां निखातवानेवं प्रतिप्रस्थातोत्तरशकटे कुर्यादिति सूत्रार्थः ॥ हे विष्णो ! दिवो द्युलोकादुत अपि च पृथिव्याः भूलोकात् वापि च महो महतः उरोर्विस्तीर्णादन्तरिक्षलोकाद्वा समानीतेन वसुना द्रव्येण उभा हि हस्ता उभावपि स्वकीयौ हस्तौ पृणस्व पूरयस्व । ततो धनपूर्णाद्दक्षिणादुत सव्याद्वामादस्तात् आ प्रयच्छ बहुत्वत्व प्राप्तव्य प्रकृष्ट मणिमुक्तादिधनमस्मभ्य देहि ॥ विष्णवे त्वेत्ययं मन्त्रः पर्ववत् ॥ १९ ॥

प्र तद्विष्णुः स्तवते वीर्य्येण मृगो न भीमः कुचरो गिरिष्ठाः । यस्योरुषु त्रिषु विक्रमणेष्वधिक्षियन्ति भुवनानि विश्वा ॥ २० ॥

का॰ [८, ४, १३] प्र तद्विष्णुरिति वाचयति मध्यमं छदिरालभ्भेरति॥ तत् स प्रसिद्धो विष्णुः वीर्येणासाधारणवीरकर्मणा प्रस्तवते प्रस्तूयते सर्वैरिति शेषः। तदिति लिङ्गव्यत्ययः। प्रस्तवते इत्यत्र व्यत्ययेन यकः स्थाने शप्प्रत्ययः॥ किम्भूतो विष्णुः। मृगः शुद्धो मार्ष्टि शोधयतीति मृगः॥ नोऽनर्थकः पादपूरणः॥ भीमः बिभेत्यस्मादसौ भीमः। भीमादयोऽपादाने इति [पा॰ ३, ४, ७४] मप्रत्ययः॥ कुचरः कौ पृथिव्यां मत्स्यादिरूपेण चरतीति॥ गिरिष्ठाः गिरि वेदवाण्यां गिरौ देहे वान्तर्यामिरूपेण तिष्ठतीति गिरिष्ठाः॥ अथवा न इवार्थः। गिरिष्ठाः पर्वतस्थितः कुचरः कुत्सितचारी प्राणिवधजीवनो भीमः भयङ्करो मृगो न सिंह इव स यथा वीर्येण स्तूयते तद्वत्॥ स को विष्णुरित्याह। यस्य विष्णोरुरुषु प्रभूतेषु त्रिषु विक्रमणेषु पादप्रक्षेपणस्थानेषु लोकेषु विश्वा विश्वानि सर्वाणि भुवनानि भूतजातानि अधिक्षियन्ति अधिनिवसन्ति। स स्तूयत इत्यर्थः॥ २०॥

विष्णो॑ र॒राट॑मसि। विष्णोः॑ श्नप्त्रे॑ स्थः। विष्णोः॒ स्यूर॑सि। विष्णो॑र्ध्रु॒वो॑ऽसि। वै॒ष्ण॒व॑मसि विष्ण॑वे त्वा॥ २१॥

का॰ [८, ४, १५] विष्णो रराटमिति रराट्यामिति। वाचयतीत्यनुवर्तते॥ हविर्धानाख्ये द्वे शकटे दक्षिणोत्तरभागयोः स्थापयित्वा तदावरकत्वेन परितो हविर्धानाख्यं मण्डपं कुर्यात् स च मण्डपो विष्णुदेवताकत्वाद्विष्णुरित्युपचर्यते। विष्णोश्च मूर्तिधरस्य सर्वावयवसद्भावाल्ललाटाख्योऽवयवोऽस्ति। तद्वद्धविर्धानमण्डपस्यापि पूर्वद्वारवर्तिस्तम्भ-

योर्मध्ये काचिद्दर्भमाला बध्यते। तां मालां तदवलम्बनाधार-तिर्यग्वंशं वा सम्बोध्य पुरुषललाटत्वेनोपचर्यते। हे दर्भ-मयमालाधार वंश! त्वं विष्णोः विष्णुमूर्त्तित्वेनोपचरितस्य हविर्धानमण्डपस्य रराटमसि ललाटस्थानीयोऽसि॥ का० [८, ४, १६] विष्णोः श्नप्त्रे स्थ इत्युच्छ्रायाविति। उच्छ्रायौ रराटीप्रान्तावुपस्पृश्य वाचयेदित्यर्थः। हे रराट्यन्तौ! युवां विष्णोः विष्णुनामकस्य हविर्धानमण्डपस्य श्नप्त्रे स्थः ओष्ठ-सन्धिरूपे भवथः॥ का० [८, ४, १८] द्वार्य्यौ परिषीव्यति लस्पूजनिप्रतिबद्धतया रज्ज्वा विष्णोः स्यूरसीति। बृहत्सूचि-समर्पितया रज्ज्वा द्वारशाखाः सीव्यतीति सूत्रार्थः॥ हे लस्पू-जनि! त्वं विष्णोर्हविर्धानस्य स्यूरसि। सीव्यन्त्यनेनेति स्यूः सूचिः। षिवु तन्तुसन्ताने। क्विपि च्छ्वोः शूडनुनासिके चेति [पा० ६, ४, १९] वस्योडादेशः। का० [८, ४, १९] विष्णोर्ध्रु-वोऽसीति ग्रन्थिं करोतीति॥ हे रज्जुग्रन्थे! त्वं विष्णोः हविर्धा-नस्य ध्रुवोऽसि ग्रन्थिर्भवसि॥ का० [८, ४, २१] प्राग्वꣳशꣳ हविर्धानं निधाय वैष्णवमसीत्यालभत इति। प्राग्वंशमण्-डपं निर्मायानेन मन्त्रेण स्पृशेदिति सूत्रार्थः। हे हविर्धान! त्वं वैष्णवमसि विष्णुदेवताकत्वेन तत्सम्बन्धि भवसि। तस्मा-द्विष्णवे विष्णुप्रीत्यर्थं त्वा त्वां स्पृशामीति शेषः॥ २१॥

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्याम्। आददे नार्य्यसि। इदमहꣳ रक्षसां ग्रीवा अपिकृन्तामि। बृहन्नसि बृहद्रवा बृहतीमिन्द्राय वाचं वद॥ २२॥

इत उत्तरमुपरवमन्त्रा देवस्य त्वेत्यस्मात् [क० २६]

प्राक् ॥ का० [८, ४, २१, ३१] दक्षिणस्यानसोऽधः प्रउगं खनत्युपरवानभ्र्यादि करोत्यवटवदिति । यथा यूपस्यावटः क्रियते तथाचाप्युपरवनामकांश्चतुरो गर्त्तानभ्रिस्वीकारमारभ्य परिलेखनपूर्वकं कुर्य्यादित्यर्थः । अवटार्थमभ्रिस्वीकारमेवाह का० [६, २, ८] देवस्य त्वेत्यभ्रिमादायेति । अभ्रिशब्देन काष्ठनिर्मितं खननसाधनमुच्यते ॥ अभ्रिर्देवता । हे अभ्रे ! सवितुर्देवस्य प्रसवे वर्त्तमानः सन्नश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां त्वामाददे स्वीकरोमि ॥ त्वं तु नार्य्यसि खननसाधनत्वेन कर्मोपयोगित्वान्नराणां पुरुषाणामनुष्ठातॄणां सम्बन्धिनी भवसि ॥ का० [६, २, ८] यूपावटं परिलिखतीदमिति ॥ यदहं चतुरोऽवटान् परिलिखामि । इदमिति विभक्तिव्यत्ययः । अनेन परिलेखनेन रक्षसां यज्ञघ्नानां ग्रीवा अपिकृन्तामि कण्ठप्रदेशान् छिनद्मि ॥ का० [८, ५, ७] बृहन्नसीति यथापरिलिखितं खनतीति । आग्नेयीं विदिशमारभ्य चतसृषु विदिक्षु चतुर उपरवान् खातु भूमिः परिलिखिता । तेन परिलेखनक्रमेणावटान् खनेदिति सूत्रार्थः ॥ हे उपरवाख्य गर्त्त ! त्वं बृहन्नसि महान् भवसि वर्त्तुलस्य गर्त्तस्य प्रादेशपरिमाणेन विस्तृतत्वाद्बाहुपरिमाणेन खातत्वाच्च महत्त्वम् ॥ तथा त्वं बृहद्रवाः बृहन्महान् रवो ध्वनिर्यस्य सः । सकारान्तो रवस्शब्दः । खातु भूमौ प्रहारे महान् ध्वनिर्भवतीत्यर्थः । तस्मात्त्वमिन्द्रायेन्द्रमीत्यर्थं बृहतीं वाचं वद प्रौढध्वनियुक्तं वाक्यं वद ॥ २२ ॥

र॒क्षो॒हणं॑ वलग॒हनं॑ वैष्ण॒वीम् । इ॒दम॒हं तं व॑ल॒गमुत्कि॑रामि॒ यं मे॒ निष्ट्यो॒ यम॒मात्यो॑

निचखान। इदमहं तं वलगमुत्किरामि यं मे समानो यमसमानो निचखान। इदमहं तं वलगमुत्किरामि यं मे सबन्धुर्यमसबन्धुर्निचखान। इदमहं तं वलगमुत्किरामि यं मे सजातो यमसजातो निचखान। उत्कृत्यां किरामि ॥ २३ ॥

किम्भूतां वाचं रक्षोहणं रक्षांसि हन्तीति रक्षोहा तां रक्षोवधविषयाम्॥ तथा वलगहनम् वलगान् हन्तीति वलगहा ताम्। बहुलं छन्दसीति [पा० ३, २, ८८] क्विप्। पराजयं प्राप्य पलायमानै राक्षसैरिन्द्रादिवधार्थमभिचाररूपेण भूमौ निखाता अस्थिकेशनखादिपदार्थाः कृत्याविशेषा वलगाः। वलगो वृणोतेरिति यास्कः [निरु० ६, २]। यस्य वधार्थं क्रियते स दृगवाच्छादयन् गच्छतीति वलगः। ते वलगा बाहुमात्रे खातास्ततस्तदुद्धारार्थमुपरवस्य तावन्मात्रखननम्। तान् बाहुमात्रान् खनेदिति श्रुतिः [३, ५, ४, ८]। तदाह तित्तिरिः। असुरा वै निर्यन्तो देवानां प्राणेषु वलगान् न्यखनन् तान् बाहुमात्रे त्वविन्दन् तस्माद्बाहुमात्राः खायन्त इति॥ तथा वैष्णवीं यज्ञरक्षकस्य विष्णोः सम्बन्धिनीम्। ईदृशीं वाचमिन्द्राय वदेति सम्बन्धः॥ का० [८, ५, ८] इदमहमित्युत्किरति यथाखातं प्रतिमन्त्रमिति। येन क्रमेण चत्वारो गर्त्ताः खातास्तेन क्रमेण चतुर्भ्यो गर्त्तेभ्यः खातं मृत्स्नादिकं चतुर्भिर्मन्त्रैरुत्किरेदिति सूत्रार्थः॥ स्त्रे स्त्रे शब्दसङ्घातयोः नितरां ध्यायति सङ्घातरूपेण सह वर्त्तत इति

निष्यः यद्वा निर्गत्य शरीरात् स्त्यायति विस्तीर्णो भवतीति निष्ट्यः पुत्रादिः यद्वा निर्गतो वर्णाश्रमेभ्यो निष्ट्यः चण्डालादिः निसो गत इति [पा० ४, २, १०४ वा० ४] वार्त्तिकेन निस उपसर्गात् गतार्थे त्यप् इति काशिकायाम्। अमाशब्दो गृहार्थः सहार्थो वा। अमा गृहे सह वा भवोऽमात्यः अव्ययात्त्यविति [पा० ४, २, १०४] भवार्थे त्यप्। धनिकस्य स्वामिनो धनगृहादिनिर्वाहकोऽमात्यः। केनापि निमित्तेन कुपितः पुत्रोऽमात्यो वा मे मह्यं मद्वधार्थं यं वलगं निचखान निखातवान् तं वलगमहमुत्किरामि उद्वपामि उद्धृत्यान्यत्र परित्यजामि। इदंशब्दः क्रियाविशेषणम् इदं प्रत्यक्षं यथा भवति तथोद्वपामीत्यर्थः॥ द्वितीयमुत्किरति समानो धनकुलादिभिः सदृशः असमानो न्यूनोऽधिको वा अन्यत्पूर्ववत्॥ तृतीयमुत्किरति सबन्धुः कुलशीलादिभिः समानो मातुलपैतृष्वसेयादिः तद्विपरीतोऽसबन्धुः अन्यत्पूर्ववत्॥ चतुर्थमुत्किरति सजातः समानजन्मा भ्राता तद्विपरीतोऽसजातः अन्यत् पूर्ववत्॥ का० [८, ५, ८] उत्कृत्यां किरामीति पश्चात् सर्वेभ्य इति। असाधारणैर्मन्त्रैः पूर्वोक्तक्रमेणोत्किरणं कृत्वा पश्चात्साधारणेन मन्त्रेण चतुर्भ्यो गर्तेभ्य उत्किरेदिति सूत्रार्थः। येयं कृत्या शत्रुभिरभिचरद्भिः सम्पादिता वलगरूपा तामुत्किरामि उद्धृत्य दूरे क्षिपामि॥ २३॥

स्वराडसि सपत्नहा। सत्रराडस्यभिमातिहा। जनराडसि रक्षोहा। सर्वराडस्यमित्रहा॥ २४॥

का० [८, ५, १२] स्वराडसीत्यभिमर्शयति यथाख्यातं प्रति-

मन्त्रमिति। खननक्रमेण चतुर्षु गर्तेषु यजमानहस्तस्य स्पर्शं चतुर्भिर्मन्त्रैः कारयेदिति सूत्रार्थः॥ चत्वारि यजूंषि सौपर्वाणि। तत्र प्रथमं हे प्रथम गर्त! त्वं स्वराडसि स्वेनैव राजत इति स्वराट् स्वयमेव राजमानो भवसि अतः सपत्नहा शत्रुघाती भवेति शेषः॥ अथ द्वितीयं सत्रराट् सत्रेषु द्वादशाहादिषु राजत इति सत्रराट् अभिमातिहा शत्रुघाती॥ अथ तृतीयं जनराट् जनेषु यजमानेषु राजत इति जनराट् रक्षोहा यज्ञविनाशकराक्षसघाती॥ अथ चतुर्थं सर्वराट् सर्वेषु राजत इति सर्वराट् अमित्रहा शत्रुघाती॥ २४॥

र॒क्षो॒हणो॑ वो वलग॒हन॒: प्रोक्षा॑मि वैष्ण॒वान्। र॒क्षो॒हणो॑ वो वलग॒हनोऽव॑नयामि वैष्ण॒वान्। र॒क्षो॒हणो॑ वो वलग॒हनोऽव॑स्तृणामि वैष्ण॒वान्। र॒क्षो॒हणौ॑ वां वलग॒हना॒ उप॑दधामि वैष्ण॒वी। र॒क्षो॒हणौ॑ वां वलग॒हनौ॒ पर्यू॑हामि वैष्ण॒वी। वै॑ष्ण॒वम॑सि। वैष्ण॒वा स्थ॑॥ २५॥

का० [८, ५, २२—२३] प्रोक्षत्येनान् रक्षोहण इति भेदे मन्त्रावृत्तिरिति। चतुरो गर्तान्मन्त्रेण प्रोक्षेत् तस्य मन्त्रस्य गर्तभेदे सत्यावृत्तिः कर्तव्येति सूत्रार्थः। सप्त यजूंषि वैष्णवानि। वैष्णवान् विष्णुदेवताकान् गर्तान् वो युष्मान् प्रोक्षामि कीदृशान् रक्षोहणो राक्षसहन्तॄन् वलगहनः अभिचारसाधनहन्तॄन्॥ का० [८, ५, २४] अवनयनेऽवस्तरणे चावटवद्रक्षहणो रक्षोहण इति। गर्तेषु प्रोक्षणशेषोदकसेचनमवनयनं दर्भैराच्छादनं संस्तरणं तयोर्द्वयोरपि क्रिययो·

यत्तस्मिंस्तमन्वाहन्तिर्द्रष्टव्येति सूत्रार्थः ॥ तत्रावनयनमन्त्रः अवनयामि सिञ्चयामि अन्यत् पूर्ववत् । अथावस्तरणमन्त्रः अवस्तृणामि दर्भैराच्छादयामि अन्यत् पूर्ववत् ॥ का० [८, ५, २५] तन्नुपरि कुशान् कृत्वाधिषवणे फलके द्व्यङ्गुलान्तरे प्रक्षालिते प्राची अरत्निमात्रे सन्तृणे वोपदधाति पर्यूहति च रक्षोहणौ रक्षोहणाविति । ययोः फलकयोरुपरि सोमोऽभिषूयते ते द्वे अधिषवणफलके तयोरुभयोर्मध्ये द्व्यङ्गुलव्यवहिते अरत्निप्रमाणे संहणे ईषद्वनीपेते चतुर्णां गर्तानामुपरि स्थापयेत् तयोः परितो मृदा छिद्रपिधानं कुर्यादित्यर्थः ॥ तत्रोपधानमन्त्रः यावधिषवणफलकविशेषौ रक्षोहणौ रक्षसां नाशकौ वलगहनौ कृत्याविनाशकौ वैष्णवौ वैष्णवौ विष्णुदेवताकौ लिङ्गव्यत्ययः तौ वां युवामहमुपदधामि द्वयोर्गर्त्तयोरुपरि एकैकं फलकं स्थापयामि ॥ अथ पर्यूहणमन्त्रः पर्यूहामि मृदा परितश्छादयामि अन्यत् पूर्ववत् ॥ का० [८, ५, २६] तयोश्चर्माधिषवणं परिलक्षण सर्वरोहितं निदधाति वैष्णवमसीति । यस्मिंश्चर्मणि सोमोऽभिषूयते तच्चर्माधिषवणाख्यम् अग्रभागे छिन्नं सर्वमपि लोहितवर्णं तयोः फलकयोरुपरि स्थापयेदिति सूत्रार्थः । हे चर्म ! त्वं वैष्णवमसि यज्ञरक्षकविष्णुसम्बन्धि भवसि ॥ का० [८, ५, २७] तस्मिन् ग्राव्णः पञ्च वैष्णवा स्थेति । निदधातीत्यनुवर्त्तते तस्मिंश्चर्मणि सोमाभिषवहेतून् पञ्च पाषाणान् स्थापयेदिति सूत्रार्थः ॥ हे ग्रावाणः ! यूयं वैष्णवा स्थ यज्ञरक्षकविष्णुःसम्बन्धिनो भवथ ॥ २५ ॥

दे॒वस्य॑ त्वा सवि॒तुः प्र॑स॒वे॒ऽश्विनो॑र्बा॒हुभ्यां॑ पू॒ष्णो हस्ता॑भ्याम् । आद॑दे॒ नार्य॑सि । इ॒दम॒-

हृष्ट रक्षसां ग्रीवा अपिकृन्तामि। यवो॑ऽसि यवयास्मद्द्वेषो॑ यवयारा॑तीः। दि॒वे त्वान्तरि॑क्षाय त्वा पृथि॒व्यै त्वा॑। शुन्धन्तां॑ लो॒काः पि॑तृ॒षद॑नाः। पितृ॒षद॑नमसि ॥ २६ ॥

इत उत्तरमौदुम्बरीमन्त्राः॥ का० [८, ५, १०—१२] औदुम्बरीं मिनोति यजमानमात्रीं यूपवच्छेदेऽभ्रादि करोत्यावस्तरणादिति। उदुम्बरवृक्षादुत्पन्नां काष्ठिकाखां यजमानदेहमितां सदोमण्डपमध्ये निखनेत् सां च शाखा निखननात् पूर्वं यूपवद्भूमौ शयित्वा वर्त्तते यूपावटखननवदभ्रिस्वीकारमारभ्य दर्भोपस्तरणपर्यन्तान् पदार्थानमन्त्रैरेव कुर्यादिति सूत्रार्थः॥ यूपावटप्रदेशे का० [६, २, ८] देवस्य त्वेत्यभ्रिमादायेति। व्याख्यातं यजुः॥ का० [६, २, ८] यूपावटं परिलिखतीदमहमिति। एतदपि व्याख्यातम्। का० [६, २, १५] यवोऽसीत्यस्य यवानोप्येति। यवदेवत्यं हे धान्यविशेष! त्वं यवोऽसि यौति पृथक्करोतीति यवः यस्मात् द्वेषो द्वेष्टृन् शत्रून् द्वेषो दौर्भाग्यं वा अस्मत् अस्मत्तो यवय पृथक्कुरु तथा अरातीः अदानानि च यवय पृथक्कुरु। अनेन सौभाग्यं धनं च प्रार्थ्यत इति भावः॥ का० [६, २, १५—१६] प्रोक्षत्यग्रमध्यमूलानि दिवे त्वेति प्रतिमन्त्रं प्रोक्षामीति सर्वत्र साकाङ्क्षत्वादिति॥ तत्र प्रथमो मन्त्रः हे औदुम्बर्यग्रभाग! दिवे द्युलोकप्रीत्यर्थं त्वा त्वां प्रोक्षामीति शेषः। द्वितीयः हे मध्यभाग! अन्तरिक्षायान्तरिक्षलोकप्रीत्यै त्वां प्रोक्षामि। अथ तृतीयः हे मूलभाग! पृथिव्यै पृथिवीप्रीत्यै त्वां प्रोक्षामि॥ का० [६, २, १७] अवटे शेषमासिञ्चति शुन्धन्तामिति हे अवटो पित्रेर पितरः सीदन्ति येषु लोकेषु ते

लोकाः शुध्यन्तामनेनोदकसेचनेन शुद्धा भवन्तु। खननेनोत्पन्नस्य क्रौर्यस्य शान्त्यर्थमिदमुदकसेचनम्। तदाह तित्तिरिः। क्रूरमिव वा एतत्करोति यत् खनति यत्पयोऽवनयति शान्त्यै तदिति॥ का० [६, २, १८] बर्हीऽपि प्राग्रुदग्वि च प्रास्यति पितृषदनमसीति। तस्मिन्नवटे प्रागग्रानुदगग्रांश्च दर्भानास्तृणातीति सूत्रार्थः॥ पितरः सीदन्त्युपविशन्ति यस्मिन् तत् पितृषदनम्। हे बर्हिः! त्वं पितृषदनमसि॥२६॥

उद्दिवꣳ स्तभानान्तरिक्षं पृण दृꣳहस्व पृथिव्याम्। द्युतानस्त्वा मारुतो मिनोतु मित्रावरुणौ ध्रुवेण धर्मणा। ब्रह्मवनि त्वा क्षत्रवनि रायस्पोषवनि पर्यूहामि। ब्रह्म दृꣳह क्षत्रं दृꣳहायुर्दृꣳह प्रजां दृꣳह॥ २७॥

का० [८, ५, २३] उद्दिवमित्युच्छ्रयतीति। उच्छ्रयणमूर्ध्वायत्वेन स्थापनम्॥ पञ्च यजूंष्यौदुम्बरीदेवत्यानि॥ हे औदुम्बरि! त्वं दिवं द्युलोकमुत्तभान स्तभ्नय ऊर्ध्वः सन् यथा न पतति तथा कुर्वित्यर्थः। अन्तरिक्षं पृण पूरय। पृथिव्यां दृंहस्व दृढ़ा भव यद्वा पृथिव्यामिति सप्तमी द्वितीयार्थे पृथिवीं दृढीकुरु॥ का० [८, ५, २४] द्युतान इति मिनोतीति। शाखां गर्त्ते प्रक्षिपतीति सूत्रार्थः॥ हे औदुम्बरि! द्युतानः दीप्यमानो मारुतो वायुः ध्रुवेण स्थिरेण धर्मणा धारणेन त्वां मिनोतु गर्त्ते प्रक्षिपतु डुमिञ् प्रक्षेपे स्वादिः। तथा मित्रावरुणौ देवौ ध्रुवेण धर्मणा त्वां प्रक्षिपतामिति शेषः॥ का० [८, ५, २५] पर्यूहणाद्योपसेचनात् कृत्वेति। पर्यूहणमारभ्योपसेचनपर्यन्तं यथा यूपे कृतं तथात्रापि कुर्यादित्यर्थः

तत्र यूपस्थाने का० [६, ३, १०] ब्रह्मवनि त्वेति पांशुभिः पर्यूहतीति ॥ हे औदुम्बरि ! त्वा त्वां पर्यूहामि परितो मृत्तिकां क्षिपामि किंभूतां त्वां ब्रह्मवनि ब्रह्म ब्राह्मणजातिं वनति संभजत इति ब्रह्मवनिः क्षत्र क्षत्रियजातिं वनतीति क्षत्रवनिः रायो धनस्य पोषं पुष्टिं वनतीति रायस्पोषवनिः सर्वत्र सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] विभक्तेर्लुक् ॥ का० [६, ३, ११] ब्रह्म दृंहेति मैत्रावरुणदण्डेन समन्तं वि: पर्यूपतीति । परितो दृढीकुर्यादिति सूत्रार्थः ॥ हे औदुम्बरि ! ब्रह्म ब्राह्मणजातिं क्षत्रं क्षत्रियजातिमायुः जीवनं प्रजां पुत्रादिरूपाञ्च दृंह दृढीकुरु ॥ २७ ॥

ध्रुवासि ध्रुवोऽयं यजमानोऽस्मिन्नायतने प्रजया पशुभिर्भूयात् । घृतेन द्यावापृथिवी पूर्येथाम् । इन्द्रस्य छदिरसि विश्वजनस्य छाया ॥ २८ ॥

का० [८, ५, ३५] ध्रुवासीति वाचयत्यौदुम्बरीमालभ्येति । आलभनं स्पर्शनम् । हे औदुम्बरि ! त्वं ध्रुवासि स्थिरा भवसि त्वमिवायं यजमानोऽस्मिन्नायतने स्वकीये गृहे ध्रुवो भूयात् प्रजया पुत्रादिकया पशुभिः गवादिभिश्च सह स्थिरोऽस्तु ॥ का० [८, ५, ३७] स्रुवेण विशाखे जुहोति घृतेनेति । औदुम्बर्या विशाखे यस्मिन् प्रदेशे द्विधा शाखोत्पत्तिस्तत्र जुहुयादिति सूत्रार्थः ॥ हूयमानेनानेन घृतेन द्यावापृथिवी द्यावापृथिव्यौ पूर्येथां पूरिते भवताम् ॥ का० [८, ६, १०] इन्द्रस्य छदिरिति मध्यमं छदिरारोप्येति । औदुम्बरीनिखननादूर्ध्वं सदोनामकं मण्डपं निर्माय तस्योपरि

प्रावरणाय मध्यं कटमारोपयेदिति सूत्रार्थः॥ छदिःशब्देन तृणनिर्मितः कट उच्यते। हे तृणमय कट! त्वमिन्द्रस्य छदिरसि इन्द्रसम्बन्धो कटो भवसि अतस्त्वं विश्वजनस्य छाया भवेति शेषः। सदोमध्यवर्त्तिनः सर्वजनस्य यजमानर्त्विग्रूपस्य प्राणिनः प्रावरणाय छाया भवेत्यर्थः। सदस इन्द्रदेवताकत्वेन तदीयच्छदिष इन्द्रसम्बन्धित्वम्॥ २८॥

परि॑ त्वा गिर्वणो॒ गिर॑ इ॒मा भ॑वन्तु वि॒श्वतः॑। वृ॒द्धायु॒मनु॒ वृद्ध॑यो॒ जुष्टा॑ भवन्तु॒ जुष्ट॑यः॥ २९॥

का० [८, ६, १२] परि त्वेति परिवार्येति। परितः कुड्यवदावरणं कृत्वेति सूत्रार्थः॥ ऐन्द्र्यानुष्टुबमित्रक्षा मधुच्छन्दोदृष्टा। गीर्भिः स्तुतिभिर्वननीयो भजनीयो गिर्वणा इन्द्रः सदोऽभिमानी। हे गिर्वण इन्द्र! स्तोत्रशस्त्ररूपा गिरः त्वा त्वां विश्वतः सर्वतः कटरूपेण परिभवन्तु परिरक्षन्तु। किम्भूतं त्वां वृद्धायुं वृद्धा आयवो मनुष्या यजमानादयो महतो वा यस्य तं यद्वा वृद्धः श्रेष्ठश्चासावायुश्च तं महामनुष्यम्। किम्भूताः गिरः अनुवृद्धयः अनु सवनक्रमेण वृद्धिर्यासां ताः शनैः प्रातःसवन ततः उच्चैर्माध्यन्दिनं सवनं तानस्वरेण तृतीयं सवनमिति क्रमः। किञ्च जुष्टयोऽस्माभिः सेवितास्त्वत्र जुष्टाः प्रियाः भवन्तु जुषी प्रीतिसेवनयोः जोषणं जुष्टिः॥ २९॥

इन्द्र॑स्य॒ स्यूर॑सि। इन्द्र॑स्य ध्रु॒वोऽसि। ऐ॒न्द्रम॑सि। वै॒श्व॒दे॒वम॑सि॥ ३०॥

का० [८, ६, १२] परिषीवणग्रन्थ्यभिमर्शनान्यैन्द्रैरिति। इन्द्रदेवताकैस्त्रिभिर्मन्त्रैः परिषीवणादित्रयं कुर्या-

दिति सूत्रार्थः॥ तत्र प्रथमः हे रज्जो! त्वमिन्द्रस्य सदोऽभिमानिदेवस्य सम्बन्धिनो स्यूः सीवनमसि सीव्यतेऽनया सा स्यूः क्विप् च्छ्वोः शूडनुनासिके चेति [पा० ६, ४, १९] ऊडादेशः॥ द्वितीयः हे ग्रन्थे! त्वमिन्द्रसम्बन्धी भूत्वा ध्रुवः स्थिरो भवसि॥ अथ तृतीयः हे सदः! त्वमिन्द्रसम्बन्धि भवसि॥ का० [८, ६, १३—१४] हविर्धानापरान्तमनु सरेणाग्नीध्रमध्यगारद्वारमन्तर्वेद्यर्धं भूयः सर्वं वा निहाय्य वैश्वदेवमसीत्यालभत इति। हविर्धानमण्डपस्यापरान्तो वायव्यकोणस्तस्योत्तरभागे किञ्चिदाग्नीध्रनामकमग्निस्थानं कृत्वा तस्य स्पर्शं कुर्यादिति सूत्रार्थः॥ हे आग्नीध्र! त्वं सर्वदेवसम्बन्धि भवसि॥ २०॥

विभूरसि प्रवाहणः। वह्निरसि हव्यवाहनः। श्वात्रोऽसि प्रचेताः। तुथोऽसि विश्ववेदाः॥ २१॥

इत उत्तरं षोडश धिष्ण्यमन्त्राः। तदाह का० [८, ६, १५] धिष्ण्यानिवपत्युक्तावोचिते पुरीषं निवपति स्फ्येनान्वारभ्य उदङ् उपविश्य विभूरसीति प्रतिमन्त्रमिति। अग्नीनामाश्रयभूता मृदा निर्मिताः खल्ववेदिका धिष्ण्या उच्यन्ते॥ का० [८, ६, १६] आग्नीध्रीयं पूर्वमिति॥ विभूशब्दप्रवाहणशब्दावाग्नीध्रीयधिष्ण्यस्य नामनी। ते वै द्विनामानो भवन्तीति श्रुतेः [३, ६, २, २४] ८० धिष्ण्या अग्नयो देवताः। हे आग्नीध्रीय धिष्ण्य! त्वं प्रवाहणयासि विविधं भवतीति विभूः एतस्मादेव हि इतरधिष्ण्याग्निविहरणादेतस्य विभूत्वम्

प्रवाहणः तस्य हि दक्षिणोत्तरत ऋत्विजो गच्छन्ति हविषः प्रवाहयितृत्वाद्वा प्रवाहणत्वम्। धिष्ण्यगतानग्नीन् प्रत्यर्च्य देवा ऊचुः प्रत्येकं स्वं नामधेयं सम्पादयतेति। तदाह तित्तिरिः। तान् देवा अब्रुवन् द्वे द्वे नामनी कुरुतेति॥ मैत्रावरुणहोतृब्राह्मणाच्छंसिपोतृनेष्ट्रच्छावाकानां धिष्ण्यान् सदसि कुर्यात्। तदाह का० [८, ६, १८—२१] षट् सदसि प्रत्यङ्मुखो द्वारमपरेण होतुर्दक्षिणपूर्वेणौदुम्बरीं मैत्रावरुणस्य होतृधिष्ण्यमुत्तरेण चतुरः समान्तरान् ब्राह्मणाच्छंसिपोतृनेष्ट्रच्छावाकानामिति॥ होतुर्धिष्ण्यं हे होतृधिष्ण्य! वह्निर्हव्यवाहनश्चासि वहति यज्ञकर्म निर्वहतीति वह्निः हव्यं वहति देवान् प्रति प्रापयतीति हव्यवाहनः। यथाग्नीध्रीयधिष्ण्यस्य नामद्वयमुक्तं तथा होत्रादिधिष्ण्यानामपि बोध्यम्॥ मैत्रावरुणधिष्ण्यं हे मैत्रावरुणधिष्ण्य! त्वं श्वात्रः प्रचेताश्चासि शु क्षिप्रमततीति श्वात्रो मित्रः प्रकृष्टं चेतो ज्ञानं यस्य स प्रचेताः वरुणः तद्रूपोऽसि॥ ब्राह्मणाच्छंसिनः हे ब्राह्मणाच्छंसिधिष्ण्य! त्वं तुथो विश्ववेदाश्चासि। ब्रह्म वै तुथ इति श्रुतेः [४, ३, ४, १५] ब्रह्मरूपोऽसि। विश्वं वेत्ति विश्ववेदाः सर्वज्ञः। यद्वा तुथशब्देन देवान् प्रति दक्षिणानां विभागकर्त्ता पुरुष उच्यते। तदाह तित्तिरिः। तुथो ह स्म वै विश्ववेदा देवानां दक्षिणा विभजतीति॥ ३१॥

उ॒शिग॑सि क॒विः। अङ्घा॑रिरसि॒ बम्भा॑रिः।
अ॒व॒स्यूर॑सि॒ दुव॑स्वान्। शु॒न्ध्यूर॑सि मार्जा॒लीयः॑।
स॒म्राड॑सि कृ॒शानुः॑। प॒रि॒षद्यो॑ऽसि॒ पव॑मानः।

नभो॑ऽसि प्र॒तक्वा॑। मृ॒ष्टो॑ऽसि ह॒व्यसू॑दनः। ऋ॒तधा॑मासि॒ स्व॑र्ज्योतिः॥ ३२॥

पोतुः। हे पोतृधिष्ण्य! त्वमुशिक् कामनीयः कविः विद्वांश्चासि॥ नेष्टुः। अङ्घस्यांहसः पापस्यारिरङ्घारिः बिभर्तीति बम्भारिः त्वं तद्रूपोऽसि हे नेष्टृधिष्ण्य!। दिवि सोमरक्षकौ द्वावङ्घारिबम्भारी तथा च सोमरक्षकमन्त्रे स्वानभ्राजाङ्घारे बम्भारे इत्याम्नातम् [४ अध्या० २७ क०]॥ अच्छावाकस्य। हे अच्छावाकधिष्ण्य! त्वमवस्यूः दुवस्वान् चासि अवोऽन्नमिच्छतीत्यवस्युः। सुप आत्मनः क्यच् [पा० ३, १, ८] क्याच्छन्दसीति [पा० ३, २, १७०] क्यजन्तादुप्रत्ययः दीर्घश्छान्दसः औणादिक ऊप्रत्ययो वा। दुवोऽस्यास्तीति दुवस्वान् हविष्मान् दुवं इति हविर्नाम अच्छावाको हि पुरोडाशभागं लभते॥ एवं होत्रादिधिष्ण्यान् सदसि निर्माय वेदेर्दक्षिणभागे मार्जालीयं निर्माति। तदाह का० [८, ६, २२] आग्नीध्राद्दक्षिणं सम्मृति वेद्यन्ते दक्षिणासुखो मार्जालीयमिति। शुन्धयतीति शुन्ध्यूः मार्ष्टीति मार्जालीयः तत्र हि पात्राणि प्रक्षाल्यन्ते॥ का० [८, ६, २३] सदोद्वारं पूर्वेण तिष्ठन्नुदियत्याहवनीयबहिष्पवमानदेशचात्वालशामित्रौदुम्बरीब्रह्मासनशालाद्वार्यप्राजहितान् सम्राडसीति प्रतिमन्त्रमिति। सदोद्वारस्य पूर्वभागेऽवस्थाया आहवनीयादीन् सम्राडसीत्याद्यष्टमन्त्रैः क्रमेण निर्दिशेदिति सूत्रार्थः॥ तत्रादावाहवनीयम् हे उत्तरवेदिगताहवनीय! त्वं सम्राट् कृशानुश्चासि बहुविधाहुत्याधारत्वेन सम्यग्राजत इति सम्राट् पयोव्रतादिभिः कृशं चोर्णं यजमानमनु गच्छतीति कृशानुः॥ बहिष्पवमानदेशम् हे बहिष्पवमानदेश! त्वं परिषद्यः पवमानश्चासि

स्तोतुं समेता ऋत्विजः परिषत् तद्योग्यः परिषद्यः अत एव शुद्धत्वात्यवमानः ॥ चात्वालम् हे चात्वाल! त्वं नभोऽसि खनने छिद्ररूपत्वादाकाशः न भातीति वा। तथा प्रतक्वा प्रदक्षिणं तकन्ति गच्छन्ति ऋत्विजो यत्र स प्रतक्वा। तकतिर्गत्यर्थः अन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति [पा० ३, २, ७५] वनिप् ॥ शामित्रम् पशुविशसनप्रदेशः शामित्रशब्देनोच्यते हे शामित्र! त्वं स्पृष्टोऽसि पशुविशसनस्य विहितत्वेनाशुद्धिहेतुत्वाभावात्त्वपि विशसने शुद्धोऽसि यद्वा स्पृष्टः स्पृतत्वात्स्पिष्टः पक्वं हविस्पृष्टं भवति। तथा हव्यस्य हृदयजिह्वादिरूपस्य हविषः सूदनः पाकहेतुश्चासि ॥ औदुम्बरीम् हे औदुम्बरि! त्वस्तधामा ऋतं सामगानं धामोपवेशनस्थानं यस्याः सा। औदुम्बरीं स्पृष्ट्वोद्गायतीत्युक्तेः। स्वर्ज्योतिः उच्चतत्वेन स्वर्गं प्रकाशकः यद्वा सूर्यज्योतिः ॥ ३२ ॥

समुद्रोऽसि विश्वव्यचाः। अजोऽस्येकपात्। अहिरसि बुध्न्यः। वागस्यैन्द्रमसि सदोऽसि। ऋतस्य द्वारौ मा मा सन्ताप्तम्। अध्वनामध्वपते प्र मा तिर स्वस्ति मेऽस्मिन् पथि देवयाने भूयात् ॥ ३३ ॥

ब्रह्मासनम् हे ब्रह्मासन! त्वं समुद्रः विश्वव्यचाश्चासि सर्वे देवाः सम्यगुत्कर्षेण द्रवन्त्यत्रेति समुद्रः समुद्र इवागाढो ध्यानेन ब्रह्मा यत्र तिष्ठतीति वा। विश्वं सर्वं यज्ञं व्यचति गच्छति कृताकृतप्रत्यवेक्षणायेति विश्वव्यचाः ॥ शालाद्वार्यम् हे प्राचीनवंशशालाद्वारवर्तिवह्ने! त्वमजोऽसि यज्ञति प्राङ्‌ यनीयरूपेण यज्ञप्रदेशे गच्छतीत्यजः यद्वा परब्रह्मत्वमुपचर्यते

न जायत इत्यजः। एकः पातीत्येकपात् यद्वा एकः सर्वाणि भूतानि यस्येत्येकपात् पादोऽस्य विश्वा भूतानीति श्रुतेः॥ प्राजहितम् पत्नीशालापश्चिमभागवर्ती पुरातनो गार्हपत्योऽग्निः प्राजहित उच्यते हे प्राजहित! त्वमहिरसि न हीयत इत्यहिः शालाद्वारीये नूतने गार्हपत्ये उत्पन्नेऽपि अयमग्निः स्वरूपेण न हीयते। बुध्नो मूलं तत्र भवो बुध्न्यः आधानकाले प्रथममाहितत्वान्मूलभावित्वम् स हि प्रथम मथ्यते॥ नामभिरेवात्र धिष्ण्यानां स्तुतिः। उक्तं च। स्तुतिः स्वनाम्ना कर्मणा वाथ रूपैरिति॥ का० [८, ८, २२] वागसीति सदोऽभिमर्शनमिति॥ हे सदः! त्वं वागसि वाचास्मिन् कर्म कुर्वन्तीति वाक्शब्देनाभेदोपचारेण सद उच्यते। ऐन्द्रमिन्द्रदेवताकं चासि। सीदन्त्यस्मिन् इति सदः॥ का० [८, ८, २३] ऋतस्य द्वाराविति द्वार्ये इति। द्वार्ये सदोद्वारशाखे अभिमृशतीति सूत्रार्थः॥ हे ऋतस्य यज्ञस्य द्वारौ द्वारदेशस्थापिन्यौ शाखे! युवां मा मां मा सन्ताप्तं मा सन्तापयतं प्रवेशनिःक्रमणे स्खलनादिना। तपतेर्लुङि मध्यमेऽद्वचने भलो भलीति [पा० ८, २, २६] सिज्लोपे रूपम्॥ का० [५, ८, २४—२५] अभिमन्त्रयत्युत्तरैरध्वनामध्वपत इति सूर्यम्। उत्तरैस्त्रिभिर्मन्त्रैस्त्रयाणामभिमन्त्रणं दर्शनमित्यर्थः तत्राध्वनामिति सूर्यमभिमन्त्रयत इति सूत्रार्थः॥ अध्वपते मार्गपालक रवे! अध्वनां मार्गाणां मध्ये वर्तमानं मा मां त्वं प्रतिर प्रवर्धय तिरतिर्वृद्ध्यर्थः। किञ्च अस्मिन् देवयाने देवयानप्रापके पथि यज्ञमार्गे मे मम स्वस्ति कल्याणं भूयात्॥ ३३॥

मित्रस्य मा चक्षुषेक्षध्वम्। अग्नयः सगराः

सगरा स्थ सगरेण नाम्ना रौद्रेणानीकेन पात माग्नयः पिपृत माग्नयो गोपायत मा नमो वोऽस्तु मा मा हिᳬसिष्ट ॥ ३४ ॥

का॰ [८, ८, २६] मित्रस्येत्यृत्विज इति। अभिमन्त्रयत इति शेषः। हे ऋत्विजः! मित्रस्यादित्यस्य चक्षुषा नेत्रेण मा मामीक्षध्वं पश्यत सख्युर्नेत्रेण वा सखा यथा सखायं हितचक्षुषा पश्यति तथा मां पश्यध्वमित्यर्थः। का॰ [८, ८, २७] अग्नयः सगरा इति धिष्ण्यानिति। अभिमन्त्रयत इति शेषः॥ हे अग्नयः सगराः! गृ स्तुतौ गरेण स्तुत्या सहिताः सगराः यूयं सगरेण नाम्ना स्तुतिसहितेन नाम्ना धिष्ण्या इति नाम्ना व्यपक्रियमाणत्वात्सगराः स्थ समानस्तुतयो भवथ समानो गरो येषां ते सगराः। हे अग्नयः! ते यूयं रौद्रेणानीकेन शत्रुविनाशकत्वादुग्रेण भवदीयेन सैन्येन मा मां पात रक्षत यद्वा रुद्रदेवत्वेन मुखेन मां पात अनीकं मुखं सैन्यञ्च। हे अग्नयः! मा मां पिपृत धनादिभिः पूरयत।, मा मां गोपायत रक्षत। अभ्यासे भूयांसमर्थं मन्यन्त इति यास्कोक्तेः [निरु॰ १०, ४२] निरन्तरं रक्षेत्यर्थः। वो युष्मभ्यं नमोऽस्तु मा मां मा हिंसिष्ट मा बधिष्ट निर्विघ्नं यज्ञं कारयतेत्यर्थः॥ ३४॥

ज्योतिरसि विश्वरूपं विश्वेषां देवानाᳬसमित्। त्वᳬसोम तनूकृद्भ्यो द्वेषोभ्योऽन्यकृतेभ्य उरु यन्तासि वरूथᳬस्वाहा। जुषाणो अप्तुराज्यस्य वेतु स्वाहा ॥ ३५ ॥

का॰ [९, ४, २६] ध्रुवायाः पुरस्तात् ध्रुवदाज्यमाज्य

दधिमिश्रं पञ्चगृहीतं ज्योतिरसीति समिदन्तेनेति ॥ आज्य ! त्वं ज्योतिरसि किंभूतं विश्वरूपं सर्वरूपं सर्वाहुतिषूपयुक्तत्वाद्विश्वरूपत्वम् आज्यत्वाद्वा दीप्यमानत्वाद्वा ज्योतिष्ट्वम्। विश्वेषां सर्वेषां देवानां समित्समिन्धनं सन्दीपकम् देवा ह्याज्यं भुक्त्वा दीप्यन्ते ॥ का० [८, ७, १] प्रदीप्तसमिधं त्वꣳ सोमेति। प्रचरण्यामभिजुहोतीति। जुहोति सोमसाधना काचित् स्रुक् प्रचरणीत्युच्यते ॥ अवसानरहिता सोमदेवत्या गायत्री भृगुसुतकृतदृष्टा। तनूं शरीरं कृन्तन्ति छिन्दन्तीति तनूकृतो राक्षसाः। कृती छेदने। द्विषन्तीति द्वेषांसि दौर्भाग्यानि। अन्यैरस्मद्विरोधिभिः कृतानि प्रेरितान्यन्यकृतानि। हे सोम ! त्वं तेभ्यो यन्ता नियन्तासि यच्छतीति यन्ता यम उपरमे तृच्। यथा तादृशा अस्मान्न बाधन्ते तथास्मान् सुरक्षितप्रदेशे संस्थाप्य पालयसीत्यर्थः। तस्मात्त्वमेवास्माकमुरु प्रभूतं वरूथं वसमसि तस्मै तुभ्यमिदं हुतमस्तु। सोमं नेतु तमुद्दिश्यासावाज्याहुतिर्हुतेति भावः ॥ [का० ७, ८, २] जुषाणोऽप्तुरिति द्वितीयामिति। जुहोतीत्यनुवर्तते ॥ अप्सुदेवत्यैकपदा विराट् यजुरन्ता विराजो दश इत्युक्तेर्दशाक्षरत्वाद्विराट्। अप्तुरत्र सोमः आप्नोति पीतः सन् शरीरमित्याप्तुः आपॢ व्याप्तौ आप्नोतेर्ह्रस्वश्चेति [उणा० १, ७४] तुन्प्रत्ययो धातोर्ह्रस्वश्च। जुषाणः प्रीयमाणोऽप्तुः सोम आज्यस्य वेतु आज्यं पिबतु कर्मण्यपीति केचित्। स्वाहा तस्मै सुहुतमस्तु ॥ ३५ ॥

अग्ने नय सुपथा राये अस्मान् विश्वानि देव वयुनानि विद्वान्। युयोध्यस्मज्जुहुराणमेनो भूयिष्ठां ते नमउक्तिं विधेम ॥ ३६ ॥

का० [८, ७, ६] अग्ने नयेति वाचयतीति ॥ आग्नेयी त्रिष्टुबगस्त्यदृष्टा। हे अग्ने हे देव। विश्वानि सर्वाणि वयुनानि मार्गान् ज्ञानानि वा विद्वान् जानानस्त्वमस्माननुष्ठातॄन् राये धनाय यज्ञफलाय सुपथा शोभनमार्गेण नय प्रापय। किञ्च अस्मदस्मत्तोऽनुष्ठातृभ्यः एनः पापं युयोधि पृथक्कुरु। यु मिश्रणामिश्रणयोः योतेः शपः श्लुः वा छन्दसीति [पा० २, ४, ८८] हेः पिल्वपचे अङ्कितयेति [पा० ६, ४, १०२] हेर्धि पित्वाद्गुणः। किम्भूतमेनः जुहुराणम्। कुर्छा कौटिल्ये अस्मात् कुर्छतेः सनो लुक् छलोपश्चेति [उणा० २, ८८] औणादिकसूत्रेणानच्प्रत्यये रूपम् ह्वर्छितुं कुटिलीकर्त्तुमिच्छतीति जुहुराणम् अभिलषितक्रियाप्रतिबन्धकमित्यर्थः। किञ्च ते तव भूयिष्ठां बहुलतमां नमउक्तिं हविर्षां वचनं याज्यापुरोऽनुवाक्यालक्षणं विधेम करवाम। नम इत्यन्ननाम [निघ० २, ७, २२] यद्वा नमस्कारविषयामुक्तिं सम्पादयाम ॥ ३६ ॥

अ॒यं नो॑ अ॒ग्निर्वरि॑वस्कृणोत्व॒यं मृधः॑ पु॒र एतु प्रभि॒न्दन्। अ॒यं वाजा॑ञ्जयतु॒ वाज॑साताव॒यꣳ शत्रू॑ञ्जयतु॒ जर्हृ॑षाणः॒ स्वाहा॑ ॥ ३७ ॥

का० [८, ७, ७—८] उत्तरेण सदो हृत्वाग्नीध्रेऽग्निं निदधाति ग्रावद्रोणकलशसोमणवायव्याचार्य न इति जुहोत्यस्मिन्निति। शालामुखीयमग्निं ग्रावादीनि च सदस उत्तरभागे नीत्वाग्नीध्रमण्डपे निधाय तत्रत्यधिष्ण्यगतेऽग्नौ सूक्तेन जुहुयादिति सूत्रार्थः ॥ आग्नेयी त्रिष्टुप्पुरस्ता। अयमग्निर्नोऽस्माकं वरिवः धनं कृणोतु करोतु अयमेवाग्निर्मृधः संग्रामान् प्रभिन्दन् विदारयन् सन् पुर एतु अग्रतो

यातु यथैवाग्निर्वाजमाती वाजानामन्नानां सभंजने वाजान् शत्रुसम्बन्धीन्यन्नानि यज्ञाभ्यं दातुं जयतु ... ग्निर्जघ्नाणोऽर्थं हृथन् शत्रून् जयतु स्वाहा तुभ्यं सुहुतमस्तु ॥ ३७ ॥

उरु विष्णो विक्रमस्वोरु क्षयाय नस्कृधि । घृतं घृतयोने पिब प्रप्र यज्ञपतिं तिर स्वाहा ॥ ३८ ॥

का० [८, ७, १५] उरु विष्णविति जुहोतीति । पूर्वमन्त्रेणाग्नीध्रीये होमोऽनेन त्वाहवनीय इति सूत्रार्थः ॥ वैष्णव्यनुष्टुब्यजुरन्ता । हे विष्णो व्यापिन् आहवनीय ! उरु विक्रमस्व बहुलं पराक्रमं कुरु किञ्च क्षयाय अस्मन्निवासाय नोऽस्मानुरु बहु यथा तथा कृधि कुरु । हे घृतयोने अग्ने ! घृत पिब हृयमानमिदमाज्यं भक्षय । अग्निर्यस्यै योनिरसृज्यत तस्यै घृतमुल्बमासीदिति श्रुतेर्घृतयोनित्वम् किञ्च यज्ञपतिं यजमानं प्रतिर अतिशयेन वर्धय । प्रप्र मुपोदः पादपूरण इति [पा० ८, १, ६] प्रशब्दस्य द्वित्वम् । स्वाहा तस्मै तुभ्यं सुहुतमस्तु ॥ ३८ ॥

देव सवितरेष ते सोमस्तꣳ रक्षस्व मा त्वा दभन् । एतत्त्वं देव सोम देवो देवाँ२॥ उपागा इदमहं मनुष्यान्त्सह रायस्पोषेण । स्वाहा निर्वरुणस्य पाशान्मुच्ये ॥ ३९ ॥

का० [८, ७, १७] दक्षिणेऽनसि ... तस्मिन् सोमं निदधाति देव सवितरिति । अनसि शकटे । सावित्रं यजुः । हे सवितः सर्वस्य प्रेरक देव एष

तथापितः तं तादृशं सोमं त्वं रक्ष पालय मा त्वा दभन् सोमस्य रक्षितारं त्वामसुरा मा विहिंसिषुः ॥ का० [८, ७, १८] एतत्त्वमिति विसृज्योपतिष्ठत इति। कृष्णाजिने स्थापितं बद्धं सोमं विसृज्योपस्थानं कुर्य्यादिति सूत्रार्थः॥ सौम्यं यजुः। हे सोम देव! त्वं देवः सन् भवदीयान् देवानेतदिदानीमुपागाः प्राप्तोऽसि अहं मनुष्यो यजमानो मदीयान्मनुष्यानिदमिदानीं रायः पोषेण सह पश्वादिधनेन सार्धमुपागतोऽस्मीत्यनुषङ्गः॥ का० [८, ७, १८] स्वाहा निरिति निष्क्रम्येति। हविर्धानमण्डपान्निर्गत्येति सूत्रार्थः॥ स्वानं स्वा न स्वा अहा स्वस्वाहा स्वाहा स्वाध्यागः सोमेनाक्मानं निःक्रीयात्मीयोऽहमस्मीत्यर्थः। यद्वा स्वाहा सोमरूपमन्नं देवेभ्यो दत्तमस्तु अनेन सोमप्रदानेनाहं वरुणपाशान्निर्मुच्य निर्मुक्तोऽस्मि॥ ३९॥

अग्ने॑ व्रतपास्त्वे॒ व्र॑तपा॒ या तव॑ त॒नूर्मय्य॑भू॒-दे॒षा सा त्वयि॒ यो मम॑ त॒नूस्त्वय्य॑भू॒दि॒यꣳ सा मयि॑। य॒था॒य॒थं नौ॑ व्रतपते व्र॒तान्यनु॑ मे दी॒क्षां दी॒क्षाप॑ति॒रम॒ꣳस्तानु॒ तप॒स्तप॑स्पतिः॥ ४०॥

का० [८, ३, ४] अग्ने व्रतपा इत्याहवनीये समिधमाधायेति। आग्नेयं यजुः यजमानोऽग्निशरीरेकात्मशरीरस्य कृतव्यत्ययोऽधस्तनं कर्मकलापं कृत्वाथ यथा स्वशरीरं कुर्वाण आह हे अग्ने! व्रतपाः स्वभावतः सर्वेषां व्रतानां पालकोऽसि तस्मात्कारणादिदानीमपि त्वं त्वं व्रतपाः मदीयव्रतस्य पालको भवेति शेषः। हे अग्ने! व्रतप्रार्थनकाले तव सम्बन्धिनी या तनूर्मयि अभूदवस्थिता सा एषा तव तनूः त्वयि

भवत्विति शेषः। यो या उ या च मम तनूस्त्वय्यभूत्सा इयं मयि भवतु। किञ्च हे व्रतपते व्रतपालकाग्ने! नौ आवयोर्व्रतानि कर्माणि यथायथं यथास्वं स्वसम्बन्धमनतिक्रम्य सन्त्विति शेषः। अनुष्ठानरूपं व्रतं ममास्तु तत्पालनरूपं व्रतं तवास्त्वित्यर्थः। किञ्च दीक्षापतिः दीक्षायाः पालकोऽग्निः मे दीक्षां मदीयदीक्षार्थं नियममन्वमंस्त अनुमतवानङ्गीकृतवानित्यर्थः। तपस्पतिः तपसः पालकोऽग्निस्तपो मदीयामुपसदमन्वमंस्तानुमतवान् ॥ ४० ॥

उरु विष्णो विक्रमस्वोरु क्षयाय नस्कृधि। घृतं घृतयोने पिब प्र-प्र यज्ञपतिं तिर स्वाहा॥ ४१॥

इदानीं यूपसम्पादनमन्त्राः ॥ का० [६, १, २—४] एष्वेषु यूपाहुतिं जुहोति चतुर्गृहीताए स्रुवेण वोरु विष्णविति। चतुर्गृहीतमाज्यमाहवनीये जुहोति यूपं छेत्तुं गमिष्यन् सा यूपाहुतिरिति सूत्रार्थः ॥ व्याख्याता ॥ ४१ ॥

अत्यन्यान् २॥ अगां नान्यान् २॥ उपागामुर्वाक्त्वा परेभ्योऽविदं परोऽवरेभ्यः। तं त्वा जुषामहे देव वनस्पते देवयज्यायै देवास्त्वा देवयज्यायै जुषन्तां विष्णवे त्वा। ओषधे त्रायस्व। स्वधिते मैनꣳ हिꣳसीः ॥ ४२ ॥

का० [६, १, ५—७] आज्यशेषमादाय स तत्वा गच्छति यूपमभिमन्त्रयत्यत्यन्यानिति प्राङ् तिष्ठन्नभिमन्त्रयते वेति। यूपाहुतिशेषाज्यसुतो यूपतक्षणार्थं वनं गत्वा यूपमभिमृशेद-भिमन्त्रयेदेति सूत्रार्थः ॥ वनस्पतिदेवत्यम्। इयं शा द्विविधाः

यूप्या अयूप्याय पलाशखदिरबिल्वादयो यूप्याः निम्बजम्बीरादयस्त्वयूप्याः । हे पुरोवर्त्ति यूपवृक्ष ! त्वत्तोऽन्यान् कांश्चिद्यूप्यानपि समप्रदेशजन्मादिलक्षणरहितानत्यगाम् अतिक्रान्तवानस्मि अन्यांश्चायूप्याश्चोपागाम् किञ्च परेभ्यो वृक्षेभ्यो दूरवर्त्तिभ्योऽर्वाक् निकटं त्वा त्वामविदं लब्धवानस्मि अवरेभ्यो निकटेभ्यः परः परस्तादविदं विदॢ लाभे पुषादीत्यङ् [पा० ३, १, ५५] लुङि रूपम् किञ्च हे वनस्पते वनस्य पालक ! हे देव दीप्यमान वृक्ष ! देवयज्यायै देवयागार्थं तं तादृशं त्वां वयं जुषामहे सेवामहे देवा अपि देवयज्यायै त्वा जुषन्तां सेवन्ताम् ॥ का० [६, १, ११] स्रुवेणोपस्पृशति विष्णवे त्वेति । हे यूपवृक्ष ! त्वा त्वां विष्णवे यज्ञाय उपस्पृशामीति शेषः यज्ञो वै विष्णुरिति श्रुतेः॥ का० [६, १, १२] ओषध इति कुशतरुणं तिरस्कृत्येति । यूपवृक्षस्य कुशमन्तर्धानं कुर्यादिति सूत्रार्थः ॥ हे ओषधे ! त्वं त्रायस्व स्वधितिभयात् मां रक्ष ॥ का० [६, १, १३] स्वधित इति परशुना प्रहरतीति । हे स्वधिते परशो ! एनं यूपं मा वधीः ॥ ४२ ॥

द्यां मा लेखीरन्तरिक्षं मा हिंᳪसीः पृथिव्या सम्भव । अयᳪ हि त्वा स्वधितिस्तेतिजानः प्रणिनाय महते सौभगाय । अतस्त्वं देव वनस्पते शतवल्शो विरोह सहस्रवल्शा वि वयᳪ रुहेम ॥ ४३ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां

पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

का० [६, १, १६] द्यां मा लेखीरिति पतन्तमभिमन्त्रयत

इति ॥ हे यूपवृक्ष ! त्वां द्युलोकं त्वं मा लेखीः मा लिख घस्वरविन्यासे इह तु हिंसार्थः। अन्तरिक्षं मा हिंसीः पृथिव्या सह सम्भव सङ्गतो भव। यूपस्य वज्ररूपत्वाल्लोकानां शान्तिराशास्यत इति भावः ॥ का० [६, १, १८—१९] अयꣳ हि त्वेति शोधनमभिमन्त्रणशेषो वा सविशेषोपदेशादिति ॥ हि यस्मात् हे छिन्न वृक्ष ! तेतिजानोऽतितीक्ष्णोऽयं स्वधितिः कुठारो महते सौभगाय सौभाग्याय दर्शनीयत्वाय यद्वा सुभगो यज्ञः स एव सौभगः स्वार्थेऽण् यज्ञाय त्वां प्रणिनाय प्रणयति यूपत्वं प्रापयति। छन्दसि लुङ्लङ्लिट इति [पा० ३, ४, ६] वर्त्तमाने लिट्। तिज निशाने अस्माद्यङ्लुगन्ताच्छानचि तेतिजान इति रूपम्। अतस्त्वया छेदान्न भेतव्यमिति भावः ॥ का० [६, १, २०—२१] अतस्त्वमित्याव्रश्चने जुहोति यूपे वेति ॥ हे देव वनस्पते ! अतोऽस्मात् स्थाणोः त्वं शतवल्शः बह्वङ्कुरः सन् विरोह विशेषेण जायस्व वयञ्च सहस्रवल्शाः पुत्रपौत्रादिभिर्बहुशाखोपेता विरुहेम प्रजायेमहि ॥ ४३ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोरमे।
आतिथ्यात् स्थाणुहोमान्तः पञ्चमोऽध्याय ईरितः ॥ ५ ॥

षष्ठोऽध्यायः ॥

देवस्य॑ त्वा सवि॒तुः प्र॑स॒वे॒ऽश्विनो॑र्बा॒हुभ्या॑म्। पू॒ष्णो हस्ता॑भ्याम्। आद॑दे॒ नार्य॑सि। इ॒दम॒हꣳ रक्ष॑सां ग्री॒वा अपि॑कृन्तामि। यवो॑ऽसि य॒वया॑-

स्मद्द्वेषो यवयारातीः। दिवे त्वान्तरिक्षाय त्वा पृथिव्यै त्वा। शुन्धन्तां लोकाः पितृषदनाः। पितृषदनमसि ॥ १ ॥

सौमिकवेदिप्रधाने पञ्चमाध्याये आतिथ्यमारभ्य यूपनिर्माणपर्यन्ता मन्त्रा उक्ताः अग्नीषोमीयपशुप्रधाने षष्ठेऽध्याये यूपसंस्कारमारभ्य सोमाभिषवोद्योगपर्यन्ता मन्त्रा उच्यन्ते॥ का० [६, २, ८] देवस्य त्वेत्यभ्रिमादाय यूपावटं परिलिखतीदमहमिति। [६, २, १५—१८] यवोऽसीत्यप्सु यवानोप्य प्रोक्षत्यप्रमध्यमूलानि दिवे त्वेति प्रतिमन्त्रं प्रोक्षामीति सर्वत्र साकाङ्क्षत्वादवटे शेषमासिञ्चति शुन्धन्तामिति बर्हींष्यपि प्राग्ग्रुदग्ग्रं च प्रास्यति पितृषदनमसीति॥ एतानि षड्यजूंषि, औदुम्बरीविषये [५ अध्या० २६का०] व्याख्यातानि॥ १॥

अग्रेणीरसि स्वावेश उन्नेतॄणामेतस्य वित्तादधि त्वा स्थास्यति। देवस्त्वा सविता मध्वानक्तु। सुपिप्पलाभ्यस्त्वौषधीभ्यः। द्यामग्रेणास्पृक्ष आन्तरिक्षं मध्येनाप्राः पृथिवीमुपरेणादृंहीः ॥ २ ॥

का० [६, २, १९] प्रथमशकलमग्रेणीरसीति। यूपावटे प्रथमशकलं निचिपेदिति सूत्रार्थः॥ हे यूपशकल! त्वमग्रेणीरसि। अग्रे प्रथम यूपस्य छिद्यमानस्य नीयसेऽपनीयत इत्यग्रेणीः। यूपस्य प्रथमावयवभूतो भवसीत्यर्थः। यद्वा अग्रे प्रथमं यूपमवटं प्रति नयतीत्यग्रेणीः पुरःसरः।

किम्भूतस्त्वम्। उक्तिदृणासुवयनकर्तृ चामध्वर्यूणां खावेश: वेशयितुं शक्य: तेन एनं यूपावटे सुखेनावेशयन्ति लघुत्वात्। स त्वमेतस्य कर्मणो वित्तात् कर्मणि वह्नौ। एतत्कर्म विद्धि जानीहि। किं तत्कर्म। यत् यूप: त्वामधि स्थास्यति त्वदुपर्य्यवस्थानं करिष्यति तत्त्वया बोद्धव्यमित्यर्थ:॥ का० [६, २, ९] देवस्य त्वेत्यनक्तीति यूपमिति शेष:॥ यूपदेवत्यम्। हे यूप! सविता देव: मध्वा मधुना मधुरेणाज्येन त्वा त्वामनक्तु। मध्वा. अनित्यमागमशासनमिति नुमभाव:॥ का० [६, २, २—४] चषालसुभयतोऽक्तं प्रतिमुञ्चति सुपिप्पलाभ्य इति। अथ उपरि चाज्येन लिप्तं चषालं यूपाग्रे स्थापयेदिति सूत्रार्थ:॥ हे चषाल! त्वां यूपस्याग्रे प्रतिमुञ्चामीति शेष:। किमर्थमोषधीभ्य: व्रीह्याद्योषधिनिष्पत्त्यर्थम् किम्भूताभ्य: ओषधीभ्य: सुपिप्पलाभ्य: शोभनफलयुक्ताभ्य इत्यर्थ:॥ का० [६, २, ७] द्यामग्रेणेत्युच्छ्रयतीति। उन्नतं कुर्य्यादित्यर्थ:। यूपदेवत्यम् यूपस्य महिमोच्यते। हे यूप! त्वमग्रेणाग्रभागेन द्यां दिवम् स्पृश: स्पृष्टवानसि। स्पृशतेर्लुङि शल इगुपधादनिट: क्स इति [पा० ३, १, ४५] क्सप्रत्यय:। मध्येन मध्यभागेनान्तरिक्षमा अप्रा: आपूरितवानसि। प्रा पूरणे। उपरेणाधोभागेन अनिष्टप्रदेशेन पृथिवीं भूमिमदृंही: दृढीकृतवानसि॥२॥

या ते धामान्युश्मसि गमध्यै यत्र गावो भूरिशृङ्गा अयास:। अत्राह तदुरुगायस्य विष्णो: परमं पदमवभारि भूरि॥ ब्रह्मवनि त्वा क्षत्रवनि रायस्पोषवनि पर्य्यूहामि। ब्रह्म दृंह क्षत्रं दृंहायुर्दृंह प्रजां दृंह॥३॥

का० [६, ३, ८] या त इति मिनोतीति। अवटे यूपं प्रक्षिपेदित्यर्थः॥ यूपदेवत्या त्रिष्टुप् दीर्घतमोदृष्टा। हे यूप! या यानि ते तव धामानि स्थानानि गमध्यै गन्तुं वयमुश्मसि उश्मः कामयामहे। तुमर्थे से इत्यादिना [पा० ३, ४, ९] गच्छतेस्तुमर्थे कध्यैन्प्रत्ययः नित्त्वादाद्युदात्तः। उश्मसि वश कान्तौ लटि उत्तमबहुवचने शपो लोपे सम्प्रसारणे इदन्तो मसीति [पा० ७, १, ४६] इकारः। यानि तव स्थानानि गन्तुं वयमिच्छाम इत्यर्थः। किञ्च यत्र येषु तव स्थानेषु गावो रश्मयः अयासः। अयन्तीति अयाः अय गतौ गन्तारो वर्त्तन्ते सर्वे किरणा येषु स्थानेषु गता इत्यर्थः। किम्भूता गावः भूरिशृङ्गाः भूरि बहु शृङ्गं दीप्तिर्येषां ते भूरिशृङ्गाः। ज्वलतिकर्मसु [निघ० १, १४, ११] शृङ्गाणीति पठितम्। अहेत्येवार्थे। विष्णोः व्यापकस्य ब्रह्मणः तत् परममुत्कृष्टं पदं भूरि महत् आदित्यमण्डललक्षणमत्रैव अवभारि अवभाति। तकारस्थाने छान्दसो रेफः। यद्वा भूरि बहुप्रकारं यथा तथा अत्राह अत्रैव एष्वेव स्थानेषु अवभाति शोभते। किम्भूतस्य विष्णोः उरुगायस्य गाङ् गतौ गानं गायः उरुर्गायो गतिर्यस्य महागतिरित्यर्थः। यद्वा उरुभिर्महात्मभिर्गीयते स्तूयतेऽसावुरुगायस्तस्य। तादृशस्थानप्राप्तिहेतुभूतकर्मणे हे यूप! त्वमत्रावटे तिष्ठेत्याशयः॥ का० [६, ३, १०—११] ब्रह्मवनि त्वेति पाएसुभिः। मह्म दृएहेति मैत्रावरुणदण्डेन समन्त्रिः पर्यूहतीति॥ द्वे यजुषी औदुम्बरीविषये [५ अध्या० २७ क०] व्याख्याते॥ ३॥

विष्णोः कर्माणि पश्यत यतो॑ व्रतानि॑ पस्पृशे। इन्द्र॑स्य युज्यः सखा॑॥ ४॥

का० [६, ३, १२] विष्णोः कर्माणीति वाचयति यूपमन्वारब्धमिति। यूपं स्पृष्टवन्तं यजमानं वाचयेदिति सूत्रार्थः॥ दे वैष्णव्यौ गायत्री मेधातिथिदृष्टे। हे ऋत्विजः! विष्णोः यज्ञाधिष्ठातुः कर्माणि सृष्टिसंहारादिचरितानि यूयं पश्यत यतो यैः कर्मभिः व्रतानि भवदीयानि लौकिकवैदिककर्माणि पस्पशे बद्धवान् निर्मितवानित्यर्थः। स्पश बन्धने। स विष्णुरिन्द्रस्य युज्यः वृत्रवधादिकर्मसु योज्योऽनुरूपः सखा मित्रम्॥ यद्वा विष्णोः यज्ञस्य कर्माणि वीर्याणि पश्यत यतो यैर्वीर्यैर्व्रतानि आधानपशुसोमादीनि कर्माणि पस्पशे आत्मनि बद्धवान् यद्वा यैर्वीर्यैर्व्रतानि कर्माणि अग्निवायुसूर्याणां स्वानि स्वानि एतान्यप्रमत्ताः कुरुतेत्येवं पस्पशे निबद्धवान् शिष्टं समानम्॥ ४॥

तद्विष्णोः॑ पर॒मं प॒दꣳ सदा॑ पश्यन्ति सू॒रयः॑। दि॒वी॑व॒ चक्षु॒रात॑तम्॥ ५॥

का० [६, ३, १३] तद्विष्णोरिति चषालमीक्षमाणमिति। यूपकटकं प्रेक्षमाणं यजमानं वाचयेदिति सूत्रार्थः॥ सूरयः विद्वांसो वेदान्तपारगा विष्णोः तत्परमं पदं स्वरूपं सदा पश्यन्ति। कीदृशम्। दिवि आकाशे निरावरणे चक्षुरिवाततं व्याप्तम्। यद्वा यत् दिवि आकाशे चक्षुरादित्यमण्डलमाततं विस्तारितम् इवोऽनर्थकः चक्षुःशब्देनान्यत्रापि मण्डलमुच्यते चक्षुर्मित्रस्य वरुणस्य [७ अध्या० ४२क०] तच्चक्षुर्देवहितम् [३६ अध्या० २४क०]॥ ५॥

प॒रि॒वीर॑सि॒ परि॑ त्वा दैवी॒र्विशो॑ व्ययन्तां॒ परी॒मं यज॑मान॒ꣳ रायो॑ मनु॒ष्या᳖णाम्। दि॒वः

सूनुर॑सि । एष ते॑ पृथि॒व्यां लो॒क आ॑र॒ण्यस्ते॑ प॒शुः ॥ ६ ॥

का० [६, ३, १५] त्रिगुणा त्रिव्यामा कौशी रशना तया नाभिमात्रे त्रिवृतं परिव्ययति परिवीरसीति। त्रिभिर्गुणैरवयवैरुपेता त्रिव्याममिता कुशसम्बन्धिनी या रशना रज्जुस्तया नाभिप्रमाणे यूपप्रदेशे आवृत्तित्रयं यथा भवति तथा यूपमावेष्टयेदिति सूत्रार्थः॥ यूपदैवत्यं यजुः। हे यूप ! त्वं परिवीरसि परितो रशनया वीतो वेष्टितोऽसि यद्वाऽऽभिः परिवारितोऽसि। व्येञ् संवरणे इत्यस्य क्तप्रत्ययार्थे क्विपि सम्प्रसारणम्। किञ्च दैवीर्विशः देवसम्बन्धिन्यः प्रजाः मरुद्गणादयः त्वा त्वां परिव्ययन्तां परितो वेष्टयन्तु। यद्वा दैवीर्विशः पशवः त्वा परिव्ययन्ताम्। दैव्यो वा एता विशो यत्पशव इति श्रुतेः। किञ्च मनुष्याणां सम्बन्धिन्यो रायो धनानि इमं यजमानं परिव्ययन्तां वेष्टयन्तु यद्वा मनुष्याणामिति निर्धारणे षष्ठी मनुष्याणां मध्ये रायो धनानि इमं यजमानमेव परिव्ययन्ताम्॥ का० [६, ३, १७] यूपशकलमस्यामवगूहत्युत्तरेणाग्निष्ठां दिवः सूनुरसीति। अष्टास्रे यूपस्य यास्त्रिरग्निसमीपे स्थिता साग्निष्ठा तस्या उत्तरभागे रशनायां स्वरुनामकं शकलमवसृजेदिति सूत्रार्थः॥ हे स्वरो ! त्वं दिवः द्युलोकस्य सूनुः पुत्रोऽसि द्युलोकाद्दर्येति ततो यूपो जायते यूपात् स्वरुरिति प्रणालिकया दिवः सूनुः स्वरुः॥ का० [८, ८, २३] वर्षिष्ठाद्दक्षिणं वितष्टं द्वादशं निदधात्येष त इति। यूपैकादशिनीपक्षे वर्षिष्ठाद्यूपाद्दक्षिणभागे वितष्टमतष्टास्त्रिं द्वादशं यूपं निदधाति स्थापयति न तु निखनतीति सूत्रार्थः। यूपदैवत्यम्। हे यूप ! पृथिव्यामेव ते तव लोकः

याश्रयस्थानमित्यर्थः ॥ ननु पशवो वै यूपस्थन्त्ययन्तीति [३, ७, ३ — ४] यूपे पशुना भवितव्यमित्यत आह ते आरण्योऽरण्ये भवोऽरण्यसम्बन्धी पशुः वने वर्त्तमानः पशव एवेत्यर्थः ॥ ६ ॥

उपावीरसि । उप देवान् दैवीर्विशः प्रागुरुशिजो वह्नितमान् । देव त्वष्टर्वसु रम हव्या ते स्वदन्ताम् ॥ ७ ॥

का० [६, ३, १९] उपावीरसीति तृणमादायेति ॥ हे तृणविशेष ! त्वमुपावीरसि उप समीपमवति गच्छतीत्युपावीः यद्वा उप समीपेऽवस्थितोऽवति रक्षतीत्युपावीः पशोर्हितोयः सखा त्वमसीत्यर्थः ॥ का० [६, ३, २०] तेन पशुमुपस्पृश्य त्युप देवानिति । गृहीतेन तृणेन पुरस्तात्प्रत्यञ्चं स्थितं पशुं स्पृशेदिति सूत्रार्थः ॥ दैवीर्विशः पशवो देवानग्नीषोमादीनुप प्रागुः उपगच्छन्तु दैव्यो वा एता विशो यत्पशव इति श्रुतिः । इण् गतावित्यस्माच्छन्दसि लुङ्लिङ्लिट इति [पा० ३, ४, ६] कालमात्रे लुङ् इणो गा लुङीति [पा० २, ४, ४५] गादेशः । किम्भूतान् देवान् उशिजो मेधाविनः यद्वा हवींषि कामयमानान् वहन्तीति वह्नयः अतिवह्नयो वह्नितमास्तान् स्वर्गं प्रति प्रापयतां देवानां मध्ये श्रेष्ठतमानित्यर्थः । पशून् प्रार्थ्य त्वष्टारमाह हे देव ! हे त्वष्टः ! त्वं वसु धनं रम रमय । छन्दस्युभयथेति [पा० ३, ४, ११७ णेरनिटीति णिलोपः] अपोऽप्यार्धधातुकसञ्ज्ञत्वाण्णिचो लोपः । एवं पुनः पशुमाह हे पशो ! ते तव हव्या हवींषि स्वदन्ताम् । स्वाद आस्वादने । स्वादूनि भवन्तु यद्वा हवींषि स्वादयन्तु देवा इति शेषः पूर्ववण्णिचो लोपः ॥ ७ ॥

रेवती रमध्वं बृहस्पते धारया वसूनि। ऋतस्य त्वा देवहविः पाशेन प्रतिमुञ्चामि धर्षा मानुषः ॥ ८ ॥

रयिर्धनं चीरादि यासां ता रेवत्यः। लिङ्गवचनव्यत्ययः रेवन्तः। रेवन्तो हि पशव इति श्रुतेः [३, ७, ३, १३] हे रेवन्तः चीरादिधनवन्तः पशवः! यूयं यजमानगृहे रमध्वं संक्रीडध्वम्। एवं पशुमुक्त्वा बृहस्पतिमाह हे बृहस्पते! हे ब्रह्मन्! वसूनि पशुलक्षणानि धारया नियतीकुरु ब्रह्म वै बृहस्पतिः पशवो वसूनीति श्रुतेः [३, ७, ३, १३] ॥ का० [६, ३, २६] द्विगुणरशनया द्विव्यामया कौशया पाशं कृत्वान्तरा शृङ्गमभिदक्षिणं बध्नात्यृतस्य त्वेति। अवयवद्वयोपेतया व्यामद्वयपरिमितया कुशकृतया रज्ज्वा नागपाशं कृत्वा शृङ्गयोरन्तराले पशुं बध्नाति कथमभिदक्षिणम् दक्षिणशृङ्गमभिमुखं पाशं प्रतिमुञ्चेदिति सूत्रार्थः। हे देवहविः देवानां हविरूप! पशो ऋतस्यावश्यभाविफलोपेतत्वात्सत्यस्य यज्ञस्य पाशेन त्वा त्वां प्रतिमुञ्चामि बध्नामि प्रतिपूर्वो मुञ्चतिर्बन्धने वर्तते। एवं पशुं सम्बोध्य शमित्रे समर्पयति मानुषो धर्षा। त्रिष्टपा प्रागल्भ्ये विकरणपुरुषव्यत्ययः। मानुषः शमिता धृष्णोतु शमयितुं शक्नोतु पाशेन बद्धत्वादिति भावः। संहितायां द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] सूत्रेण धर्षत्यत्र दीर्घः ॥ ८ ॥

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्याम्। अग्नीषोमाभ्यां जुष्टं नियुनज्मि। अद्भ्यस्त्वौषधीभ्योऽनु त्वा माता मन्य-

तामनु पितानु भ्राता सगर्भ्योऽनु सखा सयूथ्यः ।
अग्नीषोमाभ्यां त्वा जुष्टं प्रोक्षामि ॥ ९ ॥

का० [६, ३, २७] देवस्य त्वेति यूप इति । यूपे पशुं बध्नातीति शेष इति सूत्रार्थः ॥ अग्नीषोमदेवताभ्यां जुष्टमभिरुचितं पशुं नियुनज्मि निबध्नामि व्याख्यातमन्यत् ॥ का० [६, ३, ३०] अद्भ्यस्त्वेति पशुं प्रोक्षणीभिः प्रोक्षतीति । हे पशो ! अद्भ्यः ओषधीभ्यः । अत्र विभक्तिव्यत्ययः अद्भिरोषधिभिश्च । त्वा त्वां प्रोक्षामि मेध्यं करोमि । किम्भूतं त्वाम् ! अग्नीषोमाभ्यां जुष्टं प्रीतम् दर्भैरपामुत्पूतत्वादोषधीनामपि प्रोक्षणसाधनत्वमस्त्येव । स्वमातृभक्षिताभ्यां तृणोदकाभ्यां पशोरुत्पन्नत्वात्तेनोभयेन प्रोक्षणं युक्तम् । तदाह तित्तिरिः अद्भ्यस्त्वौषधीभ्यः प्रोक्षामीत्याहाद्भ्यो ह्येष ओषधीभ्यः सम्भवति । किञ्च हे पशो ! एवं प्रोक्षितं त्वां माता भूमिरनुमन्यतां तथा पिता द्यौरनुमन्यताम् सगर्भ्यो समानगर्भे उदरे भवः सोदरो भ्राता अनुमन्यताम् सयूथ्यः समानयूथे भवः सखा सुहृत् अनुमन्यताम् ॥ ९ ॥

अपां पेरुरसि । आपो देवीः स्वदन्तु स्वात्तञ्चित्सद्देवहविः । सं ते प्राणो वातेन गच्छताᳬ समङ्गानि यजत्रैः सं यज्ञपतिराशिषा ॥ १० ॥

का० [६, ३, ३१] अपां पेरुरित्यास्य उपगृह्णातीति पशोर्मुखे प्रोक्षणीर्धारयेदिति सूत्रार्थः ॥ पशुदेवतम् हे पशो त्वमपां जलानां पेरुः पानशीलोऽसि । पिबतीति पेरुः औणादिक रुप्रत्ययः । उदकपानशीलो भवसि

का० [६, ४, १२] स्वरुमादायाङ्क्तौ जुहूये ताभ्यां पशोर्ललाटमुपस्पृशति घृतेनाक्तावितिः। विशसिता दत्तं शासं गृहीत्वा स्वयमेव यूपात् स्वरुमादाय तावभिस्रुक् जुहूये घृतेनाक्ता ताभ्यामसिस्वरुभ्यां पशोर्ललाटं स्पृशेदिति सूत्रार्थः॥ स्वरुशासदैवतम् हे स्वरुशासौ! युवां घृतेनाक्तौ सन्तौ पशून् बहुवचनं पूजार्थम् एतं पशुं त्रायेथाम् पालयेथाम्॥ का० [६, ५, ११] रेवति यजमान इति वाचयतीति। यजमानं वाचयेदित्यर्थः। वाग्देवतम् वाग्वै रेवतीति श्रुतेः [३, ८, १, १२] हे रेवति धनवति वाग्वति! यजमानेऽस्मिन् प्रियमभिप्रेतं धाः धेहि। बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेऽपीत्यड्भावः [पा० ६, ४, ७५]। आविश ज्ञानप्रदानेन यजमानं प्रविश। किञ्च हे रेवति! वातेन देवेन सजूः समानप्रीतिर्भूत्वा उरोर्विस्तीर्णादन्तरिक्षाद्यजमानं गोपायेति शेषः। किञ्चास्य पशुलक्षणस्य हविषस्त्मना आत्मना यज। मन्त्रेष्वाङ्यादेरात्मन इति [पा० ६, ४, १४१] आकारलोपः। किञ्चास्य पशोस्तन्वा शरीरेण सम्भव एकीभव। हे रेवति! यजमानरूपेण पशुरूपेण चात्मना भूत्वात्मना च यजेति तात्पर्यार्थः॥ का० [६, ५, १५] पश्चात्तृणमुपास्यति वर्षो वर्षीयसीति। शामित्रस्य पश्चाद्भागयं तृणमुपास्यति हस्तस्थतृणद्वयमध्ये एकं क्षिपति विशसनीयस्य पशोर्भूमिस्पर्शपरिहारार्थमिति सूत्रार्थः॥ तृणदैवतम् हे वर्षो! वर्षादुत्पन्नं वर्षः तस्यौषधं वर्षो वर्षप्रभव हे तृण! यद्वा वर्षो विस्तीर्णं वर्षीयसि विस्तीर्णतरे यज्ञे यज्ञपतिं यजमानं धाः धेहि॥ का० [६, ५, २४] देवेभ्यः स्वाहेति जुहोतीति। मन्त्रयोरर्थैक्येऽपि पाठभेदतात्पर्यं तित्तिरिराह। पुरस्तात् स्वाहाकृतयोऽन्ये देवा उपरिष्टात् स्वाहाकृतयोऽन्ये स्वाहा देवेभ्यो देवेभ्यः स्वाहेति॥११

माहिर्भूर्मा पृदाकुः। नमस्त आतानानर्वा प्रेहि। घृतस्य कुल्या उप ऋतस्य पथ्या अनु ॥ १२ ॥

का० [६, ५, २६] वपाश्रपणीभ्यां नियोजनीं चात्वाले प्रास्यति माहिर्भूरिति। वपा श्रप्यते याभ्यां ते वपाश्रपण्यौ काष्ठविशेषौ ताभ्यां सह नियोजनीं पशुबन्धनरज्जुं द्विगुणां चात्वाले क्षिपेदिति सूत्रार्थः॥ रज्जुदेवतम् हे रज्जो! त्वमहिः सर्पाकारा मा भूः मा भूयाः पृदाकुः अजगराकारापि मा भूः॥ का० [६, ६, १] पान्नेजनहस्तां वाचयति नयन्नमस्त आतानेति। पादौ निज्येते क्षाल्येते येन स पान्नेजनः पादनेजनार्थं उदपात्रकलशः पादग्रहणमन्यावयवोपलक्षणम् पान्नेजनो मुखाद्यवयवशोधनार्थो जलकलशो हस्ते यस्याः सा पान्नेजनहस्ता तां पत्नीं नयन् गार्हपत्यसमीपात्पशुशोधनाय नयन् सन् प्रतिप्रस्थातामुं मन्त्रं तां वाचयेदिति सूत्रार्थः॥ यज्ञदेवतम् आ समन्तात्तन्यते विस्तार्यते इत्यातानो यज्ञः। यज्ञो वा आतानो यज्ञꣳ हि तन्वत इति श्रुतेः [३, ८, २, २] हे आतान यज्ञ! ते तुभ्यं नमः त्वमनर्वा अत्रुरहितः सन् प्रेहि समाप्तिपर्यन्तं प्रकर्षेण गच्छ। इयर्त्ति बधार्थमित्यर्वा नास्त्यर्वा यस्यासावनर्वा अनर्वा प्रेहीत्यसपत्नेन प्रेहीति श्रुतेः। अनर्वा प्रेहीत्याह भ्रातृव्यो वा अर्वा भ्रातृव्यापनुत्त्यै इति तित्तिरिवाक्यात्। किञ्च ऋतस्य यज्ञस्य पथ्याः पथि भवाः घृतस्य कुल्याः घृतनद्यः अनुलक्ष्य उप प्रेहि गच्छ सामाय्यपृषदाज्यकुल्योपलक्षणार्थं घृतकुल्याग्रहणम् अत्र यज्ञे बहु घृतमाहुतमित्यभिप्रायः॥ १२ ॥

देवी॑राप॑: शुद्धा वो॑ढ्वꣳ सुप॑रिविष्टा दे॒वेषु॑ । सुप॑रिविष्टा व॒यं प॑रिवे॒ष्टारो॑ भूयास्म ॥ १३ ॥

एवं यज्ञ स्तुत्वेदानीमापः स्तूयन्ते । अर्धमब्दैवत्यमर्धमाशीर्दैवतम् हे आपो देव्यः ! यूयं देवेषु वोढ्वं पशुमिति शेषः एनं पशुं देवान् प्रति वहत प्रापयत । वह प्रापणे अस्य लुङि तङि मध्यमबहुवचने अडभावे रूपम् । किंभूता यूयम् शुद्धाः स्वभावतः तथा सुपरिविष्टाः साधु परितः सर्वतो निविष्टाः पात्रे जनीपात्रे । किञ्च वयमपि सुपरिविष्टाः देवेष्विति पदमिहाप्यनुवर्त्तते वयमपि देवेषु मध्येऽवस्थितास्तैरेव देवैः सुपरिविष्टाः तर्पिताः सन्तस्तेषामेव देवानां परिवेष्टारः परिवेषणकर्त्तारो भूयास्मेत्याशीः ॥ १३ ॥

वाचं॑ ते शुन्धामि । प्रा॒णं ते॑ शुन्धामि । चक्षु॑स्ते शुन्धामि । श्रोत्रं॑ ते शुन्धामि । नाभिं॑ ते शुन्धामि । मेढ्रं॑ ते शुन्धामि । पा॒युं ते॑ शुन्धामि । च॒रित्रा॑ꣳस्ते शुन्धामि ॥ १४ ॥

का० [६, ६, २—३] पशोः प्राणाञ्छुन्धति पत्नी मुखं नासिके चक्षुषी कर्णौ नाभिं मेढ्रं पायुं पादान् सꣳहृत्य वाचं ते शुन्धामीति प्रतिमन्त्रमिति । पत्नी पशुसमीप उपविश्य मृतस्य पशोः प्राणान्मुखादीन्यष्टौ प्राणायतनानि प्रतिमन्त्रं शुन्धति शोधयति अद्भिः स्पृशतीति सूत्रार्थः ॥ पशुदेवतानि। हे पशो ! अहं ते तव वाचं वागिन्द्रियं शुन्धामि शोधयामि । एवमग्रेऽपि प्राणं प्राणवायुं प्राणेन्द्रियं चक्षुरिन्द्रियं श्रोत्रेन्द्रियं नाभिं नाभिच्छिद्रं मेढ्रं लिङ्गम् पायुं गुदम् चरन्ति गच्छन्त्यैभिरिति चरित्राः पादाः एवं त्वदीयानि सर्वेन्द्रियाणि शुन्धामि ॥ १४ ॥

मन॑स्त॒ आप्या॑यताम् । वाक्त॒ आप्या॑यताम् । प्रा॒णस्त॒ आप्या॑यता॒म् । चक्षु॑स्त॒ आप्या॑यता॒म् । श्रोत्रं॑ त॒ आप्या॑यताम् । यत्ते॑ क्रू॒रं यदास्थि॑त॒न्तत्त॒ आप्या॑यता॒न्निष्ट्या॑यता॒न्तत्ते॑ शुध्यतु । शमहो॑भ्यः । ओष॑धे॒ त्राय॑स्व । स्वधि॑ते॒ मैनं॑ हिꣳसीः ॥ १५ ॥

का० [६, ६, ४—५] श्रेपेण यजमानश्च शिरःप्रभृत्यनुषिञ्चतो मनस्त इति शिर इति । पात्नेजनशेषेण यजमानः चकारादध्वर्युश्च पशोः शिरआदीन्यङ्गान्यनुषिञ्चतः तत्र शिरसो मन्त्रमाह मनस्त इति शिर इति सूत्रार्थः ॥ पशुदेवतानि । हे पशो ! ते तव मनः आप्यायतां शाम्यतु । विलिङ्गत्वादस्य विनियोग उक्तः । वाक्त आप्यायतामित्यादिमन्त्राणां लिङ्गादेव विनियोगः सिद्ध इति सूत्रकृता नोक्तः । वाक्त इति मुखं प्राणस्त इति नासिके चक्षुस्त इति चक्षुषी श्रोत्रं त इति कर्णौ एतानि मुखादीनि तव शाम्यन्तु ॥ का० [६, ६, ६] यत्ते क्रूरमित्यङ्गानीति । सर्वाङ्गान्यवशिष्टान्यनुषिञ्चत इत्यर्थः ॥ हे पशो ! यत्ते तव क्रूरं बन्धननिरोधादिकं क्रूरमस्माभिः कृतं यच्च आस्थितं छेदादिकं कर्तुमुपस्थितं शमिता तत्सर्वं ते तवाप्यायतां शाम्यतु । किञ्च तत्सर्वं निष्ट्यायतां संहतं भवतु ष्टै सङ्घाते अनुत्र भवत्वित्यर्थः तत्सर्वं तव शुध्यतु शुद्धं भवतु ॥ का० [६, ६, ७] शमहोभ्य इति पश्चात्पशोर्निषिञ्चत इति । पशोर्जघनदेशे पात्नेजनशेषमुभावपि निषिञ्चतामिति सूत्रार्थः ॥ अहोभ्यः दिवसादिकालविशेषेभ्यः शं सुखमस्माकं पशोर्वा भूयादिति शेषः ॥

का० [६, ६, ८] उत्तानं पशुं कृत्वाग्रेण नाभिं तृणं निदधात्योषध इति । नाभेरग्रेऽङ्गुलचतुष्टये तृणं निदध्यादिति सूत्रार्थः ॥ मन्त्रो व्याख्यातः [४ अ० १ क०]॥ का० [६, ६, ९] स्वधित इति प्रज्ञातयाभिनिधाय छिनत्तीति । प्रज्ञातया प्रस्तुतया कृतचिह्नया घृताक्तयासिधारयाभिनिधाय तृणोपर्य्यसिधारां निधाय तूष्णीं सतृणामुदरत्वचं छिन्द्यादिति सूत्रार्थः ॥ एनं पशुं स्वधिते मा हिंसीः ॥ १५ ॥

रक्षसां भागोऽसि । निरस्तꣳ रक्षः । इदमहꣳ रक्षोऽभितिष्ठामीदमहꣳ रक्षोऽवबाध इदमहꣳ रक्षोऽधमं तमो नयामि । घृतेन द्यावापृथिवी प्रोर्णुवाथाम् । वायो वे स्तोकानाम् । अग्निराज्यस्य वेतु स्वाहा । स्वाहाकृते ऊर्ध्वनभसं मारुतं गच्छतम् ॥ १६ ॥

का० [६, ६, ८] अयꣳ सव्ये कृत्वा दक्षिणेन मूलमुभयतोऽनक्ति लोहितेन रक्षसामिति । यत्तृणं नाभ्यग्रे स्थापितं तस्य छिन्नस्य तृणस्याग्रं वामहस्तेन धृत्वा दक्षिणहस्तेन मूलं धृत्वा तद् द्विगुणीकृत्याग्रे मूले च पशुच्छेदननिष्पन्नेन रक्तेनाञ्ज्यादिति सूत्रार्थः ॥ रक्षोदेवत्यम् हे लोहिताक्त तृण ! त्वं रक्षसां भागोऽसि ॥ का० [६, ६, १०] निरस्तमित्यपास्यतीति । लोहिताक्तं तृणमुत्करे त्यजेदिति सूत्रार्थः । यज्ञप्रविघातकं रक्षोऽस्ति तन्निरस्तं परित्यक्तम् ॥ का० [६, ६, ११] इदमहमित्यभितिष्ठति यजमान इति । उत्करं क्षिप्तं रुधिराक्तं तृणं यजमानोऽभितिष्ठतीति सूत्रार्थः ।

यत्तृणरूपं रक्षोऽध्वर्युणा निरस्तं तदिदं रक्षोऽहं यजमानोऽभितिष्ठामि अभितः पादेनोत्क्रम्य तिष्ठामि। न केवलमभितिष्ठामि किन्तु अहमिदं रक्षोऽवबाधे अवाचीनं यथा भवति तथा नाशयामि किञ्च अहमिदं रक्षोऽधममत्यन्तनिकृष्टं तमो नरकं नयामि प्रापयामि॥ का० [६, ६, १२] वपाश्रपण्यौ प्रोर्णोति घृतेन द्यावापृथिवी इति।· पशूदरादपां निष्काश्य तया वपया वपाश्रपण्यावाच्छादयेदिति सूत्रार्थः॥ वपाश्रपण्योर्द्यावापृथिव्यावध्यस्ते उच्येते हे द्यावापृथिवी! युवां घृतेनोदकेनात्मानं प्रोर्णुवाथामाच्छादयेथां परस्परम्। ऊर्णुञ् आच्छादने। आहुतिपरिणामाभिप्रायमेतत् तथा चोक्तं ते वा एते आहुती हुते उत्क्रामत इत्युपक्रम्याहुतिपरिणाममिदं जगदिति॥ का० [६, ६, १५] तृणाग्रमाध्वर्युर्वायो वेरिति। वामहस्तधृतं तृणाग्रमाहवनीये क्षिपेदिति सूत्रार्थः॥ वायुदेवतम् हे वायो! त्वं स्तोकानां वपासम्बन्धिनां विप्रुषां वेः कर्मणि षष्ठी स्तोकान् विद्धि जानीहि ज्ञात्वा च पिबेत्यर्थः ते ह्यत्र तिष्ठन्ति। विदि ज्ञाने इत्यस्य लुङि मध्यमैकवचने दयेति [पा० ८, २, ७५] दस्य रुत्वे ज्ञाते रूपम् अड़भाव आर्षः वेः विद्धि॥ का० [६, ६, १७] वपाए स्रुवेणाभिघारयत्यग्निराज्यस्येति॥ अग्निराहवनीयः आज्यस्य वेतु आज्यं पिबतु स्वाहा, सुहुतमस्तु॥ का० [६, ६, २८] हुत्वा वपाश्रपण्यावनुप्रास्यति प्राचीं विशाखां प्रतीचीमितरां स्वाहाकृते इति, वपां हुत्वोत्तरत उपविश्य वपाश्रपण्यावाहवनीय एव क्षिपेत् तत्प्रकारः विशाखां द्विशृङ्गां प्रागग्रां क्षिपेत् इतरामेकशृङ्गां प्रत्यगग्रामिति सूत्रार्थः॥ स्वाहाकारेणाहुतिभावमुपगते सत्यौ युवां मारुतं गच्छतं वायुं प्राप्नुतं वायुर्हि प्रतिष्ठा यज्ञस्य।

किम्भूतम् ऊर्ध्वनभसमूर्ध्वं नभ आकाशो यस्य स ऊर्ध्वनभाः तम् नभोमध्ये वर्त्तमानमित्यर्थः ॥ १६ ॥

इदमापः प्रवहतावद्यञ्च मलञ्च यत्। यच्चाभिदुद्रोहानृतं यच्च शेपे अभीरुणम्। आपो मा तस्मादेनसः पवमानश्च मुञ्चतु ॥ १७ ॥

का० [६, ६, २८] चात्वाले मार्जयन्ते सपत्नीका इदमापः प्रवहतेति। सर्वे ऋत्विजः चात्वालसमीपे अङ्गिराप्यानमभ्युक्षन्तीति सूत्रार्थः। अब्देवत्या त्र्यवसाना महापङ्क्तिः पावमान्यान्त्यः पादः यस्याः षट् पादा अष्टाक्षराः सा महापङ्क्तिः। हे आपः! इदं यज्ञसंसर्गनिमित्तं पापं प्रवहत किञ्च यच्चाद्यमवद्यनीयमभिशापादि यच्च मलं शरीरलग्नं प्रसिद्धं तच्च प्रवहत अपनयत। किञ्च यदहमनृतमसत्यमुक्त्वाभिदुद्रोह द्रुग्धवानस्मि। द्रुह जिघांसायाम् यच्चाहमभीरुणं बिभेतीति भीरुरभीरुस्तमभीरुणमनपराधिनम् अपराधी हि बिभेति एवंविधं शेपे शपितवानस्मि अनपराधिनं प्रति यन्मयाभिशापो दत्तः आपः तस्मादेनसः पापात् मा मां मुञ्चतु पृथक्कुर्वन्तु पवमानश्च सोमो वायुर्वा तस्मात् पापात् मां मुञ्चतु। १७ ॥

सं ते मनो मनसा सं प्राणः प्राणेन गच्छताम्। रेडस्यग्निष्ट्वा श्रीणात्वापस्त्वा समरिणन्वातस्य त्वा ध्राज्यै पूष्णो रंह्या ऊष्मणो व्यथिषत्। प्रयुतं द्वेषः ॥ १८ ॥

का० [६, ८, ६] सं ते मन इति हृदयमभिघार्य सर्वमिति। जुह्वस्थेन पृषदाज्येन पूर्वं हृदयमभिघार्य तूष्णीं सर्वं

पृषदाज्येनाभिघारयेदिति सूत्रार्थः ॥ हृदयदेवतम् हे हृदय ! ते तव यो मनः देवानां मनसा सङ्गच्छताम् पृषदाज्येनाभिघारितं सत्। ते तव प्राणोऽपि देवानां प्राणेन सङ्गच्छतां सङ्गतोऽस्तु अभिघारितः ॥ का० [६, ८, १२] रेडसीति वसां गृह्णीत्वेति। मांसपाकभाण्डे स्थितः स्नेहात्मको द्रवविशेषो वसा तां गृह्णीयादिति सूत्रार्थः। वसादेवतम् हे वसे ! त्वं रेट् असि। रिषतिर्हिंसार्थः कर्मणि क्विप् रिष्टासि हिंसितेवाभासि अल्पत्वात्। पूष्णोऽल्पत्वं श्रुत्योक्तम् [३, ८, ३, २०] रेडसीति लेलयेव हि यूरिति लेलयाशब्दोऽल्पवाचकः। अग्निः त्वा त्वां श्रीणातु श्री पाके क्र्यादिः श्रपयन् भूयसीं करोति यद्वाग्निराहवनीयस्त्वां श्रीणातु स्वीकरोतु। किञ्च आपः त्वा त्वां समरिणन् री वधे गतौ क्र्यादिः अत्र रिणातिर्बिभर्त्यर्थे समभरन्नपुष्णन् यद्वा आपः त्वां समरिणन् सम्यक् प्राप्नुवन्तु तव शोषो मा भूदित्यर्थः आपो हि पच्यमानेभ्यः पश्वङ्गेभ्यो यं रसमुत्पादयन्ति सा वसेत्युच्यते तां त्वां गृह्णामीति शेषः। किमर्थं वातस्य ध्राज्यै गत्यै वातस्यान्तरिक्षे गतिर्भवत्विति तथा पूष्णो रंह्यै आदित्यस्य गत्यै रंहतिर्गत्यर्थः आदित्यस्य द्युलोके गतिर्भवत्विति वाय्वादित्ययोरप्रतिहतगमनसिद्ध्यर्थं त्वां गृह्णामीत्यर्थः। किञ्च ऊष्मणो व्यथिषत् ऊष्मान्तरिक्षं तद्धि ब्रह्मण ऊष्मेव ऊष्माणमन्तरिक्षं वसा व्यथतु कर्मणि षष्ठी यद्वा व्यत्ययेन प्रथमार्थे षष्ठी ऊष्मा व्यथिष्यत् व्यथतां वसां पीत्वा तृष्णाधिक्येन यथा सीदति वसारूपं हविस्तथाविधं भवत्वित्यर्थः अन्तरिक्षार्थं हि वसा गृह्यते होममन्त्रे [१९] अन्तरिक्षस्य हविरसीति लिङ्गात् इयं वसान्तरिक्षस्य हविः सत्वार्तिरक्षा भवत्वित्यर्थः अन्तरिक्षे च हविः तत्प्रभवत्वाद् वायुसूर्ययोरपि स्वकर्मक्षमता.

भवति तस्मादुच्यते वातस्य ते प्राज्या इत्यादि। अत्र चलनयोः चस्य लिङर्थे लेडिति [पा० ३, ४, ७] लेटि सिब्बहुलं लेटीति [पा० ३, ४, ३४] सिप्प्रत्यये इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९७] तिप इकारलोपे लेटोऽडाटाविति [पा० ३, ४, ९४] अडागमे अधिषदिति रूपम्॥ का० [६, ८, १२] हविरभिघार्य प्रयुतमिति पार्श्वेन सप्रस्रजत्यसिना वेति। वसां हविरभिघार्य पार्श्वेनासिना वाज्यं वसां च मिश्रयेदिति सूत्रार्थः॥ हे पो दौर्भाग्यं प्रयुतं पृथग्भूतं वसायाः सकाशात् घृतमिश्रणेन॥ १८॥

घृतं घृतपावानः पिबत वसां वसापावानः पिबतान्तरिक्षस्य हविरसि स्वाहा। दिशः। प्रदिशः। आदिशः। विदिशः। उद्दिशः। दिग्भ्यः स्वाहा॥ १९॥

का० [६, ८, १७] वसैकदेशं जुहोमि घृतं घृतपावान इति। वासाहोमहवन्या वसाया एकदेशं जुहुयादिति सूत्रार्थः। वैश्वदेवं यजुः। वसाया हविरभिघारितत्वाद् घृतमस्ति तत्र अत एवमाह। हे घृतपावानः! घृतं पिबन्तीति घृतपावानः पा पाने आतो मनिन्क्विप्यादिना [पा० ३, २, ७४] वनिप् घृतस्य पातारो देवाः! यूयं घृतं पिबत। हे वसापावानः! वसायाः पातारो देवाः! यूयं वसां पिबत। एवं देवानुक्त्वा वसामाह हे वसे! त्वमन्तरिक्षस्य हविरसि अ० सुहुतमस्तु। का० [६, ८, २१] दिशो व्याघारयति वसाशेषेण वाजिनवदिति। यथा वाजिनशेषेण दिग्व्याघारणमुक्तं तद्वदित्यर्थः। तद् यथा [का० ४, ४, १६—१७] दिशो व्याघारयति

दिश इति प्रतिमन्त्रं प्रदक्षिणं पुरस्तात् प्रथमसुत्तमाभ्यां मध्ये पूर्वार्धे चेति ॥ षट् दिग्देवतानि अत्र स्वाहाकारः सर्वत्र साकाङ्क्षत्वादिति [का० ४, ४, १८] वचनात् स्वाहा सर्वत्र युज्यते दिग्भ्यः स्वाहा प्रदिग्भ्यः स्वाहा आदिग्भ्यः स्वाहा विदिग्भ्यः स्वाहा उद्दिग्भ्यः स्वाहा सर्वाभ्यः दिग्भ्यः सुहुतमस्त्वित्यर्थः ॥ १९ ॥

ऐन्द्रः प्राणो अङ्गे॑-अङ्गे॒ निदी॑ध्यदै॒न्द्र उ॑दा॒नो अङ्गे॑-अङ्गे॒ निधी॑तः। देव॑ त्वष्ट॒र्भूरि॑ ते॒ सꣳसमे॑तु॒ सल॑क्ष्मा॒ यद्विषु॑रूपं॒ भवा॑ति। दे॒व॒त्रा यन्त॒मव॑से॒ सखा॒योऽनु॑ त्वा मा॒ता पि॒तरो॑ मदन्तु ॥ २० ॥

का० [६, ८, १] ऐन्द्रः प्राण इति पशुं संस्पृशतीति। पशुरूपं हविः स्पृशेदिति सूत्रार्थः ॥ इन्द्र आत्मा तत्सम्बन्धी प्राणः प्राणवायुरस्य पशोरङ्गे-अङ्गे सर्वेष्वङ्गेषु निदीध्यत् निहितः दिधीङ् दीप्तिदेवनयोः अस्य धातोर्धात्वर्थे वर्तमानात् कर्मणि लेट् परस्मैपदं व्यत्ययेन लेटोऽडाटाविव्यट् [पा० ३, ४, ९४]। तथा ऐन्द्रः इन्द्रसम्बन्धी उदानवायुः पशोः सर्वेष्वङ्गेषु निधीतः निक्षिप्तः धीङ् आधारानादरयोः। अङ्ग इत्यादौ चेत्यङ्गशब्दस्य [पा० ६, १, ११९] एङ् प्रति प्रकृत्या ॥ एवमनेन यजमान पश्वङ्गेषु प्राणान् दत्त्वा त्वष्टारमाह। त्वाष्ट्रो वै पशुः हे त्वष्टः त्वष्टनामक देव! यत् पश्वङ्गजातं सलक्ष्मा समानलक्षणं सत् छेदनेन विषुरूपं नानारूपं भवाति भवति तत् सर्वं ते तवानुग्रहेण भूरि बहुसमत्वन्तं संसमेतु सम्यगेकीभवतु प्रसमुपोदः पादपूरणे इति [पा० ८,

१, ६] समित्वस्य द्वित्वम् । पुनः पशमाह । हे पशो ! एवं प्राणैः स्वाङ्गैश्चानेन मन्त्रेण दृढीकृतं देवता यन्तं देवान् प्रति गच्छन्तं त्वा त्वां सखायो मित्रभूता इतरे पशवो माता पितरश्च अनुमदन्तु अभ्यनुजानन्तु बहुवचनं पूजार्थम् अवसे अवितुं प्रीणयितुम् तुमर्थे असेप्रत्ययः यद्वा अवितुं तन्मुखेन स्वर्गप्राप्त्या स्वकुलं सर्वमवितुमित्यर्थः ॥ २० ॥

स॒मु॒द्रं ग॑च्छ॒ स्वाहा॑ । अ॒न्तरि॑क्षं गच्छ॒ स्वाहा॑ । दे॒वꣳ स॑वि॒तारं॑ गच्छ॒ स्वाहा॑ । मि॒त्रा॒वरु॑णौ गच्छ॒ स्वाहा॑ । अ॒हो॒रा॒त्रे ग॑च्छ॒ स्वाहा॑ । छन्दा॑ꣳसि गच्छ॒ स्वाहा॑ । द्यावा॑पृथि॒वी ग॑च्छ॒ स्वाहा॑ । य॒ज्ञं ग॑च्छ॒ स्वाहा॑ । सोमं॑ गच्छ॒ स्वाहा॑ । दि॒व्यं नभो॑ गच्छ॒ स्वाहा॑ । अ॒ग्निं वै॑श्वान॒रं ग॑च्छ॒ स्वाहा॑ । मनो॑ मे॒ हार्दि॑ यच्छ । दिवं॑ ते धू॒मो ग॑च्छतु॒ स्वर्ज्योतिः॑ पृथि॒वीं भस्म॑ना पृ॑ण॒ स्वाहा॑ ॥ २१ ॥

का० [६, ८, १०] प्रतिप्रस्थातोपयजति गुदतृतीयस्य प्रच्छेदमनुयाजेषु समुद्रं गच्छेति प्रतिमन्त्रमिति । अनुयाजेषु हूयमानेषु प्रतिप्रस्थाता पूर्वं स्थापितं गुदतृतीयभागमेकादशधा तिर्यक् प्रच्छिद्य प्रतिमन्त्रं जुहोतीति सूत्रार्थः । हे हविर्गुदावयवरूप ! त्वं समुद्रादिनामकान् देवान् गच्छ प्राप्नुहि तर्पयितेति शेषः स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ का० [६, ८, ११] प्रतिवषट्कारꣳ हुत्वा मनो म इति मुखोपस्पर्शनमिति । प्रतिवषट्कारमेकैकं गुदकाण्डं हुत्वा सर्वान्

सुखं स्याद्देदिति सूत्रार्थः । हे समुद्रादिदेवतासमूह ! हार्दि हृदयसम्बन्धि मे मनो यच्छ निवधीहि निबद्धं मनो हि स्वादायतनाच्च च्यवते ॥ का० [६, ८, १२] अनुयाजान्ते स्वरुं जुहोति दिवं ते धूम इति ॥ स्वरुदेवतम् हे स्वरो ! ते तव धूमः दिवं द्युलोकं गच्छतु हव्यं । तव ज्योतिः ज्वाला स्वः आदित्यं गच्छतु स्वःशब्देनादित्योऽभिधीयतेऽन्तरिक्षं वा । भस्मना पृथिवीमापृण समन्तात् पूरय । स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ २१ ॥

मापो मौषधीर्हिꣳसीः । धाम्नो धाम्नो राजꣲस्ततो वरुण नो मुञ्च । यदाहुरघ्न्या इति वरुणेति शपामहे ततो वरुण नो मुञ्च । सुमित्रिया न आप ओषधयः सन्तु दुर्मित्रियास्तस्मै सन्तु योऽस्मान् द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मः ॥ २२ ॥

का० [६, १०, ३] अभ्यवेत्य शुष्कार्द्रसन्धौ हृदयशूलमुपगूहति शुगसि तमभिशोच योऽस्मान् द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मो मापो मौषधीरिति चेति । जले प्रविश्य आलब्धस्य पशोर्हृदयस्य मांसं यस्मिन् चितं स हृदयशूलस्तं शुष्कार्द्रभूप्रदेशयोः सन्धौ निगूहेत् भूमावधोमुखं क्षिपेत् शुगसि माप इति मन्त्राभ्यामिति सूत्रार्थः ॥ हृदयशूलदेवतं यजुः । हे हृदयशूल ! त्वमपो जलानि ओषधीश्च मा हिꣳसीः ॥ का० [६, १०, ५] धाम्नो धाम्नः सुमित्रिया न इत्युपस्पृशन्त्यप इति । सर्वे ऋत्विग्यजमाना मन्त्राभ्यां जलं स्पृशन्तीति सूत्रार्थः । वरुणदेवतं यजुः हे राजन् वरुण !

धाम्नो धाम्नः यस्माद् यस्मात् त्वदीयपाशसमन्वितात् स्थानात् वयं बिभीमस्तस्मात् तस्मात् स्थानात् नोऽस्मान् मुञ्च मोचय। यदाहुः। वरुणदेवत्या गायत्री यवमानहीना। अघ्न्या इति गोनाम [निघ० २, ११] प्रकरणादिहानूबन्ध्याविषयम्। बहुवचनमनूबन्ध्याबहुत्वेऽर्थवत् एकानूबन्ध्यापक्षे तु पूजार्थम्। अघ्न्या इति यदाहुः वेदस्मृतिलोकवाक्यानि अघ्न्या अहन्तव्या अवध्याः पूजनीया इति वदन्ति। इतिकारेण वाक्यस्यार्थमभिनयेन दर्शयति। हे वरुण! वयं तु इति शपामहे इतिकारं प्रदर्शनार्थम् शपतिर्हिंसार्थः इति एवमनेन विधिना अघ्न्या हिंस्मः अत एव त्वां याचामहे हे वरुण! ततस्तस्मादघ्न्यावधजातादेनसो नोऽस्मान् मुञ्च मोचय॥ सुमित्रियाः। आपः ओषधयश्च नोऽस्माकं सुमित्रियाः साधुमित्रत्वेनावस्थिताः सन्तु। यः शत्रुरस्मान् द्वेष्टि वयं च यं शत्रुं द्विष्मः द्वेषं कुर्मः तस्मै उभयात्मकाय शत्रवे आप ओषधयश्च दुर्मित्रियाः अमित्रत्वेनावस्थिताः सन्तु। धाम्नो धाम्न इति मन्त्रः शूलोपगूहनमन्त्रस्य शेषो वा। सुमित्रिया इति मन्त्रोऽपामभिमन्त्रणे वा॥ २२॥

एवमग्नीषोमीयः पशुः समाप्तः॥

ह॒विष्म॑तीरि॒मा आपो॑ ह॒विष्मा॑न् २॥ आवि॑वासति। ह॒विष्मा॑न् दे॒वो अ॑ध्व॒रो ह॒वि॑ष्मा॑न् २॥ अस्तु॒ सूर्यः॑॥ २३॥

अथ सोमाभिषवोपयुक्तानां वसतीवरीसंज्ञानामपां ग्रहणमभिधीयते। का० [८, ९, ७—१०] अग्नीषोमीयस्य वपामार्जनान्ते वसतीवरीग्रहणं स्यन्दमानानामनस्तमिते

ऽस्तमितश्चेन्निनाह्यात् पुरैजानश्चेदगीजानोऽन्यस्यापि समीपावस्थितस्य पुरेजानस्योभयाभाव उल्कां पीठं हिरण्यं वोपर्युपरि धारयन् हविष्मतीरिति। अग्नीषोमीयस्य पशोर्वपामार्जनपर्यन्ते कर्मणि कृते अगस्तं गते रवौ वहन्तीनामपामेकदेशाद्वसतीवरीसंज्ञानां सोमार्थानामपां ग्रहणं कार्यं हविष्मतीरिति मन्त्रेण। यदि रविरस्तं गतो यजमानश्च पुरा ईजानः सोमयाजी तदा गृहे एव निनाह्यात्मथिकाद्वसतीवरीग्रहणं निनहनीयो निखननीयो निनाह्यः। यदि च यजमानः पुरा न सोमयाजी तर्हि समीपस्थितस्य यष्टुः मणिकाद्ग्रहणम्। तस्य अन्यस्य यज्ञकर्तृत्वाभावे उल्कां कनकं वा वहन्तीनामपां समीपे धारयन् वहन्तीभ्यो वसतीवरीर्गृह्णीयादिति सूत्रार्थः॥ अनुष्टुब्लिङ्गोक्तदेवता। हविष्मान् हविषा संयुक्तो यजमानः हविष्मतीः हविषा संयुक्ता इमा आपः अपः आविवासति वसतीवरीः परिचरति विवासतिः परिचर्यायां यत्र वै यज्ञस्य शिरोऽच्छिद्यत तस्य रसो द्रुत्वापः प्रविवेशेति [३, ८, २, १] श्रुतेरपां हविष्मत्त्वं ततो देवो द्योतमानोऽध्वरो यागोऽपि स्वशरीरनिष्पत्तये हविष्मानस्तु आभिरद्भिरित्यर्थः॥ किञ्च सूर्योऽपि देवो यजमानस्य फलदानाय तदर्थं च हविष्मान् हविःसम्पन्नोऽस्तु भवतु। एतस्मै वै गृह्णाति य एष तपतीति [३, ८, २, १२] श्रुतेर्वसतीवरीभिः सूर्यस्य हविष्मत्त्वम्॥ २३॥

अ॒ग्नेर्वोऽप॑न्नगृहस्य॒ सद॑सि सादयामि। इ॒न्द्रा॒ग्न्योर्भा॑ग॒धेयी॑ स्थ। मि॒त्रावरु॑णयोर्भा॒ग॒धेयी॑ स्थ। विश्वे॑षां दे॒वानां॑ भाग॒धेयी॑ स्थ।

अ॒मूर्या उप॒ सूर्ये॒ याभि॑र्वा॒ सूर्यः॑ स॒ह । ता नो॑ हिन्वन्त्वध्व॒रम् ॥ २४ ॥

का० [८, ९, ११] अग्नेर्वं इति निदधाति शालाद्वार्यमपरेणेति । नूतनगार्हपत्यात् पश्चिमभागे ता वसतीवरीरासादयतीति सूत्रार्थः ॥ चत्वारि यजूंष्यब्देवत्यानि । हे वसतीवर्यः ! वो युष्मान् अग्नेः शालाद्वार्यस्य सदसि सोदन्यस्मिन्निति सदो निकटस्थानं तत्र सादयामि स्थापयामि । किम्भूतस्याग्नेः अपन्नगृहस्य न पन्नं पतितं गृहं यस्य तस्य अविनष्टगृहस्येत्यर्थः ॥ का० [८, ९, १८] दक्षिणेन निर्हृत्य दक्षिणस्यामुत्तरवेदिश्रोणौ निदधातीन्द्राग्न्योरिति । शालाद्वार्यसमीपस्था वसतीवरीरादाय शालाद्दक्षिणद्वारेण नीत्वोत्तरवेदेर्दक्षिणश्रोणौ निदध्यादिति सूत्रार्थः ॥ हे वसतीवर्यः ! यूयमिन्द्राग्न्योः इन्द्राग्निदेवतयोः स्थ भागधेय्यो भागरूपा भवथ । भागा एव भागधेयः । नामरूपभागेभ्यः स्वार्थे धेयप्रत्ययः [पा० ५, ४, २६ वा० २] । केवलमामकेत्यादिना [पा० ४, १, ३०] ङीप् ॥ का० ८, ९, २१—२२] उत्तरस्यां पूर्ववन्मित्रावरुणयोरिति वेति । पूर्ववदिन्द्राग्न्योरिति मन्त्रेणैव मित्रावरुणयोरिति मन्त्रेण वोत्तरवेदेरुत्तरश्रोणौ वसतीवरीर्निदध्यादिति सूत्रार्थः ॥ हे वसतीवरीसंज्ञका आपः ! यूयं मित्रावरुणयोर्देवतयोर्भागरूपा भवथ ॥ का० [८, ९, २३] विश्वेषां देवा... मित्वा... इति । उत्तरवेदिश्रोणेः मध्यागादसत... यस्य पश्चान्निदध्यादिति सूत्रार्थः । हे वसतीवर्यः ! यूयं सर्वेषां देवानां भागरूपा भवथ ॥ इदानीमभिमन्त्रयेन दृष्टवा... अमूर्याः । अत्र अनुष्टुप् गायत्री । याः प्रमिता अमूरी

इह्यो वसतीवर्याख्या आपः उपसूर्ये सूर्यसमीपे स्थिताः विभक्तिव्यत्ययः याभिर्वा वाशब्दः समुच्चये याभियाभिः सह सूर्यो याति ता आपो नोऽस्माकमध्वरं यज्ञं हिन्वन्तु तर्पयन्तु हिन्वतिः तर्पणार्थः ॥ २४ ॥

हृदे त्वा मनसे त्वा दिवे त्वा सूर्य्याय त्वा। ऊर्ध्वमिममध्वरं दिवि देवेषु होत्रा यच्छ ॥२५॥

का० [८, १, ९] आज्यासादनात् कृत्वेयान्तरेणार्ध-सोममद्रिषु संमुखेषु निदधाति हृदे त्वेति। आज्यासादन-पर्य्यन्तं कर्म कृत्वा सोममादाय हविर्धाने गत्वा सोमं विसस्य तदर्धं दक्षिणशकटयोरन्तरालेन संमुखेष्वभिषवार्थपाषाणेषु निदध्यात् अश्मनां स्थूलो भागो मुखमिति सूत्रार्थः॥ सोम-देवत्यानुष्टुप् हे सोम! हृदे बुद्धेर निश्चयात्मिकायै एतन्मम स्यादिति कामरूपायै त्वा त्वामुपावहरामीति शेषः। मनसे सङ्कल्पविकल्पात्मकाय त्वामुपावहरामि। त्वाशब्दानामाहृत्या क्रियावृत्तिर्बोध्या। दिवे द्युलोकप्राप्तये त्वामुपावहरामि। सूर्य्याय सूर्य्यमुखेभ्यो देवेभ्यस्तत्प्राप्तये त्वामुपावहरामि॥ यद्वायमर्थः हे सोम! हृदे हृदयवद्भ्यो मनुष्येभ्यः। मनसे मनस्विभ्यः पितृभ्यः दिवे द्युलोकवासिभ्यो देवेभ्यो विशेषतः सूर्य्याय च त्वामुपावहरामीति शेषः। एतदर्थं तित्तिरिः। स वा अध्वर्युः सोममुपावहरन् सर्वाभ्यो देवताभ्य उपा-वहरेदिति हृदे त्वेत्याह मनुष्येभ्य एवैतेन करोति मनसे त्वेत्याह पितृभ्य एवैतेन करोति दिवे त्वा सूर्य्याय त्वेत्याह देवेभ्य एवैतेन करोत्येतावतीर्वै देवतास्ताभ्य एवैनथ् सर्वाभ्य उपावहरतीति॥ किञ्च एवमुपावहृतोऽभिषुतश्च त्वमिममध्वरं मदीयं यज्ञमूर्ध्वमुत्कृष्टं कृत्वा दिवि द्युलोक-

वर्त्तमानेषु देवेषु होत्राः वषट्कारवादिनः सप्त होत्रकान् यच्छ नियच्छेहि ॥ २५ ॥

सोम॑ राज॒न् विश्वा॒स्त्वं प्र॒जा उ॒पाव॑रोह। विश्वा॒स्त्वां प्र॒जा उ॒पाव॑रोहन्तु। शृ॒णोत्व॒ग्निः स॒मिधा॒ हवं॑ मे शृ॒ण्वन्त्वापो॑ धि॒षणा॑श्च दे॒वीः। श्रोता॑ ग्रावाणो वि॒दुषो॒ न य॒ज्ञꣳ शृ॒णोतु॑ दे॒वः स॑वि॒ता हवं॑ मे॒ स्वाहा॑ ॥ २६ ॥

किञ्च। हे सोम राजन्! विश्वाः सर्वाः प्रजा उपावरोह आधिपत्यं प्रजानां कुर्वित्यर्थः॥ का० [९, १, ६] विश्वास्त्वामिति विसृष्ट्योपतिष्ठत इति। यावत्स्थापितं सोमं विसृष्योपस्थापनं कुर्यादिति सूत्रार्थः॥ हे सोम! विश्वाः सर्वाः प्रजाः त्वामुपावरोहन्तु प्रत्युत्थानाभिवादनादिभिः प्राप्नुवन्तु॥ का० [९, २, २४, ३, १] अभूदुषा रुशत्पशुरित्युच्यमाने चतुर्गृहीतं प्रचरण्या जुहोति शृणोत्वग्निरिति। अभूदिति मन्त्रे होत्रा उच्यमाने चतुर्गृहीतमाज्यं प्रचरणीसंज्ञया स्रुचाध्वर्युरतिप्रणीते जुहोतीति सूत्रार्थः। लिङ्गोक्तदेवता। अग्निः समिधा समित्पूर्विकया आहुत्या मे हवं मदीयमाह्वानं शृणोतु आपो ममाह्वानं शृण्वन्तु। चकारः समुच्चयार्थः धिषणा देवीः वाचो देव्यश्च मे हवं शृण्वन्तु। धिषणा धीसादिन्यो वा धीसानिन्यो वेति यास्कः [निरु० ८, ४] धियं सन्वन्ति ददति धिषणाः षणु दाने तनादिः। तृतीयः पादः प्रत्यक्षकृतो मध्यमपुरुषयोगात् हे ग्रावाणः! अभिषवार्थमिहोपस्थिता यूयं मम हवं श्रोत शृणुत तप्तनप्तनथनाश्चेति [पा० ७, १, ४५] लोण्मध्यमपुरुषबहुवचनस्य

तवादेशे गुणे विकरणव्यत्यये च श्रोतेति रूपं संहितायां तु दीर्घः। विदुषो न न इवार्थे विभक्तिव्यत्ययः विद्वांसो यज्ञमिव यथा विद्वांसः प्रत्यचतो जानन्तो यज्ञं शृण्वन्ति तथा यूयं हवं शृणुत तथा सविता देवः मे मम हवं शृणोतु स्वाहा सुहुतमस्तु स्वा वागाहेति वा ॥ २६ ॥

देवी॑रापो अपां नपाद्यो व॑ ऊर्मिर्ह॑विष्य इन्द्रियावा॑न्मदिन्त॑मः। तं देवेभ्यो॑ देव॒त्रा द॑त्त शुक्र॒पेभ्यो॒ येषां॑ भाग स्थ॒ स्वाहा॑ ॥ २७ ॥

का० [८, २, ७] अपो गत्वा देवीराप इत्यप्सु जुहोतीति। यष्टुर्गृहीतमाज्यं सहनीतं तज्जलं प्रति गत्वा जुहोतीति सूत्रार्थः ॥ अब्देवत्या पङ्क्तिः पञ्चपदा चत्वारिंशदर्णा पङ्क्तिः यत्र द्वितीयः सप्ताचरः तुर्यपञ्चमौ नवार्णौ तेनैकाधिका स्वाहेति यजुः। हे आपो देवीः देव्यः! वो युष्माकमपां नपात् अपत्यरूपो योऽयमूर्मिरप्सङ्घातः कल्लोलोऽस्ति देवत्रा देवान् प्रति यायिनं तमूर्मिं देवेभ्यो दत्त प्रयच्छत येषां देवानां यूयं भागः स्थ भागरूपा भवथ। किम्भूत ऊर्मिः हविष्यः तथा इन्द्रियावान् इन्द्रियं वीर्य्यमस्यास्तीति इन्द्रियावान् दीर्घश्छान्दसः पीतः सन्निन्द्रियवीर्य्यवृद्धिकारी। तथा मदिन्तमः मदयतीति मदी अतिशयेन मदी मदिन्तमः पीयमानोऽत्यन्तहर्षकारी तर्पयितृतमः। नाद्घस्येति [पा० ८, २, १७] तमपि नुमागमः। किम्भूतेभ्यो देवेभ्यः शुक्रपेभ्यः शुक्र इत्युपलचणम् शुक्रादीन् सोमग्रहान् पिबन्तीति शुक्रपाः तेभ्यः यद्वा शुक्रं दीप्तं सोमं पिबन्तीति। स्वाहा इदमाज्यं युष्मभ्यं हुतमस्तु। गृहीष्यमाणा-

नामपां मूत्यत्वेनेयमाहुतिरित्यर्थं तित्तिरिश्च। देवीरापो अपां नपादित्याहाहुत्या वै निष्क्रीय गृह्णातीति ॥ २७ ॥

कार्षिरसि। समुद्रस्य त्वाक्षित्या उन्नयामि। समापो अद्भिरग्मत समोषधीभिरोषधीः ॥ २८ ॥

का० [९, ३, ८] कार्षिरसीति मैत्रावरुणचमसेनाज्यमपोहतीति। अप्सु हुतमाज्यं मैत्रावरुणचमसेन दूरीकरोतीति सूत्रार्थः॥ कार्षिरसीत्यादिमन्त्रत्रयं मिलित्वानुष्टुप्छन्दः आद्यस्याज्यं देवता। हे आज्यपदार्थ! त्वं कार्षिः आकृष्टोऽसि देवतया भक्षितोऽसीत्यर्थः यद्वा कर्षतीति व्युत्पत्त्या कार्षिः अन्तर्गतशमलापनेतासि। तदाह तित्तिरिः। कार्षिरसीत्याह शमलमेवासामपप्लावयतीति॥ का० [९, ३, ९] समुद्रस्य त्वेति तेन गृह्णातीति। मैत्रावरुणचमसेन तडागादिस्था अपो गृह्णातीति सूत्रार्थः॥ द्वे यजुषी अपि। आपो वै समुद्र इति [३, ९, ३, २७] श्रुतेर्वसतीवरीलक्षणस्य समुद्रस्याक्षित्यै अक्षीणत्वाय हे जल! त्वा त्वामुन्नयामि गृह्णामि। वसतीवरीणां वृद्धैर जलमेतद् गृह्यते॥ का० [९, ३, १२] प्रत्येत्य चात्वालस्योपरि मैत्रावरुणचमसं वसतीवरीषु संस्पर्शयति समाप इति। जलाशयात्प्रत्यागत्य च ... मैत्रावरुणचमसस्था अपो वसतीवरीभिः ... सूत्रार्थः॥ आपो मैत्रावरुणचमसस्था अद्भिः वसतीवरीभिः समग्मत सङ्गच्छन्ताम्। गमेर्लुङि तङि प्रथमबहुवचने अपि लुप्ते गमहनेत्युपधालोपे [पा० ६, ४, ९८] समग्मतेति रूपम्। तथा ओषधीः ओषधयः मुद्गमसूरादिका ओष

धीभिर्वीहियवादिभिः सङ्गच्छन्ताम् यथा कारणभूतत्वादोषधीनामपि योगोऽस्तु ॥ २८ ॥

यमग्ने पृत्सु मर्त्यमवा वाजेषु यं जुनाः। स यन्ता शश्वतीरिषः स्वाहा ॥ २९ ॥

का० [८, ३, १६] प्रचरणीसंस्रवमग्निष्टोमे जुहोत्यभावे चतुर्गृहीतं यमग्न इति। अग्निष्टोमसंस्थे क्रतौ प्रचरणीपात्रलिप्तमाज्यशेषं जुहुयात् शेषाज्यस्य होमपर्य्याप्त्यभावे चतुर्गृहीतमादाय जुहोतीति सूत्रार्थः॥ आग्नेयी गायत्री मधुच्छन्दोदृष्टा हे अग्ने! पृत्सु सङ्ग्रामेषु यं मर्त्यं मनुष्यं त्वमवाः अवसि रक्षसि। अवतेः इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९७] सिप इकारलोपे लेटोऽडाटावित्याडागमे वा इति रूपम्। किञ्च वाजेषु वाज इत्यन्ननाम [निघ० २, ७, २] हविर्लक्षणेष्वन्नेषु अन्ननिमित्तं यं पुरुषं त्वं जुनाः गच्छसि हवींषि ग्रहीतुं यस्य सकाशं गच्छसीत्यर्थः। जु गतौ आमत्ययः इतश्च लोप इतीकारलोपे [पा० ३, ४, ९७] रूपं जुना इति। स मर्त्यस्त्वदनुग्रहेण शश्वतीरिषः नित्यान्यन्नानि धनरूपाणि यन्ता नियस्यति प्राप्स्यतीत्यर्थः लुट् स्वाहा सुहुतमस्तु॥ उक्थ्यसंस्थे यमग्ने इति मन्त्रेणाद्य परिधिं स्पृशेत्। षोडशिसंस्थे कराटीं स्पृशेत्। अतिरात्रे छदिः स्पृशेत्। अन्यसंस्थासु हविर्धानं प्रविशेत् ॥ २९ ॥

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्याम्। आददे रावासि गभीरमिममध्वरं कृधीन्द्राय सुषूतमम्। उत्तमेन पवि-

नोर्जस्वन्तं मधुमन्तं पयस्वन्तम्। निग्राभ्या स्थ देवश्रुतस्तर्पयत मा ॥ ३० ॥

का० [८, ४, ५, ६] देवस्य त्वेत्यद्रिमादाय वाचं यच्छति प्राग्घिङ्कारात् स उपांशुसवन इति । सोमाभिषवहेतुमश्मानं गृहीत्वा हिङ्कारात्प्राक् मौनी स्यात् सोऽश्मोपांशुसवनसंज्ञः उपांशुग्रहाय सोमः सूयते येनेति सूत्रार्थः ॥ देवस्य त्वेति व्याख्यातम् ॥ हे अभिषवसाधन पाषाण ! त्वं रावासि । रा दाने रातीति रावा वनिप् आहुतीनां दक्षिणानाञ्च दाता भवसि । तत इममध्वरं मदीयं यागं गभीरं गम्भीरं महान्तं कृधि कुरु. ध्रुस्वृष्णपृक्षश्च्यम्छन्दसीति [पा० ६, ४, १०२] हेर्धि उत्तमेनोत्कृष्टेन पविना वज्रसदृशेन त्वयाहं सोममीदृशं करोमि । किम्भूतम् । इन्द्रायेन्द्रार्थं सुपूतमं सुष्ठु सूयत इति सुसुतः अतिशयेन सुसुतः सुसुततमः तं सुष्ठु अभिषुततमम् । निष्ठातकारलोपो दीर्घश्च छान्दसः । तथा ऊर्जस्वन्तं रसवन्तं मधुः स्वादेन रसेनोपेतम् पयस्वन्तं पयःस्वादुना रसेनोपेतम् एवंविधं सोमं त्वयाहं करोमीत्यर्थः ॥ का० [८, ४, ७] निग्राभ्यासु वाचयत्युरसेना निगृह्य निग्राभ्या स्थेति । अभिषोतव्यस्य सोमस्य सेवनीया आपो निग्राभ्या उच्यन्ते तासु गृह्यमाणासु वाचयेत् यजमानञ्च स्वोरसि निग्राभ्या निगृह्यालभ्य च मन्त्रं ब्रूहीति सूत्रार्थः ॥ हे आपः ! यूयं निग्राभ्या निग्राह्या अस्माभिर्नितरां ग्रहीतव्याः स्थ भवथ यस्मादिन्द्रेणोरसि यूयं गृहीतास्ततो निग्राभ्याः । छन्दोर्भः । देवश्रुतः देवैः श्रूयन्ते ताः देवेषु प्रख्याताः ततो बहुमानान्विता यूयं मा मां तर्पयत प्रीतिं कुरुत ॥ ३० ॥

मनो मे तर्पयत वाचं मे तर्पयत प्राणं

मे तर्पयत चक्षुर्मे तर्पयत श्रोत्रं मे तर्पयतात्मानं मे तर्पयत प्रजां मे तर्पयत पशून् मे तर्पयत गणान् मे तर्पयत गणा मे मा वितृषन् ॥ ३१ ॥

एवं समासेनोक्त्वा व्यासेनाह मे मम मनः वाचं प्राणं चक्षुः श्रोत्रं तर्पयत मदीयानि मनःप्रभृतीनीन्द्रियाणि तर्पयतेत्यर्थः। एवं व्यासेनोक्त्वा पुनः समासेनाह। आत्मानं शरीरं प्रजां पुत्रादिसम्पत्तिं पशून् गवादीन् गणान् मनुष्यसङ्घांश्च तर्पयत मे मदीया गणा मनुष्यसङ्घा मा वितृषन् मया द्रव्यदानेन पूरिता अपि सन्तो विगततृष्णा मा भवन्तु अनुरक्तगणोऽहं भवेयमिति यजमान आशास्त इत्यर्थः ॥ ३१ ॥

इन्द्राय त्वा वसुमते रुद्रवते। इन्द्राय त्वादित्यवते। इन्द्राय त्वाभिमातिघ्ने। श्येनाय त्वा सोमभृते। अग्नये त्वा रायस्पोषदे ॥३२॥

का० [८, ४, ८] उपांशुसवने सोमं मिमीत इन्द्राय त्वा वसुमत रुद्रवत इति पञ्चकृत्वः प्रतिमन्त्रमिति। उपांशुसवनं पूर्वोक्तमश्मानमधिषवणचर्मणि निधाय तदुपरि पञ्च मन्त्रैः पञ्चवारमभिषोतव्यसोममुष्टिं प्रक्षिपतीति सूत्रार्थः॥ पञ्च यजूंषि सौम्यानि। तत्राद्यम् हे सोम! इन्द्रायेन्द्रार्थं त्वा त्वां मिमे इति शेषः। किम्भूतायेन्द्राय वसुमते वसवोऽस्य सन्तीति वसुमान् तस्मै वसुसंज्ञकप्रातःसवनदेवतायुक्तायेत्यर्थः। रुद्रवते रुद्राः सन्त्यस्येति रुद्रवान् तस्मै रुद्रनामकमाध्यन्दिनसवनदेवतायुक्ताय। अथ द्वितीयम् आदित्यवते

तृतीयसवनदेवताभ्यश्चायेन्द्राय हे सोम! त्वां त्वां मिमे। अथ तृतीयम् अभिमातीन् शत्रून् हन्तीत्यभिमातिहा तस्मै अभिमातिघ्ने शत्रुहन्त्रे इन्द्राय सोम त्वां मिमे सपत्नो वा अभिमातिरिति [३, ८, ४, ८] श्रुतेः। अथ चतुर्थम् सोमं हरतीति सोमहृत् तस्मै श्येनाय श्येनपक्षिरूपाये गायत्र्यै हे सोम! त्वां मिमे। गायत्री श्येनो भूत्वा दिवः सोममाहरदिति [६, ८, ४, १०] श्रुतेः। अथ पञ्चमम् रायस्पोषदे रा धनं तस्य पोषो वृद्धिः तं ददातीति रायस्पोषदास्तस्मै धनपुष्टिदात्रेऽग्नये हे सोम! त्वां मिमे ॥ ३२ ॥

यत्ते सोम दिवि ज्योतिर्यत्पृथिव्यां यदुरावन्तरिक्षे। तेनास्मै यजमानायोरु राये कृध्यधि दात्रे वोचः ॥ ३३ ॥

का० [८, ४, ८] यत्त इति मितालम्भनमिति। मितस्योपांशुसवने पञ्चवार प्रक्षिप्तस्य सोमस्य स्पर्शं कुर्यादिति सूत्रार्थः॥ सोमदेवत्या विपरीता बृहती। आद्यतृतीयावष्टार्णौ द्वितीयतुर्यौ द्वादशार्णौ पादौ सा विपरीता बृहती व्यूहेन द्वादशत्वम्। अस्य मन्त्रस्य श्रुतौ [३, ८, ४, १२] निदानमुक्तम् यदा सोमो देवानां हविरभूत्तदा तिस्रः स्वतनूरेषु लोकेषु न्यदधादिति। तासां तनूनामनेन मन्त्रेण प्राप्तिः क्रियते। हे सोम! दिवि द्युलोके ते तव यज्ज्योतिस्तेजः यच्च पृथिव्यां ज्योतिः उरौ विस्तीर्णे अन्तरिक्षे यत् ज्योतिः शरीरलक्षणम् तेन तन्वाख्येन ज्योतिषा अस्मै यजमानाय विभक्तिव्यत्ययः अस्य यजमानस्य यज्ञे उरु विस्तीर्णं स्वशरीरं अधि कुरु राये धनाय ऋत्विजां दक्षिणामये च उरु शरीरं अधि। किञ्च दात्रे अधि वोचः

ब्रूहि यजमानाय कृत्स्नशरीरोऽहमागत इति वदेत्यर्थः वचेर्लुङि वचेरुमिति [पा० ७, ४, २०] उमागमेऽडभावे च बोच इति मध्यमैकवचने रूपम् ॥ यद्वास्य मन्त्रस्य व्याख्यान्तरम् हे सोम ! विषु लोकेषु यत्त्वदीयं ज्योतिरस्ति तेन ज्योतिषास्मै यजमानाय राये चतुर्थ्यर्थे तृतीया राया धनेन सम्बद्धम् उरु विस्तीर्णं स्थानं कृधि किञ्च दात्रे फलदायेन्द्राय इति वोचः ब्रूहि यत् अधि अधिकोऽयं यजमानो भवत्विति ॥ ३३ ॥

श्वा॒त्रा स्थ॑ वृत्र॒तुरो॒ राधो॑गूर्त्ता अ॒मृत॑स्य॒ पत्नीः॑ । ता दे॑वीर्देव॒त्रेमं य॒ज्ञं न॑य॒तोप॑हूताः॒ सोम॑स्य पिबत ॥ ३४ ॥

का० [८, ४, १२] श्वात्रा स्थेत्याभिश्वति निग्राभ्या इति । सोमस्योपरि होतृचमसेनैव निग्राभ्या आभिश्वतीति सूत्रार्थः । पथ्या बृहती तृतीयो द्वादशार्णोऽन्ये त्रयोऽष्टार्णाः पादा यस्याः सा पथ्या बृहती इयं द्व्यधिका ॥ हे आपः ! यूयमेवंविधाः स्थ भवथ किम्भूताः श्वात्राः श्वात्रमिति क्षिप्रनाम [निरु० ५, ३] क्षिप्रकार्यकारिण्यः शिवा वा । वृत्रतुरः । तूर्वतिर्वधकर्मा वृत्रं दैत्यं तूर्वन्ति हिंसन्ति ता वृत्रतुरः क्विपि राल्लोप इति [पा० ६, ४, २१] वलोपः । राधोगूर्ताः । राधो धनं गुरन्ते उद्यच्छन्ति ददति ता राधोगूर्ताः । गुरी उद्यमे अस्मात् नसत्तनिषत्तेत्यादिना [पा० ८, २, ६१] कर्त्तरि क्ते नत्वाभावश्च निपात्यते । अमृतस्य सोमस्य पत्नीः पालयित्र्यः । हे देवीः देव्यः ! तास्तथाविधा यूयमिमं यज्ञं देवत्रा देवान् प्रति नयत प्रापयत उपहूता अनुज्ञाताः सत्यो यूयं सोमस्य सोमं पिबत कर्मणि षष्ठी ॥३४॥

मा भेर्मा संविक्था ऊर्जं धत्स्व धिषणे वीड्वी सती वीडयेथामूर्जं दधाथाम्। पाप्मा हतो न सोमः ॥ ३५ ॥

का० [८, ४, १५] मा भेरिति प्रहरतीति। उपांशुमवनेनाश्मना सोमं प्रहरेदिति सूत्रार्थः ॥ अर्धं सौम्यमर्धं द्यावापृथिव्यम्। हे सोम! त्वं मा भेः मा भैषीः भयो लुङि लङि रूपम् मा संविक्थाः कम्पनं मा कृथाः। ओविजी भयचलनयोः लुङि रूपम्। यतो देवतर्पणायाहं त्वामभिषुणोमि अत ऊर्जं धत्स्व रसं धेहि। एवं सोमं सम्बोध्य द्यावापृथिव्यौ सम्बोधयति हे धिषणे! हे द्यावापृथिव्यौ! युवां वीड्वी सती वीडयेथाम्। वीडुशब्दो दृढवचनः। दृढे सत्यावात्मानं दृढं कुरुतम् अस्मादुद्यताद् ग्राव्णः। किञ्च ऊर्जं दधाथां रसं धत्तम् अस्मिन् सोमे। अनेन तु वज्रसंस्तुतेन ग्राव्णा यजमानस्य पाप्मा हतो न तु सोमः ॥ ३५ ॥

प्रागपागुदगधराक् सर्वतस्त्वा दिश आधावन्तु। अम्ब निष्पर समरीर्विदाम् ॥ ३६ ॥

का० [८, ४, २०] प्रतिवर्गं निग्राभं वाचयति होतृचमसेऽप्यानयनमूलवधाय प्रागपागिति। प्रतिप्रहारवर्गं होतृचमसमध्ये स्तोकान् सोमांशूनिधाय प्रागपागिति ऋग्द्वयं निग्राभसंज्ञं यजमानं वाचयेदिति सूत्रार्थः ॥ सोमदेवत्योऽनुष्टुप् ॥ सोमो दिग्भिर्मिथुनमैच्छत्तञ्च देवाः सम्पादितवन्तस्तदेतदृचाभ्युक्तम्। हे सोम! प्राक् प्रागञ्चनाः अपाक् अपागञ्चनाः दक्षिणाः पश्चिमाश्च उदक् उदगञ्चना उत्तराः अधराक् अधराञ्चनाः एवं प्रागादयः सर्वा दिशः सर्वतः सर्वप्रदेशात् त्वा

त्वामाधावन्तु आभिमुख्येन गच्छन्तु। परस्परं किं भाषमाणास्त्वामभिधावन्तीति तदाह हे अम्ब ! हे मातः ! निष्पर संभोगैः सोमं पूरय। पृ पालनपूरणयोः विकरणव्यत्यये लोटि रूपम्। किं प्रयोजनमिति चेत् अरीः अर्थः प्रजाः संविदां संविदताम्। प्रजा वा अरीरिति [३, ८, ४, २१] श्रुतिः। अस्माकं सोमसमागमं नानादिग्वासिनो जना जानन्त्वित्यर्थः। इति भाषमाणास्त्वामागच्छन्तु। विद ज्ञाने अस्माल्लटि तङि प्रथमबहुवचने आत्मनेपदेष्वनत इति [पा० ७, १, ५] झस्यादादेशे लोपस्त आत्मनेपदेष्विति [पा० ७, १, ४१] तकारलोपे सवर्णदीर्घे विदामिति रूपम्। समो गम्यृच्छ्यादिना [पा० १, ३, २९] तङ् ॥ ३६ ॥

त्वमङ्ग प्रशꣳसिषो देवः शविष्ठ मर्त्यम्। न त्वदन्यो मघवन्नस्ति मर्डितेन्द्र ब्रवीमि ते वचः ॥ ३७ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां

षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

इन्द्रदेवत्या पथ्या बृहती गोतमदृष्टा। अङ्गेति क्षिप्रनाम [निरु० ५, १७] हे शविष्ठ अतिशयेन बलवन् इन्द्र ! देवः दीप्यमानस्त्वं मर्त्यं मनुष्यं यजमानं प्रशंसिषः प्रशंससि स्तौषि समीचीनोऽयं यजमानो होता श्रद्धावानित्यादिस्तुतिं करोषीत्यर्थः। शंसु हिंसास्तुत्योः लिङर्थे लेट् मध्यमैकवचने सिबादेशः सिब्बहुलं लेटीति [पा० ३, १, ३४] सिप्प्रत्ययः तस्यार्धधातुकस्येड्वलादेरिति [पा० ७, २, ३५] इडागमः लेटोऽडाटाविति [पा० ३, ४, ९४] सिपोऽडागमः

इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९७] सिप लोपः तस्य रुत्वविसर्गौ षत्वम् प्रशंसिषः इति रूपम् । तिङ्ङतिङ इति [पा० ८, १, २८] सर्वानुदात्तत्वम् । किञ्च हे मघवन् ! हे धनवन् इन्द्र ! मर्डिता मृड सुखकरणे मृडतीति मर्डिता यजमानस्य सुखयिता त्वदन्यो नास्ति न विद्यते यतो हे इन्द्र ! ते तव वचः त्वमेव सुखयितेत्येवंरूपं त्वदीयं वचनमहं ब्रवीमि वदामि ॥ ३७ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे ।
अभ्र्यादानाद्यावनान्तः षष्ठोऽध्यायः समीरितः ॥ ६ ॥

सप्तमोऽध्यायः ।

वाचस्पतये पवस्व वृष्णो अंशुभ्यां गभस्तिपूतः । देवो देवेभ्यः पवस्व येषां भागोऽसि ॥ १ ॥

षष्ठेऽध्याये यूपसंस्कारादिसोमाभिषवपर्यन्ता मन्त्रा उक्ताः । सप्तमे ग्रहग्रहणमन्त्रा उच्यन्ते ॥ का० [९, ४, २१] उपांशुं च गृह्णाति वाचस्पतये देवो देवेभ्यो मधुमतीरिति । मन्त्रत्रयस्य प्रतीकोपादानात्सर्वैकैकेन मन्त्रेणोपांशुग्रहमेकैकवारं गृह्णीयात् उपयामगृहीतोऽसीति मन्त्रत्रयस्यादौ योज्यम् ॥ प्राणदेवत्या विराट् नववैराजत्रयोदशौ नैष्टरूपेति लक्षणादष्टरूपा विराट् प्रथमोऽष्टार्णस्तेनैकोना ॥ पूर्वोत्तरार्धयोरुपांशुग्रहस्य प्रथमद्वितीयग्रहणे क्रमेण विनियोगः । हे सोम ! त्वं वाचस्पतये प्राणाय पवस्व गच्छ ।

पत्र गतौ । प्राणो वै वाचस्पतिरिति श्रुतेः [४, १, १, ८] । यद्वा पतये पालकदेवार्थं वाचः वाचा विभक्तिव्यत्ययः मन्त्रेण यागः सम्बन्धिना मन्त्रेण वा पवस्व शुद्धो भव । किम्भूतस्त्वम् वृष्णः वर्षितुस्तव सम्बन्धिभ्यामंशुभ्यां तौ हि तव क्षिप्येते । तथा गभस्तिपूतः पाणी वै गभस्ती इति [४, १, १, ८] श्रुतेरध्वर्योर्गभस्तिभ्यां पाणिभ्यां च पूतः । समासगतः पूतशब्दो विक्रियांशुभ्यामित्यनेनापि योज्यः । द्वितीयं गृह्णाति । हे सोम ! देवः सन् देवेभ्योऽर्थाय पवस्व प्रवृत्तिं कुरु न ह्यदेवो देवांस्तर्पयितुमलम् केभ्यो देवेभ्यः येषां देवानां त्वं भागोऽसि तान् प्रति गच्छेत्यर्थः ॥ १ ॥

मधुमतीर्न इषस्कृधि । यत्ते सोमादाभ्यं नाम जागृवि तस्मै ते सोम सोमाय स्वाहा । स्वाहा । उर्वन्तरिक्षमन्वेमि ॥ २ ॥

तृतीयं गृह्णाति । लिङ्गोक्तदेवतम् । हे सोम ! त्वं नोऽस्माकमिषोऽन्नानि मधुमतीः मधुररसोपेताः कृधि कुरु ॥ का० [८, ४, २८] यत्त इत्यास्तान् सोमे निदधातीति । स्वीकृतानंशून् सोमे स्थापयेत् ॥ सौम्यम् । हे सोम ! ते तव अदाभ्यमहिंस्यम् दभ्नोतिर्हिंसार्थः जागृवि जागरणशीलं यन्नामास्ति सोमेति हे सोम ! तस्मै तन्नामवते तुभ्य सोमाय स्वाहा दत्तमस्तु ॥ का० [८, ४, २४] स्वाहेत्युक्त्वोर्वन्तरिक्षमिति निःक्रमणमिति । स्वाहेत्यक्षरद्वयमुक्त्वा निःक्रमेत् । उरु विस्तीर्णमन्तरिक्षमन्वेमि अनुगच्छामि ॥ २ ॥

स्वाङ्कृतोऽसि विश्वेभ्य इन्द्रियेभ्यो दिव्येभ्यः पार्थिवेभ्यो मनस्त्वाष्टु स्वाहा त्वा सुभव

सूर्य्याय। देवेभ्यस्त्वा मरीचिपेभ्यः। ... यन्मे त्वेडं तत्सत्यमुपरिप्रुता भङ्गेन हतोऽसौ फट्। प्राणाय त्वा। व्यानाय त्वा॥ ३॥

का० [८, ४, २७] स्वाङ्कृत इति हुत्वा पात्रमुन्मार्ष्टीति। उपांशुग्रहं हुत्वा पात्रमार्जनं कुर्य्यात्॥ ग्रहदेवतम् प्राणो वा अस्यैष ग्रहः स स्वयमेव कृतः स्वयं जात इति [४, १, १, २२] श्रुतेरुपांशुग्रहः प्राणः। हे प्राणरूपोपांशुग्रह! त्वं स्वांकृतो भवसि स्वयं स्वेनैव कृतो भवसि छान्दसो यलोपः स्वयमुत्पन्नोऽसि। केभ्यः। विश्वेभ्यः सर्वेभ्यः इन्द्रियेभ्यः सकाशात् दिव्येभ्यः दिवि भवा दिव्या देवास्तेभ्यश्च सकाशात् पार्थिवेभ्यः पृथिवीभवेभ्यो द्विपदचतुष्पदेभ्यः सकाशात् स्वयमुत्पन्न इत्यनुवर्त्तते। यस्त्वमेवमकृतकः स्वतन्त्रस्तं त्वां मनः प्रजापतिरष्टु व्याप्नोतु। अशूङ् व्याप्तौ पदविकरणव्यत्ययः। प्रजापतिर्वै मनः प्रजापतिष्टाश्नुतामिति [४, १, १, २२] श्रुतेः॥ शोभनो भव उत्पत्तिर्यस्य तत्सम्बोधनं हे सुभव उत्तमजन्मन् ग्रह! सूर्याय सूर्यार्थं त्वा त्वां स्वाहाकारेण जुहोमि। यद्वास्य होममन्त्रस्यायमर्थः हे प्राणरूप ग्रह! त्वं स्वाङ्कृतोऽसि मया स्वीकृतोऽसि किमर्थम् दिव्येभ्यः देवजन्मनि स्थितेभ्यः पार्थिवेभ्यः मनुष्यजन्मनि स्थितेभ्यः सर्वेभ्य इन्द्रियेभ्यः इन्द्रियाणां ... त्यर्थः। मनश्च तेषामिन्द्रियाणामधीशं त्वामष्टु ... हे सुभव! प्राणरूपोपांशुग्रह! तादृग्रूपं त्वां वहिः... सूर्याय स्वाहाकारेण जुहोमि आदित्यो ह वै बाह्यः उदयत्येष ह्येनं चाक्षुषं प्राणमनुगृह्णीत ...। सूर्यस्य वहिःप्राणत्वम्। स्वाङ्कृतशब्देन ... स्वाधीनत्वं दिव्यपार्थिवशब्दाभ्यां च जन्मद्वयं विवक्षितमिति

तित्तिरिणोक्तम् स्वांकृतोऽसीत्याह प्राणमेव समकृत विश्वेभ्य इन्द्रियेभ्यः दिव्येभ्यः पार्थिवेभ्य इत्याहोभयेष्वेव देवमनुष्येषु प्राणान् दधातीति ॥ का० [९, ४, ३८] प्रथमे परिधा उत्तानं पाणिं प्रागुपमार्ष्टि देवेभ्यस्त्वेति। पश्चिमस्थे परिधौ सोमलिप्तमूर्ध्वाभिमुखं हस्तं कृत्वा प्रागभिमुखं यथा तथा मार्जनं कुर्यात् ॥ दैवं यजुः हे लेप ! मरीचिपेभ्यः मरीचिपालकेभ्यो देवेभ्योऽर्थाय त्वा त्वां परिधौ मार्ज्मि इति शेषः ॥ का० [९, ४, ३९] वाससरोवाङ्गुपुश्लिष्टमᳪशुमभिचरन् जुहुयाद्देवाᳪशविति। वस्त्रादिषु श्लिष्टो यः सोमांशुस्तमभिचारार्थं जुहुयात् ॥ आभिचारिकं सोमांशुदेवतं यजुः ! हे देव ! दीप्यमान ! हे अंशो सोमांशो ! यस्मै वधाय त्वामीडे प्रार्थयामि ईडिरध्येषणकर्मा तत् वधकर्म सत्यमस्त्विति शेषः। उपरि प्रवते प्रवतिर्गत्यर्थः गच्छतीत्युपरिमुत् तेनोपरि आगतेन भङ्गेनामर्दनासाविति देवदत्तादिनामनिर्देशः असौ द्वेष्यो हतो निहतः सन् फट् विशीर्णो भवतु। ञि फला विशरणे अस्य क्विबन्तस्यैतद्रूपम् फलतीति फट् उभयोरैक्यम् स्वाहाकारस्थाने फडित्यभिचारे प्रयुज्यते ॥ का० [९, ४, ४१] प्राणाय त्वेति पात्रासादनम्। यस्मिन् प्रदेशे पूर्वमुपांशुपात्रं स्थापितं तत्रैव स्थापयेत् ॥ हे उपांशुपात्र ! प्राणदेवतासन्तोषार्थं त्वाम् आसादयामीति शेषः ॥ का० [९, ४, ४२] उपाᳪशुसवनं पाणिना प्रमृज्योदग् व्यानाय त्वेति सᳪस्पृष्टमिति। येनाश्मना सोमोऽभिषुतः स उपांशुसवनस्तं हस्तेन प्रमृज्योदगभिमुखग्रहसंलग्नं सादयेत् ॥ हे उपांशुसवन ! व्यानदेवताप्रीत्यर्थं त्वा सादयामि ॥ ३ ॥

उपयामगृहीतोऽस्यन्तर्यच्छ मघवन् पाहि

सोमम् । उरुष्य रायः एषो यजस्व ॥ ४ ॥

का० [८, ६, १]

इति । सूर्योदयानन्तरमन्तर्यामग्रहं गृह्णीयात् ॥ यतोऽयुपयामो ग्रहस्तेन गृह्यत इत्युपयामगृहीतः चित्त्वादन्तोदात्तः यमोऽपरिवेषण इति [धा० १८, ७६, ३२, ८१] परिवेषणादन्यत्र मित्वाभावाद्वृद्धिः तत्पुरुषे तुल्यार्थेति [पा० ६, २, २] पूर्वपदस्वरं बाधित्वा थाथघञ्क्तेति [पा० ६, २, १४४] अजन्तस्यान्तोदात्तत्वम् पुनस्तृतीयासमासे तत्पुरुषे तुल्यार्थेत्यादिना [पा० ६, २, २] तृतीयान्तस्य प्रकृतिस्वरत्वेन तदेव स्थितम् । हे सोमरस ! त्वं तादृशोऽसि । हे मघवन् धनवन्निन्द्र ! त्वं तादृशं रसमन्तर्यच्छ पात्रमध्ये यच्छ नियच्छ यथा शत्रुभ्योऽन्तर्धानं व्यवधानं यथा तथा नियमय ततः सोमं पाहि पालय तथा रायो धनानि उरुष्य रक्ष उरुष्यती रक्षणकर्मा । यद्वा पशवो राय इति [४, १, २, १५] श्रुतेः पशून् रक्ष । आ इषो यजस्व इषोऽन्नानि आयजस्व समन्तादेहि यज्ञात्प्रभवत्वादिषो लक्षया प्रजाः प्रजा वा इष इति [४, १, २, १५] श्रुतेः । ता यजस्व याजयस्व यायजूकाः कुरु श्रुत्यैवं व्याख्यातत्वात् ॥४॥

अन्तस्ते द्यावापृथिवी दधाम्यन्तर्दधाम्युर्वन्तरिक्षम् । सजूर्देवेभिरवरैः परैश्चान्तर्यामे मघवन् मादयस्व ॥ ५ ॥

मघवदेवत्या त्रिष्टुप् अन्तर्यामग्रहण एव विनियोगः । हे मघवन् ! ते तवानुग्रहात् द्यावापृथिवी अन्तर्दधामि व्यवधायिके करोमि । यद्वा हे अन्तर्याम !

तवान्तः शरीरमध्ये द्यावापृथिव्यौ दधामि स्थापयामि किञ्च उरु विस्तीर्णमन्तरिक्षमन्तर्मध्ये च दधामि द्यावापृथिव्यो-र्मध्ये स्थापयामि। हे मघवन् धनवन्निन्द्र! अवरैः पृथिवी-स्थानैः देवैभिर्देवैः परैः द्युस्थानैश्च देवैः सजूः समानजोषणः समानप्रीतियुक्तः सन्नन्तर्यामे ग्रहे मादयस्व हर्षयस्वात्मानम् यद्वा व्यत्ययस्व मद इसौ चुरादिरात्मनेपदी। देवैभिरित्यत्र बहुलं छन्दसीति [पा० ७, १, १०] ऐसोऽभावे बहुवचने भल्येदिति [पा० ७, ३, १०३] एकारः॥ ५॥

स्वाङ्कृतोऽसि विश्वेभ्य इन्द्रियेभ्यो दिव्येभ्यः पार्थिवेभ्यो मनस्त्वाष्टु स्वाहा त्वा सुभव सूर्याय। देवेभ्यस्त्वा मरीचिपेभ्यः। उदानाय त्वा॥ ६॥

का० स्वाङ्कृत इति निःशेषस्यैव होमस्तिष्ठतः॥ व्याख्यातः॥ का० प्रथमे च न्युब्जे न पाणिना प्रत्यगिति। प्रथमे परि-धावधौसुखहस्तेन प्रत्यक्संस्थं मार्ष्टि देवेभ्यस्त्वेति मन्त्रेण॥ व्याख्यातः॥ का० [८, ६, ॥] उदानाय त्वेति पात्रासा-दनम्। हे ग्रह! उदानसन्तोषार्थं त्वां सादयामि॥ ६॥

आ वायो भूष शुचिपा उप नः सहस्रं ते नियुतो विश्ववार। उपो ते अन्धो मद्यमयामि यस्य देव दधिषे पूर्वपेयम्। वायवे त्वा॥ ७॥

का० [८, ६, ५] ऐन्द्रवायवं गृहीत्वा वायविति ग्र वायुदेवत्या त्रिष्टुप् वसिष्ठदृष्टा वायवे त्वेति यजुरन्ता। हे वायो! हे शुचिपाः शुचिं पवित्रं प्रथमं वषट्कृतमप्राप्तमन्य-

देवैः ईदृशं सोमं पिबतीति शुचिपाः पवित्रसोमपान ! नोऽस्माकमुप समीपे आ भूष आक्रमस्वागच्छेत्यर्थः । अलङ्कार इह गत्यर्थः । केनाहं आक्रमे इति चेत् सहस्रं ते नियुतो विश्ववार । विश्वं सर्वं वृणोति व्याप्नोति विश्वैर्वा व्रियते प्रार्थ्यते इति विश्ववारस्तत्सम्बोधनम् हे विश्ववार सर्वव्यापक । ते तव सहस्रं नियुतः सन्ति । नियुतो वायोरित्युक्तेः [निघ० १, १५, १०] नियुच्छब्देन वायुवाहनभूता मृगा उच्यन्ते तवासङ्ख्याता वाहनभूता मृगास्तैरागच्छेत्यर्थः । किञ्च मद्यं मदनीयं तृप्तिजनकमन्धः सोमलक्षणमन्नं ते तव उप समीपे एव अयामि गमयामि सोमं ते समर्पयामीत्यर्थः । हे देव दीप्यमान वायो ! यस्य सोमस्य पूर्वपेयं प्रथमवषट्कारलक्षणं पूर्वपानं त्वं दधिषे धारयसि दधातेर्लिटि रूपम् । एवं वायुं प्रार्थ्य सोममाह हे सोमरस ! वायवे वायुदेवतार्थं त्वा गृह्णामीति शेषः ॥ ७ ॥

इन्द्र॑वायू इ॒मे सु॒ता उप॒ प्रयो॑भि॒राग॑तम् । इन्द॑वो वामु॒शन्ति॒ हि । उ॒प॒या॒मगृ॑हीतो॒ऽसि वा॒यव॑ इन्द्रवा॒युभ्यां॑ त्वा । ए॒ष ते॒ योनिः॑ । स॒जोषो॑भ्यां त्वा ॥ ८ ॥

का० [८, ६, ६] अपगृह्य पुनरिन्द्रवायू इतीति । एकधारमर्धमादाय पृथक्कृत्य पुनरैन्द्रवायवं गृह्णाति ॥ ऐन्द्रवायवी गायत्री मधुच्छन्दोदृष्टा उपयामेतियजुःसहितो मन्त्रः । हे इन्द्रवायू ! युष्मदर्थमिमे सोमाः सुता अभिषुताः । प्रय इत्यन्ननाम [निघ० २, ७, ६] प्रयोभिः एतैः सोमरसरूपैरन्नैर्निमित्तैरुप समीपे युवामागतमागच्छतम् ।

यद्वा प्रय:शब्द इण् गताविति धातोः अत्प्रत्ययान्तस्य रूपम्, प्रैतीति प्रयन् इणो यण् तस्य भिसि परे तकारस्य छान्दसः सकारः तस्य रुत्वादि प्रयोभिरिति सिध्यति प्रयोभिः प्रयद्भिः शीघ्रैरश्वैरागच्छतम्। हि यस्मादिन्दवो सोमा वां युवा-मुशन्ति कामयन्ते तस्मादागच्छतमित्यर्थः॥ सोमसाह हे सोमरस! त्वमुपयामेन पात्रेण गृहीतोऽसि वायवे वायुदेवतार्थं इन्द्रवायुभ्यां इन्द्रवायुदेवतार्थञ्च त्वां गृह्णामीति शेषः॥ का० [९, ५, २५] दशापवित्रेण परिमृज्यैष ते योनिरिति ग्रहसादनमिति। दशापवित्रेण गृहीतं ग्रहं परिमृज्य पाशाङ्गुलिर्निर्गतं सोमं मार्जयित्वा एष ते योनिरिति मन्त्रेण ग्रहस्य सादनं करोति। वीप्सा सर्वग्रहार्था इति सूत्रार्थः॥ हे पात्र! एष खरस्यैकदेशः ते योनिः तव स्थानम् अतोऽत्र सजोषोभ्यां समानप्रीतिभ्यामिन्द्रवायुभ्यामर्थं त्वां सादयामीति शेषः॥८॥

अयं वां मित्रावरुणा सुतः सोम ऋतावृधा। ममेदिह श्रुतꣳ हवम्। उपयामगृहीतोऽसि मित्रावरुणाभ्यां त्वा॥ ९॥

का० [९, ६, ७] मैत्रावरुणमयं वामिति। मैत्रावरुणं ग्रहं गृह्णीयात्॥ मित्रावरुणदेवत्या गायत्री गृत्समददृष्टा यजुरन्ता। हे मित्रावरुणौ! विभक्तेराकारः हे ऋतावृधा! ऋतं यज्ञं सत्यं वा वर्धयत इति ऋतवृधौ ऋतस्य वर्धयितारौ वां युवयोरर्थायायं सोमः सुतः अभिषुतः तस्मादिहास्मिन् यज्ञे ममेत् इत् एवार्थे ममैव यजमानानां मध्ये ममैव हवमाह्वानं श्रुतं युवां शृणुतम् हे सोमरस! त्वमुपयामेन मैत्रावरुणग्रहपात्रेण गृहीतोऽसि। मित्रावरुणाभ्यामर्थं त्वा त्वां गृह्णामीति शेषः॥ ९॥

या वां कशा मधुमत्यश्विना सूनृतावती। तया यज्ञं मिमिक्षतम्। उपयामगृहीतोऽस्यश्विभ्यां त्वा। एष ते योनिर्माध्वीभ्यां त्वा ॥११॥

का० [९, ७, ८] आश्विनं गृह्णात्यन्वारब्धे वां या वामिति। यजमानेऽन्वारब्धे वाश्विनं ग्रहं गृह्णाति॥ आश्विनी गायत्री मेधातिथिदृष्टा यजुरन्ता। हे अश्विना अश्विदेवौ ! वां युवयोर्या कशा कशेति वाङ्नामसु [निघ० १, ११, ४३] पठितम् काशयति प्रकाशयति वाच्यमिति कशा वाक् किंभूता मधुमती मधु ब्रह्म तद्वती मधुब्राह्मणोपनिषत्प्रशंसायुता तथा सूनृतावती प्रियं सत्यं वचः सूनृतम् तद्वती सत्यप्रियवचनोपेता। हे अश्विनौ ! तया वाचास्मदीयं यज्ञं मिमिक्षतं मिह सेचने सनन्तः सेक्तुमिच्छतम् निष्पादयतमित्यर्थः॥ हे ग्रह ! त्वमुपयामेन गृहीतोऽसि अश्विभ्यामर्थे त्वां गृह्णामीति शेषः। का० [९, ६, ८] सादयत्येष ते॥ हे ग्रह ! एष ते योनिः स्थानम् माध्वीभ्यां मधुब्राह्मणाध्येतृभ्यामश्विभ्यामर्थे त्वां सादयामीति शेषः। मधुब्राह्मणं यावधीयाते तौ माध्वौ ताभ्यां तद्धित ईप्रत्ययः। दध्यङ् ह वा आभ्यामाथर्वणो मधु नाम ब्राह्मणमुवाचेति श्रुतेः [४, १, ५, १८]॥ ११॥

तं प्रत्नथा पूर्वथा विश्वथेमथा ज्येष्ठतातिं बर्हिषदꣳ स्वर्विदम्। प्रतीचीनं वृजनं दोहसे धुनिमाशुं जयन्तमनु यासु वर्द्धसे॥ उपयामगृहीतोऽसि शण्डाय त्वा। एष ते योनिर्वीरतां

प्राहि। अपसृष्टः शण्डः। देवास्त्वा प्रणयन्तु। अनाधृष्टासि॥ १२॥

का० [८, ६, १०] शुक्रं वैल्वेन वा तं प्रणयेति। विल्वपात्रेण वैकङ्कतेन वा शुक्रं ग्रहं गृह्णाति॥ जगती वैश्व-देवी काश्यपावत्सारदृष्टा द्वादशार्णचतुःपादा जगती उपया-मित्यन्तो यजुः। हे इन्द्र! त्वं यासु यज्ञक्रियासु वनु वर्धसि पुनः पुनः सोमपानेन वृद्धिं प्राप्नोषि तासु। वृजनमिति बलनाम [निघ० २, ९, २७] बलं बलवद्यज्ञफलं दोहसे चारयसि ददासीत्यर्थः यजमानायेति शेषः। कथं दोहसे तत्र दृष्टान्तमाह। प्रत्नथा। प्रत्नपूर्वेत्यादिना [पा० ५, ३, १११] थाल्प्रत्ययः उपमार्थीयः प्रत्नशब्दः पुराणवचनः [निघ० ३, २७] चिरन्तनानां भृग्वादीनामिव फलं दोहसे। पूर्वथा पूर्वेषामिव ऋषीणां माध्यादीनामिव। विश्वथा विश्वेषां सर्वेषामपिपुत्राणामिव। इमथा इदानीन्तनानां यजमानानामिवास्य फलं दोहसे तं त्वां स्तुम इति शेषः। किम्भूतं तम् ज्येष्ठतातिम् तननं तातिः विस्तारः ज्येष्ठा उत्-कृष्टा तातिर्विस्तारो यस्य तम् यद्वा वृकज्येष्ठाभ्यामित्यादिना [पा० ५, ४, ४१] प्रशंसायां तातिल्प्रत्ययः प्रशस्तो ज्येष्ठो ज्येष्ठेषु श्रेष्ठो वा ज्येष्ठतातिः। तथा बर्हिषदम् यज्ञेषु बर्हिषि सीदतीति बर्हिषदस्तम्। स्वर्विदम् स्वः द्युलोकं वेत्ति जाना-तीति स्वर्वित्तम् तत्र हि तस्य निवासः प्रतीचीनमात्मनो सुखं धुनिम्। धुञ् कम्पने। कम्पितारं शत्रूणाम् शीघ्रं जयन्तं जेतव्यानि वस्तूनि॥ यद्वास्या वो हे इन्द्र! यस्त्वं प्रतीचीनं प्रतिगमनमस्मत्प्रातिकूलम् वर्जनीयमात्मस्थाश्रवादिकं दोहसे रिक्तीकरोषि ।

दुह प्रपूरणे प्रपूरणं रिक्तीकरणमिति चोरस्वामी। किञ्च यासु क्रियासु ध्वनिं त्वदनुग्रहाच्छत्रून् कम्पयन्तमाशुं क्षिप्रकारिणं जयन्तं सम्यगनुष्ठानेन यजमानान्तराण्यतिशयानमेनं यजमानमनु सोमपानेन स्तुत्वा च यः त्वं वर्धसे तासु क्रियासु तं त्वां स्तुमः इति शेषः। कथमिव 'प्रत्नथा थाप्रत्यय उपमार्थः प्रत्नाः पुरातना ऋग्वादयो यथा त्वामस्तुवन् पूर्वथा पूर्वे पित्रादय इव विश्वथा प्रतीताः सर्वे यजमाना इव इमथा इदानीन्तना वर्त्तमाना यजमाना इव वयं त्वां स्तुम इत्यर्थः'। कीदृशं त्वाम् ज्येष्ठतातिं स्वार्थे तातिः ज्येष्ठमित्यर्थः'। 'बर्हिषदं यागे सन्निहितत्वेन तिष्ठन्तम् स्वर्विदं यजमानार्थं दातव्यम् स्वर्गं वेत्तीति स्वर्वित्॥ एवमिन्द्रमुक्त्वा सोममाह। हे शुक्रग्रह! त्वमुपयामेन गृहीतोऽसि शण्डाय शुक्रपुत्राय शण्डनाम्नेऽसुराय वा त्वां गृह्णामीति शेषः॥ सादयत्येष ते। हे ग्रह! एष खरप्रदेशस्तव स्थानम् त्वं यजमानस्य वीरतां वीरत्वं शूरत्वं पाहि पालय॥ का० [८, १०, १—५]. शुक्रामन्थिभ्यां चरतः शुक्रेणाध्वर्युर्मन्थिना प्रतिप्रस्थाता प्रोक्षिताप्रोक्षितौ यूपशकलावादायापिधानं प्रोक्षिताभ्यामपमार्जनमप्रोक्षिताभ्यामपसृष्टः शण्ड इत्यध्वर्युरिति। अध्वर्युप्रतिप्रस्थातारौ शुक्रामन्थिग्रहाभ्यां यथाक्रममनुतिष्ठेताम्। तत्प्रकारः। प्रोक्षिताभ्यां द्वाभ्यां यूपशकलाभ्यां सहाप्रोक्षितौ द्वौ यूपशकलावादाय प्रोक्षिताभ्यां तयोर्ग्रहयोः क्रमेणाच्छादनं कृत्वाप्रोक्षिताभ्यां ग्रहावपमृज्यात् तत्र प्रोक्षितेन शकलेन ग्रहं पिधायाप्रोक्षितेनाध्वर्युः शुक्रग्रहमपमार्ष्टि इति सूत्रार्थः॥ आभिचारिकं यजुः। शण्डनामकोऽसुरपुरोहितः शुक्रपुत्रोऽपमृष्टः अपमार्जनीकृतः॥ का० [८, १०, ६] देवास्त्वेति निष्क्रामतो यथालिङ्गमिति। अध्वर्युप्रतिप्रस्थातारौ यथो-

अपः। किंभूतः शुक्रः। दिवा द्युलोकेन पृथिव्या भूलोकेन च संजग्मानः सङ्गच्छमानः॥ का० [८, १०, १२] अप्रोक्षितौ निरस्यति निरस्तः शण्ड इत्यध्वर्युरिति। अध्वर्युरप्रोक्षितं यूपशकलं निरस्येत्॥ आभिचारिकम् शण्डनामकः शुक्रपुत्रोऽसुरपुरोहितो निरस्तः यस्माद् बहिर्निक्षिप्तः॥ का० [८, १०, १३] आहवनीये प्रोक्षितौ प्रास्यतः शुक्रस्याधिष्ठानमित्यध्वर्युरिति। अध्वर्युराहवनीये प्रोक्षितं यूपशकलं क्षिपेत्॥ शकलदैवतम्। हे यूपशकल! त्वं शुक्रग्रहस्याधिष्ठानमधिकरणमसि॥ १३॥

अच्छिन्नस्य ते देव सोम सुवीर्यस्य रायस्पोषस्य ददितारः स्याम। सा प्रथमा संस्कृतिर्विश्ववारा स प्रथमो वरुणो मित्रो अग्निः ॥ १४॥

का० [८, १०, १४] अच्छिन्नस्येति जपित्वेति। यजमानो जपति॥ सौम्यम्। हे देव दीप्यमान सोम! अच्छिन्नस्य अनवखण्डितस्य सन्ततस्य सुवीर्यस्य कल्याणप्रभावस्य ते तव ददितारः दातारः वयं स्याम भवेम रायः पोषस्य धनपोषस्य च दातारः स्याम भूयोभूयो यज्ञकरणमाशास्यते। यद्वा ते तव प्रसादात् रायः पोषस्य ददितारः स्याम। अच्छिन्नस्येति विशेषणद्वयं धनपोषस्यैव॥ का० [८, ११, १] उभयतो यूपं प्रत्यङ्मुखौ जुहुतः सा प्रथमेत्यध्वर्युः प्रथमं तमनु प्रतिप्रस्थातेति। अध्वर्युप्रतिप्रस्थातारौ यूपोभयपार्श्वयोः स्थित्वा पश्चिमाभिमुखौ सन्तौ जुहुयाताम्। अध्वर्युरादौ शुक्रं प्रतिप्रस्थाता ततो मन्थिनं जुहोति। इन्द्रदेवत्या त्रिष्टुप्

सा प्रथमा मुख्या संस्कृतिः सोमसंस्कारो यस्येन्द्रस्य इन्द्रार्थं क्रियत इत्यर्थः। सोमक्रये सा देवि देवमच्छेहीन्द्राय सोममित्युक्तत्वात् [४ अध्या० २० क०] किम्भूता संस्कृतिः। विश्ववारा विश्वैः सर्वैऋत्विग्भिरन्यैर्वृत्विग्भिश्च व्रियते यत्र सोमः सा विश्ववारा यद्वा विश्वं वृणोति क्रियमाणः सोमो यत्रेति विश्ववारा जगदुत्पत्तिवीजत्वात् सोमस्य वरुणो मित्रः अग्निश्च स प्रसिद्धो यस्य प्रथमो मुख्यो भृत्य इति शेषः। वरुणमित्राग्नयोऽन्येषामप्युपलक्षकाः देवगणानां यः प्रभुरित्यर्थः ॥ १४ ॥

स प्र॒थ॒मो बृह॒स्पति॑श्चिकि॒त्वांस्तस्मा॒ इन्द्रा॑य सु॒तमाजु॑होत॒ स्वाहा॑॥ तृ॒म्पन्तु॒ होत्रा॒ मध्वो॒ याः स्वि॑ष्टा॒ याः सुप्री॑ता॒ः सुहु॑ता॒ यत् स्वाहा॑। अया॑ड॒ग्नीत् ॥ १५ ॥

स प्रसिद्धः चिकित्वान् चेतनावानुत्कृष्टधीः बृहस्पतिः यस्येन्द्रस्य प्रथमो मुख्यो मन्त्री इति शेषः॥ यद्वा संस्कृतिः समीचीना कृतिर्विश्वैर्देवैर्वरणीया सा प्रथमा देवानां मध्ये मुख्या यस्येन्द्रस्य वरुणमित्राग्नयोऽपि स प्रथम इन्द्र एव चिकित्वान् बृहस्पतिरपि स इन्द्र एव हे ऋत्विजः। तस्मै तादृशायेन्द्राय सुतमभिषुतं सोमं स्वाहेति स्वाहाकारेणाजुहोत आभिमुख्येन जुहुत स्वाहाकारेण होमं कुरुत। का० [८, ११, ८] तृम्पन्त्विति जपतीति॥ होत्रादैवतम्। ताः होत्राः छन्दोऽभिमानिन्यो देवताः तृम्पन्तु तृप्ता भवन्तु। तृम्प प्रीतौ। होत्राशब्देन याज्याच्छन्दांस्यभिधीयन्ते। ताः काः याः मध्वो मधुनो मधुरस्वादस्य सोमस्य

खिष्टाः साधु इष्टाः तद्धोमे नियुक्तत्वात् याश्च होत्राः सुष्ठु प्रीताः । कथं ज्ञायन्ते । यद् यस्मात् स्वाहाकारेण सुहुताः साधु हुता होमार्थं नियुक्ता इत्यर्थः ॥ का॰ [८, ११, १०] होतारं प्रत्यङ्ङुपसीदत्ययाडग्नीदिति । अध्वर्युर्होतृसमीपे प्रत्यङ् उपविशेत् ॥ होतृदेवतम् । अग्निरयाट् अयाक्षीत् अग्निधा यागः कृत इति होतुः कथयति ॥ १५ ॥

अ॒यं वे॒नश्चो॑दय॒त्पृश्नि॑गर्भा॒ ज्योति॑र्जरायू॒ रज॑सो वि॒माने॑ । इ॒मम॒पाᳬ स॑ङ्ग॒मे सूर्य॑स्य॒ शिशु॒ न विप्रा॑ म॒तिभी॑ रिहन्ति ॥ उ॒प॒या॒मगृ॑ही॒तोऽसि॒ मर्का॑य त्वा ॥ १६ ॥

का॰ [८, ६, १२] मन्थिनमयं वेन इति । मन्थिग्रहं गृह्णीयात् ॥ त्रिष्टुप् अनयाधिदैवमधियज्ञञ्चावस्थितः सोमः स्तूयते ॥ अधिदैवं चन्द्रात्मना स्तूयते। वेनो वेनतेः कान्तिकर्मण इति यास्कः [निरु॰ १०, ३८] वेनि कान्तावित्यस्य रूपम् अयं वेनः कान्तश्चन्द्रो रजसो विमाने उदकं रज उच्यते उदकस्य निर्माणकाले घोष्मान्ते प्राप्ते पृश्निगर्भा अपः चोदयत् चोदयति प्रेरयति वर्षतीत्यर्थः। पृश्निरादित्यो द्युलोको वा गर्भोऽवस्थानं यासां ताः द्युलोकस्था रविस्था वा अपो वर्षति। किम्भूतो वेनः। ज्योतिर्जरायुः ज्योतिर्विद्युल्लक्षणं जरायुवद्वेष्टनं यस्य स ज्योतिर्जरायुः। इदानीमधियज्ञं लतात्मना सोमः स्तूयते विप्रा मेधाविनो ब्राह्मणा इमं सोमं शिशुं न शिशुमिव बालमिव मतिभिः मतिपूर्वाभिर्वाग्भिः रिहन्ति स्तुवन्ति। बालं यथा कश्चिल्लालयति तद्वत् सोमं स्तोत्रशस्त्ररूपाभिर्वाग्भिः स्तुवन्ति रिहतिरर्चनकर्मसु पठितः

निमित्तं व्याप्नुत इत्यर्थः। किम्भूतौ विपश्चितौ द्रवन्ता द्रवन्तौ गच्छन्तौ हवनेषु तेष्वेव कर्त्तव्येषु होमेषु प्रचरन्तौ। योऽध्वर्युः गर्याभिः [निघ० २, ५, ५] अङ्गुलीभिर्गभस्तौ पाणौ स्थितस्यास्य मन्थिग्रहस्य कर्मणि षष्ठी इमं मन्थिनमादिशं प्रतिदिशमा श्रयीणीत समन्तात् श्रीणीते सक्तुभिर्मिश्रयति। किम्भूतो यः तुविग्रिमणः तुवि न्नमणं यस्य बहुधनः महादक्षिणः। तुवीति बहुनाम [निघ० ३, १, २] न्नमणमिति धननाम [निघ० २, १०, २०]। यद्यप्यध्वर्युप्रतिप्रस्थातारौ समानकर्माणौ तथापि यः सक्तुभिः श्रपणं करोति स एव प्रधान इत्याशयः॥ एष ते इति सादयति। हे मन्थिग्रह! ते तव एष योनिः प्रदेशः त्वं प्रजाः यजमानसम्बन्धिनीः पाहि पालय। का० [८, १०, ५] अपमृष्टो मर्क इति प्रतिप्रस्थातेति। प्रतिप्रस्थाता प्रोक्षितेन यूपशकलेन मन्थिनमाच्छाद्याप्रोक्षितेनापमार्ष्टि॥ अपमार्जनीकृतो मर्को नामासुरपुरोहितः॥ का० [८, १०, ६] देवास्त्वेति निष्क्रामतो यथालिङ्गमिति। प्रतिप्रस्थाता हविर्धानान्निष्क्रामेत्॥ मन्थिदैवतम् हे मन्थिग्रह! मन्थिनं ग्रहं पिबन्तीति मन्थिपाः देवाः त्वा प्रणयन्तु यजतिस्थानं प्रापयन्तु॥ अनाधृष्टासीति मन्त्रो विनियोगसहितः पूर्वं [१२ क०] व्याख्यातः॥ १७॥

सुप्रजाः प्रजाः प्रजनयन् परी ह्यभि रायस्पोषेण यजमानम्। सञ्जग्मानो दिवा पृथिव्या मन्थी मन्थिशोचिषा। निरस्तो मर्कः। मन्थिनोऽधिष्ठानमसि॥ १८॥

का० [८, १०, ८] सुप्रजा इति प्रतिप्रस्थातोत्तरमिति।

प्रतिप्रस्थातोत्तरं यूपदेशं गच्छति ॥ मन्थिदेवतम् हे मन्थिग्रह शोभना प्रजा यस्य स सुप्रजास्त्वं-यजमानसम्बन्धिनीः प्रजाः प्रजनयन् उत्पादयन् सन् रायस्पोषेण धनस्य पुष्ट्या सह यजमानमभि यजमानसम्मुखं परीहि परिगच्छ आगच्छ ॥ का० [८, १०, १०] अपरेण यूपमरत्नी सन्धत्तः संजग्मान इति प्रतिप्रस्थातारत्नि सन्धत्त इत्युक्तम् ॥ मन्थी नाम ग्रहो दिवा पृथिव्या द्युलोकभूलोकाभ्यां संजग्मानः सङ्गच्छमानः सन् मन्थिशोचिषा मन्थिनः स्वस्यैव दीप्त्या यूपं बिभर्तीति शेषः ॥ का० [८, १०, ११] निरस्तो मर्क इति प्रतिप्रस्थातेति । प्रतिप्रस्थाता अप्रोक्षितं यूपशकलं निरस्येत् ॥ आभिचारिकम् मर्कनामासुरपुरोहितो निरस्तो निराकृतः ॥ का० [८, १०, १३] मन्थिन इति प्रतिप्रस्थातेति । प्रतिप्रस्थाता प्रोक्षितं यूपशकलमाहवनीये प्रक्षिपेत् ॥ शकलदेवतम् । हे यूपशकल ! त्वं मन्थिग्रहस्याधिष्ठानमधिकरणमसि ॥ १८ ॥

ये दे॑वासो दि॒व्येका॑दश॒ स्थ पृ॑थि॒व्यामध्येका॑दश॒ स्थ । अ॒प्सु॒क्षितो॑ महि॒नैका॑दश॒ स्थ ते दे॑वासो य॒ज्ञमि॒मं जु॑षध्वम् ॥ १९ ॥

का० [८, ६, १४] आग्रयणं द्रोणधारयोर्ये देवास इति । धाराद्वये क्षरति सत्याग्रयण ग्रहं गृह्णीयात् ॥ ऐन्द्रदेवी त्रिष्टुप् परुच्छेपदृष्टा । हे देवासः देवाः ! ये यूयं दिवि द्युलोके एकादश स्थ एकादशसङ्ख्याका भवथ केन महिना महिम्ना स्वस्वमहिम्ना स्वस्वमाहात्म्येन महिनेति पदं त्रिष्वपि स्थानेषु सम्बध्यते सर्वत्र महाभाग्यविशेषात् तथा पृथिव्यामधि पृथिव्युपरि एकादश स्थ तथा ये यूयमप्सु क्षितः अन्तरिक्षनिवासिन एकादश स्थ भवथ । अप्सु क्षिता यस्मा[त्]

नामसु [निघ० १, ३, ८] पठितम् चियतिर्निवासार्थः अप्सु अन्तरिक्षे चियन्ति निवसन्तीत्यर्थः । हे देवासः देवाः ! ते त्रिविधा यूयमिमं यज्ञं यजनीयमाग्रयणग्रहं जुषध्वं सेवध्वम् ॥ १८ ॥

उपयामगृहीतोऽस्याग्रयणोऽसि स्वाग्रयणः पाहि यज्ञं पाहि यज्ञपतिं विष्णुस्त्वामिन्द्रियेण पातु विष्णुं त्वं पाह्यभि सवनानि पाहि ॥२०॥

आग्रयणदेवतं यजुराग्रयणग्रहण एव विनियुक्तम् । हे आग्रयणग्रह ! त्वमुपयामेन पात्रेण स्वीकृतोऽसि । आग्रयणोऽसि आग्रयणनामा भवसि किञ्च त्वम् स्वाग्रयणः अग्रस्य भावः आग्रम् सुष्ठु आग्रं स्वाग्रं श्रेष्ठत्वम् अयति प्रापयतीति स्वाग्रयणः अग्रशब्दस्यायतौ परे टिलोपः । तादृशस्त्वं यज्ञं पाहि रक्ष यज्ञपतिं यजमानं च पाहि । विष्णुः यज्ञाधिष्ठाता देव इन्द्रियेण स्वसामर्थ्येन त्वां पातु त्वमपि तादृशं विष्णुं पाहि रक्ष । सवनानि प्रातरादीनि अभि पाहि सर्वतो रक्ष ॥२०॥

सोमः पवते सोमः पवतेऽस्मै ब्रह्मणेऽस्मै क्षत्रायास्मै सुन्वते यजमानाय पवत इष ऊर्जे पवतेऽद्भ्य ओषधीभ्यः पवते द्यावापृथिवीभ्यां पवते सुभूताय पवते विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः । एष ते योनिर्विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः ॥ २१ ॥

का० [८, ६, १५] विहिङ्कृत्य सोमः पवत इति । हिङ्कारत्रयं कृत्वा जपेदिति शेषः । वैश्वदेवम् । सोमः पवते पवतिर्गत्यर्थः सोमो गच्छति ग्रहपात्रेषु स्वकीये कर्मणि प्रय-

र्त्तेत इत्यर्थः। दिक्चिराद्रराणां। किमर्थम् अस्मै ब्रह्मणे ब्राह्मणजातिप्रीत्यर्थम् अस्मै चत्राय एतत्चत्रियजातिप्रीत्यर्थम् अस्मै सुन्वते सोमाभिषवं कुर्वते यजमानाय कामप्राप्त्यर्थं पवते। इषेऽन्नाय ऊर्जे तदुपसेचनाय क्षीरादये पवते निष्पत्त्यर्थमित्यर्थः। अद्भ्यो वृष्टिभ्यः ओषधीभ्यो व्रीहियवादिभ्यस्तत्सिद्ध्यर्थं पवते। द्यावापृथिवीभ्यां लोकद्वयप्रीणनाय पवते। किं वा बहुनोक्तेन सुभूताय सर्वेषां साधुभवनाय पवते। हे आग्रयणग्रह! तादृशं त्वा त्वां विश्वेभ्यो देवेभ्यः सर्वदेवताप्रीत्यर्थं गृह्णामीति शेषः॥ एष त इति सादयति। हे ग्रह! एष ते योनिः स्थानं विश्वेभ्यः सर्वेभ्यो देवेभ्योऽर्थे त्वां सादयामीति शेषः॥ २१॥

उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा बृहद्वते वयस्वत उक्थाव्यं गृह्णामि। यत्त इन्द्र बृहद्वयस्तस्मै त्वा विष्णवे त्वा। एष ते योनिरुक्थेभ्यस्त्वा। देवेभ्यस्त्वा देवाव्यं गृह्णामि यज्ञस्यायुषे गृह्णामि॥ २२॥

का० [९, ६, २०] उक्थ्यमुपयामगृहीत इति। उक्थ्यं ग्रहं गृह्णीयात्॥ उपयामग्रहदेवतानि यजूंषि हे सोम। त्वमुपयामेन पात्रेण गृहीतोऽसि हे उक्थ्यग्रह! त्वा त्वामिन्द्रार्थं गृह्णामि स्वीकरोमि। किम्भूतायेन्द्राय बृहद्वते बृहत्साम तद्वते बृहत्सामप्रियायेत्यर्थः। तथा वयस्वते वयः सोमरूपमन्नं तद्वते यद्वा वयो यौवनलक्षणं वीर्यसमेतम् सदा तद्वते। किम्भूतं त्वाम् उक्थाव्यम् उक्थानि मित्रावरुणब्राह्मणाच्छंस्यच्छावाकसम्बन्धीनि शस्त्राणि अवति रक्षतीत्युक्थावीः

तम् तव ह्यस्य विनियोगः ॥ किञ्च एवं सोममुक्त्वा इन्द्रमाह हे इन्द्र! यत्ते तव वृहत् महत् वयोऽन्नं सोमरूपमस्ति तस्मै तत्पानार्थं त्वां प्रार्थये इति शेषः। हे सोम! विष्णवे विष्णुदेवतार्थं त्वां गृह्णामि। यद्वा हे इन्द्र! यत्ते तव वृहत् महत् ऊर्जितम् वयः यौवनलक्षणं तस्मै सोम! त्वां गृह्णामि। अत्र च ते इन्द्रेति युष्मदामन्त्रिताभ्यां प्रत्यक्ष इन्द्र उच्यते त्वेति युष्मदा सोम उच्यते प्रत्यक्षः तयोः सामर्थ्यं नास्ति ततस्ते इत्यस्य पदस्य अस्येत्यनेन व्यत्ययः इन्द्रेत्यस्येन्द्रस्येत्यनेन पदेन व्यत्ययः ततश्चायमर्थः हे सोम! यदस्येन्द्रस्य वृहद्वयो तस्मै त्वा गृह्णामि विष्णवे यज्ञाय च त्वां गृह्णामि॥ एष त इति सादनम्। हे ग्रह! एष ते तव योनिः स्थानमुक्थेभ्योऽर्थाय त्वां सादयामीति शेषः॥ का० [९, १४, ८] उक्थ्यं विगृह्णाति त्रेधं देवेभ्यस्त्वेति सर्वेभ्य इति। उक्थ्यस्थालीस्थं सोमं त्रेधा विभज्य गृह्णाति। सर्वेभ्यः प्रशास्तृब्राह्मणाच्छंस्यच्छावाकेभ्यस्तत्तृप्ततयागार्थमित्यर्थः॥ हे सोम! देवेभ्योऽर्थाय त्वां गृह्णामि किम्भूतं त्वाम् देवाव्यम् देवानवति तर्पयतीति देवावीस्तम् किमर्थम् यज्ञस्यायुषे अनवच्छिन्ना कर्मकदोषरहिता परिसमाप्तिर्यज्ञस्यायुस्तस्मै यज्ञसमाप्तये फलपर्य्यन्तमवस्थानाय च गृह्णामि। यद्वा यज्ञो यजमानस्य शरीरमिति यजमानस्यायुषे गृह्णामि॥ २२॥

मित्रावरुणाभ्यां त्वा देवाव्यं यज्ञस्यायुषे गृह्णामि। इन्द्राय त्वा देवाव्यं यज्ञस्यायुषे गृह्णामि। इन्द्राग्निभ्यां त्वा देवाव्यं यज्ञस्यायुषे गृह्णामि। इन्द्रावरुणाभ्यां त्वा देवाव्यं

यज्ञस्यायुषे गृह्णामि। इन्द्राबृहस्पतिभ्यां त्वा देवाव्यं यज्ञस्यायुषे गृह्णामि। इन्द्राविष्णुभ्यां त्वा देवाव्यं यज्ञस्यायुषे गृह्णामि ॥ २३ ॥

का० [९, १४, ९] मित्रावरुणाभ्यां त्वेति वा प्रशास्त्र इति। मैत्रावरुणायोक्थ्यविग्रहे मन्त्रविकल्पः ॥ मित्रावरुणाभ्यामर्थे देवाव्यं देवतर्पकं त्वां यज्ञस्यायुषे गृह्णामि ॥ का० [९, १४, १५] एवं प्रतिप्रस्थातोत्तराभ्यामिन्द्राय त्वेति ब्राह्मणाच्छंसिन इन्द्राग्निभ्यां त्वेत्यच्छावाकायेति। ब्राह्मणाच्छंस्यच्छावाकाभ्यां मन्त्रविकल्पावेवम् ॥ इन्द्राय त्वां गृह्णामि इन्द्राग्निभ्यामर्थे त्वां गृह्णामि शेषं पूर्ववत् ॥ का० [१०, ७, ११] उत्तरेष्विन्द्रावरुणाभ्यामिन्द्राबृहस्पतिभ्यामिन्द्राविष्णुभ्यामिति। उक्थ्यादिसोमसंस्थेषु मैत्रावरुणादीनां तृतीयसवने उक्थ्यविग्रहमन्त्राः ॥ इन्द्रावरुणयोरर्थे त्वां देवाव्यं यज्ञस्यायुषे गृह्णामि। एवमिन्द्राबृहस्पतिभ्यामर्थे त्वां गृह्णामि। इन्द्राविष्णुभ्यामर्थे त्वां गृह्णामि ॥ मित्रावरुणाभ्यामित्यादौ देवताद्वन्द्वे चेति [पा० ६, ३, २६] पूर्वपदान्तस्य दीर्घः ॥ २३ ॥

मूर्धानं दिवो अरतिं पृथिव्या वैश्वानरमृत आ जातमग्निम्। कविꣳ सम्राजमतिथिं जनानामासन्ना पात्रं जनयन्त देवाः ॥२४॥

का० [९, ६, २१] ध्रुवं मूर्धानं दिव इति। ध्रुवसंज्ञग्रहं गृह्णीयात् ॥ वैश्वानरदेवत्या त्रिष्टुब्भरद्वाजदृष्टा। अत्र सर्वात्मना स्तूयते। देवा ईदृशमग्निं जनयन्त उत्पादितवन्तः यज्ञसमासाय पात्रं। किंभूतमग्निम् दिवो मूर्धानं

द्युलोकस्य शिरोवदुन्नतप्रदेशे सूर्य्यरूपेणावस्थाय, मासकम् । तथा पृथिव्या अरतिम् रतिरपरतिस्तद्रहितम् नहि पृथिव्या उपरि कदाचिदप्यग्निरुपरमते किन्तु दाहपाकप्रकाशैः सर्वान्नुगृह्णन् सर्वदा वर्तत एव यद्वा पृथिवीशब्देनान्तरिक्षमुच्यते । आकाशमापः पृथिवीत्यन्तरिक्षनामसु [निघ० १, ३, ३] पठितत्वात् पृथिव्या अन्तरिक्षस्यारतिमलमतिं पर्याप्तमतिं पूरयामित्यर्थः तत्र स्थितोऽसौ यथाकालं वृष्ट्या भूतानि पुष्णाति । तथा वैश्वानरं विश्वेभ्यः सर्वेभ्यो नरेभ्यो हितो वैश्वानरस्तम् जठराग्निरूपेणान्नपाचयत्वात् । तथा ऋते यज्ञे यज्ञनिमित्तमाजातम् उत्पन्नमरणिद्वयात् । तथा कविं क्रान्तदर्शनं स्वभक्ताननुग्रहीतुमभिज्ञमित्यर्थः । तथा सम्राजं सम्यग्दीप्यमानमैश्वर्येण युक्तमित्यर्थः । तथा जनानां यजमानानामतिथिं हविभिः सत्कारयोग्यम् विज्ञायते हि अग्निरतिथिरूपेण गृहान् प्रविशति तस्मात्तस्मोदकमाहरन्ति । आसन् आपात्रम् आस्यशब्दस्य सप्तम्येकवचने पद्वन् इति [पा० ६, १, ६३] सूत्रेणासन् आदेशः सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] सप्तमीलोपः आसन् आसनि आस्ये मुखे आपात्रम् आभिमुख्येन पीयतेऽनेनेत्यापात्रम् विज्ञायते हि चमसो देवपान इति चमसेन ह वा एतेन भूतेन देवा भक्षयन्तीति [१, ४, २, १४] श्रुतेः ॥ ईदृशमग्निं देवा इन्द्रादयोऽजनयन्नित्यर्थः ॥ २४ ॥

उपयामगृहीतोऽसि ध्रुवोऽसि ध्रुवक्षितिर्ध्रुवाणां ध्रुवतमोऽच्युतानामच्युतक्षित्तमः । एष ते योनिर्वैश्वानराय त्वा । ध्रुवं ध्रुवेण मनसा वाचा सोममवनयामि । अथा न इन्द्र

इद्विशो॑ऽसपत्नाः सम॑नसस्क॒रत् ॥ २५ ॥

ध्रुवदैवतं यजुः ध्रुवग्रहण एव विनियुक्तम्। हे सोम त्वमुपयामेन पात्रेण गृहीतोऽसि ध्रुवोऽसि ध्रुवनामकोऽसि कीदृशस्त्वम् ध्रुवा स्थिरा क्षितिर्निवासो यस्य स ध्रुवक्षितिः। क्षितिर्वासगत्योः स्थिरनिवासः आ वैश्वदेवीशंसनप्रस्थानात् तथा ध्रुवाणामादित्यस्थाल्यादीनां मध्ये ध्रुवतमः अतिशयेन स्थिरः तथा अच्युतानां च्युतिरहितानां चरणशून्यानां मध्ये अच्युतक्षित्तमः अच्युते च्युतिरहिते पात्रे क्षियति निवसतीति अच्युतक्षित् अतिशयेनाच्युतक्षित् अच्युतक्षित्तमः॥ एष त इति सादनम्। हे ग्रह! एष ते योनिः स्थानं वैश्वानराय अग्नये त्वा त्वां सादयामि॥ का० ध्रुवं होतृचमसेऽवनयति ध्रुवं ध्रुवेणेति। ध्रुवपात्रस्थं सर्वं सोमं होतृचमसे सिंचेत्॥ बृहती पूर्वोऽर्धर्चो ध्रुवदैवतः उत्तर ऐन्द्रः। प्रथमतृतीयावष्टाक्षरौ पादौ द्वितीयचतुर्थौ दशाक्षरौ सा बृहती वैराजी गायत्री चेति पिङ्गलोक्तेः। ध्रुवेणैकाग्रेण मनसा वाचा तन्मन्त्रोच्चारणप्रवणया ध्रुवं ध्रुवग्रहेऽवस्थितं सोममवनयामि होतृचमसेऽवसिञ्चामि यद्वा ध्रुवं ग्रहं सोमं होतृचमसस्थं प्रत्यवनयामि॥ अथा अनन्तरमिन्द्र इत् इदेवार्थे इन्द्र एव नोऽस्माकं विशः प्रजाः ईदृशीः करत् इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति लोपः [पा० ३, ४, ९७] लेटोऽडाटावित्यडागमः [पा० ३, ४, ९४]। कीदृशीर्विशः असपत्नाः नास्ति सप यासां ताः सपत्नरहिताः शत्रुशून्याः तथा समनसः मनो यासां ताः स्थिरमनस्का धृतियुक्ता इत्यर्थः॥ २५॥

यस्ते॑ द्र॒प्स स्कन्द॑ति॒ यस्ते॑ अ॒ꣳशुर्ग्राव॑च्युतो धि॒षण॑योरु॒पस्था॑त्। अ॒ध्व॒र्योर्वा॒ परि॑ वा॒ यः

पुवित्रात्त॑ ते॒ जुहोमि॒ मन॑सा॒ वष॑ट्कृत॒ꣳ स्वाहा॑। दे॒वाना॑मुत्क्रम॑णमसि ॥ २६ ॥

का० [९, ६, २८] यस्त इति विप्रुषाए होमं जुहतीति। अभिषवे ग्रहणे च पतितानां सोमबिन्दूनां ग्रहणाशक्यत्वात्तत्प्रत्यवायपरिहाराय घृतहोमस्य विप्रुड्ढोम इति संज्ञा तमध्वर्यादयो जुह्वति॥ सोमो त्रिष्टुप् स्वाहेति यजुरन्ता देवश्रवोदृष्टा। हे सोम! ते तव यो द्रप्सः रसैकदेशः स्कन्दति भूमावन्यत्र वा पतति यश्च ते तवांशुः खण्डः ग्रावच्युतः ग्राव्णः सकाशात्पतितः यश्च धिषणयोः अधिषवणफलकयोरुपस्थादुत्सङ्गात् स्कन्दति वाथवा य अंशुरध्वर्योः सकाशात् स्कन्दति वाथवा य अंशुः पवित्रात्परि स्कन्दति यतः कुतश्चित्परि स्कन्दतीति भावः॥ हे सोम! ते तव तं द्रप्समंशुञ्च स्वाहाकारेण जुहोमि। किम्भूतं तम् मनसा वषट्कृतं सङ्कल्पितं वषट्कारेण च स्वाहाकारेण च जुहोमीत्यर्थः॥ का० [९, ६, ३२] अन्यतरत्तृणं चात्वाले प्रास्यतीति। अध्वर्युणा वेद्यां द्वये गृहीते तयोरेकं चात्वाले क्षिपेत्॥ चात्वालदेवतम्। हे चात्वाल! त्वं देवानामुत्क्रमणमसि उत्क्रामन्ति गच्छन्ति स्वर्गं यस्मात्तदुत्क्रमणं देवास्त्वत्तः स्वर्गं गच्छन्ति अतो हि देवाः स्वर्गमुपोदक्रामन्निति [४, २, ५, ५] श्रुतिः॥ २६॥

प्रा॒णाय॑ मे वर्चो॒दा वर्च॑से पवस्व। व्या॒नाय॑ मे वर्चो॒दा वर्च॑से पवस्व। उ॒दा॒नाय॑ मे वर्चो॒दा वर्च॑से पवस्व। वा॒चे मे॑ वर्चो॒दा वर्च॑से पवस्व। क्रतू॒दक्षा॒भ्यां मे वर्चो॒दा वर्च॑से पवस्व।

श्रोत्राय मे वर्चोदा वर्चसे पवस्व। शुक्रामन्थिनौ मे वर्चोदसौ वर्चसे पवेथाम् ॥ २७ ॥

का० [८, ७, ८] ग्रहानवेक्षयति यथागृहीतमवकाशान् वाचयन् प्राणाय म इति प्रतिमन्त्रमिति। प्राणायेत्यादयो मन्त्रा अवकाशसंज्ञास्तान् वाचयेत् ग्रहणक्रमेण ग्रहान् यजमानं दर्शयति ॥ लिङ्गोक्तदेवतान्येकादश। यद्वाग्रहैति प्राणास्तान् प्राणरूपेण दर्शयति हे उपांशो। यस्त्वं स्वभावत एव वर्चोदाः तेजसो दाता सः त्वं मे मम प्राणाय हृदयस्थित-वायोर्वर्चसे पवस्व प्रवर्त्तस्व ॥ उपांशुसवनम्। व्यानाय मे सर्वशरीरगतवायवे पवस्व अन्यत् पूर्ववत् ॥ अन्तर्यामम् कण्ठ-देशस्थो वायुरुदानः ॥ ऐन्द्रवायवम् वागिन्द्रियाय ॥ मैत्रा-वरुणम् क्रतुः कामः दक्षस्तस्य समृद्धिः तद्द्वयसाधनरूपाय वर्चसे प्रवर्तस्व ॥ आश्विनम् श्रोत्राय श्रोत्रेन्द्रियाय ॥ शुक्रा-मन्थिनौ युगपत् हे शुक्रामन्थिनौ! मे मम चक्षुषोः पाटवाय तद्रूपाय वर्चसे युवां पवेथां प्रवर्तेथाम् ॥ २७ ॥

आत्मने मे वर्चोदा वर्चसे पवस्व। ओजसे मे वर्चोदा वर्चसे पवस्व। आयुषे मे वर्चोदा वर्चसे पवस्व। विश्वाभ्यो मे प्रजाभ्यो वर्चोदसौ वर्चसे पवेथाम् ॥ २८ ॥

आग्रयणम्। ममात्मने जीवस्य स्वास्थ्याय वर्चसे पवस्व उक्थ्यम्। ओजः सर्वेन्द्रियपाटवं शारीरं बलं वा वर्चसे पवस्व। ध्रुवम्। आयुर्निर्दुष्टजीवनं तद्रूपाय वर्चसे पवस्व ॥ पूतभृदाधवनीयौ युगपदवेक्ष्यते। हे पूतभृदा-

धवनीयौ। सर्वाभ्यो मम प्रजाभ्यः प्रजार्थं यद्वर्चस्तेजस्तदर्थं युवां पवेथाम् किञ्च तौ युवाम् वर्चो दत्तस्तौ वर्चोदसौ सर्वत्र ददातेरसुन्प्रत्ययः ॥ यद्वात्र प्राणायेत्यादिचतुर्थीनां षष्ठ्या विपरिणामः प्राणव्यानादीनां यद्वर्चस्तदर्थं पवस्वेत्यर्थः यद्वा यस्य प्राणाय वर्चोदाः स मे वर्चसे ब्रह्मवर्चसाय पवस्व एवं सर्वत्र ॥ २८ ॥

कोऽसि कतमोऽसि कस्यासि को नामासि। यस्य ते नामामन्महि यं त्वा सोमेनातीतृपाम। भूर्भुवः स्वः सुप्रजाः प्रजाभिः स्याᳬं सुवीरो वीरैः सुपोषः पोषैः ॥ २९ ॥

का० [८, ७, १४] कोऽसीति द्रोणकलशमिति। द्रोणकलशमवेक्षते ॥ प्राजापत्या वर्धमानोष्णिक्। यस्याः प्रथमः पादः षडक्षरो द्वितीयः सप्ताक्षरस्तृतीयोऽष्टार्णश्चतुर्थो नवाक्षरः सा विंशद्वर्णा वर्धमानोष्णिक्। अध्वर्युः प्रजापतिं द्रोणकलशमाह हे द्रोणकलश। त्वं कः प्रजापतिरसि कतमोऽतिशयेन प्रजापतिरसि तथा कस्य प्रजापतेरसि को नाम प्रजापतिनामासि प्रजापतेरनन्यभूतोऽसीत्यर्थः। किञ्च वयं यस्य ते तव नाम अमन्महि विजानीमः मन ज्ञाने च पुनर्यं द्रोणकलशरूपं त्वां वयं सोमेन अतीतृपाम तर्पितवन्तः स त्वमस्मान् विदितनाम्नः कुरु तर्पय च कामैरिति शेषः ॥ का० [८, ७, १५] भूर्भुवः स्वरिति जपतीति ॥ हे भूर्भुवः स्वः अग्निवायुसूर्याः। प्रजाभिः अहं सुप्रजाः शोभनप्रजायुक्तः स्यां भवेयम् वीरैः पुत्रैः सुवीरः स्यां पोषैः धनादिपुष्टिभिः सुपोषः शोभनपोषो भवेयम् ॥ २९ ॥

उपयामगृहीतोऽसि मधवे त्वा । उपयामगृहीतोऽसि माधवाय त्वा । उपयामगृहीतोऽसि शुक्राय त्वा । उपयामगृहीतोऽसि शुचये त्वा । उपयामगृहीतोऽसि नभसे त्वा । उपयामगृहीतोऽसि नभस्याय त्वा । उपयामगृहीतोऽसीषे त्वा । उपयामगृहीतोऽस्यूर्जे त्वा । उपयामगृहीतोऽसि सहसे त्वा । उपयामगृहीतोऽसि सहस्याय त्वा । उपयामगृहीतोऽसि तपसे त्वा । उपयामगृहीतोऽसि तपस्याय त्वा । उपयामगृहीतोऽस्यꣳहसस्पतये त्वा ॥ ३० ॥

का० [८, १२, १—४] ऋतुग्रहैश्चरतो द्रोणकलशादुपयामगृहीतोऽसि मधवे त्वेति द्वादश प्रतिमन्त्रमध्वर्युः पूर्वं पूर्वं मन्त्र उत्तर उत्तरः प्रतिप्रस्थातुरिति । अध्वर्युप्रतिप्रस्थातारावृतुग्रहैर्द्वादशभिरनुतिष्ठतः । उपयामित्यादयो मन्त्राः तत्र षट्सु मन्त्रयुग्मेषु पूर्वः पूर्वो मन्त्रोऽध्वर्योः उत्तरः प्रतिप्रस्थातुरिति मन्त्रविवेकः ॥ द्वादश लिङ्गोक्तानि हे ऋतुग्रह ! त्वमुपयामेन गृहीतोऽसि मधवे मधुनाम्ने मासाय त्वां गृह्णामीति शेषः । माधवाय वैशाखाय गृह्णामि । मधुमाधवौ वासन्तौ मधुप्रमुखमन्नं वसन्ते प्रपद्यते ॥ शुक्राय ज्यैष्ठाय त्वां गृह्णामि । शुचये आषाढमासाभिमानिदेवार्थं त्वां गृह्णामि । शुक्रशुची ग्रीष्ममासौ अत्र

ग्रोषण इत्यस्य धातोः ॥ नभसे श्रावणमासाय सोम ! त्वां गृह्णामि । नभस्याय भाद्रपदमासाभिमानिने त्वां गृह्णामि । नभोनभस्यौ वार्षिकौ मासौ मेघवाहुल्यान्न भात्यत्र सूर्य्य इति नभा नभस्यश्च ॥ इषे आश्विनमासाय त्वां गृह्णामि ऊर्जे कार्त्तिकमासाय त्वां गृह्णामि इषमन्नम् ऊर्ज तदुपसेचनं दध्यादि तदत्र प्रचुरं भवति मतुपो लोपादभेदोपचाराद्वा ऊर्क् शब्देन शारदौ मासावुच्येते ॥ सहसे मार्गशीर्षमासाय। सहस्याय पुष्यमासाय सहःसहस्यौ हैमन्तिकौ मासौ सहतेः प्रसहनार्थस्य प्रयोगः प्रसहनमभिभवनम् यतो हेमन्तः शीतेन नरानभिभवति ॥ तपसे माघमासाय । तपस्याय फाल्गुनाय तपस्तपस्यौ शैशिरौ मासौ तपति सूर्य्यो यत्रात्यन्तं स तपास्तपस्यश्च ॥ का० [९, १३, १८] त्रयोदशं गृह्णीयादिच्छन्नुपयामगृहीतोऽस्यꣳहसस्पतये त्वेति । इच्छन्नध्वर्युस्त्रयोदशमृतुग्रहं गृह्णीयात् ऐच्छिको विकल्पः ॥ हे ग्रह ! त्वमुपयामेन पात्रेण गृहीतोऽसि तादृशं त्वामंहसः पतयेऽधिकमासाधिष्ठात्रे गृह्णामीति शेषः । अंहः पापं तस्य पतिः । मलमासत्वादयं द्वादशस्वपि पतति यद्वांहतेर्गतिकर्मणोऽसुन्प्रत्ययान्तस्य रूपमंह इति अंहनमंहो गतिस्तस्य पतिः त्रयोदशो मासः आदित्यगतिवशेन जायते ॥ ३० ॥

इन्द्राग्नी आगतꣳसुतं गीर्भिर्नभो वरेण्यम् । अस्य पातं धियेषिता ॥ उपयामगृहीतोऽसीन्द्राग्निभ्यां त्वा । एष ते योनिरिन्द्राग्निभ्यां त्वा ॥ ३१ ॥

का० [९, १३, २०] ऐन्द्राग्नं गृह्णाति । प्रतिप्रस्थाते-

न्द्राग्निदेवताकं ग्रहं गृह्णीयात् ॥ ऐन्द्राग्नी गायत्री वहष्टा। हे इन्द्राग्नी ! युवां सुतमभिषुतं सोमं प्रति गच्छतम् गच्छतेर्व्यत्ययेन शपो लुक् अनुदात्तेति [पा० ६. मलोपश्च। किम्भूतं सोमम् गोभिर्नभो वरेण्यम् गोभिः वयोलक्षणाभिर्वाग्भिः नभ इवादित्य इव वरेण्यो वरणीयः प्रार्थनीयस्तम् नभ आदित्यो भवति नेता भासां ज्योतिषां प्रणयोऽपीति [निरु० २, २२] यास्कोक्तेर्नभ आदित्यः तुष्टूयमानम् यद्वा गोभिः स्तुतिरूपाभिर्वाग्भिः सुतमिति शेषः नभो नभःस्थितैः स्वर्गस्थैर्देवैर्वरेण्यं प्रार्थनीयम् नभःशब्देन लक्षणया नभःस्था देवा उच्यन्ते। किञ्च हे इन्द्राग्नी ! युवामस्य सोमस्य मध्वन्विनं समंगं पातं पिबतम्। पिबादेशाभावश्छान्दसः। किम्भूतौ युवां धियेषिता धिया यजमानबुद्ध्या इषितौ प्रेषितौ प्रार्थितौ ॥ एवं देवावुक्त्वा सोममाह हे सोम ! उपयामेन ग्रहेण गृहीतोऽसि हे ग्रह ! इन्द्राग्निभ्यामर्थे त्वां गृह्णामीति शेषः ॥ एष त इति सादनम्। एष तव योनिः स्थानम् इन्द्राग्निभ्यामर्थे त्वां सादयामि ॥ ३१ ॥

आ घा ये अग्निमिन्धते स्तृणन्ति बर्हिरानुषक्। येषामिन्द्रो युवा सखा ॥ उपयामगृहीतोऽस्यग्नीन्द्राभ्यां त्वा। एष ते योनिरग्नीन्द्राभ्यां त्वा ॥ ३२ ॥

अग्नीन्द्रदेवत्या गायत्री त्रिशोकदृष्टा अस्या नियो कात्यायनेन नोक्तः। ऐन्द्राग्नग्रहे एव विकल्पः शाखान्तरे ये यजमाना अग्निमा इन्धते आदीपयन्ति दर्शपूर्णमासचातुर्मास्यैर्यजन्तीत्यर्थः। घेत्यनर्थको निपातः। तथा बर्हि

तायामचि तुनुघेत्यादिना [पा० ६, ३, १३३] दीर्घः । ये चानुषक् आनुपूर्व्येण क्रमेण बर्हिः स्तृणन्ति आच्छादयन्ति अनुषज्यते अनु क्रमेणासज्यते स्तीर्यत इत्यनुषक् कर्मणि क्विप् अकारस्य संहितायां दीर्घः आनुषगिति नामानुपूर्वस्यानुषक्त भवतीति [निरु० ६, १४] यास्कोक्तेरानुषक्शब्देनानुपूर्व्यमुच्यते । किञ्च येषां यज्वनां युवा जरामृत्युरहित इन्द्रः सखा मित्रवदुपकारकः ॥ हे सोम ! तेषां यज्ञे उपयामेन ग्रहेण त्वं स्वीकृतोऽसि अग्नीन्द्रदेवार्थं त्वां गृह्णामि ॥ सादयति हे सोम ! एष ते योनिः अग्नीन्द्राभ्यामर्थं त्वां सादयामि ॥ ३२ ॥

ओमा॑सश्चर्षणीधृतो॒ विश्वे॑ देवास॒ आग॑त । दा॒श्वाꣳसो॑ दा॒शुषः॑ सु॒तम् । उ॒प॒या॒मगृ॑हीतो॒ऽसि॒ विश्वे॑भ्यस्त्वा दे॒वेभ्यः॑ । ए॒ष ते॒ योनि॒र्विश्वे॑भ्यस्त्वा दे॒वेभ्यः॑ ॥ ३३ ॥

का० [८, १४, १] वैश्वदेवं गृह्णाति शुक्रपात्रेण द्रोणकलशादन्वारब्धे वोमास इति । अध्वर्यौ यज्वना स्पृष्टेऽस्पृष्टे वा सति द्रोणकलशाच्छुक्रपात्रेण वैश्वदेवं ग्रहं गृह्णीयात् ॥ वैश्वदेवी गायत्री मधुच्छन्दोदृष्टा । हे विश्वे देवासः ! विश्वेदेवाः ! यूयमागत आगच्छत । किम्भूता यूयम् ओमासः ओमाः अवन्तीत्योमा रक्षितारः अवितारो वावनीया वेति [निरु० १२, ४०] यास्कोक्तेः । तर्पयितारस्तर्पणीया वा । अवतेर्मक्प्रत्ययः सम्प्रसारणं च । तथा चर्षणीधृतः चर्षणयो मनुष्यास्तान् धरन्ति पुष्णन्ति तैर्वा ध्रियन्ते ते चर्षणीधृतः चर्षणिशब्दस्य संहितायां दीर्घः अनिष्टनिरसनं रक्षणम् इष्ट-

प्रापणं पोषणमित्यवनभरणयोर्भेदः। तथा सोमं दाशुषः दत्तवतो यजमानस्य दाश्वांसः फलं कामान् पूरयन्त इत्यर्थः। यद्वा सुतं सोमं पातुमिति शेषः दाश्वानित्यादिना [पा० ६, १, १२] निपातः॥ हे सोम! त्वमुपयामेन स्वीकृतोऽसि विश्वेभ्यो देवेभ्योऽर्थाय त्वां गृह्णामीति शेषः॥ सादयति एष ते योनिः विश्वेभ्यो देवेभ्योऽर्थाय त्वां सादयामि॥ ३३॥

विश्वे देवास आगत शृणुता म इमꣳ हवम्। एदं बर्हिर्निषीदत। उपयामगृहीतोऽसि विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः। एष ते योनिर्विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः॥ ३४॥

वैश्वदेवी गायत्री गृत्समददृष्टा वैश्वदेवग्रहणग्रहण एव विकल्पेनाम्नाता। हे विश्वे देवासः! यूयमागत अस्मद्यज्ञं प्रत्यागच्छत आगत्य च मे ममेमं हवमाह्वानं शृणुत श्रुत्वा इदं मदीयं बर्हिः आनिषीदत बर्हिष उपर्युपविशत॥ उपयामेति पूर्ववत्॥ ३४॥

इन्द्र मरुत्व इह पाहि सोमं यथा शार्याते अपिबः सुतस्य। तव प्रणीती तव शूर शर्मन्नाविवासन्ति कवयः सुयज्ञाः॥ उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा मरुत्वते। एष ते यो॰नि॰। त्वा मरुत्वते॥ ३५॥

एते प्रातःसवनग्रहाः पूर्णाः। अथ माध्यन्दिनसवनग्रहा उच्यन्ते। माध्यन्दिने सवने मरुत्वतीया ग्रहास्त इति तिस्रः

रिवचनात्। तत्र त्रयो मरुत्वतीयास्तत्र प्रथममाह। का॰ [१०, १, १४] मरुत्वतीयस्तुपात्रेणेन्द्र मरुत्व इति। ऋतुपात्रेण मरुत्वतीयं ग्रहं गृह्णीयात्। ऐन्द्रामरुतीयतस्त्रिष्टुभो विश्वामित्रदृष्टाः। मरुतो देवा विद्यन्ते यस्य स मरुत्वान् तस्य सम्बोधनं हे मरुत्वः! मतुवसो रु सम्बुद्धौ छन्दसीति [पा॰ ८, ३, १] रुत्वम्। मरुद्भिः सहित हे इन्द्र! इहास्मदीये यज्ञे सोमं पाहि पिब। कथं पातव्यस्तत्राह यथा शार्य्याते शर्य्यातिर्नाम कश्चिद्राजा तस्य सम्बन्धिनि यज्ञे सुतस्याभिषुतस्य सोमस्यांशमपिबः पीतवानसि तद्वदिह पिब। शर्यातो ह वा इदं मानवो ग्रामेण चचारेति श्रुतिः [४, १, ५, २] किञ्च हे शूर वीर! तव प्रणीती प्रणीत्या प्रणयनेनानुज्ञया सुयज्ञाः कल्याणयज्ञाः कवयः क्रान्तदर्शनास्तव शर्मन् सुखनिमित्ते शर्मणि यज्ञगृहे वा आविवासन्ति त्वां परिचरन्ति विवासतिः परिचर्य्यार्थः। उपयामेन सोम! त्वं गृहीतोऽसि मरुत्वत इन्द्राय त्वां गृह्णामि॥ सादयति एष ते योनिः मरुत्वते इन्द्राय त्वां सादयामि॥ ३५॥

मरुत्वन्तं वृषभं वावृधानमकवारिं दिव्यꣳ शासमिन्द्रम्। विश्वासाहमवसे नूतनायोग्रꣳ सहोदामिह तꣳ हुवेम॥ उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा मरुत्वते। एष ते योनिरिन्द्राय त्वा मरुत्वते। उपयामगृहीतोऽसि मरुतां त्वौजसे॥ ३६॥

द्वितीयं मरुत्वतीयमाह। का॰ [१०, ३, ६] वशिना मरुत्वतीयग्रहणं मरुत्वन्तमिति। रिक्तेन पात्रेण सम्यग्मरुत्व-

तीयग्रहणम्। इहास्मिन्महतीये यज्ञे तमिन्द्रं वयं आह्वयामः। ह्वेञः अपि व्यत्ययेन सम्प्रसारणम्। मिन्द्रं मरुत्वन्तं मरुद्गणोपेतम्। वृषभं जलस्य वर्षितारम्। वावृधानं संहितायां दीर्घः वर्धते कामान्वर्धयति वा वृद्धानं स्तम् बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७६] वर्धतः शानचि जुहोत्यादित्वेन श्लुः श्लाविति [पा० ६, १, १०] द्वित्वम्। अकवारिं कुत्सिता अरयो यस्य स कवारिः न कवारिरकवारिस्तं यस्य शत्रवोऽप्यकुत्सिता इन्द्रादयः। यद्वा अकुत्सितमियर्ति ऐश्वर्यं प्राप्नोतीत्यकवारिस्तम् उत्कृष्टैश्वर्यम्। दिव्य दिवि भवं द्युलोकस्थम्। शासं शास्तीति शासः पचाद्यच् शासितारं दुष्टानां यद्वा शासन शासस्तद्वन्तम् अर्शआदित्वादच् प्रशासनवन्तम्। विश्वासाहं विश्वं पालयितुं सहते स विश्वसाट् तम् अनलसमित्यर्थः। भजसहवहामिति विण् यद्वा सहतिरभिभवार्थः स्वधर्मच्युतस्य विश्वस्य सर्वस्याभिभवितारम्। नूतनाय अवसे नवीनाय पालनाय इदानीन्तनयजमानरक्षणाय उग्रमुग्रं एवंरूपम्। सहोदां सहो बलं ददाति सहोदास्तं क्विप् बलप्रदम् ॥ उपयाम एष ते एतद्यजुर्द्वयं व्याख्यातम् ॥ तृतीयं मरुत्वतीयमाह। का० [१०, ३, २] ऋतुपात्रेण मरुत्वतीयग्रहणमुपयामगृहीतोऽसि मरुतां त्वौजस इति। कुण्ठमरुत्वतीयोऽयम् ॥ मरुत्वद्देवत्यं यजुः। हे मरुत्वतीय ग्रह! मरुतां देवानामोजसे बलाय त्वा त्वां गृह्णामीति शेषः। ओज इति बलनाम [निघ० २, ९, १] स त्वमुपयामगृहीतोऽसि स्वबलं निधायेन्द्रं प्रत्यागता मरुतोऽनेन ग्रहेण गृहीतेन सबला जाता इति भावः ॥ ३६ ॥

सजोषा इन्द्र सगणो मरुद्भिः सोमं पिब

वृत्रहा शूर विद्वान् । जहि शत्रूँ२॥ रप मृधो नुदस्वाथाभयं कृणुहि विश्वतो नः ॥ उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा मरुत्वते । एष ते योनिरिन्द्राय त्वा मरुत्वते ॥ ३७ ॥

सजोषा इन्द्रेति [३७] मरुत्वां इन्द्रेति [३८] ऋग्द्वयस्य सोपयामस्य मरुत्वतीयग्रहणे एव विनियोगः वाचःस्तोमे वाचस्तोमाश्चत्वार इति कात्यायनोक्तेः [२२, ६, २४] मरुत्वां इन्द्रेति मरुत्वतीयमित्याश्वलायनोक्तेश्च ॥ हे इन्द्र ! हे शूर वीर ! त्वं सोमं पिब किम्भूतस्त्वं सजोषाः जुषी प्रीतिसेवनयोः जोषणं जोषः प्रीतिः असुन्प्रत्ययः तेन सह वर्त्तमानः सन्तुष्टः मरुद्भिः कृत्वा सगणः सपरिवारः मरुद्गणसहित इत्यर्थः ॥ वृत्रहा वृत्रं दैत्यं हन्तीति अनेन सोमपानेन हत्वा हनिष्यसीत्यर्थः ॥ विद्वानेतमर्थं जानानः ततः सोमं पीत्वा शत्रून् वृत्रादीन् जहि मारय किञ्च मृधः सङ्ग्रामान् अपनुदस्व । नुद प्रेरणे । युद्धं निवर्त्तयेत्यर्थः । दीर्घादटि समानपद इति [पा० ८, ३, ९] शत्रूनिति नस्य रुत्वं पूर्वस्य सानुनासिकत्वम् ॥ यद्वा मृधः इति पञ्चम्येकवचनं मृधः सङ्ग्रामात् अपनुदस्व शत्रूनित्यस्यानुषङ्गः ये हतावशिष्टाः शत्रवस्तान् सङ्ग्रामात् पलायनार्थं प्रेरयस्व प्राणदानं कुर्वित्यर्थः । एवं रिपुनाशं कृत्वाथानन्तरं नोऽस्माकं विश्वतः सर्वतः अभयं कृणुहि कुरु कृञ् करणे स्वादिः ॥ उपयामेति व्याख्यातं ॥ शत्रूनपीत्यत्र दीर्घादटि समानपद इति [पा० ८, ३, ९] नस्य रुत्वम् अत्रानुनासिकः पूर्वस्य तु वेति [पा० ८, ३, २] तत्पूर्वस्य ऊकारस्यानुनासिकत्वम् ॥ ३७ ॥

मरुत्वां२॥ इन्द्र वृषभो रणाय पिबा सोमनुष्वधं मदाय । आसिञ्चस्व जठरे मध्व ऊर्मिं त्वᳩ राजासि प्रतिपत्सुतानाम् ॥ उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा मरुत्वत एष ते योनिरिन्द्राय त्वा मरुत्वते ॥ ३८ ॥

हे इन्द्र ! त्वं सोमं पिब द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] संहितायां दीर्घः । किमर्थं मदाय हर्षाय रणाय सङ्ग्रामाय च मदे सतीन्द्रो योद्धा भवति । किम्भूतस्त्वम् मरुत्वान् मरुतोऽस्य सन्तीति मरुद्गणसंयुक्तः । वृषभः वर्षिता जलानाम् । किम्भूतं सोमम् अनुष्वधम् अनु पश्चात् स्वधा तानि पुरोडाशधानामन्थदधिपयस्यालक्षणानि यस्य सोऽनुष्वधस्तं पूर्वपदादिति [पा० ८, ३, १०६] षत्वम् । कथं पिबेत्यत्राह मध्वः मधुनो मधुस्वादोपेतस्य ऊर्मिं कल्लोलं जठरे उदरे आसिञ्चस्व । अनित्यमागमशासनमिति मध्व इत्यत्र नुमभावः । सोमपाने हेतुमाह हे इन्द्र ! त्वं प्रतिपत्सुतानां प्रतिपत्प्रभृतिषु तिथिषु अभिषुतानां सोमानां राजासि ईश्वरोऽसि किमुत चतुर्दश्यन्तेऽभिषुतानाम् त्वदर्थमेव सर्वासु तिथिषु सोमोऽभिषूयत इत्यभिप्रायः । क्रतूनां सवने प्रतिपद्विद्येत इति प्रतिपद्ग्रहणम् ॥ एष ते इति व्याख्याते ॥ ३८ ॥

महां२॥ इन्द्रो नृवदा चर्षणिप्रा उत द्विबर्हा अमिनः सहोभिः । अस्मद्र्यग्वावृधे वीर्यायोरुः पृथुः सुकृतः कर्त्तृभिर्भूत् ॥ उ

गृहीतोऽसि महेन्द्राय त्वा। एष ते योनिर्महेन्द्राय त्वा॥ ३९॥

का० [१०, ३, १०] माहेन्द्रं गृह्णाति वैश्वदेववन्महाँ२ इन्द्र इति। यथा वैश्वदेवग्रहः शुक्रपात्रेण गृहीतस्तथा माहेन्द्रं ग्रहं तेनैव गृह्णीयात्॥ माहेन्द्री त्रिष्टुप् भरद्वाजदृष्टा तृतीयपादो नवाक्षरः। इन्द्रो वीर्याय वीरकर्मणे वावृधे ववृधे वर्धते। छन्दसि लुङ्लङ्लिट इति [पा० ३, ४, ६] वर्तमाने लिट् संहितायामभ्यासदीर्घः। किम्भूत इन्द्रः महान् महाप्रभवः तथापि नृवत् मनुष्यवत् आहूयमान आगच्छति यद्वा नृवत् मनुष्यवत् आचर्षणिप्राः आ समन्ताच्चर्षणीन्मनुष्यान् प्राति अभीष्टकामैः पूरयतीत्याचर्षणीप्राः। प्रा पूरणे क्विप्। यथा राजा अमात्यादिर्मनुष्यः सेवकानभीष्टकामैः पूरयति तद्वत्। उतापि च द्विबर्हाः द्विबर्हा बर्हणं बर्हः वृहिः असुन्प्रत्ययः द्वयोः प्रकृतिविकृतिरूपयोः सोमयागयोर्बर्हो यस्य स द्विबर्हाः यद्वा द्वयोः स्थानयोर्बर्हाः वृद्धः परिवृढः प्रभुः मध्यमे स्थाने उत्तमे च। तथा सहोभिः बलैः अमिनः अमितः उपमारहितः अतोलितबल इत्यर्थः। अमिनोऽमितमात्रो महान् भवत्यभ्यमितो वेति यास्कोक्तेः [निरु० ६, १६] यद्वा महोभिः सतबलैरमितः अप्रक्षिप्तो अनुपहिंसित इत्यर्थः। डु मिञ् प्रक्षेपे। मिञ् हिंसायाम्। इत्यस्य वा प्रयोगः। पूर्वपक्षे मानि सर्वत्र निष्ठानत्वमार्षम्। तथा अस्मद्र्यक् अस्मान् प्रत्यञ्चतीत्यस्मद्र्याक् अस्मदभिमुखः अस्मच्छब्दे उपपदेऽञ्चतेः क्विप् विष्वग्देवयोश्च ष्याटिना [पा० ६, ३, ९२] क्विवन्तेऽञ्चतौ परेऽस्मच्छब्दस्य टेरद्यादेशः उगिदचामिति [पा० ७, १, ७०] प्राप्तस्य नुमोऽभावश्छान्दसः। स वर्धमान इन्द्र ईदृगोऽभूत्

भवतु । लोडर्थे लुङ् अडभावश्छान्दसः । कीदृशः विपुलः पृथुः बलेन विस्तृतः कर्हभिर्यजमानैः सुकृतः कृतः सत्कृतः पूजित इत्यर्थः ॥ हे ग्रह ! त्वमुपयामेन गृहीतोऽसि महेन्द्राय त्वां गृह्णामि ॥ सादयति एष ते योनिः महेन्द्राय त्वा सादयामि ॥ ३९ ॥

महाँ२॥ इन्द्रो य ओजसा पर्जन्यो वृष्टिमाँ२॥ इव । स्तोमैर्वत्सस्य वावृधे । उपयामगृहीतोऽसि महेन्द्राय त्वा । एष ते योनिर्महेन्द्राय त्वा ॥ ४० ॥

माहेन्द्री गायत्री वत्सदृष्टा । माहेन्द्रग्रहण एव विकल्पेन विनियुक्ता । य इन्द्रः वत्सस्य वसनशीलस्य वत्सस्थानीयस्य वा यजमानस्य स्तोमैः स्तोत्रैर्वावृधे वावृधे वर्धते । कीदृश इन्द्रः ओजसा तेजसा महान् । क इव वृष्टिमान् वृष्टियुक्तः पर्जन्य इव यथा वर्षमेघो धारावलेन महान् वर्धते ॥ उपयाम एष ते इति व्याख्यातं ॥ ४० ॥

उदु त्यं जातवेदसं देवं वहन्ति केतवः । दृशे विश्वाय सूर्यं स्वाहा ॥ ४१ ॥

का० [१०, २, ४, ५] शालाद्वार्ये दाक्षिणहोमो प्रवद्ध हिरण्ये स्रुवन्यामवधाय चतुर्गृहीतमुदु त्यमिति वस्त्रवद्धं स्वर्णं जुह्वां निधाय शालाद्वार्येऽग्नौ चतुर्गृहीतात्म्यं दाक्षिणसंज्ञो होमः कार्यः ॥ सौरी गायत्री ॥ तृतीयः पादः ससार्णः । उ निपातः पादपूरणः त्यमिति च्छन्दश्छान्दसः तच्छब्दार्थे । केतवो रश्मयः त्यं तं प्रसिद्धं देवमुद्वहन्ति । देवो दानाद्योतनाद्वेति यास्कः [

२०]। किम्भूतं सूर्यं जातवेदसं जातं वेदो ज्ञानं धनं वा यस्मात्तम्। किमर्थमुद्वहन्ति विश्वाय दृशे षष्ठ्यर्थे चतुर्थी विश्वस्य दर्शनाय जगद्द्रष्टुमित्यर्थः। दृशे विख्ये चेति [पा० ३, ४, ११] तुमर्थे निपातः। तस्मै स्वाहा सुहुतमस्तु ॥४१॥

चित्रं देवानामुदगादनीकं चक्षुर्मित्रस्य वरुणस्याग्नेः। आप्रा द्यावापृथिवी अन्तरिक्षꣳ सूर्य आत्मा जगतस्तस्थुषश्च स्वाहा ॥ ४२ ॥

का० [१०, २, ६] चित्रं देवानामिति द्वितीयामिति। चतुर्गृहीतेन शालाद्वार्ये द्वितीयामाहुतिं जुहोति। सौरी त्रिष्टुप् कुत्सदृष्टा। परापररूपेण स्थितः सूर्योऽत्र स्तूयते सूर्यः चित्रमाश्चर्यं यथा तथा उदगात् उदयं प्राप्तः उद्गच्छति वा लडर्थे लुङ् उदयन्नेव स्वतेजसा नैशं तमो हन्ति अन्येषां ज्योतींष्यादत्त इत्याश्चर्यम्। किम्भूतः सूर्यः देवानाम् दीव्यन्ति द्योतन्ते इति देवाः किरणास्तेषामनीकं सुखमाश्रय इत्यर्थः यद्वानीकं समूहः किरणपुञ्ज इत्यर्थः। तथा मित्रस्य वरुणस्य अग्नेः चक्षुः नेत्रवत्प्रकाश इत्यर्थः मित्रादय उपलक्षकाः सर्वस्य सदेवमनुष्यस्य विश्वस्य रूपाणि सूर्योदयेऽभिव्यज्यन्ते अतो मित्रादीनां चक्षुः स सूर्य उद्गतः सन् द्यावापृथिवी दिवं भूमिं चान्तरिक्षं चाप्राः आपूरितवान् आपूरयति वा स्वतेजसेति शेषः। एवमपररूपेण स्तुत्वा परकरूपेण स्तौति। किम्भूतः सूर्यः जगतो जङ्गमस्य तस्थुषः स्थावरस्य च जगत आत्मान्तर्यामी। यमेतमादित्ये पुरुषं वेदयन्ते स इन्द्रः स प्रजापतिस्तद्ब्रह्मेति श्रुतेः सूर्योऽद्वैतमनेनोच्यते इति भावः। तस्मै स्वाहा सुहुतमस्तु॥ ४२॥

रूपमहमभ्यागामभ्यागतोऽस्मि अतो भवतीभिरागन्तव्यं सर्वं हि स्वरूपमागच्छन्तीति भावः। किञ्च तुथो ब्रह्मारूपः प्रजापतिर्वो युष्मान् विभजतु यथायोग्यमृत्विग्भ्यो विभज्य ददातु ब्रह्म वै तुथ इति [४, ३, ४, १५] श्रुतेः। किम्भूतस्तुथः विश्ववेदाः वेदनं वेदो ज्ञानं विश्वं सर्वं वेदो यस्य स विश्ववेदाः सर्वज्ञः। किञ्च यूयमेतज्ज्ञात्वा ऋतस्य यज्ञस्य पथा मार्गेण प्रेत प्रगच्छत। किम्भूता यूयं चन्द्रदक्षिणाः चन्द्रमिति हिरण्यनाम [निघ० १, २] चन्द्रं सुवर्णं यजमानहस्तस्थं द्वितीयं दक्षिणा यासां ताश्चन्द्रद्वितीयदक्षिणा इति प्राप्ते शाकपार्थिवादित्वाद्द्वितीयपदलोपः [पा० २, १, ६९ वा० १] ॥ का० [१०, २, १०] सदो गच्छति वि स्वरिति ॥ दक्षिणादैवत्यम्। हे दक्षिणाः! अहं स्वः स्वर्गं देवयानमार्गं विपश्य विपश्यामि विलोकयामि अन्तरिक्षं पितृयानमार्गं च विपश्यामि भवतीभिः सोपानभूताभिरिति भावः। व्यत्ययो बहुलमिति [पा० ३, १, ८५] उत्तमपुरुषस्थाने पश्येति मध्यमः पुरुषः श्रुत्या तथा व्याख्यातत्वात् ॥ का० [१०, २, १८] प्रेक्षते यतस्व सदस्यानिति सदस्यान्। यजमान ऋत्विजः प्रेक्षते। दक्षिणादैवतम्। हे दक्षिणे! त्वं यतस्व यत्नं कुरु यथा सदस्यैः ऋत्विग्भिः पूरितैरप्यतिरिच्यस इति शेषः। तथा त्वया यतितव्यं यथा ऋत्विजो धनैः सम्पूर्णाधिका भवेति भावः ॥ ४५ ॥

ब्राह्मणमद्य विदेयं पितृमन्तं पैतृमत्यमृषिमार्षेयꣳ सुधातुदक्षिणम्। अस्मद्राता देवत्रा गच्छत प्रदातारमाविशत ॥ ४६ ॥

का० [१०, २, १८] ब्राह्मणमद्येत्याग्नीध्रगमनमिति।

आग्नीध्रमृत्विजं प्रस्थानस्य प्रति यजमानो ब्राह्मणदेवत्यम्। अहमद्यास्मिन् दिने ईदृशं ब्राह्मणं लभेय विदॢ लाभे। किम्भूतं पितृमन्तम् प्रशस्तः पिताऽस्तीति पितृमान् तम् पित्रा विना न कश्चिज्जायतेऽतोऽत्र प्राशस्त्यार्थे मतुप् विशिष्टजनकोत्पन्नमित्यर्थः। तथा पैतृमत्यम् पितुरिमे पैतराः तद्धितप्रत्ययलोपेऽपि छान्दसो वृद्धि- मता एव मत्याः स्वार्थे यत् पैतराः पितामहादयो मताः सम्मता जगन्मान्या यस्य स पैतृमत्यस्तम् यद्वा पितरः पूर्वजाः मताः सम्मताः श्रोत्रिया यस्य स पितृमतः पितृमत एव पैतृमत्यः यद्वा प्रशस्तजनकोत्पन्नः पितृमान् इत्युक्त तदपत्य पैतृमत्यः सर्वथा यस्य पितामहादयः श्रोत्रियाः स पैतृमत्य इत्यर्थः। तथा ऋषिं मन्त्राणां व्याख्यातारम्। तथा आर्षेयम् ऋषिषु विख्यात आर्षेयस्तम् ज्ञात्वा प्रवरैर्ज्ञानेन सुज्ञातमित्यर्थः। तथा सुधातुदक्षिणम् शोभनो धातुः सुवर्णं दक्षिणा यस्य स सुधातुस्तम्॥ का० [१०, २, २०] उपविश्य हिरण्यमस्मै ददात्यस्मद्राता इति। अस्मै आग्नीध्राय॥ दक्षिणादैवत्यम्। हे दक्षिणाः! यूयमस्मद्राताः। रा दाने अस्माभिः राता दत्ताः सत्यो देवत्रा देवान् प्रति गच्छत। तानित्य तेषां तृप्तिं कृत्वा ततः दातारं प्राविशत यज्ञफलं साधयन्त्यो यजमानं प्रविशतेत्यर्थः॥ ४६॥

अग्नये त्वा मह्यं वरुणो ददातु सोऽमृतत्वमशीयायुर्दात्र एधि मयो मह्यं प्रतिग्रहीत्रे। रुद्राय त्वा मह्यं वरुणो ददातु सोऽमृतत्वमशीय प्राणो दात्र एधि वयो मह्यं

प्रतिग्रहीत्रे । बृहस्पतये त्वा मह्यं वरुणो ददातु सोऽमृतत्वमशीय त्वग्दात्र एधि मयो मह्यं प्रतिग्रहीत्रे । यमाय त्वा मह्यं वरुणो ददातु सोऽमृतत्वमशीय हयो दात्र एधि वयो मह्यं प्रतिग्रहीत्रे ॥ ४७ ॥

का० [१०, २, २८] अग्नये त्वेति हिरण्यं प्रतिगृह्णीत इति । अध्वर्युप्रतिप्रस्थातारावित्ति शेषः । हिरण्यदेवतम् । हे हिरण्य ! वरुणोऽग्नयेऽग्निरूपापन्नाय मह्यं त्वा त्वां ददातु पूर्वं वरुणेन कनकाद्यग्न्यादिभ्यो दत्तमतस्तेन तेनात्मना प्रतिगृह्णानो विप्रो न नश्यतीति देवतादेशः । अनेन विधिना गृह्णानः सोऽहममृतत्वमारोग्यमशीय व्याप्नुयाम् हे हिरण्य ! त्वं दात्रे आयुर्जीवनमेधि भव प्रतिग्रहीत्रे प्रतिग्रहकर्त्रे मह्यं मयः सुखमेधि दातायुष्मान् भवतु अहं सुखी स्यामिति भावः ॥ का० [१०, २, २९] रुद्राय त्वेति गामिति । गां प्रतिगृह्णीतः । गोदैवत्यम् । हे गौः ! रुद्ररूपाय मह्यं वरुणः त्वा ददातु सोऽहममृतत्वं प्राप्नुयाम् हे गौः ! त्वं दात्रे यजमानाय प्राणः प्राणरूपा एधि मह्यं प्रतिग्रहीत्रे वयोऽन्नं पशुर्वा भव । दुग्धदध्यादिरूपेणान्नं सन्ततिद्वारा पशुश्च भवेत्यर्थः ॥ का० [१०, २, ३०] बृहस्पतये त्वेति वास इति । वस्त्रं गृह्णीतः । वासोदैवत्यम् । हे वासः ! बृहस्पतिरूपाय मह्यं वरुणः त्वां ददातु सोऽहममृतत्वमशीय त्वञ्च दात्रे त्वगेधि त्वगिन्द्रियसुखकारी भव प्रतिग्रहीत्रे मह्यं मयः सुखं च भव ॥ का० [१०, २, ३१] यमाय त्वेत्यश्वमिति । हयं गृह्णीतः । अश्वदैवतम् । हे अश्व !

यमरूपाय मह्यं वरुणः त्वां ददातु स यमरूपोऽहममृतत्वं व्याप्नुयाम् हे अश्व ! त्वं दात्रे द्वयोऽखो भव प्रतिग्रहीत्रे वयोऽश्वं तद्दाता पशुर्वा सन्ततिदारा भव ॥

को ऽदात् कस्मा अदात् कामो ऽदात् कामायादात्। कामो दाता कामः प्रतिग्रहीता कामैतत्ते ॥ ४८ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां सप्तमोऽध्यायः ॥

का० [१०, २, २२] कोऽदादित्यन्यदिति। अन्यमन्नौदनतिलादि गृह्णीतः॥ कामदेवत्यम्। दातुर्दानाभिमानाभावाय स्वस्य च प्रतिग्रहजदोषाभावाय च देहेन्द्रियासङ्घाते कामं विविनक्ति। को नरोऽदाद्दत्तवान् कस्मै नरायादात्। प्रश्नद्वयस्योत्तरमाह। कामोऽदात्कामायैवादात् न त्वं दाताहं प्रतिग्रहीता त्वत्कामाभिमानी देवो मत्कामाभिमानिनेऽदात्। एवं च काम एव दाता काम एव प्रतिग्रहीता नान्यः। हे काम ! एतद्द्रव्यं ते तव दातृप्रतिग्रहीतृत्वात् ॥ ४८ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
उपांश्वादिग्रहादानान्तः सप्तमोऽध्याय ईरितः ॥ ७ ॥

अष्टमोऽध्यायः।

उपयामगृहीतोऽसि। आदित्येभ्यस्त्वा।

विष्ण॑ उरुगा॒यै॒ष ते॒ सोम॒स्तꣳ र॑क्षस्व मा त्वा॑ दभन्॥ १ ॥

सप्तमेऽध्याये उपांशुग्रहादिसवनद्वयगता मन्त्रा दक्षिणादानान्ता उक्ताः अष्टमे तृतीयसवनगता आदित्यग्रहादिमन्त्रा उच्यन्ते ॥ तत्र का० [८, ८, १५] प्रतिप्रस्थातादित्यपात्रेण द्रोणकलशादुपयामगृहीतोऽसीति गृहीत्वा द्विदेवत्याननु जुहोत्युत्तरार्धं इति। द्विदेवत्यैः सह होमाय प्रतिप्रस्थातादित्यग्रहपात्रेण द्रोणकलशात्सोमं गृह्णाति॥ सोमदेवत्यम्। हे सोम! उपयामेन पात्रेण त्वं गृहीतोऽसि मया॥ का० [८, ८, २०] शेषं शेषमादित्यस्थाल्यामासिञ्चत्यादित्येभ्यस्त्वेति। द्विदेवत्याननु हुत्वा हुतशेषमादित्यस्थाल्यां क्षिपेत्॥ सोमदेवत्यम्। हे सोम! आदित्येभ्योऽर्थाय त्वा त्वां सिञ्चामीति शेषः॥ का० [८, ८, २१] समासिच्य तेनापिदधाति विष्ण उरुगायेति। संस्रवमासिच्य तेनादित्यपात्रेण स्थालीं पिदधाति॥ विष्णुदेवतम्। हे विष्णो यज्ञपुरुष! हे उरुगाय! उरुभिर्बहुभिर्गीयते स्तूयत इत्युरुगायस्तत्सम्बोधनम् एष सोमस्ते तवार्पितः तं सोमं रक्षस्व गोपाय आत्मनेपदमार्षम् सोम! रक्षणे प्रवृत्तं त्वा त्वां मा दभन् मा दभ्नुयुः मा हन्युः रक्षांसीति शेषः दभ्नोतिर्हिंसाकर्मा॥ १॥

क॒दा च॒न स्त॒रीर॑सि॒ नेन्द्र॑ सश्चसि दा॒शुषे॑।
उ॒पो॒पेन्नु म॑घव॒न् भूय॒ इन्नु ते॒ दानं॑ दे॒वस्य॑ पृच्यते। आ॒दि॒त्येभ्य॑स्त्वा॥ २॥

का० [१०, ४, ४] आदित्यग्रहं गृह्णाति सप्तसदेवेभ्यः कदाचनेति। होमशेषात् संस्रवात्तेभ्यः सकाशात्। आदि-

त्वदेवत्ये बृहत्यौ यजुरन्ते आदित्येभ्यस्त्वेति यजुः। द्वादशार्णस्तयोऽन्येऽष्टार्णाः। सा बृहती बृहदुपस्थानमध्ये [२ अध्या० ३३ कं०] इन्द्रदेवत्या व्याख्याता च इह त्वादित्यदेवत्या यजुरन्ता चेति विशेषः॥ हे इन्द्र! त्वं कदाचन कदाचिदपि स्तरीर्हिंसको नासि किन्तु दाशुषे षष्ठ्यर्थे चतुर्थी हविर्दत्तवतो यजमानस्य हर्विः सश्चसि सेवसे। कुत उप उप इत् नु यजमानस्यात्यन्तसमीप एव हे मघवन् धनवन्निन्द्र! भूय इत् नु पुनरेव च देवस्य तैः तव दानं दीयत इति दानम् तव देयं हविः पृच्यते त्वया सम्बध्यते। यजमानेन दत्तं हविस्त्वयाङ्गीक्रियत इत्यर्थः॥ हे ग्रह! आदित्येभ्योऽर्थाय त्वां गृह्णामीति शेषः॥ अतेन्द्र-नामभिरप्यादित्य एव स्तूयते॥ २॥

कदाचन प्रयुच्छस्युभे निपासि जन्मनी। तुरीयादित्य सवनं त इन्द्रियमातस्थावमृतं दिवि। आदित्येभ्यस्त्वा॥ ३॥

का० [१०, ४, ५] अपगृह्य पुनः कदाचनेति। धारातो विच्छिद्य पूतभृतः सकाशाद्दात्मसमीपं नीत्वा तयैव पुनरादित्यग्रहं गृह्णीयात्॥ कदाशब्दः कालवाची चनेति निपातः पुनरर्थे। हे आदित्य! त्वं कदाचन प्रयुच्छसि कस्मिन् पुनः प्रमाद्यसि। युच्छ प्रमादे न प्रमाद्यसीति काकुः। तापपाकप्रकाशैः प्राणिनोऽनुगृह्णन्न कदाचिदालस्यं भावः। यद्वा कदा च नेति पदत्रयम् चकारोऽप्यर्थे न प्रयुच्छसि स्वकर्मणि। किञ्च उभे जन्मनी देवमनुष्यसम्बन्धिनी निपासि नितरां पालयसि। किञ्च तुरीय सुपुमिति [पा० ७, १, १८] विभक्तिलोपः। ते तव ७

चतुर्थं मायातीतं ग्रहं सवनं सुवति स्वकार्ये जगत्प्रेरयति सवनं नन्द्यादित्वात् ल्युप्रत्ययः जगत्प्रवर्त्तकम् अमृतमनश्वरं विज्ञानानन्दस्वभावं यदिन्द्रियं वीर्यं तद्दिवि द्युलोके मण्डलान्तरे आतस्थौ आभिमुख्येन स्थितम् तदुक्तं पादोऽस्य विश्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि । एवमादित्यः परापररूपेणास्यामृचि स्तुतः ॥ यद्वास्या ऋचोऽर्थान्तरम् प्रशब्दो निषेधे चनशब्दोऽप्यर्थे । हे आदित्य ! त्वं कदाचन कदापि प्रयुच्छसि न प्रमाद्यसि किन्तु उभे वर्त्तमानभाविनी जन्मनी निपासि रक्षसि । तृतीयमित्यर्थे व्यत्ययेन तुरीयशब्दः प्रयुक्तः हे आदित्य ! ते तव यत् तृतीयं सवनं तस्मिन् दिवि द्युलोकसमाने सवने इन्द्रियमिन्द्रियवृद्धिकारणममृतं सुधासमं हविः आतस्थौ समन्तात् स्थितम् ॥ हे आदित्यग्रह ! आदित्येभ्योऽर्थाय त्वां गृह्णामीति शेषः ॥ ३ ॥

यज्ञो देवानां प्रत्येति सुम्नमादित्यासो भवता मृडयन्तः । आ वोऽर्वाची सुमतिर्ववृत्यादꣳहोश्चिद्या वरिवोवित्तरासत् । आदित्येभ्यस्त्वा ॥ ४ ॥

का० [१०, ४, ६] दध्ना श्रीणात्येनं पश्चिमेऽन्ते मध्ये वा यज्ञो देवानामिति । एनमादित्यग्रहं दध्ना मिश्रीकुर्यात् ॥ आदित्यदेवत्या यजुरन्ता त्रिष्टुप् कुत्सदृष्टा आदित्येभ्यस्त्वेति यजुः । यज्ञो देवानामादित्यानां सुम्नं सुखं कर्तुं प्रत्येति प्रत्यागच्छति अतो हे आदित्यासः आदित्याः ! यूयं मृडयन्तः सुखयन्तः सुखकर्तारोऽस्माकं भवत । अन्येषामपि दृश्यत इति [पा० ६, ३, १३७] संहितायां दीर्घः । किञ्च वो युष्माकं

या सुमतिः शोभनबुद्धिर्भक्तानुग्रहपरा सा अर्वाची मुखी आवहत्यात् आवर्त्तताम्। बहुलं छन्दसीति [पा० ४, ७६] वर्त्ततेर्लिङि जुहोत्यादित्वाच्छपः श्लु द्वित्वं च। अंहोश्चित् अंहुः पापकारी चित् अप्यर्थे पापिनोऽपि या सुमतिर्वरिवोवित्तरा वरिवो धनं लभत इति वरिवोवित् अत्यन्तं वरिवोवित् वरिवोवित्तमः पापिनो या सुमतिर्धनलब्धी अभूत् भवेत् सा सुमतिरस्मदभिमुखी आवहत्यादिति सम्बन्धः। हे सोम! आदित्येभ्यो देवेभ्यस्त्वां दधा मिश्रयामीति शेषः ॥ ४ ॥

विवस्वन्नादित्यैष ते सोमपीथस्तस्मिन्मत्स्व। श्रदस्मै नरो वचसे दधातन यदाशीर्दा दम्पती वाममश्नुतः। पुमान् पुत्रो जायते विन्दते वसूधा विश्वाहारप एधते गृहे ॥ ५ ॥

का० [१०, ४, ७] उपांशुमवनेन मिश्रयति विवस्वन्नादित्येति। पात्रापिने दधि सोमं च मिश्रयेत् ॥ आदित्यदेवत्यम्। तमांसि विवासयति नाशयति विवस्वान् यद्वा विविधं वसु धनमस्येति विवस्वान् मतौ टिलोपश्छान्दसः तत्सम्बोधनं हे विवस्वन्! हे आदित्य! एष पात्रस्थस्ते तव सोमपः पातुं योग्यः पीथः पीयथासौ सोमश्च सोमपीथः यः सोमः आहिताग्न्यादित्वात्पीथशब्दस्य परत्वम् [पा० २, ३७]। तस्मिन् पातव्ये सोमे त्वं मत्स्व मद हृष्टो भव इति बहुलं छन्दसीत्यदादित्वाच्छपो लुक् [पा० २, ४, ७३] ॥ [१०, ४, ४] श्रदस्मै नर इत्येनमवेक्षते यजमानोति। यजमानं पूर्वमेव पश्येत्। आशीर्देवत्या जगती नरदेवत्या वा द्वादशार्

रचतुःपादा जगती । पत्नी वदति । हे नरो नेतारः ! ऋत्विग्यजमानाः आशीर्दां आशिषो ददति ते आशीर्दाः सुब्लोपश्छान्दसः आशिषः दातारो यूयमस्मै वचसे आशीर्वचनाय श्रद्दधातन । श्रदिति सत्यनामसु [निघ० ३, १०, २] पठितम् । तप्तनप्तनथनाश्चेति [पा० ७, १, ४५] मध्यमबहुवचनस्य तनादेशः श्रद्धां कुरुत आस्तिक्यबुद्धिं कुरुतेत्यर्थः मदुक्तमाशीर्वचनं भवद्भिः श्रद्धया धारितं तथैव स्यादिति भावः । किं तदाशीर्वचनमत आह यत् दम्पती जायापती पत्नीयजमानौ वामं वननीयं सम्भजनीयं यज्ञफलमश्नुतः प्राप्नुतः । किञ्च इहैव पुमान् पुंस्त्वधर्मसम्पन्नः पुत्रः जायते किञ्च स च पुत्रो वसु धनं विन्दते लभते । अध अथेत्यर्थः । निपातस्य चेति [पा० ६, ३, १३६] संहितायां दीर्घः अथानन्तरं विश्वाहा विश्वानि च तान्यहानि च विश्वाहा कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे [पा० २, ३, ५] इति द्वितीया । राजाहःसखिभ्यष्टजिति [पा० ५, ४, ९१] प्राप्तस्य टच्प्रत्ययस्य वैकल्पिकत्वाच्छान्दसो वाभावः । अनन्तरं धने लब्धे सति विश्वाहा सर्वदा अरपः पापरहितः सन् स्वगृहे स्वसदने एधते वर्धते नास्ति रपो यस्यासावरपः रपो रिप्रमिति पापनामनी भवत इति यास्कः [निरु० ४, २१] । आशीर्दा आशिषो दातारो इति दम्पतिविशेषणं वा विभक्तेराकारः । दम्पती यज्ञफलं प्राप्नुताम् तयोः पुत्रो जायताम् स च धनं लब्ध्वा निष्पापः स्वगृहे वर्धतामिति आशीर्वचने श्रद्धां कुरुतेति सर्वार्थः ॥ ५ ॥

वा॒मम॒द्य स॑वितर्वा॒मम॒ु श्वो दि॒वे-दि॑वे वा॒मम॒स्मभ्य॑ᳪ सावीः । वा॒मस्य॒ हि क्षय॑स्य देव॒ भूरे॑र॒या धि॒या वा॑म॒भाजः॑ स्याम ॥ ६ ॥

का० [१०, ५, १२] भक्षयित्वेडामुपांश्वन्तर्यामपात्रयो॰रन्यतरेण सावित्रग्रहणं वाममद्येति। सवनीयपुरोडाशेडां भक्षयित्वा सवनीयसम्बन्धि कर्म समाप्य उपांश्वन्तर्यामयो॰रन्यतरेण सावित्रं गृह्णाति॥ कण्डिकाद्वयात्मको मन्त्रः। सवितृदेवत्या त्रिष्टुब्भरद्वाजदृष्टा। हे सवितः! सर्वस्य प्रेर॰यितर्देव! अद्यास्मिन् दिने अस्मभ्यमस्मदर्थं वामं वननीयं कर्म॰फलं सावीः प्रेरय देहीत्यर्थः। षू प्रेरणे लुङ् अडभावश्छा॰न्दसः। वामम् श्वः उ अप्यर्थे श्वोऽपि समनन्तरदिनेऽपि वामं सावीः। दिवे-दिवे तत ऊर्ध्वं दिने-दिनेऽस्मभ्यं वामं सावीः। हि यस्मादयानया नलोपश्छान्दसः धिया अस्मा॰युक्तया बुद्ध्या वयं वामभाजः स्याम भवेम वामं वननीयं यज्ञकर्म भजन्ति वामभाजः यज्ञानुष्ठातारो भवेम। किमर्थम् वामस्य सम्भजनीयस्य भूरेः विस्तीर्णस्य बहुकालीनस्य क्षयस्य स्वर्गनिवासस्य सिद्धय इति शेषः क्षयो निवास इत्याद्युदात्त॰त्वात् [पा० ६, १, २०१] क्षयशब्दो निवासार्थः। दिवे॰दिवे इत्यह्नो नामसु [निघ० १, ९, ११] पठितम्। यद्वो॰त्तरार्धस्यायमर्थः हे देव! वामस्य वननीयस्य भूरेः धनपूर्णस्य क्षयस्य निवासस्य दाता भवेति शेषः। धीरिति कर्मनाम [निघ० २, १, २१] अनया धिया सोमाख्येन कर्मणा वयं वामभाजोऽभिमतफलभागिनो भवेम॥ ६॥

उ॒प॒या॒मगृ॑हीतोऽसि सावि॒त्रो॑ऽसि चनो॒धाश्च॑नो॒धा अ॑सि॒ चनो॒ मयि॑ धेहि। जिन्व॑ य॒ज्ञं जिन्व॑ य॒ज्ञप॑तिं॒ भगा॑य दे॒वाय॑ त्वा सवि॒त्रे॥७॥

सावित्रम्। हे सोम! त्वमुपयामेन पात्रेण गृहीतोऽसि

हे ग्रह ! त्वं सावित्रः सवितृदेवत्योऽसि चन इत्यन्ननाम [निरु० ६, १६] चनोऽन्नं धत्त इति चनोधाः अन्नस्य धारयिता । अभ्यासे भूयांसमर्थं मन्यन्त इति यास्कोक्तेः [निरु० १०, ४२] यतस्त्वमत्यन्तं चनोधा असि अतश्चनोऽन्नं मयि धेहि स्थापय । किञ्च यज्ञं जिन्व प्रीणय जिन्वतिः प्रीतिकर्मा यज्ञपतिं यजमानं च जिन्व तर्पय भगाय ऐश्वर्यादिगुणयुक्ताय सवित्रे सर्वप्राणिनां प्रसवादिकर्त्रे देवाय त्वां गृह्णामीति शेषः भगमस्यास्तीति भगः अर्शआदित्वादच् । ऐश्वर्यस्य समग्रस्य वीर्यस्य यशसः श्रियः । ज्ञानवैराग्ययोश्चैव षण्णां भग इतीरणेति ॥ ७ ॥

उ॒प॒या॒मगृ॑हीतोऽसि सु॒शर्मा॑सि सुप्रतिष्ठा॒नो बृ॒हदु॑क्षाय॒ नमः॑ । विश्वे॑भ्यस्त्वा दे॒वेभ्य॑: । ए॒ष ते॒ योनि॒र्विश्वे॑भ्यस्त्वा दे॒वेभ्यः॑ ॥ ८ ॥

का० [१०, ६, २] अभिषितेन महावैश्वदेवग्रहणमुपयामगृहीतोऽसि सुशर्मासीति । अभिषितेनैव सावित्रग्रहपात्रेण पूतभृतः सकाशान्महावैश्वदेवग्रहस्य ग्रहणं करोत्यध्वर्युः । वैश्वदेवम् । हे वैश्वदेव ग्रह ! त्वमुपयामेन गृहीतोऽसि यतः सुशर्मासि शोभनं शर्म सुखमाश्रयो वा यस्य स सुशर्मा । तथा सुप्रतिष्ठानः सुष्ठु प्रतिष्ठानं पात्रे स्थितिर्यस्य तादृशोऽसि । विशेषणद्वयेन प्राणरूपोऽसीत्यर्थः । प्राणो वै सुशर्मा सुप्रतिष्ठान इति श्रुतेः [४, ४, १, १४] ग्रहस्यान्नरूपत्वादन्नस्य च प्राणहेतुत्वाद् ग्रहस्य प्राणत्वम् । यस्मादीदृशोऽसि तस्माद् बृहदुक्षाय बृहन्महांश्चासौ उक्षा सेक्ता च बृहदुक्षः तस्मै महते सेक्त्रे जगदुत्पादयित्रे प्रजापतये नमोऽस्तु भवितुमर्हसीति शेषः । नम इत्यन्ननाम [निघ० २,

७, २२] प्रजापतिर्वै बृहदुक्थ इति श्रुतेः [४, ४, १, १४] बृहदुक्थशब्देन प्रजापतिः॥ विश्वेभ्यो देवेभ्योऽर्थाय त्वां गृह्णामि। सादयति एष ते व्याख्यातम् ॥ ८ ॥

उ॒प॒या॒मगृ॑हीतोऽसि बृ॒हस्प॑तिसुतस्य देव सोम त॒ इन्दो॑रिन्द्रि॒याव॑तः॒ पत्नी॑वतो॒ ग्रहाँ२॥ ऋध्यासम् । अ॒हं प॒रस्ता॑द॒हम॒वस्ता॒द्यद॒न्तरि॑क्षं॒ तदु॑ मे पि॒ताभू॑त् । अ॒हꣳ सूर्य॑मुभ॒यतो॑ ददर्शा॒हं दे॒वानां॑ प॒र॒मं गुहा॒ यत् ॥ ९ ॥

का॰ [१०, ६, १६] उपयामगृहीतोऽसि बृहस्पतिसुतस्येति प्रतिप्रस्थाता पात्नीवतं गृह्णातीति । उपांश्वन्तर्यामपात्रयोरेकतरेण, प्रतिप्रस्थाता पात्नीवतं ग्रहं गृह्णाति ॥ सोमदेवतम् । हे देव दीप्यमान । हे सोम । त्वमुपयामेन पात्रेण गृहीतोऽसि अतस्ते तव सम्बन्धिनोऽन्यान् ग्रहानुपांशुप्रभृतीनहमृध्यास समर्धयेयम् । किम्भूतस्य ते बृहस्पतिसुस्य बृहती महती यज्ञकर्मणः पतिर्बृहस्पतिर्यजमानस्तेन सुतस्याभिषुतस्य यद्वा बृहस्पतयो ब्राह्मणा ऋत्विजस्तैरभिषुतस्य । तथा इन्दोः उन्दी क्लेदे उनत्तीतीन्दुस्तस्य क्लेदनरूपस्य रसरूपस्येत्यर्थः । तथा इन्द्रियावतः इन्द्रियं वीर्यमस्यास्तीतीन्द्रियवान् तस्य संहितायां दीर्घः । तथा पत्नीवतः पत्नीसंयुक्तस्य ॥ का॰ [१०, ६, १७] प्रचरणीशिष्टेन आग्नीध्रपानमहं परस्तादिति । प्रचरणीशिष्टेनाज्येन पात्नीवतग्रहं मिश्रयेत् । प्रजापतिरूपात्मदेवत्या त्रिष्टुप् । अत्र मन्त्रद्रष्टा स्वस्य सर्वगतपरमात्मरूपत्वमभिप्रेत्य वदति ।

यदन्तरिक्षं मध्यवर्त्तिलोकरूपमस्ति तदु तदेव मे देहधारिणो मम पिताभूत् पितृवत् पालकं भवति । अहं परमात्मरूपः सन्नुभयतः उपरिष्टादधस्ताच्च स्थित्वा सूर्यं ददर्श पश्यामि । देवानामिन्द्रादीनां यत्परमं गुह्यं अत्यन्तं गोप्यं हृदयेऽस्ति तदेवाहमस्मि ॥ ९ ॥

अग्नाइ पत्नीवन् सजूर्देवेन त्वष्ट्रा सोमं पिब स्वाहा । प्रजापतिर्वृषासि रेतोधा रेतो मयि धेहि प्रजापतेस्ते वृष्णो रेतोधसो रेतोधामशीय ॥ १० ॥

का० [१०, ६, १९] अग्नाइ पत्नीवन्नित्युत्तरार्धे जुहोतीति । पात्नीवतं ग्रहमग्नेरुत्तरभागे जुहोति ॥ अग्निदेवत्यम् । एचोऽप्रगृह्यस्येत्यादिना [पा० ८, २, १०७] अग्नेप्लुतस्य एकारस्य अा इ इत्यादेशौ आकारस्य प्लुतत्वम् । हे अग्ने ! हे पत्नीवन् पत्नीयुक्त ! त्वष्ट्रा देवेन सजूः समानप्रीतिः सन् त्वं सोमं पिब स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ का० [१०, ७, २] पत्नीं सदः प्रवेश्यापरेणोत्तरत उपविष्टामुद्गात्रा समीक्षयति प्रजापतिर्वृषासीति । नेष्टा पश्चिमद्वारेण पत्नीं सदः प्रवेश्योद्गातुरुत्तरतः स्थितामुद्गातारं पश्येति प्रेषयेत् सा च तं पश्येत् ॥ हे उद्गातः ! प्रजापतिः प्रजानां पालकस्त्वं वृषासि सेक्ता भवसि रेतोधा रेतसो वीर्य्यस्य धारयिता चासि । एवंभूतस्त्वं रेतो वीर्य्यं मयि धेहि स्थापय ततो वृष्णो वीर्य्यसेक्तुः रेतोधसो वीर्य्यस्य धारयितुः प्रजापतेस्ते तवानुग्रहात् रेतोधां रेतसो धारयितारं प्रजोत्पादनसमर्थं पुत्रमशीय प्राप्नुयाम् अश्नोतेर्व्यत्ययेनादादित्वं लिङ्युत्तमैकवचने ॥ १० ॥

उपयामगृहीतोऽसि हरिरसि हारियोजनो हरिभ्यां त्वा। हर्योर्धाना स्थ सहसोमा इन्द्राय ॥ ११ ॥

का० [१०, ८, १] द्रोणकलशे हारियोजनग्रहणमुपयामगृहीतोऽसि हरिरसीति। आपयणादिति शेषः॥ ऋक्सामदेवत्यम्। हे ग्रह! त्वं हरिर्हरितवर्णोऽसि हरी रश्मिर्हरिः सोमो हरिर्हरितवर्णवानित्यभिधानात्। उपयामेन गृहीतश्चासि। किम्भूतस्त्वम् हारियोजनः हरी इन्द्राश्वौ योजयतीति हरियोजन इन्द्रस्तस्यायं हारियोजन इन्द्रसम्बन्धी तं त्वा त्वां हरिभ्यामृक्साममन्त्राभ्यां गृह्णामीति शेषः। ऋक्सामे वै हरी ऋक्सामाभ्यां ह्येनं गृह्णातीति श्रुतेः [४, ४, ३, ६]॥ का० [१०, ८, २] धाना आवपति हर्योर्धाना इति। हारियोजने भृष्टयवानिदध्यात्॥ धानादेवत्यम्। सहसोमाः सोमेन सहिता धाना भृष्टयवा यूयमिन्द्राय इन्द्रस्य हर्योः हरितवर्णयोरश्वयोः स्थ भवथ इन्द्राश्वसम्बन्धिनो यूयमित्यर्थः॥ ११॥

यस्ते अश्वसनिर्भक्षो यो गोसनिस्तस्य त इष्टयजुष स्तुतस्तोमस्य शस्तोक्थस्योपहूतस्योपहूतो भक्षयामि ॥ १२ ॥

का० [१०, ८, ५] यस्ते अश्वसनिरिति प्राणभक्षं भक्षयित्वोत्तरवेदौ निवपन्तीति। सर्वलिङ्गो धाना भक्षयित्वावशिष्टा उत्तरवेदौ क्षिपन्ति॥ भक्षद्रव्यदैवत्यम्। धानाभक्षित सोम भक्षद्रव्य! यस्ते तव भक्षो भक्षणमश्वसनिः। षणु दाने अश्वान् सनोतीत्यश्वसनिः अश्वानां दाता यश्च ते

भक्षो गाः सनोति गवां दाता, तस्य तादृशस्य ते तव तादृशं भक्षमुपहूतोऽनुज्ञातोऽहं भक्षयामि। कीदृशस्य ते इष्टयजुषः इष्टानि यजूंषि यस्य स इष्टयजुस्तस्य। तथा स्तुतस्तोमस्य उद्गातृभिः स्तुताः स्तोमाः स्तोत्राणि यस्य स स्तुतस्तोमस्तस्य। तथा शस्तोक्थस्य होतृभिः शस्तानि उक्थानि शस्त्राणि यस्य स शस्तोक्थस्तस्य। तथा उपहूतस्याभ्यनुज्ञातस्य तदेतानि भवन्तीत्यर्थः ॥ १२ ॥

देवकृतस्यैनसोऽवयजनमसि। मनुष्यकृतस्यैनसोऽवयजनमसि। पितृकृतस्यैनसोऽवयजनमसि। आत्मकृतस्यैनसोऽवयजनमसि। एनस-एनसोऽवयजनमसि। यच्चाहमेनो विद्वांश्चकार यच्चाविद्वांस्तस्य सर्वस्यैनसोऽवयजनमसि ॥ १३ ॥

का० [१०, ८, ६] शाकलाधानं देवकृतस्येति प्रतिमन्त्रमिति। षट् पश्यूपशकलानि सर्वाग्नौ निदध्युः ॥ षडजूंष्यग्निदेवत्यानि। हे शकल! त्वं देवकृतस्य देवविषये विहितस्य एनसो यजनाभावादिलक्षणस्य पापस्य त्वमवयजनमसि नाशकं भवसि अवपूर्वो यजिर्नाशनार्थः अवयजतीत्यवयजनम् ॥ मनुष्यकृतस्य मनुष्येषु कृतस्य द्रोहनिन्दादेरेनसोऽवयजनमसि ॥ पितृकृतस्य पितृषु कृतस्यैनसः श्राद्धाकरणादेर्नाशनमसि ॥ आत्मविषये कृतस्य पापस्यात्मनिन्दादेर्नाशनमसि ॥ एनस-एनसः यावन्ति पापानि तावतां सर्वेषां नाशनमसि ॥ किञ्च विद्वान् जानानो ज्ञानपूर्वकं यदेनः पापमहं चकार कृतवान्

अविद्वान् अज्ञानपूर्वं च यदहमेनश्चकार तस्य ज्ञानाज्ञानपूर्वस्य पापस्य त्वमवयजनं नाशनमसि ॥ १३ ॥

सं वर्च॑सा पय॑सा सं त॒नूभि॒रग॑न्महि॒ मन॑सा॒ सꣳ शि॒वेन॑। त्वष्टा॑ सु॒दत्रो॒ वि द॑धातु॒ रायोऽनु॑मार्ष्टु त॒न्वो॒ यद्विलि॑ष्टम् ॥ १४ ॥

का० [१०, ८, ७] अपरेण चात्वालं यथास्वं चमसान् पूर्णपात्रानवमृशन्ति हरितकुशानवधाय सं वर्चसेति। पूर्णपात्रानुदकपूर्णानित्यर्थः॥ त्वाष्ट्री त्रिष्टुप्। व्याख्यातापि [२अध्य० २४ क०] व्याख्यायते। वर्चसा ब्रह्मवर्चसेन वयं समगन्महि सङ्गता भवाम गच्छतेर्लङि अदादित्वाच्छपो लुकि उत्तमबहुवचने मो नो धातोरिति [पा० ८, २, ६४] मस्य नकारः। पयसा क्षीरादिरसेन समगन्महीत्यनुवर्त्तते। तनूभिरनुष्ठानक्षमैः शरीरावयवैः समगन्महि। शिवेन समीचीनेन कर्मश्रद्धायुक्तेन मनसा समगन्महि। किञ्च सुदत्रः शोभनदानः त्वष्टा देवो रायो धनानि विदधातु। तन्वः शरीरस्यास्मदीयस्य यद्विलिष्टं विश्लिष्टम्। लिश अल्पीभावे निष्ठान्तः विशेषेण न्यूनमङ्गं तदनुमार्ष्टु न्यूनत्वपरिहारेणानुकूलं कृत्वा शोधयतु ॥ १४ ॥

समि॑न्द्र णो॒ मन॑सा नेषि॒ गोभिः॒ सꣳ सू॒रिभि॑र्मघव॒न्त्सꣳ स्व॒स्त्या। सं ब्रह्म॑णा दे॒वकृ॑तं॒ यदस्ति॒ सं दे॒वाना॑ꣳ सुम॒तौ य॒ज्ञिया॑ना॒ꣳ स्वाहा॑ ॥ १५ ॥

का० [१०, ८, ११] समिन्द्र ण इति नव

जुहोति प्रतिमन्त्रमिति । नवभिर्मन्त्रैः समिष्टयजुःसंज्ञा नवाहुतीर्जुहुयात् ॥ तत्राद्यः । विश्वदेवदेवता त्रिष्टुप् अत्रिदृष्टा । समित्युपसर्गो नेषीत्यनेन सम्बध्यते न द्रव्यस्य मघम् हे मघवन् धनवन् ! हे इन्द्र ! मनसानुग्रहयुक्तेन नोऽस्मान् त्वं सं नेषि संनयसि संयोजयसि । गोभिः वाग्भिर्गवादिपशुभिर्वा संनेषि । व्यत्ययेन शपो लुकि लटि मध्यमैकवचने नेषीति रूपम् । सूरिभिः पण्डितैर्ऋत्विग्भिः संयोजयसि स्वस्त्या क्षेमेण च संनेषि । ब्रह्मणार्थज्ञानसहितेन वेदेन संनेषि । देवकृतं देवार्थं कृतं कर्म यदस्ति यज्ञाख्यं देवैः कृतं दृष्टं वा यत्कर्म तेन संनेषि । तथा यज्ञियानां यज्ञसम्बन्धिनां देवानां सुमतौ सुमत्यानुग्रहबुद्ध्या संयोजयसि सुपां सुपो भवन्तीति [पा० ७, १, ३९, वा० १] तृतीयार्थे सप्तमी । यस्त्वमस्मानेवं मनआदिभिः संयोजयसि तस्मै त्वा तुभ्यं एतद्धविः सुहुतमस्तु ॥१५॥

सं वर्च॑सा पय॑सा सं त॒नूभि॒रग॑न्महि॒ मन॑सा॒ सꣳ शि॒वेन॑ । त्वष्टा॑ सु॒दत्रो॒ वि द॑धातु॒ रायो॒ऽनु॑ मार्ष्टु त॒न्वो॒ यद्विलि॑ष्टम् ॥ १६ ॥

अथ द्वितीयः । त्वाष्ट्री त्रिष्टुप् प्रजापतिदृष्टा । व्याख्याता [१४ क० ॥ १६ ॥

धा॒ता रा॒तिः स॑वि॒तेदं जु॑षन्तां प्र॒जाप॑ति॒र्नि॑धि॒पा दे॒वो अ॒ग्निः । त्वष्टा॒ विष्णुः॑ प्र॒जया॑ सꣳररा॒णा यज॑माना॒य द्रवि॑णं दधा॒त स्वाहा॑ ॥ १७ ॥

अथ तृतीयः । धातृसवितृप्रजापतिदेवाग्नित्वष्टृविष्णुदे-

वत्या त्रिष्टुप् । धाता सविता प्रजापतिः अग्निः त्वष्टा एते षट् देवा इदमस्मदीयं हविः समिष्टयजुर्लक्षणं जुषन्तां सेवन्ताम् । किंभूतो धाता रातिः राति प्रयच्छतीति रातिः दानशीलः । क्तिच्क्तौ च संज्ञायामिति [पा० ३, ३, १७४] कर्त्तरि क्तिच्प्रत्ययः चित्त्वादन्तोदात्तः । किंभूतः प्रजापतिः निधिपाः निधीन् पातीति निधिपाः महापद्मपद्मशङ्खादिनिधीनां नवानां पालयिता । किंभूतोऽग्निः देवः दीप्यमानः । किंच ते एते देवाः प्रजया यजमानसम्बन्धिन्या सन्तत्या सह संरराणाः सम्यग्रममाणाः सन्तः यजमानाय द्रविणं धनं दधात दधतु ददतु व्यत्ययेन प्रथमपुरुषस्थाने मध्यमः पुरुषः तप्तनप्तनथनाश्चेति [पा० ७, १, ४५] तबादेशः तस्य तेनालोपाभावः । स्वाहा एतेभ्यः सुहुतमस्तु ॥ १७ ॥

सुगा वो॑ देवाः सद॑ना अकर्म॒ य आ॑जग्मे॒दᳪ सव॑नं जुषा॒णाः । भर॑माणा॒ वह॑माना ह॒वीᳪष्य॒स्मे ध॑त्त वसवो॒ वसू॑नि॒ स्वाहा॑ ॥१८॥

अथ चतुर्थः । देवदेवत्या त्रिष्टुप् तुर्यः पादो दशार्णः । हे देवाः ! ये यूयमिदं सवनं यज्ञं जुषाणाः सेवमानाः सन्तः आजग्म आगताः गमेर्लिटि मध्यमबहुवचनम् तेषां वो युष्माकं सदना सदनानि स्थानानि सुगा सुगानि सुखेन गम्यते येषु तानि सुगानि सुगमनीयानि वयमकर्म अकार्ष्म कृतवन्तः । सुदुरोरधिकरण इति [पा० ३, २, ४८ वा० ३] सूपपदाद्गमेर्डप्रत्यये सुगेति रूपं विभक्तेराकारः । करोतेर्च्लिलोपे लुङि उत्तमबहुवचने अकर्मेति रूपम् । किंच हे वसवः वासयन्तीति वसवो वासयितारो निवासहेतवो देवाः ! अस्मे यूयं वसूनि धनानि धत्त स्थापयत । किंभूता यूयं

हवींषि भरमाणा ये रथिनस्ते तु रथेषु बिभ्रतः रथहीना वहमानाः स्कन्धेषु हवींषि वहन्तः यद्वा भरमाणाः पुष्यन्तः वहमानाः रथादिभिर्नयन्तः तेभ्यो युष्मभ्यं स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ १८ ॥

याँ२॥ऽआवह उशतो देव देवांस्तान् प्रेरय स्वे अग्ने सधस्थे । जक्षिवाᳬसः पपिवाᳬसश्च विश्वेऽसु घर्मᳬ स्वरातिष्ठतानु स्वाहा ॥ १९ ॥

अथ पञ्चमो मन्त्रः । आग्नेयी त्रिष्टुप् इदानीं देवान् विसृजति । हे अग्ने ! हे देव दीप्यमान ! उशतो हवींषि कामयमानान् यान् देवान् त्वमावहः आहूतवानसि तान् देवान् स्वे स्वकीये सधस्थे सहनिवासस्थाने प्रेरय प्रस्थापय सह तिष्ठन्ति यस्मिन् तत्सधस्थम् सधमादस्थयोश्छन्दसीति [पा० ६, ३, ९६] स्थे परे सहस्य सधादेशः । किमुक्त्वा प्रेरयामीति चेत् अत आह हे देवाः ! विश्वे सर्वे यूयं जक्षिवांसः घस्लृ अदने क्वसुश्चेति [पा० ३, २, १०७] क्वसुः वस्वेकाजाद्घसामिति [पा० ७, २, ६७] इतीट् अदनीयपशुपुरोडाशान् भक्षितवन्तः । तथा पपिवांसः सोमपानं कृतवन्तस्तेदानीं यज्ञसमाप्तौ असुं हिरण्यगर्भप्राणलक्षणं वायुं वायुमण्डलमित्यर्थः घर्ममादित्यमण्डलं वा स्वः द्युलोकं वा अन्वातिष्ठत आश्रयत यस्य यस्य यत्र गृहाः सन्ति तांस्तानन्वातिष्ठतेत्यर्थः । छन्दसि परेऽपीति [पा० १, ४, ८१] अनोः क्रियापदात्परत्वम् । स्वाहा सुहुतमस्तु हविः ॥ १९ ॥

वयᳬ हि त्वा प्रयति यज्ञे अस्मिन्नग्ने

होतारमद्य वृणीमहीह। ऋधगया शमिष्ठाः प्रजानन्यज्ञमुपयाहि विद्वान् स्वाहा ॥ २० ॥

अथ यष्ठः। आग्नेयी त्रिष्टुप् इदानीमग्निं विसृजति। हे अग्ने! हि यस्मात्कारणादिहास्मिन् दिने स्थाने वा अस्मिन् यज्ञे प्रयति प्रवर्त्तमाने सति होतारं देवानामाह्वातारं होमनिष्पादकं वा त्वा त्वां वयमवृणीमहि वृतवन्तः अग्निर्वै दैव्यो होतेति श्रुतेः तस्मात्कारणादृतस्त्वमृधक् समृद्धं यथा भवति तथा अयाः यद्वा ऋध्नोतीति ऋधक् ऋध्नुवन् यज्ञं समर्धयन् सन् अयाः अयाक्षीः इष्टवानसि यज्ञं कारितवानसीत्यर्थः। यजतेर्लिलोपे यकारस्य छान्दसं वत्वम्। उतापि च ऋधक् ऋध्नुवन्नेव अशमिष्ठाः यज्ञप्रायश्चित्तं शमितवानसि विघ्नशान्तिं वा अकार्षीः। स त्वमिदानीं यज्ञं प्रजानन् यज्ञं समाप्तमवगच्छन् उपयाहि स्वगृहं गच्छ किम्भूतस्त्वं विद्वान् पण्डितः स्वाधिकारं जानन्नित्यर्थः स्वाहा तुभ्यं सुहुतमस्तु ॥ २० ॥

देवा गातुविदो गातुं वित्त्वा गातुमित। मनसस्पत इमं देव यज्ञᳪं स्वाहा वाते धाः ॥ २१ ॥

अथ सप्तमः। वातदेवत्या विराट् मनसस्पतिदृष्टा। व्याख्यातापि [२अध्या० २१ क०] उच्यते। गै गै गीयते नानाविधैर्वैदिकशब्दैः प्रतिपाद्यत इति गातुर्यज्ञस्तं विदन्ति जानन्तीति गातुविदः तादृशा हे देवाः! गातुं अस्मदीयो यज्ञः प्रवृत्त इति विदित्वा गातुमित यज्ञं यद्वा गातुं वित्त्वा यज्ञं समाप्तं विदित्वा गातुमित गातुं

गायते । गम्यते यत्र स गातुर्मार्गस्तं गच्छत यज्ञं समाप्तं मत्वा यज्ञेन तुष्टाः सन्तः स्वकीयं मार्गं गच्छत । एवं देवाननुज्ञाप्य प्रजापतिमाह हे मनसस्पते ! अस्मदीयस्य मनसो यष्टुं प्रेरणेन पालक परमेश्वर हे देव ! इममनुष्ठितं यज्ञं स्वाहा त्वदर्थे दधामि त्वं च वाते धाः वायुरूपे देवे यज्ञं धेहि स्थापय ॥ २१ ॥

यज्ञ य॒ज्ञं ग॑च्छ य॒ज्ञप॑तिं गच्छ॒ स्वां योनिं॒ गच्छ॒ स्वाहा॑ । ए॒ष ते॑ य॒ज्ञो य॑ज्ञपते स॒हसू॑क्तवाकः॒ सर्व॑वीर॒स्तं जु॑षस्व॒ स्वाहा॑ ॥ २२ ॥

अथाष्टमः । यज्ञदैवतं यजुः । यज्ञं विसृजति । हे यज्ञ ! त्वं यज्ञं गच्छ स्वप्रतिष्ठार्थं यज्ञनामकं विष्णुं गच्छ यज्ञपतिं यजमानं गच्छ फलप्रदानेन यजमानं प्राप्नुहीत्यर्थः स्वां योनिं गच्छ स्वनिष्पत्त्यर्थं स्वां योनिं स्वकारणभूतां वायोः क्रियाशक्तिं गच्छ द्रव्यं देवता च यज्ञस्य योनिः सर्वात्मा त्वमिति भावः । स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ अथ नवमः समिष्टयजुर्मन्त्रः । यज्ञपतिदैवतम् । हे यज्ञपते यजमान ! एषोऽनुष्ठीयमानो यज्ञस्ते तव त्वदीयोऽस्ति । कीदृशः सहसूक्तवाकः सूक्तवाकैः स्तोत्रैः सहितः । तथा सर्ववीरः सर्वे वीरा यस्मिन् स तथा सोमः पशुः सवनीयचरुपुरोडाशा वीरा उच्यन्ते तैः सहितः य ईदृशस्तं यज्ञं जुषस्व फलभोगेन सेवस्व । स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ २२ ॥

माहि॑र्भू॒र्मा पृदा॑कुः । उ॒रुꣳ हि राजा॒ वरु॑णश्च॒कार॒ सूर्या॑य॒ पन्था॒मन्वे॑त॒वा उ॑ । अ॒पदे॒ पादा॒ प्रति॑धातवेऽकरु॒तापव॒क्ता हृ॑द॒या-

त्विति। अवभृथस्नानार्थमपः प्रवेशयन् यजमानं वाचयेत्॥ वारुणं यजुः। वरुणस्य पाशोऽभिहितः आक्रान्तस्तु वरुणाय बन्धनचर्मस्तस्मै वरुणाय नमो नमस्कारोऽस्त्विति शेषः॥२३॥

अग्नेरनीकमप आविवेशापां नपात्प्रतिरक्षन्नसुर्य्यम्। दमेदमे समिधं यक्ष्यग्ने प्रति ते जिह्वा घृतमुच्चरण्यत् स्वाहा॥॥२४॥

का० [१०, ८, २२] यास्य समिध चतुर्गृहीतेनाभिजुहोति अग्नेरनीकमिति। अप्सु समिधं प्रक्षिप्य चतुर्गृहीतेनाज्येन तदुपरि जुहुयात्॥ अग्निदेवत्या त्रिष्टुप्। अग्नेरनीकमिति परोक्षलिङ्गं समिधं यक्ष्यग्न इति प्रत्यक्षलिङ्गमेकस्मिन् वाक्ये त्वसङ्गतमतो यच्छब्दाध्याहारेण योज्यम्। हे अग्ने! यस्य तवाग्नेः अङ्गनशीलस्य सतोऽपांनपात्त्वमनीकं मुखमप उदकान्याविवेश आभिमुख्येन प्रविवेश हे अग्ने! स त्वं दमेदमे तत्तद्यज्ञगृहे असुर्यमसुरैः कृत यज्ञविघ्नं प्रतिरक्षन्निवर्त्तयन् सन् समिधं समिन्धनसाधनं घृतं यक्षि यज सङ्गतं कुरु यजतिः सङ्गतिकरणार्थः शपो लुकि लटि रूपम् घृतमात्मसङ्गतं कुर्वित्यर्थः। ततोऽनन्तरं ते तव जिह्वा ज्वाला घृतं प्रति उच्चरण्यत् उच्चरतु उद्युक्तास्तु। स्वाहा सुहुतमस्तु। दमेदमे इति वीप्साश्वमेधविषया तत्र हि नानावभृथान्यहानि भवन्ति। उत्पूर्वाच्चरतेर्लोडर्थेऽन्यप्रत्यय औणादिकः॥ २४॥

समुद्रे ते हृदयमप्स्वन्तः सं त्वा विशन्त्वोषधीरुतापः। यज्ञस्य त्वा यज्ञपते सूक्तोक्तौ नमोवाके विधेम यत् स्वाहा॥ २५॥

येति श्रुतिः [४, ४, ५, २१] वद्दतेर्लोट् मध्यमैकवचने तङि शपि लुप्ते रूपं वच्वेति ॥ २६ ॥

अवभृथ निचुम्पुण निचेरुरसि निचुम्पुणः । अव देवैर्देवकृतमेनोऽयासिषमव मर्त्यैर्मर्त्यकृतं पुरुराव्णो देव रिषस्पाहि ॥ देवानाᳬ समिदसि ॥ २७ ॥

का० [१०, ८, २] अवभृथेति मज्जयतीति। ऋजीषकुम्भं जले प्रवेशयेत् ॥ यज्ञदेवतम्। अवाचीनानि पात्राणि जलमध्ये भ्रियन्ते यस्मिन् यज्ञविशेषे सोऽवभृथः तत्सम्बोधनं हे अवभृथ ! त्वं निचुम्पुण नितरां मन्दं गच्छ। चुपि मन्दायां गताविति धातोः। यद्यपि त्वं निचेरुरसि नितरां चरणशीलोऽसि तथाप्यत्र निचुम्पुण नितरां मन्दं गच्छ। किं प्रयोजनमिति चेत् उच्यते देवैर्द्योतनात्मकैरस्मदीयैरिन्द्रियैर्देवकृतं देवेषु हविःस्वामिषु कृतमेनः पापं यदस्ति तदवयासिषं जले अवनीतवानस्मि। देवः सुरे घने राज्ञि देवमाख्यातमिन्द्रियमित्यभिधानात्। तथा मर्त्यैर्मनुष्यैरस्मत्सहायभूतैर्ऋत्विग्भिर्मर्त्यकृतं मर्त्येषु यज्ञदर्शनार्थमागतेषु कृतमवज्ञारूपं यदेनोऽस्ति तदप्यहमवायासिषमित्यनुवर्तते इदमस्माभिः-परित्यक्तमेनो यथा त्वां न प्राप्नोति तथा हे यज्ञ ! मन्दं गच्छेति भावः। किञ्च हे देवावभृथाख्य यज्ञ ! रिषः वधात् पाहि अस्मान् पालय। रिष वधे क्विप्। किम्भूताद्रिषः पुरुराव्णः पुरु बहु विरुद्धं फलं राति ददातीति पुरुरावा। रा दाने धातो मनिन्क्विप्वनिपो[पा० ३, २, ७४] वनिप्। विरुद्धफलदायी वधः त्वत्प्रसादादस्माकं मा भूदित्यर्थः ॥ का०[५, ५, ३४]

आहवनीये समिदाधानं देवानाए समिदसीति।
न्तरमाहवनीयमेत्य तस्मिन् समिधं दध्यात्॥
यजुः। देवानां सम्बन्धिनी समित् इन्धनमसि। यद्वा।
देवभूतानामस्माकं समिन्धनं भवसि॥ २७॥

एजतु दशमास्यो गर्भो जरायुणा सह।
यथायं वायुरेजति यथा समुद्र एजति।
एवायं दशमास्यो अस्रज्जरायुणा सह॥२८॥

इतः परमनुबन्ध्यायां गर्भिण्यां प्रायश्चित्तं कथ्यते॥

का० [२५, १०, ७] निरस्यमानमभिमन्त्रयत एजतु दशमास्य इति। यद्यनूबन्ध्या वशा गर्भिणी स्यात्तदा विशसने मातुः सकाशात् पृथक् क्रियमाणं गर्भमभिमन्त्रयेत॥ अवसानत्रययुक्ता गर्भदेवत्या महापङ्क्तिः अष्टाक्षराः षट् पादा यस्याः सा महापङ्क्तिः। गर्भः जरायुणा सह एजतु। एजृ कम्पने। जरायुर्गर्भवेष्टनं तेन सह कम्पतां चलतु। किम्भूतो गर्भः दशमास्यः दश मासा जाता यस्य सः दशमासकालावच्छिन्न इव चलत्वित्यर्थः। कथं चलतु तत्राह यथा येन प्रकारेणायं वायुरेजति चलति यथा च समुद्र एजति एतौ हि सदा कम्पनशीलौ। एवेति निपात एवमर्थे एवमयं दशमास्यः सम्पूर्णावयवो गर्भो जरायुणा सह अस्रत् स्रवताम् निर्गच्छतु यद्यप्ययं गर्भो दशमास्यो नास्ति तथापि स्येव निर्गमनमाशास्यते। तमेतदप्यदशमास्यं मन्त्रं यजुषा दशमास्यं करोतीति श्रुतेः [४, ५, २, ४]। अधःपतने व्यत्ययेन परस्मैपदं शपो लुकि च कृते इति [पा० ६, १, ६८] तिपि लुप्ते अवसान इति [

८, ४, ५६] अस्य टत्वे अनिदितामिति [पा० ६, ४, २४] नलोपे अडागमे च असटिति रूपम् ॥ २८ ॥

यस्यै॑ ते य॒ज्ञियो॒ गर्भो॒ यस्यै॒ योनि॑र्हिर॒ण्ययी॑ । अङ्गा॒न्यह्रु॑ता॒ यस्य॒ तं मा॒त्रा सम॑जीगम॒ᳪ स्वाहा॑ ॥ २९ ॥

का० [२५, १०, ११] अवदानान्यनुजुहोति यस्यै त इति । यथावदानानि कृत्वा गर्भरसं जुहुयात् ॥ यथादेवत्यानुष्टुप् हे वशे ! यस्यास्ते तव गर्भो यज्ञियः यज्ञार्हः यस्यै यस्याय तव योनिर्हिरण्ययी सुवर्णमयी ऋत्व्य त्यादिना [पा० ६, ४, १७५] इति निपातः सुवर्णमयी मन्त्रेण क्रियत इत्यर्थः । तादृशीं त्वां गर्भेण सङ्गमयामीति शेषः । यस्य गर्भस्याङ्गान्यह्रुता । ह्रु कौटिल्ये ह्रु ह्वरेश्छन्दसीति [पा० ७, २, ३१] ह्रुरादेशो निष्ठायामकुटिलानि अखण्डितानि तं गर्भं मात्रा जनन्यानुबन्ध्यालक्षणया समजीगमं सङ्गमयामि । गमेर्ण्यन्तस्य लुङि चङि रूपम् स्वाहेति होमार्थः ॥ २९ ॥

पु॒रु॒द॒स्मो वि॒षु॑रूप॒ इन्दु॑र॒न्तर्म॑हि॒मान॑मानञ्ज॒ धीरः॑ । एक॑पदीं द्वि॒पदीं॑ त्रि॒पदीं॑ चतु॑ष्पदीम॒ष्टाप॑दीं॒ भुव॒नानु॑ प्रथन्ता॒ᳪ स्वाहा॑ ॥ ३० ॥

का० [२५, १०, १५] स्विष्टकृतमनुजुहोति पुरुदस्म इति । प्रचरण्यां स्रुचि प्रतिप्रस्थाता सर्वं गर्भरसमवदायाध्वर्युणा स्विष्टकृद्धोमे कृते सति जुहुयात् ॥ गर्भदेवत्यं यजुः इन्दुरूपेण गर्भः स्तूयते । इन्दुः क्लेदनरूपः सोमसदृशो गर्भो महिमानं महत्त्वमानञ्ज व्यक्तीकरोतु । अञ्जतिर्व्यक्तीकरणार्थस्य

लिटि रूपम् तस्मादुड्ढिकल इति [पा० ७,४,७१] नुडागमः। विशेषणैर्महिमानमाह कीदृश इन्दुः पुरुदस्मः पुरु दस्म यस्य बहुदानयुक्तः विषुरूपः बहुरूपः अन्तरुदरे स्थितः धीरो मेधावी एवम्भूतं महिमानमानञ्जेत्यर्थः। एवं महिमवतो गर्भस्य मातरमनूवस्यां भुवना भुवनानि भूतजातानि अनु प्रथन्तां प्रख्यातां कुर्वन्तु। विशेषणैः प्रख्यातिमाह कीदृशीम् एकपदीमेकं पदं यस्यास्तां वपयैकपदयुताम् द्विपदीं वपया अङ्गैश्च द्विपदयुताम् त्रिपदीं त्रीणि पदानि यस्यास्तामुपयड्ढीमैस्त्रिपदीम् चतुष्पदीं पशोसंयाजैश्चतुर्भिः पादैर्वा चतुःपादयुताम् अष्टापदीं स्वपादैर्गर्भपादैश्चाष्टपादयुताम् एवम्भूतां वशां गणयित्वा भूतान्यनुप्रथन्तामिति सम्बन्धः। स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ ३० ॥

मरुतो यस्य हि क्षये पाथा दिवो विमहसः। स सुगोपातमो जनः ॥ ३१ ॥

का० [२५, १०, १८] समिष्टयजुरन्ते शामित्र एव जुहुयात्तिष्ठन्मरुत इत्यस्वाहाकृत्येति। समिष्टयजुर्होमान्ते शामित्राग्नावेव स्वाहान्तेन मन्त्रेणोल्पोपवेष्टितं गर्भं जुहोति मन्त्रान्ते स्वाहाकारमनुच्चार्य जुहुयादित्यर्थः॥ मरुद्देवत्या गायत्री गोतमदृष्टा। हे दिवो विमहसः विशिष्टं महो येषां ते द्युलोकसम्बन्धिना विशिष्टेन महसा तेजसा युक्ता यद्वा विशिष्टं महन्ति पूजयन्ति ते विमहसः द्युलोकस्य पूजयितारो हे मरुतः! यस्य यजमानस्य क्षये यज्ञगृहे यूयं पाथ सोमपानं कुरुथ पा पाने शपो लुक् पिवादेशाभावश्छान्दसः संहितायां दीर्घः द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] सूत्रेण। हि निश्चितं स जनः यजमानाख्यः सुगोपातमः

गोपायतीति गोपा रक्षकः अत्यन्तं शोभनो गोपा यस्य स सुगोपातमः युष्मदस्मानां भयं नास्तीत्यर्थः ॥ ३१ ॥

मही द्यौः पृथिवी च न इमं यज्ञं मिमिक्षताम् । पिपृतां नो भरीमभिः ॥ ३२ ॥

का० [२५, १०, १८] मही द्यौरित्यङ्गारैरभ्यूहतीति। श्यामिके चिते गर्भमङ्गारैश्छादयेत् ॥ द्यावापृथिवीदेवत्या गायत्री मेधातिथिदृष्टा ॥ मही महती द्यौः द्युलोकः पृथिवी भूलोकश्च नोऽस्माकमिमं यज्ञं मिमिक्षताम् । मिह सेचने सनन्तः सेक्तुमिच्छतां स्वैः स्वैः भागैः पूरयतामित्यर्थः । भरीमभिः भरणैर्हिरण्यपशुधान्यादिभिः स्वैः स्वैर्भागैर्नोऽस्मदीयं गृहं पिपृतां पूरयताम् ॥ ३२ ॥

इत्यग्निष्टोममन्त्राः समाप्ताः ॥

आतिष्ठ वृत्रहन्रथं युक्ता ते ब्रह्मणा हरी । अर्वाचीनꣳ सु ते मनो ग्रावा कृणोतु वग्नुना ॥ उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा षोडशिने । एष ते योनिरिन्द्राय त्वा षोडशिने ॥ ३३ ॥

अथ षोडशी अग्ने पवस्वेत्यस्मात्प्राक् [२७ क०] ॥ का० [१२, ५, २] प्रातःसवनेऽतिग्राह्यान् गृहीत्वा षोडशिनं खादिरेण चतुःस्रक्तिनातिष्ठ युक्ष्वा हीति वेति । प्रातःसवने आग्रयणग्रहणानन्तरमाग्नेयमतिग्राह्यंसोमादाय चतुःकोणेन खादिरोलूखलेनातिष्ठ युक्ष्वा हीति मन्त्रयोरन्यतरेण सोपयामेन षोडशिग्रहं गृह्णीयात् ॥ इन्द्रदेवत्यानुष्टुब्गोतमदृष्टा । हे वृत्रहन्निन्द्र ! ते तव हरी हरितवर्णावश्वौ ब्रह्मणा मंत्रेण वचनेन इन्द्रागच्छेत्यादिमन्त्रेण युक्ता रथे संयुक्तौ अतस्त्वं

रथमातिष्ठ आरोह । इन्द्राह्वानं ... प्राप्त इति मत्वाश्वौ स्वयमेव रथे युञ्जाते इति युक्ता इत्युक्तम् । किञ्च ग्रावा सोमाभिषवपाषाणः ते तव रथारूढस्य मनोऽर्वाचीनमस्मदभिमुखं सु कृणोतु सुतरां करोतु केन वग्नुना । वग्नुरिति वाङ्नाम [निघ० १, ११, २१] पठितम् । वाचा श्रवणीयेन सोमाभिषवशब्देन ॥ हे सोम ! त्वमुपयामेन गृहीतोऽसि षोडशिने षोडशं स्तोत्रमस्यास्तीति षोडशी तस्मै इन्द्राय त्वा त्वां गृह्णामीति शेषः ॥ सादयति हे ग्रह ! एष ते योनिः स्थानं षोडशिन इन्द्राय त्वां सादयामीति शेषः ॥ ३३ ॥

युक्ष्वा हि केशिना हरी वृषणा कक्ष्यप्रा । अथा न इन्द्र सोमपा गिरामुपश्रुतिं चर । उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा षोडशिने । एष ते योनिरिन्द्राय त्वा षोडशिने ॥ ३४ ॥

द्वितीयो ग्रहणमन्त्रः । इन्द्रदेवत्यानुष्टुबमधुच्छन्दोदृष्टा । हे इन्द्र ! हि निश्चितं हरी हरितवर्णौ त्वदीयावश्वौ युक्ष्वा रथेन संयोजय कीदृशौ हरी केशिना प्रलम्बकेसरौ तथा वृषणा । वृष सेचने । वृषणौ वर्षितारौ सेक्तारौ तरुणौ वा । षपूर्वस्य निगम इति [पा० ६, ४, ९] दीर्घाभावः तथा कक्ष्यप्रा कक्षे भवः कक्ष्यः अश्वमध्यबद्धरज्जुः कक्ष्यं मध्यबन्धनं प्रातः पूरयतस्तौ कक्ष्यप्रौ स्थूलावयवावित्यर्थः । अथानन्तरं रथारोहणानन्तरं हे इन्द्र ! सोमपाः सोमपानं कुर्वन्नोऽस्मदीयानां गिरामृग्यजुःसामलक्षणानां वाचामुपश्रुतिमुपश्रवणं चर गच्छ प्राप्नुहि अस्मद्गिरः शृणुष्वेत्यर्थः ।

याचं स्तुत्वास्मद्यज्ञमागच्छेत्यर्थः। उपयाम एष ते एते व्याख्याते। अथेत्यव संहितायां दीर्घः ॥ ३४ ॥

इन्द्रमिद्धरी वहतोऽप्रतिधृष्टशवसम्। ऋषीणां च स्तुतीरुप यज्ञं च मानुषाणाम्। उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा षोडशिने। एष ते योनिरिन्द्राय त्वा षोडशिने ॥ ३५ ॥

षोडशिग्रहे तृतीयो मन्त्रविकल्पः आग्रयणादिन्द्रमिद्धरी इति गृहीत्वेति कात्यायनोक्तेः। इन्द्रदेवत्यानुष्टुब्गोतमदृष्टा। इत् एवार्थे हरी हरितवर्णावश्वौ ऋषीणां स्तुतीरुप वसिष्ठादीनां मुनीनां स्तुतिसमीप इन्द्रमित् इन्द्रमेव वहतः प्रापयतः। च पुनः मानुषाणां यजमानानां यज्ञमुप यज्ञसमीपे च हरी इन्द्रं वहतः। किम्भूतमिन्द्रम् अप्रतिधृष्टशवसम् प्रतिधर्षयितुं पराभवितुं शक्यं प्रतिधृष्टं न प्रतिधृष्टमप्रतिधृष्टं शवो बलं यस्य सोऽप्रतिधृष्टशवास्तम् ॥ उपयाम एष ते इति व्याख्याते ॥३५॥

यस्मान्न जातः परो अन्यो अस्ति य आविवेश भुवनानि विश्वा। प्रजापतिः प्रजया सꣳरराणस्त्रीणि ज्योतीꣳषि सचते स षोडशी ॥ ३६ ॥

का० [१२, ५, १८] उपस्थायैनं यस्मान्न जात इति। षोडशिग्रहमुपतिष्ठेत्। इन्द्रदेवत्या त्रिष्टुप् विवस्वद्दृष्टा। परब्रह्मरूपेण षोडशी स्तूयते यस्मात् पुरुषादन्यः व्यतिरिक्तः परः उत्कृष्टो देवादिर्जातः सम्भूतो नास्ति न विद्यते यश्च विश्वा विश्वानि सर्वाणि भुवनानि भूतजातानि आविवेश

अन्तर्यामिरूपेण प्रविष्टवान् सः प्रजापतिः त्रीणि ज्योतींषि अग्निवायुसूर्यलक्षणानि तेजांसि विषयप्रकाशकानि सचते सेवते स्वतेजसा तज्ज्योतिषामुज्जीवनं करोतीत्यर्थः। येन सूर्यस्तपति तेजसेद्ध इत्यादिश्रुतेः। यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयतेऽखिलम्। यच्चन्द्रमसि यच्चाग्नौ तत्तेजो विद्धि मामकमिति स्मृतेश्च [भग० गी० १५, १२] किम्भूतः प्रजापतिः प्रजया संरराणः प्रजारूपेण सम्यग्रममाणः। तथा षोडशी षोडशकलात्मकलिङ्गशरीरोपहितः स एव सर्वव्यवहाराश्रय इत्यर्थः यः सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्नित्यादिश्रुतेः ॥ ३६ ॥

इन्द्रश्च सम्राड्वरुणश्च राजा तौ ते भक्षं चक्रतुरग्र एतम्। तयोरहमनु भक्षं भक्षयामि वाग्देवी जुषाणा सोमस्य तृप्यतु। सह प्राणेन स्वाहा ॥ ३७ ॥

का० इन्द्रश्च सम्राडिति भक्षणमिति। षोडशिग्रहं भक्षयेत् ॥ इन्द्रवरुणदेवत्या षोडशिदेवत्या वा त्रिष्टुब्यजुरन्ता अन्त्यपादो द्वादशार्णो सह प्राणेनेति यजुः विवस्वद्दृष्टा। हे षोडशिग्रह ! तौ देवौ इन्द्रावरुणौ ते तव एतं सोममयं प्रथमं भक्षं चक्रतुः। तौ कौ इन्द्रो वरुणश्च चकारौ समुच्चये किम्भूत इन्द्रः सम्राट् परमैश्वर्ययुक्तः वाजपेययाजीत्यर्थः। किम्भूतो वरुणः राजा राजसूययाजी राजा वै राजसूयेनेष्ट्वा भवति सम्राड्वाजपेयेनेति श्रुतेः [५, १, १, १२]। तयोरिन्द्रावरुणयोः सम्बन्धिनं भक्षमनु पश्चात् अहम् सोमं पिबामि। जुषाणा मदीयेन भक्षेण सेवमाना वाग्देवी सरस्वती प्राणेन प्राणदेवतया सह सोमस्य तृप्यतु सोमेन

भवतु ददस्यर्थानां करणे षष्ठी वेति सोमशब्दात् षष्ठी । स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ ३७ ॥

इति षोडशियागः सम्पूर्णः ॥

अग्ने पवस्व स्वपा अस्मे वर्चः सुवीर्य्यम् । दधद्रयिं मयि पोषम् ॥ उपयामगृहीतोऽस्यग्नये त्वा वर्चसे । एष ते योनिरग्नये त्वा वर्चसे । अग्ने वर्चस्विन्वर्चस्वांस्त्वं देवेष्वसि वर्चस्वानहं मनुष्येषु भूयासम् ॥ ३८ ॥

अथ द्वादशाहमन्त्राः ॥ का० [१२, ३, १—२] पृष्ठ्यः षडहस्तत्रातिग्राह्यग्रहणं त्र्यहे पूर्वेऽग्ने पवस्वोत्तिष्ठन्नहमिन्द्र इत्यन्वहमेकैकम् [६ का०] अग्ने वर्चस्विन्निन्द्रौजिष्ठ सूर्य्य भ्राजिष्ठेति भक्षणं यजमानैरिति । अस्ति कश्चित् पृष्ठ्यः षडहाख्यः क्रतुः स तु षड्भिरहोभिर्निष्पाद्यः तत्र पूर्वस्मिन्नहस्त्रये क्रमेणाग्ने पवस्वेत्यादिभिर्मन्त्रैरतिग्राह्यान् ग्रहान् गृह्णीयात्तथैवाग्ने वर्चस्विन्नित्यादिभिर्मन्त्रैस्तत्तद्ग्रहशेषं भक्षयेत् ॥ तत्र प्रथमो यथा । अग्ने पवस्व । अग्निदेवत्या गायत्री वैखानसदृष्टा आद्यौ समार्थौ पादौ एषा यजुरन्ता उपयाम एष त इति द्वे यजुषी । हे अग्ने ! त्वमस्मे अस्मासु सुवीर्यं शोभनं वीर्यं यस्मिंस्तादृशं शोभनसामर्थ्योपेतं वर्चो ब्रह्मवर्चसं पवस्व पव गत्यर्थः अन्तर्भूतण्यर्थः गमय प्रापय । सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] विभक्तेः शेआदेशे अस्मे इति रूपम् । किम्भूतस्त्वं स्वपाः । अप इति कर्मनाम [निघ० २, १, १] शोभनान्यपांसि यस्य स स्वपाः सुकर्मा । एवम्भूतस्त्वमस्माभिः सह संप्रार्थ्य स्वयं याचते मयि यजमाने रयिं धनं दधत् धारयन्

स्थापयन् सन् पोषं पुष्टिं पुत्रपश्वादिवृद्धिं पवस्व प्रवर्तयेति सम्बन्धः ॥ उपयामयतील्युपयामो ग्रहः हे सोम ! तेन त्वं गृहीतोऽसि हे ग्रह ! वर्चसे वर्चस्विने तेजस्विनेऽग्नये त्वां गृह्णामीति शेषः । सादयति एष खरप्रदेशस्तव योनिः स्थानं वर्चस्विनेऽग्नये त्वां सादयामीति शेषः ॥ भक्षणमन्त्रः । हे वर्चस्विन् विशिष्टतेजोयुक्त ! हे अग्ने ! त्वं देवेषु इन्द्रादिषु मध्ये वर्चस्वानतिदीप्तिमानसि अतस्त्वत्प्रसादादहमपि मनुष्येषु मध्ये वर्चस्वान् ब्रह्मवर्चससम्पन्नो भूयासं भवेयम् ॥ ३८ ॥

उत्तिष्ठन्नोजसा सह पीत्वी शिप्रे अवेपयः । सोममिन्द्र चमूसुतम् । उपयामगृहीतोऽसी- न्द्राय त्वौजसे । एष ते योनिरिन्द्राय त्वौजसे । इन्द्रौजिष्ठौजिष्ठस्त्वं देवेष्वस्योजिष्ठोऽहं मनु- ष्येषु भूयासम् ॥ ३९ ॥

द्वितीयोऽतिग्राह्यग्रहणमन्त्रः । इन्द्रदेवत्या गायत्री कुरुसुतिदृष्टा यजुरन्ता । हे इन्द्र ! त्वमोजसा बलेन सह उत्तिष्ठन् उत्थानं कुर्वन् सन् शिप्रे हनू नासिके वा अवेपयः टुवेपृ कम्पने कम्पितवानसि किं कृत्वा सोमं पीत्वी पीत्वा स्नात्व्यादयश्चेति [पा० ७, १, ४९] निपातः । किंभूतं सोमं चमूसुतं चम्वामधिषवणचर्मणि सुतमभिषुतम् सोमपानं कृत्वातिहर्षवशात्त्वमासि कम्पितवानित्यर्थः ॥ हे ग्रह ! त्वमुपयामगृहीतोऽसि ओजसे बलवते इन्द्राय त्वां गृह्णामि । सादयति एष ते योनिः ओजस इन्द्राय सादयामि ॥ भक्षणमन्त्रः । हे इन्द्र ! हे ओजिष्ठ ! ओजो बलमस्यास्तीत्योजस्वी । मायेत्यादि [पा० ५, २, १२१] विनिप्रत्ययः अत्यन्तमोजस्वी [illegible]

अतिशायने तमबिष्ठनाविति [पा० ५, ३, ५५] इष्ठन्प्रत्ययः। विन्मतोर्लुगिति [पा० ५, ३, ६५] इष्ठनि परे विनिलोपः टिलोपश्च तत्सम्बोधनमोजिष्ठ अतिबलयुक्त। त्वं यथा देवेष्वोजिष्ठोऽसि एवं मनुष्येषु मध्येऽहमोजिष्ठोऽतिबलो भूयासम् ॥ ३९ ॥

अदृश्रमस्य केतवो वि रश्मयो जनाँ २॥ अनु। भ्राजन्तो अग्नयो यथा। उपयामगृहीतोऽसि सूर्याय त्वा भ्राजाय। एष ते योनिः सूर्याय त्वा भ्राजाय। सूर्य भ्राजिष्ठ भ्राजिष्ठस्त्वं देवेष्वसि भ्राजिष्ठोऽहं मनुष्येषु भूयासम् ॥४०॥

तृतीयोऽतिग्राह्यमन्त्रः। सूर्यदेवत्या गायत्री प्रस्कण्वदृष्टा यजुरन्ता। दृशेर्लुङि इरितो वेति [पा० ३, १, ५७] च्लेरङादेशे ऋदृशोऽङि गुण इति [पा० ७, ४, १६] उत्तमैकवचने अदर्शमिति प्राप्ते बौडो रुड्डेर्विभाषा बहुलं छन्दसीति [पा० ७, १, ६—८] इत्येकत्तरस्य मिवादेशस्यामो रुडागमो धातोर्गुणाभावश्छान्दसः अदृश्रमिति रूपम् कर्मणि लङि प्रथमपुरुषबहुवचनस्थाने द्रष्टव्यमदृश्यन्तेत्यर्थः। वीत्युपसर्गोऽदृश्रमित्यनेन सम्बध्यते। केतुरिति प्रज्ञानामसु [निघ० ३, ९, १] पठितम्। अस्य सूर्यस्य केतवः प्रज्ञाहेतवः सर्वपदार्थज्ञानकृतो रश्मयः किरणा जनाननु सर्वप्राणिनोऽनुगता वि अदृश्रम् विशेषेणादृश्यन्त सूर्यकराः सर्वजनानुगता व्यापका दृश्यन्त इत्यर्थः। तत्र दृष्टान्तः भ्राजन्तो ज्वलन्तोऽग्नयो वह्नयो यथा जनानुगता दृश्यन्ते तद्वत्। हे ग्रह! त्वमुपयामेन गृहीतोऽसि भ्राजते दीप्यतेऽसौ भ्राजस्तस्मै

सूर्य्याय त्वा ग्रह्णामि। सादयति एष ते योनिः दीप्ताय सूर्य्याय त्वां सादयामि॥
अत्रस्य भ्राजो भ्राजिष्ठः हे भ्राजिष्ठ अतिदीप्त हे सूर्य्य! त्वं यथा देवेषु भ्राजिष्ठोऽसि तथाऽहमपि मनुष्येषु भ्राजिष्ठोऽसि दीप्तिमान् भूयासम्॥ ४०॥

इति द्वादशाहः सम्पूर्णः॥

उदु त्यं जातवेदसं देवं वहन्ति केतवः। दृशे विश्वाय सूर्य्यम्। उपयामगृहीतोऽसि सूर्य्याय त्वा भ्राजाय। एष ते योनिः सूर्य्याय त्वा भ्राजाय॥ ४१॥

का० [१२, २, ११] उदु त्यमिति ग्रहग्रहणमिति। गवामयनाख्यस्य संवत्सरसत्रस्य विषुवन्नामके मध्यमेऽहनि सौर्यपशूपालम्भादूर्ध्वमतिग्राह्यग्रहणं कार्य्यम्॥ सौरी गायत्री देवदृष्टा पुनर्व्याख्यायते [७ अध्या० ४१ क०] त्यं तं प्रसिद्धं जातवेदस जातानां प्रजानां ज्ञातारं जातप्रज्ञं वा देवं देवनशीलं सूर्य्यं केतवः प्रज्ञाहेतवः किरणा उ अश्वा उद्वहन्ति उदयाचलादुद्गमयन्ति। किमर्थं विश्वाय। षष्ठ्यर्थे चतुर्थी। विश्वस्य दृशे दर्शनाय सर्वं जगद्द्रष्टुमित्यर्थः। उपयाम एष ते व्याख्याते॥ ४१॥

आजिघ्र कलशं मह्या त्वा विशन्त्विन्दवः। पुनरूर्जा निवर्त्तस्व सा नः सहस्रं धुक्ष्वोरुधारा पयस्वती पुनर्माविशताद्रयिः॥ ४२॥

का० [१२, ४, १८] हविर्धानाग्नीध्रयोरन्तरे ... यमेनामाघ्रापयत्याजिघ्रेति। गर्गत्रिरात्रादावक्षीने

गोमइस्म दक्षिणास्ति तत्र सहस्रसंख्यापूरणी रोहिणी धेनुस्तां हविर्धानाग्नीध्रयोर्मध्यस्थां द्रोणकलशमाघ्रापयेत्। गोदेवत्या महापङ्क्तिः कुसुरुविन्दुदृष्टा षष्टाक्षरषट्पादा। महीति गोनाम [निघ॰ २, ११, ५]। हे महि! हे धेनो! त्वं कलशं द्रोणकलशाख्यं पात्रमाजिघ्र आभिमुख्येन घ्राणं कुरु। किञ्च हे धेनो! इन्दवः सोमाः त्वा त्वामाविशन्तु द्रोणकलशस्थाः सोमास्त्वां प्रविशन्तु। किञ्च ऊर्जा विशिष्टरसेन पयोभूतेन सह पुनः अस्मान् प्रति निवर्त्तस्व। या त्वमेवं मया स्तुता सा त्वं नोऽस्माकं सहस्रं धुक्ष्व सहस्रमक्षयं धनं देहि यद्वा गवां सहस्रं यदस्माभिर्दत्तं तत्तोऽस्मभ्यं धुक्ष्व पुनर्देहि दुहतिर्दानार्थः। किञ्च त्वत्प्रसादादुरुधारा बहुपयोयुक्ता पयस्वती धेनुर्मां मां पुनराविशतात् आगच्छत्वित्यर्थः। तथा रयिः धनमपि मा मामाविशतात् ॥ ४२ ॥

इडे रन्ते हव्ये काम्ये चन्द्रे ज्योतेऽदिते सरस्वति महि विश्रुति। एता ते अघ्न्ये नामानि देवेभ्यो मा सुकृतं ब्रूतात् ॥ ४३ ॥

का॰ [१२, ४, २०] इडे रन्त इति दक्षिणेऽस्याः कर्णे यजमानो जपतीति। पूर्वोक्ताया धेनोर्दक्षिणकर्णे यजमानो जपेत्। गोदेवत्या प्रस्तारपङ्क्तिः कुसुरुविन्दुदृष्टा यस्या आद्यौ पादौ द्वादशार्णौ अन्त्यावष्टार्णौ सा प्रस्तारपङ्क्तिः। इड्यते स्तूयते इति इडा मनोर्दुहिता तत्तुल्या। रमयतीति रन्ता। ह्वयते यद्दुग्धं यज्ञेष्विति हव्या ह्वयते आह्वयते सर्वैरिति वा हव्या। काम्यत इति काम्या मनुष्याणां ह्येतासु कामाः प्रविष्टा इति श्रुतेः। चन्दयत्याह्लादयतीति चन्द्रा। द्युत -दीप्तौ द्योतयति प्रकाशयतीति ज्योता दकारस्य जः। अदितिरदीनान-

वस्त्विक्रता। सरस्वती सरतीति सरः चौरं तद्वती सर दकनाम। सर्तेरिति [निरु० ८, २६] यास्कोक्तेः। उदक-शब्देनात्र चौरमुच्यते। मही महती। विविधं श्रूयते स्तूयत इति विश्रुतिः। न हन्तुं योग्या अघ्न्या अहन्तव्या। तासां सम्बोधनानि हे धेनो! एवम्भूते ते तव एता एतानि अतिशयगुणयुक्तानि नामानि एतैर्नामभिरभिहिता सती देवेभ्यः सुकृतं सुष्ठु करोतीति सुकृत् तं सुकृतं शोभनकर्म-कारिणं मां त्वं ब्रूतात् ब्रूहि वद अयं यजमानः पुण्यकर्तेति देवेभ्यो वदेत्यर्थः॥ ४३॥

वि न॑ इन्द्र॒ मृधो॑ जहि नी॒चा य॑च्छ पृत-न्य॒तः। हो अ॒स्माँ २॥ अ॑भि॒दास॑त्यध॑रं गमया॒ तमः॑। उ॒प॒या॒मगृ॑हीतो॒ऽसीन्द्रा॑य त्वा वि॒मृधे॑। ए॒ष ते॒ योनि॒रिन्द्रा॑य त्वा वि॒मृधे॑॥ ४४॥

का० [१३, २, १७] यहं गृह्णाति वि न इन्द्र वाचस्पतिं विश्वकर्मन्निति वेति। गवामयनस्योपान्त्ये महाव्रतेऽहनि प्राजापत्यपशूपालम्भादूर्ध्वमैन्द्रग्रहग्रहणे मन्त्रद्वयम्॥ तत्राद्यः। इन्द्रदेवत्यानुष्टुप् शासदृष्टा। हे इन्द्र! नोऽस्माकं मृधः शत्रून् संग्रामान् वा विजहि विशेषेण नाशय। किञ्च पृतन्यतः नीचा यच्छ। पृतनां संग्राम सेनां वा इच्छन्ति ते पृ..

दस्यु उपक्षये। उपक्षयति तं मनुसधरं निकृष्टं तमो नरकं गमय प्रापय संहितायां दीर्घः ॥ हे ग्रह ! त्वमुपयामेन गृहीतोऽसि विशिष्टो मृत् संग्रामो यस्य तस्मै विमृधे विशिष्ट-संग्रामवते इन्द्राय त्वां गृह्णामि। सादयति एष तव योनिः विमृदगुणविशिष्टायेन्द्राय त्वां सादयामि ॥ ४४ ॥

वाचस्पतिं विश्वकर्माणमूतये मनोजुवं वाजे अद्या हुवेम। स नो विश्वानि हवनानि जोषद्विश्वशम्भूरवसे साधुकर्मा ॥ उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा विश्वकर्मणे। एष ते योनिरिन्द्राय त्वा विश्वकर्मणे ॥ ४५ ॥

अथ द्वितीयः। विश्वकर्मदेवता त्रिष्टुप् शासदृष्टा ईदृग मिन्द्रं वाजे महाव्रतीयलक्षणान्नविषये अद्यास्मिन् दिने वयं हुवेम आह्वयाम किमर्थमूतये अवनाय रक्षणाय। किम्भूतं विश्वकर्माणं विश्वानि समस्तानि जगदुत्पत्त्यादीनि कर्माणि यस्य तम्। तथा वाचस्पतिं वाचां पालयितारं वाचोऽधिपतिं तस्मादाहुरिन्द्रो वागिति श्रुतेः। तथा मनोजुवं जूरिति जवनाम मनसो जूरिव जव इव जवो यस्य स मनोजूस्तम्। स ईदृश इन्द्रो नोऽस्माकं विश्वानि सर्वाणि हवनानि आह्वानानि अवसेऽन्नायावसम्बन्धे रक्षणाय वा जोषत् जुषताम् प्रसादाह्वानं साधु मान्विति सेवताम्। लेटोऽडाटावित्य-डागमे [पा० ३, ४, ८४] इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ८७] तिप इलोपे जोषदिति रूपम्। किम्भूतः सः विश्वशम्भूः विश्वस्य शं सुखं भवत्यस्मादिति विश्वशम्भूः साधुकर्मा शोभनकर्मकर्त्ता ॥ हे ग्रह ! उपयामगृहीतोऽसि विश्व-

कर्मणे सर्वकर्त्रे इन्द्राय त्वां गृह्णामि। सादयति एष ते योनिः विश्वकर्मणे इन्द्राय त्वां सादयामि ॥ ४५ ॥

विश्वकर्मन् हविषा वर्धनेन त्रातारमिन्द्रमकृणोरवध्यम्। तस्मै विशः समनमन्त पूर्वीरयमुग्रो विहव्यो यथासत्। उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा विश्वकर्मणे। एष ते योनिरिन्द्राय त्वा विश्वकर्मणे ॥ ४६ ॥

तृतीयो मन्त्रविकल्पः। इन्द्रविश्वकर्मदेवत्या त्रिष्टुप् शासदृष्टा। हे विश्वकर्मन्! वर्धनेन वर्धमानेन वर्धयित्रा वा हविषा त्वमिन्द्रं त्रातारं जगतो रक्षकमवध्यं हन्तुमशक्यमप्रतिभटं चाकृणोः कृतवानसि। तस्मै तादृशायेन्द्राय पूर्वीर्विशः प्रजाः पूर्वं वसिष्ठादयो मनुष्याः समनमन्त सम्यङ् नताः यथा पञ्चम्यर्थे थाल्प्रत्ययः यथा यतः कारणात् अयमिन्द्रः उग्र उद्गूर्णवज्रो विहव्यो विविधेषु कार्येषु आह्वयत इति विहव्यश्च असदभूत् तस्माद्विशस्तस्मै नता इत्यर्थः। विश्वकर्मन्! त्वदवि.सामर्थ्यादिन्द्रस्यायं प्रभाव इति भावः ॥ उपयाम एष ते इति व्याख्याते ॥ ४६ ॥

उपयामगृहीतोऽस्यग्नये त्वा गायत्रच्छन्दसं गृह्णामि। इन्द्राय त्वा त्रिष्टुप्छन्दसं गृह्णामि। विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यो जगच्छन्दसं गृह्णामि। अनुष्टुप्तेऽभिगरः ॥ ४७ ॥

का० [१२, ५, १३—१५] अदाभ्यं गृह्णात्यभिनिग्राभ्याः पात्रे तस्मिंस्तूष्णीं त्रीनंशूनवधायाग्नये त्वा

गायत्रच्छन्दसमिति प्रतिमन्त्रमुपयामः सर्वत्राविशेषादिति। यस्मिन्नौदुम्बरे पात्रे अंशुर्गृहीतस्तस्मिन् होटचमसस्था निग्राभ्यामंशा अप आनीय, तस्मिंस्तस्त्र: सोमलता: प्रक्षिप्याग्नये त्वेत्यादिभिर्मन्त्रैः क्रमेणादाभ्यं ग्रहं गृह्णाति मन्त्रैः सोमलताप्रक्षेपो वेति केचित् उपयामगृहीतोऽसीत्येतन्निष्वपि मन्त्रेष्वादावनुषञ्जनीयं सर्वशेषत्वादाम्नानस्येति. सूत्रार्थः ॥ तत्र प्रथमो मन्त्रः। अदाभ्यदेवत्यानि त्रीणि यजूंषि देवदृष्टानि। हे सोम! त्वमुपयामेन ग्रहेण गृहीतोऽसि हे ग्रह! गायत्री छन्दो यस्य ग्रहस्य तं गायत्रीच्छन्दसं त्वामग्नयेऽग्निप्रीत्यर्थं गृह्णामि ॥ द्वितीयो मन्त्रः। उपयामेन गृहीतोऽसि हे ग्रह! त्रिष्टुप् छन्दो यस्य तादृशं त्वामिन्द्राय गृह्णामि ॥ तृतीयो मन्त्रः। उपयाम० जगती छन्दो यस्य तादृशं त्वां हे ग्रह! विश्वेभ्यो देवेभ्योऽर्थाय गृह्णामि। एवं सवनदेवताभ्यो वारत्रयं ग्रहणम् ॥ का० [१२, ५, १०] पञ्चदृश इत्युक्ते । एन मन्त्र पठेत्। अदाभ्यदेवत्यं देवदृष्टम्। एवं स्वच्छन्दसं सोमं गृहीत्वाथ तमाह हे सोम! अनुष्टुप् छन्दस्त्वं तवाभिगर. अभिष्टव इत्यर्थः। गृ स्तुतौ यद्वा ऊर्ध्वं सवनेभ्यस्त्वदानुष्टुभामिति श्रुतेः [११.५, ८, ७] ॥ ४७ ॥

त्रेशीनां त्वा पत्मन्नाधूनोमि कुकूननानां त्वा पत्मन्नाधूनोमि भन्दनानां त्वा पत्मन्नाधूनोमि मदिन्तमानां त्वा पत्मन्नाधूनोमि मधुन्तमानां त्वा पत्मन्नाधूनोमि शुक्रं त्वा शुक्र आधूनोम्यह्नो रूपे सूर्य्यस्य रश्मिषु ॥ ४८ ॥

का० [१२, ५, १०] धूनोत्यरणिर्मोनां त्वेति गच्छ-

आहवनीयमिति । आहवनीयसमीपं
ग्रहस्थानि जलानि धारयेत् ॥ एतदादीनि विश्वेषां देवाना-
मित्यन्तानि [५० कं०] सोमदेवत्यानि देवदृष्टानि । हे सोम !
श्येनीनाम् व्रजतो मेघस्योदरे प्रेरते ता श्येन्यो मेघोदरस्था
आपस्तासां पतनम् पतने निमित्ते दृष्टिनिष्पत्त्यर्थं त्वा त्वामा-
धूनोमि कम्पयामि । कुकूननानाम् । कुङ् शब्दे अत्यर्थं
कुवन्त्यः शब्दं कुर्वाणा नमन्ति प्रह्वीभवन्तीति कुकूनना
मेघस्था आपस्तासां पतने त्वां कम्पयामि। भन्दनानाम् । भदि
कल्याणे सुखे च भन्दन्तीति भन्दनाः कल्याणकारिण्यः
सुखयित्र्यो वा मेघ्या आपः अन्यत् पूर्ववत् । मदिन्तमानाम्
मादयन्तीति मदिन्यः अत्यर्थं मदिन्यो मदिन्तमाः तमपि
पुंवद्भावः नलोपः प्रातिपदिकान्तस्येति [पा० ८, २, ७]
नलोपः नादुघस्येति [पा० ८, २, १७] छान्दसो नुडागमः ।
अत्यन्तं तर्पयन्त्यो मेघ्या आपः । मधुन्तमानाम् अत्यन्तं
मधुस्वादोपेता मधुन्तमाः एवंविधानामपां पतने त्वां धूनोमि ।
किञ्च शुक्रं शुक्रमक्लिष्टकर्माणं त्वां शुक्रे शुद्धे अक्लिष्टकर्मणि
निमित्ते त्वामाधूनोमि । किञ्च अह्नो दिव-
सस्य रूपे सूर्यस्य रश्मिषु हे सोम ! त्वामाधूनोमि ॥ ४८ ॥

ककुभꣳ रूपं वृषभस्य रोचते बृहच्छुक्रः
शुक्रस्य पुरोगाः सोमः सोमस्य पुरोगाः । यत्ते
सोमादाभ्यं नाम जागृवि तस्मै त्वा गृह्णामि ॥
तस्मै ते सोम सोमाय स्वाहा ॥ ४९ ॥

हे सोम ! वृषभस्य श्रेष्ठस्य तव ककुभं महत् आदित्य-

लक्षणं रूपं रोचते दीप्यते ककुभमिति महन्नामसु पठितम् [निघ० ३, ३, १८] बृहत् महान् शुक्रः शुद्ध आदित्यः शुक्रस्य शुद्धस्य सोमस्य तव पुरोगाः पुरोगामी। सोम एव सोमस्य पुरोगाः पुरोगामी भवितुमर्हति। हे सोम! ते त्वदीयमदाभ्यमनुपहिंसितं जागृवि जागरणशीलं यन्नामास्ति तस्मै त्वां गृह्णामि॥ का० [१२, ५, १०] तस्मै त इति जुहोतीति। अदाभ्यं जुहोति। सौम्यम् हे सोम! तस्मै तादृशाय ते तुभ्यं स्वाहा सुहुतमस्तु तत्सोममेवैतत्सोमाय जुहोतीति श्रुतेः [११, ५, ८, ११] ॥ ४८ ॥

उशिक्त्वं दे॑व सोमाग्नेः प्रि॒यं पाथोऽपी॑हि। व॒शी त्वं दे॑व सोमेन्द्र॑स्य प्रि॒यं पाथोऽपी॑हि। अ॒स्मत्स॑खा त्वं दे॑व सोम॒ विश्वे॑षां दे॒वानां॑ प्रि॒यं पाथोऽपी॑हि ॥ ५० ॥

का० [१२, ५, १८] अंशून् सोमे निदधात्युशिक्त्वमिति प्रतिमन्त्रमिति मन्त्रत्रयेणोलूखलस्थानंशून् सोमे क्षिपेत्। तत्राद्यः। हे देव! दीप्यमान हे सोम! उशिक् कामयमानस्त्वमग्नेः प्रियं पाथोऽन्नमपीहि अपिगच्छ॥ द्वितीयः। हे देव सोम! वशी कान्तस्त्वमिन्द्रस्य प्रियमन्नं प्राप्नुहि॥ अथ तृतीयो मन्त्रः। हे देव सोम! अस्मत्सखा अस्माकं मित्रभूतस्त्वं विश्वेषां देवानां प्रियमभिरुचितमन्नं प्राप्नुहि अग्निर्वै प्रातःसवनमिन्द्रो माध्यन्दिनं सवनं विश्वे देवास्तृतीयं सवनमिति श्रुतेः सवनदेवेभ्योऽर्पणम् ॥ ५० ॥

इ॒ह रति॑रि॒ह र॑मध्वमि॒ह धृति॑रि॒ह स्वधृ॑तिः स्वाहा॑। उ॒प॒सृ॒जन्ध॒रुणं॑ मा॒त्रे ध॒रुणो॑ मा॒तर॑

धयन्। रायस्पोषमस्मासु दीधरत्॥ ५१॥

अथ मन्त्रोत्थानमन्त्रा देवदृष्टाः॥ का० [१२, ४, १०] शालाद्वार्येऽन्वारब्धेष्विह रतिरिति जुहोतीति। सर्वेषु दीक्षितेष्वध्वर्युस्पृष्टेष्विदानीन्तनगार्हपत्ये घृतं जुहुयात्॥ पञ्चदैवतं यजुः। हे गावः! युष्मदीया रतिः रमणमिह यजमानेष्वस्तु इहैव यूयं रमध्व युष्माकमिह यजमानेषु धृतिः मन्तोषोऽस्तु स्वधृतिः स्वकीयानामपि धृतिरिहैवास्तु स्वाहा सुहुतमस्तु। का० [१२, ४, ११] अपरासुपसृजन्निति। शालाद्वार्य एव द्वितीयाहुतिः॥ उष्णिक् आद्यावष्टाक्षरो तृतीयो द्वादशार्णः सोष्णिक्। धारयतीति धरुणोऽग्निरस्मासु रायस्पोष रायो धनस्य पशुपुत्रसुवर्णादे पुष्टिं दीधरत् धारयतु धारयतेर्लुङि रूपमडभाव आर्ष। किम्भूतो धरुणः मात्रे धरुणम्। षष्ठ्यर्थे चतुर्थी। मातुः पृथिव्या धारयितारमग्निमुपसृजन् समीप प्रापयन् तथा मातरं पृथिवी धयन् पिबन् तत्रोत्पन्न हविर्भक्षयन्नित्यर्थः। स्वाहेति होमार्थ॥ ५१॥

सुत्रस्य ऋद्धिरस्युगन्म ज्योतिरमृता अभूम। दिवं पृथिव्या अध्यारुहामाविदाम देवान्त्स्वर्ज्योतिः॥ ५२॥

का० [१२, ४, १२] सत्रस्यर्द्धिं गायन्ति सत्रस्य ऋद्धिरिति। सर्वे दीक्षिता उत्तरद्वविर्धानापरकूवरीमालभ्य सत्रर्धिसंज्ञकं साम गायन्ति॥ बृहती यजमानानामात्मस्तुतिः सप्तैकादशनवार्णपादा। हे साम! सत्रस्य ऋद्धिः समृद्धिरूपमसि अतो वयं यजमाना ज्योतिरादित्यरूपमगन्म

मामाः ततः पश्चात् अमरणधर्मा अभूम भूताः पृथिव्याः सकाशादिमं द्युलोकमध्यारुहाम अध्यारूढाः द्युलोकारूढाः ततो देवानिन्द्रादीनविदाम जानीमः पश्याम इत्यर्थः। वेत्तेर्व्यत्ययेन तुदादित्वे लङि रूपम् ज्योतिर्ज्योतीरूपं स्वः स्वर्गं चाविदाम ॥ ५२ ॥

युवं तमिन्द्रापर्वता पुरोयुधा यो नः पृतन्यादप तन्तमिद्धतं वज्रेण तन्तमिद्धतम्। दूरे चत्ताय छन्त्सद्गहनं यदिनक्षत्। अस्माकं शत्रून् परि शूर विश्वतो दर्मा दर्षीष्ट विश्वतः। भूर्भुवः स्वः सुप्रजाः प्रजाभिः स्याम सुवीरा वीरैः सुपोषाः पोषैः ॥ ५३ ॥

का० [१२, ४, १४] युवं तमिति दक्षिणस्याधोऽक्षं प्राञ्चो निःक्रामन्तीति। सर्वे यजमाना दक्षिणहविर्धानाक्षाधोमार्गेण प्राञ्चुखाः निःसरन्ति। इन्द्रदेवत्यात्वष्टिरयसानवयोपेता पट्पदाश्चरत्वात् इयमा आर्थ्यार्धर्च इन्द्रपर्वतदेवत्यः। हे पुरोयुधा पुरोयुधौ! पुरोऽग्रे युध्येते तौ पुरोयुधौ इगुपधेति [पा० ३, १, १३५]-कप्रत्ययः शत्रूणां पुरतो युद्धस्य कर्तारौ हे इन्द्रापर्वता हे इन्द्रपर्वतौ! युवं युवां तं शत्रुमपहतं विनाशयतम् आदरे वीप्सा तं-तम् इदेवार्थे तं तमेव शत्रुमपहतं तत्तत्समानमेव सर्वमपि शत्रुं विनाशयतम् तत्रापि विशेषतो वज्रेण वज्राख्येनायुधेन तं-तमित् तं-तमेव शत्रुं विनाशयतम्। तदा वीप्साश्रवणाद्यदोऽपि वीप्सा यो यः शत्रुर्नोऽस्मान् पृतन्यात् पृतनां सेनां कुर्यात् योधयेदित्यर्थः॥ इदानीमिन्द्रः प्रत्यक्षो वचस्य कर्तृत्वं चोद्यते हे शूर इन्द्र! त्वदीयो

स्वाहेत्यस्यांयतुस्त्रिंशद्धोमान् जुहोति घर्मदुघो गोर्मरणे तत्स्थाने उदग्धस्थाः स्थितायाः पत्नीशालापूर्वभागे प्राग्वस्था वा पुच्छादृचिषोऽस्यनि परमेष्ठिने स्वाहेति चतुस्त्रिंशतमाज्याहुतीर्हुत्वा तां दोहयेत् सान्नीस्थस्य स्र कूपस्य वा पृषदाज्यस्य वा भ्रंशे एके आचार्याः परमेष्ठ्यादीन् जुह्वतीति सूत्रार्थः। परमेष्ठ्यादयो देवा यज्ञस्य शरीराणि तस्मात्तत्तदवस्थायां होमे यज्ञविच्छिन्नः प्रतिसंहितो भवति। तथा च श्रुतिः [१२, ४, १, १—२] सोमो वै राजा यज्ञः प्रजापतिस्तस्यैतास्तन्वो या एता देवता या एता आहुतीर्जुहोति स यथज्ञस्यार्त्त्यां तत्रति देवतां मन्येत तामनुसमीक्ष्य जुहुयाद्यदि दीक्षोपसत्स्वाहवनीये यदि प्रसुत आग्नीध्रे विचा एतद्यज्ञस्य पर्व स्रंसते यद्धलति सा यैव तर्हि तत्र देवता भवति तयैवैतद्देवतया यज्ञं भिषज्यति तया देवतया यज्ञं प्रतिसन्दधातीति॥ अथ मन्त्रार्थः। आध्यायादृमिष्ठ ऋषिः। यदा सोमो यजमानेनाभिधीतः सङ्कल्पितो भवति मनसाभिध्यातस्तदा परमेष्ठी भवति। अथमर्थः। मनसा ध्यातः सोमो यदि नोपनमेत् तदा परमेष्ठिने स्वाहेति जुहुयादिति। तथा च श्रुतिः [१२, ४, १, ३] स यद्येनं मनसाभिध्यातो यज्ञो नोपनमेत् परमेष्ठिने स्वाहेति जुहुयात्परमेष्ठी हि स तर्हि भवत्यप पाप्मानएं हत उपैनं यज्ञो नमतीति। वाचि व्याहृतायां सोमेन यक्ष्ये इति वचस्युच्चारिते सति सोमः प्रजापतिनामकी भवति तदा प्रायश्चित्तापत्तौ प्रजापतये स्वाहेति जुहुयादित्यर्थः। यदा सोमः अच्छाभिमुख्येन दृतः प्राप्तस्तदा अन्धो भवति। सोमं प्रति गतौ किञ्चिन्निमित्तं चेत्तदा अन्धसे स्वाहेति जुहुयात्॥ सन्नां सोमस्य सभक्तौ सत्यां सोमः सावित्रनामको भवति तदा प्रायश्चित्तापत्तौ सवित्रे स्वाहेति जुहु-

घोरेण दुग्धेन श्रीयते मिश्रीक्रियत इति श्रीरश्रीः तदा एव सोमो भवति तदापि शुक्राय स्वा० ॥ सोमो मन्थी भवति तदा मन्थिने स्वा० ॥ ५७ ॥

विश्वे॑ दे॒वाश्च॑म॒सेषून्नी॑तः । असु॒र्होमा॒योद्य॑तः । रु॒द्रो हू॒यमा॑नः । वातो॒ऽभ्यावृ॑त्तः । नृ॒चक्षाः॒ प्रति॑ख्यातः । भ॒क्षो भ॒क्ष्यमा॑णः । पि॒तरो॑ नाराश॒ꣳसाः स॒न्नः ॥ ५८ ॥

चमसेषु ग्रहपात्रेषून्नीतो गृहीतः सोमो विश्वदेवसंज्ञो भवति तदा विश्वेभ्यो देवेभ्य स्वाहेति जुहुयात् ॥ होमार्थमुद्यतः सोमोऽसुसंज्ञो भवति तदा असवे स्वा० । हूयमानः सोमो रुद्रो भवति तदा रुद्राय स्वा० । अभ्यावृत्तः सोमशेषीभूतः सदः प्रति भक्षणार्थमानीतः सोमो वातो भवति तदा वाताय स्वा० ॥ प्रतिख्यातः भक्षय पश्यस्वेत्यादिना भक्षणार्थं पृष्टः सोमो नृचक्षा भवति नॄन् मनुष्यान् चष्टे शुभाशुभकारिणः पश्यतीति नृचक्षाः तदा नृचक्षसे स्वा० । भक्ष्यमाणः पीयमानः सोमो भक्षो भवति तदा भक्षाय स्वा० । भक्षयित्वा सन्नः खरेषु सादितः सोमो नाराशंसाः पितरो भवन्ति नरो यत्रासीना शंसन्तीति नराशंसो यज्ञस्तत्र स्थिता योग्या वा नाराशंसा नाराशंसगुणविशिष्टाः पितरः तदा निमित्तापन्नेभ्यो पितृभ्यो नाराशंसेभ्यः स्वा० ॥ ५८ ॥

सिन्धु॑रवभृ॒थायोद्य॑तः । स॒मु॒द्रोऽभ्यवह्रि॒यमा॑णः । स॒लि॒लः प्रप्लु॑तः । ययो॒रोज॑सा स्कभि॒ता रजा॑ꣳसि वी॒र्ये॑भिर्वी॒रत॑मा शवि॑ष्ठा । या पत्ये॑ते

अप्रतीता सहोभिर्विष्णू अगन् वरुणा पूर्वहूतौ ॥ ५९ ॥

अवभृथार्थमुद्यतः सोमः सिन्धुर्भवति तदा सिन्धवे स्वाहेति जुहुयात् । जलमभिमुखं नीयमानः सोमः समुद्रो भवति तदा समुद्राय स्वा० ॥ प्रप्लुतोऽप्सु निमग्नः सोमः सलिलो भवति तदा प्रायश्चित्तार्थं सलिलाय स्वा० ॥ एताभिर्यज्ञाहुतिभिर्यज्ञः चिकित्सितः प्रतिसंहितश्च भवतीत्यर्थः । तथा च श्रुतिः [१२, ५, १, ३७] ता वा एतास्त्रयस्त्रिंशतमाज्याहुतीर्जुहोति त्रयस्त्रिंशद्वै देवाः प्रजापतिस्त्रयस्त्रिंश एतद्वु सर्वदेवैर्यज्ञं भिषज्यति सर्वदेवैर्यज्ञं प्रतिसन्दधातीति ॥ का० [२५, २, ८] ययोरोजसेति चोदकेनोपसिञ्चेदिति । अभिमर्शनेन विकल्पः । स्कन्नं रसरूपं सोमं जलेन सिञ्चेत् कालाहुतिहोम वाचन च स्कन्नेति ज्ञेयम् ॥ विष्णुवरुणदेवत्या त्रिष्टुप् । पूर्वार्धे यच्छब्दोपादानात्तच्छब्दाध्याहारः तौ विष्णू तौ वरुणा वरुणौ । एकत्र विष्णुशब्दस्यैकशेषोऽन्यत्र वरुणशब्दस्य । तुल्यकार्यत्वादुभावपि विष्णू उभावपि वरुणौ कर्मभूतौ प्रति अगन् गतं स्कन्नं यज्ञसाधनमिति शेषः । कदा पूर्वहूतौ पूर्वस्मिन्नाह्वाने यावत्प्रधानं हूयते तावदेव विष्णुं वरुणं च प्रति स्कन्नं हविर्गतमित्यर्थः । विशेषणं वा पूर्वं हूयेते तौ पूर्वहूतौ विष्णुवरुणौ प्रति हविरगन्निति सम्बन्धः । तौ कौ ययोर्विष्णुवरुणयोरोजसा बलेन रजांसि लोकाः स्कभिता स्तभितानि । लोका रजांस्युच्यन्त इति यास्कः [निरु० ४, १९] स्कम्नोतिः स्तम्भनार्थः । किञ्च या यौ विष्णुवरुणौ पत्यते ईशाते ऐश्वर्यं कुरुतः जगतामीश्वरावित्यर्थः । पत ऐश्वर्ये दिवादिरात्मनेपदी यद्वा,

यात् । अथ यदि सातः किञ्चिदापद्येत सवित्रे स्वाहेति यादिति श्रुते [१२ ५, १, ६] । दीक्षायां सत्यां सोमो कर्मेत्युच्यते तदा विश्वकर्मणे स्वाहेति जुहुयात् ॥ यः क्रीयतेऽनया सा सोमक्रयणी गौस्तस्यामानीतायां सोमः पूषा भवति । तदा निमित्ते पूष्णे स्वाहेति जुहुयात् ॥ ५४ ॥

इन्द्र॑श्च म॒रुत॑श्च क्र॒याया॒पोत्थि॑तः । असु॑रः प॒ण्यमा॑नः । मि॒त्रः क्री॒तः । विष्णुः॑ शिपिवि॒ष्ट ऊ॒रावास॑न्नः । विष्णु॑र्न॒रन्धि॑षः प्रो॒ह्यमा॑णः ॥ ५५ ॥

क्रयाय द्रव्यदानेनात्मसात्करणायोपोत्थितः उपस्थापितः सोम इन्द्रा मरुत्नामकश्च भवति तदा इन्द्राय मरुद्भ्यश्च स्वाहेति जु० । क्रीयमाणः सोमोऽसुरो भवति असुराय स्वाहेति तदा जु० । यजमानेन क्रीत. सोमो मित्रो भवति तदा मित्राय स्वाहेति जु० ॥ ऊरौ यजमानोत्सङ्गे आसन्नः स्थितः सोम शिपिविष्टो विष्णुर्भवति । शिपिषु प्राणिषु यज्ञेषु वा विष्टः प्रविष्ट एतद्गुणको विष्णुरित्यर्थः । तदा ... सा विष्णवे शिपिविष्टाय स्वाहेति जु० ॥ प्रोह्यमाणः शकटेन

अ॒ग्निरा॑ग्नी॒ध्रे । इन्द्रो॑ ह॒वि॒र्धाने॑ । अथ॑र्वोपाव॒क्रि॒यमा॑णः ॥ ५६ ॥

शकटादागतोऽवरूढः सोमनामको भवति तदा सोमाय स्वाहेति जुहुयात् । आसन्द्यां मञ्चिकायामुपविष्टः सोमो वरुणो भवति तदा वरुणाय स्वाहेति जु० । आग्नीध्रे वर्त्तमानः सोमोऽग्निर्भवति तदाग्नये स्वाहेति जु० । हविर्धाने वर्त्तमानः सोम इन्द्रो भवति तदेन्द्राय स्वाहेति जु० । हृदे त्वा मनसे त्वेति मन्त्रेण [३० अध्या० १८] कण्डनार्थमुपावक्रियमाणः आनीयमानः सोमोऽथर्वनामको भवति तदाथर्वणे स्वाहेति जु० ॥ ५६ ॥

विश्वे॑ दे॒वा अ॒ᳪशु॒षु॒ न्यु॑प्तः । विष्णु॑राप्री॒त॒पा आ॑प्या॒य्यमा॑नः । य॒मः सू॒यमा॑नः । विष्णु॑ः स॒म्भ्रि॒यमा॑णः । वा॒युः पू॒यमा॑नः । शु॒क्रः पू॒तः । शु॒क्रः क्षी॑र॒श्रीः । म॒न्थी स॑क्तु॒श्रीः ॥ ५७ ॥

अंशुषु सोमखण्डेषु न्युप्तः कण्डनं कृत्वारोपितः सोमो विश्वदेवनामको भवति तदा विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहेति जुहुयात् ॥ अᳪशुरᳪशुष्ट इत्यादिमन्त्रेण [५ अध्या० ७ क०] आप्याय्यमानः वर्ध्यमानः सोम आप्रीतपा विष्णुर्भवति । आ समन्तात् प्रीतान् स्वस्मिन् प्रीतिमतो भक्तान् पाति रक्षतीत्याप्रीतपाः तद्गुणविशिष्टः । तदा विष्णवे आप्रीतपाय स्वाहेति जु० ॥ अभिषूयमाणः सोमो यमो भवति तदा यमाय स्वा० ॥ सम्यग्भ्रियमाणः पुष्यमाणः सोमो विष्णुर्भवति तदा विष्णवे स्वा० ॥ दशापवित्रेण पूयमानः सोमो वायुर्भवति तदा वायवे स्वा० ॥ पूतः सोमः शुक्रो भवति तदा शुक्राय स्वा० ।

पत्नीते परसैन्येषु श्येनाविव पततः। किम्भूतौ सर्वैर्वीरतमा अत्यन्तं वीरौ। तथा शविष्ठा। शव इति नाम [निघ० २, ९, ३] अत्यन्तं बलवन्तौ अतिशयबलिनौ शविष्ठौ विन्मतोर्लुगिति [पा० ५, ३, ६५] विन्प्रत्यये लुप्ते टिलोपे शविष्ठाविति रूपम्। तथा सहोभिर्बलैरप्रतीता अप्रतिगतौ न केनापि सम्मुखं गन्तुं शक्यौ अनभ्ययोध्यावित्यर्थः न प्रतीयेते तावप्रतीतौ। एवंविधौ विष्णुवरुणौ प्रति स्वाहा हविर्गतमित्यर्थः॥ ५९॥

दे॒वान् दिव॑मगन् य॒ज्ञस्ततो॑ मा॒ द्रवि॑णमष्टु मनु॒ष्याऩ॒न्तरि॑क्षमगन् य॒ज्ञस्ततो॑ मा॒ द्रवि॑णमष्टु पि॒तॄन् पृ॑थि॒वीम॑गन् य॒ज्ञस्ततो॑ मा॒ द्रवि॑णमष्टु यं कं च॑ लो॒कमग॑न् य॒ज्ञस्ततो॑ मे भ॒द्रम॑भूत् ॥ ६० ॥

का० [२५, २, ८] देवान् दिवमिति सोमे। सोमे स्कन्ने देवान् दिवमित्यभिमर्शनम्॥ अत्यष्टिर्यज्ञदेवत्या यजमानाशीः। अयं यज्ञो देवान् वाय्वादीन् प्राप्य दिवं द्युलोकमगन् अगच्छत् ततो द्युलोकस्थाद् यज्ञात् द्रविणं विशिष्टभोगसाधनरूपं धनं यज्ञफलभूतं मा मामष्टु व्याप्नोतु अश्नोतेः पदविकरणयोर्व्यत्ययः। अनेन सुकृतिनामारोहक्रममभिधायेदानीमवरोहक्रममाह। ततो द्युलोकादवरोहणकाले यज्ञो मनुष्यान् मनुष्यलोकमागच्छन् अन्तरिक्षलोकमगन् गतः तत्र स्थितात् यज्ञात् द्रविणं यज्ञफलं मामष्टु व्याप्नोतु। दक्षिणायने गमनागमनमाह अयं यज्ञो धूमादिमार्गेण पितॄन् प्राप्य पृथिवीं भूलोक

मगन् तव स्थिताद् यज्ञाद् द्रविणं मामष्टु व्याप्नोतु। किं बहुना यं कञ्च यं कमपि लोकं यज्ञोऽगन् गतस्तस्माद् यज्ञात् मे मम भद्रं कल्याणमभूद् भूयादिति यजमानेनाशास्यते ॥ ६० ॥

चतु॑स्त्रिꣳशत्तन्त॑वो॒ ये वि॑तत्नि॒रे य इ॒मं य॒ज्ञꣳ स्व॒धया॒ दद॑न्ते। तेषां॑ छि॒न्नꣳ सम्वे॒तद्द॑धामि॒ स्वाहा॑ घ॒र्मो अप्ये॑तु दे॒वान् ॥ ६१ ॥

घर्मदेवत्या यज्ञस्त्रिष्टुब् वा द्वाचत्वारिंशदक्षरत्वात्। कात्यायनेनास्या विनियोगो नोक्तः। महावीरभेदे घृतहोमः शाखान्तरे। तन्वन्ति प्रायश्चित्तमनेन यज्ञं विस्तारयन्तीति तन्तवो देवाश्चतुस्त्रिंशत्संख्याका ये परमेष्ठ्यादय इमं यज्ञं वितत्निरे वितेनिरे वितन्वन्ति तनोतेर्लिटि तङि प्रथमबहुवचने लिटि धातोरनभ्यासस्येति [पा॰ ६, १, ८] द्वित्वे तनिपत्योश्छन्दसीत्युपधालोपे [पा॰ ६, ४, ९९] तत्निरे इति रूपम्। ये चेमं यज्ञं स्वधयान्नेन ददन्ते धारयन्ति दद दानधारणयोः तेषां यज्ञं वितन्वतां देवानां यत् छिन्नं तदेतत् अहं सन्दधामि। उकारः पादपूरणः। स्वाहा सुहुतमस्तु अनेन घृतहोमेन महावीरः संहितो भवत्वित्यर्थः। घर्मो महावीरः संहिता सन् देवानप्येतु देवान् प्रति गच्छतु ॥ ६१ ॥

य॒ज्ञस्य॒ दोहो॒ वित॑तः पुरु॒त्रा सो अ॑ष्ट॒धा दिव॑म॒न्वात॑तान। स य॑ज्ञ धुक्ष्व॒ महि॑ मे प्र॒जाया॑ꣳ रा॒यस्पोषं॒ विश्व॒माय॑रशीय॒ स्वाहा॑ ॥ ६२ ॥

का॰ [२५, ६, ७] सोमेज्योपपाते चैकैकां यथाकालꣳ

हुत्वा यज्ञस्य दोह इति वाचयतीति। सोमयागे यज्ञाङ्ग विनाशे परमेष्ठ्यादिचतुस्त्रिंशदाहुतीनां मध्ये यथाकालमथ यदि पवमान इत्यादिसूत्रोक्ते [१०, ५, १ १०] काले एकैकामाहुतिं हुत्वा यजमानं वाचयेत॥ यज्ञदेवत्या त्रिष्टुप् पूर्वार्धं परोऽक्षो द्वितीय प्रत्यक्षोऽतो यच्छब्दाध्याहारे सा योजना। हे यज्ञ! स त्वं मे मम प्रजायां सन्ततौ महि महिमानं धुक्ष्व क्षर देहीत्यर्थ। यद्वा महि महान्तं पूर्वोक्त दोहं धुक्ष्व अहं च त्वत्प्रसादाद्रायो धनस्य पोषं पुष्टिं विश्व सर्वमायुर्यशोयं व्याप्नुयाम। स कः यस्य यज्ञस्य यजनीयस्य तव दोहः आहुतिपरिणामः स प्रसिद्धो यज्ञफलरूपः पुरुत्रा बहुधा विततः प्रसृतः सन् द्विरष्टधा विभज्यमानो द्युलोकमन्वाततान व्याप भूमिमन्तरिक्षं च व्याप्य स्वर्गं व्यापेत्यर्थः। ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तो भूतग्रामो यज्ञपरिणाम इति भावः॥ ६२॥

आपवस्व हिरण्यवदश्ववत्सोम वीरवत्।
वाजं गोमन्तमाभर स्वाहा॥ ६३॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायामष्टमोऽध्यायः॥ ८॥

का० [२५, ६, ८] आपवस्व हिरण्यवदित्युद्गातृहोमो धाव्यारोहणे यूपस्येति। पशौ सोमे च यूपस्य काकारोहणे उद्गात्रा होमः कार्यः॥ सोमदेवत्या गायत्री कश्यपदृष्टा। हे सोम! त्वमापवस्व आगच्छ तत्र क्रियाविशेषणानि कथं हिरण्यवत् कनकयुक्तमश्ववदश्वयुक्तं वीरवत् वीरयुक्तं यथा तथा प्रवर्तस्व। स्वर्णाश्ववीरान्मह्यं देहीत्यर्थः। किञ्च हे सोम!

गोमन्तं धेनुयुक्तं वाजमन्नमाभर आहर अन्नं धेनूंश्च देहीत्यर्थः। स्वाहा सुहुतमस्तु हृयद्वोर्भिस्कन्दसीति [पा० ८, २, ३२ वा० १] भकारः ॥ ६३ ॥

प्रायश्चित्तानि समाप्तानि ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
ग्रहग्रहाग्निमित्तान्तोऽष्टमोऽध्यायः समीरितः ॥ ८ ॥

नवमोऽध्यायः।

देव सवितः प्रसुव यज्ञं प्रसुव यज्ञपतिं भगाय। दिव्यो गन्धर्वः केतपूः केतं नः पुनातु वाचस्पतिर्वाजं नः स्वदतु स्वाहा ॥ १ ॥

चतुर्थाध्यायमारभ्याष्टमान्तमध्यायपञ्चकं अग्निष्टोममन्त्रास्तदीयप्रासङ्गिका मन्त्राश्चोक्ताः। नवमेऽध्याये वाजपेयमन्त्रा उच्यन्ते चतुस्त्रिंशत्कण्डिकापर्यन्तम्। तेषां बृहस्पतीन्द्रावृषी। तत्र का० [१४, १, ११] देव सवितरिति जुहोति यजत्यादिष्विति। वाजपेयाङ्गभूतानां यजतीनां दीक्षणीयाप्रायणीयादीनामादिषु सकृद्‌गृहीतमाज्यं जुहोति। सवितृदेवत्या त्रिष्टुप्। हे सवितः सर्वस्य प्रेरकान्तर्यामिन्। हे देव दीप्यमान! यज्ञं वाजपेयलक्षणं यागं प्रसुव अभ्यनुजानीहि प्रवर्तयेत्यर्थः। यज्ञपतिं यजमानं भगाय भजनीयायानुष्ठानरूपायैश्वर्याय प्रसुव प्रेरय। एवं मण्डलाधिष्ठातारं पुरुषमुक्त्वेदानीं मण्डलं प्रत्याह त्वत्प्रसादाद्दिवि भवो दिव्यो गन्धर्वो गवां रश्मीनां धारयिता केतपूः केतशब्देनान्नमुच्यते केतमन्नं पुना-

तीति केतपू अन्नस्य पावयिता सूर्यमण्डलरूपो देवो केतमन्न पुनातु शोधयतु । किञ्च त्वत्प्रसादाद्वाचस्पतिः प्रजापतिर्नोऽस्माकं वाजमन्नं हविर्लक्षणं स्वदतु आस्वादयतु स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ १ ॥

ध्रुवसदं त्वा नृषदं मनःसदम् । उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णामि । एष ते योनिरिन्द्राय त्वा जुष्टतमम् ॥ अप्सुषदं त्वा घृतसदं व्योमसदम् । उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णामि । एष ते योनिरिन्द्राय त्वा जुष्टतमम् ॥ पृथिविसदं त्वान्तरिक्षसदं दिविसदं देवसदं नाकसदम् । उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णामि । एष ते योनिरिन्द्राय त्वा जुष्टतमम् ॥ २ ॥

का० [१४, १, २६, २, १] प्रातःसवनेऽतिग्राह्यान् गृहीत्वा षोडशिनं पञ्च चैन्द्रान् ध्रुवसदमिति प्रतिमन्त्रमिति । प्रातःसवन आग्रयणानन्तरं त्रीनतिग्राह्यानादाय षोडशिनं चादाय पञ्चेन्द्रदेवत्यान् ग्रहान् गृह्णीयात् । त्रीणि यजूंषीन्द्रदेवत्यानि । हे सोम ! त्वम् उपयामगृहीतोऽसि उपयामो ग्रहस्तेन गृहीतोऽसि । इन्द्राय जुष्टं प्रियं त्वा त्वां गृह्णामि किम्भूतं त्वां ध्रुवसदं ध्रुवे स्थिरेऽस्मिन् लोके सीदतीति ध्रुवसत्तम् नृषु मनुष्येषु सीदतीति नृषत्तम् मनसि सीदतीति मनःसत्तम् । सोमाहुतिपरिणामभूतो रस एषु लोकेष्वावर्तमानः सोमाध्यासा उच्यते । सादयति हे ग्रह ! एष खरप्रदेशस्तव स्थानम् । इन्द्राय प्रियतमं त्वा प्राद-

यामीति शेषः ॥ अथ द्वितीयम्। अप्सु पदमुदकमदं छूते सीदतीति व्योम्नि अन्तरिक्षे सीदतीति। शेषो व्याख्यातः ॥ अथ तृतीयम्। पृथिव्यामन्तरिक्षे दिवि स्वर्गे देवेषु नास्ति अकं दुःखं यस्मिन् तस्मिन्नाके सुखान्विते स्वर्गविशेषे सीदतीति तादृशम्। शेषस्तु ॥ २ ॥

अपाꣳ रसमुद्वयसꣳ सूर्ये सन्तꣳ समाहितम्। अपाꣳ रसस्य यो रसस्तं वो गृह्णाम्युत्तमम् ॥ उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णामि। एष ते योनिरिन्द्राय त्वा जुष्टतमम् ॥ ३ ॥

अथ चतुर्थम्। रसदेवत्यानुष्टुप् सूर्ये समाहितं समारोपितं स्थापितं सन्तमपामुदकानां रसं सारं वायुमहं गृह्णामि एष वा अपाꣳ रसो योऽयं पवत इति श्रुतेः [५, १, २, ६]। किम्भूतं रसमुद्वयसमुद्गतं वयोऽन्नं यस्माद्वायोः स उद्वयास्तम् वायुनैव धान्यानि निष्पद्यन्ते। किञ्च अपां रसस्य वायोर्यो रसः सारः प्रजापतिर्हिरण्यगर्भः स हि यज्ञलोककालाग्निवायुसूर्यर्ग्यजुःसामादिवपुः हे देवाः। वो युष्मदर्थं तं प्रजापतिमहं गृह्णामि किम्भूतमुत्तममुत्कृष्टतमम्। वःशब्दोऽनर्थको वा सोमरूपेण वायुं तदभिमानिनं प्रजापतिं च गृह्णामीत्यर्थः। उपयामेति व्याख्यातम्। एष ॥ इति सादनम् ॥ ३ ॥

ग्रहा ऊर्जाहुतयो व्यन्तो विप्राय मतिम्
तेषां विशिप्रियाणां वोऽहमिषमूर्जꣳ समग्रभम् ॥

उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णामि । एष ते योनिरिन्द्राय त्वा जुष्टतमम् । सम्पृचौ स्थः सं मा भद्रेण पृङ्क्तम् । विपृचौ स्थो वि मा पाप्मना पृङ्क्तम् ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमम् । ग्रहदेवत्यानुष्टुप् । हे ग्रहास्तेषां वो युष्माकं सम्बन्धिनमिषमन्नमूर्जं रसं चाहं समग्रभं समग्रहं सम्यग्गृह्णामि । किम्भूतानां विशिप्रियाणाम् शिप्रे हनू नासिके वा इह तु हनू शिप्रयोर्हन्वोः कर्म शिप्रियं हनुचलनम् विगतं शिप्रियं येषु ग्रहेषु ते विशिप्रियाः सम्यगभिषुताः सुपूताश्च तत्र हि हन्वोर्व्यापारो नास्ति सुपेयत्वात् । तेषां केषां ये यूयमूर्जाहुतयः ऊर्जमन्नरसमाह्वयन्ति ये यैर्वा ते ऊर्जाहुतयः । तथा विप्राय मेधाविने इन्द्राय मतिं विशिष्टबुद्धिं व्यन्तः जानन्तो गमयन्तो वा वीत्यस्य गतिकर्मणो धातोः शत्रप्रत्यये रूपम् ॥ उपयाम० एष ते इति व्याख्याते ॥ का० [१४, २, ७] ऊपर्युपर्यन्यमध्वर्युर्धारयत्यधोऽधो नेष्टा सम्पृचाविति । अध्वर्युः सोमग्रहमन्योपरि धारयति नेष्टा सुराग्रहमचाधस्तात् सहैव धारणं मन्त्रपाठश्च ॥ ग्रहदेवते यजुषी । हे सोमसुराग्रहौ ! यौ युवां सम्पृचौ स्थः सम्पृक्तौ भवथः । पृची सम्पर्के क्विप् । तौ युवां मा मां भद्रेण भन्दनीयेन कल्याणेन सम्पृङ्क्तं संसृजतं संयोजयतम् ॥ का० [१४, २, ८] विपृचाविल्याहरत इति । अध्वर्युनेष्टारौ स्वं स्वं ग्रहं स्वसमीपमानयतः । हे ग्रहौ ! यतो युवां विपृचौ वियुक्तौ स्थः ततो मा मां पाप्मना विपृङ्क्तं वियोजयतम् ॥ ४ ॥

इन्द्रस्य वज्रोऽसि वाजसास्त्वयायं वाजꣳ

सेत्। वाजस्य नु प्रसवे मातरं महीमदितिं नाम वचसा करामहे। यस्यामिदं विश्वं भुवनमाविवेश तस्यां नो देवः सविता धर्म साविषत् ॥ ५ ॥

का० [१४, ३, १] मरुत्वतीयान्त इन्द्रस्य वज्र इति रथावहरणमिति ॥ महामरुत्वतीयान्ते माहेन्द्रात् पूर्वं रथवाहनात्स्थकटाद्रथमवतारयति ॥ रथदेवत्यं यजुः। हे रथ! त्वमिन्द्रस्य वज्रोऽसि। इन्द्रेण यदा वृत्राय वज्रं प्रहृतं तत्त्रिधा जातं तस्यैको भागो रथ इतीन्द्रो ह यत्र वृत्राय वज्रं प्रजहारेत्यादिश्रुत्या [१, २, ४, १] उक्तम्। किम्भूतस्त्वं वाजसाः वाजमन्नं सनोति ददातीति वाजसाः षणु दाने विट्प्रत्ययः विड्वनोरनुनासिकस्यादित्याकारः [पा० ६, ४, ४१]। किञ्च अयं यजमानस्त्वया वज्रीभूतेन सहायेन वाजमन्नं सेत् सनोतेः सिनोतेर्वा रूपम् अन्नं सनुयात्सम्भजेत् यद्वा सिनुयाद्बध्नीयात् बह्वन्नवान् भूयादित्यर्थः ॥ का० [१४, ३, २] चात्वालमावर्त्तयति वाजस्येति धूर्गृहीतमिति। अवतारितं रथं धुरि गृहीत्वा चात्वालाद्दक्षिणेनानीय वेद्यां स्थापयेत् ॥ पृथिवीदेवत्यातिजगती अन्त्यः पादः सवितृदेवत्यः। नु एवार्थे। वाजस्यान्नस्य प्रसवेऽनुज्ञायामिव वर्त्तमाना वयं यां भूमिं नाम प्रसिद्धं यथा तथा वचसा वेदवाक्येन एवंविधामनुकूलां करामहे स्तुवन्तः कुर्महे वा करोतेः अपि रूपम्। किम्भूतां भूमिं मातरं जगन्निर्मात्रीं महीं महतीं महनीयां वा अदितिमदीनामखण्डितां वा। किञ्च इदं विश्वं भुवनं सर्वं भूतजातं यस्यां भूमावाविवेश आविष्टम्। सविता देवस्तस्यां

भूमावेव नोऽस्माकं धर्मं धारणमवस्थानं साविषत् प्रसुवतां प्रेरयतु । षू प्रेरणे इति धातोर्णिजन्तस्य लेटि साविषदिति रूपम् सिब्बहुलं लेटि [पा० ३, १, ३४] लेटोऽडाटौ [पा० ३, ४, ९४] इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९७] सूत्रैः ॥ ५ ॥

अप्स्वन्तरमृतमप्सु भेषजमपामुत प्रशस्तिष्वश्वा भवत वाजिनः । देवीरापो यो व ऊर्मिः प्रतूर्तिः ककुन्मान्वाजसास्तेनायं वाजं सेत् ॥६॥

का० [१४, ३, ३-५] अश्वान् प्रोक्षत्यपोऽवनीयमानान् स्नातान्वागतानप्स्वन्तरिति देवीराप इति वा समुच्चयो वेति । स्नानार्थमपो नीयमानान् स्नात्वागतान्वाश्वानप्स्वन्तरिति देवीराप इति मन्त्रेण वोभाभ्यां वा प्रोक्षेत् ॥ अश्वदेवत्याव-सानरहिता पुरउष्णिक् यस्याः पाद आद्यो द्वादशाक्षरो द्वावष्टाक्षरौ । अप्सु उदकेषु अन्तर्मध्ये अमृतमवस्थित-मप्सु भेषजमारोग्यपुष्टिकरमौषधं चावस्थितम् । हे अश्वा: ! यूयं तदमृतभेषजयुतास्वप्सु वाजिनोऽजवन्तो भवत उतापि च अपां प्रशस्तिषु प्रशस्तेषु भागेषु यूयं भवत ॥ द्वितीय. प्रोक्ष-णमन्त्रः अश्वदेवत्यं यजु.। हे देवी. देव्यो दीप्यमाना आपः ! वो युष्माकं य ऊर्मि. कल्लोलस्तेन सिक्तोऽयमश्वो वाजमन्नं सेत् मनुयात् अश्नीयाद्वा । किंभूत ऊर्मिः प्रतूर्ति. प्रकृष्टा तूर्तिर्वेगो यस्य प्रत्वरणशील. । तथा ककुन्मान् ककुच्छब्देन वृषभस्कन्ध उन्नतप्रदेश उच्यते सादृश्ये मतुप् तत्सामान्यादुदकनिचयैः संयुक्तो बहुलोदकसङ्घातवान् ककुन्मानित्युच्यते । तथा वाजसाः अन्नस्य दाता ॥ ६ ॥

वातो॑ वा॒ मनो॑ वा॒ गन्ध॒र्वाः स॒प्तवि॑ꣳशतिः । ते अग्रेऽश्व॑मयुञ्ज॒स्ते अ॑स्मिञ्ज॒वमाद॑धुः ॥ ७ ॥

का० [१४, ३, ६] दक्षिणं युनक्ति वातो वेति । दक्षिणमश्वं रथे योजयेत् ॥ अश्वदेवत्या उष्णिक् । वामन्दी समुच्चयार्थौ । वातो वायुर्मन इन्द्रियं सप्तविंशतिर्नक्षत्राणि गन्धर्वा गोर्भूमेर्धर्तारः ते वातादयोऽग्रे पूर्वमश्वमयुञ्जन् रथे योजितवन्तः ते च वातादयोऽस्मिन्नश्वे जवं वेगमादधुः स्थापितवन्तः ॥ ७ ॥

वात॑रꣳहा भव वाजिन् यु॒ज्यमा॑न॒ इन्द्र॑स्येव॒ दक्षि॑णः श्रि॒यैधि॑ । यु॒ञ्जन्तु॑ त्वा म॒रुतो॑ वि॒श्ववे॑दस॒ आ ते॒ त्वष्टा॑ प॒त्सु ज॒वं द॑धातु ॥ ८ ॥

का० [१४, ३, ७] उत्तरं वातरꣳहा इति । उत्तरमश्वं युनक्ति ॥ अश्वदेवत्या त्रिष्टुप् । हे वाजिन् वेगवन्नश्व ! युज्यमानः सन् त्वं वातरंहा वातवद्वेगयुक्तो भव वातस्येव रंहो यस्य । किञ्च दक्षिणो दक्षिणभागे स्थितस्त्वमिन्द्रस्याश्व इव श्रिया शोभया युक्त एधि भव । किञ्च विश्ववेदसः सर्वज्ञाः सर्वधना वा मरुतो हे अश्व ! त्वां युञ्जन्तु रथे नियोजयन्तु । किञ्च त्वष्टा देवः हे अश्व ! ते तव पत्सु पादेषु जवं वेगमादधातु स्थापयतु ॥ ८ ॥

ज॒वो यस्ते॑ वाजि॒न्निहि॑तो॒ गुहा॒ यः श्ये॒ने परी॑त्तो॒ अच॑रच्च॒ वाते॑ । तेन॑ नो वाजि॒न् बल॑वा॒न् बले॑न वाज॒जिच्च॒ भव॒ सम॑ने च पारयि॒ष्णुः ॥

वाजिनो वाजजितो वाजꣳ सरिष्यन्तो बृहस्प-
तेर्भागमवजिघ्रत ॥ ९ ॥

का० [१४, ३, ८] दक्षिणाप्रष्टि जवो यस्त इति। दक्षिणायां धुरि प्रकृष्टं देशमश्नुत इति दक्षिणाप्रष्टिस्तादृशं वतीयमश्वं युनक्ति ॥ अश्वदेवत्या जगती। हे वाजिन्नश्व! यस्तव जवो वेगः गुहा गुहायां हृदयप्रदेशे निहितोऽवस्थापितः। सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] गुहाशब्दात् ङेर्लुक्। श्येने श्येनाख्ये पक्षिणि यो जवः परीत्तः त्वयैव परिदत्तः सन् अचरत् चरति प्रवर्तते यश्च ते जवः परिदत्तः सन् वाते अचरत् वायौ चरति। परिपूर्वाद्दातेर्निष्ठायामच उपसर्गात्त इति [पा० ७, ४, ४७] तादेशे दस्तीति [पा० ६, ३, १२४] दादेशे तकारे परे इगन्तोपसर्गस्य दीर्घे परीत्त इति। हे वाजिन्! तेन त्रिविधेन बलेन वेगलक्षणेन बलवान् वेगवान् सन् नोऽस्माकं वाजजित् अन्नस्य जेता भव। च पुनः समने सङ्ग्रामे पारयिष्णुः पारयिता च भव पारप्रापको भव। पारतेर कर्मसमासावित्यस्माचुरादिणिजन्तात् णेश्छन्दसीति [पा० ३, २, १३७] इष्णुप्रत्ययः॥ का० [१४, ३, १०] बार्हस्पत्यमेनानाघ्रापयति वाजिन इति। बार्हस्पत्यं चरुमश्वानाघ्रापयेत्॥ अश्वदेवत्यं यजुः। वाजजितोऽन्नस्य जेतारः वाजमन्नं प्रति सरिष्यन्तो गमिष्यन्तो हे वाजिनो अश्वाः! यूयं बृहस्पतेर्भागं चरुमवजिघ्रत आघ्राणं कुरुत ॥ ९ ॥

देवस्याहꣳ सवितुः सवे सत्यसवसो बृह-
स्पतेरुत्तमं नाकꣳ रुहेयम्। देवस्याहꣳ सवितुः
सवे सत्यसवस इन्द्रस्योत्तमं नाकꣳ रुहेयम्।

दे॒वस्या॒हꣳ स॑वि॒तुः स॒वे स॒त्यप्र॑सवसो॒ बृह॒स्पते॑रुत्त॒मं नाक॑मरुहम्। दे॒वस्या॒हꣳ स॑वि॒तुः स॒वे स॒त्यप्र॑सव॒स इन्द्र॑स्योत्त॒मं नाक॑मरुहम् ॥ १० ॥

का० [१४, ३, १२] देवस्याहमिति ब्रह्मा रथचक्रमारोहत्युत्करे नाभिमात्रे स्थाणौ स्थितमिति। उत्करप्रदेशे निखातस्य नाभिमात्रकाष्ठस्याग्रे स्थितं रथचक्रं ब्रह्मारोहेत् ॥ ब्राह्मणकर्तृके वाजपेये त्रिष्टुब्लिङ्गदेवतम्। सत्यसवसः सत्याभ्यनुज्ञस्य सवितुर्देवस्य सवेऽनुज्ञायां वर्त्तमानोऽहं बृहस्पतेः सर्वन्विनमुत्तममुत्कृष्टं नाकं स्वर्गं रुहेयमारोहामि। क्षत्रियवाजपेये चक्रारोहमन्त्रः। तत्र इन्द्रस्य नाकं रुहेयमिति विशेषः ॥ का० [१४, ४, ८] आगतेषु ब्रह्मावरोहति देवस्याहमिति। यजमानादीनां सप्तदशरथेषु सप्तदशशरप्रक्षेपप्रदेशे निखातामौदुम्बरीं शाखां प्रदक्षिणीकृत्य देवयजनदेशमागतेषु सत्सु ब्रह्मा रथचक्रादवरोहति। विप्रयज्ञे पूर्वमन्त्रेण चात्रे उत्तरेण ॥ सत्यं प्रकृष्टं च सवो यस्येति सत्यप्रसवाः। अत्र प्रशब्दः प्रकर्षद्योतकः। अरुहमिति भूतकालः नाकमारूढवानस्मीत्यर्थः। शेषं पूर्ववत् ॥ १० ॥

बृह॑स्पते॒ वाजं॑ जय॒ बृह॒स्पत॑ये॒ वाचं॑ वदत॒ बृह॒स्पतिं॒ वाजं॑ जापयत। इन्द्र॒ वाजं॑ जयेन्द्रा॑य॒ वाचं॑ वद॒तेन्द्रं॒ वाजं॑ जापयत ॥ ११ ॥

का० [१४, ३, १५] बृहस्पते वाजमित्येकं दुन्दुभिमाहन्ति तूष्णीमितरानिति। अनुवेद्युच्छ्रितस्थाखारोपितसप्तदशदुन्दुभीनां मध्ये एकं मन्त्रेणाहन्ति षोडश तूष्णीम् ॥ यजुः विप्रयज्ञे मन्त्रः। हे दुन्दुभयः! यूयं बृहस्पतये इति वाचं वदत किम्

यत् हे बृहस्पते! त्वं वाजमन्नं जय। किञ्च हे देन्दुभयः! यूयमेव बृहस्पतिं वाजमन्नं जापयत बृहस्पतिनान्नजयं कारयतेत्यर्थः। जि जये इत्यस्य हेतुमण्णिचि क्रीङ्जीनां णाविति [पा० ६, १, ४८] धातोराकारे कृते अर्तिह्रीव्लीरीक्नूयी-क्ष्माय्यातां पुग्णाविति [पा० ७, ३, ३६] पुगागमे लोण्मध्यमबहुवचने जापयतेति रूपम्॥ चत्वयश्च दुन्दुभिवादनमन्त्र। हे दुन्दुभयः। यूयमिन्द्रायेति वाचं वदत यत् हे इन्द्र। त्वं वाजं जय। इन्द्रं वाजं यूयं जापयतेति पूर्ववत्॥ ११॥

ए॒षा व॒: सा स॒त्या सं॒वाग॑भूद्यया॒ बृह॒स्पतिं॒ वाज॒मजी॒जप॒ताजी॑जपत॒ बृह॒स्पतिं॒ वाजं॒ वन॑स्पतयो॒ विमु॑च्यध्वम्। ए॒षा व॒: सा स॒त्या सं॒वाग॑भूद्ययेन्द्रं॒ वाज॒मजी॑जप॒ताजी॑जप॒तेन्द्रं॒ वाजं॒ वन॑स्पतयो॒ विमु॑च्यध्वम्॥ १२॥

का [१४, ४, ९—१०] एषा व इति मन्त्राहतमवहरते तूष्णीमितरानिति। सप्तदशदुन्दुभीनां मध्ये मन्त्रवादितं मन्त्रेणावतारयति षोडश तूष्णीं स्थाणुभ्य॥ पूर्वौ मन्त्रौ विपर्यस्तौत्तरं चात्र। हे दुन्दुभयः। वो युष्माकमेषा वाक् सत्या समभूत् तथा जाता यया वाचा बृहस्पतिं वाजमजीजपत। पुनर्बृहस्पतिं वाजमजीजपत अभ्यासे भूयासमर्थं मन्यन्त इति [निरु० १०, ४२] यास्कोक्तेर्भूयानर्थो ग्राह्यः अत्यन्तं बृहस्पतिमन्नजयं कारितवन्तो यूयं यया वाचा सा सत्या जातेत्यर्थः। जयतेर्णिजन्तस्य लुङि मध्यमबहुवचनेऽजीजपतेति रूपम्। हे वनस्पतयो वनस्पतिविकारा दुन्दुभयः। यूयं विमु-

च्यध्वं कृतकृत्याः सन्तो विमोचनं कुरुत ॥ चावे यत्र उत्तरो मन्त्रः। यया वाचा इन्द्रं वाजमजीजपत सा सत्याभूदतो यूयं विमुच्यध्वं तुल्यम् ॥ १२ ॥

देवस्याहꣳ सवितुः सवे सत्यप्रसवसो बृहस्पतेर्वाजजितो वाजं जेषम्। वाजिनो वाजजितोऽध्वन स्कभ्नुवन्तो योजना मिमानाः काष्ठां गच्छत ॥ १३ ॥

का० [१४, ३, १८] देवस्याहमिति यजुर्युक्तमारोहति यजमानः। मन्त्रयुक्तं रथं यजमान आरोहेत् ॥ सत्यप्रसवसः सत्याभ्यनुज्ञस्य सवितुर्देवस्य सवेऽनुज्ञायां वर्तमानोऽहं वाजजितोऽन्नजेतुर्बृहस्पतेः सम्बन्धिनं वाजमन्नं जेषं जयेयं जयतेर्लेटि उत्तमैकवचने लेटोऽडाटावित्यडागमे [पा० ३, ४, ९४] सिब्बहुलं लेटीति [पा० ३, १, ३४] सिप्प्रत्यय इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९७] मिप इकारलोपे गुणे च जेषमिति रूपम्। यद्वा लुङि अडि उत्तमैकवचनेऽडभावे ॥ का० [१४ ३, २२] वाजिन इति वाचयतीति ॥ हे वाजिनोऽश्वाः ! यूयं काष्ठां गच्छत आज्यन्तं प्राप्य स उत्कर्षं गच्छतेत्यर्थः। आज्यन्तोऽपि काष्ठोच्यते। क्रान्त्वा स्थितो भवतीति [निरु० २, १८] यास्कोक्तेः। काष्ठोत्कर्षे स्थितौ दिशीत्यभिधानाच्च, [अमर० ३, ३, ४६]। किम्भूता यूयं वाजजितः अन्नस्य जेतारः। तथा अध्वनो मार्गान् स्कभ्नुवन्तः रुन्धन्तः शोभयन्तः स्वच्छस्वभावः। तथा योजना योजनानि मिमानाः अतिशीघ्रतया परिच्छिन्दन्तः ॥ १३ ॥

एष स्य वाजी क्षिपणिं तुरण्यति ग्रीवा-

वां बद्धो अपिकक्ष आसनि। क्रतुं दधिक्रा अनु सꣳसनिष्यदत्पथामङ्काꣳस्यन्वापनीफणत् स्वाहा॥ १४॥

का० [१४, ४, ३—४] एष स्य इति प्रत्यृचं जुहोत्यनुमन्त्रयते वेति। ऋग्द्वयेनाज्यं जुहोत्यश्वाननुमन्त्रयते वा। द्वे अश्वदेवत्ये जगत्यौ दधिक्रावदृष्टे। त्यच्छब्दस्तच्छब्दपर्यायश्छान्दसः स्यः एष वाजी सोऽयमश्वः क्षिपणिम्। क्षिप्यते प्रेर्यतेऽनया सा क्षिपणिस्तां कशां कशाघातमनु तुरण्यति तूर्णमध्वानमश्नुते। यद्वा क्षिपणिं तुरण्यति कशां त्वरयति कशायास्त्वरया शीघ्रं धावतीत्यर्थः। किम्भूतोऽश्वः ग्रीवायामपिकक्षे आसनि आस्ये च बद्धः तत्तदुचितरज्जुविशेषैः। पद्दन्न इत्यादिना [पा० ६, १, ६३] आस्यशब्दस्यासनादेशः सप्तम्याम्। ग्रीवायामुरोबन्धेन बद्धः। कक्षयोः समीपे अपिकक्ष पर्यायदेशस्तत्र सन्नाहरज्ज्वा बद्धः। आस्ये मुखे कविकया बद्धः। तथा दधिक्राः दधाति अश्ववारमिति दधिः आदृगमेति [पा० ३, २, १७१] किप्रत्ययः दधिः सन् क्रमतेऽध्वानमिति दधिक्राः विटि क्रमतेराकारः यद्वा दधीन् धारकान् मार्गावरोधानद्रिपाषाणगर्त्तकण्टकादीनप्यतिक्रामतीति दधिक्राः। तथा क्रतुं सादिनोऽभिप्रायमनु संसनिष्यदत् सम्यगनु सन्दधानः सादिसङ्कल्पानुसारेण गच्छन् दाधर्तिदर्धर्तीत्यादिना [पा० ७, ४, ६५] स्यन्दतेर्यङ्लुकि निपातोऽयम्। तथा पथां मार्गाणामङ्कांसि लक्षणानि कुटिलानि निम्नोन्नतानि अन्वापनिफणत् अतिशीघ्रं प्राप्नुवन् समत्वमापादयन्नित्यर्थः। अन्वाङ्पूर्वस्य फणतेर्गत्यर्थस्य

यङ्लुकि निपातः पूर्ववत्। एवंविधोऽश्वस्तुरण्यतीति सम्बन्धः। स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ १४ ॥

उत स्मा॑स्य द्रव॑तस्तुरण्य॒तः प॒र्णं न वेर॑नु॑-वाति प्रग॒र्धिनः॑। श्ये॒नस्ये॑व॒ ध्रज॑तो अ॒ङ्कसं॒ परि॑ दधि॒क्राव्ण॑: स॒होर्जा तरि॑त्रतः॒ स्वाहा॑ ॥ १५ ॥

उत स्म अपि च अस्याश्वस्य अङ्कसं शृङ्गारचिह्नं वस्त्रचामरादिकं परि सर्वस्मिन्नपि देहे वर्तमानं सत् अनुवाति गच्छन्तमश्वमनु उत्क्षिप्तत्वेन दृश्यमानं गच्छति। कस्य किमिव वेः पक्षिणः पर्णं न पक्ष इव यथा त्वरया गच्छतः पक्षिणः पक्ष उत्क्षिप्तो गच्छन्नवलोक्यते तथा धावतोऽश्वस्याङ्कस्वरूपं वस्त्रचामरादिकं विसृष्टमवलोक्यत इत्यर्थः। किम्भूतस्याश्वस्य द्रवतो गच्छतः तथा तुरण्यतस्त्वरयतः प्रगर्धिनः प्रगृध्यतीति प्रगर्धी अवधिं प्राप्तुं काङ्क्षतः। पक्षिमात्रस्य पर्णमङ्कसदृष्टान्तत्वेनाभिहितम् शीघ्रधावने श्येनदृष्टान्त उच्यते। श्येनस्येव ध्रजतो गच्छतो वेगेन ध्रज गतौ दधिक्राव्णः दधीन् क्रमते दधिक्रावा धारकपर्वताद्यतिक्रामिणः। अन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति [पा० ३, २, ७५] क्रमतेर्वनिपि विड्वनोरिति [पा० ६, ४, ४१] आकारः। ऊर्जा बलेन सह तरित्रतः *मार्गं सम्यं तरतः यङ्लुकि निपातोऽयम्।* स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ १५ ॥

शं नो॑ भवन्तु वा॒जिनो॒ हवे॑षु दे॒वता॑ता मि॒तद्र॑वः स्व॒र्काः। ज॒म्भय॒न्तोऽहिं॒ वृक॒ꣳ रक्षा॑ꣳसि॒ सने॑म्य॒स्मद्यु॑यव॒न्नमी॑वाः ॥ १६ ॥

का० [१४, ४, ५] उत्तरेण ऋचेन चेति। शं न इति ऋक्त्रयेणाज्यहोमोऽश्वाभिमन्त्रणं वा॥ अश्वदेवत्या विराड्वसिष्ठदृष्टा दशाक्षरचतुःपादा। देवानां कर्म देवतातिः सर्वदेवात्तातिल्लिति [पा० ४, ४, १४२] देवशब्दात् कर्मणि तातिल्प्रत्ययः। लितीति [पा० ६, १, १९३] प्रत्ययात् पूर्वस्य वकारस्योदात्तत्वम्। तस्य सप्तम्यां सुपां सुलुगित्यादिना [पा० ७, १, ३९] ङेराकारः। देवताता देवतातौ यज्ञे हवेषु आह्वानेषु सत्सु वाजिनोऽश्वा नोऽस्माकं शं सुखकरा भवन्तु। किम्भूताः मितद्रवः मितं परिमितं द्रवन्ति गच्छन्तीति मितद्रवः क्विपि तुगभावः आर्षः। स्वर्काः शोभनोऽर्को येषां ते सुवचः सुस्तना वा। तथा अहिं सर्पं वृकमरण्यश्वानं रक्षांसि राक्षसान् च जम्भयन्तो नाशयन्तः। किञ्च तेऽश्वा अस्मत्सकाशात्सनेमि चिप्रममीवा व्याधीन् युयवन् पृथक्कुर्वन्तु। यु पृथग्भावे अस्य छान्दसे लङि रूपम् गुणाडभावावार्षौ। सनेमीति पुराणनाम [निघ० ३, २७, ४] इह तु चिप्रवाचकः॥ १६॥

ते नो॒ अर्व॑न्तो हवन॒श्रुतो॒ हवं॒ विश्वे॑ शृ॒ण्वन्तु वा॒जिनो॑ मि॒तद्र॑वः। स॒ह॒स्र॒सा मे॒धसा॑ता सनि॒ष्यवो॑ म॒हो ये धनं॑ स॒मिथे॑षु जभ्रि॒रे॥ १७॥

अश्वदेवत्या जगती नाभानेदिष्ठदृष्टा। विश्वे सर्वे ते वाजिनोऽश्वा नोऽस्माकं हवमाह्वानं शृण्वन्तु। किम्भूताः अर्वन्तः ऋयुति कुटिलं गच्छन्तीत्यर्वन्तः। ऋ गताविस्मादर्वान्नप् अर्वणस्तसावनञ इति [पा० ६, ४, १२७] इति

न्तादेशे रूपम् । हवनश्रुतः हवनमाह्वानं शृण्वन्तीति हवनश्रुतः । मितद्रवः यजमाने चित्तानुकूल्येन परिमितगामिनः । सहस्रसाः सहस्रस्यानेकजनव्याप्तिक्षमस्य महतोऽश्वराशेः सनितारो दातारः । मेधसाता सनिष्यवः मेधो यज्ञः सन्यते सम्भज्यते यत्र सा मेधसातिर्यज्ञशाला डेडाकारः तस्यां सनिष्यवः सम्भक्तारः पूरयितारः । ते के येऽश्वाः समिथेषु सङ्ग्रामेषु महः महत् पूज्यं वा धनं जभ्रिरे जह्रिरे आहृतवन्तः ॥ १७ ॥

वाजे॑-वाजेऽवत वाजिनो नो धने॑षु विप्रा अमृता ऋतज्ञाः । अस्य मध्वः पिबत मादयध्वं तृप्ता यात प॒थिभि॑र्देव॒याने॑ः ॥ १८ ॥

अश्वदेवत्या त्रिष्टुब्वसिष्ठदृष्टा । हे वाजिनोऽश्वाः । वाजे-वाजे सर्वस्मिन्नन्ने उपस्थिते सति धनेषु चोपस्थितेषु सत्सु नोऽस्मानवत पालयत । किम्भूता यूयम् विप्रा मेधाविनः परिदृष्टकारिणः अमृता अमरणधर्माणः ऋतज्ञाः सत्यज्ञाः यज्ञज्ञा वा । किञ्च अस्य मध्वः पिबत कर्मणि षष्ठी इदं मधु धावनात् पूर्वं पश्चाच्चावघ्रायमाणं नैवारचरुलक्षणं मधुरं हविः पिबत पीत्वा च मादयध्वं हृष्टा भवत ततस्तृप्ताः सन्तो देवयानैर्देवाधिष्ठितैः पथिभिर्मार्गैर्यात गच्छत ॥ १८ ॥

आ मा वाजस्य प्रसवो ज॑गम्यादेमे द्यावा॑पृथिवी विश्वरूपे । आ मा गन्तां पितरा॑ मातरा॑ चा मा सोमो॑ अमृतत्वेन॑ गम्यात् ॥ वाजि॑नो वाजजितो वाज॑ꣳ ससृवाꣳसो बृह-

स्पते भागमवंजिघ्रत निमृजानाः॥ १९ ॥

का० [१४, ४, ११] अवरुह्य नैवारमालभते तीर्थे स्थितमा मा वाजस्येति। यजमानो रथादवतीर्य चात्वालोत्करान्तरे स्थितं नैवारं चरुं स्पृशति॥ प्रजापतिर्देवत्या त्रिष्टुब्यमिष्टदृष्टा। वाजस्यान्नस्य प्रसव उत्पत्तिर्मा मामाजगम्यात् आगच्छतु। गच्छतेर्व्यत्ययेन श्लादित्वे लिङि रूपम्। आ इमे विश्वरूपे सर्वरूपात्मिके इमे द्यावापृथिव्यौ मां प्रत्यागच्छेताम्। पितरा मातरा पितरामातरा च छन्दसीति [पा० ६, ३, ३३] द्विरूपैकशेषो निपात्यते। अस्मदीयः पिता माता च मा मां प्रति आगन्तामागच्छताम्। व्यत्ययेनादादित्वे लोटि रूपम्। सोमश्चामृतत्वेन सहितो मा मामागम्यात्। चतुर्थ्यर्थे तृतीया। अमृतत्वाय मम देवत्वजनने सोमो मा प्रत्यागच्छेत् लिङि रूपम्॥ का० [१४, ४, १२] यजुर्युक्तानाघ्रापयति वाजिन इति। मन्त्रेण युक्तानश्वान्नैवारचरुमाघ्रापयेत्॥ अश्वदेवत्यं यजुः। हे वाजिनोऽश्वाः! यूयं बृहस्पतेः सम्बन्धिनं भागं चरुमवजिघ्रत आघ्राणं कुरुत। किम्भूताः वाजजितः वाजस्यान्नस्य जेतारः। वाजमन्नं जेतुं सरद्याम सृतवन्तो गतवन्तः सर्ते क्वसुप्रत्यये रूपम्। निमृजानाः मृजूष शुद्धौ शानच्प्रत्यय. शोधयन्त. चरुमेन यजमानं वा पुनन्त इत्यर्थः॥ १९॥

आपये स्वाहा। स्वापये स्वाहा। अपिजाय स्वाहा। क्रतवे स्वाहा। वसवे स्वाहा। अहर्पतये स्वाहा। अह्ने मुग्धाय स्वाहा। मुग्धाय वैनꣳशिनाय स्वाहा। विनꣳशिन

आन्त्यायनाय स्वाहा। अन्त्याय भौवनाय स्वाहा। भुवनस्य पतये स्वाहा। अधिपतये स्वाहा॥ २०॥

का० [१४, ५, १] द्वादश स्रुवाहुतीर्जुहोत्यापये स्वाहेति प्रतिमन्त्रं वाचयति वेति। प्राजापत्यानि द्वादश यजूंषि। संवत्सराभिमानी प्रजापतिः स्तूयते तस्यैवैतानि नामानि। आप्नोतीत्यापिस्तस्मै सुहुतमस्तु। शोभनमाप्नोतीति स्वापिः तस्मै। अपि जायते पुनः पुनरुत्पद्यते इत्यपिजस्तस्मै स्वाहा। क्रतुः सङ्कल्पो भोगादिविषयो यज्ञो वा तस्मै। वसवे निवासहेतवे। अह्नां दिवसानां पतिरह्र्पतिस्तस्मै। अतश्चत्वारि नामान्युभयविशेषणविशिष्टानि। मुह वैचित्त्ये मुह्यतीति मुग्धस्तस्मै अह्ने दिवसाय। विनश्यन्तीति विनंशिनः विनाशशीलाः पदार्थाः। मस्जिनशोर्झलीति [पा० ७, १, ६०] छान्दसत्वादझल्यपि नुमागमः। विनंशिषु भवो वैनंशिनस्तस्मै। मुग्धाय मोहकाय स्वाहा। अन्ते भवमन्त्यमन्त्यं च तदयनं च, अन्त्यायनमन्त्यस्थानं तत्र भव आन्त्यायनस्तस्मै विनंशिने विनाशशीलाय स्वाहा। अन्ते भवोऽन्त्यः भुवने भवो भौवनस्तादुभयविशिष्टाय स्वाहा। भुवनस्य पतये जगतः पालयित्रे। अधिपतये सर्वलोकानां स्वामिने स्वाहा सुहुतमस्तु॥ २०॥

आयुर्यज्ञेन कल्पताम्। प्राणो यज्ञेन कल्पताम्। चक्षुर्यज्ञेन कल्पताम्। श्रोत्रं यज्ञेन कल्पताम्। पृष्ठं यज्ञेन कल्पताम्। यज्ञो यज्ञेन कल्पताम्। प्रजापतेः प्रजा अभूम। स्वर्देवा

अगन्म । अमृता अभूम ॥ २१ ॥

का० [१४, ५, २] षट्चोत्तराः। षट् आयुर्यज्ञेनेत्या- द्याश्रय्व्दान्जुहोति वाचयति वा ॥ प्राजापत्यानि षड्यजूंषि। मदीयमायुर्यज्ञेन वाजपेयाख्येन कल्पतां क्लृप्तं भवतु। मुख- नासिकाप्रभवः पञ्चवृत्तिकः प्राणवायुरप्यनेन यज्ञेन क्लृप्तो भवतु। चक्षुरिन्द्रियं यज्ञेन क्लृप्तं भवतु। श्रोत्रेन्द्रियं यज्ञेन क्लृप्तमस्तु। पृष्ठ रथन्तरादिकं शरीरस्य पृष्ठं वा यज्ञेन कल्प- ताम्। यज्ञेन मदीयेन वाजपेयाख्येन यज्ञो यज्ञाधिष्ठाता विष्णुः कल्पताम् ॥ का० [१४, ५, ६] प्रजापतेरित्यारोहत इति। पत्नीयजमानौ निश्रेण्या यूपमारोहतः ॥ यजमानदेवत्यानि त्रीणि यजूंषि। वय प्रजापतेः सम्बन्धिन्यः प्रजा अभूम अप- त्यानि जातानि ॥ का० [१४, ५, ७] स्वरिति गोधूम-माल- भत इति। गोधूमपिष्टनिर्मितं चषालं यजमानः स्पृशेत् ॥ हे देवाः! वयं स्वः स्वर्गमगन्म प्राप्ताः ॥ का० [१४, ५, ८] शिरसा यूपमुज्जिहीतेऽमृता इति। यूपादुर्ध्वं शिरः करोति ॥ वयममृता मरणधर्मरहिता अभूम सम्भूताः ॥ २१ ॥

अस्मे वो अस्त्विन्द्रियमस्मे नृम्णमुत क्रतु- रस्मे वर्चांᳪसि सन्तु वः। नमो मात्रे पृथिव्यै नमो मात्रे पृथिव्यै। इयं ते राट्। यन्तासि यमनो ध्रुवोऽसि धरुणः कृष्यै त्वा क्षेमाय त्वा रय्यै त्वा पोषाय त्वा ॥ २२ ॥

का० [१४, ५, ९] अस्मे व इति दिशो वीक्षत इति। यूपारूढ एव यजमानो दिशः पश्यति ॥ दिग्देवत्यम् हे दिशः! वो युष्मत्सम्बन्धि इन्द्रियं वीर्यमस्मे अस्मास्वस्तु। नृम्णं

धनं युष्मत्सम्बन्धि अस्मे अस्मास्वस्तु। उत अपि च क्रतुः कर्म युष्मत्सम्बन्धि अस्मासुअस्तु। वो युष्माकं वर्चांसि तेजांसि अस्मे अस्मासु सन्तु भवन्तु। अस्माकं सम्बन्धि युष्मत्सामर्थ्यमस्त्विति भावः॥ का० [१४, ५, १२] नमो मात्र इति भूमिमवेक्षत इति। यूपारूढ एव यजमानो भूमिं पश्यति॥ पृथिवीदेवत्यम्। मात्रे मातृरूपायै पृथिव्यै नमो नमस्कारोऽस्तु। अभ्यासे भूयांसमर्थं मन्यन्त इति [निरु० १०, ४२] द्विरुक्तिः॥ का० [१४, ५, १३] उत्तरवेदिमपरेणौदुम्बरीमासन्दीं वस्तचर्मणास्तृणातीयं त इति॥ आसन्दीदेवत्यम्। हे आसन्दि! ते तव इयं राट् इदं राज्यं राजनं राट् सम्पदादित्वाद्भावे स्त्रियां क्विप् अभिषिक्तासि त्वमिति भावः॥ का० [१४, ५, १४] सुन्वन्नस्यामुपवेशयति यन्तासीति। आसन्द्यां यजमानमुपवेशयेत्॥ जयमानदेवत्यम्। हे यजमान! त्वं यन्ता सर्वस्य नियन्तासि यमनः स्वयं संयमनकर्ता भवसि अनवच्छिन्नं तव यमनमिति भावः। तथा ध्रुवः स्थिरोऽसि धरुणो धारकोऽसि। कृष्यै कर्षणाय कृषिसिद्ध्यर्थं त्वा त्वामुपवेशयामीति सर्वत्र शेषः। क्षेमाय लब्धपरिपालनाय त्वामुप०। रय्यै धनाय त्वामुप०। पोषाय पशुपुत्रादिपुष्ट्यै त्वामुप०॥ २२॥

वाजस्येमं प्रसवः सुषुवेऽग्रे सोमꣳ राजानमोषधीष्वप्सु। ता अस्मभ्यं मधुमतीर्भवन्तु वयꣳ राष्ट्रे जागृयाम पुरोहिताः स्वाहा॥२३॥

का० [१४, ५, २१] स्रुवेण सम्भृताज्जुहोति वाजस्येममिति प्रतिमन्त्रमिति। औदुम्बरपात्रे एकीकृताद् दुग्धमिश्रान्नाद्द्विधान्यात् स्रुवेणाहवनीये सप्त मन्त्रैर्जुहोति॥ तिस्रस्त्रिष्टुभः

प्रजापतिर्देवता: । प्रसुतेऽसौ प्रसवः पचादित्वादच् वाज-स्यान्नस्य प्रसव उत्पादकः प्रजापतिः अग्रे सृष्ट्यादौ ओषधीषु अप्सु च वर्त्तमानमिमं सोमं वल्गुरूपं राजानं दीप्तिमन्तं पदार्थं सुषुवे उत्पादयामास ता इत्यम्भूताः सोमस्य जन-यित्र्य ओषधय आपश्चास्मभ्यमस्मदर्थं मधुमतीर्मधुमत्यो रसवत्यो माधुर्योपेता भवन्तु भोगयोग्या भवन्तु वयं च ताभि-रभिषिक्ता राष्ट्रे स्वकीये देशे जागृयाम अप्रमत्ता भवाम । पुरोहिताः यागानुष्ठानादौ पुरोगामिनः प्रधाना इत्यर्थः स्वाहा सुहुतमस्तु । २३ ॥

वाज॑स्ये॒मां प्र॑स॒वः शि॑श्रिये॒ दिव॑मि॒मा च॒ विश्वा॒ भुव॑नानि स॒म्राट् । अदि॑त्सन्तं दापयति प्रजा॒नन् स नो॑ र॒यिं सर्व॑वीरं॒ नि य॑च्छतु स्वाहा॑ ॥ २४ ॥

वाजस्यान्नस्य प्रसव उत्पादक ईश्वर इमां पृथिवीं दिवं द्युलोकं च इमा इमानि विश्वा विश्वानि सर्वाणि भुवनानि भूतजातानि च शिश्रिये आश्रितवान् स च सम्राट् सर्वेषां भुवनानां राजा भूत्वा अदित्सन्तं हविर्दातुमनिच्छन्तं मां प्रजानन् अवगच्छन् मदीयबुद्धिप्रेरणेन हविर्दापयति ततो नोऽस्मभ्यं सर्ववीरं सर्वैः पुत्रभृत्यादिभिर्युक्तं रयिं धनं नियच्छतु नियमनेन ददातु दाण् दाने पाघ्राध्मेत्यादिना [पा० ७, ३, ७८] यच्छादेशः । स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ २४ ॥

वाज॑स्य॒ नु प्र॑स॒व आ ब॑भूवे॒मा च॒ विश्वा॒ भुव॑नानि स॒र्वतः॑ । सने॑मि॒ राजा॒ परि॑याति

त्रि॒द्वान् प्र॒जां पुष्टिं॑ व॒र्धय॑मानो अ॒स्मे स्वाहा॑ ॥ २५ ॥

नु इति विश्वये वाजस्य प्रसवः प्रजापतिः इमा इमानि विश्वा विश्वानि सर्वाणि भुवनानि भूतानि सर्वतोऽवस्थितानि हिरण्यगर्भादिस्तम्बपर्यन्तानि आबभूव संभावितवाननुत्पादितवानित्यर्थः । सनेमीति पुराणनाम [निघ० ३, २७, ४] सनेमि चिरन्तनो राजा दीप्तः सन् परियाति सर्वतः स्वेच्छया गच्छति । किम्भूतः विद्वान् स्वाधिकारं जानन् तथा अस्मे अस्मासु प्रजां पुत्रादिसन्ततिं पुष्टिं धनपोषं च वर्धयमानः वर्धयन् स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ २५ ॥

सोम॑ᳪ राजा॑नमव॑से॒ऽग्निम॒न्वार॑भामहे । आ॒दि॒त्यान् विष्णु॑ᳪ सूर्यं॑ ब्र॒ह्माणं॑ च॒ बृह॒स्पति॑ᳪ स्वाहा॑ ॥ २६ ॥

तिस्रोऽनुष्टुभस्तापसदृष्टाः प्रथमा सोमाग्न्यादित्यविष्णुसूर्यब्रह्मबृहस्पतिदेवत्या । अवसे रक्षणार्थं तर्पणाय वा सोमं राजानमग्निं वैश्वानरमादित्यान् द्वादश विष्णुं सूर्यं ब्रह्माणं बृहस्पतिं चान्वारभामहे अन्वारम्भणमाह्वानं कुर्महे स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ २६ ॥

अ॒र्य॒मणं॒ बृह॒स्पति॒मिन्द्रं॒ दाना॑य चोदय । वाचं॒ विष्णु॑ᳪ सर॑स्वतीᳪ सवि॒तारं॑ च वा॒जिन॑ᳪ स्वाहा॑ ॥ २७ ॥

अर्यमबृहस्पतीन्द्रवाग्विष्णुसरस्वतीसवितृदेवत्या । हे ईश्वर ! त्वमर्यमादीन् देवान् दानाय धनप्रदानार्थं चोदय

प्रेरय बृहस्पतिमिन्द्रं देवेशं वाचं वागधिष्ठात्रीं सरस्वतीं विष्णुं सवितारं सर्वस्य प्रसवकर्त्तारं सूर्य्यम्। वाजिनमन्त्रवन्तमिति सर्वेषां विशेषणं वाजिनं देवाख्यं वा। स्वाहा सुहुतमस्तु॥ २७॥

अग्ने॒ अच्छा॑वदे॒ह नः॒ प्रति॑ नः सु॒मना॑ भव।
प्र नो॑ यच्छ सहस्रजि॒त्त्वꣳ हि ध॑न॒दा अ॑सि॒ स्वाहा॑॥ २८॥

अग्निदेवत्या। हे अग्ने! इहास्मिन् कर्मणि नोऽस्माकमच्छवद आभिमुख्येन ब्रूहि हितमिति शेषः। निपातस्य चेति [पा० ६, ३, १३६] संहितायां दीर्घोऽच्छशब्दस्य। किञ्च नोऽस्मान् प्रति सुमनाः करुणार्द्रचित्तो भव हे सहस्रजित् सहस्रस्य बहुनो वसुनो जेतः। सहस्राणां योधानां वा जेतः! हि यस्मात् त्वं स्वभावतो धनदा धनस्य दातासि अतस्त्वं नोऽस्मभ्यं प्रयच्छ धनं देहि स्वाहा॥ २८॥

प्र नो॑ यच्छत्वर्य॒मा प्र पू॒षा प्र बृ॒ह॒स्पतिः॑।
प्र वाग्दे॒वी द॑दातु नः॒ स्वाहा॑॥ २९॥

गायत्री अर्यमपूषबृहस्पतिवाग्देवत्या। अर्यमा सूर्यविशेषो नोऽस्मभ्यं प्रयच्छतु अभीष्टं ददातु पूषा प्रयच्छतु उपसर्गाहत्त्या क्रियापदावृत्तिः बृहस्पतिः प्रयच्छतु देवी दीप्यमाना वाक् नोऽस्मभ्यं ददातु स्वाहा॥ २९॥

दे॒वस्य॑ त्वा सवि॒तुः प्र॑स॒वेऽश्विनो॑र्बा॒हुभ्यां॑ पू॒ष्णो हस्ता॑भ्याम्। सर॑स्वत्यै वा॒चो य॒न्तुर्य॒-

न्त्रियै दधामि बृहस्पतेष्ट्वा साम्राज्येनाभिषिञ्चाम्यसौ ॥ ३० ॥

का॰ [१४, ५, २२] शेषेणाभिषिञ्चति यजमानं देवस्य त्वेति। होमद्रव्यशेषेण यजमानं शिरसि सिञ्चेत् ॥ यजमानदैवत्यम् सवितुर्देवस्य प्रसवे वर्त्तमानोऽहमश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां त्वा त्वां वाचो वाण्या यन्तुर्यन्त्र्याः । पुंस्त्वमार्षम्। नियमनकर्त्र्याः। सरस्वत्यै षष्ठ्यर्थे चतुर्थी सरस्वत्याः यन्त्रियै नियमने ऐश्वर्ये दधामि स्थापयामि। किञ्च बृहस्पतेः साम्राज्येन सम्राड्भावेन त्वा त्वामभिषिञ्चामि असाविति तन्नामग्रहणम् ॥ ३० ॥

अग्निरेकाक्षरेण प्राणमुदजयत्तमुज्जेषम्। अश्विनौ द्व्यक्षरेण द्विपदो मनुष्यानुदजयतां तानुज्जेषम्। विष्णुस्त्र्यक्षरेण त्रीँल्लोकानुदजयत्तानुज्जेषम्। सोमश्चतुरक्षरेण चतुष्पदः पशूनुदजयत्तानुज्जेषम् ॥ ३१ ॥

का॰ [१४, ५, २६] अग्निरेकाक्षरेणेत्यनुवाकं द्वादशवत् कृत्वेति। चतुःकण्डिकात्मकमनुवाकं द्वादशवत् द्वादश स्रुवाहुतीर्जुहोत्यापये स्वाहेति प्रतिमन्त्रं वाचयति वेति यत्पूर्वमुक्तं [१४, ५, १] तद्वत् कृत्वेत्यर्थः तेनैतैर्मन्त्रैर्जुहोति सप्तदश मन्त्रान् वाचयति वेत्यर्थः ॥ एते मन्त्रा उज्जितिसंज्ञाः। सप्तदश यजूंषि लिङ्गोक्तदेवतानि। ओ श्रावयेति चतुरक्षरमस्तु श्रौषडिति चतुरक्षरं यजेति द्व्यक्षरं ये यजामहे इति पञ्चाक्षरं द्व्यक्षरो वषट्कारः एष सप्तदशाक्षरात्मकः प्रजा-

पतिरधियन्त्रं समासथ्यासाभ्यामुज्जोयते। अग्निरेकाक्षरेण छन्दसा प्राणं षड्वर्हतिकमुदजयत् उत्कृष्ट जितवान् तथाहमपि तादृशं तं प्राणमुज्जेषमुत्कृष्ट जयेय वशीकुर्य्यामित्यर्थः॥ अश्विनौ देवौ द्व्यक्षरेण अक्षरद्वयात्मकेन छन्दसा द्विपदः पादद्वयोपेतान्मनुष्यानुदजयतां जितवन्तौ तथाहमपि तेनैव द्व्यक्षरेण छन्दसा तान् तादृशान्मनुष्यानुज्जेषमधिकं जयेयम्॥ विष्णुस्त्र्यक्षरेणाक्षरत्रयात्मकेन छन्दसा त्रीन् भूरादीन् लोकानुदजयत् अहमपि तान् लोकानुज्जेषम॥ सोमोऽक्षरचतुष्टयात्मकेन छन्दसा चतुष्पद पादचतुष्टयोपेतान् पशूनुदजयत् अहमपि तेन तान् पशूनुज्जेषम्॥ ३१॥

पूषा पञ्चाक्षरेण पञ्च दिश उदजयत्ता उज्जेषम्। सविता षडक्षरेण षडृतूनुदजयत्तानुज्जेषम्। मरुतः सप्ताक्षरेण सप्त ग्राम्यान् पशूनुदजयँस्तानुज्जेषम्। बृहस्पतिरष्टाक्षरेण गायत्रीमुदजयत्तामुज्जेषम्॥ ३२॥

पूषा देव पञ्चाक्षरेण छन्दसा पञ्चसख्या पूर्वाद्यायतनोऽवान्तरदिश चेति पञ्च दिश उदजयत् अहमपि ता दिशो जयेयम्॥ सविता सर्वस्य प्रेरको देव षडक्षरेण छन्दसा षट्संख्यानृतूनुदजयत् तानृतूनहमुज्जेषम्॥ मरुतो देवा सप्ताक्षरेण छन्दसा सप्तसख्यान् ग्राम्यान् पशून गवादीनुदजयन् अह तान् ग्राम्यान् पशून् जयेयम्॥ बृहस्पतिरष्टाक्षरात्मकेन छन्दसा गायत्रीच्छन्दोऽभिमानिनी देवतामुदजयत् ता तादृशीं गायत्रीं जयेयम्॥ ३२॥

मित्रो नवाक्षरेण त्रिवृतꣳ स्तोममुदजय-त्तमुज्जेषम्। वरुणो दशाक्षरेण विराजमुद-जयत्तामुज्जेषम्। इन्द्र एकादशाक्षरेण त्रिष्टु-भमुदजयत्तामुज्जेषम्। विश्वे देवा द्वादशा-क्षरेण जगतीमुदजयꣳस्तामुज्जेषम् ॥ ३३ ॥

मित्रो देवो नवाक्षरेण छन्दसा त्रिवृतं स्तोममुदजयत्तं तादृशं स्तोममहं जयेयम् ॥ वरुणो देवो दशाक्षरेण छन्दसा विराजम् दशाक्षरा विराडिति श्रुतिप्रसिद्धां तदभिमानिनीं देवतामुदयजयत्तां विराजमहमप्युज्जेयम् ॥ इन्द्रो देव एकादशाक्षरेण छन्दसा त्रिष्टुप्छन्दोऽभिमानिनीं देवतामुदजयत् तां त्रिष्टुभमहमुज्जेयम् ॥ विश्वे देवा द्वादशाक्षरेण छन्दसा जगत्यभिमानिदेवतामुदजयन् अहमपि तां जगतीं जयेयम् ॥ ३३ ॥

वसवस्त्रयोदशाक्षरेण त्रयोदशꣳ स्तोममु-दजयꣳस्तमुज्जेषम्। रुद्राश्चतुर्दशाक्षरेण चतु-र्दशꣳ स्तोममुदजयꣳस्तमुज्जेषम्। आदित्याः पञ्चदशाक्षरेण पञ्चदशꣳ स्तोममुदजयꣳस्त-मुज्जेषम्। अदितिः षोडशाक्षरेण षोडशꣳ स्तोममुदजयत्तमुज्जेषम्। प्रजापतिः सप्तदशाक्ष-रेण सप्तदशꣳ स्तोममुदजयत्तमुज्जेषम् ॥३४॥

वसवस्त्रयोदशाक्षरेण छन्दसा त्रयोदशं स्तोममुदजयन् तं स्तोमं जयेयम् ॥ रुद्रा देवाश्चतुर्दशाक्षरेण छन्दसा चतु-

दशं स्तोममुदजयन् तं स्तोममहमपि जयेयम्॥ आदित्या देवाः पञ्चदशाक्षरेण छन्दसा पञ्चदशं स्तोममुदजयन् तं स्तोमं जयेयम्॥ अदितिर्देवमाता षोडशाक्षरेण छन्दसा षोडश स्तोममुदजयत् तेनाहमपि तं स्तोममुज्जेषम्॥ प्रजापतिः सप्तदशाक्षरेण छन्दसा सप्तदशाख्यं स्तोममुदजयत् तं स्तोमं तेन छन्दसाहमपि जयेयम्॥ एतान्मन्त्रान् जपेदेतैर्जुहुयाद्वा॥ ३४॥

इति वाजपेयमन्त्राः समाप्ताः॥

एष ते निर्ऋते भागस्तं जुषस्व स्वाहा। अग्निनेत्रेभ्यो देवेभ्यः पुरःसद्भ्यः स्वाहा। यमनेत्रेभ्यो देवेभ्यो दक्षिणासद्भ्यः स्वाहा। विश्वदेवनेत्रेभ्यो देवेभ्यः पश्चात्सद्भ्यः स्वाहा। मित्रावरुणनेत्रेभ्यो वा मरुन्नेत्रेभ्यो वा देवेभ्य उत्तरासद्भ्यः स्वाहा। सोमनेत्रेभ्यो देवेभ्य उपरिसद्भ्यो दुवस्वद्भ्यः स्वाहा॥ ३५॥

अथ राजसूयमन्त्राः। तेषां वरुण ऋषिः॥ का॰ [१५, १, ८—१०] अष्टाकपालोऽनुमत्यै गार्हपत्याद्दक्षिणमङ्गारं मन्थवेन कृत्वा दक्षिणाग्न्युल्मुकमादाय दक्षिणा गत्वा स्वयमवदीर्णे इरिणे वाग्नौ जुहोत्येष ते निर्ऋत इति। फाल्गुनाद्यदशम्यामनुमत्यै अष्टाकपालः पुरोडाशो भवति तदर्थं व्रीहीन्नखैर्विपः पेषणकाले दृषदश्मविहितशम्यापश्चाद्भागे शर्त्रं पतति यदविस्तृतण्डुलपिष्टरूपं तत् स्रुवे निधाय दक्षिणाग्नेरुल्मुकमादाय दक्षिणस्यां दिशि गत्वा स्वयंस्फुटिते भूभागे

ऽयरे वोल्य काग्निं संस्थाप्य तद्विर्जुहोतीति सूत्रार्थः ॥ पृथिवीदेवत्यम् । निर्ऋतिरत्र पृथिवी हे निर्ऋते पृथिवि ! एष पिष्टरूपस्ते तव भागः तं भागं त्वं जुषस्व सेवस्व स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ का० [१५, १, २०] पञ्चवातीयमाहवनीयं प्रतिदिशं व्यूह्य मध्ये च स्रुवेणाग्निषु जुहोत्यग्निनेत्रेभ्य इति प्रतिमन्त्रमिति । एवं वर्णमिष्टाः कृत्वा पञ्चवातीयाख्यं कर्म विधेयम् तत्राहवनीयं प्रागादिदिक्षु कृत्वा मध्ये चावशिष्य स्रुवेणाज्यं पञ्चस्वग्निषु यथालिङ्गं जुहोति ॥ अध्यायसमाप्तिपर्यन्तं देवा ऋषयः । दश यजूंषि देवदेवत्यानि । अग्निर्नेता येषां ते अग्निनेत्रास्तेभ्यः । पुरः पुरस्तात् पूर्वस्यां दिशि सीदन्तीति पुरःसदस्तेभ्यो देवेभ्यः स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ अथ दक्षिणे जुहोति । यमनेत्रेभ्यः यमो नेता येषां तेभ्यः । दक्षिणस्यां सीदन्तीति दक्षिणासदस्तेभ्यो देवेभ्यः स्वाहा । अथ पश्चाज्जुहोति । विश्वदेवनेत्रेभ्यः विश्वे देवा नेतारो येषां तेभ्यः । पश्चात्सीदन्तीति पश्चात्सदस्तेभ्यः स्वाहा ॥ अथोत्तरार्धे जुहोति । मित्रावरुणनेत्रेभ्यः मित्रावरुणौ नेतारौ येषां ते मित्रावरुणनेत्राः । वा यद्वा मरुतो नेतारो येषां ते मरुन्नेत्राः । उत्तरस्यां सीदन्तीत्युत्तरासद उत्तरभागार्थास्तेभ्यो देवेभ्यः स्वाहा । अत्र मित्रावरुणनेत्रेभ्यो देवेभ्य उत्तरासद्भ्यः मरुन्नेत्रेभ्यो देवेभ्य उत्तरासद्भ्य इति मन्त्रयोर्विकल्पः ॥ मध्ये जुहोति । सोमनेत्रेभ्यः सोमो नेता येषां तेभ्यः । उपरि सीदन्ति तिष्ठन्तीत्युपरिसदस्ते । दुवस्वद्भ्यः परिचर्यावद्भ्यः यद्वात्र दुवःशब्देन हव्यं तदेषामस्ति ते दुवस्वन्तस्तेभ्यो देवेभ्यः स्वाहा ॥ ३५ ॥

ये दे॒वा अ॒ग्निने॑त्राः पुरः॒सद॒स्तेभ्यः॒ स्वाहा॑ ।
ये दे॒वा य॒मने॑त्रा दक्षिणा॒सद॒स्तेभ्यः॒ स्वाहा॑ ।

ये दे॒वा वि॒श्वदे॑वनेत्राः पश्चा॒त्सद॒स्तेभ्य॒: स्वाहा॑।
ये दे॒वा मि॒त्रावरु॑णनेत्रा वा म॒रुन्ने॑त्रा वोत्तरा॒-
सद॒स्तेभ्य॒: स्वाहा॑। ये दे॒वाः सोम॑नेत्रा उपरि॒-
सदो॒ दुव॑स्वन्त॒स्तेभ्य॒: स्वाहा॑ ॥ ३६ ॥

का० [१५, १, २१] उत्तरा. समस्य ये देवा इति प्रतिमन्त्रमिति। पञ्चधा विभक्तमाहवनीयमेकीकृत्य ये देवा इति पञ्च मन्त्रैः प्रत्येकं जुहुयादिति शेषः। ये देवा अग्निनेत्राः पुरःसदस्तेभ्यो देवेभ्यः स्वाहा। ये देवा यमनेत्राः पूर्ववद्व्याख्या। ये देवा विश्वदेवनेत्राः पश्चात्सदः। ये देवा मित्रावरुणनेत्रा ये देवा मरुन्नेत्रा वा इति मन्त्रयोर्विकल्पः। ये देवाः सोमनेत्रा. उपरिसद उपरि स्थिता दुवस्वन्तो हव्यवन्तस्तेभ्य. स्वाहा ॥ ३६ ॥

अग्ने॒ सह॑स्व॒ पृत॑ना अ॒भिमा॑ती॒रपा॑स्य।
दु॒ष्टर॒स्तर॒न्नरा॑ती॒र्वर्चो॑ धा य॒ज्ञवा॑हसि ॥ ३७ ॥

का० [१५, २, ५] अग्ने सहस्वेत्युल्मुकादानमिति। अपामार्गतण्डुलहोमार्थं दक्षिणाग्नेरुल्मुकमादद्यात्॥ अग्निदेवत्यानुष्टुब्देवश्रवोदेववातदृष्टा। हे अग्ने। त्वं पृतनाः शत्रुसेनाः सहस्व अभिभव। तथा अभिमातीः सपत्नोऽभिमातिरुच्यते स्त्रीत्वमार्षम् अभिमातीन् शत्रून् अपास्य अपक्षिप निवारय। असु क्षेपणे अस्य लोटि रूपम्। किञ्च यज्ञं वहतीति यज्ञवाहास्तस्मिन् यज्ञवाहसि यज्ञनिर्वाहके यजमाने वर्चोऽन्नं धा धेहि। दधातेर्लुङि रूपम् बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेऽपीत्यडभावः [पा० ६, ४, ७५]। किम्भूतस्त्वं दुष्टरः दुस्तरः केनापि तर्तुमशक्यः अशक्यप्रतिक्रियो दुर्निवार इत्यर्थः।

अराती: शत्रून् तरन् तिरस्कुर्वन् विनाशयन्नित्यर्थ: ॥ ३७ ॥

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्याम्। उपाᳬशोर्वीर्येण जुहोमि हतᳬ रक्षः स्वाहा। रक्षसां त्वा वधाय। अवधिष्म रक्षोऽवधिष्मामुमसौ हतः ॥ ३८ ॥

का० [१५, २, ६] देवस्य त्वेति जुहोतीति। प्रागुदग्वा गत्वा गृहीतसुक्स्रुवकं संस्थाप्य स्रुवेणापामार्गतण्डुलान् जुहुयात् ॥ देवस्य त्वा व्याख्यातम् ॥ उपांशोः। त्रीणि यजूंषि रक्षोघ्नदेवत्यानि। उपांशुनाम प्रथमो ग्रहस्तस्य वीर्येण सामर्थ्येनाहं जुहोमि अत एव रक्षो राक्षसजातिर्हतं निहतम् स्वाहा सुहुतं हविरस्तु ॥ का० [१५, २, ७] रक्षसां त्वेति स्रुवमस्यति तां दिशं यस्यां जुहोतीति। यस्यां दिशि होमं कुर्यात्तां दिशं प्रति स्रुवं प्रक्षिपेत् ॥ रक्षसां राक्षसानां वधाय नाशार्थं त्वा त्वां प्रास्यामीति शेषः ॥ का० [१५, २, ७] अवधिष्म इत्याद्यन्त्यनपेक्षमिति। अध्वर्य्वादयः पश्चादनवलोकयन्तो देवयजनं प्रत्यागच्छन्ति ॥ रक्षो राक्षसजातिं वयमवधिष्म हतवन्तः जातावेकवचनम्। अमुमिति शत्रुनामग्रहणम् असाविति च अमुं देवदत्तं वयमवधिष्म असौ देवदत्तो हतो मारितोऽस्माभिः ॥ ३८ ॥

सविता त्वा सवानाᳬ सुवतामग्निर्गृहपतीनाᳬ सोमो वनस्पतीनाम्। बृहस्पतिर्वाच इन्द्रो ज्यैष्ठ्याय रुद्रः पशुभ्यो मित्रः सत्यो वरुणो धर्मपतीनाम् ॥ ३९ ॥

का० [१५, ४, १३—१५] उत्तमेन चरित्वा सविता त्वेत्याह यजमानबाहुं दक्षिणं गृहीत्वा नामास्य गृह्णाति मन्त्रे यथास्थानं मातापित्रोश्च यस्याश्च जाते राजा भवतीति। अष्टौ देवसूहवींषि। तत्रान्तिमेन वरुणाय धर्मपतय इति वारुणेन चरुणा चरित्वा यजमानान्तिके गत्वा स्रुची सव्ये पाणौ कृत्वा दक्षिणं तद्बाहुमादाय सविता त्वेति कण्डिकाद्वयरूपं मन्त्रमाह मन्त्रे यथास्थानं यजमानस्य तन्मातापित्रोर्यस्या जनपदजाते राजा भवति तस्याश्च नामानि गृह्णातीति सूत्रार्थः॥ अतिजगती यजमानदेवत्या। सविता सवानां प्रसवानामाज्ञानामाधिपत्ये हे यजमान! त्वा त्वां सुवतां प्रेरयतु सर्वेषामाज्ञादानेऽधिकारी भवेत्यर्थः। अग्निर्गृहपतीनां गृहस्थानामाधिपत्ये त्वां सुवताम्। सोमो वनस्पतीनां वृक्षाणामाधिपत्ये त्वां सुवतां वृक्षाः सर्वे तवोपकारका भवन्त्वित्यर्थः। बृहस्पतिर्वागर्थं त्वां सुवतां पाण्डित्याय प्रेरयतु यद्वा षष्ठ्यर्थे चतुर्थी वाच आधिपत्ये सुवताम्। इन्द्रो देवो ज्येष्ठ्याय ज्येष्ठभावाय त्वां सुवताम्। रुद्रः पशुभ्यः पश्वर्थं पश्वाधिपत्ये वा त्वां सुवताम्। मित्रो देवः सत्यः सुपां सुलुगित्यादिना [पा० ७, १, ३९] चतुर्थ्याः सुआदेशः सत्याय सत्यवाक्याय सत्यं वदितुं त्वा सुवताम्। वरुणो धर्मपतीनां धर्मरक्षकाणां धर्मशीलानामाधिपत्ये त्वां सुवताम्। सवित्रादयोऽष्टौ देवसूहविषां देवतास्त्वां नानाधिपत्यानि ददत्विति वाक्यार्थः॥ ३९॥

इ॒मं दे॑वा असप॒त्नꣳ सु॑वध्वं मह॒ते क्ष॒त्राय॑ मह॒ते ज्यैष्ठ्या॑य मह॒ते जान॑राज्याये॒न्द्रस्ये॑न्द्रि॒याय॑। इ॒मम॒मुष्य॑ पु॒त्रम॒मुष्यै॑ पु॒त्रम॒स्यै वि॒श

एष वोऽमी राजा सोमोऽस्माकं ब्राह्मणाना राजा ॥ ४० ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

अत्यष्टिर्यजमानदेवत्या। हे देवाः सवित्रादयः! इममसुकसंज्ञं यजमानमसपत्नं सपत्नरहितं कृत्वा सुवध्वं प्रेरयध्वम्। किमर्थं महते क्षत्राय महत्त्वे क्षत्रपदत्वे। महते ज्यैष्ठ्याय ज्येष्ठभावाय। महते जानराज्याय जनानामिदं जानं जानं च तद्राज्यं च जानराज्यं जनानामाधिपत्यायेत्यर्थः। इन्द्रस्यात्मन इन्द्रियाय वीर्याय आत्मज्ञानसामर्थ्याय इमं यजमानं सुवध्वमित्यर्थः। किम्भूतमिमम् अमुष्य पुत्रम्। अमुष्येति षष्ठ्यन्तं यजमानपितुर्नाम ग्राह्यम्। तथा अमुष्यै षष्ठ्यर्थे चतुर्थी अमुष्याः देव्याः पुत्रम्। अमुष्या इति यजमानमातुर्नामग्रहः। अस्यै विशे अस्याः कौरव्याः विशः प्रजाया अधिपतिमिति शेषः। अस्यै इति षष्ठ्यन्तं जातिनाम ग्राह्यम्। अमी इति प्रथमान्तं देशनाम ग्राह्यम् अमी हे कुरवः पञ्चालाः! वो युष्माकमेष खदिरवर्मा राजास्तु। अस्माकं ब्राह्मणानां तु सोमचन्द्रो वल्लीरूपो वा सोमो राजा प्रभुरस्तु ॥ ४० ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
वाजपेयो राजसूयारम्भान्तो नवमोऽगमत् ॥ ९ ॥

दशमोऽध्यायः ।

अपो देवा मधुमतीरगृभ्णन्नूर्जस्वती राजस्वश्चितानाः । याभिर्मित्रावरुणावभ्यषिञ्चन् याभिरिन्द्रमनयन्नत्यरातीः ॥ १ ॥

नवमेऽध्याये वाजपेयो राजसूयसम्बन्धि कियदपि कर्मोक्तं दशमेऽभिषेकार्थजलादानादिराजसूयशेषचरकसौत्रामणी चोच्यते ॥ तत्र का० [१५, ४, २० — २२] इडान्तेऽपो गृह्णाति यूपमुत्तरेण नैमित्तिकीरसम्भवादन्येतराः पृथक् पात्रेष्वौदुम्बरेषु [१५, ४, २३] सारस्वतीर्गृह्णात्यपो देवा इति । इडाग्रहणं काम्येष्टीपलक्षणं देवसूर्हविषां भागपरिहरणान्ते ऽ (?) अभिषेकार्था वक्ष्यमाणा अपो वक्ष्यमाणप्रकारेणौदुम्बरलक्षपात्रेषु पृथग्गृह्णाति । तत्र विशेषः । निमित्तवशात्प्राप्या नैमित्तिक्यः यथान्तरिक्षात् प्रतिगृह्यातपवर्षाः प्रुष्वाः गोवल्ग्रा इत्याद्याः ता राजसूयारम्भात् प्रागेव सम्पाद्य तदानीं यूपमुत्तरेण गृह्णीयात् कुतः असम्भवात् तदानीमातपवर्षणादेर्निमित्तस्याभावात् इतरा अनैमित्तिकीरपो गत्वा तदानीमेव गृह्णीयात् । तत्र मन्त्रानाह अपो देवा इति सरस्वतीनदीसम्बन्धिनीरप आदौ गृह्णाति ॥ चरकसौत्रामण्याः प्राग्वरुण ऋषिः । अब्देवत्या त्रिष्टुप् । देवा इन्द्रादयो या अपोऽगृभ्णन् गृहीतवन्तः । किम्भूता अपः मधुमतीः मधुरस्वादोपेताः । तथा ऊर्जस्वतीः ऊर्जो विद्यते यासु विशिष्टान्नरसवतीः । राजस्वः राज्ञः सूयन्ते जनयन्तीति राजस्वः नृपोत्पादिकाः । चितानाः चेतयमानाः सदैवतत्वात् परिदृष्टकारिणीः । पुनस्ता एव विशिनष्टि याभिरद्भिर्देवा मित्रावरुणौ अभ्यषिञ्चन्

मित्रावरुणयोरभिषेकं कृतवन्तः । याभिरद्भिर्देवा इन्द्रं देव-मरातीः अवृन् अत्यनयन् अतीत्य नीतवन्तः इन्द्रं अवृन-त्यक्रामयन्नित्यर्थः छन्दसि परेऽपीति [पा० १, ४, ८१] अतेरुपसर्गस्य क्रियापदात् परत्वम् । ता अपो गृह्णामीति शेषः ॥ १ ॥

वृष्णं ऊर्मिरसि राष्ट्रदा राष्ट्रं मे देहि स्वाहा । वृष्णं ऊर्मिरसि राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै देहि । वृषसेनोऽसि राष्ट्रदा राष्ट्रं मे देहि स्वाहा । वृषसेनोऽसि राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै देहि ॥ २ ॥

का० [१५, ४, ३४] जुहोत्युत्तरासु चतुर्गृहीतं वृष्ण-ऊर्म्यादिभिः स्वाहाकारान्तैः पूर्वैः पूर्वैः प्रतिमन्त्रमुत्तरैरुत्तरैर्गृह्णाति [१५, ४, २३] अवगूढात्पशोः पुरस्ताद्ध पूर्वापरा ऊर्मी इति । सारस्वतीरादायोत्तरासु षोडशस्वप्सु वृष्ण ऊर्मि-रित्यादिभिः स्वाहान्तैः पूर्वपूर्वमन्त्रैश्चतुर्गृहीताज्यानि गृह्णीतमापासु जुहुयात् उत्तरैः स्वाहाहीनैर्मन्त्रैस्ताः क्रमेण गृह्णाति उत्तरमन्त्रेषु अमुष्मै इति पदस्थाने चतुर्थ्यन्तं यजमाननाम ग्राह्यम् वृष्ण ऊर्मिरित्यादयो विश्वभृत स्थेत्यन्ता मन्त्राः संहितायां द्विशः पठितास्तेषां पूर्वः पूर्वः स्वाहान्तस्तेनाज्यहोमः उत्तरोत्तरः स्वाहाहीनस्तेनापामादानम् तत्र गत्वा जले प्रविष्टात्पशोर्नराद्वा यौ पूर्वापरौ कल्लोलौ तौ हुत्वा गृह्णातीति सूत्रार्थः । वृष्ण ऊर्मिरसीत्यादीनि आपः स्वराज इत्यन्तानि यजूंषि लिङ्गोक्तदेवतानि । हे कल्लोल ! त्वं वृष्णो वर्षितुः सेक्तुः पशोर्नरस्य वा सम्बन्धी ऊर्मिः कल्लोलोऽसि । राष्ट्रदाः राष्ट्र

जनपदं ददातीति राष्ट्रदाः स्वभावत एव देशप्रदो भवसि यतो राष्ट्रं मे मह्यं देहि स्वाहा हविर्दत्तमस्तु । एवं हुत्वाथ गृह्णाति वृष्ण ऊर्मिरसि राष्ट्रदा अतोऽमुष्मै यजमानाय राष्ट्रं जनपदं देहि अमुष्मै इति चतुर्थ्यन्तं यजमाननाम ग्राह्यम् । एवमुपरितना अपि मन्त्रा व्याख्येयाः । अपरोर्मिं गृह्णाति वृषसेनोऽसि वृषा सेचनसमर्था सेना जलराशिरूपा यस्य स वृषसेनः । व्याख्यातमन्यत् ॥ २ ॥

अर्थेत स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा । अर्थेत स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्त । ओजस्वती स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा । आपः परिवाहिणी स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा । आपः परिवाहिणी स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्त । अपां पतिरसि राष्ट्रदा राष्ट्रं मे देहि स्वाहा । अपां पतिरसि राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै देहि । अपां गर्भोऽसि राष्ट्रदा राष्ट्रं मे देहि स्वाहा । अपां गर्भोऽसि राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै देहि ॥३॥

का० [१५, ४, २४] स्यन्दमाना इति । नद्यादिप्रवाहस्था अपो गृह्णाति ॥ अर्थेतः अर्थं प्रयोजनमुद्दिश्य नद्यादेः सकाशाद् यज्ञदेशं यन्ति गच्छन्तीत्यर्थेत. इणः क्विपि तुगागमः तथाविधा यूयं राष्ट्रदा देशदातार स्थ भवथ मे राष्ट्रं दत्त यच्छत दत्तेति बहुवचनम् अन्यद्व्याख्यातम् ॥ का० [१५, ४, २५] प्रतिलोमाः । वहन्तीना याः प्रतिगच्छन्ति तासु होमा-

दाने ॥ हे आपः ! यूयमोजस्वतीः ओजसा बलेन युक्ता भवथ ॥ का० [१५, ४, २६] अपयतीरिति । वहन्तीनामपां मध्यात् मार्गान्तरेण गत्वा पुनस्तत्र मिलन्ति ता अपयत्यस्तासु होमादाने ॥ हे आपः ! यूयं परिवाहिणीः स्थ परि सर्वतो वहन्तीति परिवाहिण्यः सर्वतो वहनशीला भवथ यत्नमन्यत् ॥ का० [१५, ४, २७] नदीपतिमिति । समुद्रस्यापां होमादाने ॥ अपां जलानां पतिः स्वामी पालकोऽसि ॥ का० [१५, ४, २८] निवेष्या इति । निवेष्य आवर्त्तस्तद्भवा निवेष्याः नद्यादौ यत्राम्भोभ्रमस्तत्र होमादाने । हे जलभ्रम ! त्वमपां गर्भो मध्यवर्ती भवसि ॥ ३ ॥

सूर्य्य॑त्वचस स्थ राष्ट्र॒दा रा॒ष्ट्रं मे॑ दत्त॒ स्वाहा॑ । सूर्य्य॑त्वचस स्थ राष्ट्र॒दा रा॒ष्ट्रम॒मुष्मै॑ दत्त । सूर्य्य॑वर्चस स्थ राष्ट्र॒दा रा॒ष्ट्रं मे॑ दत्त॒ स्वाहा॑ । सूर्य्य॑वर्चस स्थ राष्ट्र॒दा रा॒ष्ट्रम॒मुष्मै॑ दत्त । मान्दा॑ स्थ राष्ट्र॒दा रा॒ष्ट्रं मे॑ दत्त॒ स्वाहा॑ । मान्दा॑ स्थ राष्ट्र॒दा रा॒ष्ट्रम॒मुष्मै॑ दत्त । व्र॒ज॒क्षित॑ स्थ राष्ट्र॒दा रा॒ष्ट्रं मे॑ दत्त॒ स्वाहा॑ । व्र॒ज॒क्षित॑ स्थ राष्ट्र॒दा रा॒ष्ट्रम॒मुष्मै॑ दत्त । वाशा॑ स्थ राष्ट्र॒दा रा॒ष्ट्रं मे॑ दत्त॒ स्वाहा॑ । वाशा॑ स्थ राष्ट्र॒दा रा॒ष्ट्रम॒मुष्मै॑ दत्त । शवि॑ष्ठा स्थ राष्ट्र॒दा रा॒ष्ट्रं मे॑ दत्त॒ स्वाहा॑ । शवि॑ष्ठा स्थ राष्ट्र॒दा रा॒ष्ट्रम॒मुष्मै॑ दत्त । शक्व॑री स्थ राष्ट्र॒दा रा॒ष्ट्रं मे॑

दत्त स्वाहा । शक्वरी स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्त । जनभृत स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा । जनभृत स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्त । विश्वभृत स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा । विश्वभृत स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्त । आपः स्वराज स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्त । मधुमतीर्मधुमतीभिः पृच्यन्तां महि क्षत्रं क्षत्रियाय वन्वानाः । अनाधृष्टाः सीदत सहौजसो महि क्षत्रं क्षत्रियाय दधतीः ॥ ४ ॥

का० [१५, ४, २०] स्यन्दमानानां स्थावराः प्रत्यातप इति । वहदपां मध्ये याः स्थिराः सदा घर्मे वर्त्तमानास्तासु होमादाने ॥ हे आपः ! यूयं सूर्यत्वचसो भवथ सूर्यस्येव त्वचस्त्वक् यासां ताः सूर्यत्वचसः सदातापे वर्तमानत्वात् त्वचशब्दः कान्तिवाची । का० [१५, ४, २१] अन्तरिक्षाप्रतिष्ठ्यातपवर्ष्या इति । आतपे वर्षति सति गगनादप आदायादौ सम्पादिताः सन्ति यूयमुत्तरेण तासु होमादाने ॥ सूर्यस्येव वर्चस्तेजो यासां ताः सूर्यवर्चसः तादृश्यो भवथ ॥ का० [१५, ४, २२] सरस्या इति । तडागभवास्वाप्सु होमादाने ॥ हे आपः ! यूयं मान्दाः स्थ । मन्दतेर्मोदनार्थस्य रूपं मन्दन्ते मोदन्ते भूतानि यत्र बहूदकत्वात्ता मान्दाः भवथः ॥ का० [१५, ४, २२] कूप्या इति । कूपे भवाः कूप्यास्तत्र होमादाने ॥ हे आपः ! यूयं व्रजक्षितो भवथ । व्रज इति मेघनामसु [निघ० १, १०, ११] पठितम् अत्र तूदकधारक-

सामर्थ्यात् कूप उच्यते। व्रजे कूपे क्षियन्ति निवसन्ति व्रजक्षितः॥ का० [१५, ४, ३२] प्रुष्वा इति। प्रुष सेचने प्रुष्णन्ति भ्रायधीः सिञ्चन्तीति प्रुष्वाः अवश्यायरूपाः तृणाग्रेषु स्थितास्तास वस्त्रखण्डेन ता आत्ताः सन्ति ता यूपसुत्तरेण हुत्वा ग्राह्याः॥ वाशाः स्थ। वश कान्तौ उश्यन्ते जनैः काम्यन्तेऽन्ननिष्पत्तिहेतुत्वाद्वाशा यूयं भवथ॥ का० [१५, ४, ३२] मध्विति। मधुनि होमादाने॥ हे मधुरूपा। आपः। यूयं शविष्ठाः। शव इति बलनाम [निघ० २, ८, ३] बलिष्ठा बलदातारो भवथ। विदोषबलशमनत्वाद्बलधारं मधु॥ का० [१५, ४, ३२] गोल्ल्व्या इति। उल्वं गर्भवेष्टनं तत्र भवा उल्व्याः प्रसूयमानधेनुगर्भवेष्टनीयजलं पूर्वं गृहीतमस्ति यूपसुत्तरेण तत्र होमादाने॥ शक्वरीः। शक्तृ शक्तौ अन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति [पा० ३, २, ७५] वनिप्प्रत्ययः वनो र चेति [पा० ४, १, ७] ङीप् रेफश्च शक्नुवन्ति वाहदोहादिभिर्जगदुद्धर्तुमिति। शक्वर्यो गावस्तत्सम्बन्धिन्यो यूयं भवथ॥ का० [१५, ४, ३२] पय इति। दुग्धस्य होमपूर्वं ग्रहणम्। हे आपः। यूयं जनभृतो भवथ बालभावे जनान् जन्तून् बिभ्रति पुष्णन्तीति जनभृतः॥ का० [५, ४, ३२] घृतमिति। घृते होमादाने॥ हे घृतरूपा आपः। यूयं विश्वभृतः विश्वं सर्वं जगद्देवादिकं बिभ्रति विश्वभृतो भवथ राष्ट्रदाः॥ एवं सारस्वत्यादयो घृतान्ताः सप्तदशाप उक्ताः॥ का० [१५, ४, ३५] आपः स्वराज इति मरीचीर्हुत्वा गृहीत्वाञ्जलिना सर्वासु संसृजतीति। रविकरतप्ता आपो मरीचयस्ता अञ्जलिनादाय पूर्वगृहीतास्वप्सु योजयेत् प्रतिग्रहणमन्त्रः संसर्गस्तूष्णीम्॥ नात्र होमः षोडशाहुतीर्जुहोति दशसु न जुहोति सारस्वतीषु च मरीचिषु चेति श्रुतेः [५,

३, ४, २२]। हे आपः! मरीचिरूपा यूयं स्वराजः स्व राजन्ते ताः स्वराजः अनन्याधितराज्या भवथ राष्ट्रदाः ऽमुष्मै यजमानाय राष्ट्रं देयं दत्त॥ का० [१५, ४, २६] औदुम्बरे पात्रे समासिञ्चत्येना मधुमतीरिति। एनाः सार- स्वत्याद्या अप उदुम्बरकाष्ठपात्रे एकीकरोति मन्त्रावृत्तिः॥ अस्तेवत्यं यजुः। मधुमतीः मधुरसवत्य एता आपो मधुम- तीभिर्मधुरस्वादोपेताभिरद्भिः पृच्यन्तां संसृज्यन्ताम्। किम्भूता एताः महि महत् क्षत्रं बलं क्षत्रियाय राज्ञे यजमानाय वन्वानाः सम्भजमानाः ददत्य इत्यर्थः वनोतिः सम्भजनार्थः॥ का० [१५, ४, २७] मैत्रावरुणधिष्ण्यस्य पुरस्तान्निदधात्य- नाधृष्टा सीदतेति। औदुम्बरे पात्रे एकीकृतास्ता अपो मैत्रावरुणधिष्ण्याग्रे सदसि सादयति॥ अस्तेवत्यम्। हे आपो! यूय सीदत तिष्ठत। किम्भूता यूयम् अनाधृष्टाः अप- राभूता रक्षोभि.। सहोजसः ओजसा सहिताः। बलयुक्ताः। तथा महि महत् क्षत्रं बलं क्षत्रियाय राज्ञे दधतीः दधत्यः स्थापयन्त्य ॥ ४ ॥

सोम॑स्य॒ त्विषि॑रसि॒ तवे॑व मे॒ त्विषि॑र्भूयात्। अ॒ग्नये॒ स्वाहा॑। सोमा॑य॒ स्वाहा॑। स॒वि॒त्रे स्वाहा॑। सर॑स्वत्यै॒ स्वाहा॑। पू॒ष्णे स्वाहा॑। बृह॒स्पत॑ये॒ स्वाहा॑। इन्द्रा॑य॒ स्वाहा॑। घोषा॑य॒ स्वाहा॑। श्लोका॑य॒ स्वाहा॑। अंशा॑य॒ स्वाहा॑। भगा॑य॒ स्वाहा॑। अ॒र्य॒म्णे स्वाहा॑॥ ५ ॥

का० [१५, ५, १] व्याघ्रचर्मास्तृणाति सोमस्य त्विषिरिति। मैत्रावरुणधिष्ण्याग्रामादितशालाग्रादिपात्रचतुष्टयस्य पुरः

स्तादृशमग्रचर्मास्तृणाति । घर्मदेवत्यम् । हे घर्म ! त्वं सोमस्य त्विषिर्दीप्तिरसि भवसि अतस्तवेव त्वत्सदृशी मे मम त्विषिः कान्तिर्भूयात् यत्र वै सोम इन्द्रमत्यपवत स यततः शार्दूलः समभवत्तेन सोमस्य त्विषिरिति श्रुतेः [५, ३, ५, ९] ॥ का० [१५, ५, ३] पार्थानामग्नये स्वाहेति षट् जुहोति प्रतिमन्त्रम् [१५, ५, १४] पार्थानामिन्द्राय स्वाहेति षट् जुहोति प्रतिमन्त्रमिति । पार्थसंज्ञानां द्वादश मन्त्राणां मध्ये अग्नय इत्यादीनि षट् पार्थान्यभिषेकादौ जुहोति इन्द्रायेत्यादि षट् अभिषेकान्ते सकृदगृहीताज्येः । लिङ्गोक्तानि द्वादश यजूंषि । अङ्गतीत्यग्निः । सुनोति सोमः । सूते सुवति प्रेरयति वा सविता । सरः शब्दप्रवाहो यस्याः सा सरस्वती । पुष्णाति पूषा । बृहतां वाचां पतिर्बृहस्पतिः । इन्दति ईष्टे इन्द्रः । घुष्यति शब्दं करोति घोषः । श्लोक्यते कीर्त्यते जनैरिति श्लोकः । अंशयति विभाजयति पुण्यपापे तत्फलदानेनेति अंशः । अंश विभाजने धातुः । भज्यते सेव्यते स भगः । इयर्त्ति व्याप्नोति विश्वमित्यर्यमा ॥ एतेभ्यः सुहुतमस्तु ॥ ५ ॥

प॒वि॒त्रे᳖ स्थो वैष्ण॒व्यौ᳖ । स॒वि॒तुर्व॑: प्रस॒व उत्पु॑ना॒म्यच्छि॑द्रेण प॒वित्रे॑ण॒ सूर्य॑स्य र॒श्मिभि॑: । अनि॑भृष्टमसि वा॒चो ब॒न्धुस्त॑पो॒जाः सोम॑स्य दा॒त्रम॑सि॒ स्वाहा॑ राज॒स्व᳖: ॥ ६ ॥

का० [१५, ५, ४] पवित्रे कृत्वा हिरण्यमिनयोः प्रवर्तनीति । प्रकृतिवत् पवित्रे स्थ इति पवित्रे कृत्वा तयोः स्वर्णं बध्नाति । पवित्रे स्थः व्याख्यातम् [१अध्या० १२ क०] ॥ का० [१५, ५, ५] ताभ्यामुत्पुनात्यपः सवितुर्व इति ।

सच्छिद्रपाभ्यां दर्भपवित्राभ्यां मैत्रावरुणधिष्ण्यायासादिता औदुम्बरपात्रस्थाः अभिषेकार्था अप उत्पुनाति सवितुरित्यादिना राजस्व इत्यन्तेन मन्त्रेण ॥ अब्देवत्यम् । सवितुः सर्वप्रेरकस्य परमेश्वरस्य प्रसवेऽनुज्ञायां स्थितोऽहम् अच्छिद्रेण छिद्ररहितेन समीचीनेन पवित्रेण सूर्यस्य किरणैश्चोत्पुनामि हे आपः ! वो युष्मान् उत्पवनं करोमि ॥ अनिभृष्टमसि । आपोऽत्राभिधेयाः अतोऽत्रैकवचनान्ता मन्त्रावयवाः श्रुत्या बहुवचनान्ता व्याख्याताः अतः श्रुत्यनुसारेण व्याख्यायते हे आपः ! यूयमनिभृष्टाः स्थ । भ्रस्ज पाके अयं धातुर्धृष्यर्थे व्याख्यातः अनिभृष्टाः न नितरां घृष्टाः अपराभूता रक्षोभिः । वाचो बन्धुः वाण्या बन्धुभूताः यावद्धै प्राणेष्वापो भवन्ति तावद्वाचा वदतीति श्रुतेः [५, ३, ४, १६] आपोमयी वागिति सामश्रुतेश्च । तथा तपोजाः तपःशब्देनाग्निरुच्यते तपसोऽग्नेर्जातास्तपोजाः । अग्नेर्वै धूमो जायते धूमादभ्रमभ्राद्वृष्टिरग्नेर्वा एता जायन्ते तस्मादाह तपोजा इति श्रुतेः [५, ३, ४, १७] वायोरग्निरग्नेराप इति श्रुत्यन्तरात् [तैत्तिरी० आरण्य० ८, १]। सोमस्य दात्रमसि सोमस्य दात्र्यो दानकर्त्र्यो भवथ यदा वा एनमेताभिरभिषुण्वन्त्यथाहुतिर्भवतीति श्रुतेः [५, ३, ४, १८] सोमदात्र्य आपः । स्वाहा राजस्वः स्वाहाकारेण युताः सत्यः राजस्वो जनस्य राजानं सुवते जनयन्तीति राजस्वो राजजनिका भवथ ॥ ६ ॥

स॒ध॒मादो॑ द्यु॒म्निनी॒राप॑ ए॒ता अना॑धृष्टा अप॒स्यो॒ वसा॑नाः । प॒स्त्या॒सु च॒क्रे वरु॑णः स॒धस्थ॑म॒पाᳪ शिशु॑र्मा॒तृत॑मास्व॒न्तः ॥ ७ ॥

का० [१५, ५, ६] अभिषेचनीयेष्वेना व्यानयति सधमाद इति। उत्पूता अभिषेकार्था आपोऽभिषेकार्थेषु पालाशौदुम्बरवाटाश्वत्थेषु पात्रेषु पूर्वादिदिक्षु चतुर्धा विभज्य निनयति। वरुणदेवत्या त्रिष्टुप्। या एता आपो वर्तन्ते कीदृश्यः सधमादः सह एकस्मिन् पात्रे माद्यन्ति हृष्यन्ति मादयन्ते प्रीणन्ति वा ताः सधमादः सहपूर्वान्मादयतेः क्विप् सध मादस्थयोश्छन्दसीति [पा० ६, ३, ९६] सहस्य सधादेशः। द्युम्निनीः द्युम्नं वीर्यमस्ति यासां ता द्युम्निन्यः पूर्वसवर्णदीर्घः। द्युम्नं द्योततेर्यशो वान्नं वेति यास्कः [निरु० ५, ५]। अनाधृष्टाः रक्षोभिरनभिभूताः। अपस्यः। अप इति कर्मनाम [निघ० २, १, १] अपसि कर्मणि साध्व्यः अपस्याः। तत्र साधुरिति [पा० ४, ४, ९८] यत् सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] जसः सुरादेशः। वसानाः वस आच्छादने वसते आच्छादयन्ति पात्राणीति वसानाः। या एवंविधा आपस्तासु अन्तर्मध्ये वरुणो देवः सधस्थं सहस्थानं चक्रे कृतवान् सह स्थीयते यस्मिन् तत् सधस्थम्। किम्भूतो वरुणः अपां शिशुः बालकः अपां वा एष शिशुर्भवति यो राजसूयेन यजत इति श्रुतेः [५, ३, ५, १९] वरुणो राजसूययाजित्वादपां शिशुः। किम्भूतासु पस्त्यासु। पस्त्यमिति गृहनामसु [निघ० ३, ४, ६] पठितम् गृहरूपासु सर्वेषामाधारत्वात् तथा मातृतमासु अतिशयेन जगन्निर्मात्रीषु ॥ ७ ॥

क्षत्रस्योल्बमसि। क्षत्रस्य जराय्वसि। क्षत्रस्य योनिरसि। क्षत्रस्य नाभिरसि। इन्द्रस्य वार्त्रघ्नमसि। मित्रस्यासि वरुणस्यासि। त्वयायं

वृचं बंधेत्। हूवासि। कुवासि। न्नुमाथ। पातैन प्राञ्च॑म्। पातैनं प्रत्यञ्च॑म्। पातैनं तिर्य्यञ्च॑ दिगभ्यः पांत ॥ ८ ॥

का० [१५, ५, १५] तार्प्यप्रभृतीनि क्षत्रस्येति प्रतिमन्त्रम् [१५, ५, ७] तार्प्यं परिधापयतीति। तार्प्यपाण्ड्वधीवासोष्णीषाणि क्रमेण चतुर्भिर्यजुर्भिः परिधत्ते तार्प्यं क्षौमं वल्कलं घृताक्तवस्त्रं वा ॥ तार्प्यदैवतम् हे तार्प्य ! त्वं क्षत्रस्य यजमानस्य उल्वं गर्भाधारभूतमुदकमसि। यजमानो गर्भस्थानीयः ॥ का० [१५, ५, १२] पाण्डुं निवस्त इति। रक्तकम्बलं परिधत्ते ॥ पाण्डुदैवतम्। क्षत्रस्य गर्भस्थानीयस्य यजमानस्य जरायु गर्भवेष्टनचर्म हे पाण्डु। त्वमसि ॥ का० [१५, ५, १३] अधीवासं प्रतिमुञ्चेति। कञ्चुकं गले बध्नाति ॥ अधीवासदैवतम्। हे अधीवास ! त्वं क्षत्रस्य योनिरसि गर्भसम्भवस्थानं योनिः ॥ का० [१५, ५, १३—१४] उष्णीषं संवेष्ट्य निवीतेऽवगूहते नाभिदेशे परिहरते वेति। शिरोवेष्टनं शिरसि संवेष्ट्य तत्प्रान्तौ परिहितवासोनीव्यां गोपयति नाभिदेशे वेष्टयति वा ॥ उष्णीषदैवतम्। हे उष्णीष ! त्वं क्षत्रस्य नाभिर्गर्भबन्धनस्थानमसि नाभ्या सन्नद्धा गर्भा जायन्त इत्याहुः [निरु० ४, २१]। का० [१५, ५, १७] इन्द्रस्य वार्त्रघ्नमिति धनुरातनोतीति। अध्वर्युर्धनुरधिज्यं करोति। धनुर्दैवतम्। हे धनुः ! त्वमिन्द्रस्य सम्बन्धि वार्त्रघ्नं वृत्रोऽनेन हन्यत इति वार्त्रघ्नं वृत्रनाशकं धनुरसि तदातनोमीति शेषः ॥ का० [१५, ५, १८] मित्रस्य वरुणस्येत्यस्य बाहू विमार्ष्टीति। मित्रस्य वरुणस्येति मन्त्राभ्यामस्य धनुषो बाहू प्रान्तौ करेण प्रत्येकं विमार्ष्टि ॥ बाहुदैवते यजुषी। हे दक्षि-

चकोटे ! त्वं मित्रसम्बन्धी भवसि हे वामवाहो ! त्वं वरुणसम्बन्धी भवसि ॥ का० [१५, ५, १८] धनुः प्रयच्छति त्वयायमिति । यजमानाय धनुर्ददाति ॥ धनुर्देवतम् । हे धनुः ! अयं यजमानस्त्वया धनुषा कृत्वा वृत्रं शत्रुं वधेत् हन्यात् ॥ [का० १५, ५, २०] दृवासीति प्रतिमन्त्रमादाय तिस्र इषूः प्रयच्छति पातैनमिति प्रतिमन्त्रमिति । दृवासीत्यादिमन्त्रत्रयेण बाणत्रयमादाय पातैनमित्यादिमन्त्रत्रयेण प्रत्येकं यजमानाय ददाति ॥ षड्यजूंषि इषुदेवत्यानि । हे इषो ! त्वं दृवासि दृ विदारणे दृणाति शत्रून् विदारयति दृवा । हे इषो ! त्वं रुजासि रुजो भङ्गे रुजति शत्रून् भनक्ति रुजा । हे इषो ! त्वं क्षुमासि क्ष्मायी विधूनने क्ष्मायति शत्रून् कम्पयति क्षुमा ॥ यजमानाय ददाति । हे इषवः ! प्राञ्चं प्रागञ्चनं पूर्वदिश्यवस्थितमेनं यजमानं यूयं पात पालयत । प्रत्यञ्चं प्रत्यगञ्चनं पश्चिमदिश्यवस्थितमेनं यजमानं पात । तिर्यञ्चं तिर्यगञ्चनमितस्ततोऽवस्थितमेनं यजमानं पात । दिग्भ्योऽन्याभ्योऽपि दिग्भ्यः सकाशादेनं पात रक्षत ॥ ८ ॥

आविर्मर्या । आवित्तो अग्निर्गृहपतिः । आवित्त इन्द्रो वृद्धश्रवाः । आवित्तौ मित्रावरुणौ धृतव्रतौ । आवित्तः पूषा विश्ववेदाः । आवित्ते द्यावापृथिवी विश्वशम्भुवौ । आवित्तादितिरुरुशर्मा ॥ ९ ॥

का० [१५, ५, २१] आविर्मर्या इति वाचयतीति । इषुसमर्पणानन्तरमाविर्मर्या इत्यादीन् सप्त मन्त्रानावित्

मंत्रान् यजमानं वाचयति॥ प्रजापतिर्देवतम्। मर्या इति मनुष्यनामसु [निघ० २, ३, ११] पठितम्। हे मर्या मनुष्या ऋत्विजो यूयमाविः प्रकटा भवथेति शेषः। सम्यक्कर्मानुतिष्ठतेत्यर्थः। यद्वा हे मर्त्या ऋत्विजोऽयं यजमान आविः प्रकटो युष्मत्समक्षं कथ्यते इति शेषः॥ आवित्तो अग्निर्गृहपतिः। श्रुत्युक्तैर्विभक्तिव्यत्ययैर्व्याख्यायते [५, ३, ५, ३१—३७]। गृहपालकायाग्नयेऽयं यजमान आवित्तः आवेदितः ज्ञापितः। प्रथमान्तं पदद्वयं प्रतिमन्त्रं चतुर्थ्यर्थे॥ इन्द्रं श्रवो धनं कीर्तिर्वा यस्य स इन्द्रश्रवाः तस्मै इन्द्रायायं यजमान आवित्तः॥ व्रतमिति कर्मनाम [निघ० २, १, ७] धृतं व्रतं कर्म याभ्यां तौ धृतव्रतौ। ताभ्यां धारितकर्मभ्यां मित्रावरुणाभ्यामावित्तो। आवित्तः आवेदितः॥ विश्ववेदसे सर्वज्ञाय पूष्णेऽयमावित्तः॥ विश्वस्य सर्वस्य शं सुखं भवति याभ्यां ते विश्वशंभुवौ ताभ्यां द्यावापृथिवीभ्यामावित्ते वचनलिङ्गव्यत्ययः आवित्तः॥ उरु महत् शर्म शरणं सुखं वा यस्याः सा उरुशर्मा तस्यै अदितये आवित्ता आवित्तोऽयं यजमानः॥ यद्वा यथाश्रुतमेव व्याख्या गृहपतिरग्निरावित्त आवेदितो यजमानमिति शेषः। एवमग्रेऽपि॥ ९॥

अवे॑ष्टा द॒न्द॒शूकाः॑। प्राची॒मारो॑ह गाय॒त्री त्वा॑वतु रथन्त॒रꣳ साम॑ त्रि॒वृत्स्तोमो॑ वस॒न्त ऋ॒तुर्ब्रह्म॒ द्रवि॑णम्॥ १०॥

का० [१५, ५, २२] अवेष्टा इति लोहायसमाविध्यति केशवास्ये सदोऽन्त उपविष्टायेति। सदःसमीपोपविष्टस्य दीर्घकेशनरस्य मुखे तास्रं क्षिपति॥ मृत्युनाशनं यजुः। वरुणदृष्टं यजिनाशनार्थः। दन्दशूका सत्यर्थं दशनशीला

मृत्युहेतवः सर्पसदृशा यज्ञविघ्नकारिणो राक्षसादयोऽविष्टा नाशिता भवन्त्विति शेषः। तद्यो मृत्युर्यो बधस्तमेवैतदतिनयतीति श्रुतिः [५, ४, १.१] ॥ का० [१५, ५, २३] मुन्वन्तमाक्रमयन् दिशः प्राचीमारोहेति वाचयति प्रतिमन्त्रं प्रतिदिशं यथालिङ्गमिति। यजमानं यथालिङ्गं प्रतिमन्त्रं प्रतिदिशं दिश आक्रमयन् वाचयति॥ पञ्च यजूंषि यजमानदेवत्यानि। हे यजमान! त्वं प्राचीं दिशमारोह आक्रमस्व तथाविधं त्वा छन्दसां मध्ये गायत्री छन्दोऽवतु रक्षतु। साम्नां मध्ये अभि त्वा शूर नोनुम इत्यस्यामृच्युत्पन्नं रथन्तरं साम [छ० संहि० १, २, १, ५, १—२, १, १, ११, १] त्वां रक्षतु। स्तोमानां मध्ये त्रिवृत्स्तोमोऽवतु। ऋतूनां मध्ये वसन्त ऋतुरवतु। ब्रह्म ब्राह्मणजातिस्वरूपं द्रविणं धनं रक्षतु यद्वा धनरूपा ब्राह्मणजातिस्त्वामवतु ब्राह्मणादीनां धनसाधनत्वाद्धनत्वमुच्यते। त्रिवृत्स्तोमस्य स्वरूपं सामब्राह्मणे [पञ्चविंशब्रा० २, १.] आम्नातम्। तिसृभ्यो हिङ्करोति स प्रथमया तिसृभ्यो हिङ्करोति स मध्यमया तिसृभ्यो हिङ्करोति स उत्तमयोद्यती त्रिवृतो विष्टुतिरिति। अस्यायमर्थः। उपास्मै गायतेत्यादीनि त्र्यचात्मकानि त्रीणि सूक्तानि सन्ति [ऋ० संहि० अष्ट०, ६, ७, २६ म० ८, १, ५] तेषु तिसृभिर्ऋग्भिर्गायेत्। काभिस्तिसृभिः। प्रथमया। त्रिष्वपि सूक्तेषु या प्रथमा तया स उद्गाता गायेत् तथा सति तिसृभिर्गीतं भवति सोऽयं प्रथमपर्यायः। द्वितीये पर्याये सूक्तत्रयगतयोत्तमया गायेत्। अनेन प्रकारेण त्रिवृत्स्तोमसम्बन्धिनी विशिष्टा स्तुतिः सम्पद्यते सेयं स्तुतिरुद्यतीति नाम्ना सम्पद्यत इत्यर्थः॥ १०॥

दक्षिणामारोह त्रिष्टुप्त्वावतु बृहत्साम पञ्चदश स्तोमो ग्रीष्म ऋतुः क्षत्रं द्रविणम् ॥११॥

अथ द्वितीयो मन्त्रः। हे यजमान! त्वं दक्षिणां दिशमारोह। त्रिष्टुप् छन्दः। त्वामिद्धि हवामहे इत्यस्यामृच्युत्पन्नं बृहत्साम [छ० संहि० १, ३, १, १, ५, २—२, २, १, १२, १]। पञ्चदश स्तोमः। ग्रीष्म ऋतुः। द्रविणरूपं क्षत्रं चाधिपत्यशक्तिः एते त्वामवन्तु क्षत्रं तव द्रविणमस्त्विति वा। पञ्चदशस्तोमस्यैवमाम्नातः [पञ्चविं० ब्रा० २, ४] पञ्चभ्यो हिंकरोति स तिसृभिः स एकया स एकया पञ्चभ्यो हिंकरोति स एकया स तिसृभिः स एकया पञ्चभ्यो हिंकरोति स एकया स एकया स तिसृभिः पञ्चपञ्चिनी पञ्चदशस्य विष्टुतिरिति। पूर्वोक्तस्त्रिवृत्स्तोम एक एव सूक्तत्रयनिष्पाद्यः। अन्ये तु स्तोमा एकेनैव तृचात्मकेन सूक्तेन निष्पाद्यन्ते। तत्राय क्रमः। प्रथमपर्याये आवृत्तिः पञ्चभिस्तत्रादौ तिसृभिर्ऋग्भिर्गायेत् इतरे द्वे सकृत्सकृद्गायेत्। द्वितीयपर्याये प्रथमां सकृत् मध्यमां तिसृभिः तृतीयां सकृत्। तृतीयपर्याये आद्ये द्वे सकृत् तृतीयां तिसृभिरिति पञ्चदशस्तोमसम्बन्धिनी विष्टुतिः पञ्चपञ्चिनीत्यभिधीयत इत्यर्थः ॥ ११ ॥

प्रतीचीमारोह जगती त्वावतु वैरूपꣳ साम सप्तदश स्तोमो वर्षा ऋतुर्विड्द्रविणम् ॥ १२ ॥

अथ तृतीयो मन्त्रः। हे यजमान! त्वं प्रतीचीं दिशमारोह। जगती छन्दः त्वामवतु। यद्द्याव इन्द्र ते शतमित्यस्यामृच्युत्पन्नं वैरूपं साम [छ० संहि० १, ३, २, ४,

६—२, २, २, ११, १] । सप्तदश स्तोमः । वर्षा ऋतुः । विट् वैश्यजातिलक्षणं द्रविणम् । एते त्वामवन्तु । यद्वा वैश्यजातिस्ते द्रविणमवतु ॥ सप्तदशस्तोमस्त्वेवमाम्नातः [पञ्चवि० ब्राह्म० २, ७] पञ्चभ्यो हिङ्करोति स तिसृभिः स एकया स एकया पञ्चभ्यो हिङ्करोति स एकया स तिसृभिः स एकया सप्तभ्यो हिङ्करोति स एकया स तिसृभिः स तिसृभिर्दशसप्ता सप्तदशस्य विष्टुतिरिति । प्रथमपर्याये प्रथमां त्रिर्गायेत् मध्यमोत्तमे सकृत् । द्वितीयपर्याये प्रथमोत्तमे सकृन्मध्यमां त्रिर्गायेत् । तृतीयपर्याये प्रथमां सकृद्गायेन्मध्यमोत्तमे त्रिरिति सप्तदशस्तोमस्य त्रिविधा स्तुतिर्दशसप्तेत्यभिधीयत इत्यर्थः ॥ १२ ॥

उदी॑चीमारो॑हानु॒ष्टुप्त्वा॑वतु वैरा॒जꣳ सा॒मै॑कवि॒ꣳश स्तोमः॑ श॒रदृ॒तुः फल॒ द्रवि॑णम् ॥ १३ ॥

अथ चतुर्थो मन्त्रः । हे यजमान ! त्वमुदीचीं दिशमारोह । अनुष्टुप् छन्दः । पिबा सोममिन्द्रः मन्दतु त्वा एतस्यामृच्युत्पन्नं वैराजं साम [छ० संहि० १, ५, १, १, ८] । एकविंशः स्तोमः । शरदृतुः । फलं यज्ञफललक्षणं द्रविणं धनम् । एते त्वामवन्तु ॥ एकविंशस्तोमस्त्वेवमाम्नातः [पञ्चवि० ब्रा० २, १४] सप्तभ्यो हिङ्करोति स तिसृभिः स तिसृभिः स एकया सप्तभ्यो हिङ्करोति स एकया स तिसृभिः स तिसृभिः सप्तभ्यो हिङ्करोति स तिसृभिः स एकया स तिसृभिः सप्तसप्तिन्येकविंशस्य विष्टुतिरिति । प्रथमपर्याये प्रथममध्यमे त्रिर्गायेदुत्तमां सकृत् द्वितीयपर्याये प्रथमां सकृद्गायेन्मध्यमोत्तमे त्रिः तृतीयपर्याये मध्यमां सकृद्गायेत्

प्रथमां त्रिर्गायेन्मध्यमां सप्तकृत्व उत्तमां सकृत् द्वितीयपर्याये प्रथमां सकृन्मध्यमां त्रिरुत्तमां सप्तकृत्वः तृतीयपर्याये प्रथमां सप्तकृत्वो मध्यमां सकृदुत्तमां त्रिर्गायेत् सोऽयं त्रयस्त्रिंशः स्तोमः सर्वेषां स्तोमानामन्तः ॥ का० [१५, ५, २४] आक्रम्य पादेन सीसं निरस्यति प्रत्यस्तमिति । व्याघ्रचर्मपश्चाद्भागे निहितं सीसमाक्रम्य पादेन क्षिपेत् ॥ असुरदेवत्यम् । नमुचेरसुरस्य शिरो मस्तकं प्रत्यस्तम् । अस्तु चेयत्वे प्रतिष्ठया शिरः सीसरूपेण ॥ १४ ॥

सोमस्य त्विषिरसि तवेव मे त्विषिर्भूयात् । मृत्योः पाहि । ओजोऽसि सहोऽस्यमृतमसि ॥ १५ ॥

का० [१५, ५, २५] व्याघ्रचर्मारोहयति सोमस्य त्विषिरिति । अभिषेकार्थं राजानं व्याघ्रचर्मणि स्थापयेत् ॥ चर्मदेवत्यम् व्याख्यातम् [क० ५] ॥ का० [१५, ५, २६] रुक्ममधःपदं कुरुते मृत्योरिति । पादतले हिरण्यं कुर्यात् ॥ रुक्मदेवतम् । हे सुवर्ण ! मृत्योः सकाशात्मां पाहि पालय ॥ का० [१५, ५, २७] शिरसि च नवतृणं एं शततृणं वौजोऽसीति । नवच्छिद्रं शतच्छिद्रं वा सौवर्णमण्डलं यजमानशिरसि कुर्यात् ॥ रुक्मदेवतम् । हे हिरण्य ! त्वमोजोऽसि प्रसुं जेष्यामीति मनोद्वत्तिरोजः तद्रूपं त्वमसि । शारीरं बल सहस्तद्रूपमसि । अमृतं विनाशरहितं त्वमसि ॥ १५ ॥

हिरण्यरूपा उषसो विरोक उभाविन्द्रा उदिथः सूर्यश्च । आरोहतं वरुण मित्र गर्त्तं

ततश्चक्षाथामदितिं दितिं च॥ मित्रोऽसि वरुणोऽसि ॥ १६ ॥

का० [१५, ५, २८] बाहू उद्गृह्णाति हिरण्यरूपा इति। यजमानबाहू ऊर्ध्वौ करोति॥ मित्रावरुणदेवत्या त्रिष्टुप् यजुरन्ता मित्रोऽसीति यजुः। हे वरुण शत्रुनिवारक दक्षिणबाहो! हे मित्र सखिवत्पालक वामबाहो! तौ युवां गर्त्तं पुरुषमारोहतमारोहणं कुरुतम्। बाहू वै मित्रावरुणौ पुरुषो गर्त्त इति [५, ४, १, १५] श्रुतिरध्यात्मविषयं व्याचष्टे। पुरुषारोहणानन्तरमदितिमखण्डितां स्वसेना दितिं खण्डितां परसेना चक्षाथां क्रमेणानुग्रहदृष्ट्या समीक्षेथाम्। तौ कौ यौ युवामुभौ द्वौ उषसो विरोके रात्रेः समाप्तौ उदिथः उदयं कुरुथः। एतेर्लटि मध्यमद्विवचने थस् इति रूपम्। सूर्योदयानन्तरं स्वस्वव्यापारे प्रवर्त्तेथे इत्यर्थः। सूर्यश्च उदेति ययोर्युवयोः कार्यसम्पादनायेत्यर्थः। किम्भूतौ युवां हिरण्यरूपौ हिरण्यवद्रूपं ययोस्तौ सुवर्णखचितकटकाद्यलङ्कारेण हिरण्यवद्भासमानौ। तथा इन्द्री सामर्थ्योपेतौ॥ एवमध्यात्मपक्षः। अधिदैवं त्वयमर्थः॥ हे वरुण! हे मित्र मित्रावरुणौ देवविशेषौ! युवां गर्त्तं रथोपरिभागं गर्त्तसदृशमारोहतम्। परबाणेभ्यो रक्षितुं चर्मकीलकादिभिराच्छादितो रथस्योपरिभागो गर्त्तसदृशो भवति। रथोऽपि गर्त्त उच्यते गृणातेः स्तुतिकर्मण इति [निरु० ३, ५] यास्कोक्तेर्गर्त्तो रथः। यौ युवामुषसो विरोके उषःकालानन्तरम् उदिथः उद्गच्छथः सूर्यश्चेत्तदा उदेति। किम्भूतौ हिरण्यरूपौ अतितेजस्विनौ। इन्द्री परमेश्वरौ। ततो रथारोहणान-

न्तरमदितिं दितिं च युवां पश्याथाम् अदितिमदीनं विहितानुष्ठातारं दितिं दीनं नास्तिकवृत्तं च पश्यतम् अयं पापी अयं पुण्यवानिति युवां पश्यतमित्यर्थः। अमुमर्थं श्रुतिराह [५, ४, १, १५]. ततः पश्यतं स्वं चारणं चेत्यैवैतदाहेति॥ का० [१५, ५, २८] मित्रोऽसि वरुणोऽसीति वा। अनेन मन्त्रेण वा बाहू उद्गृह्णाति। हे वामबाहो। मित्रोऽसि हे दक्षिणबाहो त्वं वरुणोऽसि॥ १६॥

सोम॑स्य त्वा द्युम्नेना॒भिषि॑ञ्चाम्य॒ग्नेर्भ्राज॑सा॒ सूर्य॑स्य॒ वर्च॑सेन्द्र॑स्येन्द्रि॒येण॑। क्ष॒त्राणां॑ क्ष॒त्रप॑तिरे॒ध्यति॑ दि॒द्यून् पा॑हि॥ १७॥

का० [१५, ५, ३०—३२] स्थितं प्राञ्चमभिषिञ्चति पुरोहितोऽध्वर्युर्वा पुरस्तात्पालाशेन प्रथमं पश्चादितरं द्वितीयेन स्वस्तृतीयेन मित्रो राजन्यो वैश्यश्चतुर्थेन सोमस्य त्वा द्युम्नेनेति प्रतिमन्त्रमभिषिञ्चामीति सर्वत्र साकाङ्क्षत्वात् क्षत्राणां क्षत्रपतिरेधीति क्षेममनुयेति च प्रथमो देवसूर्वदिति। अस्यार्थः। कृष्णाजिनत्याघ्रचर्मणि प्राङ्मुखमवस्थितं राजानं पुरोहितादयः पुरस्तादवस्थायाभिषिञ्चेयुः। पालाशौदुम्बरन्यग्रोधाश्वत्थानि चतुर्विधान्यभिषेकजलपात्राणि स्थापितानि। तत्र पालाशपात्रेण पुरोहिताध्वर्य्वोरन्यतरः प्रथममभिषिञ्चेत्। इतरे स्वादयः पश्चादवस्थिता अभिषिञ्चेयुः तानेवाह। यो राज्ञो भ्राता द्वितीयेनौदुम्बरपात्रेण मित्रभूतः क्षत्रियः क्षत्रियस्तृतीयेन वटपात्रेण वैश्यश्चतुर्थेनाश्वत्थपात्रेणाभिषिञ्चति। चतुर्णामभिषेक्तृणां क्रमेण सोमस्याग्नेः सूर्यस्येन्द्रस्येति चत्वारो मन्त्राः। अभिषिञ्चामीति पदमध्याहृत्य प्रियु

मन्त्रेष्वनुवर्त्तते। क्षत्राणामित्यवयवोऽपि प्रथमादिमन्त्रेषु योज्य। इममसुष्येति मन्त्रं प्रथमः पुरोहितोऽध्वर्युर्वा देवसूहवि ष्विव नामग्रहणयुक्तं पठति। प्रथमग्रहणादन्येषामिमममुष्येति मन्त्रशेषो न भवति ब्राह्मणानाᳬ राजेति मन्त्रलिङ्गादिति सूत्रार्थः॥ चतुर्णां मन्त्राणां यजमानो देवता। हे यजमान! सोमस्य द्युम्नेन चन्द्रस्य यशसा त्वा त्वामभिषिञ्चामि तेनाभिषिक्तः सन् क्षत्राणां क्षत्रपतिरेधि क्षत्रियाणां सर्वेषां मध्ये क्षत्रपतिः क्षत्रियेश्वरः एधि भव अति दिद्यून् पाहि। दो अवखण्डने द्यन्ति खण्डयन्ति दिद्यवो बाणाः। इषवो वै दिद्यव इषुवधमेवैनमेतदतिनयतीति श्रुतेः [५, ४, २, २] तानतिक्रम्य अनुप्रयुक्तानिष्वादीनपसार्य इम यजमानं हे सोम! त्वं पाहि पालय॥ १७॥

इमं दे॑वा असपत्नᳬ सु॑वध्वं मह॒ते क्ष॒त्राय॑ मह॒ते ज्यैष्ठ्या॑य मह॒ते जान॑राज्या॒येन्द्र॑स्येन्द्रि॒याय॑। इ॒मम॒मुष्य॑ पु॒त्रम॒मुष्यै॑ पु॒त्रम॒स्यै वि॒श ए॒ष वो॑ऽमी राजा॒ सोमो॒ऽस्माकं॑ ब्राह्म॒णाना॒ᳬ राजा॑॥ १८॥

इमं देवाः। व्याख्यातापि व्याख्यायते। हे देवाः सोमादयः! दशरथस्य पुत्रं कौशल्यायाः पुत्रं कोशलायै विशे प्रजायै तिष्ठन्तमिमं राममसपत्नं शत्रुरहितं कृत्वा महते क्षत्राय महते ज्येष्ठत्वाय महते जानराज्यायेन्द्रस्यैश्वर्याय यूयं सुवध्वं प्रेरयध्वम्। हे अमी कोशलाः! एष रामो वो युष्माकं राजा अस्माकं ब्राह्मणानां तु सोमो राजा। एतावन्तं मन्त्रं पठित्वा पुरोहितोऽध्वर्युर्वाभिषिञ्चेत्॥ राजभ्रातुर्मन्त्रमाह। अग्नेर्भा-

नसाभिषिञ्चामि क्षत्राणामित्यादि इन्द्रस्येन्द्रियायेत्यन्तो मन्त्रः । हे यजमान ! अग्नेर्वैश्वानरस्य भ्राजसा तेजसा त्वामभिषिञ्चामि क्षत्राणामित्यादेः पूर्ववद्व्याख्या ॥ राजन्यमन्त्रमाह । सूर्य्यस्य वर्चसाभिषिञ्चामि क्षत्राणामित्यादि पूर्ववत् । हे यजमान ! सूर्यस्य तेजसा त्वामभिषिञ्चामि । अन्यत् पूर्ववत् ॥ वैश्यमन्त्रमाह । इन्द्रस्येन्द्रियेणाभिषिञ्चामि क्षत्राणामित्यादि पूर्ववत् ॥ हे यजमान ! इन्द्रस्य वीर्य्येण त्वामभिषिञ्चामि क्षत्राणामित्यादि पूर्ववत् । श्रुत्या तु द्युम्नादिशब्दैर्वीर्य्यमेव व्याख्यातानि ॥ १८ ॥

प्र पर्वतस्य वृषभस्य पृष्ठान्नावश्चरन्ति स्वसिच इयानाः । ता आववृत्रन्नधरागुदक्ता अहिं बुध्नमनु रीयमाणाः ॥ विष्णोर्विक्रमणमसि । विष्णोर्विक्रान्तमसि । विष्णोः क्रान्तमसि ॥१९॥

का० [१५, ६, ८] कण्डूयन्याभिषेकेण प्रतिलिम्पति प्र पर्वतस्येति । यजमानः कृष्णविषाणया कृत्वाभिषेकोदकेन स्वाङ्गलग्नेन स्वाङ्गं लिम्पति ॥ अब्देवत्या त्रिष्टुप् । प्रेत्युपसर्गश्चरन्तीति पदेन सम्बध्यते । नावः प्रचरन्ति । नूयन्ते स्तूयन्ते स्तोत्रशस्त्रमन्त्रैरिति नावः । यद्वा नुदन्ति प्रेरयन्ति फलप्राप्त्यै ता नावः । आहुतिपरिणामभूता आपः प्रचरन्ति गच्छन्ति आदित्यमण्डलं प्रति । ग्लानुदिभ्यां डौरिति [उणा० २. ६४] नुदतेर्डौप्रत्ययः । किं कृत्वा वृषभस्य वर्षितुरग्नेः पृष्ठात् पृष्ठप्रदेशात् उत्थायेति शेषः । किम्भूतस्य वृषभस्य पर्वतस्य पर्वाणि पौर्णमास्यमावास्याचातुर्मास्यादीनि विद्यन्ते यस्य स पर्वतस्तस्य पर्वमरुद्भ्यां त इति तप्रत्ययः । किम्भूता नावः

स्वसिचः स्वेनैवात्मनैव सिञ्चन्ति विश्वमभिषिञ्चन्ति स्वसिचः। तथा इयानाः यन्तीत्येवंशीलाः। इयानाः एतेस्ताच्छील्यवयोवचनशक्तिषु चानशिति [पा० ३, २, १२९] चानश्प्रत्ययः चित्त्वादन्तोदात्तं पदम्। गमनशीलाः ता हि आदित्यमण्डलं प्राप्य मध्यस्थानमागच्छन्ति मध्यस्थानात् पृथिवीम्। तदुक्तम्। अग्नौ प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते। आदित्याज्जायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नं ततः प्रजा इति [मनुः ३, ७६]। ता आहुतिपरिणामभूता आप आदित्यमण्डलं प्राप्याधराक् आवहवन् अधस्तादावर्त्तन्ते हृतेर्णिजन्तात्लुङि रगागमश्छान्दसः। किम्भूतास्ताः उदकाः ऊर्ध्वं मक्ताः। अञ्च गतिपूजनयोः। ऊर्ध्वं गताः सत्यः अहिं मेघमनु रीयमाणाः मेघमनुसरन्त्यः रीयतिर्गत्यर्थः। किम्भूतमहि बुध्नं बुध्नमन्तरिक्षं तत्र भवो बुध्न्यः अन्तरिक्षे वर्त्तमानम्॥ यद्वायमर्थः। पर्वतशब्देनादित्य उच्यते वृषभस्य वर्षितुः पर्वतस्यादित्यस्य पृष्ठादियानाः निर्गच्छन्त्यो नावः स्तुत्या आपः प्रचरन्ति सर्वतो गच्छन्ति किम्भूताः स्वसिचः स्वयं सेक्त्र्यः आदित्योपरिष्टादापो नाव्या उच्यन्ते। तथा च श्रुतिः [१०, ५, ४, १४] नाव्या आप एव यजुरस्य इष्टका इत्युपक्रम्य षष्टिश्च वै त्रीणि च शतान्यादित्यं नाव्या अभिक्षरन्तीत्याह। ता उदका ऊर्ध्वं अक्ताः सत्यः बुध्नमन्तरिक्षस्थमहिं मेघमनुरीयमाणा अनुप्रविश्य गच्छन्त्यः सत्यः प्रावृट्काले अधराक् अधस्ताद्भूमिं प्रति आवहवन् आवर्त्तन्ते आगच्छन्ति। यद्वायमर्थ ऋचोऽस्याः। वृषभस्य वर्षणसमर्थस्य पर्वतस्य हिमवदादिस्यादे पृष्ठादियाना गच्छन्त्यो वहन्त्यो नावो गीतायां महानद्यो गङ्गाद्याः प्रचरन्ति स्वसिचः स्वमात्मीयं यजमानमेव सिञ्चन्ति ताः ता एव नावोऽधराक् अधस्तात्

आवहन् राजसूययाजिनोऽर्थायावर्त्तन्ते। किम्भूताः उदकाः अभिषेकपात्रेषु उत्क्षिप्ताः प्रक्षिप्ताः। तथा बुध्नं बुध्नशब्देन मूलमुच्यते तत्र भवं बुध्न्यं प्रधानमित्यर्थः। अहिमहन्तारं शत्रूणां यजमानमनु रीयमाणाः यजमानं प्रति सिच्यमानाः॥ का० [१५, ६, ९] चर्माण विक्रमयति विष्णोरिति प्रतिमन्त्रमिति। अध्वर्युर्यजमानेन व्याघ्रचर्मणि त्रिभिर्मन्त्रैस्त्रिवारं पादप्रक्षेपं कारयेत्॥ त्रीणि यजूंषि यजमानदेवत्यानि। हे मदीय प्रथम प्रक्रम! त्वं विष्णोर्व्यापनशीलस्य यज्ञपुरुषस्य जगदीश्वरस्य त्रिविक्रमावतारस्य विक्रमणं प्रथमपादप्रक्षेपेण जितो भूर्लोकोऽसि। हे द्वितीय प्रक्रम! त्वं विष्णोः विक्रान्तं द्वितीयपादप्रक्षेपेण जितमन्तरिक्षमसि। हे तृतीय प्रक्रम! त्वं विष्णोः क्रान्तं तृतीयपादप्रक्षेपेण जितं त्रिविष्टपमसि। इदं मन्त्रत्रयं लोकत्रयजये हेतुभूतं तित्तिरिराह विष्णुक्रमान् क्रमते विष्णुरेव भूत्वेमांल्लोकानभिजयतीति। इमे वै लोका विष्णोर्विक्रमणं विष्णोर्विक्रान्तं विष्णोः क्रान्तमिति श्रुतेः [५, ४, २, ६] ॥ १९ ॥

प्रजा॑पते॒ न त्वदे॒तान्य॒न्यो विश्वा॑ रू॒पाणि॒ परि॒ ता ब॑भूव। यत्का॑मास्ते जु॒हुमस्तन्नो॑ अस्तु। अ॒यम॒मुष्य॑ पि॒तासाव॒स्य पि॒ता। व॒यꣳ स्या॑म॒ पत॑यो र॒यीणा॒ꣳ स्वाहा॑। रुद्र॒ यत्ते॒ क्रिवि॒ परं॒ नाम॒ तस्मि॑न् हु॒तम॑स्यमे॒ष्टम॑सि॒ स्वाहा॑ ॥ २० ॥

का० [१५, ६, ११] शालाद्वार्ये जुहोति पुत्रेऽन्वारब्धे प्रजापत इति। ततः सदसः शालायामागत्य पुत्रेऽन्वारब्धे

पालाशार्येऽग्नौ जुहोति ॥ प्रजापतिदेवत्या त्रिष्टुबृयश्चमंत्या तृतीयचतुर्थपादमध्येऽयममुष्येतियजुर्युक्ता । हे प्रजापते ! त्वत्तः अन्यो देवताविशेषः तानि एतानि विश्वा विश्वानि सर्वाणि रूपाणि नानाजातीयानि वर्तमानभूतभविष्यत्कालविषयाणि न परिबभूव परिभवितुं समर्थो नाभूत् । परिभवः सृष्टेरप्युपलक्षणम् त्वदन्यो देव एतानि भूतानि स्रष्टुं संहर्तुं चाप्यशक्त इत्यर्थः । अतो वयं यत्कामास्ते जुहुमः यः कामो येषां ते यत्कामाः येन कामेन त्वां जुहुमः तत्कामरूप फलं नोऽस्माकमस्तु ॥ यजुर्व्याख्यायते । अयममुष्य पितेति पुत्रं पितरीकृत्य तयोर्नाम गृह्णाति अयं रामोऽमुष्य दशरथस्य पिता । असावस्य पितेति यथायथमेव नामग्रह. यथा असौ दशरथोऽस्य रामस्य पितेति ॥ सर्वथा सपुत्रा वयं रयीणां धनानां पतयः स्याम भवेम ॥ का० [१५, ६, १२] आग्नीध्रीये पालाशेन शेषान् जुहोति रुद्र यत्त इत्युत्तरार्धं इति । पालाशेनाभिषेकपात्रेणाभिषेकोदकशेषानाग्नीध्रीयाग्नेरुत्तरभागे जुहोति ॥ रुद्रदेवत्यम् । हे रुद्र ! यत्ते तव क्रिवि कर्तृ हिंसितृ वा परमुत्कृष्टं नामास्ति । क्रिवि हिंसाकरणयोः [धा० १५, ८८] इप्रत्ययः । एवं रुद्रं सम्बोध्य होमद्रव्यमाह । हे हविः ! तस्मिन् रुद्रनाम्नि त्वं हुतमसि अमेष्टं चासि अमाशब्दो गृहवाची [निघ० ३, ४, ११] मदीये गृहे इष्टं दत्तमसि स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ २० ॥

इन्द्र॑स्य॒ वज्रो॑ऽसि । मि॒त्रावरु॑णयोस्त्वा प्रशा॒स्त्रोः प्र॒शिषा॑ युनज्मि । अव्य॑थायै त्वा स्व॒धायै॒ त्वारि॑ष्टो॒ अर्जु॑नः । म॒रुतां॑ प्रस॒वेन॑ जय । आपा॑म॒ मन॑सा । समि॑न्द्रि॒येण॑ ॥ २१ ॥

का० [१५, ६, १५] वाजपेयवद्रथमवहत्य दक्षिणस्यां वेदिश्रोणौ युनक्ति पूर्ववन्मित्रावरुणयोरिति चतुर्भिरिति। वाजपेये इव रथवाहणाद्रथमिन्द्रस्य वज्रोऽसीति मन्त्रेण भूमाववतार्य मित्रावरुणयोरिति मन्त्रेण चतुर्भिरश्वैर्वाजपेयवदेव युनक्ति प्रत्यक्ष मन्त्रः इन्द्रस्य वज्रोऽसीत्येव मन्त्रो न वाजपेयसम्बन्धी सर्वः तावन्मात्रस्यैवात्र पाठात् पूर्ववदिति धुरंष्टीतं दक्षिणश्रोणिदेशे वेद्यामानीय युनक्ति पूर्वं दक्षिणं तत उत्तरं ततो दक्षिणाप्रष्टिं ततः सव्याप्रष्टिम् अनिर्देशात्त्रयाणां योजने प्राप्ते चतुर्भिरित्युक्तमिति सूत्रार्थः॥ रथदेवत्यम्। हे रथ। त्वमिन्द्रस्य वज्रोऽसि॥ युनक्ति। रथदेवत्यम्। प्रशास्त्रोः मित्रावरुणयोः देवयोः प्रशिषा प्रशासनेन हे रथ! त्वां युनज्मि योजयामि॥ का० [१५, ६, १७] अव्यथायै त्वेति सुच्यमारोहतीति यजमानश्चात्वालदेशस्थः रथमारोहति॥ रथदेवत्यम्। अरिष्टोऽनुपहिंसितः अर्जुनोऽर्जुनतुल्य इन्द्र इत्यर्थः। अर्जुनो ह वै नामेन्द्र इति श्रुतेः [५, ४, ३, ७] एवम्भूतोऽहं हे रथ! त्वा त्वामध्यथायै। व्यथ भयचलनयोः। अभयाय अचलनाय वा। स्वधायै अवरसाय च त्वामधितिष्ठामि॥ का० [१५, ६, १८] मरुतामिति दक्षिणधुर्यं प्राजतीति। यजमानेन सहारूढो यन्ता दक्षिणाश्वं कशया प्रेरयेत्॥ धुर्यदेवतम्। हे धुर्य! मरुतां देवानां प्रसवेनाज्ञया त्वं जय यव निति शेषः॥ का० [१५, ६, १९] गवां मध्ये स्थापयत्यापामिति। पूर्वमेवाहवनीयोत्तरतः स्थापितानां गवां मध्ये तं रथं स्थापयेत्॥ यजमानदेवत्यम्। वयं मनसा सह आपाम प्राप्तवन्तो यदुपक्रान्तं तत्कर्म॥ का० [१५, ६, २०] धनुरार्त्न्योपस्पृशति गां यजमानः समिन्द्रियेणेति।

धनुःकोट्या गां स्पृशेत्॥ यजमानदेवत्यम्। वयमिन्द्रियैर्वीर्येण सङ्गताः स्मः॥ २१॥

मा त इन्द्र ते वयं तुराषाडयुक्तासो अब्रह्मता विदसाम। तिष्ठा रथमधि यं वज्रहस्ता रश्मीन् देव यमसे स्वश्वान्॥ २२॥

का० [१५, ६, २२] तावद्भूयो वा गोस्वामिने दत्त्वा पूर्वेण यूपं परीत्यान्तःपात्यदेशे स्थापयति मा त इति। स्थापितगवां पतये स्वभावे तावत् शतमधिकं वान्यद्दत्त्वा यूपात् पूर्वदिशि परीत्यान्तःपात्यदेशे रथं स्थापयेत॥ इन्द्रदेवत्या त्रिष्टुप् संवरणदृष्टा। हे वज्रहस्त! वज्रं हस्ते यस्य तत्सम्बुद्धिः हे देव दीप्यमान। त्वं यं रथमधि तिष्ठ लडर्थे लोट् अधितिष्ठसि। द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] दीर्घः। यस्य च रश्मीन् प्रग्रहानायमसे आयच्छसि। किम्भूतान् रश्मीन् स्वश्वान् शोभना अश्वा येषु तान्। हे तुराषाट्! तूर्णं सहते शत्रूनभिभवतीति तुराषाट हे इन्द्र ऐश्वर्ययुक्त। ते त्वदीया वयं ते तव तस्मिन् रथे अयुक्ताः तस्माद्भिन्नाः सन्तो मा विदसाम दस उपक्षये विविधसुपक्षीणा मा भवाम। तत्र दृष्टान्तः अब्रह्मता लुप्तोपमानम् अब्रह्मतेव ब्रह्म विधानानन्दस्वभावमनश्वरम् तस्य भावो ब्रह्मता न ब्रह्मता अब्रह्मता यथा ब्रह्मभावादन्यद्वस्तु विदस्येत् एवं वयं मा विदस्येमहीत्यर्थः॥ २२॥

अग्नये गृहपतये स्वाहा। सोमाय वनस्पतये स्वाहा। मरुतामोजसे स्वाहा। इन्द्र-

स्विन्द्रियाय स्वाहा । पृथिवि मातर्मा मा हिᳫं सीर्मो अहं त्वाम् ॥ २३ ॥

का० [१५, ६, २३] अग्नये गृहपतय इति चत्वारि रथविमोचनीयानि जुहोति प्रतिमन्त्रमिति । रथविमोचनीयसंज्ञास्तस्य आहुतीर्जुहोति ॥ चत्वारि यजूंषि लिङ्गोक्तदेवत्यानि । गृहाश्रमपालकायाग्नये स्वाहा सुहुतमस्तु । वनस्पतिरूपिणे सोमाय हविर्दत्तमस्तु । इन्द्रस्येन्द्रसम्बन्धिने इन्द्रियाय वीर्याय स्वाहा । मरुतां सम्बन्धिने ओजसे बलाय हविर्दत्तमस्तु ॥ का० [१५, ६, २४] भूमिमवेक्षते पृथिवि मातरिति । रथस्थ एव यजमानो भूमिं पश्येत् ॥ भूमिदेवत्यम् हे मातर्जगन्निर्मात्रि ! हे पृथिवि भूमे ! त्वं मा मां मा हिंसीः हिंसां मा कार्षीः अहमपि त्वां पृथिवीं मो मा उ हिंसिषम् ॥ २३ ॥

हᳫंसः शुचिषद्वसुरन्तरिक्षसद्धोता वेदिषदतिथिर्दुरोणसत् । नृषद्वरसदृतसद् व्योमसदब्जा गोजा ऋतजा अद्रिजा ऋतं बृहत् ॥२४॥

का० [१५, ६, २५] अवरोहति हᳫंसः शुचिषदिति । यजमानो रथादवरोहति ॥ सप्रपञ्चपरब्रह्माभिधायिनी सूर्यदेवत्यातिजगती वामदेवदृष्टा । इन्द्वद्वारमिति हंसो भगवानादित्य एवंविधः त्वं प्रत्यक्षतरामीति वाक्यशेषः । किम्भूतो हंसः शुचिषत् शुचौ दीप्तौ सीदतीति शुचिषत् आदित्यरूपेण । तथा वसुर्वासयिता नराणां प्रवर्त्तकः अन्तरिक्षे सीदतीत्यन्तरिक्षसत् वायुरूपेण । होता आह्वाता देवानाम् वेदौ सीदतीति वेदिषत् अग्निरूपेण । अतिथिः

मर्त्यैर्वा पूज्यः। दुरोणे यज्ञगृहे सीदतीति दुरोणसत् आहवनीयादिरूपेण। नृषु मनुष्येषु प्राणभावेन सीदतीति नृषत्। वरेषु उत्कृष्टेषु स्थानेषु सीदति वरसत्। ऋते यज्ञे सीदतीति ऋतसत्। व्योम्नि आकाशे मण्डलरूपेण सीदतीति व्योमसत्। एवं सर्वत्रस्थितत्वेन स्तुत्वा सर्वोत्पत्तिद्वारेण स्तौति यः अब्जाः अप्सु उदकेषु जायते मत्स्यादिरूपेणेत्यब्जाः। गवि पृथिव्यां जायते चतुर्विधभूतग्रामरूपेणेति गोजाः। ऋते सत्ये जायते ऋतजाः। अद्रौ पाषाणे अग्निरूपेण जायत इत्यद्रिजाः। अद्रिर्मेघो वा [निघ० १, १०, १] अद्रौ मेघे जलरूपेण जायत इति वा। ऋतम् ऋ गतौ सर्वत्र गतम्। बृहत् महत्परिछेदमपर्यन्तम् परब्रह्मरूपो यो हंसस्तं प्रति रथादवतरामीति भावः॥ यद्वा हंसशब्देन रथ उच्यते हन्ति पृथिवीमिति हंसः रथं बृहत महत् प्रौढमृत यज्ञ सम्पादयत्विति शेषः। किम्भूतो हंसं शुचिषत् शुचौ देवयजने रथवाहने वा सीदतीति। वसुः तस्योपरि यजमान वासयतीति। अन्तरिक्षसत् वृक्षगुल्माद्यनवरुद्धेऽन्तरिक्षे सीदतीति। होता होतृसमानः तदेव कथमित्यत आह वेदिषत् वेद्यां सीदतीति। अतिथिः अतिथिवत् पूज्यः। दुरोणसत् दुरोणे यज्ञगृहे सीदतीति। नृषत् नृषु वाहकत्वेन सीदतीति। वरसत् वरे श्रेष्ठे राजगृहे सीदतीति। ऋतसत् ऋते यज्ञे वाजपेयादौ सीदतीति। व्योमसत् सूर्यं वोढुं व्योमन्याकाशे सीदतीति। अब्जा अप्सुयोनिर्वा अश्व इति श्रुतेरश्वो जातेरश्वरूपेतत्वादब्जाः। गोजाः गोशब्दवाच्याद्गव्याज्जायत इति गोजाः। इन्द्रो वृत्राय वज्रं प्राहरत् स त्रेधा व्यभवत्तस्य स्फ्यस्तृतीयं रथस्तृतीयं यूपस्तृतीयमिति तैत्तिरीयश्रुतेः। ऋतजाः ऋतं यज्ञमुद्दिश्य

जातत्वाद्दृतजा: । अद्रिजा: अद्रिभ्य: पाषाणसदृशकाष्ठेभ्यो जातत्वादद्रिजा: ॥ २४ ॥

इयदस्यायुरस्यायुर्मयि धेहि युङ्ङसि वर्चोऽसि वर्चो मयि धेहि । ऊर्गस्यूर्जं मयि धेहि । इन्द्रस्य वां वीर्य्यकृतो बाहू अभ्युपावहरामि ॥ २५ ॥

का० [१५, ६, २८] उपस्पृशति शतमानावियदसीति । शालाद्दक्षिणभागे स्थापितस्य रथवाहनस्य दक्षिणचक्रे बद्धौ शतमानौ शतरक्तिकानिर्मितौ सौवर्णौ मणी यजमान: स्पृशति ॥ हे द्वादशाक्षरे यजुषी शतमानदेवत्ये । हे रुक्म ! त्वमियदसि एतावत्परिमाणं शतरक्तिकापरिमितमसि आयुरसि जीवनमसि तस्मादायु: शताब्दपरिमितं मयि धेहि यो हि यदात्मक: स तद्दातुमुत्सहते, यतस्त्वं शतमानमसि तत: शताब्दपरिमितमायुर्मयि रोपय । युङ्ङसि युनक्ति यच्च सञ्चारनिचयेन दक्षिणादानेन वेति युङ् वर्चस्तेजस्वी भवसि अतो मे मम वर्च: तेजो धेहि ॥ का० [१५, ६, ३०] तौ ब्रह्मणे दत्त्वोर्गसीति शाखामुपस्पृशतीति । तौ शतमानौ ब्रह्मणे दत्त्वा पूर्वोक्तरथवाहने पयोपगूहितारमौदुम्बरीं शाखामुपस्पृशेत् ॥ शाखादेवत्यम् । हे औदुम्बरि शाखे ! त्वमूर्गसि अन्नरूपा भवसि तत ऊर्जमन्नं मयि धेहि स्थापय ॥ का० [१५, ६, ३१] इन्द्रस्य वामित्यवहरते बाहू पयस्यायां व्याघ्रचर्मदेशे स्थितायामिति । अध्वर्युयजमानबाहू व्याघ्रचर्मस्थापितायां मैत्रावरुण्यां पयस्यायां नीचौ करोति । बाहुदेवत्यम् । वीर्यकृतो वीर्यकारिण: इन्द्रस्य परमैश्वर्य-

युक्तस्य यजमानस्य सम्बन्धिनी हे वाङ्ग! अहं त्वां युवासुया वहरामि मैत्रावरुणीपयस्यां प्रति नीची करोमि ॥ २५ ॥

स्योनासि सुषदासि। क्षत्रस्य योनिरसि। स्योनामासीद सुषदामासीद क्षत्रस्य योनिमासीद ॥ २६ ॥

का० [१५, ६, २२—७, १] प्राक् स्विष्टकृतः खादिरीमासन्दी रज्जूतां व्याघ्रचर्मदेशे निदधाति स्योनासीतीति। पयस्यायाः स्विष्टकृद्योमात्प्राक् रज्जुभिर्युतां खादिरीं मञ्चिकां व्याघ्रचर्मदेशे मैत्रावरुणधिष्ण्यस्य पुरो निदधाति ॥ आसन्दीदेवत्यम्। हे आसन्दि! त्वं स्योना सुखरूपासि सुखकारी भवसि। सुषदासि सुखेन सीदन्ति यस्यां सा सुषदा सुखेनोपवेष्टुं योग्यासि ॥ का० [१५, ७, २] अधीवासमस्यामास्तृणाति क्षत्रस्य योनिरिति। आसन्द्यां वस्त्रमाच्छादयति। अधीवासदेवतम्। हे अधीवास! त्वं क्षत्रस्य क्षत्रियस्य योनिर्मातृवद्धारकत्वेन कारणमसि ॥ का० [१५, ७, ३] सुत्वन्तमस्यामुपवेशयति स्योनामासीदेति। आसन्द्यां यजमानं स्थापयेत् ॥ यजमानदेवत्यम्। हे यजमान! स्योना सुखकरीमासन्दीमासीद आरोह सुषदां सुखोपवेशनयोग्यामासीद क्षत्रस्य योनिं स्थानमासन्दीमासीद ॥ २६ ॥

निषसाद धृतव्रतो वरुणः पस्त्यास्वा। साम्राज्याय सुक्रतुः ॥ २७ ॥

का० [१७, ४, ७] निषसादेत्युरोऽस्यालभत इति। अध्वर्युर्यजमानहृदयं स्पृशति ॥ वरुणदेवत्या गायत्री शुनःशेपदृष्टा अष्टपट्सप्तवर्णपादत्वाद्वर्धमाना गायत्री। असौ

यजमानः पस्त्यासु विक्षु प्रजासु आ निषसाद। विशो वै पस्त्या इति श्रुतेः [५, ४, ४, ५] आधिपत्येनोपविवेश यद्वास्त्यां निषण्णः स प्रजास्वेव निषण्ण इत्यर्थः। व्यवहिताश्चेति [पा० १, ४, ८२] आङ उपसर्गस्य क्रियापदेन व्यवधानम्। किम्भूतो यजमानः धृतव्रतः धृतं व्रतं यज्ञलक्षणं कर्म येन स्वीकृतयज्ञः। वरुणः वारयत्यनिष्टमिति वरुणः। तथा सुक्रतुः शोभनसङ्कल्पः शोभनप्रज्ञो वा। किमर्थं निषसाद साम्राज्याय सम्राजो भावः साम्राज्यम् सम्राड्भावाय राज्यायेति श्रुतेः [५, ४, ४, ५] ॥ २७ ॥

अभिभूरस्येतास्ते पञ्च दिशः कल्पन्ताम्। ब्रह्मँस्त्वं ब्रह्मासि सवितासि सत्यप्रसवः। वरुणोऽसि सत्यौजाः। इन्द्रोऽसि विशौजाः। रुद्रोऽसि सुशेवः। बहुकार श्रेयस्कर भूयस्कर। इन्द्रस्य वज्रोऽसि तेन मे रध्य ॥२८॥

का० [१५, ७, ५] अभिभूरित्यक्षौ पञ्चाक्षान् पाणावाधायेति। यजमानहस्ते द्यूतसाधनभूतान् पञ्चाक्षान् सौवर्णकपर्दान्निदध्यात्। अक्षा यजमानो वा देवता। चतुर्णामक्षाणां कृतसंज्ञा पञ्चमस्य कलिरिति यदा पञ्चाप्यक्षा एकरूपा पतन्ति उत्ताना अवाञ्चो वा तदा देवितुर्जयः तत्र कलिः सर्वानक्षानभिभवति तं प्रत्युच्यते तत्सम्बन्धेन यजमानं प्रति वा। हे अक्ष! यद्वा हे यजमान! त्वमभिभूरसि अभिभविता अभितो व्याप्तासि। एताः कपर्दिकोपलक्षिताः पञ्च दिशः पूर्वादयश्चतस्र ऊर्ध्वा चेति पञ्च दिशः ते त्वदर्थं कल्पन्तां त्वत्प्रयोजनसमर्था भवन्तु। कलेः सर्वाक्षाभिभावकत्वात्पुञ्चतो·

ब्रह्मासि रुद्रोऽसि हे राजन् ! त्वं रुद्ररूपोऽसि शत्रूणां रोदनाद्द्रावणाच्च । सुशेवः शेव इति सुखनाम [निघ० ३, ६] शोभनं शेवः सुखं यस्मात् शोभनं सुखयिता । त्वं ब्रह्मासीत्येतावदेव पञ्चमं प्रतिवचनम् ॥ का० [१५, ७, १०] बहुकारेति च चयत्येवंनामानमिति । यजमानं बहुकारेत्यादिसुमङ्गनामानं नरमाकारयति ॥ लिङ्गोक्तदैवतम् । हे बहुकार ! बहु कार्यं करोति बहुकारः श्रेयःकरोति श्रेयस्करः भूयो बहुतरं करोति भूयस्करः तेषां सम्बोधनानि हे बहुकारेत्यादिकल्याणनामन् त्वामाह्वय इति शेषः ॥ का० [१५, ७, ११] स्फ्यमस्मै प्रयच्छति पुरोहितोऽध्वर्युर्वेन्द्रस्य वज्र इति । अस्मै यजमानाय स्फ्यं ददाति द्यूतभूमिकरणाय । स्फ्यदैवतम् । हे स्फ्य इन्द्रस्य वज्रस्त्वमसि इन्द्रो ह यत्र वृत्राय वज्रं प्रजहारेत्यादि तस्य स्फ्यस्तृतीयमिति श्रुतेः [१, २, ४, १] । तेन हेतुना मे मम यजमानं रध्य रध्यतिर्वशगमने वशवर्तिनं कुरु । यो वै राजा ब्राह्मणादबलीयानमित्रेभ्यो वै स बलीयान् भवतीति श्रुतेः [५, ४, ४, १५] । यद्वा तेन मे रध्य यस्मात्त्वं वज्ररूपस्तेन कारणेन मम रध्य द्यूतभूमौ परिलेखनरूपं कार्यं साधय ॥ २८ ॥

अ॒ग्निः पृ॒थुर्धर्म॑ण॒स्पति॒र्जु॑षा॒णो अ॒ग्निः पृ॒थुर्धर्म॑ण॒स्पति॒राज्य॑स्य वेतु॒ स्वाहा॑ । स्वाहा॑कृता॒: सूर्य॑स्य र॒श्मिभि॑र्यतध्वꣳ स॒जा॒ता॒नां म॑ध्य॒मेष्ठ्या॑य ॥ २९ ॥

का० [१५, ७, १६] द्यूतभूमौ हिरण्यं निधायाभिजुहोति चतुर्गृहीतेनाग्निः पृथुरिति । एवं कृतायां द्यूतभूमौ कनकं

निधाय तदुपरि चतुर्गृहीताज्यं जुहुयात्॥ अग्निदेवत्यम्। अग्निः आज्यस्य वेतु कर्मणि यष्टौ घृतं पिबतु स्वाहा सुहुतमस्तु। किम्भूतोऽग्निः पृथुः देवानां प्रथमत्वाद्विशालः। तथा धर्मणः पतिः धारणं धर्म जगतो धारणस्य धर्मस्य वा स्वामी। जुषाणः प्रीयमाणः हूयमानं हविः सेवमानो वा। अग्निः पृथुर्धर्मणस्पतिरिति पुनःपाठ आदरार्थः॥ का० [१५, ७, १६] अश्वान्निवपति स्वाहाकृता इति। पूर्वोक्तपश्वाचान्यूतभूमौ निपति॥ अश्वदेवत्यम्। हे अश्वाः! यूयं स्वाहाकृताः स्वाहाकारपूर्विकयाहुत्या तर्पिताः सन्तः सूर्यस्य रश्मिभिः किरणैर्यतध्वं स्पर्धां कुरुत सजातानां समानजन्मनां भ्रातॄणां क्षत्रियाणां मध्यमेष्ठ्याय मध्यमप्रदेशे यजमानावस्थानाय च यतध्वं यत्नं कुरुत यजमानं सर्वक्षत्रियश्रेष्ठं कुरुतेत्यर्थः। मध्ये भवो मध्यमः मध्यमे प्रदेशे तिष्ठतीति मध्यमेष्ठः तस्य भावो मध्यमेष्ठ्यं तस्मै॥ २९॥

स॒वि॒त्रा प्र॑सवि॒त्रा सर॑स्वत्या वा॒चा त्वष्ट्रा॑ रू॒पैः पू॒ष्णा प॒शुभि॒रिन्द्रे॑णा॒स्मे बृह॒स्पति॑ना ब्रह्म॑णा॒ वरु॑णे॒नौज॑सा॒ग्निना॒ तेज॑सा॒ सोमे॑न॒ राज्ञा॒ विष्णु॑ना दश॒म्या दे॒वत॑या॒ प्रसू॑तः॒ प्रस॑र्पामि॥ ३०॥

का० [१५, ८, १५—१६] पितामहदशगणए सोमपानाए संख्याय सर्पणए सवित्रेति वानुवाकसूक्तेति। पित्रादयः पूर्वजाः पितामहशब्देनोच्यन्ते। ऋत्विजोऽन्ये विप्राश्च मिलिताः शतसंख्याः सन्तो दशपेययागे सौत्येऽहनि प्रतिसवनं सर्पणाख्याक् स्वं स्वं सोमयाजिनां पित्रादीनां दशानां

गणं गणयित्वा असुकः प्रथमः सोमपः असौ द्वितीयोऽसौ तृतीय इत्यादिदशमपर्यन्तान् सोमयाजिनो गणयित्वा विभूरमीत्यादिसर्पणं धिष्णोपस्थानं कुर्वन्ति सर्पणं भक्षणकाले सदःप्रवेशो वा। पश्चान्तरमाह सवित्रेति। यद्वा सविता प्रसवित्रेत्येककण्डिकात्मकमनुवाकं पठित्वा अतं त्रिमाः सर्पणं कुर्वन्ति। दशानां सोमयाजिनामसम्भवादयमेव पक्षः श्रेयानिति सूत्रार्थः॥ सवित्रादिदेवत्यात्यष्टिः। एताभिर्दशभिर्देवताभिः प्रसूत आज्ञप्तोऽहं प्रसर्पामि सर्पणं करोमि। प्रत्येकपाठादेकवचनं सर्पामीति। काभिर्दशभिः प्रसूत इत्यत आह प्रसविता अभ्यनुज्ञानकारिणा सवित्रा सूर्येण। वाचा वाग्रूपया सरस्वत्या। रूपै रूपलक्षितेन त्वष्ट्रा देवेन त्वष्टा रूपाणामधिपतिरित्युक्तेः। पशुभिरुपलक्षितेन पूष्णा देवेन। अस्मे अनेन इन्द्रेण विभक्तेः शे आदेशः [पा० ७, १, ३८]। ब्रह्मणा देवयागे ब्रह्मत्वकर्त्रा बृहस्पतिना। ओजसा ओजस्विना वरुणेन। तेजसा तेजस्विना अग्निना। राज्ञा ओषधिविप्राधिपेन दीप्यमानेन वा सोमेन चन्द्रेण। दशम्या दशसंख्यापूरिकया विष्णुना देवतया यज्ञाधिष्ठात्रा विष्णुरूपेण देवेन। एतैराज्ञप्तः प्रसर्पामीत्यर्थः॥ ३०॥

इति राजसूयः समाप्तः॥

अश्विभ्यां पच्यस्व। सरस्वत्यै पच्यस्व। इन्द्राय सुत्राम्णे पच्यस्व। वायुः पूतः पवित्रेण प्रत्यङ्क्सोमो अतिस्रुतः। इन्द्रस्य युज्यः सखा॥ ३१॥

अथ राजसूयगतचरकसौत्रामणीमन्त्रा उच्यन्ते। राज-

सूयप्रान्ते विहिता सौत्रामणी चरकसौत्रामणीत्युच्यते तत्र-
न्त्राणामश्विनाद्यषी ॥ का० [१५, ८, २५] पक्वौदनं विरू-
ढांश्चूर्णीकृत्याश्विभ्यां पच्यस्वेति सꣳसृजतीति। विरूढा जाता-
ङ्कुरा अजाताङ्कुराश्च व्रीहयः चौमे बद्धाः सन्ति तन्मध्ये अजा-
ताङ्कुराणां व्रीहीणामोदनं पक्त्वा विरूढान् व्रीहींश्चूर्णीकृत्यौ-
दनेन मिश्रयति। त्रीणि यजूंषि सुरादेवत्यानि। हे सुरे!
त्वमश्विभ्यां पच्यस्व अश्विनोरर्थाय पाकं कुरु पाको नाम
विपरिणामश्रेष्ठता। सरस्वत्यै देव्यै पच्यस्व। सुष्ठु त्रायत
इति सुत्रामा तस्मै सुत्राम्णे शोभनत्राणकर्त्रे सुत्रातव्याय वा
इन्द्राय पच्यस्व यतः सौत्रामण्येन्द्रस्य भैषज्यं कर्त्तव्यमस्ति॥
का० [१५, १०, १०] वपामार्जनान्ते कुशैः परिस्रुत पुनाति
वायुः पूत इति। पशूनां वपामार्जनान्ते कर्मणि कृते दर्भैः
सुरां कस्मिंश्चित्पात्रे पुनाति॥ सोमदेवत्या गायत्री। वायुः,
सुपां सुलुगित्यादिना [पा० ७, १, ३९] तृतीयैकवचनस्य
सु आदेशः सोमो वायुः वायुना पूतः शोधितः पवित्रेण
कुशमयेन पूतः सन् प्रत्यङ् नीचैरधोमुखः सन् अतिस्रुत
अतिक्रम्य गतः। किम्भूतः इन्द्रस्य युज्यो योगार्हः सखा
सखिभूतः। सोमः पूर्वं पूतिगन्धोऽभूत्ततो देवैर्वायुरुक्तस्त्वं
सोमꣳ सुगन्धं कुर्विति ततो वायुना सोमो दुर्गन्धमपहृत्य
सुगन्धः कृत इति [१२, ७, ३] श्रुत्योक्तम् तदयं मन्त्रो
वदतीत्यर्थः॥ ३१॥

कु॒विद॒ङ्ग यव॑मन्तो॒ यवं॑ चि॒द्यथा॒ दान्त्य॑नु-
पू॒र्वं वि॒यूय॑। इ॒हेहै॑षां कृणुहि॒ भोज॑नानि॒ ये
ब॒र्हिषो॒ नम॑उक्तिं॒ यज॑न्ति॥ उ॒प॒या॒मगृ॑हीतो-

ऽस्यश्विभ्यां त्वा सरस्वत्यै त्वेन्द्राय त्वा सुत्राम्णे ॥ ३२ ॥

का० [१५, १०, १२] ग्रहं गृह्णाति कुविदङ्गेति त्रीन् वा प्रतिदेवतमेतयैवेति। पूतायां सुरायां बदरीफलचूर्णं प्रक्षिप्य कुविदङ्गेत्येकं ग्रहं वैकङ्कतपात्रेण गृह्णाति। यद्वा कुविदङ्गेत्यृचैव त्रीन् ग्रहान् प्रतिदेवतं गृह्णाति। यथा। कुवि· दङ्ग० उपयामगृहीतोऽस्यश्विभ्यां त्वेति प्रथमम्। कुविदङ्ग० उपयामगृहीतोऽसि सरस्वत्यै त्वेति द्वितीयम्। कुविदङ्ग० उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा सुत्राम्ण इति तृतीयम्॥ तृचं काक्षीवतसुकीर्त्तिदृष्टम्। आद्या सोमदेवत्याऽनिरुक्ता त्रिष्टुप्। कुविदिति बहुनाम [निघ० ३, १, १२] अङ्गेति क्षिप्रनाम [निघ० ५, १७] चिदिति वितर्के। हे सोम! यथा यवमन्तः। यवा विद्यन्ते येषां ते यवमन्तः। मादुपधायाश्च मतोर्वोऽयवादिभ्य इति [पा० ८, २,९] यवादीनां निषेधान्मतोर्मकारस्य वकाराभावः। बहुयवसम्पन्नाः कृषीवलाः। कुवित् बहुलं यवं सर्वं यवमयं सस्यं चित् विचार्य अनुपूर्वमानुपूर्व्येण वियूय पृथक्कृत्य अङ्ग क्षिप्रं दान्ति लुनन्ति। दाप् लवने लट्। तथा एषां यजमानानां सम्बन्धीनि भोजनानि भोज्यानि वस्तूनि इह इह अस्मिन्नेव यजमाने कृणुहि कुरु। एषां केषां ये यजमाना बर्हिष उपरि स्थिता नमउक्तिं यजन्ति नम इत्यन्ननाम [निघ० २, ७, २२] उक्तिर्वचनम्। हविर्लक्षणमन्नमादाय उक्तिं याज्यामभिधाय यजन्ति यागं कुर्वन्ति॥ हे सोम! त्वमुपयामेन गृहीतोऽसि अश्विभ्यां त्वा त्वां गृह्णामि सरस्वत्यै त्वां गृह्णामि सुत्राम्णे रक्षकायेन्द्राय त्वां गृह्णामि ॥ ३२ ॥

युवꣳ सुराममश्विना नमुचावासुरे सचा ।
विपिपाना शुभस्पती इन्द्रं कर्मस्वावतम्
॥ ३३ ॥

का० [१५, ६, ८] ग्रहाणां युवꣳ सुरामं पुत्रमिवेति । युवं सुरामं पुत्रमिवेति द्वे ऋचौ सुराग्रहाणां याज्यानुवाक्ये प्रथमानुवाक्या पुत्रमिवेति याज्या ॥ अनुष्टुप् अश्विसरस्वतीन्द्रदेवत्या । हे अश्विना अश्विनौ! युवं युवां कर्मसु निमित्तेषु इन्द्रमावतमपालयतं स्वकर्मचममकुरुतमित्यर्थः । अवतेर्लङि मध्यमद्विवचनम् । किम्भूतौ युवाम् असुर एव आसुरस्तस्मिन्नमुचौ नमुचिसञ्ज्ञे आसुरे असुरे दैत्ये स्थिते सुराम सुष्ठु रमयतीति सुराम सुष्ठु रमणीयं सोमं सचा सह एकीभूय विपिपाना विपिपानौ विविधं पिबन्तौ विविध पिबतस्तौ विपिपानौ पिबतेर्व्यत्ययेन ह्वादित्वे शानच्प्रत्यये रूपम् । तदर्थे श्रुतावितिहासः [१२, ३, ४, १] नमुचिर्नामासुर इन्द्रस्य सखासीत् स विश्वस्तस्येन्द्रस्य वीर्यं सुरया सोमेन सह पपौ तत इन्द्रोऽश्विनौ सरस्वती चोवाचाहं नमुचिना पीतवीर्योऽस्मि ततोऽश्विनौ सरस्वती चापां फेनरूपं वज्रमिन्द्राय ददुस्तेनेन्द्रो नमुचेः शिरश्चिच्छेद ततो लोहितमिश्रः सन् सुर सोमस्तदुदरादश्विभ्यां पीत्वा शुद्ध इन्द्रायार्पित इति तदर्पणेनेन्द्रमश्विनावरक्षतामित्यर्थः । पुनः कीदृशौ शुभः पती शोभनं शुप् शुभ दीप्तावित्यस्मात् सम्पदादित्वाद्भावे क्विप् तस्य शुभः शोभनस्य कर्मणः पती पालकौ षष्ठ्याः पतिपुत्रेत्यादिना [पा० ८, ३, ४३] पतिशब्दे परे विसर्गस्य सकारः ॥ ३३ ॥

पुत्रमिव पितरावश्विनोभेन्द्रावथुः काव्यै-

दं॑ऽसना॑भिः। यत् सु॒राम॒ व्यपि॑बः॒ शची॑भिः
सर॑स्वती त्वा मघवन्नभिष्णक्॥ ३४॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां
दशमोऽध्यायः॥ १०॥

त्रिष्टुप् अश्विसरस्वतीन्द्रदेवत्या हे इन्द्र उभा अश्विना उभौ अश्विनौ। त्वामावथुः अवतेर्लिटि मध्यमद्विवचनं पुरुषव्यत्ययः आवतुः पालितवन्तौ। कैः काव्यैः कवीनां मन्त्रद्रष्टॄणां सम्बन्धिभिर्मन्त्रैः कवीनामिमे काव्यास्तैः। तथा दंसनाभिः दंस इति कर्मनाम [निघ० २, १, ३] दंसमः करणं दंसना तत्करोति तदाचष्ट इति [पा० ३, १, २६ वा० १, २] णिचि जाते ण्यासश्रन्थो युजिति [पा० ३, ३, १०७] युच्प्रत्यये दंसनेति रूपम्। दृष्टान्तमाह पुत्रमिव पितरौ यथा मातापितरौ पुत्रं पालयतस्तथाश्विनौ त्वामावतुः अश्विनाविन्द्रस्य रक्षणं कृतवन्ताविति कथमवगम्यते तत्राह यदिति यद्यस्मात्कारणात् हे इन्द्र त्वं शचीभिः कर्मभिर्नमुचिवधादिकर्माणि कृत्वेत्यर्थः सुरामं सुष्ठु रमणीयं सोमं व्यपिबः विशेषेण पीतवानसि पिबतेर्लङि मध्यमैकवचने रूपम्। हे मघवन् धनवन्निन्द्र। यस्माच्च सरस्वती देवी त्वा त्वामभिष्णक् उपसेवते त्वत्कृतसोमपानेन सरस्वतीकृतत्वत्सेवनेन च अश्विनौ त्वामावतुरिति ज्ञायत इत्यर्थः। भिष्णज् उपसेवायां कण्ड्वादिः अस्मात्कण्ड्वादिभ्यो यगिति [पा० ३, १, २७] प्राप्तस्य यको व्यत्ययेन लुक् हल्ङ्याब्भ्यो दीर्घात् सुतिस्यपृक्तं हलिति [पा० ६, १, ६८] तिपो लुक् लुङ्लङ्लृङ्क्ष्वडुदात्त इति [पा० ६,

४, ७१] अडागमः वावसान इति [पा० ८, ४, ५६] जकारस्य ककारः अभिष्णगिति रूपम् ॥ ३४ ॥

ओमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
अगमद्दशमोऽध्यायो राजसूयान्तवर्णनः ॥ १० ॥

एकादशोऽध्यायः ॥

युञ्जानः प्र॑थ॒मं मन॑स्त॒त्वाय॑ सवि॒ता धिय॑म्।
अ॒ग्नेर्ज्योति॑र्नि॒चाय्य॑ पृथि॒व्या अध्याभ॑रत् ॥ १ ॥

रमाकान्तं नमस्कृत्य गणेशं शारदां गुरुम्। संक्षिप्तैकादशाध्याये मन्त्रदीपो वितन्यते ॥ एकादशमारभ्याष्टादशाध्यायपर्यन्तमग्निचयनमन्त्राः ॥ तेषां प्रजापतिर्ऋषिः साध्या ऋषयो वा ॥ सोऽग्निः पञ्चचितियुक्तः प्रथमचितिमन्त्राणां प्रजापतिर्ऋषिः द्वितीयचितेर्देवा ऋषयः तृतीयचितेरिन्द्राग्निविश्वकर्माण ऋषयः चतुर्थचितेर्ऋषय एवऽर्षयः पञ्चमचितिमन्त्राणां परमेष्ठी ऋषिः । तथा च श्रुतिः [६, २, ३, १०] प्रजापतिः प्रथमां चितिमपश्यत् प्रजापतिरेव तस्या आर्षेयं देवा द्वितीयां चितिमपश्यन् देवा एव तस्या आर्षेयमिन्द्राग्नी च विश्वकर्मा च तृतीयां चितिमपश्यंस्त एव तस्या आर्षेयमृषयश्चतुर्थीं चितिमपश्यन्नृषय एव तस्या आर्षेयं परमेष्ठी पञ्चमीं चितिमपश्यत् परमेष्ठ्येव तस्या आर्षेयमिति ॥ चयनं कर्तुमिच्छन् फाल्गुनकृष्णप्रतिपदि पौर्णमासेष्टिं कृत्वा पुरुषाश्वगोऽव्यजानालभ्याजेन यागं कृत्वा पञ्चानां शिरांसि घृताक्तानि प्रथमचितावुपधानार्थं क्वचित् संस्थाप्य तेषां कब-

न्यान्यजशेषं च मृद्युक्ते तडागादिजले प्रास्येत् उखार्थमिष्टकार्थं च मृदं जलं च तत एवादेयम् ततः फाल्गुनकृष्णाष्टम्यामुखासम्भरणम् तदर्थमाहवनीयदक्षिणाग्नी उद्धृत्याहवनीयात् प्राक् कृते चतुष्कोणे गर्ते ततस्तडागान्मृत्पिण्डमानीय भूसमं स्थापयेत् पिण्डाहवनीयान्तराले सच्छिद्रां वल्मीकन्दं निदध्यात् आहवनीयाद्दक्षिणदेशेऽश्वगर्दभाजाः प्राङ्मुखाः प्रागपरा मुञ्जरसनाबद्धाः स्थाप्याः आहवनीयोत्तरे वैणव्युभयतस्तीक्ष्णा कल्माषी हिरण्मयी वाभ्रिः स्थाप्या ततः कर्माह का० [१६, २, ७] अष्टागृहीतं जुहोति सन्ततमुद्गृह्णन् युञ्जान इति। अस्यार्थः। गार्हपत्ये घृतं संस्कृत्य जुहूं स्रुवं च संमृज्य स्रुच्यष्टागृहीतमाज्यमाहवनीये परिस्तरणसमिदाधानपूर्वकं सन्ततमविच्छिन्नधारया स्रुचमूर्ध्वां कुर्वन्नध्वर्युर्जुहोति युञ्जान इत्याद्यष्टकण्डिकाभिः सान्तत्यं चाष्टर्चान्ते स्वाहाकारपर्यन्तम्॥ आद्यानुष्टुप् तृतीयः सप्ताक्षरः। अष्टानां सवितापि ऋषिः देवोऽपि सविता। अथ मन्त्रार्थः। सविता सर्वस्य प्रेरकः प्रजापतिः अग्नेर्ज्योतिः चीयमानस्य वह्नेः सम्बन्धि तेजः निचाय्य पश्वपशुषु प्रविष्टं निश्चित्योपलभ्य यद्वा सफलानां कर्मणां साधनभूतं निश्चित्य। पृथिव्याः पशुशरीरान्वितायाः भूमेः सकाशादध्याभरत् अध्याहृतवान् इष्टकाः कृत्वाग्निं चितवानित्यर्थः। सवितृशब्देन श्रुतौ प्रजापतिरुक्तः प्रजापतिर्वै युञ्जान इति [६, ३, १, १२] श्रुतेः। किंभूतः प्रथममग्न्यारम्भे मनो युञ्जानः समादधानः युङ्क्तेऽसौ युञ्जानः किं कृत्वा धियो बुद्धीरिष्टकादिविषयाणि ज्ञानानि तत्वाय तनित्वा विस्तार्य मनसा पर्यालोच्य बुद्ध्यावधार्येत्यर्थः। तनु विस्तारे समानकर्तृकयोः पूर्वकाल इति [पा० ३, ४, २१] क्त्वाप्रत्ययः अनित्यमागमशासनमितीडागमाभावः अनुदात्तो-

पदेग्रेत्यादिना [पा० ६, ४, ३७] नलोपः क्त्वो यगिति [७, १, ४७] क्त्वाप्रत्ययान्तस्य यगागमः॥ १॥

युक्तेन मन॑सा व॒यं दे॒वस्य॑ सवि॒तुः स॒वे। स्व॒र्ग्या॑य॒ शक्त्या॑ ॥ २ ॥

गायत्री तृतीयः पादः पञ्चार्णस्तेन शङ्कुमती तदुक्तं पिङ्गलेन एकस्मिन् पञ्चके छन्दः शङ्कुमतीति। सवितुर्देवस्य प्रजापतेः सवे प्रसवे आज्ञाया वर्तमाना वय यजमाना युक्तेनेन्द्रियेभ्यो नियमितेनैकाग्रेण मनसा स्वर्ग्याय स्वर्गसाधकाय कर्मणे शक्त्या स्वसामर्थ्येन प्रयत्नं कुर्म इति शेषः॥ २॥

यु॒क्त्वाय॑ सवि॒ता दे॒वान् स्व॑र्य॒तो धि॒या दि॒वम्। बृ॒हज्ज्योतिः॑ करिष्य॒तः स॑वि॒ता प्रसु॑वाति॒ तान् ॥ ३ ॥

अनुष्टुप् द्वितीयः सप्तार्णस्तेनैकोना सविता तान् प्रसिद्धान् देवान् प्रसुवति। षू प्रेरणे तुदादिः लेटोऽडाटावित्यडागमः प्रसौति अभ्यनुजानाति प्रेरयतीत्यर्थः। किं कृत्वा युक्त्वाय युक्त्वा क्त्वो यक् अग्निकर्मणि संयोज्य। किम्भूतान् देवान् धिया बुद्ध्या कर्मणा वा अन्येन दिवं दीव्यति प्रकाशत इति दिवम् इगुपधेति [पा० ३, १, १३५] कप्रत्ययः द्योतनं स्व. स्वर्गं यतो गच्छतः इणः शत्रन्तस्य यत इति रूपम्। पुनः कीदृशान् बृहत् महत् ज्योतिः आदित्यलक्षणमात्मत्वेन करिष्यतः संस्कुर्वतः। कीदृशः सविता सविता प्रेरयिता अन्येन कर्मणा स्वर्गं गच्छतो देवानग्निकर्मणि सविता प्रेरयिता सविता प्रजापतिः तान् देवानिन्द्रियविशेषान् युक्त्वा विषयेभ्यो नियम्य प्रसुवति प्रकर्षेणाग्निकर्मणि प्रेरयति

कीदृशान् स्वर्यतः स्वर्गप्राप्त्यै उद्यतान् तथा बृहत् प्रौढं ज्योतिः चीयमानस्याग्नेस्तेजः धिया दिवं करिष्यतः तत्त-दिष्टकादिविषयया प्रज्ञया द्योतमानं कर्तुमुद्यतान् ॥ ३ ॥

युञ्जते मन॑ उ॒त यु॑ञ्जते॒ धियो॒ विप्रा॒ विप्र॑स्य बृह॒तो वि॑प॒श्चितः॑ । वि होत्रा॑ दधे वयुना॒विदेक॒ इन्म॒ही दे॒वस्य॑ सवि॒तुः परि॑ष्टुतिः ॥ ४ ॥

जगती व्याख्यातापि [५अध्या० १४क०] विशेषतो व्याख्या-यते । विप्रस्य ब्राह्मणस्य यजमानस्य विशेषेण प्राति पूरयति दक्षिणाप्रदानादिनेति विप्रस्तस्य सम्बन्धिनो विप्रा ऋत्विजो मनो युञ्जते प्रथमं स्वकीयं मनो विषयेभ्यो निवर्त्य समा-हितं कुर्वते । उत अपि च धियः इष्टकादिविषयाणि ज्ञानानि युञ्जते सम्पादयन्ति । कीदृशस्य विप्रस्य बृहतः प्रभोः अग्निच-यनोद्योगेनाभिवृद्धस्य । तथा विपश्चितः विदुषः प्रयोगाभि-ज्ञस्य । विप्राः कीदृशाः होत्राः होमशीलाः जुह्वतीति होत्राः त्रप्रत्ययः कर्मण्यालस्यरहिता इत्यर्थः । नन्विदमृत्विग्यजमा-नादिकं कुतो जातं तत्राह एक इत् एक एव सविता विदधे सर्वमिदं निर्मितवान् कीदृशः वयुनावित् वयुनानि प्रज्ञानानि वेत्तीति वयुनवित् अन्येषामपि दृश्यत इति [पा० ६, ३, १३७] दीर्घः विपश्चित् ऋत्विग्यजमानाभिप्रायश्च । कथ-मेक एव सर्वमिदं कृतवानित्यत आह यतः सवितुर्देवस्य परिष्टुतिर्मही परितः सर्ववेदेषु श्रूयमाणा स्तुतिर्महती अचिन्त्यः सवितुर्महिमेत्यर्थः ॥ ४ ॥

यु॒जे वां॒ ब्रह्म॑ पू॒र्व्यं नमो॑भि॒र्वि श्लोक॑ एतु प॒थ्ये॑व सू॒रेः । शृ॒ण्वन्तु॒ विश्वे॑ अ॒मृत॑स्य पु॒त्रा

आ ये धामानि दिव्यानि तस्थुः ॥ ५ ॥

त्रिष्टुप् आद्यद्वितीयतुर्याणां व्यूहेन पूरणम्। पत्नीयजमानौ यामिति पदेनोच्येते। हे पत्नीयजमानौ! वां युवयोरर्थे नमोभिरन्नैः इदानीं हुतैष्टैः सहितं पूर्व्यं पुरातनैर्महर्षिभिरनुष्ठितं ब्रह्म परिवृढमग्निचयनाख्यं कर्माहं युजे युनज्मि सम्पादयामि व्यत्ययेन तुदादित्वाच्छः यद्वा ब्रह्मशब्देन प्राणाः सप्त ऋषयो ब्राह्मणायोच्यन्ते वामर्थे पूर्व्यं पुरातनं ब्रह्म ब्राह्मणजाति नमोभिरन्नैर्युजे योजयामि अन्नैर्विप्रांस्तर्पयामीत्यर्थः। किमर्थमिति चेत् सूरेः पण्डितस्य यजमानस्य श्लोकः कीर्त्तिर्व्येतु विविध गच्छतु लोकद्वयं व्याप्नोतु व्यवहिताश्चेति [पा० १, ४, ८२] वि एतु अनयोर्व्यवधानम्। तत्र दृष्टान्तः पथ्या इव पथोऽनपेता पथ्या यज्ञभागप्रवृत्ता आहुतिर्यथा लोकद्वय व्याप्नोति एव यजमानस्य श्लोकः उभयलोकसञ्चारी भवत्विति भावः। किञ्च अमृतस्य मरणधर्मरहितस्य प्रजापतेः पुत्रा विश्वे सर्वे देवा यजमानस्य श्लोकं शृण्वन्तु। के। ये दिव्यानि दिवि भवानि धामानि स्थानानि आतस्थुः अधिष्ठितवन्तः ते सर्वेऽस्य कीर्त्तिं शृण्वन्त्वित्यर्थः ॥ ५ ॥

यस्य प्रयाणमन्वन्य इद्ययुर्देवा देवस्य महिमानमोजसा। यः पार्थिवानि विममे स एतशो रजांऽसि देवः सविता महित्वना ॥ ६ ॥

सावित्री जगती प्रथमस्य व्यूहेन पूरणम्। अन्ये देवा यस्य सवितुः प्रयाणं प्रवृत्तिमनुययुरित् अनश्यमनुगच्छन्त्येव यत्प्रवृत्तिमनुवर्त्तन्त इत्यर्थः अन्ये देवा यस्य देवस्य महिमानं महत्त्वं ओजसा बलेनानुययु यश्च सविता पार्थिवानि

रजांसि विममे पृथिवीप्रभृतींस्त्रीन् लोकान्निर्ममीते। लोका रजांस्युच्यन्त इति यास्कः [निरु० ४, १८]। स देवः महित्वना स्वकीयेन महाभाग्येन एतशः एतज्जगत्सर्वं स्थावरजङ्गमं प्राणभावेन शेते व्याप्नोतीत्येतशः महेर्महतो भावो महित्वं तेन। भावे छान्दसस्त्वन्प्रत्ययः। यद्वा एतश इत्यश्वनामसु [निघ० १, १४, १०] पठितम्। स देव एतशः अश्वरूपेण सर्वं जगदवष्टभ्य स्थितः। तथा वा अश्वस्य मेध्यस्य शिर इति श्रुतेः [१०, ६, ४, १]। सूरादश्वं वसवो निरतष्टेति वक्ष्यमाणत्वाच्च [२८ अध्या० १३ क०] ॥ ६ ॥

देव सवितः प्रसुव यज्ञं प्रसुव यज्ञपतिं भगाय। दिव्यो गन्धर्वः केतपूः केतं नः पुनातु वाचस्पतिर्वाचं नः स्वदतु ॥ ७ ॥

त्रिष्टुप् व्याख्यातापि [८ अध्या० १क०] कथ्यते। हे देव सवितः! यज्ञं प्रसुव प्रकर्षेण प्रेरय यज्ञपतिं यजमानं च भगाय सौभाग्याय प्रसुव। किञ्च दिव्यो दिवि भवः स्वर्गस्थः केतपूः केतं परचित्ते वर्त्तमानं ज्ञानं पुनाति शोधयतीति केतपूः ईदृशो गन्धर्वः गां वाचं धारयतीति गन्धर्वः सविता नोऽस्माकं केतं चित्तवर्त्ति ज्ञानं पुनातु अज्ञाननिवर्त्तनेन शोधयतु। वाचः वाण्याः पतिः सविता नोऽस्मदीयां वाचं स्वदतु स्वादयतु अस्मदुक्तां वाक्यं रोचतामित्यर्थः ॥ ७ ॥

इमं नो देव सवितर्यज्ञं प्रणय देवाव्यꣳ सखिविदꣳ सत्राजितं धनजितꣳ स्वर्जितम्। ऋचा स्तोमꣳ समर्धय गायत्रेण रथन्तरं बृहद्गायत्रवर्त्तनि स्वाहा ॥ ८ ॥

अवसानपर्यन्तं यजुः तस्य प्राजापत्या जगती छन्दः। हे सवितर्देव! नोऽस्माकमिमं यज्ञं प्रणय प्रापय। कीदृशं यज्ञं देवाव्यं देवा अव्यन्ते तर्प्यन्ते यस्मिन्नसौ देवावीः तम् अव प्रीणनादौ अस्मादौणादिक ईप्रत्ययः। तथा सखिविदं सखायं स्वनिष्पादकं यजमानं वेत्तीति तम् विद ज्ञाने सखीन्त्विजो विन्दते प्राप्नोतीति वा सखिवित्तम् विदॢ लाभे सखायो विद्यन्ते यस्मिन्निति वा विद सत्तायाम्। सत्राजितं सत्राणि द्वादशाहादीनि जयति वशीकरोतीति सत्रजित्तम् तानि हि चोयमानमग्निमपेक्षन्ते यद्वा सत्राशब्दः सत्यवाची [निघ० ३, १०, २] सत्रा सत्यं ब्रह्म जयतीति। धनजितं धनं गवादिफलरूपेण यो जयति सम्पादयतीति धनजित्। स्वर्जितं स्वः स्वर्गं जयति फलत्वेन सम्पादयति स स्वर्जित्तम्॥ किञ्च ऋचा स्तोमम् गायत्री अवसानरहिता यजुरन्ता स्वाहेति यजुः। हे सवितः! ऋचा स्तोत्रहेतुसामाधारभूतया ऋचा सह स्तोमं त्रिवृदादिकं समर्धय सम्चद्धं कुरु गायत्रेण साम्ना सह रथन्तरं साम समर्धय बृहत् साम च समर्धय कीदृशं बृहत् गायत्रवर्तनि गायत्रं सामैव वर्तनिर्मार्गो यस्य तत् बृहत्साम्नो गायत्रं साम वर्त्मभूतमित्यर्थः॥८॥

दे॒वस्य॑ त्वा सवि॒तुः प्र॑स॒वे॒ऽश्विनो॑र्बा॒हुभ्यां॑ पू॒ष्णो हस्ता॑भ्याम्। आद॑दे गाय॒त्रेण॒ छन्द॑साङ्गिर॒स्वत्पृ॑थि॒व्याः स॒धस्था॑द॒ग्निं॑ पु॑री॒ष्यमङ्गिर॒स्वदाभ॑र॒ त्रैष्टु॑भेन॒ छन्द॑साङ्गिर॒स्वत्॥ ९॥

का० [१६, २, ८] देवस्य त्वेत्यभ्रिमादाय हस्त आधायेत्येनामभिमन्त्रयते। अस्यार्थः देवस्य त्वेति कण्डिकाद्यांश-

कामन्वेष, वैश्वीमग्निमादाय इस्त आधायेति ऋचा [का० ११] एनामग्निमभिमन्त्रयते॥ देवस्य त्वां प्रजापतिः साध्या वा ऋषयः सावित्रं यजुः। व्याख्यातम्॥ आददे अग्निर्देवता अतिधृतिश्छन्दः। हे अभ्रे! सवितुर्देवस्य प्रसवे प्रेरणे सति अश्विनोः सम्बन्धिभ्यां मणिबन्धपर्यन्ताभ्यां बाहुभ्यां पूष्णः सम्बन्धिभ्यां साङ्गुलिभ्यां हस्ताभ्यां साधनभूताभ्यां गायत्रेण छन्दसा सहायभूतेन युक्तः सन् त्वा त्वामाददे गृह्णामि। तत्र दृष्टान्तः अङ्गिरस्वत् अङ्गिरोभिस्तुल्यमङ्गिरोवदिति प्राप्ते अयस्मयादीनि छन्दसीति [पा० १, ४,२०] भसंज्ञायामङ्गिरस्वदिति रुत्वाभावः अङ्गिरस ऋषयः पूर्वं यथा त्वामगृह्णन् तद्वत्। हे अभ्रे! त्वं गृहीता सती पृथिव्याः सधस्थात् सहस्थानादुत्सङ्गात् अग्निमाभर आहर हृग्रहोर्भश्छन्दसीति [पा० ८, २, ३२ वा० १] हस्य भः। त्रैष्टुभेन छन्दसा कृत्वा अङ्गिरस्वत् अङ्गिरसो यथाग्निमाजह्रुः पुनरङ्गिरस्वदिति दृष्टान्तोऽयातिशयार्थः अभ्यासे भूयांसमर्थं मन्यन्त इति यास्कोक्तेः [निरु० १०, ४२]। किम्भूतमग्निं पुरीष्यं पशवो वै पुरीषमिति श्रुतेः [६, ३, १, ३८] पुरीषेभ्यः पशुभ्यो हितः पुरीष्यस्तं पशव्यम् यद्वा पुरीषशब्देन पांशुरूपा शुष्का मृदुच्यते तदर्हतीति पुरीष्योऽग्निः मृदमादायोखां कृत्वा तस्यामग्निः स्थाप्यते यतोऽतो मृदग्न्योरभेदोपचारेण मृदाहरणमेवाग्न्याहरणमित्यभिप्रायेण पुरीष्यमग्निमाहरेत्युच्यते अयं चोपचारोऽग्निचयनप्रकरणे सर्वत्रानुवर्तिष्यते॥ ९॥

अभ्रि॑रसि॒ नार्य॑सि॒ त्वया॑ व॒यम॒ग्नि७ँ॑ श॑केम॒ खनि॑तु७ँ स॒धस्थ॒ आ जाग॑तेन॒ छन्द॑सा-ङ्गिर॒स्वत्॥ १०॥

अवसानपर्यन्तं यजुः तस्य प्राजापत्या जगती छन्दः। हे सवितर्देव ! नोऽस्माकमिमं यज्ञं प्रणय प्रापय। कीदृशं यज्ञं देवाव्यं देवा अव्यन्ते तर्प्यन्ते यस्मिन्नसौ देवावीः तम् अव प्रीणनादौ अस्मादौणादिक ईप्रत्ययः। तथा सखिविदं सखायं स्वनिष्पादकं यजमानं वेत्तीति तम् विद ज्ञाने सखीन्त्विजो विन्दते प्राप्नोतीति वा सखिवित्तम् विद्लृ लाभे सखायो विद्यन्ते यस्मिन्निति वा विद सत्तायाम्। सत्राजितं सत्राणि द्वादशाहादीनि जयति वशीकरोतीति सत्रजित्तम् तानि हि चीयमानमग्निमपेक्षन्ते यद्वा सत्राशब्दः सत्यवाची [निघ० ३, १०, ३] सत्रा सत्यं ब्रह्म जयतीति। धनजितं धन गवादिफलरूपेण यो जयति सम्पादयतीति धनजित्। स्वर्जितं स्वः स्वर्गं जयति फलत्वेन सम्पादयति स स्वर्जित्तम्॥ किञ्च ऋचा स्तोमम् गायत्री अवसानरहिता यजुरन्ता स्वाहेति यजुः। हे सवितः! ऋचा स्तोत्रहेतुसामाधारभूतया ऋचा सह स्तोमं त्रिवृदादिकं समर्धय समृद्धं कुरु गायत्रेण साम्ना सह रथन्तरं साम समर्धय बृहत् साम च समर्धय कीदृशं बृहत् गायत्रवर्तनि गायत्रं सामैव वर्तनिर्मार्गो यस्य तत् बृहत्साम्नो गायत्रं साम वर्त्मभूतमित्यर्थः ॥८॥

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्याम्। आददे गायत्रेण छन्दसाङ्गिरस्वत्पृथिव्याः सधस्थादग्निं पुरीष्यमङ्गिरस्वदाभर त्रैष्टुभेन छन्दसाङ्गिरस्वत् ॥ ९ ॥

का० [१६, २, ८] देवस्य त्वेत्यभ्रिमादाय हस्त आधाय त्वेनाभिमन्त्र्यते। अस्यार्थः देवस्य त्वेति कण्डिकाद्यांश-

कृमन्वेष वैणवीमभ्रिमादाय हस्त आधायेति सूत्रार्थः [का॰ ११] एनामभ्रिमभिमन्त्रयते । देवस्य त्वा प्रजापतिः साध्या वा ऋषयः सावित्रं यजुः । व्याख्यातम् । आददे अभ्रिर्देवता अतिधृतिश्छन्दः । हे अभ्रे ! सवितुर्देवस्य प्रसवे प्रेरणे सति अश्विनोः सम्बन्धिभ्यां मणिबन्धपर्यन्ताभ्यां बाहुभ्यां पूष्णः सम्बन्धिभ्यां साङ्गुलिभ्यां हस्ताभ्यां साधनभूताभ्यां गायत्रेण छन्दसा सहायभूतेन युक्तः सन् त्वा त्वामाददे गृह्णामि । तत्र दृष्टान्तः अङ्गिरस्वत् अङ्गिरोभिस्तुल्यमङ्गिरोवदिति प्राप्ते अयस्मयादीनि छन्दसीति [पा॰ १, ४,२०] भसंज्ञायामङ्गिरस्वदिति रुत्वाभावः अङ्गिरस ऋषयः पूर्वं यथा त्वामगृह्णन् तद्वत् । हे अभ्रे ! त्वं गृहीता सती पृथिव्याः सधस्थात् सहस्थानादुत्सङ्गात् अग्निमाभर आहर हृग्रहोर्भश्छन्दसीति [पा॰ ८, २, ३२ वा॰ १] हस्य भः । त्रैष्टुभेन छन्दसा कृत्वा अङ्गिरस्वत् अङ्गिरसो यथाग्निमाजह्रुः पुनरङ्गिरस्वदिति दृष्टान्तोऽर्थातिशयार्थः अभ्यासे भूयांसमर्थं मन्यन्त इति यास्कोक्तेः [निरु॰ १०, ४२] । किम्भूतमग्निं पुरीष्यं पशवो वै पुरीषमिति श्रुतेः [६, ३, १, ३८] पुरीषेभ्यः पशुभ्यो हितः पुरीष्यस्तं पशव्यम् यद्वा पुरीषशब्देन पांशुरूपा शुष्का मृदुच्यते तदर्हतीति पुरीष्योऽग्निः मृदमादायोखां कृत्वा तस्यामग्निः स्थाप्यते यतोऽतो मृदग्न्योरभेदोपचारेण मृदाहरणमेवाग्न्याहरणमित्यभिप्रायेण पुरीष्यमग्निमाहरेत्युच्यते अयं चोपचारोऽग्निचयनप्रकरणे सर्वत्रानुवर्तिष्यते ॥ ९ ॥

अभ्रि॑रसि॒ नार्य॑सि॒ त्वया॑ व॒यम॒ग्निꣳ श॑केम॒ खनि॑तुꣳ स॒धस्थ॒ आ जाग॑तेन॒ छन्द॑साङ्गिर॒स्वत् ॥ १० ॥

त्वमभ्रिरसि तस्यां निमोतु योऽसि नारी असि स्त्रीरूपा चासि यद्वा न विद्यते अरिः शत्रुः यस्याः सा नारी ईप् छान्दसः खननकाले अश्मादिना तव कुण्ठीभावो नास्तीत्यर्थः। किञ्च त्वया युक्ता वयं सधस्थे पृथिव्या उत्सङ्गे वर्त्तमानमग्निं जागतेन छन्दसा खनितुं शकेम शक्ता भवेम शक्नोतेर्व्यत्ययेन शप् अङ्गिरस्वदिति दृष्टान्तः पूर्ववत् ॥ १० ॥

हस्त आधाय सविता बिभ्रदभ्रिꣳ हिरण्ययीम्। अग्नेर्ज्योतिर्निचाय्य पृथिव्या अध्याभरत् । आनुष्टुभेन छन्दसाङ्गिरस्वत् ॥११॥

अनुष्टुब्यजुरन्ता आनुष्टुभेनेत्यादि यजुः तस्य यजुषस्त्रिष्टुप्छन्दः। तृतीयतुर्यपादयोर्व्यूहेन पूर्तिः। अभ्रिदेवत्या। सविता प्रेरकः प्रजापतिर्हस्ते हिरण्ययीं स्वर्णरूपामभ्रिमाधाय स्थापयित्वा बिभ्रत् तामेव धारयन् सन् अग्नेः सम्बन्धि ज्योतिर्निचाय्य निश्चित्य दृष्ट्वा पृथिव्या अधि भूमेः सकाशात् आनुष्टुभेन छन्दसा आभरत् आहृतवान् अङ्गिरस्वदिति पूर्ववत् ॥ ११ ॥

प्रतूर्तं वाजिन्नाद्रव वरिष्ठामनु संवतम्। दिवि ते जन्म परममन्तरिक्षे तव नाभिः पृथिव्यामधि योनिरित् ॥ १२ ॥

का० [१६, २, १०] अश्वप्रभृतीन् प्रत्यृच प्रतूर्तं युञ्जाथां योगे योग इति। चत्वार्येष प्रत्यृचमश्वगर्दभाजानभिमन्त्रयतेऽभ्रिहस्त उपविष्ट एव॥ अश्वदेवत्या आश्वार-

पङ्क्तिः नाभानेदिष्ठदृष्टा यस्या अन्त्यौ द्वादशकावाद्यावष्टकौ सास्तारपङ्क्तिः। वन सम्भक्तौ संवन्यते सम्यग्भज्यते स्वदृग्रहणार्थं। सेव्यत इति संवत् सम्पूर्वस्य वनतेः क्विप्येतद्रूपम् खननयोग्या भूमिः संवत् सा च पाषाणाद्यभावेनातिप्रशस्तत्वाद्वरिष्ठेत्युच्यते। हे वाजिन्! शीघ्रगामिन्नश्व! वरिष्ठामुत्कृष्टां संवतं भूमिमनुलक्ष्य प्रतूर्तं शीघ्रमाद्रव आगच्छ नसत्तनिषत्तेत्यादिना [पा० ८, २, ६१] क्तान्तो निपातस्वरतः। ते तवाश्वस्य दिवि द्युलोके परमसुत्कृष्टं जन्मादित्यरूपेण भविष्यति आगतस्य सतः यद्वा ते जन्म दिवि रोहितादिदेवाश्वरूपेण प्रसिद्धम्। अन्तरिक्षे तव नाभिः उदरम् यद्वा नियुन्नामकवायुरश्वा अन्तरिक्षे सञ्चरन्ति तद्रूपेणास्यान्तरिक्षवर्त्तित्वम् नाभिशब्देन प्रशस्तं शरीरमुपलक्ष्यते। पृथिव्या अधि उपरि तव योनिः स्थानमित् एव पादावेवेत्यर्थः भूमौ ते निवासस्थानं प्रत्यक्षं दृश्यते। विराड्रूपेणाश्वः सूयते एवंमहिमा त्वं शीघ्रमागच्छेत्यर्थः ॥ १२॥

युञ्जाथा॒ᳪ रास॑भं यु॒वम॒स्मिन् यामे॑ वृषण्वसू। अ॒ग्निं भर॑न्तमस्म॒युम् ॥ १३ ॥

गर्दभदेवत्या गायत्री कुश्रिदृष्टा। गर्दभं मन्त्रयते। अध्वर्युयजमानावुच्येते। वृषा सेक्ता गर्दभो वसु धनं ययोस्तौ वृषण्वसू वर्षतीति वृषा कनिन्यु वृषादिना [उण० १, १५५] वर्षतेरौणादिकः कनिन्प्रत्ययः यद्वा यागनिष्पादनद्वारा वृष फलाभिवर्षकं वसु धनं ययोस्तौ नलोपाभाव आर्षः तयोः सम्बोधनं हे वृषण्वसू अध्वर्युयजमानौ यजमानदम्पती वा युवं युवां रासभं गर्दभं युञ्जाथां बध्नीतम् युजेर्लोटि आत्मनेपदे

मध्यमद्विवचनं युञ्जाथामिति। क्व अस्मिन् यामे अस्मिन्नग्निक- र्मणि यद्वा यामो वृहद्वहनरूपो नियमविशेषस्तस्मिन्निमित्तभूते सति। कीदृशं रासभम् अग्निं भरन्तं वोढुं समर्थमित्यर्थः। तथा अस्मयुमस्मान् कामयमानमस्मद्धितैषिणमित्यर्थः। इदं युरिदं कामयमान इति यास्कः [निरु० ६, ३१] अस्मानि- च्छतीत्यस्मयुः सुप आत्मनः क्यजिति [पा० ३, १, ८] क्यच्प्रत्ययः अस्मदष्टेरत्वं छान्दसम् क्याच्छन्दसीति [पा० ३, २, १७०] उप्रत्ययः॥ १३ ॥

योगे॑-योगे त॒वस्त॑रं॒ वाजे॑-वाजे हवामहे। सखा॑य॒ इन्द्र॑मू॒तये॑ ॥ १४ ॥

अजदेवत्या गायत्री शुनःशेपदृष्टा। अजं मन्त्रयते। सखायः परस्परसख्यं प्राप्ता ऋत्विग्यजमाना वयमिन्द्र- मिन्द्रियवन्तं वीर्यवन्त मिन्द्रियप्रदं वा अज मूतये अवनाय रक्षणाय हवामहे आह्वयामः ह्वः यपि सम्प्रसारणम्। क्व सति वाजे-वाजे तत्तदन्ने मनुष्याणां देवानां च दातव्ये सति तत्तदन्नप्राप्तिनिमित्तं वा। किंभूतमजं योगे योगे तवस्तरं युज्यतेऽनुष्ठीयत इति योगः कर्म तस्मिन् तत्तत्कर्मणि तव- स्तरं बलवत्तरमुत्साहवन्तम्। तव इति बलनाम [निघ० २, ९, ४] तवो बलमस्यास्तीति तवस्वी अस्मायेत्यादिना [पा० ५, २, १२१] विन् अत्यन्तं तवस्वी तवस्तरस्तम् अतिशये तरप् विन्मतोर्लुगिति [पा० ५, ३, ६५] तरपि विनो लुक्॥ १४॥

प्र॒तूर्व॒न्नेह्य॑व॒क्राम॒न्नश॑स्ती रु॒द्रस्य॒ गाण॑पत्यं

मयोभूरेहि। उर्वन्तरिक्षं वीहि। स्वस्तिगव्यूतिरभयानि कृण्वन् पूष्णा सयुजा सह ॥१५॥

का० [१६, २, ११] अनुपस्पृशन्नुत्क्रामयत्येनान् प्राचः प्रतिमन्त्रं प्रतूर्वन्नुर्वन्तरिक्षं पृथिव्याः सधस्थादिति। स्पर्शमकुर्वन्नश्वादीन् भयं दर्शयन् प्राचो गमयति॥ विराड्रूपा त्रिष्टुप् यजुर्मध्या उर्वन्तरिक्षं वीहीत्येतावद्यजुः। त्रय एकादशाक्षराश्चतुर्थोऽष्टाक्षरः पादो यस्याः सा विराड्रूपा अत्र द्वितीयो द्वादशार्णस्तेनैकाधिका। ऋचो मध्ये यजुः। अस्याः पूर्वार्धस्याश्वो देवता। हे अश्व! त्वमिहि आगच्छ किं कुर्वन् प्रतूर्वन् तूर्वतिर्वधकर्मा शत्रून् हिंसन्। अग्नस्तोः भ्रातृव्यैः क्रियमाणा अपकीर्त्तीरवक्रामन् पादैरवष्टभ्य विदारयन्नित्यर्थः। आगमने को गुण इति चेत् मयोभूः मयः सुखं भावयतीति मयोभूः अस्माकं सुखं भावयन् सन् रुद्रस्य क्रूरदेवस्य गणवतो गाणपत्यं गणपतित्वमेहि आ समन्तात् प्राप्नुहि अत्रागमने गणपतित्वं लप्स्यस इति भावः। उर्वन्तरिक्षम् यजुःसहितोत्तरार्धस्य रासभोत्क्रमणे विनियोगः। हे गर्दभ! अभयानि कृण्वन् ऋत्विग्यजमानानां व्याघ्रादिभ्यो भयपरिहारं कुर्वन् सयुजा समानयोगिन्या पूष्णा पृथिव्या सह उरु विस्तीर्णमन्तरिक्षं वीहि विशेषेण प्राप्नुहि। इयं वै पृथिवी पूषेति श्रुतेः [६, ३, २, ८]। सह युङ्क्ते सा सयुक् तया। किंभूतस्त्वं स्वस्तिगव्यूतिः स्वस्तीत्यविनाशनाम [निरु० ३, २१] स्वस्ति विनाशरहितो गव्यूतिर्मार्गो यस्य। भयवर्जितप्रभूतयवमोदकमार्गः सन्नागच्छेत्यर्थः। नैकोऽध्वानं प्रपद्येतेति न्यायात् पूष्णा सहेत्युक्तिः॥ १५॥

पृथिव्याः सधस्थादग्निं पुरीष्यमङ्गिरस्व-

दाभर। अग्निं पुरीष्यमङ्गिरस्वदच्छेमः। अग्निं पुरीष्यमङ्गिरस्वद्भरिष्यामः ॥ ॥ १६ ॥

अजोत्क्रमणे विनियोगः। यजुः। आसुरी गायत्री आग्नेयी। हे अग्ने! पृथिव्याः भूमेः सधस्थात् सहस्थानात् पुरीष्यं पशव्यमग्निमङ्गिरस्वदङ्गिरस इवाभर आहर ॥ का० [१६, ३, १२] अग्निषु प्रज्वलत्सु, पिण्डं गच्छन्त्यग्निं पुरीष्यमिति। त्रिषु अग्निषु दीप्यमानेषु ब्रह्मयजमानाध्वर्यवश्च शुष्कोत्पन्नभ्रष्टं मृत्तिकापिण्डं प्रति गच्छन्त्यश्वगर्दभाजा अपीति सूत्रार्थः ॥ सामगायत्री छन्दः। पुरीष्यं पशव्यमग्निमङ्गिरस इव वयमच्छेमः अच्छ अभिमुखमिमः गच्छामः। अच्छाभेराप्तुमिति शाकपूणिरिति यास्कः [निरु० ५, २८] ॥ का० [१६, २, १४] अनवाप्रुवत्समीक्षते देवपितृमनुष्यानर्थक-मग्निं पुरीष्यमिति। देवपितृमनुष्याणां निष्प्रयोजनोऽन-वाप्रुवत्समन्तं पश्यतीति सूत्रार्थः ॥ आग्नेयं यजुः आसुर्यनु-ष्टुप्। पशव्यमग्निमङ्गिरस इव वयं भरिष्यामः सम्पादयि-ष्यामः ॥ १६ ॥

अन्वग्निरुषसामग्रमख्यदन्वहानि प्रथमो जातवेदाः। अनु सूर्यस्य पुरुत्रा च रश्मीननु द्यावापृथिवी आततन्थ ॥ १७ ॥

का० [१६, २, १५] वल्मीकवपामादाय छिद्रेण पिण्डमीक्षते-ऽन्वग्निरिति। वल्मीकस्य योऽवयव उन्नतत्वेनाभिहतः सा वल्मीकवपा पिण्डाहवनीयान्तराले स्थापितास्ति तां गृहीत्वा तत्स्थाने स्थित्वा तच्छिद्रेण पिण्डं पश्यतीति सूत्रार्थः ॥ अग्निर्देवता त्रिष्टुप्पुरोधोदृष्टा प्रथमस्य सूक्तम्। अग्निरुषामुषःकाला-

नामप्रसुपक्रममन्वख्यत् अनुक्रमेण प्रकाशितवान्। जातं जातं वेत्ति वेदयति वा जातवेदाः अयमग्निः प्रथमः मुख्यः सन् घस्रानि दिनानि अन्वख्यत्। किञ्च सूर्यस्य रश्मीन् किरणान् पुरुवा बहुधा अन्वख्यत्। किञ्च द्यावापृथिवी उभे अपि अनु क्रमेण आततन्थ आतेनिथ आततान सर्वतो व्याप्तवान्। व्यत्ययो बहुलमिति [पा० ३, १, ८५] पुरुषव्यत्ययः बभूथाततन्थेत्यादिना [पा० ७, २, ६४] निपातः। सर्वप्रकाशको लोकस्रष्टा योऽग्निस्तं पश्याम इति शेषः ॥१७॥

आगत्य वाज्यध्वानꣳ सर्वा मृधो विधूनुते। अग्निꣳ सधस्थे महति चक्षुषा निचिकीषते ॥ १८ ॥

का० [१६, २, १७] आगत्येत्यभिमन्त्रयतेऽश्वमिति। मृत्पिण्डान्ते तिष्ठन्तमश्वमभिमन्त्रयते ॥ अश्वदेवत्यानुष्टुबस्योभूदृष्टा। वाजी वेगवानयमश्वः अध्वानं मार्गमागत्य प्राप्य सर्वा मृधः सर्वान् सङ्ग्रामान् पापनः श्रमान् विधूनुते विविधं कम्पयति अपनयतीत्यर्थः ततो विगतश्रमः सन् महति उत्कृष्टे सधस्थे सहस्थाने पृथिव्यां वर्तमानमग्निमग्निहेतुं मृदं चक्षुषा निचिक्षीषते पश्यति पश्यत्यर्थश्छान्दसोऽयं धातुः ॥ १८ ॥

आक्रम्य वाजिन् पृथिवीमग्निमिच्छ रुचा त्वम्। भूम्या वृत्त्वाय नो ब्रूहि यतः खनेम तं वयम् ॥ १९ ॥

का० [१६, २, १८] आक्रम्येत्येतेन मृत्पिण्डमधिष्ठापयतीति। एतेनाश्वेन गतस्य मृत्पिण्डमधिष्ठापयति क्रमयति मृत्पिण्डोपर्यश्वस्य मध्यं पदं स्थापयतीत्यर्थः सुवस्य ॥

अश्वदेवत्यानुष्टुप् हे वाजिन् अश्व ! पृथिवीं भूमिमाक्रम्याधिष्ठाय पादस्पर्शेन परीक्ष्य कृपा दीप्त्या ज्ञात्वा त्वमग्निमिच्छ अग्नेरन्वेषणं कुरु अग्निहेतुं मृदं निश्चिन्वित्यर्थः। किञ्च भूम्या इत्त्वाय इतु वर्त्तने क्त्वाप्रत्ययः क्त्वो यक् अत्र स्पर्शनार्थः धातूनामनेकार्थत्वात् भूमेः प्रदेशं स्पृष्ट्वा नोऽस्माकं त्वं ब्रूहि अयं प्रदेशो अग्निहेतुमृद्योग्य इति कथय यतो यस्मात् प्रदेशाद्वयं तमग्निं खनेम खननेन सम्पादयाम यद्वा यतः प्रदेशात्त्वाद्वयो मृत् प्राप्यते तं प्रदेशं वयं खनेम विदारयाम ॥१९॥

द्यौस्ते॑ पृ॒ष्ठं पृ॑थि॒वी स॒धस्थ॑मा॒त्मान्तरि॑क्ष॒ꣳ स॑मु॒द्रो योनि॑ः। वि॒ख्याय॒ चक्षु॑षा॒ त्वम॒भि ति॑ष्ठ पृतन्य॒तः ॥ २० ॥

का० [१६, २, १९] द्यौस्त इति पृष्ठस्योपरि पाणिं धारयन्ननुपस्पृशन्निति। पिण्डोपरि पदं दधतमश्वमस्पृशंस्तिष्ठन्नध्वर्युर्दक्षिणकरमश्वपृष्ठे धारयन् मन्त्रं पठतीति सूत्रार्थः॥ आर्षी बृहती अश्वदेवत्या। हे अश्व ! द्यौः द्युलोकस्ते तव पृष्ठं पृथिवी भूलोकस्तव सधस्थं सहस्थानं पादौ अन्तरिक्षमन्तरिक्षलोकस्तवात्मा शरीरान्तर्वर्ती जीवात्मा समुद्र उदकं तव योनिः उत्पत्तिस्थानम् अप्सुयोनिर्वा अश्व इति श्रुतेः। एवं स्तूयमानस्त्वं चक्षुषा विख्याय उखायोग्यां मृदं विलोक्य पृतन्यतः संग्रामं कर्त्तुमिच्छतः शत्रून् राक्षसादींस्तस्यां मृदि गूढं स्थितानभितिष्ठ पादैराक्रम्य विनाशय। पृतनामिच्छन्ति सुप आत्मनः क्यच् [पा० ३, १, ८] कव्यध्वरपृतनस्यर्चि लोप इति [पा० ७, ४, ३९] क्यचि परे पृतनाशब्दस्यान्त्यलोपः, ततः शतृप्रत्ययः ॥ २० ॥

उत्क्राम महते सौभगायास्मादास्थानाद् द्रविणोदा वाजिन्। वयꣳ स्याम सुमतौ पृथिव्या अग्निं खनन्त उपस्थे अस्याः॥ २१॥

का० [१६, २, १८] उत्क्रामेत्युत्क्रमयतीति। मृत्पिण्डादश्वमुत्तारयतीत्यर्थः॥ विराडश्वदेवत्या दशार्णचतुष्पादा विराट् पङ्क्तिः द्वितीय एकादशस्तृतीयो नैकाधिका। हे वाजिन्! महते सौभगाय महाभाग्याभिवृद्धयेऽस्मात् आस्थानात् खननप्रदेशाद् यत्र त्वं तिष्ठसि तस्मादुत्क्राम भगशब्द ऐश्वर्यवाची शोभनं भगमैश्वर्यं यस्य स सुभगस्तस्य भावः सौभगं तस्मै। कीदृशस्त्वं द्रविणोदाः द्रविणो धनं ददातीति द्रविणस्शब्दः सान्तः त्वयि उत्क्रान्ते वयं पृथिव्याः भूमेः सुमतौ शोभनमतौ सानुग्रहे चित्ते स्याम भवेम। कीदृशा वयम् अस्याः पृथिव्या उपस्थे उत्सङ्गे उपरिभागे अग्निमग्न्यर्थं मृत्पिण्डं खनन्तः खनितुमुद्योगं कुर्वन्तः॥ २१॥

उदक्रमीद् द्रविणोदा वाज्यर्वाकः सुलोकꣳ सुकृतं पृथिव्याम्। ततः खनेम सुप्रतीकमग्निꣳ स्वो रुहाणा अधि नाकमुत्तमम्॥२२॥

का० [१६,२,२०] उदक्रमीदित्यभिमन्त्रयते। पिण्डादुत्तारिताश्वं मन्त्रयते। आश्वी त्रिष्टुप्। अर्वा अरणशीलः चञ्चलो द्रविणोदाः धनदाता वाजी अश्वः यत्प्रदेशादुदक्रमीत् उत्क्रान्तवान् पृथिव्यां तं सुलोकं शोभनं लोकं प्रदेशं सुकृतं पुण्यवन्तमकः कृतवान् करोतेर्लुङि बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७३] शपो लुकि गुणे तिलोपे रूपम्। ततः प्रदेशाद्वयमग्निमग्निहेतुं मृदं खनेम कीदृशमग्निं सुप्रतीकं शोभनं

प्रतीकं मुखं यस्य तं कीदृशा वयं स्वः स्वर्गमधिरुरुक्षवः अधि-
रोहन्तः अधिरोहणकामा एतत्कर्म कुर्म इति भावः। अधीत्य,
परिभावे ऐश्वर्ये वा। किंभूतं स्वः नाकं नास्त्यकं यत्र तं कं
सुखमकं दुःखं तद्रहितं तथा उत्तममुत्कृष्टम् ॥ २२ ॥

आ त्वा॑ जिघर्मि॒ मन॑सा घृ॒तेन॑ प्रतिक्षि॒य-
न्तं॒ भुव॑नानि॒ विश्वा॑। पृ॒थुं ति॑र॒श्चा वय॑सा
बृ॒हन्त॒ व्यचि॑ष्ठ॒मन्नै॑ रभ॒सं दृशा॑नम् ॥ २३ ॥

का० [१६, २, २२] उपविश्य सूदमभिजुहोत्या त्वा
जिघर्मीति व्यतिषक्ताभ्यामृग्भ्यामाहुती स्रुवेणाश्वपदे।
अस्यार्थः। आज्यं संस्कृत्य पिण्डसमीपे उपविश्य सूदमभि
अश्वपदे मृत्पिण्डोपरिलिखिताश्वपदमुद्रायामा त्वा आ विश्वत
इति ऋग्भ्यां व्यतिषक्ताभ्यां स्रुवेणाहुती द्वे जुहोति व्यतिषङ्ग-
श्चैवम् आ त्वा जिघर्मीति पूर्वस्याः पूर्वार्धं मर्यश्रीरित्युत्तरस्या
उत्तरार्धं पठित्वैकाहुतिः आ विश्वत इत्युत्तरस्याः पूर्वार्धं पृथुं
तिरश्चेति पूर्वस्या उत्तरार्धं च पठित्वा द्वितीयाहुतिरिति॥
गृत्समददृष्टे अग्नेय्यौ द्वे त्रिष्टुभौ। हे अग्ने! मनसा श्रद्धा-
युक्तेन चित्तेन घृतेनाज्येन कृत्वा त्वामाजिघर्मि आभि-
मुख्येन सिञ्चामि दीपयामि वा घृ क्षरणदीप्त्योः ह्वादिः। कीदृशं त्वां
विश्वानि भुवनानि प्रतिक्षियन्तं सर्वाणि भूतानि प्रत्येकं
निवसन्तं क्षि निवासगत्योः तुदादिकादस्माच्छतृप्रत्ययः।
तिरश्चा पृथुं तिरोऽञ्चतीति तिर्यक् तेन तिर्यगञ्चनेन ज्योतिषा
पृथुं विस्तीर्णं वयसा धूमेन बृहन्तं महान्तम्। इतो वा अयं
मूर्ध्वं रेतः सिञ्चति धूमए सामुत्र वृष्टिर्भवतीति श्रुतेः। यद्वा
तिरश्चा तिर्यक्प्रमाणेन पृथुं विस्तृतमिति बहुदेशव्यापिनं

वयसा वयउपलक्षितेन कालेन बृहन्तमिति बहुकालव्यापि: देशकालानवच्छिन्नमित्यर्थः। तथा व्यचिष्ठं व्यचनं व्यचोऽवकाश: सोऽस्यास्तीति व्यचवान् अतिशयेन व्यचवान् व्यचिष्ठः अतिशायने तमबिष्ठनाविति [पा० ५, ३, ५५] इष्ठन् विन्मतोर्लुगिति [पा० ५, ३, ६५] इष्ठनि परे मतुपो लुक्। अन्नैः रभसं रभ राभस्ये घृताद्यन्नैः सोत्साहम् अनेकान्नैर्हुतैरप्यस्य शक्तिक्षयो नास्तीति भावः। तथा दृशानं दर्शनीयं दृश्यमानं वा अन्ये देवा अदृश्या अयं तु दृश्यत इति भाव: दृशेः शानन्प्रत्ययः ॥ २३ ॥

आ विश्वत: प्रत्यञ्चं जिघर्म्यरक्षसा मनसा तज्जुषेत। मर्यश्री स्पृहयद्वर्णो अग्निर्नाभिमृशे तन्वा जर्भुराण: ॥ २४ ॥

अहमग्निमाजिघर्मि समन्तात्क्षिपामि दीपयामि च। किम्भूतं विश्वतः प्रत्यञ्चं सर्वत: प्रत्यगात्मतया प्रतीयमानम्। सोऽग्निररक्षसा क्रौर्यरहितेन अक्रुध्यमानेन प्रसन्नेन मनसा चित्तेन तत् घृतं जुषेत जुषतां सेवतां प्रार्थनायां लिङ्। कीदृशोऽग्नि: मर्यश्रीः मर्यैर्मनुष्यैः श्रीयते आश्रीयते सेव्यते इति मर्यश्रीः मनुष्यैराश्रयणीयः। स्पृहयद्वर्णः स्पृहयन् स्पृहणीयो वर्णो रूपं यस्य यजमानैः स्पृहणीयरूप इत्यर्थ:। अभिमृश्यत इत्यभिमृट् न अभिमृश्यते नाभिमृट् तस्यै नाभिमृशे चतुर्थी तृतीयार्थे तनोर्विशेषणं नाभिमृशा अभिमर्शं कर्तुमयोग्यया दाहकत्वात् ईदृश्या तन्वा शरीरेण ज्वालालक्षणेन जर्भुराण: जृम्भत इति जर्भुराण: जृभी गात्रविनामे इतस्ततश्च गच्छन् जृभेरौणादिक उराणप्रत्ययः। ईदृशमग्निमाजिघर्मीति योज्यम् ॥ २४ ॥

परि॒ वाज॑पतिः क॒विर॒ग्निर्ह॒व्यान्य॑क्रमीत् । दध॒द्रत्ना॑नि दा॒शुषे॑ ॥ २५ ॥

का० [१६, २, २३] अभ्रया पिण्डं त्रिः परिलिखति परि वाजपतिरिति बहिर्वेदिरुत्तरयोत्तरयेति। अस्यार्थः। अभ्रया वारत्रयं मृत्पिण्डं परिलिखति परया परया बहिर्वेदिःप्रदेशे यथा तथा। परि वाजपतिरिति प्रथमं लिखति परि त्वेति तद्बहिर्द्वितीय त्वमग्न इति तद्बहिस्तृतीयमित्यर्थः॥ आग्नेयी गायत्री सोमकदृष्टा। अयमग्निर्हव्यानि नानादेवत्यानि हवींषि पर्यक्रमीत् परिक्रान्तवान् परिक्रमणं भक्षणार्थं स्वीकरणमित्यर्थः। कीदृशोऽग्निः वाजपतिः वाजस्यान्नस्य पतिः पालयिता कविः क्रान्तदर्शनः। किं कुर्वन् हव्यानि पर्यक्रमीत् दाशुषे हवींषि दत्तवते यजमानाय रत्नानि रमणीयानि धनानि दधत् प्रयच्छन् दाशृ दाने अस्य धातोर्दाश्वान्साह्वान्मीढ्वांश्चेत्यादिना [पा० ६, १, १२] क्वसुप्रत्ययान्तो निपातः दाशति स्म ददौ स्म इति दाश्वान् तस्मै दाशुषे। दधाति ददत् इति दधत् धाधातुर्दानेऽपि डुधाञ् धारणपोषणयोः दाने इति कल्पद्रुमोक्तेः॥ २५॥

परि॑ त्वाग्ने॒ पुरं॑ व॒यं विप्र॑ꣳ सहस्य धीमहि। धृ॒षद्व॑र्णं दि॒वे-दि॑वे ह॒न्तार॑म्भङ्गु॒राव॑ताम् ॥ २६ ॥

आग्नेय्यनुष्टुप्सोमकदृष्टा। परीत्युपसर्गस्य धीमहीत्यनेन सम्बन्धः। सहस्य सहसि बले भव. सहस. बलेन मथ्यमानस्य जायमानत्वात् तत्सम्बोधनं हे सहस्य। हे अग्ने! वयं त्वा त्वां परिधीमहि सर्वतो ध्यायामः ध्यायतेः सम्प्रसारणं छान्दस-

मित्युक्तम्। कीदृशं त्वां पुरं पुरोरूपेण स्थितम् आग्नेय्यादिपुराणां रचकत्वात् यद्वा पिपर्त्ति पालयतीति पूस्तम् पॄ पालनपूरणयोः क्विप् उदोष्ठ्यपूर्वस्येति [पा०७, १, १०२] उदादेशे पूरिति रूपम्। तथा विप्रं मेधाविनं ब्राह्मणजातिं वा। धृपद्वर्णं जिष्णुपा प्रागल्भ्ये अतो व्यत्ययेन तौदादिकाच्छ्प्रत्ययः धृष्णोति धृपन् प्रगल्भो वर्णो यस्य तम् असह्यरूपमित्यर्थः। दिवे दिवे प्रतिदिनं भङ्गुरावतां हन्तारं भङ्गुरं भञ्जनीयं पापं तद्येषामस्ति ते भङ्गुरवन्तो विघातका राक्षसादयः यद्वा भङ्गुरमनवस्थितं मनो येषां ते भङ्गुरवन्तोऽनवस्थितचित्तवृत्तयस्तेषां विनाशयितारम्। भङ्गुरावतामिति संहितायां दीर्घः ॥ २६ ॥

त्वम॑ग्ने द्युभि॒स्त्वमा॑शुशु॒क्षणि॒स्त्वम॒द्भ्यस्त्वमश्म॑न॒स्परि॑। त्वं वने॑भ्य॒स्त्वमोष॑धीभ्य॒स्त्वं नृ॒णां नृ॑पते जायसे॒ शुचि॑: ॥ २७ ॥

आग्नेयी त्रिष्टुब्गृत्समददृष्टा प्रथमान्त्याविकादशार्णौ द्वितीयतृतीयौ दशार्णौ पादौ यदा तदा पङ्क्तिरेव तृतीयचतुर्थौ दशार्णौ यदा तदा विराट्स्थाना त्रिष्टुप् द्वौ वा वैराजौ नवकस्त्रैष्टुभश्च विराट्स्थानेत्युक्तेः। अथ मन्त्रार्थः। हे नृपते नृणां पालक! हे अग्ने! त्वं द्युभिरहोभिर्निमित्तभूतैर्मथ्यमानो जायसे प्रतिदिनं मथ्यस इत्यर्थः यद्वा द्युभिः स्वर्गैः निमित्तभूतैस्तत्र तत्र यागशालासु जायसे त्वमाशुशुक्षणिः आर्द्रां भूमिं शीघ्रमेव शोषयित्वा यद्वा आशु क्षिप्रं शुचा दीप्त्या क्षणोति हन्ति तमः सनोति सम्भजते वा आशुशुक्षणिः। त्वमद्भ्यो वर्षधाराभ्यो विद्युदात्मना जायसे त्वमश्मनः परि प्राप्पाणस्योपरि पाषाणान्तरसङ्घट्टनेन जायसे त्वं वनस्पतिभ्यो

ऽरणिकाष्ठेभ्यो जायसे त्वं सोषधिभ्यो वंशादिभ्यो जायसे वंशद्वयसङ्घर्षणेन त्वं नृणां मनुष्याणामग्निहोत्रिणां गृहे जायसे पुत्रो ह्येष सन् स पुनः पिता भवतीति श्रुतेः। किञ्च तत्त्वं शुचिः शुद्धिहेतुः पुन.पाकात्मद्धोमयमिति स्मृतेः ॥२७॥

देवस्य॑ त्वा सवि॒तुः प्र॑स॒वे॒ऽश्विनो॑र्बा॒हुभ्या॑म्
पू॒ष्णो हस्ता॑भ्याम्। पृ॒थि॒व्याः स॒धस्था॑द॒ग्निं
पु॑री॒ष्य॒मङ्गि॒र॒स्वत् ख॑नामि। ज्योति॑ष्मन्तं त्वा-
ग्ने सु॒प्रती॑क॒मज॑स्रेण भा॒नुना॒ दीद्य॑तम्। शि॒वं
प्र॒जाभ्यो॒ऽहि॑ꣳसन्तं पृ॒थि॒व्याः स॒धस्था॑द॒ग्निं
पु॑री॒ष्य॒मङ्गि॒र॒स्वत् ख॑नामः ॥ २८ ॥

का० [१६, २, २३] अभ्रया पिण्डं खनति देवस्य त्वेति। अभ्रया कृत्वा पिण्डं परितः खनति कण्ठिकया॥ देवस्य त्वा व्याख्यातम्। पृथिव्याः आग्नेयं यजुः अत्यष्टिच्छन्दः। अहं पृथिव्याः सधस्थादुपरिप्रदेशात् पुरीष्यं पशव्यमग्निमङ्गिरस इव खनामि। कीदृशमग्निं ज्योतिष्मन्तं ज्वालायुक्तम्। हे अग्ने! ईदृशं त्वा पृथिव्याः सहस्थानात् अङ्गिरस इव वयं खनामः। कीदृशं सुप्रतीकं सुमुखम्। अजस्रेणानुपक्षीयेन निरन्तरं वर्त्तमानेन भानुना रश्मिना दीद्यतं दीप्यमानं छान्दसो धातुः। प्रजाभ्यः प्रजोपकारार्थं शिवं शान्तमत एवाहिंसन्तं हिंसामकुर्वन्तम्। पुनरुक्तिरादरार्था॥ २८॥

अ॒पां पृ॒ष्ठम॑सि॒ योनि॑र॒ग्नेः स॑मु॒द्रम॒भितः॒
पिन्व॑मानम्। वर्ध॑मानो म॒हाँ२॥ आ च॒ पुष्क॑-
रे दि॒वो मात्र॑या व॒रि॒म्णा प्र॑थस्व ॥ २९ ॥

का० [१६, १, २४] कृष्णाजिनमास्तीर्योत्तरतस्तस्मिन् पुष्करपर्णमपां पृष्ठमिति। अस्यार्थः। मृत्पिण्डोत्तरभागे प्रागग्रीवमुत्तरलोम कृष्णाजिनमास्तीर्य तत्रापां पृष्ठमिति पादत्रयात्मकमन्त्रेण कमलिनीपत्रमास्तृणाति॥ पुष्करपर्णदेवत्या स्वराट्पङ्क्तिः आर्ची दशकावन्त्यावेकादशकाविति द्व्यक्षराधिका पङ्क्तिः स्वराट्पङ्क्तिः द्वाभ्यां विराडित्युक्तेः। अथ मन्त्रार्थः। हे पुष्करपर्ण! त्वमपां जलानां पृष्ठमसि उपर्यवस्थानात् अग्नेः अग्न्यर्थस्य पिण्डस्य योनिः कारणमसि समुद्रमभितः उदकस्य परितः पिन्वमानं प्रीतिकरं यद्वा पिन्वमानमिति समुद्रविशेषणम् पिन्वमानं सिञ्चन्तं समुद्रमुदकमभितः वर्धमानं सत् महत् प्रभूतं भवेति शेषः। वर्धमानो महानिति लिङ्गव्यत्ययश्छान्दसः। पुष्करे जले आसीद च यद्वा पुष्करे आ समन्तात् महत् प्रभूतं सत् वर्धमानं हविर्युक्तं त्वमसि॥ का० [१६, २, २५] दिवामात्रेति। एतत् पुष्करपर्णं विपुलं करोति॥ हे पुष्करपर्ण! दिवो मात्रया द्युलोकस्य परिमाणेन वरिम्णा उरुत्वेन त्वं प्रथस्व विस्तृतं भव उरोर्भावो वरिमा तेन प्रस्थस्फेत्यादिना [पा० ६, ४, १५७] उरोर्वरादेश इमनि॥ २९॥

शर्म॑ च स्थो वर्म॑ च स्थोऽच्छि॑द्रे बहुले
उभे। व्यच॑स्वती॒ सं व॑साथां भृ॒तम॒ग्निं पु॑री॒-
ष्य॑म्॥ ३०॥

का० [१६, २, २६] आलभत उभे शर्म च स्थ इति। ऋग्द्वयेन कृष्णाजिनपुष्करपर्णे सहैव स्पृशेदिति सूत्रार्थः॥ कृष्णाजिनपुष्करपर्णदेवत्ये द्वे अनुष्टुभौ। हे कृष्णाजिनपुष्कर-

पर्णे ! उभे युवां शं च स्थः अग्नेः सुखकारिणी अपि भवथः वर्म च स्थः कवचवद्रक्षके अपि भवथः चौ समुच्चये । कीदृशे युवामच्छिद्रे छिद्ररहिते सकले बहुले विस्तीर्णे व्यचस्वती व्यचनं व्यचः असुन्प्रत्ययः तद्वती अवकाशवती । तथाविधे युवां पुरीष्यं पशव्यमग्निं संवसाथां सम्यगाच्छादयतम् । वस आच्छादने अदादिः आच्छाद्य चाग्निं भृतं विभृतं धारयतं बिभर्तेः बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७३] शपो लुक् ॥ ३० ॥

संवसाथाᳪ स्वर्विदा समीची उरसा त्मना । अग्निमन्तर्भरिष्यन्ती ज्योतिष्मन्तमजस्रमित् ॥ ३१ ॥

हे कृष्णाजिनपुष्करपर्णे ! ज्योतिष्मन्तं तेजस्विनमजस्रमित् निरन्तरमेवाग्निमन्तरुदरे भरिष्यन्ती धारयिष्यन्ती युवामुरसा त्मना उरोरूपेण भवदीयशरीरेणाग्निं संवसाथां सम्यगाच्छादयतम् । कीदृशे युवाम् स्वर्विदा विभक्तेराकारः स्वर्वित्त इति स्वर्विदौ यज्ञसूर्यदेवाद्यर्वाचौ स्वःशब्दः स्वर्गलाभसाधने इत्यर्थः । तथा समीची सम्यगञ्चने सङ्गते एकचित्ते इत्यर्थः ॥ ३१ ॥

पुरीष्योऽसि विश्वभरा अथर्वा त्वा प्रथमो निरमन्थदग्ने । त्वामग्ने पुष्करादध्यथर्वा निरमन्थत । मूर्ध्नो विश्वस्य वाघतः ॥ ३२ ॥

का० [१६, २, २७] पिण्डं पुरीष्योऽसीति ॥ प्रतिष्ठागायत्री षटो मास पट् चेति प्रतिष्ठेति पिङ्गलोक्तेः । अग्निदेवत्या । हे अग्ने ! त्वं पुरीष्यः पशव्योऽसि विश्वभरा असि

विश्वं सर्वं जगद् बिभर्ति धारयति पुष्णाति वा विश्वभराः असुन्प्रत्ययः। हे अग्ने! प्रथमः इतरेभ्यः पूर्वभावी अथर्वाख्य ऋषिः प्राणो वा त्वा त्वां निरमन्थत् निःशेषेण मथितवान्॥ का० [१६, २, २८, ३, १] पाणिभ्यां परिगृह्याग्निं दक्षिणोत्तराभ्यां दक्षिणः साभिस्त्वामग्न इति षड्भिः सर्वं सकृद्धृत्वा पुष्करपर्णे निदधातीति। दक्षिणेनाभिं धृत्वोभाभ्यां कराभ्यां सर्वं पिण्डं त्वामग्न इति षड्चेन सकृद्गृहीत्वा पुष्करपर्णे स्थापयतीति सूत्रार्थः॥ अग्निदेवत्यास्तिस्रो गायत्र्यो भरद्वाजदृष्टाः। हे अग्ने! अथर्वा प्राणः पुष्करादधि उदकात्सकाशात्त्वां निरमन्थत निःशेषेण मथितवान् आपो वै पुष्कर प्राणोऽथर्वेति श्रुतेः [६, ४, २, २]। वाघत इति ऋत्विङ्नामसु [निघ० ३, १८, ३] पठितम्। विश्वस्य सर्वस्य जगतः सम्बन्धिनो वाघतः ऋत्विजस्त्वां मूर्ध्नोऽथादरणेः शिरसो निरमन्थन्तेति व्यत्ययः। यद्वा विश्वस्येति षष्ठ्येकवचनं प्रथमाबहुवचनार्थे विश्वे सर्वे वाघत इत्यर्थः॥ यद्वा ऋचोऽयमर्थः हे अग्ने! अथर्वाख्य ऋषिः पुष्करादधि पद्मपत्रस्योपरि त्वां निरमन्थत। कीदृशात् पुष्करात् मूर्ध्नः उत्तमाङ्गवत्प्रशस्तात् विश्वस्य वाघतः सर्वजगतो वाहकात् पुष्करपर्णमग्निमन्थनयज्ञनिष्पादनद्वारेण सर्वं जगन्निर्वहति॥ २२॥

तमु॑ त्वा द॒ध्यङ्ङृषि॑: पु॒त्र ई॑धे॒ अथ॑र्वणः।
वृ॒त्र॒हणं॑ पुरन्द॒रम्॥ २३॥

हे अग्ने! अथर्वणः ऋषेः पुत्रः दध्यङ्नामक ऋषिः तमु त्वा उ एवार्थे तमेव त्वाम् ईधे प्रज्वालितवान्। कीदृशं त्वां वृत्रहणं वृत्रस्य पाप्मनो हन्तारं ब्रह्मभ्रूणवृत्रेषु क्विप् इति [पा० ३, २, ८७] क्विप्। पुरन्दरं दृढरूपेणासुरसम्बन्धिनां

त्रयाणां पुराणां विदारयितारम्। वाचंयमपुरन्दरौ चेति [पा० ६, ३, ६९] खश्नि निपातः॥ ३३॥

तमु॑ त्वा पा॒थ्यो वृषा॒ समी॑धे दस्यु॒हन्त॑मम्। धन॒ञ्जय॑ꣳ रणे॑-रणे ॥ ३४ ॥

पथि वर्तमानः पाथ्यः सन्मार्गवर्ती यद्वा पाथसि अन्तरिक्षे हृदयाकाशे भवः पाथ्यः पाथोनदीभ्यां ड्यण्णिति [पा० ४, ४, १११] पाथःशब्दात् ड्यण्प्रत्ययः टिलोपः। वृषा सेक्ता मनः हे अग्ने ! त्वा त्वां समीधे सन्दीपयति मनसा हि ब्रह्मपत्न्या उपलभ्यते अतः पाथ्यः। मनसैवानुद्रष्टव्यमिति श्रुतेः मनसैवाभिलष्य स्त्रियाए रेतः सिञ्चतीति वृषा हि मनः। मनो वै पाथ्यो वृषेति श्रुतेः [६, ४, २, ४]। कीदृशं त्वां दस्युहन्तमम् दस्यून् हन्तीति दस्युहा अतिशयेन दस्युहा दस्युहन्तमस्तम् नलोप. प्रातिपदिकान्तस्येति [पा० ८, २, ७] नलोपे दस्युहतम इति प्राप्ते नाद्घस्येति [पा० ८, २, १७] तमपो नुडागमः अतिशयेन शत्रूणां हन्तारम्। रणे रणे धनञ्जयं तेषु तेषु सङ्ग्रामेषु धनस्य जेतारम्॥ ३४॥

सीद॑ होतः॒ स्व उ॑ लो॒के चि॑कि॒त्वान् सा॒दया॑ य॒ज्ञꣳसु॑कृ॒तस्य॒ योनौ॑। दे॒वावी॑र्दे॒वान् ह॒विषा॑ यजा॒स्यग्ने॑ बृ॒हद्यज॑माने॒ वयो॑ धाः ॥ ३५ ॥

आग्नेयी त्रिष्टुप् देवश्रवोदेववाताभ्यां दृष्टा। हे होतः देवानामाह्वातः ! हे अग्ने ! स्वे उ लोके उ एवार्थे स्वकीये एव स्थाने कृष्णाजिनाख्ये त्वं सीद उपविश। कीदृशस्त्वं चिकित्वान् चेतनवान् स्वाधिकारं जानन् किञ्च सुकृतस्य साधुकृतस्य कर्मणो यज्ञस्य योनौ स्थाने कृष्णाजिने यज्ञं सादय

स्थापय । अन्येषामपि दृश्यत इति [पा० ६, ३, १३७] संहितायां क्रियापदस्य दीर्घः । यज्ञे क्रियमाणेऽवघातपेषण-सोमनिधानादीनि कृष्णाजिन एव भवन्तीति कृष्णाजिनं सुकृतस्य योनिः कृष्णाजिनं वै सुकृतस्य योनिरिति श्रुतेः [६, ४, २, ६] । हे अग्ने ! यतो देवावीः देवानवति प्रीणातीति देवावीः त्वं हविषा इव्येन कृत्वा देवान् यजासि यजसि लेटोऽडाटाविस्याडागमः [पा० ३, ४, ९४] पूजयसि अतो यजमाने सुदृहद्य आयुरन्नं वा धाः धेहि दधातेर्लुङि मध्यमैकवचने अधा इति प्राप्ते बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेऽपीत्य-डभावः [पा० ६, ४, ७५] ॥ ३५ ॥

नि होता होतृषदने विदानस्त्वेषो दीदि-वाँ२ ॥ असदत् सुदक्षः । अदब्धव्रतप्रमतिर्व-सिष्ठः सहस्रम्भरः शुचिजिह्वो अग्निः ॥ ३६ ॥

आग्नेयी त्रिष्टुप् वत्समद्दृष्टा । नीत्युपसर्गोऽसददित्य-नेन सम्बध्यते । अग्निः होतृषदने न्यसीदत् होता यस्मिन् सीदति तद्धोतृषदनम् होमनिष्पादकयोग्यस्थाने उत्तरवेदि-रूपे समुपविष्टवान् । कीदृशोऽग्निः होता देवाना-माह्वाता । विदानः स्वाधिकारं जानन् । त्वेषः त्विष दीप्तौ पचाद्यच् त्वेषतीति त्वेषः दीप्तिमान् । दीदिवान् दीव्यतीति दीदिवान् दिवु क्रीडादौ अस्मात् क्वसुः तुजादीनां दीर्घोऽभ्यासस्येति [पा० ६, १, ७] अभ्यासदीर्घः लोपो व्योर्वलीति [पा० ६, १, ६६] वलोपः होतृधिष्ण्यादौ गमनवान् । सुदक्षः साधु कुशलः क्षिप्रकारी । अदब्ध-व्रतप्रमतिः दम्भु दम्भे अदब्धमनुपहतं व्रतं कर्म यस्य सोऽदब्धव्रतः प्रकृष्टा मतिर्बुद्धिर्यस्य स प्रमतिः अदब्धव्रतश्चासौ

प्रमतिर्येति, मः। तथा वसिष्ठः वसति स्वस्थान इति वस्ता अत्यन्तं वस्ता वसिष्ठः वस्तृतमः तुरिष्ठेमेयःस्विति [पा० ६, ४, १५४] इष्ठनि परे-तृचो लोपः। सहस्रम्भरः सहस्रं मर्यजन बिभर्त्ति पुष्णाति सहस्रम्भरः। शुचिजिह्वः शुचिः शुद्धा होमयोग्या जिह्वा ज्वाला यस्य सः नानादिव्यानि हवींष्यश्नन्नपि उच्छिष्टं न करोतीति भावः। ३६॥

सᳪसी॑दस्व म॒हाँ२ऽ॥ अ॑सि॒ शोच॑स्व दे॒ववी॑तमः। वि धू॒मम॑ग्ने अरु॒षं मि॑येध्य सृ॒ज प्र॑शस्त द॒र्श॒तम् ॥ ३७ ॥

आग्नेयी बृहती प्रस्कण्वदृष्टा तृतीयो द्वादशार्णोऽन्ये- ऽष्टार्णाः। मेध्यशब्दस्य छान्दसो विप्रकर्षः हे मियेध्य! हे मेध्य। यज्ञिय! यज्ञार्ह। हे प्रशस्त! स्तुत्याह! हे अग्ने! त्वं ससीदस्व पुष्करपर्णे सम्यगुपविश। यस्त्वं महानसि अनेक- क्रतुहेतुत्वात् स त्वं शोचस्व शब दीप्तो दीप्यस्व। कीदृ- शस्त्वं देववीतमः देवान् वेति तर्पयति देववीः वी कान्त्यादौ क्विप् अतिशयेन देववीः देववीतमः। किञ्च दर्शत दर्शनीय- मरुषमरोषनं धूम विसृज विमुञ्च वीत्युपसर्गः सृजेत्यनेन सम्बध्यते इतो वा अयमूर्ध्वᳪ रेत सिञ्चति धूमᳪ सासुव इष्टिर्भवतीति श्रुतिः॥ ३७॥

अ॒पो दे॒वीरुप॑सृज॒ मधु॑मतीरय॒क्ष्माय॑ प्र॒जाभ्यः॑। तासा॑मा॒स्थाना॒दुज्जि॑हता॒मोष॑धयः सुपिप्प॒लाः ॥ ३८ ॥

का० [१६, २, २] अपः सृजत्यवनयत्यपो देवीरिति। नन्दिपङ्गर्ते जल सिञ्चति॥ अन्देवत्या त्यङ्कुमारिणी सिन्धु

द्वीपदृष्टा द्वितीयो द्वादशार्णोऽन्ये त्रयोऽष्टार्णा यस्याः सा न्यङ्कुसारिणी। पूर्वऽर्चोऽग्ने इति सम्बोधनमध्याक्रियते द्यौरध्वर्युर्वा सम्बोध्यते हे अग्ने! यद्वा हे द्यौः! यद्वा हे अध्वर्यो! देवीः देवनशीला अपः उपसृज अस्मिन् खननप्रदेशे आसिञ्च। कीदृशीरपः मधुमतीः रसवतीः आरोग्यदात्रीः। किमर्थं प्रजाभ्यः अयक्ष्माय पञ्चमी षष्ठ्यर्थे यक्ष्मणोऽभावोऽयक्ष्मं तस्मै प्रजानामारोग्याय। तासां सिक्तानामपां स्थानात् सुचित्ररूपात् खननप्रदेशात् ओषधयः आ समन्तादुज्जिहतामुद्गच्छन्तु। कीदृश्य ओषधयः सुपिप्पलाः शोभनं पिप्पलं फलं यासां ताः ॥ ३८ ॥

सं ते वायुर्मातरिश्वा दधातूत्तानाया हृदयं यद्विकस्तम्। यो देवानां चरसि प्राणथेन कस्मै देव वषडस्तु तुभ्यम् ॥ ३९ ॥

का० [१६, ३, ३] सं त इति वातमपचिर्पति। पिण्ड-गर्त्ते वायुं प्रेरयति॥ त्रिष्टुप् अर्धं पृथिवीदेवत्यमर्धं वायुदेवत्यम्। हे पृथिवि! उत्तानायाः ऊर्ध्वाभिमुखेनावस्थितायास्तव यद्धृदयं हृदयसदृशं खननस्थानं विकस्तं पिण्डाघटरूपेण विकसितम् इडभाव आर्षः [पा० ७, २, ३४] तत् स्थानं वायुः सन्दधातु पूर्वोक्तेन जलप्रक्षेपेण तृणादिपूरणेन च वायुर्यथा पूर्वं तथा सम्यक्करोतु। कीदृशो वायुः मातरिश्वा मातर्यन्तरिक्षे सर्वप्राणिनामवच्छेदकारिणि श्वयति गच्छति मातरिश्वा। एवं पृथिवीमुक्त्वा वायुमाह हे देव! द्योतनादिगुणयुक्त! वायो! यस्त्वं देवानामग्न्यादीनां प्राणथेन प्राणभावेन चरसि प्राणानां भावः प्राणथम् भावे छान्दसस्थप्रत्ययः।

कस्मै प्रजापतिरूपाय तुभ्यमियं पृथिवी वषडस्तु वषट्कृता भवतु नो हैतावत्यन्याहुतिरस्ति यथेयेति [६, ४, ३, ४] श्रुतेः ॥ ३९ ॥

सुजातो ज्योतिषा सह शर्म वरूथमासदत् स्वः। वासो अग्ने विश्वरूपꣳ संव्ययस्व विभावसो ॥ ४० ॥

का० [१६, ३, ५] आस्तीर्णयोरन्तानुदग्रछादति सुजात इति। अस्यार्थः। आस्तीर्णयोः कृष्णाजिनपुष्करपर्णयोः प्रान्तानूर्ध्वमाटत्त इति ॥ अग्निदेवत्यानुष्टुप् द्वितीयो नवार्णः। सुजातः सुष्ठुत्पन्नोऽयमग्निः ज्योतिषा स्वकीयेन तेजसा सह शर्म सुखं यथा भवति तथा स्वः स्वर्गसदृशं वरूथं वरणीयं गृहं कृष्णाजिननिर्मितमासदत् आसीदतु प्राप्नोतु ॥ का० [१६, ३, ६] त्रिवृता मुञ्जयोक्त्रेणोपनह्यति वासो अग्न इति। उदग्रछोतान् कृष्णाजिनपुष्करपर्णयोरन्तान् मुञ्जयोक्त्रेण बध्नात्युत्तरार्धेनेति सूत्रार्थः ॥ हे विभावसो! विभा दीप्तिरेव वसु धनं यस्य स विभावसुः तत्सम्बोधनं हे विभावसो! हे अग्ने! विश्वरूप बहुप्रकाररूपं विचित्रं वासः वस्त्रं कृष्णाजिनरूपं संव्ययस्व सम्यक् परिधत्स्व व्येञ् संवरणे अस्य रूपम् ॥ ४० ॥

उदु तिष्ठ स्वध्वरावा नो देव्या धिया। दृशे च भासा बृहता सुशुक्वनिराग्ने याहि सुशस्तिभिः ॥ ४१ ॥

का० [१६, ३, ७] उत्तिष्ठति पिण्डमादायोदु तिष्ठेति।

तं पिण्डं गृह्णीतोत्तिष्ठेति सूत्रार्थः॥ अग्निदेवत्या पथ्या बृहती विश्वमनोदृष्टा तृतीयो द्वादशार्णः अन्ये अष्टार्णाः। हे स्वध्वर! शोभनोऽध्वरो यज्ञो येन सुष्ठु यागनिर्वाहक! हे अग्ने! उत्तिष्ठ च उत्तिष्ठैव उत्थाय च देव्या देवनस्वभावया धिया क्रीडापरया बुद्ध्या नोऽस्मान् अव पालय द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा॰ ६, ३, १३५] संहितायां दीर्घः। किञ्च हे अग्ने! सुशस्तिभिः शोभनकीर्तिभिः सह यद्वा साधुशिष्टैः रश्मैः कृत्वा आयाहि आगच्छ। किं कर्तुम् दृहता भासा प्रौढेन तेजसा दृशे सर्वान् प्राणिनो द्रष्टुम् दृशे विख्ये चेति [पा॰ ३, ४, ११] पश्यतेस्तुमर्थो निपातः। कीदृशस्त्वं सुशुक्वनिः साधु शुचो रश्मीन् वनति सम्भजति सुशुक्वनिः रश्मिप्रसारक इत्यर्थः। आ अग्ने याहीति पदच्छेदः॥ ४१॥

ऊर्ध्व ऊ षु ण॑ ऊतये तिष्ठा॑ देवो न स॑विता। ऊर्ध्वो वाज॑स्य सनि॑ता यदञ्जिभि॑र्वाघद्भि॑र्वि॒ह्वया॑महे॥ ४२॥

का॰ [१६, ३, ८] ऊर्ध्वबाहुः प्राञ्चं प्रगृह्णात्यूर्ध्व ऊ षु ण इति। प्रसारितबाहुः प्राञ्चं पिण्डं गृह्णाति॥ अग्निदेवत्योपरिष्टाद् बृहती कण्वदृष्टा चतुर्थः पादो द्वादशार्णोऽन्ये त्रयोऽष्टार्णाः सोपरिष्टाद् बृहती। हे अग्ने! नोऽस्माकमूतये रक्षणाय ऊर्ध्व उ सु तिष्ठ ऊर्ध्व एव सुतरामवस्थितो भव द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा॰ ६, ३, १३५] दीर्घस्तिष्ठा इत्यत्र नय धातुस्थोरुषुभ्य इति [पा॰ ८, ४, २७] न इत्यस्य णत्वम्। क इव देवो न सविता न इवार्थे सविता देव इव यथा सविता देव ऊर्ध्वः सवस्थानवति तद्वत् स त्वमूर्ध्वः सन् वाजस्य सनिता अन्नस्य दाता भवेति शेषः षणु दाने यदस्मा-

त्कारणात् अञ्जिभिर्मन्त्राभिव्यञ्जकैर्वाघद्भिः हव्यवाहकैर्ऋत्विग्भिः सह त्वा विह्वयामहे विविधमाह्वयामः तस्मादूर्ध्व एव तिष्ठेति पूर्वेणान्वयः। अञ्जन्ति व्यक्तीकुर्वन्तीत्यञ्जिनस्तैः यद्वा अञ्जिभि. द्रव्याणां व्यञ्जकैः रश्मिभिः सहितं त्वा विह्वयामहे। कीदृशैरञ्जिभिः वाघद्भिः हविषां वोढृभिः ॥ ४२ ॥

स जातो गर्भौ असि रोदस्योरग्ने चारुर्विभृत ओषधीषु। चित्रः शिशुः परि तमांस्यक्तून् प्र मातृभ्यो अधि कनिक्रदद्गाः ॥ ४३ ॥

का० [१६, ३, ८] अवहृत्योपरिनाभि धारयन्नश्वप्रभृतीनभिमन्त्रयते स जात स्थिरो भव शिवो भवेति। पिण्डनोदैरवताय्र नाभ्युपरि हस्ताभ्यां धारयन्नश्वगर्दभाजान् स जात इत्यादिऋक्क्रमेण प्रतिमन्त्रं मन्त्रयते. एकैकं प्रश्नमेकैकं मन्त्रं जपतीति सूत्रार्थः॥ अग्निदेवत्या त्रिष्टुप् त्रितदृष्टा। अश्वमग्नीकृत्य स्तौति हे अग्ने। स त्वं रोदस्योः द्यावापृथिव्योर्गर्भ. सन्निदानीं जातोऽसि। कीदृशस्त्वं चारुः शोभनः पूज्यः। ओषधीषु पुरोडाशादिलक्षणासु दातव्यासु विभृतः विहृतः। चित्र. नानावर्णाभिर्ज्वालाभिर्विचित्ररूपः। इदानीमुत्पन्नत्वात् शिशुः शमनीयो वा। अक्तूनिति लिङ्गव्यत्ययः अक्तूनि तमांसि रात्र्युपलक्षितानि अन्धकाराणि परि परिहरन् मातृभ्यो अधि ओषधिवनस्पतिभ्यः सकाशात् कनिक्रदत् अत्यन्तं शब्दं कुर्वन् प्रगाः प्रकर्षेण गच्छ इणो गा लुङीति [पा० २, ४, ४५] गादेशः अडभावश्छान्दसः छन्दसि लुङ्लङ्लिट इति [पा० ३, ४, ६] सर्वकाले लुङ् प्रेत्युपसर्गो गा इत्यनेन सम्बध्यते। दाधर्त्तिदर्धर्त्तीत्यादिना [पा० ७, ४, ६५] कनिक्रददिति यङ्लुगन्तो निपातः ॥ ४३ ॥

स्थिरो भव वीड्वङ्ग आशुर्भव वाज्यर्वन् ।
पृथुर्भव सुषदस्त्वमग्नेः पुरीषवाहणः ॥ ४४ ॥

रासभदेवत्यानुष्टुबुष्णिग्वा । इयर्ति प्रति पदार्थं गच्छतीत्यर्वा रासभः हे अर्वन् गमनकुशल ! स्थिरः चलनरहितः सन् त्वं वीड्वङ्गः दृढकायो भव वीडुशब्दो दृढार्थः वीडून्यङ्गानि यस्य सः । आशुः वेगवान् सन् वाजी अन्नहेतुर्भव । पृथुः विस्तीर्णः सन् अग्नेः सुषदः सुखासनः स्थास्नुर्यो भव सुखेन सद्यते स्थीयते यस्मिन् स सुषदः । कीदृशस्त्वं पुरीषवाहणः पुरीषशब्देन पांशुरूपा मृदुच्यते तां वहतीति पुरीषं पशव्यं यवसं वहतीति वा पुरीषवाहणः कव्यपुरीषपुरीष्येषु ञ्युडिति [पा० ३, २, ६५] ञ्युट्प्रत्ययः ॥ ४४ ॥

शिवो भव प्रजाभ्यो मानुषीभ्यस्त्वमङ्गिरः ।
मा द्यावापृथिवी अभि शोचीर्मान्तरिक्षं मा
वनस्पतीन् ॥ ४५ ॥

अजदेवत्या पथ्या बृहती । अङ्गिरोभिर्ऋषिभिः पूर्वं सम्पादितत्वात् अङ्गसौष्ठवाद्वा अङ्गिरा अग्निः तत्सम्बोधनं हे अङ्गिरः अग्निरूप अज ! मानुषीभ्यः मनोः सम्बन्धिभ्यः प्रजाभ्योऽर्थे त्वं शिवः शान्तो भव अङ्गिरा वा अग्निराग्नेयोऽज इति श्रुतेः [६, ४, ४, ४] । किञ्च द्यावापृथिवी मा अभिशोचीः मा सन्तापय तथान्तरिक्षं माभिशोचीः तथा वनस्पतीन्माभिशोचीः ॥ ४५ ॥

प्रैतु वाजी कनिक्रदन्नानदद्रासभः पत्वा ।
भरन्नग्निं पुरीष्यं मा पाद्यायुषः पुरा । वृषा-

ग्निं वृषणं भरन्नपां गर्भ ँ समुद्रियम्॥
अग्न आयाहि वीतये ॥ ४६ ॥

का० [१६, २, १०] धारयत्स्वपामुपरि पिण्डमनुपस्पृशन् प्रैतु वाजी वृषाग्निमित्यश्वखरयोरिति। अश्वादीनामुपरि पिण्डं धारयति तानस्पृशन् प्रैतु वाजीत्यश्वोपरि वृषाग्निमिति खरोपरीति सूत्रार्थः॥ महापङ्क्तिस्त्र्यवसाना अष्टार्णषट्पादा महापङ्क्तिः आद्यावर्धर्चावश्वदेवत्यौ तृतीयोऽर्धर्चो रासभदेवत्यः तृतीयतुर्यौ पादौ व्यूह्यौ। वाजी अश्वः प्रैतु प्रकर्षेण गच्छतु। किं कुर्वन् कनिक्रदत् अत्यर्थं हेषितशब्दं कुर्वन् यङ्लुगन्तम्। रासभश्च प्रैतु यवसग्राहणार्थम्। किं कुर्वन् नानदत् सोपहासमुच्यते गर्दभरटितेन सर्वा दिशो नादयन् यङ्लुगन्तम्। कीदृशो रासभः पत्वा पतनशीलः पत्लृ गतावित्यस्मादन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति [पा० ३, २, ७५] क्वनिप्। अश्वमन्त्रे रासभोपादानं रासभोपहासार्थम्। तथा च श्रुतिः [६, ४, ४, ७] यदश्वस्य यजुषि रासभमिराह तद्रासभे शुचं दधातीति। किञ्च अयमश्वः पुरीष्यं पशव्यमग्निं भरन् धारयन् आयुषः पुरा कर्मणः पूर्वं मा पादि मा विनश्यतु कर्मसमाप्तिपर्यन्तं जीवत्वित्यर्थः। आयुःशब्देन श्रुत्या कर्मोक्तम् यज्ञसम्बन्धेनैवाश्वादीनां स्तुतिः क्रियते॥ अथ रासभमन्त्रः वृषा सेक्ता रासभः अग्निं भरन् धारयन् सन् प्रैतु इति शेषः। कीदृशमग्निम् वृषणं सेक्तारं फलाभिवर्षणसमर्थम् आहुतिपरिणामेनेति भावः। अपां गर्भम् जलमध्येऽवस्थानादेवमुच्यते मेघस्थानां जलानां मध्ये विद्युद्रूपं वा। समुद्रियं समुद्रे वडवाग्निरूपेणोत्पन्नं यद्वा समुद्रेऽग्निचयने भवः समुद्रियः तम् त्रयो ह वै समुद्रा अग्निर्य-

सुर्बा महाव्रतं साम्ना महदुक्थमृचामिति श्रुतेः ॥ का० [१६, ३, ११] अग्न आयाहीत्याहृत्य खराच्छामस्यऽर्तं सत्यमित्या निधानात् । अग्न इति मन्त्रेण रासभात् पिण्डमाहृत्य ऋतं सत्यमिति मन्त्रेणाजस्योपरि पिण्डं धारयेत् परिहृते निधानपर्यन्तमिति सूत्रार्थः । एकपदा गायत्री अग्निदेवत्या । हे अग्ने ! वीतये हविर्भक्षणाय आयाहि आगच्छ ॥ ४६ ॥

ऋतꣳ सत्यमृतꣳ सत्यम् । अग्निं पुरीष्यमङ्गिरस्वद्भरामः । ओषधयः प्रतिमोदध्वमग्निमेतꣳ शिवमायन्तमभ्यत्र युष्माः । व्यस्यन् विश्वा अनिरा अमीवा निषीदन्नो अप दुर्मतिं जहि ॥ ४७ ॥

अग्निदेवत्यं यजुः प्राजापत्या गायत्री । ऋतसत्यशब्दाभ्यामादित्याग्नी विवक्षितौ ऋतमादित्यः सत्यमग्निः तादृगुभयरूपमग्निमध्याहरामीति शेषः । ऋतं सत्यमिति पुनर्वचनमादरार्थम् । का० [१६, ३, १२] अनड्डापुरुषमीक्षते पूर्ववदग्निं पुरीष्यमिति । देवपितृकार्यविमुखोऽनड्डापुरुषस्तमध्वर्युरीक्षते अग्निषु ज्वलत्स्वाहवनीयास्ते स्थित इति पूर्ववत् पदेन लभ्यत इति सूत्रार्थः ॥ आग्नेयं यजुः सामगायत्री । पशव्यमग्निमङ्गिरसो मुनय इव भरामः हरामः ॥ का० [१६, ३, १३] उत्तरत आहवनीयस्योद्धतावोक्षिते सिकतोपकीर्णे परिहृते प्राग्द्वारे पिण्डं निदधात्योषधय इति । उखासम्भरणार्थमुद्धृतस्याहवनीयस्योत्तरे पूर्वमेव कृते परिहृते आच्छादितप्रदेशे ओषधय इति मन्त्राभ्यां

पिण्डं स्थापयति। कीदृशे परिहृते उद्धते खतोऽस्त्रे खने अवोचिते सिक्ते प्रागद्दिशि द्वारं यस्य तादृशे सिकताभ्यासे एतादृशे इति सूत्रार्थः॥ त्रिष्टुबनुष्टुभावोषधिदेवत्ये व्यस्यन्नित्यर्द्धर्चोऽग्निदैवतः। हे ओषधयः! यूयमेतमग्निं प्रति मोदध्वमभ्युत्थानादिभिः प्रतिहर्षयत। कीदृशमग्निं शिवं शान्तम्। अत्रास्मिन् प्रदेशे स्थिता युष्माः युष्मानभिमुखीकृत्य आयन्तमागच्छन्तम्। एवमर्द्धर्चेनौषधीरुक्त्वाथाग्निमाह हे अग्ने! त्वमत्र निषीदन्निविशमानः सन्नोऽस्माकं दुर्मतिं दुर्बुद्धिं नास्ति दत्तं नास्ति कृतमित्येवमादिकामपजहि अपनय। किं कुर्वन् विश्वाः सर्वा अनिरा ईतीः अमीवा व्याधींश्च व्यस्यन्निरस्यन् नास्ति इरा यत्र याभिस्ता अनिराः इरेत्यन्ननाम [निघ० २, ७, १२] अतिहत्यायाः॥ ४७॥

ओष॑धयः॒ प्रति॑गृभ्णीत॒ पुष्प॑वतीः सुपिप्प॒लाः। अ॒यं वो॒ गर्भ॑ ऋ॒त्वियः॑ प्र॒त्नꣳ स॒धस्थ॒मास॑दत्॥ ४८॥

हे ओषधयः। एतमग्निं प्रतिगृभ्णीत गृह्णीत स्वीकुरुत। यूयं कीदृश्यः पुष्पवती. वा छन्दसीति [पा० ६, १, १०६] पूर्वसवर्णदीर्घः पुष्पवत्यः प्रशस्तपुष्पोपेताः। सुपिप्पलाः शोभनं पिप्पलं फलं यासां ताः। किञ्च ऋत्वियः ऋतव्य. ऋतुः प्राप्तोऽस्य छन्दसि घस् इति [पा० ५, १, १०६] कालप्राप्तौ घस्प्रत्ययः ऋतुकालीनः प्राप्तकाल. वो युष्माकं गर्भो भूत्वायमग्निः प्रत्नं पुरातनं सधस्थं सहस्थानं गर्भयोग्यस्थानमासदत् आसीदति॥ ४८॥

वि पाज॑सा पृ॒थुना॒ शोशु॑चानो॒ बाध॑स्व

द्विषो रक्षसो अमीवाः। सुशर्मणो बृहतः शर्मणि स्याम॒ग्ने॑र॒हꣳ सु॒हव॑स्य॒ प्रणी॑तौ ॥४६॥

का० [१६, ३, १५] वि पाजसेति प्रमुच्यैनमजलोमान्यादाय प्रागुदीचः पशूनुत्सृजति। वि पाजसेति मन्त्रेणैनं पिण्डं कृष्णाजिनबद्धं विस्रंस्य छागरोमाणि गृहीत्वाश्वादीनेप्रानीं दिशं प्रत्युत्सृजतीति सूत्रार्थः॥ अग्निदेवत्या त्रिष्टुबुत्कीलदृष्टा वीत्युपसर्गो बाधस्वेत्यनेन सम्बध्यते हे अग्ने। द्विषः शत्रून् रक्षसः राक्षसान् अमीवाः व्याधींश्च त्वं विबाधस्व विशेषेण निवर्तय। कीदृशस्त्वं पृथुना विस्तीर्णेन पाजसा बलेन शोशुचानः अत्यन्तं दीप्यमानः पाज इति बलनाम [निघ० २, ९, २] शोचतेर्यङ्लुगन्ताच्छानच्प्रत्ययः। एवं प्रत्यक्षमुक्त्वा परोक्षमाह अग्नेः प्रणीतौ प्रणयने अभ्यनुज्ञायां परिचर्यायां सत्यामहं शर्मणि शरणे सुखे वा स्यां भवेयं सुखं प्राप्नुयामित्यर्थः। कीदृशस्याग्नेः सुशर्मणः साधुशरणस्य शोभनं शर्म सुखं यस्मात् स सुशर्मा तस्य। बृहतः प्रौढस्य। सुहवस्य सुखेनाह्वातुं शक्यस्य। अस्तेर्लिङि उत्तमैकवचने स्यामिति रूपम् ॥ ४६ ॥

आपो हि ष्ठा म॑यो॒भुव॒स्ता न॑ ऊ॒र्जे द॑धातन। म॒हे रणा॑य॒ चक्ष॑से ॥ ५० ॥

का० [१६, ३, १७] आपो हि ष्ठेति पर्णकषायपक्वमुदकमासिञ्चति पिण्डे। पलाशत्वक्क्वथितं जलं पिण्डे त्र्यृक्त्रयेण क्षिपेदिति सूत्रार्थः॥ अब्देवतास्तिस्रो गायत्र्यः सिन्धुद्वीपदृष्टाः। हिशब्दः एवार्थः प्रसिद्धार्थो यस्मादर्थो वा। हे आपः। या यूयमेव मयोभुवः सुखस्य भावयित्र्यः

स्य भवथ मयः सुखं भावयन्ति प्रापयन्ति ता मयोभुवः यस्मात्कारणान्मयोभुवः स्थेति वा स्नानपानादिहेतुत्वेन सुखोत्पादकत्वमपां प्रसिद्धम् तास्तादृश्यो यूयं नोऽस्मानूर्जे रसाय भवदीयरसानुभवार्थं दधातन स्थापयत तप्तनप्तनथनाश्चेति [पा० ७, १, ४५] लोण्मध्यमबहुवचनस्य तनबादेशे दधातनेति रूपम्। यथा वयं सर्वस्य भोग्यस्य रसस्य भोक्तारो भवेम तथास्मान् कुरुतेति भावः। किञ्च महे महते रणाय रमणीयाय चक्षसे दर्शनाय चास्मान् दधातनेत्यनुवर्त्तते महद्रमणीयं दर्शनं ब्रह्मसाक्षात्कारलक्षणं तदस्माकं कुरुत अस्मान् ब्रह्मसाक्षात्कारयोग्यान् कुरुतेति भावः ऐहिकपारलौकिकसुखं ददतेत्यृचो भावः। मह पूजायां मह्यते पूज्यत इति मट् क्विप् प्रत्ययः तस्मै महे। रण शब्दे रण्यते स्तूयते सर्वैरिति रणम् तस्मै रणाय। चष्टे पश्यति सर्वं येन इति चक्षः चक्षतेरसुन् प्रत्ययः तस्मै चक्षसे। यस्मिन् ज्ञाते सर्वं विज्ञातं स्यादिति छान्दोग्यश्रुतेः॥ ५०॥

यो वः शिवतमो रसस्तस्य भाजयतेह नः।
उशतीरिव मातरः॥ ५१॥

हे आपः! वो युष्माकं यः शिवतमः शान्ततमः सुखैकहेतू रसोऽस्ति इहास्मिन् कर्मणि इह लोके वा स्थितान्नोऽस्मान् तस्य रसस्य भाजयत भागिनः कुरुत तं रसं प्रापयतेति भावः कर्मणि षष्ठी। तत्र दृष्टान्तः उशतीर्मातर इव उशन्ति ता उशत्यः वा छन्दसीति [पा० ६, १, १०६] दीर्घः। वश कान्तौ इत्यस्माच्छत्रप्रत्ययान्तादुगितश्चेति [पा० ४, १, ६] ङीप्। उशत्यः कामयमानाः प्रीतियुक्ता मातरो यथा स्वकीयस्तन्यरसं बालं पाययन्ति तद्वत्॥ ५१॥

तस्मा अरं गमाम वो यस्य क्षयाय जिन्वथ। आपो जनयथा च नः॥ ५२॥

अलमिति प्राप्ते लकारस्य रेफश्छान्दसः। हे आपः! वो युष्माकमस्मिन्नस्तस्य पर्याप्तिं वयं गमाम गच्छेम पर्याप्तिर्नाम रसविषये वैतृष्ण्यं सदाह्नतिर्वा तस्मै इति चतुर्थी षष्ठ्यर्थे। यस्य क्षयाय जिन्वथ क्षयो निवास इत्याद्युदात्तत्वात् [पा० ६, १, २०१] क्षयशब्देन निवासः क्षयायेति चतुर्थी षष्ठ्यर्थे यस्येत्यनेन सामानाधिकरण्यात् क्षयस्य निवासस्य जगतामाधारभूतस्य यस्याहुतिपरिणामभूतस्य रसस्यैकदेशेन यूयं ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तं जगत् जिन्वथ तर्पयथ जिन्वतिः प्रीतिकर्मा पश्चाहुतिपरिणामक्रमेणेति भावः। किञ्च हे आपः! नोऽस्मान् तद्भोक्तृत्वेन जनयथ उत्पादयत आशिषि लोट् तद्रसभोक्तॄनस्मान् कुरुतेत्याजानदेवत्वमाशास्यते इति भावः अन्येषामपि दृश्यत इति [पा० ६, ३, १३७] संहितायां दीर्घः। यद्वास्या ऋचोऽयमर्थः यस्य क्षयाय क्षयेन निवासेन यूयं जिन्वथ प्रीता भवथ तस्मै रसाय तद्रसाप्तये वो युष्मानरमत्यर्थं वयं गमाम प्राप्नुमः। किञ्च हे आपः! यूयं नोऽस्मान् जनयथ प्रजोत्पादनसमर्थान् कुरुथ गच्छतेर्लुङि उत्तमबहुवचनेऽगमामेति रूपम् अडभाव आर्षः बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७३] शपो लुकि लोटि वा रूपम्॥ ५२॥

मित्रः सꣳसृज्य पृथिवीं भूमिं च ज्योतिषा सह। सुजातं जातवेदसमयक्ष्माय त्वा सꣳसृजामि प्रजाभ्यः॥ ५३॥

का० [१६, ३, १८] अजलोमभिः सꣳसृजति मित्रः

सꣳसृज्येति। प्राग्याचितानि पूर्वं लोमानि गृहीतानि तैः पिण्डं मिश्रयतीति सूत्रार्थः॥ मित्रदेवत्योपरिष्टाद्बृहती त्रयोऽष्टार्णाश्चतुर्थो द्वादशार्णः। मित्रः आदित्यो देवः पृथिवीं द्युलोकं भूमिं चेमां मृत्पिण्डरूपां ज्योतिषाजलोमभिः सह सꣳसृज्य एकीकृत्य मखमध्वर्यवे प्रयच्छत्विति शेषः। पृथिवीशब्दो द्युलोकान्तरिक्षवाची इह द्युलोकवाची गृह्यते अजस्याग्नेयत्वाज्ज्योति शब्देनाजलोमान्युच्यन्ते। अहमपि सुजातं शोभनोत्पन्नं जातवेदसं जातप्रज्ञानमजलोमाख्यमग्निं त्वा त्वां सꣳसृजामि पिण्डेन योजयामि किमर्थं प्रजाभ्यः चतुर्थी षष्ठ्यर्थे प्रजानामयक्ष्माय यक्ष्मणो रोगस्याभावोऽयक्ष्मं तस्मै रोगाभावाय॥ ५३॥

रु॒द्राः स॒ꣳसृज्य॑ पृथि॒वीं बृ॒हज्ज्योति॑ः समी॑धिरे। तेषां॑ भा॒नुरज॑स्र॒ इच्छु॒क्रो दे॒वेषु॑ रोचते॥ ५४॥

का० [१६, ३, १८] शर्करायोरसाश्मचूर्णैश्च रुद्राः सꣳसृज्येति। सूक्ष्मसिकतालोहकिट्टपाषाणचूर्णैः पिण्डं मिश्रयतीति सूत्रार्थः॥ रुद्रदेवत्यानुष्टुप्। ये रुद्राः पृथिवीं पार्थिवं पिण्डं सꣳसृज्य शर्करायोरसाश्मचूर्णैः संयोज्य बृहज्ज्योतिः प्रौढमग्निं समीधिरे सम्यक् दीपितवन्तः उखाख्यमग्निं सम्यक् पालितवन्तः। तेषां फलमाह। तेषां रुद्राणां शुक्रः शुद्धो देदीप्यमानोऽजस्रः अनुपक्षीण एव देवेषु मध्ये भानुः दीप्तिः रोचते प्रकाशते इत् एवार्थः॥ ५४॥

सꣳसृ॑ष्टां वसु॑भी रु॒द्रैर्धीरै॑ः कर्म॒ण्यां

मृदम्। हस्ताभ्यां मृद्वीं कृत्वा सिनीवाली कृणोतु ताम् ॥ ५५ ॥

का० [१६, ३, २०] सएषष्टामिति संयौति। ऋक्त्रयेण मृत्पिण्डे सम्यक् मिश्रयति ॥ हे सिनिवालीदेवत्ये तृतीयादितिदेवत्या तिस्रोऽनुष्टुभः। सिनीवाली चन्द्रकलायुक्तामावास्याभिमानिनी देवता मृदं हस्ताभ्यां मृद्वीं कोमलां कृत्वा पुनस्तां मृदं कर्मण्यासुखाकर्मयोग्यां कृणोतु कर्म सम्पद्यते यया सा कर्मण्या ताम्। कीदृशीं मृदं धीरैः बुद्धिमद्भिर्वसुभिः रुद्रैश्च संसृष्टां सेवितां शर्करादिभिः संयोजितां वा धीरस्ति येषां ते धीराः मत्वर्थे रः ॥ ५५ ॥

सिनीवाली सुकपर्दा सुकुरीरा स्वौपशा। सा तुभ्यमदिते मह्योखां दधातु हस्तयोः ॥५६॥

अदितिरदीना देवमातेति यास्कः [निरु० ४, २३] हे अदिते अदीने देवमातः। हे महि महति। सा पूर्वमुक्ता सिनीवाली तुभ्यं तव हस्तयोः उखामादधातु स्थापयतु। कीदृशी सा सुकपर्दा कपर्दोऽत्र स्त्रीणामुचितः केशबन्धविशेषः शोभनः कपर्दो यस्याः सा सुकपर्दा। सुकुरीरा स्त्रीभिः शृङ्गारार्थं शिरसि धार्यमाणं कनकाभरणं कुरीरः शोभनः कुरीरो यस्याः सा सुकुरीरा सुमुकुटा। स्वौपशा सम्यक् उपशेते शयनं कुरुते यैरवयवविशेषैस्ते सर्वेऽप्युपशाः तेषां समूह औपशः शोभनः शयनविदग्धो विलासचतुर औपशोऽवयवसमूहो यस्याः सा ॥ ५६ ॥

उखां कृणोतु शक्त्या बाहुभ्यामदितिर्धिया। माता पुत्रं यथोपस्थे साग्निं बिभर्तु

गर्भे आ ॥ मखस्य शिरोऽसि ॥ ५७ ॥

अदितिः शक्त्या सामर्थ्येन धिया बुद्ध्या च बाहुभ्यां हस्ताभ्यामुखां कृणोतु करोतु । सा उखा कृता सती गर्भे मध्यभागे आ समन्तात् अग्निं बिभर्तु धारयतु । तत्र दृष्टान्तः यथा माता जननी उपस्थे उत्सङ्गे पुत्रं बिभर्ति तद्वत् ॥ का० [१६, ३, २३] यजमान उखां करोति मृदमादाय मखस्य शिर इति । यजमानपत्न्या तत्पिण्डान्मृदमादाय द्वादशाङ्गुलिविस्तारलिखितापाढसञ्ज्ञकेष्टकायां कृतायां यजमानः पिण्डान्मृदमादाय स्वयमेवोखां करोति एकपशुपक्षे प्रादेशायामविस्तारोर्ध्वां चतुरस्रां पञ्चपशुपक्षे त्रिभागोनत्रयोविंशत्यङ्गुलायामविस्तारामूर्ध्वां प्रादेशेनवेति सूत्रार्थः ॥ मृत्पिण्डदेवत्यं यजुः यजुर्गायत्र्योक्छन्दः । हे मृत्पिण्ड । त्वं यज्ञस्य शिरोऽसि आहवनीयो यज्ञस्य शिरस्तद्धरणादिहापि लक्षणया शिरःशब्दः ॥ ५७ ॥

वसवस्त्वा कृण्वन्तु गायत्रेण छन्दसाङ्गिरस्वद्ध्रुवासि पृथिव्यसि । धारया मयि प्रजाꣳ रायस्पोषं गौपत्यꣳ सुवीर्यꣳ सजातान्यजमानाय ॥ रुद्रास्त्वा कृण्वन्तु त्रैष्टुभेन छन्दसाङ्गिरस्वद्ध्रुवास्यन्तरिक्षमसि । धारया मयि प्रजाꣳ रायस्पोषं गौपत्यꣳ सुवीर्यꣳ सजातान्यजमानाय । आदित्यास्त्वा कृण्वन्तु जागतेन छन्दसाङ्गिरस्वद्ध्रुवासि द्यौरसि । धारया मयि

प्रजाꣳ रायस्पोषं गौपत्यꣳ सुवीर्यꣳ सजाता-न्यजमानाय ॥ विश्वे त्वा देवा वैश्वानराः कृण्वन्त्वानुष्टुभेन छन्दसाङ्गिरस्वद्ध्रुवासि दिशोऽसि । धारया मयि प्रजाꣳ रायस्पोषं गौपत्यꣳ सुवीर्य्यꣳ सजातान्यजमानाय ॥५८॥

का० [१६, ३, २३] वसवस्त्वेति प्रथयति । यजमान धात्तां स्वदमुखातलाय प्रादेशमात्रविपुलां करोतीति सूत्रार्थः ॥ उखादेवत्यम् ब्राह्मी चतुष्टुप् । हे उखे ! वसवः देव-विशेषाः गायत्रेण छन्दसा कृत्वा अङ्गिरस्वत् अङ्गिरस इव त्वा त्वां कृण्वन्तु कुर्वन्तु यथाङ्गिरोभिर्मुनिभिः कृता तद्वत् यतस्त्वं कृता सती ध्रुवा स्थिरासि पृथिवी चासि अतस्त्वां वच्मि । यजमानायेति चतुर्थी सप्तम्यर्थे मयीति सामानाधिकरण्यात् हे उखे ! मयि यजमाने प्रजां पुत्रादिकां धारय स्थापय रायः पोषं धनस्य पुष्टिं च धारय गौपत्यं गोपतित्वं धनस्वामित्वं मयि धारय सुवीर्यं शोभनं वीर्यं वीरकर्म मयि स्थापय सजा-तान् समानोदरोत्पन्नान् भ्रातॄन्मयि धारय ॥ का० [१६, ३, २७] अन्तानुन्नीय सर्वतः प्रथमं धातुमादधाति रुद्रास्त्वेति । प्रथनानन्तरं प्रथिततलस्य प्रान्तान् सर्वानूर्ध्वं नीत्वा प्रथमां पिण्डिकामन्तैः संयोजयतीति सूत्रार्थः ॥ उखादेवत्यम् आर्च्यनुष्टुप् । हे उखे ! रुद्राः त्रैष्टुभेन छन्दसा त्वां कुर्वन्तु त्वमन्तरिक्षरूपासीति विशेषः । शेषं पूर्ववत् । का० [१६, ३, २८], संलिप्य श्वर्दा कृत्वोत्तरमादित्यास्त्वेति । तामुखां शिथिलमृदा लिप्त्वा वारिणा मृदु कृत्वोत्तरं धातुं द्वितीय-पिण्डिकां पूर्वोपरि योजयतीति सूत्रार्थः । उखादेवत्यम्

ब्राह्मी अनुष्टुप्। आदित्याः देवा जागतेन छन्दसा त्वां कुर्वन्तु त्वं द्यौरूपासीति विशेषः। शेषा व्याख्या प्राचो॥ का० [१६, ३, २८] विश्वे त्वेति समीकरोति। पूर्वोक्तमानां करोतीति सूत्रार्थः॥ ओखम् ब्राह्मी बृहती। विश्वैर्नरैर्नीयन्ते विश्वान्नरान्नयन्ति वा विश्वेषां नराणां सम्बन्धिनो वा विश्वेभ्यो नरेभ्यो हिता वा वैश्वानराः एवम्भूता विश्वे देवाः हे उखे! त्वां कुर्वन्तु आनुष्टुभेन छन्दसा कृत्वा त्वं च दिशो दिग्रूपासि। शेषं पूर्वतुल्यम्॥ ५८॥

अदि॑त्यै॒ रास्ना॑सि। अदि॑तिष्टे॒ बिल॑ गृभ्णातु। कृ॒त्वाय॒ सा म॒हीमु॒खां मृ॒न्मयीं॒ योनि॑म॒ग्नये॑। पु॒त्रेभ्य॑: प्राय॑च्छ॒ददि॑तिः श्र॒पया॒निति॑॥ ५९॥

का० [१६, ३, ३०] विहृतीय उत्तरे वर्त्तिं सर्वतः करोत्यदित्यै रास्नेति। उखोर्ध्वमानं त्रेधा विभज्योपरि तृतीयभागे सर्वत्र मृन्मयीं मेखलां करोति तस्मान्मेखलान्तमपि प्रतिदिशं चतुर्ह्यस्तोरये स्तनयुक्ताः कुर्यादिति सूत्रार्थः। रास्नादेवत्यम् यजुर्गायत्री। हे उखे! त्वमदित्यै अदितिरूपाया उखाया रास्ना काञ्चीगुणस्थानीयासि॥ का० [१६, ४, ३] बिलं गृह्णात्वदितिष्ट इति। उखाया मुखमालभते। उखादेवत्यम् यजुर्बृहती। हे उखे! अदितिः देवमाता ते तव बिल मध्य गृभ्णातु गृह्णातु॥ का० [१६, ४, ४] कृत्वायेति निदधाति। एवमुखां निष्पाद्य भूमौ स्थापयतीति सूत्रार्थः॥ अदितिदेवत्या उष्णिगनुष्टुब्वा उष्णिक्पक्षे तृतीयपादस्तद्देशार्णस्तेन द्व्यधिका अनुष्टुप्पक्षे तृतीयः षड्वर्णो

व्यूहः । सा पूर्वोक्ता अदितिः उखां कृत्वाय क्रो यक् कृत्वा निष्पाद्य पुत्रेभ्यो देवेभ्यः इति वदन्ती प्रायच्छत् इति किम् श्रपयान् श्रपयन्तु आ पाके षिजन्तः। हे पुत्राः। इमामुखां भवन्तः श्रपयन्तु पचन्तु. इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९७] चन्तीत्यस्येकारलोपे संयोगान्तलोपे च लेटोऽडाटा-वित्यडागमे [पा० ३, ४, ९४] श्रपयानिति रूपम्। कीदृशीमुखां महीं महतीं विशालां सुसमर्थीं स्वतकार्यभूताम् अग्नये अग्न्यर्थमग्नेर्वा योनिं स्थानभूताम् ॥ ५९ ॥

वसवस्त्वा धूपयन्तु गायत्रेण छन्दसाङ्गिरस्वत्। रुद्रास्त्वा धूपयन्तु त्रैष्टुभेन छन्दसाङ्गिरस्वत्। आदित्यास्त्वा धूपयन्तु जागतेन छन्दसाङ्गिरस्वत्। विश्वे त्वा देवा वैश्वानरा धूपयन्त्वानुष्टुभेन छन्दसाङ्गिरस्वत्। इन्द्रस्त्वा धूपयतु। वरुणस्त्वा धूपयतु। विष्णुस्त्वा धूपयतु ॥ ६० ॥

का० [१६, ४, ८] सप्तभिरश्वशकृद्भिरुखां धूपयति दक्षिणाग्न्यादीप्तैरेकैकेन वसवस्त्वेति प्रतिमन्त्रम्। दक्षिणाग्नौ प्रदीप्तैः सप्तभिरश्वखण्डैरुखां प्रतिमन्त्रं धूपयत्यध्वर्युः धूमायमानमेकैकमश्वखण्डमादायैकैकेन मन्त्रेणोखायां मध्ये बहिश्च भ्रामयेदिति सूत्रार्थः॥ सप्त यजूंष्युखादेवत्यानि त्रीणि ऋग्गायत्राः तुर्यं सामजगती पञ्चमसप्तमे यजुःपङ्क्ती षष्ठं यजुरनुष्टुप्। हे उखे! अष्टौ वसवः गायत्रेण छन्दसा अङ्गिरस इव त्वां धूपयन्तु अश्वशकृज्जन्येन धूपेन संस्कुर्वन्तु। रुद्राः एकादश त्रैष्टुभेन छन्दसा अङ्गिरस इव त्वां धू०।

आदित्या जागतेन छन्दसा। वैश्वानराः सर्वहिता विश्वेदेवाः आनुष्टुभेन छन्दसा। इन्द्रस्त्वां धूपयतु वरुणो विष्णुश्च। शेषं पूर्ववत् सुगमम्। ६०।

अदि॑तिष्ट्वा दे॒वी वि॒श्वदे॑व्यावती पृथि॒व्याः स॒धस्थे॑ अङ्गि॒र॒स्वत् ख॑नत्ववट। दे॒वानां॑ त्वा॒ पत्नी॑र्दे॒वीर्वि॒श्वदे॑व्यावतीः पृथि॒व्याः स॒धस्थे॑ अङ्गि॒र॒स्वद्द॑धतूखे। धि॒षणा॑स्त्वा दे॒वीर्वि॒श्वदे॑व्यावतीः पृथि॒व्याः स॒धस्थे॑ अङ्गि॒र॒स्वद॑भीन्धतामुखे। वरू॑त्रीष्ट्वा दे॒वीर्वि॒श्वदे॑व्यावतीः पृथि॒व्याः स॒धस्थे॑ अङ्गि॒र॒स्वच्छ्र॑पयन्तूखे। ग्नास्त्वा॑ दे॒वीर्वि॒श्वदे॑व्यावतीः पृथि॒व्याः स॒धस्थे॑ अङ्गि॒र॒स्वत्प॑चन्तूखे। जन॑यस्त्वाच्छिन्नपत्रा दे॒वीर्वि॒श्वदे॑व्यावतीः पृथि॒व्याः स॒धस्थे॑ अङ्गि॒र॒स्वत्प॑चन्तूखे ॥ ६१ ॥

का० [१६, ४, ८] श्वभ्रया श्वभ्रं चतुरस्रं खनत्यदितिष्ट्वेति। अषाढोखाविश्वज्योतिषां पाकाय चतुरस्रं गर्तमभ्रया खनतीति सूत्रार्थः॥ अवटदेवत्यम् प्राजापत्या त्रिष्टुप्। हे अवट गर्त्त! अदितिर्देवी पृथिव्याः सधस्थे सहस्थाने उपरिभागे त्वा त्वां खनतु अङ्गिरस इव यथाङ्गिरोभिस्त्वं खातस्तद्वत्। कीदृश्यदितिः विश्वदेव्यावती विश्वेषां देवानां समूहो विश्वदेव्यम् तद्विद्यते यस्याः सा विश्वदेव्यवती मन्त्रे सोमाश्वेत्यादिना [पा० ६, ३, १३१] दीर्घः सर्वैर्देवैः सहिता।

विश्वेषु देवेषु साधवो विश्वदेव्याः तेऽस्यां सन्तीति वा ॥ का० [१६, ४, ११] देवानां त्वेत्युखां न्युब्जाम्। अधोमुखामुखामपाठोत्तरतो गर्त स्थापयतीति सूत्रार्थः ॥ पञ्च यजूंष्युखादैवत्यानि हे प्राजापत्ये विष्टुभो। विश्वदेव्यवती: विश्वैः देवैः सहिताः देवानां पत्नीः देवीः देवपत्न्यो देव्यो दीप्यमाना ओषधयः पृथिव्याः सधस्थे उपरि अङ्गिरस इव हे उखे! त्वा त्वां दधतु स्थापयन्तु देवपत्नीशब्देनौषधयः उक्ताः तथाच श्रुतिः [६, ५, ४, ४] ओषधयो वै देवानां पत्न्य इति ॥ का० [१६, ४, १२] अपवेनावच्छाद्य दक्षिणाग्निना दीपयति धिषणास्त्वेति। उखास्थापनानन्तरं विश्वज्योतिषस्तूर्ष्णी खनेऽवधाय अपर्णैः सर्वमाच्छाद्य दक्षिणाग्नेरानीतेन वह्निनोखां दीपयतीति सूत्रार्थः। विश्वदेवयुक्ता धिषणाः वागभिमानिन्यो देव्यः पृथिव्याः उपरि अङ्गिरस इव हे उखे! त्वामभीन्धतां समन्ताद्दीपयन्तु॥ का० [१६, ४, १४] वरूत्रीष्ट्वेतीक्षमाणो जपति। सामर्थ्यादुखोपरिस्थापर्णे छिद्रं कृत्वा तेनोखां पश्यन् त्रीणि यजूंषि जपतीति सूत्रार्थः॥ ऋग्बृहती। विश्वदेवयुता वरूत्रयो देव्योऽहोराताभिमानिन्यो देवताः पृथिव्या उपरि अङ्गिरस इव हे उखे! त्वां श्रपयन्तु पचमानतां सम्पादयन्तु अहोरात्राणि वै वरूत्रयोऽहोरात्रैर्हीदए सर्वं वृतमिति [६, ५, ४, ६] श्रुतेर्वरूत्रिशब्देनाहोरात्राणि॥ ग्नास्त्वा। सामजगती। छन्दाएसि ह वै ग्नाश्छन्दोभिर्हि स्वर्गं लोकं गच्छन्तीति [६, ५, ४, ७] श्रुतेर्ग्नाशब्देन छन्दांसि। विश्वदेवयुता ग्ना देव्यश्छन्दोऽभिमानिन्यो देवताः पृथिव्या उपरि हे उखे! अङ्गिरस इव त्वां पचन्तु॥ जनयस्त्वा। ऋक्पङ्क्तिः। नक्षत्राणि वै जनय इति [६, ५, ४, ८] श्रुतेर्जनयो नक्षत्राभिमानिन्यो देवताः

हे उखे ! त्वां पचन्तु कीदृश्यो जनयः अच्छिन्नपत्राः अच्छिन्नं पत्रं पतनं यासां ताः सन्ततयायिन्यः । शिष्टं स्पष्टम् ॥६१॥

मि॒त्रस्य॑ चर्षणी॒धृतोऽवो॑ दे॒वस्य॑ सान॒सि । द्यु॒म्नं चि॒त्रश्र॑वस्तमम् ॥ ६२ ॥

का० [१६, ४, १५] आचरति मित्रस्येति । पाकान्तं अपणं क्षिपतीति सूत्रार्थः ॥ मित्रदेवत्या गायत्री विश्वामित्रदृष्टा । मित्रस्यादित्यस्य अवो रक्षणं द्युम्नं यशोऽन्नं वा वयं स्मः इति शेषः याचेमहीति वा । कीदृशस्य मित्रस्य चर्षणीधृतः चर्षणयो मनुष्यास्तान् धरतीति चर्षणिधृत् तस्य संहितायां दीर्घः मनुष्याणां धारयितुः । देवस्य दीप्यमानस्य । कीदृशमवः सानसि सनातन सानसीति पुराणनाम [निघ० ३, २७, ४] फलदानशील वा षणु दान इत्यस्य प्रयोगः । कीदृशं द्युम्नं चित्रश्रवस्तम चित्रं विचित्रमनेकैः श्रूयते तच्चित्रश्रवः श्रु श्रवणेऽस्मात्कर्मण्यसुन् अतिशयेन चित्रश्रव इति चित्रश्रवस्तममत्यन्तं श्रवणीयं यशः प्रार्थयामेति भावः ॥६२॥

दे॒वस्त्वा॑ सवि॒तोद्व॑पतु सुपा॒णिः स्व॑ङ्गु॒रिः सु॑बा॒हुरु॒त शक्त्या॑ । अव्य॑थमाना पृथि॒व्यामाशा॒ दिश॒ आपृ॑ण ॥ ६३ ॥

का० [१६, ४, १८—१९] उद्वपति अपणं देवस्त्वेति । भस्मीभूतं अपणमुखायाः पराकरोतीति सूत्रार्थः ॥ सवितृदेवत्या बृहती । हे उखे ! सविता देवः शक्त्या सामर्थ्येन उत अपि बुद्ध्या च त्वा त्वामुद्वपतु अपणाच्छादनात् प्रकाशीकरोतु एतशब्दात् बुद्धिरध्याहार्या । कीदृशः सविता सुपाणिः

शोभनौ पाणी हस्तौ यस्य स सुपाणिः। स्वङ्गुरिः शोभना अङ्गुलयः करस्था यस्य स स्वङ्गुलिः लकारस्य रेफश्छान्दसः। सुबाहुः शोभनौ बाहू भुजौ यस्य स सुबाहुः मणिबन्धादुपरिभागो बाहुः अधोभागः पाणिः॥ का० [१६, ४, १८—२०] उखामुत्तानां करोत्यव्यथमानेति। अपथमपाकत्यापाद्यां बहिर्निष्काश्योखामुत्तानामूर्ध्वमुखीं करोतीति सूत्रार्थः॥ हे उखे! सविता उद्गता सती अव्यथमाना अचलन्ती व्यामगाप्नुवन्ती पृथिव्यां स्थिता सती त्वमाशाः प्राच्यादिदिशः दिश आग्नेय्यादिविदिशश्च आपृण आपूरय आहुतिरसेनेति शेषः॥ ६३॥

उत्थाय बृहती भवोदु तिष्ठ ध्रुवा त्वम्। मित्रैतां त उखां परिददाम्यभित्त्या एषा मा भेदि॥ ६४॥

का० [१६, ४, २१—२२] उत्थायेति परिगृह्य। हस्ताभ्यामुखामादाय पाकादूर्ध्वं निष्काशयतीति सूत्रार्थः॥ बृहती पूर्वार्धर्च उखादेवत्यः उत्तरार्धो मित्रदेवत्यः। हे उखे! त्वमुत्थायेतस्मादवटाद्बहिरागत्य बृहती महती भव तत उत्तिष्ठ स्वकर्मणि प्रवर्तस्व यतः त्वं ध्रुवा स्थिरासि स्वभावतः। उकारः पादपूरणः॥ का० [१६, ४, २२] पात्रे करोति मित्रैतां त इति। हस्तगृहीतामुखामुत्तरतः पूर्वस्थापिते कस्मिंश्चित्पात्रे स्थापयतीति सूत्रार्थः॥ ततो विश्वज्योतिषां तूष्णीमुदयनम्। हे मित्र सर्वप्राणिहितकारिन् देव! एतामुखां ते तव परिददामि परित्राणाय प्रयच्छामि किमर्थमभित्त्यै भेदनं भित्तिः न भित्तिरभित्तिस्तस्यै अभेद-

नाय। एषा चोखा त्वया गृहीता सती मा भेदि मा भिद्यता विदीर्णा मास्तु॥ ६४॥

वसवस्त्वाच्छृन्दन्तु गायत्रेण छन्दसाङ्गि-रस्वत्। रुद्रास्त्वाच्छृन्दन्तु त्रैष्टुभेन छन्दसा-ङ्गिरस्वत्। आदित्यास्त्वाच्छृन्दन्तु जागतेन छन्दसाङ्गिरस्वत्। विश्वे त्वा देवा वैश्वानरा आच्छृन्दन्त्वानुष्टुभेन छन्दसाङ्गिरस्वत् ॥६५॥

का० [१६, ४, २३] प्रजापयसावभिषिञ्चति वसवस्त्वेति प्रतिमन्त्रमिति। चतुर्मन्त्रैश्चतुर्वारमजादुग्धमुखायामवनयतीति सूत्रार्थः॥ उखादेवत्यानि चत्वारि आद्या आर्षीगायत्री। हे उखे। वसवः गायत्रेण छन्दसाङ्गिरस इव त्वा त्वामाच्छृन्दन्तु समन्तात्सिञ्चन्तु। उच्छृदिर् दीप्तिदेवनयोः रुधादिः अत्र सेचनार्थः॥ रुद्रा। प्राजापत्यानुष्टुप्। रुद्रास्त्वा छन्दसा त्रैष्टुभेन आच्छृन्दन्तु॥ आदित्या। आर्षीगायत्री। आदित्या जगतीच्छन्दसा त्वा छृन्दन्तु॥ विश्वे। साम जगती। वैश्वानरा सर्वहिता विश्वे देवा अनुष्टुप्छन्दसा त्वा छृन्दन्तु। शेषं स्पष्टम्॥ ६५॥

आकूतिमग्निं प्रयुजं स्वाहा। मनो मेधामग्निं प्रयुजं स्वाहा। चित्तं विज्ञातमग्निं प्रयुजं स्वाहा। वाचो विधृतिमग्निं प्रयुजं स्वाहा। प्रजापतये मनवे स्वाहा। अग्नये वैश्वानराय स्वाहा॥ ६६॥

का० [१६, ४, ३०] प्राकृतान्यौद्ग्रभणानि हुत्वा ससाग्नि

कान्याकूतिमिति प्रतिमन्त्रम्। एवमुखासम्भरणं समाप्यान्यर अपीष्टकाः कृत्वा फाल्गुनामावास्यायां दीक्षां कृत्वौद्ग्रभण-होमकाले प्राकृतानि सोमयागे कर्त्तव्यानि आकूत्यै प्रयुजेऽग्नये स्वाहेत्यादीनि [४ अध्या० ७ क०] पञ्चौद्ग्रभणानि हुत्वाग्निचयनसम्बन्धीनि सप्तौद्ग्रभणानि प्रतिमन्त्रं जुहोतीति सूत्रार्थः॥ सप्तौद्ग्रभणसञ्ज्ञानि लिङ्गोक्तदेवत्यानि। आकूत्यै यजुःपङ्क्तिः। आकूतिरस्मदीयः सङ्कल्पोऽग्निचयनानुष्ठानविषयः तां प्रति प्रयुङ्क्ते प्रेरयतीति प्रयुक् तं सङ्कल्प-प्रेरकमग्निमुद्दिश्य स्वाहा सुहुतमस्तु आकूतिरेवाग्निरिति सामानाधिकरण्यं वा॥ मनः। यजुस्त्रिष्टुप्। अनुष्ठेयस्मरणसाधनं मनः श्रुतयोर्मन्त्रतन्त्रयोर्धारणशक्तिर्मेधा तदुभयं प्रति प्रयुजं प्रेरकमग्निमुद्दिश्य स्वाहा॥ चित्तम्। यजुर्जगती। अविज्ञातस्यानुष्ठानस्य ज्ञानसाधनं चित्तं तेन चित्तेनावगत मनुष्ठानं विज्ञातम् तदुभयं प्रति प्रेरकमग्निमुद्दिश्य सुहुतमस्तु। वाचः। यजुर्जगती। वाचो मन्त्रपाठरूपाया विधृतिं विधारणं प्रति प्रयुजं प्रेरकमग्निमुद्दिश्य स्वाहा सुहुतमिदमस्तु। प्रजापतये। यजुःपङ्क्तिः। मनवे मन्वन्तरकारिणे प्रजापतये प्रजानां पालकाय स्वाहा॥ विश्वेषां नराणामनुग्राहकाय विश्वानरपुत्राय वाग्नये स्वाहा सुहुतमस्तु॥ ६६॥

विश्वो॑ दे॒वस्य॑ ने॒तुर्म॒र्त्तो॑ वुरीत स॒ख्यम्।
वि॒श्वो॑ रा॒य इ॑षुध्यति द्यु॒म्नं॑ वृ॑णीत पु॒ष्यसे॒ स्वाहा॑
॥ ६७॥

ऋष्याद्युक्तं व्याख्याता च [४अध्या० ८क०]। विश्वो मर्त्तो सर्वो मनुष्यो नेतुः फलप्रापकस्य देवस्य दानादिगुण-

युक्तस्य सवितुः सख्यं सखिभावं वुरीत वृणुते प्रार्थयते । विश्वः सर्वो जनः राये धनाय इषुध्यति देवं प्रार्थयते । याचत्रा कर्मसु [निघ० ३, १८, १४] पठितः । किञ्च पुष्यसे पोष्टुं पोषणाय द्युम्नं यशोऽन्नं वा वृणीत सर्वो जनः प्रार्थयते स्वाहा तस्मै प्रेरकाय सुहुतमस्तु ॥ ६७ ॥

मा सु भित्था मा सु रिषोऽम्ब धृष्णु वीरयस्व सु । अग्निश्चेदं करिष्यथः ॥ ६८ ॥

का० [१६, ४, २१] दण्डोच्छ्रयणान्तं कृत्वाध्वर्युयजमानयोरन्यतर उखामाहवनीयेऽधिश्रयति मुञ्जकुलायशणकुलायावस्तीर्णामन्तरेण्यर्णां मा सु भित्था इति तिष्ठन् दङ् प्राङ् । औदुम्बरणहोमानन्तरं दीक्षणीयाशेषं समाप्य कृष्णाजिनदीक्षादि दण्डोच्छ्रयणान्तं प्राकृतं कर्म कृत्वाध्वर्युर्यजमानो वैशानाभिमुख. प्राञ्चा तिष्ठन् गृह्येन समिद्धे आहवनीये उखामारोपयति । कौदृशीमुखा मुञ्जतृणनिर्मितं पक्षिनीडं मुञ्जकुलायः शणनिर्मितं तत्तृणकुलायस्ताभ्यां मध्ये छादितामादौ शणकुलायेन ततोऽन्येनेति सूत्रार्थः ॥ उखादेवत्ये द्वे गायत्रीविष्टुभौ प्रथमायास्तृतीयपादोऽग्निदैवतः । हे अम्ब मातः ! उखे । त्वं सुतरां मा भित्थाः भित्रा विदीर्णा मा भव इदमभिन्नत्वं सुष्ठु विधेयम् । तथा मा सुतरां रिषः रिषतिर्हिंसाकर्मा मा हिंसिता भव मा विनश्यस्व इदमस्फुटन सुष्ठु विधेयम् सर्वात्मना हे धीभावो भेदः लिंगस्य पृथग्भावः स्फुटन तदुभयं तव मा भूदित्यर्थः । किञ्च हे उखे ! धृष्णु प्रगल्भं यथा सुतरां वीरयस्व अग्निधारणलक्षणं वीरकर्म कुरु । किञ्च अग्निश्चकारात् त्वं चेदमप्रदीय कर्म आसमाप्तेः करिष्यथः ॥ ६८ ॥

इडएहस्व देवि पृथिवि स्वस्तये आसुरी माया स्वधया कृतासि। जुष्टं देवेभ्य इदमस्तु हव्यमरिष्टा त्वमुदिहि यज्ञे अस्मिन् ॥ ६९ ॥

कार्ये कारणोपचारो वर्णनार्थः। हे पृथिवि देवि! मृत्कार्यत्वात् पृथिवीत्वं मन्त्रैर्निष्पादितत्वाद्देवतात्वम् तथाविधे हे उखे! स्वस्तये यजमानस्य क्षेमाय इंहस्व दृढा भव। कस्मात्त्वमिदमुच्यसे स्वधयान्नेन निमित्तेन त्वमासुरी माया प्राणसम्बन्धिनी प्रज्ञा कृतासि असूनां प्राणानामियमासुरी यद्वा असुरसम्बन्धिनी माया अचिन्त्यरचनारूपं चित्रं वस्तु भूत्वा यद्वत् प्रतिभाति तद्वत् त्वमपि स्वनरचनाशुभ्रा निष्पन्नासीत्यर्थः। किञ्च हे उखे! इदं हव्यमुख्यामग्नौ होष्यमाणं देवेभ्यो जुष्टं प्रियमस्तु त्वत्प्रसादाद्देवेभ्यो रोचतामित्यर्थः। त्वमपि अरिष्टा अनवखण्डिता सती अस्मिन् यज्ञे वर्तमाने उदिहि उद्गच्छ उद्गता भव ॥ ६९ ॥

द्रुन्नः सर्पिरासुतिः प्रत्नो होता वरेण्यः। सहसस्पुत्रो अद्भुतः ॥ ७० ॥

का० [१६, ४, २२] अन्वावाहृते त्रयोदशाक्त्याः प्रादेशमात्रीः समिध आदधाति। [२५क०] घृतोक्तां कार्मुकीं द्रुन्न इति। अभितापादुखायां वज्रे जाते प्रादेशमितास्त्रयोदशसंख्याकाः समिधो जुहोति ताः क्रमेणाह घृतक्त्वां क्रमुकसमिधमादौ क्रमुको धमनः इति सूत्रार्थः॥ अग्निदेवत्या गायत्री सोमाहुतिदृष्टा। ईदृशोऽग्निः कार्मुकीं समिधं भक्षयत्विति शेषः। कीदृशः द्रुन्नः पलाशिद्रुद्रुमागमा इति [अमर० २, ४, ५] कोशोक्तेर्द्रवो वृक्षा एवान्नमदनीयं यस्य

स द्रवः । सर्पिरासुतिः सर्पिर्घृतमासुतिराशयस्थानीयं मादकं यस्य सः यद्वा सर्पिराहारत्वेन सूयते प्रक्षिप्यते यस्मिन् सर्पिरासुतिः । प्रत्नः पुरातनः । होता देवानामाह्वाता । वरेण्यः वरणीयः । सहसो बलस्य पुत्रः मन्थनहेतुना बलेनोत्पद्यमानत्वात् । अद्भुतः आश्चर्यरूपः अनन्यसदृश इत्यर्थः ॥ ७० ॥

परस्या अधि संवतोऽवराँ २॥ अभ्यातर । यत्राहमस्मि ताँ २॥ अव ॥ ७१ ॥

का० [१६, ४, ३६] वैकङ्कतीं परस्या इति । विकङ्कततरुसमिधं जुहोतीति सूत्रार्थः ॥ आग्नेयी गायत्री विरूपदृष्टा । इत अध्यायान्तमाग्नेय्यः । संवत् इति संग्रामनामसु [निघ० २, १७] पठितम् । सपूर्वस्य वनुतेर्गत्यर्थस्य क्विप् संवन्वति संगच्छन्ते योधा यत्र सा संवत् परस्याः शत्रुसम्बन्धिन्याः संवतः संग्रामात् अवरानस्मदीयान् जनानभ्यातर अभिमुखमागच्छ दुःखात्तारयेत्यर्थः । किञ्च यत्र जनपदे अहमस्मि भवामि तानव पालय तर्पय वा ॥ ७१ ॥

परमस्याः परावतो रोहिदश्व इहागहि । पुरीष्यः पुरुप्रियोऽग्ने त्वं तरा मृधः ॥ ७२ ॥

. का० [१६, ४, ३७] औदुम्बरीं परमस्या इति । उदुम्बरतरुसमिधं तृतीयामादधातीति सूत्रार्थः ॥ अनुष्टुब्वारुणिदृष्टा । हे अग्ने ! परमस्याः परावतोऽत्यन्तदूरदेशादिहास्मिन् कर्मणि त्वमागहि आगच्छ गच्छतेः अपि श्रुमे अनुदात्तोपदेशे मलोपे आगहीति रूपम् । परावत इति दूरनामसु [निघ० ३, २६, ५] पठितम् । परमाशब्दस्य

सर्वनामत्वमार्षम्। परमा उत्कृष्टातिशयिता या परावत् अतिदूरमित्यर्थः। आगत्य च मृधः संग्रामान् तर अतिलङ्घय शत्रून् विनाशयेत्यर्थः। द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] दीर्घः। कीदृशस्त्वं रोहिदश्वः रोहितोऽग्नेरिति आदित्यस्येति निघण्टुके [१, १५] रोहितोऽग्नेरश्वाः रोहितः तस्यैश्वा अश्वा यस्य स रोहिदश्वः। पुरीष्यः पशव्यः पुरुप्रियः पुरूणां बहूनां प्रियो वल्लभः। ७२॥

यदग्ने कानि-कानि चिदा ते दारूणि दध्मसि। सर्वं तदस्तु ते घृतं तज्जुषस्व यविष्ठ्य ॥ ७३ ॥

का० [१६, ४, ३८] अपरशुवृक्णां यदग्न इति। कुठारं विना छिन्नां वातादिना भग्नां समिधं चतुर्थीमादधातीति सूत्रार्थः। हे अनुष्टुभौ जमदग्निदृष्टे। अतिशयेन युवा यविष्ठः यविष्ठ एव यविष्ठ्यः स्वार्थे यत्प्रत्ययः हे यविष्ठ्य! हे युवतम!। हे अग्ने। कानि कानि चित् यानि कानि दारूणि काष्ठानि ते तव सप्तम्यर्थे षष्ठी त्वयि यत् आदध्मसि आदध्मः आरोपयामः इदन्तो मसि तत्सर्वं काष्ठजातं ते त्वदर्थं घृतं घृतवत् प्रियमस्तु तद्दारुजातं त्वं जुषस्व सेवस्व॥ ७३॥

यदत्त्युपजिह्विका यद्वम्रो अतिसर्पति। सर्वं तदस्तु ते घृतं तज्जुषस्व यविष्ठ्य ॥ ७४ ॥

का० [१६, ४, ३८] अधःशयां यदत्तीति। अधो नीचे देशे शेते तां भूलग्नां समिधं पञ्चमीमादधाति॥ उपजिह्विका उपदीपिका पिपीलिकासदृशः क्षुद्रजीवः यद्दारु अति

भक्षयति अधःशयत्वादेव । वम्री वल्मीकस्य यद्दारु अतिसर्पति अतिव्याप्नोति अतील्यानुवर्त्तते तत्सर्वं ते घृतमस्तु इति पूर्ववत् ॥ ७४ ॥

अहरहरप्रयावं भरन्तोऽश्वायेव तिष्ठते घासमस्मै । रायस्पोषेण समिषा मदन्तोऽग्ने मा ते प्रतिवेशा रिषाम ॥ ७५ ॥

का० [१६, ४, ४०] पालाशीः प्रत्यृचमहरहरिति । अष्टर्चिः प्रत्यृचमष्टौ पालाशीः प्रादेशमिताः समिध उख्येऽग्नावादधातीति सूत्रार्थः । हे त्रिष्टुभौ नाभानेदिष्ठदृष्टे । हे अग्ने ! तव प्रतिवेशाः प्रातिवेशिकाः प्रत्यासन्नाः त्वदाश्रयाः सन्तो वयं मा रिषाम मा हिंसनं प्राप्नुमः मा विनश्येमेत्यर्थः । किं कुर्वन्तः अहरहः प्रत्यहं सन्ततमप्रयावमप्रमत्तं यथा तथा अस्मै अग्नये घासं समिद्रूप भक्ष्यं भरन्तः सम्पादयन्तः प्रयवणं प्रयावः यु मिश्रणे घञ्प्रत्ययः नास्ति प्रयावः प्रमादो यस्यां क्रियायाम् । तत्र दृष्टान्तः अश्वायेव तिष्ठते वाजिशालायामवस्थितायाश्वाय यथा प्रत्यहमप्रमादेन घासं यच्छन्ति तद्वत् । पुनः किं कुर्वतः रायः पोषेण धनस्य पुष्ट्या दक्षिणालक्षणेन इषा अन्नेन च समादन्तः हर्षं कुर्वन्तः त्वामुत्पादयन्त इत्यर्थः ॥ ७५ ॥

नाभा पृथिव्याः समिधाने अग्नौ रायस्पोषाय बृहते हवामहे । इरम्मदं बृहदुक्थं यजत्रं जेतारमग्निं पृतनासु सासहिम् ॥ ७६ ॥

एषा ह नाभिः पृथिव्यै यत्रैष एतत्समिध्यत इति [६, ६, ३, ८] श्रुतेः पृथिव्या नाभा नाभौ विभक्तेराकारः पृथिवी-

रूपाया उखाया मध्ये समिधाने दीप्यमाने अग्नौ आहवनीयाख्ये अग्नि तदभिमानिनं देवं वयं हवामहे आह्वयामः किमर्थं हूयते रायः पोषाय प्रौढाय धनपोषणाय। कीदृशमग्निम् इरंमदम् इरया अन्नेन माद्यति हृष्यति तुष्यतीति इरम्मदस्तम् उग्रम्पश्येत्यादिना [पा० ३, २, ३७] खशि निपातः। बृहदुक्थं बृहन्ति महान्ति उक्थानि शस्त्राणि यस्य तम्। यजत्रं यजनीयम्। पृतनासु संग्रामेषु जेतारं जयशीलम्। सासहिं सहतेऽभिभवतीति सासहिस्तं सोढारमस्मच्छत्रूणामभिभवितारम्। अग्नावित्याहवनीयविषयोऽग्निशब्दः जेतारमग्निमित्यधिष्ठावग्निविषयः॥ ७६॥

याः सेना॑ अ॒भीत्व॑रीरा॒व्या॒धिनी॒रुग॑णा उ॒त। ये स्ते॒ना ये च॒ तस्क॑रा॒स्तांस्ते॑ अ॒ग्नेऽपि॑दधा॒म्या॒स्ये॑॥ ७७॥

षडनुष्टुभः। याः काश्चित् परकीयाः सेनाः अभीत्वरीरभीत्वर्यः अभियायिन्यः अस्मदाभिमुख्येनागमनशीलाः अभियन्ति ता अभीत्वर्यः इण्नशजिसर्तिभ्यः क्वरबिति [पा० ३, २, १६३] क्वरप् ह्रस्वस्य पितीति [पा० ६, १, ७१] तुक् टिड्ढाणञ्द्वयसजित्यादिना [पा० ४, १, १५] ङीप्। उतशब्दोऽप्यर्थे उतापि च याः सेनाः आव्याधिनीः आ समन्ताद्विध्यन्ति ताः सर्वतोऽस्मांस्ताडयन्त्यः। उगणाः उद्गूर्णगणाः पृषोदरादिपाठात् मध्यमपदलोपः उद्यतायुधगणोपेता बहुस्तोमा इत्यर्थः। ये च स्तेनाः गुप्तचराः ये च तस्कराः प्रकटचोराः तस्करस्तत्करोति यत् पापकमिति नैरुक्ताः [निरु० ३, १४]। हे अग्ने! तान् पूर्वोक्तान् सेनादीन् ते तव, आस्ये मुखे अपिदधामि प्रक्षिपामि भक्षणाय दुष्टान् सर्वान् भक्षयेत्यर्थः॥ ७७॥

दण्ष्ट्राभ्यां मलिम्लूञ्जम्भ्यैस्तस्काँरा २॥ उत। हनुभ्याᳪ स्तेनान् भगवस्तांस्त्वं खाद सुखादितान् ॥ ७८॥

गुप्ताः प्रकटाश्चेति द्विविधाश्चोराः प्रकटा अपि पुनर्द्विविधाः अरण्ये मार्गे च प्रच्छन्नं प्रत्यक्षमिव पलायमानाः प्रकटाः ततोऽप्यतिप्रकटा निर्भया ग्रामेष्वेवागत्य बन्दीकाराः ते अत्र मलिम्लुच उच्यन्ते मलं पापाधिक्यमेषामस्तीति मलिनः तथाविधा भूत्वा म्लोचन्ति जने वने वा अदृश्या भवन्तीति मलिम्लुचः । दन्तपङ्क्तिमध्ये याभ्यां तीक्ष्णदन्ताभ्यां कमुकादिकं भक्ष्यते ते दंष्ट्रे राक्षसीसन्ने । ततः पुरोवर्तिनो बहिर्दृश्यमाना दन्ता जम्भाः जम्भावर्तिमार्गाश्रिता जम्भाः । दन्तलोने तु हनू । दंष्ट्राभ्यां मलिम्लून् पीडयित्वा जम्भैस्तस्करानपि पीडयित्वा हनुभ्यां स्तेनान् पीडयित्वा हे भगवः भगवन्महदैश्वर्ययुक्त पूजनीय ! तान् सर्वान् पूर्वोक्तान् सुखादितान् सुष्ठु खादितान् भक्षितान् पुनर्जीवनरहिता यथा भवन्ति तथा खाद भक्षय । सुखादितानपेतान् कृत्वेति वा ॥ ७८ ॥

ये जनेषु मलिम्लव स्तेनासस्तस्करा वने । ये कक्षेष्वघायवस्तांस्ते दधामि जम्भयोः ॥७९॥

जनेषु ग्रामवर्तिषु ये मलिम्लुचः पूर्वोक्ता बन्दीकाराः ये च वने स्तेनासः स्तेनाः आज्जसेरसुक् [पा० ७, १, ५०] गुप्तचोराः तस्कराः प्रकटचोराः ये च कक्षेषु नदीपर्वतगह्वरेषु अघायवः परेषां पापाभिलाषुकाः हे अग्ने ! तान् चतुर्विधान् ते तव जम्भयोः दंष्ट्रयोर्दधामि स्थापयामि भक्षयेत्यर्थः ।

मर्थं परस्येच्छन्ति ते अघायवः छन्दसि परेच्छायामिति वक्तव्यमिति अघशब्दात् क्यच् क्याच्छन्दसीति [पा० ३, २, १७०] उप्रत्ययः ॥ ७९ ॥

यो अस्मभ्यमरातीयाद्यश्च नो द्वेषते जनः । निन्दाद्यो अस्मान् धिप्साच्च सर्वं तं भस्मसा कुरु ॥ ८० ॥

पूर्वं चोरभेदा दर्शिताः इदानीं शत्रुभेदा उच्यन्ते । ते चतुर्विधाः अरातयो द्वेषिणो निन्दका जिघांसवश्चेति तत्र दातव्यत्वेन प्राप्तं धनं यो न ददाति सोऽरातिः कार्यविघातं यः करोति स द्वेषी वाग्दोषमात्रं यः करोति स निन्दकः हन्तुकामश्चतुर्थः तान् अग्नये समर्पयति । यो नरः अस्मभ्यमस्मदर्थं अरातीयात् अरातीयति अरातिरिवाचरति अरातित्वमिच्छति आचारे इच्छायां वा क्यच्प्रत्ययः । यश्च जनो नोऽस्मान् द्वेषते कार्यनाशेनाप्रीतिमुत्पादयति, द्विष अप्रीतौ बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७३] शपो लुगभावः । योऽप्यन्योऽस्मान्निन्दात् निन्दति वाचा दुःखं ददाति । यश्चापरोऽस्मान् धिप्सात् धिप्सति दम्भितुमिच्छति जिघांसति दम्भेः सनन्तस्य दम्भ इच्चेति [पा० ७, ४, ५६] अभ्यासलोप इकारश्च । इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९७] इकारलोपः लेटोऽडाटाविति [पा० ३, ४, ९४] आडागमोऽरातीयादित्यादिषु त्रिष्वपि । हे अग्ने ! तं सर्वं जनं चतुर्विधं भस्मसा कुरु चूर्णीकुरु चर्वित्वा भक्षयेत्यर्थः भस्मसाशब्दो डाजन्तो निपातः चर्वणजन्यशब्दानुकरणवाची ॥ ८० ॥

सꣳशितं मे ब्रह्म सꣳशितं वीर्यं बलम् ।

संशितं क्षत्रं जिष्णु यस्याहमस्मि पुरोहितः ॥ ८१ ॥

का० [१६, ४, ४१—४२] उपोत्तमां क्षत्रियस्येच्छन्नुत्तमां पुरोहितस्य। क्षत्रिययजमानस्य द्वादशीं संशितमित्येतामिच्छया दधाति पुरोहितयजमानस्यान्त्यामुदेषामित्येतामिच्छया दधाति एकादश नित्याः सर्वासामन्ते स्वाहाकारश्चेति सूत्रार्थः ॥ मे मदीयं ब्रह्म ब्राह्मण्यं संशितं सम्यक् तीक्ष्णीकृतं शास्त्रीयमार्गवर्ति कृतमित्यर्थः शो तनूकरणे क्तान्तः। वीर्यमिन्द्रियशक्तिः बलं शरीरशक्तिः तदुभयं संशितं स्वकार्यक्षमं कृतम्। तथा यस्य क्षत्रस्याहं पुरोहितोऽस्मि भवामि तन्मदीयं क्षत्रं क्षत्रजातं जिष्णु जयनशीलं यथा भवति तथा संशितं तीव्रं कृतम् ॥ १८ ॥

उदेषां बाहू अतिरमुद्वर्चो अथो बलम्। क्षिणोमि ब्रह्मणामित्रानुन्नयामि स्वाँ२॥ अहम् ॥ ८२ ॥

एषां स्वकीयानां राजब्राह्मणादीनां मध्ये एकैकस्य बाहू भुजौ उदतिरमुत्कर्षेण वर्धितवानस्मि तिरतिर्वृद्ध्यर्थः लौकिकोक्तिरियं लोके हि योऽन्यस्मादुत्कृष्टो भवति जना एवं वदन्ति अयं स्वहस्तमुपरि कृतवानिति। वर्चः कान्तिः तामप्युदतिरम् अथो अपि च बलं शरीरशक्तिमुदतिरम्। ब्रह्मणा मन्त्रसामर्थ्येन अमित्रान् शत्रून् क्षिणोमि क्षीणान् करोमि। स्वान् स्वकीयान् पुरुषान् पुत्रपौत्रादीनहमुन्नयामि उत्कर्षं प्रापयामि। एवं त्रयोदश समिन्मन्त्रा उक्ताः ॥ ८२ ॥

अन्नपतेऽन्नस्य नो देह्यनमीवस्य शुष्मिणः। प्र-प्र दातारं तारिष ऊर्जं नो धेहि द्विपदे चतुष्पदे ॥ ८३ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

का० [१६, ६, ८] न्यञ्च समिधं प्रत्ते प्रत्ते प्रत्तेऽन्नपत इत्याधानम्। अध्वर्युणा व्रतपयसि दत्ते तत्र समिधमभ्यज्य दीक्षित उत्थेऽग्नावादध्यात् प्रत्ते इति वीप्सा प्रतिव्रतं समिदाधानप्राप्त्यर्था इति सूत्रार्थः॥ आग्नेयी उपरिष्टाद्बृहती अष्टार्णत्रिपादा चतुर्थी द्वादशार्णः। हे अन्नपते अन्नस्य पालक अग्ने। नोऽस्मभ्यमन्नस्य देहि कर्मणि षष्ठी अन्नं प्रयच्छ यद्वान्नस्य अंशं देहि। कीदृशस्यान्नस्य अनमीवस्य नास्ति अमीवा व्याधिर्येन तदनमीवम् तस्य। शुष्मिणः शुष्ममिति बलनाम [निघ० २, ९, ११] शुष्मं बलं विद्यते यस्मात्तत् शुष्मि तस्य। रोगनाशकं बलहेत्वन्नं प्रयच्छेत्यर्थः। किञ्च दातारं प्रतारिषः अन्नस्य दातारं प्रकर्षेण वर्धय प्रसमुपोदः पादपूरण इति [पा० ८, १, ६] पादपूर्त्यै प्रोपसर्गस्य द्वित्वम् अतिशयार्थं वोपसर्गाभ्यासः अभ्यासे भूयांसमर्थं मन्यन्त इति यास्कोक्तेः [निरु० १०, ४२]। तॄ प्लवनतरणयोः लेटो मध्यमैकवचनं सिब्बहुलं लेटीति [पा० ३, १, ३४] सिप्प्रत्ययः आर्धधातुकस्येट् [पा० ७, २, ३५] छान्दसो धातोर्वृद्धिः लेटोऽडाटाविति [पा० ३, ४, ९४] अडागमः इतश्च लोप इति [पा० ३, ४, ९७] लेट इकारलोपे रुत्वविसर्गौ तारिष इति रूपम्। किञ्च नोऽस्माकं द्विपदे मनुष्ये पुत्रादौ

चतुष्पदे गवादौ च ऊर्जमन्नं धेहि धारय यद्वा द्वौ पादौ यस्य स द्विपात्तस्मै द्विपदे चत्वारः पादा यस्य स चतुष्पात् तस्मै पाद पत् [पा० ६, ४, १३०] पादस्य लोपोऽहस्त्यादिभ्य इति [पा० ५, ४, १३८] अन्तलोपे पदादेशः द्विपदे मनुष्याय चतुष्पदे गवादये अन्नं धेहि देहि जातावेकवचनम् सर्वेभ्यो नरपशुभ्योऽन्नं देहीत्यर्थः ॥ ८३ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे ।
उखादिसमिदाधान्तोऽध्याय एकादशोऽगमत् ॥ ११ ॥

द्वादशोऽध्यायः ।

दृशानो रुक्म उर्व्या व्यद्यौद् दुर्मर्षमायुः श्रिये रुचानः । अग्निरमृतो अभवद्वयोभिर्यदेनं द्यौरजनयत् सुरेताः ॥ १ ॥

एकादशाध्याये उखासम्भरणादिमन्त्रा उक्ताः द्वादशेऽध्याये उखाधारणादिमन्त्रा उच्यन्ते । तत्र का० [१६, ५, १] यजमानः कण्ठे रुक्मं प्रतिमुञ्चति परिमण्डलमेकविंशतिपिण्डं कृष्णाजिननिष्यूत लोमसु शुक्लकृष्णेषु शणसूत्रे त्रिवृत्प्रोतमुपरिनाभि बहिष्पिण्डं दृशानो रुक्म इति । समिदाधानान्ते ऐशान्या तिष्ठन् यजमानो ग्रीवायां रुक्मं स्वर्णनिर्मितं फलकाकारमाभरणविशेषं बध्नाति । कीदृशं वर्तुलम् एकविंशतिपिण्डा यत्र । शणकदलतुल्याः स्वरूपादुद्भूता उन्नतबिन्दवः पिण्डा उच्यन्ते । कृष्णाजिनखण्डे श्वेतकृष्णरोमस्थाने स्यूतम् त्रिगुणशणसूत्रे प्रोतम् नाभेरूर्ध्वं वर्तमानम् पिण्डा बहिर्मु-

वन्ति तथा धार्यमिति सूत्रार्थः ॥ रुक्मदेवत्या त्रिष्टुप् वत्सप्रीदृष्टा आदित्याभ्यासेन रुक्मः स्तूयते। रुक्म आभरणविशेषः उर्व्या महत्या दीप्त्या व्यद्यौत् विद्योतते द्युत द्योतने व्यत्ययेन शपि लुप्ते द्वित्वे लङि रूपम्। कीदृशो रुक्मः दृशानो दृश्यमानः शानचि शपो लुक् प्रत्यक्षमुपलभ्यमानः। श्रियै जनेभ्यः श्रियं दातुम्। दुर्मर्षं दुर्मर्षमनवखण्डितं केनाप्यतिरस्कार्यं वा आयुः जीवनं रुचानः रोचत इति रुचानो वाञ्छन् रोचतेः शानचि बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७३] शपो लुक्। सोऽयमग्निर्वयोभिरन्नैः पशुपुरोडाशप्रभृतिभिरमृतोऽमरणधर्मा अभवत्। यद्यस्मात् कारणात् द्यौर्द्युलोकवासो देवगण एनमग्निमजनयत् जनितवती। कीदृशी द्यौः सुरेताः शोभनं रेतोऽग्निरूपं यस्याः सा तस्मादमृतत्वं युक्तम् ॥ १ ॥

नक्तोषासा समनसा विरूपे धापयेते शिशुमेक७ँ समीची। द्यावाक्षामा रुक्मो अन्तर्विभाति देवा अग्निं धारयन् द्रविणोदाः ॥ २ ॥

का० [१६, ५, २] परिमण्डलाभ्यामिण्ड्वाभ्यामुखां परिगृह्णाति नक्तोषासेति। वर्तुलाभ्यामुखाधारणसाधनरूपाभ्यामिण्ड्वाभ्यामुखां गृह्णातीति सूत्रार्थः ॥ अग्निदेवत्या त्रिष्टुप् कुत्सदृष्टा अर्धमुखाग्रहणे विनियुक्तम्। नक्तोषासा नक्तं च उषाश्च नक्तोषसौ विभक्तेराकारः संहितायां दीर्घः नक्तं रात्रिः उषा अहः नक्तोषसौ रात्रिदिवसौ एकमग्निं धापयेते पाययेते सायम्प्रातरग्निहोत्रादिकर्मभिः तर्पयेते इत्यर्थः। तत्र लुप्तोपमानम् शिशुं बालं मातापितराविव।

धेट् पाने हेतुमति चेति [पा० ३, १, २६]-णिच् आदेच उपदेशेऽशितीति [पा० ६, १, ४५] आकारे अर्तिह्रीत्यादिना [पा० ७, ३, ३६] पुक्। कीदृश्यौ नक्तोषसौ समनसा समनसौ समानं मनो ययोस्ते एकमनस्के परमेकमत्ययुक्ते इत्यर्थः। विरूपे विलक्षणं रूपं ययोस्ते विरूपे कृष्णा रात्रिः शुक्लमहः। समीची सम्यगञ्चतस्ते समीच्यौ सम्यगञ्चते समन्विते संश्लिष्टे वा पूर्वसवर्णो विभक्तेः। ये इत्थम्भूते रात्र्यहनी ताभ्यामिष्टकारूपाभ्यामुखां गृह्णामीति शेषः॥ का० [१६, ५, ४] हरति द्यावाक्षामेति। आहवनीयोपरिस्थामुखामिष्टकाभ्यामादाय द्यावेति पादेनासन्दीं प्रति तां हरतीति सूत्रार्थः॥ द्यावाक्षामा द्यौश्च क्षामा पृथिवी च द्यावाक्षामा दिवो द्यावादेशः विभक्तिलोपः द्यावापृथिव्योरन्तर्मध्ये अन्तरिक्षे च यो रुक्म रोचमानोऽग्निर्विभाति प्रकाशते तं हरामीति शेषः॥ का० [१६, ५, ५] आहवनीयस्य पुरस्तादुद्बाहुमासन्दीवदासन्द्यां चतुःस्रक्त्यां शिक्यवत्यामादधाति देवा अग्निमिति। आहवनीयात् पूर्वदिशि भूमौ स्थापितायामासन्द्यामुखां निदधाति देवा इति पादेन उद्बाहुमासन्दीरिति प्रादेशमात्रपाद्यामौदुम्बर्यामरत्निमात्राङ्गां मुञ्जरज्ज्वा व्युतायामिति लभ्यते तथा चतुःस्रक्त्यां चतुरस्राणि चतुष्कोणानि अङ्गानीपोपलपादरूपाणि यस्यास्तस्यां सशिक्यायां चेति सूत्रार्थः॥ देवाः दीव्यन्ति व्यवहरन्तीति देवाः प्राणा यजमानस्य एतमग्निं धारयन् अधारयन् अडभाव आर्षः। कीदृशा देवाः द्रविणोदाः यागद्वारेण द्रविणं धनरूपं फलं ददति प्रयच्छन्ति ते। तमहं धारयामीति शेषः। अग्निं धारयन् द्रविणोदा इत्याह प्राणा वै देवा द्रविणोदा इति तैत्तिरीयश्रुतेर्देवशब्देन प्राणा उच्यन्ते॥ २॥

विश्वा॑ रू॒पाणि॒ प्रति॑मुञ्चते क॒विः प्रासा॑वी-
द्भ॒द्रं द्वि॒पदे॒ चतु॑ष्पदे। वि नाक॑मख्यत् सवि॒-
ता वरे॑ण्योऽनु॑ प्र॒याण॑मु॒षसो॒ विरा॑जति ॥२॥

का० [१६, ५, ६] शिक्यपाशं प्रतिमुञ्चते षड्यामं विश्वा रूपाणीति। अत् ऊर्ध्वं यम्यते नियम्यते यैस्ते उद्यामा रज्जवः षड्यामा रज्जव ऊर्ध्वाकर्षणहेतवो यस्य तद्यमासन्दीस्थं शिक्यपाशं यजमानः कण्ठे बध्नातीति सूत्रार्थः॥ सवितृदेवत्या जगती श्यावाश्वदृष्टा। कविः विद्वान् क्रान्तदर्शनः। वरेण्यः श्रेष्ठः सविता सर्वस्य प्रसविता सूर्य्यः विश्वा विश्वानि सर्वाणि रूपाणि प्रतिमुञ्चते द्रव्येषु प्रतिबध्नाति रात्रितमोऽपहत्य रूपाणि प्रकाशयतीत्यर्थः। यद्य द्विपदे चतुष्पदे द्विपाच्चतुष्पाद्भ्यो मनुष्यपश्वादिभ्यो भद्रं कल्याणं स्वस्वव्यवहारप्रकाशनरूपं श्रेयः प्रासावीत् प्रसौति प्रेरयति। यद्य नाकं स्वर्गं व्यख्यत् विख्याति प्रकाशयति अस्यतिवक्तिख्यातिभ्योऽङ् इति [पा० ३, १, ५२] च्लेरङ्। यद्य उषसः उषःकालस्य प्रयाणं गमनमनु पश्चात् उषःकाले व्यतीते सति विराजति विशेषेण दीप्यते। उषाः सवितुः पुरोगामिनीति सवितुः स्तुतिः। ईदृशः सविता शिक्यं प्रतिमुञ्चत्विति शेषः॥ २॥

सु॒प॒र्णो॑ऽसि ग॒रुत्मा॑न्त्रि॒वृत्ते॒ शिरो॑ गाय॒त्रं चक्षु॑र्बृहद्रथन्त॒रे प॒क्षौ। स्तोम॑ आ॒त्मा छन्दा॑ᳪ᳭सि॒ यजू॑ᳪ᳭षि॒ नाम॑। साम॑ ते त॒नूर्वा॑मदे॒व्यं य॑ज्ञाय॒ज्ञियं॒ पुच्छं॒ धिष्ण्याः॑ श॒फाः।

सुपर्णो॑ऽसि ग॒रुत्मा॒न् दिवं॑ गच्छ॒ स्वः॑ पत ॥ ४ ॥

का० [१६, ५, ७] सशिक्यं प्राचं प्रगृह्णाति सुपर्णोऽसीति विष्णुवत्। शिक्यसहितमुख्याग्निं प्राच्यामूर्ध्वं धारयति विष्णुवदित्यूर्ध्वबाहुः अनेनोख्याग्नेरभिमन्त्रणमप्युक्तं कैश्चिदिति सूत्रार्थः॥ गरुत्मदेवत्या विपदन्तो चतुरवसाना कृतिः। हे अग्ने ! त्वं सुपर्णः शोभनं पर्णं पतनं यस्य स पक्षिरूपोऽसि पक्ष्याकारेण चितत्वात् तव दृष्टान्तः गरुत्मान् गरुडो यथा पक्षिराजस्तद्वत्। तस्यावयवाः कथ्यन्ते त्रिवृत् ते तव शिरः त्रिवृत् स्तोमस्तव शिरःस्थानीयः। गायत्रं चक्षुः यज्ञायज्ञाख्यं साम तत्तव चक्षुः नेत्रस्थानीयम्। बृहद्रथन्तरे पक्षौ बृहद्रथन्तराख्ये सामनी तव पक्षस्थानीये। स्तोम आत्मा पञ्चदश स्तोमस्तवात्मा अन्तःकरणस्थानीयः। छन्दांसि अङ्गानि गायत्र्यादीनि एकविंशतिच्छन्दांसि तव हृदयाद्यङ्गस्थानीयानि। यजूंषि नाम इषे त्वेत्यादीनि यजूंषि तव नामस्थानीयानि। वामदेव्यं साम ते तव तनूः शरीरस्थानीयम्। यज्ञायज्ञियाख्यं साम तव पुच्छं पुच्छस्थानीयम्। धिष्ण्याः शफाः होत्रादिधिष्ण्यस्थिता अग्नयस्तव शफाः खुरस्थानीयाः। हे अग्ने ! एवम्भूतस्त्वं यतो गरुत्मान् गरुड इव सुपर्णः पक्षिरूपोऽसि अतो दिवमाकाशं प्रति गच्छ तत्रापि स्वः पत स्वः स्वर्गलोकं प्राप्नुहि ॥ ४ ॥

विष्णोः॒ क्रमो॑ऽसि सपत्न॒हा गा॑य॒त्रं छन्द॒ आरो॑ह पृथि॒वीमनु॒ विक्र॑मस्व। विष्णोः॒ क्रमो॑ऽस्यभिमाति॒हा त्रैष्टु॑भं॒ छन्द॒ आरो॑हा॒न्तरि॑क्ष॒मनु॒ विक्र॑मस्व। विष्णोः॒ क्रमो॑ऽस्यरा-

तीयतो हन्ता जागतं छन्द आरोह दिव-
मनु विक्रमस्व । विष्णोः क्रमोऽसि शत्रूयतो
हन्तानुष्टुभं छन्द आरोह दिशोऽनु विक्रमस्व
॥ ५ ॥

का० [१६, ५, ११] विष्णुक्रमान् क्रमते विष्णोरिति प्रतिमन्त्रमन्युद्ग्रहणं च तस्मिंस्तस्मिन् । विष्णुक्रमसंज्ञान् पादन्यासान् करोति तस्मिंस्तस्मिन् क्रमणे उख्यस्याग्नेरूर्ध्वं ग्रहणं कार्यमिति सूत्रार्थः ॥ चत्वारि यजूंष्युख्याग्निदेवत्यानि ऋग्बृहतीच्छन्दस्कानि त्रीणि चतुर्थं प्राजापत्या बृहती । विष्णुशब्देनाग्निरुच्यते स यः स विष्णुर्यज्ञः सः स यः स यज्ञोऽयमेव स योऽयमग्निरुखायामिति श्रुतेः [६, ७, २, ११] । हे प्रथम पादविन्यास ! त्वं विष्णोः यज्ञस्याग्नेः क्रमोऽसि सपत्नहा सपत्नान् शत्रून् हन्तीति शत्रुघातक अतो गायत्रं छन्दः आरोह अनुग्राहकत्वेन स्वीकुरु ततः पृथिवीमनु विक्रमस्व भूदेवतारूपमिमं प्रदेशं विशेषेण प्राप्नुहि । एवमुत्तरेष्वपि मन्त्रेषु योज्यम् । हे द्वितीय पादन्यास ! त्वं विष्णोः क्रमोऽसि अभिमातिहा अभिमातिघातकः पाप्मा वा तं हन्तीति त्रैष्टुभं छन्दः स्वीकुरु अन्तरिक्षं प्रदेशं व्याप्नुहि । हे तृतीय पादन्यास ! विष्णोः क्रमोऽसि अरातीयतो हन्ता रातिर्दानं न रातिररातिर्दानाभावस्तमात्मन इच्छतीत्यरातीयन् तस्य हन्ता विनाशकः जागतं छन्दः आरोह दिवं द्युलोकमनु विक्रमस्व द्युलोकं व्याप्नुहि । हे चतुर्थ पादन्यास ! त्वं विष्णोः क्रमोऽसि शत्रूयतो हन्ता शत्रुत्वं हन्तृत्वमिच्छति शत्रूयति शत्रूयतीति शत्रूयन् अजन्ता-

सम् व्यख्यत् विख्याति अमृतभूतगिजन्तो श्रेयः स्तुत्वा तथा व्याख्यातत्वात् विख्यापयति इदं सर्वं विविधं प्रकाशयति। अन्यच्च योऽग्निः रोदसी द्यावापृथिव्योः अन्तर्मध्ये भानुना रश्मिना स्वयमाभाति समन्तात्प्रकाशते यथा पर्जन्यो भानुना विद्युद्रूपेण द्यावापृथिव्योरन्तर्भाति एवमग्निः पर्जन्यवत् स्तूयते। ईम् निपातः पादपूरणे ॥ ६ ॥

अग्ने॑ऽभ्यावर्तिन्न॒भि मा॒ निव॑र्त्त॒स्वायु॑षा॒ वर्च॑सा प्र॒जया॒ धने॑न। स॒न्या मे॒धया॑ र॒य्या पोषे॑ण ॥ ७ ॥

का० [१६, ५, १५] अवहरत्यग्नेऽभ्यावर्त्ति-न्निति। ऋक्चतुष्टयेन चतुर्वारमुख्याग्निमात्मसमीपमानयतीति सूत्रार्थः॥ अग्निदेवत्योर्ध्वबृहती द्वादशार्णत्रिपादा। अभि आभिमुख्येनावर्त्तितुं शीलमस्यास्तीत्यभ्यावर्ती तत्सम्बोधनम् अस्मदभिमुखागमनशील आयुरादिभिः सह मा मामभि मां प्रति निवर्तस्व शीघ्रमागच्छ आयुषा जीवनेन वर्चसा ब्रह्मवर्चसेन प्रजया पुत्रादिकया धनेन वसुना सन्या इष्टलाभेन मेधया धारणावत्या बुद्ध्या रय्या सुवर्णालङ्कारैः पोषेण आयुरादीनां पुष्ट्या ॥ ७ ॥

अग्ने॒ अङ्गिरः श॒तं ते॑ सन्त्वा॒वृतः॑ स॒हस्रं॑ त उपा॒वृतः॑। अधा॒ पोष॑स्य॒ पोषे॑ण॒ पुन॑र्नो न॒ष्टमाकृ॑धि॒ पुन॑र्नो र॒यिमाकृ॑धि ॥ ८ ॥

आग्नेयी महाबृहती एकः पादो द्वादशार्णश्चत्वारोऽष्टार्णाः। हे अङ्गिरः! अङ्गिनां रसभूत! अङ्गसौष्ठवयुक्त! हे अग्ने! ते तव शतमावृतः सन्तु शतसंख्याका आवृत्ति-

शक्तयः सन्तु। तथा ते तव सहस्रमुपावृतः सन्तु सहस्रसंख्याका उपावृत्तिशक्तयः सन्तु स्वस्यैवावर्त्तनमावृत् त्वत्समीपवर्त्तिनां पुरुषाणां द्रव्यविशेषाणां चावर्त्तनमुपावृत्तिः अस्मासु स्नेहातिशयेन त्वमपि पुनःपुनरावर्तस्व त्वदीयाः पुरुषास्त्वदीयानि च द्रव्याणि पुनःपुनरावर्तन्तामित्यर्थः। अधेत्यव्ययमथार्थम् निपातस्य चेति [पा० ६, ३, १३६] संहितायां दीर्घः। अथापि शतसहस्रसंख्यानामावृत्त्युपावृत्तिशक्तीनां यः पोषः समृद्धिस्तस्यापि पोषस्यान्यः पोषोऽयुतलक्षादिसंख्याकाभिवृद्धिस्तादृशेन पोषेण नोऽस्मदीयं नष्टं धनं पुनर्भूयोऽपि आकृधि आवृत्तं कुरु आगमय पुनः भूयोऽपि नोऽस्मदीयं पूर्वमसम्पादितं धनमाकृधि सर्वतः सम्पादितं कुरु करोतिर्गतिकर्मा श्रुशृणुपृकृवृभ्यश्छन्दसीति [पा० ६, ४, १०२] हेर्धिः व्यत्यये शपो लुक् ॥ ८ ॥

पुन॑रू॒र्जा निव॑र्त्तस्व॒ पुन॑रग्न इ॒षायु॑षा। पुन॑र्नः पाह्य॒ꣳह॑सः ॥ ९ ॥

आग्नेय्यौ द्वे गायत्र्यौ। हे अग्ने! त्वमूर्जा क्षीरादिरसेन सह निवर्त्तस्व पुनरवागच्छ इषा अन्नेन आयुषा जीवेन च सह पुनरागच्छ आगतस्त्वं नोऽस्मान् पुनः कृतादंहसः पापात्, पाहि रक्ष ॥ ९ ॥

स॒ह र॒य्या निव॑र्त्तस्वाग्ने॒ पिन्व॑स्व॒ धार॑या। वि॒श्वप्स्न्या॑ वि॒श्वत॒स्परि॑ ॥ १० ॥

हे अग्ने! रय्या धनेन सह निवर्त्तस्व किञ्च धारया जलधारया वृष्टिरूपया विश्वतः परि सर्वेषां तृणधान्यलतापादपानामुपरि पिन्वस्व सिञ्च पिन्वतिः सेचनार्थः। कीदृश्या

शक्तयः सन्तु। तथा ते तव सहस्रमुपावृतः सन्तु सहस्रसंख्याका उपावृत्तिशक्तयः सन्तु त्वत्स्वेवावर्त्तनमावृत् त्वत्समीपवर्त्तिनां पुरुषाणां द्रव्यविशेषाणां चावर्त्तनमुपावृत्तिः अस्मासु स्नेहातिशयेन त्वमपि पुनःपुनरावर्तस्व त्वदीयाः पुरुषास्त्वदीयानि च द्रव्याणि पुनःपुनरावर्तन्तामित्यर्थः। अधेत्यव्ययमथार्थम् निपातस्य चेति [पा० ६, ३, १३६] संहितायां दीर्घः। अथापि शतसहस्रसंख्यानामावृत्त्युपावृत्तिशक्तीनां यः पोषः समृद्धिस्तस्यापि पोषस्यान्यः पोषोऽयुतलक्षादिसंख्याकाभिवृद्धिस्तद्रूपेण पोषेण नोऽस्मदीयं नष्टं धनं पुनर्भूयोऽपि आकृधि आवृत्तं कुरु आगमय पुनः भूयोऽपि नोऽस्मदीयं पूर्वसम्पादितं धनमाकृधि सर्वतः सम्पादितं कुरु करोतिर्गतिकर्मा सुश्रुणुपृकृवृभ्यश्छन्दसीति [पा० ६, ४, १०२] हेर्धिः व्यत्यये शपो लुक्॥ ८॥

पुन॑रू॒र्जा नि व॑र्त्तस्व॒ पुन॑रग्न इ॒षायु॑षा।
पुन॑र्नः पा॒ह्यꣳह॑सः॥ ९॥

आग्नेय्यौ द्वे गायत्र्यौ। हे अग्ने! त्वमूर्जा क्षीरादिरसेन सह निवर्त्तस्व पुनरत्रागच्छ इषा अन्नेन आयुषा, जीवेन च सह पुनरागच्छ आगतस्त्वं नोऽस्मान् पुनः अंहसः पापात् पाहि रक्ष॥ ९॥

स॒ह र॒य्या नि व॑र्त्त॒स्वाग्ने॒ पिन्व॑स्व॒ धार॑या।
वि॒श्वप्स्न्या॑ वि॒श्वत॒स्परि॑॥ १०॥

हे अग्ने! रय्या धनेन सह निवर्त्तस्व किञ्च धारया जलधारया वृष्टिरूपया विश्वतः परि सर्वेषां व्रयधान्यलतापादपानामुपरि पिन्वस्व सिञ्च पिन्वतिः सेचनार्थः। कीदृश्या

वितष्टा । आग्निल्यात्मनाग्नेः स्तुतिः क्रियते । बृहन्
प्रभावात्महानयमग्निरुषसामग्रे प्रातःकालानां मुखे ऊर्ध्वो
ऽस्थात् ऊर्ध्वः स्थितः यदाग्निहोत्रादौ बोध्यमान उत्तिष्ठति
ऊर्ध्वो अस्थादित्यत्र प्रकृत्यान्तःपादमव्यपरे इति [पा० ६,
१, ११५] एङः पदान्तादतीति [६, १, १०९] सूत्रप्राप्त-
स्याभावः । यश्च तमसो रात्रिलक्षणान्निर्जगन्वान्निर्गतः
सन् ज्योतिषाहर्लक्षणेन सह आ अगात् इहागतः सोऽग्नि-
र्जात उत्पन्नमात्र एव विश्वा विश्वानि सर्वाणि सद्मानि
स्थानानि सर्वान् लोकान् आ अप्राः स्वतेजसा सर्वत्र
पूरितवान् प्रा पूरणे लङ् पुरुषव्यत्ययः इमे वै लोका विश्वा
सद्मानीति श्रुतिः [६, ७, ३, १०]। कीदृशः रुशता रुश
हिंसायाम् रुशतीति रुशन् तेन रुशता तमो हिंसता भानुना
रश्मिना स्वङ्गः शोभनान्यङ्गानि यस्य शोभनशरीरः ॥ १३ ॥

हꣳसः शुचिषद्वसुरन्तरिक्षसद्धोता वेदि-
षदतिथिर्दुरोणसत् । नृषद्वरसदृतसद्व्योमस-
दब्जा गोजा ऋतजा अद्रिजा ऋतम् । बृहत्
॥ १४ ॥

का० [१६, ५, १८] अवहरति हꣳसः शुचिषदिति ।
उख्याग्निमवतारयति ॥ जगती अग्निप्रोक्षणे इयमुक्ता यजु-
रन्ता । राजसूयप्रकरणे इयमतिजगत्युक्ता इह तु जगती
अन्ते बृहदिति यजुः *तद्विनियोगमाह का० [१६, ५, १८]*
आसन्द्यां करोति बृहदिति । बृहदिति यजुषा उख्याग्नि-
मासन्द्यां स्थापयतीति सूत्रार्थः । हंस इति मन्त्रस्तु
व्याख्यातः [१०, २४] ॥ १४ ॥

सं श्र॑थाय। अथा॑ व॒यमा॑दित्य व्र॒ते तवाना॑गसो॒ अदि॑तये स्याम॥ १२॥

का० [१६, ५, १७] पाशं उन्मुचोदुत्तममिति। रुक्मपाशशिक्यपाशौ गलादूर्ध्वमार्गेण निष्काशयतीति सूत्रार्थः। वरुणदेवत्या त्रिष्टुप् शुनःशेपदृष्टा। उदित्युपसर्गोऽव वि एतावपि श्रथयेत्यनेन सम्बध्यन्ते। हे वरुण! उत्तममुत्तमाङ्गे शिरसि स्थापितं त्वदीयं पाशमस्मत् अस्मत्तः सकाशात् उत् श्रथय उत्कृष्य विनाशय अधममधमाङ्गे पादप्रदेशे स्थापितं त्वत्पाशमवश्रथय अवकृष्यास्मत्तो विनाशय मध्यमं मध्यमप्रदेशे स्थितं पाशं विश्रथय विच्छेदय श्रथ बधेमिलादिरिचि त्क्रसः लोटि मध्यमैकवचने रूपम् श्रथायेति संहितायां दीर्घश्छान्दसः। यद्वा श्रथ क्रयादिः लोटि मध्यमैकवचने छन्दसि शायजपीति [पा० ३, १, ८४] श्राप्रत्ययस्य शायजादेशे श्रथायेति रूपम्। अथ पाशत्रयविनाशानन्तरं हे आदित्य अदितिपुत्र! वरुण अनागसः अनपराधा निष्पापास्तव व्रते कर्मणि वर्त्तमानाः सन्तो वयमदितये अदीनतायै स्याम अखण्डितत्वाय योग्या भवेम। निपातस्य चेति [पा० ६, ३, १३६] दीर्घः अथा इत्यत्र॥ १२॥

अग्रे॑ बृ॒हन्नु॒षसा॑मू॒र्ध्वो अ॑स्थान्निर्जग॒न्वान्तम॑सो॒ ज्योति॒षागा॑त्। अ॒ग्निर्भा॒नुना॒ रुश॑ता॒ स्वङ्ग॒ आ जा॒तो विश्वा॒ सद्मा॑न्यप्राः॥ १३॥

का० [१६, ५, १७] पिण्डवत्याम्दक्षिणा प्रत्यङ्गत्याग्रे ह्यदर्शितं। पूर्वमन्त्रेण पाशावुन्मुच्योर्ध्ववाहुराग्नेयीं दिशं प्रत्यस्याग्निमूर्ध्वं धारयतीति सूत्रार्थः। अग्निदेवत्या त्रिष्टुप्

त्रितदृष्टा । आग्निचयनाख्ये स्तुतिः क्रियते । हुइन् प्रभावाभ्यदानयमग्निरुपसामये प्रातःकालाना सुखे ऊर्ध्वो ष्यस्मात् ऊर्ध्व. स्थित: यदाग्निष्टोवादो बोध्यमान उत्तिष्ठति ऊर्ध्वो अस्मादित्यत्र प्रकृत्यान्तःपादमव्यपर इति [पा० ६, १, ११५] एङः पदान्तादतीति [६, १, १०८] सूत्रप्राप्तमन्यभाव. । यच तमसो रात्रिलक्षणान्निर्जगन्वान्निर्गतः सन् ज्योतिषाइर्लक्षणेन सह आ अगात् इहागतः सोऽग्निः जात उत्पन्नमाच एव विश्वा विश्वानि सर्वाणि सद्मानि स्थानानि सर्वान् लोकान् आ अप्राः स्वतेजसा सर्वत्र पूरितवान् प्रा पूरणे लङ पुरुषव्यत्ययः इमे वै लोका विश्वा सद्मानीति श्रुतिः [६, ७, ३, १७] । कीदृश रुषता रुष हिंसायाम् रुषतीति रुषन् तेन रुषता तमो हिंसता भानुना रश्मिना स्वङ्. शोभनान्यङ्गानि यस्य शोभनशरीरः ॥ १३ ॥

हृ॒ꣳसः शु॑चि॒षद्व॒सु॑र॒न्तरि॑क्ष॒सद्धोता॑ वेदि॒षदति॑थिर्दुरोण॒सत् । नृ॒षद्व॑र॒सदृ॑त॒सद्व्यो॑म॒सद॒ब्जा गो॒जा ऋ॑त॒जा अ॑द्रि॒जा ऋ॒तम् । बृ॒हत् ॥ १४ ॥

का० [१६, ५, १८] अवहरति हꣳसः शुचिषदिति । उख्याग्निमवतारयति ॥ जगती अग्निप्रोचत्वे इयमुक्ता यजुरन्ता । राजसूयप्रकरणे इयमतिजगत्युक्ता इह तु जगती अन्ते बृहदिति यजु तद्विनियोगमाह का० [१६, ५, १८] आसन्द्यां करोति बृहदिति । बृहदिति यजुषा उख्याग्निमासन्द्यां स्थापयतीति सूत्रार्थ. । हंस इति मन्त्रस्तु व्याख्यात [१०, २४] ॥ १४ ॥

सीद त्वं मातुरस्या उपस्थे विश्वान्यग्ने वयुनानि विद्वान्। मैनां तपसा मार्चिषाभिशोचीरन्तरस्याᳬ शुक्रज्योतिर्विभाहि ॥ १५ ॥

का० [१६, ५, २०] उपतिष्ठते सीद त्वमिति। आसन्दीनिधानानन्तरमुख्याग्निमुपतिष्ठते ऋचा त्रयेणेति सूत्रार्थः॥ अग्निदेवत्या त्रिष्टुप्। हे अग्ने! त्वं मातुः मातृसमाया अस्या उखाया उपस्थे उत्सङ्गे सीद उपविश। कीदृशस्त्वं विश्वानि वयुनानि सर्वान् ज्ञानोपायान् विद्वान् जानन् सर्वपदार्थतत्त्ववेदी सन्नित्यर्थः। किञ्च एनामुखां तपसा सन्तापेन माभिशोचीः मा सन्तापय अर्चिषा ज्वालया च माभिशोचीर्मा दीपय यतः कार्यमर्चिः कारणं कार्येण भूयांस्तापो भवति कारणेन त्वीषत् तदुभयं मा कुर्वित्यर्थः अस्यामुखायाः अन्तर्मध्ये शुक्रज्योतिः निर्मलप्रकाशः सन् विभाहि विशेषेण दीप्यस्व ॥ १५ ॥

अन्तरग्ने रुचा त्वमुखायाः सदने स्वे। तस्यास्त्वᳬ हरसा तपन् जातवेदः शिवो भव ॥ १६ ॥

अग्निदेवत्यं हे अनुष्टुभौ। हे अग्ने! त्वमुखाया अन्तः मध्ये स्वे सदने स्वकीये स्थाने रुचा दीप्त्या युक्तः सन् सीदेति शेषः। किञ्च जातं जातं विन्दतीति जातवेदा तस्य सम्बोधनम्। हे जातवेदः! सर्वज्ञ! जातं वेदो ज्ञानं यस्येति वा जातविज्ञान तस्या उखायाः शिवः कल्याणकारी शान्तो भव किं कुर्वन् हरसा ज्योतिषा तपन् प्रतपन् सन् ॥ १६ ॥

शिवो भूत्वा मह्यमग्ने अथो सीद शिव-

त्वम्। शिवाः कृत्वा दिशः सर्वाः स्वं योनि-
मिहासदः ॥ १७ ॥

हे अग्ने! मह्यं मदर्थं शिवः शान्तो भूत्वा अथो अनन्तरं शिवः सीद सर्वात्मना शान्तः सन्नुपविश। सर्वा दिश शिवाः शिवाः शान्ताः कृत्वा इहास्यामुखायां स्व योनि स्वकीय स्थानमासदः आसीद आगत्योपविश छन्दसि लुङ्लुङ्लिट इति [पा० ३, ४ ६] लोडर्थे लुङ् ॥ १७ ॥

दिवस्परि प्रथमं जज्ञे अग्निरस्मद् द्वितीयं परि जातवेदाः। तृतीयमप्सु नृमणा अजस्र-मिन्धान एनं जरते स्वाधीः ॥ १८ ॥

का० [१६, ५, २१—२२] वात्सप्रेण च दिवस्परीत्येकादशभिरनुवाकेनैके। दिवस्परीत्येकादशर्चेन वात्सप्रेणोप्यमग्निमुपतिष्ठते एके आचार्या अनुवाकेन दशर्चेन वदन्तीति सूत्रार्थ.॥ अग्निदेवत्या द्वादश त्रिष्टुभो भलन्दनपुत्रवत्सप्रीदृष्टाः। अग्नि. प्रथमं दिवः परि दिवः सकाशात् जज्ञे जातः प्राणो वै दिवः प्राणाद्वा एष प्रथम मजायतेति श्रुतिः [६, ७, ४, ३]। जातवेदाः अग्निः द्वितीय द्वितीयवारमस्मत्परि अस्मत्तः सकाशात् ब्रह्मणो जज्ञे जातः यदेनमदो द्वितीय पुरुषविधोऽजनयदिति श्रुतः [६, ७, ४, ३] स मुखाच्च योनेईस्ताभ्यां चाग्निमसृजतेति च श्रुतिः स पुरुषविध इत्यर्थ। नृषु मनो यस्य स नृमणा पूर्वपदाच्चेति [पा० ८, ४, ३] णत्वम्। नृमणाः प्रजापतिः अजस्रमनुपक्षीणमग्निमप्सु जलेष्वन्तर्व्यवस्थित तृतीयं तृतीयवारमजनयन् यदेनमदस्तृतीयमद्भ्योऽजनयत्। अथ यो गर्भोऽन्तरासीत्सोऽग्निरसृज्यत। प्रजापतिर्वै

न्मणा यजत्रोऽग्निरित्यादि श्रुतयः [६, ७, ४, २]। एवं बहुजन्माग्निः स्वाधीः शोभना आहिता धीर्बुद्धिर्येन स यज-मान एवं बहुजन्मानमग्निमिन्धानो दीपयन् जरते जनयति धातोरर्थान्तरे वृत्तिः। यद्वायमर्थः अग्निः प्रथमं दिवः परि द्युलोकस्योपरि जज्ञे सूर्यरूपेणोत्पन्नः। अस्मत् परि अस्मदो-यमनुष्यलोकस्योपरि जातवेदाः द्वितीयं जज्ञे प्रसिद्धवह्निरू-पेण द्वितीयं जन्म प्राप्तवान्। अप्सु समुद्रे तृतीयं जज्ञे वड-वानलरूपेण तृतीयवारमुत्पन्नः। अजस्रं त्रिष्वपि जन्मसु न्मणा नृषु मनो यस्य यजमानेष्वनुग्रहबुद्धियुक्तः एवम्भीदृश-मग्निमिन्धानः पुरोडाशादिना दीपयन् स्वाधीः स्वायत्तचित्तो यजमानो जरते जीर्यते जरापर्यन्तं परिचरतीत्यर्थः॥ १८॥

विद्मा ते अग्ने त्रेधा त्रयाणि विद्मा ते धाम विभृता पुरुत्रा। विद्मा ते नाम परमं गुहा यद्विद्मा तमुत्सं यत आजगन्थ॥ १९॥

हे अग्ने! यानि पूर्वस्मिन् मन्त्रे दिवस्परीत्यादिना त्रेधा स्वरूपाण्युक्तानि आदित्याग्निवडवानलरूपाणि तानि त्रयाणि त्रिसंख्याकानि ते तव सम्बन्धीनि रूपाणि वयं विद्म जानीमः द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] संहितायां दीर्घः विदो लटो वेति [पा० ३, ४, ८३] मसो मादेशः। यद्वा त्रेधा विभक्तानि त्रयाणि त्रीणि ते तव रूपाणि अग्निवायु-सूर्याख्यानि वयं विद्म। किञ्च ते तव सम्बन्धीनि पुरुत्रा बहुषु प्रदेशेषु गार्हपत्याहवनीयान्वाहार्यपचनाग्नीध्रीय-रूपेषु विभृता विहृतानि धाम धामानि स्थानानि अपि वयं विद्म विभृतेति विभक्तेराकारः धामेत्यत्र विभक्तिलोपः। किञ्च ते तव परममुत्कृष्टं गुहा सप्तमीलोपः गुहायां यद्य-

वस्थितं गोप्यं यविष्ठ इत्यादि मन्त्रप्रसिद्धं नाम यदस्ति तदपि विद्म। किञ्च यत उत्थात् अमू पात् स्थानात्त्वमागमस्य वैद्युतरूपेणागतोऽसि तमुत्थमुत्स्यन्दन जलरूपं स्थानं वयं विद्म। गमेर्लिट् ॥ १८ ॥

समुद्रे त्वा नृमणा अप्स्वन्तर्नृचक्षा ईधे दिवो अग्न ऊधन्। तृतीये त्वा रजसि तस्थिवाᳬंसमपामुपस्थे महिषा अवर्धन् ॥ २० ॥

हे अग्ने नृषु मनो यस्यासौ नृमणाः प्रजापतिः समुद्रे वडवानलरूपेण तस्थिवांसं वर्त्तमानं त्वा त्वामीधे दीपयाञ्चकार इन्धिभवतिभ्यां चेति [पा० १, २, ६] किच्त्वान्नलोपः। नृचक्षाः नृषु पठत्सु पुरुषेषु चष्टे मन्त्रान् विस्पष्टं वक्तीति नृचक्षाः प्रजापतिः अप्सु वृष्टिरूपासु अन्तर्मध्ये विद्युद्रूपेण स्थितं त्वामीधे दीपितवान्। तथा दिवः द्युलोकस्य ऊधन् ऊधःस्थानीये तृतीये समुद्रस्थानापेक्षया तृतीयस्थाने रजसि रञ्जनात्मके तेजोमण्डले आदित्यात्मना तस्थिवांसं त्वा नृचक्षा एव ईधे। किञ्च महिषाः महान्तः प्राणा अपामुपस्थे उत्सङ्गे नाड्यानामपां मध्ये स्थितं त्वामवर्धन् छन्दस्युभयथेति [पा० ३, ४, ११०] अप आर्धधातुकत्वान्निलोपः। प्राणा वै महिषा इति [६, ७, ४, ५] श्रुतिः ॥ २० ॥

अक्रन्ददग्निः स्तनयन्निव द्यौः क्षामा रेरिहद्वीरुधः समञ्जन्। सद्यो जज्ञानो वि हीमिद्धो अख्यदा रोदसी भानुना भात्यन्तः ॥ २१ ॥

व्याख्याता [६ क०] ॥ २१ ॥

श्रीणामुदारो धरुणो रयीणां मनीषाणां प्रार्पणः सोमगोपाः । वसुः सूनुः सहसो अप्सु राजा विभात्यग्र उषसामिधानः ॥ २२ ॥

एवंविधोऽग्निर्विभाति विशेषेण भासते । कीदृशः श्रीणां गवाश्वादिसंपदामुदारः अत्यर्थं दाता उदारो दातृमहतोरिति कोशः [मेदिनी० रान्तव० ११८] रयीणां धनानां धरुणो धारयिता । मनीषाणां मनसा इषितानामभिलषितानां प्रार्पणः प्रकर्षेणार्पयिता । सोमगोपाः सोमं गोपायतीति यजमानकर्तृकसोमयागस्य रक्षिता । वसुः सर्वस्य निवासहेतुः वासयतीति वसुः यद्वा वसुः धनरूपः यथान्यानि शयनासनरथादिधनान्युपकुर्वन्ति तथायमपि तापपाकप्रकाशैर्जनानामुपकर्त्ता अतो वसुः । सहसः सूनुः बलस्य मन्थनवेगरूपस्य पुत्रः यतो मथ्यमानो जायतेऽत एवमुच्यते । अप्सु राजा जलेऽवस्थितो वडवात्मना राजा यद्वा अप्सु वृष्टिरूपासु राजा विद्युद्रूपेण दीप्यमानः । उषसामग्रे प्रातःकाले इधानः आदित्यात्मना दीप्यमानः उषःकालेऽग्निहोत्रहोमायाग्नयः प्रादुष्क्रियन्ते तदभिप्रायेणोच्यते प्रातर्दीप्यमान इति ॥ २२ ॥

विश्वस्य केतुर्भुवनस्य गर्भ आ रोदसी अपृणाज्जायमानः । वीडुं चिदद्रिमभिनत् परायञ्जना यदग्निमयजन्त पञ्च ॥ २३ ॥

सोऽग्निर्जायमानः उत्पद्यमानः सूर्यात्मना प्रकटीभवन् रोदसी द्यावापृथिव्यौ आ अपृणात् सर्वतस्तेजसा पूरयति । कीदृशः विश्वस्य केतुः प्राणिजातस्य विज्ञानभूतोऽग्न्यात्मना । भुवनस्य गर्भः भूतजातस्य गर्भवदन्तरवस्थितो वाय्वात्मना स

न्नि प्राप्यभावेन भूतानामन्तः सञ्चरति। किञ्च यः परायन् इन्द्ररूपेण परा परतो गच्छन् वीळु चित् विडुशब्दो दृढार्थः चिदप्यर्थः दृढमपि अद्रिमदारयितव्यं मेघमभिनत् भिनत्ति विदारयति। यत् विभक्तिलोपः यमग्निं पञ्च जना अयजन्त यजन्ते विप्राद्याश्चत्वारो निषादश्चेति पञ्च यद्वा चत्वारो मह-ऽर्त्विजो यजमानश्च ॥ २३ ॥

उ॒शिक् पा॑व॒को अ॑र॒तिः सु॑मे॒धा मर्त्ये॑ष्व॒-ग्निर॒मृतो॒ निधा॑यि। इय॑र्त्ति धू॒मम॑रु॒षं भरि॑-भ्रदुच्छु॒क्रेण॑ शो॒चिषा॒ द्यामिन॑क्षन् ॥ २४ ॥

योऽग्निर्मर्त्येषु मरणधर्मेषु मनुष्येषु निधायि निहितः देवैरिति शेषः बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेऽपीत्यडभावः [पा॰ ६, ४, ७५]। स अरुषमरोषं चक्षुराद्युपद्रवरहितमरोचनं वा धूममुदियर्त्ति उद्गमयति व्यवहिताश्चेति [पा॰ १ ४, ८२ उपसर्गक्रिययोर्व्यवधानम् इतो वा अयमूर्ध्वं एतः सिञ्चति धूमः सा सुवा वृष्टिर्भवतीति श्रुतेः। कीदृशोऽग्निः उशिक् उश्यते काम्यते लोकैरित्युशिक् कान्तः वशेरौणादिक इक् प्रत्ययः। पावकः पावयिता पुनातीति। अरतिः अलमतिः पर्याप्तमतिः यद्वा दुष्टेष्वरतिः प्रीतिरहितः। सुमेधाः शोभना सेवकाभिप्रायधारणसमर्था मेधा बुद्धिर्यस्य शोभनो मेधो यज्ञो यस्येति वा। अमृतोऽमरणधर्मा। भरिभ्रत् बिभ्रत् जगद्धा-रयन् दाधर्त्तीत्यादिना [पा॰ ७, ४, ६५] निपातः। शुक्रेण शोचिषा निर्मलेन तेजसा प्रभारूपेण द्यामाकाशमिनक्षन् व्याप्नुवन् नक्षत्रग्रहतारासम्बन्धितेजसा द्युलोकं व्याप्नुवन्नि-त्यर्थः इतः प्रदानाद्धि देवा उपजीवन्तीति श्रुतेः ॥ २४ ॥

दृ॒शा॒नो रु॒क्म उ॒र्व्या व्य॑द्यौद्दु॒र्मर्ष॒मायुः

श्रिये रुचानः। अग्निरमृतो अभवद्वयो- र्यदेनं द्यौरजनयत् सुरेताः॥ २५॥

व्याख्याता [१ क०]। २५॥

यस्ते अद्य कृणवद्भद्रशोचेऽपूपं देव घृतव- न्तमग्ने। प्र तं नय प्रतरं वस्यो अच्छाभि सुम्नं देवभक्तं यविष्ठ॥ २६॥

भद्रा कल्याणकारिणी शोचिर्दीप्तिर्यस्य तत्सम्बोधने हे भद्रशोचे। हे देव अग्ने। अद्य प्रतिपदि यः पुमान् ते तव अपूपं पुरोडाशं घृतवन्तं घृतयुक्तमुपस्तरणाभिघारणोपेतं कृणवत् कृणोति करोति कृण् करणे स्वादिः इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९७] तिप इकारलोपे लेटोऽडाटाविति [पा० ३, ४, ९४] अडागमे नोर्गुणे कृणवदिति रूपम् स आज्यस्योपस्तीर्य हिरण्यपोऽवदायाथोपरिष्टादाज्यस्याभिघारयतीत्येतच्छ्रुत्यभिप्रायम् [१, ७, २, १०]। हे यविष्ठ युवतम यद्वा मिश्रयितृतम। तं यजमानं प्रतरमतिशयेन प्रकृष्टं प्रतरम् अमु च छन्दसीति [पा० ५, ४, १२] अव्ययात् परात् घादमुप्रत्ययः प्रकृष्टतरम् वस्यः स्थानमुत्तमलोकं प्रनय प्रापय। अच्छाभिमुख्येन, सुम्नं सुखं चाभिनय सर्वतः प्रापय। कीदृशं सुम्नम् देवभक्तं देवैः भक्तं सेवितं देवयोग्य सुखं प्रापयेत्यर्थः। वसति यत्र तद्वस्तृ तृन्प्रत्ययः अतिशयेन वस्तृ वसीयः तुश्छन्दसीति [पा० ५, ३, ५९] ईयसुन् तुरिष्ठेमेयःस्विति [पा० ६, ४, १५४] तृचो लोपः छान्दसे ईलोपे वस्य इति सिध्यति स लोकमागच्छत्यशोकमहिमं तस्मिन् वसति शाश्वतीः समा इति [बृहदारण्य० ब्रा० ४, १५] श्रुतेः।

प्रकृत्यान्तःपादमव्यपर इति [पा० ६, १, ११५] मन्तो अच्छेत्यत्र सन्ध्यभावः ॥ २६ ॥

आ तं भज सौश्रवसेष्वग्न उक्थ उक्थ आभज शस्यमाने। प्रियः सूर्ये प्रियो अग्ना भवात्युज्जातेन भिनददुज्जनित्वैः ॥ २७ ॥

शोभन श्रव कीर्तिः सुश्रव. सुश्रवसः सम्बन्धीनि कीर्त्तिहेतुभूतानि कर्माणि सौश्रवसानि तेषु यज्ञकर्मसु हे अग्ने। त्व तं यजमानमाभज सेवस्व निरन्तर कर्मानुष्ठायिनं कुर्वित्यर्थः। उक्थे उक्थे निष्केवल्यप्रगाथादिरूपे च शस्यमाने तत्तच्छस्त्रे सति तमाभज सर्वतः सेवस्व कर्मणि शस्त्रे च प्रेरयेत्यर्थः। एवं त्वया सेवितोऽय यजमानः सूर्ये सूर्यस्य प्रियो भवाति भवतु लिङर्थे लेट् लेटोऽडाटौ [पा० ३, ४, ८४]। अग्ना अग्नेश्च प्रियोऽस्तु ङसो डादेशः। तथा जातेनोत्पन्नेन पुत्रेण उद्भिनत् उद्भेदसुदय इविमाप्नोतु इलोपेऽडागमे चोद्भिनददितिरूपम। तथा जनित्वै जनिष्यमाणैश्च पौत्रादिभिरुद्भिनदत जनिष्यन्ते ते जनित्वा तैः भविष्यदर्थे औणादिक इत्वप्रत्यय ॥ २७ ॥

त्वामग्ने यजमाना अनु द्यून्विश्वा वसु दधिरे वार्याणि। त्वया सह द्रविणमिच्छमाना व्रजं गोमन्तमुशिजो विवव्रुः ॥ २८ ॥

हे अग्ने! यजमानास्त्वामनु वर्तमानाः त्वा सेवमाना सन्तः द्यून् द्यु शब्दो दिनवाची कालाध्वनोरिति [पा० २, ३, ५] द्वितीया दिनेषु सर्वदा वार्याणि वरणीयानि प्रार्थ्यानि

विश्वा विश्वानि सर्वाणि वसु वसूनि धनानि गोभूहिरण्या-
दीनि दधिरे धारयन्ति यथेष्टं धनं प्राप्नुवन्तीत्यर्थः। वसु
अत्र सुब्लोपः। किञ्च त्वया सह स्थिताः त्वां भजन्तस्ते यज-
माना द्रविणं यज्ञफलमिच्छमाना इच्छन्तः उशिजः मेधाविनो
ज्ञानकर्मसमुच्चयकारिणः सन्तो गोमन्तं गावो रश्मयोऽत्र
सन्तीति गोमान् तं रविमण्डलमध्यगं व्रजं व्रजत्यनेन सुकृ-
तिन इति व्रजस्तं देवयानमार्गं विवव्रुः विभिदुः रविमण्डले
मार्गं कृतवन्त इत्यर्थः तदुक्तम् ते य एव मेतद्विदुरित्युपक्रम्य
देवलोकादादित्यमिति ॥ २८ ॥

अस्ताव्यग्निर्नराᳪ सुशेवो वैश्वानर ऋषि-
भिः सोमगोपाः। अद्वेषे द्यावापृथिवी हुवेम
देवा धत्त रयिमस्मे सुवीरम् ॥ २९ ॥

ऋषिभिः यजमानर्त्विग्भिः अग्निरस्तावि स्तुतः कर्मणि-
चिण्। कीदृशोऽग्निः नरां नराणां सुशेवः शोभनं सुखयिता
नुडागमाभावे गुणे च नरामिति रूपम् शोभनं शेवः सुखं
यस्मात्। वैश्वानरः विश्वेभ्यः सर्वेभ्यो नरेभ्यो हितः जठराग्नि-
रूपेण। सोमं गोपायतीति सोमगोपाः सोमस्य रक्षिता।
अद्वेषे पादौ लिङ्गोक्तदेवौ। यतोऽग्निः स्तुतः अतोऽद्वेषे द्वेषर-
हिते द्यावापृथिवी रोदसी वयं हुवेम आह्वयामः तदाश्रित-
कर्मार्थं। हे देवा अग्न्यादयः! अस्मे अस्मासु सुवीरं शोभन-
पुत्रयुतं रयिं धनं यूयं धत्त स्थापयत॥ २९॥

सुमिधाग्निं दुवस्यत घृतैर्बोधयतातिथिम्।
आस्मिन् हव्या जुहोतन ॥ ३० ॥

अथ वनीवाहनम्॥ का० [१६, ६, १५] प्रागतः काष्ठो-

त्वस्योत्तरतः समिदाधानं समिधाग्निमिति। उत्थाग्नेरुत्तरदिशि प्रागोषं शकटं संस्थाप्य यजमान उत्थेऽग्नो वनीवाहने समिधमाधत्त इति सूत्रार्थः॥ विरूपाचदृष्टाग्नेयी गायत्री व्याख्याताप्युच्यते [३अध्या० १क०]। हे ऋत्विग्यजमानाः! समिधा कृत्वाग्निं दुवस्यत परिचरत अतिथिमिनमग्निं बोधयत। अस्मिन्नग्नौ हव्या हवींषि आजुहोतन साकल्येन जुहुत॥ ३०॥

उदु॑ त्वा॒ विश्वे॑ दे॒वा अग्ने॒ भर॑न्तु॒ चित्ति॑भिः। स नो॑ भव शि॒वस्त्वꣳ सु॒प्रती॑को वि॒भाव॑सुः॥ ३१॥

का० [१६, ६, १६] सासन्दीकमुद्यम्योदु त्वेति दक्षिणतोऽनसि करोति। समिदाधानानन्तरमुदु त्वेति मन्त्रेणासन्दीसहितमुख्याग्निमूर्ध्वं कृत्वा दक्षिणे स्थितो यजमान. शकटे तं स्थापयतीति सूत्रार्थः॥ तापसदृष्टाग्नेय्यनुष्टुप्। हे अग्ने! विश्वे सर्वे देवाः प्राणरूपाः चित्तिभिः उद्यमनप्रवीणाभिर्बुद्धिभिः त्वा त्वामुद्भरन्तु ऊर्ध्वं धारयन्तु उत्तः अप् उ पादपूरणः हे अग्ने! स उद्धार्यमाणस्त्वं नोऽस्माकं शिवः कल्याणकृद्भव। किम्भूतः सुप्रतीकः शोभनं प्रतीकं मुखं यस्य। विभा दीप्तिरेव वसु धनं यस्य सः॥ ३१॥

प्रेद॑ग्ने॒ ज्योति॑ष्मान् याहि शि॒वेभि॑र॒र्चिभि॒ष्ट्वम्। बृ॒हद्भि॑र्भा॒नुभि॒र्भास॒न्मा हिꣳसी॑स्त॒न्वा॒ प्र॒जाः॥ ३२॥

का० [१६, ६, १८] अनड्वाही युक्त्वा प्रेदग्न इति प्राङ् यात्वा यथार्थम्। शकटे तूष्णीं हयौ संयोज्य प्रेदिति मन्त्रेण

प्राचीं गत्वा यथार्थं प्रयोजनवन्तं देशं गच्छेदित्यर्थः॥ अग्निदेवत्यानुष्टुप्। हे अग्ने! शिवेभिरर्चिभिः शान्ताभिर्ज्वालाभिर्ज्योतिष्मान् प्रकाशयुक्तस्त्वं प्रयाहि गच्छ। इत्यादपूरणः। किञ्च बृहद्भिर्भानुभिः प्रौढैः रश्मिभिः भासन् भासयन् जगदवभासयन् तन्वा स्वकीयेन दारुकेन शरीरेण प्रजाः पुत्रादिका मा हिंसीः मा नाशय॥ ३२॥

अक्र॑न्ददग्नि स्त॒नय॑न्निव॒ द्यौः क्षामा॒ रेरि॑हद्वी॒रुधः॑ सम॒ञ्जन्। स॒द्यो ज॑ज्ञा॒नो वि ही॑मि॒द्धो अख्य॒दा रोद॑सी भा॒नुना॑ भात्य॒न्तः॥३३॥

का० [१६, ६, २०] अग्ने स्वर्जत्यक्रन्ददग्निरिति जपति। अग्नौ शब्दं कुर्वति जपेत्॥ व्याख्याता [६ का०]॥ ३३॥

प्र-प्राय॑म॒ग्निर्भ॑र॒तस्य॑ शृण्वे॒ वि यत् सूर्यो॒ न रोच॑ते बृ॒हद्भाः। अ॒भि यः पू॒रुं पृत॑नासु त॒स्थौ दी॒दाय॒ दैव्यो॒ अति॑थिः शि॒वो नः॥३४॥

का० [१६, ६, २१] वासेऽवह्नरत्युद्वतावोचित उत्तरतः समिदाधानं प्रप्रेति। वासे स्थिते क्रियमाणे उत्तरदिशि उद्धतावोक्षिते प्रदेशेऽग्निमवहरत्युत्तारयति ततोऽग्नौ समिदाधानम्॥ वसिष्ठदृष्टाग्नेयी त्रिष्टुप्। प्रसमुपोदः पादपूरण इति [पा० ८, १, ६] प्रोपसर्गस्य द्वित्वम् अयमग्निः बिभर्ति हवींषि भरतस्तस्य भरतस्य यजमानस्य शृण्वे शृणुते आह्वानमिति शेषः यजमानकृतमाह्वानं शृणोतीत्यर्थः पुरुषव्यत्ययः। यत् योऽग्निः सूर्यो न सूर्य इव भाः भासत इति भाः सूर्यवद्भासमानः सन् बृहद्यथा तथा रोचते अत्यन्तं दीप्यते। योऽग्निः पृतनासु संग्रामेषु पूरुं राक्षसमभितस्थौ

सम्मुखं तिष्ठति । दैव्यो देवसम्बन्धी अतिथिः नोऽस्माकं शिवः मङ्गलरूपः सोऽग्निर्दीदाय दीप्यते दीङ् क्षये धातूनामनेकार्थत्वादत्र दीप्त्यर्थः लिटि रूपम् तुजादीनां दीर्घोऽभ्यासस्येति [पा० ६, १, ७] अभ्यासदीर्घः छन्दसि लुङ्लङ्लिट इति [पा० ३, ४, ६] वर्तमाने लिट् ॥ ३४ ॥

आपो॑ देवीः प्रति॑गृभ्णीत॒ भस्मै॒तत् स्यो॒ने कृ॑णुध्वꣳ सुर॒भा उ॑ लो॒के । तस्मै॑ नमन्तां॒ जन॑यः सु॒पत्नी॑र्मा॒तेव॑ पु॒त्रं बि॑भृता॒प्स्वे॑नत् ॥३५॥

का० [१६, ६, २६] पलाशपुटेनापो देवीरित्यनया । वनीवाहनानन्तरं तडागादिजलस्थानं गत्वा वटादिपत्रपुटेन साय प्रातरुखायाः सकाशादुद्धृतं यद्भस्मास्ति तदेकया ऋचा जले क्षिपेदिति सूत्रार्थः । अब्देवत्या त्रिष्टुप् । हे आपो देवी: देव्यः दीप्यमानाः ! भस्म यूयं प्रतिगृभ्णीत स्वागतादिभिः प्रतिगृह्णीत । किञ्च स्योने सुखावहे सुरभौ पुष्पधूपादिभिः शोभनगन्धयुते लोके स्थाने एतद्भस्म कृणुध्वं कुरुध्वं कृञ् कृतौ स्वादि उ पादपूरणः । किञ्च शोभनः पतिर्वरुणो यासां ताः सुपत्न्यः आपो वरुणस्य पत्न्य आसन्निति श्रुत्यन्तरात् । जनयन्त्यग्निमुत्पादयन्ति इत्योत्पत्त्यादिहारेति जनयः सुपत्नीर्जनयो भवत्यस्तस्मै भस्मरूपायाग्नये नमन्तां प्रह्वीभवन्तु । किञ्च हे आपः । एनत् भस्म अप्सु स्वात्मनि यूय बिभृत धारयत माता पुत्रमिव यथा माता पुत्रं स्वात्मनि धारयति तद्वत् पालयत ॥ ३५ ॥

अप्स्व॑ग्ने॒ सधि॒ष्टव॒ सौष॑धी॒रनु॑ रुध्यसे । गर्भे॒ सन् जा॑यसे॒ पुनः॑ ॥ ३६ ॥

का० [१६, ६, २७] ततो द्वाभ्याम्। ततोऽनन्तरं पठिताभ्यां द्वाभ्यामप्स्वग्ने गर्भो अस्योषधीनामिताभ्यामृग्भ्यां पत्रपुटेन द्वितीयवारमुख्याग्निभस्माप्सु प्रास्यति। विरूपदृष्टाग्नेयी गायत्री। पूर्वमन्त्रेण भस्मातियित्वेन संस्तुत्य द्वाभ्यामग्नेः सर्वव्यापकत्वं वदन् भस्माप्यवहरणमपह्नुते। हे अग्ने! अप्सु जलेषु तव सधिः स्थानं स त्वमोषधीः यवाद्या अनु रुध्यसे ओषधिपरिणाममनु विपरिणमसे सोऽचि लोपे चेत्पादपूरणमिति [पा० ६, १, १३४] स इत्यस्य विसर्गलोपे सन्धिः यद्वा ओषधीः लोकरोऽपि जठराग्निरूपेण। किञ्च गर्भे अरण्योर्मध्ये स्थितः सन् पुनः पुनर्जायसे ॥ ३६ ॥

गर्भो॑ऽअ॒स्योष॑धीनां॒ गर्भो॒ वन॒स्पती॑नाम्। गर्भो॒ विश्व॑स्य भू॒तस्याग्ने॒ गर्भो॑ऽअ॒पाम॑सि ॥३७॥

तिस्रोऽनुष्टुभोऽग्निदेवत्याः। हे अग्ने! त्वमोषधीनां गर्भोऽसि भेषजरूपैरोषधिविशेषैस्त्वद्यमानत्वात्। हे अग्ने! त्वं वनस्पतीनां तरूणां गर्भोऽसि अरणिभ्यो जायमानत्वात् विश्वस्य भूतस्य सर्वस्य प्राणिजातस्य गर्भोऽसि जठराग्निरूपेण विद्यमानत्वात् अपां गर्भोऽसि वाडववैद्युतादिरूपत्वात् ॥३७॥

प्र॒सद्य॒ भस्म॑ना॒ योनि॑म॒पश्च॑ पृथि॒वीम॑ग्ने। स॒ꣳसृज्य॑ मा॒तृभि॒ष्ट्वं ज्योति॑ष्मा॒न् पुन॒राऽस॑दः ॥ ३८ ॥

का० [१६, ६, २८] अनामिकया परस्तादादत्ते प्रसद्येति।- अप्सु क्षिप्तात् भस्मनः सकाशादनामिकया भस्म गृह्णाति प्रसद्येति चतसृभिः। हे अग्ने! त्वं भस्मना कृत्वा योनिं कारणभूतां पृथिवीं योनिभूता अपश्च प्रसद्य प्रा

मातृभिरद्भिः संसृज्यैकीभूय ज्योतिष्मान् तेजस्वी सम्पन्नः सन् पुनरासदं स्वस्थानमुखामासीद ॥ ३८ ॥

पुन॑रा॒सद्य॒ सद॑नम॒पश्च॑ पृथि॒वीम॑ग्ने । शेषे॑ मा॒तुर्य॒थोपस्थे॒ऽन्तर॑स्या॒ᳪ शि॒वत॑मः ॥ ३९ ॥

हे अग्ने ! अपश्च पृथिवीं च सदनमासद्य जलभूमिरूपं स्थानं प्राप्य पुनरपि अस्यामुखायामन्तर्मध्ये त्वं शेषे स्वपिषि मातुरुपस्थे उत्सङ्गे यथा शिशुः शेते । किम्भूतस्त्वं शिवतमः कल्याणतमः ॥ ३९ ॥

पुन॑रू॒र्जा निव॑र्त्तस्व॒ पुन॑रग्न इ॒षायु॑षा । पुन॑र्नः पा॒ह्यᳪह॑सः ॥ ४० ॥

स॒ह र॒य्या निव॑र्त्तस्वाग्ने॒ पिन्व॑स्व॒ धार॑या । वि॒श्वप्स्न्या॑ वि॒श्वत॒स्परि॑ ॥ ४१ ॥

द्वे व्याख्याते [८क॰] ॥ ४० ॥ [१० क॰] ॥ ४१ ॥

बोधा॑ मे अ॒स्य वच॑सो यविष्ठ॒ मᳪहि॑ष्ठस्य॒ प्रभृ॑तस्य स्वधावः । पीय॑ति त्वो॒ अनु॑ त्वो गृणाति व॒न्दारु॑ष्टे त॒न्वं॑ वन्दे अग्ने ॥ ४२ ॥

का॰ [१६, ६, २०] मार्ग्योखायामुपतिष्ठते बोधा म इति । तडागादामत्यानामिकया गृह्णीतं भक्ष तृणोमुखाया प्राप्य बोधा म इति दूयचेनोख्याग्निमुपतिष्ठते ॥ दीर्घतमोदृष्टाग्नेयो त्रिष्टुप् । स्वधान्नमस्यास्तीति स्वधावान् तत्सम्बोधने स्वधावः मतुवसो रुः सम्बुद्धौ छन्दसीति [पा॰ ८, ३, १] रुत्वम् । हे अन्नवन् ! हे यविष्ठ ! युवतम अग्ने ! मे मम वचसो बोध बुध्यस्व अभिप्रायमिति शेषः । वद्य कर्मणि षष्ठी मद्वचनं जानी-

होत्यर्थः । किम्भूतस्य भूयिष्ठस्य वचसः मंहिष्ठस्य भूयिष्ठस्य अतिशयेन बहु मंहिष्ठं तस्य । तथा प्रभृतस्य प्रहृतस्य श्रोत्रपथं प्रापितस्य आदरोक्तस्येत्यर्थः । किञ्च त्वशब्द एकशब्दार्थः सर्वादिः पीयतिराक्रोशतिकर्मा हे अग्ने ! त्वः एकः पुरुषः पीयति आक्रोशति निन्दति त्वः एकः त्वामनुगृणाति त्वां स्तौति कश्चित् स्तौति कश्चिन्निन्दतीति लोकस्वभावः । एवं सति हे अग्ने ! अहं तु ते तव तन्वं तनूं शरीरं वन्दे स्तौमि नमामि च वदि अभिवादनस्तुत्योः । कीदृशोऽहम् वन्दारुः वन्दनशीलः शृवन्द्योरारुरिति [पा० ३, २, १७३] आरु-प्रत्ययः शीलार्थः ॥ ४२ ॥

स बो॑धि सू॒रिर्म॒घवा॒ वसु॑पते॒ वसु॑दावन् ।
यु॒यो॒ध्य१॒स्मद्द्वेषा॑ᳪंसि ॥ वि॒श्वक॑र्मणे॒ स्वाहा॑ ॥४३॥

सोमाहुतिदृष्टाग्नेयी यजुरन्ता गायत्री । विश्वकर्मणे स्वाहेति यजुः । हे वसुपते ! धनपते ! हे वसुदावन् ! वसु ददातीति वसुदावा आतो मनिन्निति [पा० ,३, २, ७४] क्वनिप् तत्सम्बुद्धौ हे वसुदावन् ! धनस्य दातः ! स त्वं बोधि अस्मदभिप्रायं बुध्यस्व बुध्यतेः शपि लुप्ते हुझल्भ्यो हेर्धिरिति [पा० ६, ४, १०१] धिः गुणाल्लोपौ छान्दसौ । कीदृशस्त्वं सूरिः विद्वान् मघवा धनवान् मघं धनमस्यास्तीति । सन्तुष्टः सन् द्वेषांसि दौर्भाग्यानि अस्मद्युयोधि अस्मत्तः पृथक्कुरु । का० [१६, ७, १] प्रायश्चित्तिए समिधोऽपवृक्याज्य विश्वकर्मण इति जुहोति । स्रुवस्थानीयया समिधा घृतमादायोख्येऽग्नौ जुहोति तत्कर्मणः प्रायश्चित्तिरिति संज्ञेति सूत्रार्थः । यजुः । जगत्सृष्टिस्थित्यादिकर्मकर्त्रे तुभ्यं स्वाहा सुहुत-मस्तु ॥ ४३ ॥

पुनस्त्वादित्या रुद्रा वसवः समिन्धतां पुनर्ब्रह्माणो वसुनीथ यज्ञैः। घृतेन त्वं तन्वं वर्धयस्व सत्याः सन्तु यजमानस्य कामाः ॥ ४४ ॥

का० [१६, ७, २] उत्थायादधाति समिधं पुनस्त्वेति। एवकारोमानन्तरमुत्थाय तामेव समिधमुख्येऽग्नावादधाति ॥ आग्नेयी त्रिष्टुप् आद्यपादश्चतुरक्षरस्तृतीयो दशकस्तेन द्व्यधिका। हे अग्ने! आदित्याः रुद्राः वसवश्च त्वा त्वां पुनः समिन्धतामुपशान्तं दीपयन्तु। हे वसुनीथ। वसु धनं तन्निमित्ता नीथा स्तुतिर्यस्य यद्वा वसूनि नयतीति वसुनीथः तस्य सम्बुद्धौ हे धननेतः। ब्रह्माणः ब्राह्मणा ऋत्विग्यजमाना यज्ञैः क्रत्वा त्वां पुनः समिन्धतां त्वं च तन्वं स्वशरीरं घृतेनाज्यहुतेन वर्धयस्व त्वयि वृद्धे सति यजमानस्य कामाः सत्याः सन्तु ॥४४॥

अपेत वीत वि च सर्पतातो येऽत्र स्थ पुराणा ये च नूतनाः। अदाद्यमोऽवसानं पृथिव्या अक्रन्निमं पितरो लोकमस्मै ॥ ४५ ॥

अथ गार्हपत्यचयनमुच्यते। का० [१७, १, ३] पलाशशाखया गार्हपत्यं व्युदूहत्यपेत वीतेति पुच्छः प्रतिदिशं पुरस्तात् प्रथमम्। अत्र भाविन्याहृत्या शालाद्वार्यो गार्हपत्यशब्देनोच्यते तदर्थं चितिर्यितेः स्थानमपि गार्हपत्य एव। पलाशशाखया गार्हपत्यचितेः स्थानं व्युदूहति ऊर्ध्वरिव प्रेरणे तत्र पतितं तृणादिकं स्थानाद्बहिः क्षिपतीत्यर्थः अपेत वीति ऋचः पुच्छः पादैः प्रतिदिशमादौ प्राच्यामपेत वीति येऽत्र

खेति दक्षिणे अदादिति पश्चादक्रन्नित्युत्तरे इति सूत्रार्थः। लिङ्गोक्तबहुदेवत्या त्रिष्टुप् अर्द्धर्चेन तत्स्थानसर्पिण उच्यन्ते पादेन यमः पादेन पितरः। यमस्य सर्वभूम्यधिपतित्वात्तद्भृत्याः सर्वत्र चरन्ति तान् प्रत्युच्यते। हे यमभृत्याः! ये पुराणाः चिरन्तना ये च नूतनाः इदानीन्तना यूयमत्र स्थाने स्थ भवथ ते सर्वे यूयमतः स्थानादपेत अपगच्छत वीत विगच्छत अतिदूरं गच्छत विसर्पत च अतः स्थानादपेत्य महान्तं विहाय विविधं गच्छत। कस्मादयमपसर्पामित्यत आह यमस्यति स्थापयत्यस्मिन्निति अवसानं पृथिव्या अवसानं स्थानमिदं यमो देवोऽस्मै यजमानायादात् दत्तवान्। पितरश्चेमं लोकं स्थानमस्मै यजमानायाक्रन् कृतवन्तः करोतेः मधि लुङ्ते च्छिरूपम् यमेन पितृभिश्च एतस्यायनस्थानस्य यजमानाय दत्तत्वाद् यूयमपसर्पतेत्यर्थः ॥ ४५ ॥

सं॒ज्ञान॑मसि। का॒म॒धर॑णम्। मयि॑ ते का॒म॒धर॑णं भूयात्। अ॒ग्नेर्भस्मा॑स्य॒ग्नेः पु॑रीष॑मसि। चित॑ स्थ परि॒चित॑ ऊर्ध्व॒चितः श्रयध्वम् ॥ ४६ ॥

का० [१७, १, ४] उदीचोऽऽ शाखासुदस्योपात्रिवपति संज्ञानमिति। यथा व्युदूहनं कृतं तां शाखामुदक् क्षिप्त्वा गार्हपत्यचितिस्थाने चारसंदी निदधाति ॥ ऊषदेवत्यं यजुः हे ऊषस्वरूप! त्वं संज्ञानमसि पशूनां सम्यक् ज्ञानसाधनमसि पशवो हि ऊषदेशं प्राप्य लिहन्ति। तथा कामधरणम् कामान्मनोरथान् धरति सम्पादयतीति कामधरणं वस्त्रद्वारा कामसम्पादकत्वात्। अतस्ते तव कामधरणं कामसम्पादनसामर्थ्यं मयि भूयात् अस्तु। यद्वा श्रुत्यनुसारेण

व्याख्यानं ते तव कामधरणं पशवः मयि भूयात् भूयासुः यतस्त्वं कामधरणं पशुरूप सन्नानं सम्यक् ज्ञापकमसि उल्व-मम्भवात् पशवो वा ऊपाः पशवः कामधरणं मयि ते पशवो भूयासुरिति [७, १, १, ८] श्रुतेः उल्वाभिप्रायमेकवचनमुल्व-स्योपोत्पन्नत्वात्॥ का० [१७, १, ६] सिकताश्चाग्नेर्भस्मे-त्यूपवत्। ऊपवत्सिकता निवपति॥ सिकतादेवत्यं यजुः। हे सिकतास्वरूप! त्वमग्नेर्भस्म भासकमसि सिकताख्योऽग्नि-रत्युग्रो भवति। अग्नेश्च पुरीषं पूरणमसि पूरयतीति पुरीषं पिपर्तेरीषक्प्रत्यये औणादिके उदोष्ठ्यपूर्वस्येति [पा० ७, १, १०२] उदादेशः। भस्माभिप्रायमेकवचनम्। न वा अग्निः स्वं भस्मातिदहति। अग्नेरेतद्वैश्वानरस्य रेतो यत्सिकता इति च [७, १, १, ९—१०] श्रुतिः॥ का० [१७, १, ७] परिश्रिद्भिः परिश्रयति पूर्ववदेकविंशत्या चितः स्थेति। एकविंशतिपरिश्रिद्भिर्गार्हपत्यस्थानं वेष्टयति पूर्ववदिति प्रद-क्षिणमूर्ध्वास्ताः खननीया इति॥ परिश्रिद्देवत्यं यजुः हे परिश्रितः शर्करा! यूयं चितः स्थ चीयन्ते भूमौ प्रक्षिप्यन्ते इति चितः भूमौ क्षिप्ता भवथ परिचितः स्थ परितः सर्वतः स्थापिता भवथ ऊर्ध्वं चीयन्त इति ऊर्ध्वचितः ऊर्ध्वं स्थापिताः सत्यो यूयं श्रयध्वमिदं गार्हपत्यायतनं सेवध्वम्॥ ४६॥

अ॒यꣳ सो अ॒ग्निर्यस्मि॒न्त्सोम॒मिन्द्रः॑ सु॒तं द॒धे ज॒ठरे॑ वावशा॒नः। स॒ह॒स्रिय॒ꣳ वाज॒मत्यं॒ न सप्ति॑ꣳ ससवान् सन् स्तू॑यसे जातवेदः॥ ४७॥

का० [१७, १, ८] मध्येऽर्धेष्टकीयतस्रो दक्षिणोत्तराः प्राची-रुपदधाति दक्षिणत उदङ् अयꣳ सो अग्निरिति प्रत्यृचम्। ततोऽध्वर्युर्मण्डलाद्दक्षिणे उदङ्मुख उपविश्य मध्ये यतस्रोऽर्ध-

बृहतीसंज्ञा इष्टकाः प्राचीः प्राक्संस्था दक्षिणोत्तरपङ्क्त्यो-त्तरमारभ्योपदधाति अभ्यात्मं चयनमित्युक्तेः। प्राक्चतुष्के-चैकैकाम्। हस्तदीर्घास्तदर्धायामाः पद्या लोकद्वयव्यापिन्य इष्टका अर्धबृहत्य उच्यन्त इति सूत्रार्थः॥ पञ्च ऋचो विश्वा-मित्रदृष्टा आग्नेय्यस्त्रिष्टुभश्चतुर्थ्यनुष्टुप्। इष्टकोपधानं कुर्वन्न-भिनयेन दर्शयति अयं गार्हपत्यः सः अग्निरिष्टकाभिश्चीयत इति शेषः। यस्मिन्नग्नौ चिते सति इन्द्रः सुतमभिषुतं सोमं जठरे स्वोदरे दधे धारयति वर्तमाने लिट्। किम्भूत इन्द्रः वावशानः वष्टीति वावशानः बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७६] शपः श्लौ सति द्वित्वेऽभ्यासदीर्घे शानचि रूपम् कामय-मानः। कीदृशं सोमं सहस्रियं सहस्रार्हम्। वाजमत्रं बहूनां तृप्तिकरमित्यर्थः। अत्यं न नकारः सम्प्रत्यर्थः अश्वपादेव मदकरम्। ससिं सरणं तृप्तिकरम्। अग्नौ चिते न केवल-मिन्द्र एव सोमं जठरे धत्ते किन्तु हे जातवेदः! जातं वेदो धनं यस्मात् हे अग्ने! त्वमपि ससवान् हवींषि सम्भजमानः सन् ऋत्विग्यजमानैः स्तूयसे षण सम्भक्तौ क्वसुप्रत्ययः। उत्तरा-र्धस्यायं वार्थः हे जातवेदः! ससिं सरणं गमनकुशलमत्यं न अश्वमिव सहस्रियं सहस्रसंख्याकेन धनेन सम्मितं वाजमन्नं ससवान् दत्तवान् सन् यजमानैस्त्वं स्तूयसे सहस्रेण सम्मितौ घ इति [पा० ४, ४, १३५] घप्रत्ययः षणु दाने क्वसुः सस-वान्॥ ४७॥

अग्ने यत्ते दिवि वर्चः पृथिव्यां यदोषधी-ष्वप्स्वा यजत्र। येनान्तरिक्षमुर्वाततन्थ त्वेषः स भानुरर्णवो नृचक्षाः॥ ४८॥

हे आयजत्र! मर्यादया यजनीय! हे अग्ने! ते तव यत्

दिवि द्युलोके वर्चो दीप्तिरर्करूपं वर्तते यच्च पृथिव्यामग्निरूपं यच्च ओषधीष्वन्तः स्थितं यच्चाप्सु जलेषु अन्तः स्थितं यच्च वर्चसा येन विस्तीर्णमन्तरिक्षं माततन्थ आतनोषि विस्तारयसि बभूथाततन्थेति [पा० ७, २, ६४] इडभावः । स भानुः दीप्तिः त्वेषः त्वेषयति प्रकाशयति सकलं विश्वमिति त्वेषः त्विष दीप्तौ पचादित्वादच् अर्णवः अर्णांसि उदकानि सन्ति यत्रेत्यर्थः अर्णसो वः सलोपश्च यद्वा अरणवान् गमनवान् प्रसरणशीलः । नृचक्षा नॄन्चष्टे इति नृणां शुभाशुभकर्मद्रष्टा । ईदृशो यस्ते भानुस्तमेवेष्टकारूपमुपदधामीति शेषः । अनेन विश्वानरोऽग्निः स्तुतः ॥ ४८ ॥

अग्ने॑ दि॒वो अर्ण॒मच्छा॑ जिगा॒स्यच्छा॑ दे॒वाँ २॥ ऊचिषे॒ धिष्ण्या॒ ये । या रो॑च॒ने प॒रस्ता॒त् सूर्य॑स्य॒ याश्चा॒वस्ता॑दुप॒तिष्ठ॑न्त॒ आपः॑ ॥ ४९ ॥

हे अग्ने ! दिवो द्युलोकस्य सम्बन्धि अर्णमुदकं त्वमच्छजिगासि आभिमुख्येन गच्छसि गा स्तुतिगत्योर्ह्लादि अभ्यासेत्वं छान्दसम् अच्छाभेराप्तुमिति शाकपूणिः [निरु० ५, ११] निपातस्य चेति [पा० ६, ३, १३६] अच्छेत्यस्य संहितायां दीर्घः आपो वा अस्य दिवोऽर्णस्ता एव धूमेनाच्छैतीति [७, १, १, २४] श्रुतिः । किञ्च ये देवा धिष्ण्या ऊचिषे ऊचिरे उच्यन्ते धियो बुद्धीरिन्द्रियाणि दृष्णन्ति प्रेरयन्ति धिष्ण्याः प्राणरूपा देवाः तान् देवाश्च त्वमच्छजिगासि अभिगच्छसि । ऊचिषे ब्रूञः कर्मणि लिट् पुरुषवचनयोर्व्यत्ययः । प्राणा वै देवा धिष्ण्यास्ते हि सर्वां धियं दृष्णन्तीति [७, १, १, २४] श्रुतेः । किञ्च

रोचने दीप्तिरूपे मण्डले वर्तमानस्य सूर्यस्य परस्तादुपरिष्टाद्या आप उप उपतिष्ठन्ते अवस्ताद्रवेरधस्ताच्च या आप उपतिष्ठन्ते ता अपश्च त्वमभिजिगासीत्यन्वयः त्वमेवैतैः रूपैः परिणमसीति भावः॥ ४९॥

पु॒री॒ष्या॒सो॑ अ॒ग्नयः॑ प्राव॒णेभिः॑ स॒जोष॑सः।
जु॒षन्तां॑ य॒ज्ञम॒द्रुहो॑ऽनमी॒वा इषो॑ म॒हीः॥५०॥

अनुष्टुप्। बहुवचनमिष्टकापेक्षम् अग्नयः एते इष्टकारूपा यज्ञमस्मदीयमिमं यागं जुषन्तां सेवन्ताम् अनमीवा नास्ति अमीवा व्याधिरन्नाभावाद्बुभुक्षारूपो याभिस्ता अनमीवा क्षुधातृष्णानिवर्तिकाः महीः महतीः बहुला इषः अन्नभक्ष्याग्नयो जुषन्ताम्। कीदृशा अग्नयः पुरीष्यासः पुरीषेभ्यः पशुभ्यो हिताः पुरीष्याः आज्जसेरसुक्। तथा प्रावणेभिः प्रवणैः प्रकर्षेण वनन्ति सम्भजन्ति विषयानिति प्रवणानि मनांसि तैः सजोषसः समानप्रीतयः मनसा प्रीतियुक्ता इत्यर्थः अन्येषामपि दृश्यत इति [पा० ६, ३, १३७] संहितायां प्रावणेति दीर्घः बहुलं छन्दसीत्यत्वम्। तथा अद्रुहः न द्रुह्यन्तीत्यद्रुहः अहिंसितारः परस्परं प्रीतियुताः॥ ५०॥

इडा॑मग्ने पुरु॒दꣳस॑ꣳ स॒निं गोः श॑श्वत्त॒मꣳ हव॑मानाय साध। स्यान्नः॑ सू॒नुस्तन॑यो वि॒जावा॑-ग्ने॒ सा ते॑ सुम॒तिर्भू॑त्व॒स्मे॥ ५१॥

का० [१७, १, ११] इडामग्न इति पश्चिमे प्रतिमन्त्रमुत्तरतः। इडामग्न इति ऋग्द्वयेन प्रतिमन्त्रं पश्चिमे द्वे पादमात्र्यौ पद्ये तिरश्ची उदग्लक्षणे उपदधात् उत्तरतोऽव-

स्थितो दक्षिणामुखः इडामिति दक्षिणाम् अयं त इत्युत्तरामिति सूत्रार्थः॥ हे आग्नेय्यौ विष्टुबनुष्टुभौ। हे अग्ने! हवमानाय यजमानाय इडामन्नं साध साधय सम्पादय छन्दस्युभयथेति [पा॰ ३, ४, ११७] अप आर्धधातुकत्वे णिलोपः। ह्वयति आह्वयति देवान् जुहोति वा हवमानः तस्मै। यत्तु श्रुत्योक्तं पशवो वा इडेति [७, १, १, २७] तद्बलीवर्दैरन्नस्योत्पाद्यमानत्वात्। किम्भूतामिडां पुरुदसं दंस इति कर्मनामसु [निघ॰ २, १, २] पठितम्। पुरूणि बहूनि दंसांसि कर्माणि यया सा पुरुदंसाः तां पुरुदंससमिति प्राप्ते टिलोपश्छान्दसः। बहुकर्मसाधनभूतमन्नं देहीत्यर्थः। तथा शश्वत्तममत्यन्तमविच्छेदेन वर्त्तमानमनपायिनं गोः सनिं धेनुसम्बन्धि दानं पयोदधिघृतादिकं सर्वदा देहीत्यर्थः। किञ्च नोऽस्माकं यजमानानां सूनुः पुत्रः स्यादस्तु। कीदृशः सूनुः तनयः औरसः पुत्रस्य सूनुशब्देनोक्तत्वाद्दत्तपुत्रादिव्यावृत्त्यर्थं तनयशब्दः यद्वा तनोत्यग्निहोत्रादिकर्माणीति तनयः। तथा विजावा विविधं जायते पुत्रादिद्वारेति विजावा प्रजावान् विड्वनोरनुनासिकस्यादिति [पा॰ ६, ४, ४१] धातोराकारः। हे अग्ने! ते तव सान्नगोपुत्रदानविषया सुमतिः शोभना बुद्धिरनुग्रहरूपास्मे अस्मासु भूतु भवतु यजमानेभ्यस्त्वयान्नादि देयमिति भावः व्यत्ययेन शपो लुक् अस्मे विभक्तेः शेआदेशे त्यदाद्यत्वम्॥ ५१॥

अ॒यं ते॒ योनि॑र्ऋ॒त्वियो॒ यतो॑ जा॒तो अरो॑चथाः। तं जा॒नन्न॑ग्न॒ आरो॒हाथा॑ नो वर्धया र॒यिम्॥ ५२॥

व्याख्याता [३ अध्या॰ १४ क॰]॥ ५२॥

चिद॑सि त॒या दे॒वत॑याङ्गिर॒स्वद्‍ध्रु॒वा सी॑द । परि॒चिद॑सि त॒या दे॒वत॑याङ्गिर॒स्वद् ध्रु॒वा सी॑द ॥ ५३ ॥

का० [१७, १, १२] चिदसीति पूर्वं दक्षिणतः प्रतिमन्त्रम् । तदुत्तरतोऽपरमार्गेण दक्षिणां गत्वा चिदसीति प्रतिमन्त्रं पूर्वं तिरश्च्यौ उदग्लक्षणे दक्षिणे स्थित उदङ्मुख उपदधाति चिदसीत्युत्तरां परिचिदसीति दक्षिणाम् ॥ इष्टकादेवत्ये द्वे यजुषी । चीयत इति चित् । हे इष्टके ! त्वं चिता स्थापितासि यद्वा चिनोति भोगान् सम्पादयतीति चित् त्वं भोगसम्पादिकासि । तया प्रसिद्धया देवतया वायुरूपया सादिता सती अङ्गिरस्वत्प्राणवत् प्राणा यथा सर्वाङ्गेषु स्थितास्तथा ध्रुवा स्थिरा सती त्वं सीद निविशस्व तया देवतयेति वाच्ये सा देवताङ्गिरस्वदिति प्राणो वा अङ्गिरा इति श्रुतेः ॥ द्वितीयामुपदधाति । परिचित् परितः सर्वतः चीयसे परितो भोगांश्चिनोतीति वा त्वं परिचिदसि । तया देवतयेति व्याख्यातम् ॥ ५३ ॥

लो॒कं पृ॑ण छि॒द्रं पृ॑णाथो॑ सीद ध्रु॒वा त्वम् । इ॒न्द्रा॒ग्नी त्वा॒ बृह॒स्पति॑र॒स्मिन् योना॑वसीषदन् ॥ ५४ ॥

का० [१७, २, १७] तिसृषु लोकम्पृणासु मन्त्रो दशसु च द्वयोर्वा दशस्वेकस्यां च । आदौ तिसृषु लोकम्पृणेष्टकासु तूष्णीमुपहितासु लोकं पृणेत्यभिमन्त्रणम् ततो दशसु मन्त्रः यद्वादौ द्वयोर्लोकम्पृणयोर्मन्त्रस्ततो दशसु तत एकस्याम् एवमेकविंशतीष्टका गार्हपत्ये स्युरिति सूत्रार्थः ॥ लोकम्पृणादे-

वत्यानुष्टुप्। हे लोकम्पृणेष्टके! त्वं लोकं पृण गार्हपत्यचयनदेशे पूर्वेष्टकाभिरनाक्रान्तं स्थानं पूरय। तथा छिद्रं पृण किञ्चिदपि छिद्रं यथा न दृश्यते तथा संश्लिष्टा भवेत्यर्थः पृण व्यसौ तुदादिः। अथो अपि च ध्रुवा दृढा सती त्वं सीद तिष्ठ। किञ्च इन्द्राग्नी बृहस्पतिश्चैते देवा अस्मिन् योनौ स्थाने त्वा त्वा मसीषदन् सादितवन्तः सदेयङ् न हि मानुषोऽध्वर्युस्त्वां सादयितुं शक्य इति भावः॥ ५४॥

ता अस्य सूददोहसः सोमꣳ श्रीणन्ति पृश्नयः। जन्मन् देवानां विशस्त्रिष्वा रोचने दिवः॥ ५५॥

का० [१६, ७, १४] नित्यं सादनसूददोहसा उपधानादूत्तरे तया देवतया ता अस्येति। तया देवतयेति सादनम् ता अस्येति सूददोहसाधिवदनम् एते नित्यं सर्वत्रेति सूत्रार्थः॥ इन्द्रपुत्रप्रियमेधदृष्टाब्देवत्यानुष्टुप्। दिवो द्युलोकसम्बन्धिनो दिवयुता वा सूददोहसः सूदाश्च दोहसश्च ते सूददोहसः सूदेन जलेन सहिता दोहसोऽन्नानि अन्नयुक्ता आपः ताः प्रसिद्धा अस्य विशो यज्ञस्य सम्बन्धिनं सोममाश्रीणन्ति सम्यग्मिश्रयन्ति पक्वं कुर्वन्ति वा श्री पाके क्रयादिः आपो वै सूदोऽन्नं दोहः [८, ७, ३, २१] यज्ञो वै विश इति च [८, ७, ३, २१] श्रुतिः। कीदृश्यः सूददोहसः पृश्नयः नानाविधाः यद्वा अन्नं वै पृश्नीति [८, ७, ३, २१] श्रुतेरन्नरूपाः अन्नागत्य व्रीह्यादिधान्यनिष्पादका इत्यर्थः। कदा श्रीणन्ति देवानां जन्मन् जन्मनि संवत्सरे संवत्सरो वै देवानां जन्मेति [८, ७, ३, २१] श्रुतेः। संवत्सरे संवत्सरे सोमयागस्तदभिप्रायमेतत्। सवनानि वै त्रीणि रोचनानीति [८, ७,

३, २१] श्रुतिः। यज्ञपरिणामभूता भवोत्यादिका आपो दिवः सकाशादस्मिन् लोके पतिलौषधिवनस्पत्यन्नभूताः सत्यः सोमस्योपस्कुर्वन्तीति भावः ॥ ५५ ॥

इन्द्रं विश्वा अवीवृधन् समुद्रव्यचसं गिरः। रथीतमᳪ रथीनां वाजानाᳪ सत्पतिं पतिम् ॥ ५६ ॥

का० [१७, १, १८] चात्वालदेशात् पुरीषं निवपतीन्द्रं विश्वा इति। चात्वालस्थानात् मृदमानीय गार्हपत्यचितेरुपरि क्षिपति॥ इन्द्रदेवत्या मधुच्छन्दःसुतजेतृदृष्टानुष्टुप्। विश्वाः सर्वा गिरः स्तुतयः ऋग्यजुःसामरूपा इन्द्रमवीवृधन् वर्धयन्ति। कीदृशमिन्द्रं समुद्रव्यचसं समुद्रवद् व्यचो व्याप्तिर्यस्य तं समुद्रवद् व्यापकं विविधाञ्चनं नानागतिमित्यर्थः अचोऽभ्यगतिं वा। रथीनां रथयुक्तानां सर्वेषां मध्ये रथीतमं अत्यन्तं रथयुतं रथयुद्धे अत्यातिशयमित्यर्थः। ईट्रथिन इति [पा० ८, २, १७ वा० १] घे परे रथिन ईदादेशः। तथा वाजनामन्नानां पतिं स्वामिनं सत्पतिं स्वधर्मवर्तिनां च प्रतिपालकम् ॥ ५६ ॥

समितᳪ सङ्कल्पेथाᳪ सम्प्रियौ रोचिष्णू सुमनस्यमानौ। इषमूर्जमभि संवसानौ ॥ ५७ ॥

का० [१७, १, १८] समंबिलां कृत्वोख्यं निवपति समितमिति। समं बिलं यस्याः सा समंबिला विभक्त्यलुक् छान्दसः गार्हपत्यचितिं स्वतूपूरणेन परिश्रितसमां कृत्वा

तन्मध्ये नीचैरुखाग्निं स्थापयति चतुर्मन्त्रैः। चतस्रो द्यग्निदेवत्याः। समितम् उष्णिगेकाधिका अनियताचरपादत्वेऽप्यष्टाविंशत्यचरत्वात्। हे चित्योख्याग्नी! युवां समितं सङ्गच्छतम्। इण् गतौ सङ्गतौ भवतं सङ्कल्पेथां च एकसङ्कल्पौ भवतम्। यद्वा सङ्कल्पनं यज्ञनिष्पादनं कुरुतम्। कीदृशौ युवाम् सम्प्रियौ सम्प्रीणीतस्तौ इगुपधेति [पा० ३, १, १३५] कः सम्यक् परस्परं प्रीतियुक्तौ। रोचिष्णू दीप्यमानौ अलङ्कृञ्जित्यादिना [पा० ३, २, १३६] इष्णुच्। सुमनस्यमानौ शोभनं मनः कुरुतस्तौ सुमनस्येते। सुमनस्येते तौ सुमनस्यमानौ सुष्यातुः क्यङ्न्ताच्छानच् परस्परं शोभनं चित्तवन्तौ। इषमन्नमूर्जमुपसेचनं घृतादि चाभिसंवसानौ अभ्यवहरन्तौ भुञ्जानौ अभितः सम्यक् सम्पादयन्तौ वा वस्तेरर्थान्तरे वृत्तिः ॥ ५७ ॥

सं वां मनाᳬसि सं व्रता समु चित्तान्याकरम्। अग्ने पुरीष्याधिपा भव त्वं न इषमूर्जं यजमानाय धेहि ॥ ५८ ॥

उपरिष्टाद् बृहती अष्टसप्तनवत्वयोदशाचरपादत्वादेकाधिका। हे पूर्वोक्तावग्नी! वां युवयोर्मनांसि बहुवचनत्वान्मनोवृत्तस्कारानहं समाकरं सर्वतः सङ्गतान् करोमि करोतेर्लङ्युत्तमबहुवचने अपि अकरमिति रूपम्। तथा व्रता व्रतानि कर्माणि समाकरम्। व्रतमिति कर्मनाम [निघ० २, १, ७]। तथा चित्तानि च मनोगतसंस्कारान् समाकरम्। उकारः समुच्चयार्थः। एवं मनःकर्मसंस्कारैरेकीकृतैरेकीभूतमग्निं प्रार्थये हे पुरीष्य! पशव्य! हे अग्ने! त्वं नोऽस्मा-

कम् अधिपातीति अधिपाः पालको भव इममग्नुखं तदुप-सेचनं दध्यादि च यजमानाय धेहि देहि । ५८ ।

अग्ने॒ त्वं पु॑री॒ष्यो॒ र॒यि॒मान् पु॑ष्टि॒माँ२ ।। अ॒सि॒ । शि॒वाः कृ॒त्वा दिश॒: सर्वा॒: स्वं योनि॑-मि॒हास॑दः ॥ ५९ ॥

उष्णाग्निदेवत्योष्णिक् आर्ष्येकाधिका अनियताक्षरपाद-त्वात् । हे अग्ने ! त्वं पुरीष्यः पशव्योऽसि रयिमान् धनवान् पुष्टिमान् पोषयुक्तश्चासि अतः सर्वाः दिशः शिवाः शान्ताः कृत्वा इहास्मिंश्चयने स्वं योनिं स्वकीयं स्थानमासदः प्राप्नुहि । ५९ ।

भव॑तं नः॒ सम॑नसौ॒ सचे॑तसावरे॒पसौ॑ । मा य॒ज्ञꣳ हिꣳसिष्टं॒ मा य॒ज्ञप॑तिं जातवेदसौ शि॒वौ भ॑वतम॒द्य नः॑ ॥ ६० ॥

आर्षी पङ्क्तिः अनियताक्षरपादत्वात् द्व्यग्निदेवत्या । पुनर्व्याख्यायते [५ अध्या० ३ क०] । हे जातवेदसौ अग्नी ! यज्ञमस्मदीयं कर्म युवां मा हिंसिष्टं मा विनाशयतम् यज्ञ-पतिं यजमानं च मा हिंसिष्टम् अद्यास्मिन् कर्मदिने नोऽस्मभ्यं शिवौ शान्तौ युवां भवतम् । किञ्च युवां नोऽस्मदर्थे समनसौ सचेतसौ अरेपसौ च भवतम् । मनसा सहितौ समानचित्तौ । अन्यविषयं मनो हित्वास्मदनुग्रहाभिमुखत्वं समनस्त्वम् । अस्मदनुग्रहेऽन्योन्यविप्रतिपत्तिराहित्यं सचेतस्त्वम् । अरेपसौ निष्पापौ अस्माकं प्रामादिकापराधसत्त्वे कोपाभावो निष्पाप-त्वम् द्वेषाभावश्च भवतमित्यर्थः । ६० ।

मा॒तेव॑ पु॒त्रं पृ॑थि॒वी पु॑री॒ष्य॒म॒ग्निꣳ स्वे

योनावभारुखा । तां विश्वैर्देवैर्ऋतुभिः संविदानः प्रजापतिर्विश्वकर्मा विमुञ्चतु ॥ ६१ ॥

का० [१७, १, २१] सिकताभिः समबिलां कृत्वा मातेव पुत्रमिति शिक्याद्विमुच्याश्विवन्निधायासिञ्चति पयोमध्ये तूष्णीम् । शून्यामुखां सिकताभिः सम्पूर्य मातेवेति मन्त्रेण शिक्यात् पृथक् कृत्वाश्विवदिति स्थापिताग्नेरुत्तरेऽरत्निमात्रे गार्हपत्यचितेरुपर्येवोखां निधाय तन्मध्ये तूष्णीं दुग्धं सिञ्चेदिति सूत्रार्थः । उखादेवत्या त्रिष्टुप् तृतीयो नवकः चतुर्थो द्वादशकः । पृथिवी भूरूपा मृण्मयी या उखा पुरीष्यं पशव्यमग्निं स्वे योनौ स्वकीयगर्भस्थाने अभाः अभार्षीत् धृतवती भृञो लुङि बहुलं छन्दसीति [पा० ७, ३, ९७] ईडागमाभावे सिचो विसर्गे तिपि लुप्ते रूपम् । माता पुत्रमिव यथा माता पुत्रमुत्सङ्गे बिभर्ति । प्रजापतिः कृतकृत्यां तामुखां विमुञ्चतु शिक्यपाशाद्विमुक्तां करोतु । कीदृशः प्रजापतिः विश्वैर्देवैर्ऋतुभिश्च संविदानः संवित्त इति ऐकमत्यं गतः यद्वो मद्धर्मोखया कृतमिति संवादं कुर्वन् । विश्वकर्मा विश्वं सृष्टिरूपं कर्म यस्यासौ विश्वकर्मा ॥ ६१ ॥

असुन्वन्तमयजमानमिच्छ स्तेनस्येत्यामन्विहि तस्करस्य । अन्यमस्मदिच्छ सा त इत्या नमो देवि निर्ऋते तुभ्यमस्तु ॥ ६२ ॥

का० [१७, १, २३,] नैर्ऋतीः कृष्णास्तुषपक्वाः स्विष्टोऽव्रणाः पादमात्रीर्हविष्यज्ञहोमदेशे दक्षिणोत्तराः कृत्वा दक्षिणामुखोऽनुपस्पृशन्नसुन्वन्तमिति प्रत्यृचं पराचीः । ततोऽध्वर्युः राजसूये हविर्यज्ञहोमे यादृशो देशस्तादृशे

स्वयं प्रदीर्णं इरिणे वा असुन्वन्तमिति प्रत्यृचं तिस्रो नैर्ऋती-संज्ञा इष्टका दक्षिणोत्तराः क्षाला ततस्ता अस्मृत्युपदधाति। कोदृशीः पाकेन कृष्णवर्णाः तुषैरेव पक्वाः लक्षणहीनाः पद्याः पराचीः अनात्मसुखीः। स्वयं दक्षिणासुखः पूर्वमुत्तरां निधाय ततो दक्षिणे द्वे इति सूत्रार्थः॥ तिस्रो निर्ऋति-देवत्यास्त्रिष्टुभः। हे निर्ऋते! असुन्वन्तं सोमयागमकुर्वाणम् अयजमानमन्यैर्हविर्यज्ञैर्यजनमकुर्वाणं च त्वमिच्छ प्रतिगच्छ तं गृहाणेत्यर्थः। किञ्च स्तेनो गुप्तचोरः तस्करः प्रकटचोरः तयोरित्यां गतिमन्विहि अनुगच्छ पृष्ठतो गत्वा तावपि गृहाणेत्यर्थः। सर्वथा सोमं सुन्वतो हविर्यज्ञैश्च यजतोऽस्मदन्यमिच्छ न त्वस्मानिच्छ। सा दुष्टगिवा ते तवेत्या गतिश्चर्या हे देवि निर्ऋते! एवम्भूतायै तुभ्यं नमोऽस्तु॥ ६२॥

नमः सु ते निर्ऋते तिग्मतेजोऽयस्मयं विचृता बन्धमेतम्। यमेन त्वं यम्या संविदानोत्तमे नाके अधिरोहयैनम्॥ ६३॥

निर्ऋतिः कृच्छ्रापत्तिः स्यादलक्ष्मीस्तु निर्ऋतिरित्यभिधानात् [अमर० १, २, १३] भूमिर्वा निर्ऋतिर्दिगभिमानिनी देवता वा। अलक्ष्म्यां दिक्पतौ चापि निर्ऋतिर्निरुपद्रवे इति [हेम० नाना० ३, २७२] कोशात्। तिग्मं तीक्ष्णं दुःसहं तेजो यस्याः सा तिग्मतेजाः तस्याः सम्बोधने हे तिग्मतेजः! हे निर्ऋते! ते तुभ्यं सुः सुतरां नमोऽस्तु। अयस्मयम् अयोमयम् अयस्मयादीनि छन्दसीति [पा० १, ४, २०] सत्वम्। लोहपाशवद्दृढमेतं बन्धं जीवत्वेन जगत्स्थितिरूपमज्ञानं त्वं विचृत विच्छिन्धि नाशय चृती ग्रन्थे तुदादिः द्व्यचोऽतस्तिङ

इति [पा० ६, ३, १३५] संहितायां दीर्घः। किञ्च यमेन अग्निना यस्या पृथिव्या च संविदाना ऐकमत्यं गता सती उत्तमे उत्कृष्टे नाके सर्वसुखोपेते दुःखभावहीने स्वर्गे एनं यजमानमधिरोहय स्थापय ॥ ६३ ॥

यस्यास्ते घोर आसन् जुहोम्येषां बन्धानामवसर्जनाय। यां त्वा जनो भूमिरिति प्रमन्दते निर्ऋतिं त्वाहं परिवेद विश्वतः ॥ ६४ ॥

हे घोरे विषमशीले क्रूररूपे निर्ऋतिदेवि ! यस्याः ते तव आसन् आस्ये मुखे अहं जुहोमि आहुतिवदिष्टकासुपदधामि। किमर्थम् एषां बन्धानां यजमानस्य स्वर्गाप्तिप्रतिबन्धकानां पापानामवसर्जनाय। किञ्च जनो जन्तुमात्रो या त्वा त्वां भूमिरिति प्रमन्दते स्तौति आख्यानभिन्नत्वात्। मदिङ् स्वपने जाड्ये मदे मोदे स्तुतौ गताविति धातुः। त्वं तु निर्ऋतिः। अहं तु शास्त्रज्ञतया तादृशीं त्वा त्वां विश्वतः सर्वथापि निर्ऋतिमेव परिवेद सम्यग्जानामि। निर्ऋतिशब्दस्यायमर्थः सर्वदेवसाधारणाद्देवयजनान्निष्कृष्य स्वतन्त्रदेशे विदोर्षादौ ऋतिः प्राप्तिर्यस्याः सा निर्ऋतिरिति। इद प्रकारद्वयं वेदेति विश्वत इत्युक्तम् ॥ ६४ ॥

यं ते देवी निर्ऋतिराबबन्ध पाशं ग्रीवास्वविचृत्यम्। तं ते विष्याम्यायुषो न मध्यादथैतं पितुमद्धि प्रसूतः ॥ नमो भूत्यै येदं चकार ॥ ६५ ॥

क० [१०, २, ४] त्रिक्यस्कमपागेण्ड्रासन्दीः परेवास्यति

यं त इति। शिक्यं रुक्मपाशं इण्ड्वामन्दीं च नैर्ऋतीष्टकाः पश्चात् क्षिपति॥ यजमानदेवत्या त्रिष्टुप्। यजमानं प्रत्यु च्यते। हे यजमान! निर्ऋतिर्देवी ते तव ग्रीवासु कण्ठावयवेषु यं पाशं शिक्यरूपमाबबन्ध आ समन्ताद्बद्धवती कीदृशं पाशमविचृत्यं चृतो छेदने यच्छेत्तुं न शक्यं तं ग्रीवस्थं ते तव पाशमनेन मन्त्रेणाहं विष्यामि विमुञ्चामि स्यतिरुपसृष्टो विमोचनार्थः। कस्मात् स्थानाद्विमुञ्चामि आयुषोऽग्नेर्मध्यादाहवनीयचितिस्थानात् न मम्रति इदानीमेव पाशं दूरीकरोमीत्यर्थः। नकारः सम्प्रत्यर्थः अग्निर्वा आयुस्तस्यैतन्मध्यं तद्वितो गार्हपत्यो भवत्यचित आहवनीय इति [७, २, १, १५] श्रुतेरायुःशब्देनाग्निरुच्यते। अथ पाशविमोकानन्तरं प्रसूतः निर्ऋत्यानुज्ञातः सन् अग्निरूप मां यज्ञमान! एतं पितुमन्नमद्धि भक्षय॥ का० [१७, २, ४] उदपात्रं निषिच्यान्तराले ष्टकामुत्तिष्ठन्ति नमो भूत्या इति। शिक्यादिनिरसनानन्तरमात्मनो नैर्ऋतीष्टकानां च मध्ये जलपूर्णं चमसं तूष्णीं निनीय ब्रह्मयजमानाध्वर्यवो नम इति मन्त्रेणोत्तिष्ठन्ति नैर्ऋतीसमीपादिति सूत्रार्थः॥ भूतिदेवत्यैकपदा विराट्। या देवी इदमग्निलक्षणं कर्म चकार अतएव तस्यै भूत्यै श्रीरूपिण्यै देव्यै नमो नमस्कारोऽस्तु॥ ६५॥

नि॒वेश॑नः स॒ङ्गम॑नो॒ वसू॑नां॒ विश्वा॑ रू॒पा-भिच॑ष्टे॒ शची॑भिः। दे॒व इ॑व सवि॒ता स॒त्यध॑-र्मेन्द्रो॒ न त॑स्थौ सम॒रे प॑थी॒नाम्॥ ६६॥

का० [१७, २, ६] अनपेक्षमेत्य शालाद्वार्योपस्थानं निवेशन इति। ब्रह्मयजमानाध्वर्यवो नैर्ऋत्यु पधानदेशात्

पश्चादप्यन्तः शालां गच्छन्ति अध्वर्युरेव शालाद्वारि भन्गार्हपत्याचितिरूपमग्निमुपतिष्ठते ॥ विश्वावसुगन्धर्वदृष्टेन्द्रदेवत्या त्रिष्टुप्। अयमग्निः विश्वा विश्वानि रूपा रूपाणि अभिचष्टे पश्यति आहवनीयातिप्रणीताग्नीध्रधिष्ण्यादीनि सर्वाणि रूपाणि सर्वतः पश्यति। कीदृशानि रूपाणि शचीभिः स्वैः स्वैः कर्मभिर्दृश्यानीति शेषः। कीदृशोऽग्निः निवेशनः निवेशयति यजमानं स्वगृहे स्थापयतीति निवेशनः। तथा वसूनां धनानां सङ्गमनः सङ्गमयति प्रापयतीति सङ्गमनः प्रजापशुरूपधनप्रापकः। सत्यधर्मा सत्योऽवश्यम्भाविफलोपेतो धर्मोऽग्निहोत्रादिलक्षणो यस्यासौ सत्यधर्मा। क इव सविता देव इव यथा सविता सूर्यो देवः सर्वाणि रूपाणि अभिचष्टे। यथाग्निः पथीनां विभक्तिव्यत्ययः पथिभिः परिपन्थिभिः सह समरे संग्रामे इन्द्रो न इन्द्र इव तस्थौ स्थितवान् यथेन्द्रो युद्धे तिष्ठति तद्वत् त्वं वयं स्तुम इति शेषः। पथिन्शब्दस्य परिपन्थिवाचकत्वाद्रस्य टेरिति [पा० ७, १, ८८] टिलोपाभावे छान्दसे दीर्घे पथीनामिति रूपम् ॥ ६६ ॥

सीरा॑ युञ्जन्ति क॒वयो॑ यु॒गा वित॑न्वते॒ पृथ॑क्। धीरा॑ दे॒वेषु॑ सुम्न॒या ॥ ६७ ॥

का० [१७, २, ११] दक्षिणामग्निश्रोणिमपरेण तिष्ठन् युज्यमानमभिमन्त्रयते सीरा युञ्जन्तीति। चितेर्दक्षिणश्रोणेः पश्चिमे तिष्ठन्नध्वर्युः प्रतिप्रस्थात्रोत्तरासपूर्वं षड्भिर्वा द्वाभिश्चतुर्विंशत्या वा वृषैर्युज्यमानमौदुम्बरं हलं द्वाभ्यामभिमन्त्रयते ॥ सीरदेवत्ये सोमपुत्रबुधदृष्टे द्वे गायत्रीत्रिष्टुभौ। धीराः धीमन्तोऽग्निचेत्रविदः कवयः क्रान्तकर्माभिज्ञाः सीरा सीराणि हलानि युञ्जन्ति वृषैर्योजयन्ति युगा युगानि पृथक्

नाना वितन्वते विस्तारयन्ति । किं कर्तुम् देवेषु सुम्नया सुम्न-मिति सुखनाम [निघ० ३, ६, १] ततो द्वितीयैकवचनस्य सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] यादेशः सुम्नं सुखं कर्तुमिति शेषः । देवानां सुम्नं कर्तुं युञ्जन्तीत्यर्थः । चतुर्थ्या यादेशो वा देवानां सुम्नाय युञ्जन्ति । सीरकविपदयोर्बहुत्वं पूजार्थं तयो-रैकत्वात् युगानि बहूनि सन्ति ॥ ६७ ॥

युनक्त सीरा॒ वि यु॒गा त॑नुध्वं कृ॒ते योनौ॑ वपते॒ह बीज॑म् । गि॒रा च॑ श्रु॒ष्टिः सभ॑रा॒ अस॑न्नो॒ नेदी॑य॒ इत् सृ॒ण्यः॑ प॒क्वमेया॑त् ॥ ६८ ॥

हे कर्षकाः ! सीरा सीराणि हलानि युनक्त युङ्क्त योज-यत । तप्तनप्तनथनाश्चेति [पा० ७, १, ४५] थस्य तबादेशे श्नसोरल्लोपाभावे [पा० ६, ४, १११] युनक्तेति रूपम् । युगा युगानि वितनुध्वं अस्यायोक्त्रादिभिर्विस्तारयत । ततः कृते कर्षणेन संस्कृते इह अस्मिन् योनौ स्थाने बीजं व्रीह्यादिकं यूयं वपत । कया । गिरा या ओषधीरित्यादिकया [७५ का०] वेदमन्त्रवाचा चकाराच्चमनेन च । किञ्च वाग्वै गौरन्नं श्रुष्टि-रिति [७, २, २, ५] श्रुतेः श्रुष्टिः अन्नजातिर्व्रीह्यादिका सभरा असत् भरणं भरः पुष्टिः अज्ञोऽसुन्प्रत्ययः भरसा फल-पुष्ट्या सह वर्त्तमाना सभराः पुष्टा अस्तु । इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९७] इकारलोपेऽडागमेऽस-दिति रूपम् । पक्वं धान्यं नेदीय इत् अतिशयेनान्तिकं नेदीयः अन्तिकबाढयोर्नेदसाधाविति [पा० ५, ३, ६३] अन्तिकशब्दस्येयसुनि प्रत्यये नेदादेशः इत् एवार्थे नेदीय इत् अन्तिकतममेवात्यल्पकालमेव पक्वं धान्यं सृण्यः सृण्या दात्र्या सृणि-

मन्द्रोऽव दात्रार्थः सृण्या लवनसाधनेन दात्रेण लूनमिति शेषः। दात्रेण छिन्नं सत् नः अस्मान् प्रति आ इयात् आगच्छतु अल्पकालेन पक्कमस्मद्गृहमागच्छत्वित्यर्थः ॥ ६८ ॥

शुनं सु फाला विकृषन्तु भूमिं शुनं कीनाशा अभियन्तु वाहैः। शुनासीरा हविषा तोशमाना सुपिप्पला ओषधीः कर्तनास्मे ॥ ६९ ॥

का० [१७, २, १२] आत्मनि कृपत्यनुपरिश्रिच्छुनं सु फाला इति प्रत्यृचम्। चितिस्थाने परिश्रित्समीपे चतसृभिर्दक्षिणपश्चिमोत्तरपूर्वेषु चतस्रः सीताः कृषति ॥ कुमारहारितदृष्टाः सीतादेवत्याश्चतस्रः द्वे त्रिष्टुभौ तृतीया पङ्क्तिः चतुर्थ्यनुष्टुप्। सु शोभनाः फालाः सीरायसा लोहविशेषाः शुनं सुखं यथा तथा भूमिं विकृषन्तु विलिखन्तु। शुनमिति सुखनाम [निघ० ३, ६, ११]। फालः सीरोपकरणोत्प्लवयोः फालमंशुके इति कोशः। कीनाशा हलिनः शुनं सुखेन वाहैः वृषभैः सह अभियन्तु अभिगच्छन्तु। हे शुनासीरा शुनासीरौ हे वाय्वादित्यौ। अस्मे अस्माकमोषधीः व्रीह्यादिकाः सुपिप्पलाः शोभनफलाः युवां कर्तन कुरुतं। कुरुतमिति वचनव्यत्ययः अस्य तनवादेश अपि तुसे गुणे कृते कर्तनेति रूपम्। कीनाशः कर्षके क्षुद्रे कृतान्तोपांशुघातिनोरिति कोशः। शुनश्च सीरश्च शुनासीरौ देवताद्वन्द्वे चेति [पा० ६, ३, २६] पूर्वपददीर्घः शुनो वायुः सीर आदित्यः। शुनो वायुः शु एत्यन्तरिक्षे सीर आदित्यः सरणादिति यास्कोक्तेः [निरु० ९, ४०]। कीदृशौ शुनासीरौ हविषा

जलेन तोशमाना तोयतिर्वधकर्मा भूमिं घ्नन्ती जलेन भूमिं सिञ्चन्ती सन्तावोषधीः सफलाः कुरुतामिति भावः । पिप्पलं फलम् ॥ ६९ ॥

घृतेन सीता मधुना समज्यतां विश्वैर्देवैरनुमता मरुद्भिः । ऊर्जस्वती पयसा पिन्वमानास्मान् सीते पयसाभ्याववृत्स्व ॥ ७० ॥

सीता लाङ्गलपद्धतिर्मधुना मधुरेण घृतेनोदकेन समज्यतां संसिच्यतां सिक्ता भवतु । कीदृशी सीता विश्वैर्देवैर्मरुद्भिश्चानुमता अनुज्ञाता अङ्गीकृता वा । एवं परोक्षमुक्त्वा प्रत्यक्षमाह हे सीते ! ऊर्जस्वती अन्नवती सा त्वं पयसा पयोदधिघृतादिभिः पिन्वमाना दिशः पूरयन्ती सती पयसा दुग्धादिभिः सह अभ्याववृत्स्व अस्मदभिमुखमावृत्ता भव अस्माकमनुकूला भवेत्यर्थः । वृतेर्बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७६] शपः श्लौ सति लोटि ववृत्स्वेति रूपम् ॥ ७० ॥

लाङ्गलं पवीरवत् सुशेवꣳ सोमपित्सरु । तदुद्वपति गामविं प्रफर्व्यं च पीवरीं प्रस्थावद्रथवाहनम् ॥ ७१ ॥

तत् पूर्वोक्तं लाङ्गलं हलं गां धेनुमविं छागविशेषं रथवाहनं रथवाहकमश्वादिकं च उद्वपति उद्गमयति प्रापयति । रथं वाहयति प्रापयतीति रथवाहनम् । कृषिसमृद्धावेव गवादिकं यजमानस्य सुलभमिति भावः । अत एव लाङ्गलं गवादिप्रापकम् । कीदृशं लाङ्गलं पवीरवत् पविर्धारास्यास्तीति पवीरं फालः रो मत्वर्थः पवीरमस्यास्तीति पवीरवत्

फालसंयुक्तम्। तथा सुशेवं शेवमिति सुखनाम [निघ० ३, ६, १७] शोभनसुखकरं शोभनं शेवं यस्मात्। तथा सोमपित्सरु सोम पिबतीति सोमपा यजमानः तस्मिन् सोमपि यजमाननिमित्तं त्सरति भूमिं खनतीति सोमपित्सरु यद्वा सोमपि यजमाने त्सरति नाशयति पापमिति सोमपित्सरु। त्सर छद्मगताविति धातोरुप्रत्ययः शेषार्थः हलदन्तात्सप्तम्या इति [पा० ६, ३, ८] विभक्तेरलुक् भातो धातोरिति [पा० ६, ४, १४०] भालोपे हलन्तत्वात्। यद्वा सोमः पीयतेऽनेनेति सोमपियमसः तस्य त्सरु निष्पादक न हि लाङ्गलकर्म विना सोमचमसाः स्युः। ईदृश लाङ्गलं गवादि गमयतीत्यर्थः। कीदृशीं गामवि च प्रफर्व्यं फर्वतिर्गतिकर्मा प्रकर्षेण फर्वति गच्छति प्रफर्वी तां प्रफर्व्यं वा छन्दसीति [पा० ६, १, १०६] अमि पूर्वरूपाभावे यणादेशः युवतित्वादतिवेगवतीमित्यर्थः। तथा पीवरीं स्थूलां पुष्टाङ्गीम्। कीदृश रथवाहन प्रस्थावत् प्रस्था प्रस्थानं गतिरस्यास्तीति प्रस्थावत् प्रयाणसमर्थसुलक्षणवोपेतमित्यर्थः ॥ ७१ ॥

कामं॑ कामदुघे धुक्ष्व मि॒त्राय॒ वरु॑णाय च। इन्द्रा॑याश्विभ्यां॑ पू॒ष्णे प्र॒जाभ्य॒ ओष॑धीभ्यः ॥ ७२ ॥

कामान् मनोरथान् दुग्धे पूरयति कामदुघा। दुहः कब्घश्चेति [पा० ३, २, ७०] कप्रत्ययो घान्तादेशश्च तस्याः सम्बुद्धौ हे कामदुघे लाङ्गलपद्धते। मित्रादिपूषान्तदेवानामर्थं प्रजार्थमोषधिनिष्पत्त्यर्थं च काममपेक्षितं भोग धुक्ष्व सम्पादय ॥७२॥

विमु॑च्यध्वमघ्न्या देवयाना अग॑न्म॒ तम॑स-

स्पा॒रम॒स्य। ज्योति॑रापाम ॥ ७३ ॥

का० [१७, २, २०—२१] अनडुहो विमुच्य विमुच्यध्व-मिति पशुवदुत्सृज्य दक्षिणाकालेऽध्वर्यवे ददाति। वृषान् हलादियोज्य पशुवदित्यैशानीं दिशं प्रति विसृजत्यध्वर्युः यज-मानश्च सुत्यायां सीरं तांस्तानध्वर्यवे ददातीति सूत्रार्थः। विमोचने मन्त्रः वृषदेवत्यार्षी गायत्री पादानियमात्। हे देवयानाः! देवतार्थकर्मकारिणः! देवार्थं यानं कृष्याद्यमो येषां ते यद्वा देवयानमार्गहेतुभूताः कर्मद्वारा तत्प्रापकाः। हे अघ्न्याः! अहन्तव्या गावो बलीवर्दा यूयं विमुच्यध्वम् मुचेः कर्मकर्तरि यक् लोटि जगत्स्थितिहेतुं कृषिमेवं निष्पाद्य कृतकृत्याः सन्तो युगात् पृथग्भवतेत्यर्थः। अस्य तमसः क्षुत्पि-पासाद्युद्भूतस्य दुःखस्य पारं समाप्तिं वयमगन्म प्राप्ताः गच्छ-तेर्लङि शपि लुप्ते रूपम्। तदुक्तं [बृहदार० मा० ३, २, १] योऽशनायापिपासे शोकं मोहं जरां मृत्युमत्येतीति। दुःख-पारमेव स्पष्टयति। वयं ज्योतिरापाम परमात्मलक्षणं यज्ञरूपं वा तेजः प्राप्ताः। आप्नोतेर्लुङि पुषादीत्यादिना [पा० ३, १, ५५] अङ्प्रत्ययः॥ ७३ ॥

स॒जूर॒ब्दो अय॑वोभिः स॒जूरु॒षा अरु॑णीभिः। स॒जोष॑साव॒श्विना॒ दंसो॑भिः स॒जूः सूर॒ एत॑शेन स॒जूर्वै॑श्वान॒र इड॑या घृ॒तेन॒ स्वाहा॑ ॥७४॥

दशातीत्यब्दः संवत्सरः उषाः प्रातरधिष्ठात्री देवता अश्विना अश्विनौ देवभिषजौ सूरः सूर्यः वैश्वानरः अग्निश्च एभ्योऽब्दादिदेवेभ्यो घृतेन स्वाहा इदं घृतं तेभ्यः सुहुतमस्तु। तेषां प्रत्येकं विशेषणानि। कीदृशोऽब्दः अयवोभिः सजूः यवाश्चायवाश्चार्धमासा मासाश्चोच्यन्ते जोषणं जुट् प्रीतिः सह जुषा वर्त्तते समाना जुट् वा यस्य सजूः जुषतेः सम्पदादित्वाद्भावे क्विप् मासार्धमासैः प्रीतियुक्त इत्यर्थः। कीदृग्युषाः अरुणीभिः अरुणवर्णाभिः गोभिः सजूः प्रीतियुता। कीदृशावश्विनौ दंसोभिः कर्मभिश्चिकित्सादिभिः सजोषसौ प्रीतौ। कीदृशः सूरः एतशेनाश्वेन सजूः तुष्टः। कीदृशोऽग्निः इडया पृथिव्या सजूः प्रीतः तदधिष्ठातृत्वात् आग्नेयी हि पृथिवी इडाशब्देन गोवाग्गवश्चोच्यते॥ ७४॥

या ओषधीः पूर्वा जाता देवेभ्यस्त्रियुगं पुरा। मनै नु बभ्रूणामह शतं धामानि सप्त च॥ ७५॥

वा० [१७, २, ८] या ओषधीरिति ऋचैवंपत्यृद्याव्रवत्। पञ्चभिस्त्रैष्टुभमसेन सर्वौषध वपति उदपात्रवदिति चतुश्चतु सीतासु यथा क्रमम्॥ अथर्वपुत्रभिषगृष्टा ओषधिदेवत्या यो अस्मानभिदासतीत्यन्ता [१०१] सप्तविंशतिरनुष्टुभः सुञ्चन्तु मेत्याद्या [८०] द्वादश वस्तुदृष्टाः कुत्रापि कर्मण्यनियुक्ताः। पादाना न्यूनाधिक्ये व्यूहाधिक्ये कार्ये। युगशब्दः कालवाची त्रयाणां युगानां समाहारस्त्रियुगं त्रिकालं वसन्ते प्रावृषि शरदि च। पुरा सृष्ट्यादौ या ओषधीः ओषधयः पूर्वाः प्रथमा भाविनीभ्यः ओषधीभ्यः आद्याः जाता उत्पन्नाः। किमर्थं देवेभ्यः ऋतुभ्यः। ऋतवो वै देवा इति [७, २, ४,

२६] श्रुतेः ऋतवः ओषधियुताः कर्तव्या एतदर्थम्। बभ्रूणां सगज्जनभरणसमर्थानां पाकेन पिङ्गलवर्णानां वा तासामोषधीनां शतं सप्त च धामानि अहं मन्ये नु मन्य एव जाने मन्यतेर्लिटि आत्मनेपदे उत्तमैकवचने अपि एत ऐ इति [पा० ३, ४, ८१] रूपम्। संवत्सरोपलक्षितमेकैकं स्थानं शतायुर्वै पुरुष इति श्रुतेः शतं धामानि वर्षात्मकानि शिरःस्थानि मुखदृङ्नासाख्यानि सप्त स्थानानि च य एवेमे सप्त शीर्षन् प्राणास्तानेतदाहेति श्रुतेः [७, २, ४, २६] नराणां शतवर्षपर्यन्तमिन्द्रियाणामोषधिभिस्तर्प्यमाणत्वादोषधीनां तत्स्थानत्वम्। यद्वा शतं धामानि स्थानभेदान् जातिभेदानसंख्यान् विशेषतश्च सप्त भेदान् ग्राम्यानारण्यांश्च व्रीह्यादीन्नीवारादींश्चाहं जाने ॥ ७५ ॥

शतं वो॑ अम्ब॒ धामा॑नि स॒हस्र॑मु॒त वो॒ रुहः॑। अधा॑ शतक्रत्वो यू॒यमि॒मं मे॑ अग॒दं कृ॑त ॥ ७६ ॥

हे अम्ब! मातृस्थाना ओषधयः वो युष्माकं धामानि जातिभेदाः चेत्राणि वा जन्मानि वा शतं सन्ति उत अपि च वो युष्माकं रुहः रोहन्तीति रुहः प्ररोहा अङ्कुराः सहस्रं सन्ति शतसहस्रपदाभ्यामपरिमितत्वमुच्यते। अध अध निपातस्य चेति [पा० ६, ३, १२६] संहितायां दीर्घः शतं क्रतवः कर्माणि याभिस्ताः शतक्रतवः जसि चेति [पा० ७, ३, १०८] प्राप्तगुणस्याभावे छान्दसो यणादेशः। अथैवं सति हे शतक्रत्वो! यूयं मे मम इमं यजमानमगदं क्षुत्पिपासादिषड्र्मिरोगरहितं कृत कुरुत करोतेः शपो लुक् ॥ ७६ ॥

ओषधीः प्रतिमोदध्वं पुष्पवतीः प्रसूवरीः ।
अश्वा इव सजित्वरीर्वीरुधः पारयिष्ण्वः ॥७७॥

हे ओषधीः ! हे ओषधयः ! यूयं प्रतिमोदध्वं हृष्टा भवत । कीदृश्यो यूयं पुष्पवतीः पुष्पैरुपेताः । प्रसूवरीः फलप्रसववत्यः प्रसुवते जनयन्ति फलानीति प्रसूवरीः अन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति [पा० ३, २, ७५] सूतेर्वनिपि प्रत्यये वनो र चेति ङीप् [पा० ४, १, ७] रान्तादेशश्च । अश्वा इव सजित्वरीः सह जयन्ति तच्छीलाः इण्नशजीति [पा० ३, २, १६३] क्वरप् टिड्ढाणञ्जिति [पा० ४, १, १५] ङीप् । यथाश्वाः संग्रामे जयशीलाः तद्वत् फलपर्यन्तत्वाज्जयशीलाः । वा छन्दसीति [पा० ६, १, १०६] सर्वत्र पूर्वसवर्णदीर्घः । वीरुधः विविध रुन्धन्ति निवारयन्ति व्याधिमिति वीरुधः नहिवृतिवृषीत्यादिना [पा० ६, ३, ११६] उपसर्गदीर्घः यद्वा विविधं रोहन्ति प्ररोहन्ति वीरुधः विरुहः कौ धान्तादेशो वेर्दीर्घः इति धान्तादेश उपसर्गदीर्घश्च । पारयिष्ण्वः पार तीर कर्मसमाप्तौ चुरादिरदन्तो धातुः पारयन्ति फलपाकान्तत्वं परित्यज्य बहुकालं कर्मपरायणशीलाः पारयिष्ण्वः णेश्छन्दसीति [पा० ३, २, १३७] इष्णुच्प्रत्ययः ॥ ७७ ॥

ओषधीरिति मातरस्तद्वो देवीरुप ब्रुवे ।
सनेयमश्वं गां वास आत्मानं तव पूरुष ॥७८॥

हे ओषधीः ओषधयः ! हे मातरः जगन्निर्मात्र्यः ! भोजनदानव्याध्यपगमादिभिरुपकर्त्र्यः हे देवीः देव्यः ! वो युष्मान् प्रति इति अमुना वक्ष्यमाणविधिना तत् प्रसिद्धं मदभीष्टमुपब्रुवे वच्मि प्रार्थयामि । इति किम् तदाह हे पुरुष यज्ञपुरुष ! तव प्रसादादश्वं इयं गा धेनुं वासो वस्त्रमात्मानं

शरीरमहं सनेयं सम्भजेयम् । वन षन सम्भक्तौ लिङ् । यज्ञ-पुरुषं प्रति मया यदश्वादिकं प्रार्थ्यते तदोषधिभिरनुमन्तव्य-मित्योषधिप्रार्थनमिति भावः ॥ ७८ ॥

अश्वत्थे वो निषदनं पर्णे वो वसतिष्कृता । गोभाज इत् किलासथ यत् सनवथ पूरुषम् ॥ ७९ ॥

हे ओषधयः ! वो युष्माकमश्वत्थे आश्वत्थ्यामुपभृति स्रुचि निषदनं स्थानं भवति हविषां तत्र स्थापनात् किञ्च वो युष्माकं पर्णे पलाशे पर्णमय्यां जुह्वां वसतिः स्थितिः कृता अध्वर्युणा होमार्थं जुह्वां स्थापनात् अश्वत्थपर्णशब्दाभ्यां तद्धितप्रत्ययलोपश्छान्दसः । अथापि तद्धितेन कृत्स्नवन्निगमा भवन्तीति यास्कोक्तेः [निरु० २, ५] । हविर्भूता ओषधयः प्रार्थ्यन्ते । किलेति विद्याप्रकर्षे । इत् एवार्थे । हे हविर्भूता ओषधयः ! यूयमग्नौ हुताः सत्यो गोभाजः असथ भवथ गामादित्यं भजन्तीति गोभाजः । अग्नौ प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठत इति श्रुतेः ॥ यद्वा अश्वत्थे वो निषदनमश्वत्थे फलिते सर्वौषधीनां फलवत्त्वात् पर्णे वो वसतिः कृता पलाशे च फलिते व्रीह्यादीनां फलितत्वात् । अत एव यूयमुताः सत्यो गोभाजो भूमिभाज एव किलासथ भवथ । गौर्नादित्ये बलीवर्दे मखभेदर्षिभेदयोः । स्त्रियां स्यादिशि भारत्यां भूमौ च सुरभावपीति कोशात् । किमर्थमिदमित्यत आह यत् यस्मात्कारणात् पुरुषं यजमानं यूयं सनवथ सेवध्वमन्नदानेन पोषयथ तस्मादश्वत्थादिस्थानमित्यर्थः । अश्वत्थे पलाशे च वः स्थानम् देवाधिष्ठानादश्वत्थो लोके नतिप्रदक्षिणादिना पूज्यते पलाशश्चेध्मादिरूपेण । एवमश्वत्थादिरूपेण यूयं भूभाजः स्थ

शेषं पूर्ववत्। अस्तः अपि असथेति रूपं लटि सनवतिः परिचर्यार्थः ॥ ७९ ॥

यत्रौषधीः समग्मत राजानः समिताविव। विप्रः स उच्यते भिषग्रक्षोहामीवचातनः ॥ ८० ॥

हे ओषधीः ओषधयः! यत्र विप्रे भैषज्यकर्त्तरि ब्राह्मणे यूयं समग्मत सङ्गच्छत रोगं जेतुम् के इव राजान इव यथा राजानः समितौ युद्धे शत्रून् जेतुं समागच्छन्ति। गमेर्लुङि मध्यमबहुवचने पुषादीत्यङि [पा० ३, १, ५५] गमहनेति [पा० ६, ४, ९८] उपधालोपे छान्दसेऽस्मतेति रूपम्। स भवदान्वितो विप्रः भिषग्वैद्य उच्यते कथ्यते। कीदृशो विप्रः रक्षोहा रक्षांसि हन्तीति रक्षोघ्नं पुरोडाशं कृत्वा रक्षसा हन्ता रक्षःकृतोपद्रवनाशकः। तथा अमीवचातनः अमीवान् रोगान् चातयति नाशयति अमीवचातनः औषधदाने रोगनाशकः। चातयतिर्नाशनार्थः धातूनामनेकार्थत्वात् ॥ ८० ॥

अश्वावतीᳬ सोमावतीमूर्जयन्तीमुदोजसम्। आवित्सि सर्वा ओषधीरस्मा अरिष्टतातये ॥ ८१ ॥

अस्मै अस्य यजमानस्य अरिष्टतातये रिषतिर्विनाशार्थः रेषणं रिष्टम् भावे क्तः न रिष्टमरिष्टमनाशो मङ्गलमित्यर्थः तस्य करणमरिष्टतातिः शिवशमरिष्टस्य कर इति [पा० ४, ४, १४३] तातिप्रत्ययः। यद्वा तननं तातिर्विस्तारः तस्मै यजमानस्य शुभकरणाय सर्वा ओषधीरहमा अविदिस समन्ताद्वेद्मि जानामि विदेर्लुङि आत्मनेपदे उत्तमैकवचने इडभावे

अविस्तीति रूपम्। अश्वे यजमानार्थे वेश्नोति वा। तद्वि-शेषणम् अरिष्टं शुभं करोति तनोति वारिष्टतातिस्तां। सर्वाः का इत्यत आह अश्ववतीमश्वा अस्यां सन्तीत्यश्ववतीं ताम् अश्वसम्पादिनीं काञ्चित् ओषधिसमृद्धौ सत्यां धनद्वारेणाश्वलाभात्। अन्यां सोमवतीं सोमयागोऽस्यामस्तीति सोमवती तां सोमसम्पादिनीं मन्त्रे सोमाश्वेत्यादिना [पा० ६, ३, १३१] अश्वसोमयोर्दीर्घः। ऊर्जयन्तीमूर्ज बलप्राणनयोः बलसम्पादिनीं जीवयन्तीं वा ऊर्जयतीति। उदोजसमुन्नतमोजो यस्याः सा उदोजास्तां तेजःसम्पादिनीम्। एवं नानाकार्यकारिणीः सर्वा ओषधीः आनामीत्यर्थः। यद्वा अश्वावतीमित्यादीनि बहुवचनान्तानि कार्याणि ओषधीरित्यस्य विशेषणत्वात् ॥ ८१ ॥

उच्छुष्मा ओषधीनां गावो गोष्ठादिवेरते।
धनं सनिष्यन्तीनामात्मानं तव पूरुष ॥८२॥

हे पुरुष यज्ञपुरुष। तवात्मानं त्वदीयं शरीरं प्रति धनं सनिष्यन्तीनाम् षणु दाने हवीरूपं धनं दातुमिच्छन्तीनामोषधीनां शुष्मा बलानि सामर्थ्यानि उदीरते उद्गच्छन्ति प्रकाशीभवन्ति गावो गोष्ठादिव यथा गोष्ठात् स्वस्थानाद्गावोऽरण्यदेशं प्रति उद्गच्छन्ति तद्वत्। ईर कम्पे अदादिः ॥ ८२ ॥

इष्कृतिर्नाम वो माताथो यूयं स्थ निष्कृतीः। सीराः पतत्रिणी स्थन यदामयति निष्कृथ ॥ ८३ ॥

हे ओषधयः! वो युष्माकमिष्कृतिर्नाम निष्कृतिनाम्नी

माता जननी। निष्करोति व्याधिं नाशयति निष्कृतिः। निशब्दो बहुलमिति [३, १, १७] प्रातिशाख्यसूत्रेणोपसर्गैकदेशनकारलोपः। अथो अपि च यूयमपि निष्कृतीः निष्कृतयः स्थ व्याधिनिष्क्रमणकारिण्यो भवथ निष्कृतिमातृकत्वात्। किञ्च सीराः सह इरया अन्नेन वर्त्तन्ते इति सीराः सहस्य सादेशे टिलोप इकारदीर्घश्च छान्दसः। यद्वा सीराः क्षुधादीनामपसारयित्र्यः। यद्वा सीरं हलं निष्पादकत्वेन यासु ताः सीराः। पतत्रिणीः पतत्रं पतनं गमनं विद्यते यासां ताः पतत्रिण्यः प्रसरणशीलाश्च स्थन भवथ वा छन्दसीति [पा॰ ६, १, १०६] दीर्घः तप्तनबित्यादिना [पा॰ ७, १, ४५] थस्य थनादेशः। यत् यस्मात् आमयति अम रोगे चुरादिः शबन्तः ह्वजति आमयाविनि नरे स्थित रोगं निष्कृथ नाशयथ। यद्वा यत् क्षुधादिक रोगवद् बाधते तद्यूयं निष्कृथ करोतेः अपि लुप्ते लटि रूपम्॥ ८३॥

अति॒ विश्वाः॑ परि॒ष्ठा स्ते॒न इ॑व व्र॒जम॑क्रमुः। ओष॑धीः॒ प्राचु॑च्यवु॒र्यत्कि॑ञ्च त॒न्वो॒ रपः॑॥ ८४॥

परि सर्वतो रोगानधिष्ठाय तिष्ठन्तीति परिष्ठाः रोगनाशिका विश्वाः सर्वाः ओषधीः ओषधयो यदा अत्यक्रमुः आक्रमन्ते भक्षिताः सत्यो देहं व्याप्नुवन्ति क्रमतेर्लङि श्रन उश् छान्दसः। तत्र दृष्टान्तः स्तेन इव व्रजम् यथा रात्रौ स्तेनश्चोरो गोष्ठमाक्रमते गोशालायां गामपहर्त्तुं सर्वत्र गच्छति तद्वत् यदौषधयो रोगमपहर्त्तुं देहमाक्रामन्ते तदा तन्वः शरीरस्य यत् किञ्च यत् किमपि रपः पापं शिरोव्यथागुल्मातिसारादिरूपं पापफलं यत् किञ्चिदस्ति तत्सर्वं प्राचु-

च्यवः प्रच्यावयन्ति नाशयन्ति च्यु गतौ लुङि णिश्रिद्रुस्रुभ्यः कर्तरि चङ् इति [पा० ३, १, ४८] चङ्प्रत्यये रूपम्। रपो रिप्रमिति पापनामनी भवत इति यास्कः [निरु० ४, २१]॥ ८४॥

यदि॒मा वा॒जय॑न्न॒हमोष॑धी॒र्हस्त॑ आद॒धे।
आ॒त्मा यक्ष्म॑स्य नश्यति पु॒रा जी॑व॒गृभो॑ यथा॥ ८५॥

यत् यदा इमा ओषधीः वाजयन् पूजयन् मानयन् सन् अहं हस्ते स्वकरे आदधे स्थापयामि तदैव यक्ष्मस्य व्याधेः आत्मा स्वरूपं पुरा भक्षणात्प्रागेव नश्यति किं पुनर्भक्षणेनेति भावः। तत्र दृष्टान्तः जीवगृभो यथा जीवन् सन्नेव यो हिंसार्थं गृह्यते आघातस्थानं नीयते स जीवगृप् तस्य जीवगृभो वधात् प्रागेवातिभियात् हतोऽहमिति मन्यमानस्य मनुष्यस्यात्मा यथा नश्यति नष्टप्रायो भवति तथौषधी हस्ते धृतायां व्याधेरात्मा नश्यतीत्यर्थः॥ ८५॥

यस्यौ॑षधीः प्र॒सर्प॒थाङ्ग॑मङ्गं॒ परु॑ष्परुः।
ततो॒ यक्ष्मं॒ विबा॑धध्व उ॒ग्रो म॑ध्यम॒शीरि॑व॥ ८६॥

हे ओषधीः ओषधयः! यस्य रोगिणः अङ्गमङ्गं प्रत्यङ्गं सर्वाण्यङ्गानि परुष्परुः परुःशब्दः पर्ववचनः प्रतिपरुः सर्वाणि पर्वाणि ग्रन्थीन् यूयं प्रसर्पथ प्रगच्छथ व्याप्नुथ ततोऽङ्गपर्वसमुदायात् यक्ष्मं रोगं यूयं विबाधध्वे निवर्तयथ व्याधिनाशं कुरुध्वे। तत्र दृष्टान्तः उग्रो मध्यमशीरिव मध्ये देहमध्ये भवं मध्यमं मर्मस्थानं शृणाति छिनत्ति मध्यमशीः शॄ हिंसायां क्विप् ऋत इद्धातोरिति [पा० ७, १, १००] इदादेशः उरण् रपर इति

[पा० १, १, ५१] रेफः मर्मघातकः उग्र उत्क्रुष्टो वहगोधाङ्गुलित्राण उद्‌गूर्णग्रस्तः घर्वियो यथा शत्रुं बाधते। यद्वा उग्रो रुद्रो मध्यमेन त्रिशूलमध्यभागेन शृणातीति मध्यमशीः यथा युगान्ते जगद्बाधते तद्वद् यूयमपि रोगिणो देहं प्रविष्टा व्याधिं विबाधध्व इत्यर्थः ॥ ८६ ॥

साकं यक्ष्म प्रपंत चाषेण किकिदीविना।
साकं वातस्य ध्राज्या साकं नश्य निहाकया
॥ ८७ ॥

हे यक्ष्म रोग ! त्वं चाषेण पक्षिणा साकं सह प्रपत प्रकर्षेण गच्छ। किम्भूतेन चाषेण किकिदीविना किकीति शब्दानुकरणं किकीतिशब्देन दीव्यति क्रीडतीति किकिदीविस्तेन। चापस्तवोचितः साथः। वातस्य ध्राज्या गत्या साकं प्रपत वातगतिवत् पलायस्वेत्यर्थः। किञ्च निहाकया साकं नश्य नष्टो भव निहन्ति कायमिति निहाका निर्ऋतिः कृच्छ्रापत्तिस्तया सह नश्य। यद्वा शब्दानुकरणमिदं हा कष्टं कया पीडया निहतोऽहमिति शब्दं कुर्वन् हे यक्ष्म ! त्वं नश्य॥ अर्थान्तरं वा कफावरुद्धकण्ठोत्थध्वनेरनुकरणार्थः किकिशब्दः किकिना कण्ठध्वनिना दीव्यतीति किकिदीविः श्लेष्मरोगः। चष वधे चषति व्याकुलं कृत्वा हन्ति चापः पित्तरोगः। वातस्य ध्राजिर्वातरोगः। हे यक्ष्म रोगराज ! त्वं कफपित्तवातरोगैः सह प्रपत गच्छ। यया पीडया कया रुजा निहतोऽस्मि हा कष्टमिति शब्दं करोति सा निहाका सर्वाङ्गवेदना तया साकं हे यक्ष्म ! त्वं नश्य॥ ८७॥

अन्या वो अन्यामवत्वन्यान्यस्या उपावत।

मुञ्चन्तु उतापि च यमस्य सम्बन्धिनः पड्वीशात् पड्वीशशब्दो बन्धनवाची यमबन्धननिमित्तात् पापान्मां मुञ्चन्तु । अथो अपि च सर्वस्माद् देवकिल्विषाद् देवापराधनिमित्तात् पापान्मां मुञ्चन्तु ॥ ९० ॥

अवपतन्तीरवदन्दिव ओषधयस्परि । यं जीवमश्नवामहै न स रिष्याति पूरुषः ॥ ९१ ॥

दिवः परि द्युलोकात्सकाशादवपतन्तीरवपतन्त्योऽधस्ताद्भूमौ गच्छन्त्यः ओषधयः अवदन् परस्परं वदनमुक्तवत्यः । किम् तदाह जीवतोति जोवस्त य जीवमनुत्क्रान्तप्राणं पुरुषं वयमश्नवामहै अशूङ् व्याप्तौ लोट् व्याप्नुमः स पुरुषो न रिष्यति न नश्यति रिष्यतीत्यत्र लेटोऽडाटाविति [पा० ३, ४, ९४] आडागमः पूरुष इति छान्दसो दीर्घः सर्वत्र ॥९१

या ओषधीः सोमराज्ञीर्वह्वीः शतविचक्षणाः । तासामसि त्वमुत्तमारं कामाय शꣳ हृदे ॥ ९२ ॥

सोमो राजा यासां ताः सोमराज्ञ्यः वह्वोः बह्व्योऽनन्ताः शतविचक्षणाः शतमसंख्यं विचक्षणायतुराः बहुवीर्या वा शतं विचक्षणाः स्तोतारो यासामिति वा एवम्भूता या ओषधीः ओषधयः सन्ति तासामोषधीनां मध्ये हे ओषधे ! त्वमुत्तमा उत्कृष्टा यतोऽसि भवसि अतः कामायेप्सिताय अरमलं पर्याप्ता भव हृदे हृदयाय शं सुखकारिणी भव । ९२ ।

या ओषधीः सोमराज्ञीर्विष्ठिताः पृथिवी-

मनु । बृहस्पतिप्रसूता अस्यै सन्दत्त वीर्य्यम् ॥ ९३ ॥

सोमराज्ञी या ओषधयः पृथिवीमनु विष्ठिताः विविधं स्थिताः बृहस्पतिप्रसूताः बृहस्पतिना प्रेरिताः ता ओषधयोऽस्यै ओषध्यै मदुपक्लीतायै वीर्यं सन्दत्त सामर्थ्यं प्रयच्छत इयं बहुवीर्या भवत्विति भावः ॥ ९३ ॥

याश्चेदमुपशृण्वन्ति याश्च दूरं परागताः । सर्वाः सङ्गत्य वीरुधोऽस्यै सन्दत्त वीर्य्यम् ॥९४॥

या ओषधय इदं मद्वचनं प्रार्थनारूपमुप समीपस्थाः शृण्वन्ति याश्चान्याः दूरं परागताः दूरे व्यवस्थिता व्यवहिताः सत्यः ईषत् शृण्वन्ति हे वीरुधः विविधरोहणा ओषधयः ! ताः सर्वाः समीपदूरस्थाः सङ्गत्य सङ्गता भूत्वा अस्यै ओषध्यै यूयं वीर्य्यं सन्दत्त प्रयच्छत ॥ ९४ ॥

मा वो रिषत् खनिता यस्मै चाहं खनामि वः । द्विपाच्चतुष्पादस्माकꣳ सर्वमस्त्वनातुरम् ॥ ९५ ॥

हे ओषधयः ! वो युष्माकं खनिता चिकित्सायै युष्मन्मूलं ग्रहीतुं खननकर्ता मा रिषत् मा विनश्यतु यस्मै च रुग्णाय चिकित्सार्थं वो युष्मानहं खनामि युष्मन्मूलमादातुं खननं करोमि स च मा रिषत् । किम्बहुनास्माकं सम्बन्धि द्विपात् स्त्रीपुंसं चतुष्पादश्वादि प्राणिजातं सर्वमनातुरं रोगरहितमस्तु । द्वौ पादौ यस्य चत्वारः पादा यस्य संख्यासुपूर्वस्येति [पा० ५, ४, १४०] पादस्यान्तलोपः ॥ ९५ ॥

ओषधयः समवदन्त सोमेन सह राज्ञा।
यस्मै कृणोति ब्राह्मणस्तꣳ राजन् पारयामसि
॥ ९६ ॥

राज्ञा स्वस्वामिना सोमेन सह ओषधयः देवताः समवदन्त संवादं कृतवत्यः। कथं संवादस्तमाह ब्राह्मणो यस्मै सगुणाय कृणोति भस्मनमूलादिना चिकित्सां करोति क्षतो स्वादिः हे राजन् स्वामिन् सोम! तं सगुणं नरं वयं पारयामसि पारयामः इदन्तो मसि सोमसंवादो व्याधिनाशदार्ढ्यार्थः॥ ९६ ॥

नाशयित्री बलासस्यार्शस उपचितामसि।
अथो शतस्य यक्ष्माणां पाकारोरसि नाशनी
॥ ९७ ॥

हे ओषधे! त्वं बलासस्य क्षयव्याधेर्नाशयित्री नाशकर्त्री असि भवसि बलमस्यति क्षिपति बलासः क्षयः। अर्शसो गुदव्याधेश्च नाशिकासि। उपचिताम् उपचिन्वन्ति शरीरं वर्धयन्तीत्युपचितः क्विप् श्वयथुगण्डमालोपदादयः तेषां च नाशिकासि। अथो अपि च शतस्य यक्ष्माणां बहूनां व्याधीनां पाकारोः मुखपाकक्षतादेश्च नाशनी नाशकर्त्री त्वं भवसि। पाको मुखपाकः अरुः क्षतमुच्यते पाकेनारुः पाकारुस्तस्य यद्वा पाकोऽन्नपाकस्तस्यारुर्व्यथा मन्दाग्नित्वं तस्य नाशनी त्वमसि॥ ९७॥

त्वां गन्धर्वा अखनꣲस्त्वामिन्द्रस्त्वां बृहस्प-

तिः । त्वामो॑षधे॒ सोमो॒ राजा॑ वि॒द्वान् यक्ष्मा॑-दमुच्यत ॥ ९८ ॥

हे ओषधयः ! गन्धर्वाः देवविशेषाः त्वामखनन् खेष्टकार्य्यसिद्ध्यर्थं खननमकुर्वन् इन्द्रश्च त्वामखनत् बृहस्पतिश्च त्वामखनत् हे ओषधे ! सोमो राजा त्वां च विद्वान् त्वत्सामर्थ्यं जानन् सन् त्वामुपयुज्य यस्मात् महाव्याधेरमुच्यत मुक्तोऽभवत् ॥ ९८ ॥

सह॑स्व मे॒ अरा॑तीः॒ सह॑स्व पृतनाय॒तः ।
सह॑स्व॒ सर्वं॑ पा॒प्मान॒ꣳ सह॑मानास्योषधे ॥९९॥

हे ओषधे ! यतः त्वं सहमानासि शत्रूनभिभवन्ती भवसि अतो मे अरातीः अदानशीलाः शत्रुसेनाः सहस्व अभिभव । नास्ति रातिर्दानं यासां ता अरातयस्ताः । पृतनायतः संग्रामकामांश्च सहस्व पृतनां संग्रामं कामयन्ते ते पृतनायन्तस्तान् सुप आत्मनः क्यजिति [पा० ३, १, ८] क्यजन्ताच्छतृप्रत्ययः किञ्च सर्वं पाप्मानमशुभं सहस्व मत्तोऽभिभवार्थः ॥ ९९ ॥

दी॒र्घायु॑स्त ओषधे ख॒नि॒ता यस्मै॑ च त्वा॒ खना॑म्य॒हम् । अथो॒ त्वं दी॒र्घायु॑र्भू॒त्वा श॒तव॑ल्शा॒ वि रो॑हतात् ॥ १०० ॥

हे ओषधे ! ते तव खनिता खननकर्त्ता दीर्घायुर्भूयादिति शेषः । यस्मै चातुराय नरायाहं त्वां खनामि सोऽपि दीर्घायुरस्तु । अथो अपि च त्वं दीर्घायुरखण्डितजीवना भूत्वा शतवल्शा बह्वङ्कुरा सती विरोहताद्विरोह बहुङ्कुरोत्पदास्व तुह्योस्तातङ् इति [पा० ७, १, ३५]. तातङ् । वल्शशब्दोऽङ्कुरवाची शतं वल्शाः यस्याः सा शतवल्शा ॥ १०० ॥

त्वमु॑त्त॒मास्यो॑षधे॒ तव॑ वृ॒क्षा उप॑स्तयः।
उप॑स्तिरस्तु॒ सो॒ऽस्माकं॒ यो अ॒स्माँ२॥ अ॑भि॒-
दास॑ति ॥ १०१ ॥

हे ओषधे ! त्वमुत्तमा उत्कृष्टासि भवसि वृक्षाः शाल-तालतमालादयस्तवोपस्तयः सन्तु स्त्यै शब्दसङ्घातयोः उप-स्त्यायन्ति उपकारायोपद्रवनिराकरणाय च समीपे संहता-स्तिष्ठन्तीत्युपस्तयः वृक्षाः त्वां सेवन्तामित्यर्थः। किञ्च यो नरोऽस्मानभिदासति अभिहन्ति स नरोऽस्माकमुपस्तिः समीपस्थ उपासकोऽस्तु दासतिर्हिंसाकर्मा ॥ १०२ ॥

अनारभ्याधीताः समाप्ताः ॥

मा मा॑ हिꣳसीज्जनि॒ता यः पृ॑थि॒व्या यो
वा॒ दिव॑ꣳ स॒त्यध॑र्मा॒ व्यान॑ट्। यश्चा॒पश्च॒न्द्राः
प्र॑थ॒मो ज॒जान॒ कस्मै॑ दे॒वाय॑ ह॒विषा॑ विधेम
॥ १०२ ॥

का॰ [१७, ३, ११] लोगेष्टकाः स्फ्येनाहृत्य बहि-र्वेदेरनूत्क्रान्तेपूपदधाति तिष्ठन्मा मा हिꣳसीदिति प्रत्यृचं प्रतिदिशं पुरस्तात्प्रथमम्। ततोऽध्वर्युः स्फ्येन वेदिबहिःप्रदे-शाल्लोगेष्टकाश्चतुरो मृत्खण्डान् पद्मप्रमाणानानीयात्मनो दक्षिणोत्तरपूर्वापरमध्यसूत्रप्रान्तेषु पूर्वादि तिष्ठन् मन्त्रचतुष्ट-येनोपदध्यादिति सूत्रार्थः ॥ हिरण्यगर्भदृष्टा कदेवत्या त्रिष्टुप्। यः प्रजापतिः पृथिव्या भूमेर्जनिता जनयिता उत्पादकः जनिता मन्त्र इति [पा॰ ६, ४, ५३] णिचो लोपः। वा चार्थे यो वा यश्च दिवं व्यानट् द्युलोकमसृजत्। व्यानट् इति व्याप्तिकर्मा [निघ॰ २, १८, ४] श्रुतौ तु सृजतेरर्थे

व्याख्यातः यो वा दिवꣳ सत्यधर्मा जजानेति श्रुतेः [७, ३, १. २०]। यश्च चन्द्राः आह्लादिका जगत्कारणभूता अपो जजान प्रथमः आदिभूतः सन् जजानोत्पादितवान् तद्द्वारा मनुष्या-नुत्पादितवानित्यर्थः। यतः श्रुतौ आपश्चन्द्रा इति मनुष्या व्याख्याताः मनुष्या एव हि यज्ञेनाप्रुवन्ति चन्द्रलोकं पितृ-मार्गानुसारिणः मनुष्या वा आपश्चन्द्रा इति श्रुतेः [७, ३, १, २०] कारणे कार्योपचारात्। कीदृशः प्रथमः शरीरी सत्य-धर्मा सत्यं धरतीति सत्यस्य धारयिता स प्रजापतिर्मा मा हिंसीत् मा हन्तु यतः कस्मै काय प्रजापतये हविषा हविः वयं विधेम दद्मः। हविर्दानाख्या हन्तु। कशब्दस्य सर्वनाम-त्वाभावात् स्मै-आदेशः छान्दसः। हविषा इति विभक्तिव्य-त्ययः। विधतिर्धातुर्दानार्थः॥ १०२॥

अभ्यावर्त्तस्व पृथिवि यज्ञेन पयसा सह। वपां ते अग्निरिषितो अरोहत्॥ १०३॥

अग्निदेवत्या उष्णिक्। हे पृथिवि! यज्ञेनास्मत्कृतेनेषि-तेन पयसा तत्फलभूतेन दुग्धादिभोगेन च सह अभ्यावर्तस्व आभिमुख्येनागच्छ। कथमागन्तव्यमत आह इषितः प्रजा-पतिप्रेषितोऽग्निः ते तव वपां त्वचं पृष्ठं वपास्थानमिमं प्रदेशमरोहत् आरोहतु। अनयर्चा दक्षिणे लोगेष्टकोपधा-नम्॥ १०३॥

अग्ने यत्ते शुक्रं यच्चन्द्रं यत् पूतं यच्च यज्ञियम्। तद्देवेभ्यो भरामसि॥ १०४॥

अग्निदेवत्या गायत्री पश्चाल्लोगेष्टकोपधाने विनियुक्ता हे अग्ने! यत्ते तवाङ्गं शुक्रं शुक्लं शुद्धं दीप्तिमत् यच्चान्यद्

चन्द्रमाह्लादकरं यदन्यत् पूतं पवित्रं यच्चान्यदङ्गं यज्ञियं यज्ञार्हं तत्सर्वं त्वाप्यरूपं देवेभ्यो देवानामर्थे भरामसि भरामः सम्पादयामः ॥ १०४ ॥

इषमूर्जमहमित आदमृतस्य योनिं महिषस्य धाराम्। आ मा गोषु विशत्वा तनूषु जहामि सेदिमनिराममीवाम् ॥ १०५ ॥

प्राशोर्देवो त्रिष्टुप् पादत्रयस्योत्तरतो लोगेष्टकोपधाने विनियोगः। इषमन्नमूर्जं तदुपसेचनं दधिपयोघृतादिकमृतस्य सत्यस्य योनिं स्थानं विद्यावयम् महिषस्य महत इच्छावतोऽग्नेर्धारां धारणामाहुतिं वा इतोऽस्मात् प्रदेशादुदीच्या दिशः सकाशादहमादमद्मि भक्षयामि स्वीकरोमीत्यर्थः। अद भक्षणे लङ्। किञ्च एतत्सर्वमिडादिकं मा मामाविशतु आगत्य प्रविशतु तनूषु मदीयपुत्रादिशरीरेषु गोषु मदीयधेन्वादिपशुषु चाविशतु ॥ का० [१७, ३, १३] उत्तरस्या. सिकताः प्रमार्ष्टि जहामि सेदिमिति। उत्तरलोगेष्टकातः सिकताः पातयति ॥ नास्ति इरान्नं यस्याः तामनिरामन्नरहिताममीवा व्याधियुता सेदिमवसादमहं जहामि त्यजामि अन्नाभावरोगदुःखानि मे मा सन्त्वित्यर्थः ॥ १०५ ॥

अग्ने तव श्रवो वयो महि भ्राजन्ते अर्चयो विभावसो। बृहद्भानो शवसा वाजमुक्थ्यं दधासि दाशुषे कवे ॥ १०६ ॥

का० [१७, ३, १५] अग्ने तवेति सिकता न्युप्य छादयत्यात्मानम्। पङ्क्तेनोत्तरवेदीं सिकताः प्रचित्य ताभिः पुच्छपक्ष विनात्मानं छादयेत् ॥ पावकाग्निदृष्टं पङ्क्तमग्नि-

देवत्यम् । पाद्ये द्वे विष्टारपङ्क्तौ यस्याः द्वितीयतृतीयपादौ द्वादशार्णौ आद्यतुर्यावष्टकौ सा विष्टारपङ्क्तिः । हे अग्ने! हे विभावसो ! विभा दीप्तिरेव वसु धनं यस्य तत्सम्बोधनं हे कान्तिधन ! तव वयो धूमः अर्चयो दीप्तयश्च भ्राजन्ते दीप्यन्ते वीयते भक्ष्यते पक्षिभिरिति वयोऽन्नम् । वी कान्त्यसनखादनव्याप्तिषु धूमस्याहुतिपरिणामद्वारेणान्नहेतुत्वाद् वयोऽत्र धूम उच्यते । कीदृशं वयः अवः आवयति द्युलोके कृतं कर्मेति अवः धूमदर्शनाद् देवानां कर्मज्ञानम् । तथा महि महत् नभोगामित्वात् धूमो वा अस्य अवोः वयः स एनममुष्मिँल्लोके आवयतीति श्रुतेः [७, ३, १, २९] । किञ्च बृहन्तो महान्तो भानवो रश्मयो यस्य तत्सम्बुद्धौ हे बृहद्भानो ! हे कवे क्रान्तदर्शिन् विद्वन् यजमानाभिप्रायज्ञ ! दाशुषे हविर्दत्तवते यजमानाय शवसा बलेन सह वाजमन्नं त्वं दधासि ददासि । कीदृशं वाजम् उक्थ्यम् उक्थः शस्त्राद्युपेतो यज्ञस्तद्योग्यं यज्ञपर्याप्तमन्नं ददासीत्यर्थः ॥ १०६ ॥

पा॒व॒कव॑र्चाः शु॒क्रव॑र्चा॒ अनू॑नवर्चा॒ उदि॑यर्षि भा॒नुना॑ । पु॒त्रो मा॒तरा॑ वि॒चर॒न्नुपा॑वसि पृ॒णक्षि॒ रोद॑सी उ॒भे ॥ १०७ ॥

हे अग्ने ! त्वं भानुना दीप्त्या उदियर्षि उद्गच्छसि उत्कर्षं प्राप्नोषीत्यर्थः । कीदृशस्त्वं पावकवर्चाः पावकं शोधकं वर्चो दीप्तिशक्तिर्यस्य सः । शुक्रवर्चाः शुक्रं शुक्लं निर्मलं वर्चो यस्य । अनूनवर्चाः अनूनमहीनं वर्चो यस्य पूर्णशक्तिः । किञ्च हे अग्ने ! त्वं विचरन् सर्वतः प्रचरन् सन् उपावसि उप सह्यम पालयसि सदेवमनुष्यं जगद्रक्षसि । तत्र दृष्टान्तः

पुत्रो मातरा यथा पुत्रश्चरमे वयसि मातरा मातापितरौ उपायति तद्वत् पितरामातरा च छन्दसीति [पा० ६, ३, ३३] निपातः। किञ्च उभे रोदसी द्यावापृथिव्यौ पृणक्षि पूरयसि हविषा यां वृष्ट्या भूमिं पूरयसीत्यर्थः। इमे वै द्यावापृथिवी रोदसी ते एष उभे पृणक्ति धूमेनान्नं वृष्ट्येमामिति [७, ३, १, ३०] श्रुतेः। तं त्वां स्तुम इति वाक्यशेषः ॥ १०७ ॥

ऊर्जो॑ नपाज्जातवेदः सुश॒स्तिभि॒र्मन्द॑स्व धी॒तिभि॑र्हि॒तः। त्वे इषः॒ सन्द॑धु॒र्भूरि॑वर्पसश्चि॒त्रोत॑यो वा॒मजा॑ताः ॥ १०८ ॥

तिस्रः सतोबृहत्यः। यस्या आद्यतृतीयौ द्वादशकौ द्वितीयतुर्यावष्टकौ सा सतोबृहती। ऊर्क् जलं नपात्पौत्रः हे ऊर्जो नपादपां पौत्र। अद्भ्य ओषधिवनस्पतयो जायन्ते तेभ्योऽग्निर्जायत इत्यपां पौत्रत्वमग्नेः। यद्वा ऊर्जोऽन्नस्य नपात् न पातयति नाशयति नपात् पतेर्णिजन्तात् क्विप् हे अन्नस्याविनाशक। हे जातवेदः जातप्रज्ञान। धीतिभिः कर्मभिर्निमित्तभूतैर्हितः स्थापितः सन् सुशस्तिभिः शोभनाभिः शस्तिभिः स्तुतिभिः स्तुत्वा त्वं मन्दस्व मोदस्व हृष्टो भव। मदिङ् स्वपने जाड्ये मदे मोदे स्तुतौ गताविति धातुः। किमिति हर्षः कार्यस्तत्राह यजमानाः त्वे त्वयि इषो हविर्लक्षणान्यन्नानि सन्दधुः जुहुवुः हविःप्राप्त्या हर्षः कार्य इत्यर्थः। कीदृशा यजमानाः भूरिवर्पसः वर्प इति रूपनाम [निघ० ३, ७] भूरीणि वर्पांसि येषां ते नानारूपाः। चित्रोतयः चित्रा विचित्रा नानाविधा ऊतयो रक्षा अवनानि अशनानि तर्पणानि वा त्वत्कृतानि येषां ते त्वया

तर्पिता इत्यर्थः। वामजाताः वामं वननीयं सम्भजनीयं जातं जन्म येषां ते विशिष्टदेशजातिकुलोत्पन्ना इत्यर्थः ॥१०८

दृ॒रु॒ज्यन्न॑ग्ने प्रथयस्व ज॒न्तुभि॑र॒स्मे रायो॑ अमर्त्य। स द॑र्श॒तस्य॒ वपु॑षो॒ विरा॑जसि पृ॒णक्षि॑ सान॒सिं क्रतु॑म् ॥ १०९ ॥

हे अमरणधर्मन्! हे अग्ने! रायो धनानि अस्मे अस्मासु त्वं प्रथयस्व विस्तारय। कीदृशस्त्वं जन्तुभिः प्राणिभिर्हविःप्रदैरध्वर्युप्रभृतिभिः दूरज्यन् दीप्यमानः। किञ्च यस्त्वमीदृशो धनप्रथयिता स त्वं दर्शतस्य दर्शनीयस्य वपुषः चित्याग्निरूपस्य शरीरस्य मध्ये विराजसि विशेषेण दीप्यसे विभक्तिव्यत्ययो वा दर्शतेन वपुषा ज्वालालक्षणेन शरीरेण विराजसि। सानसिं चिरन्तनं क्रतुं सङ्कल्पं पृणक्षि पूरयसि सर्वेष्टं ददासीत्यर्थः ॥ १०९ ॥

इ॒ष्क॒र्तार॑मध्व॒रस्य॒ प्रचे॑तसं॒ क्षय॑न्त॒ꣳ राध॑सो म॒हः। रा॒तिं वा॒मस्य॑ सु॒भगां॑ म॒हीमिषं॒ दधा॑सि सान॒सिꣳ र॒यिम् ॥ ११० ॥

हे अग्ने! अध्वरस्य यज्ञस्य इष्कर्तारं निस उपसर्गस्य नलोपः पूर्ववत् [८३] निष्कर्तारं नियमेन कर्तारं यज्ञनिष्पादकं प्रचेतसं प्रकृष्टचित्तयुक्तं क्षयन्तं क्षि निवासगत्योः विशिष्टस्थाने निवसन्तमीदृशं यजमानं प्रति वामस्य वननीयस्य महो महतो राधसो धनस्य रातिं दानं त्वं दधासि ददासि। किञ्च सुभगां सुष्ठु भजनीयां महीं महतीमिषमन्नं च ददासि। सानसिं पुराणं रयिं धनमक्षयमाणविषयं निधानलक्षणं च दधासि निधिं दर्शयसीत्यर्थः ॥ ११० ॥

ऋतावानं महिषं विश्वदर्शतमग्निꣳ सुम्नाय दधिरे पुरो जनाः । श्रुत्कर्णꣳ सप्रथस्तमं त्वा गिरा दैव्यं मानुषा युगा ॥ १११ ॥

उपरिष्टाज्ज्योतिः । यस्यास्त्रयः पादा द्वादशाक्षराश्चतुर्थोऽष्टाक्षरः सोपरिष्टाज्ज्योतिः । मानुषा विभक्तेराकारः मनुष्या जना मनुष्यजातियुक्ता अन्तेव ऋत्विग्यजमानाः युगा विभक्तेराकारः युगशब्दः कालवाची युगैः कालैः पौर्णमास्यमावास्यादिभिर्निमित्तैः गिरा वेदवाचा कृत्वा सुम्नाय यज्ञाय त्वा त्वामग्निं पुरोऽग्रतः पूर्वभागे आहवनीयरूपेण दधिरे स्थापितवन्तः । किम्भूतं त्वामृतवानृतमस्यास्तीति ऋतवा तं सत्यवन्तं छान्दसो दीर्घः छन्दसीवनिपौ वाच्यौ वंश मतुप् चेति [पा० ५, २, १०९ वा० २] अस्त्यर्थे वनूप्रत्ययः । महिषं महान्तं विश्वदर्शतं सर्वस्य दर्शनीयं श्रुत्कर्णं शृणुत इति श्रुतौ क्विप् श्रुतौ कर्णौ यस्य तम् यद्विज्ञाप्यते तत्सत्यमेव कर्णाभ्यां श्रुत्वा सम्पादयतीत्यर्थः । सप्रथस्तम प्रथनं प्रथः कीर्तिः । प्रथ प्रख्याने अस्मादसुन्प्रत्ययः प्रथसा सह वर्तमानः सप्रथाः अतिशयेन सप्रथाः सप्रथस्तमस्तमतिकीर्तिमन्तम् । दैव्य देव एव दैव्यस्त स्वार्थे यत् यद्वा देवेभ्यो हितम् । १११ ॥

आप्यायस्व समेतु ते विश्वतः सोम वृष्ण्यम् । भवा वाजस्य संगथे ॥ ११२ ॥

का० [१७, ३, १६] आप्यायस्वेति सिकतास्वभनस्ताभ्राम् । आत्मनि विस्तारिताः सिकताः स्पृशति ऋग्द्वयेन ॥ गोतमदृष्टाः सोमदेवत्यास्तिस्रो गायत्रीत्रिष्टुबुष्णिक्छन्दस्काः आप्यायस्व मदिन्तमेति [११४] तृतीयस्या विनियोगः सूत्रे

नास्ति। हे सोम! विश्वतः सर्वस्मात् वृष्ण्यं वीर्यं सर्वभूतोत्पत्तिकारणं ते तव समेतु समागच्छतु तेन च वीर्येण त्वमाप्यायस्व सर्वतो वर्धस्व। किञ्च वाजस्यान्नस्य संगथे सङ्गमननिमित्तं भवान्नमस्मासु सङ्गमयेत्यर्थः॥ ११२॥

सं ते पयांꣳसि समु यन्तु वाजाः सं वृष्ण्यान्यभिमातिषाहः। आप्यायमानो अमृताय सोम दिवि श्रवाꣳस्युत्तमानि धिष्व॥११३॥

हे सोम! पयांसि पातव्या रसाः ते तव संयन्तु सङ्गच्छन्तामुत अपि च वाजा अन्नानि संयन्तु वृष्ण्यानि रेतांसि ते संयन्तु। कीदृशस्य ते अभिमातिषाहः अभिमातिं पाप्मानं सहतेऽभिभवतीत्यभिमातिषाट् तस्याभिमातिसाहः षत्वं छान्दसम्। हे सोम! पयोऽन्नवृष्ण्यैराप्यायमानः वर्धमानः सन् अमृताय अमरणधर्मिण्यै प्रजात्यै पुत्रादिरूपैर्यजमानस्य भवेति शेषः। अमृतशब्देन श्रुत्या प्रजातिर्व्याख्याता। तथा च श्रुतिः [७, ३, १, ४६] प्रजात्यां तदमृतं दधाति तस्मात्प्रजातिरमृतेति। किञ्च दिवि द्युलोके उत्तमानि उत्कृष्टानि श्रवांसि अन्नानि आहुतिपरिणामजनितानि धिष्व धारय सम्पादय लोकद्वयभोगं सम्पादयेत्यर्थः। धि धारणे तुदादिः विकरणव्यत्यय आत्मनेपदं च छान्दसं बहुलं छन्दसीत्युक्ते [पा० २, ४, ७३] सुधितवसुधितेति [पा० ७, ४, ४५] सूत्रेण दधातेर्निपातो वा धत्स्वेत्यर्थः॥ ११३॥

आप्यायस्व मदिन्तम सोम विश्वेभिरꣳशुभिः। भवा नः सप्रथस्तमः सखा वृधे॥११४॥

हे मदिन्तम! मदयति तर्पयतीति मदी मदादित्वाणि-

निप्रत्ययः [पा० ३, १, १३४]। यद्वा मदस्तृप्तिरस्यास्तीति मदी मत इनठनाविति [पा० ५, २, ११५] इन् अतिशयेन मदी मदिन्तमः नाद्वस्येति [पा० ८, २, १७] नान्तात्परस्य तमपो नुडागमः। ईदृश हे सोम ! विश्वेभिर्विश्वैः सर्वैरंशुभिः सूक्ष्मांशैः आप्यायस्व प्रवृद्धो भव इतः सन्नोऽस्माक वृधे वर्धनाय सखा सहायो भव द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] संहितायां दीर्घः। कीदृशस्त्वं सप्रथस्तमः अत्यन्तं सप्रथाः सकीर्तिः सप्रथस्तमः ॥ ११४ ॥

आ ते॑ व॒त्सो मनो॑ यमत्पर॒माच्चि॑त्स॒धस्था॑त्। अग्ने॒ त्वांका॑मया गि॒रा ॥ ११५ ॥

का० [१७, ३, २०—२१] प्रश्लेतेऽश्वे पुरस्तात्तिष्ठति अश्वेताभावेऽश्वेतेऽश्वाभावेऽनडुह्यग्निभ्यः प्रह्रियमाणेभ्योऽनुवाचयति। श्वेतवर्णेऽश्वेऽन्यवर्णे तदभावे वृषे वा तिष्ठति सति अग्निभ्यः प्रह्रियमाणेभ्योऽनुब्रूहीति प्रेषितो होताऽऽते वत्स इति तृचमनुवक्तीति सूत्रार्थः ॥ अग्निदेवत्यास्तिस्रो गायत्र्यः आद्यावत्सारदृष्टा द्वितीया विरूपदृष्टा तृतीया प्रजापतिदृष्टैव। हे अग्ने ! ते तव वत्सः पयोव्रतत्वाद्वत्ससमस्तवप्रियो यजमानः परमाच्चित् चिदप्यर्थे उत्कृष्टादपि सधस्थात्सहस्थानात् द्युलोकात् मन आहृत्येति शेषः। आयमत् आयच्छति गृह्णाति मनोनिग्रहं करोतीत्यर्थः। इतश्च लोप इति [पा० ३, ४, ९७] इकारलोपे यमदिति रूपम्। इषुगमियमा छ इति [पा० ७, ३, ७७] छत्वाभावश्छान्दसः। कया गिरा वेदवाचा मन आहृत्येत्यर्थः। कीदृश्या गिरा त्वाङ्कामया त्वां कामयते स्तोतुमिच्छतीति त्वाङ्कामा तया अलुक्। देवैः सह

तिष्ठति यस्मिन्नग्निः तत्सधस्थं द्युलोकः सध मादस्थयोरिति [पा० ६, ३, ९६] सहस्य सधादेशः॥ ११५॥

तुभ्यं ता अङ्गिरस्तम विश्वाः सुक्षितयः पृथक्। अग्ने कामाय येमिरे॥ ११६॥

हे अङ्गिरस्तम! अन्यते जीव्यते येनेत्यन् अन्नम् अन् प्राणने क्विप् अन् अन्नं गिरति अत्तीत्यङ्गिराः अतिशयेनाङ्गिरा अङ्गिरस्तमः हे अग्ने! पृथक् नानाभूताः विश्वाः सर्वाः ताः प्रसिद्धाः स्तुतयः कामायाभिलाषपूरणाय तुभ्यं त्वयि येमिरे नियम्यन्ते यजमानैरिति शेषः कर्मणि लिट्। कीदृश्यः सुक्षितयः शोभनाः क्षितयो निवासा याभ्यस्ताः स्वर्गादिशुभस्थानप्रदा इत्यर्थः। यजमाना इहकामपूर्त्यै द्युलोकाप्त्यै च मन्त्रैस्त्वामेव स्तुवन्तीति भावः॥ ११६॥

अग्निः प्रियेषु धामसु कामो भूतस्य भव्यस्य। सम्राडेको विराजति॥ ११७॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां द्वादशोऽध्यायः॥ १२॥

अग्निः प्रियेषु अभिरुचितेषु धामसु स्थानेषु धिष्ण्येषु एकोऽसहायभूतः सन् विराजति विशेषेण दीप्यते। कीदृशोऽग्निः भूतस्योत्पन्नस्य भव्यस्य भविष्यतश्च जनस्य कामः कामपूरकः। सम्राट् सम्यक् राजमानः शोभमानः भूतस्य भव्यस्य सम्राडीश्वर इति वा। काम्यते सर्वैरिष्टुमिष्यत इति काम इति वा॥ ११७॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
रुक्मादिवाचनान्तोऽयं द्वादशोऽध्याय ईरितः॥ १२॥

त्रयोदशोऽध्यायः ।

मयि गृह्णाम्यग्रे अग्निꣳ रायस्पोषाय सुप्रजास्त्वाय सुवीर्याय । मामु देवताः सचन्ताम् ॥ १ ॥

द्वादशेऽध्याये उखाधारणगार्हपत्यचयनचैत्रकर्षणोपधवपनादिमन्त्रा उक्तास्त्रयोदशे पुष्करपर्णाद्युपधानमन्त्रा उच्यन्ते ॥ का० [१७, ३, २७] उत्तरवेदिमपरेण तिष्ठन् यजमानो मयि गृह्णामीति जपति। उत्तरवेदेः पश्चात्तिष्ठन् यजमानो जुहोति ॥ अग्निदेवत्या ककुप् यस्या मध्यपादो द्वादशक आद्यन्तावष्टकौ सा ककुप् अत्र मध्यश्चतुर्दशकस्तेन द्व्यधिका। अहं यजमानोऽग्रे प्रथमं मयि आत्मनि अग्निं गृह्णामि धारयामि ततोऽग्निं चिनोमीति शेषः। किमर्थं रायो धनस्य पोषाय पुष्ट्यर्थम्। सुप्रजास्त्वाय शोभना प्रजा यस्य स सुप्रजाः सुप्रजसो भावः सुप्रजस्त्वम् तस्मै दीर्घश्छान्दसः शोभनपुत्रादिनिष्पत्त्यै। सुवीर्याय शोभनसामर्थ्याय वीर्यं शक्तिः। किंच उकारोऽप्यर्थे देवता अपि मा सचन्ता सेवन्ता सङ्गच्छन्ताम् उ एवार्थे वा देवता मामेव सचन्ताम् ॥ १ ॥

अपां पृष्ठमसि योनिरग्नेः समुद्रमभितः पिन्वमानम् । वर्धमानो महाँ२॥ आ च पुष्करे दिवो मात्रया वरिम्णा प्रथस्व ॥ २ ॥

का० [१७, ४, १] पुष्करपर्णमुपदधाति स्तम्बे पूर्ववत्। ततोऽध्वर्युः कुशस्तम्बोपरि कमलिनीपत्रमुपदधाति पूर्ववदित्युखासम्भरणवत् तेनापां पृष्ठमिति मन्त्रेण पुष्कर-

इत्यन्तेनोपधानं दिवो मात्रयेति तस्य मार्जनमिति सूत्रार्थः॥ व्याख्यातः [११, २८] ॥ २ ॥

ब्रह्म॑ ज॒ज्ञा॒नं प्र॑थ॒मं पु॒रस्ता॒द्वि सी॑म॒तः सु॒रुचो॒ वे॒न आ॑वः। स बु॒ध्न्या॑ उप॒मा अ॑स्य वि॒ष्ठाः स॒तश्च॒ योनि॒मस॑तश्च॒ विवः॑ ॥ ३ ॥

का० [१७, ३, २८] तस्मिन् रुक्ममधःपिण्डं ब्रह्म जज्ञानमिति। तस्मिन् पुष्करपर्णे पूर्वं कण्ठधृतं रुक्ममधःपिण्डमुपदधाति॥ आदित्यदेवत्या त्रिष्टुप्। वीत्युपसर्ग आव इति क्रियापदेन सम्बध्यते व्यवहिताश्चेति [पा० १, ४, ८२] पाणिनिस्मरणात्। ब्रह्म बृहत् ब्रह्मरूपोऽयमादित्यः सीमतः सीमानं मर्यादां भूगोलमध्यभागमारभ्य सुरुचः सुष्ठु रोचन्ते शोभन्ते तान् सुरोचनानिमान् लोकान् वि आवः विवृतानकरोत् स्वप्रकाशेन। कीदृशं ब्रह्म प्रथममादौ पुरस्तात् पूर्वस्यां दिशि जज्ञानं जायमानं दृश्यमानं जनेः शानचि श्नपः श्लौ सति जज्ञानमिति रूपम्। किञ्च वेनः कामनीयो मेधावी वा स आदित्यः बुध्न्या बुध्नमन्तरिक्षं तत्र भवा बुध्न्या दिशः विवः विवृणोति। सतो विद्यमानस्य मूर्तस्य घटपटादेर्योनिं स्थानमसतोऽमूर्तस्य वाय्वादेश्च योनिं प्रभवं विवः प्रकाशयति वृणोतेः अपि लुङि लङि गुणे च व इति रूपमड्भाव आर्षः बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेऽपीति [पा० ६, ४, ७५] वचनात्। कीदृशीर्बुध्न्याः उपमाः उप समीपे मान्ति भूतानि यासु ता उपमाः सावकाशा इत्यर्थः। अत एवास्य जगतो विष्ठाः विविधस्थानभूताः विविधं तिष्ठन्ति यासु ताः अम्बाम्बगोभूमीत्यादिना [पा० ८, ३, ९७] षत्वम्। आदित्य एव लोकान् दिशो भूतानि चाभिव्यनक्तीत्यर्थः॥ ३ ॥

हिरण्यगर्भः समवर्त्तताग्रे भूतस्य जातः पतिरेक आसीत्। स दाधार पृथिवीं द्यामुतेमां कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥ ४ ॥

का० [१७, ४, ३] उत्तानं प्राञ्चं हिरण्यपुरुषं तस्मिन्। हिरण्यगर्भ इति। तस्मिन् रुक्मे प्राञ्चमुत्तानं हिरण्यं पुरुषाकारमृगद्वयेनोपदधाति॥ हिरण्यगर्भदृष्टा प्रजापतिदेवत्या त्रिष्टुप्। हिरण्ये हिरण्यपुरुषरूपे ब्रह्माण्डे गर्भरूपेणावस्थितः प्रजापतिर्हिरण्यगर्भः भूतस्य प्राणिजातस्याग्रे समवर्त्तत प्राणिजातोत्पत्तेः पुरा स्वयं शरीरधारी बभूव। स च जातः उत्पन्नमात्र एक एवोत्पत्स्यमानस्य सर्वस्य जगतः पतिरीश्वर आसीत्। स एव पृथिवीमन्तरिक्षं द्यां द्युलोकमुतापि चेमां भूमिं लोकत्रयं दाधार धारयति तुजादीनां दीर्घोऽभ्यासस्येति [पा० ६, १२, ७] अभ्यासदीर्घः। पृथिवी भूः स्वयम्भूरित्यन्तरिक्षनामसु [निघ० १, ३] पठितत्वात् पृथिवीशब्देनान्तरिक्षलोकोऽत्रोच्यते। कस्मै काय प्रजापतये देवाय वयं हविषा विधेम हविर्दद्म. विभक्तिव्यत्ययः ॥ ४ ॥

द्रप्सश्चस्कन्द पृथिवीमनु द्यामिमञ्च योनिमनु यश्च पूर्वः। समानं योनिमनु सञ्चरन्तं द्रप्सं जुहोम्यनु सप्त होत्राः ॥ ५ ॥

देवश्रवोदृष्टादित्यदेवत्या त्रिष्टुप्। यः पूर्वः प्रथमो मुख्यो द्रप्स आदित्यः पृथिवीमन्तरिक्षमनुचस्कन्द अनुस्कन्दति गच्छति सिञ्चतीत्यर्थः मनुष्यादिधारणाय। द्यां द्युलोकं चानुसिञ्चति आहुतिपरिणामभूतेन रसेन देवादिधारणाय।

य इमं योनिं स्थानं भूलोकमनुस्कन्दति आगच्छति आहुतिः अन्नधाय। एवं समानं योनिं सर्वेषां तुल्यं स्थानं लोकत्रयमनु सञ्चरन्तं द्रप्समादित्यं सप्त होत्रा अनु जुहोमि विभक्तिव्यत्ययः सप्तसु होत्रासु दिक्षु स्थापयामि हिरण्यपुरुषरूपेण सर्वदिक्षु सूर्यमेव स्थापयामीत्यर्थः। असौ वा आदित्यो द्रप्सो दिशः सप्त होत्रा अमुमादित्यं दिक्षु प्रतिष्ठापयतीति [७, ४, १, २०] श्रुतेः। पूर्वादि चतस्रो दिशः अध एका उपर्येका मध्ये चैकेति सप्त दिशो ज्ञेयाः ॥ ५ ॥

नमो॑ऽस्तु स॒र्पेभ्यो॒ ये के च॑ पृथि॒वीमनु॑।
ये अ॒न्तरि॑क्षे॒ ये दि॒वि तेभ्यः॑ स॒र्पेभ्यो॒ नमः॑ ॥६॥

का० [१७, ४, ६] उपतिष्ठते यजमानो नमोऽस्त्विति। यजमानो हिरण्यपुरुषं पश्यन्नृक्त्रयं पठेत् ॥ सर्पदेवत्यास्तिस्रोऽनुष्टुभः। ये के च ये केचित् सर्पन्ति सर्पा लोकाः पृथिवीमनुगताः तेभ्यः सर्पेभ्यो नमोऽस्तु नमस्कारो भवतु। अन्तरिक्षे लोके ये वर्त्तमानाः सर्पाः ये च दिवि द्युलोके ये वर्त्तमानाः सर्पास्तेभ्यः सर्पेभ्यो नमोऽस्तु। इमे वै लोकाः सर्पा इति [७, ४, १, २५] श्रुतेः सर्पशब्देन लोका उच्यन्ते ॥६॥

या इष॑वो यातु॒धाना॑नां॒ ये वा॒ वन॒स्पती॑१॥-
रनु॑। ये वा॑व॒टेषु॒ शेर॑ते॒ तेभ्यः॑ स॒र्पेभ्यो॒ नमः॑ ॥७॥

यातु यातनां दुःखं दधति ते यातुधाना रक्षःप्रभृतयस्तेषां याः सर्पजातय इषवो बाणरूपेण वर्त्तन्ते ये चान्ये वनस्पतीन् चन्दनादिवृक्षाननुवेष्ट्य स्थिताः ये वा ये चान्ये अवटेषु बिलेषु शेरते स्वपन्ति तेभ्यः सर्पेभ्यो नमोऽस्तु ॥ ७ ॥

ये वा॒मी रो॑च॒ने दि॒वो ये वा॒ सूर्य॑स्य

रश्मिषु। येषामप्सु सदस्कृतं तेभ्यः सर्पेभ्यो नमः॥ ८॥

दिवो द्युलोकस्य रोचने दीप्तस्थाने ये वामी सर्पा श्रस्माभिरदृश्यमानाः सन्ति रोचनो ह नामैष लोको यत्रैष एतत्तपतीति श्रुतिः। तथा सूर्यस्य रश्मिषु किरणेषु ये च सर्पा वसन्ति। येषां सर्पाणामप्सु जलेषु सदः स्थानं कृतं तेभ्यः सर्पेभ्यो नमोऽस्तु॥ ८॥

कृणुष्व पाजः प्रसितिं न पृथ्वीं याहि राजेवामवाँ २॥ इभेन। तृष्वीमनु प्रसितिं द्रूणानोऽस्तासि विध्य रक्षसस्तपिष्ठैः॥ ९॥

का० [१७, ४, ७] उपविश्य पञ्चगृहीतं जुहोति पुरुषे कृणुष्व पाज इति प्रत्यृचं प्रतिदिशं परिसर्पम्। आज्यं सस्कृत्य पञ्चगृहीतमादायात्मानमारभ्य पुरुषान्तिके उपविश्य प्रतिदिशं परिसृप्य परिसृप्य पुरुषोपरि पञ्चभिर्जुहोतीति सूत्रार्थः॥ वामदेवदृष्टा राक्षोघ्नाः प्रतिसराः अग्निदेवत्याः पञ्च त्रिष्टुभः। हे अग्ने! पाजः बलं कृणुष्व कुरुष्व पाज इति बलनामसु [निघ० २, ९, २] पठितम्। तत्र दृष्टान्तः पृथ्वीं विशालां प्रसितिं न प्रसितिमिव। प्रसितिर्जालं प्रसितिः प्रसयनात्तन्तुर्वा जालं वेति [निरु० ६, १२] यास्कोक्तेः। षिञ् बन्धने प्रकर्षेण सीयन्ते बध्यन्ते पक्षिणो यया सा प्रसितिः ताम् नकार इवार्थः पक्षिग्रहणाय प्रसारितं जालमिव शत्रुग्रहणाय बलं प्रसारयेत्यर्थः। ततो राजेव नृप इवामवान् सहायवानिभेन गजेन याहि शत्रून् प्रति गच्छ। अम गतौ भजने शब्दे अमन्ति भजन्ति स्वामिन इत्यमाः

सेवकास्तेऽस्य सन्तीत्यमवान् पचाद्यजन्तादमशब्दान्मतुप्प्रत्ययः। हे अग्ने! अस्ता शत्रूणां क्षेप्तासि अतो रक्षसः राक्षसान् विध्य ताडय। व्यध ताडने दिवादिश्चाच्छ्यन् ग्रहादित्वात्सम्प्रसारणम्। कैः तपिष्ठैः तापकतमैरायुधैः तपन्ति सन्तापयन्तीति तपूंषि अतितपूंषि तपिष्ठानि तैः तुरिष्ठेमेयः-स्विति [पा० ६, ४, १५४] इष्ठनि परे तृचो लोपः। कीदृशस्त्वं तृष्वीं प्रसितिं विभक्तिव्यत्ययः तृष्वया क्षिप्रया प्रसित्या जालेन अनु द्रूणानः शत्रून्मारयन् द्रू हिंसायां क्र्यादिः शानच्प्रत्ययः द्रूणीतेऽसौ द्रूणानः॥ ९॥

तव॑ भ्र॒मास॑ आशु॒या प॑तन्त्यनु॑स्पृश धृष॒ता शोशु॑चानः। तपू॑ᳪष्यग्ने जु॒ह्वा॑ पत॒ङ्गानस॑न्दितो॒ वि सृ॑ज॒ विष्व॑गु॒ल्काः॥ १०॥

हे अग्ने! तव ये भ्रमासः भ्रमा वातोद्धूता ज्वालासमूहाः पतन्ति इतस्ततो गच्छन्ति कीदृशा भ्रमाः आशुया आशवः शीघ्रगमनाः आशुशब्दात् परस्य जसः सुपां सुलुगित्यादिना याऽऽदेशः। तैर्भ्रमैः तपूंषि तपन्ति सन्तापयन्ति तानि तपूंषि तापयितॄणि रक्षांसि पतङ्गान् पतन्तः सन्तो गच्छन्तीति पतङ्गाः पिशाचास्तांश्चानुस्पृश ज्वालाभिस्तान् दहेत्यर्थः। कीदृशस्त्वं धृषता धृष्णोतीति धृषन् तेन धृषता प्रगल्भेन धृष्टेन ज्वालौघेन शोशुचानः देदीप्यमानः अत्यन्तं शोचते शोशुच्यत इति शोशुचानः शुच दीप्तावित्यस्माद्यङन्ताच्छानच्प्रत्ययः। तथा जुह्वा स्रुचा हूयमान इति शेषः। असन्दितः अखण्डितः। ईदृशः सन् विष्वक् सर्वत्र तिर्यगूर्ध्वमधश्च उल्काः ज्वाला विसृज रक्षोघाताय सृजेत्यर्थः॥ १०॥

प्रति स्पशो विसृज तूर्णितमो भवा पायुर्विशो अस्या अदब्धः। यो नो दूरे अघशंसो यो अन्त्यग्ने मा किष्टे व्यथिरादधर्षीत् ॥११॥

नोऽस्माकं दूरे योऽघशंसः अघं पापं शंसतीच्छति अघशंसः अस्मद्द्रोही यो दूरे वसति यश्चान्ति समीपे अघशंसः, हे अग्ने! त्वं प्रति स्पशः स्पश बन्धने स्पशयन्ति बध्नन्तीति स्पशो बन्धनहेतुः प्रणिधीन् विसृज प्रेरय। अस्या अस्मदीयायाः विशः प्रजायाः पायु पातीति पायुः पालको भव। कीदृशस्त्वं तूर्णितमः तूर्णं वेगोऽस्यास्तीति तूर्णी अत्यन्तं तूर्णी तूर्णितमः वेगवत्तरः। अदब्धः अनुपहिंसितः। हे अग्ने! एवमनुग्रहं प्रवृत्तस्य ते तव मा किः मा कश्चित् व्यथिः व्यथयतीति व्यथिः व्यथकः शत्रुरादधर्षीत् धार्ष्ट्यं मा करोतु। दूरसमीपस्थानस्मच्छत्रून् प्रति त्वरतो बन्धकान् प्रेरय केनाप्यहिंसितोऽस्मत्प्रजापालको भव राक्षसाय त्वा प्रति दृष्टा मा सन्त्विः स्वर्थः। धृष धातोर्लुङि छिलसङभावश्च मायोगात् ॥ ११ ॥

उदग्ने तिष्ठ प्रत्यातनुष्व न्यमित्राँ २॥ ओषतात्तिग्महेते। यो नो अरातिᳪ समिधान चक्रे नीचा तं धक्ष्यतसं न शुष्कम् ॥ १२ ॥

हे अग्ने! त्वमुत्तिष्ठ ततः प्रत्यातनुष्व ज्वाला विस्तारय तिग्मा हेतयो यस्य स तिग्महेतिः तिग्मं तेजतेरुत्साहकर्मण. तत्सम्बोधन हे तिग्महेते! उत्साहवदायुध! अमित्रान्छत्रून् त्वं न्योषतात् नितरा दह। उष दाहे तुह्योस्तातङ्ङिति [पा० ७, १, ३५] तातङादेश। हे समिधान! समिन्द्धे दीप्यतेऽसौ समिधान तत्सम्बुद्धौ हे समिधान! दीप्यमान!

नोऽस्माकं योऽरातिं शत्रुं करोति-दाशं प्रतिषेधति तं नीचा नीचैः कृत्वा धक्षि दह। दह भस्मीकरणे बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७३] शपि लुप्ते लटि मध्यमैकवचने धक्षीति रूपम्। तत्र दृष्टान्तः शुष्कमतसं न न इवार्थः अतसो वृक्षः शुष्कं वृक्षमिवादातारं निर्दहेत्यर्थः॥ १२॥

ऊर्ध्वो भव प्रतिविध्याध्यस्मदाविष्कृणुष्व दैव्यान्यग्ने। अव स्थिरा तनुहि यातुजूनां जामिमजामिं प्रमृणीहि शत्रून्॥ अग्नेष्ट्वा तेजसा सादयामि॥ १३॥

हे अग्ने! ऊर्ध्वो भव उद्युक्तो भव अस्मदधि अस्माकमुपरि वर्त्तमानान् शत्रून् प्रतिविध्य प्रतिताड्य। दैव्यानि देवसम्बन्धीनि कर्माणि आविः कृणुष्व प्रकटय। किञ्च यातुजूनां यातुधानानां स्थिरा स्थिराणि धनूंषि अवतनुहि अवतारय। किञ्च जाम्यजामिशब्दौ पुनरुक्तापुनरुक्तवचनौ जामिमजामिं पुनरुक्तमपुनरुक्तं कृत्वा पुनः पुनस्ताड़ितमताड़ितं वा शत्रून् प्रमृणीहि अत्यतिमारणार्थः रिपून् मारय॥ का० [१७, ४, १२] घृतपूर्णामग्ने द्वेति। कार्ष्मर्यमयीं पादमात्रदीर्घां षडङ्गुलविपुलां घृतपूर्णां प्रागग्रां स्रुचमग्ने द्वेति यजुषाग्निमूर्धेति ऋचा चोपदधाति॥ आग्नेयं यजुः। हे स्रुक्! अग्नेः सम्बन्धिना तेजसा त्वा त्वां सादयामि॥ १३॥

अग्निर्मूर्धा दिवः ककुत्पतिः पृथिव्या अयम्। अपाꣳ रेताꣳसि जिन्वति॥ इन्द्रस्य त्वौजसा सादयामि॥ १४॥

अग्निर्मूर्धेति व्याख्याता [३, १२] । का० [१७, ४, १३] एवमौदुम्बरीमुत्तरतो दधिपूर्णामिन्द्रस्य त्वेति। एवंविधमेवौदुम्बरीं दधिपूर्णां स्रुचमुत्तरे उपदधाति। इन्द्रस्य त्वेति यजुषा भुव इति ऋचा च॥ इन्द्रदेवत्यं यजुः। हे स्रुक्! इन्द्रस्यौजसा तेजसा त्वां सादयामि स्थापयामि॥१४॥

भुवो॑ य॒ज्ञस्य॒ रज॑सश्च ने॒ता यत्रा॑ नि॒युद्भिः॒ सच॑से शि॒वाभिः॑। दि॒वि मू॒र्धानं॑ दधिषे स्व॒र्षां जि॒ह्वाम॑ग्ने चकृषे हव्य॒वाह॑म्॥ १५॥

त्रिशिरोदृष्टाग्निदेवत्या त्रिष्टुप्। हे अग्ने! त्वं यदा हव्यवाहं हव्यं वहतीति हव्यवाट् तां हविषो वोढ्रीं जिह्वां ज्वालां चकृषे करोषि लडर्थे लिट्। तदा यज्ञस्य द्रव्यदेवतात्यागात्मनो नेता भुवः भवसि रजसः यज्ञपरिणामरूपोदकस्य च नेता भवसि जगद्धार्थम् भवतेर्लेटि मध्यमैकवचने सिपि इतश्च लोप इति [पा० ३, ४, ९७] इकारलोपे लेटोऽडाटावित्यडागमे [पा० ३, ४, ९४] अचि श्नुधात्विति [पा० ६, ४, ७७] उवङादेशे च कृते भुव इति रूपम्। कुत्र नेता भवसीत्यत आह यत्र यस्मिन् स्थाने शिवाभिर्मङ्गलरूपाभिर्नियुद्भिरश्वाभिः त्वं सचसे,सम्बध्यसे प्राप्नोषि। नियुतो वायोरित्युक्तेर्नियुतो नाम वायोरश्वाः [निघ० १, १५, १९] ताभिर्वायुर्लक्ष्यते वायुना चान्तरिक्षं लक्ष्यते। यत्र च दिवि मूर्धानमादित्यं दधिषे धारयसि लिडर्थे। किम्भूतं मूर्धानं स्वर्षां स्वः स्वर्गं सनोति ददाति स्वर्षाः। षणु दाने विट्प्रत्ययः जिड्नोरनुनासिकस्यादिति [पा० ६, ४, ४१] नकारस्याकारः। यद्वा स्वः स्वर्गे स्यति तिष्ठतीति स्वर्षाः तम् षोऽन्तकर्मणि क्विप्। अन्तरिक्षे द्युलोके च यज्ञस्य रजसश्च नेता भवसीत्यर्थः। यत्रेत्यस्य संहितायां

निपातस्य चेति [पा० ६, ३, १३६] दीर्घः यस्य तवैतत्कर्म तं त्वां सुरूपेण सादयामीति शेषः ॥ १५ ॥

ध्रुवासि धरुणास्तृता विश्वकर्मणा। मा त्वा समुद्र उद्वधीन्मा सुपर्णोऽव्यथमाना पृथिवीं दृंह ॥ १६ ॥

का० [१७, ४, १५] स्वयमातृण्णां पुरुषे शर्करां छिद्रां ध्रुवासीति। पुरुषोपरि ध्रुवेत्यादिकण्डिकाचतुष्टयेन स्वयमातृण्णामुपदधाति कीदृशीं शर्करां पाषाणमयीं छिद्रां स्वाभाविकच्छिद्रयुतां सच्छिद्राश्ममयीष्टकैव स्वयमातृण्णोच्यत इति सूत्रार्थः ॥ ऊर्ध्वबृहती। द्वादशाक्षरत्रिपादोर्ध्वबृहती अत्र प्रथमस्त्रयोदशार्णस्तृतीयो दशार्णः। हे स्वयमातृण्णे ! त्वं ध्रुवा स्थिरासि। कीदृशी त्वं धरुणा भूमिरूपेण विश्वस्य धारयित्री। विश्वं करोतीति विश्वकर्मा तेन सर्वस्य कर्त्रा प्रजापतिना आस्तृता उपस्थिता। समुद्रो वरुणः त्वा त्वां मा उद्वधीत् मा हन्तु। सुपर्णः पुरुषश्च त्वां मोद्वधीत्। वरुणो वै समुद्रः पुरुषः सुपर्ण इति [७, ४, २, ५] श्रुतेः समुद्रसुपर्णशब्दाभ्यां वरुणपुरुषावुच्येते। त्वं चाव्यथमाना अचलन्ती सती पृथिवीं दृंह भूमिं दृढीकुरु ॥ १६ ॥

प्रजापतिष्ट्वा सादयत्वपां पृष्ठे समुद्रस्येमन्। व्यचस्वतीं प्रथस्वतीं प्रथस्व पृथिव्यसि ॥ १७ ॥

अनुष्टुप्। हे स्वयमातृण्णे ! प्रजापतिः त्वा त्वां सादयतु स्थापयतु क्व अपां जलानां पृष्ठे उपरि। समुद्रस्य जलसङ्घा-

तस्य एमन् एमनि अवस्थाने सादयतु। इणो धातोर्मनिन्-प्रत्यये एमन्निति रूपम् सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] सप्तम्या लुक्। किंभूतां त्वां व्यचस्वतीं व्यचनं व्यचस्तदस्या अस्तीति व्यचस्वती तामभिव्यक्तियुताम्। प्रथस्वतीं प्रथनं प्रथः पृथुत्वं तदस्या अस्तीति प्रथस्वती तां विस्तारयुक्ताम्। त्वमपि प्रजापतिसादिता सती प्रथस्व अस्यायितिः प्रथनं कुरु यतस्त्वं पृथिव्यसि पृथिव्युत्पन्नत्वात्॥ १७॥

भूर॑सि॒ भूमि॑र॒स्यदि॑तिरसि वि॒श्वधा॑या वि॒श्व॑स्य भुव॑नस्य ध॒र्त्री। पृ॒थि॒वीं य॑च्छ पृथि॒वीं दृ॑ꣳह पृथि॒वीं मा हि॑ꣳसीः॥ १८॥

प्रस्तारपङ्क्तिः। आद्यौ चेत्प्रस्तारपङ्क्तिरित्युक्तेर्यत्राद्यौ द्वादशकावन्त्यावष्टकौ सा प्रस्तारपङ्क्तिः। अत्र त्वाद्य एकादशको द्वितीयस्त्रयोदशकस्तृतीयतुर्यौ पञ्चकौ पञ्चमः षडक्षरः एवं पञ्च पादाः। हे स्वयमातृण्णे! त्वं भूः सुखानां भावयित्र्यसि। भूमिः पृथिव्यसि भूम्यभिमानिनी देवतासीत्यर्थः। अदितिर्देवमातासि। विश्वधायाः विश्वं दधाति पुष्णातीति विश्वधायाः विश्वं निश्चितमस्यामिति वा। विश्वस्य भुवनस्य सर्वस्य भूतग्रामस्य धर्त्री धारयित्री तादृशी त्वं पृथिवीं यच्छ नियतां कुरु पृथिवीं दृꣳह दृढीकुरु पृथिवीं मा हिंसीः पृथिव्या हिंसां मा कुरु॥ १८॥

वि॒श्व॑स्मै प्रा॒णाया॑पा॒नाय॑ व्या॒नायो॑दा॒नाय॑ प्रति॒ष्ठायै॑ च॒रित्राय। अ॒ग्निष्ट्वा॒भिपा॑तु म॒ह्या स्व॒स्त्या छ॒र्दिषा॒ शन्त॑मेन॒ तया॑ दे॒वत॑याङ्गिर॒स्वद् ध्रु॒वा सी॑द॥ १९॥

यजुः एकाधिकाप्यनुष्टुप् । हे स्वयमातृण्णे ! विश्वस्मै सर्वस्मै प्राणायापानाय व्यानायोदानाय प्राणापानव्यानोदानाख्य-वायुवृत्तिलाभाय प्रतिष्ठायै कीर्त्यै चरित्राय शास्त्रीयाचरणाय च । प्राणिनामेतत्सर्वसिद्ध्यर्थं त्वां सादयामीति शेषः । किञ्च मह्या महत्या स्वस्त्या योगक्षेमसम्पत्त्या शन्तमेनात्यन्तं सुख-कारिणा छर्दिषा गृहेण चाग्निस्त्वा त्वामभिपातु सर्वतो रक्षतु । तया देवतयानुगृहीता त्वं ध्रुवा स्थिरा सती सीदो-पविश अङ्गिरस्वदङ्गिरसो चयनानुष्ठाने यथा त्वं स्थिरस्थिता तद्वदिहोपविश ॥ १९ ॥

काण्डा॑त्काण्डात् प्र॒रोह॑न्ती॒ परु॑षःपरुष॒स्परि॑ । ए॒वा नो॑ दूर्वे॒ प्रत॑नु स॒हस्रे॑ण श॒तेन॑ च ॥ २० ॥

का० [१७, ४, १८] मूलाग्रवतीं दूर्वां तस्यां पुरस्ताद्भू-मिप्राप्तां काण्डात्काण्डादिति । तस्यां स्वयमातृण्णायां काण्डा-दिति ऋग्द्वयेन पुरस्ताद्भूमिगताग्रं मूलाग्रयुतां दूर्वामुपद-धाति ॥ अग्निदृष्टे दूर्वेष्टकादेवत्ये द्वे अनुष्टुभौ । मूलैर्भूसम्बद्धं पर्व काण्डं भूम्यसम्बद्धं परुः । हे दूर्वे दूर्वेष्टके ! काण्डात्का-ण्डात् प्रतिकाण्डं परुषःपरुषः प्रतिपरुः भूमिसम्बद्धासम्ब-द्धेभ्यः सर्वपर्वभ्यः सकाशाद्यया त्वं परि समन्तात् प्ररोहन्ती अङ्कुरवती वर्तसे । नित्यवीप्सयोरिति [पा० ८, १, ४] वीप्सार्थे काण्डपरुषोर्द्वित्वम् । एवेत्यव्ययमेवमित्यर्थे निपा-तस्य चेति [पा० ६, ३, १३६] संहितायां दीर्घः । हे दूर्वे ! एवं स्वाङ्कुरविस्तारवत् सहस्रेण शतेन च सहस्रशतशब्दाव-मंख्यार्थौ असंख्यैः पुत्रपौत्रपशुादिभिर्नोऽस्मान् प्रतनु विस्तारय ॥ २० ॥

या श॒तेन॑ प्रत॒नोषि॑ स॒हस्रे॑ण वि॒रोह॑सि। तस्या॑स्ते देवीष्टके वि॒धेम॑ ह॒विषा॑ व॒यम् ॥२१॥

हे देवि दीप्यमाने! हे इष्टके! या त्वं शतेन काण्डानां प्रतनोषि विस्तारयसि सहस्रेण चाङ्कुराणां विरोहसि विविधं प्ररूढा भवसि वयं हविषा सह ते स्थानं विधेम परिचरेम ॥ २१ ॥

यास्ते॑ अग्ने॒ सूर्ये॒ रुचो॒ दिव॑मात॒न्वन्ति॑ र॒श्मिभिः॑। ताभि॑र्नो अ॒द्य सर्वा॑भी रु॒चे जना॑य नस्कृधि ॥ २२ ॥

का० [१७, ४, २०] यास्त इति द्वियजुषं द्वितीये। पूर्वेष्टकापुरस्ताद् द्वितीये पश्चालोके यास्त इति ऋग्द्वयेन द्वियजुःसंज्ञां पद्येष्टकामुपदधाति इति सूत्रार्थः ॥ इन्द्राग्निदृष्टे अग्निदेवत्ये द्वे अनुष्टुभौ। हे अग्ने! याः ते तव रुचः दीप्तयः सूर्ये सूर्यमण्डले वर्तमानाः सत्यः दिवं द्युलोकमातन्वन्ति प्रकाशयन्ति रश्मिभिः स्वरूपभूतैः किरणैः। ताभिः सर्वाभिः रुग्भिः नोऽस्मान् रुचे रोचनाय शोभायै अद्यास्मिन्नपि कृधि कुरु। जनाय पुत्रपौत्रादिकाय च कुरु। द्युलोकप्रकाशिकाः सर्वाः कान्तीः पुत्रांश्चास्मभ्यं देहीत्यर्थः। यद्वा विभक्तिव्यत्ययः नोऽस्माकं जनाय जनं पुत्रादिकं ताभिः रुग्भिः रुचे शोभायै कुरु जनयसिद्ध पुत्रादिकं देहीत्यर्थः ॥ २२ ॥

या वो॑ दे॒वाः सूर्ये॒ रुचो॒ गोष्वश्वे॑षु॒ या रुचः॑। इन्द्रा॑ग्नी॒ ताभि॒ः सर्वा॑भी॒ रुचं॑ नो धत्त बृहस्पते ॥ २३ ॥

। हे देवाः! हे इन्द्राग्नी! हे बृहस्पते! यो युष्माकं सम्बन्धिन्यो या रुचः दीप्तयः सूर्ये सूर्यमण्डले सन्ति गोषु धेनुषु अश्वेषु तुरगेषु च या युष्माकं रुचः सन्ति ताभिः सर्वाभिः रुग्भिः कृत्वा नोऽस्मभ्यं रुचं धत्त दत्त तत्सम्प्रभानः स्मान् कुरुतेत्यर्थः ॥ २३ ॥

विराड्ज्योतिरधारयत् ॥ स्वराड्ज्योतिरधारयत् ॥ प्रजापतिष्ट्वा सादयतु पृष्ठे पृथिव्या ज्योतिष्मतीम्। विश्वस्मै प्राणायापानाय व्यानाय विश्वं ज्योतिर्यच्छ। अग्निष्टेऽधिपतिस्तया देवतयाङ्गिरस्वद्ध्रुवा सीद ॥ २४ ॥

का० [१७, ४, २२] विराट् स्वराडिति रेतःसिचौ प्रतिमन्त्रम्। द्वियजुषः पूर्वे अव्यवहिते रेतःसिचौ द्वे पद्येष्टके प्राग्लक्षणे अनूकमभितो विराट् स्वराडिति प्रतिमन्त्रमुपदधाति विराडित्युत्तरां स्वराडिति दक्षिणामिति सूत्रार्थः॥ द्वे यजुषी इदंलोकाद्योलोकदेवत्ये क्रमात् यजुरनुष्टुभौ। विशेषेण राजत इति विराट् अयं लोको ज्योतिरग्निलक्षणमधारयत् धारयति। स्वेनैव राजत इति स्वराट् असौ लोको ज्योतिरादित्यलक्षणमधारयत् धारयति। विराडयं लोकः स इममग्निं ज्योतिर्धारयत्यसौ वै लोकः स्वराट् सोऽसुमादित्यं ज्योतिर्धारयतीति [७, ४, २, २२] श्रुतिः॥ का० [१७, ४, २३] प्रजापतिरिति विश्वज्योतिषम्। रेतःसिग्भ्यां पुरो यजमानकृतां प्रथमां विश्वज्योतिः संज्ञामिष्टकां पद्यां प्राग्लक्षणामुदगनुखोऽनूके उपदधाति। विश्वज्योतिर्दैवतं यजुः भुरिक्पङ्क्तिच्छन्दस्कम्। पृथिव्याः पृष्ठे उपरि ज्योतिष्मतीं

ज्योतिषोपेतां त्वा त्वामिष्टकां प्रजापतिः सादय स्थापयतु कि्मर्थं विश्वस्मै सर्वस्मै प्राणायापानाय व्यानाय प्राणादिसम्पत्त्यर्थम् । किञ्च हे इष्टके ! त्वं विश्वं सर्वं ज्योतिर्यच्छ निगृह्णीष्व देहि वा अग्निश्च ते तवाधिपतिः स्वामी तया देवतयाग्निलक्षणया ध्रुवा स्थिरा सती सीद उपविश अङ्गिरस्वदङ्गिरसा चयने यथा स्थिरा सीदः तद्वदत्रापीत्यर्थः ॥ २४ ॥

मधुश्च माधवश्च वासन्तिकावृतू अग्नेरन्तःश्लेषोऽसि कल्पेतां द्यावापृथिवी कल्पन्तामाप ओषधयः कल्पन्तामग्नयः पृथङ्मम ज्यैष्ठ्याय सव्रताः । ये अग्नयः समनसोऽन्तरा द्यावापृथिवी इमे वासन्तिकावृतू अभिकल्पमाना इन्द्रमिव देवा अभिसंविशन्तु तया देवतयाङ्गिरस्वद्ध्रुवे सीदतम् ॥ २५ ॥

का० [१७, ४, २४] ऋतव्ये मधुश्च.माधवश्चेति । विश्वज्योतिषः पुरो द्वे पश्चे प्राग्लक्षणे ऋतव्येष्टके अनूकमभित उदङ्मुख उपदधाति ॥ ऋतुदेवत यजुः अष्टोत्तरशताक्षरत्वाच्छन्दो नास्ति । मधुश्चैत्रो मासः माधवो वैशाखः तावुभौ वासन्तिकौ वसन्तसम्बन्धिनौ ऋतू अवयवौ यद्वा मधुमाधवौ वसन्त एव वासन्तिक ऋतुः द्विवचनमेकवचनार्थम् । हे तादृश वसन्ताख्य ऋतो ! त्वं चीयमानस्याग्नेरन्तःश्लेषोऽसि अन्तर्मध्ये व्यवस्थितः सन् श्लेषकोऽसि यथा कुड्यस्यान्तर्दार्ढ्याय काष्ठपाषाणादयः क्षिप्यन्ते तद्वत् । अस्माभिश्चितो यजमानस्य ज्यैष्ठ्याय श्रेष्ठत्वायोत्कर्षाय इमे द्यावापृथिवी द्यावापृथिव्यौ कल्पेतां स्वोचितमुपकारं सम्पादयताम् । यद्वा ममैव

तदस्थाने व्यत्ययः । द्यावाभूमी तयोत्कर्षाय कल्पन्ताम् आपश्चौषधयश्च तव ज्यैष्ठ्याय कल्पन्ताम् समानं व्रतं कर्म येषां ते सव्रताः एकस्मिन् चयनाख्यकर्मण्यवस्थिताः पृथक् नानाभूताः अग्नयः स्वयमातृण्णाद्या इष्टकाः तव ज्यैष्ठ्याय कल्पन्ताम् अग्नयो ह्येते यदेता इष्टका इति श्रुतेरग्निशब्देनेष्टका उच्यन्ते । किञ्च इमे द्यावापृथिवी अन्तरा अनयोर्द्यावापृथिव्योर्मध्ये वर्त्तमानाः समनसः एकमनस्का ये अग्नयः अग्न्यैरपि चिताः तेऽपि वासन्तिकावृतू वसन्तमृतुमभिकल्पमाना सम्पादयन्तः सन्तः अभिसंविशन्तु एतत्कर्माश्रयन्तु । तत्र दृष्टान्तः इन्द्रमिव देवाः यथा देवा इन्द्रं परिचरणायाभिसंविशन्ति एवमन्येष्टका वसन्तं परिचरणायाभिसंविशन्तु ॥ सादयति तया देवतया सादिते हे ऋतव्येष्टके । युवामङ्गिरस्वत् कर्मणेव ध्रुवे स्थिरे सत्यौ सीदतमुपविशतम् । २५ ॥

अषाढासि सहमाना सहस्वारातीः सहस्व पृतनायतः । सहस्रवीर्यासि सा मा जिन्व ॥२६॥

का० [१७, ४, २५] अषाढासीत्यषाढाम् । अषाढासंज्ञकामिष्टकां पत्नीकृतां पश्चात् प्राग्वच्चात्वाल्याभ्यां पूर्वां सलग्नामन्त्री उपदधाति ॥ मविष्टदृष्टेष्टकादेवत्या विराडनुष्टुप् । हे इष्टके ! त्वमषाढासि शत्रूंच सहते इत्यषाढा । तथा च श्रुतिः [७, ४, २, ३२] ते देवा एतामिष्टकामपश्यन्नषाढामिमामेव तामुपादधत तामुपधायासुरान् सपत्नान् भ्रातृव्यानस्मात्सर्वस्मादसहन्त तस्मादषाढेति । कीदृशी त्वं सहमाना सहत इति सहमाना अभिभवनशीला स्वभावतः अतोऽरातीः अदानशीलाः प्रजाः सहस्वाभिभव । पृतनां संग्रामानिच्छन्ति ते

पृतनायन्ति पृतनायन्तीति पृतनायन्तः क्यजन्ताच्छतृप्रत्ययः तान् पृतनायतः सङ्ग्रामेच्छून् शत्रून् सहस्व । किञ्च त्वं सहस्रवीर्या बहुसामर्थ्या यासि सा मा, मा जिन्व प्रीणीहि ॥ २६ ॥

मधु वाता॑ ऋतायु॒ते मधु॑ क्षरन्ति सिन्ध॑वः ।
माध्वी॑र्नः सन्त्वोष॑धीः ॥ २७ ॥

का॰ [१७, ४, २७] कूर्मं दधिमधुघृतैरनक्ति मधु वाता इति । मिश्रितैर्दधिमधुघृतैस्त्र्यृचेन कच्छपमनक्ति ॥ गो तमदृष्टा विश्वदेवदेवत्यास्तिस्रो गायत्र्यः ऋतं यज्ञमिच्छतीति ऋतयन् तस्मै ऋतयते यजमानाय वाता वायवो मधु मधुमन्तो रसवन्तो वान्त्विति शेषः । ऋतयतीत्यत्र क्यचि चेति [पा॰, ७, ४, ३३] प्राप्तस्येत्वस्य न छन्दस्यपुत्रस्येति [पा॰ ७, ४, ३५] अभावः अश्वाघस्यादिति [पा॰ ७, ४, ३७] अश्वाघयोरेव क्यच्यात्वविधानादन्यत्रात्वाभावेधातुकयोः [पा॰ ७, ४, २५] इत्यात्वमपि न । संहितायां तु छान्दसो दीर्घः । मधु मधुमानित्यग्रे [२८] मतुप्प्रत्ययदर्शनात् सर्वत्र मधुशब्दाग्रे मतुब्ज्ञेयः । सिन्धवः स्यन्दमाना नद्यः समुद्रा वा मधु मधुमत् रसवत् उदकं क्षरन्ति सर्वन्त्वित्यर्थः । तिङां तिङ इति [पा॰ ७, १, ३९ वा॰ ३] लोटो लडादेशः । ओषधीः ओषधयः नोऽस्माकं माध्वीः मधुररसोपेताः सन्तु ॥ २७ ॥

मधु नक्त॑मु॒तोषसो मधु॑म॒त्पार्थि॑व॒ꣳ रजः॑ ।
मधु॒ द्यौर॑स्तु नः पि॒ता ॥ २८ ॥

नक्तं रात्रिर्नोऽस्माकं मधु मधुमत् मधुररसोपेतमानन्दकरमस्तु । उतापि च उषसो दिवसा अपि मधुमन्तः सन्तु । पार्थिवं रजः पृथिवीलोको मातृभूतो मधुमत् मधुररसोपेत-

मस्तु। पिता पितृभूतो द्यौः द्युलोको मधु मधुमान् मधुररसो-
पेतोऽस्तु ॥ २८ ॥

मधु॑मान्नो॒ वन॒स्पति॒र्मधु॑माँ २॥ अस्तु॒ सूर्यः॑। माध्वी॒र्गावो॑ भवन्तु नः ॥ २९ ॥

वनस्पतिरश्वत्थादिर्नोऽस्माकं मधुमान् रसवान् यज्ञसाधन-
भूतोऽस्तु सूर्यो मधुमान् सन्तापराहित्यलक्षणमाधुर्यरसोपेतो-
ऽस्तु गावः यज्ञसाधनभूता रश्मयः नोऽस्माकं माध्वीः मधुमत्यो
रसवत्यो भवन्तु रसो वै मध्विति [७, ५, १, ४] श्रुतेः। वाता-
दीनि रसवन्त्यस्माकं भोग्यानि भवन्त्विति सर्वोऽर्थः ॥ २९ ॥

अ॒पां गम्भ॑न्त्सीद॒ मा त्वा॒ सूर्यो॒ऽभिता॑प्सी॒न्माग्निर्वै॑श्वान॒रः। अच्छि॑न्नपत्राः प्र॒जा अ॑नु॒वीक्ष॒स्वानु॑ त्वा दि॒व्या वृष्टिः॑ सचताम् ॥ ३० ॥

का० [१७, ४, २८, ५, १] अरविमात्रेऽषाढां दक्षिणे-
नावकासूपरिष्टाच्च पुरुषमभिमुखमपां गम्भन्निति तिसृभिः।
अषाढार्दक्षिणदेशे हस्तमात्रे पश्चालोकद्वयमन्तराले मुक्ता
तृतीये पश्चालोके पूर्वमेव स्थापितास्ववकासु शैवालेषु पुरुष-
सम्मुखमन्त्रत्रयेण कूर्ममुपदधातीति सूत्रार्थः॥ स्वराट्-
पङ्क्तिः दशाक्षरचतुष्पादा तृतीयो द्वादशाक्षरः कूर्मदेवत्या।
कूर्मः प्रजापतिरादित्यो वा। तृतीया द्यावापृथिवीया। हे
कूर्म! अपां जलानां गम्भन् गम्भनि गभीरे स्थाने रविमण्डले
त्वं सीद उपविश। एतद्वापां गम्भिष्ठं यत्रैष एतत्तपतीति
[७, ५, १, ८] श्रुतेः। तत्रोपविष्टं त्वा त्वां सूर्यो माभि-
ताप्सीत् अभितो मा सन्तापयतु। वैश्वानरः सर्वनरहितो-
ऽग्निश्च मा सन्तापयतु। त्वं चात्र स्थितः सन् प्रजा दृष्टका-

रूपा अनुवोचस्व निरन्तरं पश्य। कीदृशीः प्रजाः अच्छिन्नपत्राः अच्छिन्नान्यनवखण्डितानि पत्राणि अवयवा यासां ताः अखण्डिता इष्टकाः कुर्वित्यर्थः। इमा वै सर्वाः प्रजा या इमा इष्टकास्ता अरिष्टा अनार्त्ता अनुवोचस्वेति [७, ५, १, ८] श्रुतेः। किञ्च दिव्या दिवि भवा वृष्टिः त्वा त्वामनु सचतां सेवतामुदकेन नित्यं सिक्तो भवेत्यर्थः ॥ ३० ॥

त्रीन् स॒मु॒द्रान् सम॑सृपत् स्व॒र्गान॒पां पति॑-र्वृष॒भ इष्ट॑कानाम्। पुरी॑षं॒ वसा॑नः सुकृ॒तस्य॑ लो॒के तत्र॑ गच्छ॒ यत्र॒ पूर्वे॒ परे॑ताः ॥ ३१ ॥

का० [१७, ५, २] चङ्क्रमयति मध्यमयेति। तिसृणां मध्यमया त्रीन् समुद्रानिति ऋचा चङ्क्रमणमेव कूर्मं कम्पयतीति सूत्रार्थः। कूर्मदेवत्या त्रिष्टुप्। हे कूर्म। यो भवान् त्रीन् समुद्रान् लोकान् समसृपत् सम्यक् प्राप्तो भवति। सृप्लृ गतौ पुषादीत्यादिना [पा० ३, १, ५८] च्लेरङ्। समुद्रवन्ति स्वकारणात्समुद्भवन्तीति समुद्रा लोकास्तान् कीदृशान् स्वर्गान् भोगसाधनभूतान्। कीदृशो भवान् अपां पतिः जलेशः इष्टकानां वृषभः वर्षिता। किञ्च यत्र यस्मिन् स्थाने पूर्वे पुरातनाः कूर्माः अग्नेष्वग्निषूपहिताः परेताः परागताः सुकृतस्य शोभनकृतस्याग्नेस्तत्र तस्मिन् लोके स्थाने त्वं गच्छ। किं कुर्वन् पुरीषं हुतान् पशून् वसानः आच्छादयन् ॥ ३१ ॥

म॒ही द्यौः पृ॑थि॒वी च॑ न इ॒मं य॒ज्ञं मि॑मि-क्षताम्। पि॒पृतां नो॒ भरी॑मभिः ॥ ३२ ॥

व्याख्याता [८, ३२] ॥ ३२ ॥

विष्णोः॒ कर्मा॑णि पश्यत॒ यतो॑ व्र॒तानि॑ पस्प॒-

ग्ने। इन्द्रस्य युज्यः सखा॥ ३३॥

का० [१७, ५, ३] उलूखलमुसले स्वयमातृण्णामुत्तरेणारत्निमात्रे औदुम्बरे प्रादेशमात्रे चतुरस्रमुलूखलं मध्यसंगृहीतमूर्ध्वं वृत्तं दक्षिणमुलूखलादिष्णोः कर्माणीति चतुष्कोणं मध्यसङ्कुचितं खातहीनमुदुम्बरतरुजमूर्ध्वमुत्खलम् वृत्तं मुसलम् ते उभे स्वयमातृण्णोत्तरे देशे तन्मध्ये षट्त्रिंशमात्रे तृतीये लोके विष्णोरिति मन्त्रेण सहैवोपदधातीति सूत्रार्थः॥ व्याख्याता [६, ४]॥ ३३॥

ध्रुवासि धरुणेतो जज्ञे प्रथममेभ्यो योनिभ्यो अधि जातवेदाः। स गायत्र्या त्रिष्टुभानुष्टुभा च देवेभ्यो हव्यं वहतु प्रजानन्॥ ३४॥

का० [१७, ५, ४] उलूखल उखां कृत्वोपधयां पिष्ट्वा न्युप्य पुरस्ताद् ध्रुवासीत्युखाम्। पूर्वमुलूखलोपर्युखां तूष्णीं कृत्वा तत उपशयां मृदं पिष्ट्वोखापुरस्ताद्भूमौ प्रक्षिप्य तत्रोखां मन्त्रद्वयेनोपदध्यादिति सूत्रार्थः॥ उखादेवत्या त्रिष्टुप्। हे उखे! धरुणा जगतो धारयित्री त्वं ध्रुवा स्थिरासि। अथाग्निजनकत्वेनोखा स्तूयते। योऽग्निरितोऽस्याः उखायाः सकाशात् प्रथममादौ जातवेदाः जातप्रज्ञानोऽग्निरधिजज्ञे तत एभ्यो योनिभ्यः स्वकारणेभ्योऽत्खादिभ्योऽधिजज्ञे जायते। सोऽग्निः प्रजानन् स्वाधिकारं प्रकर्षेण जानानः सन् गायत्र्या त्रिष्टुभानुष्टुभेति छन्दस्त्रयेण देवेभ्यो देवार्थं हव्यमस्मद्धविर्वहतु॥ ३४॥

इषे राये रमस्व सहसे द्युम्न ऊर्जे अप-

त्वाय। सम्राडसि स्वराडसि सारस्वतौ त्वोत्सौ प्रावताम् ॥ ३५ ॥

उखादेवत्या बृहती। हे उखे! त्वं रमस्व अत्र क्रीडां कुरु किमर्थम् इषे अन्नार्थं राये धनार्थं सहसे बलाय द्युम्ने द्युम्नाय यशोऽर्थम्। द्युम्नं द्योततेर्यशो वान्नं वेति [निरु० ५, ५] यास्कः। ऊर्जे उपसेचनाय पयोदधिघृतादिकाय अपत्याय पुत्रपौत्रादिकाय। रमस्वेति सर्वत्र सम्बन्धः। किञ्च सम्यग्राजत इति सम्राडसि स्वेनैव राजत इति स्वराडसि। एवम्भूतां त्वां सारस्वतौ सरस्वतीसम्बन्धिनौ उत्सौ उत्स्यन्दनौ कूपौ प्रवाहौ वा त्वा त्वां प्रावतां प्रकर्षेण पालयताम्। तौ चोत्सौ मनोवाचौ। आस्नानाय कूप इवोत्स्यन्दतीति मनः कूपः तत्प्रतिपादनं कुर्वन्ती वागपि कूपः। मनो वै सरस्वान्वाक् सरस्वत्येतौ सारस्वतावुत्साविति [७, ५, १, ३१] श्रुतेः। यद्वा सारस्वतौ उत्सौ ऋग्वेदसामवेदौ त्वां रक्षताम्। तथाच तित्तिरिश्रुतिः ऋक्साम वै सारस्वतावुत्साविति ॥ ३५ ॥

अग्ने युक्ष्वा हि ये तवाश्वासो देव साधवः। अरं वहन्ति मन्यवे ॥ ३६ ॥

का० [१७, ५, ५] अग्ने युक्ष्वा हीति प्रत्यृचं स्रुवाहुती जुहोत्युखायाम्। ऋग्द्वयेनोखामध्ये द्वे आहुती जुहोति ॥ अग्निदेवत्ये द्वे गायत्र्यौ आद्या भरद्वाजदृष्टा द्वितीया विरूपदृष्टा। हे देव दीप्यमान! हे अग्ने! ये साधवः दान्तास्ते तवाश्वासः हया अरमत्यर्थं मन्यवे यज्ञाय वहन्ति प्रापयन्ति देवानिति शेषः तानश्वान् युक्ष्व हि योजय। हि पादपूरणः ॥ ३६ ॥

युक्ष्वा हि दे॑वहूत॑माँ २॥ अश्वाँ॑ अग्ने र॒थीरि॑व। नि होता॑ पू॒र्व्यः स॑दः॥ ३७॥

अग्ने! त्वमश्वान् युक्ष्व योजय हिशब्दः प्रसिद्धौ। कीदृशान् देवहूतमान् देवानाह्वयन्तीति देवहुवः अतिशयेन देवहुवो देवहूतमाः तान् देवानामतिशयेनाह्वातॄन्। द्वयचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] संहितायां युक्ष्वेत्यस्य दीर्घः। दृष्टान्तमाह रथीरिव रथीः रथस्वामी यथाश्वान् योजयति तद्वत्। रथोऽस्यास्तीति रथीः ईर् मत्वर्थे। किञ्च त्वं पूर्व्यः पूर्वभवः पुरातनो होता मानुषाद्धोतुः प्रथमोऽग्रो भूत्वा निसदः अस्मिन् यागे होतृषदने निषीद। छन्दसीति [पा० ३, ४, ६] लोडर्थे लुङ्। देवहूतमानश्वानित्यत्रातोऽटि नित्यमिति [पा० ८, ३, ३] आकारस्यानुनासिकत्वम् दीर्घादटीति [पा० ८, ३, ६] नस्य रुः। ३७॥

स॒म्यक् स्र॑वन्ति स॒रितो॒ न धेना॑ अ॒न्तर्हृ॒दा मन॑सा पू॒यमा॑नाः। घृ॒तस्य॒ धारा॑ अ॒भिचा॑कशीमि हि॒रण्ययो॑ वेत॒सो मध्ये॑ अ॒ग्नेः॥ ३८॥

का० [१७, ५, ७] मुखे करोति सम्यक् स्रवन्तीति। सम्यगिति मन्त्रेण पञ्चपशूनां मुखे एकैकं हिरण्यशकलं क्षिपतीति सूत्रार्थः॥ लिङ्गोक्तदेवता त्रिष्टुप्। हिरण्मयपुरुषो दृष्टोऽनेनायं मन्त्रः। अग्नेर्मध्ये चितिमध्ये हिरण्मयो वेतसः पुरुषो यो निहितोऽस्ति तं प्रति धेना धनानि सम्यक् स्रवन्ति चरन्ति ह्रूयमानानि हवींषि तं प्रति गच्छन्तीत्यर्थः। वाग् वै धेना इति [७, ५, २, ११] श्रुतेः। कीदृश्यो धेनाः मनसा पूयमानाः पवित्रीक्रियमाणाः कीदृशेन मनसा अन्त-

हृदा हृदयान्तर्वर्त्तमानेन हृद्यतिष्ठितेन विषयव्यावृत्तेनाव्याकुलेनेत्यर्थः। यद्वायुक्तेन मनसा दृत्ता द्रव्यर्थः। अन्तर्वै हृदयेन मनसा सतान्नं पूतं य ऋजुरिति [७, ५, २, ११] श्रुतेः। तत्र दृष्टान्तः सरितो न नकार इवार्थः सरित इव यथा नद्यः समुद्रं प्रति स्रवन्ति गच्छन्ति तद्वत्। न केवलं धेनाः स्रवन्ति घृतस्य धारा अपि स्रवन्ति। वाच धेना घृतधाराश्च हिरण्मयं पुरुष प्रति स्रवन्तीरहमभिचाकशीमि पश्यामि। चाकशीतिः पश्यतिकर्मा यङ्लुगन्तः॥ १८॥

ऋचे त्वा रुचे त्वा भासे त्वा ज्योतिषे त्वा। अभूदिदं विश्वस्य भुवनस्य वाजिनमग्नेर्वैश्वानरस्य च॥ ३९॥

हिरण्यशकलदेवत्यार्षी बृहती पादार्थनियमाभावात्॥ का० [१७, ५, ८] नासिकयोर्ऋचे त्वेति। मन्त्राभ्यां पशुना नसो. शकलप्रासनमित्यर्थः॥ हे हिरण्यशकल! ऋचे ऋग्वेदाय तदुक्तशोभादिसिद्धये त्वा त्वां वामनसि प्रास्यामि। रुचे दीप्तये शोभाप्राप्त्यै त्वां दक्षिणनसि प्रास्यामि। शिराएसि प्रत्यस्यति का० [१७, ५, १३] आदौ वामनसि ततो दक्षिणे॥ का० [१७, ५, १०] अक्ष्योर्भासे त्वेति। भासे त्वेति मन्त्राभ्यां नेत्रयोस्तद्वद्धिरण्यशकलप्रासनम्॥ भासे कान्त्ये त्वा वामनेत्रे प्रास्यामि। ज्योतिषे तेजसे तत्प्राप्त्यै त्वा दक्षनेत्रे प्रास्यामि॥ का० [१७, ५, ११] श्रोत्रयोरभूदिदमिति। कर्णयोः प्रास्यति अभूदिदमग्निर्ज्योतिषेति मन्त्राभ्याम्॥ इद श्रोत्रं विश्वस्य सर्वस्य भुवनस्य भूतजातस्य वैश्वानरस्य विश्वेभ्यः सर्वेभ्यो नरेभ्यो

हितस्याग्नेय वाजिनं वाचो ग्राह्यं अभूत् सर्वप्राणिशब्दा वक्रेष शब्दोऽपि श्रोत्रेणैव ज्ञायतेऽतः श्रोत्रे हिरण्यं प्रास्यामीति शेषः। वाचमेति जानाति वाजिनम्। वाचपूर्वादेतेरौणादिको नक्प्रत्ययः छान्दसः कुत्वाभावः भलां जशोऽन्ते इति [पा० ८, २, ३९] जश्त्वम्। अयमग्निर्वैश्वानर इत्युपक्रम्य तस्यैष घोषो भवति यमेतत् कर्णावपिधाय शृणोतीति श्रुत्यनुवादकोऽयं मन्त्रः। यद्वायमर्थः इदं श्रोत्रेऽस्यमानं हिरण्यं विश्वस्य भुवनस्य वैश्वानरस्याग्नेय वाजिनं वीर्यं तेजोजनकमभूत् भवति अतोऽस्यामीति ॥ ३९ ॥

अ॒ग्निर्ज्योति॑षा॒ ज्योति॑ष्मान् रु॒क्मो वर्च॑सा॒ वर्च॑स्वान्। स॒ह॒स्र॒दा अ॑सि स॒हस्रा॑य त्वा ॥४०॥

हिरण्यगर्भलदेवत्योष्णिक् द्वौ पादावष्टार्णौ तृतीयो द्वादशको व्यूहेन। दक्षिणश्रोत्रे शकलं प्रास्यति। अयमग्निः ज्योतिषा पशुश्रोत्रस्थितहिरण्यतेजसा ज्योतिष्मान् तेजस्वी अस्तु रुक्मो रोचमानोऽग्निर्वर्चसा हिरण्यकान्त्या वर्चस्वान् कान्तिमानस्तु बाह्यप्रभा ज्योतिः शरीरगतकान्तिर्वर्च इति ज्योतिर्वर्चसोर्भेदः। यद्वा श्रोत्रमेव हिरण्यज्योतिषाग्निरिव ज्योतिष्मदस्तु हिरण्यवर्चसा च वर्चस्वदस्तु रुक्म इव सुवर्णपुरुष इव उभयत्रैवाध्याहारेण लिङ्गव्यत्ययेन च योजनेत्यर्थः। का० [१७, ५, १४] सहस्रदा इति पुरुषशिर उद्दस्य मध्ये। पुरुषशिर आदायोखामध्ये वक्ष्यमाणमन्त्रेणोपदधातीति सूत्रार्थः॥ हे पुरुष! त्वं सहस्रदाः सहस्रसंख्यस्य दातासि अतः सहस्राय सहस्रधनलाभाय त्वा त्वामुद्दधामीति शेषः। आदौ पुरुषशिरसि शकलप्रासनं ततोऽश्वगोऽव्यजानां क्रमेण। एकयशपक्षे

मुखादिषु प्रत्येकं सप्त-सप्त पश्वक्त्ल एकैकमित्यन्ये [का॰ १७, ५, ११ । शतपथ॰ ७, ५, २, १०] ॥ ४० ॥

आदित्यं गर्भं पयसा समङ्ग्धि सहस्रस्य प्रतिमां विश्वरूपम्। परिवृङ्ग्धि हरसा माभिमꣳस्थाः शतायुषं कृणुहि चीयमानः ॥४१॥

का॰ [१७, ५, १७] आदित्यं गर्भमिति प्रतिमन्त्रं क्रमेण। पुरुषादीनां शिरसि पञ्चमन्त्रक्रमेणैकैकमुपदधातीत्यर्थः ॥ पञ्च ऋचोऽग्निदेवत्यास्त्रिष्टुभः। आदौ पुरुषशिर उपदधाति मध्ये। हे पुरुषशिरः! त्वमादित्यं चित्याग्निं पयसा समङ्ग्धि संश्लेषय। अञ्जेर्लोटि मध्यमैकवचने रूपम्। पयसि स्थापय इत्येवमुच्यते। आदत्ते पशूनादित्यवदीष्टे वा सर्वपशूनामित्यादित्यश्चित्योऽग्निः। कीदृशमादित्यं गर्भं गृह्णाति पशूनिति गर्भः पचाद्यच् हृग्रहोर्भश्छन्दसि तम्। सहस्रस्य प्रतिमा बहुधनस्य प्रतिमाभूतं बहुधनप्रदमित्यर्थः। विश्वरूपं सर्वरूपमादित्यत्वात् सर्वरूपप्रकाशकमित्यर्थः। सर्वाणि रूपाणि यस्मात्। किञ्च हरसा सर्ववीर्यापहारकमग्नेर्ज्योतिर्हरस्तेनाग्नितेजसा यजमानं परिवृङ्ग्धि परिवर्जय। वृजी वर्जने रुधादिः लोट्। मा अभिमꣳस्थाः यजमानं मा हिंसीः। मन्यतेर्लुङ् अभिपूर्वो मन्यतिर्हिंसार्थः। किञ्च चीयमानः उपधीयमानः सन् यजमान शतायुषं शताब्दजीविनं कृणुहि कुरु ॥ ४१ ॥

वातस्य जूतिं वरुणस्य नाभिमश्वं जज्ञानꣳ सरिरस्य मध्ये। शिशुं नदीनाꣳ हरिमद्रिबुध्नमग्ने मा हिꣳसीः परमे व्योमन् ॥४२॥

अश्वशिर ईशाने उपदधाति। हे अग्ने चित्याग्ने! त्वमश्वमिमं मा हिंसीः ज्वालया मा दह। कीदृशं वातस्य जूतिं जूतिर्गतिः प्रीतिर्वा वायोर्गतिस्वरूपं वायुवच्छीघ्रगतिमित्यर्थः। वायोः प्रीतिं प्रेमपात्रं वरुणस्य नाभिं अश्वस्य नाभिमिव नाभिः अन्तरं यथा नरेण स्वनाभिर्वस्त्रावरणादिना पाल्यते तद्वद्वरुणेनातिप्रियत्वात्पाल्यम्। यतः सरिरस्य सलिलस्य जलस्य मध्ये समुद्रे जज्ञानं जायमानं। जन् जनने ह्वादिः शानच् गमहनेत्युपधालोपः [पा० ६, ४, ९८] अप्सुयोनिर्वा अश्व इति श्रुत्यन्तरात् अतएव नदीनां शिशुं बालं नदीपतिः समुद्रः पिता अतएव नदीनां मातृत्वात्तच्छिशुम्। हरिं हरितवर्णं यद्वारूढं नरं हरतीति हरिस्तम्। अद्रिबुध्नमद्रिर्गिरिः बुध्नं मूलं कारणं यासां ता अद्रिबुध्ना आपस्ताभ्यो जातमद्रिबुध्नमपत्यप्रत्ययलोपः। यद्वा बुध्नपदे नकारः उपजनश्छान्दसः। अद्रिबुधमद्रिभिर्बुद्धं ज्ञातम् पथि तत्खुरैः सुक्ष्मानद्रीन् पाषाणान् दृष्ट्वा नरैर्ज्ञातं यदत्राश्वो गत इति उत्कृष्टमित्यर्थः। परमे व्योमन् एषु लोकेषु निषीदन्तमिति शेषः। इमे वै लोकाः परमं व्योमेति [७, ५, २, १८] श्रुतेः। यद्वा विविधमोम अवनं रक्षणम् परममुत्कृष्टं यद्व्योम नानोपद्रवेभ्यः पालनं तत्र स्थापितमिति शेषः॥ ४२॥

अजस्रमिन्दुमरुषं भुरण्युमग्निमीडे पूर्वचित्तिं नमोभिः। स पर्वभिर्ऋतुशः कल्पमानो गां मा हिꣳसीरदितिं विराजम्॥ ४३॥

गोशिर आग्नेय्यामुपदधाति। अहमग्निमीडे स्तौमि ईड स्तुतौ। कीदृशमजस्रमनुपक्षीणम्। इन्दुमिदि पर-

मैश्वर्ये इन्दतीतीन्दुः ऐश्वर्योपेतं यद्वा उन्दो क्लेदे उनत्ति क्लेदयति जनमनांसीतीन्दुः उन्देरिच्चादेरिति [उण॰ १, १२] क्तप्रत्ययादीकारो। अरुषं रोषरहितं यद्वा अरुर्मर्म मर्मस्थानीयं रहस्यम् आराध्यमित्यर्थः। पूर्वचित्तिं पूर्वैर्महर्षिभिः चित्ति चेतव्यम्। नमोभिरन्नैर्भरन्तं भर्तारं सर्वेषां पोष्टारम्। हे अग्ने ! एवं स्तूयमानः स त्वं गामुपधीयमानां मा हिंसीः मा जहि। कीदृशोमदितिमखण्डितामदीनां वा विराजं विविधं राजमानाम् दुग्धदानाद् गौर्विराट् तस्यै शृतं तस्यै शर इति [४, २, ३, २] दशवीर्याभिप्रायं विराट्त्वम्। कीदृशः त्वं पर्वभिः पश्चिष्टकाभिरमावास्यादिपर्वभिर्वा ऋतुशः ऋतौ ऋतौ कल्पमानः कर्माणि सम्पादयन् ॥ ४३ ॥

वरूत्रीं त्वष्टुर्वरुणस्य नाभिमविं जज्ञानाᳬ रजसः परस्मात्। महीᳬ साहस्रीमसुरस्य मायामग्ने मा हिᳬसीः परमे व्योमन् ॥४४॥

वायव्येऽविशिर उपदधाति। हे अग्ने परमे व्योमन्! उत्कृष्टे रचणस्थाने स्थापितामविं मा हिंसीः। कीदृशीं त्वष्टुः रूपाणां निर्मातुर्देवस्यानुग्रहादरुत्रीं वृणोति कम्बलादिना छादयति लोकानिति वरूत्री ताम्। वरुणस्य नाभिं नाभिस्थानीयां नाभिवद्रक्षणीयाम् वारुणी त्वाष्ट्री धाविः। परस्माद्रजसः दिव्यूपाल्लोकाज्जज्ञानं जायमानम्। अर्वा वै परमᳬ रजो दिशो वै अर्वा दिशः परमᳬ रज इति [७, ५, २, २०] श्रुतेः। यद्वा परस्माद्रजसः प्रजापते रजोगुणाज्जायमानाम्। महीं महतीम्। साहस्रीं सहस्रमूल्यार्हां सहस्रोपकारक्षमां वा। असुरस्य मायामसवः प्राणा विद्यन्ते यस्य

मोऽसुरः मत्वर्थे रः प्राणवतो मायां प्रज्ञां मीयते प्राणवतेऽनया माया प्रज्ञा प्राणिनां प्रज्ञाप्रदामित्यर्थः ॥ ४४ ॥

यो अ॒ग्निर॒ग्नेरध्यजा॑यत॒ शोका॑त् पृथि॒व्या उ॒त वा॑ दि॒वस्परि॑। येन॑ प्र॒जा वि॒श्वक॑र्मा ज॒जान॒ तम॑ग्ने॒ हेडः॒ परि॑ ते वृणक्तु ॥ ४५ ॥

नैर्ऋत्ये ऽजमुपदधाति। योऽग्निरग्निरूपोऽजोऽग्नेः प्रजापतेः शोकादध्यजायत अग्निसन्तापादुत्पन्नः। अत्राग्निः प्रजापतिः। उत वा अपि च दिवः शोकात् पृथिव्याश्च शोकाद्योऽजः पर्यजायत उत्पन्नः। अग्निपृथिवीदिवां शोकादजोत्पत्तिः श्रुत्योक्ता। यद्वै प्रजापतेः शोकादजायत तद्दिवश्च पृथिव्यै च शोकादजायतेति [७, ५, २, २१]। विश्वकर्मा स एव प्रजापतिः येनाजेन वायुपेण प्रजा जजान उत्पादितवान्। अजस्य वायुरूपत्वं ततः प्रजोत्पत्तिः श्रुत्युक्ता। वाग्वा अजो वाचो वै प्रजा विश्वकर्मा जजानेति [७, ५, २, २१]। हे अग्ने चित्य! ते तव हेडः क्रोधः तमजं परिवृणक्तु परित्यजतु त्वयाजे कोपो न कार्य इत्यर्थः॥ माधवस्तु पृथिव्या उपरि स्थितादुत वा यद्वा दिवः परि द्युलोकोपरिस्थितात् शोकात् अथ दीप्तो यजुरन्तः दीप्तियुक्तादग्नेः प्रजापतेः सकाशाद्योऽग्निरूपोऽजोऽध्यजायत विश्वकर्मा येनाजेन प्रजाः पशून् जजान। अजस्य पशुसाधनत्वं तैत्तिरीयश्रुत्युक्तम्। ततोऽजस्तूपरः समभवत्तं स्वायै देवताया आलभत ततो वै प्रजाः पशूनसृजतेति। शेषं पूर्ववत् ॥ ४५ ॥

चि॒त्रं दे॒वाना॒मुद॑गा॒दनी॑कं॒ चक्षु॑र्मि॒त्रस्य॒

वदेयस्याग्नेः। आप्रा द्यावापृथिवी अन्तरिक्षꣳ सूर्य आत्मा जगतस्तस्थुषश्च ॥ ४६ ॥

का [१७, ५, १८] चित्रं देवानामित्यर्धर्चश्चः स्रुवाहुती मध्यमे। अर्धर्चद्वयेन पुरुषशिरस्याहुतिद्वयं जुहोतीत्यर्थः॥ व्याख्याता [७, ४२] ॥ ४६ ॥

इमं मा हिꣳसीर्द्विपादं पशुꣳ सहस्राक्षो मेधाय चीयमानः। मयुं पशुं मेधमग्ने जुषस्व तेन चिन्वानस्तन्वो निषीद ॥ मयुं ते शुगृच्छतु यं द्विष्मस्तं ते शुगृच्छतु ॥४७॥

का० [१७, ५, १९] बर्हिर्वेद्युदङ्तिष्ठन् पतिष्ठत उत्सर्गैरिमं मा हिꣳसीरिति प्रतिमन्त्रम्। अग्नेरुत्तीर्य वेदेर्बहिर्देशे उदङ्मुखस्तिष्ठन्निमं मेत्युत्सर्गसंज्ञैः पञ्चमन्त्रैः पुरुषादिशिरांस्युपतिष्ठतेऽध्वर्युः एकपशुपक्षे तमेव पञ्चभिरित्यर्थः॥ अग्निदेवत्याः पञ्च त्रिष्टुभः आद्ययोरन्ते द्वे यजुषी तिसृणामन्ते त्रीणि त्रीणि यजूंषि। हे अग्ने। सहस्राक्षः सहस्रमक्षीणि यस्य सः हिरण्यशकलरूपसहस्रनेत्रो मेधाय यज्ञाय चीयमानः चयनेन संस्क्रियमाणः सन् त्वमिमं द्विपादं पशुं पुरुषरूपं मा. हिंसीः मा दह। हिरण्यशकलैर्वा एष सहस्राक्षः द्विपाद्वा एष पशूनां पुरुष इति च [७, ५, २, ३८] श्रुतेः। यदि वाऽदनेच्छा तर्हि मेधं शुद्धं मयुं पशुं तुरङ्गवदनं किम्पुरुषं पशुं जुषस्व सेवस्व भक्षयेत्यर्थः। किम्पुरुषो वै मयुरिति [७, ५, २, ३२] श्रुतेः। मयुं कृष्णमृगं वा जुषस्व मयुर्मृगोऽश्ववदन इति कोशोक्तेः। तेन मयुभक्षणेन तन्वः ज्वालारूपास्तनूः चिन्वानः पोषयन्निह निषीद द्वितीयार्थे तन्व

इति प्रथमा। इतो यजुः ते तव शुक् शोकः सन्तापो मयुं किन्नरं मृगं वा ऋच्छतु प्राप्नोतु। किञ्च यं पुरुषं प्रति वयं द्विषः द्वेषं कुर्मः ते तव शुक् तमृच्छतु॥ ४७॥

इमं मा हि॑ꣳसीरेक॑शफं प॒शुं क॑निक्र॒दं वा॒जिन॒ं वाजि॑नेषु। गौ॒रमा॑र॒ण्यमनु॒ ते॑ दिशा॒मि तेन॒ चिन्वा॒नस्त॒न्वो॒ निषी॑द॥ गौ॒रं ते॒ शुगृ॑च्छतु यं द्वि॒ष्मस्तं ते॒ शुगृ॑च्छतु॥ ४८॥

अथाश्वस्य। हे अग्ने। इममेकशफमेकखुरं पशुमश्वं मा हिंसीः। एकशफो वा एष पशुर्यदश्व इति [७, ५, २, ३३] श्रुतेः। कीदृशं कनिक्रदमत्यन्तं क्रन्दितारं ह्रेषमाणम्। क्रन्देर्दाधर्तीत्यादिना [पा० ७, ४, ६५] यङ्लुकि निपातः। वाजो वेगो विद्यते येषां ते वाजिना वेगवन्तः। मत्वर्थे इन्प्रत्ययः। तेषु मध्ये वाजिनं वेगवन्तम्। ते तुभ्यमारण्यं वनस्थं गौरं गौरवर्णं मृगं दिशामि ददामि तेन तन्वः चिन्वानो निषीदेति पूर्ववत्। ते तव शुग्गौरं गच्छतु॥ ४८

इम॒ꣳ साह॒स्रꣳ श॒तधा॑रमुत्सं॑ व्य॒च्यमा॑नꣳ सरि॒रस्य॒ मध्ये॑। घृ॒तं दुहा॑ना॒मदि॑तिं॒ जना॑याग्ने॒ मा हि॑ꣳसीः प॒र॒मे व्यो॑मन्॥ ग॒व॒यमा॑र॒ण्यमनु॒ ते॑ दिशा॒मि तेन॒ चिन्वा॒नस्त॒न्वो॒ निषी॑द। ग॒व॒यं ते॒ शुगृ॑च्छतु यं द्वि॒ष्मस्तं ते॒ शुगृ॑च्छतु॥ ४९॥

अथ गोः। अत्र विशेषणद्वयं स्त्रीलिङ्गं शेषाणि पुंलि-

द्वानि सत्ययेन उभाभ्यां गौरिव स्तूयते। हे अग्ने परमे व्योमन्! उत्कृष्टे स्थाने स्थितमिमं गोरूपं पशुं त्वं मा हिंसीः। कीदृशं साहस्रं सहस्रमूल्यार्हं सहस्रोपकारक्षमं वा। शतधारं शतसंख्याकक्षीरधारायुतमत एवोत्सम् उत्सः कूपः तत्सदृशम् उत्स इवोत्सस्तं बहुस्रोतसमित्यर्थः। सरिरस्य मध्ये एषु लोकेष्वन्तः व्यच्यमानं जनैर्विविधमच्यमानमुपजीव्यमानम्। इमे वै लोकाः सरिरमिति [७, ५, २, ३४] श्रुतेः। जनाय सर्वलोकाय घृत दुहानां घृतकारणं क्षीरं क्षरन्तीम्। अदितिमखण्डिताम्। ते तवारण्यं गवयं गोसदृशं पशुविशेषमनुदिशामि। शिष्टमुक्तम् ॥ ४९ ॥

इमम्‌ू॑र्णायुं॑ वरु॑णस्य नाभिं॑ त्वचं॑ पशूनां द्विपदां॒ चतु॑ष्पदाम्। त्वष्टुः॑ प्रजानां॑ प्रथमं ज॒नित्र॑मग्ने मा हिꣳसीः पर॒मे व्यो॑मन् ॥ उष्ट्र॑मार॒ण्यमनु॑ ते दिशामि॒ तेन॑ चिन्वानस्त॒न्वो॒ निषी॑द। उष्ट्रं॑ ते॒ शुग॑च्छतु यं द्वि॒ष्मस्तं ते॒ शुग॑च्छतु ॥ ५० ॥

अथाविः। हे अग्ने परमे व्योमन्! स्थाने स्थितमिममविं मा हिंसीः। कीदृशमूर्णायुमूर्णावन्तमूर्णाया युस्। वरुणस्य नाभिं नाभिस्थानीयं प्रियमपत्यमित्यर्थः। द्विपदां नराणां चतुष्पदां गवादीनामुभयरूपाणां पशूनां त्वचम् त्वचमिव त्वचम् त्वग्रचकं कम्बलैः छादकत्वात् मनुष्याः शीतनिवृत्त्यै कम्बल दधते अश्वगोखरादा अपि मार्दवाय पृष्ठे कम्बलैराच्छाद्यन्ते। तथा त्वष्टुः प्रजापतेः प्रजानां मध्ये प्रथमं जनित्रं प्रथमोत्पन्नम्। एतच्च त्वष्टा प्रथमए रूपं विच-

कारेति [७, ५, २; ३५] श्रुतेः। उष्ट्रं प्रविष्टं ते ददामि। स्पष्टमन्यत्। ५०॥

अजो ह्यग्नेरजनिष्ट शोकात्सो अपश्यज्ज-
नितारमग्रे। तेन देवा देवतामग्रमायँस्तेन
रोहमायन्नुप मेध्यासः॥ शरभमारण्यमनु
ते दिशामि तेन चिन्वानस्तन्वो निषीद।
शरभं ते शुगृच्छतु यं द्विष्मस्तं ते शुगृच्छतु
॥ ५१ ॥

अयाजस्य। हि पादपूरणः। योऽजोऽग्नेः प्रजापतेः शोकात् सन्तापादजनिष्ट उत्पन्नः शोकाद्दीप्यमानादग्नेः प्रजापतेरजनिष्टेति वा। यद्वै प्रजापतिः शोकादजायत तदग्नेः शोकादजायतेति [७, ५, २, ३६] श्रुतेः। आत्मनो वपामुदखिदत्तामग्नौ प्रग्रह्णात्ततोऽजस्तूपरः समभवदिति तैत्तिरीयेऽपि। स उत्पन्नोऽजोऽग्रे प्रथममुत्पन्नं नरमेव जनितारं स्वोत्पादकं प्रजापतिमपश्यत् दृष्टवान्। किञ्च एवं प्रशस्तोऽजस्ततो देवा इदानीन्तना अग्रं पूर्वजन्मनि तेनाजेन कर्म कृत्वेति शेषः देवतां देवभावमायन् प्राप्ताः तस्य भावस्तत्ता। किञ्च मेध्यासः मेध्या यज्ञयोग्या यजमाना रोहं रोहणीयं स्वर्गं तेनाजेनोपायन् उपगच्छन्ति। छन्दसि परेऽपि [पा० १, ४, ८१]। शरभोऽष्टापदो मृगविशेषः सिंहघाती। शेषमुक्तम्। ५१।

त्वं यविष्ठ दाशुषो नॄँः पाहि शृणुधी
गिरः। रक्षा तोकमुत त्मना॥ ५२॥

का० [१७, ६, १] एत्व च त्वं यविष्ठेति चित्योपस्थानम्। वह्निर्वेदेरागत्याग्निसमीपेऽर्धचित्यमुपतिष्ठते। उग्रनोदृष्टाग्निदेवत्याग्नेयी गायत्री। हे यविष्ठ युवतम ! यद्वा मिश्रयितृतम ! गिरोऽस्मदीयाः स्तुतिवाचः शृणुधि शृणु श्रुशृणुपृवृभ्य इत्यादिना [पा० ६, ४, १०२] हेर्धिः अन्येषामपि दृश्यत इति [पा० ६, ३, १३७] संहितायां दीर्घः। गिरः श्रुत्वा दाशुषो हविर्दत्तवतो यजमानान् नॄन् मनुष्यान् पाहि रक्ष दाशुष इति षष्ठी वा यजमानस्य नॄन् पाहीति। दाश्वान्-साह्वान्मीढ्वांश्चेति [पा० ६, १, १२] निपातः। किञ्च उतापि च त्मना आत्मना तोकं यजमानापत्यं रक्ष ऋचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] संहितायां दीर्घः। मन्त्रेष्वाङ्यादेरात्मन इति [पा० ६, ४, १४१] आकारलोपः। तोकमपत्यमुतात्मानं च रक्षेति विभक्तिव्यत्ययो वा ॥ ५२ ॥

अ॒पां त्वेम॑न् सादयामि। अ॒पां त्वोद्म॑न् सादयामि। अ॒पां त्वा॒ भस्म॑न् सादयामि। अ॒पां त्वा॒ ज्योति॑षि सादयामि। अ॒पां त्वाय॑ने सादयामि। अ॒र्ण॒वे त्वा॒ सद॑ने सादयामि। स॒मु॒द्रे त्वा॒ सद॑ने सादयामि। स॒रि॒रे त्वा॒ सद॑ने सादयामि। अ॒पां त्वा॒ क्षये॑ सादयामि। अ॒पां त्वा॒ सधि॑षि सादयामि। अ॒पां त्वा॒ सद॑ने सादयामि। अ॒पां त्वा॒ स॒धस्थे॑ सादयामि। अ॒पां त्वा॒ योनौ॑ सादयामि। अ॒पां त्वा॒ पुरी॑षे सादयामि। अ॒पां त्वा॒ पाथ॑सि सादयामि।

गायत्रेण त्वा छन्दसा सादयामि। त्रैष्टुभेन त्वा छन्दसा सादयामि। जागतेन त्वा छन्दसा सादयामि। आनुष्टुभेन त्वा छन्दसा सादयामि। पाङ्क्तेन त्वा छन्दसा सादयामि ॥५३॥

का० [१७, ६, २] अपरेण स्वयमातृण्णामित्याद्याः पञ्च पश्चानूकान्तेष्वपां त्वेमन्निति प्रतिमन्त्रम्। तीर्थेनाग्निमारुह्य स्वयमातृण्णामपरेण पूर्वानूकान्तमेत्य चतुर्ष्वन्यनूकान्तेष्वपां त्वेमन्निति प्रतिमन्त्रं पञ्चपञ्चापस्यासंज्ञा इष्टका उपदधातीति सूत्रार्थः॥ विंशतिरिष्टकादेवत्यानि यजूंषि पञ्चदशापस्यादेवत्यानि पञ्च छन्दस्यादेवत्यानि। हे इष्टके अपस्ये! अपामेमन् एमनि वायौ त्वा त्वां सादयामि स्थापयामि। इण् गतौ मनिन्प्रत्ययः सप्तम्या लुक्। त्वा-इत्यस्य पररूपम् [पा० ६, १, ९४ वा० ६] अत्रापामेमन्नित्यादीनां श्रुत्योक्तोऽर्थो ग्राह्यः। वायुर्वा अपामेम वायौ त्वाऽ सादयामीति [७, ५, २, ४६] श्रुतेः॥ अपामोद्मन् ओद्मनि ओषधिषु त्वां सादयामि। उन्दी क्लेदे मन्नलोपश्च गुणः सप्तम्या लुक्। ओषधयो वा अपामोद्म [७, ५, २, ४७] एवमग्रेऽपि तुल्यम्॥ अभ्रन् अभ्रनि अभ्र अक्षणदीप्त्योः मन्। अभ्रे अभ्रं वा अपां भस्म [७, ५, २, ४८]॥ अपां ज्योतिषि विद्युति। विद्युद्वा अपां ज्योतिः [७, ५, २, ४९]॥ अपामयने भूमौ। इयं पृथिव्यपामयनम् [७, ५, २, ५०]॥ अर्णवे सदने स्थाने प्राणरूपे सा०। प्राणो वा अर्णवः [७, ५, २, ५१]॥ समुद्रे सदने सा०। मनो वै समुद्रः [७, ५, २, ५२] सरिरे सदने वाचि सा०। वाग्वै सरिरम् [७, ५, २, ५३]॥ अपां चये

चक्षुषि त्वां सा०। चक्षुर्वा अपां क्षयो निवासः [७, ५, २, ५४]॥ अपां सधिषि श्रोत्रे त्वां सा०। श्रोत्रं वा अपाꣳ सधिः [७, ५, २, ५५]॥ अपां सदने दिवि त्वां सा०। द्यौर्वा अपाꣳ सदनम् [७, ५, २, ५६]॥ अपां सधस्थे अन्तरिक्षे त्वां सा०। अन्तरिक्षं वा अपाꣳ सधस्थम् [७, ५, २, ५७]॥ अपां योनौ समुद्रे त्वां सा०। समुद्रो वा अपां योनिः [७, ५, २, ५८]॥ अपां पुरीषे सिकतासु त्वां सा०। सिकता वा अपां पुरीषम् [७, ५, २, ५९]॥ अपां पाथसि अन्ने त्वां सा०। अन्नं वा अपां पाथः [७, ५, २, ६०]॥ पञ्च छन्दस्या उपदधाति पञ्चयजुर्भिः। गायत्रेण गायत्रेव गायत्रं तेन छन्दसा त्वामुपदधामि। त्रैष्टुभेन छन्दसा त्वां सा०। जागतेन छन्दसा त्वां सा०। आनुष्टुभेन छन्दसा त्वां सा०। पाङ्क्तेन छन्दसा त्वां सा० ॥ ५३ ॥

अयं पुरो भुवः। तस्य प्राणो भौवायनः। वसन्तः प्राणायनः। गायत्री वासन्ती। गायत्र्यै गायत्रम्। गायत्रादुपाꣳशुः। उपाꣳशोस्त्रिवृत्। त्रिवृतो रथन्तरम्। वसिष्ठ ऋषिः। प्रजापतिगृहीतया त्वया प्राणं गृह्णामि प्रजाभ्यः ॥ ५४ ॥

का० [१७, ६, ३] व्याधारणवत्प्राणभृतः कर्णसहिता दश-दशायं पुर इति प्रतिमन्त्रम्। प्राणभृत्संज्ञका इष्टका व्याघारणवद्दक्षिणे अंसे उत्तरश्रोण्यां दक्षिणश्रोण्यामुत्तरे अंसे कर्णसहिता अव्याया संलग्नाः स्वयमातृण्णापर्यन्तं दश दशोपदधातीति सूत्रार्थः॥ पञ्चाशद्यजूंषि प्राणभृदिष्टका-

देवत्यानि प्रतिकण्डिकं दश-दश। प्रथमं दशकं दक्षिणे अंसे। कदाचिदयात् प्रजापतेः प्राणा देवा भूत्वोत्क्रान्ताः तदा तान् प्रजापतिरूचे किमित्युत्क्रम्यते मामुपगच्छतेति ततः प्राणास्तमूचुर्वयमन्नं विना स्थातुं न शक्नुमस्तदन्नं त्वया सृज्यते चेत्तिष्ठामस्ततः प्रजापतिनोक्तं वयमुभयेऽन्नं सृजामेति तथेत्युक्त्वा प्राणाः प्रजापतिश्चैतदन्नमसृजंस्तेन प्राणान् पुष्णन्तीति इष्टकानां प्राणभृत्त्वमित्युक्तं श्रुत्वा प्रजापतेर्विस्रस्तात् प्राणा उदक्रामन्नित्यादिकया [८, १, १, ३]। अथ मन्त्रव्याख्या। योऽयं पुरो भुवयाग्निर्वर्त्तते हे इष्टके! त्वं तद्रूपासि प्राण एवाग्निर्भूत्वा पुरस्तिष्ठति यतोऽग्निरूपां त्वामुपदधामीति शेषः एवमग्रेऽपि। पुरस्तादुपधीयते प्रागुद्ध्रियेत प्राक्‌पचर्यत इति पुरोऽग्निः। भवति सर्वरूपेणेति भवत्यस्मात् सर्वमिति वा भुवोऽग्निः तद्रूपेष्टका ध्येयेति भावः। तदुक्तं श्रुत्या [८, १, १, ४] अयं पुरो भुव इत्यग्निर्वै पुरस्तात्तमाह पुर इति प्राञ्चं ह्यग्निमुद्धरन्ति प्राञ्चमुपचरन्त्यथ यद्भुव इत्याहाग्निर्वै भुवोऽग्नेर्हीदं सर्वं भवति प्राणो ह्यग्निर्भूत्वा पुरस्तात्तस्थौ तदेव तद्रूपमुपदधातीति॥ प्राणस्तस्याग्नेरपत्यमिति शेषः अतएव भौवायनः भुवस्याग्नेरपत्यं भौवायनः। नडादित्वात् फक्। इष्टके! प्राणरूपां त्वां सा०। प्राणं तस्माद्रूपादग्नेर्निरमिमीतेति [८, १, १, ५] श्रुतेः॥ प्राणस्यापत्यं प्राणायनः फक् यो वसन्त ऋतुस्तद्रूपां सा०। वसन्तमृतुं प्राणान्निरमिमीतेति [८, १, १, ५] श्रुतेः॥ वसन्तस्यापत्यं वासन्ती तस्यापत्यमिति [पा० ४, १, ९२] अण् टिड्ढाणञित्यादिना [पा० ४, १, १५] ङीप्। या गायत्री छन्दस्तद्रूपां सा०। गायत्रीं छन्दो वसन्तादृतोर्निरमिमीतेति [८, १, १, ५] श्रुतेः॥ गायत्र्या गायत्रं चतुर्थी पञ्चम्यर्थे

गायत्र्याः सकाशाद्रायत्रं सामोत्पन्नं तद्रूपां सा०। गायत्रैव छन्दसो गायत्रए साम निरमिमीतेति [८, १, १, ५] श्रुतेः ॥ गायत्रात्साम्नो य उपांशुग्रहो निर्मितस्तद्रूपां सा०। गायत्रात्साम्न उपाएशुं ग्रहं निरमिमीतेति [८, १, १, ५] श्रुतेः ॥ उपांशुग्रहान्निर्मितो यस्त्रिवृत्स्तोमस्तद्रूपां सा०। उपाएशोर्ग्रहात्त्रिवृतए स्तोमं निरमिमीतेति [८, १, १, ५] श्रुतेः ॥ त्रिवृतः स्तोमान्निर्मितं यद्रथन्तरं पृष्ठं तद्रूपां सा०। त्रिवृतः स्तोमाद्रथन्तरं पृष्ठं निरमिमीतेति [८, १, १, ५] श्रुतेः ॥ वसत्यधितिष्ठति सर्वजन्तूनिति वस्ता यतिशयेन वस्ता वसिष्ठः तुरिष्ठेमेयःस्विति [पा० ६, ४, १५४] इष्ठनि तृचो लोपः सर्वाधार ऋषिः प्राता प्राणस्तद्रूपां सा०। प्राणो वै वसिष्ठ ऋषिर्यद्वै नु श्रेष्ठस्तेन वसिष्ठोऽथो यद्वस्तृतमो वसति तेनो एव वसिष्ठ इति [८, १, १, ६] श्रुतेः ॥ प्रजापतिगृहीतया गृह्णातिः स्थार्थः प्रजापतिना सृष्टया त्वयेष्टकया स्थापितया प्रजाभ्यः सर्वप्रजार्थं प्राणं गृह्णामि प्रजानां प्राणसिद्धये त्वामुपदधामीत्यर्थः। अयं पुर इत्यादिग्रमन्त्रैः प्राणमेवैकं प्रजाभ्यः गृह्णामि। ये नानाकामाः प्राणे तांस्तद्दधाति सकृत् सादयत्येकं तत्प्राणं करोतीति [८, १, १, ६] श्रुतेः ॥ ५४ ॥

अ॒यं द॑क्षि॒णा वि॒श्वक॑र्मा। तस्य॒ मनो॑ वैश्वकर्म॒णम्। ग्री॒ष्मो मा॑न॒सः। त्रि॒ष्टुब्ग्रै॒ष्मी। त्रि॒ष्टुभः॑ स्वा॒रम्। स्वा॒राद॑न्तर्या॒मः। अ॒न्त॒र्या॒मात् प॑ञ्चद॒शः। प॒ञ्च॒द॒शाद् बृ॒हत्। भ॒रद्वा॑ज॒ ऋषिः॑। प्र॒जाप॑तिगृहीतया॒ त्वया॒ मनो॑ गृह्णामि प्र॒जाभ्यः॑ ॥ ५५ ॥

एभिर्मन्त्रैस्तृतीयं दशकं दक्षिणश्रोणेरारभ्योपधेयम् ॥ विश्वं करोति सर्वं सृजतीति विश्वकर्मा वायुरयं दक्षिणा दक्षिणस्यां दिशि आर्यावर्ताद्भूयो वाति तद्रूपां त्वां सा० । अयं वै वायुर्विश्वकर्मा योऽयं पवत एष हीदꣳ सर्वं करोति तद्यत्तमाह दक्षिणेति तस्मादेष दक्षिणैव भूयिष्ठं वाति तद्रूपमुपदधातीति [८, १, १, ७] श्रुतेः । तस्य विश्वकर्मणोऽपत्यं मनोऽत एव वैश्वकर्मणं विश्वकर्मण इदम् । तस्येदमिति [पा० ४, ३, १२०] अण् इन्नण्यनपत्य इति [पा० ६, ४, १६४] प्रकृत्या । मनोरूपां सा० । मनस्तस्माद्रूपाद्वायोर्निरमिमीतेति [८, १, १, ८] श्रुतेः ॥ मनसोऽपत्यं ग्रीष्म ऋतुस्तद्रूपां सा० । ग्रीष्ममृतुं मनसो निरमिमीतेति [८, १, १, ८] श्रुतेः ॥ ग्रीष्मस्येयं ग्रैष्मी ग्रीष्मोत्पन्ना त्रिष्टुप् छन्दस्तद्रूपां सा० । त्रिष्टुभं छन्दो ग्रीष्मादृतोर्निरमिमीतेति [८, १, १, ८] श्रुतेः ॥ त्रिष्टुभ उत्पन्नं यत् स्वारं साम तद्रूपां सा० । त्रिष्टुभश्छन्दसः स्वारꣳ साम निरमिमीतेति [८, १, १, ८ [श्रुतेः ॥ स्वारात् साम्न उत्पन्नो योऽन्तर्यामो ग्रहस्तद्रूपां सा० । स्वारात् साम्नोऽन्तर्यामं ग्रहं निरमिमीतेति [८, १, १, ८] श्रुतेः ॥ अन्तर्यामादुत्पन्नो यः पञ्चदश स्तोमस्तद्रूपां सा० । अन्तर्यामाद् ग्रहात् पञ्चदशꣳ स्तोमं निरमिमीतेति [८, १, १, ८] श्रुतेः ॥ पञ्चदशात् स्तोमादुत्पन्नं यद् बृहत् पृष्ठं तद्रूपां सा० । पञ्चदशात् स्तोमाद् बृहत्पृष्ठं निर० [८, १, १, ८] ॥ भरद्वाज ऋषिः बिभर्तीति भरन् वाजमन्नं यः स भरद्वाजोऽन्नधर्त्ता मनः मनसि स्वस्थे अन्नादनेच्छोत्पत्तेः ऋषिः सचेतनो मनोरूपस्तद्रूपां सा० । मनो वै भरद्वाज ऋषिः अन्नं वाजो यो वै मनो बिभर्त्ति सोऽन्नं वाजं भरति तस्मान्मनो भरद्वाज ऋषिरिति [८, १, १, ९] श्रुतेः ॥ प्रजा-

पतिगृहीतया धात्रेष्टया त्वयेष्टकया कृत्वा प्रजाभ्यो मनो गृह्णामि परिगृह्णामीत्यर्थः ॥ ५५ ॥

अ॒यं प॒श्चाद् वि॒श्वव्य॑चाः । तस्य॒ चक्षु॑र्वैश्वव्य॒चसम् । व॒र्षाश्चा॑क्षु॒ष्याः । जग॑ती वा॒र्षी । जग॑त्या॒ ऋक्स॑मम् । ऋक्स॑माच्छु॒क्रः । शु॒क्रात् स॑प्त॒दशः । स॒प्त॒द॒शाद्वै॑रू॒पम् । ज॒मद॑ग्नि॒र्ऋषि॑ः । प्र॒जाप॑तिगृहीतया॒ त्वया॒ चक्षु॑र्गृह्णामि प्र॒जाभ्य॑ः ॥ ५६ ॥

अयं पश्चादित्यादिमन्त्रेऽपि तृतीयं दशकमुत्तरश्रोणेरारभ्योपदधाति । पश्चात् प्रतीचीं दिशमञ्चति गच्छतीति पश्चात् प्रतीचीगमनशीलो विश्वं विचति उदितः सन् प्रकाशयतीति विश्वव्यचा आदित्योऽयं प्रसिद्धस्तद्रूपां सा० । असौ वा आदित्यो विश्वव्यचा यदा ह्येवैष उदेत्यथेदᳪ सर्वं व्यचो भवति तद्यत्तमाह पश्चादिति तस्मादेतं प्रत्यञ्चमेव यन्तं पश्यन्तीति [८, १, २, १] श्रुतेः ॥ तस्यादित्यस्य सम्बन्धि चक्षुरत एव वैश्वव्यचस विश्वव्यचसो रवेरुत्पन्नं तद्रूपां सा० । चक्षुस्तस्माद्रूपादादित्यान्निरमिमीतेति [८, १, २, २] श्रुतेः ॥ चाक्षुष्यः चक्षुष उत्पन्ना वर्षा ऋतुस्तद्रूपां सा० । वर्षादित्यायत्त् वर्षा ऋतुं चक्षुषो निरमिमीतेति [८, १, २, २] श्रुतेः ॥ वर्षाभ्य उत्पन्न जगतीच्छन्दस्तद्रूपां सा० । जगतीं छन्दो वर्षाभ्य ऋतोर्निरमि० ॥ जगतीच्छन्दस उत्पन्नमृक्समसञ्ज्ञं यत्साम तद्रूपां सा० । जगत्यै छन्दस ऋक्समᳪ साम निरमि० ॥ ऋक्समादुत्पन्नो यः शुक्रग्रहस्तद्रूपां सा० । ऋक्समात्साम्नः शुक्रं ग्रहं निरमि० ॥ शुक्रादुत्पन्नो यः

सप्तदश स्तोमस्तद्रूपां त्वां सा० । शुक्राद् ग्रहात्सप्तदशम् स्तोमं निरमि० ॥ सप्तदशात् स्तोमादुत्पन्नं यद्वैरूपं पृष्ठं तद्रूपां सा० । सप्तदशात् स्तोमाद्वैरूपं पृष्ठं निरमि० ॥ जमदग्निर्ऋषिः जमति जगत् पश्यतीति जमत् अङ्गति सर्वत्र गच्छतीत्यग्निः ऋषति जानाति ऋषिः ईदृशं यच्चक्षुस्तद्रूपां सा० । चक्षुर्वै जमदग्निर्ऋषिर्यदेनेन जगत् पश्यत्यथो मनुते तस्माच्चक्षुर्जमदग्निर्ऋषिरिति [८, १, २, ३] श्रुतेः ॥ प्रजापतिसृष्टया त्वयेष्टकया प्रजार्थं चक्षुर्गृह्णामि दशमन्त्रैश्चक्षुरेव गृह्णामि । सक्षत्रादयत्वेतच्चक्षुः करोतीति [८, १, २, ३] श्रुतेः ॥ ५६ ॥

इदमुत्तरात् स्वः । तस्य श्रोत्रᳪ सौवम् । शरच्छ्रौत्री । अनुष्टुप् शारदी । अनुष्टुभ ऐडम् । ऐडान्मन्थी । मन्थिन एकविᳪशः । एकविᳪशाद्वैराजम् । विश्वामित्र ऋषिः । प्रजापतिगृहीतया त्वया श्रोत्रं गृह्णामि प्रजाभ्यः ॥५७॥

दशमन्त्रैश्चतुर्थं दशकमुत्तरांसादारभ्योपदधाति ॥ उत्तरस्मात् उत्तरात् उत्तराधरदक्षिणादातिरिति [पा० ५, ३, ३४] आत्प्रत्ययः सर्वस्मादुत्तरभागस्था दिशः यदिदं स्वः स्वर्गो लोकः तां दिक्स्वर्गरूपां त्वां सा० । क्रियाव्ययविशेषणानां नपुंसकत्वमेकत्वं चेति वचनादिदमुत्तरादित्युक्तम् । दिशो वा उत्तरात्तद्यत्ता प्राहोत्तरादित्युत्तरा ह्यस्यावसाद्दिशोऽथ यत् स्वरित्याह स्वर्गो हि लोको दिशः श्रोत्रᳪ ह दिशो भूर्लोकोत्तरं तस्मौ तदेतद्रूपमुपदधातीति [८, १, २, ४] श्रुतेः ॥ तस्य स्वर्गस्य सम्बन्धि श्रोत्रं कीदृशं सौवम् स्वः इदं श्रौत्रं तस्मे-

दमिति [पा० ४, ३, १२०] अण् द्वारादित्वादैजागमः [पा० ७, ३, ४] अव्ययानां भमात्रे टिलोपः ग्रीष्मरूपा त्वां सा०। ग्रीष्मं तस्माद्रूपादिग्भ्यो निरमिमीतेति [८, १, २, ५] श्रुतेः॥ ग्रीष्मादुत्पन्ना या शरत्तद्रूपां सा०। शरदमृतुए ग्रीष्मान्निरमिमीतेति [८, १, २, ५] श्रुतेः॥ शरद उत्पन्न यदनुष्टुप्छन्दस्तद्रूपां सा०। अनुष्टुभं छन्दः शरद ऋतोर्निरमि०॥ अनुष्टुभ उत्पन्नं यदैडं साम तद्रूपां सा०। अनुष्टुभश्छन्दस ऐडए साम निरमि०॥ ऐडात् साम्न उत्पन्नो यो मन्थी ग्रहस्तद्रूपां सा०। ऐडात् साम्नो मन्थिनं ग्रहं निरमि०॥ मन्थिग्रहादुत्पन्नो य एकविंश स्तोमस्तद्रूपां सा०। मन्थिनो ग्रहादेकविंशए स्तोमं निरमि०। एकविंशस्तोमादुत्पन्नं यद्वैराजं पृष्ठं तद्रूपां सा०। एकविंशात् स्तोमाद्वैराजं पृष्ठं निरमि०॥ विश्वामित्र ऋषिः विश्वं सर्वं मित्रं येन मित्रे चर्षाविति [पा० ६, ३, १३०] दीर्घः तादृश ऋषिः श्रोत्रं श्रवयान्यवाक्यश्रवणात्सर्वमित्रं भवति विश्वामित्रर्षिरूपं यत् श्रोत्रं तद्रूपां सा०। श्रोत्रं वै विश्वामित्र ऋषिर्यदेनेन सर्वतः शृणोत्यथो यदस्मै सर्वतो मित्रं भवति तस्माच्छ्रोत्रं विश्वामित्र ऋषिरिति [८, १, २, ६] श्रुतेः॥ प्रजापतिसृष्टया त्वयेष्टकया प्रजाभ्यः श्रोत्रं ग्रह्णामीति दशमन्त्रैः श्रोत्रमेव सादयति ये नानाकामाः श्रोत्रे तांस्तद्दधाति सकृत्सादयत्येकं तच्छ्रोत्रं करोतीति [८, १, २, ६] श्रुतेः॥ ५७॥

इयमुपरि मतिः। तस्यै वाङ्मात्या। हेमन्तो वाच्यः। पङ्क्तिर्हैमन्ती। पङ्क्त्यै निधनवत्। निधनवत आग्रयणः। आग्रयणात्त्रिणवत्रयस्त्रिंशौ। त्रिणवत्रयस्त्रिंशाभ्याए

शाक्वररैवते। विश्वकर्म ऋषिः। प्रजापतिगृहीतया त्वया वाचं गृह्णामि प्रजाभ्यः। लोकं पृण छिद्रं पृणाथो सीद ध्रुवा त्वम्। इन्द्राग्नी त्वा बृहस्पतिरस्मिन्योनावसीषदन्। ता अस्य सूददोहसः सोमं श्रीणन्ति पृश्नयः। जन्मन्देवानां विशस्त्रिष्वा रोचने दिवः। इन्द्रं विश्वा अवीवृधन्त्समुद्रव्यचसं गिरः। रथीतमं रथीनां वाजानां सत्पतिम्पतिम् ॥५८॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां

त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

दशमन्त्रैः पञ्चमं दशकं रेतःसिग्भ्यामुत्तरां प्रथमां ज्ञात्वा प्रादेशिकेनोपदधेयम्। उपर्युपरिष्टादिति [पा० ५, ३, ३१] निपातः उपरि ऊर्ध्वदेशस्थचन्द्र इयं मतिः वाक् मन्यते ज्ञायते यया सा मतिः वागेव चन्द्री भूत्वोपरि यस्तिष्ठति तद्रूपा सा०। चन्द्रमा वा उपरि तद्यत्तमाहोपरीत्युपरि हि चन्द्रमा अथ यन्मतिरित्याह वाग्वै मतिर्वाचा हीदं सर्वं मनुते वाह चन्द्रमा भूत्वोपरिष्टात्तस्थौ तदेव तद्रूपमुपदधातीति [८, १, ८, ७] श्रुतेः ॥ तस्यै चन्द्ररूपायास्तस्या मतेस्तत्पश्चात एव मात्या मतेरियं मात्या या वाक् तद्रूपां सा०। वाचं तस्माद्रूपाच्चन्द्रमसो निरमिमीतेति [८, १, २, ८] श्रुतेः ॥ वाचोऽपत्यं वाचः वाच उत्पन्नो यो हेमन्तस्तद्रूपां सा०। हेमन्तास्तु वाचो निरमि० ॥ हेमन्तस्येयं हैमन्ती या पङ्क्तिश्छन्दस्तद्रूपां सा०। पङ्क्तिं छन्दो हेमन्ताद्दतोर्निरमि० ॥

पङ्क्तेरुत्पन्नं यन्निधनवत्संज्ञं साम तद्रूपां सा०। पङ्क्त्यै चतुर्थी पञ्चम्यर्थे। पङ्क्त्यै छन्दसो निधनवत्साम निर्ममि०॥ निधनवतः साम्न उत्पन्नो य आग्रयणो ग्रहस्तद्रूपां सा०। निधनवतः साम्न आग्रयणं ग्रहं निर्ममि०॥ आग्रयणादुत्पन्नौ यौ त्रिणवत्रयस्त्रिंशौ द्वौ स्तोमौ तद्रूपां सा०। आग्रयणाद् ग्रहात्त्रिणवत्रयस्त्रिंशौ स्तोमौ निर्ममि०॥ त्रिणवत्रयस्त्रिंशाभ्यामुत्पन्ने ये द्वे शाक्वररैवते पृष्ठे त्वां तद्रूपां सा०। त्रिणवत्रयस्त्रिंशाभ्याᳬ स्तोमाभ्याᳬ शाक्वररैवते पृष्ठे निर्ममि०॥ विश्वकर्मा विश्वं सर्वं करोतीति विश्वकर्मा ऋषिः वागेव वाचा हि सर्वं कुरुते वाग्रूपां त्वां सा०। वाग्वै विश्वकर्मर्षिर्वाचा हीदᳬ सर्वं कृतं तस्माद्वाग्विश्वकर्मर्षिरिति [८, १, २, ९] श्रुतेः॥ प्रजापतिसृष्टया त्वयेष्टकया प्रजाभ्यः वाचं गृह्णामि एभिर्दशमन्त्रैर्वाचमेव गृह्णाति। सप्तस्वादयत्येकां तद्वाचं करोतीति [८, १, २, ९] श्रुतेः॥ अथ पञ्चकण्डिकासु प्राणमनश्चक्षुःश्रोत्रवाचां प्रजाभ्यो ग्रहणमित्यस्यार्थद्वयम्। प्रजाभ्य इति चतुर्थीपक्षे प्रजार्थं प्राणादीनां ग्रहणं पञ्चापस्येष्टकास्थापने प्रजानां यजमानापत्यपश्वादीनां प्राणादयः पुष्टा भवन्त्वित्यर्थः। प्रजाभ्य इति पञ्चमीपक्षे प्रजाभ्यो नानालोकेभ्यः सकाशात् प्राणादीन् गृह्णामि मद्वशगान् करोमीति प्राणभृतामुपधानेन सर्वाः प्रजा मद्वशगा भवन्त्वित्यर्थः॥ का० [१७, ६, ५] लोकम्पृणा दक्षिणाᳬसादध्या मध्यात्। आत्मनो दक्षिणकोणादारभ्या मध्यात् अधि स्वयमातृण्णापर्यन्तं लोकम्पृणा उपदधाति तासां लोकं पृणेत्यभिमन्त्रणम्। ता अस्येति सूददोहःसप्तमन्त्रेणाधिवदनम् स्पृष्ट्वा पठनमिति सूत्रार्थः॥ का० [१७, ६, ८] मध्ये पुरीषं निवपति पूर्ववत्। स्वयमातृण्णोपरीन्द्रं विश्वेति मन्त्रेण स्तु-

क्षेपः॥ तिस्रः ऋचः प्रतीकोक्ताः पूर्वमुक्तत्वात् [१२ अ० ५४—५५—५६ कं०] ॥ ५८॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
पुष्करायादि चित्यन्तो रामेन्द्वध्याय ईरितः ॥ १३ ॥

चतुर्दशोऽध्यायः।

ध्रुवक्षितिर्ध्रुवयोनिर्ध्रुवासि ध्रुवं योनि-मासीद साधुया। उख्यस्य केतुं प्रथमं जुषाणा। अश्विनाध्वर्यू सादयतामिह त्वा ॥ १ ॥

त्रयोदशेऽध्याये प्रथमा चितिरुक्ता सा भूलोकरूपा। अयं वै लोकः प्रथमा चितिरिति [८, २, १, १] श्रुतेः। चतुर्दशेऽध्याये द्वितीयादिचितित्रयं वक्ष्यते भूमेरूर्ध्वमन्तरिक्षादर्वाग्भागो द्वितीया चितिः। एतां द्वितीयां चितिमपश्यन् यदूर्ध्वं पृथिव्या अर्वाचीनमन्तरिक्षात्तेषामेष लोकः इति [८, २, १, २] श्रुतेः। देवैरश्विनौ प्रार्थितौ युवां भिषजौ ततो द्वितीयां चितिमुपधत्तमिति ताभ्यामुक्तं चित्युपधाने किमावयोः फलमिति देवैरुक्तं युवां चित्युपधाने देवानामध्वर्यू भविष्यथ इति ततस्ताभ्यां द्वितीया चितिरुपहितेति श्रुत्या तेऽश्विनावब्रुवन्नित्यादिकयोक्तम् [८, २, १, ३]। तत्रादौ पञ्चाश्विन्य इष्टकाः॥ द्वितीयचितिमन्त्रा देवदेवत्याः॥ का० [१७, ८, १५] आश्विनीर्ध्रुवक्षितिरिति प्रतिमन्त्रम्। पञ्चकर्णिककामिराश्विनीसंज्ञा इष्टका रेतःसिग्वेलायामुपदधाति प्रतीच्यं भित्त्वे इति सूत्रार्थः॥ पञ्चाश्विनीदेवत्याः प्रथमा विराट् चतस्रस्त्रिष्टुभो यजुरन्ताः। अश्विनाध्वर्यू इत्यादि

यजुः । आदित्यास्त्वार्षी त्रिष्टुबेकाधिका पादानियमात्। हे इष्टके। यतस्त्वं ध्रुवा स्थिरासि अतो ध्रुवं स्थिरं योनिं स्थानं रेतःसिग्वेलालक्षणमासीद अधितिष्ठ । कीदृशं साधुया साधु येष्ठं सुपां सुलुगित्यमो यादेशः। कीदृशी त्वं ध्रुवचितिः ध्रुवा स्थिरा चितिनिवासो यस्याः सा। ध्रुवा अचला योनिः कारणं यस्याः सा। तथा उख्यस्याग्नेः प्रथममाद्यं केतुं स्थानं प्रथमचितिरूपं जुषाणा सेवमाना। अथ वा अग्निरुख्यस्तस्यैष प्रथमः केतुर्यत् प्रथमा चितिस्तां जुषाणेति [८, २, १, ४] श्रुतेः॥ इतः परं यजुः किञ्च अश्विना देवानामध्वर्यू इह रेतःसिग्वेलायां हे इष्टके ! त्वा त्वां सादयतामुपधत्ताम्। केचिदिदं यजुश्चतुर्थपादेन परिकल्प्य त्रिष्टुभं वदन्ति ॥ १ ॥

कुलायिनी घृतवती पुरन्धिः स्योने सीद सदने पृथिव्याः। अभि त्वा रुद्रा वसवो गृणन्त्विमा ब्रह्म पीपिहि सौभगाय॥ अश्विनाध्वर्यू सादयतामिह त्वा ॥ २ ॥

हे इष्टके ! पृथिव्याः सदने प्रथमचितिरूपे स्थाने स्योने सुखरूपे त्वं सीद तिष्ठ। पृथिवी वै प्रथमा चितिस्तस्यै शिवे स्योने सीद सदने इति [८, २, १, ५] श्रुतेः। कीदृशी त्वं कुलायिनी कुलायो नीडमस्त्रियाम् कुलायो नीडं गृहमस्या अस्तीति गृहाकारा। रेतःसिग्वेलायामिष्टकोपचिता सा गृहाकारा भवति। कुलायमिव वै द्वितीया चितिरिति [८, २, १, ५] श्रुतेः। अत साहस्रार्थं इनिः। तथा घृतवती दीप्यमानाज्ययुता वसोर्धारा इव दीप्यन्ते। पुरन्धिः पुरं बहु इष्टकाजातं दधातीति पुरु बहुधा धीयते स्थाप्यते

इति वा। किञ्च रुद्रा वसवश्चोपलक्षणं सर्वे देवाः त्वा त्वाम् अभिगृणन्तु स्तुवन्तु। किञ्च सौभगाय ऐश्वर्याय इमा इमानि ब्रह्म ब्रह्माणि मन्त्रान् पीपिहि आप्यायस्व मन्त्रान् प्राप्नुहि अस्मन्मन्त्रोपहिता सौभाग्याय भवेति भावः। इमेति सुप आकारः। ब्रह्मेति सुपो लोपः। पि गतौ तुदादिः बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७६] शपः श्लुः श्लाविति [पा० ६, १, १०] द्वित्वं तुजादीनां दीर्घोऽभ्यासस्येति [पा० ६, १, ७] अभ्यासदीर्घः॥ अश्विनेत्यादि पूर्ववत्॥ २॥

स्वैर्दक्षै॒र्दक्ष॑पिते॒ह सी॑द दे॒वाना॑ᳪ सु॒म्ने बृ॑ह॒ते रणा॑य। पि॒तेवै॑धि सू॒नव॒ आ सु॒शेवा॑ स्वावे॒शा त॒न्वा॒ संवि॑शस्व॥ अ॒श्विना॑ध्व॒र्यू सा॑दयता॒मि॒ह त्वा॥ ३॥

हे इष्टके! त्वमिह द्वितीयायां चितौ सीद तिष्ठ स्वैर्दक्षैः वीर्यैः सामर्थ्यैः सह दक्षशब्दोऽत्र वीर्यार्थः। स्वेन वीर्येणेह सीदेति [८, २, १, ६] श्रुतेः। कीदृशी दक्षपिता दक्ष वीर्यं पातीति वीर्यस्य पालयित्री। किमर्थं स्थातव्यं तत्राह रणाय रमणीयाय बृहते सुम्ने सुम्नाय सुखाय सप्तमी चतुर्थ्यर्थे। देवानाᳪ सुम्नाय महते रणायेति [८, २, १, ६] श्रुतेः। देवाः सुखिनो भवन्त्विति तिष्ठेत्यर्थः। किञ्च आ समन्ताद्भविन सुशेवा शोभनं शेवं सुखं यस्यास्तादृशी सर्वदा सुखयित्री एधि भव ध्वसोरेद्धाविति [पा० ६, ४, ११९] एकारः। तत्र दृष्टान्तः पिता सूनव इव यथा पिता जनकः सूनवे पुत्राय सुशेवः सुखयिता भवति तद्वत्। किञ्च स्वावेशा सुखेनाविशति स्वावेशा प्रथमा तृतीयार्थे स्वावेशया सुख-

प्रवेशवत्या तन्वा शरीरेण संविशस्व अवस्थानं कुरु। स्वाचे-शेनात्मना संविशस्वेति [८, २, १, ६] श्रुतेः। अश्विनेत्यु-क्तम्॥ ३॥

पृथिव्याः पुरीषमस्यप्सो नाम तां त्वा विश्वे अभिगृणन्तु देवाः। स्तोमपृष्ठा घृतव-तीह सीद प्रजावदस्मे द्रविणायजस्व॥ अश्वि-नाध्वर्यू सादयतामिह त्वा॥ ४॥

हे इष्टके! त्वं पृथिव्याः प्रथमचितेः पुरीषं पूरकं वस्त्वसि। पृथिवी वै प्रथमा चितिस्तस्या एतत्पुरीषमिव यद्द्वितीयेति [८, २, १, ७] श्रुतेः। पृणाति पूरयति पुरीषम्। पृभ्या किदिति [उणा० ४, २७] पृणातेरीषन्प्रत्ययः किच्च किच्वा-द्दीर्घपूर्वस्येति [पा० ७, १, १०२] उदादेश रपरत्वं च निच्वादाद्युदात्त.। अप. सनोति ददातीत्यप्सो नामापा कारणीभूतो रसश्च त्वमसि। ता तादृशी प्रथमचितिपूरिका जलदरसभूता त्वा त्वा विश्वे सर्वे देवा अभिगृणन्तु सर्वतः स्तुवन्तु। किञ्च स्तोमपृष्ठा. स्तोमास्त्रिवृदादय. पृष्ठानि रथ-न्तरादीनि पठिष्यमाणानि यस्या सा तादृशी स्तोमपृष्ठवती। घृतवती हीयमाणाज्ययुता सतीह द्वितीयचितौ सीद तिष्ठ। ततः प्रजावत् पुत्रपौत्रादिप्रजायुक्तं द्रविणा द्रविणं धनमस्मे अस्मभ्यमायजस्व समन्ताद्देहि यजतिरिह दानार्थे। अस्मे इति सुपा सुलुगिति विभक्ते. शेआदेश.॥ व्याख्यातमन्यत्॥ ४॥

आदित्यास्त्वा पृष्ठे सादयाम्यन्तरिक्षस्य धर्त्री विष्टम्भनीं दिशामधिपत्नीं भुवनानां ऊर्मि-

इ॒षो अ॒पाम॑सि वि॒श्वक॑र्मा त॒ ऋषि॑र॒श्विना॑ध्व॒र्यू सा॑दयतामि॒ह त्वा॑ ॥ ५ ॥

हे इष्टके। अदित्याः प्रथमचितिरूपायाः पृथिव्याः पृष्ठे उपरि त्वा त्वां सादयामि स्थापयामि। किम्भूतां त्वां अन्तरिक्षस्य भुवर्लोकस्य धर्त्रीं धारयित्रीम्। दिशां पूर्वादीनां विष्टम्भनीं संस्तम्भनकर्त्रीं भुवनानां भूतजातानामधिपत्नीं स्वामिनीम्। किञ्च त्वमपां इषो रस ऊर्मिरसि रसरूपः कल्लोलस्त्वमसि। विश्वकर्मा प्रजापतिस्ते तव ऋषिः द्रष्टा॥ तं त्वामश्विनौ सादयतामित्यर्थः॥ ५॥

शु॒क्रश्च॒ शुचि॑श्च॒ ग्रैष्मा॑वृ॒तू अ॒ग्नेर॑न्तःश्ले॒षो॑ऽसि॒ कल्पे॑तां॒ द्यावा॑पृथि॒वी कल्प॑न्ता॒माप॒ ओष॑धयः॒ कल्प॑न्ताम॒ग्नयः॒ पृथ॒ङ्मम॒ ज्यैष्ठ्या॑य॒ सव्र॑ताः। ये अ॒ग्नयः॒ सम॑नसोऽन्त॒रा द्यावा॑पृथि॒वी इ॒मे ग्रैष्मा॑वृ॒तू अ॑भि॒कल्प॑माना॒ इन्द्र॑मिव दे॒वा अ॑भि॒संवि॑शन्तु॒ तया॑ दे॒वत॑याङ्गिर॒स्वद्ध्रु॒वे सी॑दतम् ॥ ६ ॥

का० [१७, ८, १६] शुक्रश्च शुचिश्चेत्यृतव्ये पूर्वयोरुपरि। प्रथमचित्युपहितयोर्ऋतव्ययोरुपरि द्वे ऋतव्ये पद्ये प्राग्लक्षणे अनुक्रमनित उदङ्मुख उपदधाति शुक्रश्च शुचिश्चेति प्रत्येकमुपधाय। ग्रैष्मावृतू इति मन्त्रशेषो द्वे अप्यालभ्य पठ्य इति सूत्रार्थः॥ उत्कृतिश्छन्दः। शुक्रो ज्येष्ठमासः शुचिराषाढः तौ ग्रैष्मावृतू ग्रीष्मसम्बन्धिनौ ऋत्ववयवौ। अन्यद् व्याख्यातम्॥ ६॥

सजूर्ऋतुभिः सजूर्विधाभिः सजूर्देवैः सजूर्देवैर्वयोनाधैरग्नये त्वा वैश्वानरायाश्विनाध्वर्यू सादयतामिह त्वा ॥ सजूर्ऋतुभिः सजूर्विधाभिः सजूर्वसुभिः सजूर्देवैर्वयोनाधैरग्नये त्वा वैश्वानरायाश्विनाध्वर्यू सादयतामिह त्वा ॥ सजूर्ऋतुभिः सजूर्विधाभिः सजू रुद्रैः सजूर्देवैर्वयोनाधैरग्नये त्वा वैश्वानरायाश्विनाध्वर्यू सादयतामिह त्वा ॥ सजूर्ऋतुभिः सजूर्विधाभिः सजूरादित्यैः सजूर्देवैर्वयोनाधैरग्नये त्वा वैश्वानरायाश्विनाध्वर्यू सादयतामिह त्वा ॥ सजूर्ऋतुभिः सजूर्विधाभिः सजूर्विश्वैर्देवैः सजूर्देवैर्वयोनाधैरग्नये त्वा वैश्वानरायाश्विनाध्वर्यू सादयतामिह त्वा ॥ ७ ॥

का० [१७, ८, १७] वैश्वदेवीः सजूर्ऋतुभिरिति प्रतिमन्त्रम् । पञ्च मन्त्रैः पञ्च वैश्वदेवीसंज्ञा इष्टकाः पूर्वादिपूपदधातीत्यर्थः ॥ विश्वदेवदृष्टानि विश्वदेवदेवत्यानि पञ्च यजूंषि । हे इष्टके ! देवानामध्वर्यू अश्विना अश्विनौ तां त्वा त्वामिह स्थाने द्वितीयचितौ सादयताम् । किमर्थं वैश्वानराय विश्वेभ्यः सर्वेभ्यो नरेभ्यो हितायाग्नयेऽग्निवत्सये अग्नये त्वेति त्वामग्न्यै या इति प्रथमार्थे प्रातिपदिकसुपोर्व्यत्ययः ता कां या त्वमृतुभिः सजूः जोषणं जुट् प्रीतिः जुषी प्रीतिसेवनयोः सम्पदादित्वाद्भावे क्विप् समाना जूः प्रीतिर्यस्याः सा सजूः समानस्य

छन्दस्यमूर्द्धेति [पा० ६, ३, ८४] समानस्य सादेशः वसन्ता-दिभिर्या त्वं प्रीतिमती। तथाविधाभिः या त्वं सजूः यथि विदधति सृजन्ति जगदिति विधा आपस्ताभिः। आपो वै विधा अद्भिर्हीदए सर्वं विहितमिति [८, २, २, ८] श्रुतेः। अप एव ससर्जादाविति [मनुः १, ८] स्मृतेश्च। तथा देवैरिन्द्रादिभिश्च सजूः। तथा वयो बाल्यादि नह्यन्ति बध्नन्ति ते वयोनाधाः प्राणा देवा दीप्यमानास्तैश्च सजूः। प्राणाः वै वयोनाधाः प्राणैर्हीदए सर्वं वयुनं नद्धमिति [८, २, २, ८] श्रुतेः। यद्वा वयोनाधैर्देवैश्छन्दोभिः सजूः। अथो छन्दाएसि वै देवा वयोनाधाश्छन्दोभिर्हीदए सर्वं वयुनं नद्धमिति [८, २, २, ८] श्रुतेः। एवमुत्तरमन्त्रेष्वपि। यद्वा ऋतुदेवमा-णान् जनयित्वा तैः सजूः सयुग्भूत्वा प्रजापतिर्यथा त्वामुप-हितवानेवमहमप्यग्नये त्वामुपदधामीति शेषः। अश्विनौ चेह त्वां सादयताम् तदृतून् प्राजनयदृतुभिर्वै सयुग्भूत्वेति [८, २, २, ८] श्रुतेः॥ उत्तरचतुर्मन्त्रेषु वसुभिः रुद्रैः आदित्यै-र्विश्वैर्देवैः सजूरिति विशेषः। शेषं पूर्वतुल्यम्॥ ७॥

प्राणं मे पाहि। अपानं मे पाहि। व्यानं मे पाहि। चक्षुर्म उर्व्या विभाहि। श्रोत्रं मे श्लोकय। अपः पिन्व। ओषधीर्जिन्व। द्विपाद्व। चतुष्पात्पाहि। दिवो वृष्टिमेरय॥ ८॥

का० [१७, ८, २०] प्राणभृतः प्राणं म इति। पञ्चयजुर्भिः प्राणभृत्संज्ञका इष्टकाः पूर्वादिषूपदधाति॥ पञ्च वायुदेवत्यानि यजूंषि। प्राणो वै वायुर्वायुमेवास्मिन्नेतद्दधा-तीति [८, २, ३, २] श्रुतेः॥ हे इष्टके! त्वं मे मम प्राणं

प्राणरूपं वायुं पाहि पालय। एवमपानं मम पाहि। व्यानं वायुञ्च मे मम पाहि। उर्व्या विस्तीर्णया दृष्ट्या मे चक्षुर्विभाहि विशेषेण प्रकाशय दर्शनसमर्थं कुर्वित्यर्थः। मम श्रोत्रं कर्णेन्द्रियं श्लोकय सङ्घाते शक्तं कुरु। श्लोक सङ्घाते [धातु० ४, २] बहुशब्दश्रवणसमर्थं कुर्वित्यर्थः॥ का० [१७, ८, २१] अपः पिन्वेत्यपस्याः। पञ्चमन्त्रैरपस्यासंज्ञा इष्टका उपदधाति। अब्देवत्यानि पञ्च यजूंषि। हे इष्टके! त्वमपो जलानि पिन्व सिञ्च पिन्वतिः सेचनार्थः। ओषधीर्जिन्व प्रीणय जिन्वतिः प्रीतिकर्मा। द्विपान्मनुष्यशरीरमव रक्ष। चतुष्पात् पशुशरीरं पाहि पालय। दिवो द्युलोकाद्वृष्टिमेरय आ समन्तात् प्रवर्त्तय॥ ८॥

मूर्धा वयः प्रजापतिश्छन्दः। क्षत्रं वयो मयन्दं छन्दः। विष्टम्भो वयोऽधिपतिश्छन्दः। विश्वकर्मा वयः परमेष्ठी छन्दः। बस्तो वयो विवलं छन्दः। वृष्णिर्वयो विशालं छन्दः। पुरुषो वयस्तन्द्रं छन्दः। व्याघ्रो वयोऽनाधृष्टं छन्दः। सिंहो वयश्छदिश्छन्दः। पष्ठवाड्वयो बृहती छन्दः। उक्षा वयः ककुप्छन्दः। ऋषभो वयः सतोबृहती छन्दः॥ ९॥

का० [१७, ८, २२] वयस्याः पञ्च पञ्चानूकान्तेषु मूर्धा वय इति प्रतिमन्त्रं चतस्रः पुरस्तात्। दक्षिणोत्तरपार्श्वेष्वनूकान्तेषु पञ्च-पञ्च पूर्वं तु चतस्रो वयस्यासञ्ज्ञका इष्टका उपदधात्येकोनविंशतिमन्त्रैरित्यर्थः॥ एकोनविंशतिर्यजूंषि

लिङ्गोक्तदेवतानि। वयःशब्दोपेतमन्त्रैरुपधेया इष्टकाः। अत्र श्रुत्युक्तं निदानम्। पुरा सृष्टवतः प्रजापतेर्व्याकुलात् सकाशात् सृष्टाः पशवश्छन्दोरूपमास्थाय निरगच्छन् ततः प्रजापतिरपि गायत्र्यादिच्छन्दोरूपं स्वीकृत्य पशुसम्बन्धिन्या तत्तद्वयोऽवस्थया तान् पशूनाप्नोत् तदभिधायका मन्त्राः। प्रजापतेर्विस्रस्तात् पशव उदक्रामंश्छन्दांएसि भूत्वा तान् गायत्री छन्दो भूत्वा वयसाप्नोदिति [८, २, ३, ९] श्रुतेः। तत्रादौ चतुर्भिर्मन्त्रैः प्रजापतेरष्टावयवात्मकं गायत्रीरूपं परिकल्प्यते। मूर्धा प्रधानः प्रजापतिश्छन्दो गायत्रीरूपो भूत्वा वयः विभक्तिव्यत्ययः वयसा कृत्वा पशूनाप्नोदिति शेषः। तद्रूपां त्वामिष्टके उपदधामीति सर्वत्र शेषः। अनेन मन्त्रेण प्रजापतेर्द्वाववयवौ कल्पितौ। प्रजापतिर्वै मूर्धा स वयोऽभवत् प्रजापतिश्छन्द इति प्रजापतिरेव छन्दोऽभवदिति [८, २, ३, १०] श्रुतेः॥ चताज्ञायत इति चत्रं तादृशं वयः शरीरावस्था प्रजापतिरभवत् मयं सुखं ददातीति मयन्दमनिरुक्तं छन्दोऽभवत्। चत्रं वय इति प्रजापतिर्वै चत्रं स वयोऽभवन्मयन्दं छन्द इति। यद्वा अनिरुक्तं तन्मयन्दमनिरुक्तो वै प्रजापतिः प्रजापतिरेव छन्दोऽभवदिति [८, २, ३, ११] श्रुतेः॥ अधिपतिः अधिकं पालकः विष्टम्नोति जगत् स्तम्भयतीति विष्टम्भः ईदृशः प्रजापतिः वयस्तत्पशुवयोऽवस्थावान् छन्दश्चाभवत्। प्रजापतिर्वै विष्टम्भः स वयोऽभवदधिपतिश्छन्द इति प्रजापतिर्वा अधिपतिः प्रजापतिरेव छन्दोऽभवदिति [१२] श्रुतेः॥ परमे पदे तिष्ठतीति परमेष्ठी विश्वकर्मा सर्वस्रष्टा प्रजापतिर्वयश्छन्दश्चाभवत्। प्रजापतिर्वै विश्वकर्मा स वयोऽभवत् परमेष्ठी छन्द इत्यापो वै प्रजापतिः परमेष्ठी ता हि परमे स्थाने तिष्ठन्ति प्रजापतिरेव परमेष्ठी छन्दोऽभवदिति

[१३] श्रुतेः ॥ एवं प्रतिमन्त्रं द्वौ-द्वावक्षरयमावित्यष्टावक्षरः प्रजापतिर्गायत्रीरूपः परिकल्पितः तथा चाष्टसंख्योपेतत्वात् सर्वच्छन्दःप्रकृतिभूतं गायत्री छन्दो भूत्वा वयसा तृतीयाया लुक् वयोऽवस्थया वक्ष्यमाणान् पञ्चदश पशून् प्रजापतिरगृह्णात्। तानि वा एतानि चत्वारि वयाᳬसि चत्वारि छन्दाᳬसि तदष्टावष्टाक्षरा गायत्र्येषा वै सा गायत्री या तद्भूत्वा प्रजापतिरेतान् पशून् वयसाप्नोदिति [८, २, ३, १४] श्रुतेः ॥ वस्तं अजं। द्वितीयैकवचनस्य सुपां सुलुगिति सु-आदेशः। वय इति तृतीयालुक्। विवलं विविध वरमुत्कृष्टं छन्दः एकपदाख्यं छन्दो भूत्वोत्क्रान्तं वस्तं पशुं वयसा तत्तद्वयोऽवस्थया जग्राह। एवमुत्तरमन्त्रेष्वपि विभक्तिपरिणामं कृत्वा तत्तच्छन्दोरूपमास्थाय प्रजापतिस्तत्तद्वयसा तं तं पशुं गृहीतवानिति योज्यम् विशेषस्तु वक्ष्यते। वस्तो वय इति वस्तं वयसाप्नोद्विवलं छन्द इत्येकपदा विवलं छन्द एकपदा ह भूत्वाजा उच्चक्रमुरिति [८, २, ४, १] श्रुतेः ॥ विशालं द्विपदागायत्रीरूपं छन्दो भूत्वा वृष्णिं सेचनसमर्थं मेषं वयसा जग्राह। वृष्णिं वयसाप्नोद्विशालं छन्द इति। द्विपदा वै विशालं छन्दो द्विपदा ह भूत्वा वय उच्चक्रमुरिति [८, २, ४, २] श्रुते ॥ तन्द्रं पङ्क्तिच्छन्दो भूत्वोत्क्रान्तं पुरुषं पशुं वयसाप्नोत्। पुरुषं वयसाप्नोत्तन्द्रं छन्द इति पङ्क्तिर्वै तन्द्रं छन्दः पङ्क्तिर्ह भूत्वा पुरुषा उच्चक्रमुरिति [८, २, ४, ३] श्रुतेः ॥ अनाधृष्टं विराट्छन्दो भूत्वोत्क्रान्तं व्याघ्रं पशुं वयसाग्रहीत्। व्याघ्रं वयसाप्नोदनाधृष्टं छन्द इति विराड्वा अनाधृष्टं छन्दोऽन्नं वै विराडन्नमनाधृष्टं विराड्भूत्वा व्याघ्रा उच्च० [४] ॥ छादयतीति छदिरतिच्छन्दा छन्दो भूत्वोत्क्रान्तं सिंहं पशुं वयसाग्रहीत्। सिᳬहं वयसाप्नोच्छदि-

म्छन्द इत्यतिच्छन्दा वै छदिम्छन्दः सा हि सर्वाणि छन्दांऽसि छादयत्यतिच्छन्दा ह भूत्वा सिऽहा उच्च० [५]॥ अथातो निरुक्तानेव पशून्निरुक्तानि छन्दाऽस्युपदधातीति [५] श्रुतेः स्पष्टानि छन्दांसि दर्शोच्यन्ते। पष्ठे पृष्ठभागे वहतीति पष्ठवाट् पञ्चवर्षः पशुः बृहती छन्दो भूत्वोत्क्रान्तं पष्ठवाहं पशुं वयसाग्रहीत्। पष्ठवाहं वयसाप्नोद् बृहतीच्छन्द इति बृहती ह भूत्वा पष्ठवाह उच्च० [६]॥ उक्षा सेचनसमर्थः पशुः आद्यन्तावष्टाक्षरौ पादौ मध्यमो द्वादशाक्षरः सा ककुप् ककुप्छन्दो भूत्वोत्क्रान्तमुक्षाणं पशुं वयसाग्रहीत्। उक्षाणं वयसाप्नोत्ककुप्छन्द इति ककुब्भूत्वोक्षाण उच्च० [७]॥ ऋषभः सेचनसमर्थोऽनड्वान्। द्वादशाक्षरत्रिपादा सतोबृहती सा भूत्वोत्क्रान्तमृषभं वयसाग्रहीत्। ऋषभं वयसाप्नोत्सतोबृहती छन्द इति सतोबृहती भूत्वर्षभा उच्च० [८]॥ ९॥

अनड्वान् वयः पङ्क्तिश्छन्दः। धेनुर्वयो जगती छन्दः। त्र्यविर्वयस्त्रिष्टुप्छन्दः। दित्यवाड्वयो विराट् छन्दः। पञ्चाविर्वयो गायत्री छन्दः। त्रिवत्सो वय उष्णिक् छन्दः। तुर्यवाड्वयोऽनुष्टुप् छन्दः। लोकं पृण छिद्रं पृणाथो सीद ध्रुवा त्वम्। इन्द्राग्नी त्वा बृहस्पतिरस्मिन् योनावसीषदन्। ता अस्य सूददोहसः सोमंऽ श्रीणन्ति पृश्नयः। जन्मन् देवानां विशस्त्रिष्वारोचने दिवः। इन्द्रं विश्वा अवी-

दधत् समुद्र व्यचसं गिरः । रथीतमᳫं रथीनां वाजानाᳫं सत्पतिम्पतिम् ॥ १० ॥

यत्र शकट वहतीत्यनड्वान् बलीवर्दं पङ्क्तिश्छन्दो भूत्वोत्क्रान्तमनड्वाह पशु वयमाग्रहीत् । अनड्वाह वयसाप्नोत् पङ्क्तिश्छन्द इति पङ्क्तिं च भूत्वानड्वाह उच्च० [८] । धेनु नवप्रसूता सवत्सा गोः जगती छन्दो भूत्वोत्क्रान्ता धेनु वयमाग्रहीत् । धेनु वयसाप्नोज्जगती छन्द इति जगती च भूत्वा धेनय उच्च० [१०] ॥ षण्मासात्मक कालोऽवि तिस्रोऽवयोऽस्य त्र्यवि अष्टादशमास पशु त्रिष्टुप्छन्दो भूत्वोत्क्रान्त त्र्यवि पशु वयमाग्रहीत् । त्र्यवि वयसाप्नोत्त्रिष्टुप् छन्द इति त्रिष्टुब् च भूत्वा त्र्यवय उच्च० [११] ॥ दोऽवखण्डने क्तिन्प्रत्यय दितिः खण्डनमर्हति दित्य धान्य वहति दित्यवाट् यद्वा द्विवर्ष पशुर्दित्यवाट् विराट्छन्दो भूत्वोतक्रान्त दित्यवाह पशु वयमाग्रहीत् । दित्यवाह वयसाप्नोद्विराट् छन्द इति विराड् भूत्वा दित्यवाह उच्च० [१२] ॥ पञ्चावि पञ्चावयो यस्य स सार्धद्विवर्ष पशु गायत्री भूत्वोतक्रान्त पञ्चावि पशुमग्रहीत । पञ्चावि वयसाप्नोद्गायत्री छन्द इति गायत्री च भूत्वा पञ्चावय उच्च० [१३] ॥ त्रिवत्स. त्रयो वत्सा वत्सरा यस्य स त्रिवत्स पशु उष्णिक छन्दो भूत्वोत्क्रान्त त्रिवत्स जग्राह । त्रिवत्स वयसाप्नोदुष्णिक् छन्द इत्युष्णिग्घ भूत्वा त्रिवत्सा उच्च० [१४] ॥ तुर्यवाट् तुर्य चतुर्थ वर्ष वहतीति चतुर्वर्ष पशु अनुष्टुप छन्दो भूत्वोतक्रान्त तुर्यवाह पशु प्रजापतिर्वयसाग्रहीत । तुर्यवाह वयसाप्नोदनुष्टुप् छन्द इत्यनुष्टुब् च भूत्वा तुर्यवाह उच्चक्रमुरिति [८, २ ६, १५] श्रुते ॥ एव श्रुत्यनुसारेण मन्त्रा व्याख्याता ॥ का० [१७, ८, २४]

दक्षिणश्रोणेरधि लोकम्पृणाः पूर्ववत्। दक्षिणश्रोणिमारभ्य लोकम्पृणा उपदधाति [१२, ५४—५५—५६] पुरीषनिर्वापः सप्तर्चोपस्थानं चेति सूत्रार्थः॥ इति द्वितीया चितिः सम्पूर्णा ॥ १० ॥

इन्द्राग्नी अव्यथमानामिष्टकां दृꣳहतं युवम्। पृष्ठेन द्यावापृथिवी अन्तरिक्षं च विबाधसे ॥ ११ ॥

अथ तृतीया चितिः। इन्द्राग्नी विश्वकर्मा च तन्मन्त्राणामृषिः। का० [१७, ८, २५] तृतीयायाꣳ स्वयमातृण्णामिन्द्राग्नी इति मध्ये। तृतीयायां चितावात्मनो मध्ये स्वयमातृण्णामुपदधाति॥ अनुष्टुप् पूर्वोऽर्धर्च इन्द्राग्निदेवत्यः उत्तरः स्वयमातृण्णादेवतः। हे इन्द्राग्नी युवं युवामव्यथमानामचलन्तीं भङ्गरहितामिष्टकां स्वयमातृण्णाख्यां दृढीकुरुतम्। एवमिन्द्राग्नी प्रत्युक्त्वा इष्टकामाह। हे स्वयमातृण्णे! पृष्ठेन स्वोपरिभागेन द्यावापृथिवी अन्तरिक्षं च त्वं विबाधसे अभिभवसि लोकत्रयमत्येषि ॥ ११ ॥

विश्वकर्मा त्वा सादयत्वन्तरिक्षस्य पृष्ठे व्यचस्वतीं प्रथस्वतीमन्तरिक्षं यच्छान्तरिक्षं दृꣳहान्तरिक्षं मा हिꣳसीः॥ विश्वस्मै प्राणायापानाय व्यानायोदानाय प्रतिष्ठायै चरित्राय॥ वायुष्ट्वाभिपातु मह्या स्वस्त्या छर्दिषा शन्तमेन तया देवतयाङ्गिरस्वद्ध्रुवा सीद ॥ १२ ॥

वायुदेवत्यं विकृतिच्छन्दस्कं यजुः स्वयमातृण्णोपधाने एव विनियुक्तम्। हे स्वयमातृण्णे ! विश्वकर्मा प्रजापतिरन्तरिक्षस्य पृष्ठे उपरि त्वा त्वां सादयतु स्थापयतु। किम्भूतां त्वां व्यचस्वतीमभिव्यक्तियुक्तां प्रथस्वतीं प्रथमं प्रथो विस्तारस्तद्युक्ताम्। हे इष्टके ! त्वमन्तरिक्षं यच्छ गन्धर्वाप्सरोगणादिधारकतया नियमय। अन्तरिक्षं दृंह परोपद्रवाभावेन दृढीकुरु। तदन्तरिक्षं मा हिंसीः। किमर्थं विश्वस्मै सर्वस्मै प्राणापानव्यानोदानाख्यवायुवृत्तिलाभाय प्रतिष्ठायै स्वगृहस्थित्यै चरित्राय शास्त्रीयाचरणाय। प्राणिनामेतत्सर्वं लोकदार्ढ्यं सति भवतीति नभोनियमनादि प्रार्थ्यत इति भावः। किञ्च मह्या महत्या स्वस्त्या योगक्षेमसम्पत्त्या शन्तमेनातिशुभकारिणा छर्दिषा तेजोविशेषेण च सह वायुस्त्वा त्वामभिपातु सर्वतो रक्षतु। तवाधिष्ठात्री या देवता तया देवतयानुगृहीता ध्रुवा स्थिरा सती सीदोपविश। अङ्गिरस्वत् अङ्गिरसा चयनानुष्ठाने यथा त्वं ध्रुवा स्थिता तद्वत्। १२॥

राज्ञ्य॑सि॒ प्राची॒ दिक्। वि॒राड॑सि॒ दक्षि॑णा दिक्। स॒म्राड॑सि प्र॒तीची॒ दिक्। स्व॒राड॒स्युदी॑ची॒ दिक्। अधि॑पत्न्यसि बृह॒ती दिक् ॥१३॥

का०[१७, ८, २६] अनूकेषु पञ्च दिश्या वैश्वदेवीवद्राज्ञ्यसीति प्रतिमन्त्रम्। वैश्वदेवीवदिति प्रतिदिशं रेतःसिग्वेलायामनूकेषु पञ्च दिश्यासञ्ज्ञका इष्टका उपदधाति पञ्चमीं दक्षिणामुत्तरेणेति सूत्रार्थः। दिक्शब्दोपेतत्वान्मन्त्राणां दिश्या इष्टकाः। दिग्देवत्यानि पञ्च यजूंषि। हे इष्टके ! त्वं राज्ञी राजमाना सती प्राची दिक् पूर्वा दिग्भवसि गायत्रीरूपासि। विराट् विविध राजमाना दक्षिणा दिक्

असि त्रिष्टुब्रूपासि॥ सम्राट् सम्यग्राजमाना प्रतीची दिक् जगत्यसि॥ स्वराट् परानिरपेक्षं स्वयमेव राजमाना सती उदीची दिगनुष्टुबसि॥ अधिकं पातीत्यधिपत्नी बृहती प्रौढोर्ध्वा दिक् पङ्क्तिरसि॥ दिक्छन्दोरूपां तां त्वां सादयामीति सर्वत्र शेषः। छन्दांसि वै दिशो गायत्री वै प्राची दिक् त्रिष्टुब्दक्षिणा जगती प्रतीच्यनुष्टुबुदीची पङ्क्तिरूर्ध्वेति श्रुतेः [८, ३, १, १४]॥ १३॥

विश्वकर्मा त्वा सादयत्वन्तरिक्षस्य पृष्ठे ज्योतिष्मतीम्॥ विश्वस्मै प्राणायापानाय व्यानाय विश्वं ज्योतिर्यच्छ॥ वायुष्टेऽधिपतिस्तया देवतयाङ्गिरस्वद्ध्रुवा सीद॥ १४॥

का० [१७, ८, २] विश्वकर्मेति विश्वज्योतिषमुपरि पूर्वस्याः। प्रथमोपहिताया विश्वज्योतिष उपरि विश्वज्योतिषमिष्टकामुपदधाति॥ वायुदेवत्यं शक्कर्याच्छन्दस्कं यजुः। हे इष्टके! ज्योतिष्मतीं वायुरूपां त्वां विश्वकर्मान्तरिक्षस्य पृष्ठे त्वां सादयतु। अन्तरिक्षस्य पृष्ठे ह्ययं ज्योतिष्मान् वायुरिति [८, ३, २, ३] श्रुतेः। किञ्च सर्वप्राणादिलाभाय त्वं सर्वं ज्योतिर्यच्छ प्रयच्छ। वायुः तवाधिपतिः तया देवतया ध्रुवा सती सीद अङ्गिरसां चितावित्र॥ १४॥

नभश्च नभस्यश्च वार्षिकावृतू अग्नेरन्तःश्लेषोऽसि कल्पेतां द्यावापृथिवी कल्पन्तामाप ओषधयः कल्पन्तामग्नयः पृथङ्मम ज्यै-

ष्ठ्याय सव्रताः । ये अग्नयः समनसोऽन्तरा द्यावापृथिवी इमे वार्षिकावृतू अभिकल्पमाना इन्द्रमिव देवा अभिसंविशन्तु तया देवतयाङ्गिरस्वद्ध्रुवे सीदतम् ॥ १५ ॥

का० [१७, ८, ४] ऋतव्ये नभश्च नभस्यश्चेति । पूर्वर्तव्ययोरुपरि द्वे ऋतव्ये उपदधाति ॥ ऋतुदैवत्यमुक्तं त्रिष्टुप्छन्दस्कं यजुः । नभः श्रावणः नभस्यो भाद्रपदः । शेषं व्याख्यातम् [१३, अ० २५ क०] ॥ १५ ॥

इषश्चोर्जश्च शारदावृतू अग्नेरन्तःश्लेषोऽसि कल्पेतां द्यावापृथिवी कल्पन्तामाप ओषधयः कल्पन्तामग्नयः पृथङ्मम ज्यैष्ठ्याय सव्रताः । ये अग्नयः समनसोऽन्तरा द्यावापृथिवी इमे शारदावृतू अभिकल्पमाना इन्द्रमिव देवा अभिसंविशन्तु तया देवतयाङ्गिरस्वद्ध्रुवे सीदतम् ॥ १६ ॥

का० [१७, ८, ५] इषश्चोर्जश्चेत्यपरे । अपरे ऋतव्ये पूर्वयोरुपरि दधाति । ऋतव्यस्तत्कृतियजुः । इष आश्विन ऊर्जः कार्त्तिकः शरदवयवौ । शिष्टं प्रोक्तम् [१३ अ० २५ क०] ॥ १६ ॥

आयुर्मे पाहि । प्राणं मे पाहि । अपानं मे पाहि । व्यानं मे पाहि । चक्षुर्मे पाहि । श्रोत्रं मे पाहि । वाचं मे पिन्व । मनो मे

जिन्व। आत्मानं मे पाहि। ज्योतिर्मे यच्छ ॥ १७ ॥

का० [१७, ८, ६] पूर्वार्धे प्राणभृतो दशायुर्म इति प्रतिमन्त्रम्। आत्मनः पूर्वभागे प्राणभृत्संज्ञा दशेष्टका उपदधातीति सूत्रार्थः॥ दश यजूंषि लिङ्गोक्तदेवत्यानि। हे इष्टके! मे ममायुः त्वं पाहि रक्ष एवं प्राणमपानं व्यानं चक्षुः श्रोत्रं मे रक्ष मे वाचं पिन्व सिञ्च कामैः पूरय मे मनो जिन्व प्रीणय ममात्मानं जीवं पाहि मह्यं ज्योतिस्तेजो यच्छ ॥१७॥

मा छन्दः। प्रमा छन्दः। प्रतिमा छन्दः। अस्रीवयश्छन्दः। पङ्क्तिश्छन्दः। उष्णिक् छन्दः। बृहती छन्दः। अनुष्टुप् छन्दः। विराट् छन्दः। गायत्री छन्दः। त्रिष्टुप् छन्दः। जगती छन्दः॥ १८ ॥

का० [१७, ८, ८] छन्दस्या-द्वादश-द्वादशाप्ययेषु मा छन्द इति। अप्ययेषु पक्षपुच्छात्मसन्धिषु त्रिषु द्वादश-द्वादश छन्दस्यासंज्ञा इष्टका उपदधातीति सूत्रार्थः॥ षट्त्रिंशद्यजूंषि लिङ्गोक्तदेवत्यानि। मीयत इति मा मितश्छादनाच्छन्दोऽयं लोकः हे इष्टके! त्वं तद्रूपासि। अयं वै लोको मायं लोको मित इवेति [८, ३, ३, ५] श्रुतेः॥ अस्माल्लोकात्प्रमीयत इति प्रमान्तरिक्षलोकरूपासि। अन्तरिक्षलोको वै प्रमान्तरिक्षलोको ह्यस्माल्लोकात् प्रमित इवेति [८, ३, ३, ५] श्रुतेः॥ प्रतिमा द्यौः सा ह्यन्तरिक्षे प्रतिमिता। असौ वै लोकः प्रतिमैष ह्यन्तरिक्षलोके प्रतिमित इवेति [८, ३, ३, ५] श्रुतेः॥ अस्रीवयः अस्यते क्षिप्यते

इत्यसि असि पतनयोलं वयोऽवं यस्मात्तदसिवयः दीर्घञ्छान्दसः असीवयः लोकत्रयरूपं छादनाच्छन्दस्तद्रूपासि। यदेषु लोकेष्वन्नं तदसीवयोऽयो यदेभ्यो लोकेभ्योऽवाऌ स्रवति तदसीवय इति [८, ३, ३, ५] श्रुतेः ॥ इतः अष्टान्येव छन्दांसि पङ्क्त्यादीन्यष्टौ वयो निरुक्तान्येव छन्दाऌस्युपदधातीति [८, ३, ३, ५] श्रुतेः ॥ इष्टके! त्वं पङ्क्त्यादिगृह्यत्यनुष्टुब्विराड्गायत्रीत्रिष्टुब्जगतीच्छन्दोरूपासीत्यर्थः ॥ १८ ॥

पृथिवी छन्दः। अन्तरिक्षं छन्दः। द्यौश्छन्दः। समाश्छन्दः। नक्षत्राणि छन्दः। वाक् छन्दः। मनश्छन्दः। कृषिश्छन्दः। हिरण्यं छन्दः। गौश्छन्दः। अजा छन्दः। अश्वश्छन्दः॥ १९ ॥

पृथिव्यादिदेवत्यानि यानि छन्दांसि तद्रूपासि। समाः संवत्सराः। स्पष्टमन्यत्। यान्येतद्देवत्यानि छन्दाऌसि तान्येवैतदुपदधातीति [८, ३, ३, ६] श्रुतेः ॥ १९ ॥

अग्निर्देवता। वातो देवता। सूर्य्यो देवता। चन्द्रमा देवता। वसवो देवता। रुद्रा देवता। आदित्या देवता। मरुतो देवता। विश्वे देवा देवता। बृहस्पतिर्देवता। इन्द्रो देवता। वरुणो देवता॥ २० ॥

इष्टके। त्वमग्न्यादिदेवतारूपासि तामुपदधामीति सर्वत्र शेषः। अग्न्यादीनां देवतात्वं प्रसिद्धम्। अग्निर्देवता वातो

देवतेत्येता वै देवताश्छन्दांसि तान्येवैतदुपदधातीति [८, २, ३, ६] श्रुतेः ॥ २० ॥

मूर्धासि राड्ध्रुवासि धरुणा धर्त्र्यसि धरणी। आयुषे त्वा वर्चसे त्वा कृष्यै त्वा क्षेमाय त्वा ॥ २१ ॥

का० [१७, ८, १०—१३] वालखिल्याः सप्त पुरस्तात् प्राणभृद्भ्यो वापरा द्वादशभ्योऽपरास्तु मूर्धासि राडिति प्रतिमन्त्रम्। प्रागुक्तप्राणभृद्भ्यः पूर्वा अपरा वा सप्त वालखिल्यासंज्ञा इष्टका उपदधाति मूर्धासीत्यादिसप्तमन्त्रैः। तुर्विशेषे। अपराः सप्त वालखिल्यास्तु द्वादशच्छन्दस्याभ्योऽपरा एवोपधेयाः यन्त्रीति सप्तमन्त्रैः। वालमात्रेणापि खिला अभिन्ना इति वालखिल्याः प्राणास्ते च चतुर्दश सप्त पुरो हस्तौ बाहू शिरो ग्रीवा नाभेरूर्ध्वभागश्चेति ऊरू जानुनी पादौ नाभेरधोभागश्चेति सप्त पश्चादधोभागे एतेष्वङ्गेषु प्राणानां विद्यमानत्वात्तानेवोपदधाति। तथा च श्रुतिः [८, ३, ४, १, ४, ५]। प्राणा वै वालखिल्याः प्राणानेवैतदुपदधाति ता यद्वालखिल्या नाम यद्वा उर्वरयोरसम्भिन्नं भवति खिल इति वै तदाचक्षते वालमात्रादु हेमे प्राणा असम्भिन्नास्ते यद्वालमात्रादसम्भिन्नास्तस्माद्वालखिल्याः ॥ १ ॥ सप्त वा इमे पुरस्तात् प्राणाश्चत्वारि दोर्बाहवाणि शिरो ग्रीवा यदूर्ध्वं नाभेस्तत्सप्तममङ्गेऽङ्गे हि प्राणाः ॥ ४ ॥ सप्त वा इमे पश्चात् प्राणाश्चत्वार्यूर्वष्ठीवानि द्वे प्रतिष्ठे यदवाङ्नाभेस्तत्सप्तममङ्गेऽङ्गे हि प्राणा एते वै सप्त पश्चात्प्राणास्तानस्मिन्नेतद्दधातीति ॥ ५ ॥ इति सूत्रार्थः ॥ मूर्धासि अनुष्टुप् यन्त्री परोष्णिक्। त्र्यृग्द्वये चतुर्दश यजूंषि वालखिल्यादेवत्यानि।

हे इष्टके! त्वं मूर्धा मूर्धवदुत्तमा राट् राजमाना चासि। हे इष्टके! त्वं ध्रुवा स्थिरा धरुणा धारणहेतुरसि। हे इष्टके! त्वं धर्त्री धारणं कुर्वती धरणी भूमिरूपा चासि। एवमिष्टकावयस्य त्रिलोकरूपत्वम्। तदुक्तं श्रुत्या [८, ३, ४, ८] मूर्धासि राड़िति मं लोकमरोहन् ध्रुवासि धरुणेत्यन्तरिक्षलोकं धर्त्रसि धरणीत्यमुं लोकमिति॥ आयुषे त्वा आयुर्हेतवे त्वामुपदधामि। वर्चसे कान्त्यर्थं त्वामुपदधामि। कृष्यै शस्यनिष्पत्तये त्वामु०। क्षेमाय सम्पादितधनरक्षणाय त्वामु०। इष्टकाचतुष्टयस्य यमस्तवः आयुषे त्वा वर्चसे त्वा कृष्यै त्वा क्षेमाय त्वेति चत्वारश्चतुष्पादाः यमव इति [८, ३, ४, ८] श्रुतः॥ २१॥

यन्त्री राड्यन्त्र्यसि यमनी ध्रुवासि धरित्री। इषे त्वोर्जे त्वा रय्यै त्वा पोषाय त्वा॥ लोकं पृण छिद्रं पृणाथो सीद ध्रुवा त्वम्। इन्द्राग्नी त्वा बृहस्पतिरस्मिन् योनावसीषदन्। ता अस्य सूददोहसः सोमꣳ श्रीणन्ति पृश्नयः। जन्मन् देवानां विशस्त्रिष्वा रोचने दिवः। इन्द्रं विश्वा अवीवृधन् समुद्रव्यचसं गिरः। रथीतमꣳ रथीनां वाजानाꣳ सत्पतिं पतिम् ॥ २२॥

हे इष्टके! त्वं यन्त्री नियमोपेता राट् राजमाना चासि। तथा यन्त्री स्वयमपि सती यमनी सर्वेषां नियमकारिण्यसि। ध्रुवा स्थिरा सती धरित्री भूमिरूपा चासि। त्रिसृणां त्रिलोक-

संस्तवः यन्त्री राडित्यसुं लोकमरोहन् यन्त्रासि यमनीत्यन्तरिक्षलोकं ध्रुवासि धरित्रीतीमं लोकमिति [८, ३, ४, १०] श्रुतेः ॥ हे इष्टके ! इषेऽन्नाय त्वामुपदधामि । ऊर्जे बलाय त्वामु० । रय्यै धनाय त्वामु० । पोषाय धनपुष्ट्यै त्वामु० । इषे त्वोर्जे त्वा रय्यै त्वा पोषाय त्वेति चत्वारश्चतुष्पादाः पशव इति [८, ३, ४, १०] श्रुतेश्चतसृणां पशुसंस्तवः ॥ का० [१७, ८, १५] उत्तरयोर्योरधि लोकम्पृणाः पूर्ववत् । उत्तरश्रोणेरारभ्य प्रथमचितिवदेव लोकम्पृणा उपदधाति । ततः पुरीषनिर्वापोपस्थाने ॥ २२ ॥

इति तृतीया चितिः ।

आ॒शुस्त्रि॒वृत् । भा॒न्तः प॑ञ्च॒द॒शः । व्यो॑म स॒प्त॒द॒शः । ध॒रुणं॑ एकवि॒ꣳशः । प्रतू॑र्त्तिरष्टाद॒शः । तपो॑ नवद॒शः । अ॒भीव॒र्त्तः स॑वि॒ꣳशः । वर्चो॑ द्वावि॒ꣳशः । स॒म्भर॑णस्त्रयोवि॒ꣳशः । योनि॑श्चतुर्वि॒ꣳशः । गर्भाः॑ पञ्चवि॒ꣳशः । ओज॑स्त्रिण॒वः । क्रतु॑रेकत्रि॒ꣳशः । प्रति॒ष्ठा च॑यस्त्रि॒ꣳशः । ब्र॒ध्नस्य॑ वि॒ष्टपं॑ चतुस्त्रि॒ꣳशः । नाकः॑ षट्त्रि॒ꣳशः । वि॒व॒र्त्तोऽष्टाचत्वारि॒ꣳशः । ध॒र्त्रं च॑तुष्टो॒मः ॥२३॥

का० [१७, १०, ७] उत्तरां पूर्वयोराशुस्त्रिवृदिति । पूर्वानूकान्तविहितयोर्दक्षिणोत्तरयोर्मध्ये उत्तरां जङ्घामात्रीमुदङ्मुख उपदधातीति सूत्रार्थः । अस्यां कण्डिकायामष्टादश यजूंषि चतुर्णां स्तृत्युमोष्टिन्युपधाने विनियोगः प्रतूर्तिरित्यादीनां चतुर्दशार्धपद्योपधाने विनियोगः । हे इष्टके ! त्वं त्रिवृत्-

स्तोमरूपाणि साम्नामावृत्तिविशेषाः स्तोमाः तेषां विशेषणान्याश्चरित्यादीनि । कीदृशस्त्रिवृत् आशुः । अशू व्याप्तौ अश्नुते व्याप्नोति सर्वान् स्तोमानित्याशुः । तद्रूपां त्वामुपदधामीति सर्वत्र शेषः । स्तोमानुपदधाति प्राणा वै स्तोमाः प्राणा उ वै ब्रह्म ब्रह्मैवैतदुपदधातीति [८, ४, १, ३] श्रुतेः । यद्वा आशुः वायुः त्रिवृत् त्रिषु लोकेषु वर्तत इति त्रिवृत् क्विप् । सर्वभूतव्यापकत्वादाशुर्वायुस्तद्रूपासि । एवं श्रुत्यनुसारेण सर्वत्र व्याख्यायते । तथा च श्रुतिः [८, ४, १, ९] स पुरस्तादुपदधात्याशुस्त्रिवृदिति य एव त्रिवृत्स्तोमस्तमुपदधाति तद्यत्तमाहाशुरित्येष हि स्तोमानामाशिष्ठोऽथो वायुर्वा आशुस्त्रिवृत् स एषु त्रिषु लोकेषु वर्तते तद्यत्तमाहाशुरित्येष हि सर्वेषां भूतानामाशिष्ठो वायुर्ह भूत्वा पुरस्तात्तस्थौ तदेव तद्रूपमुपदधातीति ॥ का० [१७, १०, ८] दक्षिणा दक्षिणयोर्भान्तः पञ्चदश इति । दक्षिणानूकान्तविहितयोर्दक्षिणोत्तरपक्षयोर्मध्ये भान्त इति मन्त्रेण दक्षिणां पक्षां प्रत्यङ्मुख उपदधातीति सूत्रार्थः । भान्तः वज्ररूपो यः पञ्चदशः स्तोमः यद्वा भान्त चन्द्रः पञ्चदशाहानि पूर्यमाणत्वात्पञ्चदशाहं क्षीयमाणत्वात् पञ्चदशः । भा कान्तिरेवान्तः स्वरूपं यस्य तद्रूपासि । य एव पञ्चदश स्तोमस्तं तदुपदधाति तद्यत्तमाह भान्त इति वज्रो वै भान्तो वज्रः पञ्चदशोऽथो चन्द्रमा वै भान्तः पञ्चदशः सः पञ्चदशाहान्यापूर्यते पञ्चदशापक्षीयते तद्यत्तमाह भान्त इति भाति हि चन्द्रमाश्चन्द्रमा ह भूत्वा दक्षिणतस्तस्थौ तदेव तद्रूपमुपदधातीति [८, ४, १, १०] श्रुतेः ॥ का० [१७, १०, १०] दक्षिणामुत्तरयोर्व्योमा सप्तदश इति । उत्तरानूकान्तविहितयोर्दक्षिणोत्तरपक्षयोर्मध्ये दक्षिणां पक्षां व्योमेति प्रत्यङ्मुख उपदधातीति सूत्रार्थः ॥ विविधमवतीति व्योमा

प्रजापतिः सप्तदशः स्तोमः । संवत्सरो वा व्योमा सप्तदशः द्वादशमासपञ्चर्तुरूपसप्तदशावयवत्वात् तद्रूपासि । य एव सप्तदश स्तोमस्तं तदुपदधाति तद्यत्तमाह व्योमेति प्रजापतिर्वै व्योमा प्रजापतिः सप्तदशोऽथो संवत्सरो वा व्योमा सप्तदशस्तस्य द्वादश मासाः पञ्चर्तवस्तद्यत्तमाह व्योमेति व्योमा हि संवत्सरः संवत्सरो ह भूत्वोत्तरतस्तस्थौ तदेव तद्रूपमुपदधातीति [८, ४, १, ११] श्रुतेः ॥ का० [१७, १०, ८] दक्षिणामपरयोर्धरुण एकविंश इति । अपरानूकान्तविहितयोर्दक्षिणोत्तरयोर्मध्ये दक्षिणां जङ्घामात्रीं धरुण इति दक्षिणामुख उपदधातीति सूत्रार्थः ॥ धरुणो धारकः प्रतिष्ठाभूत एकविंशः स्तोमः यद्वा धरुण आदित्यः स एकविंशावयवत्वादेकविंशः द्वादश मासाः पञ्चर्तवः त्रयो लोका आदित्य इत्यवयवास्तद्रूपासि । य एवैकविंश स्तोमस्तं तदुपदधाति तद्यत्तमाह धरुण इति प्रतिष्ठा वै धरुणः प्रतिष्ठैकविंशोऽथोऽसौ वा आदित्यो धरुण एकविंशस्तस्य द्वादश मासाः पञ्चर्तव इमे लोका असावेवादित्या धरुण एकविंशस्तद्यत्तमाह धरुण इति यदा ह्येवैषोऽस्तमेत्यथेदं सर्वं ध्रियत आदित्यो ह भूत्वा पश्चात्तस्थौ तदेव रूपमुपदधातीति [८, १, १, १२] श्रुतेः ॥ का० [१७, १०, ११] चतुर्दश प्रतिमन्त्रं प्रतूर्तिरष्टादश इति । चतस्र उपधाय चतुर्दशार्धपद्या उदङ्मुख उपदधाति चतुर्दशमन्त्रैरिति सूत्रार्थः ॥ अतः परं संवत्सररूपाण्युपदधाति । प्रकृष्टा तूर्तिस्त्वरा यस्य स प्रतूर्तिः अष्टादशः स्तोमः यद्वा संवत्सरः प्रतूर्तिरष्टादशावयवः द्वादश मासाः पञ्चर्तवः संवत्सरश्चेत्यवयवाः । य एवाष्टादश स्तोमस्तं तदुपदधात्यथो संवत्सरो वाव प्रतूर्तिरष्टादशस्तस्य द्वादश मासाः पञ्चर्तवः संवत्सर एव प्रतूर्तिरष्टादशस्तद्यत्तमाह प्रतूर्तिरिति

संवत्सरो वाव सम्भरणस्त्रयोविंशस्तस्य त्रयोदश मासाः सप्तर्तवो द्वे अहोरात्रे संवत्सर एव सम्भरणस्त्रयोविंशस्तद्यत्तमाह सम्भरण इति संवत्सरो हि सर्वाणि भूतानि सम्भृतस्तदेव तद्रूप० [१७] ॥ योनिः प्रजोत्पादकश्चतुर्विंशः स्तोमोऽसि यद्वा योनिः सर्वस्थानभूतः संवत्सरश्चतुर्विंशतिपक्षात्मकस्तद्रूपासि। य एव चतुर्विंशः स्तोमस्तं तदुपदधात्यथो संवत्सरो वाव योनिश्चतुर्विंशस्तस्य चतुर्विंशतिरर्धमासास्तद्यत्तमाह योनिरिति संवत्सरो हि सर्वेषां भूतानां योनिस्तदेव तद्रूप० [१८] ॥ गर्भाः व्यत्ययेन बहुत्वं सामगर्भः पञ्चविंश स्तोमोऽसि यद्वा गर्भः संवत्सरो भूतोत्पादकत्वाच्चतुर्विंशतिः पक्षा एकः संवत्सर इति अधिकमासो भूत्वा ऋतुषु गर्भो भवतीति वा गर्भः। य एव पञ्चविंश स्तोमस्तं तदुपदधात्यथो संवत्सरो वाव गर्भाः पञ्चविंशस्तस्य चतुर्विंशतिरर्धमासाः संवत्सर एव गर्भाः पञ्चविंशस्तद्यत्तमाह गर्भा इति संवत्सरो ह त्रयोदशो मासो गर्भो भवन्नृतून् प्रविशति तदेव तद्रूप० [१९]॥ ओजः मतुब्लोपः ओजस्वी तेजस्वी वज्रो वा ओजः तद्रूपस्त्रिणवः स्तोमोऽसि यद्वा ओजः संवत्सरश्चतुर्विंशतिपक्षाहोरात्रसंवत्सरात्मकत्वात् त्रिणवः त्रिगुणा नव यत्र। य एव त्रिणव स्तोमस्तं तदुपदधाति तद्यत्तमाहौज इति वज्रो वा ओजो वज्रस्त्रिणवोऽथो संवत्सरो वा ओजस्त्रिणवस्तस्य चतुर्विंशतिरर्धमासा द्वे अहोरात्रे संवत्सर एवौजस्त्रिणवस्तद्यत्तमाहौज इति संवत्सरो हि सर्वेषां भूतानामोजस्वितमस्तदेव तद्रूप० [२०] ॥ क्रतुर्यज्ञोपयोगी एकत्रिंशः स्तोमोऽसि यद्वा संवत्सर एव करोतीति क्रतुः पक्षर्तुसंवत्सरात्मकत्वादेकत्रिंशः। य एवैकत्रिंश स्तोमस्तं तदुपदधात्यथो संवत्सरो वाव क्रतुरेकत्रिंशस्तस्य चतुर्विंशतिरर्धमासाः

षड्ऋतवः संवत्सर एव क्रतुरेकविंशस्तद्यत्तमाह क्रतुरिति संवत्सरो हि सर्वाणि भूतानि करोतीति [८, ४, १, २१] श्रुतेः॥ प्रतिष्ठा स्थितिर्हेतुस्त्रयस्त्रिंशः स्तोमोऽसि यद्वा संवत्सरः प्रतिष्ठा संवत्सरे सर्वस्य प्रतिष्ठितत्वात् पक्षत्वेऽहोरात्रसंवत्सरात्मकत्वात्त्रयस्त्रिंशः। य एव त्रयस्त्रिंशः स्तोमस्तं तद्रूपदधात्यथो संवत्सरो वाव प्रतिष्ठा त्रयस्त्रिंशस्तस्य चतुर्विंशतिरर्धमासाः षड्ऋतवो द्वे अहोरात्रे संवत्सर एव प्रतिष्ठा त्रयस्त्रिंशस्तद्यत्तमाह प्रतिष्ठेति संवत्सरो हि सर्वेषां भूतानां प्रतिष्ठा तदेतद्रूप० [२२] ॥ ब्रध्नः सूर्यः। असौ वा आदित्यो ब्रध्न इति श्रुतेः। विष्टपं निवासस्थानं भुवनं विष्टपं लोक इति कोशात् ब्रध्नस्य विष्टपं स्वाराज्यं स्वतन्त्रत्वं तद्रूपस्त्वमसौ यश्चतुस्त्रिंशः स्तोमस्तद्रूपासि। यद्वा संवत्सरो ब्रध्नस्य विष्टपं रविणैव कालनिर्माणत्वात् चतुर्विंशतिपक्षसप्तर्त्वहोरात्रसंवत्सरात्मकत्वाच्चतुस्त्रिंशः। य एव चतुस्त्रिंशः स्तोमस्तं तद्रूपदधात्यथो संवत्सरो वाव ब्रध्नस्य विष्टपं चतुस्त्रिंशस्तस्य चतुर्विंशतिरर्धमासाः सप्तर्तवो द्वे अहोरात्रे संवत्सर एव ब्रध्नस्य विष्टपं चतुस्त्रिंशस्तद्यत्तमाह ब्रध्नस्य विष्टपमिति स्वाराज्यं वै ब्रध्नस्य विष्टपं तदेतद्रूप० [२३] ॥ नाकः स्वर्गप्रदः षट्त्रिंशः स्तोमोऽसि संवत्सरो वा नाकः काम्यत इति कं सुखं न कमकं दुःखं तन्नास्ति यत्र स नाकः षट्त्रिंशः पक्षमासात्मकत्वात्। य एव षट्त्रिंशः स्तोमस्तं तद्रूपदधात्यथो संवत्सरो वाव नाकः षट्त्रिंशस्तस्य चतुर्विंशतिरर्धमासा द्वादश मासास्तद्यत्तमाह नाक इति न हि तत्र गताय कस्मै च नाकं भवत्यथो संवत्सरो वाव नाकः संवत्सरः स्वर्गो लोकस्तदेव तद्रूप० [२४] ॥ विवर्तन्ते आवर्तन्ते सामानि यत्रेति विवर्तः अष्टाचत्वारिंशः स्तोमस्तद्रूपासि यद्वा विविधं वर्तन्ते

भूतानि यत्र वर्तन्ते इति विवर्तः संवत्सरः अधिमासत्वेन षड्विंशतिः पक्षाः सप्तर्तवः त्रयोदश मासाः द्वे अहोरात्रे इत्यष्टाचत्वारिंशः य एवाष्टाचत्वारिᳬश स्तोमस्तं तदुपदधात्यथो संवत्सरो वाव विवर्तोऽष्टाचत्वारिᳬशस्तस्य षड्विᳬशतिरर्धमासास्त्रयोदश मासाः सप्तर्तवो द्वे अहोरात्रे तद्यत्तमाह विवर्त्त इति संवत्सराद्धि सर्वाणि भूतानि विवर्तन्ते तदेतद्रूप० [२५] ॥ धर्त्रं धारकश्चतुरुत्तरस्तोमश्चतुष्टोमः मध्यपदलोपी समासः त्रिवृत्पञ्चदशसप्तदशैकविंशानां समूहस्तद्रूपासि। वायुर्वा धर्त्रं जगदाधारत्वात् चतुर्दिग्भिः स्तूयमानत्वाच्चतुष्टोमः। य एव चतुष्टोमस्तं तदुपदधाति तद्यत्तमाह धर्त्रमिति प्रतिष्ठा वै धर्त्रं प्रतिष्ठा चतुष्टोमोऽथो वायुर्वाव धर्त्रं चतुष्टोमः स आभिश्चतसृभिर्दिग्भिः स्तुते वायुर्वै सर्वेषां भूतानां प्रतिष्ठा तदेतद्रूपमुपदधातीति [८, ४, १, २६] श्रुतेः॥ आदावन्ते च वायुप्रधानेन वायुना सर्वभूतानि वशीकरोतीति भावः। तदुक्तं श्रुत्या [८, ४, १, २६] स वै वायुमेव प्रथममुपदधाति वायुमुत्तमं वायुनैव तदेतानि सर्वाणि भूतान्युभयतःपरिगृह्णातीति॥ एतैरष्टादशमन्त्रैः स्तोमवादिभिः स्तोमरूपत्वं नीता अष्टादशेष्टका उपधेया इत्यर्थः ॥२३॥

अ॒ग्नेर्भा॒गो॑ऽसि दी॒क्षाया॒ आधि॑पत्यं॒ ब्रह्म॑ स्पृ॒तं त्रि॒वृत् स्तोमः॑। इन्द्र॑स्य भा॒गो॑ऽसि॒ विष्णो॒राधि॑पत्यं क्ष॒त्रᳬ स्पृ॒तं प॑ञ्चद॒शः स्तोमः॑। नृ॒च॒क्षसां॑ भा॒गो॑ऽसि धा॒तुराधि॑पत्यं ज॒नित्र॑ᳬ स्पृ॒-

तꣳ सप्तदशः स्तोमः। मित्रस्य भागोऽसि वरुणस्याधिपत्यं दिवो वृष्टिर्वात स्पृत एकविꣳशः स्तोमः ॥ २४ ॥

का॰ [१७, १०, १२] दक्षिणां पूर्वयोरग्नेर्भाग इति। पूर्वानूकान्ते विहितयोर्जंघामावयोर्मध्ये दक्षिणासुपदधात्युदङ्मुखः उत्तरा पूर्वसुपहिता॥ दश यजूंषि चतुर्भिर्मृत्युमोहिन्युपधानं षड्भिः षट्पक्षोपधानं दशेष्टकाः स्पृत्संज्ञाय। तत्रार्थवादः श्रुत्युक्तः। उत्पन्नेन सृष्ट्यादौ प्रजापतिना सर्वाणि भूतानि सृष्टं गर्भं कृतानि गर्भस्थान्येव भूतानि पाप्मा मृत्युरग्रहीत् ततः प्रजापतिर्देवानुवाच युष्माभिः सहाहमिमानि भूतानि पापरूपान्मृत्योर्मोचयामीति देवैरुक्तं तत्रास्माकं को लाभः प्रजापतिनोक्तं वृणुत तैः कैश्चिदुक्तमस्माकं भागोऽस्तु अन्यैरुक्तमस्माकमाधिपत्यमस्त्विति तथेत्युक्त्वैकेभ्यो भागमपरेभ्य आधिपत्यं दत्त्वा तैः सह भूतानि मृत्योरस्पृणोत्ततः स्पृत इष्टका इति। तथा च श्रुतिः [८, ४, २, १, २] अथ स्पृत उपदधात्येतद्वै प्रजापतिरेतस्मिन्नात्मनः प्रतिहितं सर्वाणि भूतानि गर्भ्यं भवत्तान्यस्य गर्भएव सन्ति पाप्मा मृत्युरगृह्णात् ॥ १ ॥ स देवानब्रवीद्युष्माभिः सहेमानि सर्वाणि भूतानि पाप्मनो मृत्योः स्पृणवानीति किं नस्ततो भविष्यतीति वृणीध्वमित्यब्रवीत्तं भागो नोऽस्त्वित्येकेऽब्रुवन्नाधिपत्यं नोऽस्त्वित्येके स भागमेकेभ्यः कृत्वाधिपत्यमेकेभ्यः सर्वाणि भूतानि पाप्मनो मृत्योरस्पृणोद्यदस्पृणोत्तस्मात् स्पृतस्तथैवैतद्यजमानो भागमेकेभ्यः कृत्वाधिपत्यमेकेभ्यः सर्वाणि भूतानि पाप्मनो मृत्योः स्पृणोतीति॥ अथ मन्त्रार्थः। हे इष्टके। या त्वमग्नेर्भागो विभागोऽसि यस्यां च त्वयि दीक्षाया आध

आधिपत्यं स्वामित्वं यया च त्वया त्रिवृत्स्तोमः विभक्तिव्यत्ययः त्रिवृता स्तोमेन ब्रह्म ब्राह्मणं स्तृतं पाप्मनो मृत्यो रपनीतं रचितं यस्यां त्वयि त्रिवृत्स्तोम इति वा तां त्वामुपदधामीति शेषः। एवं सर्वत्र व्याख्येयम्। स प्रीतिरश्वा प्राणनेषु स्वादिः। वाग्वै दीधेति [८, ४, २, ३] श्रुतेः॥ का० [१७, १०, १५] उत्तरामुत्तरयोरिन्द्रस्य भाग इति। उदगनूकान्तविहितयोर्दक्षिणोत्तरयोः पश्ययोर्मध्ये उत्तरामुपदधाति दक्षिणा तूपहितेति सूत्रार्थः॥ हे इष्टके! त्वमिन्द्रस्य भागोऽसि यस्यां त्वयि विष्णोराधिपत्यं पञ्चदशेन क्षत्रं क्षत्रजातिः स्तृतं मृत्योर्मोचितम् इन्द्राय भागं कृत्वा विष्णव आधिपत्यमकरोदिति [८, ४, २, ४] श्रुतेः॥ का० [१७, १०, १४] उत्तरां दक्षिणयोर्नृचक्षसां भाग इति। दक्षिणानूकान्तविहितयोर्दक्षिणोत्तरयोः पश्ययोरुत्तरां निदधाति दक्षिणोपहिता॥ नृन् शुभाशुभकर्तॄन् चष्टे जानन्ति ते नृचक्षसो देवास्तेषां भागोऽसि त्वयि धातुराधिपत्यं त्वया सप्तदशस्तोमेन जनित्रं वैश्यजातिः स्तृतम्। देवा वै नृचक्षसो देवेभ्यो भागं कृत्वा धात्र आधिपत्यमकरोद्विड्वै जनित्रमिति [८, ४, २, ५] श्रुतेः॥ का० [१७, १०, १३] उत्तरामपरयोर्मित्रस्य भाग इति। अपरानूकान्तविहितयोर्दक्षिणोत्तरयोर्जघनामात्रयोर्मध्ये उत्तरां जघनामात्रीं दक्षिणामुख उपदधाति दक्षिणा तूपहितेति सूत्रार्थः॥ हे इष्टके! त्वं मित्रस्य प्राणस्य भागोऽसि त्वयि वरुणस्यापानस्याधिपत्यं यया त्वयैकविंशेन स्तोमेन दिवः सम्बन्धिनो वृष्टिर्वातश्च स्तृतस्तां सादयामि। प्राणो वै मित्रोऽपानो वरुणः प्राणाय भागं कृत्वापानायाधिपत्यमकरोदिति [८, ४, २, ६] श्रुतेः ॥ २४ ॥

वसू॑नां भा॒गो॑ऽसि रु॒द्राणा॒माधि॑पत्यं॒ चतु॑ष्पात् स्पृ॒तं च॑तुर्वि॒ꣳश स्तोमः॑। आ॒दि॒त्यानां॑ भा॒गो॑ऽसि म॒रुता॒माधि॑पत्यं॒ गर्भा॑ स्पृ॒ताः प॑ञ्चवि॒ꣳश स्तोमः॑। अदि॑त्यै भा॒गो॑ऽसि पू॒ष्ण आधि॑पत्य॒मोज॑ स्पृ॒तं त्रि॑ण॒व स्तोमः॑। दे॒वस्य॑ सवि॒तुर्भा॒गो॑ऽसि बृह॒स्पते॒राधि॑पत्यꣳ स॒मीची॒र्दिश॑ स्पृ॒ताश्च॑तुष्टो॒म स्तोमः॑ ॥ २५ ॥

का० [१७, १०, १६] षट् प्रतिमन्त्रं वसूनां भाग इति। चतुर्दशभ्योऽपराः षण्मन्त्रैः षट् पद्या उपदध्यादिति सूत्रार्थः॥ इष्टके त्वं वसूनां भागोऽसि त्वयि रुद्राणामाधिपत्यं त्वया चतुर्विंशेन स्तोमेन प्रजानां चतुष्पात् गवाश्वादिकं स्पृतं पापाच्चोचितम्। वसुभ्यो भागं कृत्वा रुद्रेभ्य आधिपत्यमकरोदिति [८, ४, २, ७] श्रुतेः॥ आदित्यानां या त्वं भागोऽसि त्वयि मरुतामाधिपत्यं त्वया पञ्चविंशेन स्तोमेन प्रजानां गर्भाः स्पृताः रक्षिताः। आदित्येभ्यो भागं कृत्वा मरुद्भ्य आधिपत्यमकरोदिति [८, ४, २, ८] श्रुतेः। त्वमदित्यै अदित्या भूमेर्भागोऽसि पूष्ण आधिपत्यं त्वयि त्वया त्रिणवेन स्तोमेन प्रजानामोजः बलमष्टमो धातुर्वा स्पृतम् इयं वा अदितिरस्यै भागं कृत्वा पूष्ण आधिपत्य० [९]॥ त्वं देवस्य सवितुर्भागोऽसि त्वयि बृहस्पतेराधिपत्यं त्वया चतुष्टोमेन स्तोमेन समीची. समीच्यः सम्यगच्छन्ति जना यासु ता दिशः स्पृताः। देवाय सवित्रे भागं कृत्वा बृहस्पतय आधिप० [१०]॥ २५॥

यवानां भागोऽसि यवानामाधिपत्यं प्रजा स्पृताश्चतुश्चत्वारिᳬंश स्तोमः। ऋभूणां भागोऽसि विश्वेषां देवानामाधिपत्यं भूतᳬं स्पृतं त्रयस्त्रिᳬंश स्तोमः ॥ २६ ॥

यवानां पूर्वपक्षाणां त्वं भागोऽसि अयवानामपरपक्षाणां त्वय्याधिपत्यं चतुश्चत्वारिंशेन स्तोमेन त्वया प्रजाः स्पृताः रचिताः। पूर्वपक्षा वै यवा अपरपक्षा अयवास्ते हीदᳬं सर्वं युवते चायुवते च पूर्वपक्षेभ्यो भागं कृत्वापरपक्षेभ्य आधिप० [११]॥ ऋभूणां देवविशेषाणां त्वं भागोऽसि त्वयि विश्वेषां देवानामाधिपत्यं त्रयस्त्रिंशेन स्तोमेन त्वया भूतं प्राणिमात्रमनुक्तं स्पृतं पाप्मनो मृत्योः रक्षितम् तथा यजमानोऽपि सर्वभूतानि मृत्योः स्पृणोति। ऋभुभ्यो भागं कृत्वा विश्वेभ्यो देवेभ्य आधिपत्यमकरोदिति [८, ४, २, १२] श्रुतेः ॥ २६ ॥

सहश्च सहस्यश्च हैमन्तिकावृतू अग्नेरन्तःश्लेषोऽसि कल्पेतां द्यावापृथिवी कल्पन्तामाप ओषधयः कल्पन्तामग्नयः पृथङ्मम ज्यैष्ठ्याय सव्रताः। येऽअग्नयः समनसोऽन्तरा द्यावापृथिवी इमे हैमन्तिकावृतू अभिकल्पमाना इन्द्रमिव देवा अभिसंविशन्तु तया देवतयाङ्गिरस्वद्ध्रुवे सीदतम् ॥ २७ ॥

का० [१७, १०, १८] ऋतव्ये सहश्च सहस्यश्चेति। पञ्च-

कमभितो द्वे पद्ये उपदधाति ॥ ऋतुदेवत्यं यजुः। सहो मार्गशीर्षः सहस्यः पौषः एतौ हैमन्तिकौ हेमन्तावयवौ। शिष्टं पूर्ववत्ख्यम् [१२ अ० २५] ॥ २७ ॥

एक॑यास्तुवत प्र॒जा अ॑धीयन्त प्र॒जाप॑ति॒रधि॑पतिरासीत्। ति॒सृभि॑रस्तुवत ब्रह्मा॑सृज्यत॒ ब्रह्म॑ण॒स्पति॒रधि॑पतिरासीत्। प॒ञ्चभि॑रस्तुवत भू॒तान्य॑सृज्यन्त भू॒तानां॒ पति॒रधि॑पतिरासीत्। स॒प्तभि॑रस्तुवत स॒प्त ऋ॒षयो॑ऽसृज्यन्त धा॒ताधि॑पतिरासीत् ॥ २८ ॥

का० [१७, १०, १८] रेतःसिग्वेलायां च सप्तदश सर्वतो नव दक्षिणेनानूकाए दष्टोरेकयास्तुवतेति प्रतिमन्त्रम्। सर्वासु दिक्षु रेतःसिग्वेलायां दृष्टिसंज्ञाः सप्तदशेष्टका उपदधाति तन्मध्ये प्रागनूक दक्षिणेन नव पर्यादिष्टावुत्तरेणेति सूत्रार्थः ॥ सप्तदश यजूंषि सृष्टीष्टकादेवत्यानि। अत्र निदानम् प्रजापतिर्भूतानि सृष्ट्वोरेवं मुक्त्वा प्रजाः सृजेय प्रजायेयेति विचिन्त्य प्राणाधिष्ठातृदेवान् दिशादीनूचे युष्माभिः सह परमात्मानं स्तुत्वेमाः प्रजा जनयामीति देवा ऊचुः केन स्तोष्यामः स ऊचे मया युष्माभिश्चेति तथेत्युक्त्वा प्राणैः प्रजापतिना चास्तुवतेति तथा च श्रुतिः [८, ४, ३, १, २] तद्वै प्रजापतिः सर्वाणि भूतानि पाप्मनो मृत्योर्मुक्त्वाकामयत प्रजाः सृजेय प्रजायेयेति ॥ १ ॥ स प्राणानब्रवीद्युष्माभिः सहेमाः प्रजाः प्रजनयानीति ते वै केन स्तोष्यामह इति मया चैव युष्माभिश्चेति तथेति ते प्राणैरेव प्रजापतिना चास्तुवतेति ॥ प्रजापतिरेकया वाचा स्वात्मानमस्तुवत स्तुतवान् वचनव्यत्ययः। वाग्वा

एका वाचैव तदस्तुवतेति [८, ४, ३, २] श्रुतेः । प्रजा अधीयन्त उदपाद्यन्त प्राजापत्यर्थमस्त्याप्यन्ते ति वा । सृष्टानां प्रजानां प्रजापतिरेवाधिपतिरासीत् स्वाम्यभूत् । एवं षोडश सङ्ख्या व्याख्येयाः ॥ तिसृभिः प्राणोदानव्यानैरस्तौत् ब्रह्म ब्राह्मणजातिः सृष्टा ब्रह्मणस्पतिर्ब्राह्मणजातेः स्वाम्यभूत् । त्रयो वै प्राणाः प्राणोदानव्यानास्तैरिति [८, ४, ३, ४] श्रुतेः ॥ पञ्चभिः प्राणैरस्तुवत पञ्च भूतानि सृष्टानि भूतानां पतिर्देवस्तेषां स्वाम्यभूत् य एवेमे मनःपञ्चमाः प्राणास्तैरेव तदस्तुवतेति [८, ४, ३, ५] श्रुतेः ॥ सप्तभिः श्रोत्रचक्षुर्नासावाग्रूपैः सप्तशीर्षण्यप्राणैरस्तुवत ततः सप्त ऋषयो सृष्टाः धाता जगत्स्रष्टाद्यो देवः स्वाम्यभूत् । य एवेमे सप्त शीर्षन् प्राणास्तैरेवेति [८, ४, ३, ६] श्रुतेः ॥ २८ ॥

नवभिरस्तुवत पितरोऽसृज्यन्तादितिरधिपत्न्यासीत् । एकादशभिरस्तुवत ऋतवोऽसृज्यन्तार्तवा अधिपतय आसन् । त्रयोदशभिरस्तुवत मासा असृज्यन्त संवत्सरोऽधिपतिरासीत् । पञ्चदशभिरस्तुवत क्षत्रमसृज्यतेन्द्रोऽधिपतिरासीत् । सप्तदशभिरस्तुवत ग्राम्याः पशवोऽसृज्यन्त बृहस्पतिरधिपतिरासीत् ॥२९॥

नवभिः सप्त शिरःप्राणा द्वावध इति नवप्राणैः प्रजापतिरस्तौत् ततः पितरः अग्निष्वात्तादयः सृष्टाः अदितिः अखण्डिता प्रजापतिशक्तिः सृष्टानां पितॄणामधिपत्नी स्वामिन्य-

नाधिकं पालयितव्यमासीत् नव वै प्राणाः सप्त शीर्षन्नवाञ्चौ द्वौ तैरिति [८, ४, ३, ७] श्रुतेः । एकादशभिः दश प्राणा आत्मै-कादशस्तैरस्तुवत । ऋतवः वसन्ताद्याः सृष्टाः आर्तवाः ऋतु-पालका देवविशेषाः स्वामिनोऽभुवन् दश प्राणा आत्मैकादश इति [८, ४, ३, ८] श्रुतेः ॥ त्रयोदशभिः दश प्राणाः द्वौ पादौ एक आत्मेति तैरस्तौत् ततो मासाः चैत्रादयः सृष्टाः मासाभिमान्ययनद्वयात्मकः संवत्सरः तेषामधिपतिरासीत् । दश प्राणा द्वे प्रतिष्ठे आत्मा त्रयोदश इति [९] श्रुतेः ॥ पञ्चदशभिः दश हस्ताङ्गुलयः करौ बाहू नाभेरूर्ध्वभागश्च तैरस्तुवत ततः क्षत्रं क्षत्रियजातिः सृष्टा इन्द्रः ऐश्वर्यशाली तदभिमानी देवः स्वाम्यभूत् । दश हस्त्या अङ्गुलयश्चत्वारि दोर्बाहवाणि यदूर्ध्वं नाभेस्तत्पञ्चदशमिति [१०] श्रुतेः ॥ सप्तदशभिः दश पादाङ्गुलयः ऊरू जानुनी पादौ नाभेरधो-भागश्चेति तैरस्तौत् तदा ग्राम्याः पशवः गवादयः सृष्टाः बृह-स्पतिस्तेषां स्वाम्यभूत् । दश पाद्या अङ्गुलयश्चत्वार्यूर्वष्ठीवानि द्वे प्रतिष्ठे यदवाङ्नाभेस्तत्सप्तदशमिति [११] श्रुतेः ॥ २९ ॥

नवदशभिरस्तुवत शूद्रार्यावसृज्येतामहो-रात्रे अधिपत्नी आस्ताम् । एकविंशत्यास्तु-वतैकशफाः पशवोऽसृज्यन्त वरुणोऽधिपति-रासीत् । त्रयोविंशत्यास्तुवत क्षुद्राः पशवो-ऽसृज्यन्त पूषाधिपतिरासीत् । पञ्चविंशत्यास्तु-वतारण्याः पशवोऽसृज्यन्त वायुरधिपतिरासीत् । सप्तविंशत्यास्तुवत द्यावापृथिवी व्यैतां वसवो

रुद्रा आदित्या अनुव्यायन्त्स एवाधिपतय आसन् ॥ ३० ॥

नवदशभिः दश हस्ताङ्गुलयः ऊर्ध्वाधःस्थच्छिद्ररूपा नव प्राणास्तैरस्तौत्। ततः शूद्रार्यौ शूद्रवैश्यावसृज्येतां सृष्टौ। अर्यः स्वामिवैश्ययोः। अहोरात्रे तयोः स्वामित्वेनास्ताम्। दश हस्त्या अङ्गुलयो नव प्राणा इति [८, ४, ३, १२] श्रुतेः॥ एकविंशत्या विंशतिः करपादाङ्गुलयः आत्मा चेति एकविंशत्यास्तौत्। ततः एकशफाः पशवोऽश्वादयः सृष्टाः एकं शफं खुरः प्रतिपादं येषां ते एकशफाः। शफं क्लीबे खुरः पुमानित्यमरः [२, ८, ४९]। वरुणस्तेषामधिपतिरासीत्। दश हस्त्या अङ्गुलयो दश पाद्या आत्मैकविंश इति [१३] श्रुतेः॥ त्रयोविंशत्या विंशतिः करपादाङ्गुलयः पादावात्मा चेति तैः स्तुते क्षुद्राः पशवोऽजादयः सृष्टाः तेषां पूषा स्वाम्यभूत्। दश हस्त्या अङ्गुलयो दश पाद्या द्वे प्रतिष्ठे आत्मा त्रयोविंश इति [१४] श्रुतेः॥ पञ्चविंशत्या विंशतिः करपादाङ्गुलयः करौ पादावात्मेति तैरस्तुवत तदारण्या वनस्थाः पशवः अष्टमृगादयः सृष्टास्तेषां वायुः स्वाम्यभूत्। दश हस्त्या अङ्गुलयो दश पाद्याश्चत्वार्यङ्गान्यात्मा पञ्चविंश इति [१५] श्रुतेः॥ सप्तविंशत्या करपादाङ्गुलयः द्वौ भुजावूरू चात्मेति तैरस्तुवत ततो द्यावापृथिवी द्युभूलोकौ व्यैतां विशेषेणागच्छतामित्यर्थः। विपूर्वादिण् गताविति धातोर्लङि प्रथमद्विवचनम्। वसवोऽष्टौ रुद्रा एकादश आदित्या द्वादशानुव्यायन् अन्वगच्छन् अनुगताः त एव स्वामिनोऽभवन्। दश हस्त्या अङ्गुलयो दश पाद्याश्चत्वार्यङ्गानि द्वे आत्मा सप्तविंश इति [१६] श्रुतेः॥ ३०॥

नवविंᳬशत्यास्तुवत वनस्पतयोऽसृज्यन्त सोमोऽधिपतिरासीत् । एकत्रिंᳬशतास्तुवत प्रजा असृज्यन्त यवाश्चायवाश्चाधिपतय आसन् । त्रयस्त्रिंᳬशतास्तुवत भूतान्यशाम्यन् प्रजापतिः परमेष्ठ्यधिपतिरासीत् । लोकं पृण छिद्रं पृणाथो सीद ध्रुवा त्वम् । इन्द्राग्नी त्वा बृहस्पतिरस्मिन् योनावसीषदन् । ता अस्य सूददोहसः सोमᳬ श्रीणन्ति पृश्नयः । जन्मन् देवानां विशस्त्रिष्वा रोचने दिवः । इन्द्रं विश्वा अवीवृधन् समुद्रव्यचसं गिरः । रथीतमᳬ रथीनां वाजानाᳬ सत्पतिम्पतिम् ॥ ३१ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां
चतुर्दशोऽध्यायः ।

नवविंशत्या करपादाङ्गुलयो नव छिद्ररूपाः प्राणास्तैरस्तुवत ततो वनस्पतयोऽश्वत्थवटाद्याः सृष्टाः तेषां स्वामी सोमोऽभूत् । दश हस्त्या अङ्गुलयो दश पाद्या नव प्राणा इति [८, ४, २, १७] श्रुतेः ॥ एकत्रिंशता करपादाङ्गुलयः दशेन्द्रियाणि आत्मेति तैरस्तौत् ततः प्रजाः सृष्टाः यवाः पूर्वपक्षा अयवाः अपरपक्षास्तासां प्रजानां स्वामिनोऽभूवन् दश हस्त्या अङ्गुलयो दश पाद्या दश प्राणा आत्मैकत्रिंᳬश इति [१८] श्रुतेः । पूर्वपक्षापरपक्षा एवाधिपतय आसन्निति [१८] च । त्रयस्त्रिंशता अङ्गुलयः इन्द्रियाणि पादौ आत्मेति तैरस्तुवत

स्तौति स्म प्रजापतिर्देवैः सह। ततो भूतानि अशाम्यन् सर्वे प्राणिनः शान्ताः सुखिनोऽभूवन्। परमे सत्यलोके तिष्ठतीति परमेष्ठी प्रजापतिः प्रजापालकः सर्वेषां भूतानामधिपतिः स्वाम्यासीत्। दश हस्त्या अङ्गुलयो दश पाद्या दश प्राणा द्वे प्रतिष्ठे आत्मा त्रयस्त्रिंशश इति [१८] श्रुतेः॥ अत्र या येष्टका येन मन्त्रेणोपधेया सा सा तत्तन्मन्त्रोक्तदेवतारूपेण ध्यातव्येत्यर्थः॥ का० [१७, १०, १८] उत्तरार्धमादधि लोकम्पृणाः पूर्ववत्। उत्तरांसादारभ्य प्रथमचितिवल्लोकम्पृणा उपदधातीति सूत्रार्थः॥ ततः पुरीषनिर्वापः सत्तर्चोपस्थानं च बोध्यम्। तन्मन्त्रप्रतीकानि लोकम्पृण ता अस्य इन्द्रं विश्वा इति तास्त्रिस्रोऽपि व्याख्याताः [१२, १४—१६] ॥३१॥

इति चतुर्थी चितिः पूर्णा॥

इति श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
वेदचन्द्रमितोऽध्यायो वर्णद्वित्रिचतुश्चितिः॥ १४॥

पञ्चदशोऽध्यायः।

अग्ने॑ जा॒तान् प्रणु॑द नः स॒पत्ना॒न् प्रत्यजा॑तान्नुद जातवेदः। अधि॑ नो ब्रूहि सु॒मना॒ अहे॑डँस्तव॑ स्याम॒ शर्मँ॑स्त्रि॒वरू॑थ उ॒द्भौ॥ १॥

चतुर्दशेऽध्याये द्वितीयतृतीयचतुर्थचितिमन्त्रा उक्ताः पञ्चदशे पञ्चमचितिमन्त्रा वाच्याः॥ का० [१७, ११, १—३] पञ्चम्यामन्त्रे चाश्विनीवत्सपत्ना अग्ने जातानिति प्रतिमन्त्रम्। पञ्चम्यां चितावाश्विनीयत् असपत्नासंज्ञा इष्टकाः मन्त्रैरुपद

धाति अग्ने जातान् सहसा जातान् षोड़शी चतुश्चत्वारिंशः अग्नेः पुरीषम् इति पञ्चमन्त्रैः प्रत्येकमिति सूत्रार्थः॥ पञ्चमचितिमन्त्राणां परमेष्ठी ऋषिः। तत्र द्वे अग्निदेवत्ये त्रिष्टुभौ। हे अग्ने! जातान् पूर्वमुत्पन्नानोऽस्माकं सपत्नान् शत्रून् त्वं प्रणुद प्रकर्षेण नाशय। किञ्च हे जातवेदः! जातप्रज्ञान! अजातानुत्पत्स्यमानांश्च शत्रून् प्रतिनुद निवर्तय उत्पत्तिप्रतिबन्धं कुर्वित्यर्थः। उपसर्गव्यवधानमार्षम्। किञ्च नोऽस्माकमधिब्रूहि अधिवद उपदिश यज्ञसम्बन्धि-नैमित्तिककर्त्तव्यतामिति शेषः। किं कुर्वन् अहेडन् अक्रु-ध्यन्। सुमनाः शोभनमनस्कः सन्नुपदिशेत्यर्थः। किञ्च अग्ने! तव त्वत्सम्बन्धिनि त्रिवरूथे वरूथं गृहं त्रयाणां वरूथानां समाहारे यज्ञगृहहविर्धानाग्नीध्ररूपे वयं स्याम भवेम सदा यज्ञान् कुर्म इत्यर्थः। कीदृशे त्रिवरूथे शर्मन् शर्मणि सुखाश्रये। तथा वस्त्रौ द्विपदचतु-ष्पदधनधान्यादिभिरुद्भवति स्म्यधत इत्युद्भिः तस्मिन् भव-तेर्डिप्रत्ययः॥ अनेन मन्त्रेण पुरस्तादिष्टकामुपदधाति॥ १॥

सहसा जातान् प्रणु॑दा नः सपत्नान् प्रत्यजातान् जातवेदो नुदस्व। अधि नो ब्रूहि सुमनस्यमानो वयꣳ स्याम प्रणु॑दा नः सपत्नान् ॥ २॥

अथ पश्चादुपदधाति। सहसा बलेन जातानुत्पन्नान्नो-ऽस्माकं सपत्नान् प्रणुद नाशय। हे जातवेदः! अजातान् उत्पत्स्यमानानपि प्रतिनुदस्व। आत्मनेपदमार्षम्। किञ्च सुमनस्यमानोऽस्मासु शुभचित्तः सन्नोऽस्मानधिब्रूहि यज्ञुभ्यो-

ऽधिकान् वद। वयमपि त्वत्प्रसादादधिकाः स्याम भवेम। नोऽस्माकं सपत्नान् प्रणुद पुनस्त्वमिरादरार्थां। शोभनं मनो यस्य सुमनाः असुमनाः सुमना भवति सुमनस्यमानः भृशादिभ्य इति [पा० ३, १, १२] क्यङ् ततः शानच् ॥ २ ॥

षोडशी स्तोम ओजो द्रविणम्। चतुश्चत्वारिꣳश स्तोमो वर्चो द्रविणम्। अग्नेः पुरीषमस्यप्सो नाम तां त्वा विश्वे अभिगृणन्तु देवाः। स्तोमपृष्ठा घृतवतीह सीद प्रजावदस्मे द्रविणायजस्व ॥ ३ ॥

अथ दक्षिणतः। इष्टकादेवत्यं यजुः। पञ्चदशकलस्य पञ्चस्य भर्ता य आदित्यरूपः स्तोमः षोडशात्मक्यां वा यः स्तोमः यच्च ओजो बलरूपं द्रविणं धनम् हे इष्टके। त्वं तदुभयरूपासि तां त्वामुपदधामि॥ अथोत्तरतः। इष्टकादेवत्यं यजुः। चतुश्चत्वारिंशदाहुत्या सम्पन्नो यः स्तोमस्त्रिष्टुब्रूपो वा यच्च बलरूपं धनम् तदुभयरूपां त्वामुपदधामि॥ अथ मध्ये पञ्चमी। त्रिष्टुप्। सा भक्षणे न पाति भक्षयति विनाशयतीत्यप्सो रक्षको नाम योऽग्निस्तस्याग्नेश्चन्द्ररूपस्य पञ्चदशकलस्य पुरीषमसि पूरयित्री भवसि हे इष्टके। या त्वं तां त्वां विश्वे देवा अभिगृणन्तु स्तुवन्तु स्तोमैः पृष्ठैश्च युता शोभमानाघृतयुता च सती सा त्वमिह चतुर्थ्यां चितौ सीद उपविश अस्मे अस्मासु प्रजावत्पुत्रयुतं द्रविणा द्रविणं धनं यजस्व देहि॥ ३॥

एवश्छन्दः। वरिवश्छन्दः। शम्भूश्छन्दः। परिभूश्छन्दः। आच्छच्छन्दः। मन-

ष्छन्दः। व्यचश्छन्दः। सिन्धुश्छन्दः। समुद्रश्छन्दः। सरिरं छन्दः। ककुप् छन्दः। त्रिककुप् छन्दः। काव्यं छन्दः। अङ्कुपं छन्दः। अक्षरपङ्क्तिश्छन्दः। पदपङ्क्तिश्छन्दः। विष्टारपङ्क्तिश्छन्दः। क्षुरो भ्रजश्छन्दः॥ ४ ॥

का० [१७, ११, ५] विराजो दश-दश प्रतिदिशं पुरस्तात्प्रथममेवश्छन्द इति प्रतिमन्त्रम्। प्रतिदिशं दश दश विराट्संज्ञा इष्टका उपदधाति ताश्चत्वारिंशत्सर्वा एवेति सूत्रार्थः॥ चत्वारिंशद्यजूंषि इष्टकादेवत्यानि। एति गच्छति सर्वो जन्तुसमूहो अस्मिन्नित्येवः पृथिवीलोकः स एव छन्दोरूपेण स्थितत्वात् छादकत्वाद्वा छन्दः हे इष्टके! त्वं तद्रूपासि तां त्वामुपदधामि। एवमुत्तरमन्त्रेषु व्याख्या श्रुत्युक्ता ज्ञेया। अयं वै लोक एवश्छन्द इति [८, ५, २, ३] श्रुतेः॥ वरिवः प्रभामण्डलेन व्रियते आव्रियत इति वरिवोऽन्तरिक्षं तदेव छन्दः। अन्तरिक्षं वै वरिवश्छन्द इति [८, ५, २, ३] श्रुतेः॥ शम्भूः शं सुखं भवत्यस्मादिति शम्भूः द्युलोकः। द्यौर्वै शम्भूश्छन्द इति [३] श्रुतेः॥ परितो भवति व्याप्य वर्तत इति परिभूर्दिग्वाचकः शब्दः। दिशो वै परिभूश्छन्द इति [३] श्रुतेः॥ आच्छत्। आच्छादयति स्वरसेन सर्वं शरीरमित्याच्छत् अन्नम्। अन्नं वा आच्छच्छन्द इति [३] श्रुतेः॥ मनः प्रथमसृष्टं प्राजापत्यात्मकं यन्मनः तदेव छन्दः तद्रूपासि। प्रजापतिर्वै मनश्छन्द इति [३] श्रुतेः॥ व्यचः व्यचतिर्व्याप्तिकर्मा विचति व्याप्नोति सर्वं जगदिति व्यचः। आदित्यः। असौ वा आदित्यो व्यचश्छन्द इति [३] श्रुतेः॥ सिन्धुः। स्यन्दति

नाडीभिः शरीरं व्याप्नोति सिन्धुः प्राणवायुः। प्राणो वै सिन्धुश्छन्द इति [८, ५, २, ४] श्रुतेः॥ समुद्रम्। समुद्रवन्त्यस्मात् विकल्पसमूहा इति समुद्रं मनः यद्वा समुद्रसाम्यात् गाम्भीर्येण समुद्रं मनः। 'मनो वै समुद्र इति [४] श्रुतेः॥ सरिरं सलिलं रलयोरैक्यं सरति वदनगह्वरान्निर्गच्छतीति सरिरं वाक्। वाग्वै सरिरं छन्द इति [४] श्रुतेः॥ ककुप् कं सुखं शरीरे स्कुभ्नाति धारयतीति ककुप् कं सुखं कोपयति दीपयतीति वा कुप् दीप्तौ चुरादिः क्विप् पूर्वपक्षे सलोपश्छान्दसः ककुप् प्राणः। प्राणो वै ककुप् छन्द इति [४] श्रुतेः॥ त्रिककुप् त्रेधा कं पीतमुदकं स्कुभ्नातीति त्रिककुप् उदानः। उदानो वै त्रिककुप् छन्द इति [४] श्रुतेः। काव्यम् कवेः परमात्मन इदं काव्यं वेदत्रयीरूपः शब्दः। त्रयी विद्या काव्यं छन्द इति [४] श्रुतेः॥ अङ्कुपम् अङ्क कुटिलगतौ अङ्केन कुटिलगत्या आप्नोतीत्यङ्कुपमुदकम्। आपो वा अङ्कुपं छन्द इति [४] श्रुतेः॥ अक्षरपङ्क्तिः न क्षरतीत्यक्षरा नाशरहिता पङ्क्तिरावलिर्यस्याः साक्षरपङ्क्तिर्द्यौः। असौ वै लोकोऽक्षरपङ्क्तिश्छन्द इति [४] श्रुतेः॥ पदपङ्क्तिः पदानां चरणन्यासानां पङ्क्तयो यस्मिन् सा पदपङ्क्तिर्भूर्लोकः। अयं वै लोकः पदपङ्क्तिश्छन्द इति [४] श्रुतेः॥ विष्टारपङ्क्तिः विस्तारा विस्तर्यन्त इतिविस्तारा विस्तारिता प्रसारिता वस्तूनां पङ्क्तयो यत्रेति विष्टारपङ्क्तिर्दिक्। दिशो वै विष्टारपङ्क्तिश्छन्द इति [४] श्रुतेः। क्षुरः क्षुर विलेखनखननयोः क्षुरति विलिखति व्याप्नोति सर्वमिति क्षुरः तीक्ष्णः। भ्राजते दीप्यत इति भ्रजः ह्रस्वश्छान्दसः क्षुरो भ्रज आदित्यः। असौ वा आदित्यः क्षुरो भ्रजश्छन्द इति [८, ५, २, ४] श्रुतेः॥ ४॥

आच्छच्छन्दः। प्रच्छच्छन्दः। संयच्छन्दः। वियच्छन्दः। बृहच्छन्दः। रथन्तरं छन्दः। निकायश्छन्दः। विवधश्छन्दः। गिरश्छन्दः। भ्रजश्छन्दः। संस्तुप् छन्दः। अनुष्टुप् छन्दः। एवश्छन्दः। वरिवश्छन्दः। वयश्छन्दः। वयस्कृच्छन्दः। विष्पर्धाश्छन्दः। विशालं छन्दः। छदिश्छन्दः। दूरोहणं छन्दः। तन्द्रं छन्दः। अङ्काङ्कं छन्दः॥ ५॥

आच्छत् आच्छादयति शरीरमित्याच्छदनम्। प्रच्छत् प्रच्छादयतीति प्रच्छदनम्। अन्नं वा आच्छच्छन्दोऽन्नं प्रच्छच्छन्द इति [४] श्रुतेः॥ संयत् संयच्छति व्यापारान्निवर्त्तयति जन्तूनिति संयत् रात्रिः। रात्रिर्वै संयच्छन्द इति [८, ५, २, ५] श्रुतेः॥ वियत् विशेषेण यच्छन्ति गच्छन्ति व्यापारायेतस्मात्तो जना यत्रेति वियद्दिनम्। पद्वै वियच्छन्द इति [५] श्रुतेः॥ बृहत् विस्तीर्णं स्वः। असौ वै लोको बृहच्छन्द [५] इति श्रुतेः॥ रथन्तरम् रथैः तीर्यते गम्यते यत्रेति रथन्तरं भूमण्डलम्। अयं वै लोको रथन्तरं छन्द इति [५] श्रुतेः॥ निकायः नितरां कायति शब्दं करोति वृक्षादीनुन्मूलयन्निति निकायो वायु कै शब्दे। वायुर्वै निकायश्छन्द इति [५] श्रुतेः॥ विवध विविधं बध्यन्ते हन्यन्ते पापफलानि भोक्ष्यन्ते भूतप्रेतादिरूपेण प्राणिनो यत्रेति विवधोऽन्तरिक्षम्। अन्तरिक्षं वै विवधश्छन्द इति [५] श्रुतेः॥ गिरः गीर्यते भक्ष्यत इति गिरो-

ऽनम्। अन्नं वै गिर इति [५] श्रुतेः। भ्रजः भ्राजते दीप्यत इति भ्रजोऽग्निः। अग्निर्वै भ्रजश्छन्द इति [५] श्रुतेः। संस्तुप् अनुष्टुप् सम्यक् स्तुभ्यते रुध्यते वशीक्रियते अनु निरन्तरं स्तुभ्यतेऽनया सा संस्तुप् अनुष्टुप् वाक्। वागेव सᳪस्तुप् छन्दो वागनुष्टुप् छन्द इति [५] श्रुतेः। एवः वरिवः इति पदद्वयं व्याख्यातम्॥ वयः बाल्यादिवयोहेतुभूतमन्नम्। अन्नं वै वयश्छन्द इति [६] श्रुतेः॥ वयस्कृत् वयांसि बाल्यादीनि करोतीति वयस्कृत् जठराग्निः। अग्निर्वै वयस्कृच्छन्द इति [६] श्रुतेः॥ विष्पर्धाः विविधं स्पर्धन्ते ऐश्वर्याधिक्यदर्शनेन जना यत्रेति विष्पर्धाः स्वर्गः। स्पर्धं सद्वर्षं असुन्। असौ वै लोको विष्पर्धाश्छन्द इति [६] श्रुतेः॥ विशालम् विविधं शालन्ते शोभन्ते जना यत्रेति विशालं भूतलम्। अयं वै लोको विशालं छन्द इति [६] श्रुतेः॥ छदिः छाद्यतेऽर्करश्मिभिरिति छदिरन्तरिक्षम्। अन्तरिक्षं वै छदिश्छन्द इति [६] श्रुतेः॥ दूरोहणम् दुःखेन रोढुमारोहणं कर्तुं शक्यं निष्कामज्योतिष्टोमादियज्ञप्रयासजातज्ञानसाध्यत्वादिति दुरोहणं रविः। असौ वा आदित्यो दूरोहणं छन्द इति [६] श्रुतेः॥ तन्द्रम् तन्द्रि सादे मोहे तन्द्रति सीदति स्थानसङ्कोचेनेति तन्द्रं पङ्क्तिः। पङ्क्तिर्वै तन्द्रं छन्द इति [६] श्रुतेः॥ अङ्काङ्कम् अङ्के स्थले अङ्कानि गर्तपाषाणादिचिह्नानि यत्राङ्काङ्कं जलम्। आपो वा अङ्काङ्कं छन्द इति [६] श्रुतेः॥ अत्रेष्टकानां भूलोकादिरूपेण स्तुतिरिति भावः॥ ५॥

र॒श्मिना॑ स॒त्याय॑ स॒त्यं जि॑न्व। प्रेति॑ना धर्म॑णा॒ धर्मं॑ जिन्व। अन्वि॑त्या दि॒वा दिवं॑

जिन्व । स॒न्धिना॒न्तरि॑क्षेणा॒न्तरि॑क्षं जिन्व । प्र॒ति॒धिना॑ पृथि॒व्या पृ॑थि॒वीं जिन्व । वि॒ष्ट॒म्भेन॑ वृ॒ष्ट्या वृ॒ष्टिं जिन्व । प्र॒वयाऽह्नाह॑र्जिन्व । अ॒नु॒या रा॒त्र्या रात्री॑ जिन्व । उ॒शिजा॒ वसु॑भ्यो॒ वसू॑न् जिन्व । प्र॒के॒तेना॑दि॒त्येभ्य॑ आ॒दि॒त्यान् जिन्व ॥६॥

का० [१७, ११, ८—१०] सर्वतोऽषाढावेलायाᳪ स्तोमभागा रश्मिना सत्यायेति प्रतिमन्त्रं पञ्चदश दक्षिणेनानूकम् । अषाढायेलायां सर्वदिक्षु स्तोमभागासंज्ञा इष्टका उपदधाति रश्मिनेत्याद्येकोनविंशन्मन्त्रैः तन्मध्ये पञ्चदश प्रागनूकं दक्षिणेन पर्यायचतुर्दश प्रागनूकमुत्तरेणोपधेया इति सूत्रार्थः ॥ एकोनविंशत्यनूकपोष्टकादेवत्यानि । इमे मन्त्राः श्रुत्या त्रिधा व्याख्याताः कण्डिकाद्वयपर्यन्तमसुनोपहिता सत्यदो जिन्वेति प्रथमः अदोऽस्यमुष्मै त्वामुपदधामीति द्वितीयः अधिपतिनोर्जोर्जं जिन्वेति तृतीयः प्रकारः । तथा च श्रुतिः [८, ५, ३, ३] असुनादो जिन्वादोऽस्यमुष्मै त्वाधिपतिनोर्जोर्जं जिन्वेति त्रेधा विहितास्त्रेधा विहितᳪ ह्यन्नमिति ॥ अथ वाक्यार्थः । हे इष्टके ! त्वं रश्मिनाम्नेन सत्यायोपहिता सती सत्यं सत्यवचो जिन्व तर्पय तेजोवृद्धिप्रदत्वादन्नं रश्मिः रश्मिरन्नमिति [८, ५, २, ३,] श्रुतेः ॥ प्रकर्षेण देहे इतिर्गतिर्यस्येति प्रेतिरन्नम् तेन । धर्मणा विभक्तिव्यत्ययः धर्मणे धर्मायोपहिता सती धर्मं जिन्व प्रीणय प्रेतिरन्नमिति [६] श्रुतेः । सर्वमन्त्रेषु द्वितीयं पदं चतुर्थ्यन्तं कार्य्यम् । अन्वेति देहमनुगच्छतीत्यन्वितिरन्नम् तया दिवा दिवेऽर्थायोपहिता सती दिवं द्युलोकं जिन्व । अन्वितिरन्नमिति [२] श्रुतेः ॥ सन्धिना

सम्यग्बलादिकं धीयतेऽस्मिन्निति सन्धिरन्नं तेन अन्तरिक्षेण अन्तरिक्षायैवोपहितान्तरिक्षं जिन्व ॥ प्रतिधीयतेऽस्मिन्निति प्रतिधिरन्नं तेन पृथिव्यै उपहिता सती पृथिवीं जिन्व ॥ विष्टम्भेन देहं विष्टम्भयतीति विष्टम्भोऽन्नं तेन वृष्ट्यै उपहिता वृष्टिं जिन्व ॥ प्रवया प्रकर्षेण वाति देहं गच्छतीति प्रवाऽन्नम् तेनाऽह्ने उपहिताऽहर्दिनं जिन्व ॥ अनुया देहान्तर्गतद्वासप्ततिनाडीभिरनुयाति प्राप्नोति देहमित्यनुयान्नं तया । छंतौयैकवचने आतोधातोरित्यालोपः [पा० ६, ४, १४०] । रात्र्यै उपहिता रात्रीं जिन्व ॥ उशिग्वा वश कान्तौ उश्यते सर्वैः काम्यत इत्युशिगन्नम् तेन वसुभ्योऽर्थायोपहिता वसून् जिन्व ॥ प्रकेतेन प्रकर्षेण कं सुखमीयतेऽनेनेति प्रकेतमन्नं तेनादित्येभ्योऽर्थायोपहितादित्यान् जिन्व ॥ ६ ॥

तन्तु॑ना रा॒यस्पोषे॑ण रा॒यस्पोषं॑ जिन्व । स॒ꣳस॒र्पेण॑ श्रु॒ताय॑ श्रु॒तं जि॑न्व । ऐ॒डेनौष॑धीभि॒रोष॑धीर्जिन्व । उ॒त्त॒मेन॑ त॒नूभि॑स्त॒नूर्जि॑न्व । व॒यो॒ध॒साधी॑ते॒नाधी॑तं जिन्व । अ॒भि॒जिता॒ तेज॑सा॒ तेजो॑ जिन्व ॥ ७ ॥

तन्तुना तन्यते विस्तार्यत इति तन्तुरन्नं तेन । रायस्पोषेण धनपुष्ट्यै उपहिता रायस्पोषं जिन्व ॥ संसर्पेण सम्यक् सर्पति प्रसरति देहे इति संसर्पोऽन्नम् तेन श्रुताय शास्त्रायोपहिता श्रुतं जिन्व ॥ इडान्नम् इडैवैडम् स्वार्थेऽण् तेनौषधीभिः ओषध्यर्थमुपहिता ओषधीर्जिन्व ॥ उत्तमेन उद्गतं तमो यस्मात् यद्वोत्तमेनोत्कृष्टान्नेन तनूभिः शरीरार्थमुपहिता

तनूः शरीराणि जिन्व। वयोधसा वयो दधाति पुष्णाति वयोधा यव' तेनाधीतेनाध्ययनायोपहिताधीतं जिन्व ॥ अभि सर्वतो जीयते येनेत्यभिजित्सर्वजयहेतुरत्न तेन तेजसा तेजोऽयमुपहिता तेजो जिन्व ॥ ७ ॥

प्रतिपदसि प्रतिपदे त्वा। अनुपदस्यनुपदे त्वा। सम्पदसि सम्पदे त्वा। तेजोऽसि तेजसे त्वा ॥ ८ ॥

पदोऽस्युपसे त्वेति व्याख्यातमन्त्रानाह। प्रतिपद्यते। जीवनमनेनेति प्रतिपदन्नम् हे इष्टके! त्वं प्रतिपदन्नरूपासि प्रतिपदेऽन्नाय त्वामुपदधामीति शेषः। एवं सर्वत्र ॥ प्रतिदिनमनुपद्यतेऽनुपदन्नमसि अनुपदेऽन्नाय त्वामुपदधामि ॥ हे इष्टके! त्वं सम्पदन्नमसि सम्पदेऽर्थाय त्वामुपदधामि ॥ तेजसः कारणत्वात्तेजोऽन्नम् तेजसे त्वामुपदधामि ॥ ८ ॥

त्रिवृदसि त्रिवृते त्वा। प्रवृदसि प्रवृते त्वा। विवृदसि विवृते त्वा। सवृदसि सवृते त्वा। आक्रमोऽस्याक्रमाय त्वा। संक्रमोऽसि संक्रमाय त्वा। उत्क्रमोऽस्युत्क्रमाय त्वा। उत्क्रान्तिरस्युत्क्रान्त्यै त्वा। अधिपतिनोर्जोर्जं जिन्व ॥ ९ ॥

अपिहृष्टिबीजरूपेण त्रिगुणत्वात्त्रिधा वर्त्तत इति त्रिवृदन्नं तद्रूपां त्वां त्रिवृते उपदधामि। प्रवृणोति भूतानीति प्रवृदन्नं यतस्त्वं प्रवृदसि अतः प्रवृतेऽर्थाय त्वामुपदधामि ॥ विशेषेण वर्त्तते भूतेषु इति विवृदन्नं त्वं विवृदसि विवृते-

ऽयाय त्वामुपदधामि ॥ सह वर्त्तते सद्वदसि सद्वतेऽत्राय त्वामुपद० ॥ आक्रामति पराभवति चुधामित्याक्रमोऽन्न त्वमाक्रमोऽसि आक्रमाय त्वामुप० ॥ देहे संक्रामतीति संक्रमोऽन्नं त्वं संक्रमोऽसि संक्रमाय त्वामुप० ॥ सन्तानोत्पत्त्यै वीजरूपेण परिणम्योत्क्रामतीत्युत्क्रमोऽन्नं त्वं तद्रूपासि उत्क्रमाय त्वामुप० ॥ उत्कृष्टा क्रान्तिर्गमनं यस्येत्युत्क्रान्तिरन्नम् हे इष्टके ! त्वमुत्क्रान्तिरसि उत्क्रान्त्यै अर्थाय त्वामुपदधामि ॥ अथ तृतीयो व्याख्याभेदः। अधिकं पातीत्यधिपतिः अधिकपालकेन ऊर्जा अन्नरसेन ऊर्जमन्नरसं जिन्व तर्पय ॥ एवं मन्त्रेष्वभिधेयानुसारेण व्युत्पत्तिः कार्या ॥ ९॥

राज्ञ्यसि प्राची दिग्वसवस्ते देवा अधिपतयोऽग्निर्हेतीनां प्रतिधर्त्ता त्रिवृत्त्वा स्तोमः पृथिव्याᳬ श्रयत्वाज्यमुक्थमव्यथायै स्तभ्नातु रथन्तरᳬ साम प्रतिष्ठित्या अन्तरिक्ष ऋषयस्त्वा प्रथमजा देवेषु दिवो मात्रया वरिम्णा प्रथन्तु विधर्त्ता चायमधिपतिश्च ते त्वा सर्वे संविदाना नाकस्य पृष्ठे स्वर्गे लोके यजमानञ्च सादयन्तु ॥ १० ॥

का० [१७, १२, १] नाकसदोऽनूकेषु पूर्ववर्जमन्तरव्यावेलायामाश्विनीवद्राज्ञ्यसीति प्रतिमन्त्रम्। पूर्वानूके स्थानाभावात् पूर्वानूकवर्जं विदिक्ष्वनूकेषु चतव्यावेलायामनूकोपरि राज्ञ्यसीत्यादिपञ्चकण्डिकाभिराश्विनीवन्नाकसत्संज्ञेष्टका उपदधातीति सूत्रार्थः ॥ पुरस्तादुपदधाति। राज्ञ्यसि। पञ्च

यजूंषि लिङ्गोक्तदेवतानि । हे इष्टके । राज्ञी राजमाना प्राची पूर्वा दिक् त्वमसि । वसवोऽष्टौ देवास्ते तवाधिपतयोऽधिकं पालयितारः । अग्निर्हेतीनामुपद्रवकारिणीनां पराशुधाना प्रतिधर्ता निराकर्ता । किञ्च त्रिवृत्स्तोमः त्वा त्वा पृथिव्यां श्रयतु उत्थापयतु । आज्यमाज्यनामकमुक्थं शस्त्रं प्र वो देवायाग्नये इत्यादिकम् [ऐतरेयब्रा० २, ४०] अव्यथायै न व्यथा अव्यथा तस्यै चलनाभावाय त्वा स्तभ्नातु दृढीकरोतु । रथन्तरं साम अन्तरिक्षे लोके प्रतिष्ठित्यै प्रतिष्ठानाय त्वां स्तभ्नातु । प्रथमजाः प्रथमोत्पन्ना ऋषयः प्राणा देवेषु द्युलोकमध्ये दिवः आकाशस्य मात्रया परिमाणेन वरिम्णा उरुत्वेन त्वा प्रथन्तु प्रथयन्तु । छन्दस्युभयथेति [पा० ३, ४, ११७] शप आर्धधातुकत्वाण्णिलोपः । प्राणाः वा ऋषयः प्रथमजा इति [८, ६, १, ५] श्रुतेः आकाशस्य यादृशं विशालत्वं तादृग्विशाला त्वा कुर्वन्त्वित्यर्थः । विधर्ता इष्टकानिष्पादयिता च पुनरयमधिपतिरिष्टकापालकश्च त्वा प्रथयताम् यद्वा विधर्ता विशेषेण धारयिता वागभिमानी देवः अयमधिपतिः प्रधानभूतो देवो मनोऽभिमानी तौ च त्वां प्रथयताम् । विधर्ता चायमधिपतिश्चेति वाक् च वै मनश्च तौ हीदᳪ सर्वं विधारयत इति [८, ६, १, ५] श्रुतेः । किञ्च ते सर्वे यथोक्ता वस्वादयः संविदानाः ऐकमत्येनावस्थिताः सन्तो नाकस्य पृष्ठे न अकं दुःखं नाकं सुखं तस्य पृष्ठे स्वरूपे सुखरूपे स्वर्गे लोके यजमानम् इष्टके चकारात्त्वा च सादयन्तु ॥ स्तोमाः सामानि च राजसूयप्रकरणे दशमेऽध्याये प्राचीमारोहेत्यादिकण्डिकासु [१०अ०१०—१४क०] व्याख्यातानि ॥ १० ॥

विराडसि दक्षिणा दिग्रुद्रास्ते देवा अधि-

पतय इन्द्रो हेतीनां प्रतिधर्त्ता पञ्चदशस्त्वा स्तोमः पृथिव्याᳪ श्रयतु प्रउगमुक्थमव्यथायै स्तभ्नातु बृहत्साम प्रतिष्ठित्या अन्तरिक्ष ऋषयस्त्वा प्रथमजा देवेषु दिवो मात्रया वरिम्णा प्रथन्तु विधर्त्ता चायमधिपतिश्च ते त्वा सर्वे संविदाना नाकस्य पृष्ठे स्वर्गे लोके यजमानञ्च सादयन्तु ॥ ११ ॥

अथ दक्षिणतः। एतस्वपु कल्पिकासु देवाः हेतीनां प्रतिधर्तारः स्तोमाः उक्थानि सामानि चान्यानि समानमन्यत्। वायुरग्रेगा इति [२० अध्या० ३१ क०] प्रउगं शस्त्रम् ॥ ११ ॥

सम्राडसि प्रतीची दिगादित्यास्ते देवा अधिपतयो वरुणो हेतीनां प्रतिधर्त्ता सप्तदशस्त्वा स्तोमः पृथिव्याᳪ श्रयतु मरुत्वतीयमुक्थमव्यथायै स्तभ्नातु वैरूपᳪ साम प्रतिष्ठित्या अन्तरिक्ष ऋषयस्त्वा प्रथमजा देवेषु दिवो मात्रया वरिम्णा प्रथन्तु विधर्त्ता चायमधिपतिश्च ते त्वा सर्वे संविदाना नाकस्य पृष्ठे स्वर्गे लोके यजमानञ्च सादयन्तु ॥ १२ ॥

अथ पश्चात्। सम्यग्राजते सम्राट्। आ त्वा रथं यथोतये इति [ऋक्सं० म० ८, ७, ८, १] मरुत्वतीयं शस्त्रम् ॥१२॥

स्वराडसि॒ोदीची दिङ्मरुतस्ते देवा अधिपतयः सोमो हेतीनां प्रतिधर्त्तैकविꣳशस्त्वा स्तोमः पृथिव्याꣳ श्रयतु निष्केवल्यमुक्थमव्यथायै स्तभ्नातु वैराजꣳ साम प्रतिष्ठित्या अन्तरिक्ष ऋषयस्त्वा प्रथमजा देवेषु दिवो मात्रया वरिम्णा प्रथन्तु विधर्त्ता चायमधिपतिश्च ते त्वा सर्वे संविदाना नाकस्य पृष्ठे स्वर्गे लोके यजमानञ्च सादयन्तु ॥१३॥

अथोत्तरतः । स्वेनैव राजते स्वराट् । अभि त्वा शूर नोनुम इत्यादिकं [ऋक्स० म० ७, २, १५, २२] निष्केवल्यं शस्त्रम् ॥ १३ ॥

अधिपत्न्यसि बृहती दिग्विश्वे ते देवा अधिपतयो बृहस्पतिर्हेतीनां प्रतिधर्त्ता त्रिणवत्रयस्त्रिꣳशौ त्वा स्तोमौ पृथिव्याꣳ श्रयतां वैश्वदेवाग्निमारुते उक्थे अव्यथायै स्तभ्नीताꣳ शाक्वररैवते सामनी प्रतिष्ठित्या अन्तरिक्ष ऋषयस्त्वा प्रथमजा देवेषु दिवो मात्रया वरिम्णा प्रथन्तु विधर्त्ता चायमधिपतिश्च ते त्वा सर्वे संविदाना नाकस्य पृष्ठे स्वर्गे लोके यजमानञ्च सादयन्तु ॥ १४ ॥

अथ मध्ये । हे इष्टके ! अधिपत्नी पालयित्री बृहती

प्रौढोर्ध्वा दिगसि। त्रिणवत्रयस्त्रिंशौ स्तोमौ त्वां पृथिव्यां श्रयताम्। वैश्वदेवाग्निमारुते यस्त्रे अव्यथनाय स्तभ्नीताम्। शाक्वररैवते सामनी चान्तरिक्षे स्थित्यै त्वां स्तभ्नीताम्। द्विवचने विशेषः। तत्सवितुर्वृणीमहे इत्यादि [ऋक्सं० मं० ५, ६, १०, १] वैश्वदेवं शस्त्रम्। वैश्वानराय पृथुपाजसे इत्यादिकमाग्निमारुतं शस्त्रम् [ऋक्सं० मं० ३, १, १२, १] ॥ उक्तमन्यत् ॥ १४ ॥

अ॒यं पु॒रो हरि॑केशः॒ सूर्य॑रश्मि॒स्तस्य॑ रथगृ॒त्सश्च॒ रथौ॑जाश्च सेनानीग्राम॒ण्यौ॑ ॥ पु॒ञ्जि॒कस्थ॒ला च॑ क्रतुस्थ॒ला चा॑प्स॒रसौ॑ द॒ङ्क्ष्णवः॑ प॒शवो॑ हे॒तिः॑ पौरुषे॒यो व॒धः प्रहे॑तिस्तेभ्यो॒ नमो॑ अस्तु॒ ते नो॑ऽवन्तु॒ ते नो॑ मृडयन्तु॒ ते यं द्वि॒ष्मो यश्च॑ नो॒ द्वेष्टि॒ तमे॑षां॒ जम्भे॑ दध्मः ॥ १५ ॥

का० [१७, १२, २—३] पुरीषमोप्योपर्ययं पुर इति पञ्चचूडाः प्रतिमन्त्रं प्रतिदिशं यथालिङ्गम्। नाकसत्सु तूष्णीं चात्वालस्दं प्रविश्य नाकसदामुपरि सर्वदिक्षु यथालिङ्ग लिङ्गानतिक्रमेण यल्लिङ्गको मन्त्रस्तद्दिशि तन्मन्त्रेण पञ्चचूडासंज्ञकाः पञ्चेष्टका उपदधातीति सूत्रार्थः ॥ पञ्च यजूंषि लिङ्गोक्तदेवत्यानि। योऽयं पुरोऽग्निः इष्टकारूपः पुरस्तादुपधीयमानत्वात् पुरोऽग्निः। अग्निर्वै पुरस्तद्यत्तमाह पुर इति प्राञ्चं ह्यग्निमुद्धरन्ति प्राञ्चमुपचरन्तीति [८, ६, १, १६] श्रुतेः। कीदृशः। हरिकेशः हरयो हरितवर्णाः कनकवर्णाः केशाः केशसमा ज्वाला यस्य हरिः पिङ्गे हरिद्वर्णे इत्यभिधा-

नात् । सूर्यरश्मिः सूर्यस्येव रश्मयः किरणा यस्य । सूर्यस्येव ह्यग्ने रश्मय इति [८, ६, १, १६] श्रुतेः ॥ तथाग्ने रथगृत्सः रथौजाः च सेनानीग्रामण्यौ रथे गृत्सौ मेधावी कुशलौ रथगृत्सः गृत्सो मेधावी गृणातिः स्तुतिकर्मेष इति यास्कोक्तेः [निरु० ८, ५]। सेनां नयतीति सेनानीः । चौ समुच्चयार्थौ । रथे योजस्तेजो यस्य स रथौजाः रथयुद्धकुशल इत्यर्थः । स ग्रामं नयतीति ग्रामणीः । एतन्नामकौ सेनानीग्रामण्यौ परिचारकौ तौ च वासन्तिकावृतू इत्यर्थः । वासन्तिकौ तावृतू इति [१६] श्रुतेः ॥ तथा पुञ्जिकस्थला क्रतुस्थला चेत्यप्सरसौ दिशुपदिशूपे यस्य परिचारिके । पुञ्जिकस्य पुञ्जीभूतस्य रूपलावण्यसौभाग्यादिगुणसमूहस्य स्थलाधारभूता पुञ्जिकस्थला । क्रतूनां बहूनां रूपादिज्ञानानां स्थला स्थानभूता क्रतुस्थला । पुञ्जिकस्य क्रतूनां च स्थलं यस्यामिति बहुव्रीहिर्वा । पुञ्जिकस्थला च क्रतुस्थला चाप्सरसाविति दिक् चोपदिशा चेति ह स्माह माहित्थिरिति [१६] श्रुतेः ॥ दङ्क्ष्णवो दशनशीलाः पशवः व्याघ्रादयो हेतिरायुध वज्रः ॥ पौरुषेयः पुरुषसम्बन्धी वधः हननं वधः प्रहेतिः प्रकृष्टमायुधं यस्मिन्रणे युद्धे रावणसेनेव परस्परं रिपवो घ्नन्ति स पौरुषेयो वधः । यदन्योऽन्यं घ्नन्ति स पौरुषेयो वधः प्रहेतिरिति [१६] श्रुतेः ॥ यस्याग्नेरियं सामग्री हे इष्टके । त्वं तदग्निस्वरूपासीत्यर्थः । योऽयमग्निर्यौ च तस्य सेनानीग्रामण्यौ ये चाप्सरसौ ये च हेतिप्रहेती तेभ्यः सर्वेभ्यः सर्वदा नमो नमस्कारोऽस्तु ते सर्वे नोऽस्मान् मृडयन्तु सुखयन्तु ते नोऽस्मानवन्तु रक्षन्तु यं नरं वयं द्विष्मः यस्यानिष्टं चिन्तयामः यश्च नरो नोऽस्मान् द्वेष्टि अस्मास्वप्रीतिं करोति तं नरमेषां पूर्वोक्तानां जम्भे दंष्ट्राकराले मुखे वयं दध्मः प्रक्षिपामः । तेभिः

नाशने जम्भयति नाशयति जम्भा दंष्ट्रा यस्मिन्नस्तीति जम्भं मुखम् ॥ १५ ॥

अयं दक्षिणा विश्वकर्मा तस्य रथस्वनश्च रथेचित्रश्च सेनानीग्रामण्यौ ॥ मेनका च सहजन्या चाप्सरसौ यातुधाना हेती रक्षाꣳसि प्रहेतिस्तेभ्यो नमो अस्तु ते नोऽवन्तु ते नो मृडयन्तु ते यं द्विष्मो यश्च नो द्वेष्टि तमेषां जम्भे दध्मः ॥ १६ ॥

अथ दक्षिणतः । दक्षिणस्यां दिशीति दक्षिणा दक्षिणादाजिति [पा० ५, ३, ३६] सप्तम्यन्ताद्दक्षिणशब्दादाच् प्रत्ययः दक्षिणा दक्षिणतः अयं विश्वकर्मा विश्वं सर्वं कर्म यस्य विश्वं करोतीति वा विश्वकर्मा वायुः । अयं वै वायुर्विश्वकर्मा योऽयं पवत एष हीदꣳ सर्वं करोति तद्यत्तमाह दक्षिणेति तस्मादेष दक्षिणैव भूयिष्ठं वातीति [८, ६, १, १७] श्रुतेः ॥ तस्य वायोः रथस्वनः सेनानीः रथे स्थितः स्वनति शूरशब्दं करोतीति रथस्वनः । रथे स्थितः चित्र आश्चर्यकारी रथेचित्रो ग्रामणीः हलदन्तादिति [पा० ६, ३, ९] सप्तम्या अलुक् तौ ग्रैष्मावृतू ग्रैष्मौ तावृतू इति [१७] श्रुतेः ॥ मारयन्त्येनां मेनका । जनैः सर्वैः सह स्थिता सहजन्या । अप्सरसो हि सर्वसाधारणाः एते अप्सरसौ ॥ यातुधाना रक्षसामवान्तरजातिभेदो बोध्यः हेतिप्रहेती अप्यायुधविशेषौ । क्रूरा यातुधानास्तीक्ष्णहेतिरूपाः अतिक्रूराणि रक्षांस्यतितीक्ष्णप्रहेतिस्वरूपाणि ॥ हे इष्टके ! यस्य वायोरिदं सर्वं त्वं तद्रूपासि ॥ व्याख्यातमन्यत् ॥ १६ ॥

अयं पश्चाद्विश्वव्यचास्तस्य रथप्रोतश्चासमरथश्च सेनानीग्रामण्यौ। प्रम्लोचन्ती चानुम्लोचन्ती चाप्सरसौ व्याघ्रा हेतिः सर्पाः प्रहेतिस्तेभ्यो नमो अस्तु ते नोऽवन्तु ते नो मृडयन्तु ते यं द्विष्मो यश्च नो द्वेष्टि तमेषां जम्भे दध्मः ॥ १७ ॥

अथ पश्चात्। अवरस्मिन् प्रदेशे इत्यर्थे पश्चादिति [पा० ५, ३, ३२] सूत्रेण निपातः। पश्चात् पश्चिमदेशेऽय विश्वव्यचाः आदित्यः विश्वं सर्वमुदयेन विचति प्रकाशयति व्याप्नोति वा विश्वव्यचाः असुन् पश्चिमायां स्पष्टं दृश्यत इति पश्चात्। असौ वा आदित्यो विश्वव्यचा। यदा ह्येवैष उदेत्यथेदꣳ सर्वं व्यचो भवति तद्यत्तमाह पश्चादिति तस्मादेत प्रत्यञ्चमेव यन्तं पश्यन्तीति [८, ६, १, १८] श्रुतिः॥ तस्यादित्यस्य रथे स्थितः प्रोत इव स्थिरो रथप्रोतः सेनानीः। असमोऽन्यै रथैरतुल्यो रथो यस्य सोऽसमरथो नाम ग्रामणीः तौ च वार्षिकावृतू। वार्षिकौ तावृतू इति [१८] श्रुतेः॥ प्रम्लोचति नरं प्रत्यात्मानं दर्शयतीति प्रम्लोचन्ती॥ अनु वारं वारं म्लोचन्तीत्यनुम्लोचन्तीत्यप्सरसौ॥ व्याघ्राः प्रसिद्धाः यस्य हेतिः सर्पाः प्रहेतिर्यस्य तद्रूपासि॥ उक्तमन्यत्॥ १७॥

अयमुत्तरात् संयद्वसुस्तस्य तार्क्ष्यश्चारिष्टनेमिश्च सेनानीग्रामण्यौ॥ विश्वाची च घृताची चाप्सरसावापो हेतिर्वातः प्रहेतिस्तेभ्यो नमो अस्तु ते नोऽवन्तु ते नो मृडयन्तु ते यं

द्वि॒ष्मो यश्च॑ नो॒ द्वेष्टि॒ तमे॑षां॒ जम्भे॑ दध्मः ॥१८॥

अथोत्तरतः। उत्तरस्मिन्नित्युत्तरात् उत्तराधरेत्यादिना [पा० ५, ३, ३४] आत्प्रत्ययः अयमुत्तरतः संयद्वसुः यज्ञः सम्यक् यन्ति गच्छन्ति वसुने धनाय यं प्रति जनाः स संयद्वसुः यज्ञं गतेभ्यो हि दानमावश्यकम् यज्ञस्योत्तरोपचारत्वादुत्तरात्। तथा च श्रुतिः [८, ६, १, १९] । यज्ञो वा उत्तरात्तयत्तमाद्घोत्तरादित्युत्तरत उपचारो हि यज्ञोऽथ यत्संयद्वसुरित्याह यज्ञं हि संयन्तीतीदं वसीति ॥ तौ च्चोऽन्तरिक्षे क्षिपति पक्षाविति तार्क्ष्यः अरिष्टानुपहिंसिता नेमिरायुधं यस्य सोऽरिष्टनेमिः एतन्नामकौ सेनानीग्रामण्यौ तौ शारदावृतू। शारदौ तावृतू इति [१९] श्रुतेः ॥ विश्वाची घृताची चाप्सरसौ ते च दिशोपदिशे। विश्वं सर्वं प्रत्यञ्चतीति विश्वाची सर्वसाधारणत्वात्। घृतमञ्चति भुङ्क्ते घृताची घृत ह्यप्सरसामन्नम्। घृतस्य स्तोकं सप्तदश आस्नासीत्युर्वशीवचनात् ॥ आपोऽपां समूहो हेतिः तस्य समूह इत्यण् [पा० ४, २, ३७] वातः वायुः प्रहेतिः ॥ तेभ्य इत्याद्युक्तम् ॥ १८ ॥

अ॒यमु॒पर्य॒र्वाग्व॑सुस्तस्य॑ सेन॒जिच्च॑ सु॒षेण॑श्च सेनानीग्राम॒ण्यौ॑ ॥ उ॒र्वशी॑ च पू॒र्वचि॑त्तिश्चाप्स॒रसा॑ववस्फू॒र्ज॑न् हे॒तिर्वि॒द्युत्प्रहे॑तिस्तेभ्यो॒ नमो॑ अस्तु ते नो॑ऽवन्तु॒ ते नो॑ मृडयन्तु॒ ते यं द्वि॒ष्मो यश्च॑ नो॒ द्वेष्टि॒ तमे॑षां॒ जम्भे॑ दध्मः ॥ १९ ॥

अथ मध्ये। उपरि ऊर्ध्वदेशेऽयमर्वाग्वसुः पर्जन्यः उपर्युपरिष्टादिति [पा० ५, ३, ३१] निपात ऊर्ध्वप्रदेशे इत्यर्थे

अर्वागधोमुखं यद्वसु धनं जलरूपं यस्मात्सोऽर्वाग्वसुः अधो जलं प्रजाभ्यो ददातीत्यर्थः। तथा च श्रुतिः [८, ६, १, २०] पर्जन्यो वा उपरि तद्यत्तमाहोपरीत्यु परि हि पर्जन्योऽथ यदर्वाग्वसुरित्यस्मात्तो ह्यर्वाग्वसु वृष्टिरन्नं प्रजाभ्यः प्रदीयत इति। तस्य पर्जन्यस्य सेना जयतीति सेनजित् शोभना सेना यस्येति सुषेणः पूर्वपदादिति [पा० ८, ३, १०६] पत्वम् ततो षत्वम् तौ सेनानीग्रामण्यो तौ हैमन्तिकावृतू हैमन्तिकौ तावृतू इति [२०] श्रुतेः॥ उरुः पृथुः कामो वशो यस्याः सोर्वशी। रूपातिशयात् पूर्वमेव पुंसां चित्तमुपैतीति पूर्वचित्तिः। एते दिगुपदिशूपे अप्सरसौ॥ स्फूर्जा वज्रनिर्घोषे अवस्फूर्जतीत्यवस्फूर्जन् भयहेतुमब्दं कुर्वन् हेतिः। विद्युच्चपला प्रहेतिः॥ शिष्टं व्याख्यातम्॥ १९॥

अ॒ग्निर्मू॒र्धा दि॒वः क॒कुत्पतिः॑ पृथि॒व्या अ॒यम्॥ अ॒पाꣳ रेता॑ꣳसि जिन्वति॥ २०॥

का० [१७, १२, ५] छन्दस्यास्तिस्रोऽनूकान्तेषु पुरस्ताद्गायत्रीरग्निर्मूर्धेति प्रत्यृचम्। वक्ष्यमाणा गायत्र्याद्याश्छन्दस्या एकैकस्मिन् स्थाने तिस्र उपदधाति तासां मध्यमा पश्चानूके तामभितो द्वे अर्धपदे अत्र पूर्वदिश्यनूकान्ते तिस्रो गायत्रीरग्निर्मूर्धेति प्रत्यृचम् एव वक्ष्यमाणा अपीति सूत्रार्थः॥ तिस्र ऋचोऽग्निदेवत्या गायत्र्यः। आद्या व्याख्याता [३ अध्या० १२ कं०]॥ २०॥

अ॒यम॒ग्निः स॑ह॒स्रिणो॒ वाज॑स्य श॒तिन॒स्पतिः॑। मू॒र्धा क॒वी र॑यी॒णाम्॥ २१॥

अयमग्निरीदृशस्त स्तुम इति शेषः। कीदृशः सहस्र

संख्या यस्यास्तीति सहस्री तस्य। शतिनः शतसंख्यावतो वाजस्यान्नस्य पतिः स्वामी अनेकान्नप्रद इत्यर्थः। तथा रयीणां धनानां मूर्धा शिरोवदुत्तमः अग्निर्हि सर्वधनानां प्रधानधनं दृष्टादृष्टसाधनत्वात् कविः क्रान्तदर्शनः ॥ २१ ॥

त्वाम॑ग्ने॒ पुष्क॑रा॒दध्यथ॑र्वा॒ निर॑मन्थत।
मू॒र्ध्नो विश्व॑स्य वा॒घतः॑ ॥ २२ ॥

व्याख्यातैकादशे द्वात्रिंशत्तमकण्डिकायाम् ॥ २२ ॥

भुवो॑ य॒ज्ञस्य॒ रज॑सश्च ने॒ता यत्रा॑ नि॒युद्भिः॒ सच॑से शि॒वाभिः॑। दि॒वि मू॒र्धानं॑ दधिषे स्व॒र्षां जि॒ह्वाम॑ग्ने चकृषे हव्य॒वाह॑म् ॥ २३ ॥

का० [१७, १२, ७] पुरस्तात्त्रिष्टुभो रेतःसिच्वेलायां भुवो यज्ञस्येति। पूर्वदिशि रेतःसिग्वेलायां त्रिष्टुप्संज्ञा इष्टका उपदधाति तृचेन तिस्रः त्रिष्टुप्छन्दस्काभिर्ऋग्भिरुपधेया इष्टकास्त्रिष्टुभः एवमग्रेऽपि तिस्रस्त्रिष्टुभ आग्नेय्यः। प्रथमा व्याख्याता त्रयोदशेऽध्याये [१३, १५] ॥ २३ ॥

अबो॑ध्य॒ग्निः स॒मिधा॒ जना॑नां॒ प्रति॑ धे॒नुमि॑वाय॒तीमु॒षास॑म्। य॒ह्वा इ॑व॒ प्र व॒यामु॒ज्जिहा॑नाः॒ प्र भा॒नवः॑ सिस्रते॒ नाक॒मच्छ॑ ॥ २४ ॥

जनानां यजमानयद्वाग्निजनितर्पणसत्वादिसम्पन्नानामग्निहोत्रिणां समिधा समिन्धनेनाग्निः प्रत्यबोधि प्रतिबुध्यते कर्मणि स्वमधिकारं जानातीत्यर्थः। दीपजनेत्यादिना [पा० ३, १, ६८] लुङि कर्तरि चिण्। तत्र दृष्टान्तः। आयतीमागच्छन्तीं धेनुं यथा वत्सः प्रतिबुध्यते यथा चोपसमागच्छन्तीं

प्रति मनुष्याः प्रतिबुध्यन्ते॥ दीप्तस्य तस्याग्नेर्भानवो रश्मयो नाकमच्छ स्वर्गमभितः प्रसिस्रते प्रसरन्ति। अच्छाभेराप्तुमिति शाकपूणिः [निरु० ५, २८]। दृष्टान्तमाह। यह्व इति महन्नाम [निघ० ३, ३, १३]। यह्वाः महान्तो जातपक्षाः पक्षिणो वयां वृक्षशाखां प्रोज्जिहानाः प्रोद्गच्छन्तो नाकमाकाशं प्रति प्रसरन्ति तद्वत्॥ ऋचोऽर्थान्तरं वा। जनानामृत्विजां सम्बन्धिन्या समिधाग्निरबोधि प्रतिबोधितः प्रज्वलितः आयतीमुपसं प्रातःकालं प्रति धेनुं यथा प्रतिबोधयन्ति उत्थापयन्ति। तस्य भानवः प्रोज्जिहाना नाकमभि प्रसिस्रते। दृष्टान्तः। वयां पक्षिणां संघे यह्वाः महान्तः पक्षिणो यथा प्रोद्गच्छन्तः प्रसरन्ति। विः पक्षी तस्यामि छान्दसे गुणे वयामिति रूपम्। एकः प्रशब्दः उज्जिहाना इत्यत्र सम्बध्यते द्वितीयः सिस्रते इत्यत्र। सृ गतौ ह्वादिः लट्। ओहाङ् गतौ शानच् जिहानाः। उपासमिति संहितायां दीर्घः॥ २४॥

अवो॑चाम क॒वये॒ मेध्या॑य॒ वचो॑ व॒न्दारु॑ वृष॒भाय॒ वृष्णे॑। गवि॑ष्ठिरो॒ नम॑सा॒ स्तोम॑म॒ग्नौ दि॒वीव॑ रु॒क्ममु॑रु॒व्यञ्च॑मश्रेत्॥ २५॥

उद्गातारो वदन्ति। वयं कवये क्रान्तदर्शिनेऽग्नये वचोऽवोचाम स्तुतिरूपं वाक्यमुक्तवन्तः। कीदृशाय कवये। मेध्याय मेधे यज्ञे योग्याय। वृषभाय श्रेष्ठाय कामानां वर्षयित्रे। वृष्णे सेक्त्रे यूने परिणामरहिताय। कीदृशं वचः वन्दारु वन्दनशील स्तुतितत्परम्। शवन्द्योरारुः [पा० ३, २, १७३] इदानीं गविष्ठिरः गवि वाचि स्थिरोऽप्रच्याव्यो होता नमसान्नेन युतं स्तोमं स्तुतिमग्नौ आहवनीये अश्रेत्।

अन्तर्भूतण्यर्थः अयतिः लङर्थे छन्दसि लुङ्लङ्लिटः इति [पा० ३, ४, ६] वचनात् बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७३] शपो लुक् गुणः। होताग्नौ स्तोममापयिष्यति आसञ्जयिष्यति याज्यानुवाक्याभिरन्नमग्निसम्बद्धं करिष्यतीत्यर्थः। तत्र दृष्टान्तः। दिवीव रुक्ममुत्प्रेक्षते दिवि द्युलोके रुक्मं रोचमानमादित्यम् सन्ध्यावन्दनसूर्योपस्थानादिषु विप्रयुक्ताः उरवो बहवो व्यचाः स्तुतयो गतयो वा यस्येति तमिवेत्युत्प्रेक्षा। स्तोमः सूर्येणोपमीयते। गवियुधिभ्यां स्थिर इति [पा० ८, ३, ९५] षत्वम् ॥ २५ ॥

अयमिह प्रथमो धायि धातृभिर्होता यजिष्ठो अध्वरेष्वीड्यः। यमप्नवानो भृगवो विरुरुचुर्वनेषु चित्रं विभ्वं विशे-विशे ॥ २६ ॥

का० [१७, १२, ८] जगतीश्च पश्चादयमिहेति। तिसृभिः पश्चाद्रेतःसिग्वेलायां तिस्रो जगतीसंज्ञेष्टका दक्षिणामुख उपदधातीति सूत्रार्थः॥ तिस्रो जगत्य आग्नेय्यः। आद्या व्याख्याता [२अध्या० १५क०] ॥ २६ ॥

जनस्य गोपा अजनिष्ट जागृविरग्निः सुदक्षः सुविताय नव्यसे। घृतप्रतीको बृहता दिविस्पृशा द्युमद्विभाति भरतेभ्यः शुचिः ॥२७॥

योऽग्निर्भरतेभ्यः ऋत्विग्भ्यः सकाशादजनिष्ट जातः तैर्मथितत्वात्तेभ्यो जात इत्युच्यते। भरता इति ऋत्विङ्नामसु पठितम् [निघ० ३, १८, १]। किमर्थं जातः। नव्यसे नवीयसे नवतराय सुविताय सूताय प्रसूताय कर्मणे यागाय सूतेरिडागम आर्षः अभिनवं नवीयस्तस्मै ईलोप आर्षः। सोऽ-

ग्निर्दिविस्पृशा द्युलोकस्पर्शिना रुशता ज्वालासमूहेन रुमत् कान्तिमद्यथा तथा विभाति विविधं दीप्यते। कीदृशोऽग्निः। जनस्य यजमानस्य गोपाः। गोपायति रक्षतीति गोपाः क्विप् लोपो व्योर्वलि [पा० ६, १, ६६] यलोपः। जागृविः जागरणशीलः कर्मणि सावधानः। सुदक्षः शोभनो दक्ष उत्साहो यस्य प्रतिकुशलो वा। घृतप्रतीकः घृतं प्रतीकं मुखे यस्य। शुचिः शुद्धः बहूनि हवींषि भक्षयन्नपि उच्छिष्टो न स्यात् शोधको वा ॥ २७ ॥

त्वाम॑ग्ने॒ अङ्गि॑रसो॒ गुहा॒ हि॒तमन्व॑विन्द-ञ्छिश्रिया॒णं वने॑-वने। स जा॑यसे म॒थ्यमा॑नः सहो॑ म॒हत्त्वाम॑हुः सह॑सस्पु॒त्रम॑ङ्गिरः ॥२८॥

हे अग्ने! अङ्गिरसः अङ्गिरोवंशोद्भवा ऋषयस्त्वामन्वविन्दन् लेभिरे अन्विष्य प्रापुरित्यर्थः। किम्भूतं त्वां गुहा गुहाया निगूढे प्रदेशे हितं स्थितमप्सु प्रविष्टमित्यर्थः। अग्निर्देवेभ्य उदक्रामत्सोऽप आविशदित्यादि श्रुतेः। सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] गुहाशब्दात्सप्तमीलोपः। हे अग्ने! पुनर्नष्टं त्वां वने-वने शिश्रियाणं नानावनस्पतिषु स्थितमङ्गिरसोऽन्वविन्दन्। नित्यवीप्सयोरिति [पा० ८, १, ४] वनेपदस्य द्वित्वम्। श्रयतेः शानचि बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७६] शपः श्लुः द्वित्वं च। य त्वामङ्गिरसोऽलभन्त स त्वं जायसेऽधुनाप्यरणिभ्य उत्पद्यसे। कीदृशः। महत्सहः महता बहुना सहसा बलेन मथ्यमानः। महत्सहःशब्दाभ्यां तृतीयालोपः। मथ्यमानो जायस इत्यर्थः। हे अङ्गिरः! अग्ने! अत एव सहसो बलस्य पुत्रं त्वामाहुः वदन्ति मुनयः बलेन मथनाज्जायमानत्वाद्बलपुत्रं वदन्तीत्यर्थः ॥ २८ ॥

सखा॑यः॒ सं वः॑ स॒म्यञ्च॒मिष॒ꣳ स्तोमं॑ चा॒ग्नये॑। वर्षि॑ष्ठाय क्षिती॒नामू॒र्जो नप्त्रे॒ सह॑स्वते ॥ २९ ॥

का० [१७, १२, ८] अपरास्ताभ्योऽनुष्टुभः सखायः समिति। जगतीभ्योऽपरास्तिस्रोऽनुष्टुप्संज्ञेष्टकाः प्राङ्मुख उपदधाति सखाय इत्यकूवेति सूत्रार्थः॥ तिस्रोऽनुष्टुभः। ऋत्विजः प्रति यजमानो ब्रूते हे सखायः! ऋत्विजः सम्यञ्चं समीचीनमिषं हविर्लक्षणमन्नं समीचीनं स्तोमं चाग्नये वः यूयं सम्पादयत अग्न्यर्थं हविः कुरुत त्रिवृत्पञ्चदशादिस्तोमं च वदतेत्यर्थः। व्यत्ययेन प्रथमास्थाने द्वितीयाबहुवचनं कृत्वा वसादेशो व इति। समित्युपसर्गस्यापि चितः क्रियाशेषोऽध्याहर्तव्यः। कीदृशायाग्नये क्षितीनां मनुष्याणां वर्षिष्ठाय श्रेष्ठाय वृद्धतमाय। प्रियस्थिरेत्यादिना [पा० ६, ४, १५७] वृद्धस्य वर्षादेश इष्ठनि। क्षियन्ति निवसन्ति भूमाविति क्षितयो नराः कर्तरि क्तिन्। सर्वपूज्यायेत्यर्थः। तथा ऊर्जो जलस्य नप्त्रे पौत्राय। अद्भ्यो वनस्पतयो जायन्ते तेभ्योऽग्निरित्यपां पौत्रोऽग्निः। तथा सहस्वते बलवते सहो बलमस्यास्तीति॥ २९॥

सꣳस॒मिद्यु॑वसे वृषन्न॒ग्ने विश्वा॑न्य॒र्य आ।
इ॒डस्प॒दे समि॑ध्यसे॒ स नो॒ वसू॒न्याभ॑र ॥ ३० ॥

हे वृषन् वर्षितः सेक्तः! हे अग्ने! अर्यः स्वामी त्वं विश्वानि सर्वाणि फलानि आ समन्तात्संयुवसे संयोपि यजमानेन सङ्गमयसि। यौतेर्विकरणव्यत्ययः। अर्यः स्वामिवैश्ययोरिति [पा० ३, १, १०३] निपातः। इडः इडायाः

गोः पृथिव्या वा पदे स्थाने उत्तरवेद्यां समिध्यसे कर्मार्थं दीप्यसे स इद्ध्मस्त्वं नोऽस्मभ्यं वसूनि धनानि आभर आहर देहीत्यर्थः हरतेर्भकारः ॥ ३० ॥

त्वां चित्रश्रवस्तम हवन्ते विक्षु जन्तवः।
शोचिष्केशं पुरुप्रियाग्ने हव्याय वोढवे ॥२१॥

चित्रं नानाविधं श्रवो धनं कीर्तिर्वा यस्य स चित्रश्रवाः अतिशयेन चित्रश्रवाश्चित्रश्रवस्तमस्तस्य सम्बुद्धिः। हे पुरुप्रिय! पुरूणां बहूनां यजमानानां प्रियः यद्वा पुरवः प्रिया यस्य पुरु बहु हविः प्रियं यस्येति वा हे पुरुप्रिय! हे अग्ने! विक्षु प्रजासु ऋत्विग्यजमानाः त्वां हवन्ते आह्वयन्ति। ह्वेञ् आह्वाने ह्वः सम्प्रसारणमिति [पा० ६, १, ३२] अपि सम्प्रसारणं गुणश्च। किं कर्तुम्। हव्याय वोढवे। विभक्तिव्यत्ययः। हव्यं वोढुं प्रापयितुम्। तुमर्थे सेसेनिति [पा० ३, ४, ९] तुमर्थे तवेप्रत्ययः ॥ २१ ॥

एना वो अग्निं नमसोर्जो नपातमाहुवे।
प्रियं चेतिष्ठमरतिꣳ स्वध्वरं विश्वस्य दूतममृतम् ॥ ३२ ॥

विश्वस्य दूतममृतं विश्वस्य दूतममृतम्।
स योजते अरुषा विश्वभोजसा स दुद्रवत् स्वाहुतः ॥ ३३ ॥

स दुद्रवत् स्वाहुतः स दुद्रवत् स्वाहुतः।

सुब्रह्मा यज्ञः सुशमी वसू॑नां देवꣳ राधो जना॑नाम् ॥ ३४ ॥

का० [१७, १२, १०] आषाढ़वेलायाः पुरस्ताद्बृहतीरेना व इति। अषाढ़ावेलायाः पुरस्तात्तिस्रो बृहतीष्टका एना व इति तिसृभिरृत्पदधातीत्यर्थः। तिस्रो बृहत्यः प्रगाथः ऋग्द्वयग्रन्थनेन ऋक्त्रयसम्पादनं प्रगाथः तत्र बृहतीसतोबृहतीभ्यां तिस्रो बृहत्यः सताः यस्यास्तृतीयो द्वादशाक्षरोऽन्ये त्रयोऽष्टार्णाः सा बृहती एना वोऽग्निं नमसोर्जो नपातमाहुवे। प्रियं चेतिष्ठमरतिꣳ स्वध्वरं विश्वस्य दूतममृतमिति॥ यस्याः प्रथमद्वितीयौ द्वादशार्णौ द्वितीयतुर्यावष्टार्णौ सा सतोबृहती स योजते अश्वा विप्रभोजसा स दुद्रवत् स्वाहुतः। सुब्रह्मा यज्ञः सुशमी वसूनां देवꣳ राधो जनानामिति॥ तत्र बृहत्यास्तुरीयं पादं द्विरावर्त्य सतोबृहत्याः पूर्वार्धेन सह द्वितीया बृहती कृता सतोबृहत्या द्वितीयपादं द्विरावर्त्य तस्या एवोत्तरार्धेन सह तृतीया बृहती कृता एवं तिस्रो बृहत्यः संहितायां पठिताः तत्रावर्तितपादानामर्थान्तराभावाद् द्वे ऋचौ व्याख्यायेते॥ एना वः। विभक्तेराकारः। हे ऋत्विग्यजमानाः! वो युष्माकं सम्बन्धिना एना एनेन नमसाऽन्नेन हविर्लक्षणेनाग्निमहमाहुवे आह्वयामि। वो युष्माकमेनमग्निं नमसाहुव इति वा। कीदृशमग्निमूर्जो नपातमपां पौत्रम् प्रियं यजमानानां प्रीतिहेतुम् चेतिष्ठमतिशयेन चेतयितारम् तुरिष्ठेमेयःस्विति [पा० ६, ४, १५४] इष्ठनि परे तृचो लोपः। अरतिमलमतिं पर्याप्तमतिं यद्वा रतिरुपरमस्तद्रहितम् सदोद्यमयुतमित्यर्थः। स्वध्वरं शोभना अध्वरा यज्ञा यस्य तम्। विश्वस्य दूतं सर्वस्य

यजमानजनस्य सर्वस्य जगतो वा दूतवत्कार्यकारिणम् सर्वस्य हि गृहे दाहपाकादिकार्यकरत्वात्। अमृतं मरणरहितम्॥ अथ सतोबृहती व्याख्यायते। स योजते। यमग्निमाह्वयामि सोऽग्निः अद्रुपा अद्रुघौ रोषरहितौ साधू विश्वभोजसा विश्वं भुञ्जते तौ विश्वभोजसौ सर्वस्य भोक्तारौ द्वितीयाद्विवचनस्थाने आकारः भुजेरसुन् एवंविधावश्वौ रथे योजते युनक्ति विशेषणाभ्यां विशेष्यमश्वपदं रथपदं चाध्याहार्यम्। स एवाग्निः रथारूढः सन् स्वाहुतः शोभनप्रकारेणाहुतः सन् दुद्रवत् द्रवति गच्छति द्रु गतौ णिश्रिद्रुस्रुभ्य इति [पा० ३, १, ४८] लुङि चङ् द्वित्वम् अडभावगुणाभावावार्षौ। कुत्र गच्छतीत्यत आह सुब्रह्मेति वसूनामिति वसुशब्दो रुद्रादित्ययोरुपलक्षकः वसूनां रुद्राणामादित्यानां सवनत्रयदेवानां यत्र यज्ञः यत्र च जनानां यजमानानां देवं दीप्यमानं राधो धनं हविर्लक्षणं चास्ति तत्राग्निर्गच्छतीत्यर्थः। सुब्रह्मा ब्रह्मपद सर्वलिंगुपलक्षण शोभनो ब्रह्मा ऋत्विग्यत्र शुभलिंग्युक्त। सुशमी शमीति कर्मनाम [निघ० २, १, २३]। शोभनानि कर्माणि यत्रेति सुशमी शोभनकर्मवान्। अग्निराहुतो रथेऽश्वान्नियुज्य यज्ञे हविर्भोक्तुमाशु आगच्छतीति सर्वार्थः॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥

अग्ने॒ वाज॑स्य॒ गोम॑त॒ ईशा॑नः सहसो यहो।
अ॒स्मे धे॑हि जातवेदो॒ महि॒ श्रवः॑ ॥ २५ ॥

का० [१७, १२, १३] अपरा गायत्रीभ्य उष्णिहोऽग्ने वाजस्येति। गायत्रीभ्योऽपरास्तिस्र उष्णिक्सञ्ज्ञा इष्टका अग्न इति ऋक्त्रयेणोपदधातीति सूत्रार्थः॥ तिस्र उष्णिहः। हे अग्ने! हे सहसो। यहो बलस्य पुत्र! सह इति बल-

नाम [निघ० २, ८, १७]। यहुरिति पुत्रनाम [निघ० २, २, ११] मन्थनाज्जायमानत्वाद्बलस्य पुत्रत्वम् सहसस्पुत्र मित्युक्तं च। हे जातवेदः उत्पन्नज्ञान! असो अस्मभ्यं महि महत् श्रवः धनं धेहि देहि। कीदृशस्त्वं गोमतः धेनुयुक्तस्य वाजस्यान्नस्येशानः ईश्वरः अत एव धनं गाश्च देहीत्यर्थः ॥३५॥

स इधानो वसुष्कविरग्निरीडेन्यो गिरा।
रेवदस्मभ्यं पुर्वणीक दीदिहि ॥ ३६ ॥

हे पुर्वणीक! पुरु बहु अनीकं मुखं यस्य तत्सम्बुद्धिः सर्वदाहकत्वात्। यतो ह्येव कृतयाग्नावभ्यादधाति तत एव प्रदहतीति श्रुतेः। हे बहुमुखाग्ने! अस्मभ्यमस्मदर्थं रेवत् रयिमत् धनवद् यथा तथा स त्वं दीदिहि दीप्यस्व। दिवेः शपः श्लुः द्वित्वम् तुजादीनां दीर्घोऽभ्यासस्येति [पा० ६, १, ७] अभ्यासदीर्घः लोपो व्योर्वलीति [पा० ६, १, ६६] वलोपः। रयिर्विद्यते यत्र कर्मणि रेवत् रयेर्मताविति [पा० ६, १, ३७ वा० ४] सम्प्रसारणम्। तथा त्वया हविर्ग्राह्यं यथास्माकं धनाप्तिर्भवतीत्यर्थः। स पूर्वोक्तः कीदृशस्त्वमिधानः दीप्यमानः। वसुः निवासहेतुः। कविः क्रान्तदर्शी। अग्निः अग्रे नयतीत्यग्रणीः प्रथमं यज्ञप्रवर्त्तक इत्यर्थः। गिरा त्रयीलक्षणया वाचा ईडेन्यः ईडितुं योग्यः स्तुत्यः औणादिक एन्यः ॥ ३६ ॥

क्षपो राजन्नुत त्मनाग्ने वस्तोरुतोषसः।
स तिग्मजम्भ रक्षसो दह प्रति ॥ ३७ ॥

हे राजन् दीप्यमान! हे तिग्मजम्भ! तिग्मा तीक्ष्णा जम्भा दंष्ट्रा यस्य यद्वा तिग्ममिति वज्रनाम [निघ० २, २०, १३] हे वज्रदंष्ट्र अग्ने! वस्तोः अयःसम्बन्धिन उतापि उषसः

उषःकालसम्बन्धिनी रक्षसो रक्षांसि राक्षसान् प्र त्वं प्रतिदह प्रत्येकं भस्मीकुरु लिङ्गव्यत्ययेन रक्षःशब्दस्य पुंस्त्वम् छन्दसि परेऽपीति [पा० १, ४, ८१] प्रत्युपसर्गस्य क्रियापदात् परत्वम्। कीदृशस्त्वम् त्मना उप आत्मनापि स्वभावतोऽपि क्षपः क्षपयतीति क्षपः क्षप क्षेपे चुरादिः पचाद्यच् स्वभावतो रक्षसां क्षपयिता। मन्त्रेष्वाङ्यादेरात्मन इति [पा० ६, ४, १४१] आत्मन आकारलोपस्तृतीयैकवचने॥ ३७॥

भ॒द्रो नो॑ अ॒ग्निराहु॑तो भ॒द्रा रा॒तिः सु॑भग भ॒द्रो अ॑ध्व॒रः। भ॒द्रा उ॒त प्रश॑स्तयः॥ ३८॥

भ॒द्रा उ॒त प्रश॑स्तयो भ॒द्रं मनः॑ कृणुष्व वृत्र॒तूर्ये॑। येना॑ स॒मत्सु॑ सा॒सहः॑॥ ३९॥

येना॑ स॒मत्सु॑ सा॒सहोऽव॑ स्थि॒रा त॑नुहि॒ भूरि॒ शर्ध॑ताम्। व॒नेमा॑ ते अ॒भिष्टि॑भिः॥४०॥

का० [१०, १२, ११] भद्रो न इति ककुभस्ताभ्यः। बृहतीभ्यः पुरस्तात्तिस्रः ककुबिष्टका भद्रो न इत्यृक्त्रयेणोपदधातीति सूत्रार्थः॥ प्रगाथः ककुप्सतोबृहतीभ्यां तिस्रः ककुभः पादावृत्त्या कृताः आवृत्तस्य नार्थान्तरम्। भद्रो नोऽग्निरा॰ प्रशस्तय इति ककुप् मध्यः पादो द्वादशक आद्यन्तावष्टकाविति तल्लक्षणम्। भद्रं मनः कृणुष्व वृत्रतूर्ये येना समत्सु सासहोऽव स्थिरा तनुहि भूरि शर्धतां वनेमा ते अभिष्टिभिरिति सतोबृहती आद्यन्तौ द्वादशकौ द्वितीयतुर्यावष्टकाविति तल्लक्षणम्॥ तत्र ककुब् व्याख्यायते। यजमानस्त्विन्द्रमग्निं सम्बोध्य प्रार्थयते। हे सुभग! शोभनभग! शोभनं भगमैश्वर्यं यस्य। ऐश्वर्यस्य समग्रस्य धर्मस्य यशसः श्रियः। ज्ञान-

वैराग्ययोश्चैव षण्णां भग इतीरणेत्युक्तेः। हे षड्विधैश्वर्ययुक्त! आहुतः ऋत्विग्भिराहुतोऽग्निर्नोऽस्माकं भद्रः भन्दनीयः कल्याणो भवत्विति शेषः। किञ्च रातिः त्वदीयं दानं भद्रास्तु कल्याणकार्यस्तु। अध्वरः यज्ञो भद्रः श्रेयस्कार्यस्तु। उतापि च प्रशस्तयः कीर्तयो भद्रा सुखदायिन्यः सन्तु॥ अथ द्वितीया। हे अग्ने! येन मनसा समत्सु संग्रामेषु त्वं ससहः अभिभवसि शत्रून् षह मर्षणे छन्दस्यभिभवे च लङ् द्वित्वाडभावौ छान्दसौ संहितायामभ्यासदीर्घः। तन्मनः इवत्तूर्ये पापनाशाय भद्रं कल्याणं कुरुष्व तूर्यतिर्वधकर्मा। वृत्रः पापम् पाप्मा वै वृत्र इति श्रुतेः। किञ्च भूरि बहु शर्धतां बलं कुर्वतां सम्बन्धीनि स्थिरा स्थिराणि धनूंषि अवतनुहि अवतारय ज्यारहितानि कुरु। शर्ध इति बलनाम [निघ० २, ९, ७] शर्धं बलं कुर्वन्ति शर्धन्ति सुपः क्विप् ततः शत्रुप्रत्ययः शर्धन्तीति शर्धन्तस्तेषाम्। किञ्च ते तवाभिष्टिभिर्मार्गैर्वयं वनेम सम्भजेम भोग्यानि वसूनि सेवेमहि। वनेमा येनेति पदयोः संहितायां दीर्घः॥ ३८॥ ३९॥ ॥ ४०॥

अग्निं तं मन्ये यो वसुरस्तं यं यन्ति धेनवः। अस्तमर्वन्त आशवोऽस्तं नित्यासो वाजिन इषं स्तोतृभ्य आभर॥ ४१॥

का० [१७, १२, १४] अनूकान्ते दक्षिणे पङ्क्तीरग्निं तमिति। दक्षिणेऽनूकान्ते तिस्रः पङ्क्तिसंज्ञा इष्टका अग्निन्तमिति तिसृभिरुपदधातीति सूत्रार्थः॥ तिस्रः पंक्तयः यस्य द्वौ पादावष्टकौ सा पंक्तिः। यो वसुः तापपाकप्रकाशैरुपकुर्वन् भनुष्याणां वसुरित्युच्यते वसुर्वासयिता वा यः तमग्निं

मन्ये जानामि । धेनवो गावो यमग्निमुद्दृतं ज्ञात्वा अस्तं गृहं यन्ति गच्छन्ति दोहकालोऽस्माकं होमार्थं प्राप्त इति । आशवः शीघ्रगामिनोऽर्वन्तोऽश्वा य दृष्ट्वास्तं यजमानगृहं यन्ति गच्छन्ति । नित्यासः नित्याः शाश्वताः सर्वकालभाविनो वाजिनो बलवन्तोऽश्वाः सैन्धवाश्वाभिप्रायेण पुनर्वचनम् यं दृष्ट्वास्तं यन्ति । यमुपास्य गवाश्वादिकं लभ्यते इत्यर्थः तादृश हे अग्ने । स्तोतृभ्यः स्तुतिकारिभ्यो यजमानेभ्य इष-मन्नमाभर आहर देहि ॥ ४१ ॥

सो अ॒ग्निर्यो वसु॑र्गृ॒णे सं यमा॒यन्ति॑ धे॒नवः॑ । समर्व॑न्तो रघु॒द्रुवः॒ सꣳ सु॑जा॒तासः॑ सू॒रय॒ इष॑ꣳ स्तो॒तृभ्य॒ आ भ॑र ॥ ४२ ॥

योऽग्निर्वसुर्वासयिता स अग्निः विभक्तिव्यत्ययः तमग्निं गृणे स्तौमि गृ शब्दे क्र्यादिः लटि तङुत्तमैकवचनम् क्र्यादि-त्वाच्छ्नः [पा० ७, ३, ८०] । यद्वा सोऽग्निः गृणे स्तूयते-ऽस्माभिः कर्तृप्रत्ययस्य कर्मत्वं विधेयम् । धेनवो यमग्निं समायन्ति समागच्छन्ति । अर्वन्तोऽश्वा यं समायन्ति कोदृशा अर्वन्तः रघुद्रुवः रलयोरैक्यम् लघु क्षिप्रमरं द्रुतम् लघु शीघ्रं द्रुवन्ति गच्छन्ति लघुद्रुवः द्रु वधगत्योः स्वादिः क्र्यादिच क्विप् । सूरयः विद्वांसो योग्या ऋत्विजो यं समायन्ति यदुपासकं सर्वे भजन्ते इत्यर्थः । कोदृशाः सूरयः सुजातासः शोभनं जातं जन्म येषां ते सुजातासः सुजाताः आज्जसेरिति [पा० ७, १, ५०] असुक् तादृश हे अग्ने । त्वं स्तोतृभ्य इषमन्न-माभर ॥ ४२ ॥

उ॒भे सु॑श्चन्द्र स॒र्पिषो॒ दर्वी॑ श्रीणीष आ॒स-

नि। उतो न उत्पुपूर्या उक्थेषु शवसस्पत इषᳪ स्तोतृभ्य आभर ॥ ४३ ॥

चन्द्रे सु शकारिणेति संहितायां चन्द्रे परे सुशब्दस्य आगमः हे सुचन्द्र। चन्द्रमिति हिरण्यनाम [निघ० १, २, २] शोभनं चन्द्रं हिरण्यं यस्मात् यद्वा शोभनचन्द्रः इव चन्द्रो धनदाता शोभने चन्द्रे धनप्राप्तिर्भवतीति ज्योतिःशास्त्रे उक्तम्। यद्वा शोभनं चन्द्रत्याह्लादयति सुचन्द्रः हे सुचन्द्र। आसनि आस्ये मुखे सर्पिषः पानायेति शेषः घृतस्य पानाय उभे दर्वी दर्व्याकारौ हस्तौ श्रीणीषे आश्रयसि सेवसे श्री पाके क्र्यादिः अत्राश्रयार्थः। उतो अपिच हे शवसः पते। बलस्याधिपते। उक्थेषु शास्त्रवत्सु यज्ञेषु नोऽस्मानुत्पुपूर्याः उत्कर्षेण पूरय धनैरिति शेषः। स्तोतृभ्य इषमन्नमाहर॥ ४३॥

अग्ने तमद्याश्वं न स्तोमैः क्रतुं न भद्रᳪ हृदिस्पृशम्। ऋध्यामा त ओहैः॥ ४४॥

का० [१७, १२, १५] उत्तरे पदपंक्ती यग्ने तमिति। उत्तरानूकान्ते तिस्रः पदपंक्तीष्टका अग्ने तमिति तिसृभिरुपदधातीति सूत्रार्थः॥ तिस्रः पदपंक्तयः। यस्याः पञ्चाक्षराश्चत्वारः पादा एकः षडर्णः सा पदपंक्तिः। यद्वा त्रयः पञ्चार्णाश्चतुर्थश्चतुरर्णः पञ्चमः षडर्ण इति। पञ्चकाश्चत्वारः षट्कश्चैकश्चतुर्थश्चतुष्कोवा पदपंक्तिरित्युक्तेः। तत्राद्यायाश्च तुर्यश्चतुष्कः। हे अग्ने। ते तव तं क्रतुं तावकमासिद्ध यज्ञमद्यास्मिन् दिने वयमृध्याम समर्धयाम। सम्यक्करवामेत्यर्थः। आशिषि लोट्। संहितायां दीर्घः। कैः स्तोमैः स्तुतिभिः सामसमूहैः। कीदृशैः स्तोमैः। ओहैः। वहे रूपं

वहन्ति फलं प्रापयन्तीत्योहाः तैः वहन्ति प्रतिपादयन्ति त्वत्कर्मरूपनामानीति वा। तत्रैको दृष्टान्तः। अश्वं न स्तोमैः। न इवार्थे। यथा स्तोमैः स्तुतिभिरश्वमाश्वमेधिकं विप्राः समर्द्धयन्ति। द्वितीयो दृष्टान्तः। क्रतुं न हृदिस्पृशम् हृदि स्पृशति हृदिस्पृक्। हलदन्तादित्यलुक् [पा० ६, ३, ८] पतिप्रियं चिरं मनसि स्थितं भद्रं कल्याणं क्रतुं सङ्कल्पं यथा समर्द्धयन्ति। क्रतुर्यज्ञः सङ्कल्पयेति दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोरस्य सम्बन्धः। चिराभिलषितं यथा सन्तः सम्पादयन्तीत्यर्थः॥ ४४॥

अधा ह्यग्ने क्रतोर्भद्रस्य दक्षस्य साधोः। रथीर्ऋतस्य बृहतो बभूथ॥ ४५॥

अधेत्यर्थेऽधेत्यव्ययम्। निपातस्य चेति [पा० ६, ३, १३६] संहितायां दीर्घः। हि पादपूरणः। हे अग्ने! अध समनन्तरमेव क्रतोः अस्माद्यज्ञस्य रथीः सारथिरिव बभूथ भव बभूयाततन्थेत्यादिना [पा० ७, २, ६४] इडभावः। रथोऽस्यास्तीति रथीः सारथीरथादीरश्वीरथावित्यस्यर्थे ईरच्प्रत्ययः। सारथिर्यथा रथनिर्वाहं करोति तथा यज्ञनिर्वाहको भवेत्यर्थः। कीदृशस्य क्रतोः भद्रस्य कल्याणरूपस्य। दक्षस्य समृद्धस्य सफलदानसमर्थस्येति वा। साधोः साध्यते निष्पाद्यत इति साधुस्तस्यातिशययुक्तस्येत्यर्थः। ऋतस्य अमोघफलस्य। बृहतः महतो प्रौढस्य॥ ४५॥

एभिर्नो अर्कैर्भवा नो अर्वाङ् स्वर्ण ज्योतिः। अग्ने विश्वेभिः सुमना अनीकैः॥४६॥

हे अग्ने! विश्वेभिः विश्वैः सर्वैरनीकैः सुखैः कृत्वा नोऽ-

स्मान् प्रति अर्वाङ् अभिमुखो भव। अवरं समीपदेशमञ्च तीत्यर्वाङ्। अनुगृहाणेत्यर्थः। कीदृशः एभिरस्मत्प्रठितै रर्कैरर्चनीयैर्मन्त्रैः कृत्वा सुमनाः शोभनमनस्कः। प्रसन्न मनस्कस्त्वं सुखो भवेत्यर्थः। तत्र दृष्टान्तः स्वः न ज्योतिः स्वःशब्देन सूर्यः न इवार्थे यथा स्वरादित्यरूपं ज्योतिः अर्कैः स्तुतमुदयादारभ्य सर्वप्राणिसुखं भवति। द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] भवेत्यस्य दीर्घः ॥ ४६ ॥

अ॒ग्निꣳ होता॑रं मन्ये॒ दास्व॑न्तं॒ वसु॑ꣳ सू॒नुꣳ सह॑सो जा॒तवे॑दसं॒ विप्रं॒ न जा॒तवे॑दसम् ॥ य ऊ॒र्ध्वया॑ स्वध्व॒रो दे॒वो दे॒वाच्या॑ कृ॒पा ॥ घृ॒तस्य॒ विभ्रा॑ष्टि॒मनु॑ वष्टि शो॒चिषा॒जुह्वा॑नस्य स॒र्पिषः॑ ॥ ४७ ॥

का० [१७, १२, १६] पुरीषवत्याः पूर्वामतिच्छन्दसं प्राच्यौ पुरीषसंहिते भद्रा रातिर्बृहत्तूर्येऽवस्थिरग्निꣳ होतारमिति। अग्ने पुरीष्यमसीति पुरीषशब्दवता मन्त्रेणोपहिता पश्चस्य- सपत्ना पुरीषवती [१५, ३] तस्याः पूर्वामतिच्छन्दसमिष्टका- मुपदधाति भद्रा रातिः बृहत्तूर्ये अवस्थिरैति ककुभौ [१५. ३८—४०] चतुश्चतुरक्षरसंहितयाग्निꣳ होतारमित्यृचा। पुरी- षवत्यतिच्छन्दइष्टके प्राग्लक्षणे पुरीषयुक्ते च भवतः अनयोरन्तः पुरीषावापः कार्य इति सूत्रार्थः॥ अति- च्छन्दाः अवसानविकोपेताः। छन्दांसि गायत्र्यादीनि सप्तातिक्रान्तातिच्छन्दाः। चतुःपञ्चाक्षरत्वादष्टिः। ककु- भामचरैः सङ्घातिष्टतिः॥ यो देवः दानादिगुणयुक्तो- ऽग्निरूर्ध्वयोन्नतया देवाच्या देवान् प्रत्यञ्चति गच्छति देवाची

तया देवान् प्रति गतया क्षपा क्षप्यत इति क्षप् तया क्ष्णुप्रया समर्थया शोचिषा ज्वालया घृतस्य विभ्राष्टिं विभ्रंशपातमनुवष्टि अन्विच्छति । शोचिःशब्दस्य स्त्रीत्वमार्षम् । किम्भूतस्य घृतस्य आजुह्वानस्य समन्ताज्जूयमानस्य सर्पिषः सर्पतीति सर्पिस्तस्य अग्न्यङ्गेषु प्रसरणशीलस्य । य एतादृशः तमग्निं मन्ये जानामि । कीदृशं होतारं देवानामाह्वातारम् दास्वन्तं दास्र दाने दातारम् वसु वासयितारम् सहसो बलस्य सूनुं पुत्रं बलेन मथ्यमानत्वात् जातवेदसमुत्पन्नप्रज्ञम् न इवार्थे जातवेदसं जातसर्वशास्त्रज्ञानं विप्रं ब्राह्मणमिव स्थितम् ॥ ४७ ॥

अग्ने त्वं नो अन्तम उत त्राता शिवो भवा वरूथ्यः ॥ वसुरग्निर्वसुश्रवा अच्छा नक्षि द्युमत्तमꣳ रयिं दाः ॥ तं त्वा शोचिष्ठ दीदिवः सुम्नाय नूनमीमहे सखिभ्यः ॥ ४८ ॥

का० [१७, १२, १७] अग्ने त्वमित्यनूकान्तेऽपरे द्विपदाः । अग्ने । त्वम् वसुरग्निः तं त्वा इति तिसृभिरपरेऽनूकान्ते द्विपदेष्टका उपदधातीत्यर्थः ॥ तिस्रो द्विपदा आग्नेय्यः ॥ व्याख्याताः [३, २५—२६] ॥ ४८ ॥

येन ऋषयस्तपसा सत्रमायन्निन्धाना अग्निꣳ स्वराभरन्तः । तस्मिन्नहं निदधे नाके अग्निं यमाहुर्मनव स्तीर्णबर्हिषम् ॥ ४९ ॥

का० [१७, १२, १८] पुनश्चितिं चोपरि तदद्येन ऋषय इति प्रत्यृचम् । मध्योपहितस्याष्टेष्टकस्य गार्हपत्यस्योपरि गार्हपत्यवदेव पुनश्चितिमुपदधाति येनेत्यष्टर्चेन प्रत्यृचमित्यर्थः ॥ आग्नेय्योऽष्टौ षट् त्रिष्टुभः द्वे अनुष्टुभौ । ऋषयः

मुनयो येन तपसा चित्तैकाग्र्येण सत्रं यज्ञमायन्नागताः यज्ञं कर्तुमुद्यता इत्यर्थः। कीदृशाः अग्निमिन्धानाः दीपयन्तः तथा स्वः स्वर्गलोकमाभरन्तः आहरन्तः लोकुर्वाणाः। मन सर्वेन्द्रियाणां च ऐकाग्र्यं परमं तप इत्युक्तेः। तस्मिन् तपसि सति नाके स्वर्गलोकनिमित्तमग्निमहं निदधे स्थापयामि। मनवः मननप्रधाना विद्वांसो यमग्निं स्तीर्णबर्हिषमाहुर्वदन्ति स्तीर्णमाच्छादितं बर्हिर्येन तम् बर्हिर्यज्ञसाधनोपलक्षकम् यज्ञसाधनसहितमित्यर्थः। ये विद्वा१ँसस्ते मनव इति [८, ६, ३, १८] श्रुतेः ॥ ४९ ॥

तं पत्नी॑भि॒रनु॑ गच्छेम देवाः पु॒त्रैर्भ्रातृ॑भि॒-
रु॒त वा॒ हिर॑ण्यैः। नाकं॑ गृभ्णा॒नाः सु॑कृ॒तस्य॑
लो॒के तृ॒तीये॑ पृ॒ष्ठे अधि॑ रोच॒ने दि॒वः ॥ ५० ॥

हे देवाः दीप्यमाना ऋत्विजः! पत्नीभिः कलत्रैः सह पुत्रैरुत पुत्रैरपि सह भ्रातृभिर्वा भ्रातृभिश्च हिरण्यैः सुवर्णादिद्रव्यैश्च सह तमग्निमनुगच्छेम वयमनुसरेम सेवेमेत्यर्थः। कीदृशा वयम् तृतीये भूमिमारभ्य त्रिसंख्यापूरके दिवः पृष्ठे रविमण्डले नाकं दुःखहीनं स्थानमधिगृभ्णाना अधिकं सुखस्थानं स्वीकुर्वन्तः। कीदृशे दिवः पृष्ठे सुकृतस्य लोके शुभकर्मणः फलभूते रोचने दीप्यमाने। एतद्ध तृतीयं पृष्ठ१ँ रोचनं दिवो यत्रैष एतत्तपतीति [८, ६, ३, १९] श्रुतेः ॥ ५० ॥

आ वा॒चो मध्य॑मरुहद्भुर॒ण्युर॒यम॒ग्निः सत्प॑-
ति॒श्चेकि॑तानः। पृ॒ष्ठे पृ॑थि॒व्या निहि॑तो॒ दवि॑-

द्युतद्धस्पदं कृणुतां ये पृतन्यवः ॥ ५१ ॥

अयमग्निः वाचो मध्यं चयनस्थानमारुह्नत् चयनोपर्यारूढः। एतद्व वाचो मध्यं यत्रैष एतच्चीयत इति [८, ६, ३, २०] श्रुतेः। सोऽयमग्निः ये पृतन्यवः युद्धेप्सवः पाप्मानस्तानधस्पदं कृणुतां पादयोरधः करोतु पादयोरधोऽधस्पदम् कस्कादित्वात्सः [पा० ८, ३, ४८]। पृतनां सेनां युद्धं वा इच्छन्ति पृतन्यन्ति सुप आत्मनः क्यच् [पा० ३, १, ८] कव्यध्वरेत्यादिना [पा० ७, ४, ३९] पृतनायाष्टिलोपः ततः क्याच्छन्दसीति [पा० ३, २, १७०] उप्रत्ययः। अधस्पदं कुरुताए सर्वान् पाप्मन इति [२०] श्रुतेः। कीदृशोऽग्निः भुरण्युः जगद्भर्ता। भुरण्युरिति भर्तेत्येतदिति [२०] श्रुतेः। सत्पतिः सतां पालकः। चेकितानः चेतयमानः। पृथिव्याः पृष्ठे भूम्युपरि निहितः स्थापितः। दविद्युतदत्यन्तं द्योतमानः दधर्तीत्यादिना [पा० ७, ४, ६५] यङ्लुकि यवन्तो निपातः॥ ५१ ॥

अयमग्निर्वीरतमो वयोधाः सहस्रियो द्योततामप्रयुच्छन्। विभ्राजमानः सरिरस्य मध्य उप प्रयाहि दिव्यानि धाम ॥ ५२ ॥

अयमग्निर्द्योततां दीप्यतां दिव्यानि धाम धामानि स्थानानि उप प्रयाहि उपप्रयातु च स्वर्गं लोकं गच्छतु पुरुषव्यत्ययः। उपप्रयाहि दिव्यानि धामेत्युपप्रयाहि स्वर्गं लोकमित्येतदिति [८, ६, ३, २१] श्रुतेः। कीदृशोऽग्निः वीरतमः अतिशयेन वीरः शूरः वयोधाः वयोऽन्नं हविर्लक्षणं दधातीति वयोधाः। सहस्रियः इष्टकानां सहस्रेण संमितः

सद्देश्येन संमितौ घ इति [पा० ४, ४, १३५] घप्रत्ययः। अप्रयुच्छन् कर्मस्वप्रमाद्यन् सरिरस्य मध्ये लोकत्रयान्तर्विभ्राजमानः दीप्यमानः। इमे वै लोकाः सरिरमिति [२१] श्रुतेः॥५२॥

सम्प्रच्यवध्वमुप सम्प्रयाताग्ने पथो देवयानान् कृणुध्वम्। पुनः कृण्वाना पितरा युवानान्वाताᳬसीत्त्वयि तन्तुमेतम्॥ ५३॥

मन्त्रदृग्दृष्टपौनाह। हे ऋषयः! एनमग्निं यूयं सम्प्रच्यवध्वमग्निं प्रत्यागच्छत उप सम्प्रयात च आगत्य सम्यक् प्राप्नुत। सम्प्रच्यवध्वमुप सम्प्रयातेत्यमूनेतद्दृषीनाह। समिनं प्रच्यवध्वमुप चैनᳬ सम्प्रयातेति [८, ६, ३, २२] श्रुतेः। एवमृषीनुक्त्वाग्निमाह हे अग्ने! देवयानान् पथः कृणुध्वं कुरु वचनव्यत्ययः। देवा यायन्ते प्राप्यन्ते यैस्ते देवयानास्तान् करणाधिकरणयोश्चेति [पा० ३, ३, ११७] ल्युट् देवलोकप्राप्तिहेतून्मार्गान् कुर्वित्यर्थः। हे अग्ने! यत ऋषय एतं तन्तुं यज्ञं त्वयि अन्वाताᳬसीत् अतानिषुः अनुक्रमेण विस्तारितवन्तः वचनव्यत्ययः। कीदृशा ऋषयः पुनः भूयः पितरा वाङ्मनसे युवाना तरुणौ अयातयामावन्योऽन्यसङ्गतौ कृण्वानाः कुर्वाणाः। स्वादेः कृञः शानच्। विभक्तेराकारः। संयताभ्यां वाङ्मनसाभ्यामेव यज्ञसाधनात् ते संयते कुर्वाणाः जितेन्द्रिया इत्यर्थः। पुनः कुर्वाणाः पितरा युवानेति वाक् चैव मनश्च पितरा युवानेति [२२] श्रुतेः॥५३॥

उद्बुध्यस्वाग्ने प्रति जागृहि त्वमिष्टापूर्त्ते सᳬसृजेथामयञ्च। अस्मिन् सधस्थे अध्युत्त-

रस्मिन् विश्वे देवा यजमानश्च सीदत ॥ ५४ ॥

हे अग्ने ! त्वमुद्‌बुध्यस्व उद्‌बुद्धो भव सावधानो भव । एनं यजमानं प्रतिजागृहि प्रतिदिनं यजमानं जागरूकं सावधानं कुरु । तत इष्टापूर्ते श्रौतस्मार्ते कर्मणी संसृजेथां यजमानेन सह संसृष्टे भवतां त्वत्प्रसादात् अयं च यजमान इष्टापूर्ताभ्यां संसृज्यताम् पुरुषव्यत्ययः । किञ्च हे विश्वे देवाः ! यूयम् कृतेष्टपूर्तो निष्पापो यजमानश्च सधस्थे देवैः सहस्थितियोग्ये अस्मिन्नुत्तरस्मिन् सर्वोत्कृष्टे रविलोके द्युलोके सीदत तिष्ठत अधि अधिकं चिरं तिष्ठतेत्यर्थः । द्यौर्वा उत्तरं सधस्थमिति [८, ६, ३, २३] श्रुतेः । विश्वैर्देवैः सालोक्यं यजमानस्य प्रार्थ्यत इति भावः ॥ ५४ ॥

येन वहसि सहस्रं येनाग्ने सर्ववेदसम् ।
तेनेमं यज्ञं नो नय स्वर्देवेषु गन्तवे ॥५५॥

हे अग्ने ! येन सामर्थ्येन सहस्रं सहस्रदक्षिणाकं यज्ञं त्वं वहसि प्रापयसि येन च सर्ववेदसं सर्वं वेदो धनं दक्षिणा यत्र तं सर्वस्वदक्षिणाकं यज्ञं वहसि तेन सामर्थ्येन नोऽस्माकमिमं यज्ञं देवेषु गन्तवे देवान् प्रति गन्तुं स्वः स्वर्गं नय प्रापय । तुमर्थे गमेः तवेप्रत्ययः । यज्ञे स्वर्गं गतेऽस्माकमपि तत्र गमनं स्यात् । सोऽस्यैष यज्ञो देवलोकमेवाभिप्रैति तदन्वेति दक्षिणायां ददाति प्रैति [१२] दक्षिणामन्वारभ्य यजमान इति श्रुतेः । अतो यज्ञस्य स्वर्गगमनं प्रार्थ्यते ॥ ५५ ॥

अयं ते योनिर्ऋत्वियो यतो जातो अरोचथाः । तं जानन्नग्न आरोहाथा नो वर्धया रयिम् ॥ ५६ ॥

इयं व्याख्याता [३, १४, १२, ५२] ॥ ५६ ॥

तप॑श्च तप॒स्य॑श्च शैशि॒रावृ॒तू अ॒ग्नेर॑न्तःश्ले॒षो॑ऽसि॒ कल्पे॑तां॒ द्यावा॑पृथि॒वी कल्प॑न्ता॒माप॒ ओष॑धयः॒ कल्प॑न्ताम॒ग्नयः॒ पृथ॒ङ्मम॒ ज्यैष्ठ्या॑य॒ सव्र॑ताः। ये अ॒ग्नयः॒ सम॑नसोऽन्त॒रा द्यावा॑पृथि॒वी इ॒मे शैशि॒रावृ॒तू अ॑भि॒कल्प॑माना॒ इन्द्र॑मिव दे॒वा अ॑भि॒संवि॑शन्तु॒ तया॑ दे॒वत॑याङ्गिर॒स्वद्ध्रु॒वे सी॑दतम् ॥ ५७ ॥

एवं पुनश्चित्युपधानमुक्त्वा पञ्चमचितिशेषभूतेष्टकोपधाने मन्त्रा उच्यन्ते ॥ का० [१७, १२, २२] ऋतव्ये तपश्च तपस्यश्चेति। ऋतव्ये द्वे पश्चेष्टके उपदधाति ॥ ऋतुदेवत्यं यजुः उत्कृतिश्छन्दः। तपो माघः तपस्यः फाल्गुनः शैशिरौ ऋतू शिशिरर्तोरवयवौ। शिष्टं व्याख्यातम् [१३, २५] ॥ ५७ ॥

प॒र॒मे॒ष्ठी त्वा॑ सादयतु दि॒वस्पृ॒ष्ठे ज्योति॑ष्मतीम् ॥ विश्व॑स्मै प्रा॒णाया॑पा॒नाय॑ व्या॒नायो॑दा॒नाय॑ प्रति॒ष्ठायै॑ च॒रित्रा॑य ॥ सूर्य॒स्तेऽधि॑पति॒स्तया॑ दे॒वत॑याङ्गिर॒स्वद्ध्रु॒वा सी॑द ॥ ५८ ॥

का० [१७, १२, २३] विश्वज्योतिषं परमेष्ठी त्वेति। यजमानकृतां पद्यां विश्वज्योतिषं तृतीयोपस्थितायां विश्वज्योतिष उपर्युपदधातीति सूत्रार्थः ॥ सूर्यदेवत्यं यजुः शक्वरीच्छन्दः। परमेष्ठी त्वां दिवः पृष्ठे उपरि सादयतु।

सूर्यस्ते तवाधिपतिः पालक इति विशेषः । अन्यद्व्याख्यातम् [१४अध्या० १४क०] ॥ ५८ ॥

लोकं पृण छिद्रं पृणाथो सीद ध्रुवा त्वम् । इन्द्राग्नी त्वा बृहस्पतिरस्मिन् योनावसीषदन् ॥ ५९ ॥

ता अस्य सूददोहसः सोमꣳ श्रीणन्ति पृश्नयः । जन्मन् देवानां विशस्त्रिष्वा रोचने दिवः ॥ ६० ॥

इन्द्रं विश्वा अवीवृधन् समुद्रव्यचसं गिरः । रथीतमꣳ रथीनां वाजानाꣳ सत्पतिं पतिम् ॥ ६१ ॥

का० [१७, १२, २४] दक्षिणाꣳसाच्छ्रोणिमारभ्य लोकम्पृणाः पूर्ववत् । आत्मनो दक्षिणादाग्नेयकोणादपरस्यां दिश्यरत्निमात्रादधि पञ्चलोकद्वयं परित्यज्य तृतीयलोकादारभ्य प्रथमचितिवल्लोकम्पृणा उपदधातीति सूत्रार्थः ॥ तिस्रोऽपि द्वादशे [१२, ५४—५६] व्याख्याताः ॥ ५८—६१ ॥

प्रोथदश्वो न यवसेऽविष्यन्यदा महः संवरणाद् व्यस्थात् । आदस्य वातो अनु वाति शोचिरध स्म ते व्रजनं कृष्णमस्ति ॥ ६२ ॥

का० [१७, १२, २५] प्रच्छाद्य पुरीषेण विकर्षीस्वयमातृण्णे शर्करे सꣳसृष्टे छिद्रे प्रोथदश्व इत्युत्तरां विकर्षीम् । पञ्चमीं चितिं पुरीषेण पूर्ववत् प्रच्छाद्य शर्करासम्बौ परस्पर-

संलग्ने सच्छिद्रे विकर्णीसयमादक्षांसे द्वे इष्टके उपधेये। तयोर्मध्ये उत्तरदिश्यनूकरेखामध्ये प्रोथदश्व इति विकर्णीष्टिकामुपदधातीति सूत्रार्थः॥ वसिष्ठदृष्टाग्नेयी त्रिष्टुप्। मध्यमानोऽग्निः कथ्यते। यदा यस्मिन् काले महः महतः संवरणात् संव्रियतेऽस्मिन्नग्निरिति संवरणमरणिकाष्ठं तस्मात् व्यस्थात् वितिष्ठते प्रकाशो भवति तदा प्रोथत् प्रोथयति शब्दायते प्रोथतिः शब्दार्थः इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९७] तिप इकारलोपः। तत्र दृष्टान्तः अश्वो न। न इवार्थे अश्व इव यथा यवसे अविष्यन् यवसं घासं भक्षयिष्यन्नश्वः प्रोथति। आत् अस्य अनन्तरं वह्निज्वलनशब्दानन्तरं वातो वायुरस्याग्नेरनुवाति अग्निमनुलक्ष्य प्रसरति वाय्वग्न्योः सख्यादिति भावः। कीदृशो वायुः शोचिः शोचयति ज्वलयति शोचिः। अग्नेः सन्दीपनः शोचिरिति ज्वलन्नामसु [निघ० १, १७, ६] पठितम्। यद्वास्य शोचिर्ज्वालामनुलक्ष्य वातो वाति। अधेति निपातोऽथार्थः। अथ वातेनाग्नौ ज्वलिते सति ते एतस्याग्नेः व्रजनं व्रजत्यनेनेति व्रजनं गमनस्थानं कृष्णमस्ति श्यामं भवति कृष्णवर्त्मा हुताशन इत्युक्तेः। स्मेति निपातः पादपूरणः। ज्वला ते इति पदमेतस्येति व्याख्यातं परोक्षत्वान्मन्त्रस्य। अथैतस्य व्रजनं कृष्णं भवतीति [८, ७, ३, १२] श्रुतेः। अविष्यन्नित्यत्तिकर्मसु [निघ० २, ८, ६] पठितम्॥ ६२॥

आयोष्ट्वा सदने सादयाम्यवतश्छायायाᳪ समुद्रस्य हृदये। रश्मीवतीं भास्वतीमा या द्यां भास्या पृथिवीमोर्वन्तरिक्षम्॥ ६३॥

का० [१७, १२, २५] आयोष्ट्वेति स्वयमातृण्णाम्। आयोरिति कण्डिकाद्वयेन विकर्णीदक्षिणां स्वयमातृण्णामुपदधातीत्यर्थः॥ आयोः परमेष्ठीति द्वे यजुषी स्वयमातृण्णादेवत्ये आद्यं ब्राह्म्युष्णिक् द्वितीयमाकृतिश्छन्दः। हे स्वयमातृण्णे! आयोः आदित्यस्य सदने स्थाने तां त्वा त्वां सादयामि स्थापयामि। एति निरन्तरं गच्छतीत्यायुरादित्यः। कीदृशस्यायोः अवतः जगत्पालयितुः दीप्यमानस्य वा। तथा समुद्रस्य समुनत्तीति समुद्रस्तस्य आदित्यो वृष्ट्या जगदार्द्रीकुर्वन् समुद्र उच्यते। किम्भूते सदने छायायामाश्रयभूते हृदये प्रधानभूते। कीदृशीं त्वां रश्मिवतीं किरणयुतामत एव भास्वतीं शोभमानाम्। तां काम् या त्वं द्यां द्युलोकमाभासि प्रकाशयसि पृथिवीमाभासि उरु विस्तीर्णमन्तरिक्षं चाभासि। रश्मिपदस्य संहितायां दीर्घः॥ ६३॥

प॒र॒मे॒ष्ठी त्वा॑ सादयतु दि॒वस्पृ॒ष्ठे व्यच॑स्वतीं॒ प्रथ॑स्वतीं॒ दिवं॑ यच्छ॒ दिवं॑ दृꣳह॒ दिवं॒ मा हिꣳसीः॥ विश्व॑स्मै प्रा॒णाया॑पा॒नाय॑ व्या॒नायो॑दा॒नाय॑ प्रति॒ष्ठायै॑ च॒रित्रा॑य॥ सूर्य॑स्त्वाभि पातु म॒ह्या स्व॒स्त्या छ॒र्दिषा॒ शन्त॑मेन॒ तया॑ दे॒वत॑याङ्गिर॒स्वद्ध्रु॒वे सी॑द॒तम्॥ ६४॥

व्याख्यातम् [१४, १२, १५,५८]॥ ६४॥

स॒हस्र॑स्य प्र॒मासि॑। स॒हस्र॑स्य प्र॒ति॒मासि॑। स॒हस्र॑स्यो॒न्मासि॑। सा॒ह॒स्रोऽसि। स॒हस्रा॑य त्वा॥ ६५॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥

का० [१७, १२, २७] तिष्ठन्नग्निं प्रोक्षति हिरण्यशकलसहस्रेण शते द्वे द्वे प्रकिरति सहस्रस्येति प्रतिमन्त्रम्। इष्टकाचितं सपक्षपुच्छमग्निं पश्चादुत्तरपूर्वदक्षिणपश्चिमेषु शतद्वयं द्वयं सोदकस्तिष्ठन् प्रकिरतीत्यर्थः॥ पञ्चाग्नेयानि यजूंषि। हे अग्ने! सहस्रस्येष्टकानां प्रमा प्रमाणं त्वमसि। सहस्रस्य प्रतिमा प्रतिनिधिरसि। सहस्रस्योन्मानं तुलासि। साहस्रः सहस्रार्होऽसि। सहस्रायानन्तफलार्थं त्वा त्वां प्रोक्षामि ॥ ६५ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोरमे।
अस्मिन् पञ्चदशाध्याये कथिता पञ्चमी चितिः ॥ १५ ॥

षोडशोऽध्यायः।

नम॑स्ते रुद्र म॒न्यव॑ उ॒तो त॒ इष॑वे॒ नमः॑। बा॒हुभ्या॑मु॒त ते॒ नमः॑ ॥ १ ॥

पञ्चदशे अध्याये चयनमन्त्रान् समाप्य षोडशे शतरुद्रियाख्यहोममन्त्रा उच्यन्ते॥ का० [१८, १, १–५] शतरुद्रियहोम उत्तरपक्षस्यापरस्याएं सक्थ्यां परिश्रित्स्वर्कपर्णेनार्ककाष्ठेन पातयन् सन्ततं जर्तिलमिश्रान् गवेधुकासक्तूनजाक्षीरसिक्ते तिष्ठन्नुदङ्मुखः इत्यध्यायेन द्व्यनुवाकान्ते स्वाहाकारो जानुमात्रे पश्चान्ते च नाभिमात्रे प्राक् च प्रत्यवरोहेभ्यो मुखमात्रे प्रतिलोमं प्रत्यवरोहान् जुहोति प्रमाणेषु नमोऽस्त्विति

प्रतिमन्त्रम्॥ अस्यार्थः। हिरण्यशकलैरग्निप्रोक्षणानन्तरं शतरुद्रियसंज्ञो होमः। तस्याहवनीये प्राप्तावपवादमाह उत्तरपक्षपश्चिमकोणे याः परिश्रितो जानुमात्रादयः पूर्वं निखातास्तासु होमः। तत्र विधिः। जर्तिलैरारण्यतिलैर्मिश्रान् गवेधुकासक्तूनर्कपत्त्रेण जुहोति। किं कुर्वन्। अर्ककाष्ठेन सन्ततं धारयन् परिश्रित्सु पातयन् अर्कपत्त्रं दक्षकरेणादायार्ककाष्ठं वामेनादाय तेन पातनीयम्। सक्तुस्थाने अजादुग्धमिति केचित्। उदङ्मुखो नमस्त इत्यध्यायेन। तत्रानुवाकत्रयान्ते ऽर्भकेभ्यश्च वो नम इत्यत्र [२६क॰] जानुमात्रे परिश्रिति स्वाहाकारो विधेयः। पञ्चानुवाकान्ते सुधन्वने चेत्यत्र [३६क॰] नाभिमात्रे परिश्रिति स्वाहाकारः। नमोऽस्तु रुद्रेभ्य इति [६३ क॰] प्रत्यवरोहमन्त्राः तेभ्य प्राक् मुखमात्रपरिश्रिति स्वाहाकारः। नमोऽस्त्विति कण्डिकात्रयेण प्रतिलोमं होमः ये दिवीति [६४ क॰] मुखमात्रे। येऽन्तरिक्षमिति [६५क॰] नाभिमात्रे। ये पृथिव्यामिति [६६ क॰] जानुमात्रे। इति सूत्रार्थः॥ नमस्ते। षोडशऽर्चोऽनुवाकः एकरुद्रदैवत्यः आद्या गायत्री तिस्रोऽनुष्टुभः तिस्रः पङ्क्तयः सप्तानुष्टुभः द्वे जगत्यौ। अध्यायस्य परमेष्ठिदेवप्रजापतय ऋषयः मा न इति द्वयोः [१५—१६ क॰] कुत्सोऽपि ऋषिः॥ हे रुद्र! रुत् दुःखं द्रावयति रुद्रः यद्वा रु गतौ ये गत्यर्थास्ते ज्ञानार्थाः रवणं रुत् ज्ञानं राति ददाति रुद्रः ज्ञानम् भावे क्विप् तुगागमः रुत् ज्ञानप्रदः यद्वा पापिनो नरान् दुःखभोगेन रोदयति रुद्रः। हे रुद्र! ते तव मन्यवे क्रोधाय नमः नमो नमस्कारोऽस्तु उतो अपि च ते तवेषवे बाणाय नमः उतापि च ते तव बाहुभ्यां नमः। तव क्रोधबाणहस्ता अस्मद्रिपुष्वेव प्रसरन्तु नास्मास्वित्यर्थः॥ १॥

या ते॑ रुद्र शि॒वा त॒नूरघो॒राऽपा॑पकाशिनी । तया॑ नस्त॒न्वा॒ शन्त॑मया॒ गिरि॑शन्ता॒भिचा॑कशीहि ॥ २ ॥

हे रुद्र ! या ते तवेदृशी तनूः शरीरं हे गिरिशन्त ! तया तन्वा नोऽस्मानभिचाकशीहि अभिपश्य । चाकशीतिः पश्यतिकर्मा [निघ० ३, ११, ८] । कीदृशी तनूः शिवा शान्ता मङ्गलरूपा । यतोऽघोरा अविषमा सौम्या अतएवापापकाशिनी पापमसुखं काशयति प्रकाशयति पापकाशिनी न पापकाशिनी अपापकाशिनी या पुण्यफलमेव ददाति न पापफलमित्यर्थः । गिरौ कैलाशे स्थितः शं सुखं प्राणिनां तनोति विस्तारयति गिरिशन्तः गिरि वाचि स्थितः शं तनोतीति वा गिरौ मेघे स्थितो वृष्टिद्वारेण शं तनोतीति वा गिरौ शेते गिरिशः अमति गच्छति जानातीत्यन्तः सर्वज्ञः अम गतौ भजने शब्दे कर्त्तरि क्तः गिरिशश्चासावन्तश्च गिरिशन्तस्तत्सम्बुद्धिः शकन्ध्वादित्वात् पररूपम् [पा० ६, १, ९४ वा० २] । कीदृश्या तन्वा शन्तमया सुखतमया ॥ २ ॥

यामिषु॑ं गिरिशन्त॒ हस्ते॒ बिभ॒र्ष्यस्त॑वे । शि॒वां गि॑रित्र॒ तां कु॑रु॒ मा हि॑ꣳसीः॒ पुरु॑षं॒ जग॑त् ॥३॥

हे गिरिशन्त ! त्वं यामिषुं बाणं हस्ते बिभर्षि धारयसि, किं कर्तुम् अस्तवे असु क्षेपणे तुमर्थे तवेप्रत्ययः असितुं शत्रून् क्षेप्तुमित्यर्थः । हे गिरित्र ! गिरौ कैलाशे स्थितो भूतानि त्रायत इति गिरित्रः तामिषुं शिवां कल्याणकारिणीं कुरु । किञ्च पुरुषं पुत्रपौत्रादिकं जगत् जङ्गममन्यदपि गवाश्वादिकं मा हिंसीः मा बधीः ॥ ३ ॥

शिवेन वचसा त्वा गिरिशाच्छा वदामसि। यथा नः सर्वमिज्जगदयक्ष्मꣳ सुमना असत् ॥ ४ ॥

गिरौ कैलाशे शेते गिरिशः हे गिरिश। शिवेन वचसा मङ्गलेन स्तुतिरूपेण वचनेन त्वा अच्छ त्वां प्राप्तुं वयं वदामसि वदामः प्रार्थयामहे। अच्छाभेराप्तुमिति शाकपूणिः [निरु० ५, २८] संहितायां निपातस्य चेति [पा० ६, ३, १३६] दीर्घः। इदन्तो मसि [पा० ७, १, ४६]। किं वदाम इत्यत आह नोऽस्माकं सर्वमित् सर्वमेव जगत् जङ्गमं नराः पश्वादि यथा येन प्रकारेण अयक्ष्म नीरोगं सुमनाः शोभनमनस्कं च असत् भवति तथा कुर्विति शेषः। सुमनःशब्दे पुंस्त्वमार्षं जगद्विशेषणत्वात्। असदित्यत्र लेटोऽडाटावित्यट् [पा० ३, ४, ९४] इलोपः ॥ ४ ॥

अध्यवोचदधिवक्ता प्रथमो दैव्यो भिषक्। अहीꣳश्च सर्वाञ्जम्भयन्त्सर्वाश्च यातुधान्योऽधराचीः परासुव ॥ ५ ॥

रुद्रो मामध्यवोचत् अधिकत्तु मां सर्वाधिकं वदतु तेनोक्ते मम सर्वाधिक्यं भवत्वेवेत्यर्थः। कीदृशः अधिवक्ता अधिकवदनशीलः प्रथमः सर्वेषां मुख्यः पूज्यत्वात्। दैव्यः देवेभ्यो हितः। भिषक् रोगनाशकः स्मरणेनैव रोगनाशाद्भिषक्त्वम्। एवं परोक्षमुक्त्वा प्रत्यक्षमाह हे रुद्र! सर्वा यातुधान्यः यातुधानीः राक्षसीः त्वं परासुव परास्क्षिप अस्मभ्यो दूरीकुरु। किं कुर्वन् सर्वानहीन् सर्पव्याघ्रादीन् जम्भयन् विनाशयन्। कीदृशीर्यातुधान्यः अधराचीः

अधरेऽधोदेशेऽञ्चन्ति ता अधराच्यः ताः अधोऽधोगमनशीलाः। चौ समुच्चये सर्पनाशराक्षसौ चैपो सदैव कुर्वित्यर्थः ॥ ५ ॥

असौ यस्ताम्रो अरुण उत बभ्रुः सुमङ्गलः। ये चैनꣳ रुद्रा अभितो दिक्षु श्रिताः सहस्रशोऽवैषाꣳ हेड ईमहे ॥ ६ ॥

आदित्यरूपेणात्र रुद्रः स्तूयते। योऽसौ प्रत्यक्षो रुद्रो रविरूपः च पुनर्ये रुद्रा एनमभितो दिक्षु प्राच्यादिषु श्रिताः, किरणरूपेण सहस्रशोऽसंख्याः एषां हेडः क्रोधमस्मदपराधजं वयमव ईमहे निवारयामः भक्त्या निराकुर्मः। हेड इति क्रोधनाम [निघ० २, १३, १]। अभितःपरितःसमयानिकषा... अभिसर्वतसोरिति [पा० २, ३, २ वा० १, २] द्वितीया। कीदृशोऽसौ ताम्रः उदयेऽत्यन्तं रक्तः। अरुणः रक्तोऽस्तकाले। उतापि च बभ्रुः पिङ्गलवर्णोऽन्यदा। सुमङ्गलः शोभनानि मङ्गलानि यस्य मङ्गलरूपः रव्युदये सर्वमङ्गलप्रवर्तनात् ॥ ६ ॥

असौ योऽवसर्पति नीलग्रीवो विलोहितः। उतैनं गोपा अदृश्रन्नदृश्रन्नुदहार्यः स दृष्टो मृडयाति नः ॥ ७ ॥

योऽसावादित्यरूपोऽवसर्पति उदयास्तमयौ कुर्वन्निरन्तरं गच्छति। एनं गोपा उत गोपाला अपि वेदोक्तसंस्कारहीनाः अदृश्रन् पश्यन्ति। उदहार्यः उदकं हरन्ति ता उदहार्यः मन्थौदनेत्यादिना [पा० ६, ३, ६०] उदकस्योदादेशः जलहारिण्यो योषितोऽप्येनमदृश्रन् पश्यन्ति। आगोपालाङ्गनादिप्रसिद्ध इत्यर्थः। दृशेर्लुङि इरितो वेति [पा० ३, १, ५७] च्लेरङ् रुगागमश्छान्दसः। कीदृशः नीलग्रीवः विष-

धारयेन नीला ग्रीवा कण्ठो यस्य असमये नीलकण्ठ इव लक्ष्यः । विलोहितः विशेषेण रक्तः । स रुद्रो दृष्टः सर्वोऽस्मान्मृडयाति सुखयतु असौ मण्डलवर्ती रुद्र एव तपतीति ख्यातः सुखं करोत्वित्यर्थः ॥ ७ ॥

नमो॑ऽस्तु॒ नील॑ग्रीवाय सहस्रा॒क्षाय॑ मी॒ढु॒षे॑ । अथो॒ ये अ॑स्य॒ सत्वा॑नो॒ऽहं तेभ्यो॑ऽकर॒न्नमः॑ ॥ ८ ॥

नीलग्रीवाय नीलकण्ठाय रुद्राय नमोऽस्तु नमस्कारो भवतु । कीदृशाय सहस्राक्षाय सहस्रमक्षीणि यस्य इन्द्रस्वरूपिणे । मीढुषे मिमेहेति मीढ्वान् तस्मै मिहि सेचने दाश्वान् साह्वान्मीढ्वांश्चेति [पा० ६, १, १२] क्वसन्तो निपातः सेक्त्रे वृष्टिकर्त्रे पर्जन्यरूपायेत्यर्थः तरुणाय वा । अथो अपि चास्य रुद्रस्य ये सत्वानः प्राणिनो भृत्यास्तेभ्योऽहं नमो नमस्कारमकरं करोमि कृञ् करोतौ गण् लुङि उत्तमैकवचनम् ॥ ८ ॥

प्रमु॑ञ्च॒ धन्व॑न॒स्त्वमु॒भयो॒रार्त्न्यो॒र्ज्याम् । याश्च॑ ते॒ हस्त॒ इष॑वः॒ परा॒ ता भ॑गवो वप ॥ ९ ॥

हे भगवः ! भगं षड्विधमैश्वर्यमस्यास्तीति भगवान् । मतुवसो रुः सम्बुद्धौ छन्दसीति [पा० ८, ३, १] रुत्वम् । ऐश्वर्यस्य समग्रस्य धर्मस्य यशसः श्रियः । ज्ञानवैराग्ययोश्चैव षण्णां भग इतीरणेत्युक्तेः । हे भगवन् ! धन्वनः धनुष उभयोरार्त्न्योः द्वयोः कोट्योः स्थितां ज्यां मौर्वीं त्वं प्रमुञ्च दूरीकुरु याश्च ते तव हस्ते इषवः बाणाः ता इषूः परावप परात्क्षिप ॥ ९ ॥

विज्यं॒ धनुः॑ कप॒र्दिनो॒ विश॑ल्यो॒ बाण॑वाँ

तः। अथो य इषुधिस्तवारे अस्मन्निधेहि तम् ॥ १२ ॥

हे रुद्र! ते तव धन्वनो हेतिः धनुःसम्बन्धि आयुधं विश्वतः सर्वतोऽस्मान् परिवृणक्तु त्यजतु मा हन्त्वित्यर्थः। वृजी वर्जने रुधादित्वात् श्नम्। अथो अपि च यस्तव इषुधिस्तमस्मत्सकाशात् आरे दूरे निधेहि अस्मत्तो दूरे स्थापय ॥ १२ ॥

अवतत्य धनुष्ट्वꣳ सहस्राक्ष शतेषुधे। निशीर्य शल्यानां मुखा शिवो नः सुमना भव ॥ १३ ॥

सहस्रमक्षीणि यस्य शतमिषुधयो यस्य हे सहस्राक्ष! हे शतेषुधे! त्वं नोऽस्मान् प्रति शिवः शान्तः सुमनाः शोभनचित्तश्च भव अनुग्रहपरो भवेत्यर्थः। किं कृत्वा धनुरवतत्य अपज्यां कृत्वा शल्यानां मुखा मुखानि बाणफलाग्राणि निशीर्य शीर्णानि कृत्वा शॄ हिंसायाम् समासेऽनञ्पूर्वे क्त्वो ल्यप् ऋत इद्धातोः [पा० ७, १, १००] ॥ १३ ॥

नमस्त आयुधायानातताय धृष्णवे। उभाभ्यामुत ते नमो बाहुभ्यां तव धन्वने ॥ १४ ॥

हे रुद्र! ते तवायुधाय नमोऽस्तु बाणाय नतिरस्तु। कीदृशाय अनातताय धनुष्यनारोपिताय। धृष्णवे धर्षणशीलाय। धृषेः क्नुप्रत्ययः। रिपून् हन्तुं प्रगल्भाय। उतापि च ते तवोभाभ्यां बाहुभ्यां नमः। तव धन्वने धनुषेऽपि नमोऽस्तु तस्यापि विशेषणम् अनातताय अवतारितमौर्वीकाय ॥ १४ ॥

मा नो॑ म॒हान्त॑मु॒त मा नो॑ अर्भ॒कं मा न॒ उक्ष॑न्तमु॒त मा न॑ उक्षि॒तम्। मा नो॑ वधीः पि॒तरं॒ मोत मा॒तरं॒ मा नः॑ प्रि॒यास्त॒न्वो॑ रुद्र रीरिषः ॥ १५ ॥

हे रुद्र! नोऽस्माकं महान्तं वृद्धं गुरुपितृव्यादिकं मा वधीः मा हिंसीः उतापि नोऽस्माकमर्भकं बालं मा वधीः नोऽस्माकमुक्षन्तं सिञ्चन्तं तरुणं मा वधीः उतापि नोऽस्माकमुक्षितं सिक्तं गर्भस्थं च मा वधीः नः पितरं जनकं मा वधीः उतापि नो मातरं जननीं मा वधीः महान्तमित्यनेन सिद्धयोर्मातापित्रोः पुनरादानमादरार्थम्। नोऽस्माकं प्रियाः वल्लभाः तन्वः तनूः शरीराणि पुत्रपौत्ररूपाणि मा रीरिषः मा हिंसीः रिषतिर्हिंसाकर्मा ॥ १५ ॥

मा न॑स्तो॒के तन॑ये॒ मा न॒ आयु॑षि॒ मा नो॒ गोषु॒ मा नो॒ अश्वे॑षु रीरिषः। मा नो॑ वी॒रान् रु॑द्र भा॒मिनो॑ वधीर्ह॒विष्म॑न्तः सद॒मित्त्वा॑ हवामहे ॥ १६ ॥

हे रुद्र! नोऽस्माकं तोके पुत्रे तनये पौत्रे मा रीरिषः मा हिंसीः न आयुषि जीवने मा हिंसीः नो गोषु धेनुषु मा रीरिषः नोऽश्वेषु तुरगेषु मा रीरिषः विभक्तिव्यत्ययो वा तोकं तनयमायुर्गा अश्वान्मा हिंसीः। भाम क्रोधे। भामिनः क्रोधयुतानपि नोऽस्माकं वीरान् भृत्यान्मा वधीः। क उपकार इति चेत् हविष्मन्तः हविर्युक्ताः सदमित् सदैव त्वां वयं हवामहे याागायाह्वयामः त्वदेकशरणा वयमिति भावः ॥ १६ ॥

नमो॑ हिर॑ण्यबाहवे सेना॒न्ये॑ दि॒शां च॒ पत॑-
ये॒ नमो॒ नमो॑ वृ॒क्षेभ्यो॒ हरि॑केशेभ्यः पशू॒नां
पत॑ये॒ नमो॒ नमः॑ शु॒ष्पिञ्ज॑राय॒ त्विषी॑मते पथी॒नां
पत॑ये॒ नमो॒ नमो॒ हरि॑केशायोपवी॒तिने॑ पु॒ष्टानां॒
पत॑ये॒ नमः॑ ॥ १७ ॥

नमो हिरण्यबाहव इत्युत्तरं द्रापे इति [४७क०] ऋक्-पर्य्यन्तं सर्वाणि यजूंषि। तत्र नमो हिरण्यबाहव इत्यादीनां धनुष्कृद्भ्यश्च वो नम इत्यन्तानां [४६ क०] चत्वारिंशदधिकद्विशतसंख्याकानां यजुषां तावन्तो रुद्रा देवताः नमो वः किरिकेभ्य इत्यादिचतुर्णां [४६ क०] अग्निवायुसूर्य्या देवताः रुद्राणां प्रधानभूताः ॥ छन्दांसि तु। चतुरक्षरं दैवी बृहती पञ्चाक्षरं दैवी पङ्क्तिः षडक्षरं यजुर्गायत्री सप्ताक्षरं यजुरुष्णिक् अष्टाक्षरं यजुरनुष्टुप् नवाक्षरं यजुर्बृहती दशाक्षरं यजुः पङ्क्तिः एकादशाक्षरं यजुस्त्रिष्टुप् द्वादशाक्षरं यजुर्जगती चतुर्दशाक्षरं सामोष्णिगेकमेव किरिकेभ्य इति। एतान्येवात्र छन्दांसि ॥ तद्द्रमध्ये केचनोभयतोनमस्काराः। पदद्वयात्पूर्वमेव पदोच्चारणात्पश्चाच्च नमःपदं येषां ते उभयतोनमस्काराः हिरण्यबाहवे इत्यादि श्वपतिभ्यश्च नम इत्यन्ताः। [२८क०] ततोऽन्यतरतोनमस्काराः अन्यतरत आदावेव यजुर्द्वयस्य नमस्कारो येषां ते नमो भवायेत्यादि [२८ क०] प्रखिदते चेत्यन्ताः [४६ क०]। इषुमद्भ्य इत्यादि [२२ क०] श्वपतिभ्यश्च इत्यन्ताः [२८ क०] प्रत्यक्षाः व इति युष्मच्छब्दयोगात्। इषुकृद्भ्य इति [४६ क०] उभयतो नमस्काराः सभाभ्य इति [२४ क०] जातसंघा रुद्राः। उभयतो नमस्काराः

मान्ततमाः अन्यतरतोनमस्कारा घोरतराः ॥ तेषां मन्त्राणामर्थ उच्यते एकैकस्यां कण्डिकायामष्टावष्टौ रुद्राः । हिरण्यमाभरणरूपं बाह्वोर्यस्य स हिरण्यबाहुः स च सेनां नयतीति सेनानीः तस्मै रुद्राय नमः ॥ दिशां पतये पालकाय रुद्राय नमः ॥ हरयो हरितवर्णाः केशाः पर्णरूपा येषां ते हरिकेशास्तेभ्यो वृक्षेभ्यो वृक्षरूपरुद्रेभ्यो नमः ॥ पशूनां जीवानां पतये पालकाय रुद्राय नमः ॥ शष्पिञ्जराय शष्पं बालतृणं तद्वत्पिञ्जराय पीतरक्तवर्णाय टिलोपश्छान्दसः । त्विषिर्दीप्तिरस्यास्ति त्विषिमान् संहितायां त्विषिशब्दस्य दीर्घः । ईदृशाय रुद्राय नमः ॥ पथीनां मार्गाणां पालकाय नमः पथिशब्दो मार्गवाची उत्तरदक्षिणवृत्तोया मार्गाः श्रुतावुक्ताः ॥ हरिकेशाय नीलवर्णकेशाय जरारहितायोपवीतिने मङ्गलार्थयज्ञोपवीतधारिणे रुद्राय नमः ॥ पुष्टानां गुणपूर्णानां नराणां पतये स्वामिने नमः ॥ १७ ॥

नमो॑ बभ्लु॒शाय॑ व्याधि॒नेऽन्ना॑नां॒ पत॑ये॒ नमो॒ नमो॑ भ॒वस्य॑ हे॒त्यै जग॑तां॒ पत॑ये॒ नमो॒ नमो॑ रु॒द्राया॑तता॒यिने॒ क्षेत्रा॑णां॒ पत॑ये॒ नमो॒ नमः॑ सू॒तायाह॑न्त्यै॒ वना॑नां॒ पत॑ये॒ नमः॑ ॥ १८ ॥

बभ्लुशः कपिलवर्णः यद्वा बिभर्त्ति रुद्रमिति बभ्लुर्वृषभस्तस्मिन् शेते स बभ्लुशः । विध्यति शत्रूनिति व्याधी तस्मै रुद्राय नमः ॥ अन्नानां पालकाय नमः ॥ भवस्य संसारस्य हेत्यै आयुधाय संसारनिवर्त्तकाय रुद्राय नमः ॥ जगतां पालकाय रुद्राय नमः ॥ आततेन विस्तृतेन धनुषा सह एति गच्छति आततायी उद्यतायुधस्तस्मै रुद्राय नमः ॥ क्षेत्राणां देहानां पालकाय नमः ॥ न हन्त्यहन्तिस्तस्मै

अहन्ते सूताय सारथये तद्रूपाय रुद्राय नमः। सारथिर्न हन्ति॥ वनानां पालकाय नमः॥१८॥

नमो रोहिताय स्थपतये वृक्षाणां पतये नमो नमो भुवन्तये वारिवस्कृतायौषधीनां पतये नमो नमो मन्त्रिणे वाणिजाय कक्षाणां पतये नमो नम उच्चैर्घोषायाक्रन्दयते पत्तीनां पतये नमः॥ १९॥

रोहितो लोहितवर्णः स्थपतिर्गृहादिकर्ता विश्वकर्मरूपेण तस्मै नमः॥ वृक्षाणां पालकाय नमः॥ भुवं तनोतीति भुवन्तिर्भूमण्डलविस्तारकः। वरिवो धनं करोतीति वरिवस्कृत् स एव वारिवस्कृतः स्वार्थेऽण् स्थानभोग्यकराय नमः॥ ओषधीनां ग्राम्यारण्यानां पालकाय नमः॥ आलोचनकुशलो मन्त्री वणिगेव वाणिजः व्यापारकर्ता तद्रूपाय नमः॥ वनगता गुल्मवीरुधादयः कक्षास्तेषां पालकाय नमः॥ उच्चैर्घोषो ध्वनिर्यस्य स उच्चैर्घोषः आक्रन्दयति रोदयतीत्याक्रन्दयन् युद्धे महाशब्दाय रिपुरोदकाय नमः॥ पत्तीनां सेनाविशेषाणां पदातीनां वा पालकाय नमः। एको रथो गजश्चाश्वास्त्रयः पञ्च पदातयः। एष सेनाविशेषोऽयं पत्तिरित्यभिधीयत इति व्यासोक्तेः [महाभार० १, २८८] ॥१९॥

नमः कृत्स्नायतया धावते सत्वनां पतये नमो नमः सहमानाय निव्याधिन आव्याधिनीनां पतये नमो नमो निषङ्गिणे ककुभाय स्तेनानां पतये नमो नमो निचेरवे परिचु-

रायाऽरव्याना॑ पत॑ये॒ नम॑: ॥ २० ॥

कृत्स्नं समग्रमायतं विस्तृतम् अर्थाद्धनुः यस्य स कृत्स्ना-यतस्तस्य भावः कृत्स्नायतता तया आकर्णपूर्णधनुष्ट्वेन धावते युद्धे शीघ्रं गच्छते रुद्राय नमः शीघ्रगतौ सरतेर्धावादेशः तलोपश्छान्दसः यद्वा कृत्स्नः सर्व आयो लाभो यस्य स कृत्-स्नायस्तस्य भावः कृत्स्नायता तया धावति सर्वलाभप्रापकत्वेन धावते यत्र गच्छति तत्र सर्वेष्टं लाभं प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ सत्वन्-शब्दः प्राणिवाची सत्वानः सात्विकाः शरणागताः प्राणिनस्तेषां पालकाय नमः ॥ सहतेऽरीनभिभवतीति सहमानः नितरां विध्यति हन्ति शत्रूनिति निव्याधी तस्मै नमः ॥ आ सम-न्ताद्विध्यन्तीत्याव्याधिन्यः शूरसेनास्तासां पालकाय नमः ॥ निषङ्गः खड्गः सोऽस्यास्तीति निषङ्गी ककुभो महान् तस्मै रुद्राय नमः। ककुभ इति महन्नामसु [निघ० ३, ३, १८] पठितम् ॥ स्तेना गुप्तचोरास्तेषां पालकाय नमः ॥ अपहार-बुद्ध्या निरन्तरं चरतीति निचेरुः परितः आपणवाटिकादौ हरणेच्छया चरतीति परिचरः तस्मै नमः ॥ अरण्यानां वनानां पतये नमः ॥ रुद्रो लीलया चोरादिरूपं धत्ते यद्वा रुद्रस्य जगदात्मकत्वाच्चोरादयो रुद्रा एव ध्येयाः यद्वा स्तेनादि-शरीरे जीवेश्वररूपेण रुद्रो द्विधा तिष्ठति तत्र जीवरूपं स्तेनादिशब्दवाच्यं तदीश्वररुद्ररूपं लक्षयति यथा शाखाग्रं चन्द्रस्य लक्षकम् किं बहुना लक्ष्यार्थविवक्षया मन्त्रेषु लौकिकाः शब्दाः प्रयुक्ताः ॥ २० ॥

नमो॒ वञ्च॑ते परि॒वञ्च॑ते स्तायू॒नां पत॑ये॒ नमो॒ नमो॑ निष॒ङ्गिण॑ इषुधि॒मते॒ तस्क॑राणां॒

पतये नमो नमः सृकायिभ्यो जिघांसद्भ्यो मुष्णतां पतये नमो नमोऽसिमद्भ्यो नक्तं चरद्भ्यो विकृन्तानां पतये नमः ॥ २१ ॥

वञ्चति प्रतारयति वञ्चन् परि सर्वतो वञ्चति परिवञ्चन् तस्मै नमः। स्वामिन आप्तो भूत्वा व्यवहारे क्वचित्तदीयं धनमपह्नुते वञ्चनम् सर्वव्यवहारे धनापह्नवः परिवञ्चनम् ॥ गुप्तचोरा द्विविधाः। रात्रौ गृहे खातादिना द्रव्यहर्तारः। स्तेया एवाहर्निशमज्ञाता हर्तारश्च। पूर्वे स्तेनाः उत्तरे स्तायवः तेषां पतये नमः ॥ निषङ्गः खड्गो बाणो वा सोऽस्यास्तीति निषङ्गी इषुधिर्बाणाधारोऽस्यास्तीतीषुधिमान् तद्रूपाय नमः ॥ तस्कराः प्रकटचोरास्तेषां पतये नमः ॥ सृक इति वज्रनाम [निघ० २, २०, ६] सृकेन वज्रेण सह यन्ति गच्छन्तीत्येवंशीलाः सृकायिणः अतएव प्रवृत्तान् हन्तुमिच्छन्ति जिघांसन्ति जिघांसन्तीति जिघांसन्तः हन्तेः सन्नन्ताच्छतृप्रत्ययः तेभ्यो रुद्रेभ्यो नमः ॥ क्षेत्रादिषु धान्यापहर्तारो मुष्णन्तस्तेषां पालकाय नमः ॥ असयः खड्गाः सन्ति येषां तेऽसिमन्तः नक्तं रात्रौ चरन्ति ते नक्तंचरन्तः खड्गं धृत्वा रात्रौ वीथीनिर्गतप्राणिघातकास्तेभ्यो रुद्रेभ्यो नमः ॥ विकृन्तन्ति छिन्दन्ति ते विकृन्ताः छित्त्वापहरन्तस्तेषां पतये नमः ॥ २१ ॥

नम उष्णीषिणे गिरिचराय कुलुञ्चानां पतये नमो नम इषुमद्भ्यो धन्वायिभ्यश्च वो नमो नम आतन्वानेभ्यः प्रतिदधानेभ्यश्च वो

नमो नम॑ आयच्छद्भ्योऽस्यद्भ्यश्च वो नम॑: ॥२२॥

उष्णीषं शिरोवेष्टनमस्यास्तीत्युष्णीषी उष्णीषिणे गिरः प्राहृत्य ग्रामेऽपहर्तुं प्रवृत्तः गिरौ चरति गिरिचरः अध्वन्यानां वस्त्राद्यपहर्तुं पर्वतादिविषमस्थानचारी तदुभयरूपाय रुद्राय नमः ॥ कुं भूमिं चेत्रगृहादिरूपां लुञ्चन्ति हरन्ति कुलुञ्चाः कुत्सितं लुञ्चन्ति वा तेषां पालकाय नमः ॥ इषवो विद्यन्ते येषां ते इषुमन्तः जनान् भीषयितुं बाणधारिणस्तेभ्यो नमः ॥ धन्वना धनुषा सह यन्ति गच्छन्ति धन्वायिनः हे रुद्राः ! धनुर्धारिभ्यो वो युष्मभ्यं नमः । चकारो मन्त्रभेदज्ञापनार्थः एवमग्रेऽपि ॥ आतन्वन्त्यारोपयन्ति ज्यां धनुषीत्यातन्वानास्तद्रूपिभ्यो नमः ॥ प्रतिदधते सन्दधते बाणं धनुषीति सन्दधानास्तेभ्यो वो युष्मभ्यं नमः ॥ आयच्छन्त्याकर्षन्ति धनूंषि ते आयच्छन्तः तेभ्यो नमः ॥ अस्यन्ति क्षिपन्ति बाणानित्यस्यन्तस्तेभ्यो नमः । असु क्षेपणे दिवादिः ॥ २२ ॥

नमो॑ विसृजद्भ्यो विध्य॑द्भ्यश्च वो नमो॒ नमः॑ स्वपद्भ्यो जाग्र॑द्भ्यश्च वो नमो॒ नम॒: शया॑नेभ्य आसी॑नेभ्यश्च वो नमो॒ नम॒स्तिष्ठ॑द्भ्यो धाव॑द्भ्यश्च वो नम॑: ॥ २३ ॥

विसृजन्ति विमुञ्चन्ति बाणानरिष्विति विसृजन्तः तेभ्यो नमः ॥ विध्यन्ति ताडयन्ति शत्रूनिति विध्यन्तस्तेभ्यो वो नमः मुक्तस्य बाणस्य लक्ष्ये प्रवेशो वेधः ॥ स्वपन्ति ते स्वपन्तः स्वप्नावस्थामनुभवन्तस्तेभ्यो नमः ॥ जाग्रति ते जाग्रतः जाग्रदवस्थावन्तस्तेभ्यो वो नमः । शेरते ते शयानाः सुषुप्त्यवस्थावन्तस्तेभ्यो नमः ॥ आसते ते आसीना उपविशन्तस्तेभ्यश्च

वो नमः ॥ तिष्ठन्ति ते तिष्ठन्तो गतिनिवृत्तास्तेभ्यो नमः ॥ धावन्ति ते धावन्तो वेगवद्गतयस्तेभ्यो वो नमः ॥ २३ ॥

नमः सभाभ्यः सभापतिभ्यश्च वो नमो नमोऽश्वेभ्योऽश्वपतिभ्यश्च वो नमो नम आव्याधिनीभ्यो विविध्यन्तीभ्यश्च वो नमो नम उगणाभ्यस्तृꣳहतीभ्यश्च वो नमः ॥ २४ ॥

अथ जातसंज्ञा रुद्रा रुद्रलोके सन्ति ते कथ्यन्ते रुद्राद्वैतप्रतिपादनाय। अथो एतꣳ हैतानि रुद्राणां जातानीति [९, १, १, १८] श्रुतेः। सभारूपेभ्यो रुद्रेभ्यो नमः सभादिषु रुद्रदृष्टिः कर्त्तव्येति तात्पर्य्यम् ॥ सभायाः पतिभ्यो वो नमः ॥ अश्वास्तुरगास्तेभ्यो नमः ॥ अश्वानां पतिभ्यो वो नमः ॥ आ समन्ताद्विध्यन्तीत्याव्याधिन्यो देव्यः सेना वा ताभ्यो नमः ॥ विशेषेण विध्यन्ति विविध्यन्त्यस्ताभ्यो वो नमः ॥ उत्कृष्टा गणा भृत्यसमूहा यासां ता उगणाः उपसर्गान्त्यलोपः पृषोदरादित्वात् [पा० ६, ३, १०९] ब्राह्म्याद्या मातरस्ताभ्यो नमः ॥ तृंहन्ति घ्नन्ति तृंहत्यः तृहि हिंसायां हन्तुं समर्था दुर्गादयस्ताभ्यो वो नमः ॥ २४ ॥

नमो गणेभ्यो गणपतिभ्यश्च वो नमो नमो व्रातेभ्यो व्रातपतिभ्यश्च वो नमो नमो गृत्सेभ्यो गृत्सपतिभ्यश्च वो नमो नमो विरूपेभ्यो विश्वरूपेभ्यश्च वो नमः ॥ २५ ॥

देवानुचरा भूतविशेषा गणास्तेभ्यो नमः ॥ गणानां पालका गणपतयस्तेभ्यो वो नमः ॥ व्राता नानाजातीयानां

महान्तस्तेभ्यो नमः ॥ व्रातपालका व्रातपतयस्तेभ्यो वो नमः ॥ गृध्यन्ति वाञ्छन्ति गृत्सा विषयलम्पटाः गृत्सा मेधाविनो वा तेभ्यो नमः ॥ गृत्सपतयस्तत्पालकास्तेभ्यो वो नमः ॥ विकृतं रूपं येषां ते विरूपा नग्नमुण्डजटिलादयस्तेभ्यो नमः ॥ विश्वं सर्वं नानाविधं रूपं येषां ते विश्वरूपास्तुरङ्गवदनहयग्रीवादयस्तेभ्यो वो नमः ॥ २५ ॥

नमः सेनाभ्यः सेनानिभ्यश्च वो नमो नमो रथिभ्यो अरथेभ्यश्च वो नमो नमः क्षत्तृभ्यः संग्रहीतृभ्यश्च वो नमो नमो महद्भ्यो अर्भकेभ्यश्च वो नमः ॥ २६ ॥

सेनारूपेभ्यो नमः ॥ सेनां नयन्ति ते सेनान्यः सेनापतयस्तद्रूपेभ्यो वो नमः । छत्वश्छान्दसः ॥ रथाः सन्ति येषां ते रथिनः तेभ्यो नमः ॥ नास्ति रथो येषां ते अरथास्तेभ्यो वो नमः ॥ क्षि निवासगत्योः तुदादिः क्षियन्ति निवसन्ति रथेष्विति क्षत्तारः यद्वा क्षिप् प्रेरणे क्षिपन्ति प्रेरयन्ति सारथीनिति क्षत्तारः रथाधिष्ठातारः नप्तृनेष्टृत्वष्टृक्षत्तृहोतृपोतृभ्रातृजामातृपितृदुहितृ इत्यौणादिकसूत्रेण तृच्प्रत्ययान्तो निपातः तेभ्यो नमः ॥ संगृह्णन्त्यश्वानिति संग्रहीतारः सारथयः ण्वुल्तृचाविति [पा० ३, १, १३२] तृच् । तेभ्यो नमः ॥ महान्तो जातिविद्यादिभिरुत्कृष्टास्तेभ्यो नमः ॥ अर्भकाः प्रमाणादिभिरल्पाः तेभ्यो नमः ॥ २६ ॥

नमस्तक्षभ्यो रथकारेभ्यश्च वो नमो नमः कुलालेभ्यः कर्मारेभ्यश्च वो नमो नमो निषा-

देभ्य॑: पुञ्जिष्टे॑भ्यश्च वो॒ नमो॒ नम॑: श्व॒निभ्यो॑ मृगयुभ्य॑श्च वो॒ नम॑: ॥ २७ ॥

तक्षाणः शिल्पजातयस्तेभ्यो नमः ॥ रथं कुर्वन्तीति रथकाराः सूत्रधारविशेषास्तेभ्यो वो नमः ॥ कुलालाः कुम्भकारास्तेभ्यो नमः ॥ कर्मारा लोहकारास्तेभ्यो वो नमोऽस्तु ॥ निषादा गिरिचरा मांसाशिनो भिल्लास्तेभ्यो नमः ॥ पुञ्जिष्ठाः पक्षिपुञ्जघातकाः पुल्कसादयस्तेभ्यो वो नमः ॥ श्वनो नयन्ति ते श्वन्यः श्वकण्ठबद्धरज्जुधारकाः श्वगणिनः नयतेर्ङ्स आर्षः तेभ्यो नमः ॥ मृगान् कामयन्ते ते मृगयवः। मृदं युरिदं कामयमान इति यास्कोक्तेः [निरु० ६, ३१] सुप आत्मनः क्यजिति [पा०. ३, १, ८] क्यच् क्याच्चि चेति [पा० ७, ४, ३३] मातस्त्वेत्वस्य न छन्दस्यपुत्रस्येति [पा० ७, ४, ३५] निषेधः। मृगयवो लुब्धकास्तेभ्यो वो नमः ॥ २७ ॥

नम॒: श्वभ्य॒: श्वप॑तिभ्यश्च वो॒ नमो॒ नमो॑ भ॒वाय॑ च रु॒द्राय॑ च॒ नम॑: श॒र्वाय॑ च पशु॒पत॑ये च॒ नमो॒ नील॑ग्रीवाय च शिति॒कण्ठा॑य च ॥२८॥

श्वानः कुक्कुरास्तद्रूपेभ्यो नमः ॥ शुनां पतयः श्वपतयः श्वपालकास्तेभ्यो वो युष्मभ्यं नमः। श्वपतयः किरातवेषस्य रुद्रस्यानुचराः ॥ नम इषुमद्भ्यो धन्वायिभ्य इत्यारभ्य [२२कं०] ये वःशब्दास्ते पूजावाचका वा न युष्मदादेशाः ॥ इत्युभयतोनमस्कारमन्त्राः समाप्ताः। अथ नमस्कारोपक्रमा नाम मन्त्रा उच्यन्ते ॥ भवन्त्युत्पद्यन्ते जन्तवोऽस्मादिति भवस्तस्मै नमः ॥ रुत् दुःखं द्रावयति नाशयति रुद्रस्तस्मै

नमः॥ शृणाति छिनत्ति पापमिति शर्वस्तस्मै नमः। पशून् अज्ञान् पाति रक्षतीति पशुपतिस्तस्मै नमः॥ विषभक्षणेन नीला नीलवर्णा ग्रीवा कण्ठैकदेशो यस्य स नीलग्रीवस्तस्मै नमः॥ शितिः श्वेतः कण्ठो नीलातिरिक्तभागो यस्य शितिकण्ठस्तस्मै नमः। शिती धवलमेचकौ॥ २८॥

नम॑: कप॒र्दिने॑ च॒ व्यु॑प्तकेशाय च॒ नम॑: सहस्रा॒क्षाय॑ च श॒तध॑न्वने च॒ नमो॑ गिरिश॒याय॑ च शिपिवि॒ष्टाय॑ च॒ नमो॑ मी॒ढुष्ट॑माय॒ चेषु॑मते च॥ २९॥

कपर्दो जटाजूटोऽस्यास्तीति कपर्दी तस्मै नमः॥ पाशुपतादिवेषेण॥ चकाराः सर्वे समुच्चयार्था ज्ञेयाः। व्युप्ताः मुण्डिताः केशा यस्य स व्युप्तकेशस्तस्मै नमः। यत्यादिरूपेण मुण्डितत्वम्॥ सहस्रमक्षीणि यस्य सहस्राक्षस्तस्मै इन्द्ररूपाय नमः॥ शतं धनूंषि यस्य शतधन्वा धनुषश्चेत्यनङ् [पा० ५, ४, १३२] तस्मै बहुधनुर्धारिणे नमः॥ गिरौ कैलासे शेतेऽसौ गिरिशयस्तस्मै नमः॥ शिपिविष्टाय विष्णुरूपाय विष्णुः शिपिविष्ट इति श्रुतेः यद्वा शिपिषु पशुषु विष्टः प्रविष्टः पशवो वै शिपिरिति श्रुतेः सर्वप्राणिष्वन्तर्यामितया स्थित इत्यर्थः यद्वा यज्ञो वै शिपिः यज्ञेऽधिदेवतात्वेन प्रविष्टः शिपिरादित्यो वा मण्डलाधिष्ठातेत्यर्थः तस्मै नमः। शिपयोऽत्र रश्मय उच्यन्ते तैराविष्टो भवतीति यास्कोक्तेः [निरु० ५, ८]॥ अतिशयेन मीढ्वान् मेघरूपेण सेक्ता मीढुष्टमः तस्मै नमः। इषवो बाणाः सन्त्यस्य तीषुमान् तस्मै नमः॥ २९॥

नमो॑ ह्रस्वाय॑ च वामनाय॑ च॒ नमो॑ बृह॒ते च॒ वर्षी॑यसे च॒ नमो॑ वृद्धाय॑ च स॒वृधे॑ च॒ नमो॒ऽग्र्या॑य च प्रथ॒माय॑ च ॥ ३० ॥

रूपतो नमस्काराः ॥ ह्रस्वोऽल्पशरीरस्तस्मै नमः ॥ वामनः सङ्कुचितावयवस्तस्मै नमः ॥ बृहन् प्रौढाङ्गस्तस्मै नमः ॥ वर्षीयानतिशयेन वृद्धः प्रियस्थिरेत्यादिना [पा० ६, ४, १५७] वर्षादेशः तस्मै नमः ॥ वृद्धो वयसाधिकः तस्मै नमः ॥ वर्धन्ते विद्याविनयादिगुणैस्ते वृधः पण्डिताः क्विप् तैः सह वर्तत इति सवृत् तस्मै नमः ॥ जगतामग्रे भवोऽग्र्यस्तस्मै नमः ॥ यथाग्र्यत् ॥ सर्वत्र मुख्यः प्रथमस्तस्मै नमः ॥ ३० ॥

नम॑ आ॒शवे॑ चाजि॒राय॑ च॒ नमः॒ शीघ्र्या॑य च॒ शीभ्या॑य च॒ नम॒ ऊर्म्या॑य चावस्व॒न्या॑य च॒ नमो॑ नादे॒याय॑ च॒ द्वीप्या॑य च ॥ ३१ ॥

अश्नुते जगद्व्याप्नोतीत्याशुस्तस्मै नमः। अजति गच्छतीत्यजिरो गतिशीलस्तस्मै नमः। शीघ्रे वेगवद्वस्तुनि भवः शीघ्र्यः। तत्र भव इति [पा० ४, ३, ५३] यत्प्रत्ययः ॥ शीभ कत्थने शोभते कथ्यते इति शीभ श्लाघाशब्दो पचाद्यच् तत्र भवः शीभ्यः शीभो जलप्रवाहो वा शीभः क्षिप्रो वा तत्र भवाय नमः ॥ ऊर्मिषु कल्लोलेषु भव ऊर्म्यः तस्मै नमः ॥ अवगतः स्वनो यस्मात्तदवस्वनं स्थिरजलम् यद्वा अव नीचैर्गर्तादौ स्वनोऽवस्वनस्तत्र भवाय ॥ नद्यां भवो नादेयस्तस्मै नमः। स्त्रीभ्यो ढक् [पा० ४, १, १२०] ॥ द्वीपे जलान्तर्वर्तिनिर्जलभूमौ भवो द्वीप्यस्तस्मै नमः ॥ ३१ ॥

नमो॑ ज्ये॒ष्ठाय॑ च कनि॒ष्ठाय॑ च॒ नमः॑

पूर्वजाय चापरजाय च नमो मध्यमाय चापगल्भाय च नमो जघन्याय च बुध्न्याय च ॥३२॥

वयोऽवस्थाविशेषाभिधायकाः षट् नमस्काराः ॥ अत्यन्तं प्रशस्यो ज्येष्ठस्तस्मै नमः। ज्य चेति [पा० ५, ३, ६१] प्रशस्यशब्दस्येष्ठनि ज्यादेशः ॥ अत्यन्तं युवाल्पो वा कनिष्ठस्तस्मै नमः। युवाल्पयोः कनन्यतरस्यामिति [पा० ५, ३, ६४] कनादेशः ॥ पूर्वं जगदादौ हिरण्यगर्भरूपेणोत्पन्नः पूर्वजस्तस्मै नमः ॥ अपरस्मिन् काले प्रलये कालाग्निरूपेण जातोऽपरजस्तस्मै नमः ॥ मध्ये सृष्टिसंहारान्तर्देवतिर्यगादिरूपेण भवो मध्यमस्तस्मै नमः मध्यान्मः ॥ गल्भ धार्ष्ट्ये गल्भनं गल्भो धार्ष्ट्यम् अपगतो गल्भो यस्मात्सोऽपगल्भोऽप्रगल्भोऽव्युत्पन्नेन्द्रियस्तद्रूपाय नमः। एकगर्भान्तरितोऽपगल्भो वा ॥ जघनं गवादीनां पश्चाद्भागस्तत्र भवो जघन्यस्तस्मै नमः ॥ बुध्ने वृक्षादिमूले भवो बुध्न्यस्तस्मै नमः ॥ ३२ ॥

नमः सोभ्याय च प्रतिसर्याय च नमो याम्याय च क्षेम्याय च नमः श्लोक्याय चावसान्याय च नम उर्वर्याय च खल्याय च ॥३३॥

सोभं गन्धर्वनगरं तत्र भवः सोभ्यः यद्वा उभाभ्यां पुण्यपापाभ्यां सहितः सोभो मनुष्यलोकः। पुण्येन पुण्यं लोकं नयति पापेन पापमुभाभ्यां मनुष्यलोकमित्याथर्वणश्रुतेः [प्रश्नोपनिष० ३, ७]। तत्र भवः सोभ्यस्तस्मै नमः ॥ प्रतिसरो विवाहोचितं हस्तसूत्रमभिचारो वा तत्र भवः प्रतिसर्यः तस्मै नमः ॥ आहुः प्रतिसरं हस्तसूत्रे माल्यस्य मण्डने। प्रण-

श्वो चमूपृष्ठे नियोज्यारथके वर्णे। मन्त्रभेदेऽपीति विश्वः॥ यमे भवो याम्यः पापिनां नरकार्तिदाता तस्मै नमः॥ क्षेमे कुशले भवः क्षेम्यस्तस्मै नमः॥ श्लोका वैदिकमन्त्रा यशो वा तत्र भवः श्लोक्यस्तस्मै नमः॥ अवसानं समाप्तिर्वेदान्तो वा तत्र भवोऽवसान्यस्तस्मै नमः॥ उर्वरा सर्वशस्याढ्या भूः तत्र धान्यरूपेण भव उर्वर्यस्तस्मै नमः॥ खलो धान्यविवेचनदेशः तत्र भवः खल्यस्तस्मै नमः। खलः कल्के भुवि धाने क्रूरे कर्णे जयेऽधमे इत्युक्तेः॥ ३३॥

नमो॒ वन्या॑य च॒ कक्ष्या॑य च॒ नमः॑ श्र॒वाय॑ च प्रतिश्र॒वाय॑ च॒ नम॑ आ॒शुषे॑णाय चा॒शुर॑थाय च॒ नमः॒ शूरा॑य चावभे॒दिने॑ च॥ ३४॥

वने वृक्षादिरूपेण भवो वन्यस्तस्मै नमः। वनं वृक्षौघो जलं वा। वनं प्रस्रवणे गेहे प्रवासेऽम्भसि कानने॥ कक्षं तृणं वल्ली वा तत्र भवः कक्ष्यस्तस्मै नमः। कक्षो वीरुधि दोर्मूले कच्छे शुष्कवने तृणे॥ श्रूयत इति श्रवः शब्दस्तद्रूपाय नमः॥ प्रतिश्रवः प्रतिशब्दस्तद्रूपाय नमः॥ आशुः शीघ्रा सेना यस्य स आशुषेणः तस्मै नमः॥ आशु शीघ्रो रथो यस्यासावाशुरथस्तस्मै नमः॥ शूराय युद्धधीराय नमः॥ अवभिनत्ति रिपूनीचैर्विदारयतीत्यवभेदी तस्मै नमः॥ ३४॥

नमो॑ बि॒ल्मिने॑ च कव॒चिने॑ च॒ नमो॑ व॒र्मिणे॑ च वरू॒थिने॑ च॒ नमः॑ श्रु॒ताय॑ च श्रुत॒सेनाय॑ च॒ नमो॑ दुन्दु॒भ्याय चाहन॒न्याय॑ च॥ ३५॥

बिल्मं शिरस्त्राणमस्यास्ति बिल्मी तस्मै नमः॥ पटस्यूतं कर्पासगर्भं देहरक्षकं कवचं तदस्यास्तीति कवची तस्मै नमः॥

लोहमयं शरीररचकं वर्म तदस्यास्तीति वर्मी तस्मै नमः। गजोपरिस्थो गजाकारः कोष्ठो वरूथः रथगुप्तिर्वा सोऽस्यास्ति वरूथी तस्मै नमः। वरूथं तु तनुत्राणे रथगोपनवेश्मनोः॥ श्रुताय प्रसिद्धाय नमः। श्रुता प्रसिद्धा सेना यस्य स श्रुतसेनः तस्मै॥ दुन्दुभौ भेर्यां भवो दुन्दुभ्यः तस्मै। दुन्दुभिस्तु भेर्यां दितिसुते विषे॥ आहन्यते ताड्यतेऽनेनेत्याहननं वाद्यसाधनं दण्डादि तत्र भव आहनन्यः तस्मै॥ ३५॥

नमो॑ धृष्णवे॑ च प्रमृशाय॑ च॒ नमो॑ निष॒ङ्गिणे॑ चेषुधि॒मते॑ च॒ नम॑स्तीक्ष्णेष॑वे चायुधि॒ने॑ च॒ नम॑: स्वायुधाय॑ च सु॒धन्व॑ने च ॥ ३६ ॥

धृष्णोतीत्येवंशीलो धृष्णुः प्रगल्भः त०॥ प्रमृशति विचारयति प्रमृशः पण्डितः त०। इगुपधेति [पा० ३, १, १३५] कः॥ निषङ्गिणे खड्गयुताय नमः॥ इषुधिमते तूणयुताय नमः॥ तीक्ष्णा असह्या इषवो बाणा यस्य सः तीक्ष्णेषुः त०॥ आयुधान्यन्यान्यपि सन्ति आयुधी त०। शोभनमायुधं त्रिशूलं यस्य स स्वायुधः त०॥ शोभनं धनुः पिनाकं यस्य स सुधन्वा त०॥ ३६॥

नम॒: स्रुत्या॑य च॒ पथ्या॑य च॒ नम॒: काट्या॑य च॒ नीप्या॑य च॒ नम॒: कुल्या॑य च॒ सर॒स्या॑य च॒ नमो॑ नादेया॒य॑ च वैश॒न्ताय॑ च ॥ ३७ ॥

स्रुतिः क्षुद्रः प्रवाहः क्षुद्रमार्गो वा तत्र भवः स्रुत्यः त०॥ पन्थाः रथाश्वादियोग्यो मार्गस्तत्र भवः पथ्यः त०॥ कुत्सितमटति जनो यत्रेति काटो विषममार्गः तत्र भवः काट्यः त०। काटः कुल्याप्रदेशो वा॥ नीचैः पतन्त्यापो यत्रेति नीपो

गिर्यधोभागः। ऋक्पूर्व्ब्धूःपथामिति [पा० ५, ४, ७४] अप्रत्ययः दस्त्यस्तपसर्गेभ्योऽप ईदिति [पा० ६, ३, ८७] अपशब्दस्येकारः तत्र भवो नीप्यः त०॥ कुल्या कृत्रिमा सरित्तत्र भवः कुल्यः कुलेषु देहेषु वान्तर्यामिरूपेण भवः कुल्यः त०। कुलं देहेऽन्वये गणे॥ सरसि भवः सरस्यः त०॥ नद्यां भवो नादेयः तस्मै नदीजलरूपाय नमः॥ वैशन्तोऽल्पसरः तत्र भवो वैशन्तः त०॥ ३७॥

नमः॒ कूप्या॑य चावट्या॑य च॒ नमो॒ वीध्र्या॑य चातप्या॑य च॒ नमो॒ मेघ्या॑य च विद्युत्या॑य च॒ नमो॒ वर्ष्या॑य चावर्ष्या॑य च॥ ३८॥

कूपे भवः कूप्यः त०॥ अवटो गर्तस्तत्र भवोऽवट्यः त०॥ इन्धी दीप्तौ विशेषेण इन्धं वीध्रं निर्मलं शरदभ्रं तत्र भवो वीध्र्यः यद्वा विगत इध्रो दीप्तिर्यस्मात्स वीध्रो घनागमः तत्र भवाय नमः॥ आतपे भव आतप्यः त०॥ मेघे भवो मेघ्यः त०॥ विद्युति भवो विद्युत्यः त०॥ वर्षे वृष्ट्यां भवो वर्ष्यः त०॥ अवर्षे वृष्टिप्रतिबन्धे भवोऽवर्ष्यः त०॥ ३८॥

नमो॒ वात्या॑य च॒ रेष्म्या॑य च॒ नमो॑ वास्त॒व्या॑य च वास्तु॒पाय॑ च॒ नमः॒ सोमा॑य च॒ रु॒द्राय॑ च॒ नम॑स्ता॒म्राय॑ चारु॒णाय॑ च॥ ३९॥

वाते भवो वात्यः त०॥ रिष्यन्ते नश्यन्ति भूतान्यत्रेति रेष्मा प्रलयकालः। अन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति [पा० ३, २, ७५] मनिन्। तत्र भवो रेष्म्यः प्रलयेऽपि विद्यमानायेत्यर्थः॥ वास्तुनि गृहभुवि भवो वास्तव्यः त०। वेश्मभूर्वास्तुरस्त्रियाम्॥ वास्तुं गृहभुवं पाति वास्तुपः त०॥ उमया सहितः सोमः त०॥

सत् दुःखं द्रावयति रुद्रो दुःखनाशकः त० ॥ ताम्रो रक्तवर्णः उदयद्रविरूपेण त० । अरुण ईषद्रक्त उदयोत्तरकालीनार्करूपेण ॥ ३९ ॥

नमः शङ्गवे च पशुपतये च नम उग्राय च भीमाय च नमोऽग्रेवधाय च दूरेवधाय च नमो हन्त्रे च हनीयसे च नमो वृक्षेभ्यो हरिकेशेभ्यो नमस्ताराय ॥ ४० ॥

शं सुखं गमयति प्रापयति शङ्गुः शं सुखरूपा गावो वाचो वेदरूपा यस्येति वा त० ॥ पशूनां प्राणिनां पतिः पालकः त० ॥ उग्र उद्गूर्णायुधः शत्रून् हन्तुं त० ॥ भीमः प्रचुभयोत्पादकः ॥ अग्रे पुरो वर्त्तमानो हन्तीत्यग्रेवधः त० ॥ दूरे वर्त्तमानो हन्तीति दुरेवधः त० ॥ हन्तीति हन्ता त० । लोके यो हन्ति तद्रूपेण रुद्र एव हन्तीत्यर्थः ॥ अतिशयेन हन्ता हनीयान् त० । तुरिष्ठेमेयःस्विति [पा० ६. ५, १५४] तृचो लोपः प्रलये सर्वहन्तेत्यर्थः ॥ हरयो हरिताः केशाः पत्ररूपा येषां तेभ्यो वृक्षेभ्यः कल्पतरुरूपेभ्यो नमः ॥ तारयति संसारमिति तारः त० ॥ ४० ॥

नमः शम्भवाय च मयोभवाय च नमः शङ्कराय च मयस्कराय च नमः शिवाय च शिवतराय च ॥ ४१ ॥

शं सुखं भवत्यस्मादिति शम्भवः यद्वा शं सुखरूपश्चासौ भवः संसाररूपश्च मुक्तिरूपो भवरूपश्च त० ॥ मयः सुखं भवत्यस्मान्मयोभवः संसारसुखप्रदः त० ॥ शं लौकिकसुखं

करोति शङ्करः तं० ॥ मयो मोक्षसुखं करोति मयस्करः तं० । स्रक्चन्दनादिरूपेण लौकिकसुखकारित्वम् शास्त्रादिरूपेण ज्ञानप्रदत्वान्मोक्षसुखकारित्वमित्यर्थः। एताभ्यां पदाभ्यां साक्षात्सुखकारित्वम् पूर्वपदाभ्यां तद्द्वारा कारयितृत्वमिति विवेकः ॥ शिवः कल्याणरूपो निष्पापः तं० ॥ शिवतरोऽत्यन्तं शिवो भक्तानपि निष्पापान् करोति तं० ॥ अस्यां कण्डिकायां षड् यजूंषि पूर्वस्यां दशोक्तेः ॥ ४१ ॥

नमः पार्याय चावार्याय च नमः प्रतरणाय चोत्तरणाय च नमस्तीर्थ्याय च कूल्याय च नमः शष्प्याय च फेन्याय च ॥ ४२ ॥

पारे संसाराब्धेः परतीरे जीवन्मुक्तरूपेण भवः पार्यः तं०॥ अवारे अर्वाक्तीरे संसारमध्ये संसारित्वेन भवोऽवार्यः तं० । पारावारे परावाँवी तीरे पाव यदन्तरमिति कोषः ॥ प्रकर्षेण मन्त्रजपादिना पापतरणहेतुः प्रतरणः तं० ॥ उत्कृष्टेन तत्त्वज्ञानेन संसारोत्तरणहेतुरुत्तरणः तं० ॥ तीर्थे प्रयागादौ भवः तीर्थ्यः तं० ॥ कूले तटे भवः कूल्यः तं० ॥ शष्पं बालतृणं गङ्गातीरोत्पन्नं कुशाङ्कुरादि तत्र भवः शष्प्यः तं० ॥ फेने डिण्डिरे भवः फेन्यः तं० ॥ ४२ ॥

नमः सिकत्याय च प्रवाह्याय च नमः किꣳशिलाय च क्षयणाय च नमः कपर्दिने च पुलस्तये च नम इरिण्याय च प्रपथ्याय च ॥ ४३ ॥

सिकतासु भवः सिकत्यः तं० ॥ प्रवाहे स्रोतसि भवः प्रवाह्यः तं० ॥ कुत्सिताः क्षुद्राः शिलाः शर्कराख्याः पाषाणा

यत्र प्रदेशे स किंशिलः तद्रूपाय नमः॥ चियन्ति निवसन्त्यापो यत्र स चयणः स्थिरजलप्रदेशः त०॥ कपर्दी जटाजूटोऽस्यास्तीति कपर्दी त०॥ पुरोऽग्रे तिष्ठति पुलस्तिः। यस्य तत्वं छान्दसं रस्य लत्वं च। यद्वा पूर्षु शरीरेषु अस्तिः सत्ता यस्य स पुलस्तिः सर्वान्तर्यामी त०॥ इरिणमूषरं विलक्षणदेशस्तत्र भव इरिण्यः त०॥ प्रकृष्टः पन्थाः प्रपथो बहुसेवितो मार्गस्तत्र भवः प्रपथ्यः त०॥ ४३॥

नमो व्रज्याय च गोष्ठ्याय च नमस्तल्प्याय च गेह्याय च नमो हृदय्याय च निवेष्प्याय च नमः काट्याय च गह्वरेष्ठाय च॥ ४४॥

व्रजे गोसमूहे भवो व्रज्यः तस्मै। गोष्ठाध्वनिवहा व्रजाः॥ गावस्तिष्ठन्ति यत्रेति तद्गोष्ठं तत्र भवो गोष्ठ्यस्तस्मै। तल्पं शय्या तत्र भवस्तल्प्यस्तस्मै॥ गेहे गृहे भवो गेह्यस्तस्मै॥ हृदये भवो हृदय्यो जीवस्तस्मै। निवेष्प आवर्तो नीहारजलं वा तत्र भवो निवेष्प्यः त०॥ कुत्सितमटन्ति गच्छन्ति जना यत्र स काटो दुर्गारण्यदेशः काटः कूपो वा तत्र भवः काट्यः त०॥ गह्वरे विषमे गिरिगुहादौ गम्भीरे जले वा तिष्ठति गह्वरेष्ठः त०। गह्वरं बिलदम्भयोः॥ ४४॥

नमः शुष्क्याय च हरित्याय च नमः पांसव्याय च रजस्याय च नमो लोप्याय चोलप्याय च नम ऊर्व्याय च सूर्व्याय च॥ ४५॥

शुष्के काष्ठादौ भवः शुष्क्यः त०॥ हरिते आर्द्रे काष्ठादौ हरित्यः त०॥ पांसुषु धूलिषु भवः पांसव्यः त०।

भोगुण: ॥ रजसि गुणे परागे वा भवो रजस्य: त० । रजो रेणुपरागयो: स्त्रीपुष्पे गुणभेदे च ॥ लुप्यते नश्यति गमनादि यत्रेति लोपोऽगम्यप्रदेशस्तत्र भवो लोप्य: त० । लोप: संहारो वा ॥ उलपा वल्वजादितृणविशेषास्तत्र भव उलप्य: त० । उलपस्तु गुल्मिन्यौषधभेदयो: ॥ उर्व्यां भूमौ भव उर्व्य: त० । दीर्घ आर्ष: । ऊर्वो वडवानलो वा ॥ शोभन ऊर्व: कल्पानलस्तत्र भव: सूर्व्य: तस्मै ॥ ४५ ॥

नम॑: प॒र्णाय॑ च पर्णश॒दाय॑ च॒ नम॑ उद्गु॒रमा॑णाय चाभिघ्न॒ते च॒ नम॑ आखिद॒ते च॑ प्रखिद॒ते च॒ नम॑ इषुकृ॒द्भ्यो॑ धनुष्कृ॒द्भ्य॑श्च वो॒ नमो॒ नमो॑ व: किरि॒केभ्यो॑ दे॒वाना॒ᳪ हृद॑येभ्यो॒ नमो॑ विचिन्व॒त्केभ्यो॒ नमो॑ विक्षिण॒त्केभ्यो॒ नम॑ आनिर्ह॒तेभ्य॑: ॥४६॥

तरूणां पत्ररूपाय नम: । *शदॢ शातने शदनं शद: शातनम्* यद्वा पर्णानि शीर्यन्ते शात्यन्ते पक्वानि पतन्ति यत्र स पर्णशद: पतितपर्णस्थितिदेशस्तद्रूपाय नम: ॥ गुरी उद्यमे तुदादिभ्य: श: उद्गुरते उद्यमं करोति उद्गुरमाण उद्यमी तस्मै ॥ अभिहन्ति शत्रूनित्यभिघ्नन् तस्मै । आ समन्तात् खिद्यते दैन्यं करोत्यभक्तानामित्याखिदन् तस्मै । प्रकर्षेण खेदयति पापिन इति प्रखिदन् तस्मै ॥ इषून् बाणान् कुर्वन्ति ते इषुकृतस्तेभ्यो रुद्रेभ्यो नम: ॥ धनूंषि चापानि कुर्वन्ति ते धनुष्कृत: तेभ्यो वो युष्मभ्यं नम: । युष्मद्दादेशयोगात् प्रत्यक्षा एते रुद्रा: ॥ तिस्रोऽशीतयो रुद्राणां समाप्ता: । एवं चत्वारिंशदधिकशतद्वयमन्त्रै: रुद्रस्य सर्वात्मत्व-

सूक्तम्॥ अथ रुद्रेषु प्रधानभूतानामग्निवायुसूर्य्याणां सम्बन्धीनि चत्वारि यजूंष्युच्यन्ते। चतुर्णामादौ नमःशब्दाच्चत्वार्येव यजूंषि आद्यं चतुर्दशाक्षरं त्रीणि सप्ताक्षराणि तानि व्याहृतिसंज्ञानि॥ नमो व इति। देवानां हृदयेभ्यो रुद्राणां हृदयवत्प्रधानभूतेभ्योऽग्निवायुसूर्य्येभ्यो वो युष्मभ्यं नमः। देवानां हृदयेभ्य इत्यग्निर्वायुरादित्य एतानि ह तानि देवानाꣳ हृदयानीति [८, १, १, २३] श्रुतेः। हृदयानीव हृदयानि यथाङ्गानां हृदयं प्रधानमेवमेते रुद्राणां प्रधाना इत्यर्थः। कीदृशेभ्यस्तेभ्यः किरिकेभ्यः। वृष्ट्यादिद्वारा जगत् कुर्वन्ति किरिकास्तेभ्यः एते हीदꣳ सर्वं कुर्वन्तीति [८, १, १, २३] श्रुतेः॥ विचिन्वन्ति पृथक् कुर्वन्ति धर्मिष्ठं पापिष्ठं चेति विचिन्वत्कास्तेभ्योऽग्न्यादिभ्यो नमः॥ विविधं क्षिणन्ति हिंसन्ति पापमिति विक्षिणत्कास्तेभ्योऽग्न्यादिभ्यो नमः। आ समन्तान्निर्हता निर्गताः सर्गादौ लोकेभ्य इत्यानिर्हतास्तेभ्यो रुद्रावतारेभ्योऽग्निवायुसूर्य्येभ्यो नमः। हन्तिर्गत्यर्थः। तेभ्यस्त्रिभ्यस्त्रीणि लोकेꣳ्यःजायन्ताग्निर्योऽयं पवते सूर्य्य इति श्रुतेः॥ ४६॥

द्रापे॒ अन्ध॑सस्पते॒ दरि॑द्र॒ नील॑लोहित। आ॒सां प्र॒जाना॑मे॒षां प॑शू॒नां मा भे॒र्मा रो॒ङ्मो च॑ नः॒ किञ्च॒नाम॑मत्॥ ४७॥

सप्त ऋचः एकरुद्रदेवत्याः। आद्योपरिष्टाद् बृहती सप्ताष्टदशद्वादशार्णपादा। हे द्रापे! द्रा कुत्सायां द्रापयति कुत्सितां गतिं पापिनः प्रापयतीति द्रापिः। हे अन्धसः सोमस्य पते! पालक! अन्धसस्पत इति सोमस्य पत इत्येतदिति [८, १, १, २४] श्रुतेः। हे दरिद्र निष्परिग्रह!

अदितीयत्वादिति भावः। हे नीललोहित! कण्ठे नीलो-ऽन्यत्र लोहितः हे शिव! नोऽस्माकमासां प्रजानां पुत्रादीना-मेषां पशूनां गवादीनां त्वं मा भेः भयं मा कुरु बहुलं छन्द-सीति [पा० २, ४, ७३] शपो लुक्। मा रीक् रुजो भङ्गे प्रजापशूनां भङ्गं मा कार्षीः कर्मणि षष्ठी। च पुनर्नो-ऽस्माकं किञ्चन किमपि द्विपदचतुष्पदादिकं मो मा आम-मत् रुग्णं मा कार्षीत् यद्वा रुग्णं मास्तु। अम् रोगे लुङि धातोरमागम आर्षः॥ ४७॥

इमा रुद्राय तवसे कपर्दिने क्षयद्वीराय प्रभरामहे मतीः। यथा शमसद् द्विपदे चतुष्पदे विश्वं पुष्टं ग्रामे अस्मिन्ननातुरम्॥ ४८॥

कुत्सदृष्टा जगती। वयमिमा अस्मदीया मतीः बुद्धीः रुद्राय प्रभराम प्रभरामहे प्रहरामहे समर्पयामो रुद्रं आराम इत्यर्थः। छयदाभः। कोदृशाय तवसे महते बलवते वा उभयत्र तवःशब्दः पठितः [निघ० २, ८, ३, ३]। कपर्दिने जटिलाय। क्षयद्वीराय क्षयन्तो निवसन्तो वीराः शूरा यत्र स क्षयद्वीरः तस्मै शूरायेत्यर्थः। क्षयन्तो नश्यन्तो वीरा रिपवो यस्मादिति वा। द्विपदे पुत्रादये चतुष्पदे गवादिपशवे सप्तमी वा द्विपदचतुष्पदविषये यथा येन प्रकारेण शं सुखम-सत् भवति अस्मिन् ग्रामे अस्मिन् वासस्थाने विश्वं सर्वं प्राणि-जातं पुष्टं सम्बद्धमनातुर निरुपद्रवं स्वस्थं च यथा असत् तथा मतिं रुद्रे समर्पयाम इत्यर्थः॥ ४८॥

या ते रुद्र शिवा तनूः शिवा विश्वाहा

भेषजी। शिवा रुतस्य भेषजी तया नो मृड जीवसे ॥ ४९ ॥

अनुष्टुप्। हे रुद्र! या ते तव इदृशी तनूः शरीरं तया तन्वा नोऽस्मान् जीवसे जीवितुं मृड सुखय। कीदृशी शिवा शान्ता अघोरा। विश्वाहा विश्वानि च तान्यहानि च विश्वाहा कालाध्वनोरत्यन्तसंयोग इति [पा० २, ३, ५] द्वितीया तस्या आकारः सर्वेष्वहःसु सर्वदा शिवा कल्याणकारिणी भेषजी औषधरूपा संसारव्याधिनिवर्तिका। रुतस्य शारीरव्याधेः शिवा समीचीना भेषजी निवर्तिकौषधिः ॥४९॥

परि नो रुद्रस्य हेतिर्वृणक्तु परि त्वेषस्य दुर्मतिरघायोः। अव स्थिरा मघवद्भ्यस्तनुष्व मीढ्वस्तोकाय तनयाय मृड ॥ ५० ॥

त्रिष्टुप्। रुद्रस्य शिवस्य हेतिरायुधं नोऽस्मान् परिवृणक्तु परितो वर्जयतु अस्मान् मा हन्त्वित्यर्थः। त्वेषस्य क्रुद्धस्य अघायोः द्रोग्धुर्दुर्मतिर्दुष्टमतिर्द्रोहबुद्धिरस्मान् परिवृणक्तु। त्वेषति क्रोधेन ज्वलति त्वेषस्तस्य पचाद्यच्। अघं पापं परस्येच्छति अघायुः सुप आत्मनः क्यजित्यत्र [पा० ३, १, ८] परेच्छायामपि वाच्यमिति क्यच्। क्यचि चेतीत्वे [पा० ७, ४, ३३] प्राप्ते अश्वाघस्यादिति [पा० ७, ४, ३७] आकारः क्याच्छन्दसीति [पा० ३, २, १७०] उप्रत्ययः। मेहति सिञ्चतीति मीढ्वान् हे मीढ्वः कामाभिवर्षुक! स्थिरा स्थिराणि दृढानि धनूंषि त्वमवतनुष्व अवतारय ज्यारहितानि कुरु। किमर्थं मघवद्भ्यः। मघमिति धननाम। मघं हविर्लक्षणं धनं विद्यते येषां ते मघवन्तो यजमानास्तदर्थं यजमानानां भय-

निवृत्तये इत्यर्थः। किञ्च तोकाय पुत्राय तनयाय पौत्राय च मृड पुत्रं पौत्रञ्च सुखय। कर्मणि चतुर्थी ॥ ५० ॥

मीढुष्टम शिवतम शिवो नः सुमना भव। परमे वृक्ष आयुधं निधाय कृत्तिं वसान आचर पिनाकं बिभ्रदागहि ॥ ५१ ॥

इयमेकोना यवमध्या त्रिष्टुप् तृतीय एकादशार्णः चत्वारोऽन्येऽष्टार्णाः पञ्चपादा। अतिशयेन मीढ्वान् मीढुष्टमः। अत्यन्तं शिवः शिवतमः। हे मीढुष्टम अतिशयेन कामसेक्तः! हे शिवतम! अत्यन्तं कल्याणकर्त्तः! नोऽस्मान् प्रति शिवः शान्तः सुमनाः हृष्टचित्तश्च भव। किञ्च परमे दूरस्थे उन्नते वा वृक्षे वटादौ आयुधं त्रिशूलादिकं निधाय संस्थाप्य कृत्तिं चर्म वसानः परिदधानः सन् आचर आगच्छ तपश्चरेति वा। आगच्छन्नपि पिनाकं धनुर्बिभ्रत् धारयन्सन् आगहि आगच्छ। ज्यारहितं धनुर्मात्रं शोभार्थं धारयन्नागच्छेत्यर्थः॥ ५१ ॥

विकिरिद्र विलोहित नमस्ते अस्तु भगवः। यास्ते सहस्रꣳ हेतयोऽन्यमस्मन्निवपन्तु ताः ॥ ५२ ॥

हे अनुष्टुभौ। विविधं किरिं वातायुपद्रवं द्रावयति नाशयति विकिरिद्रः हे विकिरिद्र! हे विलोहित! विगतं लोहितं कल्मषं यस्मात् स विलोहितः हे शुद्धस्वरूप! भगवः! भगवन्! ते तुभ्यं नमोऽस्तु। हे रुद्र! ये तव याः सहस्रं हेतयोऽसङ्ख्यान्यायुधानि ता हेतयोऽस्मदन्यमस्मद्व्यतिरिक्तं निवपन्तु घ्नन्तु॥ ५२ ॥

सहस्राणि सहस्रशो बाह्वोस्तव हेतयः। तासामीशानो भगवः पराचीना मुखा कृधि ॥ ५३ ॥

हे भगवः! भगवन्! षड्गुणैश्वर्यसम्पन्न! तव बाह्वोर्हस्तयोः याः सहस्राणि सहस्रशः हेतयः सन्ति तासां हेतीनां मुखा मुखानि अग्राणि पराचीना असक्तः पराङ्मुखानि त्वं कृधि कुरु करोतेः अपि लुप्ते श्रुणुपृकृवृभ्यश्छन्दसीति [पा० ६, ४, १०२] हेर्धिः। कीदृशस्त्वम् ईशानः ईष्टे इतीशानः जगन्नाथः। सहस्राणि सहस्रसंख्यानि धनुः खड्गः शूलं वर्मेत्यादिभेदेन सहस्रसंख्यत्वम्। सहस्रं सहस्रमिति सहस्रशः संख्यैकवचनाच्च वीप्सायामिति [पा० ५, ४, ४३] शस्प्रत्ययः धनुरादीनां प्रत्येकं सहस्रसंख्यत्वमित्यर्थः ॥ ५३ ॥

असंख्याता सहस्राणि ये रुद्रा अधि भूम्याम्। तेषाᳪ सहस्रयोजनेऽव धन्वानि तन्मसि ॥ ५४ ॥

बहुरुद्रदेवत्या दशानुष्टुभोऽवतानसंज्ञाः। भूमिस्था रुद्रा उच्यन्ते। असंख्याता असंख्यातानि सहस्राणि अमिता ये रुद्रा भूम्यामधि भूमेरुपरि स्थिताः। तेषां रुद्राणां धन्वानि धनूंषि सहस्रयोजने सहस्रं योजनानि यस्मिंस्तादृशे पथि सहस्रयोजनव्यवहिते मार्गे वयमवतन्मसि अवतन्मः अवतारयामः अपज्यानि कृत्वास्मत्तो दूरं क्षिपाम इत्यर्थः ॥ ५४ ॥

अस्मिन्महत्यर्णवेऽन्तरिक्षे भवा अधि। तेषाᳪ सहस्रयोजनेऽव धन्वानि तन्मसि ॥५५॥

अन्तरिचस्था रुद्रा उच्यन्ते अस्मिन्नन्तरिचे अधिश्रित्य ये भवा रुद्राः स्थिताः तेषां धन्वान्यवतन्मसीति पूर्ववत् । कीदृशेऽन्तरिचे महति विशाले । अर्णवे अर्णांसि जलानि विद्यन्ते यत्र तदर्णवम् मेघाधारत्वात् । अर्णसो लोपश्चेति [पा० ५, २, १०८, २] वप्रत्ययोऽन्तलोपश्च ॥ ५५ ॥

नील॑ग्रीवाः शिति॒क॑ण्ठा दिव॑ꣳ रु॒द्रा उप॑श्रिताः । तेषा॑ꣳ सहस्रयोज॒नेऽव॒ धन्वा॑नि तन्मसि ॥ ५६ ॥

द्युस्था रुद्रा उच्यन्ते ये रुद्रा दिवं द्युलोकमुपश्रिताः स्वर्गस्थास्तेषामिति पूर्ववत् । कीदृशाः नीलग्रीवाः नीला श्यामा ग्रीवा येषां ते । शितिः श्वेतः कण्ठो येषां ते । विपर्यासात्कियान् कण्ठभागः कृष्णः कियान् श्वेत इत्यर्थः ॥५६॥

नील॑ग्रीवाः शिति॒क॑ण्ठाः श॒र्वा अ॒धः च॑माच॒राः । तेषा॑ꣳ सहस्रयोज॒नेऽव॒ धन्वा॑नि तन्मसि ॥ ५७ ॥

पातालस्था रुद्रा उच्यन्ते । अधोभागे ये शर्वा रुद्राः चमाचराः चमाया भुवोऽधोभागे चरन्ति गच्छन्ति ते चमाचराः पाताले वर्त्तमानाः तेषामित्युक्तम् । नीलग्रीवाः शितिकण्ठा इति पूर्ववद्विशेषणे ॥ ५७ ॥

ये वृ॒क्षेषु॑ श॒ष्पिञ्ज॑रा नील॑ग्रीवा॒ विलो॑हिताः । तेषा॑ꣳ सहस्रयोज॒नेऽव॒ धन्वा॑नि तन्मसि ॥ ५८ ॥

ये रुद्रा वृचेषु अश्वत्थादिषु स्थिताः । कीदृशाः शष्प-

ञ्जराः शष्पं बालतृणं तद्वत्पिञ्जरा हरितवर्णाः। नीलग्रीव नीला ग्रीवा येषां ते कण्ठे नीलवर्णाः। तथा केचन विलो-हिताः विशेषेण रक्तवर्णाः यद्वा विगतं लोहितं रुधिरं येषां ते लोहितपदं मांसादीनामुपलक्षणम् विगतलोहितादि धातवः तेजोमयशरीरा इत्यर्थः। तेषामित्याद्युक्तम्॥ ५८॥

ये भूतानामधिपतयो विशिखासः कपर्दिनः। तेषां सहस्रयोजनेऽव धन्वानि तन्मसि ॥ ५९॥

ये ईदृशा रुद्रास्तेषां धन्वानीति पूर्ववत्। कीदृशाः भूतानां देवविशेषाणामधिपतयः अन्तर्हितशरीराः सन्तो मनुष्योपद्रवकरा भूतास्तेषां पालकाः। तत्र केचिद्विशिखासः विगता शिखा येषां ते शिखाशब्दः केशोपलक्षकः मुण्डित-मुण्डा इत्यर्थः। अन्ये कपर्दिनः जटाजूटयुताः॥ ५९॥

ये पथां पथिरक्षस ऐलबृदा आयुर्युधः। तेषां सहस्रयोजनेऽव धन्वानि तन्मसि ॥६०॥

ये चेदृशा रुद्रास्तेषामित्युक्तम्। कीदृशाः पथां लौकिक-वैदिकमार्गाणामधिपतय इति पूर्वोऽर्थोऽनुषङ्गः। तथा पथि-रक्षसः पथो मार्गास्तानेवान्यानपि रक्षन्ति पालयन्ति ते पथिरक्षसः। ऐलबृदाः इलानामन्नानां समूह ऐलमन्नसमूहः यद्वा इला पृथ्वी तस्या इदमैलमन्नं तद्बिभ्रति ते ऐलभृतः त एव परोक्षवृत्त्या ऐलबृदा उच्यन्ते सर्वजन्तूनां पोषका इत्यर्थः। आयुर्युधः आयुषा जीवनेन युध्यन्ते ते यावज्जीवयुद्धकराः यद्वा आयुर्जीवनं पणीकृत्य युध्यन्ते ते आयुर्युधः॥ ६०॥

ये तीर्थानि प्रचरन्ति सृकाहस्ता निषङ्गिणः। तेषाᳪ सहस्रयोजनेऽव धन्वानि तन्मसि ॥ ६१ ॥

ये रुद्रास्तीर्थानि प्रयागकाश्यादीनि प्रचरन्ति गच्छन्ति। कीदृशाः सृकाहस्ताः सृकेत्यायुधनाम सृका आयुधानि हस्ते येषां ते। निषङ्गिणः निषङ्गः खड्गा विद्यन्ते येषां ते। सृकाहस्तत्वेऽपि निषङ्गित्वोक्तिः खड्गप्राधान्याय॥ ६१॥

येऽन्नेषु विविध्यन्ति पात्रेषु पिबतो जनान्। तेषाᳪ सहस्रयोजनेऽव धन्वानि तन्मसि ॥ ६२ ॥

ये रुद्रा अन्नेषु भुज्यमानेषु स्थिताः सन्तो जनान् विविध्यन्ति विशेषेण ताड़यन्ति धातुवैषम्यं कृत्वा रोगानुत्पादयन्तीत्यर्थः। तथा पात्रेषु पात्रस्थक्षीरोदकादिषु स्थिताः सन्तः पिबतो क्षीरादिपानं कुर्वतो जनान् विविध्यन्ति अन्नोदकभोक्तारो व्याधिभिः पीड़नीया इति तेषामधिकार इति भावः। तेषामिति पूर्ववत्॥ ६२॥

य एतावन्तश्च भूयाᳪसश्च दिशो रुद्रा वितस्थिरे। तेषाᳪ सहस्रयोजनेऽव धन्वानि तन्मसि ॥ ६३ ॥

ये रुद्रा एतावन्तः एतत्प्रमाणं येषां ते अतिशयेन बहवो भूयांसः उक्तेभ्योऽतिबहवश्च ये रुद्रा दिशो दश वितस्थिरे आश्रिताः दश दिशो व्याप्य स्थिताः तेषां धनूंषि अवतन्म इति पूर्ववत्॥ ६३॥

नमो॑ऽस्तु रु॒द्रेभ्यो॒ ये दि॒वि येषां॑ व॒र्षमिष॑वः। तेभ्यो॒ दश॒ प्राची॒र्दश॑ दक्षि॒णा दश॑ प्र॒तीची॒र्दशोदी॑ची॒र्दशो॒र्ध्वाः। तेभ्यो॒ नमो॑ अस्तु ते नो॑ऽवन्तु ते नो॑ मृडयन्तु ते यं द्वि॒ष्मो यश्च॑ नो॒ द्वेष्टि॒ तमे॑षां॒ जम्भे॑ दध्मः ॥ ६४ ॥

कण्डिकात्रयात्मिकानि त्रीणि यजूंषि प्रत्यवरोहसंज्ञानि धृतिच्छन्दस्कानि बहुरुद्रदेवत्यानि। त्रिलोकस्था रुद्रा उच्यन्ते। दिवि द्युलोके ये रुद्राः वर्तन्ते येषां च रुद्राणां वर्षं वृष्टिरेव इषवः वाणाः आयुधस्थानीया वृष्टिः अतिवृष्ट्यादीतिभिः प्राणिनो घ्नन्ति तेभ्यो रुद्रेभ्यो नमो नमस्कारोऽस्तु ॥ तेभ्यो रुद्रेभ्यो दशसंख्याकाः प्राचीः प्रागभिमुखा अङ्गुलीः कुर्वे इति शेषः प्राङ्मुखाञ्जलिकरणे प्राच्यो दशाङ्गुलयो भवन्ति। दक्षिणाः दक्षिणाभिमुखाः दशाङ्गुलीः कुर्वे। प्रतीचीः प्रत्यङ्मुखाः दशाङ्गुलीः कुर्वे। उदीचीरुदङ्मुखाः दशाङ्गुलीः कुर्वे। ऊर्ध्वाः उपरि दशाङ्गुलीः कुर्वे। अञ्जलिं बद्ध्वा सर्वदिक्षु नमस्करोमीत्यर्थः ॥ तेभ्यो रुद्रेभ्यो नमोऽस्तु अञ्जलिपूर्वं नतिरस्तु। दश वा अञ्जलेरङ्गुलयो दिशि दिश्येवैभ्य एतदञ्जलिं करोतीति [९, १, १, ३९] श्रुतेः। ते रुद्रा नोऽस्मानवन्तु रक्षन्तु ते रुद्रा नोऽस्मान् मृडयन्तु सुखयन्तु। किञ्च ते रुद्रा यं पुरुषं द्विषन्तीति शेषः वयञ्च यं द्विष्मो यस्य द्वेषं कुर्मः च पुनर्यो नरो नोऽस्मान् द्वेष्टि तं पुरुषमेषां पूर्वोक्तानां रुद्राणां जम्भे दंष्ट्राकराले मुखे दध्मः स्थापयामः अस्मद्द्विषमस्मद्द्वेष्यञ्च नरं रुद्राः पूर्वोक्ता भक्षयन्त्वित्यर्थः अस्मांश्चावन्तु च ॥ ६४ ॥

नमोऽस्तु रुद्रेभ्यो येऽन्तरिक्षे येषां वात इषवः॥ तेभ्यो दश प्राचीर्दश दक्षिणा दश प्रतीचीर्दशोदीचीर्दशोर्ध्वाः। तेभ्यो नमो अस्तु ते नोऽवन्तु ते नो मृडयन्तु ते यं द्विष्मो यश्च नो द्वेष्टि तमेषां जम्भे दध्मः॥ ६५॥

ये अन्तरिक्षे रुद्रा वर्त्तन्ते तेभ्यो रुद्रेभ्यो नमोऽस्तु। येषां रुद्राणां वात इषवः वायुरायुधस्थानीयः कुवातेनान्नं विनाश्य वातरोगं वोत्पाद्य जनान् घ्नन्ति। तेभ्योऽन्तरिक्षस्थेभ्यो वातेभ्यो रुद्रेभ्यो नमोऽस्तु। शिष्टं व्याख्यातम्। ६५।

नमोऽस्तु रुद्रेभ्यो ये पृथिव्यां येषामन्नमिषवः। तेभ्यो दश प्राचीर्दश दक्षिणा दश प्रतीचीर्दशोदीचीर्दशोर्ध्वाः। तेभ्यो नमो अस्तु ते नोऽवन्तु ते नो मृडयन्तु ते यं द्विष्मो यश्च नो द्वेष्टि तमेषां जम्भे दध्मः॥ ६६॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां षोडशोऽध्यायः॥ १६॥

ये पृथिव्यां रुद्रा वर्त्तन्ते येषामन्नमिषवः अन्नमदनीयं वस्तु आयुधम् अययावभक्षणे कदन्नभक्षणे चौर्य्ये वा प्रवर्त्य रोगमुत्पाद्य जनान् घ्नन्ति तेभ्यः पृथिवीस्थेभ्योऽन्नायुधेभ्यो रुद्रेभ्यो नमोऽस्तु। तेऽस्मानवन्त्वित्यादि पूर्ववत्। एते प्रत्यय-

रोहमन्त्राः। अथ प्रत्यवरोहान् जुहोतीति [८, १, १, ३२]
व्यवहाराय संज्ञाकरणम् ॥ ६६ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
शतरुद्रियहोमोऽयं षोडशोऽध्याय ईरितः ॥ १६ ॥

सप्तदशोऽध्यायः।

अश्मन्नूर्जं पर्वते शिश्रियाणामद्भ्य ओषधीभ्यो वनस्पतिभ्योऽधि सम्भृतं पयः। तां न इषमूर्जं धत्त मरुतः सꣳरराणाः॥ अश्मꣳस्ते क्षुत्। मयि त ऊर्क्। यं द्विष्मस्तं ते शुगृच्छतु ॥ १ ॥

षोडशेऽध्याये शतरुद्रियहोम उक्तः सप्तदशे चित्यपरिषेकादिमन्त्रा उच्यन्ते ॥ का० [१८, २, १] चित्यं परिषिच्यत्यग्नीद्दक्षिणे निकक्षेऽद्रिं कृत्वाश्मन्नूर्जमित्यद्रेरधि। पक्षस्यापरसन्धिः कक्षस्तस्य समीपं निकक्षं दक्षिणपक्षापरसन्धिसमीपप्रान्तभागेऽश्मानं निधायोदकुम्भमादायाद्रेरारभ्य सपक्षपुच्छमग्निं प्रदक्षिणं जलधारया समन्तादग्नीत्सिञ्चतीत्यर्थः॥ यजुर्मरुद्देवत्यम् आर्षी त्रिष्टुप्। हे मरुतः! तां प्रसिद्धामिषमन्नमूर्जं रसं च नोऽस्मभ्यं धत्त दत्त यूयम्। किम्भूता यूयं संरराणाः सम्यक् रान्ति ददति ते संरराणाः सम्यग्दातारः। रा दाने बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७६] जुहोत्यादिभ्यः श्लु द्वित्वं च शानचि परे। कीदृशीमिषमूर्जम् अश्मन् अश्मनि पाषाणे पर्वते विन्ध्यहिमवदादौ शिश्रियाणां श्रयतीति शिश्रियाणा ताम् श्रयतेः शानचि जुहोत्यादित्वाद् द्वित्वम्। तथा ऊर्जं

सारभूतां बलहेतुम्। यद्वा पर्वाणि विद्यन्ते यस्मिन् स पर्वतः पर्वसङ्घातां तन्प्रत्ययः अश्नातोत्यश्मा अन्येभ्योऽपि दृश्यत इति [पा० ३, २, ७५] अश्नातेर्मनिन् अश्मनवति पर्ववति मेघे ऊर्जं जलं शिश्रियाणामाश्रितां वृष्टिसम्पाद्यामित्यर्थः। तथा अद्भ्यः जलेभ्य ओषधिभ्यो यवादिभ्यो वनस्पतिभ्योऽश्वत्थादिभ्यः सकाशादधिसम्भृतसंधिकं सम्पादितं गोद्वारेण पयो दुग्धं च शिश्रियाणाम् गौरपः पीत्वौषधिवनस्पतीन् भक्षयित्वा पयो दोग्धि। तां द्विरूपां मेघोत्थजलरूपां गोसमुत्थां पयोरूपां चेषमूर्जं दत्तेत्यर्थः। मरुतो वै वर्षस्येशत इति [९, १, २, ५] श्रुतेः॥ का० [१८, २, २] अश्मंस्ते क्षुदित्यद्रौ कुम्भं कृत्वा मयि त ऊर्गित्यादायैव हिरपरम्। सेकान्तेऽश्मनि कुम्भमश्मंस्ते क्षुदिति निधाय मयि त इति पुनरादाय पुनर्द्विवारं परिषिञ्चेदित्यर्थः॥ अश्मा देवता दैवी बृहती। अश्नातीत्यश्मा। हे अश्मन् सर्वभक्षक अग्ने! ते तव क्षुत् क्षुधा अस्तु बहुहविषां भोज्यत्वात्॥ का० [१८, २, ३] कुम्भमादत्ते। आर्षोदेवता दैवी बृहती हे अश्मन् ते तव ऊर्क् सारभागो मयि अस्त्विति शेषः॥ का० [१८, २, ४] कुम्भेऽद्रिं कृत्वा दक्षिणस्यां वेदिश्रोणौ प्राङ् तिष्ठन् दक्षिणस्यां निरस्यति यं द्विष्म इति। तं पाषाणं कुम्भे कृत्वा दक्षिणवेदिश्रोणौ पूर्वाभिमुखस्तिष्ठन् दक्षिणस्यां दिशि साश्मानं घटं निरस्यतीत्यर्थः॥ यजुर्ह्वौ शुक् देवता। हे अग्ने! ते तव शुक् शोकस्तं नरमृच्छतु गच्छतु तं कं वयं यं नरं द्विष्मः अस्मद्द्वेषविषयं तव शोको गच्छतु॥ १॥

इ॒मा मे॑ अग्न॒ इष्ट॑का धे॒नवः॑ स॒न्त्वेका॑ च॒ दश॑ च॒ दश॑ च श॒तञ्च॑ श॒तञ्च॑ स॒हस्र॑ञ्च

सहस्रञ्चायुतञ्च चायुतञ्च नियुतञ्च नियुतञ्च प्रयुतञ्चार्बुदञ्च न्यर्बुदञ्च समुद्रश्च मध्यं चान्तश्च परार्धश्चैता मे अग्न इष्टका धेनवः सन्त्वमुत्रामुष्मिँल्लोके ॥ २ ॥

का० [१८, २, ८] अनपेचमेत्योदङ् प्राङ् तिष्ठन्नात्मन उपरि प्रापणान्ते जपतीमा म इति। कुम्भनिरसनानन्तरमपश्यन्नेत्य दक्षिणवेदिश्रोणिसमीपे ईशानाभिमुखस्थितत्वात्मन उपरि हस्तौ प्रसार्य यावत् स्प्रष्टुं शक्नोति तावत् स्पृष्ट्वेमा म इति कण्डिकाद्वयं स्वरेण जपतीत्यर्थः ॥ विकृतिरग्निदेवत्या। हे अग्ने! या इष्टकाः पञ्चसु चितिषूपहिताः इमा इष्टकाः मे मह्यं मदर्थं धेनवोऽभिमतफलदोग्ध्र्यः सन्तु त्वत्प्रसादात् अस्मिन् लोके इति शेषः। तासां संख्यामाह एकेत्यादि अत्रैकादिपरार्धपर्यन्तैः शब्दैरुत्तरोत्तरं दशदशगुणिता संख्योच्यते। एका एकत्वसंख्याविशिष्टा सा दशगुणिता दशसंख्यामापद्यते सा दशगुणिता शतं भवति पूर्वसंख्यासहितोत्तरसंख्याग्रहणमाधिक्याय शतं दशगुणितं सहस्रं भवति सहस्रं दशगुणितमयुतं भवति अयुतं दशगुणितं नियुतं भवति नियुतं लक्षम् नियुतं दशगुणितं प्रयुतं भवति प्रयुतं लक्षदशकं प्रयुतग्रहणं कोटेरुपलक्षणम् प्रयुतं दशगुणं कोटिः कोटिर्दशगुणं अर्बुदम् अर्बुदं दशगुणं न्यर्बुदम् न्यर्बुदशब्देनाब्जसंख्या ज्ञेया एतेषां ग्रहणमब्जसमुद्रान्तर्वर्तिनीनां खर्वनिखर्वमहापद्मशङ्कुसंज्ञानां संख्यानामुपलक्षणम् तेनाब्जं दशगुणं खर्वं खर्वं दशगुणं निखर्वं निखर्वं दशगुणं महापद्मं महापद्मं दशगुणं शङ्कुः शङ्कुर्दशगुणः समुद्रः समुद्रः दशगुणो मध्यं मध्यं दशगुण-

मन्तः अन्तः दशगुणः परार्धः । चकारा इतरेतरसमुच्चयार्थाः । एवमेकाद्यष्टादशसंख्यासंख्यासम्मिता इष्टका एता हे अग्ने ! मे धेनवः सन्त्विति पूर्वोक्तस्य निगमनम् । एतदेनुभवनं कुत्रार्थ्यते तदाह अमुत्र अन्यजन्मनि तथान्यस्मिन् लोके स्वर्गे सर्वत्र इष्टदाः सन्त्वित्यर्थः । यद्यपि नियतसंख्येष्टकाश्चीयन्ते तथापि मन्त्रसामर्थ्याद्वर्धमाना एकादिपरार्धान्तसंख्या भवन्तीति भावः ॥ २ ॥

ऋ॒तव॑ स्थ ऋता॒वृध॑ ऋतु॒ष्ठा स्थ॑ ऋता॒वृधः॑ । घृ॒त॒श्चुतो॑ मधु॒श्चुतो॑ वि॒राजो॒ नाम॑ काम॒दुघा॒ अक्षी॑यमाणाः ॥ ३ ॥

बृहती पङ्क्तिर्वा अष्टविंशदक्षरत्वाद्विकल्पः । अग्निदेवत्या इष्टकादेवत्या वा । हे इष्टकाः ! या यूयमेवंविधाः स्थ भवथ ता मे धेनवः सन्त्विति पूर्वेण सम्बन्धः । कीदृश्यः ऋतवः वसन्तादिरूपाः । ऋतावृधः ऋतं सत्यं यज्ञं वा वर्धयन्ति ऋतवृधः संहितायां पूर्वपददीर्घः । ऋतुष्ठाः ऋतुषु वसन्तादिषु तिष्ठन्ति ताः । स्थशब्दस्य पुनरुक्तिः पादपूरणा । ऋतावृध इति पुनर्वचनमादरार्थम् । घृतश्चुतः श्चुतिर् क्षरणे घृतं श्चोतन्ति ता घृतश्चुतः घृतस्राविण्यः । मधुश्चुतः मधु श्चोतन्ति ता मधुस्राविण्यः । नामेति प्रसिद्धौ । विराजः विशेषेण राजन्ते दीप्यन्ते ता विराजः दशलोकपूरणाभिप्रायमेतत् । कामदुघाः यत्काम्यं तस्य दोग्ध्र्यः पूरयित्र्यः दुहः कब्घश्चेति [पा॰ ३, २, ७०] कप् । अक्षीयमाणाः न क्षीयन्ते ताः क्षयरहिताः ॥ ३ ॥

स॒मु॒द्रस्य॑ त्वाव॑कया॒ग्ने॒ परि॑व्ययामसि ।

सहस्रञ्चायुतञ्च चायुतञ्च नियुतञ्च नियुतञ्च प्रयुतञ्चार्बुदञ्च न्यर्बुदञ्च समुद्रश्च मध्यञ्चान्तश्च परार्धश्चैता मे अग्न इष्टका धेनवः सन्त्वमुत्रामुष्मिँल्लोके ॥ २ ॥

का० [१८, २, ८] अनपेक्षमेत्योदङ् प्राङ् तिष्ठन्नात्मन उपरि प्रापणान्तं जपतीमा म इति। कुशनिरसनानन्तरमपक्रम्य दक्षिणवेदिश्रोणिसमीपे ईशानाभिमुखस्तिष्ठन्नात्मन उपरि हस्तौ प्रसार्य यावत् स्प्रष्टुं शक्नोति तावत् स्पृष्ट्वेमा म इति कण्डिकाद्वयं स्वरेण जपतीत्यर्थः॥ विकृतिरग्निदेवत्या। हे अग्ने ! या इष्टकाः पञ्चसु चितिषूपहिताः इमा इष्टकाः मे मह्यं मदर्थं धेनवोऽभिमतफलदोग्ध्र्यः सन्तु त्वत्प्रसादात् अस्मिन् लोके इति शेषः। तासां संख्यामाह एकेत्यादि अन्ते कादिपरार्धपर्यन्तैः शब्दैरुत्तरोत्तरं दशदशगुणिता संख्योच्यते। एका एकत्वसंख्याविशिष्टा सा दशगुणिता दशसंख्यामापद्यते सा दशगुणिता शतं भवति पूर्वसंख्यासहितोत्तरसंख्याग्रहणमाधिक्याय शतं दशगुणितं सहस्रं भवति सहस्रं दशगुणितमयुतं भवति अयुतं दशगुणितं नियुतं भवति नियुतं लक्षम् नियुतं दशगुणितं प्रयुतं भवति प्रयुतं लक्षदशकं प्रयुतग्रहणं कोटेरुपलक्षकम् प्रयुतं दशगुणं कोटिः कोटिर्दशगुणा अर्बुदम् अर्बुदं दशगुणं न्यर्बुदम् न्यर्बुदशब्देनाब्जसंख्या च। वा एतेषां ग्रहणमब्जसमुद्रान्तर्वर्त्तिनीनां खर्वनिखर्वमहापद्मशङ्कुसंज्ञानां संख्यानामुपलक्षकम् तेनाब्जं दशगुणं खर्वं खर्वं दशगुणं निखर्वं निखर्वं दशगुणं महापद्मं महापद्मं दशगुणं शङ्कुः शङ्कुर्दशगुणः समुद्रः समुद्रः दशगुणो मध्यं मध्यं दशगुण-

मन्तः अन्तः दशगुणः परार्धः। चकारा इतरेतरसमुच्चयार्थाः। एवमेकाद्यष्टादशसंख्यासंज्ञासम्मिता इष्टका एता हे अग्ने! मे धेनवः सन्त्विति पूर्वोक्तस्य निगमनम्। एतद्धेनुभवनं कुत्रार्थेति तदाह अमुत्र अन्यजन्मनि तथान्यस्मिन् लोके स्वर्गे सर्वत्र इष्टदाः सन्त्वित्यर्थः। यद्यपि नियतसंख्ययेष्टकाश्चीयन्ते तथापि मन्त्रसामर्थ्याद्वर्धमाना एकादिपरार्धान्तसंख्या भवन्तीति भावः॥ २॥

ऋ॒तव॑ स्थ ऋता॒वृध॑ ऋतु॒ष्ठा स्थ॑ ऋता॒वृधः॑। घृत॒श्चुतो॑ मधु॒श्चुतो॑ वि॒राजो॒ नाम॑ काम॒दुघा॒ अक्षी॑यमाणाः॥ ३॥

बृहती पङ्क्तिर्वा अष्टविंशत्यक्षरत्वाद्विकल्पः। अग्निदेवत्या इष्टकादेवत्या वा। हे इष्टकाः! या यूयमेवंविधाः स्थ भवथ ता मे धेनवः सन्त्विति पूर्वेण सम्बन्धः। कीदृश्यः ऋतवः वसन्तादिरूपाः। ऋतावृधः ऋतं सत्यं यज्ञं वा वर्धयन्ति ऋतवृधः संहितायां पूर्वपददीर्घः। ऋतुष्ठाः ऋतुषु वसन्तादिषु तिष्ठन्ति ताः। स्थशब्दस्य पुनरुक्तिः पादपूरणा। ऋतावृध इति पुनर्वचनमादरार्थम्। घृतश्चुतः श्चुतिर् क्षरणे घृतं श्चोतन्ति ता घृतश्चुतः घृतस्राविण्यः। मधुश्चुतः मधु श्चोतन्ति ता मधुस्राविण्यः। नामेति प्रसिद्धौ। विराजः विशेषेण राजन्ते दीप्यन्ते ता विराजः दशलोकस्पृणाभिप्रायमेतत्। कामदुघाः यत्काम्यं तस्य दोग्ध्र्यः पूरयित्र्यः दुहः कब्घश्चेति [पा० ३, २, ७०] कप्। अक्षीयमाणाः न क्षीयन्ते ताः क्षयरहिताः॥ ३॥

स॒मु॒द्रस्य॑ त्वाव॑क॒याग्ने॒ परि॑व्ययामसि।

तद्भवत्वात् । मण्डूकवकावेतसशाखा: कर्षणार्थं वेद्यो बद्धा: सन्ति तदयं मन्त्रो वदति । कस्मात्त्वमस्माभि: प्रार्थ्यसे इत्यत आह हे अग्ने ! त्वमपां पित्तं तेजोऽसि यो यस्यावयव: स तं न हिनस्ति तद्धर्मा च भवति । एवमग्निं सम्बोध्य मण्डूकीमाह हे मण्डूकि ! मण्डूको भेकस्तस्य स्त्री मण्डूकी तत्सम्बुद्धौ हे मण्डूकि ! ताभि: पूर्वोक्ताभिरद्भि: सह आगहि आगच्छ शपि लोपे मलोप: । यासामग्नि: पित्तं यच त्वमुत्पन्ना या त्वमग्ने: यान्त्यै इतस्ततो नीयसे सा त्वमिमं यज्ञमस्माभि: क्रियमाणं चयनलक्षणं पावकवर्णमग्निसमानतेजसं शिवं फलप्रदत्वेन शान्तं च कृधि कुरु ॥ ६ ॥

अ॒पामि॒दं न्यय॑नꣳ समु॒द्रस्य॑ नि॒वेश॑नम् । अ॒न्याँस्ते॑ अ॒स्मत्त॑पन्तु हे॒तय॑: पाव॒को अ॒स्मभ्य॑ꣳ शि॒वो भ॑व ॥ ७ ॥

उत्तरांसाद्दक्षिणांसे क्षिपति । आग्नेयो बृहती । इदं चित्याग्निस्थानं मण्डूकावकावेतसलक्षणं वा अपां न्ययनम् नितरामीयते प्राप्यते येन तन्न्ययनम् उदकप्राप्तिसाधनम् यागद्वारा ह्याप: प्राप्यन्ते अपां वाहुल्यात्समुद्रस्य निवेशनम् निविशन्त्यस्मिन्निति निवेशनं गृहस्थानीयम् तद्रूप हे अग्ने ! ते तव हेतयो ज्वाला अस्मत्सकाशादन्यान् अस्मद्विरोधिन: पुरुषान् तपन्तु क्लेशयन्तु अस्मभ्यमस्मदर्थं पावक: शोधक: शिव: शान्तश्च भव ॥ ७ ॥

अग्ने॑ पावक रो॒चिषा॑ म॒न्द्रया॑ देव जि॒ह्वया॑ । आ दे॒वान् व॑क्षि॒ यक्षि॑ च ॥ ८ ॥

का० [१८, २, ११] पक्षपुच्छानि चाभ्यामग्ने पावक

क्षिप् तया कल्पनया सामर्थ्येन दीप्त्या वा। घामेति पृथिवीनाम [निघ० १, १, ६]। किञ्च तया क्षपा पावकया पावयतीति पावका तया पावयित्र्या। चितयन्त्या चेतयन्त्या यद्वा चित्तं करोति चितयन्ती तया दृढचयकारिण्या। रोचने दृष्टान्तः उषसो न भानुना न इवार्थे यथा उषसः कालाः भानुना स्वप्रकाशेन रोचन्ते तद्वत्। किञ्च यश्चाग्निः तृणिः। तृणिरिति दीप्तिनाम [निघ० १, १७, ११]। सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] विभक्तेः शे आदेशः तृणिना दीप्त्या आ समन्तात् नु निश्चितं रुरुचे इत्यनुषङ्गः नकारयार्थः। किं कुर्वन् एतशस्य एतीत्येतशः गमनकुशलस्याश्वस्य यामन् यामनि नियामके रणे युद्धे तूर्वन् तुर्व हिंसायां प्रबलानि हिंसन् न इवार्थे यथा हिंसन्निव रोचते यद्वा यामनशब्दः कर्मवाचकः नु अनर्थकम् यामनि कर्मणि तूर्वन्न त्वरमाण इव एतशस्याश्वस्य रणे रमणीये पदे आहितोऽध्वर्युणा। तथा तृष्टपाणः तृष्यतीति तृष्टपाणः जिह्वया पिपासायाम् बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७६] शादित्वाच्छानचि श्लुद्वित्वे पूर्णाहुतिं पिपासुः। अजरः जरारहितः। य ईदृशोऽग्निस्तं क्षपाम इत्यर्थः ॥ १० ॥

नमस्ते हरसे शोचिषे नमस्ते अस्त्वर्चिषे। अन्याँस्ते अस्मत्तपन्तु हेतयः पावको अस्मभ्यं शिवो भव ॥ ११ ॥

का० [१८, ३, ५] उभयमादाय चित्यारोहणं नमस्त इति। हिरण्यशकलसहितं सुकस्माज्यम् दधिमधुघृतकुम्भसंयुता पात्री एतद्द्वयमादायाध्वर्युश्चित्याग्निमारोहति यजमानो तु अग्नेर्दक्षिणत उपविशत इत्यर्थः। आग्नेयी

हवती लोपमुद्राद्दष्टा। हे अग्ने! ते तव शोचिषे शोचनहेतवे तेजसे नमोऽस्तु। कीदृशाय शोचिषे हरसे हरति सर्वरसानिति हरः तस्मै, हरतेरसुन्प्रत्ययः। ते तव अर्चिषे पदार्थप्रकाशकाय तेजसे नमोऽस्तु। अन्यदुक्तम्॥ ११॥

नृषदे वेट्। अप्सुषदे वेट्। बर्हिषदे वेट्। वनसदे वेट्। स्वर्विदे वेट्॥ १२॥

का० [१८, ३, ६] स्वयमातृण्णायां पञ्चगृहीतं जुहोति नाभिवद्धिरण्यादर्शनं च नृषदे वेडिति प्रतिमन्त्रम्। आरब्ध स्वयमातृण्णायां पञ्चगृहीतं जुहोति पञ्चमन्त्रैः नाभिवदिति दक्षिणांसयोणिद्वयोत्तरांसमध्येषु. तत्र हिरण्यं पश्यन्नित्यस्ति तदत्र नेत्यर्थः॥ पञ्चाग्नेयानि यजूंषि दैवी बृहती दैव्यः पङ्क्तयः अन्त्या दैवी बृहती। नृषु मनुष्येषु जठराग्निरूपेण तिष्ठतीति नृषत् प्राणस्तस्मै वेट् हविर्दत्तम् वेट्शब्दः स्वाहाकारार्थः। प्रत्यक्षं वै तद्यत् स्वाहाकारः प्रत्यक्षᳪ सोत्तरवेदिर्वेट्कारैरेवेमां परोक्षं वै तद्यद्वेट्कार इति [८, २, १, ७] श्रुतेः। तथा नृषदे वेडिति। प्राणो वै नृषन्मनुष्या नरस्तद्योऽयं मनुष्येषु प्राणोऽग्निस्तमेतत् प्रीणातीति [८, २, १, ८] ॥ अप्सु उदकेषु और्वरूपेण सीदतीत्यप्सुषत्। योऽप्स्वग्निस्तमेतत् प्रीणातीति [८] श्रुतेः॥ बर्हिषि यज्ञे आहवनीयादिरूपेण सीदतीति बर्हिषत् बर्हिःषु ओषधीषु तिष्ठतीति वा तस्मै वेडस्तु। बर्हिषदे वेडिति य ओषधिष्वग्निस्तमेतत् प्रीणातीति [८] श्रुतेः। वनं वृक्षसमूहस्तत्र दावाग्निरूपेण सीदतीति वनसत्तस्मै वेट्। वनसदे वेडिति यो वनस्पतिष्वग्निस्तमे० ॥ स्वः स्वर्गं आदित्यरूपेण विद्यते स्वर्वित्

विशति सीदत्यर्थः यद्वा स्वरादित्यः विन्दते स्वविंतस्मै वषडस्तु ॥१२॥

ये देवा देवानां यज्ञिया यज्ञियानाᳬ संवत्सरीणमुप भागमासते। अहुतादो हविषो यज्ञे अस्मिन् स्वयं पिबन्तु मधुनो घृतस्य ॥१३॥

का० [१८, ३, ७] समासिक्तान् कुशैः प्रोक्षति सपरिश्रित्कं वाक्येन च ये देवा इति। पात्र्यां सिक्तान् दधिमधुघृतान् कुशैः परिश्रित्सहितं सपक्षपुच्छमग्निं मध्ये प्रविश्य प्रोक्षति ऋग्द्वयेनेत्यर्थः। जगत्यौ प्राणदेवत्ये। ते प्राणरूपा देवा अस्मिन् यज्ञे चयनलक्षणे मधुनो घृतस्य अर्थाद्दध्नश्च हविषो मधुघृतदधिरूपस्य हविषो भागं स्वयं पिबन्तु साक्षात्कारसमर्पणेन विना स्वयमेव स्वीकुर्वन्त्वित्यर्थः। कीदृशास्ते आहुतादः अहुतमदन्ति ते अहुतादः अन्ये देवा अग्निहुतामाहुतिमदन्ति प्राणास्तु साक्षादन्नमदन्ति अत एवाहुतादः। ते के संवत्सरीणं भागमुपासते संवत्सरेण निर्वृत्तः संवत्सरीणः संपरिपूर्वात् ख चेति [पा० ५, १, ९२] संपूर्वाद्वत्सरान्निर्वृत्तार्थे खप्रत्ययः संवत्सरं हि भूत्वाग्निश्चीयते इत्यभिप्रायः। कीदृशाः यज्ञियानां यज्ञार्हाणां देवानां मध्ये यज्ञियाः यज्ञयोग्याः देवाः दीप्यमानाः। द्विविधा देवाः हविर्भुज इन्द्रवरुणादयः शरीरनिर्वाहकाः प्राणापानादयश्च दीव्यन्तीति व्युत्पत्त्या उभयेऽप्येते यज्ञियाः तत्रेन्द्रादयो यज्ञे पूज्यत्वाद्यज्ञियाः प्राणादयस्तु यज्ञेन पूजकत्वाद्यज्ञियाः॥१३॥

ये देवा देवेष्वधि देवत्वमायन्ये ब्रह्मणः पुरएतारो अस्य। येभ्यो न ऋते पवते धाम-

किञ्चन न ते दिवो न पृथिव्या अधि ॥ १४ ॥

ये देवाः प्राणा देवेष्विन्द्रादिषु अधिष्ठातृत्वेन देवत्वमायन प्राप्ताः इन्द्रादीनामपि प्राणा देवाः। ये अस्य ब्रह्मणः जीवस्य पुरएतारः पुरोऽग्रे यन्तीति पुरएतारः इण् गतावित्यस्मात् गत्वृन्तृचाविति [पा० ३, १, १३३] तृच्प्रत्ययः। प्राणा हि प्राणिनां पुरःसराः अयमग्निर्वज्ञा तस्य ते पुरएतार इति [८, २, १, १५] श्रुतेः। प्राणैर्विना चीयमानोऽग्निर्निर्वोढुं न शक्यते। किञ्च येभ्य ऋते यान् प्राणान् विना किञ्चन धाम किमपि शरीरं न पवते पवङ् गतौ न चेष्टते। इत्थंभूता ये प्राणा देवास्ते पुनः क्वासते तत्राह न त इति ते प्राणरूपा देवा न दिवः षष्ठी सप्तम्यर्थे दिवि स्वर्गे न सन्ति पृथिव्याः पृथिव्यां भूमावपि न नैव। ते दिवि न पृथिव्यां यदेव प्राणभृतस्तस्मिंस्ते इति [८, २, १, १५] श्रुतेः। यद्वा दिवः प्रदेशेषु न पृथिव्याः प्रदेशेषु न। किं तर्हि स्नुषु अधि स्नु प्रस्रवणे स्नवन्ति क्षरन्ति स्नूनि स्रोतांसि चक्षुरादीनि प्राणायतनानि तेषु अधिश्रित्य वर्तन्ते तेषूपलभ्यन्ते तेषां स विशिष्टः प्रदेशः ॥ १४ ॥

प्राणदा अपानदा व्यानदा वर्चोदा वरिवोदाः। अन्याँस्ते अस्मत्तपन्तु हेतयः पावको अस्मभ्यं शिवो भव ॥ १५ ॥

का० [१८, ३, ८] प्राणदा इत्यवरोहति। प्रोत्तमानन्तरमग्नेरवतरतीत्यर्थः। अग्निदेवत्या बृहती पङ्क्तिर्वा अष्टाविंशत्यक्षरत्वाद् निवृत्। हे अग्ने! ते तव हेतयो ज्वाला

पस्मदन्यान् तपन्तु त्वं चास्माकं पावकः शिवश्च भव । कीदृशस्त्वं प्राणदाः प्राणान् यजमानाय ददातीति प्राणदाः अपानं ददातीत्यपानदाः व्यानं सर्वशरीरसञ्चारिवायुं ददातीति व्यानदाः वर्चो बलं ददातीति वर्चोदाः वरिवो धनं ददातीति वरिवोदाः ॥ १५ ॥

अ॒ग्निस्ति॒ग्मेन॑ शो॒चिषा॒ यास॒द्विश्वं॒ न्य॑त्रि॒णम् । अ॒ग्निर्नो॑ वनते र॒यिम् ॥ १६ ॥

का० [१८, ३, १२] पञ्चगृहीतं जुहोत्यग्निस्तिग्मेनेत्यृचा । शालायामागत्य पञ्चगृहीतमाज्यं शालाद्वार्येऽग्नौ जुहोति ॥ आग्नेयी गायत्री भरद्वाजदृष्टा । अग्निः विश्वं सर्वमत्रिणं राक्षसं नियासत् नितरां चोणं करोतु यासु उपक्षये लेट् इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९७] इकारलोपः अत्र अदनं भक्षणमस्यास्तीत्यत्री भक्षकस्तम् । केन तिग्मेन शोचिषा तीक्ष्णेन तेजसा तिग्मं तेजतेरुत्साहकर्मण इति [निरु० १०, ६] यास्कः । किञ्च अग्निर्नोऽस्मभ्यं रयिं धनं वनते ददातु वनतिर्दानार्थः ॥ १६ ॥

य इ॒मा विश्वा॒ भुव॑नानि॒ जुह्व॒दृषि॒र्होता॒ न्यसी॑दत् पि॒ता नः॑ । स आ॒शिषा॒ द्रवि॑णमि॒च्छमा॑नः प्रथम॒च्छद्वरा॑ँ२॥ आवि॑वेश ॥१७॥

का० [१८, ३, १२] षोडशगृहीतार्धमनुवाकशेषेण । पञ्चगृहीतहोमानन्तरं षोडशगृहीतमाज्यं जुह्वां कृत्वा तस्यार्धमनुवाकशेषेण शालाद्वार्ये एव जुहोति । अनुवाकशेषस्य य इमा विश्वेत्यारभ्य विद्व्यो यथासदित्यन्तोऽष्टर्च इत्यर्थः ॥ भुवनपुत्रविश्वकर्मदृष्टा विश्वकर्मदेवत्याः षोडश त्रिष्टुभः । प्रजाः

संहरन्त सृजन्तं विश्वकर्माणं पश्यन् ऋषिः कथयति। यो विश्वकर्मा इमा इमानि विश्वा विश्वानि सर्वाणि भुवनानि भूतजातानि जुह्वत् संहरन् सन् न्यसीदत् निषण्णः स्वयं स्थितवान्। कीदृशः ऋषिः अतीन्द्रियद्रष्टा सर्वज्ञः। होता संहाररूपस्य होमस्य कर्त्ता। नोऽस्माकं प्राणिनां पिता जनकः प्रलयकाले सर्वलोकान् संहृत्य यः परमेश्वरः स्वयमेक एवासीदित्यर्थः। तथा चोपनिषदः। आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीन्नान्यत् किञ्चन मिषत् सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयमित्याद्याः। स तादृशः परमेश्वरः आशिषाभिलाषेण बहुः स्यां प्रजायेयेत्येवंरूपेण पुनःसिसृक्षारूपेण द्रविणमिच्छमानः जगद्रूपं धनमपेक्षमाणः अवरानभिव्यक्तोपाधीनाविवेश जीवरूपेण प्रविष्टः। कीदृशः प्रथमच्छत् प्रथममेवाद्वितीयं स्वरूपं छादयतीति प्रथमच्छत् छादयतेः क्विपि ह्रस्वः उत्कृष्टं रूपमाच्छन् सन् प्रविष्टः। इच्छमान इतीपरात्मनेपदमार्षम् सोऽकामयत बहुः स्यां प्रजायेय स तपोऽतप्यत स तपस्तप्त्वा इदᳪ सर्वमसृजत यदिदं किञ्च तत् सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशदित्यादिश्रुतेः॥ १७॥

किᳪ स्विदासीदधिष्ठानमारम्भणं कतमत् स्वित्कथासीत्। यतो भूमिं जनयन् विश्वकर्मा वि द्यामौर्णोन्महिना विश्वचक्षाः॥ १८॥

अथेश्वरो यथा जगत्सृजति तदृग्भ्यामुत्तराभ्यामाह। लोके हि घटादि चिकीर्षुः कुलालो गृहादिकं स्थानमधिष्ठाय मृद्रूपेणारम्भकद्रव्येण च चक्राद्युपकरणैर्घटादि निष्पादयति ईश्वरस्य तदाक्षिप्यते। स्विदिति वितर्के द्यावाभूमी सृजतो विश्वकर्मणोऽधिष्ठानं किमासीत् अधितिष्ठत्यस्मिन्नित्यधिष्ठानं

निवासस्थानम् अचेतना निरधिष्ठाना: किमपि न कुर्वन्ति। स्विदिति वितर्के आरम्भणं कतमत् किमासीत् आरभ्यतेऽनेन त्यारम्भणमुपादानकारणं मृदिव घटानाम्। कथा किया च किम्प्रकारासीत् निमित्तकारणमपि किमासीदित्यर्थः। था हेतौ च छन्दसीति [पा० ५, ३, २६] किम: थाप्रत्यय: दण्डचक्रसलिलसूत्रादिभिर्घटादयो निष्पाद्यन्ते तत्स्थानीय किमासीत्। यतो यस्मिन् काले विश्वकर्मा भूमिं द्यां स्वर्गं च जनयन् सन् महिना महिम्ना स्वसामर्थ्येन वि और्णोत् सृष्टे द्यावापृथिवी आच्छादितवान् ऊर्णु आच्छादने लङ् उपसर्ग व्यवधानमार्षम् व्यवहिताश्चेति [पा० १, ४, ८२] वचनात्। कीदृश: विश्वचक्षा: विश्वं चष्टे स विश्वचक्षा: सर्वद्रष्टा अतीतानागतवर्तमानकालानां युगपद्द्रष्टा अनन्यशक्तिरित्यर्थः ॥ १८ ॥

विश्वतश्चक्षुरुत विश्वतोमुखो विश्वतोबाहुरुत विश्वतस्पात्। सं बाहुभ्यां धमति सं पतत्रैर्द्यावाभूमी जनयन् देव एक: ॥ १९ ॥

उत्तरमाह। एकोऽसहायो देव: विश्वकर्मा द्यावाभूमी जनयन् सन् बाहुभ्यां बाहुस्थानीयाभ्यां धर्माधर्माभ्यां सन्धमति धमतिर्गत्यर्थ: सङ्गच्छते संयोगं प्राप्नोति पतत्रै: पतनशीलै: अनित्यै: पञ्चभूतैश्च सङ्गच्छते धर्माधर्मरूपैर्निमित्तै: पञ्चभूतरूपैरुपादानैश्च साधनान्तरं विनैव सर्वं सृजतीत्यर्थ: यद्वा धर्माधर्माभ्यां भूतैश्च सन्धमति सङ्गमयति जीवान् पिजन्त्वं छान्दसम्। कीदृश: विश्वतश्चक्षु: विश्वत: सर्वतश्चक्षूंषि यस्य स:। विश्वतोमुख: विश्वतो मुखानि यस्य। विश्वतोबाहु: विश्वतो बाहवो भुजा यस्य। उतापि च विश्वत: पादा

यस्य सः पादस्य लोपोऽहस्त्यादिभ्य इति [पा० ५, ४, १३८] पादस्यान्त्यलोपः। परमेश्वरस्य सर्वप्राण्यात्मकत्वाद्यस्य यस्य प्राणिनो ये चक्षुरादयस्ते तदुपाधिकस्य परमेश्वरस्यैवेति सर्वत्र चक्षुरादयः सम्पद्यन्त इत्यर्थः ॥ १९ ॥

किᳬ स्विद्वनं क उ स वृक्ष आस यतो द्यावापृथिवी निष्टतक्षुः। मनीषिणो मनसा पृच्छतेदु तद्यदध्यतिष्ठद्भुवनानि धारयन् ॥२०॥

पुनरपि प्रश्नः। स्विदिति वितर्के तद्वनं किमास बभूव उ अपि च स वृक्षकः आस यतो वनाद्वृक्षाच्च विश्वकर्मा द्यावापृथिवी निष्टतक्षुः निस्ततक्ष निस्तक्ष्यालङ्कृतवान् वचनव्यत्ययः न हि तादृशं वनं वृक्षो वा सम्भवति। लोके हि गृहादिनिर्माणमिच्छन् कस्मिंश्चिद्वने कञ्चिद्वृक्षं छित्त्वा तक्षणादिना स्तम्भादिकं करोति इह तत्रास्तीत्यर्थः। किञ्च हे मनीषिणः! विद्वांसः! मनसा पर्यालोच्य तत् इत् उ तदपि यूयं पृच्छत तत्किम् भुवनानि धारयन् सन् विश्वकर्मा यदध्यतिष्ठत् यत् स्थानमधिष्ठितवान् तदपि पृच्छत। कुम्भकारादिर्गृहादिकमधिष्ठाय घटादि करोति तदधिष्ठानमपि पृच्छत ऊर्णनाभिवदयमात्मारम्भण इति भावः ॥ २० ॥

या ते धामानि परमाणि यावमा या मध्यमा विश्वकर्मन्नुतेमा। शिक्षा सखिभ्यो हविषि स्वधावः स्वयं यजस्व तन्वं वृधानः ॥२१॥

हे विश्वकर्मन्! हे स्वधावः! स्वधान्नमस्यास्तीति स्वधावान् तत्सम्बुद्धौ हे स्वधावः! मतुवसो रुः सम्बुद्धौ छन्दसीति [८, ३, १] रुः हे दार्वन्नेचणावन्! ते तव यानि परमाणि उत्कृष्टानि

धामानि या यानि अवमा अवमानि कनीयांसि धामानि उतापि च या यानि मध्यमा धामानि इमा इमानि पूर्वोक्तानि विविधानि धामानि सखिभ्यो यजमानेभ्यः शिच देहि इदचोऽतस्तिङ इति [पा० ६,३, १३५] संहितायां शिचपदस्य दीर्घः। क उपकार इति चेत् हविषि यजमानसम्बन्धिनि उपस्थिते सति तन्वं स्वशरीरं वृधानः वर्धयन् सन् स्वयं यजस्व। वयं यजाम इति कथं वक्तुं शक्यम् मनुष्यः कस्त्वां यष्टुं समर्थोऽत एव ब्रवीमि स्वयं यजस्व। वर्धतेः शानचि व्यत्ययेन शपो लुक् वृधानः। तन्वमित्यत्र वा छन्दसीति [पा० ६, १, १०६] पूर्वरूपाभावे यणादेशः ॥ २१ ॥

विश्वकर्मन् हविषा वावृधानः स्वयं यजस्व पृथिवीमुत द्याम्। मुह्यन्त्वन्ये अभितः सपत्ना इहास्माकं मघवा सूरिरस्तु ॥ २२ ॥

हे विश्वकर्मन्! हविषा महत्तेन वावृधानः वर्धमानो जातहर्षः सन् मम यशे पृथिवीं पृथिव्याश्रितानि भूतानि उतापि च द्यां द्युलोकाश्रितानि भूतानि स्वयं यजस्व मदनुग्रहाय। किञ्च त्वत्प्रसादादन्येऽभितः स्थिताः सपत्नाः शत्रवो मुह्यन्तु मोहं प्राप्नुवन्तु किञ्च इह यज्ञे मघवा इन्द्रोऽस्माकं सूरिः पण्डित आत्मज्ञानोपदेशकोऽस्तु ॥ २२ ॥

वाचस्पतिं विश्वकर्माणमूतये मनोजुवं वाजे अद्या हुवेम। स नो विश्वानि हवनानि जोषद्विश्वशम्भूरवसे साधुकर्मा ॥ २३ ॥

विश्वकर्मन् हविषा वर्धनेन त्रातारमि-

न्द्रसत्ययोरवृध्यम् । तस्मै विशः समनमन्त पूर्वीरयमुग्रो विहव्यो यथासत् ॥ २४ ॥

द्वे ऋचौ व्याख्याते [८ अध्या० ४५, ४६ का०] ॥ २३ ॥ २४ ॥

चक्षुषः पिता मनसा हि धीरो घृतमेने अजनन्नम्नमाने । यदेदन्ता अददृहन्त पूर्व आदिद्द्यावापृथिवी अप्रथेताम् ॥ २५ ॥

का० [१८, ३, १३] चक्षुषः पितेत्यपरमनुवाकेन । अष्टचेन षोडशगृहीतस्यापरमर्धं जुहोतीत्यर्थः ॥ यदा इत् यदैव पूर्वे वसिष्ठादयो मुनयः अन्ताः विभक्तिव्यत्ययः अन्तान् द्यावाभूम्योरन्तप्रदेशानददृहन्त दृढीकृतवन्तः दृंहते रूपम् । आत् इत् आत् अनन्तरवाची इदेवार्थे अनन्तरमेव द्यावाभूमिदार्ढ्यानन्तरमेव द्यावापृथिवी द्यावापृथिव्यौ अप्रथेतां पृथू अभूताम् । तदा द्यावापृथिवीप्रथनानन्तरं चक्षुषः पिता चक्षुरादीन्द्रियाणां पालको विश्वकर्मा मनसा धीरः सन् हि निश्चितमेने एते द्यावापृथिव्यौ प्रति घृतमुदकमजनत् अजनयत् छन्दस्युभयथेति [पा० ३, ४, ११७] आर्धधातुकत्वाच्छपि णिचो लोपः रोदस्योर्वृष्टिं कृतवत इत्यर्थः । किं कुर्वन् नम्नमाने नममाने द्यावापृथिव्यौ स्तम्भयन्निति शेषः जगदनुग्रहाय रोदसी स्तम्भयन्नित्यर्थः । नमतेः शानचि नुगागमश्छान्दसः ॥ २५ ॥

विश्वकर्मा विमना आद्विहाया धाता विधाता परमोत सन्दृक् । तेषामिष्टानि समिषा मदन्ति यत्रा सप्त ऋषीन् पर एकमाहुः ॥२६॥

यत्र यस्मिन् लोके सप्तऋषीन् सप्त च ते ऋषयश्च सप्तऋषयः ऋत्यक इति [पा० ६, १, १२८] सन्ध्यभावः । तान् परः विभक्तेः सुः परेण विश्वकर्मणा सह एकमाहुः एकीभूतान् बुधा वदन्ति। यत्र लोके सप्तर्षयो विश्वकर्मणा सहैकत्वं प्राप्ताः तत्र लोके तेषां पुंसामिष्टानि अभिलषितानि वस्तूनि इषा अन्नेन आहुतिरसभूतेन सह सम्मदन्ति सम्मोदन्ते सम्यक् मोदयुक्तानि पुष्टानि भवन्ति ते विश्वकर्मलोके इष्टभोगान् प्राप्नुवन्तीत्यर्थः। तेषां केषाम् विश्वकर्मा येषां संदृक् सम्यक् पश्यतीति सदृक् सम्यग्द्रष्टा विश्वकर्मदृष्टाः सुखिनो भवन्तित्यर्थः। कीदृशो विश्वकर्मा विमनाः विशिष्टं मनो यस्य स तथा विभूतमनाः सर्वकर्मज्ञ इत्यर्थः। आत् अपि च विहायाः नभोवद्व्यापकः यद्वा विशेषेण जहाति त्यजति विहायाः संहर्त्ता। धाता धारयिता पोष्टा स्थितिकर्त्ता। विधाता उत्पादकः। उत अपि परमः सर्वेभ्य उत्कृष्टः विभक्तेराकारः। एवंविधो विश्वकर्मा येषां द्रष्टा ते सुख्यन्ते भक्तानेव पश्यति तस्माद्भक्तिः कार्येत्यर्थः ॥ २६ ॥

यो नः पिता जनिता यो विधाता धामानि वेद भुवनानि विश्वा। यो देवानां नामधा एक एव तꣳ संप्रश्नं भुवना यन्त्यन्या ॥२७॥

यो विश्वकर्मा नोऽस्माकं पिता पालकः जनिता जनयिता उत्पादकः जनिता मन्त्रे इति [पा० ६, ४, ५३] निपातः। यो विधाता विशेषेण धारकः सेतुः यश्च विश्वा विश्वानि सर्वाणि धामानि स्थानानि भुवनानि भूतजातानि च वेद जानाति। यश्च एकोऽद्वितीय एव सन् देवानां वह्नीनां नामधाः नामानि दधाति करोतीति नामधाः नाम च पितैव

करोति। तस्मादन्यान्यानि भुवना भुवनानि भूतजातानि सम्प्रश्नं सम्यक् प्रश्नो यस्यां क्रियायां यथा तथा तं विश्वकर्माणं यन्ति गच्छन्ति प्रलयकाले एकत्वं प्राप्नुवन्ति। यद्वा सम्प्रश्नं सम्यक् प्रष्टुं स्वाधिकारप्रश्नं कर्तुं भुवनानि यं यन्ति स एव स्वाधिकारेषु नियुङ्क्त इति भावः ॥ २७ ॥

त आयजन्त द्रविणꣳ समस्मा ऋषयः पूर्वे जरितारो न भूना। असूर्ते सूर्ते रजसि निषत्ते ये भूतानि समकृण्वन्निमानि ॥ २८ ॥

ते पूर्वे ऋषयो विश्वकर्मसृष्टा वसिष्ठाद्या अस्मै भूतग्रामाय द्रविणं धनं जललक्षणं समायजन्त सम्यक् आभिमुख्येन ददुः द्रविणं भोगजातं वा। यजतिर्दानार्थः। कथं ददुः न भूना न भूम्ना न बाहुल्येन मलोपश्छान्दसः किन्तु युक्त्या कामिवर्षिलेनेत्यर्थः। कीदृशाः जरितारः स्तोतारः। ते के ये ऋषय इमानि भूतानि समकृण्वन् स्वादेः करोतेर्लङ् ये वसिष्ठादयो तानि सृजन्ति त एव उदकदानेन जीवयन्तीत्यर्थः। कीदृशाः असूर्ते असुभिः सप्तदशावयवैर्लिङ्गशरीरैरीरिता असूर्ताः असुपूर्वस्य ईर गतावित्यस्य छान्दस इडभावो निष्ठायाम् ईकारस्य पूर्वसवर्णदीर्घः जस एकारः। तथा रजसि अन्तरिक्षलोके निषत्ते निषत्ताः निषण्णाः स्थिताः जस एकारः। लोका रजांस्युच्यन्त इति [निरु० ४, १९] यास्कः। कीदृशे रजसि सूर्ते सुष्ठु ईरिते प्रेरिते विस्तीर्णे सुपूर्वस्य ईरधातोर्निष्ठायां पूर्ववत्। नसत्तनिषत्तेत्यादिना [पा० ८, २, ६१] निपातः ॥ २८ ॥

परो दिवा पर एना पृथिव्या परो देवेभि-

रसु॑रै॒र्यद॑स्ति॑। कं॑स्वि॒द्गर्भं॑ प्रथ॒मं द॑ध्र॒ आपो॒ यत्र॑ दे॒वाः स॒मप॑श्यन्त॒ पूर्वे॑ ॥ २६ ॥

प्रश्नोत्तररूपा मन्त्राः। ब्रह्मविषयप्रश्नः। विभक्तिव्यत्ययवाहुल्यमत्र मन्त्रे। यत् अस्ति इतीति शेषः यदीश्वरतत्त्वं हृत्पुण्डरीके अस्ति तत् दिवा परः द्युलोकादपि दूरे तिष्ठति दिवो दुर्ज्ञेयत्वात्। परस्शब्दः सान्तो दूरवाची। एना पृथिव्या अस्याः पृथिव्याः परः पृथिव्या अपि दूरे। देवेभिरसुरैः देवेभ्योऽसुरेभ्यश्च परो दूरे दूरत्वं विलक्षणत्वम् सर्वजगद्विलक्षणत्वाद् गुरुशास्त्रविमुखेन ज्ञायत इत्यर्थः। किञ्च स्विदिति वितर्के आपः प्रथमं कं गर्भं दध्रे दधिरे अधारयन् धाञो लिटि तङि प्रथमबहुवचनस्य लिटस्तझयोरेशिरेजिति [पा० ३, ४, ८१] इरेचि कृते तस्य इरयो रे इति [पा० ६, ४, ७६] रे-आदेशे तस्य स्थानिवत्त्वादातो लोप इति चेत्यालोपे [पा० ६, ४, ६४] दध्रे इति रूपम्। पूर्वे देवाः प्रथमोत्पन्ना देवाः वसिष्ठादयो यत्र गर्भे समपश्यन्त ददृशुः जगदिति शेषः। यदा स्थूलोऽप्ययं जगदाधारो गर्भरूपो न ज्ञायते तदात्यन्तसूक्ष्मं तत्त्वं न ज्ञायत इति किमु वक्तव्यमिति भावः ॥ २६ ॥

तमिद्गर्भं॑ प्रथ॒मं द॑ध्र॒ आपो॒ यत्र॑ दे॒वाः स॒मग॑च्छन्त॒ विश्वे॑। अ॒जस्य॒ नाभा॒वध्येक॒मर्पि॑तं॒ यस्मि॒न् विश्वा॑नि॒ भुव॑नानि त॒स्थुः ॥ ३० ॥

प्रत्युत्तरमाह। आपः प्रथमं तमित् तमेव गर्भं दध्रे दधिरे यत्र कारणभूते गर्भे विश्वे सर्वे देवाः समगच्छन्त सङ्गताः सम्भूय वर्त्तन्ते। ननु तस्य गर्भस्य को वाधारस्तत्राह। अजस्य जन्मरहितस्य परमेश्वरस्य नाभावधि नाभि-

स्थानीयस्य स्वरूपमध्ये एकमविभक्तमनन्यभूतं किञ्चिद्बीजं गर्भरूपमर्पितं स्थापितं यस्मिन् बीजे विश्वानि सर्वाणि भुवनानि भूतजातानि तस्थुः स्थितानि तद्बीजमर्पितम्। तथाच स्मृतिः [मनु० १, ८, ९]। अप एव ससर्जादौ तासु बीजमथाक्षिपत्। तदण्डमभवद्धैमं सूर्यकोटिसमप्रभमिति। स एव सर्वाश्रयो न तु तस्याप्यन्य आश्रया इति भावः ॥ ३० ॥

न तं विदाथ य इमा जजानान्यद्युष्माकमन्तरं बभूव। नीहारेण प्रावृता जल्प्या चासुतृप उक्थशासश्चरन्ति ॥ ३१ ॥

इदानीमुपदिशति। यो विश्वकर्मा इमा इमानि भूतजातानि जजान उत्पादितवान् तं विश्वकर्माणं हे जीवाः! यूयं न विदाथ न जानीथ लेटोऽडाटाविति [पा० ३, ४, ९४] आडागमः। ननु देवदत्तोऽहं यज्ञदत्तोऽहमिति वयमात्मानं जानीम इति चेत् न न ह्यहम्प्रत्ययगम्यं जैवं रूपं परमेश्वरतत्त्वम् किन्तु युष्माकमहम्प्रत्ययगम्यानां जीवानामन्तरमभ्यन्तरं वास्तवस्वरूपमन्यत् अहम्प्रत्ययादतिरिक्तं सर्वावदातं वेद्यमीश्वरतत्त्वं बभूव भवति विद्यते। जीवरूपवत्तदपि कुतो न विद्म इति चेत् भवन्त ईदृशाः चरन्ति प्रवर्तन्तेऽतो न जानीथ। कीदृशाः नीहारेण प्रावृताः नीहारसदृशेनाज्ञानेनावृतत्वान्न जानीथ यथा नीहारो नात्यन्तमसन् दृष्टेरावरकत्वात् नाप्यत्यन्तं सन् काष्ठाश्मादिवद्बोधयितुमयोग्यत्वात् एवमज्ञानमपि नात्यन्तमसत् ईश्वरतत्त्वावरकत्वात् नापि सत् बोधमात्रनिवर्त्यत्वात् ईदृशेनानिर्वचनीयेनाज्ञानेन भवन्तः सर्वे जीवाः प्रावृताः। न केवलं नीहारेण जल्प्या च प्रावृताः जल्पनं जल्पिस्तया देवोऽहं नरोऽहं

म मिदं गृहं चेत्वमित्याद्यनृतजल्पनेन व्यासाय । किञ्च असुतृपः असुषु असून् वा तृप्यन्ति असुतृपः केनापि प्रकारेण प्राणान् धृत्वा तावतैव तृप्यन्ति न तु परमेश्वरतत्त्वं विचारयितुं प्रवर्त्तन्ते । न केवलमैहिकभोगेन तृप्तिः किन्तु उक्थशासः परलोकभोगान् सम्पादयितुं यज्ञेषु उक्थानि शंसन्ति उक्थशासः शस्त्रस्तोतारः शंसेः क्विप्यनिदितामिति [पा॰ ६, ४, २४] नलोपः संहितायां दीर्घः ऐहिकामुष्मिकभोगप्रवृत्तानामज्ञानमिथ्याज्ञानपराधीनानां भवतां नास्ति तत्त्वज्ञानमित्यर्थः ॥ ३१ ॥

विश्वकर्मा ह्यजनिष्ट देव आदिद्गन्धर्वो अभवद् द्वितीयः । तृतीयः पिता जनितौषधीनामपां गर्भं व्यदधात् पुरुत्रा ॥ ३२ ॥

ब्रह्माण्डमध्यगतानामुत्पत्तिरुच्यते । ब्रह्माण्डमध्ये प्रथमं विश्वकर्मा देवतिर्यगादिजगद्भेदकर्त्ता सत्यलोकवासी चतुर्मुखो देवः अजनिष्ट आदित्यान्तरपुरुषरूपेण जातः । आत् इत् अनन्तरमेव तदपेक्षया द्वितीयो गन्धर्वः अभवत् उत्पन्नः गां वाचं पृथिवीं वा धरति गन्धर्वोऽग्निः गानाद्वा गन्धर्वः अथो एवाहुरग्निरेवास्यै पृथिव्यै पृष्ठे सर्वः कृत्स्नो मन्यमानोऽगायदित्यादिश्रुतेः । पिता पालयिता ओषधीनां जनिता उत्पादकः पर्जन्यः । पूर्वाङ्गद्वयापेक्षया तृतीयोऽभवत् स पर्जन्य उत्पन्नः सन्नपामाहुतिपरिणामभूतानां गर्भं व्यदधात् धारयति करोति वा । कीदृशं गर्भं पुरुत्रा पुरून् बहून् त्रायते रक्षति पुरुत्राः बहूनां रक्षकम् विभक्तेराकारः बहुप्रकारं वा ॥ वैश्वकर्मणहोमः समाप्तः ॥ ३२ ॥

आशुः शिशानो वृषभो न भीमो घनाघनः

चोभणश्चर्षणीनाम्। सं॒क्रन्द॑नोऽनिमि॒ष ए॑क-वी॒रः श॒तꣳ सेना॑ अजयत् सा॒कमिन्द्रः॑ ॥३३॥

का० [११, १, ८—१०] आहवनीये प्रणीयमानेऽप्रतिरथस्य द्वादश ब्रुवन्नग्नौ सर्व्वैके। अग्नौ चयने इध्ममादीप्याहवनीये चित्यां प्रति नीयमाने ब्रह्माप्रतिरथसूक्तस्य द्वादश ऋचो जपन् दक्षिणतोऽनुगच्छतीति सूत्रार्थः ॥ अप्रतिरथदृष्टा इन्द्रदेवत्या द्वादश त्रिष्टुभः। इन्द्रः शतं सेनाः शतसंख्याकाः शत्रुसेनाः साकं सहैव एकप्रयत्नेनैवाजयत् जयति। कीदृश इन्द्रः आशुः अश्नुते व्याप्नोति आशुः शीघ्रगामी उण् प्रत्ययः। शिशानः शो तनूकरणे बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७६] जुहोत्यादित्वाच्छानचि द्वित्वम्। श्यति वज्रं तीक्ष्णीकरोति शिशानः। वृषभो न वृषभ इव भीमः भयङ्करः। घनाघनः शत्रूणामतिशयेन घातकः हन हनेति मन्त्रा वा वृष्टिकर्त्तृमेघरूपो वा कर्पुकाब्दो घनाघन इत्यभिधानात् चर्षणीनां मनुष्याणां चोभणः चोभयतीति चोभणः चोभहेतुः चालकः। सक्रन्दनः सम्यक् क्रन्दनं परभयहेतुर्ध्वनिर्यस्य यद्वा समाह्वाता शत्रूणाम्। अनिमिषः नास्ति निमेषो यस्य सः देवत्वात् यद्वा कदाचिदपि निमेषं न करोति अत्यन्तसावधान इत्यर्थः। एकवीर एकश्चासौ वीरश्च अन्यनिरपेक्षं शत्रूनेक एव जेतुं समर्थः। ३३ ॥

सं॒क्रन्द॑नेनानिमि॒षेण॑ जि॒ष्णुना॑ युत्का॒रेण॑ दुश्च्यव॒नेन॑ धृ॒ष्णुना॑। तदिन्द्रे॑ण जयत॒ तत्स॑हध्वं॒ युधो॑ नर॒ इषु॑हस्तेन॒ वृष्णा॑ ॥ ३४ ॥

युध्यन्ते ते युधः क्विप् पादादावामन्त्रितस्येति आद्युदात्तः

हे युधो नरो योद्धारो मनुष्याः ! इन्द्रेण सत्वा यूयं तत् परबलं जयत वशीकुरुत वशीकृत्य च तत् सहध्वम् अभिभवत विनाशयतेत्यर्थः। कोदृशेनेन्द्रेण संक्रन्दनेन शब्दकारिणा। अनिमिषेण एकचित्तेन। जिष्णुना जयनशीलेन। युत्कारेण युधं करोतीति युत्कारस्तेन कर्मण्यण् युद्धकारिणा। दुश्च्यवनेन दुःखेन च्यावयितुं शक्यः दुश्च्यवनस्तेन अजय्येन। धृष्णुना प्रगल्भेन भीतिरहितेन इषुहस्तेन इषवो हस्ते यस्य तेन वाणाद्यायुधोपेतेन। वृष्णा वर्षतीति वृषा तेन कामानां वर्षुकेण ॥ ३४ ॥

स इषुहस्तैः स निषङ्गिभिर्वशी सꣳस्रष्टा स युध इन्द्रो गणेन। सꣳसृष्टजित् सोमपा बाहुशर्ध्युग्रधन्वा प्रतिहिताभिरस्ता ॥ ३५ ॥

स इन्द्रोऽस्मानवत्विति शेषः। संस्रष्टा सृजेस्तृच् तृजन्तत्वाद्विति [पा० ३, १, १३३] तृच्प्रत्ययः युद्धाय संसर्गकर्ता। वशी वशयति रिपूनिति वशी यद्वा कान्तः जनप्रियः स्वतन्त्रो वा निग्रहीतारिषड्वर्गो वा ईश्वरो वा। गणेन रिपुसमूहेनापि सह युधः युध्यतेऽसौ युधः युद्धकर्त्ता इगुपधज्ञेति [पा० ३, १, १३५] कप्रत्ययः। संसृष्टजित् संसृष्टान् युद्धाय सङ्गतान् रिपून् जयति संसृष्टजित्। सोमपाः सोमं पिबतीति यजमानानां यागेषु सोमपानकर्त्ता। बाहुशर्धी बाह्वोः शर्धो बलमस्यास्ति बाहुशर्धी बाहुबलोपेतः संयोगितनिरपेक्ष इत्यर्थः। शर्ध इति बलनाम [निघं० २, ९, ७] उग्रधन्वा उग्रमुत्कृष्टं धनुर्यस्य सः धनुषश्चेत्यनङादेशः [पा० ५, ४, १३२] प्रतिहिताभिरस्ता स्वेन धनुषा प्रेरिताभिरिषुभिरस्ता

चेष्टा यस्य चेयष्ठे हन् आयुदात्तत्वात् अत्यतीत्वे वंशीलः रिपु-नाशयितेत्यर्थः सशब्दावृत्तिः पादपूरणार्था ॥ ३५ ॥

बृह॑स्पते॒ परि॑दीया॒ रथे॑न रक्षो॒हामित्राँ॑अप॒बाध॑मानः । प्र॒भ॒ञ्जन्त्सेनाः॑ प्रमृ॒णो यु॒धा ज॒यन्न॒स्माक॑मेध्यवि॒ता रथा॑नाम् ॥ ३६ ॥

बृहस्पतिरिन्द्रः वाग्वै बृहती तस्या एष पतिः व्याकरण-कर्तृत्वादिन्द्रस्य वाक्पतित्वमिन्द्रस्य पुरोहितत्वेन वा बृह-स्पतिरेव स्तूयते। हे बृहस्पते। त्वं रथेन परिदीय सर्वतो गच्छ दीयतिर्गत्यर्थः गत्वा चास्माकं रथानामस्मदीयस्यन्दना-नामविता रक्षक एधि भव। कीदृशस्त्वम् रक्षोहा रक्षांसि हन्तीति रक्षोहा क्विप् रक्षसां हन्ता। अमित्रान् शत्रूनपबा-धमानः पीडयन्। सेनाः परकीयाः प्रभञ्जन् प्रकर्षेण भग्नाः कुर्वन्। युधा युद्धेन प्रमृणो जयन् मृणातिर्हिंसाकर्मा तस्य क्विपि द्वितीयाबहुवचनम् प्रमृणो हिंसकान् जयन् पराभवन् ॥ ३६ ॥

ब॒ल॒वि॒ज्ञा॒य स्थवि॑रः॒ प्रवी॑रः॒ सह॑स्वान् वा॒जी सह॑मान उ॒ग्रः । अ॒भिवी॑रो अ॒भिस॑त्वा सहो॒जा जैत्र॑मिन्द्र॒ रथ॒मा ति॑ष्ठ गो॒वित् ॥ ३७ ॥

हे इन्द्र! त्वं जैत्रं जयनशीलं रथमातिष्ठ आरोह। कीदृशस्त्वं बलविज्ञायः बलं परकीयं विशेषेण जानाति बल-विज्ञायः कर्मण्यण् आतो युक् चिण्कृतोः [पा० ७, ३, ३३] यद्वा बलेन सत्वा विज्ञायते करणे घञ्। स्थविरः पुरातनः सर्वानुगासकः। प्रवीरः प्रकृष्टो वीरः शूरः। सहस्वान् सहो बलमस्यास्तीति सहस्वान्। वाजोऽस्यास्तीति वाजी अन्न-

वान्। सहमानः शत्रूनभिभवन्। उग्रः युद्धेषु क्रूरः। अभिवीरः अभितो वीराः शूराः यस्य सः। अभिसत्वा अभितः सत्वानः परिचारकाः प्राणिनो यस्य सोऽभिसत्वा। सहसो बलाज्जातः सहोजाः न त्वन्यस्माज्जात इदृग्बलः स्यात्। गां स्तुतिगिरं वेत्ति गोवित्॥ ३७॥

गो॒त्र॒भिदं॑ गो॒विदं॒ वज्र॑बाहुं॒ जय॑न्त॒मज्म॑ प्रमृ॒णन्त॒मोज॑सा। इ॒मꣳ स॑जाता॒ अनु॒ वीर॑यध्व॒मिन्द्र॑ꣳ सखायो॒ अनु॒ सꣳर॑भध्वम्॥३८॥

हे सजाताः समानं जातं जन्म येषां ते समानजन्मानः सखायो देवाः! इममिन्द्रमनु वीरयध्वम् शूर वीर विक्रान्तौ अदन्तचुरादिः लोट् वीरकर्म कुर्वाणमनुगम्य वीरकर्मणा प्रोत्साहयत। अनु संरभध्वम् संरम्भं वेगं कुर्वाणमनु संरम्भं कुरुत। कीदृशमिन्द्रम् गोत्रभिदं गोत्रमसुरकुलं भिनत्ति गोत्रभित्तम् यद्वा गा अपः त्रायते गोत्रो मेघः तस्य भेत्तारम्। गोविदम् गां वाचं वेत्तीति गोवित् तम् पण्डितम्। वज्रबाहुं वज्रं बाहौ यस्य तम् अज्म संग्रामं जयन्तम्। अज्मेति युद्धनाम [निघ० २, १७, ४३]। अजतेर्गत्यर्थस्य। ओजसा बलेन प्रमृणन्तं शत्रून् हिंसन्तम् मृणतिर्हिंसाकर्मा॥ ३८॥

अ॒भि गो॒त्राणि॒ सह॑सा॒ गाह॑मानोऽद॒यो वी॒रः श॒तम॑न्यु॒रिन्द्र॑ः। दु॒श्च्य॒व॒नः पृ॑तना॒षाड॑यु॒ध्यो॒ऽस्माक॒ꣳ सेना॑ अवतु॒ प्र यु॒त्सु॥ ३९॥

इन्द्रः युत्सु युद्धेषु अस्माकं सेनाः प्रावतु प्रकर्षेण रक्षतु छन्दसि परेऽपीति [पा० १, ४, ८१] उपसर्गस्य क्रियापदात्

परप्रयोगः । कीदृश इन्द्रः गोत्राणि असुरकुलानि मेघवृन्दानि वा अभिगाहमानः सर्वतो विलोडयन् । अदयः दयारहितः । वीरः विक्रान्तः । शतमन्युः शतमसंख्यो मन्युः क्रोधो यस्य शतयज्ञो वा । दुश्च्यवनः अप्रच्याव्यः । पृतनां संग्रामं सहते अभिभवतीति पृतनाषाट् । अयुध्यः योद्धुमशक्यः नास्ति युध्यः प्रतियोधा यस्येति वा ॥ ३९ ॥

इन्द्रं आसां नेता बृहस्पतिर्दक्षिणा यज्ञः पुर एतु सोमः । देवसेनानामभिभञ्जतीनां जयन्तीनां मरुतो यन्त्वग्रम् ॥ ४० ॥

इन्द्रः बृहस्पतिश्च आसां देवसेनानां नेता प्रणेता भवत्विति शेषः । यज्ञः यज्ञपुरुषो विष्णुर्दक्षिणा दक्षिणत एतु गच्छतु दक्षिणादाच्प्रत्ययः सोमः पुरोऽग्रे एतु । मरुतो गणदेवा अग्रं सेनाग्रभागं यन्तु गच्छन्तु । कीदृशीनां देवसेनानाम् अभिभञ्जतीनां भञ्जो आमर्दने शत्रून् मर्दयन्तीनाम् । तथा जयन्तीनां विजयमानानाम् ॥ ४० ॥

इन्द्रस्य वृष्णो वरुणस्य राज्ञ आदित्यानां मरुताᳮ शर्ध उग्रम् । महामनसां भुवनच्यवानां घोषो देवानां जयतामुदस्थात् ॥ ४१ ॥

वृष्णः कामवर्षितुरिन्द्रस्य राज्ञो वरुणस्यादित्यानां द्वादशानां मरुतां चैषां देवानामुग्रमुत्कृष्टं शर्धो बलं गजतुरगरथपत्त्यात्मकसैन्यं घोषो जितं जितमिति शब्दश्च उदस्थात् उत्थितः । जितं जितमिति वदद्विन्द्रादिसैन्यमुत्थितमित्यर्थः । कीदृशानां देवानां महामनसां महन्मनो येषां ते महामनसस्तेषां युद्धे स्थिरचित्तानाम् । तथा भुवनच्यवानां भुवनं

लोकं च्यावयन्ति ते भुवनच्यवास्तेषां भुवनच्यावनसमर्थानाम्। जयतां विजयमानानाम् ॥ ४१ ॥

उद्धर्षय मघवन्नायुधान्युत्सत्वनां मामकानां मनांसि । उद्वृत्रहन् वाजिनां वाजिनान्युद्रथानां जयतां यन्तु घोषाः ॥ ४२ ॥

हे मघवन् धनवन्निन्द्र ! आयुधानि उद्धर्षय उद्भूतहर्षाणि कुरु मामकानां मदीयानां सत्वनां प्राणिनां मनांसि च उद्धर्षय हर्षयुक्तान् कुरु । हे वृत्रहन् ! वैरिघातिन् ! वाजिनामश्वानां वाजिनानि शीघ्रगमनानि उद्धर्षय उत्कृष्टानि कुरु । किञ्च जयतां विजयमानानां रथानां घोषाः शब्दा उद्यन्तु उद्गच्छन्तु रथाः सशब्दाः प्रसरन्तु ॥ ४२ ॥

अस्माकमिन्द्रः समृतेषु ध्वजेष्वस्माकं या इषवस्ता जयन्तु । अस्माकं वीरा उत्तरे भवन्त्वस्माँ२॥ उ देवा अवता हवेषु ॥ ४३ ॥

ध्वजेषु समृतेषु ऋ गतौ सङ्गतेषु शत्रुध्वजैः संयुक्तेषु सत्सु इन्द्रः अस्माकं रक्षिता भवत्विति शेषः तदानीमस्माकं या इषवोऽस्मदीयैः प्रयुक्तास्ता जयन्तु परसैन्यानि घ्नन्तु । अस्माकं ये वीराः शूरास्ते उत्तरे परकीयभटेभ्य उत्कृष्टा भवन्तु उ अपि च हे देवाः ! हवेषु अस्मान् यूयमवत रक्षत अन्येषामपि दृश्यत इति [पा० ६, ३, १३७] दीर्घः ॥ ४३ ॥

अमीषां चित्तं प्रतिलोभयन्ती गृहाणाङ्गान्यप्वे परेहि । अभि प्रेहि निर्दह हृत्सु शोकैरन्धेनामित्रास्तमसा सचन्ताम् ॥ ४४ ॥

अप्वा देवता सा व्याधिर्भयं वा तस्मादेतया विद्धोऽपचीयते तस्मादप्वा अपपूर्वाद्वातेरन्तर्भूतण्यर्थात् अन्येभ्योऽपि दृश्यत इति [पा० ३. २. १०१] डप्रत्ययः अपशब्दान्त्याकारलोपश्छान्दसः ततष्टाप् अपवाति अपगमयति सुखं प्राणांश्चेत्यप्वा। ऐन्द्रोऽभिरूपा द्वादश भवन्तीति [८, २, ३, ६] श्रुतेरियमपीन्द्रसेनासम्बन्धिनी। हे अप्वे! अमीषां शत्रूणां चित्तं चित्तानि प्रतिलोभयन्ती मोहयन्ती अङ्गानि शत्रुगात्राणि गृह्णाना ततः परेहि अङ्गान्यादाय परागच्छ पुनरन्यान् रिपून् गृहीतुमभि शत्रुमङ्गं प्रेहि प्रगच्छ तेषां हृत्सु हृदयानि शोकैर्धनपुत्रनाशादिनिमित्तैर्निर्दह विभक्तिव्यत्ययः। किञ्च अमित्राः शत्रवोऽन्धेन तमसा गाढान्धकारेण सचन्तां सङ्गच्छन्तां षच् सम्बन्धे लोट्॥ द्वादशैन्द्राः समाप्ताः॥ ४४॥

अव॑सृष्टा॒ परा॑पत॒ शर॑व्ये॒ ब्रह्म॑सꣳशिते।
गच्छा॒मित्रा॒न् प्रप॑द्यस्व॒ मामीषां॒ कं च॒नोच्छि॑षः
॥ ४५॥

इत ऋक्चतुष्टयस्य विनियोगः कात्यायने नोक्तः। इयमिषुदेवत्यानुष्टुप्। हिंसिका शरमयी इतिः शरव्या ब्रह्मणा मन्त्रेण संशिता तीक्ष्णीकृता ब्रह्मसंशिता तादृशि! हे शरव्ये! त्वमवसृष्टास्माभिर्मुक्ता सती परापत सहसा परसैन्ये पतिता भव। पतित्वा चामित्रान् शत्रून् गच्छ प्राप्नुहि प्राप्य च प्रपद्यस्व शत्रुशरीरेषु प्रविश प्रविश्य चामीषां शत्रूणां मध्ये कञ्चन पुरुषं मा उच्छिषः अवशिष्टं मा कुरु सर्वानपि जहीत्यर्थः। शिषॢ विशेषणे पुषादीत्यादिना [पा० ३, १, ५५] च्लेरङ्॥ ४५॥

प्रेता जयता नर इन्द्रो वः शर्म यच्छतु।
उग्रा वः सन्तु बाहवोऽनाधृष्या यथासथ ॥४६॥

योद्धृदेवत्यानुष्टुप् योद्धॄन् स्तौति। हे नरोऽस्मदीया योद्धारः। यूयं प्रेत परसैन्यं प्रति प्रकर्षेण गच्छत ततो जयत विजयं प्राप्नुत द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] प्रेतेत्यत्र दीर्घः अन्येषामपि दृश्यत इति [पा० ६, ३, १३७] जयतेत्यत्र दीर्घः। इन्द्रो वो युष्मभ्यं शर्म जयोत्थं सुखं यच्छतु ददातु दाण दाने पाघ्रेत्यादिना [पा० ७, ३, ७८] यच्छादेशः। किञ्च यथा यूयमनाधृष्या असथ केनाप्यतिरस्कार्या भवथ। तथा वो युष्माकं बाहवो भुजदण्डा उग्रा उद्गूर्णायुधाः सन्तु। असथेत्यत्र लेटोऽडाटाविति [पा० ३, ४, ९४] अडागमः ॥ ४६ ॥

असौ या सेना मरुतः परेषामभ्यैति न ओजसा स्पर्धमाना। तां गूहत तमसापव्रतेन यथामी अन्यो अन्यं न जानन् ॥ ४७ ॥

मरुद्देवत्या त्रिष्टुप् हे मरुतः। या प्रसिद्धा असौ परेषां शत्रूणां सेना नोऽस्मानभि आ एति अभ्यागच्छति। कीदृशी ओजसा बलेन स्पर्धमाना स्पर्धां कुर्वाणा तां सेनां तमसा अन्धकारेण यूयं गूहत संवृतां कुरुत। तथा गूहत यथा अमी सैनिका अन्योऽन्यं न जानन् परस्परं न जानीयुस्तथा गूहत। कीदृशेन तमसा अपव्रतेन अपगत व्रत कर्म यस्मात् तेन येन व्याप्तानां कर्म नश्यति तादृशेन तमसा गूहतेत्यर्थः ॥ ४७ ॥

यत्र बाणाः सम्पतन्ति कुमारा विशिखा

इव । तत्र इन्द्रो बृहस्पतिरदितिः शर्म यच्छतु विश्वाहा शर्म यच्छतु ॥ ४८ ॥

इन्द्रबृहस्पत्यदितिदेवत्या पङ्क्तिरष्टाक्षरपञ्चपादा । यत्र यस्मिन् युद्धे बाणाः शत्रुप्रयुक्ताः सम्पतन्ति इतश्चेतश्च सम्भूय पतन्ति । तत्र दृष्टान्तः कुमारा विशिखा इव विगता शिखा येषां ते विशिखाः शिखारहिता मुण्डितमुण्डा विकीर्णकवचा वा अतिबालाश्चपलाः सन्तो यथा इतस्ततो गच्छन्ति तद्वत् । तत् तत्र युद्धे इन्द्रः नोऽस्मभ्यं शर्म विजयोत्थं सुखं यच्छतु ददातु । कीदृश इन्द्रो बृहस्पतिः बृहतां मन्त्राणां पतिः पालकः विजयोचितमन्त्रज्ञः । अदितिः नास्ति दितिः खण्डनं यस्य अखण्डितशक्तिः । विश्वाहा विश्वान् सर्वान् शत्रून् आ समन्ताद्धन्तीति विश्वाहा स शर्म यच्छतु इति पुनरुक्तिरादरार्था । यद्वा तत्र इन्द्रः बृहस्पतिरिन्द्रगुरुः अदितिरिन्द्रमाता च विश्वाहा सर्वाण्यहानि सर्वदा शर्म यच्छतु विश्वानि च तान्यहानि च विश्वाहा विभक्तेराकारः अत्यन्तसंयोगे द्वितीया ॥ ४८ ॥

मर्माणि ते वर्मणा छादयामि सोमस्त्वा राजामृतेनानु वस्ताम् । उरोर्वरीयो वरुणस्ते कृणोतु जयन्तं त्वानु देवा मदन्तु ॥ ४९ ॥

का० [१३, ३, १०] मर्माणि त इति कवचं प्रयच्छति । महाव्रते यागेऽध्वर्युः क्षत्रियाय सन्नाहं परिधानाय प्रयच्छतीत्यर्थः ॥ सोमवरुणदेवत्या त्रिष्टुप् । हे यजमान ! ते तव मर्माणि जीवस्थानानि वर्मणा कवचेनाहं छादयामि आवृणोमि । राजा विप्रादीनामधिपः सोमोऽमृतेन नास्ति मृतं

मरणं येन तेन मरणनिवारकेणानेन वर्मणा त्वा त्वामनुमन्यतामन्वाच्छादयतु वन आच्छादनेऽदादिः लोट्। तथा वरुणः ते तव वर्म उरोः पृथोरपि वरीयः उरुतरः वरीयः करोतु पत्यन्तसुप वरीयः ईयसुनि प्रस्थस्फेत्यादिना [पा० ६, ४, १५७] उरोर्वरादेशः। किञ्च देवाः जयन्तं विजयं प्राप्नुवन्तं त्वा त्वामनुमदन्तु अनुज्ञाता भूत्वा हृष्यन्तु हर्षयन्तु वा ॥ ४८ ॥

उदे॑नमुत्त॒रां न॑याग्ने॑ घृ॒तेना॑हुत। रा॒य-स्पोषे॑ण॒ सꣳसृ॑ज प्र॒जया॑ च ब॒हुं कृ॑धि ॥५०॥

का० [१८, ३, १४] आर्द्रद्रुम्वरीष्टतोपिताग्निस्थ उदेनमित्यादधाति प्रत्यृचम्। अग्न्या उदुम्बरतस्त्वा रात्रौ यूनं स्थिताः प्रादेशमात्रोऽग्निस्थः समिध इत्यर्थेन मालाकार्ये जुहोति ततोऽग्निप्रणयनमित्यर्थः॥ तिस्रोऽनुष्टुभः प्रथमाग्निदेवत्या द्वितीयेन्द्रदेवत्या तृतीया लिङ्गोक्तदेवता। हे घृतेनाहुत आज्येन सर्वतो हूयमान! हे अग्ने! एनं यजमानमुत्तरां नय अतिशयेन उत् उत्तराम् तरवन्तादाम्प्रत्ययः। उत्कृष्टतमैश्वर्यं प्रापय ऐश्वर्यमेवाह रायस्पोषेण धनसमृद्ध्या संसृज संयोजय प्रजया सन्तत्या पुत्रपौत्रादिकया च बहुं कृधि भूयांसं कुरु बहुकुटुम्बं कुर्वित्यर्थः॥ ५० ॥

इन्द्रे॒मं प्र॑त॒रां न॑य स॒जा॒ता॒नाम॑सद्व॒शी। समे॑नं॒ वर्च॑सा सृज दे॒वानां॑ भाग॒दा अ॑सत् ॥ ५१ ॥

हे इन्द्र परमैश्वर्ययुक्त! इमं यजमानं प्रतरां नय अतिप्रकर्षः प्रतराम् प्रकृष्टमैश्वर्यं प्रापय। तदेव दर्शयति सजा-

तानां समानजातीयानां वशी असत् वशयति वशी नियमन-समर्थो भवतु। किञ्च एनं यजमानं वर्चसा संसृज तेजस्विनं कुरु। अयं यजमानो देवानां भागदा असत् भागं ददाति भागदाः यज्ञेषु देवानां भागप्रदाता भवतु ॥ ५१ ॥

यस्य॑ कु॒र्मो गृ॒हे ह॒विस्तम॑ग्ने व॒र्धया॒ त्वम्।
तस्मै॑ दे॒वा अधि॑ब्रुवन्न॒यं च॒ ब्रह्म॑ण॒स्पतिः॑ ॥५२॥

वयमृत्विजो यस्य यजमानस्य गृहे हविः कुर्मः पुरोडाशप्रधानं कर्म कुर्मः हे अग्ने! तं यजमानं त्वं वर्धय। देवास्तस्मै तं यजमानमधिब्रुवन् अधिकं ब्रुवन्तु सर्वेभ्योऽधिकोऽयमिति। अयं यजमानश्च ब्रह्मणो वैदिककर्मणः पतिः पालको भवतु। यद्वा देवा अयं ब्रह्मणस्पतिरग्निश्च इममधिब्रुवन्। तस्मै द्वितीयार्थे चतुर्थी ॥ ५२ ॥

उदु॑ त्वा॒ विश्वे॑ दे॒वा अग्ने॒ भर॑न्तु॒ चित्ति॑-भिः। स नो॑ भव शि॒वस्त्वᳪ सु॒प्रती॑को वि॒भाव॑सुः ॥ ५३ ॥

का० [१८, ३, १८] त्रिरुक्तायामुदस्योदु त्वेति। होत्रा प्रथमायामृचि त्रिः पठितायां सत्यां प्रतिप्रस्थाता उदु त्वेति मन्त्रेण प्रदीप्तमिध्मं शालाद्वार्यादूर्ध्वमुत्पाटयतीत्यर्थः॥ व्याख्याता [१२, ३१] ॥ ५३ ॥

पञ्च॒ दिशो॒ दैवी॑र्य॒ज्ञम॑वन्तु दे॒वीरपाम॑तिं दुर्म॒तिं बाध॑मानाः। रा॒यस्पोषे॑ य॒ज्ञप॑तिमा॒भज॑न्ती रा॒यस्पोषे॒ अधि॑ य॒ज्ञो अ॑स्थात् ॥ ५४ ॥

का० [१८, ३, १८] चित्यं प्रतिगच्छन्ति पञ्च दिश

इति। ततो ब्रह्मादीवध्वर्युप्रतिप्रस्थात्यजमाना: पञ्च दिश इत्याद्यृक्पञ्चकेन चित्यं प्रति गच्छन्ति। सर्वेषां मन्त्रपाठ इति कर्कः अध्वर्युरेवेति हरिस्वामिन इत्यर्थः॥ यज्ञाग्नि-साधनवादिन्यः पञ्च ऋचः आद्ये द्वे त्रिष्टुभौ प्रथमा दिग्दे-वत्या। पञ्च दिशः प्राचीदक्षिणाप्रतीच्युदीचीमध्यारूपा देवीः देव्यो यज्ञमस्मदीयमवन्तु। कीदृश्यो दिशः दैवीः दैव्यः देवानामिन्द्रयमवरुणसोमब्रह्मणां सम्बन्धिन्यो देव्यः। तथा अमतिमस्मदीयब्रह्मामान्य दुर्मतिं दुष्टां मतिं पापविषयां बुद्धिमपबाधमाना: विनाशयन्त्यः। तथा रायस्पोषे धनपुष्टौ यज्ञपतिं यजमानमाभजन्तीः आभजन्त्यः भागिनं कुर्वन्त्यः। किञ्च यज्ञोऽस्मदीयो रायो धनस्य पोषे पुष्टौ अधि अस्मात् अधिकं तिष्ठतु समृद्धोऽस्तु॥ ५४॥

समिद्धे ग्रग्नावधि मामहान उक्थपत्र ईड्यो गृभीतः। तप्तं घर्मं परिगृह्यायजन्तोर्जा यद्यज्ञमयजन्त देवाः॥ ५५॥

आग्नेयी। दीव्यन्ति व्यवहरन्ति ब्रह्मत्वहौत्राध्वर्यवादि-कर्मभिः प्रवर्त्तन्ते इति देवा ऋत्विजो यत् यदा तप्तं घर्मं ज्वलितं प्रवर्ग्यं परिगृह्य परितः परीशासाभ्यामादायायजन्त यजन्ते। यदा च ऊर्जा हविर्लक्षणेनान्नेनायजन्त यजन्ते। यदो ग्रह-णात्तच्छब्दाध्याहारः तदा अग्नौ समिद्धे सति दीप्यमाने सति उक्थपत्रः यज्ञो गृभीतः गृहीतः धारितः। गृभीत इति धारित इत्येतदिति [८, २, ३, ८] श्रुतेः। उक्थानि शस्त्राणि पत्रं वाहनं यस्य स उक्थपत्रः शस्त्रैरेव यज्ञो वाह्यते। कीदृश उक्थपत्रः ईड्यः ईडितुं योग्यः स्तुत्यः। अधिमाम-हानः महति पूजयति देवानिति मामहानः महतेर्विकरण-

व्यत्ययेन जुहोत्यादिभ्यः श्लुः श्लाविति [पा० ६, १, १०] द्वित्वम् तुजादीनां दीर्घोऽभ्यासस्येति [पा० ६, १, ७] अभ्यासदीर्घः यद्वा अधिको मामहानो यजमानो यत्र यज्ञे। यजमानो वै मामहान इति [८, २, ३, ८] श्रुतेः॥ ५५॥

दैव्याय धर्त्रे जोष्ट्रे देवश्रीः श्रीमनाः शतपयाः। परिगृह्य देवा यज्ञमायन् देवा देवेभ्यो अध्वर्यन्तो अस्थुः॥ ५६॥

बृहती पङ्क्तिर्वाटविंशदचरत्वात्। अग्निदेवत्या। एवंविधाय अग्नये यज्ञो भवतीति शेषः। कीदृशाय दैव्याय देवानां हितो दैव्यस्तस्मै। धरतीति धर्ता तस्मै यागद्वारा जगतो धारयित्रे। जोषते जोष्टा सेविता तस्मै अस्मद्दत्तहविषः सेवित्रे। कीदृशो यज्ञः देवश्रीः देवान् श्रयति हविर्दानेन सेवते देवश्रीः। श्रीमनाः श्रयते सेवते इन्द्रादीन् श्रीर्यजमानस्तस्मिन्मनोऽनुग्रहरूपं यस्य स श्रीमनाः यद्वा श्रीमें नसि यस्य यद्वा भक्तेभ्यः श्रियं दातुं मनो यस्य। शतपयाः शतसंख्याकानि पयःप्रभृतीनि हवींषि यस्य सः। देवा ऋत्विज ईदृशं यज्ञमग्निं परिगृह्य यज्ञं प्रति आयन् प्राप्नुवन्ति। किञ्च देवा दीप्यमाना ऋत्विजो देवेभ्योऽर्थाय अध्वर्यन्तः सन्तः अस्थुः अध्वरं कर्तुमिच्छन्तस्तिष्ठन्ति अध्वरमिच्छति अध्वर्यति सुप आत्मनः क्यच् कव्यध्वरपृतनस्यर्चि लोप इति [पा० ७, ४, ३९] अध्वरान्तलोपः॥ ५६॥

वीतꣳ हविः शमितꣳ शमिता यजध्यै तुरीयो यज्ञो यत्र हव्यमेति। ततो वाका आशिषो नो जुषन्ताम्॥ ५७॥

हविर्यज्ञदेवत्या बृहती। यज्ञो यत्र यस्मिन् काले हव्यं होतुं योग्यं हविः एति प्राप्नोति ततो यज्ञादुत्थिता वाका वाक्यानि ऋग्यजुःसामलक्षणानि आशिषोऽभीष्टार्थशंसनानि च नोऽस्मान् जुषन्ताम् सेवन्तां यज्ञफलान्यस्मानालिङ्गन्त्वित्यर्थः। कीदृशं हविः वीतं देवानामिष्टम्। इष्टं वै स्विष्टमित्येतदिति [८, २, ३, ११] श्रुतेः। तथा शमिता सुपां सु इति [पा० ७, १, ३९] तृतीयैकवचनस्य सु आदेशः शमित्रा यजध्यै यष्टुं शमितं संस्कृतम् तुमर्थे से इत्यादिना [पा० ३, ४, ९] यजेस्तुमर्थे शध्यैप्रत्ययः। कीदृशो यज्ञः तुरीयः चतुर्थः आदौ यजुर्जपः ततो होत्रा ऋचां पठनम् ब्रह्मणोऽप्रतिरथजपः एवञ्च तुरीयो होमः। तथा च श्रुतिः [८, २, ३, ११] अध्वर्युः पुरस्ताद्यजूꣳषि जपति होता पश्चादृचोऽन्वाह ब्रह्मा दक्षिणतोऽप्रतिरथं जपत्येष एव तुरीयो यज्ञ इति। यद्वा आदावध्वर्युणाश्रावणम् तत आग्नीध्रेण प्रत्याश्रावणम् यजेति ततोऽध्वर्योः प्रैषः ततो होतुर्वषट्कारः इति यज्ञश्चतुर्धा कल्पते ॥ ५७ ॥

सूर्यरश्मिर्हरिकेशः पुरस्तात् सविता ज्योतिरुदयाँ २॥ अजस्रम्। तस्य पूषा प्रसवे याति विद्वान् सम्पश्यन् विश्वा भुवनानि गोपाः ॥ ५८ ॥

अग्निदेवत्या विष्टुप्। ज्योतिर्ज्योतीरूपोऽग्निः अजस्रं निरन्तरं प्रत्यहं पुरस्तात् पूर्वस्यां दिशि आहवनीयरूपेण होमार्थमुदयान् उद्गच्छति उत्पूर्वस्य यातेर्लङि प्रथमबहुवचने नो रु आदेशाभावे रूपम् वचनव्यत्ययः छन्दसि लुङ-

कर्त्ता। अरुणः उदयकाले अरुणवर्णः। सुपर्णः शोभनं पर्णं पतनं गमनं यस्य स सुपर्णः। यश्च दिवो मध्ये निहितोऽवस्थितः। पृश्निर्विचित्रवर्णः नानारश्मिसङ्कुलः। अश्मा अश्नुते व्याप्नोति नभ इत्यश्मा व्यापकः। एवंविधः सन् विचक्रमे विक्रमते नभः। यश्च विक्रममाणो रजसः रञ्जनस्य लोकत्रयस्य अन्तौ वचनव्यत्ययः अन्तान् पर्यन्तान् पाति रक्षति। यो ह्यन्तान् पाति स मध्यं पात्येवेत्यर्थः॥ अथाश्मपक्षे व्याख्यानम्। अयं पृश्निर्विचित्रवर्णोऽश्मा पाषाणः पितुः कर्मपालकस्य पूर्वस्य पूर्वदिग्वर्त्तिन आहवनीयस्य योनिं कारणभूतमाग्नीध्रमाविवेश प्रविष्टवान् यदाहवनीयमुद्दः पेदाग्नीध्रादुद्दरेदित्याहवनीययोनित्वमाग्नीध्रस्याम्नातमन्यत्र। अयमश्मा दिवो मध्ये आग्नीध्रस्याग्नीयस्यान्तरिक्षस्य मध्ये निहितः स्थापितः सन् रजसो रञ्जनीयस्य जगतः अन्तौ उत्पत्तिप्रलयरूपकोटिद्वयं विचक्रमे पाति रक्षति च परमेश्वररूपेण। कीदृशोऽश्मा उक्षा सेक्ता यागद्वारेण फलाभिवर्षक इत्यर्थः। समुद्रः बहुफलप्रदत्वात्समुद्रसदृश इत्यर्थः। अरुणः पूर्वसन्ने सूर्यसाम्यात् सूर्यसदृशः। सुपर्णः स्वर्गं प्रत्युद्गमनहेतुत्वात् पक्षिसदृशः॥ ६०॥

इन्द्रं॒ विश्वा॑ अवीवृधन् समु॒द्रव्य॑चस॒ङ्गिरः॑। र॒थीत॑मꣳ र॒थीनां॒ वाजा॑नाꣳ॒ सत्प॑ति॒म्पति॑म् ॥ ६१ ॥

का० [१८, ३, २१] निधायैनमतिक्रामन्तीन्द्रं विश्वा इति। एनं पृश्न्यश्मानं क्वचिद् शुभे देशे स्थापयित्वा सर्वे चयनं प्रति गच्छन्ति इन्द्रं विश्वा इत्यादृक्चतुष्टयेनेत्यर्थः॥ व्याख्याता [१२, ५६]॥ ६१॥

देवहूयँश्च आ च वक्षत् सुम्नहूयँश्च आ च वक्षत्। यक्षदग्निर्देवो देवाँ२॥ आ च वक्षत् ॥ ६२ ॥

विधृतिदृष्टा यज्ञदेवत्यानुष्टुप्। देवानाह्वयतीति देवहूः देवानामाह्वाता यज्ञो देवानावक्षत् आवहतु चकारः समुच्चये यजतु च। सुम्नं सुखं अन्नपुत्रकलत्रादिकमाह्वयति सुम्नहूः सुखकरो यज्ञो देवानावक्षत् आवहतु। अग्निर्देवश्च देवाना-वक्षत् आवहतु यक्षत् यजतु च। वक्षत् यक्षत् वहतेर्यजेश्च सिब्बहुलं लेटीति [पा॰ ३, १, ३४] सिप्प्रत्ययो लेटोऽडा-टावित्यडागमः [पा॰ ३, ४, ९४] इतश्चलोप इति [पा॰ ३, ४, ९७] तिप इकारलोपः ॥ ६२ ॥

वाजस्य मा प्रसव उद्ग्राभेणोदग्रभीत्। अधा सपत्नानिन्द्रो मे निग्राभेणाधराँ२॥ अकः ॥ ६३ ॥

इन्द्रदेवत्यानुष्टुप् वाजस्यान्नस्य प्रसवः प्रसूतिः उत्पत्तिः अनुज्ञा वा उद्ग्राभेण ह्रग्रहोर्भश्छन्दसि उद्ग्राभेण उद्ग्रह-णेन अहं विगृह्य दीयते इत्युद्ग्रहणं दानं तेन मा मामुदग्र-भीत् उदग्रहीत् उदगृह्णात्। अध अथ निग्राभेण निग्रहेण नीचैर्ग्रहणेन नीचैर्हस्तं कृत्वा भिक्षादिः प्रार्थ्यते याचिष्णुतया अन्नाभावेन वा इन्द्रो मे मम सपत्नान् शत्रूनधरानधमान् तिरस्कृतान् अकः करोतु मां दातारं करोतु शत्रून् भिक्षून् करोत्वित्यर्थः। करोतेर्लङि बहुलं छन्दसीति [पा॰ २, ४, ७३] शपि लुप्ते गुणे तिपि लुप्ते अक इति रूपम् ॥ ६३ ॥

लङ्लिट इति [पा० ३, ४, ६] लङ्। कीदृशोऽग्निः सूर्यरश्मिः सूर्यस्येव रश्मयः किरणा यस्य सः यद्वा सूर्यश्चासौ रश्मिश्च सूर्यरूपस्तद्रश्मिरूपश्चेत्यर्थः। हरिकेशः हरति दारिद्र्यमिति हरि हिरण्यम् हिरण्यवर्णाः केशाः केशस्थानीया ज्वाला यस्य सः। सविता सौति सविता प्राणिनां तत्तद्व्यापारेषु प्रेरकः। तस्येदृशस्याग्नेः प्रसवे आज्ञायां पूषा पोषकः सूर्यः याति उदयास्तमयनद्वारेणाटति। कीदृशः पूषा विद्वान् स्वाधिकारमहोरात्रिप्रवर्तनात्मकं जानन्। विश्वा विश्वानि भुवनानि भूतजातानि सम्पश्यन् सर्वान् लोकान् सम्यगवलोकयन्। गोपाः गोपायतीति गोपाः रक्षकः धर्मस्य ॥ ५८॥

विमान एष दिवो मध्य आस्त आपप्रिवान्रोदसी अन्तरिक्षम्। स विश्वाचीरभिचष्टे घृताचीरन्तरा पूर्वमपरं च केतुम् ॥ ५९ ॥

का० [१८, ३, १८] आग्नीध्रदेशादक्षिणं कृष्णां सचित्रं कृष्णाश्मानमुपदधाति विमान इति। अध्वर्युराग्नीध्रदक्षिणदिशि कृष्णां संलग्नं कृष्णं तनु वृत्तं चित्रवर्णं वा पाषाणं विमान इति ऋग्द्वयेनोपदध्यादित्यर्थः॥ विश्वावसुदृष्टा आदित्यदेवत्या त्रिष्टुप् आदित्याध्यासेनाश्मा स्तूयते। एषोऽश्मादित्यरूपेण दिवोऽन्तरिक्षस्य मध्ये आस्ते तिष्ठति। असौ वा आदित्योऽश्मा पृश्निरमुमेवैतदादित्यमुपदधातीति [८, २, ३, १४] श्रुतेः। आहवनीयो द्युलोकः गार्हपत्यो भूलोकः तयोर्मध्ये आग्नीध्रमन्तरिक्षस्थानीयं तत्र स्थितत्वाद्दिवो मध्ये आस्ते। तथा च श्रुतिः [८, २, ३, १४, १५]। अन्तरेणाहवनीयं च गार्हपत्यं चोपदधात्यय वै लोको गार्हपत्यो द्यौराहवनीय एतं तदिमौ लोकावन्तरेण दधाति तस्मादेष इमौ

लोकावन्तरेण तपति ॥ १४ ॥ आग्नीध्रवेलायामन्तरिक्षं वा आग्नीध्रमेतं तदन्तरिक्षे दधातीति । कीदृग एषः विमानः विविध मिमीत इति विमानः जगन्निर्माणसमर्थः । तथा रोदसी द्यावापृथिव्यौ अन्तरिक्षमापप्रिवान् तेजसा सर्वतः पूरितवान् प्रा पूरणे क्वसुप्रत्ययः । स तथा स्तूयमान आदित्य-रूपोऽस्मा विश्वाचीः वेदीः घृताचीः स्रुचश्चाभिचष्टे पश्यति यत्प्रकृतं नतुच्छदीतु कर्म पश्यतीत्यर्थः । विश्वं हविरञ्चितं स्थापितं यस्यामिति विश्वाची वेदिः घृतमञ्चितं यस्यामिति घृताची स्रुक् । तथाच श्रुतिः [८, २, ३, १७] स विश्वा-चीरभिचष्टे घृताचीरिति स्रुचश्चैतद्वेदीश्चाहेति । तथा पूर्व-मिमं लोकमपरममुं लोकं च अन्तरा मध्ये स्थितानां जनानां केतुं चित्तं चाभिचष्टे सर्वजनाभिप्रायज्ञ इत्यर्थः । यद्वा विश्वाचीर्विश्वव्यापिनीर्दिशोऽभिचष्टे सर्वतः प्रकाशयति । तथा घृताचीर्घृतप्राप्तिहेतुभूता धेनूश्चाभिचष्टे । तथान्तरा ब्रह्माण्डमध्ये पूर्वमपरं च केतुमुदयास्तमयमध्यवर्त्तिनं बोध-मभिचष्टे ॥ ५८ ॥

उ॒क्षा स॑मु॒द्रो अ॑रु॒णः सु॑प॒र्णः पूर्व॑स्य॒ योनिं॑ पि॒तुरावि॑वेश । मध्ये॑ दि॒वो निहि॑तः॒ पृश्नि॒रश्मा॒ वि च॑क्रमे॒ रज॑सस्पा॒त्यन्तौ॑ ॥ ६० ॥

अप्रतिरथदृष्टादित्यदेवत्या त्रिष्टुप् । य आदित्यः पूर्वस्य पूर्वे दिशि स्थितस्य पितुर्द्युलोकस्य योनिं स्थानमाविवेश आविशति द्यौः पितेत्युक्तेः पितुःशब्देन द्युलोकः उदयसमये द्युलोकाल्लाः यस्मान् उपलभ्यते सूर्य इति द्युलोकपूर्वभागः सूर्यस्य पितृभूत उच्यते । किम्भूतो यः उक्षा वृष्टिद्वारा सेक्ता । समुद्रः समु-न्नत्ति क्लेदयति समुद्रः उदयकालेऽवश्यायपतनेन, क्लेदन-

कर्त्ता। अरुषः उदयकाले अरुणवर्णः। सुपर्णः शोभनं पर्ण पतनं गमनं यस्य स सुपर्णः। यश्च दिवो मध्ये निहितोऽवस्थितः। पृश्निर्विचित्रवर्णः नानारश्मिसङ्कुलः। यश्मा अश्नुते व्याप्नोति नभ इत्यश्मा व्यापकः। एवंविधः सन् विचक्रमे विक्रमते नभः। यश्च विक्रममाणो रजसः रञ्जनस्य लोकत्रयस्य अन्तौ वचनव्यत्ययः अन्तान् पर्यन्तान् पाति रक्षति। यो ह्यन्तान् पाति स मध्यं पात्येवेत्यर्थः॥ अथाग्निपक्षे व्याख्यानम्। अयं पृश्निर्विचित्रवर्णोऽश्मा पायाणः पितुः कर्मपालकस्य पूर्वस्य पूर्वदिग्वर्त्तिन आहवनीयस्य योनिं कारणभूतमाग्नीध्रमाविवेश प्रविष्टवान् यदाहवनीयमुद्वपेदाग्नीध्रादुद्धरेदित्याहवनीययोनित्वमाग्नीध्रस्याम्नातमन्यत्र। अयमश्मा दिवो मध्ये आग्नीध्रस्थानीयस्यान्तरिक्षस्य मध्ये निहितः स्थापितः सन् रजसो रञ्जनीयस्य जगतः अन्तौ उत्पत्तिप्रलयरूपकोटिद्वयं विचक्रमे पाति रक्षति च परमेश्वररूपेण। कोऽह्योऽश्मा उक्ता सेक्ता यागद्वारेण फलाभिवर्षक इत्यर्थः। समुद्रः बहुफलप्रदत्वात्समुद्रसदृश इत्यर्थः। अरुषः पूर्वमन्ते सूर्यमाप्यात् सूर्यसदृशः। सुपर्णः स्वर्गं प्रत्युद्गमनहेतुत्वात् पक्षिसदृशः॥ ६०॥

इन्द्रं विश्वा अवीवृधन् समुद्रव्यचसं गिरः। रथीतमꣳ रथीनां वाजानाꣳ सत्पतिं पतिम् ॥ ६१॥

का० [१८, ३, २१] निधायैनमतिक्रामन्तीन्द्रं विश्वा इति। एनं प्रयास्मानं क्वचिद् शुभे देशे स्थापयित्वा सर्वे चयनं प्रति गच्छन्ति इन्द्रं विश्वा इत्याद्यृक्चतुष्टयेनेत्यर्थः॥ व्याख्याता [१२, ५६]॥ ६१॥

दे॒व॒हूर्य॒ज्ञ आ च॑ वक्षत् सु॒म्नहूर्य॒ज्ञ आ च॑ वक्षत्। यक्ष॑द॒ग्निर्दे॒वो दे॒वाँ२॥ आ च॑ वक्षत् ॥ ६२ ॥

विष्टतिदृष्टा यज्ञदेवत्यानुष्टुप्। देवानाह्वयतीति देवहूः देवानामाह्वाता यज्ञो देवानावक्षत् आवहतु चकारः समुच्चये यजतु च। सुम्नं सुखं धनपुत्रकलत्रायुष्यमाह्वयति सुम्नहूः सुखकरो यज्ञो देवानावक्षत् आवहतु। अग्निर्देवश्च देवानावक्षत् आवहतु यक्षत् यजतु च। वक्षत् यक्षत् वहतेर्यजेश्च सिब्बहुलं लेटीति [पा० ३, १, ३४] सिप्प्रत्ययो लेटोऽडाटावित्यडागमः [पा० ३, ४, ९४] इतश्चलोप इति [पा० ३, ४, ९७] तिप इकारलोपः ॥ ६२ ॥

वाज॑स्य मा प्रस॒व उ॑द्ग्रा॒भेणोद॑ग्रभीत्। अधा॑ स॒पत्ना॒निन्द्रो॑ मे निग्रा॒भेणाध॑राँ२॥ अकः ॥ ६३ ॥

इन्द्रदेवत्यानुष्टुप् वाजस्यान्नस्य प्रसवः प्रसूतिः उत्पत्तिः अनुज्ञा वा उद्ग्राभेण ह्रग्रहोर्भश्छन्दसि उद्ग्राभेण उद्ग्रहणेन ऊर्ध्वं विगृह्य दीयत इत्युद्ग्रहणं दानं तेन मा मामुदग्रभीत् उदग्रहीत् उद्गृह्णातु। अध अथ निग्राभेण निग्राहेण नीचैर्ग्रहणेन नीचैर्हस्तं कृत्वा भिक्षादिः प्रार्थते याचिष्णुतया अन्नाभावेन वा इन्द्रो मे मम सपत्नान् शत्रूनधरानधमान् तिरस्कृतान् अकः करोतु मां दातारं करोतु शत्रून् भिक्षून् करोत्वित्यर्थः। करोतेर्लङि बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७३] शपि लुप्ते गुणे तिपि लुप्ते अक इति रूपम् ॥ ६३ ॥

देवहूय प्रदिशं प्रेहि विद्वानग्नेरग्ने पुरो अग्निर्भवेह। विश्वा आशा दीद्यानो वि भाहि ऊर्जं नो धेहि द्विपदे चतुष्पदे ॥ ६६ ॥

अनुष्टुप् हे अग्ने इदानीमानीत उख्य वह्ने! प्रागाख्यां प्रकृष्टां दिशमनु लक्षीकृत्य त्वं प्रेहि। कीदृशस्त्वम् विद्वान् स्वाधिकारं जानानः। हे अग्ने! इहास्मिन् प्रदेशे अग्नेः इष्टकानिष्पादितरूपस्याग्नेः पुरोऽग्निर्भव पुरः अग्रे अञ्चति गच्छति पुरोऽग्निः पुरोगन्ता मुख्यो भव प्रकृत्यान्तःपादमव्यपरे [पा० ६, १, ११५] सन्ध्यभावः। किञ्च विश्वाः सर्वाः आशा दिशो दीद्यानः दीपयन् प्रकाशयन् सन् त्वं विभाहि विशेषेण दीप्यस्व। ततो नोऽस्माकं द्विपदे पुत्रादिकाय चतुष्पदे गवादिकाय ऊर्जमन्नं धेहि सम्पादय ॥ ६६ ॥

पृथिव्या अहमुदन्तरिक्षमारुहमन्तरिक्षाद्दिवमारुहम्। दिवो नाकस्य पृष्ठात् स्वर्ज्योतिरगामहम् ॥ ६७ ॥

आग्नेयी पिपीलिकमध्या बृहती आद्यहतीयौ त्रयोदशार्णौ द्वितीयोऽष्टकः सा पिपीलिकमध्या बृहती त्रयोदशिनोर्मध्येऽष्टकः पिपीलिकमध्येति वचनात् अत्राद्यस्त्रयोदशः द्वितीयो नवकः तृतीयश्चतुर्दशक इति षट्त्रिंशदक्षरत्वाद् बृहती त्रिपादणिष्ठमध्या पिपीलिकमध्येति वचनात्पिपीलिकमध्या च। यजमान आह अहं पृथिव्या सत् उद्गतः सन् अन्तरिक्षमारुहमारूढोऽस्मि। तस्मादन्तरिक्षादुद्गतो दिवमारुहं द्युलोकमारूढोऽस्मि। दिवो द्युलोकस्य यो नाको

दुःखरहितः प्रदेशः तस्य पृष्ठादुपरिभागात् स्वः ज्योतिः स्वर्गलोकस्थं ज्योतिरादित्यमण्डलमहमगां गतोऽस्मि प्राप्तवानस्मीत्यर्थः इणो गा लुङीति [पा० २, ४, ४५] गादेशः ॥ ६७ ॥

स्वर्यन्तो नापेक्षन्त आ द्या᳘ रोहन्ति रोदसी । यज्ञं ये विश्वतोधार᳘ सुविद्वा᳘सो वितेनिरे ॥ ६८ ॥

आग्नेयी अनुष्टुप् सुष्ठु विदन्ति जानन्ति ते सुविद्वांसः ज्ञानकर्मसमुच्चयकारिणः ये सुविद्वांसो यज्ञं वितेनिरे वितन्वन्ति अनुतिष्ठन्ति । कीदृशं यज्ञं विश्वतोधारं विश्वतो धारा यस्य तम् आहुतिदक्षिणादानि यज्ञस्य धाराः वैश्वानरमारुतपूर्णाहुतिवसोर्धारावाजप्रसवीयानि वा यज्ञस्य धाराः यद्वा विश्वस्य जगतो धारयितारम् । ते यज्ञकर्तारः स्वः स्वर्गं यन्तो गच्छन्तो नापेक्षन्ते पुत्रपश्वाद्यपेक्षां न कुर्वते कृतकृत्यत्वात् । द्यां स्वर्गं चारोहन्ति कीदृशीं द्यां रोदसी रुणद्धि जरामृत्युशोकादीन् सा रोदसी ताम् धस्य दादेशश्छान्दसः पूर्वसवर्णदीर्घः दिवो विशेषणं न तु द्यावापृथिव्योरभिधानं दिव इत्युपादानात् । यद्वा ये यजमानाः सुविद्वांसः सुष्ठु कर्मप्रकारं जानन्तः विश्वतोधारं जगद्धरणहेतुं यज्ञं वितन्वन्ति विशेषेण कुर्वन्ति ते यजमाना द्यामन्तरिक्षमारोहन्ति तथा रोदसी द्यावाभूमी आरोहन्ति ततः स्वर्यन्तः स्वर्गस्थमादित्यमण्डलं प्राप्नुवन्तोऽन्यत्किमपि स्थानं नापेक्षन्ते ॥ ६८ ॥

अग्ने प्रेहि प्रथमो देवयतां चक्षुर्देवानामुत मर्त्यानाम् । इयक्षमाणा भृगुभिः सजोषाः स्वर्यन्तु यजमानाः स्वस्ति ॥ ६९ ॥

आग्नेयी त्रिष्टुप् हे अग्ने ! त्वं देवयतां देवानिच्छतां यजमानानां प्रथमः प्रेहि पुरतः प्रकर्षेण गच्छ देवानिच्छन्ति देवयन्ति देवयन्तीति देवयन्तः तेषाम् सुप आत्मनः क्यजिति [पा० ३, १, ८] क्यजन्ताच्छतृप्रत्ययः क्यचि चेतीत्वे [पा० ७, ४, ३३] प्राप्ते न छन्दस्यपुत्रस्येति [पा० ७, ४, ३५] तदभावः। कथं मयाग्रतो गन्तव्यं तत्राह यतस्त्वं देवानामुतापि च मर्त्यानां मनुष्याणां चक्षुःस्थानीयः। लोकेऽपि गच्छतः पुरुषस्य दृष्टिः पुरतो याति। किञ्च यष्टुमिच्छन्तिं इयक्षमाणाः अभ्यासे यलोपश्छान्दसः इयक्षमाणा यष्टुमिच्छन्तो यजमानाः स्वस्ति यथा तथा अविनाशेन स्वः स्वर्गं यन्तु प्राप्नुवन्तु। कीदृशाः भृगुभिः भृगुगोत्रविप्रैः सजोषाः समानो जोषः प्रीतिर्येषां ते। भृगुग्रहणमनूचानब्राह्मणोपलक्षणम् उत्तमविप्रैः प्रीतिमन्तः ॥ ६८ ॥

नक्तो॒षासा॒ सम॑नसा॒ विरू॑पे धा॒पये॑ते॒ शिशु॒मेक॑ᳪं समी॒ची। द्यावा॒क्षामा॑ रु॒क्मो अ॒न्तर्वि॑भाति दे॒वा अ॒ग्निं धा॑रयन् द्रविणो॒दाः ॥७०॥

का० [१८, ४, २] स्वयमातृण्णामग्निं धारयंश्छुक्लवत्सापयसाभिजुहोति कृष्णाया दोहनेन स्वयमातृण्णामवसिञ्चन्नक्तोषासेति। अध्वर्युः स्वयमातृण्णेष्टकोपरि समीपे प्रतिप्रस्थात्रा तमग्निं धारयन् कृष्णवर्णायाः श्वेतवत्साया गोर्दुग्धेन दोहनेन सुवर्णमयदोहनपात्रेण जुहूस्थानीयेन स्वयमातृण्णां सिञ्चन्निधस्थेऽग्नौ जुहोति नक्तोषासेत्यृग्द्वयेनेत्यर्थः ॥ व्याख्याता द्वादशे [१२, २] ॥ ७० ॥

अग्ने॑ सहस्राक्ष शतमूर्धञ्छ॒तं ते॑ प्रा॒णाः

सहस्रं व्यानाः। त्वᳬ साहस्रस्य राय ईशिषे
तस्मै ते विधेम वाजाय स्वाहा ॥ ७१ ॥

आग्नेयी विराट्पङ्क्तिः दशाक्षरचतुःपादा। हे अग्ने सहस्राक्ष! सहस्रमक्षीणि यस्य तत्सम्बुद्धिः हिरण्मशकलान्येव नेत्राणि। तथाच श्रुतिः [८, २, ३, ३२] हिरण्मशकलैर्वा एष सहस्राक्ष इति। हे शतमूर्धन्! शतं मूर्धानो यस्य। यददः शतशीर्षा रुद्रोऽसृज्यतेति [८, २, ३, ३२] श्रुतेः। यस्य तव शतं प्राणाः सहस्रं व्यानाः शतसहस्रशब्दावपरिमितवचनौ। यश्च त्वं साहस्रस्य सहस्रपरिमितस्य रायः धनस्य ईशिषे प्रभुर्भवसि सहस्रादण्प्रत्ययः। तस्मै तादृशाय ते तुभ्यं वयं वाजाय विधेम वाजमन्नं हवीरूपं दद्मः वाजमिति विभक्तिव्यत्ययः। विधतिर्दानकर्मा। स्वाहा एतद्धविः सुहुतमस्तु ॥ ७१ ॥

सुपर्णोऽसि गरुत्मान् पृष्ठे पृथिव्याः सीद।
भासान्तरिक्षमापृण ज्योतिषा दिवमुत्तभान
तेजसा दिश उद्दृᳬह ॥ ७२ ॥

का० [१८, ४, ४] तस्यामग्निं निदधाति सुपर्णोऽसीति वषट्कारेण। स्वयमातृण्णायां सुपर्णोऽसीति ऋग्द्वयेन वषट्कारेण चाग्निं स्थापयतीत्यर्थः ॥ अग्निदेवत्या पङ्क्तिः। हे अग्ने! त्वं सुपर्णोऽसि सुपर्णपक्ष्याकारो गरुड़समानोऽसि। गरुत्मान् गरुत् गरणं गलनं भक्षणमस्यास्तीति गरुत्मान् अशनायावानित्यर्थः। अतः पृथिव्याः पृष्ठे उपरि सीद उपविश। भासा स्वप्रकाशेन अन्तरिक्षमापृण सर्वतः पूरय। ज्योतिषा स्वसामर्थ्येन दिवं द्युलोकमुत्तभान ऊर्ध्वं स्तम्भितं कुरु स्तम्भे-

वेत्नः भ्र. भानव्भाविति [पा० ३, १, ८२] भाप्रत्ययस्य भान-जादेशः। तथा तेजसा स्वेन दिश उद्दंद उत्कर्षेण दृढ़ीकुरु दीपय वा ॥ ७२ ॥

आजुह्वानः सुप्रतीकः पुरस्तादग्ने स्वं योनिमासीद साधुया। अस्मिन् सधस्थे अध्युत्तरस्मिन् विश्वे देवा यजमानश्च सीदत ॥७३॥

आग्नेयी त्रिष्टुप्। हे अग्ने! त्वमाजुह्वानः आह्वयमानः सन् सुप्रतीकः शोभनं प्रतीकं मुखं यस्य ससुखः सन् पुरस्तात् पूर्वस्यां दिशि साधुया साधु समीचीनं विभक्तेर्यादेशः स्वं योनिं स्थानमासीद अधितिष्ठ। हे विश्वे देवाः! यूयं यजमानश्च अस्मिन् पुरोवर्तिनि अध्युत्तरस्मिन् अधिकमुत्कृष्टे सधस्थे अग्निना सह स्थातुं योग्यस्थाने सीदत यज्ञाख्ये स्वर्गे उपविशत। द्यौर्वा उत्तरं सधस्थमिति [८, २, ३, २५] श्रुतेः ॥ ७३ ॥

ताᳬ सवितुर्वरेण्यस्य चित्रामाहं वृणे सुमतिं विश्वजन्याम्। यामस्य कण्वो अदुहत् प्रपीनाᳬ सहस्रधारां पयसा महीं गाम् ॥७४॥

का० [१८, ४, ६] समिदाधानᳬ शमिलीवैकङ्कत्यौदुम्बर्यस्ताᳬ सवितुरिति प्रत्यृचम्। अग्निनिधानानन्तरमध्वर्युस्तत्राग्नौ समित्त्रयमादधाति तां सवितुरिति शमीमयीं विधेमेति वैकङ्कतीं प्रेद्धो अग्न इत्यौदुम्बरीमित्यर्थः। कण्वदृष्टा सावित्री त्रिष्टुप्। वरेण्यस्य वरणीयस्य सवितुः सम्बन्धिनीं तां सुमतिं शोभनबुद्धिमहमावृणे आभिमुख्येन वृणोमि स्वीक-

रोमि। कीदृशीं सुमतिं चित्रां चायनीयां खापेचितबहुविधफलदानसमर्थाम्। विश्वजन्यां सर्वजनेभ्यो हितां यद्वा विश्वजन्यमुत्पाद्यं यस्याः सा विश्वजन्या ताम् जगदुत्पादनसमर्थाम्। तां कां कण्वो मुनिरस्य सवितुर्या सुमतिमिव गां धेनुमदुहत् अनुग्रहकारिणीं बुद्धिं दुग्धवान् कीदृशीं प्रपीनां प्रकर्षेण पीनां पयसा पूरिताम् सहस्रधारां सहस्रं धारा यस्यास्ताम् सहस्रक्षीरधारायुक्ताम् यद्वा बहुनः कुटुम्बस्य धारयित्रीम्। पयसा दुग्धेन महीं महतीं बहुदुग्धामित्यर्थः सर्वसिद्धिदात्रीम्। रवेर्मतिर्या कण्वेन दुग्धा तामहं वृणे इति सर्वार्थः॥ ७४॥

वि॒धेम॑ ते पर॒मे जन्म॑न्नग्ने वि॒धेम॒ स्तोमै॒रव॑रे स॒धस्थे॑। यस्मा॒द्योने॑रु॒दारि॑था॒ यजे॒ तं प्र त्वे ह॒वींषि॑ जुहुरे॒ समि॑द्धे॥ ७५॥

गृत्समदहष्टा त्रिष्टुबाग्निदेवत्या त्रिष्टुप्। हे अग्ने! परमे जन्मन् परमे जन्मनि दिवि आदित्यात्मना स्थिताय ते तुभ्यं वयं विधेम हविर्दद्मः। द्यौर्वा अस्य परमं जन्मेति [८, २, ३, २८] श्रुतेः। अवरे सधस्थे दिवोऽवाचीने सहस्थानेऽन्तरिक्षे स्थिताय विद्युद्रूपाय ते स्तोमैः स्तोत्रैर्वयं विधेम परिचरेम। अन्तरिक्षं वा अवरए सधस्थमिति [८, २, ३, २८] श्रुतेः। हे अग्ने! यस्माद्योनेः इष्टकाचितिरूपात् स्थानात् त्वमुदारिथ उद्गतोऽसि ऋ गतौ लिट् संहितायां दीर्घः तं योनिमहं यजे पूजयामि। ततः समिद्धे सम्यक् प्रज्वलिते त्वे त्वयि हवींषि प्रजुहुरे प्रजुहुविरे प्रजुह्वति ऋत्विजः इरयो रे इति [पा० ६, ४, ७६] इरेप्रत्ययस्य रे-आदेशः।

एष वा अस्य स्वो योनिरिति [८, २, ३, ३८] श्रुतेः। एष चित्योऽग्निः ॥ ७५ ॥

प्रेद्धो॑ अग्ने दीदिहि पु॒रो नोऽज॑स्रया सू॒र्म्या॑ यविष्ठ। त्वाᳫं॒ शश्व॑न्त॒ उप॑यन्ति॒ वाजाः॑ ॥ ७६ ॥

वसिष्ठदृष्टाग्निदेवत्या विराडनुष्टुप् दशकास्त्रयो विराडित्युक्तेः। हे यविष्ठ। अतियुवा यविष्ठः अतिशायने तमबिष्ठनौ स्थूलदूरयुवेत्यादिना [पा० ६, ४, १५६] वलोपे पूर्वगुणः हे युवतम। हे अग्ने। त्वं नोऽस्माकं पुरोऽग्रे दीदिहि दीप्यस्व दीव्यतेर्विकरणव्यत्ययेन जुहोत्यादित्वाच्छ्लः श्लौ द्वित्वम् तुजादीनामिति [पा० ६, १, ७] पूर्वदीर्घः। किम्भूतस्त्वम् अजस्रयानुपक्षीणया सूर्म्या समित्काष्ठेन प्रेद्धः प्रकर्षेण दीप्तः सूर्मीशब्दः काष्ठवाचकः यद्वा लोहमयी ज्वलन्ती स्थूणा सूर्मी अजस्रया सूर्म्या सूर्मीसमानया ज्वालया दीदिहि। सूर्मीशब्दो ज्वालोपलक्षकः। हे अग्ने। यतः शश्वन्तो निरन्तरभाविनो वाजाः अन्नानि हवींषि त्वामुपयन्ति प्राप्नुवन्ति अतो दीप्यस्वेत्यर्थः ॥ ७६ ॥

अग्ने॒ तम॒द्याश्वं॒ न स्तोमैः॒ क्रतुं॒ न भ॒द्रᳫं॒ हृ॑दि॒स्पृश॑म्। ऋ॒ध्यामा॑ त॒ ओहैः॑ ॥ ७७ ॥

का० [१८, ४, ८] स्रुवाहुती जुहोत्यग्ने तमद्येति प्रत्यृचम्। समिध आधायाग्ने तमिति ऋग्द्वयेन स्रुवेण द्वे घृताहुती तवाग्नौ जुहोतीत्यर्थः ॥ व्याख्याता [१५, ४४] ॥ ७७ ॥

चित्तिं॑ जुहोमि॒ मन॑सा घृ॒तेन॒ यथा॑ दे॒वा

इ॒हाग॑मन् वी॒तिहो॑त्रा ऋता॒वृधः॑। पत्ये॒ विश्व॑स्य भू॒मनो॑ जुहोमि वि॒श्वक॑र्मणे वि॒श्वाहादा॑भ्यꣳ ह॒विः ॥ ७८ ॥

विश्वकर्मदेवत्यातिजगती। मनसा घृतेन च सह चित्तिमृत्विग्यजमानानां चित्तिं जुहोमि अग्निसम्बद्धं करोमि अग्नितत्त्वपरिज्ञानार्थं चिन्तनं सन्तानं करोमीत्यर्थः। सङ्कल्पविकल्पात्मकं मनः निश्चयात्मकं चित्तम्। तथा जुहोमि यथा इह यज्ञे देवा आगमन् आगच्छेयुः पुषादीत्यादिना [पा० ३, १, ५५] गमेर्लुङि च्लेरङ्। कीदृशा देवाः वीतिहोत्राः। होत्रा इति यज्ञनाम [निघ० ३, १७, ८] वीतिरभिलाषो होत्रा येषां ते वीतिहोत्राः कामितयज्ञाः। ऋतावृधः ऋतं सत्यं यज्ञं वा वर्धयन्ति ते ऋतवृधः संहितायां दीर्घः। किञ्च विश्वाहा विश्वानि च तान्यहानि च विश्वाहा सर्वेष्वहःसु आदभ्यमनुपक्षतं स्वादु हविः विश्वकर्मणे प्रजापतये जुहोमि। कीदृशाय विश्वकर्मणे भूमनो भूम्नो महतो विश्वस्य जगतः पत्ये स्वामिने भूमन इत्यत्रोपधालोपाभाव आर्षः ॥ ७८ ॥

स॒प्त ते॑ अग्ने स॒मिधः॑ स॒प्त जि॒ह्वाः स॒प्त ऋष॑यः स॒प्त धाम॑ प्रि॒याणि॑। स॒प्त होत्राः॑ सप्त॒धा त्वा॑ यजन्ति स॒प्त योनी॒रापृ॑णस्व घृ॒तेन॒ स्वाहा॑ ॥ ७९ ॥

का० [१८, ४, ९] पूर्णाहुतिश्च सप्त त इति। स्रुचा पूर्णाहुतिञ्च जुहोति घृतपूर्णया स्रुचा आहुतिः पूर्णाहुतिरित्यर्थः। सप्तर्षिदृष्टाग्नेयी द्व्यधिका त्रिष्टुप्। हे अग्ने!

ते तव सप्त समिधः समिन्धनाः प्राणाः शीर्षण्याः सन्ति। प्राणा वै समिधः प्राणा ह्येतत् समिन्धत इति [८, २, ३, ४४] श्रुतेः किञ्च तव सप्त जिह्वाः सन्ति ज्वालारूपाः सप्त जिह्वाः हिरण्याऽऽख्याद्याः आगमोक्ताः यद्वा आथर्वणिकोक्ताः [मुण्डक० १, २] काली कराली च मनोजवा च सुलोहिता चापि सुधूम्रवर्णा स्फुलिङ्गिनी विश्वरुची च देवी लेलायमाना इति सप्त जिह्वा इति। तथा सप्त ऋषयः मरीच्यादयस्तव द्रष्टारः सन्ति। तथा सप्त प्रियाणि धाम धामानि छन्दांसि गायत्र्यादीनि तव सन्ति। छन्दाꣳसि वा अस्य सप्त धाम प्रियाणीति [८, २, ३, ४४] श्रुतेः। यद्वा धामानि स्थानानि आहवनीयगार्हपत्यदक्षिणाग्निसभ्यावसथ्यप्राजहिताग्नीध्रीयाणि सोमयागे वह्निधारकाणि सन्ति। किञ्च हे अग्ने! सप्त होत्राः होत्रादय ऋत्विजः सप्तधा सप्तप्रकारैरग्निष्टोमादिसप्तसंस्थाभिः त्वा त्वां यजन्ति होता प्रशास्ता ब्राह्मणाच्छंसी पोता नेष्टाग्नीध्रोऽच्छावाकश्चेति सप्त होत्राः अग्निष्टोमोऽत्यग्निष्टोम उक्थ्यः षोडश्यतिरात्र आप्तोर्यामो वाजपेयश्चेति सप्तसंस्थाः प्रकाराः। हे अग्ने! स त्वं सप्त योनीः चितीः घृतेनापृणस्व सप्त योनीरिति चितीरेतदाह [८, २, ३, ४४] सप्तचितिकोऽग्निरिति च श्रुतेः। स्वाहा सुहुतमस्तु यद्वा यज्ञो वै स्वाहाकार इति [८, २, ३, ४४] श्रुतेः। स्वाहा यज्ञरूपः त्वं सप्त योनीर्घृतेनापृणस्व पूरय इत्यसौ तुदादिः ॥ ७९ ॥

शुक्रज्यो॑तिश्च चित्रज्यो॑तिश्च सत्यज्यो॑तिश्च ज्योति॑ष्माँश्च। शुक्रश्च॑ ऋतपाश्चात्य॑ꣳहाः ॥ ८० ॥

का० [१८, ४, २३, २४] वैश्वानरेण प्रचर्य सर्वहुतेन हस्तेन मारुतान् जुहोतीत्युपविश्य वैश्वानरे वा वैश्वानरं पृथुं कृत्वा शुक्रज्योतिरिति प्रतिमन्त्रम् विमुखेनारण्येऽनूच्यम्। वैश्वानरपुरोडाशेन यागं कृत्वोपविश्याहवनीये हस्तेन मारुतान् पुरोडाशान् सर्वहुतान् जुहोति शुक्रज्योतिरित्येकैकमन्त्रेणैकैकम्। यद्वा वैश्वानरपुरोडाशस्योपर्येव मारुतान् जुहोति किं कृत्वा प्रथनकाले वैश्वानरं पुरोडाशं विस्तीर्णं कृत्वा। आरण्येऽनूच्यं सप्तम पुरोडाशं विमुखेनोग्रश्च भीमश्चेति वक्ष्यमाणमन्त्रेण जुहोतीत्यर्थः॥ षट् मरुद्देवत्याः आद्या उष्णिक् एकैकस्यामृचि सप्त सप्त मरुतः। शुक्रज्योतिरित्याद्या एकोनपञ्चाशन्मरुतो यूयमद्यास्मिन्नोऽस्माकं यज्ञे एतन एत आगच्छत इति पञ्चमर्चि अन्वयः तप्तनवित्यादिना [पा० ७, १, ४५] तस्य तनादेशः। तन्नामानि व्याख्यायन्ते शुक्रं शुद्धं शुक्लत्वेन वा ज्योतिस्तेजो यस्य स शुक्रज्योतिः। चित्रं दर्शनीयं ज्योतिर्यस्य स चित्रज्योतिः। सत्यं ब्रह्मलक्षणं ज्योतिर्यस्य स सत्यज्योतिः। ज्योतिस्तेजोऽस्यास्तीति ज्योतिष्मान्। शोचते दीप्यत इति शुक्रः। ऋतं सत्यं यज्ञं वा पातीति ऋतपाः। अंहः पापमतीत्य वर्तत इत्यत्यंहाः। चकाराः समुच्चयार्थाः॥ ८०॥

ई॒दृङ् चा॑न्या॒दृङ् च॑ स॒दृङ् च॒ प्रति॑सदृङ् च। मि॒तश्च॒ सम्मि॑तश्च॒ सभ॑राः॥ ८१॥

हे गायत्री। इमं पुरोडाशं दृष्ट्वा पश्यतीति ईदृङ्। अन्यमपि पुरोडाशं पश्यतीति अन्यादृङ्। समानं पश्यतीति सदृङ्। तं तं प्रति समानं पश्यतीति प्रतिसदृङ्। मितो मानं प्राप्तः यद्वा उत्तमाधममध्यमैस्तुल्यो मितः। सम्यक्

एकीभावेन मितो मानं प्राप्तः सम्मितः। सह बिभर्तीति सभराः॥ ८१॥

ऋतश्च सत्यश्च ध्रुवश्च धरुणश्च। धर्त्ता च विधर्त्ता च विधारयः॥ ८२॥

ऋतः सत्यरूपः। सति वस्तुनि भवः सत्यः। ध्रुवः स्थिरः। धरुणः धारकः। धारयतीति धर्ता। विशेषेण धारयतीति विधर्ता। विविधं धारयतीति विधारयः॥ ८२॥

ऋतजिच्च सत्यजिच्च सेनजिच्च सुषेणश्च। अन्तिमित्रश्च दूरे अमित्रश्च गणः॥ ८३॥

उष्णिक्। ऋतं यज्ञं जयतीति ऋतजित्। सत्यं याथातथ्यं जयतीति सत्यजित्। सेनां शत्रुसैन्यं जयतीति सेनजित् ह्रस्व आर्षः। शोभना सेना यस्य सुषेणः। अन्ति समीपे मित्राणि यस्य सः अन्तिमित्रः। दूरे अमित्राः शत्रवो यस्य स दूरे अमित्रः प्रकृत्यान्तःपादमिति [पा० ६, १, ११५] सन्ध्यभावः हलन्तात्सप्तम्या इति [पा० ६, ३, ८] विभक्त्यलोपः। गणयति सर्वमिति गणः॥ ८३॥

ईदृक्षास एतादृक्षास ऊ षु णः सदृक्षासः प्रतिसदृक्षास एतन। मितासश्च सम्मितासो नो अद्य सभरसो मरुतो यज्ञे अस्मिन्॥ ८४॥

हे मरुतः! यूयमेत कीदृशाः ईदृक्षासः इदंदर्शनाः। एतादृक्षासः एतद्दर्शनाः। ऊ षु नः एतत्पदत्रयं पादपूर्तये। सदृक्षासः समानदर्शनाः। प्रतिसदृक्षासः प्रत्येकं समानदर्शनाः। मितासः मिताः प्रमाणतः। सम्मितासः सङ्गत्य

मिताः। सभरसः समानमलङ्कारादिकं बिभ्रति ते सभरसः भरसा आदरेण सह वर्त्तमाना इति वा। बहुवचनमादरार्थम् ॥ ८४ ॥

स्वतवाँश्च प्रघासी च सान्तपनश्च गृहमेधी च। क्रीडी च शाकी चोज्जेषी ॥ ८५ ॥

गायत्री उष्णिग्वा षड्विंशत्यक्षरत्वाद्विकल्पः। आद्याः पञ्च चातुर्मास्यदेवताः। स्वं स्वकीयं तवो बलं यस्य स स्वतवान् स्वाधीनबलयुक्तः। प्रकर्षेण घसति अत्ति प्रघासी पुरोडाशभक्षणशीलः। सन्तपनः सूर्यस्तत्सम्बन्धी सान्तपनः। गृहमेधोऽस्यास्तीति गृहमेधी गृहधर्मवान्। क्रीडतीत्येवंशीलः क्रीडी सदा क्रीडनशीलः। शक्नोतीति शाकी शक्तः। उज्जयतीति उज्जेषी उत्कृष्टजयनशीलः। एते मरुतो यूयमत्र यज्ञे पतनेति पूर्वेणान्वयः ॥ ८५ ॥

[उग्रश्च भीमश्च ध्वान्तश्च धुनिश्च। सासह्वाँश्चाभियुग्वा च विक्षिपः स्वाहा ॥]

इन्द्रं दैवीर्विशो मरुतोऽनुवर्त्मानोऽभवन् यथेन्द्रं दैवीर्विशो मरुतोऽनुवर्त्मानोऽभवन्। एवमिमं यजमानं दैवीश्च विशो मानुषीश्चानुवर्त्मानो भवन्तु ॥ ८६ ॥

खिलमन्त्रोऽपि प्रसङ्गाद् व्याख्यायते। उग्र उत्कृष्टः। बिभेत्यस्मादसौ भीमः भीमादयोऽपादाने इति [पा० ३, ४, ७४] निपातः। ध्वान्तयति शत्रून्मलीकरोति ध्वान्तः ध्वान्तमन्धकारं तत्करोतीति णिजन्तात्पचाद्यच्। धूनयति कम्प-

यति यवूनिति पुनिः। सहतेऽभिभवते यवूनिति सासह्वान् सहेः क्वसुः अभ्यासदीर्घः। अभियुनक्ति अभियुग्वा अन्येभ्यो-ऽपि दृश्यन्त इति [पा० ३, २, ७५] इति अभिपूर्वाद्युजेः क्वनिप् भक्तानां सुखयोक्ता। विचिपति प्रेरयति यवूनिति विचिपः यन्तुचेता। चकाराः समुच्चयार्थाः। स्वाहा एतेभ्यो मरुद्भ्यः सुहुताः पुरोडाशाः सन्तु॥ का० [१८, ४, २५] इन्द्रं दैवीरिति जपति। कर्मापवर्गान्ते यजुर्जपतीत्यर्थः। मरुद्देवत्यं यजुः शक्करी षट्पञ्चाशदक्षरत्वात्। दैवीः दैव्यः देवानामिमा देवसम्बन्धिन्यो विशः प्रजाः मरुतो मरुद्रूपा इन्द्रमनुवर्त्मानोऽभवन् अनु पश्चाद्वर्त्म वर्त्तनं यासां ताः इन्द्रानुगामिन्योऽभवन्निति तत्पाख्यानम्। दैवीर्विशो मरुतः यथा इन्द्रमनुवर्त्मानः इन्द्रमनुसृत्य वर्त्तमाना अभवन् उपमानमेतत् दैवीर्मानुषीश्च देवसम्बन्धिन्यो मनुष्यसम्बन्धिन्यश्च विशः एवमिन्द्रवत् इमं यजमानमनुवर्त्मानः अनुसृत्य वर्त्तमाना भवन्त्विति प्रार्थना॥ ८६॥

इ॒मꣳ स्तन॒मूर्ज॑स्वन्तं धया॒पां प्रपी॑नमग्ने सरि॒रस्य॒ मध्ये॑। उत्सं॑ जुषस्व॒ मधु॑मन्तमर्वन् समु॒द्रियꣳ॒ सद॑न॒मावि॑शस्व॥ ८७॥

का० [१८, ४, २६] इमꣳ स्तनमिति वाचयति वा। इमं स्तनमिति मन्त्रगणमध्यायसमाप्तिपर्यन्तं यजमानेनाध्वर्युर्वाचयति स्वयं जपति वेत्यर्थः। त्रयोदशर्चं आग्नेयं त्रिष्टुप्छन्दस्कोऽनुवाको यज्ञस्तुतिर्वसोर्धाराभिवादिनी घृतस्तुतिर्वा। हे अग्ने! सरिरस्य लोकस्य मध्ये वर्त्तमानः त्वमिमं सुखकरं स्तनं स्रुचः पतन्तीं घृतधारां वा त्वं धय पिब धेट् पाने लोट्। इमे वै लोकाः सरिरमिति [७, ५, २, ३४]

श्रुतिः। सरिरशब्देन लोका उच्यन्ते। वसोर्धारा स्रुचा ह्रीयते सा स्रुगत्र रूपककल्पनया स्तन उच्यते कीदृशं स्तनम् ऊर्जस्वन्तमूर्जा रसोऽस्यास्ति ऊर्जस्वान् तम् विशिष्टरसवन्तम्। तथा अपां प्रपीनम् अप्शब्देन लक्षणया घृतमुच्यते अद्भिः घृतैः प्रपीनं पूर्णा तृतीयार्थे अपामिति षष्ठी। प्राप्याय्यते पूर्यते प्रपीनम् ओप्यायी वृद्धौ प्यायः पीति [पा० ६, १, २८] च। हे अर्वन् इयर्तीति अर्वा सर्वतो गन्तः। उत्सतुत्स्यन्दनं स्रुग्लक्षणं कूपं शुपस्व सेवस्व। कीदृशमुत्सम् मधुमन्तं मधुस्वादेन घृतेन युक्तं किञ्च समुद्रियं समुद्रसम्बन्धि चयनयागसम्बन्धि सदनं गृहमाविशस्व तमः यत् गत्सम्बं सेवस्व त्रयो ह वै समुद्रा अग्निर्यजुषां महाव्रतं साम्ना महदुक्थमृचामित्यभिप्रायः। समुद्रशब्दः समुद्राभ्राद्घ इति [पा० ४, ४, ११८] घप्रत्ययः तस्येयादेशः ॥ ८७ ॥

घृतं मिमिक्षे घृतमस्य योनिर्घृते श्रितो घृतम्वस्य धाम॑। अनुष्वधमावह मादयस्व स्वाहाकृतं वृषभ वक्षि हव्यम् ॥ ८८ ॥

गृत्समदद्दृष्टा। अहं घृतं मिमिक्षे सेक्तुमिच्छामि अग्निमुखे मेढुमिच्छति मिमिक्षते मिह सेचने सनन्ताल्लट् उत्तमैकवचनम्। यतोऽस्याग्नेर्घृतं योनिरुत्पत्तिस्थानम्। अग्निर्यस्मै योनिरसृज्यत तस्मै घृतमुल्बमासीदिति श्रुतेः। गर्भाधारोदकमुल्बम्। योऽग्निर्घृते श्रितः घृतमाश्रितः। अस्याग्नेर्घृतमेव धाम स्थानं तेजस्करम्। वा उ अवधारणे। अतो हे अध्वर्यो। अनुष्वधं स्वधामन्नमुपलक्ष्य तमग्निमावह पूर्वमन्नसुपकल्प्य पश्चादाहय आहूय च मादयस्व तर्पय तर्प-

यित्वा चैव वृद्धिं हे वृषभ कामानामभिवर्षुक! स्वाहाकृतं स्वाहाकारेण हुतं हव्यं त्वं वक्षि वह देवान् प्रापय वहतेः यपि लुप्ते इत्वकलादौ कृते वक्षीति रूपम्। यद्वा यं प्रत्यहं मिमिक्षे यस्य घृतं योनिर्यो घृते श्रितः यस्य च घृतं धाम स त्वमनुष्वधं देवानावह मादय हव्यं च वक्षि इत्यग्नि प्रत्येवोक्तिः यतो वह्नेः कर्मेदयं देवानामावाहनं हविर्वहनञ्च ॥ ८८ ॥

समुद्रादूर्मिर्मधुमाँ२॥ उदारदुपाᳪशुना सममृतत्वमानट्। घृतस्य नाम गुह्यं यदस्ति जिह्वा देवानाममृतस्य नाभिः॥ ८९ ॥

वामदेवदृष्टा। अन्नाद्याध्यायेन घृतं स्तूयते प्राणाध्यायेन चाग्निः। समुद्रात् घृतमयात् मधुमान् रसवानूर्मिः कल्लोल उदारत् उदगच्छत् ऋ गतौ लुङि ऋदृशोऽङि गुणः [पा० ७, ४, १६] प्रचीयत्वाद् घृतस्य समुद्रेणोपमानम् मन्त्रदेवताभिप्रायं वा सा ह्यग्नौव। उद्धृत्य च स ऊर्मिः अंशुना प्राणेन जगत्प्राणभूतेनाग्निना सं सङ्गत्यैकीभूय अमृतत्वममरणधर्मित्वमुपानट् उपव्याप्नोतु नश अदर्शने लुङि मन्त्रे घसेत्यादिना [पा० २, ४, ८०] च्लेर्लुक् हलङ्याविति [पा० ६, १, ६८] तिपो लोपः विशाडुपसर्गाभ्यां व्याप्त्यर्थः। प्राणेनाग्नौ च एकीभूयामृतत्वं प्राप्नुत इत्यर्थः। तस्य घृतस्य गुह्यमविज्ञातं नामाविद्वद्भिरत्र्यं स्तुतिमन्त्रपठितं यदस्ति तत्कथ्यत इति शेषः। किं तदाह देवानां जिह्वा अत्यभिलाषाद्देवानां जिह्वोत्थाननिमित्तम् अग्नेर्जिह्वासीत्युक्तेः। यदा वा एतदग्नौ जुह्वत्यथाग्निर्जिह्वा इवोत्तिष्ठन्तीति श्रुतेः। यच्च सर्वप्रकाशं नाम तदप्युच्यते अमृतस्य नाभिः अमरणधर्मस्य नहनं

बन्धनम् यो हि घृतमश्नाति स दीर्घायुर्भवति॥ यद्वा अर्धेन मन्त्रः स्तूयते अर्धेन घृतम्। समुद्रात् अग्निकाद्यत्तुःसमुद्रादस्माद्यज्ञात् य ऊर्मिः शब्दसंघातो नामाख्यातोपसर्गनिपातरूप उपमोत्प्रेक्षारूपकाद्यलङ्काररूप मधुमान् रसवान् वाक्यार्थगुणैर्युक्त उदारत् सुखादुदगात् स एव उपांशुना सवनेन क्रियमाणः सन्नमृतत्वमाप्नोत् तदेतद्युत्तुपाएंश्वनिरुक्तमिति श्रुतेः। अतोऽग्निचिद्भिः स ऊर्मिः प्रकाशनीयः। घृतस्य गुह्यं नाम यदस्ति तदपि देवानां जिह्वोत्थाननिमित्तं किं पुनर्होमः अथास्य घृतकीर्तावेवाग्निर्वैश्वानरो सुखादुज्ज्वालेति [१, ४, १, १२] श्रुतेः। अमृतस्य नाभिः नहनं यजमानानाममृतत्वप्रापकं घृतं यजनेनेत्यर्थः। अतोऽग्निचिद्भिर्यसै स्तूयते च घृतमिति भावः॥ ८९॥

व॒यं नाम॒ प्र ब्र॑वामा घृ॒तस्या॒स्मिन् य॒ज्ञे धा॑रयामा॒ नमो॑भिः। उप॑ ब्र॒ह्मा शृ॑णवच्छ॒स्यमा॑नं चतुः॑शृङ्गोऽवमीद्गौ॒र ए॒तत्॥ ९०॥

यतो घृतनामोच्चारणमपि देवानां प्रियमतो वयं घृतस्य नाम प्रब्रवाम अस्मिन् यज्ञे घृतनाम स्तुमः। नमोभिरन्नैः धारयाम यज्ञमिति शेषः। किञ्च ब्रह्मा ऋत्विक् शस्यमानं स्तूयमानमेतद् घृतनाम उपशृणवत् उपशृणोतु लेटोऽडाटाविति [पा० ३, ४, ९४] अडागमः। यथा गौरः गौरवर्णः शुद्धो यज्ञः एतत् घृतयज्ञफलरूपमवमीदुद्गिरति यज्ञपरिणामाभिप्रायम्। कीदृशो गौरः चतुःशृङ्गः चत्वार ऋत्विजः शृङ्गभूता यस्य सः॥ ९०॥

च॒त्वारि॒ शृङ्गा॒ त्रयो॑ अस्य॒ पादा॒ द्वे शी॒र्षे

सृप्त हस्तासो अस्य। त्रिधा बुद्धो वृषभो रोरवीति मृहो देवो मर्त्याँ२॥ आविवेश ॥ ९१ ॥

यज्ञपुरुषदेवत्य ऋषभो मन्त्रः। चतुःशृङ्गोऽवमोदित्य्स्त्रा चतुःशृङ्ग यज्ञं वृषभरूपेण प्रतिपादयितुमाह। यो वृषभः कामानां वर्षिता रोरवीति व शब्दे यङ्लुगन्तम् अत्यर्थं शब्दं करोति सोऽयं महो देवः महति पूजयति मह्यते वा जनैरिति महो महान् देवः ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तानां प्राणिनामुपजीव्यो ज्ञानकर्मसमुच्चयकारिणां विदुषां शरीरभूतो मर्त्यान् मनुष्यानाविवेश आविशति मनुष्यान् व्याप्य तिष्ठति। यस्य वृषभस्य यज्ञस्य चत्वारि शृङ्गा शृङ्गाणि ब्रह्मोद्गातृहोत्रध्वर्युलक्षणानि त्रयः पादाः ऋग्यजुःसामरूपाः द्वे शीर्षे शिरसी हविर्धानप्रवर्ग्याख्ये शिर एवास्य हविर्धानं ग्रीवा वै यज्ञस्योपसदः शिरः प्रवर्ग्यं इति श्रुतेः। अस्य वृषभस्य सप्त हस्तासः सप्त होतारो हस्ताः हस्ता इव व्याप्रियन्ते सप्त छन्दांसि वा हस्ताः। यश्च त्रिधा त्रिप्रकारैर्बद्धः प्रातःसवनमाध्यन्दिनसवनतृतीयसवनैर्बद्धः। यद्वा चत्वारो वेदाः शृङ्गाणि त्रयः पादाः सवनानि द्वे शीर्षे प्रायणीयोदयनीये सप्त हस्ताः छन्दांसि त्रिधा बद्धः मन्त्रब्राह्मणकल्पैर्बद्धः॥ शब्दग्रामो वा व्याख्येयः चत्वारि शृङ्गाणि नामाख्यातोपसर्गनिपाताः त्रयः पादाः प्रथमपुरुषमध्यमपुरुषोत्तमपुरुषाः त्रयः काला वा द्वे शीर्षे कार्यतात्व्यङ्क्ते सप्त हस्ताः विभक्तिरूपाः त्रिधा बद्धः एकवचनद्विवचनबहुवचनैर्बद्धः। वृषभ इवायमन्यशास्त्राणि अधः कृत्वा रोरवीति सोऽयं महान् देवो मर्त्यानाविवेश आविशति प्रतिपादयति मनुष्येष्विति मनुष्याधिकारत्वाच्छास्त्रस्येति न्यायात्॥ ९१॥

त्रिधा हितं प॒णिभि॑र्गु॒ह्यमा॑नं॒ गवि॑ दे॒वासो॑ घृ॒तमन्व॑विन्दन्। इन्द्र॒ एक॒ꣳ सूर्य॒ एकं॑ ज॒जान वे॒नादेक॑ꣳ स्व॒धया॒ निष्ट॑तक्षुः ॥ ९२ ॥

त्रिधा त्रिप्रकारैरेषु लोकेषु हितं स्थापितं घृतं यज्ञपरिणामभूतं पणिभिरसुरैर्गुह्यमानं गुप्यमानं सत् देवासो गवि अन्वविन्दन् धेनौ आनुपूर्व्याल्लब्धवन्तः। तस्य एकं भागमिन्द्रो जजान जनयति ते वा एते आहुती हुते उत्क्रामतस्ते अन्तरिक्षमाविशत इत्यादिश्रुतिरिन्द्रस्य जनकत्वं दर्शयति। सूर्यं एकं भागं जजान जनी प्रादुर्भावे लिट् परस्मैपदमार्षम् ते तत उत्क्रामतस्ते दिवमाविशत इत्यादिश्रुतिः सूर्यस्य घृतभागजनकत्वं दर्शयति। वेनाद् यज्ञसाधनभूतादग्नेः एकं स्वधया अन्नेन वैताहुतिलक्षणेन निष्टतक्षुः निष्पादितवन्तो द्विजातयः यस्ततः पुत्रो जायते स लोकमत्युत्यायीत्येतदुक्तं भवति ॥ ९२ ॥

ए॒ता अ॑र्षन्ति॒ हृद्या॑त्समु॒द्राच्छ॒तव्र॑जा रि॒पुणा॒ नाव॒चक्षे॑। घृ॒तस्य॒ धारा॑ अ॒भिचा॑कशीमि हिर॒ण्ययो॑ वेत॒सो मध्य॑ आसाम् ॥ ९३ ॥

एता वाच अर्षन्ति गच्छन्ति कस्मात् हृद्यात् समुद्रात् अक्षोदकपूतात् देवतायाथात्म्यचिन्तनसन्तानरूपात्समुद्रात् निगमनिरुक्तनिघण्टुव्याकरणशिक्षाच्छन्दोभिः पावनैः पूतात्। कीदृश्यो वाचः शतव्रजाः शतं व्रजं व्रजा गतयो यासां ताः बहुगतयः बह्वर्था इत्यर्थः। याश्च अर्षन्त्यो रिपुणा कुतार्किकछन्दगपुणा न अवचक्षे न अवचक्ष्यन्ते पुरुषवचनव्यत्ययः नापवदितुं खण्डयितुं शक्यन्ते ता घृतस्य धारा इवाभिचाक-

शोमि सुसोपमानम् अहं पश्यामि। यासां वाचां मध्ये यो हिरण्मयो हिरण्मयो दीप्यमानो वेतसोऽग्निः तं चाभिचाकशीमि अग्निर्हि वाचामधिष्ठात्री देवता॥ यद्वा घृतधारा एवोच्यन्ते या एता हृद्यात्समुद्रात् घृतधारा अर्षन्ति गच्छन्ति हृदयेन सङ्कल्प्य यजनाद्धृदयादुन्नतिरुच्यते। शतव्रजा नानागतयः याश्च रिपुणा नावचक्षे यज्ञपरिपन्थिना द्रष्टुं न शक्यन्ते ता घृतधाराः पश्यामि। यश्चात्र हिरण्मयो वेतसोऽग्निराहवनीय आसां धाराणां मध्ये स्थितस्तञ्च पश्यामि द्रव्यदेवतांश्च यथावदेवनाहं पश्यामीत्यर्थः॥ ९३॥

सम्यक् स्रवन्ति सरितो न धेना अन्तर्हृदा मनसा पूयमानाः। एते अर्षन्त्यूर्मयो घृतस्य मृगा इव क्षिपणोरीषमाणाः॥ ९४॥

या धेनाः वाचः सरितो न सरित इव नद्य इवानवच्छिन्नप्रवाहाः सम्यक् स्रवन्ति प्रसरन्ति। धेना इति वाङ्नामसु [निघ० १, ११, १९] पठितम्। कीदृश्यो धेनाः अन्तः हृदा मनसा पूयमानाः शरीरान्तर्व्यवस्थितेन हृदा पावनस्थानीयेन मनसा च पूयमानाः शब्ददोषेभ्यो विविच्यमानाः। ता अग्निमेव स्तुवन्तीति शेषः। ये च एते घृतस्य ऊर्मयः कल्लोलाः अर्षन्ति स्रुक्परिभ्रष्टाः गच्छन्ति ऋष गतौ तेऽप्यग्निं तर्पयन्तीति शेषः। तत्र दृष्टान्तः क्षिपणोः क्षिपति हिनस्ति क्षिपणुर्व्याधः क्षिपणोरीषमाणाः पलायमाना मृगा इव। व्याधाद्भीता मृगा इव ये घृतोर्मयो गच्छन्ति तेऽग्निं तर्पयन्तीत्यर्थः। श्रुतिर्द्वयं चाग्न्यर्थमेवेति भावः॥ ९४॥

सिन्धोरिव प्राध्वने शूघनासो वातप्रमि-

यः पतयन्ति यह्वाः। घृतस्य धारा अरुषो न वाजी काष्ठा भिन्दन्नूर्मिभिः पिन्वमानः ॥९५॥

घृतस्य धाराः पतयन्ति स्रुक्स्थात्पतन्ति पत ऐश्वर्ये गतौ च चुरादिरदन्तः। कीदृश्यो धाराः यह्वाः महत्यः। यह्व इति महन्नामसु [निघ० ३, ३, १२] पठितम्। तत्र दृष्टान्तद्वयम् प्राध्वने सिन्धोर्वातप्रमिय इव प्रगतोऽध्वनः प्राध्वनः विषमप्रदेशः वातेन प्रमीयन्ते नश्यन्ति वातप्रमियस्तरङ्गाः मीङ् हिंसायां दिवादिः अस्मात् क्विप् यथा सिन्धोर्नद्याः वातप्रमियः तरङ्गाः प्राध्वने विषमप्रदेशे पतन्ति तद्वत्। कीदृश्या वातप्रमियः शूघनासः। शु इति क्षिप्रनाम [निघ० २, १५, १५]। हन्तेर्गत्यर्थस्य घनमिति रूपं शु क्षिप्रं घनं गमनं येषां ते शुघनाः शीघ्रगमनाः आज्जसेरसुक्। अन्यो दृष्टान्तः वाजी न न इवार्थे वाजीव यथा वाजी अश्वः पतति। कीदृशो वाजी अरुषः रुष क्रोधे रोषति क्रुध्यति रुषः इगुपधेति [पा० ३, १, १३५] कप्रत्ययः न रुषः अरोषणः जात्यादिभिरुत्कृष्ट इत्यर्थः। तथा काष्ठाः आत्यन्तान् संग्रामप्रदेशान् भिन्दन् विदारयन् ऊर्मिभिः काष्ठाभेदनोत्थश्रमस्वेदोदकैः पिन्वमानः भूमिं सिञ्चन् पिवि सेचने शानच् इदित्वान्नुम् स वाजी यथा प्रतिस्पर्धिनमभ्येति एवं पतन्तीर्घृतधारा अग्निरभ्येतीत्यर्थः ॥ ९५ ॥

अभिप्रवन्त समनेव योषाः कल्याण्यः स्मयमानासो अग्निम्। घृतस्य धाराः समिधो नसन्त ता जुषाणो हर्यति जातवेदाः ॥९६॥

घृतस्य धाराः अग्निमभिप्रवन्त प्रुङ्गतौ अग्निं प्रतिगच्छन्ति लङ् अडभाव आर्षः। तत्र दृष्टान्तः योषा इव यथा योषाः

स्त्रिय: पतिं प्रतिप्रयन्ते। कीदृश्यो योषा: समना समान मनो यासां ता: समनस: विभक्तेर्डादेश: कल्याख: रूपयौवनसम्पन्ना: स्मयमाना: ईषद्धसन्त्य: स्मिङ् ईषद्धसने। ता धारा अग्निं नसन्त हरन्ति नस हरणे लङ् अडभाव आर्ष: नसतिराप्नोतिकर्मा वा अग्निं व्याप्नुवन्ति। कीदृश्यो धारा: समिध: समिन्धते दीपयन्त्यग्निमिति समिध:। किञ्च जातवेदा: जातप्रज्ञानोऽग्निर्जुषाण: प्रीतियुक्त: सन् ता घृतधारा हर्यति प्राप्नोति हर्य क्रमि गतौ हर्यति: प्रेप्साकर्मा वा ता धारा प्रेप्सति कामयते नास्य ग्रहणशक्तिपरिहरणमस्तीति भाव: ॥ ८६ ॥

कुन्या॑ इव वहृतुमेत॒वा उ॑ अ॒ञ्ज्य॑ञ्जाना अ॒भिचा॑कशीमि। यत्र॒ सोम॑: सूयते॒ यत्र॑ यज्ञो घृ॒तस्य॒ धारा॑ अ॒भि तत् प॑वन्ते ॥ ८७ ॥

घृतस्य धारा: तत्तत्र अभिपवन्ते अभिगच्छन्ति पव गतौ। तत्र कुत्र यत्र स्थाने सोम: लताविशेष:। सूयते अभिषूयते यत्र च यज्ञ: सौतामण्याख्य: क्रियते तत्र गच्छन्तीर्घृतस्य धारा अभिचाकशीमि पश्यामि। तत्र गमने दृष्टान्त: कन्या वहतुमिव वहति परिणयति वहतुर्भर्ता यथा वहतुं पतिमेतवै प्राप्तुं कन्या अभिप्रवन्ते इण् गतौ तुमर्थे तवैप्रत्यय:। कीदृश्य: कन्या: अञ्जि भगमञ्जाना व्यक्तं योन्य कुर्वाणा: अज्यते व्यक्तीक्रियते स्त्रीपुंव्यक्तिर्येन तत् तदञ्जाना: कन्या यथा पतिं गच्छन्ति तथा यज्ञं घृतधारा गच्छन्ति ता यज्ञसहिता घृतधारा: पश्यामीत्यर्थ: ॥ ८७ ॥

अ॒भ्य॑र्षत सुष्टु॒तिं गव्य॑मा॒जिम॒स्मासु॑ भ॒द्रा

द्रविणानि धत्त। इमं यज्ञं नयत देवता नो घृतस्य धारा मधुमत् पवन्ते ॥ ९८ ॥

हे देवाः! यूयं सुष्टुतिं शोभनां स्तुतिमाजिं यज्ञञ्च अभ्यर्षत अभ्यागच्छत अज्यते प्राप्यते स्वर्गो येन स आजिर्यज्ञः। कीदृशमाजिं गव्यं गव्य घृतं विद्यते यस्मिन् स गव्यस्तम् घृतयुतम् अर्शआदित्वादच्प्रत्ययः। आगत्य चास्मासु भद्रा भद्राणि कल्याणानि द्रविणानि धनानि धत्त स्थापयत दत्त वा डुधाञ् धारणपोषणयोः दाने चेति वचनात्। किञ्च नोऽस्माकमिमं यज्ञं सौत्रामणीं देवता देवतासु देवलोके नयत प्रापयत देवताशब्दात् सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] विभक्तिलोपः। किञ्च याभिना घृतस्य धारा मधुमत् रसवत् यथा तथा पवन्ते प्रसरन्ति ता अपि देवतासु नयत यज्ञे यज्ञद्रव्ये स्वर्गं गते यजमानो गच्छत्वेवेत्यर्थः॥ ९८ ॥

धामन्ते विश्वं भुवनमधि श्रितमन्तः समुद्रे हृद्यन्तरायुषि। अपामनीके समिथे य आभृतस्तमश्याम मधुमन्तं त ऊर्मिम् ॥ ९९॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तं निखिलं जगदाहुतिपरिणामभूतं मन्यमानो मुनिराह। हे अग्ने! विश्वं भुवनं सर्वं भूतजातं ते तव धामन् धाम्नि विभूत्यामधिश्रितम् आश्रितं स्थितं त्वमधिमोत्यमित्यर्थः। यथान्तः समुद्रे समुद्रमध्ये तथा हृदि हृन्मध्ये तथा अन्तरायुषि आयुर्मध्ये ब्रह्मणो जीवनपर्यन्तं यद्भूतजातं तदपि ते धामनि स्थितं धामन्निति विभक्तिलोपः।

अतोऽहं प्रार्थये मधुमन्तं रसवन्तं तमूर्मिं घृतकल्लोलं ते त्वदीयं वयमश्याम भक्षयामो व्याप्नुयामो वा तं कम् अपामनीके मुखे वर्तमानो य ऊर्मिः समिथे पक्षिभिः सह युद्धे आभृतः आहृत आनीतः त्रिधा हितं पणिभिर्गुह्यमानमिति [८२ क०] उक्तत्वात्। अश्यामेति अश्नातेरश्नुतेर्वा विकरणव्यत्ययेन श्नानि प्रत्यये लोटि रूपम्। हविः परिणामिनो रसस्य वयं भोक्तारो भवेमेति भावः देवत्वं प्राप्नुयामेति वक्रोक्त्या प्रार्थ्यते॥ यद्वास्या ऋचोऽर्थान्तरमुच्यते। हे अग्ने! इदं विश्वं भुवनं तव धाम्नि अधिश्रितं तत्ते धाम क्व क्वेति तदुच्यते अन्तः समुद्रे अन्तरिक्षमध्ये सूर्यरूपेण। समुद्र इत्यन्तरिक्षनाम [निघ० १, ३, ७५] हृदि अन्तः सर्वप्राणिनां हृदये जठराग्निरूपेण आयुषि अन्ने सर्वप्राण्याहारत्वेन अपामनीके उदकानां सङ्घाते वैद्युताग्निरूपेण समिथे सङ्ग्रामे शौर्याग्निरूपेण एवं सर्वेषु स्थानेषु आभृतः स्थापितो यस्तव धामरूप ऊर्मिः घृतरूप उदकरूपो वा तं तव रसं मधुमन्तं माधुर्योपेतं वयमश्याम प्राप्नुयाम सर्वरसभोक्तारः स्यामेति भावः॥ ९९॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
सैकादिजपपर्यन्तोऽध्यायः सप्तदशोऽगमत्॥ १७॥

अष्टादशोऽध्यायः।

वाज॑श्च मे प्रस॒वश्च॑ मे॒ प्रय॑तिश्च मे॒ प्रसि॑तिश्च मे धी॒तिश्च॑ मे॒ क्रतु॑श्च मे॒ स्वर॑श्च मे॒ श्लोक॑श्च मे श्र॒वश्च॑ मे॒ श्रुति॑श्च मे॒ ज्योति॑श्च मे॒ स्व॑श्च मे य॒ज्ञेन॑ कल्पन्ताम्॥ १॥

सप्तदशेऽध्याये चित्यारोहणादिमन्त्रा उक्ताः इदानीमष्टादशेऽध्याये वसोर्धारादिमन्त्रा उच्यन्ते ॥ का० [१८, ५, १] वसोर्धारां जुहोत्यौदुम्बर्या पञ्चगृहीतᳯ सन्ततं यजमानोऽरण्येऽनूच्येऽग्निप्राप्ते वाजश्च म इत्यष्टानुवाकेन । अस्यार्थः । ततो यजमान आज्यं संस्कृत्यार्थपरिमाणया महत्यौदुम्बर्या सुचा महता सुवेण पञ्चवारं गृहीतमाज्यमरण्येऽनूच्ये पुरोडाशेऽधिकरणे तदुपरि सन्ततमविच्छिन्नधारं यथा तथा वसोर्धारासंज्ञामाहुतिं जुहोति । घृतेऽग्निप्राप्ते सति वाजयेत्यादिहोममन्त्रारम्भः कार्योऽष्टाभिरनुवाकैर्वाजयेत्यादिवेट्स्वाहान्तैरेकोनत्रिंशत्कण्डिकात्मकैः ॥ वाजश्च मे । चकाराः समुच्चयार्थाः । यज्ञेनानेन मया कृतेन वाजादयः पदार्थाः कल्पन्तां क्लृप्ताः सम्पन्ना भवन्तु स यज्ञो वाजादीनां दाताऽस्मभ्यं भवत्वित्यर्थः । अथो इदञ्च मे देहीदञ्च म इति [९, ३, २, ५] श्रुतेः । यद्वा वाजादयः पदार्था मे मम यज्ञेन कल्पन्तां विभक्तिव्यत्ययः यज्ञोऽग्निं तर्पयन्तु अभिषिञ्चन्तु वा अनेन च त्वा सौम्यान्नेन च त्वाभिषिञ्चामीत्यादिश्रुतिः [९, ३, ३, ५]। द्वौ द्वौ कामावनुपचयाय संयुञ्ज्याच्चकारेण कन्याकुमाराविव । तथाच श्रुतिः [९, ३, २, ६] द्वौ द्वौ कामावभिरूपौ संयुनक्त्यव्यवच्छेदाय यथा व्योकसौ संयुञ्ज्यादिति । अथ पदार्था व्याख्यायन्ते । वाजयेत्यादियज्ञूंषि देवा ऋषयः । अग्निर्देवता । छन्दांसि पिङ्गलोक्तान्यक्षरसंख्यया ज्ञेयानि । एतैर्यजुर्भिर्यजमानोऽग्नेः कामान् याचते वाजो मेऽस्त्वित्यादि ॥ तत्रैकाधिकानि चतुःशतं यजूंषि कात्यास्तु पञ्चदशोत्तरं मतम् । तद्यथा । वाजयेत्याद्यासु ज्यैष्ठ्यञ्च मे [४] वसु च मे [१५] इति कण्डिकाद्वयवर्जितासु एकोनविंशतिकण्डिकासु त्रयोदश त्रयोदश यजूंषि सन्ति ज्यैष्ठ्यञ्च म इत्यस्यां

[४] पञ्चदश वसु च म इत्यन्तं [१५] नव। अग्निश्च मे घर्मश्च म इत्यन्तं [२२] द्वादश कामास्तु त्रयोदश अङ्गुलयः शक्वर्यो दिशश्च म इत्येकं यजुः कामास्त्वत्र त्रयः। व्रतञ्च म इत्यन्तं [२३] षट् कामास्तु दश अहोरात्रे ऊर्वष्ठीवे बृहद्रथन्तरे च म इत्येकं यजुः षट्कामाः। एका च म इत्यन्तं [२४] त्रयस्त्रिंशत्। चतस्रश्च मे [२५] अत्र त्रयोविंशतिः। त्र्यविश्च मे [२६] अत्रैकादश। पष्ठवाट् च मे [२७] इत्यत्र नव। वाजाय स्वाहेति [२८] अत्र चतुर्दश। आयुर्यज्ञेनेति [२९] अत्रैकविंशतिः कल्पन्तामन्तानि १२, स्तोमश्चेति षट् १८ स्वर्देवाः १९ प्रजापतेः २० वेट् स्वाहा २१। एवमेकाधिका चतुःशती॥ अथ यजुषामर्थाः। वाजोऽन्नम् चशब्दाः समुच्चयार्थाः। प्रसवोऽन्नदानाभ्यनुज्ञा दीयतां भुज्यतामिति। प्रयतिः शुचिः। प्रसितिः बन्धनमन्नविषयौत्सुक्यम्। धीतिः ध्यानम् ध्यै चिन्तायां छान्दसं सम्प्रसारणम्। क्रतुः सङ्कल्पो यज्ञो वा। स्वरः साधुशब्दः। श्लोकः पद्यबन्धः स्तुतिर्वा। श्रवः वेदमन्त्राः श्रवणसामर्थ्यं वा। श्रुतिः ब्राह्मणं श्रवणसामर्थ्यं वा। ज्योतिः प्रकाशः। स्वः स्वर्गः। एते मे मम यज्ञेन कल्पन्ताम्। कल्पन्तामिति कण्डिकान्तस्य समुदायापेक्षया बहुत्वम्। मेपदानामावृत्तिः प्रत्येकं प्रार्थ्यर्थां। एवं सर्वत्र॥ १॥

प्राणश्च॑ मेऽपा॒नश्च॑ मे व्या॒नश्च॒ मेऽसु॑श्च मे चि॒त्तञ्च॑ म॒ आधी॑तञ्च मे॒ वाक् च॑ मे॒ मन॑श्च मे॒ चक्षु॑श्च मे॒ श्रोत्र॑ञ्च मे॒ दक्ष॑श्च मे॒ बल॑ञ्च मे य॒ज्ञेन॑ कल्पन्ताम्॥ २॥

प्राणः ऊर्ध्वसञ्चारी शरीरवायुः। अपानः अधोवृत्तिर्वायुः। व्यानः सर्वशरीरचरः। असुः प्रवृत्तिमान् वायुः। चित्तं मानसः सङ्कल्पः। आधीतं बाह्यविषयज्ञानम्। वाक् वागिन्द्रियम्। मनः प्रसिद्धम्। चक्षुरिन्द्रियम्। श्रोत्रं श्रवणेन्द्रियम्। दक्षः ज्ञानेन्द्रियकौशलम्। बलं कर्मेन्द्रियकौशलम्। एतानि यज्ञेन मे कल्पन्ताम् ॥ २ ॥

ओज॑श्च मे॒ सह॑श्च म आ॒त्मा च॑ मे त॒नूश्च॑ मे॒ शर्म॑ च मे॒ वर्म॑ च॒ मेऽङ्गा॑नि च॒ मेऽस्थी॑नि च मे॒ परू॑ᳪषि च मे॒ शरी॑राणि च म॒ आयु॑श्च मे ज॒रा च॑ मे य॒ज्ञेन॑ कल्पन्ताम् ॥ ३ ॥

ओजो बलहेतुरष्टमो धातुः। सहः शारीरं बलं सपत्नाभिभवित्वं वा। आत्मा परमात्मा। तनूः स्वं वपुः। शर्म सुखम्। वर्म कवचम्। अङ्गानि हस्ताद्यवयवाः। अस्थीनि शरीरगतानि। परूंषि अङ्गुल्यादिपर्वाणि। शरीराणि पूर्वोक्ताः शरीरावयवाः। आयुर्जीवनम्। जरा वार्धकान्तमायुः। एते यज्ञेन सम्पद्यन्ताम् ॥ ३ ॥

ज्यैष्ठ्य॑ञ्च म॒ आधि॑पत्यञ्च मे म॒न्युश्च॑ मे॒ भाम॑श्च॒ मेऽम॑श्च॒ मेऽम्भ॑श्च मे ज॒मा च॑ मे महि॒मा च॑ मे वरि॒मा च॑ मे प्रथि॒मा च॑ मे वर्षि॒मा च॑ मे द्राघि॒मा च॑ मे वृ॒द्धञ्च॑ मे॒ वृद्धि॑श्च मे य॒ज्ञेन॑ कल्पन्ताम् ॥ ४ ॥

ज्येष्ठस्य भावो ज्यैष्ठ्यं प्रशस्तत्वम्। अधिपतेर्भाव आधिपत्यम् स्वामित्वम्। मन्युः मानसः कोपः। आमोऽधिक्षे-

पादिलिङ्गको वाद्यः कोपः। न मीयत इत्यमः अपरिमितत्व-मन्यैरियत्तया परिच्छेत्तुमशक्यत्वम्। अमः शीतमधुरं जलम्। जेमा जयस्य भावो जयसामर्थ्यम्। महतो भावो महिमा मङ्गल्त्वं सम्पत्त्यादिना। वरीभावो वरिमा प्रजा-दिविशालता। प्रथोर्भावः प्रथिमा गृहक्षेत्रादिविस्तारः। वर्षस्य भावो वर्षिमा दीर्घजीवित्वम्। दीर्घस्य भावो द्राघिमा अविच्छिन्नवंशत्वम्। वृद्धं प्रभूतमन्नधनादि। वृद्धिः विद्यादिगुणैरुत्कर्षः। एते मे कल्पन्ताम् ॥ ४ ॥

स॒त्यञ्च॑ मे श्र॒द्धा च॑ मे॒ जग॑च्च मे॒ धनं॑ञ्च मे॒ विश्व॑ञ्च मे॒ मह॑श्च मे क्री॒डा च॑ मे॒ मोद॑श्च मे जा॒तञ्च॑ मे जनि॒ष्यमा॑णञ्च मे सू॒क्तञ्च॑ मे सुकृ॒तञ्च॑ मे य॒ज्ञेन॑ कल्पन्ताम् ॥ ५ ॥

सत्यं यथार्थभाषित्वम्। श्रद्धा परलोकविश्वासः। जगत् जङ्गमं गवादि। धनं कनकादि। विश्वं स्थावरम्। महो दीप्तिः। क्रीडा अक्षद्यूतादिः। मोदः क्रीडादर्शनजो हर्षः। जातं पुत्रोत्पन्नमपत्यम्। जनिष्यमाणं भविष्यदप-त्यम्। सूक्तमृक्समूहः। सुकृतमृक्पाठजन्यं शुभादृष्टम्। एते कल्पन्ताम् ॥ ५ ॥

ऋ॒तञ्च॑ मे॒ऽमृत॑ञ्च मे॒ऽय॒क्ष्मञ्च॒ मेऽना॑म-य॒च्च मे जी॒वातु॑श्च मे दीर्घायु॒त्वञ्च॑ मेऽनमि॒-त्रञ्च॒ मेऽभ॑यञ्च मे सु॒खञ्च॑ मे॒ शय॑नञ्च मे सू॒षाश्च॑ मे सु॒दिन॑ञ्च मे य॒ज्ञेन॑ कल्पन्ताम् ॥ ६ ॥

ऋतं यज्ञादिकर्म । अस्तं तत्फलभूतं स्वर्गादि । यक्ष्मणोऽभावोऽयक्ष्मं धातुचयादिरोगाभावः । अनामयत् आमयति पीडयतीत्यामयत् न आमयत् अनामयत् सामान्यव्याध्यादिराहित्यम् । जीवयतीति जीवातुः व्याधिनाशकमौषधम् । दीर्घायुषो भावो दीर्घायुत्वं बहुकालमायुः पृषोदरादित्वात्त्वः लोपः आयुरुदन्तो वा । अमित्राणामभावोऽनमित्रं शत्रुराहित्यम् । भयाभावोऽभयं भीतिराहित्यम् । सुखमानन्दः । शयनं संस्कृता शय्या । सूषाः शोभन उषाः स्नानसन्ध्यादियुक्तः प्रातःकालः । सुदिनं यज्ञदानाध्ययनादियुक्तं सर्वं दिनम् । एतं मे यज्ञेन सिध्यन्तु ॥ ६ ॥

यन्ता च मे धर्त्ता च मे क्षेमश्च मे धृतिश्च मे विश्वञ्च मे महश्च मे संविच्च मे ज्ञात्रञ्च मे सूश्च मे प्रसूश्च मे सीरञ्च मे लयश्च मे यज्ञेन कल्पन्ताम् ॥ ७ ॥

यन्ताश्वादेर्नियन्ता । धर्ता पोषकः पित्रादिः । क्षेमः विद्यमानधनस्य रक्षणशक्तिः । धृतिः धैर्यमापत्स्वपि स्थिरचित्तत्वम् । विश्वं सर्वानुकूल्यम् । महः पूजा । संविद् वेदशास्त्रादिज्ञानम् । ज्ञातुर्भावो ज्ञात्रम् विज्ञानसामर्थ्यम् । सूः पुत्रादिप्रेरणसामर्थ्यम् । प्रसूः पुत्रोत्पत्त्यादिसामर्थ्यम् । सीरं हलादि कृषिकृतधान्यनिष्पत्तिः । लयः कार्यप्रतिबन्धनिवृत्तिः ॥ ७ ॥

शञ्च मे मयश्च मे प्रियञ्च मेऽनुकामश्च मे कामश्च मे सौमनसश्च मे भगश्च मे द्रविं-

शञ्च मे भद्रञ्च मे श्रेयश्च मे वसीयश्च मे यशश्च मे यज्ञेन कल्पन्ताम् ॥ ८ ॥

शमैहिकं सुखम्। मयः आमुष्मिकं सुखम्। प्रियं प्रीत्युत्पादकं वस्तु। आनुकाम्यत इत्यनुकामः अनुकूलयत्न-साध्यः पदार्थः। कामः विषयभोगजनितं सुखम्। सुम-नसो भावः सौमनसः मनःस्वास्थ्यकरो बन्धुवर्गः। भगः सौभाग्यम्। द्रविणं धनम्। भद्रमैहिकं कल्याणम्। श्रेयः पारलौकिकम्। वसतीति वसु अतिशयेन वसु वसीयः तुरिष्ठेमेयःस्विति [पा॰ ६, ४, १५४] तृचो लोपः निवासयोग्यो वसुमान् गृहादिः। यशः कीर्त्तिः। एते कल्पन्ताम् ॥ ८ ॥

ऊर्क् च मे सूनृता च मे पयश्च मे रसश्च मे घृतञ्च मे मधु च मे सग्धिश्च मे सपीतिश्च मे कृषिश्च मे वृष्टिश्च मे जैत्रञ्च मे औद्भिद्यञ्च मे यज्ञेन कल्पन्ताम् ॥ ९ ॥

ऊर्क् अन्नम्। सूनृता प्रिया सत्या वाक्। पयः दुग्धम्। रसः तत्रत्यः सारः। घृतमाज्यम्। मधु क्षौद्रम्। समाना ग्धिर्भोजनं सग्धिः अदेः क्तिनि घस्लादेशः घसिभसोर्ह-लीति [पा॰ ६, ४, १००] घस उपधालोपे कृते झलो झलीति [पा॰ ८, २, २६] सलोपे कृते झषस्तथोर्धोऽधः [पा॰ ८, २, ४०] जश्त्वं सग्धिः बन्धुभिः सह भोजनमित्यर्थः। सपीतिः बन्धुभिः सह पानम्। कृषिः तत्कृतधान्यसिद्धिः। वृष्टिः धान्यनिष्पादिकानुकूला। जेतुर्भावो जैत्रम् जयसाम-र्थ्यम्। उद्भिदो भाव औद्भिद्यम् चूतादितरोरुत्पत्तिः। एते यज्ञेन कल्पन्ताम् ॥ ९ ॥

र॒यिश्च॑ मे॒ राय॑श्च मे पु॒ष्टञ्च॑ मे॒ पुष्टि॑श्च मे वि॒भु च॑ मे प्र॒भु च॑ मे पू॒र्णञ्च॑ मे॒ पू॒र्णत॑रञ्च मे॒ कुय॑वञ्च॒ मेऽक्षि॑तञ्च॒ मेऽन्न॑ञ्च॒ मेऽक्षु॑च्च मे य॒ज्ञेन॑ कल्पन्ताम् ॥ १० ॥

रयिः सुवर्णम्। रायो मुक्तादिमणयः। पुष्टं धनपोषः। पुष्टिः शरीरपोषकः। विभु व्याप्तिसामर्थ्यम्। प्रभु ऐश्वर्यम्। पूर्णं धनपुत्रादिबाहुल्यम्। अत्यन्तं पूर्णं पूर्णतरं गजतुरगादिबाहुल्यम्। कुयव कुत्सितधान्यमपि। अक्षितं क्षयहीनं धान्यादि। अन्नमोदनादि। अक्षुत् भुक्तान्नपरिपाकः। एते कल्पन्ताम् ॥ १० ॥

वि॒त्तञ्च॑ मे॒ वेद्य॑ञ्च मे भू॒तञ्च॑ मे भवि॒ष्यच्च॑ मे सु॒गञ्च॑ मे सु॒पथ्य॑ञ्च म ऋ॒द्धञ्च॑ म॒ ऋद्धि॑श्च मे क्लृ॒प्तञ्च॑ मे॒ क्लृप्ति॑श्च मे म॒तिश्च॑ मे सुम॒तिश्च॑ मे य॒ज्ञेन॑ कल्पन्ताम् ॥ ११ ॥

विद्लृ लाभे पूर्वलब्धं वित्तम्। वेद्यं लब्धव्यम्। भूतं पूर्वसिद्धं क्षेत्रादि। भविष्यत् सम्पत्स्यमानं क्षेत्रादि। सुखेन गम्यते यत्र तत् सुगम् सुदुरोरधिकरणे इति [पा० ३, २, ४८ वा० ३] गमेर्डः सुखगम्यो देशः। सुपथ्यं शोभनं हितम्। ऋद्धं समृद्धं यज्ञफलम् ऋद्धिः यज्ञादिसमृद्धिः। क्लृप्तं कार्यक्षमं द्रव्यादि। क्लृप्तिः स्वकार्यसामर्थ्यम्। मतिः पदार्थभावनिश्चयः। सुमतिः दुर्घटकार्यादिषु निश्चयः। एते यज्ञेन कल्पन्ताम् ॥ ११ ॥

व्री॒हय॑श्च मे॒ यवा॑श्च मे॒ माषा॑श्च मे॒ तिला॰

च मे मुद्गाश्च मे खल्वाश्च मे प्रियङ्गवश्च मेऽणवश्च मे श्यामाकाश्च मे नीवाराश्च मे गोधूमाश्च मे मसूराश्च मे यज्ञेन कल्पन्ताम् ॥१२॥

व्रीहयवमाषतिलमुद्गगोधूममसूराः प्रसिद्धाः। खल्वाः चणकाः लङ्काय। प्रियङ्गवः कङ्गवः प्रसिद्धाः। अणवश्चीनकाः। श्यामाकास्तृणधान्यानि ग्राम्याणि कोद्रवलेन प्रसिद्धानि। नीवारास्तृणधान्यान्यारण्यानि। एते धान्यविशेषा मे यज्ञेन कल्पन्ताम् ॥ १२ ॥

अश्मा च मे मृत्तिका च मे गिरयश्च मे पर्वताश्च मे सिकताश्च मे वनस्पतयश्च मे हिरण्यञ्च मेऽयश्च मे श्यामञ्च मे लोहञ्च मे सीसञ्च मे त्रपु च मे यज्ञेन कल्पन्ताम् ॥१३॥

अश्मा पाषाणः। मृत्तिका प्रशस्ता मृत् मृदस्तिकन्। गिरयः क्षुद्रपर्वताः गोवर्धनार्बुदरैवतिकादयः। पर्वताः महान्तो मन्दरहिमाचलादयः। सिकताः शर्कराः। वनस्पतयः पुष्पं विना फलवन्तः पनसोदुम्बरादयः। हिरण्यं सुवर्णं रजतं वा द्रविणाकुप्ययोरित्यभिधानात्। अयो लोहम्। श्यामं ताम्रलोहं कांस्यं रजतं कनकं वा। लोहं कालायसं सर्वतैजसं लोहकेऽपि चेत्यभिधानात्। सीसं प्रसिद्धम्। त्रपु रङ्गम्। एते कार्य्यविशेषेषु मे कल्पन्ताम् ॥ १३ ॥

अग्निश्च म आपश्च मे वीरुधश्च म ओषधयश्च मे कृष्टपच्याश्च मेऽकृष्टपच्याश्च मे ग्राम्याश्च मे पशव आरण्याश्च मे वित्तं च मे

विर्त्तिश्च मे भूतं च मे भूतिश्च मे यज्ञेन कल्पन्ताम् ॥ १४ ॥

अग्निः पृथिवीस्थो वह्निः। आपोऽन्तरिक्षस्थानि जलानि। वीरुधः गुल्माः। ओषधयः फलपाकान्ताः। कृष्टपच्याः कृष्टे पच्यन्त इति कृष्टपच्याः राजसूयसूर्येत्यादिना [पा० ३, १, ११४] क्यबन्तो निपातः भूमिकर्षणबीजवापादिकर्मनिष्पाद्या ओषधयः। तद्विपरीता अकृष्टपच्याः स्वयमेवोत्पद्यमाना नीवारगवेधुकादयः। ग्राम्याः ग्रामे भवाः पशवः गोऽश्वमहिषाजाविगर्दभोष्ट्रादयः। आरण्याः अरण्ये भवाः पशवः हस्तिसिंहशरभमृगगवयमर्कटादयः। वित्तं पूर्वलब्धम्। वित्तिः भाविलाभः। भूतं जातपुत्रादिकम्। भूतिरैश्वर्यं स्वार्जितम्। एतानि यज्ञेन मम सम्पद्यन्ताम् ॥ १४ ॥

वसु च मे वसतिश्च मे कर्म च मे शक्तिश्च मेऽर्थश्च म एमश्च म इत्या च मे गतिश्च मे यज्ञेन कल्पन्ताम् ॥ १५ ॥

वसु धनं गवादिकम्। वसतिर्वासस्थानं गृहम्। कर्माग्निहोत्रादि। शक्तिस्तदनुष्ठानसामर्थ्यम्। अर्थोऽभिलषितः पदार्थः। एमः ईयत इत्येमः एतेर्मप्रत्ययः प्राप्तव्योऽर्थः। इत्या भावे क्यप् अयनमिष्टप्राप्त्युपायः। गतिरिष्टप्राप्तिः। एते कल्पन्ताम् ॥ १५ ॥

अग्निश्च म इन्द्रश्च मे सोमश्च म इन्द्रश्च मे सविता च म इन्द्रश्च मे सरस्वती च म इन्द्रश्च मे पूषा च म इन्द्रश्च मे बृहस-

तिश्च म॒ इन्द्र॑श्च मे य॒ज्ञेन॑ कल्पन्ताम् ॥ १६॥

अथार्धेन्द्राणि जुहोति [८, ३, २, ८] अर्धस्येन्द्रदेवत्वत्वा-दर्धस्य नानादेवत्यत्वात्। अग्निसोमसवितृसरस्वतीपूषबृह-स्पतयः प्रसिद्धाः तैः समानभागत्वादिन्द्र एकैकया सह पठ्यते। याश्चोक्ता इन्द्रयब्दस्य नानार्थाः कार्याः एवमग्रेऽपि कश्चिद्-भाइये। एते कल्पन्ताम् ॥ १६ ॥

मि॒त्रश्च॑ म॒ इन्द्र॑श्च मे॒ वरु॑णश्च म॒ इन्द्र॑श्च मे धा॒ता च॑ म॒ इन्द्र॑श्च मे॒ त्वष्टा॑ च म॒ इन्द्र॑श्च मे म॒रुत॑श्च म॒ इन्द्र॑श्च मे॒ विश्वे॑ च मे दे॒वा इन्द्र॑श्च मे य॒ज्ञेन॑ कल्पन्ताम् ॥१७॥

मित्रवरुणधातृत्वष्टृमरुद्विश्वे देवाः प्रसिद्धाः। प्रत्येक-मिन्द्रः। एते कल्पन्ताम् ॥ १७ ॥

पृ॒थि॒वी च॑ म॒ इन्द्र॑श्च मे॒ऽन्तरि॑क्षं च म॒ इन्द्र॑श्च मे॒ द्यौश्च॑ म॒ इन्द्र॑श्च मे॒ समा॑श्च म॒ इन्द्र॑श्च मे॒ नक्ष॑त्राणि च म॒ इन्द्र॑श्च मे॒ दिश॑श्च म॒ इन्द्र॑श्च मे य॒ज्ञेन॑ कल्पन्ताम् ॥ १८ ॥

पृथिव्यन्तरिक्षदिवस्त्रीलोक्यम्। समा वर्षाधिष्ठात्री देवताः। नक्षत्राणि अश्विन्यादीनि। दिशः प्राग्याद्याः। एते कल्पन्ताम् ॥ १८ ॥

अ॒ꣳशुश्च॑ मे र॒श्मिश्च॒ मेऽदा॑भ्यश्च॒ मेऽधि॑प-तिश्च म उपा॒ꣳशुश्च॑ मेऽन्तर्या॒मश्च॑ म ऐन्द्रवा॒य-वश्च॑ मे मैत्रावरु॒णश्च॑ म आश्वि॒नश्च॑ मे प्रतिप्र॒-

स्थालीश्च मे ग्रहाश्च मे मन्थी च मे यज्ञेन कल्पन्ताम् ॥ १९ ॥

अथ ग्रहान् जुहोति [८, ३, २, १०] कण्डिकात्रये ग्रहहोममन्त्राः। अंश्वादयः सोमग्रहविशेषाः सोमप्रकरणे प्रसिद्धाः। अदाभ्यस्यैव रश्मिमापत्नवत्वायां पृथक्कृत्य ग्रहणे रश्मिशब्देन निर्देशः रश्मीनां तद्ग्रहणे साधनत्वात् अह्नो रूपे सूर्यस्य रश्मिषु इति [८, ४८] मन्त्रलिङ्गात्। अधिपतिशब्देन निग्राह्यो विवक्षितः तस्य ज्येष्ठत्वादाधिपत्यम् ज्येष्ठो वा एष ग्रहाणामिति श्रुतेः। प्रतिप्रस्थानशब्देन निग्राह्यो विवक्षितः द्विदेवत्यैः सह पाठात्। अन्ये प्रसिद्धाः। १९॥

आग्रयणश्च मे वैश्वदेवश्च मे ध्रुवश्च मे वैश्वानरश्च म ऐन्द्राग्नश्च मे महावैश्वदेवश्च मे मरुत्वतीयाश्च मे निष्केवल्यश्च मे सावित्रश्च मे सारस्वतश्च मे पात्नीवतश्च मे हारियोजनश्च मे यज्ञेन कल्पन्ताम् ॥ २० ॥

आद्यो वैश्वदेवः प्रातःसवनगतः महावैश्वदेवस्तु तृतीयसवनगतः। ध्रुवाख्यस्यैव ग्रहस्य अवपदशायां वैश्वानरसूक्तपाठात्तद्दशापन्नो ध्रुवो वैश्वानरशब्देनोच्यते। मरुत्वतीया इति बहुवचनं त्रित्वात् मरुत्वतीयो महामरुत्वतीयः क्षुण्ठमरुत्वतीयश्चेति। अभिषेचनीये सारस्वतीनामपां ग्रहणमेव सारस्वतो ग्रहः सारस्वतं ग्रहं गृह्णातीति तत्राम्नानात्। २०॥

स्रुचश्च मे चमसाश्च मे वायव्यानि च

मे द्रोणकलशश्च मे वायव्यानि च मे ग्रावाणश्च मेऽधिषवणे च मे पूतभृच्च म आधवनीयश्च मे वेदिश्च मे बर्हिश्च मेऽवभृथश्च मे स्वगाकारश्च मे यज्ञेन कल्पन्ताम् ॥ २१ ॥

स्रुचो जुह्वादयः। चमसानि ग्रहपात्राणि। वायव्यानि पात्रविशेषाः। अधिषवणे काष्ठफलके। पूतभृदाधवनीयौ सोमपात्रविशेषौ। स्वगाकारः शम्युवाकः तेन यथाऽऽस्व देवतानां हविरङ्गीकारात्। प्रसिद्धमन्यत्। एते मम यज्ञेन निमित्तेन कल्पन्ताम् ॥ २१ ॥

अग्निश्च मे घर्मश्च मेऽर्कश्च मे सूर्यश्च मे प्राणश्च मेऽश्वमेधश्च मे पृथिवी च मेऽदितिश्च मे दितिश्च मे द्यौश्च मेऽङ्गुलयः शक्वरयो दिशश्च मे यज्ञेन कल्पन्ताम् ॥ २२ ॥

कण्डिकाद्वयेन यज्ञक्रतुहोमः। अथैतान् यज्ञक्रतून् जुहोत्यग्निश्च म इति [८, ३, ३, १] श्रुतेः। अग्निः चीयमानो वह्निरग्निष्टोमो वा। घर्मः प्रवर्ग्यः। इन्द्रायार्कवते पुरोडाशमिति विहितो यागोऽर्कः। सौर्यं चरुमिति विहितः सूर्यः। प्राणो गवामयनम्। अश्वमेधः प्रसिद्धः। पृथिव्यदितिर्दितिर्द्यौ देवताविशेषाः। अङ्गुलयः विराट्पुरुषावयवाः। शक्वरयः शक्तयः। दिशः प्राच्याद्याः। एते यज्ञेन कल्पन्ताम् ॥ २२ ॥

व्रतञ्च म ऋतवश्च मे तपश्च मे संवत्सरश्च

मेऽहोरात्रे ऊर्वष्ठीवे बृहद्रथन्तरे च मे यज्ञेन कल्पन्ताम्॥ २३॥

व्रतं नियमः। ऋतवो वसन्तादयः। तपः कृच्छ्रचान्द्रायणादि। संवत्सरः प्रभवादि। अहश्च रात्रिश्चाहोरात्रे दिननिशे। ऊरू चाष्ठीवन्तौ जानुनी च ऊर्वष्ठीवे अवयवविशेषौ अचतुरेति [पा० ५, ४, ७७] निपातः। बृहद्रथन्तरे एतन्नामके सामनी। एतानि कल्पन्ताम्॥ २३॥

एका च मे तिस्रश्च मे तिस्रश्च मे पञ्च च मे पञ्च च मे सप्त च मे सप्त च मे नव च मे नव च म एकादश च म एकादश च मे त्रयोदश च मे त्रयोदश च मे पञ्चदश च मे पञ्चदश च मे सप्तदश च मे सप्तदश च मे नवदश च मे नवदश च म एकविꣳशतिश्च म एकविꣳशतिश्च मे त्रयोविꣳशतिश्च मे त्रयोविꣳशतिश्च मे पञ्चविꣳशतिश्च मे पञ्चविꣳशतिश्च मे सप्तविꣳशतिश्च मे सप्तविꣳशतिश्च मे नवविꣳशतिश्च मे नवविꣳशतिश्च म एकत्रिꣳशच्च म एकत्रिꣳशच्च मे त्रयस्त्रिꣳशच्च मे यज्ञेन कल्पन्ताम्॥ २४॥

अयुग्मस्तोमहोमार्था मन्त्राः। अथायुजस्तोमान् जुहोतीति [८, ३, ३, २] श्रुतेः। एकामादाय द्वितीयां विहाय तृतीयामादाय चतुर्थं विहाय परित्यक्तसमसंख्याकेनात्तविष-

मसंख्याकेन मन्त्रेणायुग्मान् स्तोमान् जुहुयादित्यर्थः। आदरातिशयद्योतनार्था सर्वत्र पुनरुक्तिः। अयुग्मस्तोमहोमैः सर्वकामावाप्तिः। तथाच श्रुतिः [९, ३, ३, २] एतद्वै देवाः सर्वान् काममनाप्नायुग्भिः स्तोमैः स्वर्गं लोकमायँस्तथैवैतद्यजमानः सर्वान् कामानाप्नायुग्भिः स्तोमैः स्वर्गं लोकमेतीत्यादि ॥ २४ ॥

चत॑स्रश्च मे॒ऽष्टौ च॑ मे॒ऽष्टौ च॑ मे॒ द्वाद॑श च मे॒ द्वाद॑श च मे॒ षोड॑श च मे॒ षोड॑श च मे विꣳश॒तिश्च॑ मे विꣳश॒तिश्च॑ मे॒ चतु॑र्विꣳशतिश्च मे॒ चतु॑र्विꣳशतिश्च मे॒ऽष्टाविꣳशतिश्च मे॒ऽष्टाविꣳशतिश्च मे॒ द्वात्रिꣳशच्च मे॒ द्वात्रिꣳशच्च मे॒ षट्त्रिꣳशच्च मे॒ षट्त्रिꣳशच्च मे चत्वारिꣳशच्च मे चत्वारिꣳशच्च मे॒ चतु॑श्चत्वारिꣳशच्च मे॒ चतु॑श्चत्वारिꣳशच्च मे॒ऽष्टाचत्वारिꣳशच्च मे य॒ज्ञेन॑ कल्पन्ताम् ॥ २५ ॥

एककण्डिकया युग्मस्तोमान् जुहोति। अथ युग्मतो जुहोति चतस्रश्च म इति [९, ३, ३, ४] प्रथमं चतस्र इत्येतां संख्यामादाय चतुरुत्तरत्वेन स्थितान् युग्मान् स्तोमानष्टाचत्वारिंशत्पर्यन्तान् जुहुयादित्यर्थः। तत्फलं स्वर्गप्राप्तिः एतद्वै छन्दाꣳस्यब्रुवन्यातयामा वा अयुज स्तोमा युग्मभिर्वयꣳ स्तोमैः स्वर्गं लोकमयामेति तथैतद्यजमानो युग्मभिः स्तोमैः स्वर्गं लोकमेतीति [९, ३, ३, ५] श्रुतेः। पूर्वं पूर्वमुत्तरेण सम्भाति द्वचारोहणवत्। तथाच श्रुतिः [९, ३, ३, ६] पूर्वं

पूर्वमुत्तरेणोत्तरेण संयुनक्ति यथा ह्ययं रोहन्नुत्तरामुत्तरां शाखां समारम्भाणं रोहेत्तादृक्तदिति। यथोक्ता संख्या संख्येयनिष्ठा। एते यज्ञेन कल्पन्ताम् ॥ २५ ॥

त्र्यविश्च मे त्र्यवी च मे दित्यवाट् च मे दित्यौही च मे पञ्चाविश्च मे पञ्चावी च मे त्रिवत्सश्च मे त्रिवत्सा च मे तुर्यवाट् च मे तुर्यौही च मे यज्ञेन कल्पन्ताम् ॥ २६ ॥

कण्डिकाद्वयं वयोहोमे विनियुक्तम्। तथा च श्रुतिः [९, ३, ३, ७] अथ वयांसि जुहोति त्र्यविश्च म इति पशवो वै वयांसि पशुभिरेवैनमेतदन्नेन प्रीणात्यथो पशुभिरेवैनमेतदन्नेनाभिषिञ्चतीति। अविः षण्मासात्मकः कालः त्रयोऽवयो यस्य स त्र्यविः सार्धसंवत्सरो वृषः तादृशी गौस्त्र्यवी। द्विसंवत्सरो वृषा दित्यवाट् तादृशी गौर्दित्यौही। पञ्चावयो यस्य स पञ्चाविः सार्धद्विसंवत्सरो वृषः तादृशी गौः पञ्चावी। वत्सो वत्सरः त्रयो वत्सा यस्य स त्रिवत्सः त्रिवर्षो वृषः तादृशी गौस्त्रिवत्सा। तुर्यं वर्षं वहतीति तुर्यवाट् सार्धत्रिवर्षो वृषः तादृशी गौस्तुर्यौही। एते यज्ञेन कल्पन्ताम् ॥ २६ ॥

पष्ठवाट् च मे पष्ठौही च म उक्षा च मे वशा च म ऋषभश्च मे वेहच्च मेऽनड्वाँश्च मे धेनुश्च मे यज्ञेन कल्पन्ताम् ॥ २७ ॥

पष्ठं वर्षचतुष्कं वहतीति पष्ठवाट् चतुर्वर्षो वृषः तादृशी गौः पष्ठौही। उक्षा सेचनसमो वृषः। वशा वन्ध्या गौः। अतियुवा वृष ऋषभः। वेहद्गर्भघातिनी गौः। अनः शकटं

वहतीत्यनड्वान् शकटवहनक्षमो वृषः। वहेः क्विपि सम्प्रसारणमनसो डकारः चतुरनडुहोरामुदात्त इति [पा० ७, १, ९८] आमागमः। धेनुर्नवप्रसूता गौः। एते मम यज्ञेन निमित्तेन कल्पन्तां स्वस्वव्यापारसमर्था भवन्तु यद्वा एते यज्ञेन मम कल्पन्तां मह्यमुपभोगक्षमा भवन्त्वित्यर्थः। एवं पूर्वत्र ॥ २७ ॥

वाजा॑य॒ स्वाहा॑ प्रस॒वाय॒ स्वाहा॑पि॒जाय॒ स्वाहा॒ क्रत॑वे॒ स्वाहा॒ वस॑वे॒ स्वाहा॑ह॒र्पत॑ये॒ स्वाहाह्ने॑ मु॒ग्धाय॒ स्वाहा॑ मु॒ग्धाय॑ वैनꣳशि॒नाय॒ स्वाहा॑ विन॒ꣳशिन॑ आन्त्याय॒नाय॒ स्वाहान्त्या॑य भौव॒नाय॒ स्वाहा॒ भुव॑नस्य॒ पत॑ये॒ स्वाहाधि॑पतये॒ स्वाहा॑ प्र॒जाप॑तये॒ स्वाहा॑। इ॒यं ते॒ राण्मि॒त्राय॑ य॒न्तासि॒ यम॑न ऊ॒र्जे त्वा॑ वृ॒ष्ट्यै॑ त्वा॑ प्र॒जानां॑ त्वाधि॑पत्याय ॥ २८ ॥

अथ नामग्राहहोमः। तथा च श्रुतिः [९, ३, ३, ८] अथ नामग्राहं जुहोति वाजाय स्वाहेत्येतद्वै देवाः सर्वान् कामानाप्त्वैतेनैव प्रत्यक्षमप्रीणंस्तथैवैतद्यजमानः सर्वान् कामानाप्त्वैतमेव प्रत्यक्षं प्रीणातीति। वाजोऽन्नं तस्मै स्वाहेति होममन्त्रः वाजादीनि चैत्रादिमासानां नामानि तन्नाम गृहीत्वा होतव्यमित्यर्थः। अन्नप्राचुर्याच्चैत्रोऽन्नरूपः। प्रसवायानुज्ञारूपाय जलक्रीडादौ अभ्यनुज्ञादानात् प्रसवो वैशाखः। अपिजाय अप्सु जायत इत्यपिजः सस्यानि अतुषु जलक्रीडारतत्वादपिजो ज्येष्ठः। क्रतवे यागरूपाय चातुर्मा-

स्वादियागप्राचुर्यात् चतुराषाढः। वसवे वासयति वसुः चातुर्मास्ये यात्रानिषेधाद्वसुः श्रावणः। अहर्पतये दिनस्वामिने सूर्यरूपाय तापकत्वाद्भाद्रपदस्याहर्पतित्वम्। मुग्धाय हे तुषारादिना मोहरूपाय दिवसाय तुषारबाहुल्यान्मुग्धत्वं आश्विनः। अमुग्धाय वैनंशिनाय विनश्यतीति विनंशी मस्जिनशोर्झलीति [पा० ७, १, ६०] बाहुलकादझल्यपि नशेर्नुमागमः विनंश्येव वैनंशिनः स्वार्थे अण् अल्पघटिकावत्त्वेन विनाशशीलाय कार्त्तिकाय स्नाननियमादिना पापनाशकत्वादमुग्धाय मोहनिवर्त्तकाय कार्त्तिकाय। अविंशिने आन्त्यायनाय न विनश्यतीत्यविनंशी तस्मै विनाशरहिताय अन्ते सर्वेषां नाशे भवमन्त्यं तदयनं चेत्यन्त्यायनं तत्र भव आन्त्यायनस्तस्मै सर्वनाशेऽप्यवशिष्टायात एवाविनंशिने विष्णुरूपाय मार्गशीर्षाय। मासानां मार्गशीर्षोऽस्मीति स्मृतेः [भगवद्गीता० १०, ३५]। आन्त्याय भौवनाय भुवनानामयं भौवनः अन्ते स्वरूपे भव आन्त्यस्तस्मै लोकस्वरूपपुष्टिकरत्वात्तत्रभवत्वम् जाठराग्नेर्दीप्तिकरत्वेन पुष्टिकरत्वं पौषस्य। भुवनस्य भूतजातस्य पतये पालकाय माघाय स्नानादिना पुण्यजनकत्वेन पालकत्वं माघस्य। अधिपतये अधिकपालकाय फाल्गुनाय वर्षान्तत्वात्। प्रजापतये एवं द्वादशमासाधिष्ठात्रे प्रजापतिनामकाय देवाय। स्वाहेति शोभार्थं सर्वत्र॥ हे अग्ने! इयं ते तव राट् इदं राज्यं यत्र-यत्र यागाः क्रियन्ते तत्तत्रैव राज्यम्। किञ्च हे अग्ने! त्वं मित्रस्य सख्युर्यजमानस्य यन्ता नियामकोऽसि षष्ठ्यर्थे चतुर्थी मित्रायेति। कीदृशस्त्वं यमनो यमयतीति यमनः अग्निष्टोमादिकर्मसु सर्वान्नियमयन्। अत ऊर्जे विशिष्टान्नरसाय त्वा त्वामभिषिञ्चामीति शेषः। तथा वृष्ट्यै वर्षणाय त्वामभिषिञ्चामि। अग्नौ

प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते आदित्याज्जायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नं ततः प्रजा इति स्मृतेः। ततः प्रजानामाधिपत्याय प्रजास्वामित्वाय त्वाभिषिञ्चामि वसोर्धारया। तथा च श्रुतिः [९, ३, ३, १०—११] प्रजानामाधिपत्यायेत्यन्नं वा ऊर्ग्वृष्टिरन्नेनैवैनमेतत् प्रीणाति यद्वेवाहेयं ते राडिति राज्यमेवास्मिन्नेतद्दधाति यन्तासि यमन ऊर्जे त्वा वृष्ट्यै त्वा प्रजानां त्वाधिपत्यायेतीदं ते राज्यमभिषिक्तोऽसीत्येतत् त्वं यन्तासीति ॥ २८॥

आयुर्यज्ञेन कल्पतां प्राणो यज्ञेन कल्पतां चक्षुर्यज्ञेन कल्पताᳫं श्रोत्रं यज्ञेन कल्पतां वाग्यज्ञेन कल्पतां मनो यज्ञेन कल्पतामात्मा यज्ञेन कल्पतां ब्रह्मा यज्ञेन कल्पतां ज्योतिर्यज्ञेन कल्पताᳫं स्वर्यज्ञेन कल्पतां पृष्ठं यज्ञेन कल्पतां यज्ञो यज्ञेन कल्पताम्। स्तोमश्च यजुश्च ऋक् च साम च बृहच्च रथन्तरञ्च। स्वर्देवा अगन्मामृता अभूम प्रजापतेः प्रजा अभूम वेट् स्वाहा ॥ २९ ॥

कल्पहोमः कल्पतामिति लिङ्गात्। अथ कल्पान् जुहोतीति [९, ३, ३, १२] श्रुतेः। यज्ञेन निमित्तेनायुर्जीवनकालः कल्पतां साध्यतां प्राप्यताम्। प्राणचक्षुःश्रोत्रवाङ्मनांसि मम यज्ञेन क्लृप्तानि भवन्तु। आत्मा देहः आत्मेन्द्रियमनोयुक्तो भोक्तेत्याहुर्मनीषिण इति स्मृतेः। ब्रह्मा वेदो यज्ञेन कल्पताम्। ज्योतिः स्वयं प्रकाशः परमात्मा यज्ञेन साध्यताम् पुण्यकर्मानुष्ठानं परमात्मज्ञाने कारणम्। ब्राह्मणा

विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसानाशकेनेति श्रुतेः [१४, ७, २, २४]। कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादय इति स्मृतेश्च [भगवद्गीता० ३, २०]। स्वः स्वर्गः। पृष्ठं स्तोत्रं स्वर्गस्थानं वा कल्पताम्। यज्ञो यज्ञेनैव क्लृप्तो भवतु नान्य यज्ञक्लृप्तौ समर्थः। यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवा इति [१३ अ० १६ कं०] श्रुतेः। किञ्च स्तोमयजुर्ऋक्सामबृहद्रथन्तराणि च यज्ञेन क्लृप्तानि भवन्त्वित्यनुषङ्गः। स्तोमस्त्रिवृत्पञ्चदशादिः यजुरनियतपादो मन्त्रः ऋक् नियतपादा साम गीतिप्रधानम् बृहद्रथन्तरे तद्विशेषौ॥ वसोर्धारयैवमग्निमभिषिच्यात्मानं यजमानः प्रशंसति वयं यजमाना देवा भूत्वा स्वः स्वर्गमगन्म गतवन्तः गमेर्लङि मन्त्रे घसेति मस्य नत्वे रूपम्। गत्वा चामृता अमरणधर्माणोऽभूम भूताः भवतेर्लुङि रूपम् ततः प्रजापतेर्हिरण्यगर्भस्य प्रजा अभूमेति फलवचनम्। अनेन वसोर्धारायाः सर्वकामप्राप्तिहेतुत्वमुक्तम्। वेट् स्वाहेति वसोधाराहोमार्थो मन्त्रः वौडिति वषट्कारः। वषट्कारो ह्येष परोऽक्षं यद्वेट्कारो वषट्कारेण वा वै स्वाहाकारेण वा देवेभ्योऽन्नं प्रदीयत इति [८, ३, ३, १४] श्रुतेः॥

इति वसोर्धाराहोममन्त्राः समाप्ताः॥ २९॥

वाज॑स्य॒ नु प्र॑स॒वे मा॒तरं॑ म॒हीमदि॑तिं॒ नाम॒ वच॑सा करामहे। यस्या॑मि॒दं विश्वं॒ भुव॑नमावि॒वेश॒ तस्यां॑ नो दे॒वः स॑वि॒ता धर्म॑ साविषत्॥ ३०॥

मा० [१८, ५, ४, ५] वयावक्तमूल्य चमसवत्स्रुवेण वाजप्रसवीयानि वाजस्वेमिमिति पार्थिवानि च वाजस्य न्विति।

चैवावपनवत्सर्वौषधमौदुम्बरे चमसे सम्भृत्य तस्मात्सर्वौषधाच्च: मसवत्सुवेणेत्यौदुम्बरेण चतुस्स्रोग्रपुष्करेण सुवेण 'वाजस्येमं प्रसव इति सप्तमन्त्रै: [९, २३—३०] सप्त वाजपेयप्रस्वन्नौनि वाजप्रसवीयानि हुत्वा वाजस्य नु प्रसवे इत्यादिसप्तमन्त्रै: प्रतिमन्त्रमाग्निकानि सप्त वाजप्रसवीयानि तस्मादेव सर्वौषधात्तेनैव स्रुवेण जुहोतीति सूत्रार्थ: ॥ व्याख्याता [९, ५] ॥३०॥

विश्वे॑ अ॒द्य म॒रुतो॒ विश्व॑ ऊ॒ती विश्वे॑ भवन्त्व॒ग्नय॒: समि॑द्धाः । विश्वे॑ नो दे॒वा अव॒साग॑मन्तु॒ विश्व॑मस्तु॒ द्रवि॑णं॒ वाजो॑ अ॒स्मे ॥ ३१ ॥

ऋग्गोधानाकृदृष्टा वैश्वदेवी त्रिष्टुप् । अद्यास्मिन् दिने विश्वे सर्वे मरुत: सप्तकगणा आगमन्तु आगच्छन्तु छन्दसाभावे रूपम् । विश्वे अन्ये च सर्वे गणदेवता वसवो रुद्रा आदित्याश्च ऊती ऊत्या पूर्वसवर्ण: अनेन तर्पणेन निमित्तेनागमन्तु वस्यर्थमागच्छन्त्वित्यर्थ: । विश्वे देवा च गणदेवता नोऽस्माकमवसावेन हविषा निमित्तेन हविर्भक्षणायागमन्तु तदागमनेन च विश्वे सर्वेऽग्नय: गार्हपत्यादय: समिद्धा: सम्यग्दीप्ता भवन्तु तदर्थं होमिनित्यर्थ: । तेषां देवानां तुष्ट्या विश्वं सर्वं द्रविणं धनं गोभूहिरण्यादि वाजोऽन्नं चास्मेऽस्माकमस्तु विभक्ते: शे-आदेश: ॥ ३१ ॥

वाजो॑ न॒: स॒प्त प्र॒दिश॒श्चत॑स्रो वा परा॒वत॑: । वाजो॑ नो॒ विश्वै॑र्दे॒वैर्धन॑साताव॒हाव॑तु ॥३२॥

तिस्रोऽन्नदेवत्या: तत्राद्यानुष्टुप् द्वे त्रिष्टुभौ । नोऽस्माकं वाजोऽन्नं सप्त प्रदिश: भूरादिलोकत्रयं प्रच्यादिदिक्चतुष्कम् परावत: दूरस्थायतनस्य महर्जनतप:सत्याख्यायापूर्यात्विति

शेषः वाशब्दश्चार्थः यद्वा अस्माकं वाजोऽन्नं सप्त प्रदिशश्चतस्रो मह्वराद्यायावत् प्रीणातु प्रशब्देन प्रकृष्टं लोकत्रयं दिशः प्राच्याद्याः परावच्छब्दो दूरार्थः मह्वरादयो हि लोकत्रयमतोत्य वर्तन्ते अस्मद्दत्तान्नेन सप्त लोका दिक्चतुष्कञ्च तृप्यन्त्वित्यर्थः। किञ्च धनसातौ पन् संभक्तौ सनिन्तौ निपातः धनस्य सातौ सम्भजनकाले प्राप्ते वाजोऽन्नं नोऽस्मान् विश्वैर्देवैः सहावतु पालयतु इहास्मिन् लोके यज्ञे वा यदास्माकं धनेच्छा जायते तदास्माकं देवतर्पणचमं बह्वन्नमस्त्विति वाक्यार्थः ॥ ३२ ॥

वाजो॑ नो अ॒द्य प्रसु॑वाति दान॒ं वाजो॑ दे॒वाँ२॥ ऋ॒तुभिः॑ कल्पयाति। वाजो॒ हि मा॒ सर्व॑वीरं ज॒जान॒ विश्वा॒ आशा॒ वाज॑पतिर्जयेयम् ॥ ३३ ॥

अद्यास्मिन् दिने वाजोऽन्नमस्याधिष्ठात्री देवता नोऽस्मान् प्रसुवाति प्रेरयतु अनुजानातु दानार्थमिति शेषः अन्नदानेच्छावान् भवत्वित्यर्थः। वाजः ऋतुभिः कालैः सह देवान् कल्पयाति यथास्थानं कल्पयतु लेटोऽडाटौ यस्मिन् काले यो देवो यष्टव्यस्तं तत्र यजात्वित्यर्थः। हि चकारार्थो वाजश्च मा मां सर्ववीरं सर्वे वीराः पुत्रपौत्रादयो यस्य स सर्ववीरस्तादृशं जजान जनयतु छन्दसि लुङ्लङ्लिटः पुत्रादियुतं मां करोत्वित्यर्थः। ततो वाजपतिः अन्नदाता सन्नहं विश्वा अशा सर्वा दिशो जयेयमन्नदानेन सर्वा दिशो वशीकुर्यामित्यर्थः। ३३॥

वाजः॑ पु॒रस्ता॑दु॒त म॑ध्य॒तो नो॒ वाजो॑ दे॒वान्

हविषा वर्धयाति। वाजो हि मा सर्ववीरं चकार सर्वा आशा वाजपतिर्भवेयम् ॥२४॥

वाजोऽन्नं नोऽस्माकं पुरस्तादस्तु उतापि च नोऽस्माकं मध्यतो गृहमध्ये च वाजोऽस्तु। नोऽस्माकं वाजो हविषा हुत्वा देवान् वर्धयाति वर्धयतु पुष्णातु। हि चार्थे। वाजो मां सर्ववीरं पुत्रादियुतं चकार करोतु। वाजपतिरन्नपालकः सन्नहं विश्वा आशाः सर्वा दिशो भवेयम् दिग्रूपता व्यापकता प्रार्थ्यते यद्वा विश्वा आशा भवेयं प्राप्नुयाम् वशीकुर्यामित्यर्थः। भू प्राप्तौ ॥ २४ ॥

सं मा सृजामि पयसा पृथिव्याः सं मा सृजाम्यद्भिरोषधीभिः। सोऽहं वाजꣳ सनेयमग्ने ॥ २५ ॥

हे विराजौ। दशकास्त्रयो विराडेकादशका वेत्युक्तेरेकादशाक्षरत्रिपादा विराट् तृतीयो व्यूहेन दशकस्तेनैकोना सोऽहमिति तच्छन्दस्त्वनायदोऽध्याहारः हे अग्ने! योऽहं पृथिव्याः पयसा पृथिवीसम्बन्धिरसेन मामात्मानं संसृजामि संयोजयामि। अद्भिरोषधीभिश्च मां संसृजामि। सोऽहं संसृष्टपयोऽवोषधिशरीरः सन् वाजमन्नं सनेयं सम्भजेयम्। यद्वा व्यत्ययेनास्मच्छब्दस्य युष्मदादेशः। हे अग्ने! योऽहं त्वं पृथिव्याः पयसाद्भिरोषधीभिश्च त्वां संसृजामि होमेन सोऽहं वाजं सनेयम् ॥ २५ ॥

पयः पृथिव्यां पय ओषधीषु पयो दिव्य-

न्तरि॑क्षे॒ पयो॑ धाः। पय॑स्वतीः प्र॒दिशः॑ सन्तु॒ मह्य॑म् ॥ ३६ ॥

हे अग्ने! त्वं पृथिव्यां पयो रसं धाः धेहि स्थापय दधातेर्लुङि मध्यमैकवचने रूपम्। बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेऽपीति [पा० ६, ४, ७५] अडभावः। ओषधीषु च पयो धाः। दिवि स्वर्गे च पयो धाः। अन्तरिक्षे च पयो धाः। किञ्च मह्यं मदर्थं प्रदिशः दिशा विदिशश्च पयस्वतीः पयस्वत्यो रसयुताः सन्तु आहुतिपरिणामेन पृथिव्यादयो ममाभीष्टदा भवन्त्वित्यर्थः ॥ ३६ ॥

दे॒वस्य॑ त्वा सवि॒तुः प्र॑स॒वे॒ऽश्विनो॑र्बा॒हुभ्यां॑ पू॒ष्णो हस्ता॑भ्याम्। सर॑स्वत्यै वा॒चो य॒न्तुर्य॒न्त्रेणा॒ग्नेः साम्रा॑ज्येना॒भिषि॑ञ्चामि ॥ ३७ ॥

का० [१८, ५, ६—८] स्रुवं प्रास्य परिश्रित् स्थक् कृष्णाजिनमास्तीर्य पुच्छादुत्तरए ग्रेपेऽपः कृत्वाभिषेकसामर्थ्यात् क्षीरोदके वा वाजपेयिकानीति श्रुतेस्तत्राभिषिच्यते ब्रह्मवर्चसकामयित्वन्वारब्धो देवस्य त्वे ति। अस्यार्थः। कर्मापवर्गे औदुम्बरं चतुष्कोणं स्रुवमाहवनीये प्रक्षिप्याग्निपुच्छादुत्तरदिशि परिश्रित्स्थलं प्राग्ग्रीवमुत्तरलोम कृष्णाजिनमास्तीर्य तत्र स्थितो ब्रह्मवर्चसकामो यजमानयथनकृतान्वारब्धोऽध्वर्युणा सर्वौषधग्रेपेणाभिषिच्यते। किं कृत्वा सर्वौषधग्रेपेऽपो जलानि कृत्वा अभिषेकस्यैव द्रव्यसाध्यत्वात् अयं पूर्वपक्षः। सिद्धान्तमाह क्षीरोदके वेति वा पूर्वपक्षनिरासे ग्रेपे जलसेको न यतस्तत्र क्षीरोदके विधेत वाजपेयिकानीति [८, ३, ४, ७] सूत्रः। अत्र वाजपेयसत्र औनि यानप्रयो-

यानि न्यूनानि तत्रोदकचीरे स्त एव चोदुम्बरे पात्रेऽप आसिच्य पययत्युक्तेः [कात्या० १४, ५, १६] अतस्तस्मिन् मिश्रेणैवाभिषेको न जलसेक इत्यर्थः । देवस्य त्वा । व्याख्यातम् ॥ सरस्वत्यै लिङ्गोक्तदेवतं यजुः । सरस्वत्यै षष्ठ्यर्थे चतुर्थी सरस्वतीसम्बन्धिन्या वाचो वाच्या यन्तुर्नियन्तुः प्रजापतेः यन्त्रेण नियमेन अग्नेश्च साम्राज्येन चक्रवर्त्तित्वेन हे यजमान ! त्वामभिषिञ्चामि मत्कृताभिषेकेण वाक्सिद्धिरैश्वर्यं साम्राज्यं च तव सम्पद्यन्तामित्यर्थः । ३७ ।

ऋताषाडृतधामाग्निर्गन्धर्वस्तस्यौषधयोऽप्सरसो मुदो नाम । स न इदं ब्रह्म क्षत्रं पातु तस्मै स्वाहा वाट्ताभ्यः स्वाहा ॥ ३८ ॥

का० [१८, ५, १४] द्वादशगृहीतं विग्राहं जुहोत्यृताषाडिति प्रतिस्वाहाकारं राष्ट्रभृतो वाट्कारान्तः पूर्वः पूर्वो मन्त्रः । आज्याद् द्वादशगृहीतं गृहीत्वा विभज्य द्वादशांशं कृत्वा ऋतेत्यादिद्वादशमन्त्रैः प्रतिस्वाहाकारं राष्ट्रभृत्संज्ञा आहुतीर्जुहोति व्यतिषक्तेषु द्वादशमन्त्रेषु पूर्वो मन्त्रः स्वाहा वाडित्यन्तः उत्तरस्ताभ्यः स्वाहेत्यन्तः ततो मन्त्रे यानि पुंलिङ्गानि स न इदं ब्रह्मेत्यादीनि तानि व्यवहितपठितान्यप्यपकृष्य पठित्वा पूर्वो मन्त्रः सम्पाद्यः यानि च स्त्रीलिङ्गानि तस्यौषधयोऽप्सरस इत्यादीनि तान्युक्त्वोत्तरो मन्त्रः सम्पाद्य इत्यर्थः ॥ द्वादश यजूंषि गन्धर्वाप्सरोदेवत्यानि । तत्रायं विभागः । ऋताषाडृतधामाग्निर्गन्धर्वः स न इदं ब्रह्म क्षत्रं पातु तस्मै स्वाहा वाडिति वाडन्तः पूर्वः पूर्वो मन्त्रः तस्यौषधयोऽप्सरसो मुदो नाम ताभ्यः स्वाहेति स्वाहान्त उत्तर उत्तरो मन्त्रः पूर्वो गन्धर्वदेवत्यः उत्तरोऽप्सरोदेवत्यः । एवं सर्व-

कण्डिकाद्वयस्यैवे मन्त्रविभागो ज्ञेयः। तथा च श्रुतिः [९, ४, १, ६] पुꣳसे पूर्वस्मै जुहोत्यथ स्त्रीभ्यः पुमाꣳसं वदीर्यमादधात्येकस्या इव पुꣳसे जुहोति बह्वीभ्य इव स्त्रीभ्यस्तस्मादप्येकस्य पुꣳसो बह्व्यो जाया भवन्त्युभाभ्यां वाट्कारेण च स्वाहाकारेण च पुꣳसे जुहोति स्वाहाकारेणैव स्त्रीभ्यः पुमाꣳसमेव तद्वीर्यमादधातीति॥ तथा चैवमृताषाट् संहितः सुषुम्णः इषिरः भुज्युः प्रजापतिरिति येषां पूर्वमन्त्राणामृताषाडित्यादिनामका गन्धर्वा देवताः तस्यौषधयः तस्य मरीचयः तस्य नक्षत्राणि तस्यापः तस्य दक्षिणाः तस्य ऋक्सामानीति येषामुत्तरमन्त्राणामौषध्यादिनामका अप्सरसो देवताः॥ अथ मन्त्रार्थः। योऽग्निर्गन्धर्वः स नोऽस्माकमिदं ब्रह्म ब्राह्मणजातिमिदं क्षत्रं क्षत्रजातिं च पातु रक्षतु। कीदृशो गन्धर्वः ऋताषाट् ऋतं सत्यं सहत इति ऋतषाट् सत्यं सहते असत्ये कुपितो भवतीत्यर्थः सहेः साडः स इति [पा० ८, ३, ५६] षत्वम् पूर्वपदस्य छान्दसो दीर्घः। तथा ऋतधामा ऋतं सत्यमविनश्वरं धाम स्थानं यस्य स ऋतधामा। य ईदृशोऽग्निः तस्मै अग्नये गन्धर्वाय स्वाहा वाट् वषट्कारेण सुहुतमस्त्वित्येको मन्त्रः॥ तस्याग्नेर्गन्धर्वस्यौषधयो ब्रीह्याद्या नाम नाम्ना अप्सरसः स्त्रीत्वेन भोग्याः। कीदृश्य ओषधयः मुदः मोदन्ते जना याभिस्ता मुदः ओषधयो वै मुदः ओषधीभिर्हीदꣳ सर्वं मोदत इति [९, ४, १, ७] श्रुतेः। ओषधयोऽग्नेर्भोग्याः। तथा च श्रुतिः [९, ४, १, ७] अग्निर्ह गन्धर्व ओषधीभिरप्सरोभिर्मिथुनेन सहोच्चक्रामेति। ताभ्य ओषधीभ्यः स्वाहा सुहुतमस्तु॥ ३८॥

सꣳहितो विश्वसामा सूर्यो गन्धर्वस्तस्य

मरीचयोऽप्सरस आयुवो नाम। स न इदं ब्रह्म क्षत्रं पातु तस्मै स्वाहा वाट्ताभ्यः स्वाहा ॥ ३९ ॥

यः सूर्यो गन्धर्वः स नोऽस्माकमिदं ब्रह्म क्षत्रं च पातु। कीदृशः संहितः सन्दधात्यहोरात्रे इति संहितः असौ वा आदित्यः सᳪहित एव ह्यहोरात्रे सन्दधातीति [९, ४, १, ८] श्रुतेः। विश्वसामा विश्वानि सर्वाणि सामानि प्रतिपादकत्वेन यस्य स विश्वसामा सर्वसामरूपो वा। विश्वसामेत्येष ह्येव सर्वᳪ सामेति [९, ४, १, ८] श्रुतेः। यदेतदर्चिर्दीप्यते तन्महाव्रतं तानि सामानीति च। तस्मै सूर्याय स्वाहा वाट्। तस्य सूर्यस्य मरीचयो नामाप्सरसः तेजस्विन्येव सूर्यो ह गन्धर्वो मरीचिभिरप्सरोभिर्मिथुनेन सहोच्चक्रामेति [९, ४, १, ८] श्रुतेः। कीदृश्यो मरीचयः आयुवः आ समन्तायुवन्ति मिश्रीभवन्त्यायुवः। आयुवाना इव हि मरीचयः प्लवन्त इति [९, ४, १, ८] श्रुतेः। ताभ्यो मरीचिभ्यः स्वाहा॥ ३९॥

सुषुम्णः सूर्यरश्मिश्चन्द्रमा गन्धर्वस्तस्य नक्षत्राण्यप्सरसो भेकुरयो नाम। स न इदं ब्रह्म क्षत्रं पातु तस्मै स्वाहा वाट्ताभ्यः स्वाहा ॥ ४० ॥

यश्चन्द्रमा गन्धर्वः स नोऽस्माकमिदं ब्रह्म क्षत्रं च पातु। कीदृशः सुषुम्णः शोभनं सुम्नं सुखं यस्मात् सुयज्ञियः यज्ञद्वारा सुखप्रदः याज्ञिकानां चन्द्रलोकाप्तिहेतुत्वात्। तथा च

सूर्यरश्मिः सूर्यस्येव रश्मयः किरणा यस्य। सुषुम्ण इति सुयज्ञिय इत्येतत् सूर्यरश्मिरिति सूर्यस्येव हि चन्द्रमसो रश्मय इति [९, ४, १, ९] श्रुतेः। तस्मै चन्द्रमसे स्वाहा वाट्॥ तस्य चन्द्रमसः नक्षत्राणि नाम अप्सरसः कीदृश्यः भेकुरयः भां कान्तिं कुर्वन्तीति भेकुरयः पृषोदरादित्वात् साधुः। चन्द्रमा ह गन्धर्वो नक्षत्रैरप्सरोभिर्मिथुनेन सहोच्चक्राम भेकुरयो नामेति भाकुरयो ह नामैते भाकृ हि नक्षत्राणि कुर्वन्तीति [९, ४, १, ९] श्रुतेः। ताभ्यो नक्षत्राप्सरोभ्यः स्वाहा ॥ ४० ॥

इ॒षि॒रो वि॒श्वव्य॑चा॒ वातो॑ ग॒न्ध॒र्वस्तस्यापो॑ अ॒प्स॒रस॒ ऊर्जो॒ नाम॑। स न॑ इ॒दं ब्रह्म॑ क्ष॒त्रं पा॑तु॒ तस्मै॒ स्वाहा॒ वाट्ताभ्यः॒ स्वाहा॑ ॥ ४१ ॥

यो वातो वायुर्गन्धर्वः स न इदं ब्रह्म क्षत्रं पातु तस्मै स्वाहा वाट् सुहुतमस्तु। कीदृशो वातः इषिरः इष गतौ दिवादिः इष्यति गच्छतीति इषिरः औणादिक इरप्रत्ययः शीघ्रगमनः। विश्वव्यचाः विश्वस्मिन् व्यचो गमनं यस्य स विश्वव्यचाः सर्वतोगमनः। इषिर इति क्षिप्र इत्येतद्विश्वव्यचा इत्येष हीदए सर्वं व्यचः करोतीति [९, ४, १, १०] श्रुतेः॥ तस्यापो नामाप्सरसः वातो ह गन्धर्वोऽद्भिरप्सरोभिर्मिथुनेन सहोच्चक्रामेति [९, ४, १, १०] श्रुतेः। कीदृश्यः ऊर्जः ऊर्जयन्ति जीवयन्ति धान्योत्पादनेनेत्यूर्जः। आपो वा ऊर्जोऽद्भ्यो ह्यूर्ग्जायत इति [९, ४, १, १०] श्रुतेः। ताभ्योऽद्भ्योऽप्सरोभ्यः स्वाहा ॥ ४१ ॥

भु॒ज्युः सु॑प॒र्णो य॒ज्ञो ग॑न्ध॒र्वस्तस्य॒ दक्षि॑णा

अप्सरसं स्तावा नाम। स नं इदं ब्रह्म क्षत्रं पातु तस्मै स्वाहा वाट्ताभ्यः स्वाहा ॥ ४२ ॥

यो यज्ञो गन्धर्वः स न इदं ब्रह्म क्षत्रं पातु तस्मै स्वाहा वाट्। कीदृशो यज्ञः भुज्युः भुनक्ति पालयति भूतानीति भुज्युः। यज्ञो हि सर्वाणि भूतानि भुनक्तीति [९, ४, १, ११] श्रुतेः। सुपर्णः शोभनं पर्णं पतनं स्वर्गगमनं यस्य सः यज्ञे स्वर्गं गते यजमानो गच्छति॥ तस्य यज्ञस्य दक्षिणा नाम अप्सरसः। यज्ञो ह गन्धर्वो दक्षिणाभिरप्सरोभिर्मिथुनेन सहोच्चक्रामेति [९, ४, १, ११] श्रुतेः। कीदृश्यः स्तावाः स्तूयते यज्ञो यजमानश्च याभिस्ताः स्तावाः दक्षिणाभिर्हि यज्ञः स्तूयतेऽथो यो वै कश्च दक्षिणां ददाति स्तूयत एव स इति [९, ४, १, ११] श्रुतेः। ताभ्यो दक्षिणाभ्यः स्वाहा ॥ ४२ ॥

प्रजापतिर्विश्वकर्मा मनो गन्धर्वस्तस्य ऋक्सामान्यप्सरस एष्टयो नाम। स नं इदं ब्रह्म क्षत्रं पातु तस्मै स्वाहा वाट्ताभ्यः स्वाहा ॥ ४३ ॥

यो मनोरूपो गन्धर्वः स न इदं ब्रह्म क्षत्रं च पातु तस्मै मनसे गन्धर्वाय स्वाहा वाट् हविर्दत्तम्। कीदृशो गन्धर्वः प्रजापतिः प्रजायाः पालकः। विश्वकर्मा विश्वं सर्वं करोतीति अन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति [पा० ३, २, ७५] करोतेर्मनिन्। स हीदꣳ सर्वमकरोदिति [९, ४, १, १२] श्रुतेः। तस्य मनसो गन्धर्वस्य ऋक्सामान्यप्सरसः नाम प्रसिद्धम्। कीदृश्यः एष्टयः इष्यते काङ्क्ष्यतेऽभीष्टं याभिस्ता एष्टयः। मनो ह गन्धर्व ऋक्सामैरप्सरोभिर्मिथुनेन सहोच्चक्रामेष्टयो नामेत्यृक्सामानि

वा एष्टय ऋक्सामेद्धाभासत इति नोऽस्त्वित्थं नोऽस्त्विति [९, ४, १, १२] श्रुतेः। ताभ्योऽप्सरोभ्यः स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ ४३ ॥

स नो॑ भुवनस्य पते प्रजापते॒ यस्य॑ त उ॒परि॑ गृहा यस्य॑ वे॒ह। अ॒स्मै ब्रह्म॑णे॒ऽस्मै क्ष॒त्राय॑ म॒हि शर्म॑ यच्छ॒ स्वाहा॑ ॥ ४४ ॥

का० [१८, ५, १७] पञ्चगृहीतं च रथशिरस्यध्वर्युराहवनीये ध्रियमाणे पञ्च कृत्वः स नो भुवनस्येति। राष्ट्रभृद्धोमानन्तरं पूर्वसंस्कृतादेवाज्यात्पञ्च गृहीत्वाहवनीयोपरि प्रतिप्रस्थात्रादिना धार्यमाणे रथशिरसि तदाज्यं पञ्चधा विभज्य पञ्च कृत्वो जुहोति पञ्चवारं मन्त्र इति सूत्रार्थः ॥ प्रजापतिदेवत्या प्रस्तारपङ्क्तिः आद्यौ द्वादशकावन्त्यावष्टकौ सा प्रस्तारपङ्क्तिः तृतीयोऽत्र नवकः। हे भुवनस्य पालक। हे प्रजापते। यस्य ते तवोपरि स्वर्गे गृहाः सन्ति वाथवा यस्य त इह भूलोके गृहाः सन्ति स त्वं नोऽस्माकमस्मै ब्रह्मणे ब्राह्मणायास्मै क्षत्राय क्षत्रियाय च महि महत् शर्म सुखं यच्छ देहि स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ ४४ ॥

स॒मु॒द्रो॑ऽसि॒ नभ॑स्वाना॒र्द्रदा॑नुः श॒म्भूर्म॑यो॒भूर॒भि मा॑ वाहि॒ स्वाहा॑। मा॒रु॒तो॑ऽसि म॒रुतां॑ ग॒णः श॒म्भूर्म॑यो॒भूर॒भि मा॑ वाहि॒ स्वाहा॑। अ॒व॒स्यूर॑सि॒ दुव॑स्वाञ्छ॒म्भूर्म॑यो॒भूर॒भि मा॑ वाहि॒ स्वाहा॑ ॥ ४५ ॥

का० [१८, ६, १] वातहोमान् जुहोत्यञ्जलिनाह्वय दक्षिणेदरथो दक्षिणतां धुर्युत्तरत उत्तरस्यां दक्षिणतो दक्षि-

भाप्रष्टेः समुद्रोऽसीति प्रतिमन्त्रम् । रथहोमानन्तरं तं रथमग्ने रुत्तरतो वेदौ प्राङ्मुखमवस्थाप्य तस्य स्थानत्रये त्रीन् वायुहोमान् जुहोति प्रतिमन्त्रं मन्त्रत्रयेण । रथयुगदक्षिणधुरोऽधो प्रथमम् उत्तरधुरोऽधो द्वितीयम् युगमध्याधस्तृतीयम् । किं कृत्वा वह्निर्वेदेरश्वलिना वा तमानीयेति सूत्रार्थः ॥ वायव्यानि त्रीणि यजूंषि । त्रिलोकस्थो वायुः स्तूयते । हे वायो ! यस्त्वमीदृशोऽसि स त्वं मा मामभिवाहि मदभिमुखमागच्छ स्वाहा सुहुतं तेऽस्तु । वा गतिगन्धनयोः लोट् मध्यमैकवचनम् । कीदृशः समुद्रः सम्यक् उन्दति जलैः क्लिन्नो भवतीति समुद्रः उन्दी क्लेदे रक्प्रत्ययः । नभस्वान् नभांसि नक्षत्राणि विद्यन्ते यत्र सः । आर्द्रदानुः आर्द्रं हव्यवस्त्रादिकं ददातीत्यार्द्रदानुः । शम्भूः शमैहिकं सुखं भावयति प्रापयतीति शम्भूः । मयोभूः मयः पारलौकिकं सुखं भावयतीति मयोभूः स्वर्लोकरूपोऽसि । असौ वै लोकः समुद्र इति [९, ४, २, ५] श्रुतेः । स मामभिवाहि ॥ मरुतां वातानामयं मारुतः । मरुतां शुक्रज्योतिःप्रभृतीनां गणः तन्निवासत्वात् । अन्तरिक्षलोको वै मारुत इति [९, ४, २, ६] श्रुतेः । शम्भूः मयोभूः त्वं मामभिवाहि पूर्ववत् ॥ अव अवनं रक्षणं सीव्यतीत्यवस्यूः षिवु तन्तुसन्ताने क्विप् छ्वोः शूडनुनासिके चेति [पा० ६, ४, १९] ऊठ् अते यथादेशः । अयं वै लोकोऽवस्यूरिति [९, ४, २, ७] श्रुतेः । भूलोकरूपोऽसि । दुवस्वान् दुवोऽन्नं हविर्लक्षणं विद्यते यस्य सः शम्भूरित्यादि पूर्ववत् ॥ ४५ ॥

यास्ते॑ अग्ने॒ सूर्ये॒ रुचो॒ दिव॑मात॒न्वन्ति॑ र॒श्मिभिः॑ । ताभि॑र्नो अ॒द्य सर्वा॑भी रु॒चे जना॑य नस्कृधि ॥ ४६ ॥

या वो देवाः सूर्य्ये रुचो गोष्वश्वेषु या रुचः। इन्द्राग्नी ताभिः सर्वाभी रुचं नो धत्त बृहस्पते ॥ ४७ ॥

का० [१८, ६, ६] नव जुहोति यास्त इति प्रतिमन्त्रम्। अस्यार्थः। पूर्वसंस्रुताज्यात्स्रुक्स्रुवादादाय नवाहुतीर्जुहोति यास्ते अग्ने या वो देवाः रुचं नः तत् त्वा यामि एतायतस्वः स्वर्णेति कण्डिकायां पञ्चयजुर्भिः पञ्चेति नव॥ द्वे व्याख्याते [१३, २२—२३]॥ ४६ ॥ ४७ ॥

रुचं नो धेहि ब्राह्मणेषु रुचᳬ राजसु नस्कृधि। रुचं विश्येषु शूद्रेषु मयि धेहि रुचा रुचम् ॥ ४८ ॥

अग्निदेवत्यानुष्टुप् प्रथमो नवकः हे अग्ने! नोऽस्माकं ब्राह्मणेषु अस्मत्सम्बन्धिषु विप्रेषु रुचं दीप्तिं धेहि आरोपय। नोऽस्माकं राजसु क्षत्रियेषु रुचं कृधि कुरु श्रुशृणुपृकृवृभ्यश्छन्दसीत्यादिना [पा० ६, ४, १०२] हेर्धित्वम् शपो लुक्। विश्येषु वैश्येषु शूद्रेषु चास्मदीयेषु रुच कुरु। किञ्च मयि विषये रुचा सह रुचं धेहि अविच्छिन्नां रुच धेहीत्यर्थः। यद्वा ब्राह्मण-राजविट्शूद्रेषु या रुक् तां नोऽस्माकं धेहि देहि। शिष्टं पूर्ववत् ॥ ४८ ॥

तत्त्वा यामि ब्रह्मणा वन्दमानस्तदाशास्ते यजमानो हविर्भिः। अहेडमानो वरुणेह बोध्युरुशᳬस मा न आयुः प्रमोषीः ॥ ४९ ॥

वरुणदेवत्या त्रिष्टुप् शुनःशेपदृष्टा। अत्र द्वौ तच्छन्दौ

वर्तते तत्रैवास्य यच्छब्दपरिणामः कार्यः । हे वरुण ! यजमानः हविर्भिः दत्तैः यद्धनपुत्रादिकमाशास्ते इच्छति यत्कामस्तुभ्यं हविर्ददाते तत् यजमानेष्टं त्वा त्वामहं यामि याचामि तत् त्वया यजमानाय दीयतामित्यर्थः । यामीति याच्ञाकर्मसु [निघ० ३, १९, २] पठितः । अथापि वर्णलोपो भवति तत्त्वा यामीति यास्कोक्तेराकारलोपः । कीदृशोऽहम् ब्रह्मणा त्रयीलक्षणेन वेदेन वन्दमानः त्वां स्तुवानः । किञ्च हे उरुशंस ! शंसनं शंसः स्तुतिः शंसु स्तुतौ उरुर्महान् शंसः स्तुतिर्यस्य स उरुशंसः तत्सम्बुद्धौ हे बहुस्तुते ! इहास्मिन् स्थाने अहेडमानः हेडते क्रुध्यति हेडमानः न हेडमानोऽहेडमानः अक्रुध्यन् सन् त्वं बोधि बुध्यस्व त्वं मत्प्रार्थनां जानीहीत्यर्थः । हुझल्भ्यो हेर्धिः वा छन्दसीति [पा० ३, ४, ८८] हेरपित्त्वाद् णः अलोपश्छान्दसः । किञ्च नोऽस्माकमायुर्जीवनं मा प्रमोषीः मा चोरय मुष स्तेये लुङ् न माङ्योग इति [पा० ६, ४, ७४] अडभावः पूर्णमायुश्च देहीत्यर्थः ॥ ४९ ॥

स्वर्ण घर्मः स्वाहा । स्वर्णार्कः स्वाहा । स्वर्ण शुक्रः स्वाहा । स्वर्ण ज्योतिः स्वाहा । स्वर्ण सूर्यः स्वाहा ॥ ५० ॥

पञ्च यजूंष्यग्निदेवत्यानि । सूर्यादिर्देववाचो स्वःशब्दः । न इवार्थे । अर्काश्वमेधसन्ततिसंज्ञाः पञ्चाहुतयः । तथा च श्रुतिः [९, ४, २, ८] अथार्काश्वमेधयोः सन्ततीर्जुहोतीति । अस्यार्थः । अर्कोऽग्निः अश्वमेधो रविस्तयोः सन्ततयः सन्तन्वन्तीति संयोजयन्तीति सन्ततयस्ताः अग्न्यादित्यैक्यकारिका आहुतय इत्यर्थः । तथा च श्रुतिः [९, ४, २, १८]

अग्निरर्कोऽसावादित्योऽश्वमेधस्तौ सृष्टौ नानेवास्तां तौ देवा एताभिराहुतिभिः समतन्वन् समदधुरिति। तदनुसारेण व्याख्या यथा। न इवार्थे स्वः न स्वरिव अहरिव दिनकरत्वात् सूर्यस्याहरुपमानम् स्वरिव दिनमिव यो घर्मः आदित्यः तं स्वाहा अग्नौ जुहोमि तमग्नाविति शेषः पूरणीयः आदित्यमग्नौ स्थापयामि असौ वा आदित्यो घर्मोऽमुं तदादित्यमस्मिन्नग्नौ प्रतिष्ठापयतीति [९, ४, ३, १९] श्रुतेः॥ स्वरिव सूर्य इव योऽर्कोऽग्निस्तमादित्ये जुहोमि स्थापयामि। अयमग्निरर्क इमं तदग्निममुष्मिन्नादित्ये प्रतिष्ठापयतीति [९, ४, ३, २०] श्रुतेः। स्वरिव स्वर्देवः नकारो निश्चितार्थः स्वर्न देव एव यः शुक्र आदित्यस्तमादित्ये एव जुहोमि स्थापयामि। असौ वा आदित्यः शुक्रस्तं पुनरमुत्र दधातीति [९, ४, ३, २१] श्रुतेः। स्वः स्वर्गः स इव ज्योतिरग्निः स्वर्गप्रदत्वादग्नेः स्वर्गोपमानम् तमग्निमग्नावेव जुहोमि स्थापयामि। अयमग्निर्ज्योतिस्तं पुनरिह दधातीति [९, ४, ३, २२] श्रुतेः॥ एवमग्निं सूर्ये सूर्यमग्नौ सूर्ये च सूर्यमग्नावग्निं च सन्धाय किं बहुना तयोः संयोगं कृत्वा सूर्यमुत्तमं करोति स्वर्न सूर्यः स्वाहेति। स्वः न सर्वदेवरूप इव यः सूर्यस्तं स्वाहा उत्तमं करोमि अव्ययानामनेकार्थत्वात् स्वाहाशब्द उत्तमार्थः सर्वे देवाभिन्ना भ्रान्त्या भासन्ते वस्तुतः सूर्य एव नानारूपोऽस्तीतीवशब्दार्थः। असौ वा आदित्यः सूर्योऽमुं तदादित्यमस्य सर्वस्योत्तमं दधाति तस्मादेषोऽस्य सर्वस्योत्तम इति [९, ४, ३, २३] श्रुतेः। एवं पञ्चाहुतिभिरग्न्यर्कयोरैक्यं विधाय सर्वदेवेष्वर्कस्योत्तमत्वं कृतमिति भावः॥ ५०॥

अ॒ग्निं यु॑नज्मि॒ शव॑सा घृ॒तेन॑ दि॒व्यꣳ सु॑प॒-

खं वय॑सा वृ॒हन्त॑म् । तेन॑ व॒यं ग॑मेम ब्र॒ध्नस्य॑ वि॒ष्टप॒ꣳ स्वो॒ रुहा॑णा॒ अधि॒ नाक॑मुत्त॒मम् ॥५१॥

का० [१८, ६, १६] अग्नियोजनं प्रातरनुवाकमुपाकरिष्यन् परिधीनालभ्य यथापूर्वमग्निं युनज्मीति प्रत्यृचम्। अस्यार्थः। प्रातरनुवाकोपाकरणात्प्राक् यथापूर्वमित्युपधानक्रमेण ऋक्क्रमेण प्रत्यृचं परिधीन् स्पृष्ट्वाग्नियोजनं करोतीति॥ अग्निदेवत्यास्तिस्रः द्वे त्रिष्टुभौ तृतीया पङ्क्तिः। अवसा बलेन घृतेनाज्येन चाहमग्निं युनज्मि संयोजयामि युजिर्योगे रुधादिभ्यः श्नम्। कीदृशमग्निम् दिव्यं दिवि भवो दिव्यस्तम्। सुपर्णं शोभनं पर्णं पतनं यस्य तं सुगमनम्। वयसा धूमेन बृहन्तं वह्निर्धूमेन महान् भवति। अग्नेर्वै धूमो जायते धूमादभ्रमभ्राद्वृष्टिरिति [५, ३, ५, १७] श्रुतेः। किञ्च तेन युक्तेनाग्निना ब्रध्नस्यादित्यस्य विष्टपं लोकं वयं गमेम गच्छेम। गमेराशीर्लिङि लिङ्याशिष्यङिति [पा० ३, १, ८६] अङ्प्रत्यये उत्तमबहुवचने रूपम्। विगतस्तापो दुःखं यस्य स विष्टपो लोकः ततोऽधि उपरि ब्रध्नविष्टपोपरिष्टात् स्वो रुहाणाः स्वर्गं लोकमारोहन्तः सन्त उत्तमं नाकं दुःखरहितं श्रेष्ठं लोकं गमेमेत्यनुवर्त्तते। रोहतेर्बहुलं छन्दसीति शपि लुप्ते शानचि रूपम् रुहाणा इति। नास्त्यकं दुःखं यत्र स नाकः॥५१॥

इ॒मौ ते॑ प॒क्षाव॒जरौ॑ पत॒त्रिणौ॒ याभ्या॒ꣳ रक्षा॑ꣳस्यप॒हꣳस्य॑ग्ने। ताभ्यां॑ पतेम सु॒कृता॑मु लो॒कं यत्र॒ ऋष॑यो ज॒ग्मुः प्र॑थम॒जाः पु॑रा॒णाः ॥५२॥

हे अग्ने ! यौ ते तवेमौ पक्षौ उत्तरदक्षिणौ। कीदृशौ अजरौ नास्ति जरा ययोस्तौ सदा नवौ। पतत्रिणौ पतत्रं पतनं ययोरस्ति तौ उत्पतनशीलौ। याभ्यां पक्षाभ्यां रक्षांसि राक्षसान् त्वमपहंसि। उ एवेत्यर्थे। ताभ्यां पक्षाभ्यां वयं सुकृतां पुण्यकृतामेव लोकं पतेम उत्पतेम। यत्र सुकृल्लोके प्रथमजाः प्रथमोत्पन्नाः पुराणाः पुरातना ऋषयो मुनयो जग्मः॥ ५२॥

इन्दुर्दक्षः श्येन ऋतावा हिरण्यपक्षः शकुनो भुरण्युः। महान् सधस्थे ध्रुव आ निषत्तो नमस्ते अस्तु मा मा हिꣳसीः॥ ५३॥

हे अग्ने! यस्त्वमेतादृशस्तस्मै ते तुभ्यं नमोऽस्तु त्वं मां मा हिंसीः हिंसां मा कुरु। कीदृशस्त्वम् इन्दुः इन्दति ईष्टे इन्दुः ईश्वरः इदि परमैश्वर्ये चन्द्रवदाह्लादको वा। दक्षः उत्साहवान् श्येनः श्येनपक्षिवदाकाशचारित्वाच्छ्येनः यद्वा शंसनीयगतिः। ऋतावा ऋतं सत्यं यज्ञ उदकं वास्यास्ति ऋतवा संहितायां दीर्घः। हिरण्यपक्षः सुवर्णशकलैर्हिरण्यरूपौ पक्षौ यस्य। शकुनः पक्ष्याकारः। भुरण्युः बिभर्तीति भुरण्युः भृञ औणादिकः कन्युप्रत्ययः पोषकः। महान् प्रभावेण। ध्रुवः स्थिरः। सधस्थे ब्रह्मणा सह स्थाने आ निषत्तः समन्तान्निषण्णः। सह तिष्ठन्ति यत्रेति सधस्थं सधमादस्थयोश्छन्दसीति [पा० ६, ३, ९६] सधादेशः। नसत्तेत्यादिना [पा० ८, २, ६१] निष्ठायां निपातः। ५३।

दिवो मूर्धासि पृथिव्या नाभिरूर्गपामोषधीनाम्। विश्वायुः शर्म सप्रथा नमस्पथे॥५४॥

का० [१८, ६, १७] आग्निमारुतस्तोत्रस्य पुरस्तादिमोचनं परिधिसन्ध्योर्दिवो मूर्धेति प्रत्यृचम्। यज्ञायज्ञीयस्तोत्रप्रकरणात् प्राक् दिवो मूर्धेति ऋग्द्वयेन दक्षिणोत्तरयोः परिधिसन्ध्योरुपस्थस्याग्निविमोचनं करोतीति सूत्रार्थः ॥ आग्नेयी परोष्णिक् आद्यावष्टकौ तृतीयो द्वादशकः सा त्रिपादा परोष्णिक् अवाच्यो दशकः द्वितीयः सप्तकः तृतीयो द्वादशकस्तेनैकाधिका। हे अग्ने। यस्त्वमोदृशोऽसि तस्मै पथे मार्गाय स्वर्गमार्गरूपाय नमो नमस्कारोऽस्तु अग्निमुखा हि देवयानपन्थाः श्रुतावुक्तः। कीदृशस्त्वम् दिवो मूर्धा स्वर्लोकस्योत्तमाङ्गस्थानीयः। पृथिव्या नाभिः मध्यस्थानीयः नह्यतेऽनया सा नाभिः नह्यति बध्नाति जीवनेनेति नाभिः नहो भश्चेति [उणा० ४, १२७] इन्प्रत्ययो णिच भान्तादेशः नित्त्वादाद्युदात्तः ञ्नित्यादि . नित्यमित्युक्तेः [पा० ६, १, १९७]। पृथ्वी लोकानां जीवनमग्निनिबन्धनमिति भावः। अपां जलानामोषधीनां व्रीह्यादीनाञ्च ऊर्क् रसः सारः। विश्वायुः विश्वं सर्वमायुर्यस्य सः बहुजीवनः यद्वा विश्वेषां सर्वेषां प्राणिनामायुर्जीवनम् तदधि जीवनत्वात्तेषामिति भावः। शर्म शरणभूतः सर्वेषाम्। सप्रथाः प्रथनं प्रथो विस्तारः प्रथसा सह वर्तमानः सप्रथाः तिर्यगूर्ध्वमधश्चानवच्छिन्नप्रभावः। ईदृशायाग्नये नमः॥ ५४॥

विश्वस्य मूर्धन्नधि तिष्ठसि श्रितः समुद्रे ते हृदयमप्स्वायुरपो दत्तोदधिं भिन्त। दिवस्पर्जन्यादन्तरिक्षात् पृथिव्यास्ततो नो वृष्ट्याव ॥ ५५॥

आग्नेयी महापङ्क्तिर्जगती आद्यो व्यूहेन षडक्षरः द्वितीयः सप्तकः तृतीयो दशकः चतुर्थोऽष्टकः पञ्चमो नवकः षष्ठो नवकः एवमष्टचत्वारिंशदर्णा महापङ्क्तिः। हे अग्ने! स त्वं नोऽस्मान् वृष्ट्या कृत्वा अव रक्ष वृष्टिं कृत्वा पालयेत्यर्थः। किं कृत्वा दिवो द्युलोकात् पर्जन्यात् मेघात् अन्तरिक्षादाकाशात् पृथिव्याः भूमेः सकाशाद्वान्यत्र वा यत्र जलं ततः प्रदेशाज्जलमादायेति शेषः। यस्त्वं शिरः इन्द्रियाणि सुषुम्णा नाडीमाश्रितः सन् विश्वस्य मूर्धन् मूर्धनि शिरसि अधितिष्ठसि मूर्धन्शब्दात् सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] सप्तम्या लुक् सर्वेषां मूर्ध्नि उपरि रविरूपेण दीप्यसे इत्यर्थः। यस्य ते तव समुद्रे समुनत्त्यार्द्रीभवतीति समुद्रोऽन्तरिक्षं तत्र हृदयं मध्यभागः भुवि पादौ स्वर्लोके शिरोऽन्तरिक्षे मध्यभागः त्रिलोकव्यापीत्यर्थः॥ यस्य ते अप्सु जलेषु आयुः जीवनं जलाधीनं जीवनं तत्र जलाद् वृक्षा जायन्ते ततोऽग्निरित्यग्नेर्जलाधीनजीवनत्वम्। किं बहुना हे अग्ने! अपो जलानि दत्त देहि उदधिं भिन्त्त भिन्द्धि। उदकानि दधाति धीयन्ते वात्रेत्युदधिर्मेघः तं विदार्य मेघं भिन्द्धि जलं देहीत्यर्थः। पेषंवासवाहनधिषु चेति [पा० ६, ३, ५८] उदकस्योदादेशः। दत्त भिन्त्तेत्युभयत्र व्यत्ययो बहुलमिति [पा० ३, १, ८५] वचनव्यत्ययः ॥ ५५ ॥

इष्टो यज्ञो भृगुभिराशीर्दा वसुभिः।
तस्य न इष्टस्य प्रीतस्य द्रविणेहागमेः ॥ ५६ ॥

का० [१८, ६, १८] अध्वरसमिष्टयजुरन्त इष्टो यज्ञ इति प्रत्यृचमपरं। समिन्द्र ण इत्यादिनवानामध्वरसमिष्टयजुषां [८, १५] होमान्ते इष्टो यज्ञः इष्टो अग्निरिति द्वाभ्या-

मंपरे याग्निके द्वे समिष्टयजुषी जुहोतीति सूत्रार्थः ॥ यज्ञदेवत्या उष्णिग्गालवदृष्टा षट्विंशत्यक्षरत्वात्। अध्वर्युर्द्रव्यं प्रब्याह। हे द्रविण! द्रव्य! तस्य यजमानस्य इह सदने त्वमागमेः आगच्छ आङ्पूर्वादिमेग्लत्वाभावे लिङि मध्यमैकवचने रूपम्। कीदृशस्य यजमानस्य नोऽस्माकमिष्टस्य वल्लभस्य प्रीतस्य अस्मासु स्निग्धस्य। तस्य कस्य यस्य यजमानस्य यज्ञो भृगुभिः भृगुगोत्रैर्ब्राह्मणैः वसुभिर्वस्वादिदेवैश्च इष्टः सम्पादितः। कीदृशो यज्ञः आशीर्दाः आशिषोऽभिलषितपदार्थान् ददातीत्याशीर्दाः क्विप्। विप्रैर्देवैर्यस्य यज्ञः कृतस्तस्य गृहे त्वं धन सर्वदा तिष्ठेत्यर्थः ॥ ५६ ॥

इष्टो अग्निराहुतः पिपर्त्तु न इष्टꣳ हविः। स्वगेदं देवेभ्यो नमः ॥ ५७ ॥

अग्निदेवत्या गायत्री गालवदृष्टा। अग्निर्नोऽस्माकमिष्टमभिलषितं पिपर्त्तु पूरयतु ददात्वित्यर्थः नोऽस्मान् पालयत्विति वा। पृ पालनपूरणयोः लोट् ह्वादित्वाद् श्लुः अर्तिपिपर्त्योश्चेति [पा० ७, ४, ७७] अभ्यासस्येत्वम्। कीदृशोऽग्निः इष्टः कृतयागः। हविः विभक्तिव्यत्ययः। हविषा आहुतः समन्तात्तर्पितः। किञ्च इदं नमः हविः समिष्टयजुर्लक्षणं देवेभ्योऽर्थायास्तु। कीदृशं स्वगा स्वयं गमनशीलं विभक्तेराकारः ॥ ५७ ॥

यदाकूतात् समसुस्रोद्धृदो वा मनसो वा सम्भृतं चक्षुषो वा। तदनु प्रेत सुकृतामु लोकं यत्र ऋषयो जग्मुः प्रथमजाः पुराणाः ॥ ५८ ॥

का० [१८, ६, २२] हृदयशूलान्ते सुवाहुतीर्जुहोति यदाकूतादिति प्रत्यृचमष्टौ। साग्निचित्ये मैत्रावरुण्यनूबन्ध्यावश्यमेका भवति तेन तस्या हृदयशूलसम्बन्धिसमिधानान्ते कृते यदाकूतादिति प्रत्यृचमष्टौ स्रुवाहुतीर्जुहोतीति सूत्रार्थः॥ अष्टावृच अग्निदेवत्या विश्वकर्मदृष्टाः आद्या जगती त्रयः पादा एकादशार्णाः चतुर्थश्चतुर्दशार्णः। हे ऋत्विजः। यूयं तदनु प्रेत प्रजापतिकृतं कर्मानुगच्छतानुसरत प्रजापतिशरीरादुत्पन्नं यत्कर्म वैदिकं तत् कुरुतेत्यर्थः। तत्र कर्मणि कृते सति सुकृतां पुण्यवतां लोके च एवार्थे स्वर्गमेव प्रेतेत्यनुषङ्गः स्वर्गं गच्छत। प्रथमजाः पूर्वोत्पन्नाः पुराणाः पुरापि नवा अजरामरा ऋषयो यत्र लोके जग्मुः। तत्किं कर्म यत्प्रजापतेराकूतादभिप्रायात् हृदो वा हृदयः बुद्धेः मनसः सङ्कल्पात्मकात् चक्षुषः चक्षुरुपलक्षणम् चक्षुरादीन्द्रियेभ्यश्च समसुस्रोत् संस्नुतं प्रसृतम् ब्रह्मणा यत् सर्वात्मना सृष्टं कर्म तत् कृत्वा स्वर्लोकं गच्छतेत्यर्थः। कीदृशं कर्म सम्भृतं सम्भारैः पुष्टं पूर्णमामयीकम्। मनःप्रवर्तकं आत्मनो धर्मं आकूतम्। समसुस्रोदिति स्रु गतावित्यस्माल्लङ् बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७३] शुषोत्यादित्वात् स्नो द्वित्वम् ॥ ५८ ॥

एतꣳ सधस्थ परि ते ददामि यमावहा॑च्छेवधिं जातवेदाः। अन्वागन्ता यज्ञपतिर्वो अत्र तꣳ स्म जानीत परमे व्योमन् ॥ ५९ ॥

तिस्रस्त्रिष्टुभः। सह तिष्ठन्ति देवा यत्रेति सधस्थः स्वर्गः तं प्रार्थयते। हे सधस्थ ! एतं यजमानं ते तव परिददामि। जातवेदा अग्निर्यं शेवधिं सुखनिधिमाहुतिपरिणामभूतमावहात् आवहति प्रापयति तं यज्ञफलभूतं च सुखनिधिं तव

परिददामि। अभयं रक्षणार्थं तुभ्यं ददामीत्यर्थः॥ एवं यजमानं यज्ञं च स्वर्गे समर्थं तत्स्थान् देवानर्थयते अन्विति हे देवाः! यज्ञपतिर्यजमानो वो युष्मानन्वागन्ता कर्मसमाप्तौ भवतः प्रत्यागमिष्यति लुट्। अस्मिन् परमे व्योमन् उत्कृष्टे व्योम्नि आकाशे स्वर्गाख्ये आगतं तं यजमानं यूयं जानीत। स्मेति पादपूरणः। स्वर्गागतः स भवद्भिः सम्भावनीय इत्यर्थः॥ आवहात् वक्ष्यतेर्लेट् इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९७] तिप इलोपः लेटोऽडाटाविति [पा० ३, ४, ९४] अडागमः। शेव इति सुखनाम [निघ० ३, ६, १०] शेवं धीयतेऽस्मिन्निति शेवधिः॥ ५८॥

एतं जानाथ परमे व्योमन् देवाः सधस्था विद रूपमस्य। यदागच्छात् पथिभिर्देवयानैरिष्टापूर्ते कृणवाथाविरस्मै॥ ६०॥

सह तिष्ठन्ति सधस्थाः। परमे व्योमन् उत्कृष्टे स्वर्गभूते व्योम्नि सह स्थिता हे देवाः! एतं यजमानं जानाथ जानीत लेटो मध्यमबहुवचने आडागमे रूपम्। किञ्च अस्य यजमानस्य रूपं विद वित्त जानीत प्रत्यभिज्ञानाय वेत्तेर्विकरणव्यत्यये शः वचनव्यत्ययश्च। विदितरूपोऽयं यद्यदा देवयानैः पथिभिः स्वर्गमार्गैः आगच्छात् आगच्छति इलोपाडागमौ तदा इष्टापूर्ते श्रौतस्मार्तकर्मफले अस्मै यजमानायाविः कृणवाथ प्रकटीकुरुत दत्तेत्यर्थः। देवा यान्ति येषु ते देवयानाः करणाधिकरणयोश्चेति [पा० ३, ३, ११७] ल्युट्। उपभोगस्थानभेदाद्बहुत्वं पूजार्थं वा॥ इष्टं च पूर्तं च इष्टापूर्ते देवतासम्बन्धिकर्मत्वाद्देवताद्वन्द्वे चेति [पा० ६, ३, २६] पूर्वपदस्यानङ्

आपूर्तं चेति वा। कृपयाय छन्। कृतो खादिः आडागमश्च ॥ ६० ॥

उद्बु॑ध्यस्वाग्ने॒ प्रति॑जागृहि॒ त्वमि॑ष्टापू॒र्त्ते सꣳसृ॑जेथाम॒यञ्च॑। अ॒स्मिन् स॒धस्थे॒ अध्युत्त॑र॒स्मिन् विश्वे॑ देवा॒ यज॑मानश्च सीदत ॥ ६१ ॥

येन॒ वह॑सि स॒हस्रं॒ येना॑ग्ने सर्ववेद॒सम्। तेने॒मं य॒ज्ञं नो॑ नय॒ स्व॒र्दे॒वेषु॒ गन्त॑वे ॥६२॥

उद्बुध्यस्व। त्रिष्टुप्॥ येन वहसि। अनुष्टुप्॥ एते द्वे व्याख्याते [१५, ५४—५५] ॥ ६१ ॥ ६२ ॥

प्र॒स्त॒रेण॑ परि॒धिना॑ स्रुचा॒ वेद्या॑ च ब॒र्हिषा॑। ऋ॒चेमं य॒ज्ञं नो॑ न॒य स्व॒र्दे॒वेषु॒ गन्त॑वे ॥ ६३ ॥

तिस्रोऽनुष्टुभः। अग्ने नोऽस्माकमिमं यज्ञं स्वः स्वर्गं नय। किं कर्त्तुम् देवेषु गन्तवे देवान् प्रति गन्तुं प्राप्तुम् तुमर्थे तवेन्प्रत्ययः नित्त्वादाद्युदात्तः। कीदृशं प्रस्तरेण स्रुगाधारभूतेन दर्भमुष्टिना परिधिना परिधिभिस्त्रिभिर्वाहुमात्रैः काष्ठैः स्रुचा जुह्वादिकया वेद्या मितया वेदिभूम्या वा बर्हिषा दर्भपूलकेन ऋचा ऋगादिभिर्मन्त्रैर्योपलक्षितमिति शेषः ॥ ६३ ॥

य॒द्द॒त्तं यत्प॑रा॒दानं॒ यत् पू॒र्त्तं याश्च॒ दक्षि॑णाः। त॒दग्नि॑र्वैश्वकर्म॒णः स्व॒र्दे॒वेषु॑ नो दधत् ॥ ६४ ॥

वैश्वकर्मणः विश्वकर्मा प्रजापतिस्तदीयः विश्वकर्मैव वैश्व-

कर्मणः स्वार्थे तद्धितो वा विश्वकर्मा अग्निः नोऽस्माकं तद्दानं स्वः स्वर्लोके देवेषु मध्ये दधत् दधातु स्थापयतु फलभोगायेत्यर्थः। तत्किम् यद्दत्तं भार्यापुत्रजामातृभगिनीतत्पत्न्यादिभ्यो दत्तम् यच्च परादानं परोपकाराय दयादिनान्धकृपणेभ्यो दत्तम् यच्च पूर्तं स्मृतिविहितं विप्रभोजनकूपारामादि याश्च दक्षिणाः यज्ञसम्बन्धिन्यः। यज्ञे गते यज्ञाङ्गत्वाद् यजमानः स्वर्गत एव ॥ ६४ ॥

यत्र॒ धारा॒ अन॑पेता मधो॑र्घृ॒तस्य॑ च॒ याः।
तद॒ग्निर्वै॑श्वकर्म॒णः स्व॑र्दे॒वेषु॑ नो दधत् ॥६५॥

वैश्वकर्मणः विश्वकर्माग्निस्तत् तत्र स्वः स्वर्गे देवेषु मध्ये नोऽस्मान् दधत् दधातु स्थापयतु तत्र यत्र देशे मधोर्मधुनो घृतस्य च याश्चान्याः पयोदध्यादीनां धाराः प्रवाहा अनपेता न अपेता उपभुज्यमाना अप्यक्षीणा वर्त्तन्ते ॥ ६५ ॥

अ॒ग्निर॑स्मि॒ जन्म॑ना जा॒तवे॑दा घृ॒तं मे॒ चक्षु॑र॒मृतं॑ म आ॒सन्। अ॒र्कस्त्रि॒धातू॒ रज॑सो वि॒मानोऽज॑स्रो घ॒र्मो ह॒विर॑स्मि॒ नाम॑ ॥ ६६ ॥

अन्त्यद्वैतवादिनी त्रिष्टुप् देवश्रवोदेववातदृष्टा यज्ञेऽविनियुक्ता। अग्निप्रकरणत्वाद् यजमान आत्मानमग्नित्वेन ध्यायति। जन्मना उत्पत्त्यैवाहमग्निरस्मि अग्निरूपोऽस्मि। नाम विभक्तिलोपः नाम्ना हविः पुरोडाशादिकमप्यहमस्मि। कीदृशोऽहं जातं जातं विन्दत इति जातवेदाः उत्पन्नस्य सर्वस्य स्वामीत्यर्थः। अर्कः अर्चनीयो यज्ञोऽप्यहमेव। त्रिधातुः त्रया धातव ऋग्यजुःसामलक्षणा यस्य। रजसो विमानः

रजःउदकं तस्य निर्माता विमिमीते इति। विमानः नन्द्यादित्वात्कर्तरि ल्युट्। अजस्रः न जसति, चीयत इत्यजस्रः अनुपक्षीणः जसु उपचये नमिकम्पीत्यादिना [पा० ३, २, १६७] रप्रत्ययः। घर्मः घृ क्षरणदीप्त्योः जिघर्त्ते घर्मः औणादिको मप्रत्ययः दीप्तः आदित्यरूपः क्षरणो मेघरूपो वा। एतद्द्वयोऽग्निरहं यतस्ततो घृतं मे मम चक्षुर्नेत्रं घृतद्वाग्निं पश्यामीति भावः अमृतं हविर्मम आसन् आस्ये मुखे पद्दन्नित्यादिना [पा० ६, १, ६३] आस्यशब्दस्यासन्नादेशः सप्तम्या लुक् मन्मुखे हविर्जुह्वनमृतं करोमीति भावः। एवमात्मन्यग्न्यद्वैतं सम्पाद्यम्॥ ६६॥

ऋचो॒ नामा॑स्मि॒ यजू॑ᳪषि॒ नामा॑स्मि॒ सामा॑नि॒ नामा॑स्मि। ये अ॒ग्नय॒: पाञ्च॑जन्या अ॒स्यां पृ॑थि॒व्यामधि॑। तेषा॑मसि॒ त्वमु॑त्त॒मः प्र नो॑ जी॒वात॑वे सुव॥ ६७॥

ऋचः। आत्मदेवत्यं यजुः सप्तदशाक्षरम्। अत्रेऽस्य विनियोगो नास्ति। यजमानोऽनेनात्मनि वेदत्रयात्मकत्वं सम्पादयति। नाम नाम्नाहमृचोऽस्मि ऋग्वेदरूपोऽस्मि यजूंषि नामास्मि यजुर्वेदरूपोऽस्मि सामानि नामास्मि सामवेदो नाम्नास्मि॥ का० [१८, २, २२] चित्रोऽसीति चित्यनाम कृत्वोपतिष्ठते ये अग्नय इति। चित्यस्याग्नेः चित्रोऽसीति नाम विधाय तमुपतिष्ठते कर्मशेषं समाप्येदमुपस्थानं कार्यं मुपस्थानानन्तरं समारोपविधानादिति सूत्रार्थः॥ अग्निदेवत्यानुष्टुप् अस्यां पृथिव्यामधि अस्याः पृथिव्याः उपरि ये अग्नयः वर्त्तन्ते। कीदृशाः पाञ्चजन्याः पञ्चजना मनुष्यास्तेभ्यो

हिताः पाञ्चजन्याः यद्वा पञ्च जनाः समूहाः चितिरूपा येषां ते पञ्चजनास्त एव पाञ्चजन्याः स्वार्थे तद्धितः। हे चित्याग्ने! तेषां पृथिवीस्थानाममीषां त्वमुत्तमोऽसि श्रेष्ठोऽसि अतो नोऽस्मान् जीवातवे चिरजीवनाय प्रसुव प्रेरय चिरं जीवयेत्यर्थः। जीवेरातुरिति [उणा० १, ७८] आतुप्रत्ययः व्यवहिताश्चेति [पा० १, ४, ८२] प्रेत्यस्य सुवेत्यनेन व्यवधानम् ॥ ६७ ॥

वार्त्रहत्याय शवसे पृतनाषाह्याय च। इन्द्र त्वावर्तयामसि ॥ ६८ ॥

का० [१७, ७, १—२] चितिं पुरीषवतीमुपतिष्ठते वार्त्रहत्यायेति सप्तभिरष्टाभिरेके दशभिर्वा। स्तृपूरणानन्तरमेतां चितिमुपतिष्ठते सप्तभिरष्टाभिरेकेषां मते दशभिर्वेति सूत्रार्थः॥ आग्नेय्यः सप्त ऋच इन्द्रदृष्टाः आद्ये द्वे तृचस्येन्द्रदेवत्ये गायत्रीत्रिष्टुभौ विश्वामित्रेणापि दृष्टे। हे इन्द्र! वयं त्वा त्वामावर्तयामसि आवर्तयामः इदन्तो मसि उपतिष्ठामहे। किमर्थं शवसे बलाय त्वद्बलवृद्धये इत्यर्थः। कीदृशाय शवसे वार्त्रहत्याय वृत्रस्य दैत्यस्य हत्यायां हनने कुशलं वार्त्रहत्यं वृत्रघातसमर्थमित्यर्थः। च पुनः पृतनाषाह्याय पृतना शत्रुसेना सह्यतेऽभिभूयते येन यत् पृतनाषाह्यं तस्मै शत्रुसेनापराभवसमर्थायेत्यर्थः॥ ६८ ॥

सुहदानुं पुरुहूत क्षियन्तमहस्तमिन्द्र सम्पिणक् कुणारुम्। अभि वृत्रं वर्धमानं पियारुमपादमिन्द्र तवसा जघन्थ ॥ ६९ ॥

हे पुरुहूत! पुरुभिर्बहुभिर्हूतोऽभिहूतः पुरुहूतः हे बहु-

भिराहत! हे इन्द्र! त्वं सहदानुं गतुमहस्तं हस्तहीनं कृत्वा सम्पिणक् सम्पिड्ढि चूर्णय। सह इति बलनाम [निघ० २, ९, १७] महो बलं ददाति सहदानुः पृषोदरादित्वात्सहः-शब्दान्त्यलोपः नुप्रत्ययो ददातेः अयमसमर्थोऽस्ति त्वं तु समर्थं इति यः शत्रु, प्रेर्य बलं ददाति स सहदानुः यद्वा सह एकी-भूय योद्धुमन्यं ददाति सहदानुः शत्रुः। कीदृशं क्षियन्तं क्षियति वसतीति क्षियन् तम् क्षि निवासगत्योः तुदादिः शतृप्रत्ययः निकटे वसन्तम्। कुणारुं कणति दुर्वचो वदति कुणारुः तम् कण शब्दे औणादिक आरुप्रत्ययः धातोः सम्प्रसारणञ्च। पिष्लृ संचूर्णने लङि मध्यमैकवचनं रुधादित्वात् श्नम् संपूर्वः अडभावश्छान्दसः पश्य कुत्सार्थम्। हे इन्द्र! वृत्रं दैत्यमपादं पादहीनं कृत्वा तवसा बलेन त्वमभिजघन्थ जहि सम्यक् मारय छन्दसि लुङ्लङ्लिट इति [पा० ३, ४, ६] लोडर्थे लिट्। कीदृशं वृत्रं वर्धमानं जगद् व्याप्नुवन्तम्। पियारुं सुराणां हन्तारं पियतिर्हिंसाकर्मा ॥ ६८ ॥

वि न॑ इन्द्र मृधो॑ जहि नी॒चा य॑च्छ पृत॒-न्य॒तः। यो अ॒स्माँ२॥ अ॑भि॒दास॒त्यध॑रं गमया॒ तमः॑ ॥ ७० ॥

शासदृष्टानुष्टुप्। व्याख्याता [८, ४४] ॥ ७० ॥

मृ॒गो न भी॒मः कु॑च॒रो गि॑रि॒ष्ठाः प॑रा॒वत॒ आज॑गन्था पर॒स्याः। सृ॒कꣳ स॒ꣳशाय॑ प॒विमि॑न्द्र ति॒ग्मं वि शत्रू॑न् ताढि॒ वि मृधो॑ नुदस्व ॥ ७१ ॥

जयदृष्टा त्रिष्टुप् हे इन्द्र! परस्याः परावतो दूरतराद्दे शा-दाजगन्थ आगच्छ परावच्छब्दो दूरवचनः परस्या दूरदिशोऽपि

परावतः दूरदेशादित्यर्थः लोडर्थे लिट् । आगत्य च अत्रून् वितादि विशेषेण ताडय । मृधः संग्रामाय वितुदस्व विशेषेण प्रेरय दूरीकुरु । किं कृत्वा पविं वज्रं संशाय तीक्ष्णीकृत्य शो तनूकरणे ल्यप् । कीदृशं पविं सृकम् सरति शत्रुशरीरे गच्छतीति सृकः तम् । तिग्ममुत्साहवन्तम् तिग्मं तेजतेरुत्सा-हकर्मण इति [निरु० १०, ६] यास्कः । न इव मृगो न मृग इव यथा मृगः सिंहः दूरादेत्य प्राणिनं हन्ति । कीदृशो भीमः भयङ्करः । कुचरः कुत्सितं चरति गच्छति कुचरः । गिरिष्ठाः गिरौ तिष्ठति गिरिष्ठाः पर्वताश्रयः । ताडयतिर्हिंसाकर्मा तस्य द्वौ परं छन्दस्युभयथेत्यार्धधातुकत्वे [पा० ३, ४, ११७] णिचो लोपः इन्भाच्यो हो धः इत्वम् ताढि ॥ ७१ ॥

वैश्वानरो न ऊतय आ प्रयातु परावतः ।
अग्निर्नः सुष्टुतीरुप ॥ ७२ ॥

वैश्वानरदेवत्या गायत्री । वैश्वानरः अग्निर्नोऽस्माकं सुष्टुतीः शोभनाः स्तुतीरुप उपश्रोतु परावतो दूरदेशादा प्रयातु आगच्छतु । किमर्थं नोऽस्माकमूतये रक्षणाय अस्मान् रक्षितु-मित्यर्थः ॥ ७२ ॥

पृष्टो दिवि पृष्टो अग्निः पृथिव्यां पृष्टो विश्वा ओषधीराविवेश । वैश्वानरः सहसा पृष्टो अग्निः स नो दिवा स रिषस्पातु नक्तम् ॥ ७३ ॥

वैश्वानरदेवत्या त्रिष्टुप् कुत्सदृष्टा । वैश्वानरः सर्वनरेभ्यो हितोऽग्निर्दिवा दिवसे नोऽस्मान् पातु रक्षतु स च नक्तं रात्रौ नः पातु सर्वदास्मान् रक्षत्वित्यर्थः । स कः योऽग्निर्दिवि

द्युलोके दृष्टः कोऽयमादित्यात्मना तपतीति मुमुक्षुभिः दृष्ट अन्तरिक्षे यमेतमादित्ये पुरुषं वेदयन्ते स इन्द्रः स प्रजापतिस्तद् ब्रह्मेति श्रुतेः। यथाग्निः पृथिव्यामन्तरिक्षलोके दृष्टः कोऽयं विद्युदात्मना स्थित इति जलार्थिभिः दृष्टः अन्तरिक्षनामसु [निघ० १, ३, ८] पृथिवीति पठितम्। यश्च विश्वा ओषधीः सर्वा व्रीह्याद्योषधीः आविवेश प्रविष्टः सन् दृष्ट कोऽयं प्रजानां जीवनहेतुस्तापपाकप्रकाशैरुपकरोति। यश्च सहसा बलेनाध्वर्युणा मथ्यमानः सन् दृष्टः जनैः कोऽयं कथ्यत इति। सोऽयमग्निर्दिवा नक्तं रिषो वधात् पातु रिषतिर्हिंसाकर्मा मामावामयत्वित्यर्थः ॥ ७३ ॥

अश्याम॒ तं काम॑मग्ने॒ तवो॒ती अ॒श्याम॑ र॒यिꣳ र॑यिवः सु॒वीर॑म्। अ॒श्याम॒ वाज॑म॒भि वा॒जय॑न्तो॒ऽश्याम॑ द्यु॒म्नम॑जरा॒जर॑ं ते ॥ ७४ ॥

भरद्वाजदृष्टाग्नेयी कामवती त्रिष्टुप्। हे अग्ने! तव ऊती ऊत्या अवनेन पालनेन वयं तं काममभिलाषमश्याम प्राप्नुयाम यमिच्छाम इत्यर्थः। अशूङ् व्याप्तौ विकरणव्यत्ययेन लोटि श्नप्रत्ययः। रयिर्धनमस्यास्तीति रयिवान् तत्सम्बुद्धौ हे रयिवः! धनवन्! सुवीरं रयिं वयमश्याम शोभना वीराः पुत्रा यत्र तं रयिं पुत्रसहितं धनं वयं प्राप्नुयाम। वाजयतिरर्चतिकर्मा [निघ० ३, १४, ३५] वाजयन्तो वह्निमर्चयन्तः सन्तो वयं वाजमन्नमभि अश्याम समन्तात् प्राप्नुयाम। हे अजर! नास्ति जरा यस्य सोऽजरः हे जराहित! अजरमक्षीणं ते तव द्युम्नं यशो वयमश्याम सर्वदा यशस्विनो भवामेत्यर्थः ॥ ७४ ॥

वयं ते अद्य ररिमा हि काममुत्तानहस्ता नमसोपसद्य। यजिष्ठेन मनसा यक्षि देवानस्रेधता मन्मना विप्रो अग्ने ॥ ७५ ॥

उत्कीलदृष्टाग्नेयी त्रिष्टुप्। हे अग्ने! हि यस्मात्कारुणात् वयं ते तुभ्यमद्यास्मिन् दिने कामं हविः ररिम दद्मः काम्यतऽइष्यत इति कामं हविः रा दाने लिट् अन्येषामपि दृश्यत इति [पा० ६, ३, १३७] ररिमेत्यस्य संहितायां दीर्घः। किं कृत्वा नमसा उपसद्य नमस्कारेणोपसङ्गम्य नमस्कृत्य निकटमागत्य हविर्दद्म इत्यर्थः। कीदृशा वयम् उत्तानहस्ताः उत्ताना हस्ता येषां ते अबद्धमुष्टिकाः त्यक्तकार्पण्या इत्यर्थः। तथा मनसा उपलक्षिताः सावधाना इत्यर्थः। कीदृशेन मनसा यजिष्ठेन यजतीति यष्टृ अतिशयेन यष्टृ यजिष्ठं तेन तुरिष्ठेमेयःस्विति [पा० ६, ४, १५४] तृचो लोपः यागतत्परेणेत्यर्थः। तथा अस्रेधता स्रिध गतौ स्रेधति अन्यत्र गच्छति स्रेधत् न स्रेधदस्रेधत् तेन अनन्यगतेनेत्यर्थः। मन्मना मन्यते देवमहिमानं जानाति मन्म तेन मन्यतेर्मन् प्रत्ययः देवतायाथात्म्यज्ञेनेत्यर्थः। यतं एतादृशेन मनसा वय हविः ररिम अतो हे अग्ने! विप्रो मेधावी त्वं देवान् यक्षि यज मद्दत्तेन हविषा देवांस्तर्पयेत्यर्थः यजतेर्बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७३] शपि लुप्ते मध्यमैकवचने षत्वे ष्टुत्वे यक्षीति रूपम्। विप्रो अग्ने इत्यत्र प्रकृत्यान्तःपादमव्यपरे इति [पा० ६, १, ११५] प्रकृतिभावः ॥ ७५ ॥

धामच्छदग्निरिन्द्रो ब्रह्मा देवो बृह-

स्वादीं त्वा स्वादुना तीव्रां तीव्रेणामृताममृतेन। मधुमतीं मधुमता सृजामि सᳪ सोमेन॥ सोमोऽसि। अश्विभ्यां पच्यस्व। सरस्वत्यै पच्यस्व। इन्द्राय सुत्राम्णे पच्यस्व॥१॥

कृपानाथं रमाकान्तं नत्वा नृहरिमीश्वरम्। एकोनविंशे ध्याये मन्त्रदीपमयो ब्रुवे॥ अथ सौत्रामणीमन्त्रास्त्रिभिरध्यायैः॥ ऋद्धिकामस्याग्निचितो सुखेतरच्छिद्रसोमवामिनो सुखेन सोमवामिनो राज्यच्युतस्तपस्य पशुकामस्य च सौत्रामणीयागः॥ अन्तःपात्यस्थाने गोचर्मणि एतानि स्थापयेत् सोमसुराविक्रयिणः क्लीबाद्वा क्रीत्वा सीसेन शष्पं क्रीत्वा ऊर्णाभिस्तोक्मान् सूत्रेण लाजान् केनचिद्द्रव्येण नग्नहुम् विरूढा व्रीहयः शष्पम् विरूढा यवास्तोक्माः भृष्टव्रीहयो लाजाः त्वक् त्रिफलाशुण्ठीपुनर्नवाचतुर्जातकपिप्पलीगजपिप्पलीश्वकाष्ठकुष्ठवाचित्रकेन्द्रवारुण्यश्व गन्धा-धान्यक-यवानीरकद्वयहरिद्राद्वयविरूढयवव्रीहय एकीकृता नग्नहुः। शष्पलाजनग्नहुन्दचिणद्वारेणाग्निष्ठं नीत्वा संचूर्ण्य दर्शपौर्णमासधर्मेण व्रीहिश्यामाकयोश्चरू बहुजले पक्वा शृतालम्भनान्तरं तयोर्ध्रियमाणयोः सत्ततुष्वयोः पृथक् पात्रयोरादाय शष्पादिचतुर्णां चूर्णैः संसृज्य स्थापयेत् इयं चूर्णाचामरूपं मासरायम्। का० [१९, १, २२] ओदनौ चूर्णमासरैः सᳪसृज्य स्वादीं त्वाᳪशुनेति त्रिराशं निदधाति। एवमाचामयोश्चूर्णसंसर्गे मासरत्वनिष्पादनानन्तरमोदनौ व्रीहिश्यामाकचरू चतुर्भिश्चूर्णैः संसृज्य स्वादीं त्वेति मन्त्रेण अंशुनेति विंशाध्यायसप्त-

त्रिंशया त्वचा चैकस्मिन् पात्रे चूर्णसंसृष्टावोदनौ मासराभ्यां संसृज्य त्रिरात्रं शालानैर्ऋतकोणे गर्तं कृत्वा तत्र स्थापयेत्। अयमर्थः। चरू उद्वास्य द्वयोः पृथगाचामग्रहणम् ततः शष्पतोक्मलाजचूर्णानां पृथक् त्रिधा कृतानां तृतीयांशं द्वेधा कृत्वाचामयोः क्षिपेत् ततो नग्नहुचूर्णं द्वेधा कृत्वैकमर्धं द्विधा विभज्याचामयोः क्षिपेत्। एवं चूर्णसंसृष्टाचामयोर्मासरसंज्ञा। ततः शष्पतोक्मलाजचूर्णानां द्वितीयं तृतीयांशं द्विधा कृत्वैकैकं भागमोदनयोः क्षिपेत् नग्नहुचूर्णद्वितीयार्धं द्वेधा कृत्वौदनयोः क्षिपेत् तत ओदनावेकपात्रे कृत्वा तत्राचामौ क्षिपेत् ततः स्वाद्वीं त्वा अंशुनेति मन्त्राभ्यां चूर्णमासरैः सकीटनयोराङ्गुलनेन संसर्गः कार्यः ततस्त्रिरात्रनिधानम् शष्पतोक्मलाजचूर्णतृतीयांशानां प्रतिदिनं सुरायां निवापार्थं रक्षणमिति सूत्रार्थः॥ स्वाद्वीं त्वा। सुरासोमदेवत्यानुष्टुप् सुरारूपः सोमो देवता। सौत्रामणीमन्त्राणां प्रजापत्यश्विसरस्वत्य ऋषयः। अथ मन्त्रार्थः। हे सुरे! त्वा त्वां सोमेन संसृजामि संयोजयामि छन्दसि परेऽपीति [पा० १, ४, ८१] समुपसर्गस्य क्रियापदात्परप्रयोगः। कीदृशीं त्वाम् स्वाद्वीम् मिष्टां मिष्टरसाम्। तीव्रां तीव्रशब्दः कटुवचनः कट्वीं शीघ्रमदजनिकामित्यर्थः। अमृताममृततुल्याम्। मधुमतीं मधुरस्वादोपेताम्। कीदृशेन सोमेन स्वादुना मिष्टेन तीव्रेण कटुरसेन अमृतेन सुधातुल्येन मधुमता मधुरस्वादेन॥ सोमोऽसि। चत्वारि यजूंषि सुरादेवत्यानि। पूर्व एव विनियोगः। सोमोऽसि दैव्युष्णिक् अश्विभ्यां यजुर्गायत्री सरस्वत्यै यजुरुष्णिक् इन्द्राय यजुर्बृहती। हे सुरे! त्वं सोमसंसर्गात्सोमः असि अतस्त्वां वदामि अश्विभ्यामर्थाय पच्यस्व विपरिणम पाको विपरिणामः सरस्वत्यै सरस्वत्यर्थं पच्यस्व इन्द्राय च पच्यस्व कीदृशा-

येन्द्राय सुत्राम्णे सुष्ठु त्रायते रक्षतीति सुत्रामा तस्मै त्रायतेरातो मनिन्क्वनिप्वनिपश्च इति [पा० ३, २, ७४] मनिन् ॥ १ ॥

परीतो षिञ्चता सुतꣳ सोमो य उत्तमꣳ हविः। दधन्वा यो नर्यो अप्स्वन्तरा सुषाव सोममद्रिभिः ॥ २ ॥

का० [१९, १, २३—२८] एकस्याः पयस्वायाः छतिनाश्विनेन परिषिञ्चति परीतो षिञ्चतेति शष्पचूर्णानि चावपति सारस्वतेन द्वयोः प्रातस्तोक्मचूर्णानि चैन्द्रेणोत्तमं तिसृणां लाजचूर्णानि च। सायंदोमान्तेऽश्विभ्यामपाकरोमीति करेण गां स्पृष्ट्वा एकां तां दुग्ध्वा तत्पयसाध्वर्युः सुरां सिञ्चति परीत इति मन्त्रेण। रक्षितं शष्पचूर्णानां तृतीयांशं सुराभाण्डे क्षिपेत्। द्वितीयेऽह्नि निशान्ते सरस्वत्या अपाकरोमीति गावौ स्पृष्ट्वा दोहयित्वा तयोर्दुग्धेन तेनैव मन्त्रेण सुरां सिञ्चति तोक्मचूर्णतृतीयांशक्षेपश्च। तृतीयेऽह्नि रात्रौ इन्द्राय सुत्राम्णेऽपाकरोमीति तिस्रो गाः स्पृष्ट्वा ता दुग्ध्वैकीकृततत्पयसा सुरां सिञ्चति तेनैव मन्त्रेण तत्र लाजचूर्णतृतीयांशक्षेपश्चेति सूत्रार्थः॥ भरद्वाजदृष्टा सोमदेवत्या बृहती। हे ऋत्विजः! इतो गोः सकाशाद् दोहनेन दुग्धेनेति शेषः सुतमभिषुतं सोमं परिस्रुद्रूपं परिषिञ्चत यूयम् परि इतः सिञ्चतेति पदेषु सन्धौ ओकारमितः षिञ्चतो सोपध इति [प्रतिशा० ३, ३, ८] सूत्रेण सविसर्गस्य तकारस्याकारस्य ओकारः अन्येषामपि दृश्यत इति [पा० ६, ३, १३७] सिञ्चतपदस्य संहितायां दीर्घः। तं कम् यः सोम उत्तमं हविः सर्वेषां हविषां श्रेष्ठम् यश्च नर्यः नरेभ्यो हितः सन् दधन्वान् यजमानं धारितवान् धन शब्दे क्वसुप्रत्ययः। अप्सु जलेषु अन्तर्मध्ये वर्तमान

यं सोममद्रिभिः ग्रावभिरध्वर्युः आसुषाव अभिषुतवान्। तं सोमं सुरारूपमापन्नं पयसा सिञ्चतेति सम्बन्धः ॥ २ ॥

वा॒योः पू॒तः प॒वित्रे॑ण प्र॒त्यङ्क्सोमो॒ अति॑द्रुतः। इन्द्र॑स्य॒ युज्यः॒ सखा॑ ॥ वा॒योः पू॒तः प॒वित्रे॑ण॒ प्राङ्क्सोमो॒ अति॑द्रुतः। इन्द्र॑स्य॒ युज्य॒ः सखा॑ ॥ ३ ॥

का० [१९, २, ७—८] सते पुनाति गोऽश्ववालवालेन पुनाति ते परिस्रुतमिति [४ क०] वायोः पूत इति सोमातिपूतस्य प्राङिति तद्वामिनः। वायोः पूत इति कण्डिकायां द्वे ऋचौ पुनाति त इति तृतीया तासां व्युत्क्रमेण विनियोगमाह पूतां सुरामादाय गोऽश्वकेशनिर्मितेन वालेन पवित्रेण सते पलाशपात्रे पुनाति पुनाति त इति मन्त्रेण सतं वारणमिति केचित् सुखेतरच्छिद्रसोमवामिनो यजमानस्य सौत्रामण्यां वायोः पूतः पवित्रेण प्रत्यङ्ङिति मन्त्रेण सते सुरां पुनाति सुखेन सोमवामिनस्तु वायोः पूतः पवित्रेण प्राङिति मन्त्रेण सते सुरां पुनातीत्यर्थः ॥ ऋग्द्वयमाभूतिदृष्टं सोमदेवत्यं गायत्रम्। प्रत्यञ्चति अधो गच्छति प्रत्यङ् अधोमुखोऽतिद्रुतो गुदद्वारा गतः सोमः वायोः पवित्रेण उदरान्तर्वर्त्तिना पूतः शुद्धः। कीदृशः इन्द्रस्य युज्यः सखा योगार्होऽनर्हः सहायः ॥ प्राञ्चत्यूर्ध्वं गच्छति प्राङ् मुखतोऽतिद्रुतो निर्गतः सोमो वायोः पवित्रेण हृदयान्तर्वर्त्तिना पूतः य इन्द्रस्य युज्यः योग्यः सखा ॥ ३ ॥

पु॒नाति॑ ते परि॒स्रुत॒ꣳ सोम॒ꣳ सूर्य॑स्य दु॒हि॒ता। वारे॑ण॒ शश्व॑ता॒ तना॑ ॥ ४ ॥

अध्वर्युर्यजमानं प्रत्याचष्टे हे यजमान। सूर्यस्य दुहिता पुत्री श्रद्धा ते तव परिस्रुतं सुरां सोमस्य पुनाति शोधयति। श्रद्धा वै सूर्यस्य दुहितेति श्रुतिः। यद्वा लुप्तोपमानम् ते तव परिस्रुतं सोममिव पुनाति सोमवत् पवित्रां करोति। यद्वा सोमं सोमरूपापन्नां परिस्रुतं श्रद्धा पुनाति। केन वारेण वालेन रश्नयोरैक्यम्- गोऽश्ववालवालेन। कीदृशेन वारेण शश्वता शाश्वतिकेन अनादिना। तथा तना तनेति धननाम [निघ० २, १०, १८] तनेन धनेन धनरूपेण धनोत्पत्तिनिमित्तभूतेनेत्यर्थः ॥ ४ ॥

ब्रह्म॑ क्ष॒त्रं प॑वते॒ तेज॑ इन्द्रि॒यꣳ सुर॑या॒ सोमः॑ सु॒त आसु॑तो॒ मदा॑य। शु॒क्रेण॑ देव दे॒वताः॑ पिपृग्धि॒ रसे॒नान्नं॒ यज॑मानाय धेहि ॥ ५ ॥

का० [१८, २, १०] उत्तरस्यां पयो वैतसेऽनाविलोमपवित्रेण ब्रह्म क्षत्रमिति। अजमेषलोमकृतपवित्रेण वैतसपात्रे उत्तरदिशि पयः पुनाति ब्रह्म क्षत्रमिति मन्त्रेणेत्यर्थः ॥ सुरासोमदेवत्या त्रिष्टुप् चाद्यो द्वादशकः द्वितीयस्तृतीयश्चार्यः अन्त्यावेकादशार्णौ तेन त्र्यधिका। हे देव सोम। शुक्रेण शुद्धेन वीर्येण त्वं देवताः अग्न्याद्याः पिपृग्धि प्रीणीहि। पुनः रसेन घृतादिना सहितमन्नं यजमानाय धेहि देहि। यतः सोमो भवान् सुतोऽभिषुतः सन् ब्रह्म ब्राह्मणं क्षत्रं क्षत्रियं तेजः कान्तिमिन्द्रियसामर्थ्यं पवते जनयति पवतिर्जननार्थः यज्ञादेव सर्वोत्पत्तेः सोमे उपचर्यते। आसुतः सुरया तीव्रीकृतः सन् भवान् मदाय च भवति। ईदृशसामर्थ्ययुक्तस्त्वं देवान् यजमानं चाभीष्टेन प्रीणीहीत्यर्थः ॥ ५ ॥

कुविदङ्ग यवमन्तो यवं चिद्यथा दान्त्यनुपूर्वं वियूय । इहेहैषां कृणुहि भोजनानि ये बर्हिषो नमउक्तिं यजन्ति । उपयामगृहीतोऽस्यश्विभ्यां त्वा सरस्वत्यै त्वेन्द्राय त्वा सुत्राम्णे । एष ते योनिस्तेजसे त्वा वीर्याय त्वा बलाय त्वा ॥ ६ ॥

का० [१९, २, १२—१३] पयोग्रहान् गृह्णाति कुविदङ्गेति पृथगुपयामयोनी । एवं सुरापयसोः पावनं कृत्वा कुविदङ्गेति मन्त्रेणैव त्रीन् पयोग्रहान् गृह्णाति मन्त्रपाठे उपयामगृहीतोऽसि एष ते योनिरिति द्वे यजुषी सकृत्पठिते त्रिषु ग्रहेषु पृथग्भवतः ॥ ततस्त्रयो मन्त्राः । कुविदङ्गेत्यृचं पठित्वा उपयामगृहीतोऽस्यश्विभ्यां त्वा । ऋग्व्याख्याता [१०, ३२] हे पयोग्रह ! त्वमुपयामेन पात्रेण गृहीतोऽसि अश्विभ्यामर्थे त्वा त्वां गृह्णामि । सादयति एष ते योनिस्तेजसे त्वा एष ते तव योनिः स्थानम् योनिर्द्वयोरिति योनिशब्द उभयलिङ्गः तेजसे तेजोऽर्थं त्वां सादयामि ॥ द्वितीये पयोग्रहे कुविदिति पठित्वा उपयामगृहीतोऽसि सरस्वत्यै त्वा सरस्वत्यर्थे त्वां गृह्णामि । सादयति एष ते योनिर्वीर्याय त्वा वीर्यार्थे त्वां सादयामि । तृतीयपयोग्रहे कुविदित्यन्ते उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा सुत्राम्णे सुष्ठु त्रायते रक्षतीति सुत्रामा तस्मै रक्षकायेन्द्राय त्वां गृह्णामि । सादयति एष ते योनिर्बलाय त्वा बलाय बलार्थे त्वां सादयामि । एतेषां क्रमादश्वत्थोदुम्बरन्यग्रोधपात्रैर्धरणम् ॥ ६ ॥

नाना हि वां देवहितꣳ सदस्कृतं मा सꣳ-

स॑धाथां प॒र॒मे व्यो॑मन् । सुरा॒ त्वम॑सि शु॒ष्मि॒णी सोम॑ ए॒ष मा मा॑ हिꣳसीः स्वां योनि॑मा॒वि॒शन्ती॑ ॥ ७ ॥

का० [१९, २, २०] स्थालीभिः सौरामाना हि वामिति व्यत्यासम्। नाना होति मन्त्रेण ग्रहमयस्थालीभिस्त्रीन् सुराग्रहान् गृह्णाति। व्यत्यासमित्ययमर्थः आदावाश्विनं पयोग्रहं गृहीत्वाऽऽश्विनसुराग्रहस्य ग्रहणासादने ततः सारस्वतौ पयोग्रहसुराग्रहौ तत ऐन्द्रौ पयःसुराग्रहौ। क्रमेण वा। उपयामयोनी अत्रापि पृथक् प्रथमे नाना होति पठित्वोपयामगृहीतोऽस्याश्विनं तेज इति ग्रहणमेष ते योनिर्मोदाय त्वेति सादनम् द्वितीये नाना होत्यन्ते उपयामगृहीतोऽसि सारस्वतं वीर्यमिति ग्रहणमेष ते योनिरानन्दाय त्वेति सादनम् तृतीये नानेत्यन्ते उपयामगृहीतोऽस्यैन्द्रं बलमिति ग्रहणमेष ते योनिर्महसे त्वेति सादनमिति सूत्रार्थः ॥ सुरासोमदेवत्या जगती। हे सुरासोमौ ! हि यस्मात्कारणाद्वां युवयोः नाना पृथक् सदः स्थानं कृतम् सुरापयसोर्द्वे वेदी भवतः। कीदृशं सदः देवहितं देवानां हितं पथ्यम् यद्वा देवैः हितं स्थापितम्। अतः कारणात् परमे उत्कृष्टे व्योमन् व्योम्नि व्योमवद्विशाले हवनस्थाने युवां मा सधाथां संसर्गं मा कुरुतम्। आहवनीये पयो हूयते दक्षिणाग्नौ सुरा हूयते अतो न संसर्गः। सृज विसर्गे लुङ्। एवं द्वौ प्रत्युक्त्वा सुरामाह हे सुरे ! त्वं सुरा असि कीदृशी शुष्मिणी शुष्मं बलमस्या अस्तीति बलवती तत्स्त्वा पीत्वा मत्तो भवति। एष सोमः शान्तः अतः स्वां योनिमाविशन्ती प्रविशन्ती सती सोमं मा हिंसीः अनुदात्तो माशब्दः पादपूरणः ॥ ७ ॥

उपयामगृहीतोऽस्याश्विनं तेजः सारस्वतं वीर्य्यमैन्द्रं बलम्। एष ते योनिर्मोदाय त्वानन्दाय त्वा महसे त्वा ॥ ८ ॥

आश्विनं तेजः साक्षात्त्वमेव। सारस्वतं सरस्वतीसम्बन्धि वीर्यं सामर्थ्यं च त्वम्। ऐन्द्रमिन्द्रसम्बन्धि बलं च त्वमिति शेषः ॥ सादयति। एष ते तव योनिः स्थानं मोदाय प्रमोदाय त्वा त्वां सादयामि। आनन्दाय हर्षाय त्वां सादयामि। महसे महत्त्वाय च सादयामि। प्रत्येकं मन्त्राः। ८।

तेजोऽसि तेजो मयि धेहि। वीर्य्यमसि वीर्य्यं मयि धेहि। बलमसि बलं मयि धेहि। ओजोऽस्योजो मयि धेहि। मन्युरसि मन्युं मयि धेहि। सहोऽसि सहो मयि धेहि ॥९॥

का० [१९, २, १६] गोधूमकुवलचूर्णानि चावपति तेजोऽसीति। आश्विनग्रहत्रयग्रहणानन्तरं सादनात्प्राक् द्वे दर्भवर्णे प्रागग्रे पात्रोपरि कृत्वा गोधूमकुवलयोश्चूर्णानि सद्यैव पयसि क्षिपति कुवलं स्थूलं बदरीफलमित्यर्थः। षीणि यजूंषि पयोदेवत्यानि आद्यं यजुर्बृहती। हे पयः। त्वं तेजोऽसि अतो मयि तेजो धेहि स्थापय यो यदात्मकः स तत्र नियुज्यत इति न्यायात्। का० [१९, २, १७] उपवाकबदरचूर्णानि च वीर्यमसीति। उपवाका इन्द्रयवाः बदरं सूक्ष्मबदरीफलम् तयोश्चूर्णानि सारस्वते पयोग्रहे निवपेदित्यर्थः। यजुःपङ्क्तिः। हे पयः। त्वं वीर्यमसि अतो मयि वीर्यं सामर्थ्यं धेहि। का० [१९, २, १८] यवकर्कन्धुचूर्णानि च बलमसीति। यवाः प्रसिद्धाः कर्कन्धुः पतिस्थूलं बदरम् तयोश्चूर्णान्यैन्द्रे

पयोग्रहे चिपेदित्यर्थः ॥ यजुःपङ्क्तिः । हे ग्रह ! त्वं बलमसि अतो मयि विषये बलं धेहि ॥ का॰ [१८, २, २२ —२३] सुराग्रहान्योषाल्लोजोऽसीति वृकव्याघ्रसिंहलोमभिः प्रतिमन्त्रं मिश्रैरेके यथासंख्यम्। वृकादीनां मिश्रैः केशैरोजोऽसीति प्रतिमन्त्रं सुराग्रहान्मिश्रयेत् श्रोजोऽसीत्याश्विनं मन्युरसीति सारस्वतं सहोऽसीत्यैन्द्रम् एके वृकादिकेशैः यथासंख्यं ग्रहं मिश्रयन्ति वृककेशैराश्विनं वैयाघ्रैः सारस्वतं सैंहैरैन्द्रमिति सूत्रार्थः ॥ त्रीणि यजूंषि सुरादेवत्यानि हे सुरे ! त्वमोजः असि अतो मयि विषये श्रोजः कान्तिं धेहि स्थापय। त्वं मन्युर्मानसं प्रज्वलनं कोपोऽसि मयि मन्युं धेहि। सहोऽसि मयि सहो बलं धेहि ॥ ९ ॥

या व्याघ्रं विषूचिकोभौ वृकं च रक्षति।
श्येनं पतत्रिणꣳ सिꣳहꣳ सेमं पात्वꣳहसः
॥ १० ॥

का॰ [१९, २, २६] दीक्षावत्पावयतोऽन्तःपात्ये श्येनपत्राभ्यां या व्याघ्रमिति। अध्वर्युप्रतिप्रस्थातारौ सहैवान्तःपात्येऽवस्थितं प्राङ्मुखं यजमानं श्येनपिच्छाभ्यां पावयतः दीक्षावदित्येकेन नाभेरूर्ध्वं प्रदक्षिणं द्वितीयेन सक्रदवाङ् यद्दोभाभ्यां नाभेरूर्ध्वमधश्च द्विरिति सूत्रार्थः ॥ हैमवर्चिदृष्टा विषूचिकादेवत्यानुष्टुप्। व्याध्यधिष्ठात्री देवतास्ति सा प्रार्थ्यते। विषु सर्वत्र अञ्चति गच्छति विषूची सैव विषूचिका रोगविशेषः केऽण इति [पा॰ ७, ४, १३] ङीपो ह्रस्वः या विषूचिका व्याघ्रं वृकमेनावुभौ द्वौ परिरक्षति पाति तथा श्येनं पतत्रिणं पक्षिणं सिंहं चोभौ रक्षति न हि तेषामन्नपरि-

घामजनितो दोषः सा विषूचिका इमं यजमानमंशुः व्याधिहेतुभूतात्पापात्पातु रक्षतु ॥ १० ॥

यदापिपेष मातरं पुत्रः प्रमुदितो धयन्। एतत्तदग्ने अनृणो भवाम्यहतौ पितरौ मया॥ सम्पृचः स्थ सं मा भद्रेण पृङ्क्त। विपृचः स्थ वि मा पाप्मना पृङ्क्त ॥ ११ ॥

का० [१९, २, २७] अग्निं प्रेक्षयति यदापिपेषेति। अग्निं प्रेक्षस्वेति प्रैषेणाध्वर्युर्यजमानमग्निं दर्शयति स प्रेक्षित औत्तरवेदिकमग्निमीक्षत इत्यर्थः॥ अग्निदेवत्या बृहती। पुत्रोऽहं प्रमुदितः प्रहृष्टो धयन् स्तनपानं कुर्वन् सन् यत् मातरं जननीमापिपेष पिष्टवान् पद्भ्यां पीडितवान् पिपेषेति उत्तमैकवचनम् हे अग्ने! तत् एतत् त्वत्प्रसादादहमनृणो भवामि ऋणत्रयरहितोऽस्मि अत एव ब्रवीमि मया पितरौ मातापितरौ अहतौ न पीडितौ यः पुत्रः प्रत्युपकर्तुमशक्तः स एव पित्रोर्हन्तेति भावः॥ का० [१९, २, २८] पयोग्रहसम्मर्शनम् सम्पृच स्थेति। यजमानः सर्वेव पयोग्रहाणां स्पर्शं करोतीत्यर्थः॥ पयोग्रहदेवत्यम्। यजुरुष्णिक्। हे पयोग्रहाः! यूयं सम्पृचः स्थ सम्पृञ्चन्ति संयोजयन्तीति सम्पृचः स्थत एव संयोजका भवत अतो मा मां भद्रेण कल्याणेन सम्पृङ्क्त संसृजत कल्याणयुक्तं मा कुरुतेत्यर्थः। सम्पूर्वात् पृचेः क्विप्। पृचे रौधिकाल्लोट् सम्पृङ्क्त॥ का० [१९, २, २९] विपृच स्थेति सौराणाम्। यजमानं सौरग्रहान् संस्पृशतीत्यर्थः। हे सुराग्रहाः! यूयं विपृचः स्थ विपृञ्चन्तीति विपृचः वियोजका भवत अतो मा मां पाप्मना कल्मषेण विपृङ्क्त निष्पापं कुरुतेत्यर्थः॥ ११ ॥

देवा यज्ञमतन्वत भेषजं भिषजाश्विना। वाचा सरस्वती भिषगिन्द्रायेन्द्रियाणि दधतः ॥ १२ ॥

देवा यज्ञमित्यादिकण्डिकाविंशतिर्ब्राह्मणरूपातो विनियोगाभावः। ब्राह्मणानुवाको विंशतिरनुष्टुभः सौत्रामण्याः सोमसाम्यप्रतिपादिकाः। अत्रेतिहासः। अनुपहूतसोमपानाद् भ्रष्टस्येन्द्रस्य वीर्यं नमुचिरसुरोऽपिवत् तत्र देवैरिन्द्रस्य भैषज्यं कृतम् तत्राश्विनो सरस्वती च भिषजः सौत्रामणी त्वौषधम्। तथा च श्रुतिः [१२, ८, ३, १] त्वष्टा हतपुत्रोऽभिचरणीयमपेन्द्रं सोममाहरत्तस्येन्द्रो यज्ञवेशसं कृत्वा प्रासहा सोममपिवत्स विष्वङ् व्यार्छत्तस्य मुखात् प्राणेभ्यः श्रीयशसान्यूर्ध्वान्युदक्रामंस्तानि पशून् प्राविशंस्तस्मात्पशवो यशो यशो ह भवति य एवं विद्वान् सौत्रामण्याभिषिच्यते ततोऽस्मा एतमश्विनौ च सरस्वती च यज्ञं समभरन् सौत्रामणीं भैषज्याय तयैनमभ्यषिञ्चंस्ततो वै स देवानां श्रेष्ठोऽभवच्छ्रेष्ठः स्वानां भवति य एतयाभिषिच्यत इति॥ देवा यज्ञं सौत्रामण्याख्यं भेषजमिन्द्रस्यौषधरूपमतन्वत विस्तारयामासुः तदा अश्विना अश्विनौ भिषजा भिषजौ वैद्यौ आस्तामिति शेषः। सरस्वती च वाचा वर्णोच्चरणया भिषगासीत्। कीदृशाः सरस्वत्यश्विनाः इन्द्राय इन्द्रियाणि वीर्याणि दधतः इन्द्राय सामर्थ्यं ददत इत्यर्थः॥ १२॥

दीक्षायै रूपं शष्पाणि प्रायणीयस्य तोक्मानि। क्रयस्य रूपं सोमस्य लाजाः सोमांशवो मधु॥ १३॥

इदानीं सौत्रामण्याः सोमसाम्यं निरूपयति। यान्यपि नवप्रक्षद्योश्छिद्ररूपाणि पूर्वोक्तानि दीक्षायै पञ्चार्यं चतुर्थी दीक्षाया दीक्षणीयेष्टेः रूपम् यान्यपि दीक्षणीयात्वेन ध्येयानि। एवमग्रेऽपि। तोक्मानि नवप्रक्षद्रूपयवाः प्रायणीयस्य प्रायणीयेष्टेः रूपं ध्येयम्। सोमस्य क्रयस्य रूपं लाजाः सोम-क्रयोऽस्ति सोमे एव लाजास्तस्य रूपम् लाजाः सोमक्रयरूपेण ध्येया इत्यर्थः सोमक्रयस्येति मन्तव्ये गुणे तदभावः सोमक्रय-पदयोर्व्यत्ययो रूपपदेन व्यवधानं च छान्दसम्। मधु सोमांशवः सोमपक्षाद्रूपेण ध्येयम्। यद्वा मधु मधुरस्वादा लाजा एव सोमांशवो ध्येयाः॥ १३॥

आतिथ्यरूपं मासरं महावीरस्य नग्नहुः।
रूपमुपसदामेतत्तिस्रो रात्रीः सुरासुता॥१४॥

किंच मासरमातिथ्यरूपमातिथ्येष्टेः स्वरूपं ध्येयम् व्रीहि-श्यामाकौदनाचामयोः शष्पतोक्मलाजनग्नहुचूर्णैः संसर्गो मासरं पूर्वमुक्तम्। सर्जत्वगादिपिष्टं गतिवस्तून्यौषधानि नग्नहुः पूर्वोक्तः स महावीरस्य घर्मस्य रूपं ध्येयम्। यास्तिस्रो रात्रीः कालाध्वनोरिति [पा० २, ३, ५] द्वितीया त्रिरात्र-पर्यन्तं सुरा आसुता अभिषुता पूर्वोक्तं सर्वमेकपात्रे कृत्वा स्वाद्वीं त्वेति मन्त्रेण यद्वर्तं त्रिरात्रं स्थापनम् एतदुपसदासु-पसदाख्यानामिष्टीनां रूपम्॥ १४॥

सोमस्य रूपं क्रीतस्य परिस्रुत्परि षिच्यते।
अश्विभ्यां दुग्धं भेषजमिन्द्रायैन्द्रं सरस्वत्या
॥ १५॥

यत् अश्विभ्यां सरस्वत्या च ऐन्द्रमिन्द्रदेवत्यमिन्द्राय भेषजमि-

न्द्रार्थं मोपधं दुग्धं पयः अश्विभ्यामुपाकरोमीति दुग्धेनैकगोः पयसा सरस्वत्या अपाकरोमीति दुग्धेन गोद्वयपयसा इन्द्रायायाकरोमीति दुग्धेन गोत्रयपयसा दिनत्रये परिस्रुत् सुरा यत् परिषिच्यते तत्क्रीतस्य सोमस्य रूपं ज्ञातव्यम्। एकस्याः पयसापाकृतेनाश्विनेन परिषिञ्चति सारस्वतेन द्वयोः प्रातः ऐन्द्रेणोत्तमे तिसृणामिति [१८, १, २३, २५, २७] कात्यायनेन निर्दिष्टत्वादश्विभ्यां सरस्वत्या च दुग्धमिति निर्देशः ॥ १५ ॥

आसन्दी रूपꣳ राजासन्द्यै वेद्यै कुम्भी सुराधानी । अन्तर उत्तरवेद्या रूपं कारोतरो भिषक् ॥ १६ ॥

राज्ञः सोमस्यासन्दी राजासन्दी तस्यै चतुर्थ्यर्थे षष्ठ्यर्थे आसन्दी यजमानाभिषेकायासन्दी मञ्चिका राजासन्द्याः सोमासन्द्या रूपम् तत्त्वेन ध्येया। सुराधानी सुरा धीयते स्थाप्यते यस्यां सा सुराधानी कुम्भी वेद्यै वेद्याः सौमिक्या वेदेः रूपम्। अन्तरः वेदिद्वयमध्यभाग उत्तरवेद्या रूपम्। कारोतरः सुरापावनचालनी इन्द्रस्य यजमानस्य च भिषक् ज्ञेयः ॥ १६ ॥

वेद्या वेदिः समाप्यते बर्हिषा बर्हिरिन्द्रियम् । यूपेन यूप आप्यते प्रणीतो अग्निरग्निना ॥ १७ ॥

वेद्यात्र वर्तमानया वेदिः सौमिकी समाप्यते सम्यक् प्राप्यते तद्रूपा ध्येयेत्यर्थः। बर्हिषात्वेन बर्हिः सौमिकं समाप्यते। इन्द्रियं वीर्यं चेन्द्रियेणेति शेषः समाप्यते सामर्थ्यं फलदाने उभयोरप्यस्तीत्यर्थः। यूपेनावत्वेन यूप आप्यते।

अग्निनात्वत्येन प्रणीतोऽग्निः सौमिक आप्यते प्राप्यते ॥ १७ ॥

हुविर्धानं यद॒श्विनाग्नी॑ध्रं यत्सर॑स्वती। इन्द्रा॑यै॒न्द्रꣳ सद॑स्कृ॒तं प॑त्नी॒शालं॒ गार्ह॑पत्यः ॥ १८ ॥

अत्र सौत्रामण्यां यत् अश्विना अश्विनौ देवते वर्तेते तेनाश्विसद्भावेन हविर्धानं सौमिकमाप्यत इत्यनुषङ्गः। अत्र यत्सरस्वती देवतास्ति तेन सरस्वतीसद्भावेन आग्नीध्रं सौमिकमाप्यते। सोमे ऐन्द्रमिन्द्रदेवत्यं सदः कृतमस्ति। ऐन्द्रं सदः पत्न्याः शाला पत्नीशालम् विभाषा सेनासुरेत्यादिना [पा० २, ४, २५] क्लीवत्वम्। गार्हपत्यश्चेति वयमिन्द्राय यद्धविः क्रियते तेनाप्यते। सौत्रामण्यामिन्द्राय यद्धविस्तत्सौमिकसदःपत्नीशालगार्हपत्यरूपेण ध्येयमित्यर्थः ॥ १८ ॥

प्रै॒षेभिः॑ प्रै॒षाना॑प्नोत्या॒प्रीभि॑रा॒प्रीर्य॒ज्ञस्य॑। प्र॒या॒जेभि॑रनुया॒जान्व॑षट्का॒रेभि॒राहु॑तीः ॥ १९ ॥

प्रैषेभिः प्रैषैः प्रैषानाप्नोति आप्रीभिः प्रयाजयाज्याभिर्यज्ञस्याप्रीराप्नोति। प्रयाजेभिरित्यादिवाक्यचतुष्टयस्योत्तरपदलोपश्छान्दसः प्रयाजेभिः प्रयाजैः प्रयाजानाप्नोति अनुयाजैरनुयाजानाप्नोति वषट्कारैर्वषट्कारानाप्नोति आहुतिभिराहुतीराप्नोति। प्रैषादीनामुभयत्र सद्भावात् ॥ १९ ॥

प॒शुभिः॑ प॒शूना॑प्नोति पु॒रो॒डाशै॑र्ह॒वीꣳष्या। छन्दो॑भिः सामिधे॒नीर्या॒ज्याभि॑र्वषट्का॒रान् ॥ २० ॥

पशुभिः कृत्वा पशूनाप्नोति पुरोडाशैः पुरोडाशानाप्नोति

हविर्भिरन्यै र्हवींषि आप्नोति छन्दोभिश्छन्दांसि आप्नोति सामिधेनीभिः सामिधेनीराप्नोति याज्याभिर्याज्या आप्नोति वषट्कारैर्वषट्कारानाप्नोति। पञ्चादीनामुभयत्र सद्भावात्। अत्राप्युत्तरार्धलोपः पूर्ववत् ॥ २० ॥

धा॒नाः क॑र॒म्भः सक्त॑वः परीवा॒पः पयो॒ दधि॑। सोम॑स्य रू॒पꣳ ह॒विष॑ आ॒मिक्षा॑ वाजि॑नं॒ मधु॑ ॥ २१ ॥

धानादयः सोमस्य रूपं ध्येयाः। धानाः भ्रष्टधान्यम् करम्भः उदमन्थः सक्तवः प्रसिद्धाः। परीवापः हविष्पङ्क्तिः परिवापो जलस्थाने पर्युप्त परिवारयोरिति कोशः। पयोदधनी प्रसिद्धे। एतानि सोमरूपम्। आमिक्षा पयस्या मधु मधुरं वाजिनं च हविषो रूपम्। उष्णे दुग्धे दधिक्षिप्ते घनभाग आमिक्षा शिष्टं वाजिनम् ॥ २१ ॥

धा॒नानां॑ꣳ रू॒पं कुव॑लं परीवा॒पस्य॑ गो॒धूमाः॑। सक्तू॑नाꣳ रू॒पं बद॑रमुप॒वाकाः॑ कर॒म्भस्य॑ ॥२२॥

नन्वधस्तनमन्त्रे धानादीनां सोमरूपत्वमुक्तम् तेऽत्र कुत्र सन्तीति धानादिसोमहविषां सोमस्य च सम्पत्तिं सौत्रामणीद्रव्यैराह। कुवलं कोमलं बदरीफलं धानानां पूर्वोक्तानां रूपं ध्येयम् कुवलं बदरीफले मुक्ताफलोत्पलयोश्चेति कोशः। गोधूमाः परीवापस्य रूपम् बदरं सर्वं बदरीफलं सक्तूनां रूपम् उपवाकाः यवाः करम्भस्य रूपं ज्ञेयम् ॥ २२ ॥

पय॑सो रू॒पं यद्यवा॑ द॒ध्नो रू॒पं क॒र्कन्धू॑नि।

सोम॑स्य रू॒पं वा॒जिन॑ꣳ सौ॒म्यस्य॑ रू॒पमा॒मिक्षा॑ ॥ २३ ॥

यत् ये यवाः ते पयसो रूपम् कर्कन्धूनि स्थूलबदराणि दध्नो रूपम् वाजिनं सोमस्य रूपम् आमिक्षा पयस्या सौम्यस्य चरोः रूपं ज्ञेयम् ॥ २३ ॥

आ॒श्रा॒वयेति॑ स्तो॒त्रि॒याः प्रत्याश्रा॒वो अनु॑रूपः। यजेति॑ धाय्यारू॒पं प्र॒गा॒था ये॑यजाम॒हाः ॥ २४ ॥

मन्त्रसम्पत्तिमाह ओश्रावयेति शब्दः स्तोत्रियारूपो ज्ञेयः स्तोत्रे प्रथमस्तृचोऽनुवाकः स्तोत्रियाः। प्रत्याश्रावः अस्तु श्रौषडिति शब्दः अनुरूपः उत्तरस्तृचः तद्रूपः। यजेति शब्दो धाय्याया रूपम् निष्कैवल्ये स्तोत्रियानुरूपयोरनन्तरं धाय्या शस्यते सा यजेति शब्दो ज्ञेयः। येयजामहाः ये यजामहे इति शब्दः प्रगाथाः प्रगाथरूपत्वेन ध्येयाः ॥ २४ ॥

अ॒र्ध॒ऋ॒चैरु॒क्थानां॑ रू॒पं प॒दैरा॑प्नोति नि॒विदः॑। प्र॒ण॒वैः श॒स्त्राणां॑ रू॒पं पय॑सा॒ सोम॑ आप्यते ॥ २५ ॥

ऋचामर्धानि अर्धऋचास्तैः अर्धर्चादयः पुंसि चेति [पा० ७, ४, ३१] पुंस्त्वम् ऋत्यक इति [पा० ६, १, १२८] ऋकारस्य सन्ध्यभावः अवत्यैरर्धर्चैरुक्थानां शस्त्रविशेषाणां रूपमाप्यते प्राप्यते। पदैर्निविदो न्यूहानाप्नोति। प्रणवैः ओङ्कारैः शस्त्राणां रूपमाप्यते। पयसा दुग्धेन सोम आप्यते। अर्धर्चादय उक्थादयो ध्येयाः ॥ २५ ॥

अ॒ग्निभ्यां॑ प्रा॒तःस॑व॒नमि॒न्द्रे॑णै॒न्द्रं माध्य॑न्दिनम्। वै॒श्व॒दे॒वꣳ सर॑स्वत्या तृ॒तीय॑मा॒प्तꣳ सव॑नम् ॥ २६ ॥

सवनसम्प्राप्तिमाह। अग्निभ्यां देवाभ्यां प्रातःसवनमाप्तं प्राप्तम् इन्द्रेण देवेन ऐन्द्रमिन्द्रदेवत्यं माध्यन्दिनं सवनं प्राप्तम् सरस्वत्या देवतया कृत्वा वैश्वदेवं विश्वदेवदेवत्यं तृतीयं सवनं प्राप्तम् ॥ २६ ॥

वा॒य॒व्यै᳖र्वाय॒व्या᳖न्याप्नोति॒ सते॑न द्रोणक॒लशम्। कु॒म्भीभ्या॑मम्भृ॒णौ सु॒ते स्था॒लीभिः॑ स्था॒लीरा॑प्नोति ॥ २७ ॥

वायव्यानि सोमपात्राणि वायव्यैर्वायव्यानि पात्राणि आप्नोति। वैतसं पात्रं सतः तेन सतेन द्रोणकलशमाप्नोति। कुम्भी सुराधानी तद्द्वयमस्ति कुम्भीभ्यां शतच्छिद्राभ्यां सुराधानीभ्यामम्भृणौ पूतभृदाधवनीयो सुतेऽभिषुते सोमे यौ स्तस्तावाप्नोति। स्थालीभिः कृत्वा स्थालीराप्नोति उभयत्र स्थालीसद्भावात् ॥ २७ ॥

यजु॑र्भिराप्यन्ते॒ ग्रहा॒ ग्रहैः॒ स्तोमा॑श्च॒ विष्टु॑तीः। छन्दो॑भिरुक्थाश॒स्त्राणि॒ साम्ना॑वभृ॒थ आ॑प्यते ॥ २८ ॥

यजुर्भिः यजूंषि आप्यन्ते ग्रहा ग्रहैराप्यन्ते स्तोमैः स्तोमा आप्यन्ते विष्टुतिभिर्विविधस्तुतिभिर्विष्टुतीर्विष्टुतय आप्यन्ते। छन्दोभिरुक्थाशस्त्राणि उक्थानि शस्त्राणि चाप्यन्ते। साम्ना सामाप्यते। अवभृथेनावभृथ आप्यते ॥ २८ ॥

इडाभिर्भक्षानाप्नोति सूक्तवाकेनाशिषः।
शंयुना पत्नीसंयाजान् समिष्टयजुषा संस्थाम्
॥ २९ ॥

इडाभिरिडामाप्नोति भक्षैर्भक्षानाप्नोति सूक्तवाकेन सूक्तवाकमाप्नोति आशीभिराशिष आप्नोति शंयुना सोमविशेषेण शंयुमाप्नोति पत्नीसंयाजैः पत्नीसंयाजानाप्नोति समिष्टयजुषा समिष्टयजुराप्नोति संस्थया संस्थामाप्नोति इडादीनामुभयत्र सद्भावात् ॥ २९ ॥

व्रतेन दीक्षामाप्नोति दीक्षयाप्नोति दक्षिणाम्। दक्षिणा श्रद्धामाप्नोति श्रद्धया सत्यमाप्यते ॥ ३० ॥

हुतोच्छिष्टभक्षयतुरानिमन्त्रितोर्व जुहोतीति व्रतेन दीक्षामाप्नोति दीक्षया दक्षिणामाप्नोति दक्षिणा विभक्तिलोपः दक्षिणया श्रद्धामाप्नोति श्रदिति [निघ० ३, १०, २] सत्यनाम, श्रत् सत्यं धीयते यस्यां सा श्रद्धा आस्तिक्यबुद्धिः पुरुषवर्ता मनोविशेषः श्रद्धया सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्माप्यते प्राप्यते श्रद्धां विना ज्ञानाभावात् ॥ ३० ॥

एतावद्रूपं यज्ञस्य यद्देवैर्ब्रह्मणा कृतम्।
तदेतत्सर्वमाप्नोति यज्ञे सौत्रामणी सुते ॥३१॥

यज्ञस्य सोमयज्ञस्य एतावत् एतत्परिमाणं रूपम् देवैर्ब्रह्मणा प्रजापतिना च यद्रूपं कृतं दृष्टम्। दर्शनकरणयोः को भेदः सुमतिबुद्ध्यायो दर्शनं बुद्धिपूर्वं तु करणम्। सौत्रामणी नामेष्टिरवधनस्य पूर्वसवर्णदीर्घः सौत्रामणी सौत्रामण्यां यज्ञे

सुते सुरा सोमेऽभिषुते सति तदेतत् सोमयागरूपं सर्वमाप्नोति ॥ ३१ ॥

सुरावन्तं बर्हिषदं सुवीरं यज्ञं हिन्वन्ति महिषा नमोभिः । दधानाः सोमं दिवि देवतासु मदेमेन्द्रं यजमानाः स्वर्काः ॥३२॥

का० [१९, ३, ८] सुरावन्तमिति जुहोति । अध्वर्युस्तीनपि पयोग्रहान् सहैव जुहोतीत्यर्थः ॥ एवं सौत्रामण्याः सोमसम्पत्तिमापाद्य प्रकृतमनुसरति । चतस्रस्त्रिष्टुभोऽश्विसरस्वतीन्द्रदेवत्याः । महिषा महान्तः ऋत्विजो यज्ञं सौत्रामणीसंज्ञं हिन्वन्ति वर्धयन्ति प्रापयन्ति वा । किम्भूतं यज्ञम् बर्हिषदं बर्हिषि सीदन्तीति देवा यत्र स बर्हिषत्तम् । तथा सुरावन्तं सुरा विद्यते यत्र स सुरावान् तम् सुरावान्वा एष बर्हिषद्यज्ञो यत्सौत्रामणीति [१२, ८, १, २] श्रुतेः । सुवीरं शोभना वीरा यत्र शोभनर्त्विजम् । कीदृशा महिषाः नमोभिरन्नैर्नमस्कारैर्वा सह दिवि स्वर्गे वर्तमानासु देवतासु सोमं दधानाः धारयन्तः । तत्र यज्ञे इन्द्रं यजमानाः यजन्तः सन्तो वयं मदेम हर्षयेम । किम्भूता वयं स्वर्काः शोभनोऽर्कोऽर्चनं मन्त्रा वा येषां ते स्वर्काः यद्वा शोभनोऽर्कोऽन्नं येषां ते स्वर्का इत्यर्को वै देवानामन्नमन्नं यज्ञो यज्ञेनैवैनमन्नाद्येन समर्धयन्तीति [१२, ८, १, २] श्रुतेः । अर्को देवो भवति यदेनमर्चन्ति अर्को मन्त्रो भवति यदेनेनार्चन्ति अर्कमन्नं भवत्यर्चति भूतान्यर्को वृक्षो भवति संवृतः कटुकिम्नेति यास्कः [निरु० ५, ४] महिषशब्दो यद्यपि महन्नामसु पठितस्तथाप्यत्र ऋत्विग्वाचकः महिषा नमोभिरित्यृत्विजो वै महिषा इति [१२, ८, १, २] श्रुतेः ॥ ३२ ॥

यस्ते रसः सम्भृत ओषधीषु सोमस्य शुष्मः सुरया सुतस्य। तेन जिन्व यजमानं मदेन सरस्वतीमश्विनाविन्द्रमग्निम् ॥ ३३ ॥

का० [१९, ३, ९] पालाशैः सौरात्र स्रुग्मयमाहुतिमानय इति श्रुतेर्यस्त इति। प्रतिप्रस्थाता पालाशोलूखलैः सुराग्रहान् दक्षिणेऽग्नौ यजति स्रुग्मयपात्रमाहुतिं न व्याप्नोतीत्यर्थः॥ हे सुरे! ओषधीषु वर्तमानो यस्ते तव रसः सम्भृत एकीकृतः अपाञ्च या एष ओषधीनाञ्च रसो यत् सुरेति [१२, ८, १, ४] श्रुतेः। सुरया सह सुतस्य सोमस्य च यः शुष्मः यद्बलम्। मदयतीति मदस्तेन मदेन मदजनकेन तेन सुरारसेन सोमशुष्मेण च यजमानं सरस्वतीमश्विनौ इन्द्रमग्निं च जिन्व प्रीणीहि ॥ ३३ ॥

यमश्विना नमुचेरासुरादधि सरस्वत्यसुनोदिन्द्रियाय। इमं तꣳ शुक्रं मधुमन्तमिन्दुꣳ सोमꣳ राजानमिह भक्षयामि ॥ ३४ ॥

का० [१९, ३, १०—१२] अध्वर्युः प्रतिप्रस्थाताग्नीध्र-मश्विनेत्याश्विनं भक्षयन्ति द्विर्द्विरावर्त्तं, होत्रब्रह्ममैत्रावरुणाः सारस्वतमाश्विनवदैन्द्रं यजमानः। त्रय आश्विनं पयोग्रहं क्रमेण द्विर्द्विर्भक्षयन्ति सम्बन्धः होत्रादयः सारस्वतं पयोग्रहमदन्ति यजमान ऐन्द्रं पयोग्रहमत्तीति सूत्रार्थः॥ नमुचिनेन्द्रस्य वीर्यं पीतम् तस्मिन् हते रुधिरमिश्रः सोमो जातस्तं देवाः पपुस्तदभिवादिन्येषा ऋक्। असुरस्यापत्यमासुरस्तस्मादसुरपुत्रान्नमुचेरधि सकाशाद् यं सोममाहरतामिति शेषः। अश्विनौ ह्येनं नमुचेरध्याहरता-

मिति [१२, ८, १, २] श्रुतेः। सरस्वती च यं सोममश्विभ्यामानीतमसुनोत् अभ्यषुणोत् किमर्थमिन्द्रियाय इन्द्रस्य वीर्याय भैषज्याय वा। तमश्व्याहृतं सरस्वतीसुतमिमं राजानमिह यज्ञेऽहं भक्षयामि। कीदृशं सोमं शुक्रं शुद्धं लोहितासंसृष्टमत एव मधुमन्तं रसवन्तमिन्दुमिदि परमैश्वर्ये परमैश्वर्यप्रदम् ॥ ३४ ॥

यदत्र॑ रि॒प्तꣳ र॒सिनः॑ सु॒तस्य॒ यदिन्द्रो॒ अपि॑बच्छची॑भिः। अ॒हं तद॑स्य॒ मन॑सा शि॒वेन॒ सोम॒ꣳ राजा॑नमि॒ह भ॑क्षयामि ॥ ३५ ॥

का० [१९, ३, १४] यदत्रेति सौरान् भक्षयन्ति यथाभक्षितं प्राचीनावीतिनो दक्षिणतः। अध्वर्य्वादय आश्विनं होत्रादयः सारस्वतं यजमान ऐन्द्रं सुराग्रहं यदत्रेति मन्त्रेण विहारदक्षिणे स्थिता प्राचीनावीतिनो भक्षयन्ति आघ्राणमन्येन मूलेन भक्षणमित्यर्थः॥ रसोऽस्यास्तीति रसी तस्य रसिनो रसवतः सुतस्याभिषुतस्य सोमस्य यत् सामान्ये नपुंसकत्वम् यो भागः अत्र सुरायां रिप्तं लिप्तं सोमसम्बन्धि यत् सुरायां लग्नं यश्च सुरालग्नं सोमांशं शचीभिः कर्मभिः शुद्धं कृत्वा इन्द्रः अपिबत्। सोमं राजानमिति द्वितीये पश्चर्थे अस्य विशेषणत्वात् अस्य सोमस्य राज्ञः तत् तं सुरानिर्गतं सोमं शिवेन शुद्धेन मनसा इह यज्ञेऽहं भक्षयामि सुरासक्ताशाच्छुद्धं कृत्वा भक्षयामि। तथा च श्रुतिः [१२, ८, १, ५] अहं तदस्य मनसा शिवेनेत्यशिव इव वा एष भक्षो यत्सुरा ब्राह्मणस्य शिवमेवैनमेतत् कृत्वात्मन्धत्त इति ॥ ३५ ॥

पि॒तृभ्यः॑ स्वधा॒यिभ्यः॑ स्व॒धा नमः॑। पि॒ता-

महेभ्यः स्वधायिभ्यः स्वधा नमः । प्रपितामहेभ्यः स्वधायिभ्यः स्वधा नमः । अक्षन् पितरः । अमीमदन्त पितरः । अतीतृपन्त पितरः । पितरः शुन्धध्वम् ॥ ३६ ॥

का० [१९, ३, १७] अङ्गारेषु वा वहिष्परिधि दक्षिणतो जुहोत्याश्विनमुत्तरे मध्यमे सारस्वतमैन्द्रं दक्षिणे पितृभ्य इति प्रतिमन्त्रं सुराग्रहाणां भक्षणम् घ्राणम् अन्येन मूल्येन भूपालपानमिति पक्षत्रयमुक्तम् चतुर्थमाह यद्वाहवनीयस्याङ्गारेषु परिधेर्बहिर्दक्षिणदिक्स्थेषु होमशेषान् सुराग्रहान् पितृभ्य इति प्रतिमन्त्रं जुहोति तदेवाह उत्तराङ्गारे आश्विनम् मध्यमे सारस्वतम् दक्षिणे ऐन्द्रं सुराग्रहं जुहोतीति सूत्रार्थः ॥ अपसव्येन कर्म । सप्त यजूंषि पितृदेवत्यानि । पितृभ्यः स्वधासञ्ज्ञकं नमोऽन्नमस्तु स्वधा वै पितॄणामन्नमिति श्रुतेः । यद्वा पितृभ्यः स्वधान्नमस्तु तेभ्यो नमो नमस्कारश्चास्तु कीदृशेभ्यः स्वधायिभ्यः स्वधामन्नं प्रति यन्ति गच्छन्तीत्येवंशीलाः स्वधायिनस्तेभ्यः । इण् गताविति धातोः सुप्यजातौ णिनिस्ताच्छील्य इति [पा० ३, २, ७८] णिनिप्रत्ययः पितृभ्य इति बहुवचनं पितृव्याद्यपेक्षं पूजार्थं वा । एवं पितामहेभ्यः प्रपितामहेभ्य इति मन्त्रौ व्याख्येयौ ॥ का० [१९, ३, १८] अक्षन् पितर इति प्रक्षालनेनोपसिञ्चति । सौत्रग्रहहोमपात्रक्षालनजलेन यथास्वमङ्गारान् सिञ्चति प्रतिमन्त्रम् । पितरः अक्षन् भक्षितवन्तः घसॢ अदने लुङि रूपम् । पितरोऽमीमदन्त मद हर्षे हृष्टाः ॥ अतीतृपन्त तर्पिता अस्माभिः पितरः यद्वात्मानतीतृपन्त तर्पयन्ति हृष्टाः सन्तोऽभीष्टदानेन ॥ का० [१९, ३, १९] पितरः

शुन्धध्वमिति जपति॥ हे पितरः! शुन्धध्वं शुद्धाः पाणिप्रक्षालनेन शुद्धा यूयं भवत॥ ३६॥

पुनन्तु मा पितरः सोम्यासः पुनन्तु मा पितामहाः। पुनन्तु प्रपितामहाः पवित्रेण शतायुषा॥ पुनन्तु मा पितामहाः पुनन्तु प्रपितामहाः। पवित्रेण शतायुषा विश्वमायुर्व्यश्नवै॥ ३७॥

का० [१८, ३, २०] कुम्भीमासज्य कुम्भवच्छतवितृणां वालपवित्रहिरण्यानन्तर्धाय नवर्चं वाचयति पुनन्तु मेति। दक्षिणाहवनीयपार्श्वयोः स्तम्भद्वयोपरि दक्षिणाग्रं वंशं निधाय तत्रस्थे शिक्ये शतच्छिद्रां कुम्भीं निधाय कुम्भीतले वालादीनि निधाय तत्र सुराशेषं सिक्त्वाग्नेरुपरि स्रवन्त्यां सुरायां नवर्चं यजमानं वाचयेत् वालो गोऽश्ववालकृतं सुरागलनम् पवित्रमजाविलोमकृतं पयोगलनम् हिरण्यं शतमानमितम् प्रत्यृचं वाचनमिति सूत्रार्थः॥ हे पितृदेवत्ये ऽनुष्टुभौ। पितरो मा मां पुनन्तु शोधयन्तु केन पवित्रेण गोऽश्ववालकृतेन कीदृशेन पवित्रेण शतायुषा शतं शतवर्षमितमायुर्यस्मात्तच्छतायुस्तेन येन पूतः शतायुर्भवतीत्यर्थः। पितामहाश्च मां पुनन्तु प्रपितामहाश्च मां पुनन्तु कीदृशाः पित्रादयः सोम्यासः सोम्याः सोमं सम्पादयन्ति सोम्याः॥ आदरार्थं पुनर्वचनम् पितामहाः प्रपितामहाश्च मा पुनन्तु शतायुषा पवित्रेण। एवं पित्रादिभिः पूतोऽहं विश्वं सर्वमायुः व्यश्नवै व्याप्नवै प्राप्नुयाम् अशूङ् व्याप्तौ लोट्॥ ३७॥

अग्न आयूंषि पवस आसुवोर्ज्जमिषं

च नः। आरे बाधस्व दुच्छुनाम् ॥ ३८ ॥

प्रजापतिदृष्टाग्निदेवत्या गायत्री। हे अग्ने। त्वमायूंषि पवसे त्वत एवायुःप्रापकाणि कर्माणि पावयसे चेष्टयसे अन्तर्भूतण्यन्तः। अत एव नोऽस्मदर्थमिषं व्रीह्यादिधान्यमूर्जं दध्यादि च आसुव प्रापय देहीत्यर्थः जीवनहेतुत्वात्। किञ्च आरे दूरेऽपि स्थितानां दुच्छुनाम् दुष्टाय ते श्वानश्च दुच्छानः तेषाम् कर्मणि षष्ठी दुष्टान् श्वनः सारमेयप्रायान् दुर्जनान् बाधस्व नाशयसि दुर्जने जीवनाशक्तेः ॥ ३८ ॥

पुनन्तु मा देवजनाः पुनन्तु मनसा धियः। पुनन्तु विश्वा भूतानि जातवेदः पुनीहि मा ॥ ३९ ॥

अनुष्टुप् देवजनधीविश्वभूतजातवेदोदेवत्या। देवानां जना देवजनाः देवानुगामिनो जना मां पुनन्तु मनसा सह धियः बुद्धयः कर्माणि वा मां पुनन्तु विश्वा विश्वानि सर्वाणि भूतानि मा पुनन्तु हे जातवेदः! त्वमपि मां पुनीहि ॥ ३९ ॥

पवित्रेण पुनीहि मा शुक्रेण देव दीद्यत्। अग्ने क्रत्वा क्रतूँ२॥ रनु ॥ ४० ॥

अग्निदेवत्या गायत्री। हे अग्ने! हे देव! शुक्रेण शुक्लेन शुद्धेन पवित्रेण मा मां पुनीहि। किम्भूतस्त्वम् दीद्यत् अतिदीप्यतीति दीद्यत् दीप्यमानः दिवेर्यङ्लुगन्तं रूपम्। किञ्च हे अग्ने! क्रतूननु अस्माकं यज्ञाननुलक्ष्य क्रत्वा क्रतुना कर्मणा त्वं पुनीहि यज्ञे मां पुनीहि यद्वा यज्ञान् पुनीहि सम्यक् कारयेत्यर्थः ॥ ४० ॥

यत् ते पवित्रमर्चिष्यग्ने विततमन्तरा ।
ब्रह्म तेन पुनातु मा ॥ ४१ ॥

आग्नेयी गायत्री तृतीयः पादो ब्रह्मदेवत्यः । हे अग्ने ! ते तव अर्चिषि ज्वालायामन्तरा मध्ये यत् ब्रह्म त्रयीरूपं परब्रह्मरूपं वा पवित्रं विततं विस्तृतं प्रसारितं तेन पवित्रेण मा मां भवान् पुनातु ॥ ४१ ॥

पवमानः सो अद्य नः पवित्रेण विचर्षणिः ।
यः पोता स पुनातु मा ॥ ४२ ॥

सोमदेवत्या गायत्री तृतीयः पादो वायुदेवत्यः । स पवमानः पवतेऽसौ पवमानः शोधकः सोमः अद्यास्मिन् दिने पवित्रेण नोऽस्मान् पुनातु कीदृशः सोमः विचर्षणिः विविधं चष्टे विचर्षणिः द्रष्टा कृताकृतज्ञः । यद्वा विशिष्टाः चर्षणयो मनुष्याः ऋत्विजो यस्य सः । किञ्च यः पोता पुनाति पवते वा पोता वायुः स मा मां पुनातु ॥ ४२ ॥

उभाभ्यां देव सवितः पवित्रेण सवेन च ।
मां पुनीहि विश्वतः ॥ ४३ ॥

सवितृदेवत्या गायत्री । हे देव ! सवितः ! उभाभ्यां ताभ्यां विश्वतः सर्वतो मां पुनीहि उभाभ्यां काभ्याम् पवित्रेण अजाविलोमनिर्मितेन सवेनाभ्यनुज्ञया च त्वदाज्ञया यज्ञसिद्धिरित्यर्थः ॥ ४३ ॥

वैश्वदेवी पुनती देव्यागाद्यस्यामिमा
बह्व्यस्तन्वो वीतपृष्ठाः । तया मदन्तः सधमादेषु वयꣳ स्याम पतयो रयीणाम् ॥ ४४ ॥

विश्वदेवदेवत्या त्रिष्टुप्। इयं प्रवल्हिका। अज्ञाताभिधेया। ततः काञ्चिद्देवतामुद्दिश्य व्याख्यास्यामः दक्षिणाग्ने परि यताद्दक्षा कुम्भी चरति ताम् सौत्रामणीं वा वाचं वा उखां वा। देवी द्योतमाना सुराकुम्भी आगता कीदृशी वैश्वदेवी विश्वेभ्यः सर्वेभ्यो देवेभ्यो हिता वैश्वदेवी विश्वेभ्यो देवेभ्य आगता वा पुनती पावनं कुर्वती। यस्यां कुम्भ्यामिमाः प्रत्यक्षतो दृश्यमानाः बह्वो बहुसंख्याकाः तन्वः शरीरप्राया धाराः वर्तन्ते। कीदृश्यस्तन्वः वीतपृष्ठाः वीतमिष्टं पृष्ठं स्वरूपं यासां ताः काम्तिशरीराः सुराधाराः सुरैः काम्यन्ते। तया कुम्भ्या सधमादेषु यज्ञस्थानेषु मदन्तो मोदमानाः सन्तो वयं रयीणां धनानां पतयः स्याम भवेम सह माद्यन्ति देवा येषु ते सधमादाः सध मादस्थयोश्छन्दसीति [पा० ६, ३, ९६] सहस्य सधादेशः॥ ४४॥

ये स॒मा॒नाः सम॑नसः पि॒तरो॑ यम॒राज्ये॑। तेषां॑ लो॒कः स्व॒धा नमो॑ य॒ज्ञो दे॒वेषु॑ कल्पताम् ॥ ४५॥

का० [१८, ३, २२] ये समाना इति यजमानो जुहोति। सकृद्गृहीतमाज्यं दक्षिणेऽग्नौ प्राचीनावीती दक्षिणामुखो यजमानो जुह्वा जुहोतीत्यर्थः॥ द्वे अनुष्टुभौ। आद्या पितृदेवत्या। यमराज्ये यमस्य राज्यं यस्मिन् तत्र यमलोके ये पितरो वर्तन्ते धर्मराजः पितृपतिरिति [अमर० १, १, ५८] अभिधानात्। कीदृशाः पितरः समानाः जातिरूपादिभिस्तुल्याः समनसः समानं मनो येषां ते तुल्यमनस्काः समानस्य छन्दसीति [पा० ६, ३, ८४] समानस्य सादेशः। तेषां पितॄणां

लोकः विभक्तिव्यत्ययः लोके स्वधाः नमः स्वधाशब्दोपलक्षितं नमोऽवमस्तु यद्दात्र नमस्कारयास्तु। यद्वस्तु देवेषु कल्पतां देवांस्तर्पयितुं समर्थो भवत्वित्यर्थः ॥ ४५ ॥

ये स॒मा॒नाः सम॑नसो जी॒वा जी॒वेषु॑ माम॒काः। तेषां॒ श्रीर्मयि॑ कल्पतामस्मिन् लो॒के श॒तं॑ समाः॑ ॥ ४६ ॥

का० [१९, ३, २४] उत्तरे यज्ञोपवीत्युत्तरया। उत्तरे उत्तरवेद्याहवनीये कृतसव्यो यजमान उत्तरयाग्निमया ऋचाज्यं जुहोतीत्यर्थः ॥ यजमानाशीः श्रीदेवत्या। जीवन्तीति जीवास्तेषु जीवेषु प्राणिषु मध्ये ये समानाः समनसः समनस्काः मामका मदीया जीवाः प्राणिनः। सपिण्डाः ये मे ते मामकाः तवकममकावेकवचन इति [पा० ४, ३, ३] अस्मादो ममकारेष्ठः। अस्मिन् लोके भूलोके शतं समाः शतवर्षपर्यन्तं तेषां मामकानां जीवानां श्रीर्मयि कल्पतां तांस्त्याज्ञा मयि क्लृप्ता भवतु मामाश्रयतामित्यर्थः गोत्रिणो हि पापात्मानः सद्द्वजाः शववोऽत एवं प्रार्थ्यते ॥ ४६ ॥

द्वे सृ॒ती अ॑शृणवं पि॒तॄणाम॒हं दे॒वाना॑मु॒त मर्त्या॑नाम्। ता॒भ्यामि॒दं विश्व॒मेज॒त्समे॑ति॒ यद॑न्त॒रा पि॒तरं॑ मा॒तरं॑ च ॥ ४७ ॥

का० [१९, ३, २५] अन्वारब्धेषु पयो जुहोति द्वे सृती इति। ऋत्विग्यजमानेषु कृतान्वारम्भेषु अध्वर्युः पयो जुहोतीत्यर्थः ॥ देवयानपितृयानमार्गदेवत्या त्रिष्टुप्। मर्त्यानां मरणधर्मिणां प्राणिनां द्वे सृती द्वौ मार्गौ अहमशृणवं श्रुतवानस्मि श्रुतितः स एष देवयानो वा पितृयानो वा पन्था

इति श्रुतेः। के द्वे सृती अत आह देवानां मार्ग एकः उतापि च पितृणाम् देवमार्गः पितृमार्गश्चेति। पितरं मातरम् द्यौः पिता पृथिवी माता। असौ वै पितेयं मातेति [१२, ८, १, २१] श्रुतेः। पितरं मातरञ्च अन्तरा भूलोकद्युलोकयोर्मध्ये तत् एजत् कम्पमानं क्रियावत् विश्वं सर्वमिदं ताभ्यां सृतिभ्यां देवयानपितृयानाभ्यां समेति सङ्गच्छते ताभ्यां सृतिभ्यां सहुतमस्तु ॥ ४७ ॥

इ॒दꣳ ह॒विः प्र॒जन॑नं मे अस्तु॒ दश॑वीरꣳ सर्व॑गणꣳ स्व॒स्तये॑। आ॒त्म॒सनि॑ प्र॒जा॒सनि॑ प॒शु॒सनि॑ लो॒क॒सन्य॑भय॒सनि॑। अ॒ग्निः प्र॒जां ब॒हुलां॑ मे करो॒त्वन्नं॒ पयो॒ रेतो॑ अ॒स्मासु॑ धत्त ॥ ४८ ॥

का० [१८, ३, २६] शेषं यजमानो भक्षयतीदꣳ हविरिति। उखास्थितं शेषं पयो यजमानो भक्षयतीत्यर्थः॥ यजमानाशीर्देवत्या त्र्यवसाना अष्टिः एको व्यूहः। इदं पयोरूपं हविर्मे मम स्वस्तये अविनाशायास्तु। कीदृशं हविः प्रजननं प्रजनयतीति प्रजननं प्रजोत्पादकम्। दशवीरं दश वीराः प्राणा यत्र तत् यत्र पीते दशानां प्राणापानव्यानोदानसमाननागकूर्मकृकरदेवदत्तधनञ्जयसंज्ञानां प्राणानां स्वास्थ्यं भवतीत्यर्थः प्राणा वै दश वीराः प्राणानेवात्मन्धत्त इति [१२,८, १, २२]श्रुतेः। तथा सर्वगणं सर्वे गणा अङ्गानि यस्मिंस्तत् यत्र पीतेऽङ्गानि स्वस्थानि स्युरित्यर्थः। अङ्गानि वै सर्वे गणा अङ्गान्येवात्मन्धत्त इति [१२,८, १, २२] श्रुतेः। आत्मसनि आत्मानं सनोति षनति ददाति सम्भजते वा षण दाने तुदादिः षन

सम्भक्तौ स्वादिः। एवमग्रेऽपि। प्रजासनि पशुसनि आत्मानमेव सनोति पशून् सनोतीत्यादिश्रुतेः [१२, ८, १, २२]। लोकसनिः लोकमैहिकं सनोति ऐहिकं सुखं ददातीत्यर्थः। लोकाय वै यजते तमेव जयतीति [२२] श्रुतेः। अभयसनि अभयं स्वर्गं सनोति स्वर्गो वै लोकोऽभयथ्ठ स्वर्ग एव लोकेऽन्ततः प्रतितिष्ठतीति [२२] श्रुतेः। एवं हविः प्रार्थ्याग्निं प्रार्थयते अग्निर्मे मम प्रजां बहुलां प्रभूतां करोतु। एवमग्निमुक्त्वा ऋत्विज आह हे ऋत्विजः! अस्मासु अत्र व्रीह्यादि पयो दुग्धं रेतो वीर्यंयत्तां यूयं धत्त स्थापयत। तद्य एवेनमेते याजयन्ति तानेतदाहैतन्मयि सर्वं धत्तेति [२२] श्रुतेः ॥ ४८ ॥

उदी॑रता॒मव॑र॒ उत्प॑रा॑स॒ उन्म॑ध्य॒माः पि॒तर॑ः सो॒म्यासः॑। अस॒ुं य ई॒युर॑वृ॒का ऋ॑त॒ज्ञास्ते नो॑ऽवन्तु पि॒तरो॒ हवे॑षु ॥ ४९ ॥

का० [१९, २, २१] सोमवतां बर्हिषदामग्निष्वात्तानाञ्च। उदीरतामित्यादिवयोदशर्चोऽनुवाकः तत्र उदीरताम् [४९] अङ्गिरसः [५०] ये नः [५१] इति ऋक्त्रयस्याग्निष्वात्तानित्यन्त्यायाश्च [६१] विनियोगः कल्पकृतोक्तः त्वं सोमेति [५२] तृचं सोमवताम् बर्हिषद इति [५५] तृचं बर्हिषदाम् आयन्तु न इति [५८] तृचमग्निष्वात्तानाम् पुनन्तु मेति [३९] नवर्चैयाचनान्तरं त्वं सोमेत्यादि [५२] तत्रं कल्पयातीत्यन्तं नवर्चं प्रत्यृचमध्वर्युर्यजमानेन वाचयतीत्यर्थः। त्रयोदश शङ्खदृष्टाः पितृदेवत्याः एकादशी अग्निष्वात्ताः पितरः [५८] इयं जगती अन्त्या द्वादश त्रिष्टुभः। अर्रे अग्निन्

लोकेऽवस्थिताः पितरः उदीरताम् ऊर्ध्वं क्रमन्ताम् ऊर्ध्वलोकं गच्छन्तु ईर उद्गमने अदादिः लोट्। परासः पराः परस्मिन् लोके स्थिताः पितर उदीरतां तस्मादपि स्थानात् परं स्थानं गच्छन्तु। उन्मध्यमाः मध्ये भवा मध्यमाः मध्यमाः पितरः उदीरताम्। कीदृशाः पितरः सोम्यासः सोमं सम्पादयन्ति ते सोम्याः। ये च असुं प्राणमीयुः वातात्मानो वातरूपं प्राप्तास्ते पितरो हवेषु आह्वानेषु नोऽस्मानवन्तु रक्षन्तु। कीदृशाः अवृकाः नास्ति वृकः यत्र येषां ते उदासीनाः ऋतज्ञा सत्यज्ञा यज्ञज्ञा वा स्वाध्यायनिष्ठा वा॥ ४९॥

अङ्गिरसो नः पितरो नवग्वा अथर्वाणो भृगवः सोम्यासः। तेषां वयꣳ सुमतौ यज्ञियानामपि भद्रे सौमनसे स्याम॥ ५०॥

ये नोऽस्माकं पितरः तेषां सुमतौ शोभनबुद्धौ वयं स्याम भवेम अस्तेर्लिङ् तेऽस्मासु सुमतिं कुर्वन्त्वित्यर्थः तेषां भद्रे कल्याणकारिणि सौमनसे शोभनमनस्त्वेऽपि वयं स्याम सुमनसो भावः सौमनसम् अस्मासु कल्याणं मनः कुर्वन्त्वित्यर्थः। कीदृशानां तेषां यज्ञियानां यज्ञे हिता यज्ञियाः यज्ञसम्पादिनः। कीदृशाः पितरः अङ्गिरसः अङ्गिरसो बह्वन्यपत्यानि अङ्गिरसः बहुले तद्धितलोपः। नवा नूतना ग्वा गतिर्येषां ते नवा नवनीया स्तोतव्या ग्वा येषामिति वा। अथर्वाणः अथर्वणो मुनेर्बह्वन्यपत्यानि। भृगवः भृगोरपत्यानि। सम्यासः सोममर्हति य इति [पा० ४, ४, १३७] यः सोमसम्पादिनः॥ ५०॥

ये नः पूर्वे पितरः सोम्यासोऽनूहिरे

सोमपीथं वसिष्ठाः। तेभिर्यमः सꣳरराणो हवीꣳष्युशन्नुशद्भिः प्रतिकाममत्तु ॥ ५१ ॥

नोऽस्माकं ये पूर्वे पितरः सोमपीथं सोमपानमनूहिरे अनुवहन्ति स्म देवान् प्रापितवन्तः। कीदृशाः सोम्यासः सोमसम्पादिनः। वसिष्ठाः वसिष्ठस्य गोत्रापत्यानि। यमः तेभिः तैः पितृभिः संरराणः प्रीयमाणः सन् प्रतिकामं हवींषि अत्तु भक्षयतु रा दाने शानच्प्रत्ययः। कीदृशो यमः उशन् वष्टि कामयते श्र्यु शन् कामयमानः। कीदृशैः तैः उशद्भिः उशन्ति ते उशन्तः तैः कामयमानैः वश कान्तौ शतृप्रत्ययः॥ ५१ ॥

त्वꣳ सोम प्रचिकितो मनीषा त्वꣳ रजिष्ठमनु नेषि पन्थाम्। तव प्रणीती पितरो न इन्दो देवेषु रत्नमभजन्त धीराः॥ ५२ ॥

त्वं मनीषा मनीषया स्वप्रज्ञया रजिष्ठमृजुतमं देवयानं पन्थां पन्थानमनु नेषि अनुनयसि प्रापयसि। मनीषा तृतीयैकवचने पूर्वसवर्णदीर्घः। ऋजुशब्दात् रजिष्ठः अतिशायने तमबिष्ठनौ [पा॰ ५, ३, ५५] विभाषर्जोश्छन्दसीति [पा॰ ६, ४, १६२] ऋकारस्य र इष्ठादिषु। पन्थाम् अयस्मयादीनि छन्दसीति [पा॰ १, ४, २०] सर्वनामस्थानेऽपि पदसंज्ञायां नलोपः प्रातिपदिकान्तस्येति [पा॰ ८, २, ७] नलोपे सवर्णदीर्घे पन्थामिति रूपम्। अनुनेषि नयतेः शपि लुप्ते गुणे लटि रूपम्। कीदृशस्त्वम् प्रचिकितः कित् ज्ञाने प्रकर्षेण चिकितः चेतनावान् विशिष्टचैतन्ययुतः। किञ्च हे इन्दो सोम! नोऽस्माकं पितरः तव प्रणीती प्रणीत्या प्रणयनेनाभ्यनुज्ञानेन देवेषु विषये रत्नं रमणीयं यज्ञफलमभजन्त

सिषेविरे सोमयागेनैव स्वर्गाप्ताः। कीदृशाः पितरः धीराः धीमन्तः यज्ञज्ञानवन्तः ॥ ५२ ॥

त्वया हि नः पितरः सोम पूर्वे कर्माणि चक्रुः पवमान धीराः। वन्वन्नवातः परिधीँ२॥ रपोर्णु वीरेभिरश्वैर्मघवा भवा नः ॥ ५३ ॥

हे सोम! हे पवमान! शोधक! नोऽस्माकं धीरा धीमन्तः पूर्वे पूर्वजाः पितरः हि यस्मात्कारणात् त्वया कृत्वा कर्माणि यज्ञादीनि चक्रुः अतः प्रार्थये त्वं परिधीनुपद्रवकारिणः अपोर्णुहि अपगमय ऊर्णुञ् आच्छादने लोट् परिदधति सर्वत उपद्रवाय तिष्ठन्ति ते परिधयो यज्ञोपद्रावकाः। कीदृशस्त्वं वन्वन् वनुत इति वन्वन् अस्मत्कर्माणि सम्भजमानः। तथा-वातः नास्ति वातो यस्य वात उपलक्षणं वाताद्युपद्रवरहितः किञ्च वीरेभिर्वीरैः अश्वैश्च सहितः सन्नोऽस्माकं मघवा धनवान् भव मघं धनमस्यास्तीति मघवा यो यस्य दाता स तदीयधनवानिति लोकप्रसिद्धिः। भवेत्यस्य संहितायां दीर्घः परिधीन् अपेत्यत्र दीर्घादटि समानपाद इति [पा० ८, ३, ९] नकारस्य रुः ॥ ५३ ॥

त्वꣳ सोम पितृभिः संविदानोऽनु द्यावापृथिवी आततन्थ। तस्मै त इन्दो हविषा विधेम वयꣳ स्याम पतयो रयीणाम् ॥ ५४ ॥

हे सोम! त्वं द्यावापृथिवी अन्वाततन्थ विस्तारितवान् तनु विस्तारे लिट् बभूथाततन्थेत्यादिना [पा० ७, २, ६४] निपातः। किम्भूतस्त्वं पितृभिः संविदानः संविन्त इति संविदानः संवादं कुर्वाणः समो गमित्यादिना [पा० १, ३, २९]

आत्मनेपदित्वाच्छानच्। हे इन्द्रो ! तस्मै ते तुभ्यं वयं हविषा विधेम हविर्दद्मः विभक्तिव्यत्ययः विधतिर्दानार्थः हविर्दानेन च वयं रयीणां धनानां पतयः स्याम भवेम ॥ ५४ ॥

बर्हिषदः पितर ऊत्यर्वागिमा वो हव्या चकृमा जुषध्वम्। त आगतावसा शन्तमेनाथा नः शं योररपो दधात ॥ ५५ ॥

सोमवतां पितॄणां षडृचः समाप्तः अतो बर्हिषदां पितॄणां तृचः। बर्हिषदः बर्हिषि दर्भे सीदन्तीति बर्हिषदः पृषोदरादित्वादन्त्यलोपः हे बर्हिषदः पितरः ! ते यूयमूत्या अवनेन निमित्तेन अर्वागागत आगच्छत किमर्थमिति चेत् वो युष्माकमिमा इमानि हव्या हव्यानि वयं चकृम करोतेर्लिट् कृतवन्तः तानि यूयं जुषध्वं सेवध्वम्। अथानन्तरं शन्तमेन सुखयितृतमेनावसान्नेन तर्पिताः सन्तो नोऽस्माकं शं सुखं रोगशमनं योः भयपृथक्करणमरपः पापाभावं च दधात धत्त स्थापयत तप्तनविति [पा० ७, १, ४५] तबादेशात् श्नाभ्यस्तयोरात इति [पा० ६, ४, ११२] आलोपाभावः। शं योः शमनं च रोगाणां यावनं च भयानामिति [निरु० ४, २१] यास्कः। रपो रिप्रमिति पापनामनी भवतः [निरु० ४, २१] ॥ ५५ ॥

आहं पितॄन्त्सुविदत्राँ२॥ अवित्सि नपातं च विक्रमणं च विष्णोः। बर्हिषदो ये स्वधया सुतस्य भजन्त पित्वस्त इहागमिष्ठाः ॥ ५६ ॥

अहं पितॄन् आ अवित्सि आभिमुख्येन वेद्मि विदितवान्

विदेर्लुङि आत्मनेपदे उत्तमैकवचनरूपम्। कीदृशान् पितॄन् सुविदत्रान् सुष्ठु विशेषेण ददतीति सुविदत्राः तान् कल्याणदानान्। किञ्च वेवेष्टि विष्णुः तस्य विष्णोः व्यापनशीलस्य यज्ञस्य यज्ञो वै विष्णुरिति [१, १, ३, १] श्रुतेः। तस्य नपातं विक्रमणं च वेद्मि नास्ति पातो यत्र स नपातो देवयानपथः यत्र गतानां पातो नास्ति विविधं क्रमणं गमनागमनं यत्र स विक्रमणः पितृयानपथः यत्र गतानां पुनर्भोगान्ते पतनम् यज्ञसम्बन्धिनौ देवयानपितृयानौ पन्थानौ वेद्मीत्यर्थः उद्गामिनः पितॄंश्च। अतो ब्रवीमि ये बर्हिषदः पितरः स्वधया स्वनीयलक्षणेनान्नेन सह सुतस्याभिषुतस्य सोमस्य पित्वः पानं भजन्त भजन्ते सेवन्ते लङ् अडभाव आर्षः ते इह यज्ञे आगमिष्ठाः आगच्छन्तु लोडर्थे लुङ् पुरुषवचनव्यत्ययः ॥ ४६ ॥

उप॑हूताः पि॒तर॑ः सो॒म्यासो॑ बर्हि॒ष्ये॑षु नि॒धिषु॑ प्रि॒येषु॑। त आग॑मन्तु त इ॒ह श्रु॑व॒न्त्वधि॑ब्रुवन्तु॒ तेऽव॑न्त्व॒स्मान् ॥ ५७ ॥

हे पितरः! इह यज्ञे आगमन्तु आगच्छन्तु व्यत्ययेन शपो लुक् ते श्रुवन्तु अस्मद्वचः शृण्वन्तु श्रुत्वा च अधिब्रुवन्तु पितृभिः पुत्राणां यद्वक्तव्यं तद्वदन्तु ते अस्मानवन्तु। कीदृशाः पितरः प्रियेषु अभिरुचितेषु हविःषु उपहूताः सोम्यासः सोम्याः कीदृशेषु प्रियेषु बर्हिष्येषु बर्हिषि भवानि बर्हिष्याणि तेषु बर्हिषि सादितेषु तथा निधिषु निधिभूतेषु निधिवत् स्थापनीयेषु ॥ ४७ ॥

आय॑न्तु नः पि॒तर॑ः सो॒म्यासो॑ऽग्निष्वा॒त्ताः

पृथिभिर्दैवयानैः । अस्मिन् यज्ञे स्वधया मद-न्तोऽधिब्रुवन्तु तेऽवन्त्वस्मान् ॥ ५८ ॥

चतस्र ऋचोऽग्निष्वात्तानां पितॄणाम् । नोऽस्माकं पितरः देवयानैः पथिभिर्मार्गैः आयन्तु आगच्छन्तु देवैः सह यान्ति पितरो येषु ते देवयाना मार्गाः तैः। कीदृशाः पितरः सोम्यासः सोम्याः सोमपानार्हाः। अग्निष्वात्ताः अग्निना स्वात्ताः स्वादिताः अग्निर्यान् दहन् स्वादयति। श्रौतस्मार्तकर्मानुष्ठा-यिनः। येषां पुत्रादिभिरेतत् कर्मानुष्ठीयते तदुक्तम् पुत्रेण लोकान् जयति पौत्रेणानन्त्यमश्नुते अथ पुत्रस्य पौत्रेण ब्रध्न-स्याप्नोति विष्टपमिति। किञ्च पितर आगत्यास्मिन् यज्ञे स्वध-यान्नेन मदन्तः तृप्यन्तस्तुष्टाः सन्तो नोऽस्मानधिब्रुवन्तु अधि-कान् वदन्तु तद्वाक्यात्तथैव वयमधिकाः स्यामित्यर्थः ते पितरो-ऽस्मानवन्तु पालयन्तु ॥ ५८ ॥

अग्निष्वात्ताः पितर एह गच्छत सदः-सदः सदत सुप्रणीतयः। अत्ता हवीᳪषि प्रयतानि बर्हिष्यथा रयिᳪ सर्ववीरं दधातन ॥ ५९ ॥

हे अग्निष्वात्ताः पितरः। इह यज्ञे यूयमागच्छत आगत्य च सदः सदः—प्रतिगृहं सदत उपविशत नित्यवीप्सयोरिति [पा० ८, १, ४] द्वित्वम्। कीदृशा यूयं सुप्रणीतयः शोभना प्रणीतिः प्रणयनं येषां ते। ततः सदस्युपविष्टाः सन्तः हवींषि अत्त भक्षयत अत्त लोट् संहितायां दीर्घः। कीदृशानि हवींषि बर्हिषि दर्भे प्रयतानि नियमपूर्वकं स्थापितानि प्रकर्षेण यम्यन्ते नियम्यन्ते तानि प्रयतानि। अथानन्तर तृप्ताः सन्तः सर्ववीरं रयिं दधातन स्थापयत सर्वे वीराः पुत्रा

यत्र तम्। निपातस्य चेति [पा० ६, ३, १३६] दीर्घोऽयःशब्दस्य तस्मनविति [पा० ७, १, ४५] तनवादेशः ॥ ५९ ॥

ये अग्निष्वात्ता ये अनग्निष्वात्ता मध्ये दिवः स्वधया मादयन्ते। तेभ्यः स्वराडसुनीतिमेतां यथावशं तन्वं कल्पयाति ॥ ६० ॥

ये पितरः अग्निष्वात्ताः अग्निना दग्धाः विधिवदौर्ध्वदेहिकं प्राप्ताः ये चानग्निष्वात्ता न अग्निना स्वादिता अदग्धाः श्मशानकर्म न प्राप्ताः सन्तः दिवः स्वर्गस्य मध्ये स्वधयान्नेन स्वकर्मोपार्जितेन मादयन्ते हृष्यन्ति सुखं सेवन्ते। स्वराट् स्वेनैव राजते स्वराट् यमः तेभ्यः पितृभ्योऽर्थे यथावशं वशोऽभिलाषः यथाकाममेतां मनुष्यसम्बन्धिनीं तन्वं शरीरं कल्पयाति कल्पयतु लेट् लेटोऽडाटौ तेभ्यो नरशरीरं यमो ददात्वित्यर्थः। कीदृशीं तन्वमसुनीतिम् असून् प्राणान् नयति प्राप्नोत्यसुनीतिः प्राणयुक्ता चिरकालजीविनीत्यर्थः ते यथा पुनः स्वभ्रनं कुर्वन्ति ॥ ६० ॥

अग्निष्वात्तानृतुमतो हवामहे नाराशꣳसे सोमपीथं य आशुः। ते नो विप्रासः सुहवा भवन्तु वयꣳ स्याम पतयो रयीणाम् ॥ ६१ ॥

अग्निष्वात्तान् पितॄन् वयं हवामहे आह्वयामः। कीदृशानृतुमतः ऋतवो विद्यन्ते येषु ते ऋतुमन्तः तान्ऋतुयुक्तानाह्वयामः। ये पितरो नाराशंसे चमसे सोमपीथं सोमपानमाशुः अश्नन्ति स्म अश भोजने लिट् अथ यदि नाराशꣳसेष भक्ष इत्युपक्रम्य पितृभ्यो नाराशꣳसेभ्यः स्वाहेति जुहुयादिति [१२, ८ १.३३] श्रुत्वा नाराशंसे चमसे पितर्ना

भक्षः प्रतिपादितः। ते पितरो नोऽस्माकं सुहवाः स्वाह्वाना भवन्तु अस्मदाहूताः शीघ्रमायान्त्वित्यर्थः। एवं पितृप्रसादात् तेषु वयं रयीणां धनानां पतयः स्वामिनः स्याम भवेम ॥६१॥

आच्या जानु दक्षिणतो निषद्येमं यज्ञमभिगृणीत विश्वे। मा हिंᳪसिष्ट पितरः केनचिन्नो यद्व आगः पुरुषता कराम ॥ ६२ ॥

कात्यायनेन आच्य जान्वित्यनुवाकस्य विनियोगो नोक्तः उदीरतामित्यनुवाकद्वयस्य श्राद्धेऽग्रस्तु द्विजेषु जपे विनियोगः॥ दशर्चोऽनुवाकः आद्या नव पितृदेवत्याः। इ त्रिष्टुभौ। हे पितरः! विश्वे सर्वे सोमवन्तो बर्हिषदोऽग्निष्वात्ताश्च यूयमिमं यज्ञं सौत्रामणीमभिगृणीत अभिष्टुत दक्षिणामन्त्रकालकर्तृहविर्यजमानोत्कर्षैः साध्वयं यज्ञ इति स्तुतिं कुरुतेत्यर्थः। किं कृत्वा आच्याच्य वामजानु पातयित्वा तथा दक्षिणतो निषद्य दक्षिणाभिमुखा उपविश्य स हि तेषां स्वभावः अथैनं पितरः प्राचीनावीतिनः सव्यं जान्वाच्योपासीदन्निति श्रुतेः। किञ्च हे पितरः! केनचित् केनाप्यपराधेन नोऽस्मान् मा हिंसिष्ट हिंसां मा कुरुत हिनस्तेर्लुङ्। यत् यस्मात् पुरुषता पुरुषस्य भावः पुरुषता विभक्तिलोपः पुरुषभावेन चलचित्तत्वेन वो युष्माकमागोऽपराधं वयं कराम कुर्मः करोतेः अपि लङि रूपम् अडभावः। यद्यप्यपराधिनो वयं तथापि मास्मान् बधिष्टेत्यर्थः॥ ६२॥

आसीनासो अरुणीनामुपस्थे रयिं धत्त दाशुषे मर्त्याय। पुत्रेभ्यः पितरस्तस्य वस्वः प्रयच्छत त इहोर्जं दधात ॥ ६३ ॥

हे पितरः ! दाशुषे हविर्दत्तवते मर्त्याय मनुष्याय यजमानाय यूयं रयिं धनं धत्त दत्त । कीदृशा यूयम् अरुणीनामरुणवर्णानामूर्णानामुपस्थे उपरिभागे आसीनासः आसीनाः उपविष्टाः याभिः कुतपा क्रियन्ते ता ऊर्णा अरुणा भवन्ति कुतपं वासने दद्यादिति स्मृतेः कुतपप्रियाः पितरः । यद्वा अरुणीनामरुणवर्णानां रश्मीनामुपस्थे उत्सङ्गे आसीना आदित्यलोकस्था इत्यर्थः । किञ्च हे पितरः ! पुत्रेभ्यो यजमानेभ्यः तस्य वस्वः वसुनो धनस्य प्रयच्छत दत्त कर्मणि षष्ठी यदभीष्टं धनं तद् दत्त । पितॄणां पुत्रा एव यजमानाः । ते यूयमिहास्मदीये यज्ञे ऊर्जं रसं दधात स्थापयत । ६३ ॥

यम॑ग्ने कव्यवाहन॒ त्वं चि॒न्मन्य॑से र॒यिम् । तं नो॑ गी॒र्भिः श्र॒वाय्यं॑ देव॒त्रा प॑नया यु॒जम् ॥ ६४ ॥

द्वे अनुष्टुभौ । कव्यं पितृभ्यो देयमन्नं वहतीति कव्यवाहनः कव्यपुरीषपुरीष्येषु ञ्युडिति [पा० ३, २, ६५] ञ्युट्प्रत्ययः । हे कव्यवाहन ! हे अग्ने ! त्वं चित् त्वमपि यं रयिं हविर्लक्षणं धनं मन्यसे उत्तमं जानासि नोऽस्माकं तं रयिं देवत्रा देवेषु पनय दोहि पनतिर्दानकर्म देवमनुष्यपुरुषेत्यादिना [पा० ५, ४, ५६] सप्तम्यर्थे देवात् त्राप्रत्ययः । कीदृशं रयिं गीर्भिः वाग्भिः पुरोऽनुवाक्यायाज्यावषट्कारलक्षणाभिः श्रवाय्यं श्रोतुं योग्यम् श्रुदक्षिस्पृहिगृहिदयिभ्य आय्य इति [उणा० ३, ९५] शृणोतेराय्यप्रत्ययः । तथा युजं युज्यत इति युक् तम् क्विप् चेति [पा० ३, २, ७६] क्विप्प्रत्ययः योग्यम् । ६४ ॥

यो अ॒ग्निः क॑व्य॒वाह॑नः पि॒तॄन्यक्ष॑दृता॒वृध॑ः। प्रेदु॑ ह॒व्यानि॑ वोचति दे॒वेभ्य॑श्च पि॒तृभ्य॒ आ ॥ ६५ ॥

यः कव्यवाहनोऽग्निः पितॄन्यक्षदिष्टवान् लेटोऽडाटौ सिब्बहुलं लेटि इतो लोपः। कीदृशान् पितॄन् ऋतावृधः ऋतं सत्यं यज्ञं वा वर्धयन्ति ते ऋतवृधः संहितायां दीर्घः तान्। सोऽग्निरिदानीं देवेभ्यः पितृभ्यश्च हव्यानि हवींषि प्रवोचति प्रब्रवीतु इमानि देवेभ्य इमानि पितृभ्य इति वदत्वित्यर्थः। इत् उ निपातौ पादपूरणौ। आकारः समुच्चयार्थः। व्यत्ययेन वचेः अपि वच उमिति [पा॰ ७, ४, २७] छान्दस उमागमः ॥ ६५ ॥

त्वम॑ग्न ईडि॒तः क॑व्यवाह॒नावा॑ड्ढ॒व्यानि॑ सुर॒भीणि॑ कृ॒त्वी। प्रादा॑ः पि॒तृभ्य॑ः स्व॒धया॒ ते अ॑क्षन्न॒द्धि त्वं दे॑व॒ प्रय॑ता ह॒वींषि॑ ॥ ६६ ॥

चतस्रस्त्रिष्टुभः। हे कव्यवाहन! हे अग्ने! त्वं हव्यानि हवींषि सुरभीणि कृत्वी सुगन्धानि कृत्वा अवाट् वहसि स्म। वहेर्लुङि इडागमाभावे सिचो लोपे रूपमवाट्। स्नात्व्यादयश्चेति [पा॰ ७, १, ४९] कृत्वीति निपातः। कीदृशस्त्वम् ईडितः स्तुतः देवैर्ऋत्विग्भिश्च। किञ्च हव्यानि ऊढ्वा स्वधया पितृमन्त्रेण पितृभ्यः त्वं प्रादाः दत्तवानसि ददातेर्लुङि रूपम्। ते च पितरः अक्षन् भक्षयन्ति स्म घसॢ अदने इत्यस्य रूपम्। हे देव! त्वमपि अद्धि हवींषि भक्षय अद भक्षणे लोट्। कीदृशानि हवींषि प्रयता प्रयतानि शुद्धानि ॥ ६६ ॥

ये चेह पितरो ये च नेह याँश्च विद्म याँ२॥ उ च न प्रविद्म। त्वं वेत्थ यति ते जातवेदः स्वधाभिर्यज्ञꣳ सुकृतं जुषस्व ॥६७॥

ये पितर इह लोके वर्तन्ते ये च इह लोके न सन्ति यांश्च पितॄन् वयं विद्म जानीमः उ पादपूरणः यांश्च पितॄन् वयं न प्रविद्म प्रकर्षेण जानीमः। हे जातवेदः! ते पितरो यति यावन्तो वर्तन्ते तान् त्वं वेत्थ जानासि। या संख्या येषां ते यति किमः संख्यापरिमाण इत्यादिना [पा० ५, २, ४१] सूत्रेण यत्तदभ्यामपि डतिरिति वार्तिकेन यत्-शब्दात् डतिप्रत्ययः डति चेति [पा० १, १, २५] तस्य षट्-संज्ञत्वात् षड्भ्यो लुगिति [पा० ७, १, २२] जसो लुक्। यद्वा यतीन् शुचीन् नित्यनैमित्तिकानुष्ठानैर्निष्पापान् ते, तान् त्वं वेत्थ यति विभक्तिलोपः ते इत्यत्र व्यत्ययेन जस्। किञ्च स्वधाभिः पितृणामन्नैः सुकृतं शोभनं कृतं यज्ञं त्वं जुषस्व सेवस्व ॥ ६७ ॥

इदं पितृभ्यो नमो ऽस्त्वद्य ये पूर्वासो य उपरास ईयुः। ये पार्थिवे रजस्या निषत्ता ये वा नूनꣳ सुवृजनासु विक्षु ॥ ६८ ॥

ये पितरः पूर्वासः पूर्वे ईयुः स्वर्गं जग्मुः ये च उपरासः उपराः उपरमन्ते विरमन्ति ते उपरा उपरतव्यापाराः कृत-कृत्याः सन्त ईयुः परं ब्रह्म प्रापुः। ये च पार्थिवे रजसि पृथिव्यां भवं पार्थिवं रजो ज्योतिरग्निः तस्मिन्ना निषत्ताः आभिमुख्ये निषण्णाः नसत्तनिषत्तेत्यादिना [पा० ८, २, ६१] निष्ठाया निपातः। ये वा वा समुच्चयार्थः ये च नूनं निश्चितं

विक्षु प्रजासु यजमानलक्षणासु निषण्णाः। कीदृशीषु विक्षु सुवृजनासु शोभनं वृजनं बलं यासां ताः सुवृजनास्तासु धर्मरूपबलयुक्तासु। अद्यास्मिन् दिने तेभ्यश्चतुर्विधेभ्यः स्वर्गमह्याग्नियजमानस्येभ्यः इदं नमोऽन्नमस्तु ॥ ६८ ॥

अधा यथा नः पितरः परासः प्रत्नासो अग्न ऋतमाशुषाणाः। शुचीदयन्दीधितिमुक्थशासः क्षामा भिन्दन्तो अरुणीरप व्रन् ॥६९॥

हे अग्ने! नोऽस्माकं पितरः अध अथानन्तरं देहपातोत्तरकालं यथा येन प्रकारेण शुचि सुपो लोपः इदेवार्थे शुचिं निर्मलं दीधितिं रश्मिमण्डलमिव अयन् प्राप्ताः अयगतौ लङ अडभाव आर्षः। कीदृशाः पितरः परासः परा उत्कृष्टाः प्रत्नासः प्रत्नाः पुराणाः ऋतं यज्ञमाशुषाणाः अश्नुवाना व्याप्नुवन्तः। एवम्भूताः पितरः यथा देवयानं पन्थानं प्राप्ताः तथा वयमपि अरुणीः अरुणवर्णाः सूर्यदीधितिरपव्रन् अपवृणुमः सूर्यरश्मीनपवृत्य देवयानमार्गं प्राप्नुम इत्यर्थः। वृञ् वरणे विकरणव्यत्ययेन शपि लुप्ते लङि रूपम् अडभावः पुरुषव्यत्ययश्छान्दसः। कीदृशा वयमुक्थशासः यज्ञेषु उक्थानि शस्त्राणि शंसन्ति वदन्ति ते उक्थशसः क्विप् संहितायां दीर्घः। तथा क्षामा क्षामां भूमिं भिन्दन्तः वेदिखातालयूपावटोपरवादिखननैर्विदारयन्तः सर्वोपकरणैर्यज्ञं कुर्वन्त इत्यर्थः ॥ ६९ ॥

उशन्तस्त्वा निधीमह्युशन्तः समिधीमहि। उशन्नुशत आवह पितॄन् हविषे अत्तवे ॥७०॥

अनुष्टुप्। हे अग्ने! उशन्तः कामयमाना वयं तं त्वा निधीमहि स्थापयामः। कामयमाना एव वयं त्वां समिधी-

महि मंदीपयामः। त्वं च उशन् कामयमानः सन् उशतः कामयमानान् पितॄनावह आनय किं कर्तुं हविषे अत्तवे हविः अत्तुं भक्षयितुम् तुमर्थे तवेप्रत्ययः विभक्तिव्यत्ययः॥ ७०॥

अपां फेनेन नमुचेः शिर इन्द्रोदवर्तयः। विश्वा यदजय स्पृधः॥ ७१॥

इन्द्रो गायत्री अग्निमानुवाकानिदानभूता॥ हे इन्द्र! यत् यदा त्वं विश्वाः स्पृधः सर्वान् संग्रामानजयो जितवानसि तदा अपां फेनेन जलडिण्डीरेण नमुचेरसुरस्य शिरः उदवर्तयः छिन्नवानसि उत्पूर्वो वृतिः छेदार्थः॥ ७१॥

सोमो राजामृतꣳ सुत ऋजीषेणाजहान्मृत्युम्। ऋतेन सत्यमिन्द्रियं विपानꣳ शुक्रमन्धस इन्द्रस्येन्द्रियमिदं पयोऽमृतं मधु॥७२॥

का० [१९, २, २४] सोमो राजेत्यनुवाकेन ग्रहानुपतिष्ठते युगपत्। अष्टर्चेनानुवाकेन समानकालमेव पयोग्रहान् सुराग्रहांश्चाध्वर्युरुपतिष्ठते यद्वा चतुर्भिः पयोग्रहांश्चतुर्भिः सुराग्रहान् ग्रहणानन्तरमेवोपस्थानम् मन्त्रपाठक्रमात्तथालेखोत्यर्थः॥ अश्विसरस्वतीन्द्रदृष्टा अष्टौ ऋचः आद्यास्तिस्रो महाबृहत्यः यस्यायत्वारः पादा अष्टकाः पञ्चमो द्वादशकः सा महाबृहती। सोमो राजा सुतोऽभिषुतः सन् अमृतममृतरूपो रसरूपो भवति स्थूलस्य सूक्ष्मतापादनममृतीभावः। यत ऋजीषेण ऋजीषं नीरसं सोमलताचूर्णम् तद्रूपेण मृत्युं स्थूलभावमजहात् जहाति। ऋतेन अनेन सत्येन एतत् सत्यम् भातम् यत् अन्धसोऽन्नस्य सोमस्य विपानं विविध्य पानं शुक्रं शुक्रं शुद्धमत एव इन्द्रियं वीर्यप्रदं भूयात् पयसेन्द्र-

स्येदयं भवतु । कीदृशम् इन्द्रियं वीर्यवत् अमृतमजरामरत्व-प्रदं मधु मधुरञ्च ॥ यथा फेनेनेत्यस्य मन्त्रस्यास्याष्टर्चानुवाकस्य च श्रुत्या सम्बन्ध उक्तः [१२, ७, ३—४] तस्य शीर्ष्णि छिन्ने लोहितमिश्रः सोमोऽतिष्ठत् तस्मादबीभत्सन्त स एतदन्धसो विपानमपश्यन् सोमो राजामृतꣳ सुत इति तेनैनꣳ स्वदयित्वात्मन्नदधतेति । यथा एककारणानि वस्तूनि विविच्यमानानि दृश्यन्ते यथा च पृथग्भूतानि संसृष्टानि पुनर्विविच्यन्ते एवमयमपि लोहितमिश्रः सोमो विविक्तः सोम एवेति सर्वानुवाकार्थः ॥ ७२ ॥

अद्भ्यः क्षीरं व्यपिबत् क्रुङ्ङाङ्गिरसो धिया । ऋतेन सत्यमिन्द्रियम् ० ॥ ७३ ॥

आङ्गिरसः अङ्गाना रसः प्राणो यथा क्रुङ् हंसो भूत्वा धिया प्रज्ञया अद्भ्यः सकाशात् क्षीरं दुग्धमपिबत् पिबति संसृष्टाभ्यां क्षीरोदकाभ्यां क्षीरमेव हंसः पिबतीति जातिस्वभावः । अनेन सत्येनेदं सत्यं यदन्धसो विपानं शुक्रं भवतु अथेन्द्रस्य पयो वीर्यममृतं भवतु ॥ ७३ ॥

सोममद्भ्यो व्यपिबच्छन्दसा हꣳसः शुचिषत् । ऋतेन सत्यमिन्द्रियम् ० ॥ ७४॥

हंसः आदित्यः अद्भ्यः सकाशात् छन्दसा वेदेन वेदरूपैः किरणैर्यथा सोमं व्यपिबत् पिबति सोमोदकाभ्यां रविः सोममेव पिबति । ऋतेनेत्युक्तम् । कीदृशः रविः शुचिषत् शुचि निर्मले गगने सीदतीति शुचिषत् ॥ ७४ ॥

अन्नात्परिस्रुतो रसं ब्रह्मणा व्यपिबत् क्षत्रं

पयः सोम॑ प्रजाप॑तिः। ऋतेन॑ स॒त्यमि॑न्द्रियम्० ॥ ७५ ॥

अतिजगती द्वापञ्चाशदक्षरा। प्रजापतिः प्रथमशरीरी परिस्रुतोऽन्नात् सुरारूपादन्नात् रसं ब्रह्मणा गायत्रीलक्षणेन व्यपिवत् विविच्य पीतवान् चत्रञ्च व्यपिवत् वशीचकार चत्रियस्य पानं वशीकरणम् पयः सोमं च व्यपिबत् अनेन सत्येनेदं सत्यम् ॥ ७५ ॥

रेतो॒ मूत्रं॒ विज॑हाति॒ योनि॑ प्रवि॒शदि॑न्द्रियम्। गर्भो॑ जरायु॒णावृ॑त॒ उल्वं॑ जहाति॒ जन्मना ॥ ऋतेन॑ स॒त्यमि॑न्द्रियम् ० ॥ ७६ ॥

अतिशक्वर्यौ द्वे षष्ठ्यक्षरातिशक्करी। इन्द्रियं पुम्प्रजननं शिश्नं योनिं स्त्रीप्रजननं प्रविशत् सत् रेतो वीर्यं विजहाति त्यजति योनिप्रवेशादन्यत्र मूत्रं विजहाति समानद्वारयोरपि रेतोमूत्रयोर्मूत्रस्थानादन्यत्र रेतोऽवतिष्ठते। जरायुणा गर्भवेष्टनेनावृतः गर्भः जन्मना जातः सन् उल्वं जरायु जहाति। भिन्नस्थानानामेकद्वाराणामाद्यमुदाहरणम् एकस्थानानामेकद्वाराणां द्वितीयम्। ऋतेनेति व्याख्यातम् ॥ ७६ ॥

दृष्ट्वा रूपे व्याक॑रोत्सत्यानृ॒ते प्र॒जाप॑तिः। अश्र॑द्धामनृ॒तेऽद॑धाच्छ्र॒द्धाᳬ स॒त्ये प्र॒जाप॑तिः॥ ऋतेन॑ स॒त्यमि॑न्द्रियम् ० ॥ ७७ ॥

प्रजापतिः रूपे रूपवती मूर्तिमती सत्यानृते दृष्ट्वा व्याकरोत्। व्याकरणं पृथक्त्वं कृतवान् इदं सत्यमिदमनृतमिति पृथगवास्थापयत्। तदेवाह। अनृते अश्रद्धां नास्ति-

श्रममदधात् अस्थापयत् अनृतस्याश्रद्धानिमित्तत्वात्। सत्ये श्रद्धामदधात् सत्यस्य श्रद्धानिमित्तत्वात् श्रद्धास्तिक्यबुद्धिः अनेन ऋतेनेत्युक्तम्॥ ७७॥

वेदे॑न रू॒पे व्य॑पिब॒त् सु॒ता॒सु॒तौ प्र॒जाप॑तिः॥ ऋ॒तेन॑ स॒त्यमि॑न्द्रि॒यम्०॥ ७८॥

भुरिगुष्णिक्। प्रजापतिः सुतासुतौ सुतासुतयोः रूपे वेदेन ज्ञानेन त्रय्या विद्यया वा व्यपिबत् विविच्य पीतवान् सुतः सोमः असुतः पयः परिस्रुच। ऋतेनेत्युक्तम्॥ ७८॥

दृ॒ष्ट्वा प॑रि॒स्रुतो॒ रस॑ꣳ शु॒क्रेण॑ शु॒क्रं व्य॑पिबत्। पयः॒ सोमं॑ प्र॒जाप॑तिः॥ ऋ॒तेन॑ स॒त्यमि॑न्द्रि॒यम्०॥ ७९॥

अतिजगती। प्रजापतिः परिस्रुतः सुरायाः रसं दृष्ट्वा शुक्रेण शुद्धेन मन्त्रेण पयः सोमं च शुक्रं शुक्लं शुद्धं ज्ञात्वा व्यपिबत् वियुज्य पीतवान्। ऋतेनेत्युक्तार्थम्॥ ७९॥

सीसे॑न॒ तन्त्रं॒ मन॑सा मनी॒षिण॑ ऊर्णासू॒त्रेण॑ क॒वयो॑ वयन्ति। अ॒श्विना॑ य॒ज्ञꣳ स॑वि॒ता सर॑स्वतीन्द्र॑स्य रू॒पं वरु॑णो भिष॒ज्यन्॥ ८०॥

का०[१९, ४, १२] खुरैर्वसाग्रहान्द्वात्रिꣳशतं जुहोति सीसेनेति प्रत्यृचम्। पञ्चपलो ग्रह इति परिशिष्टोक्तेः ऋषभखुराणां महत्त्वाचार्षभैः खुरैः पशूनां वसा गृहीत्वा सीसेनेति प्रतिमन्त्रं द्वात्रिंशत्संख्यान् सुराग्रहान् जुहोति एकेन मन्त्रेण द्वयोर्होम इत्यर्थः। अश्विसरस्वतीन्द्रदेवत्याः षोडश जगत्यः। जगतीभिर्जुहोतीति [१२, ८, ३, १३] श्रुतिबलाद्व्यूढचरन्यूनानामपि कासांचिज्जगतीत्वमेव। दशादिभिर्यथा

इन्द्रस्य भेषज्यं कृतं तदनेनानुवाकेन प्रतिपाद्यते । अश्विना अश्विनौ दस्रौ सविता सरस्वती वरुणश्च मनसा विचार्य यज्ञं सौत्रामणीं वयन्ति निष्पादयन्ति । केन सीसेन ऊर्णासूत्रेण च सीसेन शष्पक्रयणादूर्णया तोक्मक्रयणात् ताभ्यां यज्ञनिष्पादनमित्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः सीसेन ऊर्णासूत्रेण च तन्त्रमिव यथा कश्चित्सीसेन धातुविशेषेण तन्त्रमङ्गदविशेषं वयति ऊर्णासूत्रेण च तन्त्रं पटं वयति तद्वत् तन्त्रं राष्ट्रे च सिद्धान्ते परच्छन्दाप्रधानयोः अङ्गदे कुटुम्बकृते तन्तुवाने परिच्छद इति कोशात् । कोष्टयाः अश्व्यादयः मनीषिणः मेधाविनः । कवयः क्रान्तदर्शनाः । इन्द्रस्य रूपं भिषज्यन् भिषज्यन्तः भिषज् रुग्जये कण्ड्वादित्वाद्यक् ततः शतृप्रत्ययः । वचनव्यत्ययः । इन्द्रभेषज्याय यज्ञं वयन्तीत्यर्थः ॥ ८० ॥

तद॑स्य रू॒पम॒मृत॒ꣳ शची॑भिस्ति॒स्रो द॑धुर्दे॒वताः॑ सꣳररा॒णाः । लोमा॑नि॒ शष्पै॑र्बहु॒धा न तोक्म॑भिस्त्वग॑स्य मा॒ꣳसम॑भव॒न्न ला॒जाः ॥८१॥

तिस्रो देवताः अश्विसरस्वत्यः सरराणाः सम्यक् रममाणाः सत्यः अस्येन्द्रस्य तदस्तनममरणधर्मि रूपं शचीभिः कर्मभिः सन्दधुः कर्माङ्गैः सम्धान चक्रुः तदेवाह लोमानि इन्द्ररोमाणि शष्पैर्विरूढव्रीहिभिः सन्दधुः अस्येन्द्रस्य त्वक् त्वचं च तोक्मभिः विरूढयवैर्बहुधा सन्दधुः लाजाः न लाजाश्चास्य मांसं समभवत् । अध्यायसमाप्तिपर्यन्तं नकाराः सर्वे चकारार्थाः ॥ ८१ ॥

तद॒श्विना॑ भि॒षजा॑ रु॒द्रव॑र्त्तनी॒ सर॑स्वती वयति॒ पेशो॒ अन्त॑रम् । अस्थि॑ म॒ज्जानं॒ मास॑रैः कारोत॒रेण॒ दध॑तो॒ गवां॑ त्व॒चि ॥ ८२ ॥

रुद्रवत् वर्तनिर्मार्गो ययोस्तौ रुद्रवर्तनी रुग्णवर्तनी वा भिषजा भिषजौ वैद्यौ अश्विना अश्विनौ सरस्वती च तदन्तरं शरीरान्तर्वर्ति पेश इन्द्रस्य रूपम् वयति वयन्ति सम्बध्नन्ति वचनव्यत्ययः। तदेवाह मासरैः शष्पादिचूर्णवस्तुनिःस्रावैः अस्थि सम्बध्नन्ति कारोतरेण गलनवाससा मज्जानं वयन्ति। कीदृशास्ते गर्भं त्वचि चर्मणि दधतः सुरां स्थापयन्तः॥८२॥

सर॑स्वती॒ मन॑सा पेश॒लं वसु॒ नास॑त्याभ्यां वयति दर्श॒तं वपुः॑। रसं॑ परि॒स्रुता॒ न रोहि॑तं न॒ग्नहु॑र्धीर॒स्तस॑रं॒ न वेम॑॥ ८३॥

नासत्याभ्यामश्विभ्यां सहिता सरस्वती वसु धनं दर्शतं दर्शनीयं वपुश्च वयति पटमिव सृजति इन्द्रस्येति शेषः कीदृशं वसु पेशलं पेश इति हिरण्यरूपयोर्नाम [निघ० १, २, ३, ७] पेशं लाति गृह्णाति पेशलं हिरण्यवद्रूपवद्वा। मनसा विचार्येति शेषः। परिस्रुता परिस्रुतः सुरायाः रोहितं लोहितं रसं न रसञ्च वयति इन्द्रवपुषो रञ्जनाय अत एव वेदेषु रोहितः इन्द्रः पठ्यते। अथ तदा नग्नहुः किण्वः सुराकन्दः पूर्वोक्तः तसरं वयनसाधनं वेम न वेमा च भवति तसरवेमानौ कुविन्दानां प्रसिद्धौ। कीदृशो नग्नहुः धीरः धियमीरयति प्रेरयतीति धीरः मादक इत्यर्थः विवक्षातः कारकाणि भवन्तीति वचनात् नग्नहोः कर्तृत्वं विवक्षितम्॥ ८३॥

पय॑सा शु॒क्रम॒मृतं॑ ज॒नित्र॒ꣳ सुर॑या मू॒त्राज्ज॑नयन्त॒ रेतः॑। अपाम॑तिं दु॒र्म॑तिं॒ बाध॑माना॒ ऊव॑ध्यं॒ वात॒ꣳ स॒ब्वं॑ तदा॒रात्॥ ८४॥

प्रकृतत्वादश्विनौ सरस्वती च पयसा दुग्धेन रेतो वीर्यं

जनयन्त उदपादयन् अश्वभाव आर्षः इन्द्रस्येति शेषः। कीदृशं रेतः शुक्रं शुक्लम् अमृतमनश्वरं जनित्वं जनयतीति जनित्वं जननशीलम्। आरात् समीपे स्थित्वा तन्नाडिद्वमूवध्यं वातं नाडीगतं सर्वं च सुरया हत्वा मूत्रात् मूत्रं चाजनयन्त आमाशयगतमन्नमूवध्यम् पक्वाशयगतमन्नं सर्वम्। कीदृशास्ते अमतिं वध्यभावं दुर्मतिं दुर्बुद्धिञ्च बाधमाना निवर्तयन्तः सद्बुद्धिं ददत इत्यर्थः॥ ८४॥

इन्द्रः सुत्रामा हृदयेन सत्यं पुरोडाशेन सविता जजान। यकृत् क्लोमानं वरुणो भिषज्यन्मतस्ने वायव्यैर्न मिनाति पित्तम्॥ ८५॥

सुष्ठु त्रायते रक्षति सुत्रामा इन्द्रः पुरोडाशदेवता इन्द्रस्य हृदयेन हृदयं जजान जनयति। सविता च पुरोडाशेनेन्द्रस्य सत्यं जजान। वरुणो भिषज्यन् इन्द्रस्य चिकित्सां कुर्वन् सन् यकृत् कालखण्डं क्लोमानं गलनाडिकाञ्च जजान। वायव्यैः सौमिकोर्ध्वपात्रैः मतस्ने हृदयोभयपार्श्वस्थे अस्थिनी पित्तं न पित्तञ्च मिनाति निर्मिमीते सृजतीत्यर्थः सौमिकान्यौर्ध्वपात्राणि वायव्यसंज्ञानि॥ ८५॥

आन्त्राणि स्थालीर्मधु पिन्वमाना गुदाः पात्राणि सुदुघा न धेनुः। श्येनस्य पत्रं न प्लीहा शचीभिरासन्दी नाभिरुदरं न माता॥ ८६॥

स्थालीः स्थाल्य आन्त्राणि अभवन्। कीदृश्यः स्थाल्यः मधु पिन्वमानाः मधु सिञ्चन्त्यः। पात्राणि गुदा गुदस्थानान्यभवन्। सुदुघा न धेनुः यः अश्मं दग्धे सा सुदुघा दोग्ध्री च

धेनुः आदित्वे इदं दक्षिणारूपा गुदा एवाभवत् । श्येनस्य पक्षच्च प्लीहा हृदयवामभागस्थः शिथिलमांसपिण्डः गुल्मसंज्ञोऽभवत् । आसन्दी शचीभिर्नाभिरुदरं चाभवत् । कीदृश्यासन्दी माता जननीस्थानीया आसन्द्यामभिषिच्यतेऽतस्ततो जायत इव । नायार्थाः ॥ ८६ ॥

कुम्भो वनिष्ठुर्जनिता शचीभिर्यस्मिन्नग्रे योन्यां गर्भो अन्तः । प्लाशिर्व्यक्तः शतधारुउत्सो दुहे न कुम्भी स्वधां पितृभ्यः ॥ ८७ ॥

कुम्भः सुराधानकुम्भः शचीभिः कर्मभिः सत्वा वनिष्ठुः स्थूलान्त्रं जनिता जनयति । यस्मिन् कुम्भे योन्यां कुम्भरूपे योनौ स्थाने अग्रे प्रथममन्तर्मध्ये गर्भः सुरारूप उषितः । शतधार उत्सः कूपतुल्यः कुम्भः व्यक्तः स्पष्टः प्लाशिः शिश्नोऽभवत् । कुम्भी सुराधानी च पितृभ्यः स्वधां दुहे दुग्धे अन्नं पूरयति लोपस्त आत्मनेपदेष्विति [पा० ७, १, ४१] तलोपः ॥ ८७ ॥

मुखꣳ सदस्य शिर इत्सतेन जिह्वा पवित्रमश्विनासन्त्सरस्वती । चप्यं न पायुर्भिषगस्य वालो वस्तिर्न शेपो हरसा तरस्वी ॥ ८८ ॥

अश्वेन्द्रस्य सत् सतः पात्रविशेषो मुखमभूत् सतशब्दस्यान्तलोपश्छान्दसः सतेन इत् सतेनैवास्य शिरोऽभूत् । पवित्रं जिह्वाभवत् । अश्विना अश्विनौ सरस्वती च आसन् आस्येऽभवन् । चप्यच्च पायुरिन्द्रियमभूत् । वालो सुरागलनवस्त्रमस्येन्द्रस्य भिषग्वैद्यो वस्तिर्गुदं शेपो लिङ्गं चाभूत् वालेन व्रयं जातम् । कीदृशः शेपः हरसा वीर्येण तरस्वी वेगवान् ॥ ८८ ॥

अश्विभ्यां चक्षुरमृतं ग्रहाभ्यां छागेन तेजो हविषा शृतेन। पक्ष्माणि गोधूमैः कुवलैरुतानि पेशो न शुक्रमसितं वसाते ॥८९॥

अश्विभ्यामिन्द्रस्य चक्षुः क्रियते ग्रहाभ्यामश्विदेवत्याभ्यां चक्षुरेवामृतमनश्वरं क्रियते। शृतेन पक्वेन हविषा छागेन छागरूपेण पक्वहविषा तेजश्चक्षुःसम्बन्धि क्रियते। गोधूमैः पक्ष्माणि नेत्रलोमानि क्रियन्ते कुवलैर्बदरैः उतानि चक्षुर्निविष्टानि लोमानि क्रियन्ते। शुक्रं शुक्लमसितं कृष्णं च पेशः रूपं शुक्लकृष्णे नेत्रगते रूपे वसाते आच्छादयाते कुर्वीत इत्यर्थः प्रकृतत्वादश्विनौ कर्तारौ ॥ ८९ ॥

अविर्न मेषो नसि वीर्य्याय प्राणस्य पन्था अमृतो ग्रहाभ्याम्। सरस्वत्युपवाकैर्व्यानं नस्यानि बर्हिर्बदरैर्जजान ॥ ९० ॥

अविः सारस्वतो मेषश्च नसि इन्द्रस्य नासिकायां वीर्यायावस्थितः। ग्रहाभ्यां सारस्वताभ्यां प्राणस्य प्राणवायोः पन्था मार्गोऽमृतः अनश्वरः क्रियते। सरस्वती उपवाकैर्यवाङ्कुरैः कृत्वा व्यानमिन्द्रस्य व्यानवायुं जजान जनयति। बर्हिर्बदरैः सह नस्यानि नासिकाभवानि लोमानि जजान ॥ ९० ॥

इन्द्रस्य रूपमृषभो बलाय कर्णाभ्याᳲ श्रोत्रममृतं ग्रहाभ्याम्। यवा न बर्हिर्भ्रुवि केसराणि कर्कन्धु जज्ञे मधु सारघं मुखात् ॥ ९१ ॥

ऋषभः बलाय सामर्थ्यायेन्द्रस्य रूपं चक्रे। ग्रहाभ्यामैन्द्रा-

श्यामस्तुतं भूतभविष्यद्वर्तमानशब्दयाहि श्रोतं श्रोत्रेन्द्रियं कर्णाभ्यामिन्द्रस्य कर्णयोरक्ते कर्णशष्कुल्योः श्रोत्रेन्द्रियं स्थापितमित्यर्थः। यवा बर्हिः भ्रुवि भ्रुवोः केसराणि लोमान्यभवन् कर्कन्धु बदरं मुखात् सारघं मधु तत्तुल्यं लालाश्लेष्मादि जज्ञे सरघा मधुमक्षिका तत्सम्बन्धि सारघम् यथा मधु नानातरुभ्य आनीयते एवं लालादि सर्वाङ्गेभ्यो भवति इति लालादीनां मधुसाम्यम् ॥ ९१ ॥

आत्मन्नुपस्थे न वृकस्य लोम मुखे श्मश्रूणि न व्याघ्रलोम। केशा न शीर्षन्यशसे श्रियै शिखा सिꣳहस्य लोम त्विषिरिन्द्रियाणि ॥९२॥

आत्मन् आत्मनि शरीरे उपस्थे गुह्ये च यानि लोमानि तानि वृकस्य लोमानि लोमेति जातावेकवचनम्। मुखे यानि श्मश्रूणि तानि च व्याघ्रलोम। शीर्षन् शीर्ष्णि शिरसि च यशसे यशोऽर्थं ये केशाः या च श्रियै शोभायै शिखा या च त्विषिः कान्तिः यानि चेन्द्रियाणि तत्सर्वं सिंहस्य लोम ॥९२ ॥

अङ्गान्यात्मन् भिषजा तदश्विनात्मानमङ्गैः समधात् सरस्वती। इन्द्रस्य रूपꣳ शतमानमायुश्चन्द्रेण ज्योतिरमृतं दधानाः ॥ ९३ ॥

भिषजा भिषजौ अश्विना अश्विनौ आत्मन् आत्मनि अङ्गान्यवयवान् समधातां समयोजयताम्। सरस्वती तत् तमात्मानमङ्गैः समधात् संदधे। कीदृशा अश्व्यादयः इन्द्रस्य रूपमायुश्च चन्द्रेणाह्लादकेन ज्योतिर्ज्योतिषा सहामृतममरत्वं दधानाः सम्पादयन्तः। कीदृशं रूपं शतमानं शतानामनेकेषां प्राणिनां मानं पूजा यस्मिन् तज्जगत्पूज्यमित्यर्थः ॥ ९३ ॥

सर॑स्वती॒ योन्यां॒ गर्भ॑म॒न्तर॒श्विभ्यां॒ पत्नी॒ सुकृ॑तं बिभर्ति। अ॒पाᳪ रसे॑न॒ वरु॑णो॒ न साम्नेन्द्रᳪ श्रि॒यै ज॒नय॑न्न॒प्सु राजा॑ ॥ ९४ ॥

सरस्वती अश्विभ्यां पत्नी अश्विनोः पत्नी भूत्वा योन्याम- न्तर्योनिमध्ये गर्भमिन्द्रलक्षणं सुकृतं यथा तथा शोभनं कृतं बिभर्ति। अप्सु राजा अपामीश्वरो वरुणः अपां रसेन साम्ना उदकरसभूतेन साम्ना इन्द्रं श्रियै जनयन् सन् बिभर्तीत्यनु- षङ्गः। नशब्दार्थः ॥ ९४ ॥

तेजः॑ प॒शू॒नाᳪ ह॒विरि॑न्द्रि॒याव॑त्परि॒स्रुता॒ पय॑सा सा॒रघं॒ मधु॑। अ॒श्विभ्यां॑ दु॒ग्धं भि॒षजा॒ सर॑स्वत्या सुतासु॒ताभ्या॑म॒मृत॑ः॒ सोम॒ इन्दुः॑॥९५॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायाम् ऊनविंशोऽध्यायः ॥ १९ ॥

भिषजा भिषग्भ्यामश्विभ्यां सरस्वत्या च इन्द्रियावत् इन्द्रियवत् वीर्यवत् पशूनां सम्बन्धि हविरादाय परिस्रुता पयसा च सह सारघं मधु चादाय इन्द्रार्थं तेजो दुग्धं साधि- तम्। सुतासुताभ्यां परिस्रुत्पयोभ्यां सकाशात् अमृतोऽमृत- रूपः इन्दुरैश्वर्यप्रदः सोमश्च दुग्धः। एवं यैः सरस्वत्यश्विभि- रिन्द्राय नानाद्रव्येभ्यो नानारसानादायोपकारः कृतः तेभ्यः सौत्रामणीद्रष्टृभ्यो नमः ॥ ९५ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
सुरादीन्द्राभिषेकान्तोऽध्यायो नवदशोऽगमत् ॥ १९ ॥

क्षत्रस्य योनिरसि क्षत्रस्य नाभिरसि । मा त्वा हिꣳसीन्मा मा हिꣳसीः ॥ १ ॥

का० [१८, ४, ८] सोमासन्दीवदासन्दीं जानुमात्रपदीं वेद्योर्निदधाति क्षत्रस्य योनिरिति । जानुप्रमाणपादामासन्दीं वेद्योर्मध्ये निदधाति सोमासन्दीवदिति मुञ्जरज्जुव्युताम् आसन्द्या द्वौ पादौ दक्षिणवेदौ द्वावुत्तरवेदौ यथा तथेति सूत्रार्थः ॥ आसन्दीदेवताका द्विपदा गायत्री । हे आसन्दि ! त्वं क्षत्रस्य योनिरुत्पत्तिस्थानमसि । आसन्द्यामभिषिक्तो गुणधर्मानर्हति राजेति भावः । क्षत्रस्य नाभिर्नहनं बन्धनं चासि ॥ का० [१८, ४, ८] कृष्णाजिनमस्यामास्तृणाति मा त्वेति । अस्यामासन्द्यां कृष्णाजिनं छादयेदित्यर्थः ॥ यजुः कृष्णाजिनदेवत्यम् प्राजापत्या गायत्री । यजमानः कृष्णाजिनं प्रार्थयते । हे कृष्णाजिन ! आसन्दी त्वा त्वां मा हिंसीः त्वं च मा मां मा हिंसीः मा जहि । यज्ञो वै कृष्णाजिनं यज्ञस्य चैवात्मनश्चाहिंसायै इति [१२, ८, ३, ८] श्रुतेः ॥ १ ॥

निषसाद धृतव्रतो वरुणः पस्त्यास्वा । साम्राज्याय सुक्रतुः । मृत्योः पाहि । विद्योत्पाहि ॥ २ ॥

का० [१८, ४, ८] तस्मिन्नास्ते यजमानो निषसादेति । यजमानः कृष्णाजिने उपविशेत् ॥ व्याख्याता [१०, २७] ॥ का० [१८,४, १०—११] पादयो रुक्मं उपास्यति राजतं सव्ये सूच्योरिति सौवर्णं शिरस्येके विद्योदिति । आसन्द्युपविष्ट-

यजमानस्य पादयोरधो रुक्मो मण्डलाकारो भूषणविशेषो न्यस्यति राजतं सव्ये चत्योरति मन्त्रेण सौवर्णं दधे विद्योदिति सौवर्णं रुक्मं शिरसोऽध्वे कत्सुरिति सूत्रार्थः ॥ रुक्मदेवत्ये यजुषी दैव्यौ बृहत्यौ। हे रुक्म! मृत्योः अकालमरणात् मां पाहि रक्ष। हे सौवर्ण! रुक्म! विद्योत् विद्युतः मां पाहि विद्योतत इति विद्योत् क्विप्प्रत्यये गुणः विद्युत्पाताद्रक्षेत्यर्थः ॥ २ ॥

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्याम्। अश्विनोर्भैषज्येन तेजसे ब्रह्मवर्चसायाभिषिञ्चामि। सरस्वत्यै भैषज्येन वीर्यायान्नाद्यायाभिषिञ्चामि। इन्द्रस्येन्द्रियेण बलाय श्रियै यशसेऽभिषिञ्चामि ॥ ३ ॥

का० [१८, ४, १४] सर्वसुरभ्युन्मृदितए॑ शेषैरभिषिञ्चत्या मुखादवस्रावयन् प्रतिदिशए॑ सर्वत्र सावित्रमश्विनोः सरस्वत्या इन्द्रस्येति प्रतिमन्त्रम्। वैतसमासन्द्यापितेवैसाग्रहशेषैः प्रतिदिशं स्थितोऽध्वर्युरा मुखादवस्रावयन्नासन्दीस्थं यजमानमभिषिञ्चति मन्त्रत्रयेण कीदृशम् सर्वैः सुरभिभिश्चन्दनकर्पूरकस्तूरीकेसरादिभिरुद्वर्तितम्। सावित्रं यजुर्देवस्य त्वेति सर्वत्र त्रिष्वपि मन्त्रेष्वन्वेति। चतुर्थोऽभिषेक उत्तरे स्थितस्त्रिभिर्मन्त्रैर्महाव्याहृतिभिरिन्द्रस्येति तृतीयमन्त्रेण वा कुर्यादिति सूत्रार्थः ॥ देवस्य त्वा। व्याख्यातम् ॥ अश्विनोः। त्रीणि लिङ्गोक्तदेवतानि आद्यं प्राजापत्या बृहती द्वे त्र्यनुष्टुभावुष्णिक्‌गायत्री। हे यजमान! अश्विनोः भैषज्येन वैद्यकर्मणा त्वामभिषिञ्चामि

भिषजः कर्म भैषज्यम् किमर्थं तेजसे कान्त्यै [ब्रह्मवर्चसाय सर्वत्रास्खलितवेदवेदाङ्गजनिता कीर्तिर्ब्रह्मवर्चसम् ॥ सरस्वत्यै भैषज्येन पष्ठ्यर्थे चतुर्थी सरस्वत्या भिषक्कर्मणा च भवन्तं देवमभिषिञ्चामि किमर्थं वीर्यायान्नाद्याय वीर्यं सामर्थ्यम् अन्नाद्यमन्नभक्षणसामर्थ्यम् तस्मै। इन्द्रस्येन्द्रियेण इन्द्रियपाटवेन सामर्थ्येन च त्वामभिषिञ्चामि किमर्थं बलाय सामर्थ्याय श्रियै सर्वसम्पत्त्यै यशसे कीर्त्यै ॥ ३ ॥

कोऽसि कतमोऽसि कस्मै त्वा काय त्वा। सुश्लोक सुमङ्गल सत्यराजन् ॥ ४ ॥

का० [१८, ४, १८] यजमानमालभते कोऽसीति। अध्वर्युर्यजमानं स्पृशति॥ प्राजापत्या गायत्री उष्णिग्गर्भा षट्सप्तकादयोष्णिग्गर्भेति वचनात्। हे यजमान! त्वं कः प्रजापतिः असि अत्यन्तं कः कतमः श्रेष्ठः प्रजापतिरसि, प्रजापतयो बहवः तत्रोत्तमोऽसि। कस्मै प्रजापतिपदप्राप्तये त्वामहमभिषिक्तवानिति शेषः काय प्रजापतिभावाय चाभिषिक्तवान्॥ का० [१८, ४, २०] सुश्लोकेत्यालब्धो ह्वयति। अध्वर्युणा स्पृष्टो यजमानः सुश्लोकादिसंज्ञान्वरानाह्वयति॥ हे सुश्लोक! एहीति शेषः शोभनः श्लोकः कीर्तिर्यस्य। शोभनं मङ्गलमुदयो यस्य स सुमङ्गलः हे सुमङ्गल! त्वमेहि। हे सत्यराजन्! एहि सत्योऽविनाशी राजा प्रभुर्यस्य सः ॥ ४ ॥

शिरो मे श्रीर्यशो मुखं त्विषिः केशाश्च श्मश्रूणि। राजा मे प्राणो अमृतꣳ सम्राट् चक्षुर्विराट् श्रोत्रम् ॥ ५ ॥

का० [१८, ४, २१] अङ्गानि चालभते यथालिङ्गꣳ शिरो

म इति प्रतिमन्त्रम्। यजमानो यथालिङ्गमङ्गान्यालभते॥ इन्द्रशरीरावयवदेवताकं पञ्चर्चं तत्र तृतीया गायत्री अन्त्या त्र्यवसाना महापङ्क्तिः तिस्रोऽनुष्टुभः। अभिषिक्तो यजमान इन्द्ररूप आत्मानं सर्वात्मकं पश्यन्नाह। मे मम शिरः श्रीः शोभास्तु वर्तते वा मे मुखं यशोऽस्तु केशाः श्मश्रूणि मुखलोमानि च त्विषिर्दीप्तिरस्तु। राजा दीप्यमानो मे मम प्राणो मुखवायुरमृतमस्तु। चक्षुरिन्द्रियं सम्राट् अस्तु सम्यक् राजते सम्राट्। श्रोत्रमिन्द्रियं विराट् विविधं राजमानमस्तु॥ ५॥

जिह्वा मे भद्रं वाङ्महो मनो मन्युः स्वराड्भामः। मोदाः प्रमोदा अङ्गुलीरङ्गानि मित्रं मे सहः॥ ६॥

मे जिह्वा रसनेन्द्रियं भद्रं कल्याणरूपमस्तु। वाक् वागिन्द्रियं महः मह्यते पूज्यते महः पूज्यमानास्तु महतेरसुन्प्रत्ययः मनो मन्युः क्रोधरूपमस्तु क्रोधफलं ददातु। भामः क्रोधः स्वराट् स्वेनैव राजमानोऽस्तु न तु कुतश्चित्प्रतिहन्यतामित्यर्थः। तदुक्तम्। शक्तिरहितोऽपि कुप्यति मानं चोद्वहति सेवकजनोऽपि अर्थरहितोऽपि कामो जानाति विधिं विडम्बयितुमिति। अङ्गुलयो मोदाः आनन्दरूपाः सन्तु मोदन्ते ता मोदाः पचाद्यच्। अङ्गानि प्रमोदाः प्रकृष्टहर्षाः सन्तु। मे मम मित्रं सहः अस्तु सहते अभिभवति शत्रुमिति सहः रिपुनाशकमस्तु॥ ६॥

बाहू मे बलमिन्द्रियꣳ हस्तौ मे कर्म वीर्यम्। आत्मा क्षत्रमुरो मम॥ ७॥

मे बाहू बलमस्तु बलवन्तौ स्तामित्यर्थः। इन्द्रियञ्च बलं

स्वकार्यक्षममस्तु। मे हस्तौ कर्म चास्तु सत्कर्मकुशलौ सामर्थ्यवन्तौ च स्तामित्यर्थः। मम आत्मा अन्तरात्मा उरो हृदयञ्च चत्वं चलात् वागकरमस्तु ॥ ७ ॥

पृष्ठीर्मे राष्ट्रमुदरमꣳसौ ग्रीवाश्च श्रोणी। ऊरू अरत्नी जानुनी विशो मेऽङ्गानि सर्वतः ॥ ८ ॥

मे मम, पृष्ठीः पृष्ठप्रदेशा राष्ट्रं देशो देशवत्सर्वाधारमस्तु। मे मम उदरमंसौ स्कन्धौ ग्रीवाः कण्ठदेशाः श्रोणी कटिदेशौ ऊरू सक्थिनी अरत्नी हस्तदेशौ जानुनी च सर्वतोऽन्यान्यङ्गानि च विशः प्रजाः सन्तु प्रजावत् पोष्याः सन्तु ॥ ८ ॥

नाभिर्मे चित्तं विज्ञानं पायुर्मेऽपचितिर्भसत्। आनन्दनन्दावाण्डौ मे भगः सौभाग्यं पसः। जङ्घाभ्यां पद्भ्यां धर्मोऽस्मि विशि राजा प्रतिष्ठितः ॥ ९ ॥

मे नाभिः चित्तं ज्ञानरूपमस्तु। पायुर्मे गुदेन्द्रियं विज्ञानं ज्ञानजनितसंस्काराधारमस्तु। भसत् स्त्रीप्रजननमपचितिः प्रजारूपमस्तु सुभगमस्तु यजमानपत्नीविषयमेतत्। मे आण्डौ वृषणौ आनन्दनन्दौ स्त्रीमानन्देन सम्भोगजनितसुखेन नन्दतस्तौ तत्सुखभोक्तारौ भवतामित्यर्थः। पसः पसतेः स्पर्शतिकर्मण इति यास्कोक्तेः पसो लिङ्गं भगः सौभाग्यं चास्तु भग ऐश्वर्यं सौभाग्यं सम्पत्तिः सर्वदा भोगासक्तमस्त्वित्यर्थः। जङ्घाभ्यां पद्भ्यां चाहं धर्मोऽस्मि उपलक्षणमेतत् सर्वाङ्गैर्धर्मरूपोऽस्मि धर्मरूपत्वादेव विशि प्रजायां राजा प्रतिष्ठितोऽस्मि धर्मप्रतिष्ठितो हि राजा भवति ॥ ९ ॥

प्रति॑ क्ष॒त्रे प्रति॑तिष्ठामि रा॒ष्ट्रे प्रत्यश्वे॑षु प्रति॑तिष्ठामि॒ गोषु॑। प्रत्यङ्गे॑षु प्रति॑तिष्ठाम्या॒त्मन् प्रति॑ प्रा॒णेषु प्रति॑तिष्ठामि पु॒ष्टे प्रति॒ द्यावा॑पृथि॒व्योः प्रति॑तिष्ठामि य॒ज्ञे ॥ १० ॥

का० [१८, ४, २३] कृष्णाजिनेऽवरोहति प्रति क्षत्र इति। आसन्दीतो यजमानः कृष्णाजिनेऽवतरति॥ विश्वदेवदेवत्यं यजुः अतिशक्वरी। अहं क्षत्रे प्रतितिष्ठामि। क्षत्रियजातौ प्रतिष्ठायुक्तो भवामि। राष्ट्रे देशे अश्वेषु गोषु अङ्गेषु करपादाद्यवयवेषु आत्मन् आत्मनि चित्ते प्राणेषु पञ्चसु पुष्टे पुष्टौ समृद्धौ द्यावापृथिव्योः स्वर्गभूलोकयोः यज्ञे ज्योतिष्टोमादौ च प्रतितिष्ठामि। क्रियापदावृत्तिः फलातिशयद्योतनार्था। क्षत्रियदेशयोः प्रतिष्ठा वशीकरणम् गोऽश्वप्रतिष्ठा तत्प्राप्तिः प्राणाङ्गप्रतिष्ठा नीरोगत्वम् आत्मप्रतिष्ठा निराधित्वम् पुष्टप्रतिष्ठा धनसमृद्धिः द्यावापृथिव्योः प्रतिष्ठोभयलोककीर्तिः यज्ञे प्रतिष्ठा यज्ञकरणम् वश्यविश्वः पशुमान्निराधिर्व्याधिः श्रीमान् यज्ञकर्ता च भवेयमिति भावः ॥ १० ॥

त्र॒या दे॒वा एका॑दश त्रयस्त्रि॒ꣳशाः सु॒राध॑सः। बृह॒स्पति॑पुरोहिता दे॒वस्य॑ सवि॒तुः स॒वे। दे॒वा दे॒वैर॑वन्तु मा ॥ ११ ॥

का० [१८, ५, ८] त्रया देवा इति ग्रहान्ते जुहोति। ग्रहसमाप्तौ वषट्कृते त्रया इति कण्डिकाद्वयात्मकेन मन्त्रेण त्रयस्त्रिंशं यथापदं जुहोति॥ त्रयस्त्रिंशा विश्वेदेवदेवत्या

पङ्क्तिः। एकादश देवा देवैः वक्ष्यमाणैः सह मा मामवन्तु रक्षन्तु। कीदृशाः त्रयाः त्रयोऽवयवा येषां ते संख्याया अवयवे तयप् [पा० ५, २, ४२] द्वित्रिभ्यां तयस्यायज्वेति [पा० ५, २, ४३] अयजादेशः। एकादश त्रिगुणा इत्यर्थः ते च कतीति स्वयमेवाह त्रयस्त्रिंशाः तिसृभिरधिका त्रिंशत्संख्या येषां ते त्रयस्त्रिंशत्संख्या इत्यर्थः। सुराधसः शोभनं राधो येषां ते राध इति धननाम राध्नुवन्त्यनेनेति [निरु० ४, ४] यास्कोक्तिः। तथा बृहस्पतिपुरोहिताः बृहस्पतिः पुरोहितो येषां ते। तथा सवितुः देवस्य सवे आज्ञायां वर्तमानाः। देवाः दीप्यमानाः ॥ ११ ॥

प्रथमा द्वितीयैर्द्वितीयास्तृतीयैस्तृतीयाः सत्येन सत्यं यज्ञेन यज्ञो यजुर्भिर्यजूᳬषि सामभिः सामान्यृग्भिर्ऋचः पुरोऽनुवाक्याभिः पुरोऽनुवाक्या याज्याभिर्याज्या वषट्कारैर्वषट्कारा आहुतिभिराहुतयो मे कामान् समर्धयन्तु भूः स्वाहा ॥ १२ ॥

कथमवन्तु तदाह। विश्वदेवदेवत्यमाष्र्योष्णिहं यजुः प्रकृतिच्छन्दः। प्रथमा देवा द्वितीयैः सहिता मामवन्तु द्वितीयास्तृतीयैः सहावन्तु तृतीयाः सत्येन सह सत्यं यज्ञेन सह यज्ञो यजुर्भिः सह यजूंषि सामभिः सह सामान्यृग्भिः सह ऋचः पुरोऽनुवाक्याभिः सह पुरोऽनुवाक्या याज्याभिः सह याज्या वषट्कारैः सह वषट्कारा आहुतिभिः सह एवं त्रिप्रकारैरेकादशसंख्यैर्देवैरुत्तरोत्तरं पालिता आहुतयो मे

मम कामानभिलाषान् समर्धयन्तु पूरयन्तु भूः भुवनं भूः हुतमिदं स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ १२ ॥

लोमा॑नि॒ प्रय॑ति॒र्मम॒ त्वङ्म॒ आन॑ति॒राग॑तिः। मा॒ꣳसं म॒ उप॑नति॒र्वस्व॒स्थि म॒ज्जा म॒ आन॑तिः ॥ १३ ॥

का० [१८, ५, १०] प्रत्यचमचं यजमानो लोमानि प्रयतिरिति। यजमानो यश्मेवं प्रत्यचसुपस्थपूर्वकं भचयति॥ लोमत्वगादिदेवतानुष्टुप्। मम लोमानि प्रयतिः प्रयतनं प्रयतिः प्रयत्नो वर्तते तयोद्यामी यथा लोमस्वपि प्रयत्नः। मे मम त्वङ् आनतिः आगतिश्च आनमन्ति भूतानि यस्यां सा आनतिः आगच्छन्ति भूतानि यां प्रति सा आगतिः मदीयां त्वच दृष्ट्वा भूतान्यागच्छन्ति नमन्ति चेत्यर्थः। मे मम मांससुपनतिः उपनमन्ति भूतानि यत्र। ममास्थि वसु धनं धनरूपमेव। मे मज्जा आनतिः आनमन्ति भूतानि यत्र। उपलक्षणमेतत् मम सप्त धातवो जगद्वशीकरणसमर्था इत्यर्थः॥ १३॥

यद्दे॑वा देवहेड॑नं॒ देवा॑सश्चकृ॒मा व॒यम्। अ॒ग्निर्मा॒ तस्मा॒देन॑सो॒ विश्वा॑न् मुञ्च॒त्वꣳह॑सः ॥ १४ ॥

इत उत्तरमवभृथः॥ का० [१८, ५, १३] मासरकुम्भं प्लावयति यद्देवा इति। अवभृथेष्टिं कृत्वा यद्देवा इत्यादिना वरुण नो मुञ्चत्वन्तेन [१८] सार्धकण्डिकाचतुष्कात्मकेन मन्त्रेण मासरकुम्भं जले तारयति॥ अग्निवायुसूर्यदेवत्यास्तिस्रोऽनुष्टुभः कूष्माण्डसञ्ज्ञाः। दीव्यन्ति देवाः दीप्यमाना

हे देवासो देवाः ! वयं यद्देवहेडनं देवानां हेडनमपराधं चकृम कृतवन्तः करोतेर्लिट् संहितायां छान्दसो दीर्घः। अग्निस्तस्मादेनसः पापात् मा मां मुञ्चतु पृथक्करोतु विश्वात् विश्वस्मात् सर्वस्मात् अंहसः विघ्नाच्च मुञ्चतु। स्मेः आदभाव आर्षः ॥१४॥

यदि॒ दिवा॒ यदि॒ नक्त॒मेना॑ᳪसि चकृ॒मा व॒यम्। वा॒युर्मा॒ तस्मा॒देन॑सो॒ विश्वा॑न् मुञ्च॒त्वᳪह॑सः ॥ १५ ॥

यदि चेत् दिवा अहनि यदि नक्तं रात्रौ वयमेनांसि पापानि चकृम। वायुः तस्मादेनसः विश्वस्मादंहसश्च मां मुञ्चतु ॥ १५ ॥

यदि॒ जाग्र॒द्यदि॒ स्वप्न॒ एना॑ᳪसि चकृ॒मा व॒यम्। सूर्यो॑ मा॒ तस्मा॒देन॑सो॒ विश्वा॑न् मुञ्च॒त्वᳪह॑सः ॥ १६ ॥

यदि जाग्रत् शतृप्रत्यया लुक् यदि जाग्रति जाग्रदवस्थायाम् यदि स्वप्ने स्वप्नावस्थायामेनांसि वयं चकृम सूर्यस्तस्मादेनसः विश्वादंहसश्च मां मुञ्चतु ॥ श्रुत्या त्वन्यथा व्याख्यातम्। जाग्रति मनुष्ये यत्पापं कृतं स्वप्ने पितृषु यत् पापं कृतम् तस्मान्मा मुञ्चतु। मनुष्या वै जागरितं पितरः सुप्तं मनुष्यकिल्बिषाच्चैवैनं पितृकिल्बिषाच्च मुञ्चतीति [१२, ८, २, २] श्रुतेः ॥ १६ ॥

यद्ग्रामे॒ यदर॑ण्ये॒ यत्स॒भायां॒ यदि॑न्द्रि॒ये। यच्छू॒द्रे यद॒र्ये॑ यदेन॑श्चकृ॒मा व॒यं यदेक॒स्याधि॒ धर्म॑णि॒ तस्या॑व॒यज॑नमसि ॥ १७ ॥

लिङ्गोक्तदेवतं यजुः। यानि परस्ये वने सभायां पञ्चपातादि यदेनः इन्द्रिये इन्द्रियविषये परापवादपरनारीदर्शनादि यत् देवविषये वा शूद्रे चर्य येन्ने अर्यः स्वामिवैश्ययोरिति [पा० ३, १, १०३] निपातः यत् पापं वयं चकृम। चार्ययोः पत्नीयजमानयोरेकस्य० चधि धर्मणि कर्मणि चधिकर्मविषये यदेनो धर्मलोपलक्षणम्। तस्यैनसः पापस्यावयजनं नाशनं त्वमसि नाशकोऽसीत्यर्थः। कुम्भं प्रति वचनम्। अयपूर्वा यजिर्नाशनार्थः॥ १०॥

यदापो अघ्न्या इति वरुणेति शपामहे ततो वरुण नो मुञ्च। अवभृथ निचुम्पुण निचेरुरसि निचुम्पुणः। अव देवैर्देवकृतमेनो ऽयक्ष्यव मर्त्यैर्मर्त्यकृतं पुरुराव्णो देव रिषस्पाहि ॥ १८ ॥

समुद्रे ते हृदयमप्स्वन्तः सं त्वा विशन्त्वोषधीरुतापः। सुमित्रिया न आप ओषधयः सन्तु दुर्मित्रियास्तस्मै सन्तु योऽस्मान् द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मः ॥ १९ ॥

यदापः। व्याख्यातम् [६, २२]॥ का० [१८, ५, १४] पूर्ववन्मज्जनम्। पूर्ववदिति अवभृथेत्यादि ओषधीरुताप इत्यन्तेन [१८] सुराकुम्भस्य जले मज्जनम्॥ अवभृथ। व्याख्यातम् [३, ४८। ८, २५] इयान् विशेषः अयक्षि अवायक्षि नाशितवानस्मि यजेर्लुङि तङि उत्तमैकवचने रूपम् पूर्वत्र अयासिषमिति॥ का० [१८, ५, १५] सुमित्रिया न

इत्यपोऽञ्जलिदानाय दुर्मित्रिया इति द्वेष्यं परिषिञ्चति द्वौ विक्रमौ उदङ्गत्वा। यजमानोऽवभृथप्रदेशात् द्वौ विक्रमौ उदीच्यां गत्वा सुमित्रिया इति जलाञ्जलिमादाय यस्यां दिशि रिपुस्तां प्रति सिञ्चतीति सूत्रार्थः॥ सुमित्रिया नः। व्याख्यातम् [६, २२]॥ १८॥ १९॥

द्रुप॒दादि॑व मुमुचा॒नः स्वि॒न्नः स्ना॒तो मला॑-दिव। पू॒तं प॒वित्रे॑णे॒वाज्य॒माप॑ः शुन्धन्तु॒ मैन॑सः॥ २०॥

का० [१९, ५, १६] अवभृथवत् स्नात्वा वासोऽपासनं द्रुपदादिवेति। जलस्थावेव जायापती सौमिकावभृथवत् स्नात्वा कर्मकाले धृतं वासोऽप्सु क्षिपतः॥ अब्देवत्यानुष्टुप्। आपो जलानि एनसः पापात् मा मां शुन्धन्तु पुनन्तु पापात् पृथक् कुर्वन्तु। तत्र दृष्टान्तत्रयमाह द्रुपदादिवेति पलाशोद्रुद्रुमागमा इत्यभिधानोक्तेः [अमर० २, ४, ५] द्रुस्तरुः तन्मयं पदं द्रुपदं पादुका तस्मान्मुमुचानः पृथग्भवन् यथा पादुकादोषैरसम्बद्धो भवति मुचेर्विकरणव्यत्ययेन शानचि जुहोत्यादित्वाद् द्वित्वे मुमुचान इति रूपम्। यथा च स्विन्नः स्वेदयुक्तः स्नातः सन् मलात् पृथग्भवति। आज्यमिव यथा पवित्रेण कम्बलमयेन पूतं गालितमाज्यं घृतं कीटेभ्यः पृथग्भवति। तथापो मां शुन्धन्तु॥ २०॥

उद्व॒यं तम॑स॒स्परि॒ स्व॒: पश्य॑न्त॒ उत्त॑रम्। दे॒वं दे॑व॒त्रा सूर्य॒मग॑न्म॒ ज्योति॑रुत्त॒मम्॥ २१॥

का० [१९, ५, १७] सोमवदुत्क्रमणमागमनञ्च। सोमवदिति उदयमिति मन्त्रेण जलान्निष्क्रमणम् अपाम सोमम-

मृता अभूमेति जपतां सर्वेषां विपशुदेशमागमनमिति
सूत्रार्थः ॥ सूर्यदेवत्यानुष्टुप् प्रस्कण्वदृष्टा। वयं तमसः पां
तमसः सकाशात् तमोबहुलादस्माल्लोकात् उदगन्म उद्गत
निर्गताः गमेर्लङि शपि लुप्ते मस्य नः। कीदृशा वयम् उत्तर
मुत्कृष्टतरं स्वः स्वर्गं पश्यन्तः ईक्षमाणाः किञ्च देवत्रा देवलोके
सूर्यं देवं पश्यन्तः सन्त उत्तमं ज्योतिर्ब्रह्मरूपमुदगन्म प्राप्ताः
॥ २१ ॥

अपो अद्यान्वचारिषꣳ रसेन समसृक्ष्महि। पयस्वानग्न आगमं तं मा सꣳसृज वर्चसा प्रजया च धनेन च ॥ २२ ॥

का० [१८, ५, १८] आहवनीयमुपतिष्ठतेऽपो अद्येति।
यजमान आहवनीयमुपतिष्ठते ॥ अग्निदेवत्या पङ्क्तिः। हे
अग्ने! तं मां वर्चसा ब्रह्मवर्चसेन प्रजया पुत्रादिकया धनेन
सुवर्णादिकेन च त्वं सस्रज संयोजय योऽहमद्य अपः अन्वचा-
रिषम् अवभृथकर्मणा जलमनुचरितवानस्मि प्राप्तोऽस्मि चरते-
र्लुङ् यथाहं रसेन जलेन समसृक्ष्महि संसृष्टोऽस्मि सृजेर्लुङ्
वचनव्यत्ययः यथाहं पयस्वानुदकवान् सन् आगमसागतवा-
नस्मि गमेर्लुङि पुषादीति [पा० ३, १, ५५] च्लेरङ्। तं मां
वर्चआदिभिर्योजय ॥ २२ ॥

एधोऽस्येधिषीमहि। समिदसि तेजोऽसि तेजो मयि धेहि। समाववर्त्ति पृथिवी समुषाः समु सूर्यः। समु विश्वमिदं जगत् ॥ वैश्वानरज्योतिर्भूयासं विभून् कामान् व्यश्नवै भूः स्वाहा ॥ २३ ॥

का० [१९, ५, १९] एधोऽसीति समिधमादायाहवनीयेऽभ्यादधाति समिदसीति। यजमानः एधोऽसीति मन्त्रेण समिधं गृहीत्वा समिदसीति मन्त्रेणाग्नौ दधाति॥ समिद्देवत्ये यजुषी। हे समित्त्वमेधः। एधयति दीपयतीति एधः दीपिकाऽसि वयं त्वत्प्रसादादेधिषीमहि धनादिभिर्वृद्धिं व्याप्नुयाम एधतेराशीर्लिङ्। हे समित्। त्वं समिदसि समिन्धयति दीपयतीति समित् तेजयासि तत्संयोगेनाग्नेर्ज्वलनात् अतो मयि विषये तेजो धेहि धारय॥ का० [१९, ५, २०] जुहोति समाववर्त्तीति। यजमानः सकृद्गृहीतमाज्यं कश्चिकाग्रेण जुहोति॥ समाववर्त्ति आग्नेयी गायत्री वैश्वानरज्योतिरिति यजुः आग्नेयम्। पृथिवी समाववर्त्ति सम्यगावर्तते विकरणव्यत्ययेन हतेः शपः श्लुः नश्यतीत्यर्थः उषाः दिवसोऽपि समाववर्त्ति सूर्यः समाववर्त्ति उ एवार्थे विश्वमिदं जगत् समाववर्त्ति। अतोऽहं वैश्वानरज्योतिः भूयासम् विश्वेभ्यो नरेभ्यो हितो वैश्वानरः परमात्मा तद्रूपं ज्योतिर्यस्य स वैश्वानरज्योतिः भूयासम्। विभूः अहतोऽपि कामान् मनोरथान् व्यश्नवै प्राप्नुयाम्। भूः स्वाहा भुवनं भूः सत्तामात्रं ब्रह्म तस्मै स्वाहा सुहुतमस्तु भूरित्यव्ययम्॥ २३॥

अ॒भ्याद॑धामि स॒मिध॒मग्ने॑ व्रतपते॒ त्वयि॑।
व्र॒तं च॑ श्र॒द्धां चोपै॑मी॒न्धे त्वा॑ दीक्षि॒तो अ॒हम्
॥ २४ ॥

का० [१९, ६, १२] अभ्यादधामीति प्रत्यृचमाहवनीये तिस्रः समिधोऽभ्यादधाति। सौत्रामण्यादावादित्यौदनं समाप्य द्विपशुर्यमाहवनीयदक्षिणाग्नौ विहृत्याग्न्यन्वाधानं ब्रह्मवरणं

च कृत्वाहवनीये यजमानस्तिस्रः समिधः प्रत्यृचमादधाति॥ अग्निदेवत्यास्तिस्रोऽनुष्टुभः पाक्षतराभिदृष्टाः। हे अग्ने व्रतपते व्रतस्य कर्मणः पालक! अहं समिधं त्वयि अभ्यादधामि जुहोमि तेन समिदाधानेन दीक्षितः सन्नहं व्रतं कर्म श्रद्धां विश्वासं चोपैमि उपगच्छामि त्वा त्वामिन्धे दीपयामि॥२४॥

यत्र॒ ब्रह्म॑ च क्ष॒त्रं च॑ स॒म्यञ्चौ॒ चर॑तः स॒ह। तं लो॒कं पु॒ण्यं॑ प्रज्ञे॑षं॒ यत्र॑ दे॒वाः स॒हा-ग्निना॑॥ २५॥

पुण्यं पवित्रं लोकं प्रज्ञेषं जानीयाम् लोकमप्राप्तानां तल्लोकज्ञानं न भवतीति स्वर्लोकगमनं प्रार्थ्यते। तं कम् यत्र लोके ब्रह्म ब्राह्मणजातिः क्षत्रं क्षत्रियजातिश्च सहावियोगेन चरतस्तिष्ठत इत्यर्थः। कीदृशे ब्रह्मक्षत्रे सम्यञ्चौ लिङ्गव्यत्ययः समीचो सम्यक् अञ्चतस्ते। तत्र चाग्निना सह देवाः सञ्चरन्ति। सदा च विप्राः क्षत्रियाश्च य गच्छन्ति त देवलोकं प्राप्नुयामित्यर्थः॥ २५॥

यत्रेन्द्र॑श्च वा॒युश्च॑ स॒म्यञ्चौ॒ चर॑तः स॒ह। तं लो॒कं पु॒ण्यं॑ प्रज्ञे॑षं॒ यत्र॑ से॒दिर्न वि॒द्यते॑॥ २६॥

यत्र लोके इन्द्रश्च वायुश्च सम्यञ्चौ सह चरतः यत्र च सेदिः नदनं सेदिः धाहगमेति [पा० ३, २, १०१] चाल्किप्रत्ययः लिङ्-त्वादित्वाभ्यासलोपौ। अन्नाप्राप्तिजनितं दुःखं सेदिः स यत्र न विद्यते तं लोकं पुण्यं पवित्रं प्रज्ञेषं प्रजानीयाम् जानातेः लिब्धवलं ...ोति [पा० ३, १, ३४] [illegible]

अꣳशुना ते अꣳशुः पृच्यतां परुषा परुः।
गन्धस्ते सोममवतु मदाय रसो अच्युतः ॥२७॥

सुरादेवत्यानुष्टुप् सुरासंसर्जने विनियुक्ता तत्सूत्रं सौत्रामण्यारम्भे [१९, १] लिखितम्। हे सुरे! ते तव अंशुः भागः सोमस्यांशुना भागेन सह पृच्यतां संयुज्यताम् तव परुः पर्व सोमस्य परुषा पर्वणा सह पृच्यताम्। तव गन्धः अच्युतः अनश्वरो रसश्च सोममवतु प्राप्नोतु किमर्थं मदाय मत्ततायै सुरायुक्तः सोमः पीतो मदजनको भवति अत उभयोर्योगोऽस्तु ॥ २७ ॥

सिञ्चन्ति परिषिञ्चन्त्युत्सिञ्चन्ति पुनन्ति च। सुरायै बभ्र्वै मदे किन्त्वो वदति किन्त्वः ॥ २८ ॥

सुरादेवत्येन्द्रदेवत्या वानुष्टुप् पूतसुरादाने विनियोग उक्तः [का० १८, २, ६] बभ्र्वै बभ्र्वाः पर्याये तस्यै सुरायै षष्ठ्यर्थे चतुर्थी सुराया मदे स्थितः सुरया मत्तः इन्द्रः किंत्वः किंत्व इति वदति त्वं किम् कस्य त्वमित्याद्यन्यतिरस्कारकरं वचो वदति। यां सुरां सिञ्चन्ति पात्रे ऋत्विजः परिषिञ्चन्ति पयआदिभिः उत्सिञ्चन्ति ग्रहैः गोवालपवित्रहिरण्यादिभिः पुनन्ति च ॥ २८ ॥

धानावन्तं करम्भिणमपूपवन्तमुक्थिनम्।
इन्द्र प्रातर्जुषस्व नः ॥ २९ ॥

इन्द्रदेवत्या गायत्री विश्वामित्रदृष्टा यातं यथयाकर्मणि धानाहोमे विनियुक्ता प्रातःसवने पुरोडाशपुरोऽनुवाक्यापि।

हे इन्द्र। त्वं प्रातःकाले नोऽस्माकं पुरोडाशं जुषस्व। कीदृशं धानावन्तं धाना विद्यन्ते यत्र तम् करम्भिणं करम्भोऽस्यास्ति अपूपवन्तमपूपाः सन्ति यत्र उक्थिनमुक्थं शस्त्रं यत्र स्तुतियुक्तम् ॥ २९ ॥

बृहदिन्द्राय गायत मरुतो वृत्रहन्तमम्। येन ज्योतिरजनयन्नृतावृधो देवं देवाय जागृवि ॥ ३० ॥

का० [१९, ५, २] ऐन्द्रीं बृहत्यां गायति। अध्वर्युप्रेषितो ब्रह्मा इन्द्रदेवतायां बृहत्यां साम गायति॥ इन्द्रदेवत्या बृहती नृमेधपुरुषमेधदृष्टा। हे मरुतः ऋत्विजः! इन्द्राय इन्द्रार्थं यूयं बृहत्साम गायत सामगानं कुरुत कीदृशं वृत्रहन्तमम् वृत्रं पापं प्रति अतिशयेन हन्ति गच्छति वृत्रमसुरं नाशयति वा नाद्यस्येति [पा० ८, २, १७] नुम्। ऋतं यज्ञं वर्धयन्ति ऋतावृधः देवा ऋत्विजो वा येन सामगानेन देवाय इन्द्राय ज्योतिः तेजः अजनयन् उत्पादयन्। कीदृशं ज्योतिः देवं दीप्यमानम् जागृवि जागर्तीति जागृवि जागरणशीलमविनश्वरमित्यर्थः। सामगानेनेन्द्रस्तेजस्वी जात इत्यर्थः ॥ ३० ॥

अध्वर्यो अद्रिभिः सुतꣳ सोमं पवित्र आनय। पुनाहीन्द्राय पातवे ॥ ३१ ॥

का० [१९, २, ११] ब्रह्मानुमन्त्रणमध्वर्यो अद्रिभिरिति। ब्रह्मा पयोऽनुमन्त्रयते॥ ऐन्द्री गायत्री। हे अध्वर्यो! त्वं सोमं पवित्रे कम्बलमये आनय सिञ्च। कीदृशमद्रिभिर्ग्रावभिः सुतमभिषुतम्। ततः पुनाहि पुनीहि गालय इत्वा-

भाव प्रार्थः। किमर्थं इन्द्राय पातवे इन्द्रस्य पानार्थम् तुमर्थे तवेप्रत्ययः॥ ३१॥

यो भूतानामधिपतिर्यस्मिँल्लोका अधि श्रिताः। य ईशे महतो महाँस्तेन गृह्णामि त्वामहं मयि गृह्णामि त्वामहम्॥ ३२॥

का० [१८, ४, २४] त्रयस्त्रिंशं वसाग्रहं गृह्णाति यो भूतानामिति। प्रागभिषेकात् चौसेन तन्त्रमिति [१८, ८०] षोडशभिर्दीक्षि ग्रहसायक्षाः तेषां सन्त्रैर्यजमानाभिषेकः अतः ततोऽध्वर्युर्यो भूतानामिति सार्धकण्डिकात्मकेन मन्त्रेण त्रयस्त्रिंशं वसाग्रहमार्षभखुरेण गृह्णाति॥ आत्मयादिनो ग्रहदेवत्या कौण्डिन्यदृष्टा पङ्क्तिः। यः परमात्मा भूतानां जरायुजादि-भूतानां चतुर्विधानामधिपतिः अधिकं पालकः यस्मिन् आत्मनि लोका भूरादयोऽधिश्रिताः आश्रिताः लोका यदा-धारा इत्यर्थः। महान् सर्वोत्कृष्टो यः महतः महत्तत्त्वप्रसु-खस्य तत्त्वगणस्य ईशे ईष्टे नियन्ता वर्त्तते लोपस्त आत्मने-पदेष्विति [पा० ७, १, ४१] तलोपे लटि तङि प्रथमैकवचने ईशे इति रूपम् अधीगर्थदयेशामिति [पा० २, ३, ५२] कर्मणि षष्ठी। हे ग्रह! अहं तेन परमात्मना कृत्वा त्वा त्वा गृह्णामि मयि परमात्मभावमापन्ने मयि विषये अहं त्वां गृह्णामि॥ ३२॥

उपयामगृहीतोऽस्यश्विभ्यां त्वा सरस्वत्यै त्वेन्द्राय त्वा सुत्राम्णे। एष ते योनिरश्विभ्यां त्वा सरस्वत्यै त्वेन्द्राय त्वा सुत्राम्णे॥ ३३॥

उपयाम० यजुः सामविष्टुप् व्याख्यातम् [१०, ३३]।

एष ते यजुः प्राजापत्या बृहती सादने विनियोगः। ग्रह-देवते द्वे यजुषी ॥ ३३ ॥

प्राणपा मे अपानपाश्चक्षुष्पाः श्रोत्रपाश्च मे। वाचो मे विश्वभेषजो मनसोऽसि विलायकः ॥ ३४ ॥

का० [१९, ५, ८] शेषपत्त्विजः प्राणभक्षं भक्षयन्ति। समस्तग्रहहोमान्तरं शेषमृत्विजः सर्वेऽवजिघ्रन्ति कण्डिका-द्वयेन.॥ ग्रहदेवत्ये द्वे अनुष्टुपरिष्टाद्बृहत्यौ। हे ग्रह! त्वं मे प्राणपा असि प्राणान् पाति रक्षति प्राणपाः अपानपाः अपानस्य रक्षकोऽसि चक्षुषो पातीति चक्षुष्पाः मे मम श्रोत्र-पाश्चासि श्रोत्रेन्द्रियं पाति। मे वाचो वागिन्द्रियस्य विश्व-भेषजः विश्वं सर्वं भेषजमौषधं यस्मात्स वाचः चोपधसुन्मार्ग-निवृत्तिजपादौ प्रवृत्तिश्च तत्कर्ता। मनसो विलायकश्चासि विलाययति विषयेभ्यो निवर्त्यात्मनि स्थापयति विलायकः आत्मध्यानप्रदोऽसीत्यर्थः यद्वा लौ श्लेषणे विलाययति चक्षुरा-दिभिः सह श्लेषयति विलायकः सर्वेन्द्रियैः सह मनः सयो-जयसीत्यर्थः ॥ ३४ ॥

अश्विनकृतस्य ते सरस्वतिकृतस्येन्द्रेण सुत्राम्णा कृतस्य। उपहूत उपहूतस्य भक्षयामि ॥ ३५ ॥

हे ग्रह उपहूत! आज्ञप्तोऽहं ते तव त्वां भक्षयामि कर्मणि षष्ठी। कीदृशस्य ते अश्विनकृतस्य करोतिर्दर्शनार्थः अश्विनावेवाश्विनौ स्वार्थेऽण् ह्रस्वभाव आर्षः अश्विनाभ्यां कृतो दृष्टस्तस्य। सरस्वत्या कृतः सरस्वतिकृतः सरस्वत्या

दृढस्य ज्यापो: संप्राच्छन्दसोर्बहुलमिति [पा० ६, १, ३१] परस्सतीमब्दस्य ह्रस्वः । सुष्ठु त्रायते रक्षति सुत्रामा तेने-न्द्रेण त्रातस्य दृढस्य । उपहूतस्य ऋत्विग्भिः कृतोपहवस्य ॥ ३५ ॥

समि॑द्धो इन्द्र उ॒षसा॒मनी॑के पुरो॒रुचा॑ पूर्व॒-कृद्वा॑वृधा॒नः । त्रि॒भिर्दे॒वैस्त्रि॒ꣳश॒ता वज्र॑बाहु-र्ज॒घान॑ वृ॒त्रं वि दुरो॑ ववार ॥ ३६ ॥

आर्धं समाप्तम् इतः सौत्रामणिकं सौक्तमुच्यते । का० [१९, ६, १२] समिद्ध इन्द्र इत्याप्रियः प्रथमस्य । समिद्ध इत्याद्या एकादश ऋचः प्रथमस्यैन्द्रस्य पशोराप्रियः प्रयाज-याज्याः ॥ आङ्गिरसदृष्टा एकादशाप्रियः त्रिष्टुभः तासां क्रमादेता देवता इध्मः तनूनपान्नराशंसो वा इडः बर्हिः द्वारः उपासानक्ता दैव्यौ होतारौ तिस्रो देव्यः त्वष्टा वनस्पतिः स्वाहाकृतयः एता देवताः यथायोगमिन्द्रविशेषणत्वेन व्याख्येयाः अनुवाकेनानेनेन्द्रः स्तूयते । इन्द्रो वृत्रं मेघं दैत्यं वा जघान हतवान् दुरः द्वाराणि च विववार मेघस्य द्वाराणि स्रोतांसि विवृतान्यकरोत् दैत्यपक्षे तत्पुरद्वाराणि शून्यान्य-करोत् द्वारशब्दस्य सम्प्रसारणे दुर इति रूपम् । कीदृश इन्द्रः समिद्धः सन्दीप्तः उषसामनीके मुखे प्रातःकाले पुरो-रुचा अग्रे प्रसरन्त्या दीप्त्या पूर्वकृत् पूर्वां दिशं करोतीति । आदित्यात्मना पूर्वस्याः कर्ता सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पुंवद्भावः । त्रिभिर्देवैः त्रिंशता च त्रयस्त्रिंशद्देवैः सह वावृधानः वर्धमानः वृधेर्विकरणव्यत्ययेन शपः तुजादीनां दीर्घोऽभ्यासस्येति [पा० ६, १, ७] अभ्यासदीर्घः संहितायाम् । वज्रबाहुः वज्रं बाहौ यस्य वज्रपाणिः ॥ ३६ ॥

नराशꣳसः प्रति शूरो मिमानस्तनूनपात् प्रति यज्ञस्य धाम। गोभिर्वपावान्मधुना समञ्जन् हिरण्यैश्चन्द्री यजति प्रचेताः॥ ३७॥

एकस्यामृचि नराशंसतनूनपातौ। प्रचेताः प्रकृष्टं चेतो ज्ञानमस्य स प्रचेताः कर्मज्ञाता यजमानस्त्वामिन्द्रं प्रतियजति प्रत्यहं यजति। तं कम् य ईदृशः नराशंसः नरैर्ऋत्विग्भिरा समन्तात् शस्यते शस्त्रैः स्तूयते स नराशंसः यद्वा नरा अस्मि-न्नासीनाः शंसन्तीति [निरु० ८, ६] यास्कोक्तेर्नराशंसो यज्ञः तद्रूपस्तद्वान् वा। यज्ञस्य धाम स्थानं प्रतिमिमानः मिमीते मिमानः प्रतिगणयन् यज्ञस्थानानि जानन्नित्यर्थः एकः प्रतिमिमान इत्यनेन सम्बध्यतेऽपरो यजतीत्यनेन। तथा शूरः वीर्यवान्। तनूनपात् तनोति विस्तारयति सृष्टिं तनूः प्रजापतिर्मरीचिस्तस्य नपात् पौत्रः कश्यपात्मज इत्यर्थः। यद्वा तनूं शरीरं न पातयति रक्षति जाठराग्निरूपेणेति तनूनपात् अग्निस्तद्रूपः। यद्वा तनोति भोगानिति तनूः गौस्तस्या नपात् पौत्रं घृतम् गोः पयो जायते पयस आज्यमिति घृतरूपस्तद्वान् वा। गोभिर्वपावान् पशुसम्बन्धिनीभिर्वपावान् वपायुक्तः मधुना मधुस्वादोपेतेन घृतेन समञ्जन् हवींषि भक्षयन् हिरण्यैः पशुवदानभूतैः चन्द्री चन्द्रं सुवर्णमस्यास्तीति चन्द्री॥ ३७॥

ईडितो देवैर्हरिवाँ२॥ अभिष्टिराजुह्वानो हविषा शर्धमानः। पुरन्दरो गोत्रभिद्वज्रबाहुरायातु यज्ञमुप नो जुषाणः॥ ३८॥

एवंविध इन्द्र आयातु आगच्छतु। कीदृशः देवैरीडितः

पूजितः स्तुतः। हरिवान् हरी इन्द्राश्वौ यस्य स्त इति हरिवान्। अभिष्टिः अभि समन्तादिष्टिर्यागो यस्य इत्लोपश्छान्दसः यद्वा अभिष्टूयत इत्यभिष्टिः स्तौतेरौणादिको डिप्रत्ययः। आजुह्वानः आह्वयमान ऋत्विग्भिः हविषा निमित्तेन हविर्निमित्तं द्विजैराह्वयमानः। अर्धमानः अर्ध इति [निघ० २, ८, ७] बलनाम अतिबलायमानः। पुरं रिपुनगरं दारयति पुरन्दरः। गोत्रभित् गां भूमिं त्रायन्ते गोत्रा मेघाः तान् वृष्ट्यर्थं भिनत्ति गोत्रभित् गोत्रान् गिरीन् वा भिनत्ति। वज्रबाहुः वज्रधरः। नोऽस्माकं यज्ञमुपजुषाणः उपसेवमानः ॥ ३८ ॥

जुषाणो ब॒र्हिर्हरि॑वान्न॒ इन्द्रः॑ प्रा॒चीन॑ᳪं सीदत्प्र॒दिशा॑ पृथि॒व्याः। उ॒रु॒प्रथाः॒ प्रथ॑मान॑ᳪं स्यो॒नमा॑दि॒त्यैर॒क्तं वसु॑भिः स॒जोषाः॑ ॥ ३९ ॥

इन्द्रो नोऽस्माकं प्राचीनं प्राग्भवं प्रदेशं सीदत् सीदतु आस्ताम् इतश्च लोप इति [पा० ३, ४, ९७] इलोपः। कीदृश इन्द्रः हरिवान् हरी अश्वौ तद्युक्तः। पृथिव्याः प्रदिशा द्वितीयार्थे षष्ठी पृथिवीं देवयजनभूमिं प्रदिशन् उपदिशन् प्रदिशति प्रदिशन् सुपां सुलुगित्यादिना [पा० ७, १, ३९] विभक्तेर्डादेशः। उरुप्रथाः प्रथनं प्रथः ख्यातिः उरु विस्तीर्णं प्रथो यस्य स उरुप्रथाः। सजोषाः जोषणं जोषः असुन्प्रत्ययः। जोषसा प्रीत्या सहितः सजोषाः सन्तुष्टः। बर्हिर्जुषाणः सेवमानः आनयि अपो लुक्। कीदृशं बर्हिः प्रथमानं प्रथते तत् प्रथमानं विस्तीर्णम् स्योनं सुखरूपम् आदित्यैः वसुभिः मरुद्भिश्च अक्तं सिचितम् बर्हिरञ्जने मन्त्रे

आदित्यादीनामुक्तलात्तैरक्तम् सं बर्हिरङ्क्ताए हविषा घृतेन समादित्यैर्वसुभिः सं मरुद्भिरिति [२, २२] उक्तेः ॥ ३९ ॥

इन्द्र॑ दुरः॑ कव॒ष्यो॒ धाव॑माना वृषा॒णं य॑न्तु॒ जन॑यः सु॒पत्नीः॑ । द्वारो॑ दे॒वीर॒भितो॒ विश्र॑यन्ताᳪ सु॒वीरा॑ वी॒रं प्रथ॑माना॒ महो॑भिः ॥ ४० ॥

दुरो यज्ञगृहद्वार इन्द्रं यन्तु प्राप्नुवन्तु। कीदृशमिन्द्रं वृषाणं वर्षति वृषा तं वर्षितारम् इन्द्रः पृथिव्यै वर्षीयानित्युक्तेः। वीरं शूरम्। कीदृश्यो दुरः कवष्यः कु शब्दे कुयन्ते कुवन्ति शब्दयन्ति वा जना यासु ताः कवष्यः सशुषिराः सच्छिद्रे एव शब्दप्रसरात् कौतिरौणादिकोऽषट्प्रत्ययः। तथा धावमानाः धावन्ते धावमानाः आदरयुक्ता इत्यर्थः। तत्रोपमानं जनयः सुपत्नीः शोभनाः साध्व्यः पत्न्यो यज्ञे सहाधिकारिण्यो जायाः स्त्रिय इव लुप्तोपमानम् ता यथा धावमानाः यन्ति यान्ति तथा द्वार इन्द्रं यान्तु। किञ्च इन्द्रं प्राप्य द्वारो देवीः देव्यः अभितः सर्वत्र विश्रयन्तां विहृता भवन्तु। कीदृश्यो द्वारः सुवीराः शोभना वीरा ऋत्विजो यासु ताः सुवीराः ऋत्विग्युक्ताः महोभिस्तेजोभिरुत्सवैर्वा प्रथमानाः विस्तृता भवन्त्यः ॥ ४० ॥

उ॒षासा॒नक्ता॑ बृह॒ती बृ॒हन्त॑ पय॑स्वती सु॒दुघे॒ शूर॒मिन्द्र॑म् । तन्तु॑ त॒तं पेश॑सा सं॒वय॑न्ती दे॒वानां॑ दे॒वं य॑जतः सुरु॒क्मे ॥ ४१ ॥

उषासानक्ता इन्द्रं यजतः सङ्गतं कुरुतः इन्द्रेण सङ्गमं कुरुतः यजिरत्र सङ्गतिकरणार्थः। उषा आदित्यप्रभा नक्ता रात्रिः उषाश्च नक्ता च उषासानक्ता समासे उषःशब्दस्योपा-

सादेशः। किम्भूतमिन्द्रं बृहन्तं महान्तं शूरं विक्रान्तं देवानां देवं सर्वदेवपूज्यम्। कीदृश्यौ उपासानक्ता बृहती वृहत्यौ पयस्वती उदकवत्यौ अवश्यायवत्यौ। सुदुघे शोभनं दुग्धः ते दुघः कप्रत्ययेति [पा० ३, २,७०] कप् षादेशश्च। पेशसा शिल्पिवरूपेण संवयन्तौ संग्रथयन्त्यौ इन्द्रं रूपेण योजयन्त्यौ तत्र दृष्टान्तः तन्तुमिव यथा पटार्थं ततं विस्तीर्णं तन्तु सूत्रं रूपेण वायिस् संवयति। तथा सुरुक्मे शोभनं रुक्मं रोचनं कान्तिर्ययोस्ते सुरुक्मे ॥ ४१ ॥

दैव्या मिमाना मनुषः पुरुत्रा होताराविन्द्रं प्रथमा सुवाचा। मूर्धन्यज्ञस्य मधुना दधाना प्राचीनं ज्योतिर्हविषा वृधातः ॥४२॥

अयं चाग्निरसौ च वायुर्मध्यमस्तौ देवानामिमौ दैव्यौ होतारौ वायुग्नी प्राचीन प्राच्या दिशि वर्तमानं ज्योतिराहवनीयाख्यं मधुना मधुरेण हविषा कृत्वा वृधातः वर्धयतः वृधेर्लेटोऽडाटावित्याट् [पा० ३, ४, ९४]। कीदृशौ होतारौ पुरुत्रा बहुधा मिमाना मिमानौ यज्ञं निर्मिमाणौ। मनुषः मानुषादोतः प्रथमा आद्यौ मनुषः इति प्रथमा पञ्चम्यर्थे। सुवाचा सुवाचौ शोभना वाक् ययोस्तौ। यज्ञस्य मूर्धन् मूर्धनि प्रधानेऽङ्गे इन्द्रं दधाना स्थापयन्तौ सर्वत्र प्रथमाद्विवचनस्याकारः ॥ ४२ ॥

तिस्रो देवीर्हविषा वर्धमाना इन्द्रं जुषाणा जनयो न पत्नीः। अच्छिन्नं तन्तुं पयसा सरस्वतीडा देवी भारती विश्वतूर्तिः ॥४३॥

सरस्वती इडा भारती तिस्रो देव्यः पयसा हविषा कृत्व

तन्तुं यज्ञमच्छिन्नं छेदेन विघ्नेन रहितं कुर्वन्तीति शेषः। वर्धमानाः पुष्टियुक्ताः। पत्नीः पत्न्यः साध्व्यो जनयो न जाया इव इन्द्रं जुषाणाः सेवमानाः। देवी दीप्यमानाः विश्वस्मिन् सर्वत्र त्वरते तूर्णं गच्छति विश्वतूर्त्तिः सर्वगामिनीति द्वे विशेषणे तिसृणाम्॥ ४३॥

त्वष्टा दधच्छुष्ममिन्द्राय वृष्णेऽपाकोऽचिष्टुर्यशसे पुरूणि। वृषा यजन्वृषणं भूरिरेता मूर्धन्यज्ञस्य समनक्तु देवान्॥ ४४॥

त्वष्टा यज्ञस्य मूर्धन् मूर्धनि शिरःस्थानीये आहवनीये देवान् समनक्तु भोजयतु अन्तर्भूतण्यर्थोऽनक्तिरत्र भोजनार्थः। कीदृशस्त्वष्टा यशसे यशस्विने वृष्णे सेक्त्रे इन्द्राय पूरूणि वचनव्यत्ययः पुरु बहु शुष्मं बलं दधत् धारयन्। तथा अपाकः पाक इति प्रशस्यनाम [निघ० ३, ८, ८] न विद्यते पाकः प्रशस्यो यस्मात्सोऽपाकः नञोऽस्त्यर्थानां बहुव्रीहिर्वाचो वोत्तरलोपश्चेति [पा० २, २, २४, वा० ८] समासः। अचिष्टुः अर्चनशीलः सर्वत्र गतः। वृषा वर्षिता वृषणमिन्द्रं यजन् पूजयन्। भूरिरेताः भूरि बहु रेतो वीर्यं यस्य सः सर्वजनक इत्यर्थः त्वष्टा त्वक्षतेः करोत्यर्थस्येति [निरु० ८, १३] यास्कोक्तेः। ईदृशस्त्वष्टा देवान् भोजयत्वित्यर्थः॥ ४४॥

वनस्पतिरवसृष्टो न पाशैस्त्मन्या समञ्जञ्छमिता न देवः। इन्द्रस्य हव्यैर्जठरं पृणानः स्वदाति यज्ञं मधुना घृतेन॥ ४५॥

वनस्पतिर्यूपो देवो मधुना रसेन घृतेन च यज्ञं स्वदाति स्वदतु लेट् आस्वादयतु समनक्तु वा। कीदृशो वनस्पतिः अव-

सृष्टो न आत्मन इव पार्श्वैः कृत्वा त्वचा आत्मनि समञ्जन् पर्यात् पशुम् संयोजयन् आत्मन्शब्दस्य तृतीयायाः आदेशः मन्त्रेष्वाङ्यादेरात्मन इति [पा० ६, ४, १४१] आलोपः तत्र दृष्टान्तः शमिता न शमिता इव यथा शमिता पार्श्वैः पशुमात्मनि संयोजयति। तथा हव्यैरिन्द्रस्य जठरमुदरं पृणानः पूरयन् पृणातिऽसौ पृणानः ॥ ४५ ॥

स्तोकानामिन्दुं प्रति शूर इन्द्रो वृषायमाणो वृषभस्तुराषाट्। घृतप्रुषा मनसा मोदमानाः स्वाहा देवा अमृता मादयन्ताम् ॥४६॥

इन्द्रः स्वाहा देवाः नामैकदेशे नामग्रहणं स्वाहाकृतयो देवाय मादयन्तां तृप्यन्तु मद तृप्तौ चुरादिः। किमुद्दिश्य स्तोकानामिन्दुं प्रति स्तोका वपासम्बन्धिनो घृतबिन्दवः तत्सम्बन्धो य इन्दुः सोमः तं प्रति तमुद्दिश्य वपास्तोकेषु सोमत्वमारोप्यते वपास्तोकरूपं सोममुद्दिश्येन्द्रः स्वाहाकृतय च तृप्यन्तामित्यर्थः। कीदृश इन्द्रः शूरः शौर्यवान् वृषायमाणः वृषवदाचरति वृषायते वृषायतेऽसौ वृषायमाणः शत्रून् प्रतिगर्जन्नित्यर्थः वृषभः वर्षिता तुराषाट् तूर्णं सहते शत्रूनभिभवति तुराषाट्। कीदृशाः स्वाहाकृतयः घृतप्रुषा घृतबिन्दुनापि मनसा मोदमानाः मोदन्ते ते मोदमानाः सन्तुष्टाः। अमृताः अमरणधर्माणः नास्ति मृतं मरणं येषां ते ॥ ४६ ॥

आयात्विन्द्रोऽवस उप न इह स्तुतः सधमादस्तु शूरः। वावृधानस्तविषीर्यस्य पूर्वीर्द्यौर्न क्षत्रमभिभूति पुष्यात् ॥ ४७ ॥

का० [१८, ६, १२]. याज्यानुवाक्याय। वपापुरोडा-

ग्रपशुयागानां याज्यानुवाक्याः आयात्विन्द्र इति [४७] वपाया: पुरोऽनुवाक्या आ न इन्द्रो दूरादिति [४८] याज्या आ न इन्द्रो हरिभिरिति [४९] पशुपुरोडाशस्य पुरोऽनुवाक्या त्रातारमिन्द्रमिति [५०] याज्या इन्द्रः सुत्रामेति [५१] पशुयागे पुरोऽनुवाक्या तस्य वयमिति [५२] याज्येति सूत्रार्थः ॥ सप्त त्रिष्टुभ इन्द्रदेवत्याः। इन्द्रो नोऽस्मानवसे अवितुं रक्षितुमुप आयातु समीपमागच्छतु तुमर्थेऽवतेरसेन्प्रत्ययः। इहायातः मन् मधमात् अस्तु सह देवैः साधं मादयति तृप्यति सद्यमात् सहभोजनकर्तास्तु मादयतेः क्विप्। कीदृश इन्द्रः शूरः विक्रान्तः स्तुतोऽस्माभिः। वावृधानः वर्धमानः। यस्येन्द्रस्य पूर्वीः तविषीः पूर्वाः तविष्यः पूर्वाणि कृतानि बलानि वृत्रवधादयः पराक्रमाः द्यौर्न स्वर्ग इव कथ्यन्ते स्वर्गो यथा स्तूयते तथा यस्येन्द्रस्य बलानि स्तूयन्ते तविषीति बलनाम तवतेर्वृद्धिकर्मण इति [निरु० ८, २५] यास्कः। यश्चेन्द्रः क्षत्रमयादीयं पुष्यात् पुष्यति लेटोऽडाटौ। कीदृशं क्षत्रम् अभिभूति अभिभवनशीलं शूरम्। स इन्द्र आयात्विति सम्बन्धः ॥ ४७ ॥

आ न॒ इन्द्रो॑ दूरादा न॑ आ॒सादभिष्टि॒कृद॑वसे यासदु॒ग्रः। ओजि॑ष्ठेभिर्नृ॒पति॒र्वज्र॑बाहुः स॒ङ्गे स॒मत्सु॑ तु॒र्वणिः॑ पृत॒न्यून् ॥ ४८ ॥

इन्द्रो नोऽस्माकं दूराद् दूरदेशात् द्युलोकादेरपि आयासत् आयातु यातेर्लेटोऽडाटाविति [पा० ३, ४, ९४] अटि सति सिब्बहुलं लेटीति [पा० ३, १, ३४] सिप्प्रत्ययः। आसादन्तिकप्रदेशादपि आयासत् आसादित्यन्तिकनाम [निघ० २,

१६]। दूरात्समीपाद्वागच्छत्वित्यर्थः। किं कर्तुमवसे प्रवितुमस्माकं रक्षणं कर्तुम्। कीदृश इन्द्रः अभिष्टिकृत् अभिष्टिमभिलाषं करोतीत्यभिष्टिकृत् मनोरथप्रदः। उग्रः उत्कृष्टः। श्रोजिष्ठेभिः तेजस्वितमैर्बलैर्युक्त इति शेषः ओजो विद्यते येषां ते ओजस्विनः अत्यन्तमोजस्विन ओजिष्ठाः विन्मतोर्लुक् तैः। नृपतिः नृणां पालकः। वज्रबाहुः वज्रं बाहौ यस्य सः। तथा सङ्गे समत्सु सङ्गः समदिति द्वे संग्रामनामनी [निघ॰ २, १७] सङ्गे एकस्मिन् संग्रामे समत्सु बहुष्वपि संग्रामेषु युगपदुत्थितेषु सत्सु पृतन्यून् शत्रून् तुर्वणिः तुर्वं हिंसायां तुर्वतीति तुर्वणिः हन्ता पृतनामिच्छन्ति पृतन्यन्ति सुप आत्मनः क्यजिति [पा॰ ३, १, ८] क्यचि परे कव्यध्वरेति [पा॰ ७, ४, ३९] अलोपः ततः क्याच्छन्दसीति [पा॰ ३, २, १७०] उप्रत्ययः सग्रामेच्छूनां हन्तेत्यर्थः ॥ ४८ ॥

आ न॒ इन्द्रो॒ हरि॑भिर्यात्वच्छा॑र्वाची॒नोऽव॑से॒ राध॑से च। तिष्ठा॑ति व॒ज्री म॒घवा॑ विर॒प्शी॒मं य॒ज्ञमनु॑ नो॒ वाज॑सातौ ॥ ४९ ॥

अच्छाभेरर्थे। इन्द्रोऽर्वाचीनोऽभिमुखः सन् नोऽस्मानच्छ अस्मानभि आयातु कैः हरिभिरश्वैः किमर्थमवसे अवनमवः असुन् तस्मै रक्षणाय राधसे धनाय च आगत्य च वज्री इन्द्रो नोऽस्माकमिमं यज्ञमनु प्रति वाजसातौ अन्नसम्भजने निमित्ते तिष्ठाति तिष्ठतु लेट्। कीदृशः मघवा मघं धनमस्यास्तीति धनवान्। विरप्शी विविधं रपति लपति विरप्शी महान् ॥ ४९ ॥

त्रा॒तार॒मिन्द्र॑मवि॒तार॒मिन्द्र॒ᳪ हवे॑ हवे सु-

हवᳪ शूरमिन्द्रम्। ह्वयामि शक्रं पुरुहूतमिन्द्रᳪ स्वस्ति नो मघवा धात्विन्द्रः ॥ ५० ॥

गर्गदृष्टा। त्रातारं रक्षितारमिन्द्रम् अवितारं प्रीणयितारमिन्द्रम् हवे हवे आह्वाने आह्वाने यज्ञे वा सुहवं सुखेन ह्वयते आहूयत इति सुहवम् शूरम् शक्रम् शक्नोति शक्रस्तं समर्थम् पुरुहूतं पुरुभिर्बहुभिर्ह्वयते पुरुहूतस्तं बहुभिराहूतम् ईदृशमिन्द्रं ह्वयामि आह्वयामि। मघवा धनवानिन्द्र आहूतः सन्नोऽस्माकं स्वस्ति अविनाशं धातु दधातु करोतु विकरणव्यत्ययः। इन्द्रशब्दावृत्तिरादरार्था ॥ ५० ॥

इन्द्रः सुत्रामा स्ववाँ२॥ अवोभिः सुमृडीको भवतु विश्ववेदाः। बाधतां द्वेषो अभयं कृणोतु सुवीर्यस्य पतयः स्याम ॥ ५१ ॥

इन्द्रः अवोभिरवैः सुमृडीकः शोभनसुखकारी भवतु शोभनं मृडीकं सुखं यस्मात्स सुमृडीकः। कीदृश इन्द्रः सुत्रामा सुष्ठु त्रायते रक्षति सुत्रामा आतो मनिन्क्वनिब्वनिपश्च [पा० ३, २, ७४] मनिन्। स्ववान् स्वं धनमस्यास्तीति स्ववान् आतोऽटि नित्यमिति [पा० ८, ३, ३] अनुनासिकत्वम् दीर्घादटि समानपाद इति [पा० ८, ३, ९] नस्य रुः। विश्ववेदाः विश्वं सर्वं वेदो धनं यस्य सः। स चेन्द्रो द्वेषः दौर्भाग्यं बाधतां निवर्तयतु अभयं च कृणोतु करोतु किञ्च इन्द्रप्रसादाद्वयं सुवीर्यस्य धनस्य पतयः स्वामिनः स्याम भवेम शोभनाय ते वीराय सुवीराः पुत्रादयः तेभ्यो हितं सुवीर्यं तस्य ॥ ५१ ॥

तस्य वयᳪ सुमतौ यज्ञियस्यापि भद्रे

सौ॑मनसे स्या॑म। स सु॒त्रामा॒ स्ववाँ॑२॥ इन्द्रो॑ अ॒स्मे आ॒राच्चि॒द् द्वेषः॑ सनु॒तर्यु॑योतु ॥ ५२ ॥

वयं तस्येन्द्रस्य सुमतौ शोभनबुद्धौ स्याम भवेम भद्रे कल्याणरूपे सौमनसे सुमनसो भावे शोभनमनस्कत्वेऽपि स्याम इन्द्रोऽस्मासु सुमतिं मनश्च भद्रं करोत्वित्यर्थः। कीदृशस्येन्द्रस्य यज्ञियस्य यज्ञाय हितो यज्ञियस्तस्य यज्ञसम्पादिनः। सुत्रामा सुरक्षकः स्ववान् धनवान् स इन्द्रः अस्मे अस्मत्तः आराच्चित् दूरादपि वर्तमानं द्वेषो दौर्भाग्यं सनुतरन्तर्हितं कृत्वा युयोतु पृथक्करोतु विकरणव्यत्ययः। सनुतरिति निर्णीतान्तर्हितनाम [निघ॰ ५, २५, ३१] ॥ ५२ ॥

आ म॒न्द्रैरि॑न्द्र॒ हरि॑भिर्या॒हि म॒यूर॑रोमभिः। मा त्वा॒ के चि॒न्नि य॑म॒न्विं न पा॒शिनोऽति॒ धन्वे॑व॒ ताँ२॥ इ॑हि ॥ ५३ ॥

विश्वामित्रदृष्टा बृहती तृतीयो द्वादशार्णोऽन्ये त्रयोऽष्टार्णाः आ मन्द्रैः एवेत् अनयोर्विनियोगाभावः। हे इन्द्र! त्वं हरिभिः अश्वैः आयाहि। कीदृशैः मन्द्रैः गम्भीरनादैः मयूररोमभिः मयूरस्येव रोमाणि येषां ते मयूररोमाणस्तैः मयूरसमवर्णैः। किञ्च केचित् दुष्टा आगच्छन्तं त्वां त्वां मा नियमन् नियच्छन्तु मा निबध्नन्तु तत्र दृष्टान्तः पाशिनो पाशहस्ता व्याधाः विं पक्षिणमिव यथा पाशिनः पक्षिणं बध्नन्ति तथा त्वां मा बध्नन्तु अथ ये परिपन्थिनो भवेयुस्तानतीहि अतिक्रम्यागच्छ किमिव धन्व इव धन्व निरुदकदेशः यथा पान्थो मरुदेशमतिक्रम्य गच्छति तथागच्छ ॥ ५३ ॥

एवेदिन्द्रं वृषणं वज्रबाहुं वसिष्ठासो अभ्यर्चन्त्यर्कैः। स नः स्तुतो वीरवद्धातु गोमद्यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः॥ ५४॥

वसिष्ठदृष्टा इन्द्रदेवत्या त्रिष्टुप्। वसिष्ठाः वसिष्ठापत्यानि मुनयः अर्कैर्मन्त्रैः एव इत् एवमेव इन्द्रमभ्यर्चन्ति पूजयन्ति। कीदृशमिन्द्रं वृषणं वर्षितारम् वज्रबाहुं वज्रं बाहौ यस्य तम् स इन्द्रः स्तुतः सन् वीरवत् वीरा विद्यन्ते यत्र तत् पुत्रयुक्तम् गोमत् गावो विद्यन्ते यत्र तत् गोसंयुक्तं धनम् नोऽस्मभ्यं धातु दधातु विकरणव्यत्ययः। एवं पादत्रयेणेन्द्रं स्तुत्वा ऋत्विज आह हे ऋत्विजः! यूयं स्वस्तिभिः अविनाशैः सदा सर्वदा नोऽस्मान् पात रक्षत॥ ५४॥

समिद्धो अग्निरश्विना तप्तो घर्मो विराट् सुतः। दुहे धेनुः सरस्वती सोमं शुक्रमिहेन्द्रियम्॥ ५५॥

का० [१९, ६, १५] आप्रियश्च समिद्धो अग्निरश्विनेति। समिद्ध इत्याद्या द्वादशानुष्टुभः चकारात्त्रिपश्वोः प्रयाजयाज्याः इति सूत्रार्थः॥ विदर्भिदृष्टा अश्विसरस्वतीन्द्रदेवत्या आप्रीसंज्ञा द्वादशानुष्टुभः। अश्विनावध्वर्यू देवानामिति तौ प्रति होता प्राह हे अश्विना अश्विनौ! अग्निः समिद्धो दीप्तोऽस्ति हविर्दहनक्षमोऽस्ति घर्मः प्रवर्ग्यः तप्तोऽस्ति विराट् विविधं राजमानः सोमः सुतोऽभिषुतः। किञ्च धिनोति प्रीणाति धेनुः औणादिको नुप्रत्ययो धिवेः वलोपो गुणश्च प्रीणयित्री सरस्वती इह यज्ञे सोमं दुहे दुग्धे दुह प्रपूरणे लटि तङि प्रथमैकवचने टेरेत्वे लोपस्त आत्मनेपदेष्विति [पा० ७, १,

४१] तलोपे दुह्रे इति रूपम्। कीदृशं सोमं शुक्रं शुक्लं शुभ्रम् इन्द्रियमिन्द्राय हितं बलकरम्। एतावता यज्ञसम्पत्तिरस्ति युवामागच्छतमिति भावः ॥ ५५ ॥

तनूपा भिषजा सुतेऽश्विनोभा सरस्वती। मध्वा रजांꣳसीन्द्रियमिन्द्राय पथिभिर्वहान् ॥ ५६ ॥

उभा अश्विना उभौ अश्विनौ सरस्वती मध्वा मधुना रजांसि लोकान् दुह्रन्ति पूरयन्ति पूर्वर्चो दुह्रे इत्यस्य वचनव्यत्ययेनेहानुषङ्गः लोका रजांस्युच्यन्त इति [निरु॰ ४, १८] यास्कोक्तेः रजःशब्दोऽत्र लोकवाची। कीदृशावश्विनौ तनूपा तनूः शरीराणि पातस्तौ तनूपौ शरीराणां रक्षितारौ भिषजा भिषजौ वैद्यौ। क्व सति। सुते सोमेऽभिषुते सति पूरयन्तीत्यर्थः। किञ्च अश्विसरस्वत्य इन्द्राय इन्द्रियं वीर्यं पथिभिर्यज्ञमार्गैः वहान् वहन्ति इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा॰ ३, ४, ९७] इकारलोपे वहानिति रूपम् ॥ ५६ ॥

इन्द्रायेन्दुꣳ सरस्वती नराशꣳसेन नग्नहुम्। अधातामश्विना मधु भेषजं भिषजा सुते ॥ ५७ ॥

सरस्वती नराशंसेन यज्ञेन सह इन्द्राय इन्द्रार्थमिन्दुं सोमं नग्नहुं सुराकन्दं च पूर्वोक्तमधात् धृतवती। किञ्च भिषजा अश्विना भिषजौ अश्विनौ सुते सोमेऽभिषुते सति मधु मधुरं भेषजमौषधमधातां धारितवन्तौ अधातामित्येव क्रिया वचनव्यत्ययेन पूर्वार्धे योज्या ॥ ५७ ॥

आजुह्वाना सरस्वतीन्द्रायेन्द्रियाणि वीर्यम्। इडाभिरश्विनाविषꣳ समूर्जꣳ सꣳ रयिं दधुः॥ ५८॥

आह्वयति आजुह्वाना अर्थादिन्द्रमाह्वयन्ती सरस्वती अश्विना चेन्द्राय इन्द्रियाणि चक्षुरादीनि सन्दधुः वीर्यं सामर्थ्यं च दधुः इडाभिः पशुभिः सह इषमन्नं सन्दधुः। पशवो वा इडेति [१, ८, १, १२] श्रुतिः। ऊर्जं दध्यादि रयिं धनञ्च सन्दधुः एतानि ददुरित्यर्थः॥ ५८॥

अश्विना नमुचेः सुतꣳ सोमꣳ शुक्रं परिस्रुता। सरस्वती तमाभरद्बर्हिषेन्द्राय पातवे॥ ५९॥

अश्विना अश्विनौ परिस्रुता सुरया सह सुतमभिषुतं शुक्रं शुद्धममलिनं सोमं नमुचेः असुरात्सकाशात् आहरताम् सरस्वती च तमेव सोमं बर्हिषास्तरणार्थेन सह आभरत् आहरत् किमर्थमिन्द्राय पातवे इन्द्रस्य पानार्थं तुमर्थे तवेप्रत्ययः॥५९॥

कवष्यो न व्यचस्वतीरश्विभ्यां न दुरो दिशः। इन्द्रो न रोदसी उभे दुहे कामान्त्सरस्वती॥ ६०॥

अस्मान्चि त्रयो नकाराश्चकारार्थाः। अश्विभ्यां सहिता सरस्वती इन्द्रो न इन्द्रश्च उभे रोदसी द्यावापृथिव्यौ कामान् दुहे दुग्धे द्विकर्मकः द्यावापृथिवीभ्यां सकाशात्कामान् दोग्धि दुरो दिशश्च सकाशात् दोग्धि अकथितं चेति [पा १, ४, ५१] द्वारो दिशो रोदसीश्च कर्मत्वम्। कीदृश्यो द्वारः कवष्यः कुप

निष्कर्षं कुपिताः सच्छिद्राः तथा व्यचस्वतीः व्यचनं व्यचोऽवकाशः तद्वत्यः ॥ ६० ॥

उषासानक्तमश्विना दिवेन्द्रꣳ सायमिन्द्रियैः । सञ्जानाने सुपेशसा समञ्जाते सरस्वत्या ॥ ६१ ॥

हे अश्विनौ ! उषासा रविप्रभा नक्तं रात्रिश्च सरस्वत्या सह दिवा दिवसे सायंकाले च इन्द्रमिन्द्रियैः वीर्यैः सह समञ्जाते संयोजयतः । कीदृश्यौ ते संजानाने संजानीतः ते संजानाने एकमती सुपेशसा शोभनं पेशो रूपं ययोस्ते शुक्ला उषाः कृष्णा रात्रिः ॥ ६१ ॥

पातं नो अश्विना दिवा पाहि नक्तꣳ सरस्वति । दैव्या होतारा भिषजा पातमिन्द्रꣳ सचा सुते ॥ ६२ ॥

हे अश्विना अश्विनौ !, दिवा दिवसे नोऽस्मान् युवां पातं रक्षतं हे सरस्वति ! नक्तं रात्रौ त्वं नः पाहि रक्ष । हे दैव्या होतारा देवसम्बन्धिनौ होतारौ ! भिषजा भिषजौ अश्विनौ सुते सोमेऽभिषुते सति सचा सह एकीभूय युवमिन्द्रं पातं रक्षतम् सर्वत्र विभक्तेराकारः ॥ ६२ ॥

तिस्रस्त्रेधा सरस्वत्यश्विना भारतीडा । तीव्रं परिस्रुता सोममिन्द्राय सुषुवुर्मदम् ॥ ६३ ॥

तिस्रो देव्यः अश्विना अश्विनौ च परिस्रुता सुरया सह सोममिन्द्राय सुषुवुरभिषुतवन्तः । काः तिस्रः सरस्वती भारती इडा च कीदृश्यः त्रेधा स्थिता इति शेषः सरस्वती मध्यस्थाना

भारती द्युस्थाना इडा पृथिवीस्थाना । कीदृशं सोमं तीव्रं पटुत्वकरम् मदं मदजनकम् ॥ ६३ ॥

अश्विना भेषजं मधु भेषजं नः सरस्वती ।
इन्द्रे त्वष्टा यशः श्रियꣳ रूपꣳ रूपमधुः सुते ॥ ६४ ॥

अश्विना नोऽस्माकं सरस्वती त्वष्टा प्रयाजदेवता च सुते सोमेऽभिषुते सति इन्द्रे एतानि वस्तूनि अधुः स्थापयामासुः दधातेर्लुङ् कानीत्यत आह भेषजमौषधं मधु मधुरूपं भेषजं च यशः कीर्त्तिं श्रियं लक्ष्मीं रूपं रूपं नानाविधं रूपं च नित्यवीप्सयोरिति [पा० ८, १, ४] रूपशब्दस्य द्वित्वम् ॥ ६४ ॥

ऋतुथेन्द्रो वनस्पतिः शशमानः परिस्रुता ।
कीलालमश्विभ्यां मधु दुहे धेनुः सरस्वती ॥ ६५ ॥

वनस्पति प्रयाजदेवः शशमानः स्तुवन् सन् ऋतुथा ऋतौ ऋतौ काले-काले परिस्रुता सुरया सह कीलालमन्नरसमिन्द्रः इन्द्राय इन्द्रार्थं दुहे दुग्धे सुपां सुलुगित्यादिना [पा० ७, १, ३९] चतुर्थ्येकवचनस्य सुआदेशे इन्द्र इति लोपस्त आत्मनेपदेष्विति [पा० ७, १, ४१] तलोपे दुहे इति रूपम् । किञ्च सरस्वती अश्विभ्यां सहिता धेनुर्भूत्वा इन्द्राय मधु दुहे दुग्धे ॥ ६५ ॥

गोभिर्न सोममश्विना मासरेण परिस्रुता ।
समधातꣳ सरस्वत्या स्वाहेन्द्रे सुतं मधु ॥ ६६ ॥

हे अश्विना ! अश्विनौ ! मासरेण परिस्रुता सह गोभिर्न

गोप्रभृतिपशुभिश्च सह नयार्थं सुतमभिषुतं सोमं मधु च इन्द्रे युवां समधातमारोपयतम् सम्पूर्वाद्धधातेर्लुङि मध्यमद्विवचनम् हे स्वाहाहृतयः ! प्रयाजदेवाः ! यूयं सरस्वत्या सह इन्द्रे सुतं मधु समधातेति वचनव्यत्ययः ॥ ६६ ॥

अश्विना हविरिन्द्रियं नमुचेर्धिया सरस्वती। आ शुक्रमासुराद्वसु मघमिन्द्राय जभ्रिरे ॥ ६७ ॥

का० [१८, ६, १६, १७] अश्विना हविरिति तिस्रो वपानां याज्यानुवाक्याः प्रथममनूच्य द्वितीया याज्या द्वितीयामनूच्य तृतीया याज्या तृतीयामनूच्य प्रथमा याज्या। अश्विनेत्याद्यास्तिस्रस्तिसृणां वपानां क्रमाद्याज्यापुरोऽनुवाक्याः तत्प्रकारमाह आश्विनवपायागे अश्विनेति [६७] अनुवाक्या यमश्विनेति [६८] याज्या सारस्वतवपायागे यमश्विनेति [६८] अनुवाक्या तमिन्द्रमिति [६९] याज्या ऐन्द्रवपायागे तमिन्द्रमिति [६९] अनुवाक्या अश्विनेति [६७] याज्येति सूत्रार्थः ॥ अश्विसरस्वतीन्द्रदेवत्यास्तिस्रोऽनुष्टुभः। अश्विना अश्विनौ सरस्वती च धिया बुद्ध्या कृत्वा नमुचेर्नमुचिसञ्ज्ञात् आसुरात् दैत्यात् इन्द्रायेन्द्रार्थमेतानि वस्तूनि आजभ्रिरे आजह्रिरे कानीत्यत आह हविः शुक्रं शुद्धममलिनं हविः इन्द्रियं वीर्यं मघं महनीयं वसु धनञ्च ॥ ६७ ॥

यमश्विना सरस्वती हविषेन्द्रमवर्धयन्। स बिभेद बलं मघं नमुचावासुरे सचा ॥ ६८ ॥

अश्विनौ सरस्वती च हविषा कृत्वा यमिन्द्रमवर्धयन् स इन्द्रो नमुचावासुरे सचा नमुचिना असुरेण सह मघं महनीयं

वलं मेघं विभेद विदारितवान्। सचेत्यव्ययं सहार्थे तयोगे नमुचावासुरे इति तृतीयार्थे सप्तमी। वृणोतेर्वलं इति [निरु० ६, २] यास्कः नमुचिं विदार्य वृष्टिं कारितवानित्यर्थः ॥ ६८ ॥

तमिन्द्रं पुशवः सचाश्विनोभा सरस्वती ।
दधाना अभ्यनूषत हुविषा यज्ञ इन्द्रियैः ॥६९॥

पशवः कर्माङ्गभूता गोमेषाजाः उभा अश्विना उभौ अश्विनौ सरस्वती च सचा सहभूताः सन्तः यज्ञे हविषा इन्द्रियैः वीर्यैश्च दधानाः पुष्णन्तः सन्तः तमिन्द्रमभ्यनूषत अवर्धयन् अस्तुवन् वा नू स्तवने ॥ ६९ ॥

य इन्द्रं इन्द्रियं दधुः सविता वरुणो भगः ।
स सुत्रामा हुविष्पतिर्यजमानाय सश्चत ॥ ७० ॥

का० [१९, ६, १८] य इन्द्र इति पुरोडाशानां पूर्ववत् य इन्द्र इति तिसृस्त्रयाणां पशुपुरोडाशानां याज्यानुवाक्याः पूर्ववत् य इन्द्रे [७०] सविता [७१] इत्यैन्द्रस्यानुवाक्यायाज्ये सविता [७१] वरुणः क्षत्रम् [७२] इति सावित्रस्य ते वरुणः क्षत्रम् [७२] य इन्द्रे [७०] इति वारुणस्येति सूत्रार्थः ॥ प्रत्येकमिन्द्रसवितृवरुणदेवत्यास्तिस्रोऽनुष्टुभः । सविता वरुणो भग इति ये त्रयो देवाः इन्द्रे इन्द्रियं वीर्यं दधुः स्थापयामासुः । हविष्पतिः हविषां स्वामी सुत्रामा शोभनत्राणकर इन्द्रो यजमानाय कर्मणि चतुर्थी यजमानं सश्चत सेवताम् इष्टदानेन यजमानं सुखयत्वित्यर्थः पच सेवने लोडर्थे लङ् अडभाव आर्षः ॥ ७० ॥

स॒वि॒ता वरु॑णो॒ दध॒द् यज॑मानाय दा॒शुषे॑ ।
आद॑त्त नमु॑चे॒र्वसु॑ सु॒त्रामा॒ बल॑मिन्द्रि॒यम् ॥७१॥

सुत्रामा इन्द्रो नमुचेरसुरात्सकाशात् यद्वसु धनं बलमिन्द्रियं वीर्यं च आदत्त जग्राह सविता वरुणो भगश्च पशुपुरोडाशमन्त्रदेवास्तत् नमुचेरानीतं वस्वादिकं यजमानाय दधत् दधातु ददत्वित्यर्थः । कीदृशाय यजमानाय दाशुषे दाशति ददाति दाश्वान् तस्मै हवींषि दत्तवते दाश्वान्साह्वानित्यादिना [पा० ६, १, १२] क्वसन्तो निपातः ॥ ७१ ॥

वरु॑णः क्ष॒त्रमि॑न्द्रि॒यं भगे॑न सवि॒ता श्रिय॑म् ।
सु॒त्रामा॒ यश॑सा॒ बलं॒ दधा॑ना य॒ज्ञमा॑शत ॥७२॥

वरुणः सविता सुत्रामा इन्द्रश्च यज्ञं सौत्रामणीमाशत भक्षितवन्तः व्याप्तवन्तो वा अश भोजने अशूङ् व्याप्तौ वा उभयोर्विकरणव्यत्ययः । कीदृशास्ते सर्व क्षतात् त्रायतसामर्थ्यमिन्द्रिय वीर्यं भगेन भाग्येन सह श्रियं लक्ष्मीं यशसा सह बल च दधानाः यजमाने स्थापयन्तः । तत्र वरुणः क्षत्रमिन्द्रियं च दधाति सविता भग श्रियं सुत्रामा यशो बल चेति विभागः ॥ ७२ ॥

अ॒श्विना॒ गोभि॑रिन्द्रि॒यमश्वे॑भिर्वी॒र्यं१॒॑ बल॑म् ।
ह॒विषेन्द्र॒ꣳ सर॑स्वती॒ यज॑मानमवर्धयन् ॥७३॥

का० [१९, ६, १९] अश्विना गोभिरिति च हविषाम् । अश्विना गोभिरिति तिस्रो हविषां याज्यानुवाक्याः धात् पूर्ववत् अश्विना [७३] ता नासत्या [७४] इत्याश्विनपशुयागे पुरोऽनुवाक्यायाज्ये ता नासत्या [७४] ता भिषजा [७५] इति सारस्वतं ता भिषजा [७५] अश्विना [७३]

इत्यैन्द्रे इति सूत्रार्थः। अश्विसरस्वतीन्द्रदेवत्यास्तिस्रोऽनुष्टुभः। अश्विना सरस्वती च एतैः पदार्थैः इन्द्रं यजमानं चावर्धयन्। कैस्तत्राह गोभिर्गोप्रभृतिपशुभिः इन्द्रियम् विभक्तिव्यत्ययः इन्द्रियेण इन्द्रियपाटवेन अश्वेभिः अश्वैः दक्षिणारूपैः वीर्यं बलं वीर्येण मनःसामर्थ्येन बलेन शरीरदार्ढ्येन हविषा पशुपुरोडाशेन च। इन्द्रस्य वर्धनं तृप्तिः यजमानस्य वर्धनं धनपुत्रपश्वादिपुष्टिः॥ ७३॥

ता नास॑त्या सुपेश॑सा हिर॑ण्यवर्तनी नरा॑। सर॑स्वती हविष्मतीन्द्र कर्म॑सु नोऽवत॥७४॥

ता तौ नासत्या नासत्यौ अश्विनौ सरस्वती च कर्मसु सौत्रामण्यादियागेषु नोऽस्मानवत अवन्तु रक्षन्तु पुरुषव्यत्ययः हे इन्द्र! त्वमपि नोऽस्मान् कर्मसु अव वचनव्यत्ययः। कीदृशौ नासत्यौ हिरण्यवर्तनी हिरण्येनोपलक्षिता वर्तनिर्मार्गो ययोस्तौ यत्र पथि गच्छतस्तत्र सुवर्णमेव सम्पद्यत इत्यर्थः। सुपेशसा शोभनं पेशो रूपं ययोस्तौ सुन्दरौ। नरा नरौ नरगुणयुक्तौ नराकारौ च। कीदृशी सरस्वती हविष्मती हविर्विद्यते यस्याः सा॥ ७४॥

ता भिषजा सुकर्म॑णा सा सुदुघा सर॑स्वती। स वृ॑त्रहा शतक्रतुरिन्द्रा॑य दधुरिन्द्रियम्॥ ७५॥

ता तौ प्रसिद्धौ भिषजा भिषजौ वैद्यौ अश्विनौ सा प्रसिद्धा सरस्वती च स प्रसिद्धो वृत्रहा इन्द्रः कल्पान्तरप्रभवः इन्द्राय एतत्कल्पप्रभवाय इन्द्रियं वीर्यं दधुः यद्वा इन्द्र एव दारुपात्ररूपेण बहुधा भवति देवानामचिन्त्यशक्तित्वात्।

कीदृशौ भिषजौ सुकर्मणा सुकर्माणौ शोभनं कर्म ययोस्तौ। कीदृशी सरस्वती सुदुघा सुष्ठु दुग्ध सा सुदुघा साधुदोहना। कीदृशो हवहा शतक्रतुः शतं क्रतवः कर्माणि यस्य बहुकर्मकर्ता ॥ ७५ ॥

युवꣳ सुराममश्विना नमुचावासुरे सचा। विपिपानाः सरस्वतीन्द्रं कर्मस्वावत ॥ ७६ ॥

का० [१९, ६, २०] ग्रहाणां युवꣳ सुरामं पुत्रमिवेति। त्रयाणां पयोग्रहाणा सुराग्रहाणां च युवमिति पुरोऽनुवाक्या पुत्रमिवेति याज्येति सूत्रार्थः। हे अश्विसरस्वतीन्द्रदेवत्येऽनुष्टुभ्रिष्टुभौ। हे अश्विनौ! हे सरस्वति! युवं यूय वचनव्यत्ययः नमुचावासुरे दैत्ये वर्तमानं सुरामं सुरामयं ग्रहं सचा सह विपिपाना विविधं पिबन्तः सन्तः कर्मस्विन्द्रमावत आ समन्ताद्रक्षत। पिपाना अत्र विकरणव्यत्ययः ॥ ७६ ॥

पुत्रमिव पितरावश्विनोभेन्द्रावथुः काव्यैर्दꣳसनाभिः। यत् सुरामं व्यपिबः शचीभिः सरस्वती त्वा मघवन्नभिष्णक् ॥ ७७ ॥

इयं व्याख्याता दशमेऽध्याये [१०, ३४] ॥ ७७ ॥

यस्मिन्नश्वास ऋषभास उक्षणो वशा मेषा अवसृष्टास आहुताः। कीलालपे सोमपृष्ठाय वेधसे हृदा मतिं जनय चारुमग्नये ॥ ७८ ॥

का० [१९, ६, २१] पशुस्विष्टकृतो यस्मिन्नश्वासोऽग्नाव्यग्न इति। पशोः सम्बन्धिनि स्विष्टकृद्यागे यस्मिन्नश्वास इति पुरोऽनुवाक्या अग्नाव्यग्न इति याज्या। हे अग्निदेवत्ये

जगतीत्रिष्टुभौ। हे अध्वर्यो ! तस्मै अग्नये हृदा सह मतिं बुद्धिं चारु समीचीनं जनय अग्न्यर्थं मनोवद्धी शुद्धे कुरु इत्यर्थः। कीदृशायाग्नये कीलालपे कीलालममृतरसं पिबति कीलालपास्तस्मै। सोमपृष्ठाय सोमः पृष्ठे यस्य तस्मै यस्य पृष्ठे सोमाहुतयो ह्यन्त इत्यर्थः। वेधसे विदधाति शुभं करोति वेधाः तस्मै शुभमतिकर्त्रे। तस्मै कस्मै यस्मिन्नग्नौ एते पशवः अवसृष्टासः अवसृष्टाः अवदायावदाय चतुरवत्तेन निचिप्ताः तथा आहुताः आदायादाय हुताः। के पशवः ऋषभासः ऋषभाः ऋषभाः ऋषभाः उक्षणः उक्षाणः सेचनसमर्था वृषाः वा पपूर्वस्य निगम इति [पा० ६, ४, ६] उपधा० दीर्घाभावः। वशाः वन्ध्याः। मेषाः अजाः। यस्मिन्ते पशवो हुतास्तस्मै मनःशुद्धिं कुर्विति होतुर्वाक्यम् ॥ ७८ ॥

अहाव्यग्ने हुविरास्ये ते स्रुचीव घृतं चम्वीव सोमः। वाजसनिं रुयिमस्मे सुवीरं प्रशस्तं धेहि युशसं बृहन्तम् ॥ ७९ ॥

हे अग्ने! ते तवास्ये हविरहावि हुतं सर्वतः जुहोतेः कर्मणि लुङ् सन्ततहोमे दृष्टान्तः स्रुचि घृतमिव यथा स्रुचि घृतं सर्वदा स्थितम् चम्वि चम्वामधिषवणचर्मणि सोम इव तत्र यथा सोमः सर्वदा स्थितस्तद्वन्नित्यं मया तवास्ये हविर्हुतम्। हे अग्ने! सः त्वमस्मे अस्मासु एतानि वस्तूनि धेहि स्थापय। कानि वाजसनिं वाजस्य अन्नस्य सनिं भोगम्। रयिं धनं कीदृशं सुवीरं शोभना वीराः पुत्रा यत्र तं सुपुत्रयुक्तं धनमित्यर्थः। प्रशस्तं सर्वलोकस्तुतं बृहन्तं महान्तं यशसं यशश्च पुंस्त्वमार्षम् सर्वलोकप्रसिद्धं यशो देहीत्यर्थः यशो वै सोमो राजेति श्रुतेः यशसं सोममिति वा ॥७९॥

अ॒श्विना॒ तेज॑सा॒ चक्षुः॑ प्रा॒णेन॒ सर॑स्वती वी॒र्य॑म्। वा॒चेन्द्रो॒ बले॒नेन्द्रा॑य दधुरिन्द्रि॒यम् ॥ ८० ॥

वा० [१८, ७, १] प्रतिगरित्युपविष्टेऽध्वर्यौ शोंऽसा-वित्याह्वयाश्विना तेजसेत्यनुवाकं शंसति। त्रयस्त्रिंशग्र-हसादनानन्तरमध्वर्योः होतुः पुरस्तात् प्रतिगरार्थमुपवेश-नमुक्तम् तदाह प्रतिगरित्यध्वर्यौ पुर उपविष्टे सत्यध्वर्यौ शोंसावोमित्याह्वयाश्विना तेजसा चक्षुरित्येकादशर्चमनुवाकं शस्त्रं शंसति प्रथमान्त्ये ऋचौ त्रिः शंसनीये मध्यस्थानां त्रयाणां त्रचानामादिष्वाहावः कार्यः इति सूत्रार्थः। अश्वि-सरस्वतीन्द्रदेवत्यानुष्टुप् आद्यः पादोऽष्टार्णः द्वितीयो नवार्णः तृतीयः षडर्णः चतुर्थोऽष्टार्णः। अश्विनौ तेजसा सह चक्षु-रिन्द्रियमिन्द्राय दधुः दधतुः ददतुः। सरस्वती प्राणेन सह वीर्यमिन्द्राय दधौ ददौ। इन्द्रः कल्पान्तरीयः वाचं बलेन च सह इन्द्रायैतत्कल्पीयाय इन्द्रियं सामर्थ्यं ददौ। एवमश्वि-सरस्वतीन्द्रा इन्द्राय तेजआदि दधुरित्यर्थः सर्वापेक्षया दधु-रिति बहुवचनम् ॥ ८० ॥

गोम॑दू॒ षु ना॑सत्या॒ऽश्वा॑वद्यातमश्विना। व॒र्ती रु॑द्रा नृ॒पाय्य॑म् ॥ ८१ ॥

गृत्समददृष्टा अश्विदेवत्यास्तिस्रो गायत्र्यः आद्या पाद-निवृद्गायत्री त्रयः सप्तकाः पादनिवृदिति वचनात्। उ सु निपातौ पादपूरणौ इकः सुञीति [पा० ६, ३, १३४] सुनि-पाते परे उ इत्यस्य संहितायां दीर्घः सुञ इति [पा० ८, ३, १०७] सुञेण सु इत्यस्य षत्वम् पूर्वपदादिति [पा० ८, ३,

शोभनानां बुद्धीनां चेतन्ती चेतयन्ती प्रकटयन्ती सुमतिदात्रीत्यर्थः छन्दस्युभयथेति [पा० ३, ४, ११७] अपोऽप्यार्धधातुकत्वाण्णिचो लोपः ॥ ८५ ॥

म॒हो अर्णः॒ सर॑स्वती॒ प्र चे॑तयति के॒तुना॑। धियो॒ विश्वा॒ वि रा॑जति ॥ ८६ ॥

सरस्वती केतुना कर्मणा प्रज्ञया वा महो महत् अर्णः उदकं प्रचेतयति प्रज्ञापयति प्रेरयति सर्वस्यां भूमौ वृष्टिं कारयतीत्यर्थः। किञ्च विश्वाः सर्वाः धियः सर्वप्राणिस्था बुद्धीः विराजति विराजयति दीपयति सर्वजन्तुबुद्धीः प्रकाशयति तां स्तुमः। ८६ ॥

इन्द्रा या॑हि चित्रभानो सु॒ता इ॒मे त्वा॒यवः॑। अण्वी॑भि॒स्तना॑ पू॒तासः॑ ॥ ८७ ॥

मधुच्छन्दोदृष्टाः इन्द्रदेवत्यास्तिस्रो गायत्र्यः। चित्रा नानाविधा भानवो दीप्तयो यस्य स चित्रभानुः हे चित्रभानो! इन्द्र! त्वमायाहि आगच्छ। किमिति इमे सोमाः सुताः अभिषुताः। कीदृशा इमे त्वायवः त्वां कामयन्ते त्वायवः सुप आत्मनः क्यच् [पा० ३, १, ८] क्याच्छन्दसीति [पा० ३, २, १७०] उप्रत्ययः। तथा अण्वीभिः अण्व्योऽङ्गुलीनाम [निघ० २, ५] अङ्गुलीभिः तना दशापवित्रेण च पूतासः पूताः शोधिताः तनशब्दो दशापवित्रवाची तृतीयैकवचनस्य पूर्वसवर्णः। शोधिताः सुताः सोमा इन्द्रोऽस्मान् पिबत्विति कामयन्तेऽतोऽवायाहीत्यर्थः। ८७ ॥

इन्द्रा या॑हि धि॒येषि॒तो विप्र॑जूतः सु॒ताव॑तः। उप॒ ब्रह्मा॑णि वा॒घतः॑ ॥ ८८ ॥

हे इन्द्र ! धिया स्वबुद्ध्या इषितः प्रेरितः सन्नायाहि अनन्यप्रेरित आगच्छेत्यर्थः। कीदृशस्त्वं विप्रजूतः जु गतौ विप्रैर्मेधाविभिरनुगतः सेवितः। किमित्यागन्तव्यमिति चेत् सुतावतः छान्दसो दीर्घः सुतवतः सोममभिषुतवतो यजमानस्य ब्रह्माणि हवींषि उप हविषां समीपे वाघतः ऋत्विजो वर्तन्त इति शेषः वाघत इति ऋत्विङ्नामसु [निघं० ३, १८] पठितम् ऋत्विजो हविरादाय स्थिता वर्तन्त इत्यायाहीत्यर्थः ॥८८॥

इन्द्रायाहि तूतुजान उप ब्रह्माणि हरिवः। सुते दधिष्व नश्चनः ॥ ८९ ॥

हरी अश्वौ विद्येते यस्य स हरिवान् मतुवसो रुः सम्बुद्धौ छन्दसीति [पा० ८, ३, १] रुत्वम् हे हरिवः ! अश्ववन् ! हे इन्द्र ! तूतुजानः त्वरमाणः सन् त्वं ब्रह्माणि हवींषि उप हवींषि प्रति आयाहि तूतुजान इति [निघ० २, १५] क्षिप्रनाम। आगत्य सुते सोमेऽभिषुते सति नोऽस्माकं चनः अन्नं सोमरूपं हविः दधिष्व उदरे धारय धि धारणे व्यत्ययेन शपो लुकि द्वित्वं जुहोत्यादित्वात् अभ्यासस्यात्वं छान्दसम्। चन इत्यन्ननाम [निघ० २, ७]। ८९ ॥

अश्विना पिबतां मधु सरस्वत्या सजोषसा। इन्द्रः सुत्रामा वृत्रहा जुषन्ताᳪ सोम्यं मधु ॥ ९० ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां

विंशोऽध्यायः ॥ २० ॥

अश्विसरस्वतीन्द्रदेवत्यानुष्टुप्। अश्विना अश्विनौ मधु

१०६] नासत्यशब्दनकारस्य णत्वम्। हे नासत्या नासत्यौ! हे अश्विना! हे रुद्रा! रुद्रौ! शत्रूणां रोदयितारौ! वर्तिः विभक्तिव्यत्ययः वर्त्या मार्गेण युवां नृपाय्यं यज्ञं प्रति यातं गच्छतम् नृभिः पीयते सोमो यस्मिन् स नृपाय्यः क्रतौ कुण्डपाय्यसञ्चाय्याविति [पा० ३, १, १३०] अत्र कुण्डशब्द उपलक्षकः नृशब्देऽपि तृतीयान्ते उपपदे पिबतेर्धातोरधिकरणे यत् प्रत्ययो युगागमश्च निपात्यते। किं कृत्वा गोमत् गावो विद्यन्ते यस्मिन् गोमत् अश्वावत् अश्वा विद्यन्ते यस्य तदश्ववत् मन्त्रे सोमाश्वेत्यादिना [पा० ६, ३, १३१] अश्वशब्दस्य दीर्घः गोयुक्तमश्वयुक्तं च धनमादाय यज्ञं गच्छतमित्यर्थः॥ ८१॥

न यत् परो नान्तर आदधर्षद् वृषण्वसू।
दुःशंसो मर्त्यो रिपुः॥ ८२॥

हे वृषण्वसू! वृषा वृष्टिरेव वसु धनं ययोस्तौ यद्वा वृष्ट्या वासयतो लोकं स्थापयतस्तौ वृषण्वसू हे अश्विनौ! दुःशंसो दुष्टमपवादं शंसति कथयति दुःशंसोऽपवदिता रिपुः शत्रुः मर्त्यः मनुष्यः परः असम्बद्धः अन्तरः सम्बद्धः स्वकीयोऽपि ईदृशो मर्त्यो यत् यमिन्द्रं न आदधर्षीत् न आधृष्णुयात् न पराभूयात्। स्वजनोऽस्वजनोऽपि रिपुः पिशुनोऽपि यमिन्द्रं पराभवितुं न शक्त इत्यर्थः। ञिधृषा प्रागल्भ्येऽस्मादातोर्यङ्लुगन्ताल्लुङ्प्रत्ययः॥ ८२॥

ता न आ वोढमश्विना रयिं पिशङ्गसंदृशम्।
धिष्ण्या वरिवोविदम्॥ ८३॥

हे धिष्ण्या धिष्ण्यौ धिष्ण्याग्निरूपौ! धातारौ वा

अश्विना! युवां नोऽस्माकं रयिं धनमावोढमावहतम् आनयतमित्यर्थः वहतेर्लुङि परस्मैपदे मध्यमद्विवचनम्। कीदृशं रयिं पिशङ्गसंदृशं पिशङ्गं पीतं सम्यक् दृश्यते तत् पिशङ्गसंदृशम् पीतवर्णं सुवर्णमित्यर्थः। तथा वरिवोविदं वरिवो धनं विन्दति प्राप्नोति वरिवोविदस्तम् विद्लृ लाभे इगुपधेति [पा॰ ३, १, १३२] कः। यत्र धनं धनान्तरहेतुभूतं भवतीत्यर्थः ॥ ८३ ॥

पा॒व॒का नः॒ सर॑स्वती॒ वाजे॑भिर्वा॒जिनी॑वती। य॒ज्ञं व॑ष्टु धि॒याव॑सुः ॥ ८४ ॥

मधुच्छन्दोदृष्टाः सरस्वतीदेवत्यास्तिस्रो गायत्र्यः। सरस्वती नोऽस्माकं यज्ञं वष्टु कामयतां वश कान्तौ यो यदिच्छति स तत् प्रति गच्छति अस्मद्यज्ञं प्रत्यागच्छत्वित्यर्थः। कीदृशी सरस्वती पावका पावयित्री पवनं पावः शोधनं घञ् पावं कायति कथयति पावका आतोऽनुपसर्गे कः [पा॰ ३, २, ३] वाजेभिर्वाजैः अन्नैः वाजिनीवती वाजा अन्नानि विद्यन्ते यस्यां सा वाजिनी यज्ञक्रिया वाजिनी विद्यते यस्याः सा वाजिनीवती यज्ञक्रियाधिष्ठात्री। धियावसुः धिया कर्मणा वसु धनं यस्याः सा धियावसुः छान्दसस्तृतीयाया अलुक् ॥ ८४ ॥

चो॒द॒यि॒त्री सू॒नृता॑नां॒ चेत॑न्ती सुम॒ती॒नाम्। य॒ज्ञं द॑धे॒ सर॑स्वती ॥ ८५ ॥

सरस्वती यज्ञं दधे धारयति। कीदृशी सूनृतानां प्रियं सत्यं सूनृतं प्रियसत्यवचनानां वेदवयोगच्छाना चोदयित्री १नेरयित्री चुद प्रेरणे णिजन्तात्तृच् ततो ङीप्। सुमतीनां

मधुरस्वादं सोमं पिबतां भक्षयताम्। कीदृशौ अश्विनौ सरस्वत्या सजोषसा सजोषसौ जोषः प्रीतिः असुन् समानं जोषः प्रीतिर्ययोस्तौ सरस्वत्या सह प्रीतिमन्तावित्यर्थः। किञ्च सुष्ठु त्रायते रक्षति सुत्रामा वृत्रं हतवान् वृत्रहा ईदृश इन्द्रः अश्विनौ सरस्वती च मधु मधुरं सोम्यं सोममयं हविर्जुषन्ताम् सेवन्ताम् मये चेति [पा० ४, ४, १३८] सोमशब्दात् मयडर्थे यप्रत्ययः सोममयं सोम्यम् ॥ ९० ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
सैकासन्त्यादिहौत्रान्तो विंशोऽध्यायो निरूपितः ॥ २० ॥

एकविंशोऽध्यायः ।

इमं मे वरुण श्रुधी हवमद्या च मृडय ।
त्वामवस्युराचके ॥ १ ॥

प्रणम्य शिरसा देवं लक्ष्मीकान्तमुमापतिम्। एकविंशेऽधुनाध्याये वेददीपो वितन्यते ॥ का० [१९, ७, १३] इमं मे तृत्वेत्येककपालस्य। अवभृथेष्टौ वारुणस्यैककपालस्य पुरोडाशस्य द्वे पुरोऽनुवाक्यायाज्ये इत्यर्थः। वरुणदेवत्ये गायत्रीत्रिष्टुभौ शुनःशेपदृष्टे। हे वरुण! त्वं मे मम इमं हवमाह्वानं श्रुधि शृणु श्रुशृणुपॄकृवृभ्यश्छन्दसि [पा० ६, ४, १०२] हेर्धिः संहितायां दीर्घः। च पुनः अद्य दिने मृडयास्मान् सुखय यतोऽहं त्वामाचके कामये चाकन इति [निघ० २, ६] कान्तिकर्मा। कीदृशोऽहम् अवस्युः अवनमवः पालनमवतेरसुन् तदिच्छति अवस्युः सुप आत्मनः क्यच् [पा० ३, १, ८] क्याच्छन्दसीति [पा० ३, २, १७०] उप्रत्ययः आत्मनो रक्षामिच्छन् त्वामिच्छामीत्यर्थः ॥ १ ॥

तत् त्वा यामि ब्रह्मणा वन्दमानस्तदाशा-
स्ते यजमानो हविर्भिः । अहेडमानो वरुणेह
बोध्युरुशंस मा न आयुः प्रमोषीः ॥ २ ॥

व्याख्याता [१८, ४९] ॥ २ ॥

त्वं नो अग्ने वरुणस्य विद्वान् देवस्य हेडो
अवयासिसीष्ठाः । यजिष्ठो वह्नितमः शोशुचानो
विश्वा द्वेषांसि प्रमुमुग्ध्यस्मत् ॥ ३ ॥

का० [१८, ७, १४] अग्नीवरुणयोस्त्वं नः स त्वं न इति । अवभृथेष्टावेवाग्निवरुणयागे पुरोऽनुवाक्यायाज्ये ॥ अग्निवरुणदेवत्ये त्रिष्टुभौ वामदेवदृष्टे । हे अग्ने ! त्वं नोऽस्मान् प्रति वरुणस्य देवस्य हेडः क्रोधमवयासिसीष्ठाः निवर्तय यसु उपक्षये अवपूर्वस्य णिजन्तस्याशीर्लिङि रूपम् । किञ्च विश्वा विश्वानि सर्वाणि द्वेषांसि दौर्भाग्यानि अस्मत् अस्मत्तः सकाशात् प्रमुमुग्धि प्रमुञ्च दूरीकुरु सुचेर्व्यत्ययेन शपः श्लुः । कीदृशस्त्वम् विद्वान् स्वाधिकारं जानन् यजिष्ठः अतिशयेन यष्टा यजिष्ठः तुरिष्ठेमेयःस्विति [पा० ६, ४, १५४] तृचो लोपः । वह्नितमः वहतीति वह्निः अत्यन्तं वह्निर्वह्नितमः हविषां वोढा । शोशुचानः अत्यन्तं शोचते दीप्यते शोशुचानः शोचतेर्यङन्ताच्छानच्प्रत्ययः ॥ ३ ॥

स त्वं नो अग्नेऽवमो भवोती नेदिष्ठो अस्या
उषसो व्युष्टौ । अवयक्ष्व नो वरुणं रराणो
वीहि मृडीकं सुहवो न एधि ॥ ४ ॥

हे अग्ने ! स त्वमस्या उषसो व्युष्टौ व्युष्टिकालेऽस्मिन्

हविं कृत्वा यवनेन नोऽस्माकमवमः रक्षकः नेदिष्ठोऽन्तिकतमः समीपतमश्च भव। अवतीत्यवमः अवतेरमप्रत्ययः। यद्वा अवतीत्यवः पचाद्यच् अत्यन्तमवोऽवतमः तलोपश्छान्दसः। अत्यन्तमन्तिको नेदिष्ठः अन्तिकबाढयोर्नेदसाधाविति [पा॰ ५, ३, ६३] इष्ठे परे नेदादेशः। किञ्च रराणो हविर्ददत् सन् नोऽस्माकं वरुणमवयक्ष्व अवयज अवपूर्वाद् यजतेर्लोट् शपो लुक् ततो व्यडीकं सुखकरं हविः वीहि भक्षय वी कान्तिव्याप्तिप्रजनखादनेषु। किञ्च नोऽस्माकं सुहवः स्वाह्वान एधि भव घ्वसोरेद्धावभ्यासलोपश्चेति [पा॰ ६, ४, ११९] एकारः॥ ४॥

महीमू षु मातरꣳ सुव्रतानामृतस्य पत्नीमवसे हुवेम। तुविक्षत्रामजरन्तीमुरूचीꣳ सुशर्माणमदितिꣳ सुप्रणीतिम्॥ ५॥

का॰ [१९, ७, १५] आदित्यस्य सुत्रामाणम् महीमूषु मातरमिति। आदित्यं चरुं यक्ष्यमाणो निर्वपत्यादित्यमोजान इत्यादावन्ते चादित्यचरुरुक्तस्तस्य सुत्रामाणमिति [६] पुरोऽनुवाक्या महीमू ष्विति याज्या॥ अदितिदेवत्या त्रिष्टुप्। उ सु निपातौ पादपूरणौ संहितायामाद्यस्य दीर्घोऽन्त्यस्य षत्वम्। वयमवसे अवितुं रक्षितुमदितिं हुवेम आह्वयामः तुमर्थे असेप्रत्ययः। कीदृशीमदितिं महीं महतीम्। सुव्रतानां शोभनकर्मणां मातरं निर्मात्रीम् व्रतमिति [निघ॰ २, १] कर्मनाम। ऋतस्य यज्ञस्य पत्नीं, पालयित्रीम्। तुविक्षत्रां तुवीति [निघ॰ ३, १] बहुनाम बहुक्षत्रां बाणशीलाम्। अजरन्तीं न जीर्यति अजरन्ती तां जरारहिताम्। उरु बह्वञ्चतीति उरूची बहुगमनशीलाम्।

सुशर्माणं शोभनं शर्माश्रयः सुखं वा यस्यास्ताम्। सुप्रणीतिं शोभना प्रणीतिः प्रणयनं भजनं यस्यास्ताम्। अदितिरदीना देवमाता [निरु० ४, २२] ॥ ५ ॥

सुत्रामाणं पृथिवीं द्यामनेहसंꣳ सुशर्माणमदितिꣳ सुप्रणीतिम्। दैवीं नावꣳ स्वरित्रामनागसमस्रवन्तीमारुहेमा स्वस्तये ॥ ६ ॥

अदितिदेवत्या त्रिष्टुप् गयप्लातदृष्टा। दैवीं देवसम्बन्धिनीं नावं यज्ञरूपां स्वस्तये कल्याणायाविनाशाय वयमारुहेम यज्ञं कृत्वा स्वर्गं गच्छेमेत्यर्थः। कीदृशीं नावं सुत्रामाणं सुष्ठु त्रायते रक्षति सुत्रामा ताम्। पृथिवीं विस्तृताम्। द्यां स्वर्गरूपां स्वर्गहेतुभूतामित्यर्थः। अनेहसमेह इति [निघ० २, १३] क्रोधनाम नास्ति एहो यत्र क्रोधरहिताम्। यद्वा त्रुतोपमानम् पृथिवीमिव सुत्रामाणं पालयित्रीं द्यामिवानेहसमक्रोधाम्। सुशर्माणं साधुशरणभूताम्। अदितिमखण्डितामदीनां वा। सुप्रणीतिं सुष्ठु प्रणयतीति सुप्रणीतिः साधुप्रणेत्री। स्वरित्रां साधुकेन्दुवालाम् अरित्रशब्दः केन्दुवालवाचकः अरित्रं केनिपातक इत्यभिधानात् [अमर० १, २, २७] प्रयाजानुयाजादयोऽरित्रस्थानीयाः। अनागसमनपराधाम्। अस्रवन्तीमच्छिद्रां निर्दोषामित्यर्थः। ईदृशीं नावमारुहेम संहितायां दीर्घः ॥ ६ ॥

सुनावमारुहेयमस्रवन्तीमनागसम्। शतारित्राꣳ स्वस्तये ॥ ७ ॥

स्वर्गसम्बन्धिनीदेवत्या गायत्री। तद्धै सर्व एव यज्ञो नौः स्वर्ग्येति श्रुतः स्वर्ग्या नौर्यज्ञ एव। सुनावं शोभनां नावं यज्ञ-

रूपां स्वस्तयेऽविनाशाय संसारसागरोत्तरणायाहमारुहेय-मारोहेयं यत्नं कुर्यामित्यर्थः । कीदृशीमस्रवन्तीमच्छिद्राम् । अनागसं निरपराधां सर्वेष्टदामित्यर्थः । शतारित्रां बहुकेन्दु-पालाम् ऋग्यजुःसामभिरित्यर्थः । आर्त्ते नावारोहणे विनि-योगोऽस्या ऋचः ॥ ७ ॥

आ नो॑ मित्रावरुणा घृतैर्गव्यू॑तिमुक्षतम् ।
मध्वा रजा॑ᳪसि सुक्रतू ॥ ८ ॥

का० [१९, ७, १६] आ नः प्र बाहवेति पयस्यायाः । अवभृथादुदेत्य मैत्रावरुण्या पयस्यया यजतीति या पयस्या तस्या आ नो मित्रावरुणेति पुरोऽनुवाक्या प्र बाहवेति याज्या । मित्रावरुणदेवत्या गायत्री विश्वामित्रदृष्टा । हे मित्रावरुणा मित्रावरुणौ देवौ । नोऽस्माकं गव्यूतिं यज्ञ-मार्गं घृतैर्युवामा उक्षतम् सर्वतः सिञ्चतम् । यद्वा गवि पृथिव्यामूतिमवनहेतुभूतं चैवं घृतैः शस्त्रोदकैः सिञ्चतम् । किंच हे सुक्रतू । शोभनः क्रतुः कर्म ययोस्तौ हे सुकर्माणौ । मध्वा मधुना रजांसि लोकाना उक्षतम् अनित्यमागमशासन-मिति नुमभावः ॥ ८ ॥

प्र बा॒हवा॑ सिसृतं जीवसे॑ न॒ आ नो॒ गव्यू॑-तिमुक्षतं घृतेन॑ । आ मा॒ जने॑ श्रवयतं युवाना श्रु॒तं मे॑ मित्रावरुणा॒ हवे॒मा ॥ ९ ॥

मित्रावरुणदेवत्या त्रिष्टुप् वसिष्ठदृष्टा । हे मित्रावरुणौ ! हे युवाना ! युवानौ ! तरुणौ छिन्नजरसौ ! नोऽस्माकं जीवसे चिरं जीवनाय बाहवा बाहू प्रसिसृतमन्तर्भूतण्यर्थः प्रसार-

यत जीवनविघ्ननिवारणाय बाहुप्रसारणं कुरुतमित्यर्थः । किञ्च नोऽस्माकं गव्यूतिं क्षेत्रं घृतेन जलेन च आ उक्षतं सिञ्चतम् । भवत्सिक्तक्षेत्रनिष्पन्नधान्यैः यज्विनं मा मां जने जनपदे युवामश्रवयतम् आश्रावयतम् इत्ययमदात् इत्ययमयाक्षीदिति लोके मां कथयतमित्यर्थः इदभाव आर्षः । किञ्च युवां मे मम इमा इमानि हवा हवानि आह्वानानि श्रुतं शृणुतम् श्रुत्वा पूर्वोक्तं कुरुतमित्यर्थः शृणोतेः शपो लुक् ॥ ९ ॥

शं नो॑ भवन्तु वा॒जिनो॒ हवे॑षु दे॒वता॑ता मि॒तद्र॑वः स्व॒र्काः । ज॒म्भय॒न्तोऽहिं॒ वृक॒ꣳ रक्षा॑ꣳसि॒ सने॑म्य॒स्मद्यु॑यव॒न्नमी॑वाः ॥ १० ॥

वाजे॑-वाजेऽवत वाजिनो॒ नो॒ धने॑षु विप्रा अमृता ऋतज्ञाः । अ॒स्य मध्वः॑ पिबत॒ मा॒दय॑ध्वं तृ॒प्ता या॑त प॒थिभि॑र्देव॒यानैः॑ ॥ ११ ॥

का० [१८, ७, १७] वाजिनस्य शं नो वाजे-वाज इति । पयस्यायां वाजिनयागोऽस्ति तत्र शं न इति पुरोऽनुवाक्या वाजे-वाज इति याज्या । व्याख्याते [९, १६, १८] ॥१०।११॥

समि॑द्धो अ॒ग्निः स॒मिधा॒ सुस॑मिद्धो॒ वरे॑ण्यः । गा॒य॒त्री छन्द॑ इन्द्रि॒यं त्र्य॒वि॒र्गौर्वयो॑ दधुः ॥ १२ ॥

का० [१८, ७, १८] वायोधस आप्रियः समिद्धो अग्निः समिधेति । वायोधसे पशौ समिद्धो अग्निरित्याद्या एकादश ऋच आप्रियः प्रयाजानां याज्या इति सूत्रार्थः । एकादश आप्रीदेवत्या अनुष्टुभः सरस्वतीदृष्टाः । अग्निः गायत्री छन्दो

गौश्च एते वय इन्द्रे इन्द्रियः वीर्यं वयः सत्वमन्नमायुर्वा दधुः दधतु प्रयच्छन्तु। कीदृशोऽग्निः समिधा प्रयाजदेवतया समिद्धः दीप्तः सुसमिद्धश्च अतिदीप्तः प्रयाजाहुतेनेति शेषः वरेण्यः वरणीयः सम्भजनीयः। कीदृशो गौः त्र्यविः त्रयोऽवयोऽनुचरत्वेन यस्य स त्र्यविः यद्वा षण्मासावधिः कालोऽविः त्रयोऽवयो यस्य सार्धवत्सरो गौरित्यर्थः॥ १२॥

तनूनपाच्छुचिव्रतस्तनूपाश्च सरस्वती। उष्णिहा छन्द इन्द्रियं दित्यवाड् गौर्वयो दधुः॥ १३॥

तनूनामपां नपात् पौत्रोऽग्निः तनूनां गवां नपात् घृतं वा प्रयाजदेवता सरस्वती उष्णिहा छन्दः हलन्तत्वादाप् उष्णिक् छन्दः गौश्च एते चत्वार इन्द्रे इन्द्रियं वयश्च दधुः दधतु। कीदृशस्तनूनपात् शुचिव्रतः शुचि शुद्धं व्रतं कर्म यस्य सः। कीदृशी सरस्वती तनूपाः तनूं शरीरं पाति रक्षतीति। कीदृशो गौः दित्यवाट् दित्यं हविर्वहतीति॥ १३॥

इडाभिरग्निरीड्यः सोमो देवो अमर्त्यः। अनुष्टुप्छन्द इन्द्रियं पञ्चाविर्गौर्वयो दधुः॥१४॥

इडाभिः प्रयाजदेवताभिः सहाग्निः सोमो देवः अनुष्टुप् छन्दः गौः एते पञ्च इन्द्रियं वयश्चेन्द्रे दधुः। कीदृशोऽग्निः ईड्यः स्तुत्यः कीदृशः सोमः अमर्त्यः अमरणधर्मा कीदृशो गौः पञ्चाविः पञ्चावयोऽनुचराः कालविशेषा वा यस्य सार्धद्विवर्षः॥१४॥

सुबर्हिरग्निः पूषण्वान् स्तीर्णबर्हिरमर्त्यः।

बृहती छन्द इन्द्रियं त्रिवत्सो गौर्वयो दधुः॥१५॥

शोभनं बर्हिः प्रयाजदेवता अग्निः बृहती छन्दः गौः एते चत्वार इन्द्रियं वयश्चेन्द्रे दधुः। कीदृशोऽग्निः पूषण्वान् पूषाऽस्यास्तीति पूष्णा युक्तः स्तीर्णबर्हिः स्तीर्णं बर्हिर्यस्य सः अमर्त्यः अनश्वरः। कीदृशो गौः त्रिवत्सः त्रयो वत्सा अनुचरा वत्सरा वा यस्य स त्रिवत्सः॥१५॥

दुरो देवीर्दिशो महीर्ब्रह्मा देवो बृहस्पतिः। पङ्क्तिश्छन्द इहेन्द्रियं तुर्यवाड् गौर्वयो दधुः॥१६॥

दुरो द्वारो देव्यः प्रयाजदेवताः छान्दसं सम्प्रसारणम् महीर्महत्यो दिशः ब्रह्मा देवो बृहस्पतिः पङ्क्तिश्छन्दः तुर्यं चतुर्थं वर्षं वहतीति तुर्यवाट् गौः एते षट् देवा इह इन्द्रे इन्द्रियं वयश्च दधुः॥१६॥

उषे यह्वी सुपेशसा विश्वे देवा अमर्त्याः। त्रिष्टुप्छन्द इहेन्द्रियं पष्ठवाड् गौर्वयो दधुः॥१७॥

उषे द्विवचनाद्दिनं रात्रिश्च अमर्त्याः विश्वे देवाः त्रिष्टुप्छन्दः पष्ठं भारं वहतीति पष्ठवाड् गौः एते यज्ञेन्द्रियं वयश्च दधुः। कीदृश्यौ उषे यह्वी यह्व्यौ महत्यौ। यह्व इति [निघ० ३, ३] महन्नाम। सुपेशसा शोभनं पेशो रूपं ययोस्ते सुपेशसौ सुरूपे विभक्तेराकारः॥१७॥

दैव्या होतारा भिषजेन्द्रेण सयुजा युजा। जगती छन्द इन्द्रियमनड्वान् गौर्वयो दधुः॥१८॥

दैव्यौ होतारौ प्रयाजदेवौ अयं चाग्निरसौ च मध्यमो

वायुः। जगती छन्दः अनः शकटं वहतीत्यनड्वान् गौः एते चत्वार इन्द्रे इन्द्रियं वयश्च दधुः। कीदृशौ होतारौ भिषजा भिषजौ वैद्यौ इन्द्रेण सयुजौ सह युज्येते सयुजौ संयुक्तौ युजौ परस्परं संयुक्तौ ॥ १८ ॥

तिस्र इडा सरस्वती भारती मरुतो विशः। विराट् छन्द इहेन्द्रियं धेनुर्गौर्न वयो दधुः ॥ १९ ॥

इडा सरस्वती भारतीति तिस्रः प्रयाजदेव्यः मरुतो विशः इन्द्रप्रजाः विराट् छन्दः धेनुः दोग्ध्री गौश्च नकारश्चार्थे एते षट् इहेन्द्रे इन्द्रियं वयश्च दधुः ॥ १९ ॥

त्वष्टा तुरीपो अद्भुत इन्द्राग्नी पुष्टिवर्धना। द्विपदा छन्द इन्द्रियमुक्षा गौर्न वयो दधुः ॥ २० ॥

त्वष्टा प्रयाजदेवः इन्द्राग्नी द्विपदा छन्दः उक्षा सेक्ता गौश्च पञ्चेन्द्रे इन्द्रियं वयश्च दधुः। कीदृशः त्वष्टा तुरीपः तूर्णमाप्नोति व्याप्नोति तुरीपः अद्भुतो महान् कीदृशाविन्द्राग्नी पुष्टिवर्धना पुष्टिं धनादिपोषं वर्धयतस्तौ पुष्टिवर्धनौ। नश्चार्थः ॥ २० ॥

शमिता नो वनस्पतिः सविता प्रसुवन् भगम्। ककुप्छन्द इहेन्द्रियं वशा वेहद्वयो दधुः ॥ २१ ॥

वनस्पतिः प्रयाजदेवः सविता सूर्यः ककुप्छन्दः वशा वन्ध्या गौः वेहत् गर्भघ्नी गौः एते पञ्च इहेन्द्रे इन्द्रियं वयश्च

दधुः। कीदृशो वनस्पतिः नोऽस्माकं शमिता शमयति सुखयति शमिता शमिता मन्त्र इति [पा० ६, ४, ५४] छान्दसो णिचो लोपः। कीदृशः सविता भगं प्रसुवन् धनं प्रेरयन् ददत्। २१।

स्वाहा यज्ञं वरुणः सुक्षत्रो भेषजं करत्।
अतिच्छन्दा इन्द्रियं बृहदृषभो गौर्वयो दधुः
॥ २२ ॥

शोभनं चत्रं चतत्राणं यस्य स सुचत्रः शोभनचतत्राता वरुणः स्वाहा नामैकदेशे नामग्रहणं स्वाहाकृतिभिः प्रयाजदेवैः सह यज्ञं भेषजं यज्ञलक्षणमौषधमिन्द्राय करत् करोतु। किंच अतिच्छन्दाः छन्दः बृहत् महान् ऋषभः समर्थो गौः वरुणश्च स्वाहाकृतयोऽपि एते चत्वार इन्द्रियं वयश्च इन्द्रे दधुः दधतु ददतु ॥ २२ ॥

वसन्तेन ऋतुना देवा वसवस्त्रिवृता स्तुताः। रथन्तरेण तेजसा हविरिन्द्रे वयो दधुः ॥ २३ ॥

का० [१८, ७, २०] याज्यापुरोऽनुवाक्याय वपापुरोडाशपशूनां वसन्तेन ऋतुनेति। चकाराद्वायोधसे पशावेव षड्चो यथाक्रमं वपादीनां याज्यानुवाक्याः वपायागे वसन्तेनेति [२३] पुरोऽनुवाक्या ग्रीष्मेणेति [२४] याज्या-पशुपुरोडाशयागे वर्षाभिरिति [२५] पुरोऽनुवाक्या शारदेनेति [२६] याज्या हृदयादियागे हेमन्तेनेति [२७] पुरोऽनुवाक्या शैशिरेणेति [२८] याज्येति सूत्रार्थः ॥ अनुष्टुभः षट् त्रिष्टोक्त-

देवता वयोधा इन्द्रो देवतेत्यर्थः। वसवो देवा इन्द्रे तेजसा सह हविर्वपाख्यं वयः शक्तिं च दधुः दधतु स्थापयन्तु। कीदृशा वसवः वसन्तेन ऋतुना त्रिवृता स्तोमेन रथन्तरेण पृष्ठेन च स्तुताः॥ २३॥

ग्रीष्मेण ऋतुना देवा रुद्राः पञ्चदशे स्तुता। बृहता यशसा बलꣳ हविरिन्द्रे वयो दधुः॥ २४॥

रुद्रा देवा इन्द्रे यशसा सह बलं हविर्वयश्च दधुः। कीदृशाः रुद्राः ग्रीष्मेण ऋतुना पञ्चदशः पञ्चदशेन स्तोमेन विभक्तिव्यत्ययः बृहता पृष्ठेन च स्तुताः॥ २४॥

वर्षाभिर्ऋतुनादित्या स्तोमे सप्तदशे स्तुताः। वैरूपेण विशौजसा हविरिन्द्रे वयो दधुः॥ २५॥

आदित्या देवाः इन्द्रे विशा प्रजया ओजसा च सह हविर्वयश्च दधुः। कीदृशाः वर्षाभिर्ऋतुना सप्तदशेन स्तोमेन तृतीयार्थे सप्तमी वैरूपेण पृष्ठेन च स्तुताः॥ २५॥

शारदेन ऋतुना देवा एकविꣳश ऋभवः स्तुताः। वैराजेन श्रिया श्रियꣳ हविरिन्द्रे वयो दधुः॥ २६॥

ऋभवः ऋभुसंज्ञा देवाः इन्द्रे श्रियं हविर्वयश्च दधुः। कीदृशाः शारदेन ऋतुना एकविंशेन स्तोमेन वैराजेन पृष्ठेन श्रिया लक्ष्म्या च स्तुताः। सप्तमी तृतीयार्थे॥ २६॥

हैमन्तेन ऋतुना देवास्त्रिणवे मरुत

स्तुताः। बलेन शक्वरीः सहो हविरिन्द्रे वयो दधुः ॥ २७ ॥

मरुतो देवाः इन्द्रे बलेन सह सहः इन्द्रियसामर्थ्यं हविर्वयश्च दधुः। कीदृशा मरुतः हेमन्तेन ऋतुना त्रिणवेन स्तोमेन स्तुताः शक्वरीरिति शाक्वरस्य योनिनिर्देशः शाक्वरेण पृष्ठेन स्तुता इत्यर्थः ॥ २७ ॥

शैशिरेण ऋतुना देवास्त्रयस्त्रिंशे ऽमृता स्तुताः। सत्येन रेवतीः क्षत्रं हविरिन्द्रे वयो दधुः ॥ २८ ॥

अमृता देवाः सत्येन सह क्षत्रं क्षतत्राणं हविर्वयः शक्तिं च इन्द्रे दधुः दधतु। कीदृशा अमृताः शारदेन ऋतुना त्रयस्त्रिंशेन स्तोमेन स्तुताः रेवतीरिति रैवतस्य योनिः रैवतेन पृष्ठेन स्तुता इत्यर्थः ॥ २८ ॥

होता यक्षत् समिधाग्निमिडस्पदेऽश्विनेन्द्रꣳ सरस्वतीमजो धूम्रो न गोधूमैः कुवलैर्भेषजं मधु शष्पैर्न तेज इन्द्रियं पयः सोमः परिस्रुता घृतं मधु व्यन्त्वाज्यस्य होतर्यज ॥ २९ ॥

का॰ [१९, ६, १४] होता यक्षत्समिधाग्निमिति प्रया॰ जप्रैषास्त्रिपशोः। होता यक्षत्समिधाग्निमिडस्पद इत्यादयो द्वादश कण्डिकास्त्रिपशोः प्रयाजप्रैषाः स्युः ॥ द्वादशानामेषां प्रयाजयाज्यानां प्रैषा अश्विसरस्वतीन्द्रदेवत्याः आद्या पङ्क्तिः। दैव्यो होता समिधा प्रयाजदेवतया सह अग्निमश्विना अश्विनौ इन्द्रं सरस्वतीं च इडः पदे गोपदे आहवनीये यक्षत्

यजतु गोपदे स्थाप्यत इत्यभिप्रायेणेदं वचनम्। तत्र यागे अजो धूम्रो मेषश्च गोधूमैः कुवलैः बदरैः शष्पैः अङ्कुरितव्रीहिभिश्च सहितो भेषजमौषधं भवति नकारो चार्थो इन्द्रायेति शेषः। कीदृशं भेषजम् मधु मधुरं तेजः तेजःप्रदमिन्द्रियमिन्द्रियसामर्थ्यप्रदम्। किञ्च ते अश्विसरस्वतीन्द्रा दैव्येन होत्रेज्यमानाः सन्तः पयः परिस्रुता मदिरया सह सोमः सोमं घृतं मधु च व्यन्तु पिबन्तु सोम इति विभक्तिव्यत्ययः सर्वत्र हे होतर्मनुष्यहोतः! त्वमपि आज्यस्य यज कर्मणि षष्ठी यजतिदानार्थः अश्व्यादिभ्य आज्यं देहीत्यर्थः॥ २८॥

होता यक्षत्तनूनपात् सरस्वतीमविर्मेषो न भेषजं पथा मधुमता भरन्नश्विनेन्द्राय वीर्यं बदरैरुपवाकाभिर्भेषजं तोक्मभिः पयः सोमः परिस्रुता घृतं मधु व्यन्त्वाज्यस्य होतर्यज॥३०॥

एकाधिका अत्यष्टिः। तनूनपादिति प्रथमा द्वितीयार्थे इन्द्रायेति चतुर्थी द्वितीयार्थे नकारश्चार्थः। दैव्यो होता तनूनपातं प्रयाजदेवं सरस्वतीमश्विनौ इन्द्रञ्च यजतु। तत्र यागे अविः अजः मेषश्च नचार्थे मधुमता रसवता पथा यज्ञमार्गेण भरन् आत्मानं हरन् सन् बदरैर्बदरीफलैः उपवाकाभिरिन्द्रयवैः तोक्मभिरङ्कुरितव्रीहिभिर्यवैर्वा सहितो वीर्यं वीर्यकरं भेषजं भवति। अश्विसरस्वतीन्द्रा दैव्येन होत्रेज्यमानाः पयआदीनि व्यन्तु हे होतः! त्वमपि आज्यस्य यज आज्यं देहि॥ ३१॥

होता यक्षन्नराशꣳसं न नग्नहुं पतिꣳ सुरया भेषजं मेषः सरस्वती भिषग्रथो न

चन्द्राश्विनोर्वपा इन्द्रस्य वीर्यं बदरैरुपवाकाभिर्भेषजं तोक्मभिः पयः सोमः परिस्रुता घृतं मधु व्यन्त्वाज्यस्य होतर्यज ॥ ३१ ॥

दैव्यो होता नराशंसं प्रयाजदेवं सरस्वती सरस्वतीं भिषक् भिषजौ अश्विनौ रथः रथश्च यचत् यजतु। कीदृशो रथः चन्द्रो चन्द्रं सुवर्णमस्मिन्नस्तीति चन्द्री सुवर्णमयः। रथस्य यागोऽश्विनोरेव तदुक्तम् आयुधं वाहनं वापि स्तुतौ यस्येह दृश्यते तमेव तत्स्तुतं विन्यात्तस्यात्मा बहुधा हि स इति। सरस्वतीरथयोः प्रथमा द्वितीयार्थे भिषजि प्रथमा षष्ठ्यर्थे॥ तत्र सुरया सह नग्नहु नग्नहुः किण्वः मेषः वपाः बहुत्वात्त्रिपशुसम्बन्धिन्यो वपा बदरैः उपवाकाभिर्यवैः तोक्मभिश्च व्रीहिभिः सहिता इन्द्रस्य वीर्यकरं भेषजं भवतु। अश्व्यादयः पयआदीनि पिबन्तु हे होतराज्यस्य यज टेहि। कीदृशं नराशंसं पतिं पालकम्। नग्नहुः सुराकन्दः। नकारो चार्थो। द्वितीयो भेषजशब्द आर्षः॥ ३१॥

होता यक्षदिडेडित आजुह्वानः सरस्वतीमिन्द्रं बलेन वर्धयन्नृषभेण गवेन्द्रियमश्विनेन्द्राय भेषजं यवैः कर्कन्धुभिर्मधु लाजैर्न मासरं पयः सोमः परिस्रुता घृतं मधु व्यन्त्वाज्यस्य होतर्यज ॥ ३२ ॥

दैव्यो होता इडा इडां प्रयाजदेवतां सरस्वतीमिन्द्रमश्विना अश्विनौ च यचत् यजतु किं कुर्वन् ऋषभेण गवा च धेन्वा च बलेन वर्धयन् इडादीन् समर्धयन् यजतु। कीदृगो होता ईडितः ऋत्विग्भिः स्तुतः आजुह्वानः इडादीनाह्वयन्।

तत्र यवैः लाजैश्च सहितं मधु मांसमोदनं निःसावं च इन्द्राय इन्द्रियं वीर्यकरं भेषजं भवति । अश्विसरस्वतीन्द्रा होत्रेष्यमानाः पयआदीनि पिबन्तु हे होतः ! त्वञ्च यज ॥ ३२ ॥

होता यक्षद्बर्हिरूर्णम्रदा भिषङ्नासत्या भिषजाश्विनाश्वा शिशुमती भिषग्धेनुः सरस्वती भिषग्दुह इन्द्राय भेषजं पयः सोमः परिस्रुता घृतं मधु व्यन्त्वाज्यस्य होतर्यज ॥ ३३ ॥

दैव्यो होता ऊर्णम्रदाः ऊर्णमिव म्रदीयः बर्हिः प्रयाजदेवं भिषजा भिषजौ वैद्यौ नासत्या न असत्यौ सत्यरूपौ अश्विना अश्विनौ सरस्वती सरस्वतीश्च यक्षत् यजतु । तत्र शिशुमती बालकोपेता अश्वा वडवा भिषक् धेनुः भिषक् च इन्द्राय भेषजमौषधं दुहे दुग्धे पूरयति । अश्वादयो दक्षिणा दीयन्ते । लोपस्त आत्मनेपदेष्विति [पा० ७, १, ४१] तलोपः । ते पयआदीनि व्यन्तु होतर्यज ॥ ३३ ॥

होता यक्षद्दुरो दिशः कवष्यो न व्यचस्वतीरश्विभ्यां न दुरो दिश इन्द्रो न रोदसी दुघे दुहे धेनुः सरस्वत्यश्विनेन्द्राय भेषजꣳ शुक्रं न ज्योतिरिन्द्रियं पयः सोमः परिस्रुता घृतं मधु व्यन्त्वाज्यस्य होतर्यज ॥ ३४ ॥

दैव्यो होता दुरो द्वारः प्रयाजदेवीः इन्द्रः इन्द्रं सरस्वती सरस्वतीमश्विना अश्विनौ च यक्षत् यजतु नकाराश्चार्थाः द्वारशब्दस्य सम्प्रसारणम् । कीदृशीः द्वारः दिशः दिश इव साव-

कागाः कवयः सुषिराः अतएव व्यचस्वतीः व्यचो व्यचनं गमनं विद्यते यासु ताः गमनवत्यः। दिव्यौ दिक्तुल्या दुरो द्वार अश्विभ्यां सहिताः सत्यो रोदसी द्यावापृथिव्यौ इन्द्राय भेषजमौषधं दुह्रे दुग्धे। कीदृश्यौ रोदसी दुघे दुहः कब्घ- श्चेति [पा० ३, २, ७०] हकारस्य घकारः। दुह्रे इत्यत्र तलोपश्च वचनव्यत्ययः दुहते रोदसीभ्यां सकाशादिन्द्रायौषधं दुहते इत्यर्थः। अकथितं चेति [पा० १, ४, ५१] द्विकर्मक- त्वम्। सरस्वती च धेनुर्भूत्वा इन्द्राय शुक्रं शुक्लं यशं ज्योति- रिन्द्रियं वीर्यञ्च दुह्रे दुग्धे। अन्यद् व्याख्यातम् ॥ ३४ ॥

होता॑ यक्षत् सु॒पेश॑सो॒षे नक्तं॒ दिवा॒श्विना॑ सम॒ञ्जाते॒ सर॑स्वत्या॒ त्विषि॒मिन्द्रे॒ न भे॑ष॒जꣳ श्ये॒नो न रज॑सा हृ॒दा श्रि॒या न मास॑रं॒ पयः॒ सोमः॑ परि॒स्रु॒ता घृ॒तं मधु॒ व्यन्त्वाज्य॑स्य॒ होत॒र्यज॑ ॥ ३५ ॥

होता सुपेशसा सुरूपे उषे द्विवचनाद्दाविव नक्तोषे प्रयाज- देवी सरस्वत्या सहितौ अश्विनौ च यक्षत्। तौ चाश्विनौ नक्तं दिवा दिने च रजसा ज्योतिषा रजःशब्दो ज्योतिर्वचनः हृदा चित्तेन, श्रिया च सह मासरं भेषजं मासररूपमौषधं श्येनः श्येनपक्षं त्विषिं कान्तिञ्च इन्द्रे समञ्जाते संश्लेषयतः नका- रार्थाः। ते पयआदीनि व्यन्तु हे होतः। त्वं यज ॥ ३५ ॥

होता॑ यक्ष॒द्दैव्या॒ होता॑रा भि॒षजा॒श्विनेन्द्रं॒ न जागृ॑वि॒ दिवा॒ नक्तं॒ न भे॑ष॒जैः शूष॒ꣳ सर॑- स्वती भि॒षक् सीसे॑न दु॒ह इ॒न्द्रियं॒ पयः॒ सोमः॑

परि॒स्रुता॑ घृ॒तं मधु॒ व्यन्त्वाज्य॑स्य॒ होत॒र्यज॑ ॥३६॥

दैव्यौ होता दैव्या होतारा दैव्यौ होतारौ अयं अग्निरसौ च मध्यमः एतौ प्रयाजदेवौ भिषजौ वैद्यौ अश्विनौ इन्द्रश्च यक्षत् यजतु नौ चार्थौ। भिषग्भूता सरस्वती भेषजैः सह शूर्ष बलमिन्द्रियं वीर्यं च सीसेन कृत्वा दुहे दुग्धे दुहेर्लट् लोपस्त आत्मनेपदेष्विति [पा० ७, १, ४१] तलोपः इन्द्रियार्थम्। कीदृशी सरस्वती दिवा नक्तमहोरात्रं जागर्ति जागरणशीला स्वकार्यसिद्धावप्रमत्ता सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३८] सोर्लुक् तां च दैव्यौ होता यजतु। अध्वरादयः पयआदीनि व्यन्तु हे होतः! त्वमपि यज ॥ ३६ ॥

होता॑ यक्षत्ति॒स्रो दे॒वीर्न भे॑ष॒जं त्रय॑स्त्रि॒धा॒तवो॒ऽपसो॒ रू॒पमिन्द्रे॑ हिर॒ण्यय॑म॒श्विनेडा॒ न भार॑ती वा॒चा सर॑स्व॒ती मह॒ इन्द्रा॑य दु॒ह इ॒न्द्रि॒यं पय॒: सोम॑: परि॒स्रुता॑ घृ॒तं मधु॒ व्यन्त्वाज्य॑स्य॒ होत॒र्यज॑ ॥ ३७ ॥

नौ चार्थौ दैव्यौ होता इडा भारती सरस्वती चेति तिस्रो देवीः प्रयाजदेवीः इन्द्रे इन्द्रमश्विना अश्विनौ च यक्षत् यजतु। या सरस्वती वाचा त्रयीलक्षणया भेषजमौषधं हिरण्मयं द्योतमानं रूपं च महस्तेजश्च इन्द्रियं चेन्द्राय इन्द्रार्थं दुहे दुग्धे। कैः कृत्वा त्रयस्त्रिधातवः त्रिभिः पशुभिः तृतीयार्थे प्रथमा त्रयो धातवः प्रधानाङ्गोपयङ्गलक्षणाः प्रकारा येषां ते त्रिधातवः पशवः ते च त्रयः आश्विनो धूम्रः सारस्वतो मेषः ऐन्द्र ऋषभः। कीदृशाः पशवः अपसः अप इति कर्मनाम

[निघ० २, १, १] विनो लोपः चपस्विनः कर्मवन्तः। विभिः पशुभिर्भेषजरूपेन्द्रियमहांसि इन्द्राय दुग्धे। तेऽश्वादयः पयआदीनि पिबन्तु हे होतः! त्वमप्याज्यस्य यज घृतं देहि ॥ ३७ ॥

होता यक्षत् सुरेतसमृषभं नर्यापसं त्वष्टारमिन्द्रमश्विना भिषजं न सरस्वतीमोजो न जूतिरिन्द्रियं वृको न रभसो भिषग्यशः सुरया भेषजꣳ श्रिया न मासरं पयः सोमः परिस्रुता घृतं मधु व्यन्त्वाज्यस्य होतर्यज ॥ ३८ ॥

नकारार्थाः होता त्वष्टारं प्रयाजदेवमिन्द्रमश्विना अश्विनौ सरस्वतीं भिषजञ्च यक्षत् यजतु कीदृशं त्वष्टारं सुरेतसं शोभनं रेतो वीर्यं वृष्टिलक्षणं यस्य स सुरेताः तम् यद्वा सुष्ठु रेतो यस्मात्तम् पुंसो रेतःकारणभूतम् ऋषभं वर्षितारम् नर्यापसं नरेभ्यो हितं नर्यमपः कर्म यस्य स नर्यापाः तम्। केन यजतु तदाह रभसः वेगवान् भिषग्वैद्यभूतो यो वृकः तेन प्रथमा तृतीयार्थे सुरायां वृकलोमानि क्षिप्यन्तेऽतो वृकेण यजतु सुरया च यजतु भेषजं यन्मासरं तेन च यजतु। एवञ्च यागे ओजस्तेजः जूतिर्वेगः इन्द्रियं वीर्यं श्रिया सह यशश्चेन्द्रे भवन्त्विति शेषः अश्वादयः पयआदीनि व्यन्तु हे होतः! त्वमप्याज्यस्य यज ॥ ३८ ॥

होता यक्षद्वनस्पतिꣳ शमितारꣳ शतक्रतुं भीमं न मन्युꣳ राजानं व्याघ्रं नमसाश्विना भामꣳ सरस्वती भिषगिन्द्राय दुह

इन्द्रियं पयः सोमः परिस्रुता घृतं मधु व्यन्त्वाज्यस्य होतर्यज ॥ ३९ ॥

दैव्यो होता वनस्पतिं प्रयाजदेवं व्याघ्रं विशेषेणाजिघ्रतीति व्याघ्रः व्याघ्रमिव राजानं शतक्रतुमिन्द्रमश्विना अश्विनौ सरस्वती सरस्वतीश्च नमसा अन्नेन यक्षत् यजतु। कीदृशं वनस्पतिं शमितारं पशूनां संस्कर्तारं यूपरूपेण भीमं भयङ्करं मन्युं क्रोधात्मानम्। भिषक् वैद्यरूपा या सरस्वती इन्द्राय भामं क्रोधमिन्द्रियं वीर्यञ्च दुहे दोग्धि। ते वनस्पत्यादयः इज्यमानाः पयआदीनि पिबन्तु हे होतर्यज ॥ ३९ ॥

होता यक्षदग्निᳪ स्वाहाज्यस्य स्तोकानाᳪ स्वाहा मेदसां पृथक् स्वाहा छागमश्विभ्याᳪ स्वाहा मेषᳪ सरस्वत्यै स्वाहऽऋषभमिन्द्राय सिᳪहाय सहसऽइन्द्रियᳪ स्वाहाग्निं न भेषजᳪ स्वाहा सोममिन्द्रियᳪ स्वाहेन्द्रᳪ सुत्रामाणᳪ सवितारं वरुणं भिषजां पतिᳪ स्वाहा वनस्पतिं प्रियं पाथो न भेषजᳪ स्वाहा देवाऽआज्यपा जुषाणोऽअग्निर्भेषजं पयः सोमः परिस्रुता घृतं मधु व्यन्त्वाज्यस्य होतर्यज ॥ ४० ॥

होता अग्निं प्रयाजदेवमाहवनीयं वा यक्षत् यजतु। किञ्च आज्यस्य घृतस्य स्तोकानां विप्रुषां स्वाहा सुष्ठु आह शोभनं वदति इशोऽतस्त्रिङ इति [पा० ४, ३, १२५] दीर्घः

सुगो रूपम् यजमान इति शेषः यजमानो घृतविन्दून् शोभमान् यदतोऽर्थः कर्मणि षष्ठी । मेदसां वपासम्बन्धिनां पृथक् स्वाहा वपासम्बन्धिमेदांसि समीचीनानीति पृथग्वदति। अश्विभ्यामश्विनोरर्थे छागं शोभनमाह । सरस्वत्यै मेषं शोभनमाह । इन्द्राय इन्द्रियं वीर्यप्रदमृषभं स आह कीदृशायेन्द्राय सिंहाय सिंहतुल्याय हिनस्तीति सिंहस्तस्मै सर्व॒ शामभिभवित्रे तथा सहसे बलात्मकाय। भेषजं हितकारिणमग्निञ्च स आह नयार्थः इन्द्रियं वीर्यप्रदञ्च सोमं स आह एतावग्नीषोमावाज्यभागौ स आहेत्यर्थः । सुष्ठु त्रायते सुत्रमा तं सुत्रामाणमिन्द्रं सवितारं भिषजां वैद्यानां पतिं वरुणञ्च स आह पशुपुरोडाशदेवताः स आहेत्यर्थः। प्रियमिष्टं पाथोऽन्नमन्नभूतं भेषजञ्च पशुदेवतानां वनस्पतिं प्रयाजदेवं स आह नकारस्यार्थः। आज्यपा देवा आज्यपान् देवान् स आह प्रयाजानुयाजा वै देवा आज्यपाः। स्वाहेति क्रियाया यजमानः कर्ता देवा ह वा ऊचुर्यन्त विजितमिवानु सर्वं यज्ञं सएस्थापयेत्युपक्रम्य तत उत्तमे प्रयाजे स्वाहाकारेणैव यज्ञएं समस्थापयन्नित्याहेति श्रुतेः समाप्तिवचनाः स्वाहाकाराः। भेषजमौषधभूतं सुपाणः सेवमानोऽग्निरश्विमरस्वतीन्द्राश्च दैव्येन होत्रेज्यमानाः पयआदीनि व्यन्तु। हे मनुष्यहोतः! त्वमपि यज ॥ ४० ॥

होता॑ यक्षद॒श्विनौ॒ छाग॑स्य व॒पाया॒ मेद॑सो जु॒षेता॑ए ह॒विर्होत॒र्यज॑। होता॑ यक्ष॒त्सर॑स्वतीं मे॒षस्य॑ व॒पाया॒ मेद॑सो जु॒षता॑ए ह॒विर्होत॒र्यज॑। होता॑ यक्ष॒दिन्द्र॑मृष॒भस्य॑ व॒पाया॒ मेद॑सो जु॒ष-

तांऽ हुविर्होत॒र्यज॑ ॥ ४१ ॥

का० [१९, ६, २२] होता यक्षदश्विनाविति त्रयो वपानां प्रैषा यथालिङ्गम्। होता यक्षदश्विनौ छागस्य होता यक्षत्सरस्वतीम् होता यक्षदिन्द्रमृषभस्येति त्रयो वपात्रयस्य क्रमात् प्रैषा एककण्डिकायामिति सूत्रार्थः॥ सप्त लिङ्गोक्त-देवताः त्वाद्यास्त्रयो वपानां प्रैषाः त्रयाणां प्राजापत्या पङ्क्तिश्छन्दः द्वितीयस्य द्व्यधिका प्रथमतृतीययोरेकाधिका। दैव्यो होता अश्विनौ यक्षत् यजतु हूयमानौ तावश्विनौ छागस्य वपाया मेदसः सम्बन्धि हविर्जुषेतां सेवेताम् मेदः स्निग्ध-भागः। हे होतर्यज॥ होता सरस्वतीं यक्षत् सा मेषस्य वपाया मेदसो हविर्जुषताम्। हे होतः! त्वं यज॥ होता इन्द्रं यक्षत् स इन्द्रः ऋषभस्य वपाया मेदसो हविर्जुषताम्। हे मनुष्यहोतस्त्वमपि यज। ४१॥

होता॑ यक्षद॒श्विनौ॒ सर॑स्वती॒मिन्द्र॑ᳪ सु॒त्रामा॑णमि॒मे सोमाः॑ सु॒रामा॑ण॒श्छागै॒र्न मे॒षै-र्ऋ॑ष॒भैः सु॒ताः शष्पै॒र्न तोक्म॑भिर्ला॒जैर्मह॑स्वन्तो॒ मदा॒ मास॑रेण॒ परि॑ष्कृताः शु॒क्राः पय॑स्वन्तो॒-ऽमृताः॒ प्रस्थि॑ता वो मधु॒श्चुत॒स्तान॒श्विना॒ सर॑-स्वती॒न्द्रः सु॒त्रामा॑ वृत्र॒हा जु॒षन्ता॑ᳪ सो॒म्यं॑ मधु॒ पिब॑न्तु॒ मद॑न्तु॒ व्य॑न्तु॒ होत॒र्यज॑ ॥ ४२ ॥

का० [१९, ६, २३] ग्रहाणां चतुर्थः। होता यक्षदश्विनौ सरस्वतीमिन्द्रमिति चतुर्थो ग्रहाणां प्रैषः॥ होता यक्षद-श्विनौ सरस्वतीं सुष्ठु रक्षितारमिन्द्रञ्च यक्षत् यजतु। एवं होतारमुक्त्वाध्वर्यूनाह हे अध्वर्यवः! इमे सोमाः वो युष्माकं

युवाभिः सुताः अभिषुताः। कीदृशाः सोमाः छागैर्मेषैर्ऋषभैश्च सुरामाणः सुष्ठु रमयन्ति ते सुरामाणः रमणीयाः रमतेरन प्रत्ययः पशुभिः कृत्वा रमणीयाः नौ चार्थौ सुरावन्तः सुरामया वा। तथा शष्पैः तोक्मभिर्यवाङ्कुरैर्लाजैश्च महस्वन्तः तेजोयुताः। मदाः मदयन्ति तर्पयन्तीति मदाः। मासरेण पूर्वोक्तेन परिष्कृताः अलङ्कृताः सम्पर्युपेभ्य इति [पा० ६, १, १३७] सुट्। शुक्राः शोचिष्मन्तः। पयस्वन्तः पयसा युक्ताः अमृताः अमृतकल्पाः। प्रस्थिताः होमाभिमुखं चलिताः। मधुश्चुतः मधु श्चोतन्ति ते मधुस्राविणः। अश्विनौ सरस्वती सुत्रामा वृत्रहा वृत्रासुरहन्ता इन्द्रश्च तान् सोमान् जुषन्तां सेवन्तां सोम्यं मधु पिबन्तु मदन्तु तृप्यन्तु व्यन्तु राजन्तां हविर्भक्षयन्तु वा। हे होतः। त्वमपि यज॥४२॥

होता यक्षदश्विनौ छागस्य हविष आत्तामद्य मध्यतो मेद उद्भृतं पुरा द्वेषोभ्यः पुरा पौरुषेय्या गृभो घस्तां नूनं घासे अज्राणां यवसप्रथमानाᳪ सुमत्क्षराणाᳪ शतरुद्रियाणामग्निष्वात्तानां पीवोपवसनानां पार्श्वतः श्रोणितः शितामत उत्सादतोऽङ्गादङ्गादवत्तानां करत एवाश्विना जुषेताᳪ हविर्होतर्यज॥४३॥

का० [१८, ६, २४] हविषामुत्तरे यथालिङ्गम्। चतुर्थात् प्रैषादये पठ्यमाना होता यक्षदश्विनौ छागस्य हविष इत्याद्यास्त्रयो यथालिङ्गमाश्विनादिहविर्यागानां प्रैषा इत्यर्थः॥

दैव्यो होता अश्विनौ यक्षत् यजतु। ताविज्यमानावश्विनौ छागस्य हविषः छागसम्बन्धि हविः आत्तामभक्षयताम् कर्मणि षष्ठी। किञ्च अद्य अस्मिन् दिने मध्यतः उदरमध्यादुद्धृतमुद्धृतं मेदो वपारूपं चात्ताम् छन्दसि कथमुद्धृतम् तत्राह द्वेषोभ्यः द्विषन्तीति द्वेषांसि द्विषेरसुन्प्रत्ययः यज्ञद्वेष्टॄणि असुररक्षांसि तेभ्यः उद्धृतम् यावत्तानि पराभवायागच्छन्ति ततः पुरैवोद्धृतमित्यर्थः तथा गृभः गृह्यते भक्ष्यार्थमिति गृभ् तस्या गृभ इडायाः पुरा प्रथममुद्धृतम् वपायामिडाप्रयोजनाभावात्। कीदृश्या गृभः पौरुषेय्याः पुरुषार्थमियं पौरुषेयी ऋत्विगर्था तस्याः। तावश्विनौ नूनं निश्चितमङ्गानां घस्तां भक्षयताम् घस्लृ अदने विशेषणैर्विशेष्यस्याध्याहारः। कीदृशानामङ्गानाम् घासे अज्राणाम् एकपदम् घासे ग्रासे अज्राणां नवानां रुचिजनकानाम् अन्यानि ग्रासेपूत्तरोत्तरमरुचिं जनयन्ति नैमानि। तथा यवसप्रथमानां यवसानामन्नानां मध्ये प्रथमानां मुख्यानाम् मांसलत्वात्। एतद्वै परमन्नाद्यं यन्मांसमिति श्रुतेः। सुमत्क्षराणां सुमत् स्वयं क्षरन्ति तानि सुमत्क्षराणि तेषाम् सुमदिति स्वयमित्यस्य पर्यायः। शतरुद्रियाणाम् रुद्र इति स्तोतृनामसु [निघ० ३, १६, १२] पठितं रुद्रस्य स्तोतुरिमा रुद्रियाः स्तुतयः शतमसंख्या रुद्रिया येषां तेषाम् बहुमन्त्रैः स्तुतानामित्यर्थः। अग्निष्वात्तानाम् अग्निना स्वात्तानामास्वादितानां पाककाले पूर्वमग्निना सुशृतानामित्यर्थः। पीवोपवसनानाम् पीवस् शब्दोऽसुन्नन्तः स्थूलवाची पीवसां स्थूलानामङ्गानामुप समीपे वसनं स्थितिर्येषां तानि पीवोपवसनानि तेषाम् स्थूलाङ्गसमीपस्थितानां सूक्ष्माणामित्यर्थः उपवसने पीव इति प्रातिशाख्यसूत्रेण [३, १, १३] उपवसने परे पीवसो विसर्गलोपः।

किञ्च पार्श्वतः पार्श्वप्रदेशात् श्रोणितः कटिप्रदेशात् शितामतो बाहुप्रदेशात् उत्सादतः उत्सादनमुत्सादः छेदनप्रदेशः तस्मात्। एवमङ्गादङ्गात् एकपदम् नित्यवीप्सयोरिति [पा॰ ८, १, ४] द्वित्वम् प्रसङ्गात् अवत्तानामवदानधर्मेण गृहीतानामङ्गावयवानामश्विनौ घस्ताम् तान् भक्षयतामिति पूर्वेण सम्बन्धः। एव एवमश्विना अश्विनौ हविर्जुषेतां सेवेताम् भक्षितावदानौ तौ करतः कुरुतः तृप्तिमिति शेषः विकरणव्यत्ययः पुनर्वचनमादराय। हे मनुष्यहोतः! त्वमपि यज। शितामशब्देन बाहुयकृद्योनिमेदांस्युच्यन्ते ॥ ४३ ॥

होता यक्षत् सरस्वतीं मेषस्य हविष आवयदद्य मध्यतो मेद उद्भृतं पुरा द्वेषोभ्यः पुरा पौरुषेय्या गृभो घसन्नूनं घासे अज्राणां यवसप्रथमानाᳬ सुमत्क्षराणाᳬ शतरुद्रियाणामग्निष्वात्तानाᳬ पीवोपवसनानां पार्श्वतः श्रोणितः शितामत उत्सादतोऽङ्गादङ्गादवत्तानां करदेवᳬ सरस्वती जुषताᳬ हविर्होतर्यज ॥४४॥

होता सरस्वतीं यक्षत् या सरस्वती मेषस्य हविषः हविः आवयत् अभक्षयत् आङ्पूर्वस्य वेतेर्लङि रूपम् यद्वा भक्षयतु लेटि वाडागमे रूपम्। अद्य मध्यतो मेद इत्यादिव्याख्या पूर्ववत्। सा अङ्गानि घसत्। एवं सरस्वती हविर्जुषतां तृप्तिं च करदित्येकवचनानि। अन्यदुक्तम् ॥ ४४ ॥

होता यक्षदिन्द्रमृषभस्य हविष आवयदद्य मध्यतो मेद उद्भृतं पुरा द्वेषोभ्यः पुरा पौरु-

षेव्या गृभो घसन्नूनं घासे अज्राणां यवसप्रथमानाᳪं सुमत्क्षराणाᳪं शतरुद्रियाणामग्निष्वात्तानाᳪं पीवोपवसनानां पार्श्वतः श्रोणितः शितामत उत्सादतोऽङ्गादङ्गादवत्तानां करदेवमिन्द्रो जुषताᳪं हविर्होतर्यज ॥ ४५ ॥

होता इन्द्रं यक्षत् स इन्द्र ऋषभस्य हविष आवयत् भक्षयतु एवमिन्द्रो हविर्जुषतामित्यन्तं पूर्ववत् ॥ ४५ ॥

होता यक्षद्वनस्पतिमभि हि पिष्टतमया रभिष्ठया रशनयाधित । यत्राश्विनोश्छागस्य हविषः प्रिया धामानि यत्र सरस्वत्या मेषस्य हविषः प्रिया धामानि यत्रेन्द्रस्य ऋषभस्य हविषः प्रिया धामानि यत्राग्नेः प्रिया धामानि यत्र सोमस्य प्रिया धामानि यत्रेन्द्रस्य सुत्राम्णः प्रिया धामानि यत्र सवितुः प्रिया धामानि यत्र वरुणस्य प्रिया धामानि यत्र वनस्पतेः प्रिया पाथाᳪंसि यत्र देवानामाज्यपानां प्रिया धामानि यत्राग्नेर्होतुः प्रिया धामानि तत्रैतान् प्रस्तुत्येवोपस्तुत्येवोपावस्रक्षद्रभीयस इव कृत्वी करद्देवं देवो वनस्पतिर्जुषताᳪं हविर्होतर्यज ॥ ४६ ॥

का० [१८, ४, २५] उत्तमौ वनस्पतिस्विष्टकृतौ । पश्चे

पठ्यमानो होता यक्षद्वनस्पतिमभि होता यक्षदग्निं स्विष्टकृतमिति क्रमेण वनस्पतियागे स्विष्टकृद्यागे च प्रैषौ॥ यूपो देवता। दैव्यो होता वनस्पतिं यूपमभियक्षत् अभियजतु हि यस्मात् वनस्पतिः रशनया रज्ज्वा कृत्वा अधित धृतवान् पशूनिति शेषः दधातेर्लुङि स्थाघ्वोरिच्चेतीकारः [पा० १, २, १७] कीदृश्या रज्ज्वा पिष्टतमया पिष्टशब्दो रूपवाची अत्यन्तं पिष्टा सुरूपा पिष्टतमा तया। रभिष्ठया रभते पशूनिच्छतीति रज्वी तृच् ङीप् अत्यन्तं रज्वी रभिष्ठा तया तुश्छन्दसीति [पा० ५, ३, ५९] इष्ठनि तृचो लोपः समर्थयेत्यर्थः॥ इदानीं वनस्पतिः प्रार्थ्यते यत्र अश्विनोः सम्बन्धिनः छागस्य हविषः छागरूपस्य हविषः प्रिया प्रियाणि इष्टानि धामानि स्थानानि वर्तन्त इति शेषः। एवमग्रेऽपि। यत्र सरस्वत्या मेषस्य मेषरूपस्य हविषः प्रियाणि धामानि यत्र इन्द्रस्य ऋषभस्य हविषः प्रियाणि धामानि एतेषां पशुदेवानां स्थानानि। यत्राग्नेः प्रियाणि धामानि यत्र सोमस्य प्रियाणि धामानि एतावाज्यभागौ। यत्र सुत्रामृण इन्द्रस्य प्रियाणि धामानि यत्र सवितुः प्रियाणि धामानि यत्र वरुणस्य प्रियाणि धामानि एते पशुपुरोडाशदेवाः। यत्र वनस्पतेः प्रियाणि पाथांसि अन्नानि। अथ यत्र आज्यपानां देवानां प्रयाजानुयाजानां प्रियाणि धामानि। यत्र होतुरग्नेः स्विष्टकृतः प्रियाणि धामानि। एतान् छागादीन् पशून् रभीयस इव कृत्वी रभन्ते ते रभ्यार: अत्यन्तं रभ्यारो रभीयांसः सरभसांश्च कृत्वा इत्यर्थः प्रस्तुत्येव प्रकर्षेण स्तुत्वा च उपस्तुत्येव उप समीपे स्तुत्वा च इवौ चार्थौ तत्र तेषु पूर्वोक्तेषु स्थानेषु वनस्पतिर्देव उपावस्रक्षत् उपावसृजतु स्थापयतु सृजेर्लुङ्‌ रूपं लेटि वा सिब्बहुलं लेटीति [पा० ३, १, ३४] सिप्प्रत्ययेऽडागमे

च रूपम् वनस्पतिर्देव एवं करत् करोतु हविश्च जुषताम्। हे मनुष्यहोतः! त्वमपि यज॥ ४६॥

होता यक्षदग्निᳪ स्विष्टकृतमयाडग्निरश्विनोश्छागस्य हविषः प्रिया धामान्ययाट् सरस्वत्या मेषस्य हविषः प्रिया धामान्ययाडिन्द्रस्य ऋषभस्य हविषः प्रिया धामान्ययाडग्नेः प्रिया धामान्ययाट् सोमस्य प्रिया धामान्ययाडिन्द्रस्य सुत्राम्णः प्रिया धामान्ययाट् सवितुः प्रिया धामान्ययाड् वरुणस्य प्रिया धामान्ययाड् वनस्पतेः प्रिया पाथाᳪस्ययाड् देवानामाज्यपानां प्रिया धामानि यक्षदग्नेर्होतुः प्रिया धामानि यक्षत् स्वं महिमानमायजतामेज्या इषः कृणोतु सो अध्वरा जातवेदा जुषताᳪ हविर्होतर्यज॥ ४७॥

स्विष्टकृदग्निदेवता। होता स्विष्टकृतमग्निं यक्षत् यजतु योऽग्निः स्विष्टकृत् अश्विनोः छागस्य हविषः सम्बन्धीनि प्रियाणि धामानि अयाट् अयाक्षीत् इष्टवान् अवदानानि यजति स्वेष्टव्यं। एवमग्रेऽपि। सरस्वत्या मेषस्य हविषः प्रियाणि धामानि अवदानानि अयाट् इन्द्रस्य ऋषभस्य हविषः प्रियाणि धामानि अयाट् एताः प्रधानदेवताः। अग्नेः प्रिया धामान्ययाट् सोमस्य प्रिया धामानि अयाट एतावा-

ज्यभागौ। सुष्टु त्रायते सुत्रामण इन्द्रस्य प्रिया० सवितुः प्रिया० वरुणस्य प्रिया० एताः पशुपुरोडाशदेवताः। वनस्पतेः प्रिया० एतत्प्रधानाङ्गम्। आज्यपानां देवानां प्रिया० एते प्रयाजानुयाजाः। होतुरग्नेः स्विष्टकृतः स स्वैव प्रियाणि धामानि यक्षत् इष्टवान्। स्वं महिमानं स्वां विभूतिं यक्षत्। किञ्च आ इज्याः समन्तात् यष्टुं योग्या एज्याः यागार्हाः इषः इच्छन्ति इषः सकामाः प्रजाः आयजतां सम्यक् यजन्तु वचनव्यत्ययः प्रजा यागशीला यागयोग्याश्च भवन्त्वित्यर्थः। स जातवेदाः स्विष्टकृदग्निः अध्वरा अध्वरान् यज्ञान् कृणोतु करोतु हविर्जुषताम्। हे मनुष्यहोतः! त्वं यज। विभक्तेराकारः॥ ४७॥

दे॒वं ब॒र्हिः सर॑स्वती सु॒दे॒वमिन्द्रे॑ अ॒श्विना॑। तेजो॒ न चक्षु॑र॒क्ष्योर्ब॒र्हिषा॑ दधुरिन्द्रि॒यं व॑सु॒वने॑ वसु॒धेय॑स्य व्यन्तु॒ यज॑॥ ४८॥

का० [१८, ७, ८—९] अनुयाजप्रैषा देवं बर्हिरिति याज्याश्च। देवं बर्हिः सरस्वतीत्याद्या एकादश कण्डिकास्त्रिपशोरनुयाजानां प्रैषा याज्याश्च भवन्तीत्यर्थः॥ एकादशानुयाजप्रैषा अश्विसरस्वतीन्द्रदेवत्याः चतस्र आर्ष्यस्त्रिष्टुभः व्यवहितपदप्रायाः। शोभना देवा यस्य तत् सुदेवं यद्बर्हिः देवमनुयाजदेवता तेन बर्हिषा सह सरस्वती अश्विना अश्विनौ च इन्द्रे तेजो दधुः दधतु अक्ष्योः इन्द्रनेत्रयोः चक्षुः इन्द्रियं च दधुः नकारश्चार्थः। एवमग्रेऽपि। वसुवने वसुवननाय धनलाभाय वसुधेयस्य वसुनो धेयं वसुधेयं तस्य धर्मनिधानाय च अश्विसरस्वतीन्द्रा व्यन्तु हविर्भक्षयन्तु। हे मनुष्यहोतः! त्वमपि यज। सप्तमीषष्ठी चतुर्थ्यर्थे॥ ४८॥

देवीर्द्वारो अश्विना भिषजेन्द्रे सरस्वती। प्राणं न वीर्यं नसि द्वारो दधुरिन्द्रियं वसुवने वसुधेयस्य व्यन्तु यज॥ ४९ ॥

उत्तरार्धे द्वार इति प्रथमा तृतीयार्था। या द्वारो देवीः यज्ञगृहद्वारो देव्योऽनुयाजदेवाः ताभिर्द्वार्भिः सह भिषजा अश्विना वैद्यावश्विनौ सरस्वती च इन्द्रे वीर्यं बलं दधुः नसि इन्द्रस्य नासिकायां प्राणमिन्द्रियं घ्राणेन्द्रियं च दधुः। वसु० व्याख्यातम् ॥ ४९ ॥

देवी उषासावश्विना सुत्रामेन्द्रे सरस्वती। बलं न वाचमास्य उषाभ्यां दधुरिन्द्रियं वसुवने वसुधेयस्य व्यन्तु यज॥ ५० ॥

नक्तोषासाविति प्राप्ते छान्दस आदिपदलोपः। उषासा देवी नक्तोषसौ अनुयाजदेव्यौ ताभ्यामुषाभ्यां नक्तोषोभ्यां सह अश्विनौ सुत्रामा शोभनरक्षणकर्त्री सरस्वती च इन्द्रे बलं दधुः आस्ये इन्द्रमुखे वाचमिन्द्रियं वागिन्द्रियं च दधुः नचार्थः। वस्वित्युक्तम् ॥ ५० ॥

देवी जोष्ट्री सरस्वत्यश्विनेन्द्रमवर्धयन्। श्रोत्रं न कर्णयोर्यशो जोष्ट्रीभ्यां दधुरिन्द्रियं वसुवने वसुधेयस्य व्यन्तु यज॥ ५१ ॥

ये जोष्ट्री जोषयित्र्यौ सुखस्य सेवयित्र्यौ देवी देव्यौ अनुयाजदेव्यौ द्यावापृथिव्यौ अहोरात्रे वा सस्यं च समा चेति कात्थक्यः [निरु० ८, ४१, ६] ताभ्यां जोष्ट्रीभ्यां सह सरस्वती अश्विना अश्विनौ च इन्द्रमवर्धयन् कथमवर्धयन् तत्राह इन्द्रे

यशो दधुः तत्कर्णयोश्च श्रोत्रमिन्द्रियं दधुः। वसु० ॥ ५१ ॥

देवी ऊर्जाहुती दुघे सुदुघेन्द्रे सरस्वत्यश्विना भिषजावतः। शुक्रं न ज्योति स्तनयोराहुती धत्त इन्द्रियं वसुवने वसुधेयस्य व्यन्तु यज ॥ ५२ ॥

उत्तरार्धे आहुतीशब्दस्तृतीयार्थः। जोष्ट्रोरेव देवताविकल्पः। ये देवी ऊर्जाहुती ऊर्जा रसवती आहुतिराह्वानं होमो वा ययोस्ते ऊर्जाहुती दुघे दुग्धस्ते दुघे कामपूरके सुदुघे सुदोहने ताभ्यामाहुतिभ्यां सह सरस्वती भिषजावश्विनौ च इन्द्रे इन्द्रमवतः अवन्ति रक्षन्ति वचनव्यत्ययः। कथम् तदाह ज्योतिः तेज इन्द्रे धत्तः दधति स्तनयोः शुक्रमिन्द्रियं च धत्तः वचनव्यत्ययः नञर्थः। व्याख्यातमन्यत् ॥५२॥

देवा देवानां भिषजा होताराविन्द्रमश्विना। वषट्कारैः सरस्वती त्विषिं न हृदये मतिꣳ होतृभ्यां दधुरिन्द्रियं वसुवने वसुधेयस्य व्यन्तु यज ॥ ५३ ॥

देवानां देवा देवौ यौ होतारौ प्रनुयाजदेवौ ताभ्यां होतृभ्यां सह वषट्कारैश्च सह भिषजौ अश्विनौ सरस्वती च इन्द्रमिन्द्रे त्विषिं कान्तिं दधुः हृदये मतिमिन्द्रियं बुद्धीन्द्रियं च दधुः नञर्थः। वसु० उक्तम्। ५३ ॥

देवीस्तिस्रस्तिस्रो देवीरश्विनेडा सरस्वती। शूषं न मध्ये नाभ्यामिन्द्राय दधुरिन्द्रियं वसुवने वसुधेयस्य व्यन्तु यज ॥ ५४ ॥

यास्तिस्रो देव्यो भारती इडा सरस्वती तिस्रो देवीः विभक्तिव्यत्ययः ताभिस्तिसृभिः देवीभिः सह अश्विनौ सरस्वती इडा च इन्द्राय इन्द्रे नाभ्यां मध्ये च शुष्मं बलमिन्द्रियं च दधुः, नयार्थः । वसु० व्याख्यातम् ॥ ५४ ॥

दे॒व इन्द्रो॒ नरा॒शꣳस॑स्त्रिवरू॒थः सर॑स्वत्या॒श्विभ्या॑मीयते॒ रथः॑ । रेतो॒ न रू॒पम॒मृतं॑ ज॒नित्र॒मिन्द्रा॑य॒ त्वष्टा॒ दध॑दिन्द्रि॒याणि॒ व॑सु॒वने॑ वसु॒धेय॑स्य व्यन्तु॒ यज॑ ॥ ५५ ॥

नरा अस्मिन्नासीनाः शंसन्तीति यास्कोक्तेः [निरु० ८, ६] नराशंसो देवोऽनुयाजरूपो यज्ञः रेतो वीर्यं रूपं सौन्दर्यममृतं जनित्रमुत्तमं जन्म इन्द्रियाणि च इन्द्राय दधत् दधातु नयार्थः । कीदृशो नराशंसः इन्द्रः इन्दतीतीन्द्रः ऐश्वर्यवान् इदि परमैश्वर्ये । त्रिवरूथः त्रीणि वरूथानि गृहाणि सदोहविर्धानाग्नीध्राणि यस्य सः । तथा त्वष्टा त्वचतिः करोति कर्मा जगतः कर्ता यज्ञादेव जगदुत्पत्तेः । यस्य नराशंसस्य रथः सरस्वत्या अश्विभ्यां च ईयते नीयते ऊह्यते । वसु व्याख्यातम् ॥ ५५ ॥

दे॒वो दे॒वैर्वन॒स्पति॒र्हिर॑ण्यपर्णो अ॒श्विभ्या॒ꣳ सर॑स्वत्या सुपिप्प॒ल इन्द्रा॑य पच्यते॒ मधु॑ । ओजो॒ न जू॒तिर्ऋ॑ष॒भो न भामं॒ वन॒स्पति॑र्नो॒ दध॑दिन्द्रि॒याणि॒ व॑सु॒वने॑ वसु॒धेय॑स्य व्यन्तु॒ यज॑ ॥ ५६ ॥

वनस्पतिर्देवो नोऽस्माकमोजः तेजः जूतिः जूतिं जवं वेगं

भामं क्रोधमिन्द्रियाणि च दधत् दधातु यो वनस्पतिर्यूपः इन्द्राय मधु मधुरं फलं पच्यत पचति फलति इन्द्राय फलं ददाति नकारौ चार्थौ। कीदृशो वनस्पतिः देवैर्हिरण्यपर्णः हिरण्यरूपाणि पर्णानि यस्य देवा यस्य हिरण्मयानि पर्णानीत्यर्थः। आश्विभ्यां सरस्वत्या च सुपिप्पलः शोभनं पिप्पलं फलं यस्य सः आश्विनौ सरस्वती च यस्य वनस्पतेः फलानीत्यर्थः। ऋषभः पूज्यः ऋषभशब्दः पूजावचनः। वसु० ॥५६॥

देवं बर्हिर्वारितीनामध्वरे स्तीर्णमश्विभ्या-मूर्णम्रदाः सरस्वत्या स्योनमिन्द्र ते सदः। ईशायै मन्युꣳ राजानं बर्हिषा दधुरिन्द्रियं वसुवने वसुधेयस्य व्यन्तु यज ॥ ५७ ॥

हे इन्द्र! वारितीनां वारि जले इतिर्गतिर्यासां ता वारितयः तासां जलोद्भवानामोषधीनां सम्बन्धि बर्हिः ते तव सदः सदसि अध्वरे यज्ञे अश्विभ्यां सरस्वत्या च स्तीर्णमास्तृतं कीदृशं बर्हिः देवं दीप्यमानम् ऊर्णम्रदाः ऊर्णमिव म्रदीयः छान्दसः ईयलोपः अत एव स्योनं सुखरूपम्। किञ्च अश्विसरस्वत्यः बर्हिषा सह राजानं दीप्यमानं मन्युं क्रोधमिन्द्रियं च हे इन्द्र! त्वाय दधुः किमर्थम् ईशायै ऐश्वर्याय ईशनमीशा तस्मै गुरोश्च हल इति [पा० ३, ३, १०३] स्त्रधिकारे ईशतेरप्रत्ययः स्त्रीत्वादाप्। वसु० उक्तम् ॥ ५७ ॥

देवो अग्निः स्विष्टकृद् देवान् यक्षद् यथा-यथꣳ होताराविन्द्रमश्विना वाचा वाचꣳ सर-स्वतीमग्निꣳ सोमꣳ स्विष्टकृत् स्विष्ट इन्द्रः

सुत्रामा सविता वरुणो भिषगिष्टो देवो वन-
स्पतिः स्विष्टा देवा आज्यपाः स्विष्टो अग्निर-
ग्निना होता होत्रे स्विष्टकृद्यशो न दधदिन्द्रि-
यमूर्जमपचितिꣳ स्वधां वसुवने वसुधेयस्य
व्यन्तु यज ॥ ५८ ॥

शोभनमिष्टं यागं करोतीति स्विष्टकृत् अग्निर्देवो यथा-
यथं यथास्व यो यथा इष्टव्यस्तथा देवान् वक्ष्यमाणान् यक्षत्
इष्टवान्। कान् देवानत आह होतारौ अयं चाग्निरसौ च
मध्यमो वायुः होत्वमेवावरुणौ वा इन्द्रम् आश्विना अश्विनौ च
वाचा मन्त्रेण वाच च यक्षत् सरस्वतीमग्निं सोमं च। किञ्च
स्विष्टकृत् शोभनयज्ञकारी सुत्रामा शोभनरक्षकः मनिन्-
प्रत्ययः इन्द्रः स्विष्टः सुष्ठु इष्टः सविता वरुणो भिषगिष्टः वन-
स्पतिर्देवश्च इष्टः आज्यपा देवाः प्रयाजानुयाजाः स्विष्टाः अग्नि-
रधिष्ठाता अग्निना भौमेन हविर्द्वारा सुष्ठु इष्टः। किञ्च
होता दैव्यः स्विष्टकृत् होत्रे मानुषाय यशः इन्द्रियमूर्जमस्म-
पचितिं पूजां स्वधां पितृयमन्नं दधत् ददातु नकारश्चार्थः।
वसुवननाय वसुधनाय च देवा व्यन्तु हविरदन्तु मनुष्यहोत-
र्यज ॥ ५८ ॥

अग्निमद्य होतारमवृणीतायं यजमानः पचन्
पक्तीः पचन् पुरोडाशान् बध्नन्नश्विभ्यां छागꣳ
सरस्वत्यै मेषमिन्द्राय ऋषभꣳ सुन्वन्नश्विभ्याꣳ
सरस्वत्या इन्द्राय सुत्राम्णे सुरासोमान् ॥५९॥

का० [१९, ७, १०] अग्निमद्येति सूक्तवाकप्रैषः।

अग्निमद्य होतारमित्यादिः सूक्ता ब्रूहीत्यन्तः कण्डिकात्रयात्मकः सूक्तवाके प्रैषो भवति ॥ लिङ्गोक्तदेवतः प्रैषः । प्रथमा धृतिः द्वितीया धृतिः तृतीया विकृतिः । अयं यजमानोऽद्य अग्निं होतारमवृणीत वृतवान् वृणातेर्लङ् । किं कुर्वन् पक्तीः पक्तव्यानि हवींषि पचन् । सामान्येनोक्ता विशेषमाह पुरोडाशान् पचन् अश्विभ्यामश्विनोरर्थे छागं बध्नन् यूपे इति शेषः सरस्वत्यै मेषं बध्नन् इन्द्राय ऋषभं च बध्नन् तथा अश्विभ्यां सरस्वत्यै सुत्रामणे रक्षकाय इन्द्राय च सुरा सोमान् सुन्वन् अग्निमवृणीत ॥ ५९ ॥

सूपस्था अद्य देवो वनस्पतिरभवदश्विभ्यां छागेन सरस्वत्यै मेषेणेन्द्राय ऋषभेणाक्षँस्तान्मेदस्तः प्रति पचताग्रभीषतावीवृधन्त पुरोडाशैरपुरश्विना सरस्वतीन्द्रः सुत्रामा सुरासोमान् ॥ ६० ॥

अद्य वनस्पतिर्देवः छागेन छत्वा अश्विभ्यां सूपस्था अभवत् सुष्ठु उपतिष्ठते सेवते सूपस्थाः छागेनाश्विनोः सेवां चकारेत्यर्थः मेषेण सरस्वत्यै सूपस्था अभवत् ऋषभेण इन्द्राय सूपस्था अभवत् वनस्पतिना छागमेषर्षभैरश्व्यादीनामुपस्थानं कृतम् । तत्कथं ज्ञायते तत्राह अश्व्यादयो मेदस्तः मेदो वपामारभ्य तान् छागादीन् अचन् अभक्षयन् । पुनः पचता पच्यन्ते तानि पचता पचतानि पक्वानि अवदानानि प्रत्यग्रभीषत प्रत्यगृह्णन् पचतेस्मैदगियजिपर्विपच्यमितमिनमिहर्यभ्योऽतच्चिति [उणा० ३, १०८] अतच्प्रत्ययः भूतेऽपि दृश्यन्त इति [पा० ३, ३, २] वचनाद्भूतेऽपि द्रष्टव्यः विभक्तेराकारः ।

पुनस्ते पुरोडाशैरवीवृधन्त ऐधन्त। किञ्च अश्विना सरस्वती सुत्रामा इन्द्रश्च सुरासोमानपुः पीतवन्तः पातेर्लङ् पिबादेशा-भावश्छान्दसः रसत्वर्वा। सुराश्च सोमाश्च तान् सुरामयान् सोमान् वा ॥ ६० ॥

त्वाम॒द्य ऋ॑ष आर्षेय ऋषीणां नपादवृणी॒तायं यज॑मानो ब॒हुभ्य॒ आ सङ्ग॑तेभ्य ए॒ष मे॑ दे॒वेषु॒ वसु॒ वार्याय॑क्ष्यत॒ इति॒ ता या दे॒वा दे॑व॒ दाना॒न्यदु॒स्तान्य॑स्मा॒ आ च॒ शास्स्वा च॑ गुरस्वेषि॒तश्च॑ होतरसि भद्र॒वाच्या॑य॒ प्रेषि॑तो॒ मानु॑षः सूक्तवा॒काय॑ सू॒क्ता ब्रू॑हि ॥ ६१ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायाम्
एकविंशोऽध्यायः ॥ २१ ॥

दैव्यो होता अग्निरुच्यते। हे ऋषे मन्त्राणां द्रष्टः! हे आर्षेय! यजमानार्षेयैर्व्रियते इत्येवं सम्बोध्यते हे ऋषीणां नपात्! पुत्रायं यजमानः बहुभ्यः सङ्गतेभ्यः मिलितेभ्यो देवेभ्य इति हेतोरद्य त्वामेव आ अवृणीत सम्यग् वृतवान्। इति किम् एषोऽग्निर्मे मह्यं देवेषु वारि वरीतुं योग्यं वारि वरणीयं वसु धनमायक्ष्यते आदास्यते यजतेर्दानार्थाल्लृट् मया देवेभ्यो दातुं ग्रहीष्यते इत्यर्थः। किञ्च हे देव अग्ने! या यानि ता तानि दानानि देवा अदुः दत्तवन्तः तानि दानानि अस्मै यजमानाय आशास्स्व च इच्छ तानि यजमानाय दातव्यानीति इच्छेत्यर्थः। आगुरस्व च उद्यच्छ च गुरी उद्यमे तुदादिः दानायोद्यमं कुरु आकारो चकारो च भिन्नक्रमौ। हे होतः!

त्वमिषितः प्रेषितोऽसि प्रेरितोऽसि कथम् तदाह भद्रवाच्याय वक्तुं योग्यं वाच्यं भद्रं शुभं च तत् वाच्यं च भद्रवाच्यं तस्मै भद्रं ब्रूहीति प्रेषितोऽसीत्यर्थः । किञ्च सूक्ता सूक्तानि त्वं ब्रूहि इति सूक्तवाकाय सूक्तवचनाय सूक्तानि वक्तुं मानुषः होता च प्रेषितोऽस्ति ॥ ६१ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे ।
एकविंशोऽयमध्यायो याज्यादिप्रेषणान्तिमः ॥

द्वाविंशोऽध्यायः ।

तेजो॑ऽसि शु॒क्रम॒मृत॑मायु॒ष्पा आयु॑र्मे पाहि । दे॒वस्य॑ त्वा सवि॒तुः प्र॑स॒वे॒ऽश्विनो॑र्बा॒हुभ्यां॑ पू॒ष्णो हस्ता॑भ्याम् । आद॑दे ॥ १ ॥

सर्वकामस्य राज्ञोऽश्वमेधः तस्य फाल्गुनशुक्लाष्टम्यामारम्भः ॥ का० [२०, १, ८] निष्कं प्रतिमुञ्चन् वाचयति तेजोऽसीति । चतुःसुवर्णनिर्मित आभरणविशेषो निष्कः तं यजमानकण्ठे प्रतिबध्नन्नध्वर्युस्तेजोऽसीति मन्त्रं पाहीत्यन्तं वाचयति तं च निष्कं प्रातर्होमान्ते पूर्णाहुतिं कृत्वाध्वर्यवे दद्यादिति सूत्रार्थः ॥ चत्वारोऽध्याया अश्वमेधमन्त्रास्तेषां प्रजापतिर्ऋषिः । तेजोऽसीत्यस्य सौवर्णं निष्कं देवता । प्राजापत्यानुष्टुप् । हे निष्क ! तेजोऽसि आग्नेयत्वात् । शुक्रमग्नेर्वीर्यं चासि अग्निर्ह वाऽपोऽभिदध्याविल्युपक्रम्य तासु रेतः प्रासिञ्चत्तद्धिरण्यमभवदिति श्रुतेः । अमृतं च वाञ्छितार्थेऽनुच्छिद्यमानद्रव्याधिकरणत्वात् दानेनामृतत्वप्रदानाच्च हिरण्यदा अमृतत्वं भजन्त इति श्रुतेः । आयुष्पाः आयुः पातीति आयुषो गोपायिता अतो याचे मे ममायुः

पाहि रक्ष यज्ञसमाप्तिपर्यन्तमायुः प्रार्थ्यते ॥ का॰ [२०, १, २७] देवस्य त्वेति रशनामादाय ब्रह्मचर्यं भन्त्वामोत्याह। देवस्य-त्वेत्यादि-सरमारपन्तीत्यन्तेन मन्त्रेण त्रयोदशारत्नि दर्भमयीं द्विगुणामश्वबन्धनार्थां रशनां रज्जुमादाय ब्रह्मवः श्वमित्यादि-तेन-राध्यासमित्यन्तं मन्त्रं [४] अश्वार्थं मत्वाहेति सूत्रार्थः ॥ देवस्य त्वेति व्याख्यातम् [१, १०] ॥ १ ॥

इमामगृभ्णन्रशनामृतस्य पूर्व आयुषि विदथेषु कव्या। सा नो अस्मिन् सुत आबभूव ऋतस्य सामन् सरमारपन्ती ॥ २ ॥

यज्ञपुरुषदृष्टा रशनादेवत्या त्रिष्टुप्। सवने सुते यज्ञः भावे क्तः नोऽस्माकमस्मिन् सुते यज्ञे सा रशना आबभूव उत्पन्ना। कीदृशी ऋतस्य यज्ञस्य सामन् साम्नि समारम्भे सरं प्रसरं यज्ञप्रसारमारपन्ती रप् उक्तौ उच्चारयन्ती यज्ञप्रसारो भवत्विति वदन्तीत्यर्थः। सा का विद्यते लभ्यते स्वर्गो यैस्ते विदथाः यज्ञाः विदथेषु यज्ञेषु विदेरथगिति अथक्प्रत्ययः कव्या कवयः विभक्तेर्यादेशः सुपां सुलुगित्यादिना [पा॰ ७, १, ३९] यज्ञेषु कुशलाः प्रजापत्यादयो यामिमां रशनामृतस्य यज्ञस्य पूर्वे प्रथमे आयुषि प्रारम्भे इत्यर्थः अगृभ्णन् अगृह्णन् या पूर्वैर्गृहीता सा रशनावोद्भूता इत्यर्थः ॥ २ ॥

अभिधा असि भुवनमसि यन्तासि धर्ता। स त्वमग्निं वैश्वानरं सप्रथसं गच्छ स्वाहाकृतः ॥ ३ ॥

का॰ [२०, १, २८] तं बधानेति अश्वानुमातोऽभिधा

असीति वध्नात्यश्वम्। तं बधान देवेभ्यः प्रजापतये तेन राध्नु-हीति मन्त्रेण ब्रह्मणानुज्ञातोऽध्वर्युरभिधा असीत्यादि-स्वगा-त्वा-देवेभ्यः-प्रजापतय इत्यन्तेन मन्त्रेण रशनयाश्वं बध्नाति॥ लिङ्गोक्तदेवतानि यजूंषि अश्वो देवताद्यस्य। हे अश्व! यस्त्वमभिधा असि अभिधीयते स्तूयत इत्यभिधाः क्विप् भुवनं सर्वेषामाश्रयश्चासि यन्ता नियमनकर्ता वासि धर्ता जगद्धार-यिता च। स एवंविधः त्वं स्वाहाकृतः स्वाहाकारेण कृतः हुतः सन् अग्निं गच्छ प्राप्नुहि। कीदृशमग्निम् वैश्वानरं विश्वेभ्यः सर्वेभ्यो नरेभ्यो हितम् सप्रथसं प्रथतेरसुन्प्रत्ययः प्रथनं प्रथो विस्तारस्तत्सहितम् यद्वा सर्वतस्तिर्यगूर्ध्वमधश्च प्रथते सप्रथाः तम् सर्वतःशब्दस्य सादेशः॥ ३॥

स्वगा त्वा देवेभ्यः प्रजापतये ब्रह्मन्नश्वं भन्त्स्यामि देवेभ्यः प्रजापतये तेन राध्यासम्। तं बधान देवेभ्यः प्रजापतये तेन राध्नुहि॥४॥

हे अश्व! त्वा त्वां देवेभ्यः प्रजापतये च देवार्थं प्रजाप-त्यर्थं च स्वगा करोमीति शेषः स्वेनैव गच्छतीति स्वगा डाजन्तः विभक्तेर्डादेशो वा स्वयंगामिनमित्यर्थः॥ ब्रह्मन्नश्वम् ब्रह्मा देवता ब्रह्माणमामन्त्रयते हे ब्रह्मन्! अश्वं भन्त्स्यामि बन्धनं करिष्यामि बध्नातेर्लृटि स्यपि एकाचो बश इति [पा० ८, २, ३७] भष्त्वम्। किमर्थम् देवेभ्यः प्रजापतये च तेना-श्वबन्धेनाहं राध्यासं राध संसिद्धौ सिद्धिं कामसमाप्तिरूपां प्राप्नुयाम् आशीर्लिङ्॥ ब्रह्मा प्रत्याह तं बधान अध्वर्युदेवत्यं यजुः। हे अध्वर्यो! यं बन्द्धुमिच्छसि तमश्वं बधान। किमर्थम् देवेभ्यः प्रजापतये च तेनाश्वबन्धनेन राध्नुहि सिद्धिं बन्ध-समाप्तिलक्षणां प्राप्नुहि राधेः स्वादित्वाच्छ्नुप्रत्ययः॥ ४॥

प्रजापतये त्वा जुष्टं प्रोक्षामि। इन्द्राग्निभ्यां त्वा जुष्टं प्रोक्षामि। वायवे त्वा जुष्टं प्रोक्षामि। विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यो जुष्टं प्रोक्षामि। सर्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यो जुष्टं प्रोक्षामि। यो अर्वन्तं जिघांसति तमभ्यमीति वरुणः परो मर्त्तः परः श्वा ॥ ५ ॥

का० [२०, १, ३०] स्थावरा अपो गत्वा प्रजापतये त्वेति प्रोक्षत्यश्वं प्रतिमन्त्रम्। ततोऽध्वर्युः स्थावरास्तडागादिस्था अपो गत्वा ताभिरद्भिः पञ्चमन्त्रैः प्रतिमन्त्रमश्वं प्रोक्षति॥ लिङ्गोक्तदेवतानि पञ्च यजूंषि। हे अश्व! प्रजापतये जुष्टं त्वा त्वां प्रोक्षामि सिञ्चामि अनेन प्रोक्षणेन प्रजापतेरिवाश्वे वीर्यं दधाति। तथा च श्रुतिः [१३, १, २, ५] प्रजापतिर्वै देवानां वीर्यवत्तमो वीर्यमेवास्मिन् दधाति तस्मादश्वः पशूनां वीर्यवत्तम इति। इन्द्राग्निभ्यां जुष्टं त्वां प्रोक्षामि अनेनेन्द्राग्न्योरिवाश्वे ओजो दधाति। तथाच श्रुतिः [१३, १, २, ६] इन्द्राग्नी वै देवानामोजस्वितमा ओज एवास्मिन् दधाति तस्मादश्वः पशूनामोजस्वितम इति। वायवे जुष्टं प्रीतं त्वा प्रोक्षामि अनेन वायोरिवाश्वे वेगं दधाति। तथा च श्रुतिः [१३, १, २, ७] वायुर्वै देवानामाशिष्ठो जवमेवास्मिन् दधाति तस्मादश्वः पशूनामाशिष्ठ इति आशिष्ठो वेगवत्तरः। विश्वेभ्यो देवेभ्यो जुष्टं त्वां प्रोक्षामि अनेनाश्वे यशो दधाति। विश्वे वै देवा यशस्वितमा यश एवास्मिन् दधाति तस्मादश्वः पशूनां यशस्वितम इति [१३, १, २, ८] श्रुतेः। सर्वेभ्यो देवेभ्यो जुष्टं त्वां प्रोक्षामि अनेन सर्वा देवता अश्वे दधाति

सर्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यो जुष्टं प्रोक्षामीति सर्वा एवास्मिन् देवता अश्वे अन्वायातयतीति [१३; १, २, ८] श्रुतेः॥ का० [२०, २, १] यो अर्वन्तमिति वाचयति। शूद्रादेश्यायां जातेन पुंसा अध्वर्युप्रेरितेन चतुर्नेत्रे श्वनि खादिरमुसलेन हते सति यो अर्वन्तमित्यादि-वरुण-इत्यन्तं मन्त्रं यजमानं वाचयति॥ गायत्री पूर्वार्धेऽश्वस्तुतिः परेऽर्धे लिङ्गोक्तदेवता। यः अर्वन्तमश्वं जिघांसति हन्तुमिच्छति अर्वणस्त्वसावनञ इति [पा० ६, ४, १२७] त्वन्तादेशः हन्तेः सन्नन्ताल्लट् वरुणः तमश्वं जिघांसन्तमभ्यमीति हिनस्ति अम् हिंसायाम् एतस्य लटि तुरुस्तुशम्यम इति [पा० ७, ३, ९५] ईप्रत्ययः॥ का० [२०, २, ४] वेतसकटेनाधोऽश्वं प्लावयति परो मर्त इति। वेतसतरुकृतेन कटेन मृतं श्वानमश्वाधो जले तारयति॥ अश्वं जिघांसुर्मर्तो मनुष्यः परः पराभूतः अधस्पदं नीतः श्वा च परः पराकृतः श्वरूपेणाश्वहन्तेव पराकृत इत्यर्थः॥ ५॥

अ॒ग्नये॒ स्वाहा॑। सोमा॑य॒ स्वाहा॑। अ॒पां मोदा॑य॒ स्वाहा॑। स॒वि॒त्रे स्वाहा॑। वा॒यवे॒ स्वाहा॑। विष्ण॑वे॒ स्वाहा॑। इन्द्रा॑य॒ स्वाहा॑। बृह॒स्पत॑ये॒ स्वाहा॑। मि॒त्राय॒ स्वाहा॑। वरु॑णाय॒ स्वाहा॑॥ ६॥

का० [२०, २, ३, ५] अग्निसमीपमानीयाग्नये स्वाहेति जुहोत्यनुवाकेन प्रतिमन्त्रं सहस्रं वावर्तम्। ततः स्थावराभ्योऽङ्गेः सकाशादश्वमग्निपार्श्वमानीयाग्नये स्वाहेत्यकक्षिङकालकेनानुवाकेन प्रतिमन्त्रं सकृद्गृहीत्वा जुह्वा स्तोकीयसंज्ञा दशाज्याहुतीर्जुहोति यद्वानुवाकमावर्त्यावर्त्य सहस्र-

माज्याहुतीर्जुहोतीति सूत्रार्थः॥ दश यजूंषि लिङ्गोक्तदेवतानि। अङ्गतीत्यग्निः। सुनोतीति सोमः। अपां जलानां मोदाय मोदयति हर्षयति मोदः। सूते सविता। वातीति वायुः। वेवेष्टि व्याप्नोति विष्णुः। इन्दतीन्द्रः। बृहतां वेदानां पतिर्बृहस्पतिः। मियति स्निह्यति मित्रः। वृणोति भक्तं भजते वरुणः। एताभिराहुतिभिरेतेभ्यो दश देवेभ्योऽन्नं ददाति। तथा च श्रुतिः [१३, १, ३, ३] एतावन्तो वै सर्वे देवास्तेभ्य एवैनं जुहोतीति॥ ६॥

हिङ्काराय स्वाहा हिङ्कृताय स्वाहा क्रन्दते स्वाहावक्रन्दाय स्वाहा प्रोथते स्वाहा प्रप्रोथाय स्वाहा गन्धाय स्वाहा घ्राताय स्वाहा निविष्टाय स्वाहोपविष्टाय स्वाहा संदिताय स्वाहा वल्गते स्वाहासीनाय स्वाहा शयानाय स्वाहा स्वपते स्वाहा जाग्रते स्वाहा कूजते स्वाहा प्रबुद्धाय स्वाहा विजृम्भमाणाय स्वाहा विचृताय स्वाहा सᳪहानाय स्वाहोपस्थिताय स्वाहायनाय स्वाहा प्रायणाय स्वाहा॥ ७॥

का० [२०, ३, ३] दक्षिणाग्नौ जुहोति हिङ्काराय स्वाहेति प्रक्रमान्। एतदर्थमवोक्ते दक्षिणाग्नौ प्रतिमन्त्रं प्रक्रमसंज्ञान् होमानेकोनपञ्चाशज्जुहोतीत्यर्थः। अश्वस्यैकोनपञ्चाशच्चेष्टितानि व्यापाराः कण्डिकाद्वयेन। हिङ्करणं हिङ्कारस्तस्मै। हिङ्कृताय कृतं यद्धिङ्कृतं तस्मै। क्रन्दतीति क्रन्दन्। अव नीचैः क्रन्दतीत्यवक्रन्दः। प्रोथतीति प्रोथन्

प्रोथृ पर्याप्तौ । प्रकृष्टः प्रोथो घोणा यस्य. घोणा तु प्रोथमस्त्रियाम् । गन्धोऽस्यास्ति गन्धः । घ्रातमाघ्राणमस्यास्ति घ्रातः । निविशते निविष्टः । उपविशतीत्युपविष्टः । सम्यक् दितं लूनं खण्डनं यस्य स संदितः । वल्गतीति वल्गन् । आस्तेऽसावासीनः । शेतेऽसौ शयानः । स्वपिति स्वपन् । जाग्रतीति जाग्रत् । कूजतीति कूजन् । प्रकर्षेण बुध्यते प्रबुद्धः । विजृम्भते विजृम्भमाणः । वृतौ दोषौ विशेषेण वर्त्तते विवृतः । संहानाय सङ्गतशरीराय । उपतिष्ठते उपस्थितः । अयतेऽयनः । प्रकृष्टमयते प्रायणः तस्मै स्वाहा ॥ ७ ॥

यते स्वाहा धावते स्वाहो द्द्रावाय स्वाहोद्द्रुताय स्वाहा शूकाराय स्वाहा शूकृताय स्वाहा निषण्णाय स्वाहोत्थिताय स्वाहा जवाय स्वाहा बलाय स्वाहा विवर्तमानाय स्वाहा विवृत्ताय स्वाहा विधून्वानाय स्वाहा विधूताय स्वाहा शुश्रूषमाणाय स्वाहा शृण्वते स्वाहेक्षमाणाय स्वाहेक्षिताय स्वाहा वीक्षिताय स्वाहा निमेषाय स्वाहा यदत्ति तस्मै स्वाहा यत्पिबति तस्मै स्वाहा यन्मूत्रं करोति तस्मै स्वाहा कुर्वते स्वाहा कृताय स्वाहा ॥ ८ ॥

एतीति यन् । धावतीति धावन् । उत् अधिको द्रावो गतिर्यस्य स उद्द्रावः । उत् अधिकं द्रुतं यस्य स उद्द्रुतः । शू इति करोतीति शूकारः । शूकृतमस्यास्ति शूकृतः । निषो-

इति निषीदन्। उत्तिष्ठते उत्थितः। जवते जवो वेगवान्। बलमस्यास्ति बलः। विवर्तते स विवर्तमानः। विवर्तते स्म विवृत्तः। विधूनुते कम्पते स विधून्वानः। विधूयतेऽसौ विधूतः। श्रोतुमिच्छति शुश्रूषमाणः ज्ञाश्रुस्मृदृशां सन इति [पा० १, ३, ५७] शानच्। शृणोति शृण्वन्। ईक्षते स ईक्षमाणः। ईक्षते ख्याति ईक्षितः। विशेषेणेक्षितो वीक्षितः। निमिषति निमेषः। यत् किञ्चित् अत्ति तस्मै। यत् जलादिकं पिबति तस्मै पानकर्त्रे। यन्मूत्रं करोति तस्मै मूत्रयते। करोति कुर्वन्। कृतमस्यास्ति कृतः। तस्मै स्वाहेति सर्वत्र। इत्येकोनपञ्चाशत् प्रक्रमाः॥ ८॥

तत्स॑वि॒तुर्वरे॑ण्य॒ं भर्गो॑ दे॒वस्य॑ धीमहि। धियो॒ यो नः॑ प्रचो॒दया॑त्॥ ९॥

एड्ढ्चः सवितृदेवत्या गायत्रः सावित्रीणामिष्टीनां याज्यानुवाक्याः। आद्या व्याख्याता [३, ३५]॥ ९॥

हिर॑ण्यपाणिमू॒तये॑ सवि॒तार॒मुप॑ह्वये। स चेत्ता॑ दे॒वता॑ प॒दम्॥ १०॥

मेधातिथिदृष्टा। अहं सवितारमुपह्वये आह्वयामि। किमर्थम् ऊतये अवनाय। कीदृशं सवितारं हिरण्यपाणिं हिरण्मयौ पाणी यस्य तम्। यतः स सविता चेत्ता चेतयिता सर्वेषां। देवता। पदं स्थानं ज्ञानिनाम्॥ १०॥

दे॒वस्य॒ चेत॑तो म॒हीं प्र स॑वि॒तुर्ह॑वामहे। सु॒म॒तिꣳ स॒त्यरा॑धसम्॥ ११॥

वयं सवितुः देवस्य सुमतिं शोभनां बुद्धिं प्रहवामहे प्रक-

र्थेण प्रार्थयामहे । कीदृशस्य सवितुः चेततः चेततीति चेतन् तस्य जानतः । कीदृशीं सुमतिं मह्नीं महतीं सत्यराधसं सत्यमनश्वरं राधो धनं यस्यास्ताम् यद्वा सत्यं राधयति साधयति वा सत्यराधास्ताम् ॥ ११ ॥

सुष्टुतिꣳ सुमतीवृधो रातिꣳ सवितुरीमहे । प्र देवाय मतीविदे ॥ १२ ॥

देवाय मतिविदे इति चतुर्थी षष्ठ्यर्थे । वयं सवितुर्देवस्य सुष्टुतिं शोभनां स्तुतिं रातिं दानञ्च प्र ईमहे प्रकर्षेण याचामहे छन्दसि परेऽपीति [पा० १, ४, ८१] क्रियापदात् परः प्रशब्दः । कीदृशस्य सवितुः सुमतीवृधः शोभनां मतिं वर्धयति सुमतिवृत् तस्य संहितायामितदीर्घः । तथा मतीविदे सर्वेषां मतिं वेत्ति मतिवित् तस्य पूर्ववद्दीर्घः ॥ १२ ॥

रातिꣳ सत्पतिं महे सवितारमुपह्वये । आसवं देववीतये ॥ १३ ॥

अहं सवितारमुपह्वये आह्वयामि महे पूजयामि च मह पूजायाम् । किमर्थम् देववीतये देवाना तर्पणाय । कीदृशं सवितारं रातिं राति ददातीति रातिः तम् ऊतियूतीत्यादिना [पा० ३, ३, ९७] कर्तरि क्तिप्रत्ययान्तो निपातः । सत्पतिं सतां पतिं पालकम् । आसवम् आभिमुख्येन सौति कर्मण्यनुजानाति आसवस्तम् पचाद्यजन्तः ॥ १३ ॥

देवस्य सवितुर्मतिमासवं विश्वदेव्यम् । धिया भगं मनामहे ॥ १४ ॥

सवितुर्देवस्य मतिं बुद्धिं प्रति वयं धिया बुद्ध्या भगं धनं मनामहे याचामहे सवितुर्देवस्य बुद्धिरस्मासु दानतत्परा भव-

त्यित्यर्थः। कीदृशं भगम् आसवम् आसीत्यनुजानाति येन धामवस्तम् धनेन सर्वेषामाशां दातुं शक्यत इत्यर्थः। विश्वदेव्यं विश्वेभ्यो देवेभ्यो हितम् धनेनैव देवतर्पणादित्यर्थः ॥ १४ ॥

अ॒ग्निꣳ स्तोमे॑न बोधय समिधा॒नो अम॑र्त्यम्। ह॒व्या दे॒वेषु॑ नो दधत् ॥ १५ ॥

तिस्रः स्विष्टकृति पुरोऽनुवाक्याः। अग्निदेवत्या गायत्रो यथाक्रमं सुतम्भरविश्वामित्रविश्वरूपदृष्टाः। हे अध्वर्यो! त्वं स्तोमेन स्तुत्या अग्निं बोधय अवगतार्थं कुरु। किं कुर्वन् समिधानः समिन्धे स समिधानः सन्दीपयन्। कीदृशमग्निम् अमर्त्यं मरणधर्मरहितम् सोऽग्निर्बोधितः सन्नोऽस्माकं हव्या हवींषि देवेषु दधत् धारयतु अस्य सोऽधिकारोऽस्ति ॥ १५ ॥

स ह॒व्य॒वाडम॑र्त्य उ॒शिग् दू॒तश्चनो॑हितः। अ॒ग्निर्धि॒या सम्+ऋ॑ण्वति ॥ १६ ॥

सोऽग्निर्धिया बुद्ध्या समृण्वति सङ्गच्छते देवैः सह हविर्दानाय। कीदृशोऽग्निः हव्यवाट् हव्यं वहतीति हविषां वोढा। अमर्त्यः मरणहीनः। उशिक् वष्टि उश्यते वा सर्वैरित्युशिक् कामनीयः मेधावी वा। दूतः देवानां दूत्यकर्ता। चनोहितः चन इत्यन्ननाम [निरु० ६, १६] चनसेऽन्नाय हितः हवीरूपान्नस्यादनाय स्थापितः ॥ १६ ॥

अ॒ग्निं दू॒तं पु॒रो द॑धे हव्य॒वाह॒मुप॑ ब्रुवे। दे॒वाँ२॥ आ सा॑दयादि॒ह ॥ १७ ॥

यमग्निमहं पुरो दधे पुरतः स्थापयामि तं प्रति उपब्रुवे ब्रवीमि। किम् तदाह। हे अग्ने! इह यज्ञे त्वं देवाना-

सादयात् आसादय स्थापय। कीदृशमग्निं दूतं देवानां हव्यवाहं हविषां वोढारम् ॥ १७ ॥

अजीजनो हि पवमान सूर्यं विधारे शक्मना पयः । गोजीरया रंहमाणः पुरन्ध्या ॥ १८ ॥

अरुणत्रसदस्युभ्यां दृष्टा पवमानदेवत्या पिपीलिकामध्या कृतिरनुष्टुप्। यस्या आद्यन्तौ पादौ द्वादशार्णौ द्वितीयोऽष्टार्णः सा पिपीलिकामध्या कृतिरनुष्टुप् जागतावष्टकश्च कृतिर्मध्ये चेदष्टकः पिपीलिकमध्येति वचनात्। पवमानस्तुतिः। हे पवमान ! त्वं सूर्यमजीजनः उत्पादितवानसि जनेर्णिजन्ताल्लुङ् शक्मना शकनं शक्म शक्लृ शक्तौ मनिन्प्रत्ययः शक्मना सामर्थ्येन पयः जलं विधारे विशेषेण धारयामि दृष्टये केन हेतुना गोजीरया जीवनं जीरा वस्य रेफः छान्दसः गवां जीरा गोजीरा तया गवां जीविकाहेतुना जलं धारयसि तासां हविषा यज्ञनिष्पत्तेः प्राणिनां जीवनाच्च। कीदृशस्त्वं पुरन्ध्या रंहमाणः पुरं बहु दधाति पुरन्धिर्धीस्तया रंहमाणः रंहत इति रंहमाणो गच्छन् दशापवित्राद्द्रोणकलशमभिगच्छन्नित्यर्थः। विधारे विधारये विधारयसि पुरुषव्यत्ययः धारयतेस्तङि लटि उत्तमैकवचने धारये इति प्राप्ते छन्दस्युभयथेति [पा॰ ३, ४, ११७] णितोऽप्यार्धधातुकत्वे सति णेरनिटीति [पा॰ ६, ४, ५१] णिलोपे धारे इति रूपम् ॥ १८ ॥

विभूर्मात्रा प्रभूः पित्राश्वोऽसि हयोऽस्यत्योऽसि मयोऽस्यर्वासि सप्तिरसि वाज्यसि वृषासि नृमणा असि । ययुर्नामासि शिशुर्नामा-

स्यादित्यानां पत्नान्विहि । देवा आशापाला एतं देवेभ्योऽश्वं मेधाय प्रोक्षितꣳ रक्षत । इह रन्तिः । इह रमताम् । इह धृतिः । इह स्वधृतिः स्वाहा ॥ १९ ॥

का० [२०, २, १८] अध्वर्युयजमानौ दक्षिणेऽश्वकर्णे जपतो विभूर्मात्रेति । तृतीयायां सावित्र्यामिष्टौ समाप्तायामध्वर्युयजमानौ दक्षिणेऽश्वकर्णे जपतो विभूर्मात्रेति सूत्रार्थः ॥ अश्वदेवतं यजुः अतिजगतीच्छन्दस्कम् । मात्रा पित्रेति तृतीये पञ्चम्यर्थे हे अश्व । त्वं मात्रा मातुः पृथिव्याः सकाशात् विभूरसि विभवति विभूः समर्थोऽसि पित्रा पितुः सकाशाद्दिवः प्रभूः समर्थोऽसि इयं वै मातासौ पिता ताभ्यामेवैनं परिददातीति [१३, १, ६, १] श्रुतेः । अथ नामभिरश्वं स्तौति त्वमश्वोऽसि अश्नुते व्याप्नोति मार्गमित्यश्वः अशूप्रुषीत्यादिना [उण० १, १५०] अशेः क्वन्प्रत्ययः अश्नाति वास्कः । हयोऽसि हयति याति हयः हय गतौ पचाद्यच् । अत्योऽसि अत सातत्यगमने अततीत्यत्यः सततगामी औणादिको यत्प्रत्ययः । मयोऽसि मयते गच्छति मयः मय गतौ पचाद्यच् यद्वा मय इति सुखनाम सुखरूपोऽसि । अर्वासि ऋच्छति गच्छति अर्वा स्नामदिपद्यर्तिपृशकिभ्यो वनिन्निति [उण० ४, ११४] वनिन्प्रत्ययः यद्वा अर्वति हिनस्ति रिपूनित्यर्वा कनिन्प्रत्ययः । सप्तिरसि सपति सैन्येन समवैति सप्तिः सप समवाये क्तिन्प्रत्ययः । वाज्यसि वाजति तच्छीलो वाजी वज गतौ अनेकगतिसूचना पुनःपुनर्गत्युक्तिः यद्वा वाजाः पक्षा अभूवन्नस्येति वाजी । वृषासि वर्षति सिञ्चति वृषा कनिन्युवृषीत्यादिना [उण० १, १५५] कनिन्प्रत्ययः ।

सुमना अपि सुष्ठु यजमानेषु मनो यस्य सः सुमनाः। नाम नाम्ना ययुरसि भ्रत्यर्थं याति ययुः ययुरश्वोऽश्वमेधीय इत्यभिधानात् [अमर० २, ८, ४५] यो हे चेति [उणा० १, २१] उप्रत्ययः। किञ्च नाम्ना शिशुरसि श्यति क्षयं करोति स्तनमिति शिशुः शः किञ्चन्वश्चेति [उणा० १, २०] उप्रत्ययः सन्वद्भावाद् द्वित्वमभ्यासस्येकारश्च। एवंविधनामा त्वमादित्यानामदितेरपत्यानां देवानां पत्व मार्गमन्विहि पतन्ति गच्छन्ति यत्र स पत्वा मार्गः ग्रामदीत्यादिना [उणा० ४, ११४] वनिप्रत्ययः आदित्या येन पथा गच्छन्ति तमनुगच्छ ॥ का० [२०, २, २०] देवा आशापाला इति रक्षिणोऽस्यादिशत्यनुचरोजातीयांस्तावतस्तावतः कवचिनिषङ्गिकलापिदण्डिनो यथासंख्यम्। चतुर्विंशतिवार्षिकाश्वशतमध्यस्थस्याश्वस्य यान्यासुतस्तस्य रक्षकाननादिशति कीदृशान् अनुचरोसजातीयान् तावतोऽनुचरोसंख्यान् तेन शतं राजपुत्रान् शतं क्षत्रियपुत्रान् शतं सूतग्रामण्यां पुत्रान् सूता अश्वपोषकास्तेषां मध्ये ग्रामण्यो मुख्यास्तत्सुतानित्यर्थः शतं क्षत्तसंग्रहीतॄणां पुत्रान् क्षत्तार आयव्ययाध्यक्षास्तत्समूहः क्षात्र तत्राधिकृताः क्षात्रसंग्रहीतारस्तत्सुतान् क्रमात्कवचिनिषङ्गिकलापिदण्डिनः तेन राजपुत्राः संनाहवन्तः क्षत्रियपुत्रा निषङ्गिणः सखड्गाः सूतग्रामणीपुत्रा इषुधिमन्तः क्षात्रसंग्रहीतृपुत्राः वंशादिदण्डधरा इत्यर्थः। वडवाभ्यो जलस्नानाश्वनिवारणम् अश्वस्य रक्षणम् तावद्यजमानो वावातीर्वाः शते सावित्रीः कारयति वीणागानम् पारिप्लवस्य पाठम् इतिहोमं चेत्यादि ध्येयमिति सूत्रार्थः॥ देवदेवत्यं यजुः भुरुगुष्णिक्। आशा दिशः पालयन्तीति आशापाला हे देवाः! यूयमेतमश्वं रक्षत। कीदृशं मेधाय यागाय प्रोक्षितं

प्रोच्चयेन संस्कृतम् राजपुत्रादय एवाशापालाः तदुक्तम् गतं वै तस्याः राजपुत्रा आशापालास्तेभ्य एवैनं परिददातीति [१३, १, ६, २]। का० [२०, ३, ४] आहवनीयेऽस्तमिते चतस्रो धृतीरिह रन्तिरिति। अस्तमितेऽर्केऽग्निहोत्रहोमात् प्रागग्निहोत्रार्थमुद्धृते आहवनीयेऽग्नौ चतस्रो धृतिसंज्ञा आहुतीः प्रतिमन्त्रं जुहोति वर्षपर्यन्तं प्रत्यहम् एवं चत्वारिंशदधिका चतुर्दशशती भवति। तथा च श्रुतिः [१३, १, ६, २] संवत्सरमाहुतीर्जुहोति षोडश नवतीरेता वा अश्वस्य बन्धनं ताभिरेवैनं बध्नातीति॥ चत्वारि यजूंषि अग्निदेवत्यानि। चतुर्थमन्त्रान्ते स्वाहाकारश्रवणात् त्रिष्वपि स्वाहाकारः प्रयोज्यः। अश्वं प्रत्युच्यते हे अश्व। इह रन्तिः रमणं तेऽस्तु। इह भवान् रमताम्। इह ते धृतिः सन्तोषोऽस्तु। इह यज्ञे स्वधृतिः स्वा निजा धृतिर्धारणमस्तु स्वाहा॥ १९॥

कार्यं स्वाहा कार्यं स्वाहा वातमस्यै स्वाहा स्वाहाधिमाधीताय स्वाहा मनः प्रजापतये स्वाहा चित्तं विज्ञातायादित्यै स्वाहादित्यै मह्यै स्वाहादित्यै सुमृडीकायै स्वाहा सरस्वत्यै स्वाहा सरस्वत्यै पावकायै स्वाहा सरस्वत्यै बृहत्यै स्वाहा पूष्णे स्वाहा पूष्णे प्रपथ्याय स्वाहा पूष्णे नरन्धिषाय स्वाहा त्वष्ट्रे स्वाहा त्वष्ट्रे तुरीपाय स्वाहा त्वष्ट्रे पुरुरूपाय स्वाहा विष्णवे स्वाहा विष्णवे निभूयपाय स्वाहा विष्णवे शिपिविष्टाय स्वाहा॥ २०॥

का० [२०, ४, १-५] काय स्वाहेति चाश्वमेधिकानि त्रीणि कृष्णाजिनदीक्षातोऽध्वरदीक्षणीयायांचत्वारि त्रीणि त्रीणि चाश्वमेधिकानि। चत्वार्याध्वरिकाण्यौद्ग्रभणानि हुत्वा काय स्वाहेत्याश्वमेधिकानि त्रीण्यौद्ग्रभणानि जुहुयात् अत औद्ग्रभणहोमानन्तरं दीक्षणीयाशेषं समाप्य कृष्णाजिन-दीक्षा तत्रोपवेशनान्ता कर्त्तव्या। सप्ताहं प्रचरन्तीति [१३, १, ७, २] श्रुतेः। सप्ताहं दीक्षणीया कार्या तत्र प्रत्यहं कर्तव्यमाह अध्वरदीक्षणीयायांचत्वारि चत्वार्यौद्ग्रभणानि आकूत्यै प्रयुजे इत्यादीनि [४, ७] त्रीणि त्रीणि चाश्वमेधिकानि काय स्वाहेतिकण्डिकापठितानि प्रत्यहमन्यान्यन्यानि पाठक्रमेण एवं सप्त-सप्त प्रत्यहं हूयन्ते। काय स्वाहेति कण्डिकायां सप्त त्रिकाणि पठितानि तन्मध्ये सप्तस्वहःसु क्रमेणैकैकं त्रिकं हूयते तत्र द्वितीयत्रिके स्वाहाकारान्तं मन्त्रत्रयं स्वाहा-धिमाधीतायेत्यादीति सूत्रार्थः ॥ औद्ग्रभणसंज्ञानि यजूंषि लिङ्गोक्तदेवतानि। काय प्रजापतये सुहुतमस्तु यस्मै प्रजापतये कतमस्मै प्रजापतिश्रेष्ठाय। आधिमाधानमाधीताय प्राप्ताय मनः मनसि वर्तमानाय प्रजापतये चित्तं विज्ञाताय सर्वेषां चित्तसाक्षिणे। अदित्यै अखण्डितायै मह्यै पूज्यायै अदित्यै सुमृडीकायै सुखयित्र्यै अदित्यै। सरस्वत्यै वागधिष्ठात्र्यै पावयति पावका तस्यै बोधयित्र्यै सरस्वत्यै बृहत्यै महत्यै सरस्वत्यै। पूष्णे प्रपथ्याय प्रगतः पन्थाः प्रपन्थाः तत्र भवः प्रपथ्यः तस्मै पूष्णे नरन्धिषाय धिष् शब्दे जुहोत्यादिर्वैदिकः नरं द्विषेष्टि शब्दयति उदयेन स नरन्धिषः तस्मै पूष्णे इगुपधेति [पा० ३, १, १३५] कः। त्वष्ट्रे त्वक्षति तनूकरोति त्वष्टा तस्मै तुरीपाय तुर वेगे तस्य रूपं तुरो वेगस्तं पाति रक्षति तुरीपस्तस्मै त्वष्ट्रे पुरुरूपाय पुरूणि बहूनि रूपाणि यस्य तस्मै

त्वष्ट्रे । वेवेष्टि व्याप्नोति विष्णुस्तस्मै निभूयपाय नितरां भूत्वा मत्स्याद्यवतारं कृत्वा पाति निभूयपस्तस्मै. विष्णवे शिपिषु पशुषु प्राणिषु विष्टः प्रविष्टोऽन्तर्यामिरूपेण शिपिविष्टस्तस्मै विष्णवे । एते औदग्रभणमन्त्राः ॥ २० ॥

विश्वो॑ दे॒वस्य॑ ने॒तुर्मर्त्तो॑ वुरीत स॒ख्यम् । विश्वो॑ रा॒य इ॑षुध्यति द्यु॒म्नं वृ॑णीत पु॒ष्यसे॒ स्वाहा॑ ॥ २१ ॥

का० [२०, ४, ८, १०] षडाग्निकानि चतुःस्वाने दशमं विश्वो देवस्येति । सम्स्यां दीक्षणीयायामयं विधिः प्रत्ययानि चत्वार्यौदग्रभणान्याध्वरिकाणि हूयन्ते तेषां चतुर्णां स्थाने षडाग्निकानि आकूतिं प्रयुजमग्निए स्वाहेति [११, ६६] हुत्वाश्वमेधिकानि च त्रीणि विष्णवे स्वाहेत्यादीनि हुत्वा विश्वो देवस्येति दशममौदग्रभणं जुहोतीति सूत्रार्थः ॥ व्याख्याता [४, ८] ॥ २१ ॥

आ ब्रह्म॑न् ब्राह्म॒णो ब्र॑ह्मवर्च॒सी जा॑यता॒मा रा॒ष्ट्रे रा॑ज॒न्यः शूर॑ इष॒व्यो॒ऽतिव्या॒धी म॑हा॒र॒थो जा॑यतां॒ दोग्ध्री॑ धे॒नुर्वोढा॑न॒ड्वाना॒शुः सप्तिः॒ पुर॑न्धि॒र्योषा॒ जि॒ष्णू र॑थे॒ष्ठाः स॒भेयो॒ युवास्य यज॑मानस्य वी॒रो जा॑यतां निका॒मे-नि॑कामे नः प॒र्जन्यो॑ वर्षतु फल॑वत्यो न॒ ओष॑धयः पच्यन्तां योगक्षे॒मो नः॑ कल्पताम् ॥ २२ ॥

का० [२०, ४, ११] कृष्णाजिनाद्या समिदाधानात् कृत्वा ब्रह्मन्निति जपत्युत्सर्गकाल एके । कृष्णाजिनदीक्षात

आ रथ्योखायां वयोदयसमिदाधानान्तं कृत्वाध्वर्युरेवा ब्रह्मन्निति जपति उत्सर्गेऽप्युपतिष्ठत इत्युत्सर्गोपस्थानकाले एके आ ब्रह्मन्निति जपमिच्छन्ति यदाश्वस्योत्सर्गकाले विभूर्मात्रेति जपानन्तरमित्यर्थः॥ लिङ्गोक्तदेवता उत्कृतिः। हे ब्रह्मन्! राष्ट्रेऽस्मदेये ब्रह्मवर्चसी यज्ञाध्ययनशीलो ब्राह्मणः आजायतामुत्पद्यताम्। राजन्यः क्षत्रियश्चेदृश आजायताम्। कीदृशः शूरः पराक्रमी। शूर विक्रान्तौ शूरयति शूरः। इषव्यः इषुभिर्विध्यतीति इषव्यः यद्वा इषौ कुशलः इषव्यः। अतिव्याधी अत्यन्तं विध्यतीत्यतिव्याधी शत्रुभेदनशीलः। महारथः एकः सहस्रं जयति स महारथः। दोग्ध्री दुग्धपूरयित्री धेनुः आजायतां राष्ट्रे इति सर्वत्र सम्बन्धः। अनड्वान् वृषभो वोढा वहनशीलो जायताम्। सप्तिरश्व आशुः शीघ्रगामी जायताम्। योषा स्त्री पुरन्धिः पुरं शरीरं सर्वगुणसम्पन्नं दधाति पुरन्धिः। रथे तिष्ठति रथेष्ठाः क्विप् समस्या अलुक् रथे स्थितो युयुत्सुर्नरो जिष्णुः जयनशीलो जायताम्। युवा आ अस्येति पदच्छेदः अस्य यजमानस्य युवा समर्थः सभेयो सभायां योग्यो वीरः पुत्रो जायताम् सभायां साधुः सभेयः ढश्छन्दसीति [पा० ४, ४, १०६] सभाशब्दात्तत्र साधुरित्यर्थे ढप्रत्ययः। तस्य एयादेशः। किञ्च नोऽस्माकं राष्ट्रे पर्जन्यो निकामे निकामे नितरां कामनायां सत्यां वर्षतु अभ्यासो वीप्सार्थः। नोऽस्माकमोषधयः यवाद्याः फलवत्यः फलयुक्ताः पच्यन्तां स्वयमेव पक्वा भवन्तु। नोऽस्माकं योगक्षेमः कल्पतां योगेन युक्तः क्षेमो योगक्षेमः स क्लृप्तो भवतु अलब्धलाभो योगः लब्धस्य परिपालनं क्षेमः॥ २२॥

प्राणाय स्वाहापानाय स्वाहा व्यानाय

स्वाहा चक्षुषे स्वाहा श्रोत्राय स्वाहा वाचे स्वाहा मनसे स्वाहा ॥ २३ ॥

का० [२०, ४, ३१] आज्यसक्तुधानालाजानामेकैकं जुहोति प्राणाय स्वाहेति प्रतिमन्त्रं सर्वरात्रमावर्तम् । आज्यादीनां प्रतिप्रहरमेकैकं क्रमेण सर्वरात्रमुत्तरवेदिस्थाग्नौ जुहोति प्राणाय स्वाहेत्यादिद्वादशकण्डिकात्मकैरनुवाकैः । किं कृत्वा आवर्तम् प्राणाय स्वाहेत्यादिकमेकशताय स्वाहेत्यन्तं मन्त्रगणमावर्त्यावर्त्य सर्वरात्रमिति द्वितीयाप्रहरणादोमक्रियाया रात्रेः कार्त्स्न्येन संयोगः कार्यः ततः प्रथमयामे घृतेन यागः द्वितीये सक्तुभिः तृतीये धानाभिः चतुर्थे लाजैः । एकस्मै इति द्वादशेऽनुवाके [३४] एकस्मै स्वाहा द्वाभ्याᳪ स्वाहेत्यन्त त्रिभ्यः स्वाहा चतुर्भ्यः स्वाहा पञ्चभ्यः स्वाहा षड्भ्यः स्वाहा सप्तभ्यः स्वाहा अष्टभ्यः स्वाहा नवभ्यः स्वाहेत्येवमादयो मन्त्रा अपठिता अपि एकैकोत्तरयेन शतपर्यन्ताः प्रयोज्याः । एकोत्तरा जुहोतीति [१२, २, १, ५] श्रुतेः । व्युष्टायां समाप्तायां रात्रौ व्युष्ट्यै स्वाहेति घृताहुतिमेकामुदिते सूर्ये स्वर्गाय स्वाहेति च जुहोतीति सूत्रार्थः ॥ लिङ्गोक्तदेवतानि यजूंषि । प्राणादय इन्द्रियदेवाः ॥ २३ ॥

प्राच्यै दिशे स्वाहार्वाच्यै दिशे स्वाहा दक्षिणायै दिशे स्वाहार्वाच्यै दिशे स्वाहा प्रतीच्यै दिशे स्वाहार्वाच्यै दिशे स्वाहोदीच्यै दिशे स्वाहार्वाच्यै दिशे स्वाहोर्ध्वायै दिशे स्वाहार्वाच्यै दिशे स्वाहावाच्यै दिशे स्वाहा-

वाच्यै दिशे स्वाहा ॥ २४ ॥

प्राच्यै । दिग्देवता: ॥ २४ ॥

अद्भ्यः स्वाहा वार्भ्यः स्वाहोदकाय स्वाहा तिष्ठन्तीभ्यः स्वाहा स्रवन्तीभ्यः स्वाहा स्यन्दमानाभ्यः स्वाहा कूप्याभ्यः स्वाहा सूद्याभ्यः स्वाहा धार्याभ्यः स्वाहार्णवाय स्वाहा समुद्राय स्वाहा सरिराय स्वाहा ॥ २५ ॥

अद्भ्यः । जलदेवता: ॥ २५ ॥

वाताय स्वाहा धूमाय स्वाहाभ्राय स्वाहा मेघाय स्वाहा विद्योतमानाय स्वाहा स्तनयते स्वाहावस्फूर्जते स्वाहा वर्षते स्वाहाववर्षते स्वाहोग्रं वर्षते स्वाहा शीघ्रं वर्षते स्वाहोद्गृह्णते स्वाहोद्गृहीताय स्वाहा प्रुष्णते स्वाहा शीकायते स्वाहा प्रुष्वाभ्यः स्वाहा ह्रादुनीभ्यः स्वाहा नीहाराय स्वाहा ॥ २६ ॥

वाताय । मेघोपयोगिदेवता: ॥ २६ ॥

अग्नये स्वाहा सोमाय स्वाहेन्द्राय स्वाहा पृथिव्यै स्वाहान्तरिक्षाय स्वाहा दिवे स्वाहा दिग्भ्यः स्वाहाशाभ्यः स्वाहोर्व्यै दिशे स्वाहार्वाच्यै दिशे स्वाहा ॥ २७ ॥

अग्नये । अग्न्यादयः प्रसिद्धा: ॥ २७ ॥

नक्षत्रेभ्यः स्वाहा नक्षत्रियेभ्यः स्वाहाहोरात्रेभ्यः स्वाहार्धमासेभ्यः स्वाहा मासेभ्यः स्वाहऽऋतुभ्यः स्वाहार्तवेभ्यः स्वाहा संवत्सराय स्वाहा द्यावापृथिवीभ्याᳬं स्वाहा चन्द्राय स्वाहा सूर्याय स्वाहा रश्मिभ्यः स्वाहा वसुभ्यः स्वाहा रुद्रेभ्यः स्वाहादित्येभ्यः स्वाहा मरुद्भ्यः स्वाहा विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहा मूलेभ्यः स्वाहा शाखाभ्यः स्वाहा वनस्पतिभ्यः स्वाहा पुष्पेभ्यः स्वाहा फलेभ्यः स्वाहौषधीभ्यः स्वाहा ॥ २८ ॥

नक्षत्रेभ्यः। नक्षत्रादयः कालाधिष्ठातारः ॥ २८ ॥

पृथिव्यै स्वाहान्तरिक्षाय स्वाहा दिवे स्वाहा सूर्याय स्वाहा चन्द्राय स्वाहा नक्षत्रेभ्यः स्वाहाद्भ्यः स्वाहौषधीभ्यः स्वाहा वनस्पतिभ्यः स्वाहा परिप्लवेभ्यः स्वाहा चराचरेभ्यः स्वाहा सरीसृपेभ्यः स्वाहा ॥ २९ ॥

पृथिव्यै। पृथिव्यादयो लोकाधिष्ठातारः ॥ २९ ॥

असवे स्वाहा वसवे स्वाहा विभुवे स्वाहा विवस्वते स्वाहा गणश्रिये स्वाहा गणपतये स्वाहाभिभुवे स्वाहाधिपतये स्वाहा शूषाय स्वाहा सᳬंसर्पाय स्वाहा चन्द्राय स्वाहा ज्यो-

तिषे स्वाहा मलिम्लुचाय स्वाहा दिवा पतयते स्वाहा ॥ ३० ॥

पसवे। पसादयय ॥ ३० ॥

मधवे स्वाहा माधवाय स्वाहा शुक्राय स्वाहा शुचये स्वाहा नभसे स्वाहा नभस्याय स्वाहेषाय स्वाहोर्जाय स्वाहा सहसे स्वाहा सहस्याय स्वाहा तपसे स्वाहा तपस्याय स्वाहाᳬहसस्पतये स्वाहा ॥ ३१ ॥

मधवे। मध्वादयो मासाधिष्ठातारः ॥ ३१ ॥

वाजाय स्वाहा प्रसवाय स्वाहापिजाय स्वाहा क्रतवे स्वाहा स्वः स्वाहा मूर्ध्ने स्वाहा व्यश्नुविने स्वाहान्त्याय स्वाहान्त्याय भौवनाय स्वाहा भुवनस्य पतये स्वाहाधिपतये स्वाहा प्रजापतये स्वाहा ॥ ३२ ॥

वाजाय। वाजादयोऽन्नाधीशाः ॥ ३२ ॥

आयुर्यज्ञेन कल्पताᳬ स्वाहा प्राणो यज्ञेन कल्पताᳬ स्वाहापानो यज्ञेन कल्पताᳬ स्वाहा व्यानो यज्ञेन कल्पताᳬ स्वाहोदानो यज्ञेन कल्पताᳬ स्वाहा समानो यज्ञेन कल्पताᳬ स्वाहा चक्षुर्यज्ञेन कल्पताᳬ स्वाहा श्रोत्रं

यज्ञेन कल्पताᳬ स्वाहा वाग्यज्ञेन कल्पताᳬ स्वाहा मनो यज्ञेन कल्पताᳬ स्वाहात्मा यज्ञेन कल्पताᳬ स्वाहा ब्रह्मा यज्ञेन कल्पताᳬ स्वाहा ज्योतिर्यज्ञेन कल्पताᳬ स्वाहा स्वर्यज्ञेन कल्पताᳬ स्वाहा पृष्ठं यज्ञेन कल्पताᳬ स्वाहा यज्ञो यज्ञेन कल्पताᳬ स्वाहा ॥ ३३ ॥

आयुः। यज्ञेनाश्वमेधेनायुः कल्पताम्। एवमग्रेऽपि प्रार्थनामन्त्राः ॥ ३३ ॥

एकस्मै स्वाहा द्वाभ्याᳬ स्वाहा शताय स्वाहैकशताय स्वाहा व्युष्ट्यै स्वाहा स्वर्गाय स्वाहा ॥ ३४ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां
द्वाविंशोऽध्यायः ॥ २२ ॥

एकस्मै। संख्याधीशाः। व्युष्टी रात्रिः स्वर्गो दिनम्। रात्रिर्वै व्युष्टिरहः स्वर्गोऽहोरात्रे एव तत् प्रीणातीति श्रुतेः [१३, २, १, ६]॥ प्राणादयोऽश्वमेधस्यावयविनोऽवयवाः स च प्रजापतेरवयवः स आत्मन एवात्मैव स्तूयते स्तूयते इति भावः। सर्वमिदं यदयमात्मेति श्रुतेः ॥ ३४ ॥

योऽमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
अश्वमेधाहुतिर्नाम द्वाविंशोऽध्याय ईरितः ॥ २२ ॥

त्रयोविंशोऽध्यायः ।

हिरण्यगर्भः समवर्त्तताग्रे भूतस्य जातः पतिरेक आसीत् ॥ स दाधार पृथिवीं द्यामुतेमां कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥ १ ॥

द्वाविंशे होममन्त्रास्त्रयोविंशेऽध्याये शिष्टं कर्मोच्यते ॥ का० [२०, ५, १—२] प्रातरुक्थ्यो महिमानौ गृह्णाति सौवर्णेन पूर्वं हिरण्यगर्भ इति। प्रातर्द्वितीयेऽहनि उक्थ्यसंस्थमहर्भवति तत्र महिमसंज्ञौ द्वौ ग्रहौ गृह्णाति आगन्तुत्वादाग्रयणोक्थ्ययोर्मध्ये तौ गृह्णाति अन्तराग्रयणोक्थ्यावागन्तुस्थानं ग्रहाणामिति वचनात् द्वयोर्मध्ये पूर्वं महिमानं सौवर्णेनोलूखलेन गृह्णाति ॥ व्याख्याता [१३, ४] ॥ १ ॥

उपयामगृहीतोऽसि प्रजापतये त्वा जुष्टं गृह्णामि । एष ते योनिः सूर्य्यस्ते महिमा । यस्तेऽहन् संवत्सरे महिमा सम्बभूव यस्ते वायावन्तरिक्षे महिमा सम्बभूव यस्ते दिवि सूर्य्ये महिमा सम्बभूव तस्मै ते महिम्ने प्रजापतये स्वाहा देवेभ्यः ॥ २ ॥

उपयाम० प्रजापतये जुष्टं रुचितं त्वां हे ग्रहाहं गृह्णामि ॥ का० [९, ५, २५] एष ते योनिरिति ग्रहसादनम्। एष ते योनिः स्थानं ते तव महिमा शक्तिः सूर्य्यः दीपस्येव प्रभा ॥ का० [२०, ७, १६] यस्तेऽहन्निति जुहोति । पूर्वमहिमानं ग्रहं जुहोति वषट्कृते सर्वहुतम् ॥ देवदेवत्यं यजः

इत्यधिका शक्वरी । हे महिमन् । यः ते तव महिमा अहन् अह्नि दिवसे संवत्सरे च निमित्ते सम्बभूव उत्पन्नः वायौ अन्तरिक्षे च यः तव महिमा सम्बभूव दिवि सूर्ये च यस्ते महिमा सम्बभूव ते तव तस्मै महिम्ने प्रजापतये देवेभ्यश्च स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ २ ॥

यः प्राणतो निमिषतो महित्वैक इद्राजा जगतो बभूव । य ईशे अस्य द्विपदश्चतुष्पदः कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥ ३ ॥

का० [२०, ५, २] द्वितीयग्रहं राजतेन यः प्राणत इति । द्वितीयं महिमानं ग्रहं राजतेनोलूखलेन गृह्णाति ॥ हिरण्यगर्भदृष्टा कदेवत्या त्रिष्टुप् । तस्मै कस्मै प्रजापतये देवाय वयं हविर्विधेम हविर्दद्मः विधतिर्दानार्थः तृतीया द्वितीयार्थे । तस्मै कस्मै यः प्रजापतिः प्राणतः प्राणनं जीवनं कुर्वतो निमिषतो निमेषणं कुर्वतः उपलक्षणमेतत् दृगादीन्द्रियव्यापारं कुर्वतः अचेतनस्य जगतः विश्वस्य एक एव राजा बभूव केन महित्वा महतेर्भावो महित्वं तेन महित्वेन विभक्तेः पूर्वसवर्णः महाभाग्येनेत्यर्थः । यश्चास्य द्विपदः द्वौ पादौ यस्य स द्विपात् तस्य पादः पदिति [पा० ६, ४, १३०] पदादेशः द्विपादस्य मनुष्यपक्ष्यादेः चतुष्पदः हस्तिगवादेः प्राणिजातस्य ईशे ईष्टे ऐश्वर्यं करोति लोपस्त आत्मनेपदेष्विति [पा० ७, १, ४१] तकारलोपे ईशे इति रूपम् अधीगर्थदयेशां कर्मणीति [पा० २, ३, ५२] कर्मणि षष्ठी ॥ ३ ॥

उपयामगृहीतोऽसि प्रजापतये त्वा जुष्टं गृह्णामि । एष ते योनिश्चन्द्रमास्ते महिमा ।

यस्ते॒ रात्रौ॑ संवत्स॒रे म॑हि॒मा स॑म्ब॒भूव॒ यस्ते॑ पृथि॒व्याम॒ग्नौ म॑हि॒मा स॑म्ब॒भूव॒ यस्ते॒ नक्ष॑त्रेषु च॒न्द्रम॑सि म॑हि॒मा स॑म्ब॒भूव॒ तस्मै॑ ते महि॒म्ने प्र॒जाप॑तये दे॒वेभ्यः॒ स्वाहा॑ ॥ ४ ॥

उपयामपात्रेण गृहीतोऽसि प्रजापतये जुष्टं त्वां गृह्णामि। सादयति। एष ते। चन्द्रमास्ते तव महिमा दीप्तिः। का० [२०, ७, २६] वपान्ते द्वितीयेन पूर्ववद् यस्ते रात्राविति जुहोति। वपायागान्ते द्वितीयेन महिम्ना पूर्ववदिति सर्वं श्रुतं महिमानं जुहोति। अष्टिः हे महिमन्। रात्रौ संवत्सरे च यस्ते तव महिमा सम्बभूव पृथिव्यामग्नौ च यस्ते महिमा सम्बभूव नक्षत्रेषु चन्द्रमसि च यस्तव महिमा सम्बभूव सर्वव्यापकस्तव यो महिमा तस्मै महिम्ने प्रजापतये देवेभ्यश्च स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ ४ ॥

यु॒ञ्जन्ति॑ ब्र॒ध्नम॑रु॒षं चर॑न्तं॒ परि॑ त॒स्थुषः॑। रोच॑न्ते रोच॒ना दि॒वि ॥ ५ ॥

का० [२०, ५, ११] युनक्त्येनं युञ्जन्ति ब्रध्नमिति। अश्वं रथे युनक्ति। मधुच्छन्दोदृष्टा आदित्यदेवत्या गायत्री। तस्थुषः विभक्तिव्यत्ययः तस्थिवांसः कर्मार्थं स्थिता ऋत्विजः ब्रध्नमादित्यं युञ्जन्ति रथे योजयन्ति। अश्व आदित्यत्वेन स्तूयते असौ वा आदित्यो ब्रध्नोऽरुषोऽमुमेवास्मा आदित्यं युनक्ति स्वर्गस्य लोकस्य समष्ट्यै इति श्रुतेः [१३, २, ६, १]। किम्भूतं ब्रध्नम् अरुषं रोषति क्रुध्यति रुषः इगुपधेति [पा० ३, १, १३५] कः न रुषः अरुषः तं क्रोधरहितम् परिचरन्तं वैदिककर्मसिद्ध्यर्थं सर्वत्र गच्छन्तम्। यस्य ब्रध्नस्य रोचना विभक्ति-

लोपः दीप्त्यो दिवि आकाशे रोचन्ते प्रकाशन्ते यद्वा रोचनानि दीप्तानि चन्द्रग्रहतारकादीनि अग्नस्य भासा रोचन्ते तेजसां गोलकः सूर्यो नक्षत्राण्यम्बुगोलका इति ज्योतिःशास्त्रोक्तेः ॥ ५ ॥

युञ्जन्त्य॑स्य॒ काम्या॒ हरी॒ विप॑क्षसा॒ रथे॑ ।
शोणा॑ धृष्णू नृवाह॑सा ॥ ६ ॥

का० [२०, ५, ११] इतराय युञ्जन्त्यस्येति। इतरान् बीनश्वानथे युनक्ति ॥ गायत्री अश्वस्तुतिः। ऋत्विजो हरी अश्वौ रथे युञ्जन्ति। कीदृशौ अस्याश्वमेधिकाश्वस्य काम्या काम्यौ काम्येते तौ काम्यौ कामसम्पादिनौ न त्वेको रथं वोढुं शक्त इति तौ काम्यौ विपक्षसा पक्ष परिग्रहे असुन्प्रत्ययः पक्षयन्ति शरीरं गृह्णन्ति पक्षसः पक्षाः विविधाः पक्षसः पक्षाः ययोस्तौ विपक्षसौ यद्वा विरिति शकुनिनाम वेतेर्गतिकर्मण इति यास्कः [निरु० २, ६] वेः पक्षिण इव पक्षसो ययोस्तौ। शोणा शोणौ रक्तौ धृष्णू प्रगल्भौ ञि धृषा प्रागल्भ्ये क्नुप्रत्ययः। नृवाहसा नॄन् वहतस्तौ वहेरसुन्प्रत्ययः सर्वत्र विभक्तेराकारः नृणां वोढारौ ॥ ६ ॥

यद्वातो॑ अ॒पो अग॑नीगन् प्रि॒यामिन्द्र॑स्य त॒न्व॑म्। ए॒तᳪ᳭ स्तो॑तर॒नेन॑ प॒था पुन॒रश्व॒मा-
व॑र्तयासि नः ॥ ७ ॥

का० [२०, ५, १४] अपो यात्वावगाढेषु वाचयति यद्वात इति। चतुर्भिरश्वैर्युक्तं रथमध्वर्युयजमानावारुह्य तडागादिजलं गत्वा जलं प्रविष्टेष्वश्वेषु यजमानं वाचयति ॥ बृहती अश्वस्तुतिः। सिंहो माणवक इति वत् वातः वात-

समानवेगोऽश्वः यत् यस्मात् अपो जलानि अगनीगन् इन्द्रस्य प्रियं तन्वं शरीरं चागनीगन् अत्ययं गतः दाधर्तिदर्धर्तीत्यादिना [पा० ७, ४, ६५] यङ्लुगन्तो निपातः अतो हे स्तोतः अध्वर्यो । एतं नोऽस्माकमश्वमनेन पथा मार्गेण येन गतस्तेन पुनरावर्तयासि आवर्तय आनय लेटोऽडाटौ पुरुषव्यत्ययः ॥ ७ ॥

वस॑वस्त्वाञ्जन्तु गाय॒त्रेण॒ छन्द॑सा । रु॒द्रास्त्वाञ्जन्तु त्रैष्टु॑भेन॒ छन्द॑सा । आ॒दि॒त्यास्त्वाञ्जन्तु जाग॑तेन॒ छन्द॑सा । भूर्भुव॒: स्व॒र्लाजी३ञ्छाची३न्यव्ये॒ गव्ये॑ ए॒तद॒न्नम॑त्त देवा ए॒तद॒न्नम॑द्धि प्रजापते ॥ ८ ॥

का० [२, ५, १५] आयाय विसुक्तमश्वं महिषी वावाता परिवृक्ताच्चैनाभ्यञ्जन्ति पूर्वकायमध्यापरकायान्यथादेशं वसवस्त्वेति प्रतिमन्त्रम् । आयाय जलप्रदेशाद्देवयजनमागत्य रथाद्विसुक्तमश्वं महिष्याद्यास्तिस्रः पत्न्यो यथाक्रममश्वस्य पूर्वादिकानभ्यञ्जन्ति इतेन महिषी पूर्वकायं वसव इति वावाता देहमध्यं रुद्रा इति परिवृक्ता पश्चाद्भागमादित्या इति मन्त्रेणेति सूत्रार्थः ॥ त्रीणि यजूंषि लिङ्गोक्तदेवत्यानि । हे अश्व ! वसवोऽष्टौ देवा गायत्रेण छन्दसा त्वा त्वामञ्जन्तु स्निग्धं कुर्वन्तु । रुद्रा एकादश त्रैष्टुभेन छन्दसा त्वामञ्जन्तु । आदित्या द्वादश जागतेन छन्दसा त्वामञ्जन्तु ॥ का० [२०, ५, १६] अभ्यञ्जमानाश्मणीन् सौवर्णानेकशतमेकशतं केसरापुच्छे प्रावयन्ति भूर्भुवः स्वरिति प्रतिमन्त्राभ्याहृति । महिष्याद्यास्तिस्रः पत्न्यः एकाधिकं शतं सुवर्णमयमणीन् यथा न

पतन्ति तथा केसरयोः शिरःस्कन्धस्थयोः पुच्छे चावघ्नन्ति महिष्यश्वशिरोरोमसु भूरिति एकशतं मणीन् प्रवयति वावाता ग्रीवारोमसु भुव इति परिवृक्ता पुच्छरोमसु स्वरिति वयतीति सूत्रार्थः ॥ भूर्भुवः स्वः व्याख्याताः ॥ का० [२०, ५, १८] अश्वाय रात्रिहुतशेषं प्रयच्छति लाजीञ्छाचीनिति । सक्तुधानालाजारूपं रात्रिहुतशेषमश्वाय ददाति भक्षाय । अश्वो नात्ति चेत् जले प्रक्षेपः ॥ लाजीन् अश्वदेवत्यं यजुः । लाजानां समूहो लाजीनित्युक्तः सक्तूनां समूहः शाचीन् यथायं यव्ये यव्यः यवसमूहः गव्ये गव्यः गोविकारसमूहो दध्यादिः हे देवाः ! एतदन्नमत्त भक्षयत हे प्रजापते ! एतदन्नमद्धि भक्षय येभ्योऽश्वः प्रोक्षितस्तद्रूपोऽश्वः सम्बोध्यते ॥ ८ ॥

कः स्विदेकाकी चरति क उ स्विज्जायते पुनः । किᳬ स्विद्धिमस्य भेषजं किम्वावपनं महत् ॥ ९ ॥

का० [२०, ५, २०] ब्रह्मा पृच्छति होतारं यूपमभितः कः स्विदेकाकीति । यूपस्य दक्षिणत उदङ्मुखो ब्रह्मा यूपोत्तरतो दक्षिणामुखं होतारं पृच्छति ॥ ब्रह्मोद्ये कर्मणि होतृब्रह्मणोः प्रश्नप्रतिप्रश्नभूताश्चतस्रोऽनुष्टुभः । स्विदिति वितर्के एकः असहायः कः चरति गच्छति । उ पादपूरणः कः स्वित् विनष्टः सन् पुनर्जायते उत्पद्यते । किं स्वित् हिमस्य शीतस्य भेषजमौषधम् । किं स्वित् महत् आवपनम् आ समन्तादुप्यते यस्मिंस्तदावपनं स्थानम् ॥ ९ ॥

सूर्य एकाकी चरति चन्द्रमा जायते

पुनः। अ॒ग्निर्हि॒मस्य॑ भेष॒जं भूमि॑रा॒वप॑नं म॒हत् ॥ १० ॥

का॰ [२०, ५, २१] सूर्य इत्याचष्टे। होता ब्रह्माणं प्रति वक्ति ॥ सूर्योऽसहायो गच्छति अनेन होतृब्रह्माणौ यजमाने ब्रह्मवर्चसं धत्तः। असौ वा आदित्य एकाकी चरत्येष ब्रह्मवर्चसं ब्रह्मवर्चसमेवास्मिंस्तद्धत्त इति [१३, २, ६, १०] श्रुतेः। चन्द्रमाः क्षीणः पुनर्जायते वर्धते अनेनायुर्धत्तः। चन्द्रमा वै जायते पुनरायुरेवास्मिंस्तद्धत्त इति [१३, २, ६, ११] श्रुतेः। हिमस्य भेषजमग्निः अनेन तेजो धत्तः। अग्निर्वै हिमस्य भेषजं तेज एवास्मिंस्तद्धत्त इति [१२] श्रुतेः। भूमिरयं लोको महदावपनम् अनेनास्मिन् प्रतिष्ठां धत्तः। अयं वै लोक आवपनं महदस्मिन्नेव लोके प्रतितिष्ठतीति [१३] श्रुतेः ॥ १० ॥

का स्वि॑दासीत् पू॒र्वचि॑त्तिः॒ किᳯ स्वि॑दासीद्बृ॒हद्वयः॑। का स्वि॑दासीत्पिलिप्पि॒ला का स्वि॑दासीत्पिशङ्गि॒ला ॥ ११ ॥

का॰ [२०, ५, २२] होता ब्रह्माणं का स्विदासीदिति। होता ब्रह्माणं पृच्छति ॥ पूर्वं चिन्त्यत इति पूर्वचित्तिः सर्वेषां प्रथमस्मृतिविषया का स्वित् बृहत् महत् वयः पक्षी किं स्वित् आसीत्। पिलिप्पिला का स्वित् पिशङ्गिला च का स्विदासीत् ॥ ११ ॥

द्यौरा॑सीत् पू॒र्वचि॑त्ति॒रश्व॑ आसीद्बृ॒हद्वयः॑।

अविरासीत्पिलिप्पिला रात्रिरासीत्पिशङ्गिला ॥ १२ ॥

का० [२०, ५, २३] द्यौरिति प्रत्याह। ब्रह्मा होतारं प्रति वक्ति॥ पूर्वचित्तिः पूर्वस्मरणविषया द्यौर्वृष्टिरासीत् द्योशब्देन वृष्टिर्लक्ष्यते सर्वप्राणिनामिष्टत्वात्। तथा च श्रुतिः [१३, २, ६, १४] द्यौर्वै वृष्टिः पूर्वचित्तिर्दिवमेव वृष्टिमवरुन्द्धे इति॥ अश्वः बृहद्वयः आसीत् अश्वशब्देनाश्वमेधो लक्ष्यते अश्वमेधेन वयमेव स्वर्गमारोहतीत्यश्वमेधो वयः। अवतीत्यविः पृथिवी पिलिप्पिलासीत् वृष्ट्या भूः पिलिप्पिला चिक्कणा भवति। श्रीर्वै पिलिप्पिलेति [१३, २, ६, १६] श्रुत्या श्रयन्त एनामिति श्रीशब्देन भूरेव। रात्रिः पिशङ्गिला आसीत् पिशमिति रूपनाम पिशं रूपं गिलतीति पिशङ्गिला रात्रौ सर्वाणि रूपाण्यन्तर्भवन्ति॥ १२॥

वायुष्ट्वा पचतैरवतु। असितग्रीवश्छागैः। न्यग्रोधश्चमसैः। शल्मलिर्वृद्ध्या। एष स्य राथ्यो वृषा। पड्भिश्चतुर्भिरेदगन्। ब्रह्माकृष्णश्च नोऽवतु। नमोऽग्नये ॥ १३ ॥

का० [२०, ६, ७] अश्वप्रोक्षणमद्भिस्त्वा वायुष्ट्वेति। पक्षाद्ध्योषधीभ्य इति प्राकृतमन्त्रं च [६, ८] वायुष्ट्वेत्यारभ्य देवः सविता दधात्वित्यन्तेन [१६] कण्डिकाचतुष्टयेनाश्वनिधिकेन चाश्वप्रोक्षणं करोतीति सूत्रार्थः॥ चत्वारि यजूंष्यग्निदेवत्यानि। हे अश्व! वायुः पचतैः पाकैः त्वा त्वामवतु वायुसंयोगादग्निः शीघ्रं पचति। असिता ग्रीवा यस्य धूमेनेत्यसितग्रीवोऽग्निः छागैः त्वामवतु। अग्निर्वा असित-

ग्रीव इति [१३, २, ७, २] श्रुतेः। कृष्णग्रीव आग्नेयो रराटे इति [२४, १] वक्ष्यमाणत्वादश्वाङ्गेषु कृष्णग्रीवादयः पञ्चदश पर्यङ्ग्याः पशवः सन्ति तैरग्निरवत्वित्यर्थः। न्यग्रोधः चमसैः सोमपात्रैः त्वामवतु। शाल्मलिः वृक्षविशेषो वृद्धा त्वामवतु शाल्मलिर्वनस्पतीनां वर्षिष्ठं वर्धत इति [१३, २, ७, ४] श्रुतेः॥ किञ्च स्यः स एष हया सेन्नाश्वः राथ्यः रथे साधुः पड्भिः पादैः चतुर्भिरेव आ अगन् आगतः आ इदगन्निति पदच्छेदः अश्वस्त्रिभिः पादैस्तिष्ठति चतुर्भिश्च गच्छतीति चतुर्ग्रहणम्। तथा च श्रुतिः [१३, २, ७, ५] तस्मादश्वस्त्रिभिस्तिष्ठत्यथ युक्तः सर्वैः पड्भिः समभायुत इति। पड्शब्दस्य डान्तत्वं छान्दसम्। किञ्च अकृष्णः नास्ति कृष्णं लाञ्छनं यस्मिन् स ब्रह्मा चन्द्रो नोऽस्मानवतु। चन्द्रमा वै ब्रह्माकृष्णश्चन्द्रमस एनं परिददातीति [१३, २, ७, ७] श्रुतेः। नोऽस्माकमश्वमवत्विति वा। अग्नये नमः नमस्कारोऽस्तु विघ्नाभावायाग्नेर्नतिः क्रियते॥ १३॥

सᳬंशितो रश्मिना रथः सᳬंशितो रश्मिना हयः। सᳬंशितो अप्स्वप्सुजा ब्रह्मा सोमपुरोगवः॥ १४॥

अश्वदेवत्यानुष्टुप्। सम्पूर्वः श्यतिः शोभनार्थः रथः रश्मिना कृत्वा संशितः दर्शनीयो भवति तस्माद्रथः पर्युतो दर्शनीयतमो भवतीति [१३, २, ७, ८] श्रुतेः। हयोऽश्वो रश्मिना संशितः शोभितः। अप्सु जायते अप्सुजा अश्वः अप्सु अद्भिः संशितः विभक्तिव्यत्ययः। अप्सुयोनिर्वा अश्व इति [१३, २, ७, ८] श्रुतेः। कीदृशः ब्रह्मा परिदृढः सोमपुरोगमः सोमः पुरोगमोऽग्रगामी यस्य सः सोमं पुरस्कृत्य स्वर्गं लोकं गच्छति।

सोमपुरोगममेवैनए स्वर्गं लोकं गमयतीति [१०] श्रुतेः ॥ १४ ॥

स्वयं वाजिँस्तन्वं कल्पयस्व स्वयं यजस्व स्वयं जुषस्व। महिमा तेऽन्येन न संनशे ॥ १५ ॥

ब्राह्मी विराट्। हे वाजिन्! स्वयं तन्वं शरीरं त्वं कल्पयस्व स्वयं रूपं कुरुष्व याद्दशमिच्छसीति [१३, २, ७, ११] श्रुतेः। स्वाराज्यं तवास्तीति भावः यतः स्वयं यजस्व न तवान्यो यष्टास्ति स्वयं जुषस्व इष्टस्थानं सेवस्व। यतस्ते तव महिमा अन्येन महिम्ना न संनशे न संनश्यते न व्याप्यते नशिरदर्शनार्थोऽत्र तु व्यत्ययः यलोपे नशे रूपम्॥ १५॥

न वा उ एतन्म्रियसे न रिष्यसि देवाँ२॥ इदेषि पथिभिः सुगेभिः। यत्रासते सुकृतो यत्र ते ययुस्तत्र त्वा देवः सविता दधातु ॥१६॥

ब्राह्मी त्रिष्टुप्। हे अश्व! अस्माभिर्यत्त्वं संज्ञप्यसे एतत्त्वं न म्रियसे मरणं नाप्नोषि न च रिष्यसे न विनश्यसि विशस्यमनः। वै उ निपातौ पादपूरणौ। यत्सुगेभिः सुगैः सुदुरोरधिकरण इति [पा० ३, १, ४८ वा० ३] गमेर्डप्रत्ययः साधुगमनैः पथिभिः देवयानमार्गैः देवानित् देवान् प्रति एषि गच्छसि। किञ्च सुकृतः साधुकारिणो नरा यत्र लोके आसते तिष्ठन्ति यत्र च ते सुकृतो ययुर्गताः तत्र लोके सविता देवः त्वा त्वां दधातु स्थापयतु सवितैवैनए स्वर्गे लोके दधातीति [१३, २, ७, १२] श्रुतेः॥ १६॥

अग्निः पशुरासीत्तेनायजन्त स एतं लोकमजयद्यस्मिन्नग्निः स ते लोको भविष्यति तं

जेष्यसि पिबैता अपः। वायुः पशुरासीत्तेनायजन्त स एतं लोकमजयद्यस्मिन्वायुः स ते लोको भविष्यति तं जेष्यसि पिबैता अपः। सूर्यः पशुरासीत्तेनायजन्त स एतं लोकमजयद्यस्मिन् सूर्यः स ते लोको भविष्यति तं जेष्यसि पिबैता अपः॥ १७॥

का० [२०, ६, ८] उपगृह्णात्यपां पेरुरग्निः पशुरिति। अपां पेरुरिति [६, १०] प्राकृतेन मन्त्रेणाग्निः पशुरिति वैकृतेन च प्रोक्षणीरग्रहास्ये उपगृह्णातीति सूत्रार्थः। अश्वदेवत्यानि त्रीणि यजूंषि। सृष्टिदेवानामग्निः पशुरासीत् तेनाग्निरूपेण पशुना देवा अयजन्त ईजिरे स पशुभावमुपगतोऽग्निः एतं लोकं पृथ्वीलोकमजयत् यस्मिन् लोकेऽग्निः हे अश्व! स लोकः ते तव भविष्यति तं लोकं त्वं जेष्यसि एताः प्रोक्षणीरपः पिब। तथा च श्रुतिः [१३, २, ७, १३] यावानग्नेर्विजयो यावांल्लोको यावदैश्वर्यं तावांस्ते विजयस्तावांल्लोकस्तावदैश्वर्यं भविष्यतीत्येवैनं तदाहेति॥ वायुः पशुरासीत् सूर्यः पशुरासीत् वायुलोकोऽन्तरिक्षं सूर्यलोकः स्वर्गः तावपि ते भविष्यत इत्यर्थः॥ १७॥

प्राणाय स्वाहा। अपानाय स्वाहा। व्यानाय स्वाहा। अम्बे अम्बिकेऽम्बालिके न मा नयति कश्चन। ससस्त्यश्वकः सुभद्रिकां काम्पीलवासिनीम्॥ १८॥

का० [२०, ६, ११] परिपशव्ये हुत्वा प्राणाय स्वाहेति

तिस्रोऽपराः। परिपशव्ये स्वाहा देवेभ्यो देवेभ्यः स्वाहेति [६,११] द्वे आहुती हुत्वा प्राणायेत्याद्यास्तिस्र आहुतीर्जुहोति एकामश्वसंज्ञपनादौ चतस्रोऽन्ते इति सूत्रार्थः॥ त्रीणि यजूंषि। प्राणाय अपानाय व्यानाय आभिराहुतिभिरश्वं प्राणवन्तं करोति। तथा च श्रुतिः [१३, २, ८, २] प्राणानेवास्मिन्नेतद्दधाति तथो हास्यैतेन जीवतैव पशुनेष्टं भवतीति॥ का० [२०, ६, १२] वाचयति पत्नीर्नयन्त्यम्बे अम्बिकेऽम्ब इति। सर्वाः पत्नीः पशुश्रोधनाय पार्श्वे जनीरहस्ताः पशून् प्रति नयन्नमस्ते आतानेति [६, १२] प्राक्तनं मन्त्रमम्बे इत्याद्यमेधिकं च वाचयतीति सूत्रार्थः॥ अश्वदेवत्यानुष्टुप्। पत्न्यः परस्परं वदन्ति हे अम्बे! हे अम्बिके! हे अम्बालिके! नामान्येतानि कश्चन नरो मां न नयति अश्वं प्रति न प्रापयति तर्हि किमर्थं गम्यते तत्राह अश्वकः कुत्सितोऽश्वोऽश्वकः अकुत्सितोऽपीर्ष्यया कुत्स्यते सुभद्रिकां कुत्सिता सुभद्रा सुभद्रिका ईर्ष्यया कुत्स्यते तां नारीमादाय ससस्ति शेते सस् स्वप्ने इत्यादिः सदयमनेऽश्वोऽन्यामादाय शयिष्यत इति मया गम्यते न तु मां कश्चिन्नयतीति भावः। किंभूतां सुभद्रिकां काम्पीलवासिनीं काम्पीले नगरे वसतीति काम्पीलवासिनी ताम् तत्र हि विदग्धाः सुरूपाः कामिन्यो भवन्ति अपो जुमाणो ह्यणो वर्षिष्ठेऽम्बे अम्बार्थेऽम्बिकेपूर्वे इति [पा० ३, १, ११८] प्रकृतिभावः॥१८॥

गणानां त्वा गणपतिꣳ हवामहे प्रियाणां त्वा प्रियपतिꣳ हवामहे निधीनां त्वा निधिपतिꣳ हवामहे वसो मम। आहमजानि गर्भधमा त्वमजासि गर्भधम्॥ १९॥

का० [२०, ६, १२] अश्वं त्रिस्त्रिः परियन्ति पितृवन्मध्ये गणानां प्रियाणां निधीनामिति। सर्वाः पत्न्यः पात्नेजनहस्ता एव प्राणशोधनानन्तरं अश्वं त्रिस्त्रिः परियन्ति मध्ये पितृवत् अप्रदक्षिणं परियन्ति त्रिः त्रिभिर्मन्त्रैः वसो ममेति त्रिष्वप्यनुषङ्गः ततश्चैवम् प्रथमं गणानामिति त्रिः प्रदक्षिणं परियन्ति तच सकृन्मन्त्रेण द्विस्तूष्णीम् ततः प्रियाणामित्यप्रदक्षिणं त्रिः निधीनामिति प्रदक्षिणं त्रिः एवं नवकृत्व इति सूत्रार्थः॥ त्रीणि यजूंषि लिङ्गोक्तदेवत्यानि। हे अश्व! वयं त्वां हवामहे आह्वयामः कीदृशं त्वाम् गणपतिं गणानां मध्ये गणपतिं गणरूपेण पालकम् प्रियाणां वल्लभानां मध्ये प्रियपतिं प्रियस्य पालकम् निधीनां सुखनिधीनां मध्ये निधिपतिं सुखनिधेः पालकं त्वां हवामहे। हे वसुरूप अश्व! मम पतिस्त्वं भूया इति शेषः॥ का० [२०, ६, १४] प्रक्षालितेषु महिष्यश्वमुपसंविशत्याहमजानीति। प्रक्षालितेषु शोधितेषु पशूनां प्राणेषु पत्नीभिरध्वर्युणा यजमानेन प्राणशोधने कृते महिषी अश्वसमीपे शेते॥ अश्वदेवत्यम्। हे अश्व! गर्भधं गर्भं दधाति गर्भधं गर्भधारकं रेतः अहम् आ अजानि आकृष्य क्षिपामि अज गतिक्षेपणयोः लोट् त्वं च गर्भधं रेतः आ अजासि आकृष्य क्षिपसि॥ १९॥

ता उभौ चतुरः पदः सम्प्रसारयाव स्वर्गे लोके प्रोर्णुवाथां वृषा वाजी रेतोधा रेतो दधातु॥ २०॥

पूर्वमन्वयेषः। तौ त्वमहं च उभौ चतुरः पदः पादानावां सम्प्रसारयाव तव द्वौ मम द्वौ एवं सवेशनप्रकारः। का० [२०, ६, १४] अधीवासेन प्रच्छादयति स्वर्गे लोक इति। अधीवा-

सेनाश्वमहिष्यौ छादयन्ति अथ उपरिष्टाचाच्छादनचर्म वासो-ऽधोवासः ॥ अश्वदेवत्यम्। अध्वर्युर्वदति। हे यज्ञमहिष्यौ! युवां स्वर्गे लोकेऽस्यां यज्ञभूमौ प्रोर्णुवाथां वास आच्छादयतम् ऊर्णुञ् आच्छादने एष वै स्वर्गो लोको यत्र पशुꣳ संज्ञपयन्तीति [१३, २, ८, ५] श्रुतेः ॥ का० [२०, ६, १६] अश्व-शिश्नमुपस्थे कुरुते वृषा वाजीति। महिषी स्वयमेवाश्वशिश्न-माकृष्य स्वयोनौ स्थापयति ॥ अश्वदेवत्यम्। वाजी अश्वो रेतो दधातु मयि वीर्यं स्थापयतु कीदृशोऽश्वः वृषा सेक्ता रेतोधाः रेतो दधातीति रेतोधाः वीर्यस्य धारयिता ॥ २० ॥

उत्सक्थ्या अव गुदं धेहि समञ्जिं चारया वृषन्। य स्त्रीणां जीवभोजनः ॥ २१ ॥

का० [२०, ६, १७] उत्सक्थ्या इत्यश्वं यजमानोऽभिम-न्त्रयते ॥ अश्वदेवत्या गायत्री। हे वृषन् सेक्तः अश्व! महिष्या गुदमव गुदोपरि रेतो धेहि वीर्यं धारय कीदृश्याः उत्सक्थ्याः उत् ऊर्ध्वे सक्थिनी ऊरू यस्याः सा उत्सक्थी तस्याः। कथम् तदाह अञ्जिं लिङ्गं सञ्चारय अनक्ति व्यनक्ति पुंस्त्वमित्यञ्जि-लिङ्गम् लिङ्गं योनौ प्रवेशय योऽञ्जिः स्त्रीणां जीवभोजनः जीवयति जीवः भोजयति भोजनः जीवश्चासौ भोजनश्च जीव-भोजनः यस्मिन् लिङ्गे योनौ प्रविष्टे स्त्रियो जीवन्ति भोगांश्च लभन्ते तं प्रवेशय ॥ २१ ॥

यकासकौ शकुन्तिकाहलगिति वञ्चति। आहन्ति गभे पसो निगल्गलीति धारका ॥२२॥

का० [२०, ६, १८] अध्वर्युब्रह्मोद्गातृहोतृचत्वारः कुमा-रीपत्नीभिः संवदन्ते यकासकाविति दशर्चेन द्वाभ्यां द्वाभ्याम्

हये-हयेऽसावित्यामन्त्रणम्। अध्वर्य्वादयः पञ्च हये-हयेऽसाविति सम्बुद्ध्यन्तनामोच्चारणपूर्वकं संमुखीकृत्य यकासकाविति दशर्चसम्बन्धिनीभ्यां द्वाभ्यामृग्भ्यां कुमारीपत्नीभिः सह सोपहासं संवदन्ते तत्र प्रथममध्वर्युः कुमारीं पृच्छति कुमारि हये हये कुमारि यकासकौ शकुन्तिकेतीत्यर्थः। कुमार्यादिदेवत्या दश तन्मध्ये द्वितीयोपरिष्टाद्बृहती अन्या नवानुष्टुभः। अव्ययसर्वनाम्नामकच् प्राक् टेरिति [पा० ५, ३, ७१] अकच् कुत्सायाम्। अल्पा शकुन्तिः शकुन्तिका अल्पे इति [पा० ५, ३, ८५] कन्। अङ्गुल्या योनिं प्रदेशयन्नाह। यका या असकौ असौ शकुन्तिका अल्पपक्षिणीव आहलक् शब्दानुकरणं हले हले इति शब्दयन्ती वञ्चति गच्छति। स्त्रीणां शीघ्रगमने योनौ हलहलाशब्दो भवतीत्यर्थः। गभे वर्णविपर्यय आर्षः भगे योनौ शकुनिसदृश्यां यदा पसो लिङ्गमाहन्ति आगच्छति पस इति पसतेः स्पृशतिकर्मण इति [निरु० ५, १६] यास्कः पुंस्प्रजननस्य नाम हन्तिर्गत्यर्थः यदा भगे शिश्नमागच्छति तदा धारका धरति लिङ्गमिति धारका योनिर्निगल्गलीति नितरां गलति वीर्यं क्षरति यद्वानुकरणम् गल्गलेति शब्दं करोति। २२॥

यकोऽसकौ शकुन्तक आहलगिति वञ्चति। विवक्षत इव ते मुखमध्वर्यो मा नस्त्वमभिभाषथाः॥ २३॥

कुमारी अध्वर्युं प्रत्याह। अङ्गुल्या शिश्नं प्रदर्शयन्त्याह। हे अध्वर्यो! यकः यः असकौ असौ शकुन्तकः पक्षीव विवक्षतः वक्तुमिच्छतस्ते तव मुखमिव आहलगिति वञ्चति इतस्तत-

स्खलति अग्रभागे सच्छिद्रं लिङ्गं तव मुखमिव भासते। अतो नोऽस्मान् प्रति मा अभिभाषथाः मा वद तुल्यत्वात् ॥ २३ ॥

माता च ते पिता च तेऽग्रं वृक्षस्य रोहतः। प्रतिलामीति ते पिता गभे मुष्टिमतᳬसयत् ॥ २४ ॥

ब्रह्मा महिषीमाह। महिषि हये हये महिषि ते तव माता च पुनस्ते तव पिता यदा वृक्षस्य वृक्षजस्य काष्ठमयस्य मञ्चकस्याग्रमुपरिभागं रोहतः आरोहतः तदा ते पिता गभे भगे मुष्टिं मुष्टितुल्यं लिङ्गमतंसयत् तंसयति प्रक्षिपति एवं तवोत्पत्तिरित्यश्लीलम् तंसि अलङ्कृतौ चुरादिः लिङ्गमुत्थानेनालङ्करोति वा। किं कुर्वन् प्रतिलामीति वदन्निति शेषः तिल स्नेहने तव भोगेन स्निह्यामीति वदन्। एवं तवोत्पत्तिः ॥ २४ ॥

माता च ते पिता च तेऽग्रे वृक्षस्य क्रीडतः। विवक्षत इव ते मुखं ब्रह्मन्मा त्वं वदो बहु ॥ २५ ॥

सानुचरी महिषी ब्रह्माणं प्रत्याह। हे ब्रह्मन्! ते तव माता ते पिता च यदि वृक्षस्य वृक्षविकारस्य मञ्चकस्याग्रे क्रीडतः रमेते तदा तवोत्पत्तिरिति तवापि तुल्यम्। यत्रोभयोः समो दोषः परिहारोऽपि वा समः नैकः पर्यनुयोक्तव्यस्तादृगर्थविचारणे इति न्यायात्त्वयेदं न वक्तव्यमिति भावः। एवं सत्यपि विवक्षतः वक्तुमिच्छोरिव ते तव मुखं लक्ष्यत इति शेषः। हे ब्रह्मन्! त्वं मा बहु वदः मा ब्रूहि ॥ २५ ॥

ऊर्ध्वामे॑नामुच्छ्रा॑पय गि॒रौ भा॒रꣳ हर॑न्निव।
अथा॑स्यै॒ मध्य॑मेधताꣳ शी॒ते वाते॑ पु॒नन्नि॑व॥२६॥

उद्गाता वावातामाह। कश्चिन्नरं प्रत्याह। हे नर! एनां वावातामूर्ध्वामुच्छ्रापय उच्छ्रितां कुरु। कथमिव गिरौ भारं हरन्निव यथा कश्चित् गिरौ पर्वते भारं हरन् पर्वतोपरि भारमारोपयन् यथा तमुच्छ्रयति तथैनामूर्ध्वां कुरु। अथ-मूर्ध्वां कार्यां तदाह अथेति निपातो यथार्थः यथा अस्यै अस्या वावातायाः मध्यमेधतां योनिप्रदेशो वृद्धिं यायात् यथा योनि-र्विशाला भवति तथा मध्ये गृहीत्वोच्छ्रापयेत्यर्थः। दृष्टा-न्तान्तरमाह शीते वाते पुनन्निव यथा शीतले वायौ वाति पुनन्धान्यपवनं कुर्वाणः कृषीवलो धान्यपात्रं यथा ऊर्ध्वं करोति तथेत्यर्थः॥ २६॥

ऊर्ध्वमे॑नमुच्छ्र॑यताद्गि॒रौ भा॒रꣳ हर॑न्निव।
अथा॑स्य॒ मध्य॑मेजतु शी॒ते वाते॑ पु॒नन्नि॑व॥२७॥

वावातोद्गातारं प्रत्याह। भवतोऽप्येतत्समानम्। हे नर! एनमुद्गातारमूर्ध्वमुच्छ्रयतात् ऊर्ध्वं कुरु गिरौ भारमिति पूर्व-वत्। अथ यथास्य उद्गातुर्मध्यं लिङ्गमेजतु कम्पताम् एजृ कम्पने लोट्। शीते वाते उक्तम्॥ २७॥

यद॑स्या अꣳहुभेद्याः कृधु स्थूलमु॒पात॑सत्।
मुष्काविद॑स्या एजतो गोश॒फे श॒कुलावि॑व
॥ २८॥

होता परिवृक्तामाह। यत् यदा अस्याः परिवृक्तायाः कृधु ह्रस्वं स्थूलं च शिश्नमुपातसत् उपगच्छेत् योनिं प्रति

गच्छेत् तंस उपचये तदा सुष्को वृषणौ इत् एव यस्याः योने-रुपरि एजतः कम्पेते। लिङ्गस्य स्थूलत्वात् योनेरल्पत्वात् वृषणौ वहिस्तिष्ठत इत्यर्थः। तत्र दृष्टान्तः गोशफे जल-पूर्णे गोः खुरे शकुलौ मत्स्याविव यथा उदकपूर्णे गोः पदे मत्स्यौ कम्पेते। ऋधिगिति क्षुल्लनाम [निघ० ३, २, ६]। कीदृश्याः अस्याः अंहुभेद्याः अंहु भग भेद्यं विदार्यं यस्याः सा अंहुभेदी तस्याः अंहुभिंद्यते यस्या वा ॥ २८ ॥

यद्देवासो ललामगुं प्र विष्टीमिनमाविषुः। सक्थ्ना देदिश्यते नारी सत्यस्याक्षिभुवो यथा ॥ २९ ॥

परिवृक्ता होतारमाह। यत् यदा देवासः देवाः दीव्यन्ति क्रीडन्ति देवा होत्रादय ऋत्विजो ललामगुं लिङ्गं प्र आविषुः योनौ प्रवेशयन्ति। अव रक्षणे गतौ कान्तौ तृप्तौ प्रीतौ वृतौ श्रुतौ। प्राप्तौ स्वैप्येऽर्थे वेशे भावे हतौ गृहे वधे। इत्युक्तेरवाधधातुः प्रवेशनार्थः लुङ् छन्दसि लुङ्लङ्लिट इति [पा० ३, ४, ६] वर्त्तमाने लुङ् व्यवहिताश्चेति [पा० १, ४, ८२] प्रोपसर्गेण व्यवधानम्। ललामेति सुखनाम ललाम सुखं गच्छति प्राप्नोति ललामगुः शिश्नः। यद्वा ललाम पुण्ड्रं गच्छति ललामगुः लिङ्गं योनिं प्रविशदुत्थितं पुण्ड्राकारं भवतीत्यर्थः। कीदृशं ललामगुं विष्टीमिनं ष्टीम क्लेदे विशेषेण स्तीमनं क्लेदनं विष्टीमः घञ्प्रत्ययः विष्टीमः क्लेदोऽस्यास्ति विष्टीमी तम् अत इनिठनाविति [पा० ५, २, ११५] मत्वर्थे इनिप्रत्ययः शिश्नस्य योनिप्रवेशे क्लेदनं भवतीत्यर्थः। यदा देवाः शिश्नक्रीडिनो भवन्तो ललामगुं योनौ प्रवेशयन्ति

तदा नारी सक्थ्ना ऊरुणा ऊरुभ्यां देदिश्यते निर्दिश्यते अत्यन्तं लक्ष्यते दिश्यतेर्यङ्प्रत्ययः भोगसमये सर्वस्य नार्यङ्गस्य नरेण व्याप्तत्वादूरुमात्रं लक्ष्यते इयं नारीतीत्यर्थः। तत्र दृष्टान्तः सत्यस्याक्षिभुवो यथेति सत्यं द्विविधम् अक्षिभ्यां भवतीत्यक्षिभु प्रत्यक्षम् एकं च श्रोत्रग्राह्यम् षष्ठी तृतीयार्थे। यथा कश्चिदक्षिभुवा प्रत्यक्षेण सत्येन निर्दिश्यते तत्र विश्वासो भवति तथा ऊरुणा दृष्टेन नारीति लक्ष्यते इत्यर्थः। श्रोत्रग्राह्ये तु सत्ये वस्तुराप्ततमत्वमपेक्षितम् ॥ २९ ॥

यद्धरिणो यवमत्ति न पुष्टं पशु मन्यते।
शूद्रा यदर्यजारा न पोषाय धनायति ॥ ३० ॥

क्षत्ता पालागलीमाह। यत् यदा हरिणो यवमत्ति मृगो यदा क्षेत्रस्थं धान्यं भक्षयति तदा क्षेत्री पशु पशुं हरिणं पुष्टं न मन्यते मम धान्यभक्षणेन पशुः पुष्टो जातः सम्यगिति न जानाति किन्तु मदीयं क्षेत्रं भक्षितमिति दुःखी भवतीत्यर्थः। पशुशब्दात् सुपां सुलुगित्यमो लुक्। एवं शूद्रा शूद्रजातिः स्त्री यदा अर्यजारा भवति अर्यः स्वामिवैश्ययोरिति [पा० ३, १, १०३] निपातनादर्यो वैश्यो जार उपपतिर्यस्याः सा अर्यजारा। शूद्राचामहत्पूर्वाज्जातिरिति [पा० ४, १, ४ वा० १, २] शूद्राज्जात्यर्थे टाप्। वैश्यो यदा शूद्रां गच्छति तदा शूद्रः पोषाय न धनायति पुष्टिं न इच्छति मद्भार्या वैश्येन भुक्ता सती पुष्टा जातेति न मन्यते किन्तु व्यभिचारिणी जातेति दुःखितो भवतीत्यर्थः अशनायोदन्येति [पा० ७, ४, ३४] क्यचि धनायतीति इच्छार्थे निपातः ॥ ३० ॥

यद्धरिणो यवमत्ति न पुष्टं बहु मन्यते।

शूद्रो यदर्यायै जारो न पोषमनु मन्यते ॥ ३१ ॥

पालागली चत्तारमाह। यदा हरिणो यवमत्ति तदा बहु यथा तथा पशुं पुष्टं न मन्यते इदं भवतोऽपि तुल्यम् इयान् विशेषः यत् यदा शूद्रः अर्यायै अर्याया वैश्याया जारो भवति तदा वैश्यः पोषं पुष्टिं नानुमन्यते मम स्त्री पुष्टा जातेति नानुमन्यते किन्तु शूद्रेण नोचेन भुक्तति क्लिश्यतीत्यर्थः। अश्लीलभाषणं समाप्तम् ॥ ३१ ॥

दधिक्राव्णो अकारिषं जिष्णोरश्वस्य वाजिनः। सुरभि नो मुखा करत् प्र ण आयूंषि तारिषत् ॥ ३२ ॥

का० [२०, ६, २१] महिषीमुत्थाप्य पुरुषा दधिक्राव्ण इत्याहुः। महिषीं यजमानस्य प्रथमपरिणीता पत्नीमश्वसमीपसुप्तामुत्थाप्य पुरुषा अध्वर्युब्रह्मोद्गातृहोतृश्चत्वारो मन्त्रं पठेयुरिति सूत्रार्थः। वामदेवात्मजदधिक्रावदृष्टाश्वदेवत्यानुष्टुप्। वयमध्वर्य्वादयः अकारिषमकार्ष्म कृतवन्तः वचनव्यत्ययः अश्लीलभाषणमिति शेषः किमर्थम् अश्वस्य संस्कारायेति शेषः अश्वसंस्कारायाश्लीलभाषणं कृतवन्त इत्यर्थः। कीदृशस्याश्वस्य दधिक्राव्णः दधाति धारयति नरमिति दधिः आदृगमहनेति [पा० ३, २, १७१] किप्रत्ययः दधिः सन् क्रामतीति दधिक्रावा तस्य अन्येभ्योऽपि दृश्यत इति [पा० ३, २, ७५] वनिप्प्रत्ययः विड्वनोरनुनासिकस्यादिति [पा० ६, ४, ४१] धातोराकारः। जिष्णोः जयनशीलस्य। वाजिनः वजति गच्छति वाजी वाजोऽस्यास्तीति वा वाजी। तस्य च नोऽस्माकं मुखा मुखानि सुरभि सुरभीणि करत् करोतु यज्ञ

इति शेषः अश्लीलभाषणेन दुर्गन्धं प्राप्तानि मुखानि सुरभीणि यज्ञः करोत्वित्यर्थः। तथा च श्रुतिः [१३, २, ९, ९] सुरभिमतीमृचमन्ततोऽन्वाहुर्वाचमेव पुनत इति। सुरभिशब्दाद्दिर्भान्तिलोपः। किञ्च नोऽस्माकमायूंषि जीवनानि बाल्ययौवनवार्द्धकानि प्रतारिषत् प्रतारयतु प्रवर्धयतु लेटि रूपम्॥ ३२॥

गा॒य॒त्री त्रि॒ष्टुब्जग॑त्यनु॒ष्टुप्प॒ङ्क्त्या स॒ह।
बृ॒ह॒त्यु॒ष्णिहा॑ क॒कुप्सू॒चीभिः॑ शम्यन्तु त्वा॥३३॥

का० [२०, ७, १] तिस्रः पत्न्योऽसिपथान् कल्पयन्त्यश्वस्य ० सूचीभिर्लौहराजतसौवर्णाभिर्मणिसंख्याभिर्गायत्री त्रिष्टुबिति द्वाभ्यां द्वाभ्याम्। गायत्री त्रिष्टुबिति पङ्क्ते द्वाभ्यां द्वाभ्यामृग्भ्यां महिष्याद्यास्तिस्रः पत्न्यः ताम्ररूप्यस्वर्णमयीभिः प्रत्येकमेकाधिकशतसंख्याभिः सूचीभिरश्वाङ्गेऽसेः शासस्य मार्गान् कुर्वन्ति शासस्य सुखप्रवेशाय सूचीभिर्वितत्य वितुद्याश्वत्वच जर्जरीकुर्वन्तीति सूत्रार्थः। अश्वदेवत्याः पङ्क्तः सार्थ्योष्णिक्। हे अश्व! गायत्री त्रिष्टुप् जगती अनुष्टुप् पङ्क्त्या सह बृहती उष्णिहा सह ककुप् एतानि छन्दांसि सूचीभिरेताभिः त्वां शम्यन्तु संस्कुर्वन्तु विकरणव्यत्ययः असिपथार्थं त्वग्भेदनं संस्कारः। ३३।

द्वि॒पदा॒ याश्चतु॑ष्पदास्त्रि॒पदा॒ याश्च॒ षट्प॑दाः। विच्छ॑न्दा॒ याश्च॒ सच्छ॑न्दाः सू॒चीभिः॑ शम्यन्तु त्वा॥ ३४॥

चतस्रोऽनुष्टुभः। द्वे पदे यासां ता द्विपदाः याः चतुष्पदा याः त्रिपदाः याः षट्पदाः याः विच्छन्दाः विगतं छन्दो यास्यन्ताः छन्दोलक्षणहीनाः याः सच्छन्दाः छन्दोलक्षणयुताः

ताः सर्वाः छन्दोजातयः हे अश्व ! सूचीभिः त्वां शम्यन्तु ॥३४॥

महानाम्नो रेवत्यो विश्वा आशाः प्रभूवरीः। मैघीर्विद्युतो वाचः सूचीभिः शम्यन्तु त्वा ॥ ३५ ॥

महत् नाम यासां ता महानाम्नः शक्वर्य ऋचः। रेवत्यः ऋचः यस्यामपि रैवतं साम गीयते सा रेवती। विश्वाः सर्वाः आशा दिशः। कीदृश्य आशाः प्रभूवरीः प्रभवन्ति सर्वभूतानि धारयितुं समर्था भवन्ति प्रभूवर्यः अन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति [पा० ३, २, ७५] वनिप् वनो र चेति [पा० ४, १, ५] ङीप् वनो र चेति [पा० ४, १, ७] तस्य रेफः पूर्वसवर्णदीर्घत्वम्। मेघे भवा मैघ्यः पूर्वसवर्णः मेघोत्था विद्युतः वाचो वेदलक्षणा अन्या अपि। एताः सर्वाः सूचीभिः हे अश्व ! त्वां शम्यन्तु हविः कुर्वन्तु। ३५॥

नार्यस्ते पत्न्यो लोम विचिन्वन्तु मनीषया। देवानां पत्न्यो दिशः सूचीभिः शम्यन्तु त्वा ॥ ३६ ॥

हे अश्व ! नार्यः नृणामपत्यानि स्त्रियः ते तव लोम रोमाणि मनीषया मनसा इच्छया विचार्य विचिन्वन्तु पृथक्कुर्वन्तु रोमेत्यत्र जातावेकवचनं विभक्तिलोपो वा। कीदृश्यो नार्यः पत्न्यः पत्युर्नो यज्ञसंयोग इति [पा० ४, १, ३३] नकारः यजमानभार्या महिष्याद्या इत्यर्थः। किञ्च देवानामिन्द्रादीनां पत्न्यः दिशः प्राच्याद्याः सूचीभिः त्वां शम्यन्तु ।३६॥

रजता हरिणीः सीसा युजो युज्यन्ते कर्मभिः। अश्वस्य वाजिनस्त्वचि सिमाः शम्यन्तु शम्यन्तीः ॥ ३७ ॥

रजताः रजतमय्यः हरिणीः हरिण्यः सुवर्णमय्यः सीसाः सीसं ताम्रं तन्मय्यः। त्रय्यः सूच्यो भवन्ति। लोहमय्यो रजता हरिण्यो दिशो वै लोहमय्योऽवान्तरदिशो रजता ऊर्ध्वा हरिण्यस्ताभिरेवैनं कल्पयन्तीति [१३, २, १०, ६] श्रुतेः। सूचीनां दिग्रूपत्वादश्वसंस्कारक्षमत्वम् ताः सूचः कर्मभिः अश्वदेहे सीमाकरणलक्षणैः युज्यन्ते योगं प्राप्नुवन्ति सीमाकरणयोग्या भवन्तीत्यर्थः। कीदृश्यस्ताः युजः युज्यन्ते ता युजः संयुता एकीभूता इत्यर्थः। ताः सूच्यो वाजिनो वेगवतोऽश्वस्य त्वचि सिमाः सीमा रेखाः शम्यन्तु सम्यक् कुर्वन्तु सिमाशब्दः सीमापर्यायः। कीदृश्यस्ताः शम्यन्तीः शम्यन्त्यः संस्कारं कुर्वाणाः ॥ ३७ ।

कुविदङ्ग यवमन्तो यवं चिद्यथा दान्त्यनुपूर्वं वियूय। इहेहैषां कृणुहि भोजनानि ये बर्हिषो नमउक्तिं यजन्ति ॥ ३८ ॥

व्याख्याता [१०, ३२] ॥ ३८ ॥

कस्त्वाच्छ्यति कस्त्वा विशास्ति कस्ते गात्राणि शम्यति। क उ ते शमिता कविः ॥ ३९ ॥

का० [२०, ७, ६] अश्वं विशास्त्यनुवाकेन कस्त्वाच्छ्यतीति। षडृचेनानुवाकेनाश्वं विशास्ति अश्वोदरं पाटयति

मेदन उदरगाय वपाया अभावात् उदरमध्यस्थं स्थानं छुताभं घनं श्वेतं मांसं मेद इति सूत्रार्थः ॥ अश्वदेवत्याः षडृचः आद्या गायत्री। हे अश्व! कः प्रजापतिः त्वा त्वामाच्छ्यति छिनत्ति छो छेदने लट् श्रोतः श्यनीति [पा० ७, ३, ७१] श्रोकारलोपः। हे अश्व! कः त्वां विशास्ति त्वचा वियोजयति। ते तव गात्राणि कः शम्यति शमनेन हविः करोति। कः उ कय प्रजापतिरेव कविर्मेधावी ते तव शमिता शमयिता प्रजापतिरेव सर्वं करोति नाऽन्य इत्यर्थः ॥ ३९ ॥

ऋ॒तव॑स्त ऋतु॒था पर्व॑ शमि॒तारो॒ वि शा॑सतु। सं॒व॒त्स॒रस्य॒ तेज॑सा श॒मीभि॑ः शम्यन्तु त्वा ॥ ४० ॥

पंक्त्यनुष्टुभः। हे अश्व! ऋतवः शमितारः ऋतुथा ऋतौ ऋतौ काले काले ते तव पर्व पर्वाणि अस्थिग्रन्थीन् शमीभिः कर्मभिः विशासतु भिन्नानि कुर्वन्तु। केन संवत्सरस्य संवत्सरात्मकस्य कालस्य तेजसा। किञ्च ऋतवः त्वा त्वां शम्यन्तु पर्वविशसनेन हविः कुर्वन्तु ॥ ४० ॥

अ॒र्ध॒मा॒साः परू॑ᳪषि ते॒ मासा॒ आच्छ्य॑न्तु॒ शम्य॑न्तः। अ॒हो॒रा॒त्राणि॑ म॒रुतो॒ विलि॑ष्टᳪ सूदयन्तु ते ॥ ४१ ॥

अर्धमासाः पक्षाः मासाश्च तदभिमानिनो देवाः शम्यन्तः संस्कुर्वन्तः सन्तो हे अश्व! ते तव परूंषि पर्वाणि अच्छ्यन्तु समन्ताच्छिन्दन्तु ग्रन्थिनी पर्वपरुषीति कोशः। किञ्च अहोरात्राणि अहोरात्राभिमानिदेवा मरुतश्च देवाः ते तव विलिष्टं

लिम श्लथीभावे विशेषेणाल्पमङ्गम् तत् सूदयन्तु सन्दधतु सूद निरासे षव सन्धानार्थः व्यर्थं मास्तु ॥ ४१ ॥

दैव्या अध्वर्यवस्त्वाच्छ्यन्तु वि च शासतु। गात्राणि पर्वशस्ते सिमाः कृण्वन्तु शम्यन्तीः ॥ ४२ ॥

देवानामिमे दैव्याः अश्विनौ देवानामध्वर्यू इत्युक्तत्वात् अश्विप्रभृतयो देवसम्बन्धिनोऽध्वर्यवः हे अश्व ! त्वा त्वामाच्छ्यन्तु आच्छिन्दन्तु विशासतु च चकारो भिन्नक्रमः हविः कुर्वन्तु किञ्च ते तव गात्राणि विभक्तिव्यत्ययः गात्रेषु शरीरेषु पर्वशः पर्वणि पर्वणि सिमाः सीमा मर्यादाः कृण्वन्तु कुर्वन्तु कृ करणे स्वादिः कीदृश्यो सीमाः शम्यन्तोः संस्कुर्वाणाः ॥ ४२ ॥

द्यौस्ते पृथिव्यन्तरिक्षं वायुश्छिद्रं पृणातु ते। सूर्यस्ते नक्षत्रैः सह लोकं कृणोतु साधुया ॥ ४३ ॥

द्यौः स्वर्गः पृथिवी अन्तरिक्षं लोकत्रयाभिमानिनो देवाः अग्निवायुसूर्याः वायुरन्योऽपि शरीरस्थः प्राणादिः हे अश्व ! ते तव छिद्रं पृणातु वचनव्यत्ययः पृणन्तु पूरयन्तु यत् न्यूनं तत् पूरयन्तु। किञ्च नक्षत्रैः सह नक्षत्रयुक्तः सूर्यः ते तव साधुया साधु समीचीनं लोकं कृणोतु करोतु सुपां सुलुगित्यादिना साधुशब्दात्परस्यामो यादेशः सूर्यस्ते उत्तमं लोकं दद्यादित्यर्थः ॥ ४३ ॥

शं ते परेभ्यो गात्रेभ्यः शमस्त्ववरेभ्यः। शमस्थभ्यो मज्जभ्यः शम्वस्तु तन्वै तव ॥ ४४ ॥

हे अश्व ! ते तव परेभ्योऽवयवेभ्य उच्चेभ्यः गिरयादिभ्यः शं सुखमस्तु । अवरेभ्यः अधःस्थेभ्यश्च पादादिभ्यो गात्रेभ्यः शमस्तु । अस्थभ्यः तवास्थिभ्यश्च शमस्तु अस्थिदधीति [पा० ७, १, ७५] अस्यानुवृत्तौ छन्दस्यपि दृश्यत इति [पा० ७, १, ७६] सूत्रेण हलादावप्यस्थिशब्दस्यानङादेशः । मज्जभ्यः पृष्ठधातुभ्योऽपि शमस्तु किम्बहुना तव तन्वै तन्वाः सर्वस्यापि शरीरस्य शमु सुखमेवास्तु । षष्ठी चतुर्थ्यर्थे आशिषि वा चतुर्थी । उ पदार्थे ॥ ४४ ॥

कः स्विदेकाकी चरति क उ स्विज्जायते पुनः । किꣳ स्विद्धिमस्य भेषजं किम्वावपनं महत् ॥ ४५ ॥

का० [२०, ७, १०] प्राग्वपाहोमाद्धोताध्वर्यू च सदसि संवदेते चतसृभिः कः स्विदेकाकीति पूर्ववत् । वपाहोमात्प्राक् च चतुर्ऋग्भिः पूर्ववदुक्तिप्रत्युक्त्या सदोमध्ये गत्वा होता अध्वर्युश्च संवादं कुरुतः । अष्टादश ऋचो ब्रह्मोद्यसंज्ञाः ब्रह्मोद्यं परस्परं संवादः आद्याश्चतस्रोऽनुष्टुभः का स्विदित्याद्याश्च [५३] अनुष्टुभः । होताध्वर्युं पृच्छति । व्याख्याता [९] ॥ ४५ ॥

सूर्य्य एकाकी चरति चन्द्रमा जायते पुनः । अग्निर्हिमस्य भेषजं भूमिरावपनं महत् ॥४६॥

व्याख्याता [१०] ॥ ४६ ॥

किꣳ स्वित् सूर्य्यसमं ज्योतिः किꣳ समुद्रसमꣳ सरः । किꣳ स्वित् पृथिव्यै वर्षीयः कस्य मात्रा न विद्यते ॥ ४७ ॥

अध्वर्युर्होतारं पृच्छति । हे होतः ! स्विदिति तर्के सूर्य्यसमं

सूर्यमण्डलतुल्यं ज्योतिः तेजः किं तत् ब्रूहि। समुद्रसमं सरः किं स्वित्। पृथिव्यै पृथिव्याः सकाशात् वर्षीयः महत्तरं किं स्वित् प्रियस्विरित्यादिना [पा० ६, ४, १५७] वृद्दस्य वर्षादेशः। कस्य मात्रा परिमाणं न विद्यते ॥ ४७ ॥

ब्रह्म सूर्य्यसम॑ ज्योतिर्द्यौः स॑मुद्रस॑मꣳ सरः। इन्द्रः॑ पृथिव्यै॒ वर्षी॑यान् गोस्तु मात्रा न वि॑द्यते ॥ ४८ ॥

होता प्रत्याह सूर्यसमं ज्योतिर्ब्रह्म त्रयीलक्षणम् परं च। समुद्रसमं सरो द्यौरन्तरिक्षं यतो वृष्टिर्भवति। पृथिव्यै पृथिव्याः सकाशात् इन्द्रः वर्षीयान् वृद्धतरः। तु पुनः गोः धेनोः मात्रा न विद्यते यज्ञधारकत्वात् ॥ ४८ ॥

पृच्छामि॑ त्वा चितये॑ देवसख॒ यदि॑ त्वमत्र॒ मन॑सा जगन्थ॑। येषु॒ विष्णु॑स्त्रिषु प॒देष्वेष्ट॒स्तेषु॒ विश्वं॒ भुव॑नमावि॑वेशाँ३॥ ॥ ४९ ॥

का० [२०, ७, ११] ब्रह्मोद्गातारौ च पृच्छामि त्वेति। ब्रह्मोद्गातारं पृच्छति पृच्छामीति। चत्वारश्चतुर्ऋग्भिः सदसि ब्रह्मोद्गातारौ संवदेते॥ ब्रह्मा उद्गातारं पृच्छति। पृच्छामि। देवानां सखा देवसखः राजाहःसखिभ्यष्टच् हे देवसख देवानां मित्र उद्गातः! त्वा त्वां चितये ज्ञानायाहं पृच्छामि अत्र मत्कृते प्रश्ने यदि त्वं मनसा जगन्थ जानासि गमेर्लिट् ये गत्यर्थास्ते ज्ञानार्थाः। किं पृच्छसीत्यत आह विष्णुः यज्ञो येषु त्रिषु पदेषु गार्हपत्याहवनीयदक्षिणाग्निषु एष्टः आ इष्टः यागेन तर्पितः यजेः क्तः तेषु त्रिषु पदेषु विश्वं सर्वं भुवनमाविवेश प्रविष्टमुत नेति प्रश्ने प्लुतः ॥ ४९ ॥

अपि तेषु त्रिषु पदेष्वस्मि येषु विश्वं भुवनमाविवेश। सद्यः पर्येमि पृथिवीमुत द्यामेकेनाङ्गेन दिवो अस्य पृष्ठम् ॥ ५० ॥

उद्गाता प्रत्याह। येषु त्रिषु पदेषु विश्वं भुवनमाविवेशेति यत्त्वया पृष्टम् तेषु त्रिषु पदेषु गार्हपत्यादिषु अहमस्मि अहमपि तत्रैव स्थितोऽस्मि अपिशब्दात् त्वं च तत्रैवासि किमेतावदेव जानामि किन्तु पृथिवीमुतापि च द्यां स्वर्गं दिवः स्वर्गस्य पृष्ठमुपरिभागमपि सद्यः तत्क्षणमेव एकेनाङ्गेन मनसा पर्येमि परिगच्छामि सर्वं जानामि किम्पुनर्भूतानि प्रविष्टानीति भावः ॥ ५० ॥

केष्वन्तः पुरुष आविवेश कान्यन्तः पुरुषे अर्पितानि। एतद्ब्रह्मन्नुपवल्हामसि त्वा किꣳ स्विन्नः प्रतिवोचास्यत्र ॥ ५१ ॥

उद्गाता ब्रह्माणं पृच्छति। हे ब्रह्मन्! पुरुषः केषु पदार्थेषु अन्तर्मध्ये आविवेश प्रविष्टः। पुरुषे अन्तः पुरुषमध्ये कानि वस्तूनि अर्पितानि स्थापितानि। एतत् त्वा त्वां वयमुपवल्हामसि उपवल्हामः स्पर्धया पृच्छामः वल्ह प्राधान्यपरिभाषणहिंसादानेषु लट् इदन्तो मसि। अत्र प्रश्ने किं स्वित् त्वं प्रतिवोचासि प्रतिवदसि वच उमिति [पा० ७, ४, २०] लेटि छान्दस उम् लेटोऽडाटाविति [पा० ३, ४, ९४] आडागमः ॥ ५१ ॥

पञ्चस्वन्तः पुरुष आविवेश तान्यन्तः पुरुषे अर्पितानि। एतत्त्वात्र प्रतिमन्वानो

अस्मि॒न्न माय॒या भव॒स्युत्त॑रो॒ मत् ॥ ५२ ॥

ब्रह्मा प्रत्याह। पुरुषः आत्मा पञ्चसु प्राणेषु अन्तः प्राणमध्ये आविवेश प्रविष्टः. तानि प्रसिद्धानि श्रोत्राधिकरणानि पुरुषे अन्तः मध्ये अर्पितानि प्राणात्मनामन्योऽन्यापेक्षासिद्धिरित्यर्थः न चात्मानमन्तरेण प्राणाः स्थायन्ते न प्राणानन्तरेणात्मेति वक्तृचक्षुतेः। यद्वा पञ्चसु भूतेषु भूम्यादिषु आत्मा प्रविष्टस्तानि चात्मनि प्रविष्टानि तानि सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशदिति श्रुतेः। उद्गातः! अद्यमत्र प्रश्ने त्वा त्वां प्रति एतदुत्तरं प्रतिमन्वानः प्रतिजानानोऽस्मि एवमुत्तरं ददामीत्यर्थः। किञ्च मायया बुद्ध्या मत् मत्तः उत्तरोऽधिकस्त्वं न भवसि मत्तो बुद्धिमान्नासीत्यर्थः ॥ ५२ ॥

का स्वि॑दासीत् पू॒र्वचि॑त्तिः॒ किᳬ स्वि॑दासीद् बृ॒हद्वयः॑। का स्वि॑दासीत्पिलिप्पि॒ला का स्वि॑दासीत्पिशङ्गि॒ला ॥ ५३ ॥

का० [२०, ७, १२] पुनः पूर्ववत्परेणोत्तरवेदिं का स्विदिति। ततः सदसो निष्क्रम्य हविर्धानस्य पुर उत्तरवेदेः पश्चादुपविश्य पूर्वौ पूर्वोक्तौ होताध्वर्यू चतुर्ऋग्भिः संवदेते इति सूत्रार्थः ॥ होताध्वर्युं पृच्छति। व्याख्याता [११] ॥५३॥

द्यौरा॑सीत् पू॒र्वचि॑त्ति॒रश्व॑ आसीद् बृ॒हद्वयः॑। अवि॑रासीत्पिलिप्पि॒ला रात्रि॑रासीत् पिशङ्गि॒ला ॥ ५४ ॥

व्याख्याता [१२] ॥ ५४ ॥

क ई॑मरे पिशङ्गि॒ला क ई॑ङ्कुरुपिशङ्गि॒-

ला । क ईमास्कन्दमर्षति क ईं पन्थां विसर्पति ॥ ५५ ॥

अध्वर्युर्होतारं पृच्छति । ईमिति निपातश्चार्थः अरे होतः । का च पिशंगिला का च कुरुपिशंगिला कश्च आस्कन्दम् आसुलन्तः आस्कद्य उत्प्लुत्य अर्षति गच्छति ऋष गतौ तुदादिः व्यत्ययेन शप् कश्च पन्थां पन्थानं मार्गं प्रति विसर्पति विविधं गच्छति ॥ ५५ ॥

अजारे पिशंगिला श्वावित् कुरुपिशंगिला । शश आस्कन्दमर्षत्यहिः पन्थां विसर्पति ॥ ५६ ॥

अरे अध्वर्यो ! अजा पिशंगिला अजा नित्या माया रात्रिर्वा पिशंगिला पिशं रूपं गिलति भक्षयति पिशंगिला माया विश्वं ग्रसते रात्रावपि रूपाणि न प्रतीयन्ते तमसा । श्वावित् सेधा कुरुपिशंगिला कुरुशब्दोऽनुकरणे पिश अवयवे इति धातोरिगुपधेति कप्रत्ययः कुरु इति शब्दानुकुर्वाणा पिशान् मूलाद्यवयवान् गिलति पिशंगिला मूलानां शतं कुसी. खादयति शतं च भक्षयतीति सेधायाः स्वभावः । शशः वन्यो जीवविशेषः आस्कन्दमास्कद्यास्कद्य अर्षति स तस्य स्वभावः । अहिः सर्पः पन्थां पन्थानं विसर्पति विशेषेण गच्छति ॥ ५६ ॥

कत्यस्य विष्ठाः कत्यक्षराणि कति होमासः कतिधा समिद्धः । यज्ञस्य त्वा विदथा पृच्छमत्र कति होतार ऋतुशो यजन्ति ॥ ५७ ॥

का० [२०, ७, १३] उत्तरौ च कत्यस्येति । उत्तरौ पद्याः

दुर्मो ब्रह्मोद्गातारौ चतुर्भिः संवदेते ॥ ब्रह्मोद्गातारं पृच्छति। अस्य कति विष्ठाः कियन्ति अक्षाणि का संख्या, यासां ताः कति विशेषेण तिष्ठति यज्ञो यासु ताः विष्ठाः अक्षाणि कियत्प्रकाराणि यज्ञे । अक्षराणि च कति । होमासः होमाः कति । समिद्धः समिधः कतिप्रकाराः षकारस्य ढित्वमार्षम् । यज्ञस्य विदथा वेत्तीति विदः विदस्य भावो विदथा यज्ञावेदित्वेन हेतुना अत्र स्थले त्वा त्वामहं पृच्छमपृच्छम् पृच्छामि पृच्छतेर्लङ् अडभाव आर्षः । ऋतुशः ऋतौ ऋतौ कति होतारः यजन्ति ॥ ५७ ॥

षडस्य विष्ठाः शतमक्षराण्यशीतिर्होमाः समिधो ह तिस्रः । यज्ञस्य ते विदथा प्रब्रवीमि सप्त होतार ऋतुशो यजन्ति ॥ ५८ ॥

उद्गाता प्रत्याह । रससंख्यया अक्षसंख्यामाह अस्य यज्ञस्य षट् विष्ठाः अक्षाणि सर्वेषामाज्यानां षड्रसात्मत्वात् षडेवाक्षाणीत्यर्थः । अस्य यज्ञस्य शतमक्षराणि छन्दोभिर्यज्ञो निष्पाद्यते तानि च छन्दांसि गायत्र्यादीन्यतिधृत्यन्तानि चतुर्दश चतुर्विंशत्यक्षरादीनि चतुर्वर्णान्तराणि तेषां क्रमोत्क्रमगत्या द्वाभ्यां शतमक्षराणि भवन्ति । तथा हि । गायत्री चतुर्विंशतिवर्णा अतिधृतिः षट्सप्तत्यक्षरा एवं द्वे मिलित्वा शतमक्षराणि उष्णिक् २८ धृतिः ७२ एवं शतम् अनुष्टुप् ३२ अत्यष्टिः ६८ एवं शतम् अष्टिः ६४ बृहती ३६ एवं शतम् अतिशक्वरी ६० पङ्क्तिः ४० एवं शतम् शक्वरी ५६ त्रिष्टुप् ४४ एवं शतम् अतिजगती ५२ जगती ४८ एवं शतमक्षराणि अनेनाभिप्रायेण शतमक्षराणीत्युक्तम् । होमाः अशीतिः अश्वमेध एकविंशतिर्यूपाः तत्राग्निष्ठे मध्यमयूपेऽष्टतूपरगोमृगांश्चियुनक्ति इत-

रेषु षोडश पशून् तत्र विंशतियूपेषु चतस्रोऽशीतयः पशवो भवन्तीत्यभिप्रायेणोक्तम् अशीतिर्होमाः। ह स्फुटं तिस्रः समिधः अश्वतूपरगोमृगाः प्राजापत्याः पशवः तद्रूपाभिः समिद्भिर्यज्ञो दीप्त इति तिस्रः समिधः उक्ताः। यज्ञस्य विदथा वेदनेन हेतुना ते तुभ्यं प्रब्रवीमि प्रवदामि। किञ्च सप्त होतारो वषट्कर्तारः ऋतुशः ऋतुयाजेषु यजन्ति॥ ५८॥

को ऽअस्य वे॑द भुव॑नस्य॒ नाभि॒ङ्को द्यावा॑पृथि॒वीऽअ॒न्तरि॑क्षम्। कः सूर्य॑स्य वेद बृह॒तो ज॒नित्रं॒ को वे॑द च॒न्द्रम॑सं यतो॒जाः॥ ५९॥

उद्गाता ब्रह्माणं पृच्छति। हे ब्रह्मन्! अस्य भुवनस्य भूतजातस्य नाभिं नह्यते यत्र स नाभिर्बन्धनस्थानं कारणमिति यावत् नाभौ हि सर्वा नाड्यो बध्यन्ते नह हिंसायामत्र बन्धनार्थः औणादिक इप्रत्ययः भूतजातस्य कारणं को वेद जानाति। द्यावापृथिवी द्यावापृथिव्यौ अन्तरिक्षं च को वेद। बृहतो महतो जनित्रं जन्म को वेद सूर्यस्योत्पत्तिः कस्मादित्यर्थः जनेस्त्रप्रत्ययः। यतो जायते उत्पद्यते इति यतोजाः यत इत्युपपदे जनसनखनक्रमगमो विडिति [पा० ३, २, ६७] विट्प्रत्ययः विड्वनोरनुनासिकस्यात् [पा० ६, ४, ४१] नकारस्यात्वम् प्रथमा द्वितीयार्थे यतोजाः यत उत्पन्नं चन्द्रमसमिन्दुं को वेद यतश्चन्द्रस्योत्पत्तिस्तं को वेदेत्यर्थः॥ ५९॥

वेदा॒हम॒स्य भुव॑नस्य॒ नाभि॒ं वेद॒ द्यावा॑पृथि॒वीऽअ॒न्तरि॑क्षम्। वेद॒ सूर्य॑स्य बृह॒तो ज॒नित्र॒मथो॑ वेद च॒न्द्रम॑सं यतो॒जाः॥ ६०॥

ब्रह्मा प्रत्याह। अस्य भुवनस्य नाभिं कारणमहं वेद जानामि विदो लटो वा [पा० ३, ४, ८३] परब्रह्मैव जगत्‌कारणं जानामीत्यर्थः। द्यावापृथिवी अन्तरिक्षं च वेद ब्रह्मणो विकारभूतं जानामि। बृहतः सूर्यस्य जनित्रमुत्पत्तिकारणं ब्रह्मैव वेद। अथो अपि च यतोजा चन्द्रमसमहं वेद परमात्मनो जातं चन्द्रमहं वेद्मीत्यर्थः॥ ६०॥

पृच्छामि॑ त्वा॒ पर॒मन्तं॑ पृथि॒व्याः पृ॒च्छामि॒ यत्र॒ भुव॑नस्य॒ नाभिः॑। पृच्छामि॑ त्वा॒ वृष्णो॒ अश्व॑स्य॒ रेतः॑ पृ॒च्छामि॑ वा॒चः प॑र॒मं व्यो॑म॥६१॥

का० [२०, ७, १४] यजमानोऽध्वर्युं पृच्छामि त्वेति। यजमानोऽध्वर्युं पृच्छति॥ हे अध्वर्यो! पृथिव्याः परमन्तमवधिभूतं पर्यन्तं त्वा त्वामहं पृच्छामि द्विकर्मकः। यत्र यस्मिन् स्थले भुवनस्य भूतजातस्य नाभिः कारणं तदपि त्वां पृच्छामि। वृष्णः सेक्तुः अश्वस्य रेतः वीर्यं त्वां पृच्छामि। वाचो वाण्याः त्रयीलक्षणायाः परममुत्कृष्टं व्योम स्थानं त्वां पृच्छामि॥ ६१॥

इ॒यं वेदिः॒ परो॒ अन्तः॑ पृथि॒व्या अ॒यं य॒ज्ञो भुव॑नस्य॒ नाभिः॑। अ॒यꣳ सोमो॒ वृष्णो॒ अश्व॑स्य॒ रेतो॑ ब्र॒ह्मायं वा॒चः प॑र॒मं व्यो॑म॥ ६२॥

का० [२०, ७, १५] इयं वेदिरित्यध्वर्युः। अध्वर्युः यजमानं प्रत्याह। इयं वेदिः उत्तरवेदिः पृथिव्याः परः अन्तोऽवधिः वेदेः सर्वपृथ्वीरूपत्वादित्यर्थः। भुवनस्य नाभिः कारणम् अयं यज्ञोऽश्वमेधः भुवनस्य प्राणिजातस्य नाभिः कारणम् यज्ञाद्वै प्रजाः प्रजायन्त इति श्रुतेः। वृष्णः अश्वस्य रेतः

अयं सोमः सोमलताख्यस्य वीर्याख्यादित्यर्थः । अयं ब्रह्मा ऋत्विक् वाचः त्रयीरूपायाः परमं व्योम स्थानम् ब्रह्मण-स्त्रिवेदसयोगादित्यर्थः ॥ ब्रह्मोद्यं समाप्तम् ॥ ६२ ॥

सुभूः स्वयम्भूः प्रथमोऽन्तर्महत्यर्णवे । दधे ह गर्भमृत्वियं यतो जातः प्रजापतिः ॥६३॥

सुभूरिति पूर्वस्य महिम्नः पुरोऽनुवाक्या उत्तरस्य याज्या च । उदिते ब्रह्मोद्यं सम्मपद्याध्वर्युर्हिरण्मयेन पात्रेण प्राजापत्यं महिमानं ग्रहं गृह्णाति तस्य पुरोरुग्घिरण्यगर्भः समवर्तताग्र इत्यथास्य पुरोऽनुवाक्या सुभूः स्वयम्भूरिति [१३, ५, २, २३] श्रुतिः । प्रजापतिदेवत्यानुष्टुप् । ह इति प्रसिद्धम् प्रथमः सर्वस्य आदिः अनादिनिधनः पुरुषः महति अर्णवे कल्पान्तकालीने समुद्रे अन्तर्मध्ये गर्भं दधे स्थापितवान् कीदृशः सुष्ठु भूरुत्पत्तिर्यस्मात् सुभूः विश्वोत्पादकः स्वयं भवतीति स्वयम्भूः स्वेच्छाधृतशरीरः कीदृशं गर्भम् ऋत्वियम् ऋतुः प्राप्तो यस्य घस्प्रत्ययः प्राप्तकालम् यतो गर्भात् प्रजापतिः ब्रह्मा जातः उत्पन्नः ॥ ६३ ॥

होता यक्षत्प्रजापतिꣳ सोमस्य महिम्नः । जुषतां पिबतु सोमꣳ होतर्यज ॥ ६४ ॥

महिम्नः प्रैषः । होता यक्षत्प्रजापतिमिति प्रैष इति [१३, ५, २, २३] श्रुतेः । आर्षी गायत्री । महिम्नः सोमस्य महिमसंज्ञस्य सोमग्रहस्य सम्बन्धिनं प्रजापतिं होता देवो यक्षत् यजतु । इज्यमानः स प्रजापतिः जुषतां सोमं महिमग्रहं पिबतु च । हे मनुष्यहोतः ! त्वमपि यज ॥ ६४ ॥

प्रजापते न त्वदेतान्यन्यो विश्वा रूपाणि परि ता बंभूव। यत्कामास्ते जुहुमस्तन्नो अस्तु। वयꣳ स्याम पतयो रयीणाम् ॥६५॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ २३ ॥

पूर्वस्य महिम्नो याज्या। प्रजापते न त्वदेतान्यन्य इति होता यजतीति [१३, ५, २, २३] श्रुतेः। व्याख्यात [१०, २०] ऋगियम् ॥ ६५ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
त्रयोविंशोऽयमध्यायो व्यरंसीदाश्वमेधिकः ॥ २३ ॥

चतुर्विंशोऽध्यायः।

अश्वस्तूपरो गोमृगस्ते प्राजापत्याः कृष्णग्रीव आग्नेयो रराटे पुरस्तात्सारस्वती मेष्यधस्ताद्धन्वोराश्विनावधोरामौ बाह्वोः सौमापौष्णः श्यामो नाभ्याꣳ सौर्ययामौ श्वेतश्च कृष्णश्च पार्श्वयोस्त्वाष्ट्रौ लोमशसक्थौ सक्थ्योर्वायव्यः श्वेतः पुच्छ इन्द्राय स्वपस्याय वेहद्वैष्णवो वामनः ॥ १ ॥

श्रुतिरूपमन्त्रा आश्वमेधिकानां पशूनां देवतासम्बन्धविधायिनोऽध्यायेनोच्यन्ते। तत्राश्वमेधे एकविंशतिर्यूपाः

सन्ति तत्र मध्यमो यूपोऽग्निष्ठसंज्ञः तत्र सप्तदश पशवो नियोजनीयाः। तान् देवतासम्बन्धकथनपूर्वकमाह। अश्वस्तूपरो गोमृगस्ते प्राजापत्याः। अश्वः तूपरः शृङ्गोत्पत्तिकालेऽतीतेऽपि शृङ्गहीनः गोमृगः गवयः एते प्रजापतिदेवताः ततः प्रजापतये जुष्टं नियुनज्मीति मन्त्रेण बन्धनीयाः। एवमग्रेऽपि यो यद्देवत्यः पशुः सः अमुष्मै जुष्टं नियुनज्मीत्यादिमन्त्रैर्बन्धनीयः॥ आग्नेयोऽग्निदैवतः कृष्णग्रीवः श्यामवर्णगलोऽजः अश्वस्य पुरस्तात् ललाटे रपावेन बन्धनीयः। हन्वोरधस्तात्सारस्वती मेषो बन्ध०। आश्विनावधोरामौ अधोभागे शुक्लवर्णावजौ बाह्वोः अश्वस्य पूर्वपादयोरेकैकः। सोमपूषदेवत्यः श्यामः शुक्लकृष्णरोमाजोऽश्वस्य नाभ्यां बन्ध०। श्वेतः कृष्णश्च सौर्ययामौ श्वेतः पशुः सूर्यदेवतो दक्षिणपार्श्वे बन्ध० यमदेवतः कृष्णोऽश्ववामपार्श्वे। त्वाष्ट्रौ त्वष्टृदेवतौ लोमशसक्थौ बहुरोमपुच्छकौ पशू अश्वस्य सक्थ्योरुर्वोः पश्चात्पदयोरेकैकः। वायव्यः श्वेतवर्णः पशुरश्वस्य पुच्छे। रूपस्थाय शोभनकर्मणे इन्द्राय स्वपसेन्द्रदेवता वेहत् गर्भघातिनी वैष्णवो वामनः पशुश्च पुच्छ एव पश्वन्तरामुक्तेः॥ एवमश्वादिभिः सह पञ्चदश भवन्ति एते पर्यङ्ग्या उच्यन्ते। अत्राश्वस्य शरीरं तरणाय तुंबीफलवद्रज्ज्वा बद्धा गुम्फनीयम् ततः कृष्णग्रीवः आग्नेयो रराटे इत्यादयोऽश्वस्य शरीरे यथोक्तस्थाने सम्बद्धाया रज्ज्वां बन्धनीयाः ततो रोहितो धूम्ररोहित इत्यादयो द्वादशसङ्ख्याकाः शितिबाहुरन्यतःशितिबाहुः समन्तशितिबाहुस्ते बार्हस्पत्या इत्यन्ता मध्यम एव यूपे नियोज्याः। सप्तदशैव पशून्मध्यमे यूप आलभत इति [१३, ५, १, १५] श्रुतेः। तत्र वयोऽश्वतूपरगोमृगाः द्वौ चाग्नेयावेकादशिनौ द्वादश रोहितादयः एवं सप्तदश मध्यमे यूपे। ततः

पृषती क्षुद्रपृषतीत्यादीनां श्वेताः सौर्या इत्यन्तानां [१९] शतत्रयसंख्याकानां पशूनां मध्ये पञ्चदश पञ्चदश पशूनेकैकस्मिन् यूपे युनक्ति ॥ एवमितरेषु यूपेषु पञ्चदश पञ्चदशेते पशवः एकैकस्यैकादशिनः। एवं मध्यमयूपव्यतिरिक्तेषु विंशतियूपेषु षोडश षोडश पशवो भवन्ति षोडशषोडशेतरेष्विति [१३, ५, १, १५] श्रुतत्वात् ॥ १ ॥

रोहि॑तो धूम्ररो॑हितः क॒र्कन्धु॑रोहितस्ते सौ॒म्या ब॒भ्रुर॑रु॒णब॑भ्रुः शुक॑बभ्रुस्ते वा॑रु॒णाः शि॑ति॒रन्ध्रो॒ऽन्यत॑शितिरन्ध्रः सम॒न्तशि॑तिरन्ध्रस्ते सा॑वि॒त्राः शि॑तिबा॒हुर॒न्यत॑शितिबाहुः सम॒न्तशि॑तिबाहुस्ते वा॑र्हस्प॒त्याः पृष॑ती क्षुद्रपृ॑षतो स्थूलपृ॑षती ता मै॑त्रावरु॒ण्यः ॥ २ ॥

रोहितः सर्वरक्तः धूम्ररोहितः धूम्रवर्णमिश्रो रक्तः तृतीयः कर्कन्धुरोहितः बदरसदृशरक्तः ते त्रयः सौम्याः सोमदेवत्याः सोमाय जुष्टं नियुनज्मीत्यादिमन्त्रेण प्रत्येकं मध्यमे यूप एव नियोज्याः। ततो बभ्रुः कपिलवर्णः अरुणबभ्रुः अरुणवर्णमिश्रः कपिलः शुकबभ्रुः शुकपक्षिसमवर्णः कपिलश्च ते त्रयो वारुणाः वरुणदेवत्याः मध्यमयूप एव। शिति कृष्णं रन्ध्रं छिद्रं यस्य स शितिरन्ध्रः अन्यत इत्येकपार्श्वे शितिरन्ध्रः समन्तं सर्वतः शितिरन्ध्रः एते सारस्वताः मध्यमे एव। शितिबाहुः श्वेतपूर्वपादः अन्यतःशितिबाहुः एकस्मिन्नेव पार्श्वे शितिपादः समन्तशितिबाहुः सर्वश्वेतबाहुः शिती धवलमेचकौ एते बार्हस्पत्याः बृहस्पतिदेवत्याः मध्यमे एव। अथ द्वितीययूपे। पृषती चित्रवर्णबिन्दुयुक्तशरीरा क्षुद्रपृषती

सूक्ष्मविचित्रविन्दुयुक्ता स्थूलपृषतो स्थूलविचित्रविन्दुयुक्ता एते त्रयःपशवो मित्रावरुणदेवताः द्वितीये यूपे नियोज्याः ॥ २ ॥

शुद्धवालः सर्वशुद्धवालो मणिवालस्त आश्विनाः श्येतः श्येताक्षोऽरुणस्ते रुद्राय पशुपतये कर्णा यामा अवलिप्ता रौद्रा नभोरूपाः पार्जन्याः ॥ ३ ॥

शुद्धवालः शुभ्रवालः सर्वशुद्धवालः मणिशुद्धवालः मणिवर्णकेशः ते त्रयः अश्विदेवत्याः द्वितीये। श्येतः श्वेतवर्णः श्वेताक्षः श्वेतनेत्रः अरुणः रक्तः ते त्रयो रुद्राय पशुपतये पशुपतिरुद्रदेवता द्वितीये। कर्णास्त्रयः पशुविशेषाः कर्णचन्द्रे च हचे चेति विश्वोक्तेः कर्णायन्द्रसदृशश्वेतकर्णास्त्रयः पशवः बहुवचनस्य त्रित्वे पर्यवसानात् यामाः यमदेवताः द्वितीये। अवलिप्ताः सगर्वास्त्रयो रौद्राः। एते द्वितीये पञ्चदश। अथ तृतीये यूपे। नभोरूपाः आकाशवन्नीलवर्णाः पार्जन्याः पर्जन्यदेवताः पशवस्तृतीये नियोज्याः ॥३॥

पृश्निस्तिरश्चीनपृश्निरूर्ध्वपृश्निस्ते मारुताः फल्गूर्लोहितोर्णी पलक्षी ताः सारस्वत्यः प्लीहाकर्णः शुण्ठाकर्णोऽध्यालोहकर्णस्ते त्वाष्ट्राः कृष्णग्रीव: शितिकक्षोऽञ्जिसक्थस्त ऐन्द्राग्नाः कृष्णाञ्जिरल्पाञ्जिर्महाञ्जिस्त उषस्याः ॥ ४ ॥

पृश्निः विचित्रवर्णा तिरश्चीनानि पृश्नीनि विन्दवो यस्य सः एवमूर्ध्वानि पृश्नीनि यस्य सः ते त्रयो मारुताः मरुद्देवत्यास्तृतीये। फल्गुः-अपुष्टशरीरा लोहितोर्णी रक्तरोमवती

पलचौ श्वेता पलचशब्दो वलचार्थः श्वेतपर्यायः तास्तिस्रोऽजाः सारस्वत्यः सरस्वतीदेवतास्तृतीये। श्रीद्दाकर्णः श्रीद्दा रोगविशेषः तद्युक्तौ कर्णौ यस्य स श्रीद्दकर्णः अन्येषामपि दृश्यत इति [पा० ६, ३, १३७] संहितायां दीर्घः शुण्ठकर्णः ऋस्वकर्णः अध्यालोहकर्णः रक्तवर्णकर्णः ते त्रयस्त्वाष्ट्राः त्वष्टृदेवतास्तृतीये। कृष्णग्रीवः शितिकक्षः श्वेतकक्षः अञ्जिसक्थः अञ्जि पुण्ड्रं सक्थ्नोरूर्वोर्यस्य सः ते त्रय ऐन्द्राग्नाः इन्द्राग्निदेवताः तृतीये। पञ्चदश पूर्वाः॥ कृष्णाञ्जिः कृष्णपुण्ड्रः अल्पाञ्जिः महाञ्जिः अल्पमञ्जि यस्य महदञ्जि यस्य स तथा ते त्रय उषस्याः उषोदेवतायतुर्थे यूपे नियोज्याः ॥ ४॥

शिल्पा वैश्वदेव्यो रोहिंण्यस्त्र्यवयो वाचेऽविज्ञाता अदित्यै सरूपा धात्रे वत्सतर्यो देवानां पत्नीभ्यः ॥ ५ ॥

विचित्रवर्णास्तिस्रः स्त्रोपशवो वैश्वदेव्यः विश्वदेवदेवताश्चतुर्थे। रोहिण्यः रक्तवर्णाः त्र्यवयः सार्धसंवत्सरास्तिस्रोऽजा वाचे वाग्देवताश्चतुर्थे। अविज्ञाताः कृष्णग्रीवादिचिह्नविज्ञानशून्यास्त्रयः पशवोऽदित्यै अदितिदेवताश्चतुर्थे। सरूपाः समानरूपास्त्रयः पशवो धात्रे धातृदेवताश्चतुर्थे। एवं पञ्चदश ॥ अथ पञ्चमे यूपे तिस्रो वत्सतर्यः बालछाग्यो देवानां पत्नीभ्यः तद्देवताः पञ्चमे ॥ ५ ॥

कृष्णग्रीवा आग्नेयाः शितिभ्रवो वसूनाꣳ रोहिता रुद्राणाꣳ श्वेता अवरोकिण आदित्यानां नभोरूपाः पार्जन्याः ॥ ६ ॥

कृष्णग्रीवाः कालकण्ठास्त्रयः पशव आग्नेयाः अग्निदेवताः

पञ्चमे। शितिभ्रवः श्वेतवर्णभ्रुयुक्तास्त्रयो वसूनां वसुदेवताः पञ्चमे। रोहिताः रक्तवर्णास्त्रयः रुद्राणां रुद्रदेवताः पञ्चमे। श्वेताः अवरोकिणः अवलोकिनः यद्वा अवाधस्ताद्रोकः छिद्रं येषां ते छिद्रे निर्व्यथनं रोकः ते त्रयः आदित्यानां तद्देवताः पञ्चमे। अथ षष्ठे यूपे। नभोरूपाः पार्जन्यास्त्रयः षष्ठे ॥ ६ ॥

उन्नत ऋषभो वामनस्त ऐन्द्रवैष्णवा उन्नतः शितिबाहुः शितिपृष्ठस्त ऐन्द्राबार्हस्पत्याः शुकरूपा वाजिनाः कल्माषा आग्निमारुताः श्यामाः पौष्णाः ॥ ७ ॥

उन्नतः उच्चः ऋषभः पुष्टः वामनः वह्नुन्यपि वयसि गते ह्रस्वरहितः ते त्रय ऐन्द्रावैष्णवाः इन्द्रविष्णुदेवताः षष्ठे। उन्नतः शितिबाहुः श्वेतपूर्वपादः शितिपृष्ठः श्वेतपृष्ठः ते त्रयः ऐन्द्राबार्हस्पत्याः इन्द्रबृहस्पतिदेवताः षष्ठे। शुकरूपाः शुकपक्षिसमवर्णाः त्रयो वाजिनाः वाजिदेवताः षष्ठे। कल्माषाः कर्बुरास्त्रयः षष्ठ आग्निमारुताः षष्ठे। एवं पञ्चदश ॥ अथ सप्तमे यूपे। श्यामाः शुक्लकृष्णवर्णाः पौष्णाः पूषदेवताः सप्तमे ॥ ७ ॥

एता ऐन्द्राग्ना द्विरूपा अग्नीषोमीया वामना अनड्वाह आग्नावैष्णवा वशा मैत्रावरुण्योऽन्यतएन्यो मैत्र्यः ॥ ८ ॥

एताः कर्बुरवर्णास्त्रय इन्द्राग्निदेवताः सप्तमे। द्विरूपाः वर्णद्वयोपेतास्त्रयः अग्नीषोमीयाः अग्निसोमदेवत्याः सप्तमे।

वामना अनड्वाहः त्रय आग्नावैष्णवा: अग्निविष्णुदेवत्याः सप्तमे। वशाः वन्ध्याः तिस्रोऽजाः मैत्रावरुण्यः तद्देवताः सप्तमे ॥ अथाष्टमे यूपे। अन्यतएन्यः एकपार्श्वे कर्बुरवर्णास्तिस्रोऽजा मैत्र्यः मित्रदेवत्याः अष्टमे ॥ ८ ॥

कृष्णग्रीवा आग्नेया बभ्रवः सौम्याः श्वेता वायव्या अविज्ञाता अदित्यै सरूपा धात्रे वत्सतर्यो देवानां पत्नीभ्यः ॥ ९ ॥

कृष्णग्रीवा आग्नेयास्त्रयः अष्टमे। बभ्रवः कपिलवर्णास्त्रयः सौम्याः सोमदेवत्याः अष्टमे। श्वेतास्त्रयः वायव्याः वायुदेवत्याः अष्टमे। अविज्ञाताः चिह्नविशेषेणाज्ञातास्त्रयः अदितिदेवत्याः अष्टमे ॥ अथ नवमे। सरूपाः धातृदेवत्याः नवमे। वत्सतर्यः देवपत्नीदेवत्यास्तिस्रः नवमे ॥ ९ ॥

कृष्णा भौमा धूम्रा आन्तरिक्षा बृहन्तो दिव्याः शबला वैद्युताः सिध्मास्तारकाः ॥१०॥

कृष्णाः भौम्याः भूमिदेवत्यास्त्रयः नवमे। धूम्रवर्णास्त्रयः अन्तरिक्षदेवत्याः नवमे। बृहन्तो महान्तस्त्रयः दिव्याः द्युदेवत्याः नवमे ॥ अथ दशमे शबलाः कर्बुरास्त्रयः वैद्युताः विद्युद्देवत्याः दशमे। सिध्मा सिध्माख्यरोगवन्तस्त्रयः तारकाः नक्षत्रदेवत्याः दशमे ॥ १० ॥

धूम्रान् वसन्तायालभते श्वेतान् ग्रीष्माय कृष्णान् वर्षाभ्योऽरुणाञ्छरदे पृषतो हेमन्ताय पिशङ्गाञ्छिशिराय ॥ ११ ॥

धूम्रवर्णान् त्रीनजान् वसन्ताय वसन्तदेवतानालभते

नियुनक्ति दशमे। श्वेतान् वीन् ग्रीष्माय दशमे। कृष्णवर्णान् वीन् वर्षाभ्यः दशमे॥ अथैकादशे अरुणान् रक्तान् वीन् शरदे एकादशे। पृषतः नानावर्णबिन्दुयुक्तान् वीन् हेमन्ताय एकादशे। पिशङ्गान् लोहितमिश्रकपिलवर्णान् वीन् शिशिराय एकादशे॥ ११॥

त्र्यवयो गायत्र्यै पञ्चावयस्त्रिष्टुभे दित्यवाहो जगत्यै त्रिवत्सा अनुष्टुभे तुर्यवाह उष्णिहे ॥ १२॥

सार्धसंवत्सरास्त्रयः गायत्र्यै एकादशे। सार्धद्विसंवत्सरास्त्रयः त्रिष्टुभे एकादशे॥ अथ द्वादशे यूपे। दित्यवाहः द्विसंवत्सरास्त्रयो जगत्यै द्वा०। त्रिवत्साः त्रिवर्षाः त्रयोऽनुष्टुभे द्वा०। तुर्यवाहः सार्धत्रिसंवत्सरास्त्रय उष्णिहे द्वा० ॥ १२॥

पष्ठवाहो विराज उक्षाणो बृहत्या ऋषभाः ककुभेऽनड्वाहः पङ्क्त्यै धेनवोऽतिच्छन्दसे ॥ १३॥

पष्ठवाहः चतुःसंवत्सरास्त्रयो विराजे द्वा०। उक्षाणः सेचनसमर्था युवानस्त्रयः बृहत्यै द्वा०॥ अथ त्रयोदशे यूपे। ऋषभाः उक्षणोऽप्यधिकवयस्काः त्रयः ककुभे त्रयोदशे। अनड्वाहः शकटवहनसमर्था अजास्त्रय. पङ्क्त्यै त्रयो०। धेनवः नवप्रसूता अजास्तिस्रः अतिच्छन्दसे त्रयो०॥ १३॥

कृष्णग्रीवा आग्नेया बभ्रवः सौम्या उपध्वस्ताः सावित्रा वत्सतर्यः सारस्वत्यः श्यामाः

पौष्णाः पृश्नयो मारुता बहुरूपा वैश्वदेवा वशा द्यावापृथिवीयाः ॥ १४ ॥

अथ चातुर्मास्यदेवाः पशवः श्वेताः सौर्या इत्यन्ताः । तत्र प्रथमं वैश्वदेवपर्वपशव उच्यन्ते । कृष्णग्रीवाः त्रयः आग्नेयाः त्रयो० । बभ्रवः कपिलास्त्रयः सौम्याः ॥ अथ चतुर्दशे यूपे । उपध्वस्ताः उपध्वंसनमधः पतनं तद्गुणविशिष्टा वर्णान्तरमिश्रिता वा त्रयः सवितृदेवताः चतु० । वत्सतर्यः तिस्रः सरस्वतीदेवताः चतु० । श्यामाः शुक्लकृष्णवर्णाः पौष्णाः पूषदेवत्याः चतु० । पृश्नयः तनुकाया विचित्रवर्णा वा त्रयो मरुद्देवताः चतु० । बहुरूपास्त्रयो वैश्वदेवाः चतु० ॥ अथ पञ्चदशे । वशाः वन्ध्यास्तिस्रो द्यावापृथिवीयाः द्यावापृथिवीदेवत्याः पञ्च० ॥ १४ ॥

उक्ताः संचरा एता ऐन्द्राग्नाः कृष्णा वारुणाः पृश्नयो मारुताः कायास्तूपराः ॥१५॥

अथ वरुणप्रघासपर्वपशव उच्यन्ते । सञ्चरशब्देन कृष्णग्रीवा आग्नेया इत्यादयः पूर्वकण्डिकोक्ताः पञ्चदश पशव उच्यन्ते पञ्च सञ्चराणि हवींषि भवन्तीति वत् यथा चातुर्मास्येषु चतुर्ष्वपि पर्वसु आग्नेयादीनि पञ्च हवींषि समानानि एवमत्रापि चतुर्णां पर्वणां सम्बन्धिनाम् आद्यानां पञ्चानां देवानामाद्या एते पञ्चदश पशवः समाना एव भवन्ति । तेन संचरा उक्ताः आग्नेयादयः पञ्चदश पशव उक्ता इत्यर्थः । आग्नेयाः कृष्णग्रीवास्त्रयः पञ्चदशे । सौम्याः बभ्रवस्त्रयः पञ्च० । सावित्रा उपध्वस्ताः त्रयः पञ्च० । सारस्वत्यः वत्सतर्यः तिस्रः पञ्च० ॥ अथ षोडशे । पौष्णाः श्यामाः त्रयः षोडशे । एते

संचराः उक्ताः। एताः कर्बुरास्त्रय ऐन्द्राग्नाः इन्द्राग्निदेवताः पो०। कृष्णाः कृष्णवर्णास्त्रयो वारुणाः वरुणदेवताः पो०। पृश्नयः तनुशरीरास्त्रयः मारुताः पो०। त्रयः तूपराः निःशृङ्गाः कायाः कदेवताः पो० ॥ १५ ॥

अग्नयेऽनीकवते प्रथमजानालभते मरुद्भ्यः सान्तपनेभ्यः सवात्यान्मरुद्भ्यो गृहमेधिभ्यो बष्किहान्मरुद्भ्यः क्रीडिभ्यः सꣳसृष्टान्मरुद्भ्यः स्वतवद्भ्योऽनुसृष्टान् ॥ १६ ॥

अथ षोडशी। अथ साकमेधपशवः। प्रथमजान् माता प्रथमगर्भे जातान् त्रीन् अजान् अनीकवते अनीकवद्गुणविशिष्टायाग्नये आलभते नियुनक्ति सप्त०। वातसमूहो वात्या तया सह वर्तन्त इति सवात्याः वातमण्डलीमध्यस्थान् त्रीनजान् सान्तपनेभ्यः मरुद्भ्यः सप्त०। बष्किहान् चिरप्रसूतान् त्रीन् गृहमेधिभ्यो मरुद्भ्यः सप्त०। संसृष्टान् सह सृष्टान् त्रीन् क्रीडिभ्यो मरुद्भ्यः सप्त०। अनुसृष्टान् अनु क्रमेण जातान् त्रीन् स्वतवद्भ्यो मरुद्भ्यः सप्त० ॥ १६ ॥

उक्ताः सञ्चरा एता ऐन्द्राग्नाः प्राशृङ्गा माहेन्द्रा बहुरूपा वैश्वकर्मणाः ॥ १७ ॥

अथाष्टादशो यूपे महाहविःपशवः कृष्णग्रीवादयः पञ्चदश पूर्ववत्। अथैकोनविंशतितमे एताः कर्बुरास्त्रय ऐन्द्राग्नाः एकोन०। प्राशृङ्गाः संहितायां दीर्घः प्रकृष्टशृङ्गयुक्ता माहेन्द्राः महेन्द्रदेवताः एकोन०। बहुरूपास्त्रयो वैश्वकर्मणाः विश्वकर्मदेवताः एकोन० ॥ १७ ॥

धूम्रा बभ्रुनीकाशाः पितृणाᳪं सोमवतां बभ्रवो धूम्रनीकाशाः पितृणां बर्हिषदां कृष्णा बभ्रुनीकाशाः पितृणामग्निष्वात्तानां कृष्णाः पृषन्तस्त्रैयम्बकाः ॥ १८ ॥

अथ पितरो ष्टिदेवतापशवः। धूम्राः कृष्णवर्णमिश्रा लोहितवर्णाः बभ्रुनीकाशाः कपिलवर्णसदृशास्त्रयः पशवः सोमवतां पितृणां नियोज्याः एकोन०। बभ्रवः कपिलाः धूम्रनीकाशाः धूम्रा इव नितरां काशन्ते इति तादृशास्त्रयः बर्हिषदां पितृणामेकोन० ॥ अथ विंशे यूपे। कृष्णा बभ्रुनीकाशाः अग्निष्वात्तानां पितृणां विंशे। कृष्णाः पृषन्तः विन्दुयुक्ताः त्रैयम्बकाः त्र्यम्बकदेवताः विंशे ॥ १८ ॥

उक्ताः सञ्चरा एताः शुनासीरीयाः श्वेता वायव्याः श्वेताः सौर्याः ॥ १९ ॥

अथ शुनासीरीयपशवः। तत्र सञ्चराः आग्नेयादयः पञ्चदशोक्ताः। तत्र कृष्णग्रीवा आग्नेयाः विंशे। बभ्रवः सौम्याः विंशे। उपध्वस्ताः सावित्राः विंशे ॥ अथैकविंशे यूपे। वत्सतर्यः सारस्वत्यः एकविंशे। श्यामाः पौष्णाः एक०। एताः कर्बुराः शुनासीरीयाः शुनासीरदेवताः एक०। श्वेताः त्रयो वायव्याः वायुदेवत्याः एक०। श्वेताः त्रयः सौर्याः सूर्यदेवताः एक० ॥ एवं समाप्ताः यूपाः। इत्यश्वाद्याः सौर्यान्ताः सप्तविंशत्यधिकशतत्रयं ग्राम्याः पशवः सर्वे उक्ताः ॥ १९ ॥

वसन्ताय कपिञ्जलानालभते ग्रीष्माय कलविङ्कान् वर्षाभ्यस्तित्तिरीञ्छरदे वर्तिका हे-

सन्ताय ककराञ्छिशिराय विककरान् ॥२०॥

यथारण्याः पशव उच्यन्ते । अथैकविंशतिर्यूपाः तेषां यूपानां विंशतिरन्तरालानि तेष्वन्तरालेषु अन्तरालोत्पत्तिक्रमेण कपिञ्जलादयस्त्रयोदश त्रयोदश पशव आलम्भनीयाः । अत्र यूपान्तरालेष्वारण्यपशूनां बन्धनोपाय उक्तो मानवसूत्रे नाडीषु कृमिमशकान् करण्डेषु सर्पान् पञ्जरेषु मृगव्याघ्रसिंहान् कुम्भेषु मकरमत्स्यमण्डूकान् जालेषु पक्षिणः कारासु हस्तिनो नौषु चौदकानि यथार्थमितराणीति । ये पशवो येनोपायेन यूपान्तरालेषु तिष्ठन्ति ते तेनोपायेन स्थापनीया इति तात्पर्यम् । अत्र येषामारण्यजीववाचिपदानामर्थो न ज्ञायन्ते ते निगमनिरुक्तनिघण्टुव्याकरणोणादिवृत्त्यभिधानग्रन्थेभ्यो विलोक्यावगन्तव्याः आटवीकेभ्यश्च लक्षणीयाः ॥ तत्र प्रथमोत्पन्ने यूपान्तराले त्रीन् कपिञ्जलान् वसन्ताय आलभते नियुनक्ति । त्रीन् कलविङ्कान् चटकान् ग्रीष्माय । तित्तिरीन् त्रीन् वर्षाभ्यः । वर्तिकाः पक्षिविशेषान् शरदे । ततस्त्रयाणां ककराणां मध्ये एकं ककरं हेमन्ताय ॥ अथ द्वितीयेऽवकाशे शिष्टौ द्वौ ककरौ पक्षिविशेषौ हेमन्ताय । त्रीन् विककरान् शिशिराय ॥ २० ॥

समुद्राय शिशुमारानालभते पर्जन्याय मण्डूकानद्भ्यो मत्स्यान् मित्राय कुलीपयान् वरुणाय नाक्रान् ॥ २१ ॥

त्रीन् शिशुमारान् जलचरजन्तून् समुद्रायालभते । त्रीन्मण्डूकान् भेकान् पर्जन्याय । त्रयाणां मत्स्यानां मध्ये द्वौ अद्भ्यः ॥ अथ तृतीयेऽवकाशे एकं शिष्टं मत्स्यमद्भ्यः । त्रीन् कुलीपयान्

जलजान् मित्राय। त्रीन् नाक्रान् नक्रा एव नाक्रास्तान् जलचरान् वरुणाय ॥ २१ ॥

सोमाय हꣳसानालभते वायवे बलाका इन्द्राग्निभ्यां क्रुञ्चान् मित्राय मद्गून् वरुणाय चक्रवाकान् ॥ २२ ॥

त्रीन् हंसान् सोमाय। तिस्रो बलाकाः बकपत्नीः वायवे ॥ अथ चतुर्थेऽवकाशे। त्रीन् क्रुञ्चान् पक्षिणः इन्द्राग्निभ्याम्। त्रीन् मद्गून् जलकाकान् मित्राय। त्रीन् चक्रवाकान् वरुणाय ॥ २२ ॥

अग्नये कुटरूनालभते वनस्पतिभ्य उलूकानग्नीषोमाभ्यां चाषानश्विभ्यां मयूरान् मित्रावरुणाभ्यां कपोतान् ॥ २३ ॥

त्रीन् कुटरून् कुक्कुटानग्नये। ततस्त्रयाणामुलूकानां मध्ये एकमुलूकं वनस्पतिभ्यः ॥ अथ पञ्चमेऽवकाशे द्वौ उलूकौ काकवैरिणौ। त्रीन् चाषानग्नीषोमाभ्यां त्रीन् मयूरानश्विभ्यां त्रीन् कपोतान् मित्रावरुणाभ्याम् ॥ २३ ॥

सोमाय लबानालभते त्वष्ट्रे कौलीकान् गोषादीर्देवानां पत्नीभ्यः कुलीका देवजामिभ्योऽग्नये गृहपतये पारुष्णान् ॥ २४ ॥

त्रयाणां लबानां लावकानां मध्ये द्वौ सोमाय ॥ अथ षष्ठेऽवकाशे एकं लबं सोमाय। कौलीकान् पक्षिणः त्वष्ट्रे। तिस्रो गोषादीः गवां सादयित्रीः पक्षिणीः देवानां पत्नीभ्यः। तिस्रः कुलीकाः पक्षिणीः देवजामिभ्यः देववधूभ्यः जामिः

सस्तकुलस्त्रियोः । त्रीन् पारुष्णसंज्ञान् रुद्रपतयेऽग्नये ॥२४॥

अह्ने पारावतानालभते राञ्यै सीचापूरहोरात्रयोः सन्धिभ्यो जतूर्मासेभ्यो दात्यौहान् संवत्सराय महतः सुपर्णान् ॥ २५ ॥

अथ सप्तमेऽवकाशे त्रीन् पारावतान् कलरवानह्ने तिस्रः सीचापूः पक्षिणीः रात्र्यै तिस्रो जतूः पात्राख्याः पक्षिणीः अहोरात्रयोः सन्धिभ्यः । त्रीन् दात्यूहान् कालकण्ठान् मासेभ्यः त्रयाणां महतां सुपर्णानां मध्ये एकं संवत्सराय ॥ अथाष्टमेऽवकाशे द्वौ महान्तौ सुपर्णौ संवत्सराय ॥ २५ ॥

भूम्या आखूनालभतेऽन्तरिक्षाय पाङ्क्तान् दिवे कशान् दिग्भ्यो नकुलान् बभ्रुकानवान्तरदिशाभ्यः ॥ २६ ॥

भूम्यै आखून् मूषकान् त्रीन् पाङ्क्तान् मूषकजातिविशेषानन्तरिक्षाय काशान् तद्भेदानेव दिवे त्रीन् नकुलान् दिग्भ्यः तत्र द्वौ अष्टमे । अथ नवमे एकम् । त्रीन् बभ्रुकानवान्तरदिशाभ्यः ॥ २६ ॥

वसुभ्य ऋश्यानालभते रुद्रेभ्यो रुरूनादित्येभ्यो न्यङ्कून् विश्वेभ्यो देवेभ्यः पृषतान् साध्येभ्यः कुलुङ्गान् ॥ २७ ॥

त्रीनृश्यान् वसुभ्यः ऋश्यादयो मृगविशेषाः । रुद्रेभ्यः रुरून् । त्रीन् न्यङ्कूनादित्येभ्यः ॥ अथ दशमेऽवकाशे त्रीन् पृषतान् विश्वेभ्यो देवेभ्यः त्रीन् कुलुङ्गान् साध्येभ्यः ॥ २७ ॥

ईशानाय परस्वत आलभते मित्राय गौरान् वरुणाय महिषान् बृहस्पतये गवयाँ- स्त्वष्ट्र उष्ट्रान् ॥ २८ ॥

परस्वतः मृगविशेषानीशानाय। त्रीन् गौरान् मृगान् मित्राय त्रीन् महिषान् वरुणाय तत्रैकं दशमे ॥ अथैकादशेऽवकाशे त्रीन् गवयान् गोसदृशानारण्यपशून् बृहस्पतये त्रीनुष्ट्रान् त्वष्ट्रे ॥ २८ ॥

प्रजापतये पुरुषान् हस्तिन आलभते वाचे प्लुषीँश्चक्षुषे मशकाञ्छ्रोत्राय भृङ्गाः ॥ २९ ॥

प्रजापतये पुरुषान् हस्तिनः त्रीन्। त्रीन् प्लुषीन् वक्रतुण्डान् वाचे तत्राद्यौ द्वौ प्लुषी एकादशे ॥ अथ द्वादशेऽवकाशे एकं प्लुषिम्। त्रीन् मशकान् चक्षुषे। त्रयो भृङ्गाः श्रोत्राय नियोज्याः ॥ २९ ॥

प्रजापतये च वायवे च गोमृगो वरुणायारण्यो मेषो यमाय कृष्णो मनुष्यराजाय मर्कटः शार्दूलाय रोहिदृषभाय गवयी क्षिप्रश्येनाय वर्तिका नीलङ्गोः कृमिः समुद्राय शिशुमारो हिमवते हस्ती ॥ ३० ॥

प्रजापतये च वायवे च एको गोमृगः गवयः। एक आरण्यो मेषो वरुणाय। एकः कृष्णो मेषो यमाय। एको मर्कटः मनुष्यराजाय। एको रोहिदृष्यः शार्दूलाय। एका गवयी ऋषभाय तदाख्यदेवाय ॥ अथ त्रयोदशेऽवकाशे एका वर्तिका क्षिप्रश्येनाय देवाय। एकः कृमिः कीटः नीलङ्गोः

नीलङ्ग्वे । शिशुमारः एको जलचरः समुद्राय । हस्ती हिमवते ॥ ३० ॥

मयुः प्राजापत्य उलो हलिक्ष्णो वृषदृ॑ꣳशस्ते धात्रे दिशां कङ्को धुङ्क्षाग्नेयी कलविङ्को लोहिताहिः पुष्करसादस्ते त्वाष्ट्रा वाचे क्रुञ्चः ॥ ३१ ॥

मयुः प्राजापत्यः तुरङ्गवदनः किन्नरः प्रजापतिदैवतः । उलो मृगविशेषः हलिक्ष्णः सिंहविशेषः वृषदंशो विडालः ते त्रयो धात्रे । एकः कङ्कः बकः दिशां दिग्भ्यः । एका धुङ्क्षा पक्षिणी आग्नेयी अग्निदेवत्या । कलविङ्कः चटकः लोहिताहिः रक्तवर्णसर्पः पुष्करसादो पुष्करे सीदतीति कमलभक्षी पक्षिविशेषः ते त्रयः त्वाष्ट्राः त्वष्टृदेवताः । अथ चतुर्दशोऽयकायै एकः क्रुञ्चः वाचे ॥ ३१ ॥

सोमाय कुलुङ्ग आरण्योऽजो नकुलः शका ते पौष्णाः क्रोष्टा मायोरिन्द्रस्य गौरमृगः पिद्वो न्यङ्कुः कक्कटस्तेऽनुमत्यै प्रतिश्रुत्कायै चक्रवाकः ॥ ३२ ॥

कुलुङ्गः कुरङ्गो हरिण एकः सोमाय । आरण्यो वनजोऽजश्छागः नकुलः शका शकुन्तिः एते त्रयः पौष्णाः पूषदेवत्याः । क्रोष्टा शृगालो मायोर्देवस्य । एको गौरमृगः इन्द्रस्य । पिद्वो मृगविशेषः न्यङ्कुः अपि कक्कटः स एव ते त्रयोऽनुमत्यै । चक्रवाकः प्रतिश्रुत्कायै ॥ ३२ ॥

सौरी बलाका शार्गः सृजयः शयाण्डकस्ते

मैत्राः सरस्वत्यै शारिः पुरुषवाक् श्वाविद्भौमी शार्दूलो वृकः पृदाकुस्ते मन्यवे सरस्वते शुकः पुरुषवाक् ॥ ३३ ॥

बलाका बकस्त्री सूर्यदेवत्या। शार्गः पक्षिविशेषः। अथ पञ्चदशेऽवकाशे सृजयः पक्षिविशेषः शयाण्डकोऽपि ते मैत्राः मित्रदेवत्याः पुरुषवाक् मनुष्यवद्वादिनी शारिः शुकी सरस्वत्यै। श्वावित् सेधा भौमी भूदेवत्या शार्दूलो व्याघ्रः वृकः चित्रकः पृदाकुः सर्पः ते त्रयो मन्यवे। पुरुषवाक् शुकः सरस्वते समुद्राय ॥ ३३ ॥

सुपर्णः पार्जन्य आतिर्वाहसो दर्विदा ते वायवे बृहस्पतये वाचस्पतये पैङ्गराजोऽलज आन्तरिक्षः प्लवो मद्गुर्मत्स्यस्ते नदीपतये द्यावापृथिवीयः कूर्मः ॥ ३४ ॥

सुपर्णः गरुत्मान् पार्जन्यः पर्जन्याय आतिः आडी वाहसः दार्विदा काष्ठकुट्टः ते त्रयः पक्षिविशेषाः वायवे। बृहस्पतये वाचस्पतये वाचो वाण्याः पतये इति बृहस्पतिविशेषणम् ईदृशाय बृहस्पतये पैङ्गराजः पक्षिविशेषः॥ अथ षोडशेऽवकाशे अलजः पक्षिविशेषः आन्तरिक्षः अन्तरिक्षदेवतः। प्लवः जलपक्षी मद्गुः कारण्डवः मत्स्यः ते नदीपतये। कूर्मः कच्छपः द्यावापृथिवीयः द्यावापृथिवीदेवतः ॥ ३४ ॥

पुरुषमृगश्चन्द्रमसो गोधा कालका दार्वाघाटस्ते वनस्पतीनां कृकवाकुः सावित्रो हंसो

वातस्य नाक्रो मकरः कुलीपयस्तेऽकूपारस्य क्रियै शल्यकः ॥ ३५ ॥

पुरुषमृगः पुंमृगः चन्द्रमसः। गोधा कालका पक्षिविशेषः दार्वाघाटः सारसः ते वनस्पतीनाम्। कृकवाकुः ताम्रचूडः सावित्रः सवितृदेवतः हंसः वातस्य नाक्रः मकरः कुलीपयः ते त्रयो जलचरविशेषाः अकूपारस्य समुद्रस्य त्रयाणां मध्ये द्वौ षोडशे ॥ अथ सप्तदशेऽवकाशे एकः कुलीपयः अकूपारस्य। शल्यकः श्वावित् क्रियै देव्यै ॥ ३५ ॥

एण्यह्नो मण्डूको मूषिका तित्तिरिस्ते सर्पाणां लोपाश आश्विनः कृष्णो रात्र्या ऋक्षो जतूः सुषिलीका त इतरजनानां जहका वैष्णवी ॥ ३६ ॥

एणी मृगी अह्नः आलभ्या। मण्डूको मूषिका तित्तिरिः ते त्रयः सर्पाणाम्। लोपाशो वनचरविशेषः आश्विनः अश्विदेवतः। कृष्णो मृगः रात्र्यै। ऋक्षः भल्लूकः जतूः सुषिलीका एतौ पक्षिविशेषौ ते त्रयः इतरजनानां देवानाम्। जहका गात्रसङ्कोचनी वैष्णवी विष्णुदेवत्या ॥ ३६ ॥

अन्यवापोऽर्धमासानामृश्यो मयूरः सुपर्णस्ते गन्धर्वाणामपामुद्रो मासां कश्यपो रोहित्कुण्डृणाची गोलत्तिका तेऽप्सरसां मृत्यवेऽसितः ॥ ३७ ॥

अन्यवापः कोकिलाख्यः पक्षिविशेषोऽर्धमासानां पशुः ॥ अथाष्टादशेऽवकाशे। ऋश्यो मृगविशेषः मयूरः बर्ही सुपर्णो

गरुत्मान् ते गन्धर्वाणां पशवः। उद्रः जलचरः कर्कटसंज्ञः अपां पशुः। कश्यपः कच्छपः मासां मासानाम्। रोहित् ऋष्यः कुरङ्गाचो वनचरीविशेषः गोलत्तिकापि ते त्रयोऽप्सरसाम्। असितः कृष्णः पशुर्मृत्यवे॥ ३७॥

वर्षाहूर्ऋतूनामाखुः कशो मान्थालस्ते पितॄणां बलायाजगरो वसूनां कपिञ्जलः कपोत उलूकः शशस्ते निर्ऋत्यै वरुणायारण्यो मेषः॥ ३८॥

वर्षाहूः वर्षाभूः भेकी ऋतूनाम्। आखुः मूषकः कशः मान्थालश्च तद्विशेषौ ते त्रयः पितॄणाम्॥ अथैकोनविंशे। अजगरो महासर्पः बलाय। कपिञ्जलो वसूनाम्। कपोतः उलूकः शशः ते निर्ऋत्यै। आरण्यो मेषो वरुणाय॥ ३८॥

श्वित्र आदित्यानामुष्ट्रो घृणीवान् वार्ध्रीनसस्ते मत्या अरण्याय सृमरो रुरू रौद्रः क्वयिः कुटरुर्दात्यौहस्ते वाजिनां कामाय पिकः॥३९॥

श्वित्रः श्वेतः पशुरादित्यानाम्। उष्ट्रः दीर्घग्रीवः घृणिवान् तेजस्वी पशुविशेषः संहितायां घृणिशब्ददीर्घः वार्ध्रीनसो कण्ठे स्तनवानजः ते त्रयो मत्यै देव्यै। सृमरः गवयोऽरण्याय देवाय। रुरुः मृगः रौद्रः रुद्रदेवतः क्वयिः पक्षिविशेषः॥ अथ विंशोऽनुवाकः। कुटरुः कुक्कुटः दात्यौहः कालकण्ठः ते त्रयो वाजिना देवानाम्। पिकः कोकिलः कामाय॥ ३९॥

खड्गो वैश्वदेवः श्वा कृष्णः कर्णो गर्दभस्तरक्षुस्ते रक्षसामिन्द्राय सूकरः सिंहो मारुतः

क्क॒लासः॑ पि॒प्पका॑ श॒कुनि॒स्ते श॑र॒व्यायै॒ विश्वे॑षां दे॒वानां॑ पृष॒तः ॥ ४० ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां चतुर्विंशोऽध्यायः ॥ २४ ॥

खङ्गो मृगविशेषो विश्वदेवदेवतः । एकः कृष्णः श्वा सारमेयः द्वितीयः कर्णो लम्बकर्णो गर्दभः तृतीयस्तरक्षुः मृगादनः ते त्रयो रक्षसां पशवः । सूकरः इन्द्राय । सिंहो मारुतः मरुद्देवतः । कृकलासः सरटः पिप्पका पक्षिणी शकुनिः पक्षी ते त्रयः शरव्यायै । एकः पृषतः मृगविशेषो विश्वेषां देवानां पशुर्भवति विश्वेभ्यो देवेभ्यो जुष्टं नियुनज्मीति योज्यः ॥ एवं षष्ट्यधिकं शतद्वयमारण्याः पशव उक्ताः । अत्र द्वाविंशतिरेकादशिनः सप्तविंशत्यधिकानि त्रीणि शतानि अश्वादयः सौर्यान्ताः षष्ट्यधिकं शतद्वयं कपिञ्जलादयः पृषतान्ता आरण्याः पशवः सर्वे मिलित्वा षट् शतानि नवाधिकानि पशवो भवन्ति । श्लोकश्च । षट् शतानि नियुज्यन्ते पशूनां मध्यमेऽहनि । अश्वमेधस्य यज्ञस्य नवभिश्चाधिकानि चेति ॥ तेष्वारण्याः सर्वे उत्स्रष्टव्या न तु हिंस्याः ॥ ४० ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे ।
गतोऽध्यायश्चतुर्विंशो देवतापशुवाचकः ॥ २४ ॥

पञ्चविंशोऽध्यायः ।

शादं दद्भिरवकां दन्तमूलैर्मृदं बर्स्वैस्तेगान् दर्ष्ट्राभ्याᳩ सरस्वत्या अग्रजिह्वं जिह्वाया उत्सादमवक्रन्देन तालु वाजᳩ हनुभ्यामप आस्येन वृषणमाण्डाभ्यामादित्याँ श्मश्रुभिः पन्थानं भ्रूभ्यां द्यावापृथिवी वर्तोभ्यां विद्युतं कनीनकाभ्याᳩ शुक्लाय स्वाहा कृष्णाय स्वाहा पार्याणि पक्ष्माण्यवार्या इक्षवोऽवार्याणि पक्ष्माणि पार्या इक्षवः ॥ १ ॥

प्रणम्य कमलानाथं गणेशं गिरिजां गिरम् । पञ्चविंशेऽयमध्याये वेददीपो मयेर्यते ॥ का० [२०, ८, ५, ६] स्विष्टकृद्वनस्पत्यन्तरे शूल्यᳩ हुत्वा देवताभ्यश्चाङ्गेभ्यो जुहोत्यमुष्मै स्वाहेति प्रतिदेवतᳩ शादप्रभृतित्वगन्तेभ्यो विमुखाच्च परेभ्य इति । स्विष्टकृद्वनस्पत्योरन्तरे वनस्पतियागानन्तरं स्विष्टकृद्यागात् पूर्वं शूले अर्पितं मांसं प्राजापत्योऽश्व इति वचनात् प्रजापतये हुत्वा अमुष्मै स्वाहेति प्रतिदेवतं शादादित्वगन्तेभ्यो देवताभ्यश्चाङ्गेभ्यो देवताभ्योऽश्वाङ्गेभ्यश्च घृतं जुहुयात् अनादेशे घृतस्योक्तत्वात् । तत्र शादं दद्भिरित्यादि-पृथिवीं त्वचेत्यन्तः संहिताभागो ब्राह्मणं न मन्त्राः । शादादयो देवाः दन्ताद्यङ्गानि । ततश्चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा गृहीत्वा शादाय स्वाहा दद्भ्यः स्वाहा अवकाभ्यः स्वाहा दन्तमूलेभ्यः स्वाहेत्यादि पृथिव्यै स्वाहा त्वचे स्वाहेत्यन्तं जुहुयादित्येकः पक्षः शाखा-

न्तरोदितः। स्वपत्ते तु शादं दद्भिः प्रीणामि स्वाहेत्यादिहोमः मन्त्राः। देवता भोक्ता द्वितीयया निर्दिश्यते अङ्गाङ्ग भोग्यं तृतीयया करणविभक्त्या निर्दिश्यते। क्वचित् केवला देवतैव यथा शुक्लाय स्वाहा कृष्णाय स्वाहेति क्वचिदन्यविभक्त्यैव द्रव्यदेवतयोर्निर्देशः यथा अग्नेः पक्षतिर्वायोर्निपक्षतिरिति। तथा च श्रुतिः [१३, ३, ५, १] शादं दद्भिरवकां दन्तमूलैरित्याज्यमवदानानि कृत्वा प्रत्याख्यायं देवताभ्य आहुतीर्जुहोति या एव देवता अपिभागास्ता भागधेयेन समर्धयतीति। अस्यायमर्थः। शादं नाम देवमश्वस्य दद्भिर्दन्तैः प्रीणामीति शेषः स्वाहाकारो दानार्थः ततश्च शादं दद्भिः प्रीणामि स्वाहेति एवमन्यान्यपि योज्यानि। आज्यमवदानानि कृत्वा आज्यमेवाश्वाङ्गत्वेन परिकल्प्य प्रत्याख्यायमवदानमवदानं प्रति शादादिदेवता आख्यायाख्यायाज्याहुतीर्जुहोति मन्त्रात्मिताश्वाङ्गभावा घृताहुतीः शादादिभ्यो ददाति एवं कुर्वन्नपिभागाः कल्पितभागास्ता भागेन समर्धयति प्रीणातीत्यर्थः। अथ संहितार्थः। दद्भिरश्वदन्तैः शादं देवं प्रीणामि। दन्तमूलैरवकां देवतां प्रीणामि। वर्स्वैदन्तपीठैर्मृदं देवतां प्रीणामि वर्स्वं स्याद्दन्तपीठिका। शादादयोऽप्रसिद्धा देवाः आदित्यादयः प्रसिद्धाः। दंष्ट्राभ्यां तेगां देवतां प्रीणामि। सरस्वत्यै अग्रजिह्वम् अत्र चतुर्थी देवतोद्देशः प्रथमयाङ्गस्य अतो विभक्तिव्यत्ययः जिह्वाया अग्रमग्रजिह्वं जिह्वाग्रेण सरस्वतीं प्रीणामि। जिह्वायाः उत्सादम् अत्र षष्ठ्याश्वाङ्गोद्देशः द्वितीयया देवस्य विभक्तिव्यत्ययः जिह्वयोत्सादं देवं प्रीणामि। अवक्रन्देन तालु अत्र देवे तृतीया अङ्गे प्रथमा व्यत्ययः तालुना अवक्रन्दं देवं प्रीणामि। वाजं हनुभ्याम् हनुभ्यां वक्त्रकटेशाभ्यां वाजं देवं प्रीणामि। आस्येन मुखेनापो देवताः प्रीणामि। आण्डाभ्या

हृपणाभ्यां हृपणं देवं प्रीणामि। श्मश्रुभिर्मुखकेशैरादित्यान् प्रीणामि। भ्रूभ्यां ललाटगरोमपङ्क्तिभ्यां पन्थानं देवं प्रीणामि। वर्त्तीः पक्ष्मपङ्क्तिः ताभ्यां द्यावापृथिव्यौ देवते प्रीणामि। कनीनकाभ्यां नेत्रमध्यगकृष्णगोलाभ्यां विद्युतं देवतां प्रीणामि। शुक्लाय स्वाहा कृष्णाय स्वाहा देवोद्देश एव न त्वङ्गम् शुक्लाय कृष्णाय देवाय सुहुतमस्तु यद्वा चतुर्थ्याऽङ्गमेव निर्दिश्यते प्राजापत्योऽश्व इति वचनाद्देवोऽध्याहर्तव्यः शुक्लेन कृष्णेन चाश्वाङ्गेन प्रजापतिं प्रीणामि एवं लोमभ्यः स्वाहेत्यादावपि बोध्यम्। पार्याणि पक्ष्माणि अत्र तद्धितेन देवतोद्देशः पक्ष्माणि नेत्रोपरिलोमानि पार्याणि पारदेवत्यानि ततः पक्ष्मभिः पारं प्रीणामि। इक्षवो नेत्राधोभागरोमाणि अवारदेवत्याः ततः इक्षुभिरवारं प्रीणामि। विपरीतं वा अवार्याणि अवारदेवत्यानि पक्ष्माणि इक्षवः पार्याः पारदेवत्याः ॥ १ ॥

वातं प्राणेनापानेन नासिके उपयाममधरेणौष्ठेन सदुत्तरेण प्रकाशेनान्तरमनूकाशेन बाह्यं निवेष्यं मूर्ध्ना स्तनयित्नुं निर्बाधेनाशनिं मस्तिष्केण विद्युतं कनीनकाभ्यां कर्णाभ्याꣳ श्रोत्रꣳ श्रोत्राभ्यां कर्णौ तेदनीमधरकण्ठेनापः शुष्ककण्ठेन चित्तं मन्याभिरदितिꣳ शीर्ष्णा निर्ऋतिं निर्जर्जल्पेन शीर्ष्णा संक्रोशैः प्राणान् रेष्माणꣳ स्तुपेन ॥ २ ॥

अश्वस्य प्राणवायुना वातं प्रीणामि। अपानवायुना नासिकासंज्ञे द्वे देवते प्रीणामि। अधस्तनेन ओष्ठेन उपयामं देवं प्रीणामि। उपरितनेन ओष्ठेन सत्संज्ञं देवं प्रीणामि। प्रकाशेनोपरितनदेहकान्त्या अन्तरं देवं प्रीणामि। उपसर्गस्य घञ्यमनुष्ये बहुलमिति [पा० ६, ३, १२२] अनो-र्दीर्घः अनूकाशेनाधस्तनदेहकान्त्या वाह्यं देवं प्रीणामि। मूर्ध्ना मस्तकेन निवेष्यं देवं प्रीणामि। निचितं बध्यते निर्बाधः शिरोऽस्थिमध्यसंलग्नो मज्जाभागः तेन स्तनयित्नुं देवं प्रीणामि। मस्तके भवं मस्तिष्कं शिरोमध्यस्थो जर्जरो मांसभागः मस्तिष्कं गोर्दमित्यमरः [२, ६, ६५] मस्तकमिष्यति गच्छति मस्तिष्कम् इष गतौ मस्तस्मज्जे ति चीरस्वामी तेन मस्तिष्केणाशनिं देवं प्रीणामि। विद्युतं कनीनकाभ्यां प्रीणामीति पूर्ववत्। कर्णाभ्यां श्रोत्रम् चत्राश्वाङ्गात्मिका एव देवता कर्णाभ्यां कर्णशष्कुलीभ्यां श्रोत्रं देव प्रीणामि। श्रोत्रे-न्द्रियाभ्यां कर्णौ देवौ प्रीणामि। कण्ठाधोभागेन तेदनीं देवतां प्रीणामि। शुष्कयासौ कण्ठश्च शुष्ककण्ठम् कण्ठस्य यः शुष्को निर्मांसो देशः तेनापो देवताः प्रीणामि। पश्चाद्ग्रीवा शिरा मन्येति [२, ६, ६५] अमरः ग्रीवापश्चाद्भागे कृकाटि-कायां शिरा मन्या मन्यत इति मन्या संज्ञायां समजनीति [पा० ३, ३, ९९] क्यप् ग्रीवापश्चाद्भागोभिश्चित्रं प्रीणामि। शीर्ष्णा शिरसादितिं देवतां प्रीणामि शीर्षस्य शीर्षन्नादेशः शसादौ। नितरां जर्जरीभूतेन शिरोभागेन निर्ऋतिं देवं प्रीणामि। सम्यक् क्रोशन्ति शब्दायन्ते तानि सङ्क्रोशानि गच्छतोऽश्वस्य यान्यङ्गानि शब्दं कुर्वन्ति तैरङ्गैः प्राणान् देवान् प्रीणामि। स्तुप उच्छ्राये स्तुपेन उच्छ्रितेन शिखाभूतेनाङ्गेन रेष्माणं देवं प्रीणाति ॥ २ ॥

मशकान् केशैरिन्द्रꣳ स्वपसा वहेन बृहस्पतिꣳ शकुनिसादेन कूर्मान्छफैराक्रमणꣳ स्थूराभ्यामृक्षलाभिः कपिञ्जलान् जवं जङ्घाभ्यामध्वानं बाहुभ्यां जाम्बीलेनारण्यमग्निमतिरुग्भ्यां पूषणं दोर्भ्यामश्विनावꣳसाभ्याꣳ रुद्रꣳ रोराभ्याम् ॥ ३ ॥

केशैः स्कन्धस्थरोमभिः मशकान् देवान् प्रीणामि। वहः स्कन्धस्तेनेन्द्र प्रीणामि। कीदृशेन वहेन स्वपसा अप इति कर्मनाम शोभनमप कर्म पर्याणधारणनरवहनादिक यस्य स स्वपाः तेन। शकुनि पक्षी तद्वत् सादो गमनम् यदुत्प्लुत्य विश्रयणगत्यादौ यच वेगवत कूर्दन तेन बृहस्पति देव प्रीणामि। अथ क्लीबे खुर. पुमान् खुरै कूर्मान् देवान् प्रीणामि। एतयोरैक्यम् स्थूराभ्या गुल्फाभ्यामाक्रमण देव प्रीणामि। गुल्फाध स्था नाड्यः ऋक्षलास्ताभि कपिञ्जलान् देवान् प्रीणामि। गुल्फजानुनोर्मध्यभागौ जङ्घा ताभ्या जव देव प्रीणामि। अग्रपादयोर्जानूर्ध्वभागौ बाहू ताभ्या अध्वान देव प्रीणामि। जाम्बीर जम्बीरतरो फल एतयोरभेद. तदाकारौ जानुमध्यभागौ जाम्बीरस्तेनारण्य देव प्रीणामि। अत्यन्त रोचेते तौ अतिरुचौ जानुदेशौ ताभ्यामग्नि देव प्रीणामि। अग्रपादयोर्जान्वधो दोषो करौ ताभ्या पूषण देव प्रीणामि। असौ स्कन्धौ ताभ्यामश्विनौ देवौ प्रीणामि। रोरावसग्रन्थी ताभ्या रुद्र प्रीणामि। ३॥

अग्नेः पक्षतिर्वायोर्निपक्षतिरिन्द्रस्य तृतीया

सोमस्य चतुर्थ्यदित्यै पञ्चमीन्द्राण्यै षष्ठी मरुताᳪ सप्तमी बृहस्पतेरष्टम्यर्यम्णो नवमी धातुर्दशमीन्द्रस्यैकादशी वरुणस्य द्वादशी यमस्य त्रयोदशी ॥ ४ ॥

अत्र पक्षरा देवतोद्देशः प्रथमयाङ्गोद्देशः ततोऽस्त्वित्यध्याहारः। अग्नेः देवस्य पक्षतिरस्तु। पक्षः साध्यविरोधयोः बले काले पतत्रे च रुचौ पार्श्वे प्रवाल्पिते इत्यभिधानोक्तेरत्र पक्षः पार्श्ववाची पक्षस्य मूलं पक्षतिः पक्षात्तिरिति [पा० ५, २, २५] मूलार्थे तिप्रत्ययः ततः पक्षस्य पार्श्वस्य मूलभूतान्यस्थीनि वङ्क्रिशब्दवाच्यानि पक्षतिशब्देनोच्यन्ते तानि च प्रतिपार्श्वं त्रयोदश भवन्ति षड्विंशतिरश्वस्य वङ्क्रय इति [कौषीत० ब्रा० १०, ४] श्रुतेः। तेषां क्रमेण देवतासम्बन्धं वक्ति। तत्रादौ दक्षिणपार्श्वास्थ्नां देवता आह अग्नेः पक्षतिः प्रथमं दक्षिणपार्श्वास्थि अग्नेरस्तु विभक्तिव्यत्ययो वा पक्षत्याग्निं देवं प्रीणामि। वायोर्निपक्षतिः नीचा पक्षतिर्निपक्षतिः द्वितीयं दक्षिणपार्श्वास्थि वायोर्देवस्यास्तु। एवमग्रेऽपि व्याख्येयम्। तृतीया पक्षतिरिन्द्रस्यास्तु। चतुर्थी पक्षतिः सोमस्य। अदित्यै चतुर्थी षष्ठ्यर्था पञ्चमी पक्षतिः अदित्याः। षष्ठी पक्षतिः इन्द्राण्याः। सप्तमी पक्षतिः मरुताम्। अष्टमी पक्षतिः बृहस्पतेः। नवमी पक्षतिरर्यम्णो देवस्य। दशमी धातुर्देवस्य। एकादशी पक्षतिः इन्द्रस्य। द्वादशी पक्षतिः वरुणस्य। त्रयोदशी पक्षतिः दक्षिणपार्श्वास्थि यमस्य देवस्यास्तु ॥ ४ ॥

इन्द्राग्न्योः पक्षतिः सरस्वत्यै निपक्षतिर्मित्रस्य तृतीयापां चतुर्थी निर्ऋत्यै पञ्चम्यग्नी-

षोमयोः षष्ठी सर्पाणाᳪ सप्तमी विष्णोरष्टमी पूष्णो नवमी त्वष्टुर्दशमीन्द्रस्यैकादशी वरुणस्य द्वादशी यम्यै त्रयोदशी द्यावापृथिव्योर्दक्षिणं पार्श्वं विश्वेषां देवानामुत्तरम् ॥ ५ ॥

अथ वामपार्श्वास्थ्नां देवानाह। प्रथममुपरिस्थं वामपार्श्वास्थि इन्द्राग्न्योर्देवयोरस्तु। सरस्वत्यै निपक्षतिः द्वितीया पक्षतिः सरस्वत्याः। तृतीया पक्षतिर्मित्रस्य देवस्य। चतुर्थी अपां देवतानाम्। पञ्चमी निर्ऋत्यै निर्ऋतेः। षष्ठी अग्नीषोमयोः। सप्तमी सर्पाणां देवानाम्। अष्टमी विष्णोर्देवस्य। नवमी पूष्णो देवस्य। दशमी त्वष्टुः। एकादशी इन्द्रस्य। द्वादशी वरुणस्य। यमस्येयं यमी त्रयोदशी पक्षतिः यमसम्बन्धिनी चतुर्थी प्रथमार्था॥ अथ समस्तयोः पार्श्वयोर्देवानाह दक्षिणं पार्श्वं द्यावापृथिव्योरस्तु उत्तरं वामं पार्श्वं विश्वेषां देवानामस्तु ॥ ५ ॥

मरुताᳪ स्कन्धा विश्वेषां देवानां प्रथमा कीकसा रुद्राणां द्वितीयादित्यानां तृतीया वायोः पुच्छमग्नीषोमयोर्भासदौ क्रुञ्चौ श्रोणिभ्यामिन्द्राबृहस्पती ऊरुभ्यां मित्रावरुणावल्गाभ्यामाक्रमणᳪ स्थूराभ्यां बलं कुष्ठाभ्याम् ॥ ६ ॥

अथाङ्गान्तराणां देवता आह। विभक्तिव्यत्ययः। स्कन्धप्रदेशैर्मरुतो देवान् प्रीणामि। अश्वपुच्छोपरि तिस्रोऽस्थिपङ्क्तयः सन्ति तासां देवता आह। कीकसं कुल्यमस्थि चेत्यमरः [२, ६, ६८] कीकसति शब्दं करोति कीकसमस्थि प्रथमा

कीकसा प्रथमानि कीकसानि पुच्छोपरिस्थान्यास्थिपङ्क्ति-विशेषा देवानां प्रथमकीकसैर्विश्वान् देवान् प्रीणामि । द्वितीयास्थिपङ्क्तिः रुद्राणां द्वितीयै रुद्रान् प्रीणामि । तृतीयानि कीकसानि आदित्यानां तृतीयैः कीकसैरादित्यान् प्रीणामि । वायोः पुच्छं पुच्छेन वायुं प्रीणामि । भासदौ भासेते तौ भासदौ नितम्बौ तावग्नीषोमयोः भासद्भ्यामग्नीषोमौ प्रीणामि । कुष्ठौ योनिभ्यां पुनः पूर्ववदन्वयात् तृतीया कटिः श्रोणिः कुकुद्मतीत्यमरः [२, ६, ७४] योनिभ्यां दचवा-नाभ्यां कटिप्रदेशाभ्यां कुष्ठौ देवौ प्रीणामि । इन्द्राबृहस्पती ऊरुभ्याम् सक्थि क्लीबे पुमानूरुरित्यमरः [२, ६, ७२] ऊरुभ्यामिन्द्राबृहस्पती देवौ प्रीणामि । मित्रावरुणौ अल्गाभ्याम् अलमत्यर्थं गच्छत ऊरुभ्यां संयोगं प्राप्नुतस्तौ अल्गौ वङ्क्षणौ ऊरुसन्धी ताभ्यां मित्रावरुणौ प्रीणामि । स्थूरी स्थूलौ स्फिचौ नितम्बाधोभागौ ताभ्यामाक्रमणं देवं प्रीणामि । कुप निष्कर्षे कुप्येते तौ कुष्ठौ नितम्बस्थौ कूपकौ आवर्तौ ककुन्दरशब्दवाच्यौ ताभ्यां बलं देवं प्रीणामि ॥ ६ ॥

पूषणं वनिष्ठुनान्धाहीन्त्स्थूलगुदया सर्पान् गुदाभिर्विह्रुत आन्त्रैरपो वस्तिना वृषणमाण्डाभ्यां वाजिनꣳ शेपेन प्रजाꣳ रेतसा चाषान् पित्तेन प्रदरान् पायुना कूश्माञ्छकपिण्डैः ॥७॥

वनति सम्भजति वनिष्ठुः स्थूलान्त्रं तेन पूषणं देवं प्रीणामि । गुदं त्वपानं पायुर्नेत्यमरः [२, ६, ७३] स्त्रीत्वं छान्दसम् स्थूला चासौ गुदा च स्थूलगुदा तया गुदस्य स्थूलभागेन अन्धाहीन् प्रीणामि । अन्धाश्च ते अहयश्च सर्पास्तान् । सर्पान् गुदाभिः स्थूलगुदातिरिक्तैर्गुदभागैः सर्पान् प्रीणामि ।

विह्रुत आन्त्रैः अन्त्रं पुरीतदित्यमरः [२, ६, ६६] अम गतौ भजने शब्दे अमति भजत्यनेनान्नमित्यन्त्रम् अन्त्रे भवा आन्त्राः अन्त्रसम्बन्धिनो मांसभागाः तैर्विह्रुतो देवान् प्रीणामि। अपो वस्तिना वस्तिर्नाभेरधो द्वयोरित्यमरः [२, ६, ७३] वसति मूत्रं यस्मिन् स वस्तिः नाभेरधो वर्तमानं मूत्रपुटं तेनापो देवताः प्रीणामि। मुष्कोऽण्डो वृषणः कोशः [अमर० २, ६, ७६] अण्डः एवाण्डः ताभ्यां लिङ्गोभयपार्श्वस्थाभ्यां मांसपिण्डाभ्यां वृषणं देवं प्रीणामि। शेपो लिङ्गं तेन वाजिनं देवं प्रीणामि शिश्नो मेढ्रो मेहनशेफसी इति [२, ६, ७६] अमरः शि निशाने शिनोति भगमिति शेपः बाहुलोऽदन्तश्च। प्रजां रेतसा शुक्रं तेजोरेतसी च बीजवीर्येन्द्रियाणि चेति [२, ६, ६२] अमरः रीङ् स्रवणे रियते स्रवति रेतो वीर्यं तेन प्रजां देवतां प्रीणामि। चाषुः पित्तं पतति स्रंसते पित्तं धातुविशेषस्तेन चाषान् देवान् प्रीणामि। पाति मलोत्सर्गमिति पायुर्गुदस्तृतातिरिक्तं तेन गुदस्तृतीयभागेन प्रदरान् देवान् प्रीणामि। कूश्मान् शकपिण्डैः। शको देशे नृपे विशि। विशि विष्ठयां शकस्य विष्ठायाः पिण्डैः कूश्मान् देवान् प्रीणामि ॥ ७ ॥

इन्द्रस्य क्रोडोऽदित्यै पाजस्यं दिशां जत्रवोऽदित्यै भसज्जीमूतान् हृदयौपशेनान्तरिक्षं पुरीतता नभं उदर्य॑ण चक्रवाकौ मतस्नाभ्यां दिवं वृक्काभ्यां गिरीन् प्लाशिभिरुपलान् प्लीह्ना वल्मीकान् क्लोमभिर्ग्लौभिर्गुल्मान् हिराभिः स्रवन्तीर्ह्रदान् कुक्षिभ्या समुद्रमुदरे॑ण वैश्वानरं भस्म॑ना ॥ ८ ॥

पुनर्देवे षष्ठी चाङ्गे प्रथमा। नना क्रोडं भुजान्तरमित्यमरः [२, ६, ७७] क्रुड घनत्वे क्रुडतीति क्रोडः घनो वक्षोमध्यभागः स इन्द्रस्यास्तु क्रोडेन वा इन्द्रं प्रीणामि एवमग्रेऽपि। पाजसे बलाय हितं पाजस्यं बलकरमङ्गं तददित्याः देवतायाः। सन्धी तस्यैव जत्रुणी इति [२, ६, ७८] अमरः अंसकक्षयोः सन्धिर्जत्रु। जायत इति। पुंस्त्वमार्षम् तानि दिशां देवतानाम्। भस भर्त्सनदीप्त्योः बभस्ति दीप्यते भसत् लिङ्गाग्रं तददित्याः अस्तु। पुनर्देवे द्वितीया चाङ्गे तृतीया। हृदये उपश्रेते हृदयौपशं हृदयस्य मांसं तेन जीमूतान् प्रीणामि। पूर्यते पुरीतत् हृदयाच्छादकमन्त्रं तेनान्तरिक्षं देवं प्रीणामि। उदरे भवमुदर्यमुदरस्य मांसं तेन नभो देवं प्रीणामि शरीरावयवाद्यत्। ग्रीवाधस्ताद्वामस्थितहृदयोभयपार्श्वस्थे अस्थिनी मतस्ने ताभ्यां चक्रवाकौ देवौ प्रीणामि। वृक्काग्रमांसमित्यमरः [२, ६, ६४] वृक आदाने वृक्यते खादुतया गृह्यते वृक्का नान्तः पुंस्ययं स्त्रीत्वे के इति क्षीरस्वामी वृक्का मुख्यं मांसं तेन दिवं देवतां प्रीणामि वृक्कौ कुक्षिस्थौ मांसगोलकावाम्रफलाकृती इति याज्ञिकाः। प्रकर्षेणाश्नन्ति भुञ्जतेऽन्नानीति प्राशयः शिश्नमूलनाड्यः तथाडीहारेवान्नस्य देहे सञ्चारात् रलयोरभेदः ताभिर्गिरीन् देवान् प्रीणामि। गुल्मस्तु प्लीहा पुंसीति [२, ६, ६६] अमरः हृदयवामभागे शिथिलो मांसभागः पुप्फुसमंज्ञः प्लिह गतौ प्लेहते प्लीहा नान्तः तेन चपलान् देवान् प्रीणामि। तिलकं क्लोमेत्यमरः [२, ६, ६५] क्लोमति क्लोमा उदर्यो जलाधारः। हृदयस्य दक्षिणे यकृत् क्लोमा वामे प्लीहा पुप्फुसयेति वैद्या इति क्षीरस्वामी क्लोमा गलनाडीति कर्कः तेन वल्मीकान् देवान् प्रीणामि। ग्लायन्ति श्राम्यन्ति ग्लावो हृदयनाड्यः ताभिर्गुल्मान् देवान् प्रीणामि।

हरन्त्यन्नरसमिति हिरा अन्नवाहिन्यो नाड्यः ताभिः स्रवन्तीः देवताः प्रीणामि। पिचण्डकुक्षी जठरोदरतुन्दमित्यमरः [२, ६, ७७] जठरस्य दक्षवामभागौ कुक्षी ताभ्यां ह्रदान् देवान् प्रीणामि। उदरेण जठरेण समुद्रं प्रीणामि। भस्मना-कोष्ठ्येन वैश्वानरं देवं प्रीणामि ॥ ८ ॥

विधृ॑तिं॒ नाभ्या॑ घृतꣳ रसे॑ना॒पो यू॒ष्णा मरी॑चीर्वि॒प्रुड्भि॑र्नीहा॒रमू॒ष्मणा॑ शीनं॒ वस॑या प्रुष्वा॒ अश्रु॑भिर्ह्रा॒दुनी॑र्दू॒षीका॑भिर॒स्ना रक्षाꣳ॑सि चि॒त्राण्यङ्गै॒र्नक्ष॑त्राणि रू॒पेण॑ पृथि॒वीं त्व॒चा जु॑म्ब॒काय॒ स्वाहा॑ ॥ ९ ॥

नाभ्या उदराधःस्थग्रन्थिना विधृतिं देवतां प्रीणामि। रसो गन्धरसे स्वादे तिक्तादौ विषरागयोः शृङ्गारादिरसे वीर्ये देहधात्वम्बुपारदे इति विश्वः रसेन वीर्येण धातुविशेषेण वा घृतं देवं प्रीणामि। यूषः क्वथितो रसः पद्दन्नित्यादिना [पा० ६, १, ६३] यूषन्नादेशः यूष्णा पक्वान्नरसेनापो देवताः प्रीणामि। पृषन्ति विन्दुपृषताः पुमांसो विप्रुषः स्त्रिय इत्यमरः [१, २, २१] विप्रुड्भिर्जलविन्दुभिर्मरीचीर्देवताः प्रीणामि। ऊष्माणस्तु निदाघोष्णग्रीष्माः शष्पसहा अपीति विश्वः, ऊष्मणा शरीरगतेनौष्ण्येन नीहारं देवं प्रीणामि। मेदस्तु वपा वसेति [२, ६, ६४] अमरः वसते मांसमिति वसा शुद्धमांसस्य यः स्नेहः सा वसेति वैद्या इति स्वामी वसया मांसस्नेहेन शीनं देवं प्रीणामि। अश्रु नेत्राम्बु रोदनमित्यमरः [२, ६, ९३] अश्रुभिर्नेत्राम्बुभिः प्रुष्वाः देवताः प्रीणामि। दूषिका नेत्रयोर्मलमित्यमरः [२, ६, ६७] दूषीकाभिर्नेत्रमलै-

क्रोडुनीर्देवताः प्रीणामि । रुधिरेऽसृक्लोहितास्ररक्तक्षतजशोणितमित्यमरः [२, ६, ६४] अस्यते क्षिप्यते इति वा असृक् रुधिरं पद्दन इत्यसन्नादेशः [पा० ६, १, ६३] अस्ना रक्षांसि प्रीणामि । अङ्गैः पूर्वानुक्तावयवैः चित्राणि दैवतानि प्रीणामि । रूपं स्वभावे सौन्दर्ये नाणके पशुशब्दयोरिति विश्वः रूपेण सौन्दर्येण नक्षत्राणि दैवतानि प्रीणामि । त्वचा चर्मणा पृथिवीं देवीं प्रीणामि स्वाहेति मन्त्रैराज्यं जुहोतीत्यर्थः ॥ अत्र अग्निं हृदयेनाशनिं हृदयाग्रेणेत्यादि द्यावापृथिवीभ्यां स्वाहेत्यन्ता अपि [३८, ८-१३] आहुतीर्जुहुयात् मन्त्रनैधिकत्वात् ॥ का० [२०, ८, १८] अवभृथेष्ट्यन्तेऽप्सु मग्नस्य पिङ्गलस्य खलतिविक्लिधशुक्लस्य मूर्धनि जुहोति जुम्बकाय स्वाहेति । अवभृथयागान्ते एवंविधस्य पुंसो मूर्धनि जुम्बकायेति मन्त्रेणाज्यं सकृद्गृहीतं जुहुयात् कीदृशस्य पुंसः जले मग्नस्य पिङ्गलाक्षस्य खलतेः खल्वाटस्य विक्लिधस्य दन्तुरस्य शुक्लस्यातिगौरस्येति सूत्रार्थः । वरुणदेवत्या द्विपदा यजुर्गायत्री उदक्यपुत्रमुण्डिभदृष्टा । जुम्बकाय वरुणाय स्वाहा सुहुतमस्तु वरुणो वै जुम्ब इति श्रुतेः [१३, ३, ७, ५] । एषा चान्तर्जले जप्या पापनाशिनी तदुक्तं हारीतेन जुम्बका नाम गायत्री वेदे वाजसनेयके । अन्तर्जले सकृज्जप्त्वा ब्रह्महत्यां व्यपोहतीति ॥ ८ ॥

हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे भूतस्य जातः पतिरेक आसीत् । स दाधार पृथिवीं द्यामुतेमां कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥ १० ॥

यः प्राणतो निमिषतो महित्वैक इद्राजा

जगतो बभूव। य ईशे अस्य द्विपदश्चतुष्पदः कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥ ११ ॥

चतस्रः कदेवत्याः त्रिष्टुभः प्रजापतिसुतहिरण्यगर्भदृष्टाः प्राजापत्यपशूनामश्वादीनां याज्यानुवाक्याः ॥ द्वे व्याख्याते [२३, १, ३] ॥ १० ॥ ११ ॥

यस्येमे हिमवन्तो महित्वा यस्य समुद्रꣳ रसया सहाहुः। यस्येमाः प्रदिशो यस्य बाहू कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥ १२ ॥

वयं कस्मै प्रजापतये देवाय हविषा विधेम- हविर्दद्मः विभक्तिव्यत्ययः कशब्दस्य सर्वनामत्वमार्षम्। इमे हिमवन्तः बहुवचनादन्येऽपि हिमाचलप्रभृतयः पर्वताः प्रथमा द्वितीयार्थे सुपां सुपो भवन्तीति वचनात् इमान् हिमवत्प्रभृत्यद्रीन् यस्य प्रजापतेर्महित्वं महिमानमाहुर्बुधाः महित्वेति विभक्तेराकारः। रसा नदी रमतेः शब्दकर्मण इति [निरु० ११, २५] यास्कः। रसया नद्या सह समुद्रं यस्य महित्वमाहुः। इमाः प्रदिशः पूर्वाद्याः प्रकृष्टा आशा यस्य महित्वमाहुः यस्य बाहू भुजौ जगद्रक्षणाविति शेषः। सर्वं जगद् यस्य प्रजापतेर्विभूतिरित्यर्थः ॥ १२ ॥

य आत्मदा बलदा यस्य विश्व उपासते प्रशिषं यस्य देवाः। यस्य छायामृतं यस्य मृत्युः कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥ १३ ॥

कस्मै देवाय हविषा विधेमेति व्याख्यातम्। आत्मानं ददाति आत्मदाः उपासकानां सायुज्यप्रदः बलं सामर्थ्यं ददाति

बलदाः भुक्तिमुक्तिप्रद इत्यर्थः। विश्वे सर्वे मनुष्याः यस्य प्रशिषं शासनमुपासते देवाश्च यस्य प्रशिषमुपासते। तदुक्तम् यस्य ज्ञेयावधिं ज्ञानं शिक्षावधि च शासनम्। कार्यावधि च कर्तृत्वं स स्वयम्भूः पुनातु व इति। किञ्च यस्य छाया आश्रयो ज्ञानपूर्वमुपासनम् अमृतं मुक्तिहेतुः यस्य अज्ञानमिति शेषः मृत्युः संसारहेतुः। तदुक्तम् ये तद्विदुरमृतास्ते भवन्त्यथेतरे दुःखमेवापियन्तीति [श्वेताश्वतरोपनिष० ३, १०] ॥ १३ ॥

आ नो भद्राः क्रतवो यन्तु विश्वतोऽदब्धासो अपरीतास उद्भिदः। देवा नो यथा सदमिद् वृधे असन्नप्रायुवो रक्षितारो दिवे दिवे ॥ १४ ॥

वैश्वदेवपशुवपापुरोडाशपशूनां याज्यानुवाक्या दश ऋचो विश्वदेवदेवत्या गोतमदृष्टाः। तत्रादौ पञ्च जगत्यः। क्रतवो यज्ञाः सङ्कल्पा वा नोऽस्मान् प्रति आयन्तु आगच्छन्तु यज्ञकर्तारो वयं भवेमेत्यर्थः। कीदृशाः क्रतवः भद्राः भन्दनीयाः भदि कल्याणे कल्याणकारिणः। तथा विश्वतः अदब्धासः सर्वतोऽनुपहिंसिता निर्विघ्ना इत्यर्थः। अपरीतासः न परीता अपरीताः अपरिगता अज्ञाताः केनापित् फलानुमेया इत्यर्थः। उद्भिदः उद्भिन्दन्ति प्रकटयन्ति उद्भिदः उद्भेत्तारो यज्ञान्तराणां प्रकटीकर्तार इत्यर्थः। किञ्च यथा येन प्रकारेण देवा नोऽस्माकं सदमित् सदैव वृधे वृद्धेर असन् भवन्ति तथा क्रतवः आयन्त्वित्यर्थः। सदमित्यव्ययं सदार्थे। कीदृशा देवाः अप्रायुवः प्रकर्षेणायुवन्ति प्रमाद्यन्ति ते प्रायुवः यौतेः क्विप् तुगभाव आर्षः न प्रायुवः अप्रायुवः अनालस्या अप्रमत्ता वृद्धेर भवन्त्वि-

त्वष्टः तथा दिवे दिवे अहन्यहनि प्रत्यहं रक्षितारः पालकाः ॥ १४ ॥

देवानां भद्रा सुमतिर्ऋजूयतां देवानाꣳ रातिरभि नो निवर्त्तताम्। देवानाꣳ सख्यमुपसेदिमा वयं देवा न आयुः प्रतिरन्तु जीवसे ॥ १५ ॥

भद्रा कल्याणकारिणी देवानां सुमतिः शोभना बुद्धिः नोऽस्मान् प्रति अभिनिवर्त्ततामस्मदभिमुखी भवतु। कीदृशानां देवानाम् ऋजूयताम् ऋजु अवक्रं यन्ति गच्छन्ति ऋजुयन्तस्तेषाम् इणः शतृप्रत्ययः अवक्रगामिनाम् यद्वा ऋजुमवक्रं साधु यजमानं कामयन्ते ते ऋजूयन्ति सुप आत्मनः क्यच् छन्दसि ऋजूयन्ति ते ऋजूयन्तस्तेषाम् अवक्रगामिनां साधु यजमानं कामयमानानामित्यर्थः। किञ्च देवानां रातिः दानं नोऽस्मानभिनिवर्त्तताम् देवा अस्मभ्यं ददत्वित्यर्थः। देवेभ्यो लब्धदाना वयं देवानां सख्यं मैत्रीमुपसेदिम प्राप्नुयाम सदेर्लिटि उत्तमबहुत्वे रूपं संहितायां दीर्घः। देवा नोऽस्माकं सखीनामायुः जीवसे जीवितुं प्रतिरन्तु प्रवर्धयन्तु ॥ १५ ॥

तान् पूर्वया निविदा हूमहे वयं भगं मित्रमदितिं दक्षमस्रिधम्। अर्यमणं वरुणꣳ सोममश्विना सरस्वती नः सुभगा मयस्करत् ॥ १६ ॥

पूर्वया प्राचीनया अकृत्रिमया स्वयम्भुवा निविदा वाचा वेदरूपया वयं तान् प्रसिद्धान् देवान् हूमहे आह्वयामः।

निर्विच्छन्दो वाग्वाचकः। तान् कान् तत्राह भगं मित्रमदितिं देवमातरम् दक्षं प्रजापतिम् अर्यमणं वरुणं सोममश्विना अश्विनौ। असिधमिति भगादीनां विशेषणम् न सेधते द्योतते सोऽस्रित् तमच्युतसद्भावम्। किञ्च शोभनं भगं भाग्यं यस्याः सा सुभगा भजनीया सरस्वती भगादिसहिता नोऽस्माकं मयः करत् सुखं करोतु॥ १६॥

तन्नो वातो मयोभु वातु भेषजं तन्माता पृथिवी तत्पिता द्यौः। तद्ग्रावाणः सोमसुतो मयोभुवस्तदश्विना शृणुतं धिष्ण्या युवम्॥१७॥

वातः पवनः नोऽस्माकं भेषजमौषधं हितं यथा तथा वातु वा गतिगन्धनयोः लोट् प्रवातु अनुगच्छत्वित्यर्थः ददात्विति यावत्। कीदृशं हितं मयोभु मयः सुखं भवति यस्मात् तन्मयोभु सुखोत्पादकं हितं ददातु। माता जगन्निर्मात्री पृथिवी तत् हितं वातु। पिता पालको द्यौः स्वर्गः तत् हितं वातु। सोमं सुन्वन्ति सोमसुतः सोमाभिषवकारिणो ग्रावाणः दृषदः तत् भेषजं वान्तु ददतु। कीदृशा ग्रावाणः मयोभुवः मयः सुखं भावयन्ति ते मयोभुवः सुखस्य दातारः। हे अश्विना अश्विनौ! युवं युवां तत् वातादिभ्यो भेषजप्रार्थनं शृणुतं युवामपि हितं दत्तमित्यर्थः। कीदृशौ युवां धिष्ण्या धिष्ण्यौ स्वर्गवधारयितारौ॥ १७॥

तमीशानं जगतस्तस्थुषस्पतिं धियञ्जिन्वमवसे हूमहे वयम्। पूषा नो यथा वेदसामसद्वृधे रक्षिता पायुरदब्धः स्वस्तये॥ १८॥

वयं तं प्रसिद्धमीशानं रुद्रं हुमहे आह्वयामः। कीदृशं तम् जगतः जङ्गमस्य तस्थुषः स्थावरस्य च भूतजातस्य पतिं पालकम्। धियञ्जिन्वं धियं बुद्धिं जिन्वति प्रीणातीति धियञ्जिन्वस्तम् अलुक् बुद्धिसन्तोषकारकम् जिन्वतिः प्रीणनार्थः। किमर्थं हुमहे अवसे अवितुं तर्पयितुं तुमर्थे असेप्रत्ययः यथा येन प्रकारेण पूषा नोऽस्माकं वृधे वृद्धै स्वस्तये कल्याणाय च असत् भवतु तथा हुमहे इत्यर्थः। कीदृशः पूषा वेदसां धनानां ज्ञानानां वा रक्षिता रक्षकः। पायुः पालकः पुत्रादीनाम्। अदब्धः अनुपहिंसितः॥१८॥

स्वस्ति न इन्द्रो वृद्धश्रवाः स्वस्ति नः पूषा विश्ववेदाः। स्वस्ति नस्तार्क्ष्यो अरिष्टनेमिः स्वस्ति नो बृहस्पतिर्दधातु॥ १९॥

विराट्स्थाना। आद्यौ पादौ नववर्णौ तृतीयो दशकः तुर्यो व्यूहैनैकादशकः नवकौ वैराजस्त्रैष्टुभश्चेति वचनात्। इन्द्रः नोऽस्मभ्यं स्वस्ति अविनाशं शुभं दधातु ददातु। कीदृशः वृद्धश्रवाः वृद्धं महत् श्रवः कीर्तिर्यस्य सः। पूषा नः स्वस्ति ददातु कीदृशः विश्ववेदाः विश्वं सर्वं वेदो धनं यस्य विश्वं वेत्तीति वा विश्ववेदाः। तार्क्ष्यो रथो गरुडो वा नः स्वस्ति दधातु कीदृशः अरिष्टनेमिः अरिष्टा अनुपहिंसिता नेमिश्चक्रधारा पक्षौ वा यस्य सः। बृहस्पतिः देवगुरुर्नोऽस्मभ्यं स्वस्ति ददातु॥१९॥

पृषदश्वा मरुतः पृश्निमातरः शुभंयावानो विदथेषु जग्मयः। अग्निजिह्वा मनवः सूरचक्षसो विश्वे नो देवा अवसागमन्निह॥२०॥

जगती। मरुतो देवाः अवसाजेन हविर्लक्षणेन हेतुना इह यज्ञे आगमन्नागच्छन्तु। कीदृशा मरुतः पृषदश्वाः पृषत्यः पृषतीसंज्ञा अश्वा वडवा वाहनं येषां ते पृषदश्वाः पुंवद्भावः पृषत्यो मरुतामिति [निघ० १, १५, ६] वचनात्। यद्वा पृषन्तः शबलाः अश्वाः येषां ते। पृश्निर्गौर्दितिर्वा माता जननी येषां ते पृश्निमातरः। शुभं कल्याणं यान्ति प्राप्नुवन्ति प्रापयन्ति वा शुभयावानः आतो मनिन्निति [पा० ३, २, ७४] वनिप्प्रत्ययः। विदथेषु यज्ञगृहेषु जग्मयः गमनशीलाः आदृगमहनेति [पा० ३, २, १७१] किः। अग्निजिह्वाः अग्निर्जिह्वा भोजनसाधनं येषां ते अग्निमुखा वै देवा इति श्रुतेः हुताद इत्यर्थः। मन्यन्ते जानन्ति मनवः सर्वज्ञाः। सूरः सूर्यश्चक्षुः चक्षुः येषां ते सूर्यं चक्षते पश्यन्ति वा सूरचक्षसः। किञ्च न केवलं मरुतः विश्वे सर्वे देवाः च नोऽस्माकं यज्ञे आगमन्नागच्छन्तु ॥ २० ॥

भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवा भद्रं पश्येमाक्षभिर्यजत्राः। स्थिरैरङ्गैस्तुष्टुवा सस्तनूभिर्व्यशेमहि देवहितं यदायुः ॥ २१ ॥

तिस्त्रिष्टुभः। हे देवाः! कर्णेभिः कर्णैः भद्रं कल्याणमनुकूलं वयं शृणुयाम। हे यजत्राः! यजन्तं त्रायन्ते रक्षन्ति यजत्राः यजमानपालकाः अक्षभिः नेत्रैः भद्रं वयं पश्येम बहुलं छन्दसीति [पा० ७, १, ७६] हलादौ अचिशब्दस्यानङादेशः। किञ्च देवहितं देवैः स्थापितं देवानां हितं देवोपासनयोग्यं वा यदायुः जीवनं तदयं व्यशेमहि व्यश्नुवीमहि प्राप्नुयाम। कीदृशा वयं स्थिरैः दृढैरङ्गैः अवयवैः कर-

चरणादिभिः तनूभिः शरीरैः पुत्रादिभिर्वा युताः तुष्टुवांसः भवतः स्तुवन्तः सन्तः ॥ २१ ॥

शतमिन्नु शरदो अन्ति देवा यत्रा नश्चक्रा जरसं तनूनाम्। पुत्रासो यत्र पितरो भवन्ति मा नो मध्या रीरिषतायुर्गन्तोः ॥ २२ ॥

हे देवाः! शतमित् शतमपि शरदो वर्षाणि शतवर्षपर्यन्तं यूयमन्ति अन्तिके समीपे भवतेति शेषः यत्र शरच्छते नोऽस्माकं तनूनां शरीराणां यूयं जरसं जरां चक्र कुरुथ करोतेर्लिटि मध्यमबहुवचनम् द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] चक्रेत्यत्र संहितायां दीर्घः निपातस्य चेति [पा० ६, ३, १३६] यत्रेत्यत्र दीर्घः वार्द्धकावधि यूयं समीपे भवतेत्यर्थः। यत्रास्माकं जरायां पुत्रासोऽस्मत्पुत्राः पितरो भवन्ति पुत्रवन्तो भवन्ति यावदस्माकं पौत्रा भवन्तीत्यर्थः तावत् मध्या मध्ये नोऽस्माकमायुर्मा रीरिषत मा हिंसिष्ट रिषतेर्हिंसार्थस्य णिजन्तस्य चङि रूपम्। कीदृशमायुः गन्तोः गन्तृ गमनशीलम् तदुक्तम् सञ्चिन्त्य सञ्चिन्त्य तमुग्रदण्डं मृत्युं मनुष्यस्य विचक्षणस्य। वर्षोक्षु सिक्ता इव चर्मदण्डाः सर्वे प्रयत्नाः शिथिलीभवन्तीति ॥ २२ ॥

अदितिर्द्यौरदितिरन्तरिक्षमदितिर्माता स पिता स पुत्रः। विश्वे देवा अदितिः पञ्च जना अदितिर्जातमदितिर्जनित्वम् ॥ २३ ॥

मन्त्रदृक् सर्वात्मकत्वेनादितिं स्तौति। द्यौः स्वर्गोऽदितिः तदधिष्ठातृत्वात् एवमग्रेऽपि अन्तरिक्षमदितिः माता पिता पुत्रश्च सः सादितिरेव लिङ्गव्यत्ययः। विश्वे सर्वे देवाः अदितिः।

पञ्च जनाः मनुष्या अप्यदितिः। किं बहुना जातमुत्पन्नं प्राणिजातं जनित्वं जनिष्यमाणं च सर्वमदितिरेव। यद्वादितिर्मन्त्रेण नोच्यते द्यौरित्यादीनि सर्वाणि जनित्वान्तानि अदितिः अदितीनि अदीनानि महाभाग्ययुक्तानि सन्तु ॥२३॥

मा नो॑ मि॒त्रो वरु॑णो अर्य॒मायुरिन्द्र॑ ऋभु॒क्षा म॒रुतः॒ परि॑ख्यन्। यद्वा॒जिनो॑ दे॒वजा॑तस्य॒ सप्तेः॑ प्रव॒क्ष्यामो॑ वि॒दथे॑ वी॒र्याणि॑ ॥ २४ ॥

का० [२०, ८, ७] मा नो मित्र इति च प्रत्यृचमनुवाकाभ्याम्। मा न इत्यादिषोडशकण्डिकात्मकेनानुवाकद्वयेन पूर्ववच्चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा जुहोति। मा नो यदश्वस्याष्टकाविन्युक्तेः षोडशाश्वस्तोमीया जुहोतीति श्रुतेश्च। द्वाविंशतिर्ऋचोऽश्वस्तुतिपरत्वादश्वदेवत्यास्त्रिष्टुभो दीर्घतमोदृष्टाः अत्र एष छाग इति [२६] तृतीया यूपव्रस्का इति [२८] षष्ठी एते द्वे जगत्यौ। ततः षोडशभिर्होमः षड्भिः स्तुतिः सर्वाभिर्वा होमः अश्वस्तोमीयं हुत्वा द्विपदा जुहोतीति श्रुतेः। अथ मन्त्रार्थः। विदथे यज्ञे वाजिनोऽश्वस्य वीर्याणि चरित्राणि यत् वयं प्रवक्ष्यामः उच्चारयिष्यामः तत्र मित्रादयो देवा नोऽस्मान्मा परिख्यन् मा निन्दन्तु परिख्यानं निन्दा अस्यतिवक्तिख्यातिभ्योऽङिति [पा० ३, १, ५२] चक्षिङ् न माङ्योग इति [पा० ६, ४, ७४] अड्भावः अस्माभिर्देवाः स्तुत्वा न त्वश्वादयस्तिर्यञ्च इति यद्यपि निन्दोचिता तथाप्यश्वरूपेण देवानामेव स्तुतिः क्रियते। कीदृशस्य वाजिनः देवजातस्य देवात् सूर्याज्जातस्योत्पन्नस्य देवैर्जनितस्य वा सूराद्श्वं वसवो निरतष्टेत्युक्तेः [२८, १२]। सप्तेः सप सम्बन्धे

सपति देवैः सह युध्यत इति सपिस्तस्य। के मा निन्दन्तु तानाह मित्रः अहरभिमानो देवः वरुणः रात्र्यभिमानो देवः। अर्यमा आदित्यः। आयुः एति सततं गच्छतीति वायुर्वायुः। इन्द्रः देवराजः। ऋभुक्षाः ऋभवो देवाः क्षियन्ति निवसन्ति यस्मिन् स ऋभुक्षाः देवाधारः प्रजापतिः यद्वा क्षयति व्याप्नोति सर्वमिति इति ऋभुक्षाः। अर्तेर्भुक्षिन्प्रत्ययः पथिमथ्यृभुक्षामात्। दिति [पा० ७, १, ८५] सावाकारः। इन्द्रविशेषणं वा ॥ २४ ॥

यन्निर्णिजा रेक्णसा प्रावृतस्य रातिं गृभीतां मुखतो नयन्ति। सुप्राङजो मेम्यद्विश्वरूप इन्द्रापूष्णोः प्रियमप्येति पाथः ॥२५॥

यत् यदा विप्रा अश्वस्य मुखतो मुखाग्रे गृभीतां गृहीतां रातिं दानमाज्यसक्तुधानालक्षणं नयन्ति प्रापयन्ति अश्वाय रातिहुतशेषं प्रयच्छतीत्युक्तेः तदा अजः छागः अप्येति अभ्यायागच्छति। कीदृशोऽजः सुप्राङ् सुष्ठु प्राञ्चति पूर्वं गच्छति सुप्राङ् ललाटे वह इत्यर्थः कृष्णग्रीव आग्नेयो ललाटे पुरस्तादित्युक्तेः [२४, १] तथा मेम्यत् शब्दानुकरणम् मे मे इति शब्दं कुर्वन्। विश्वरूपः विश्वानि रूपाणि यस्य नानावर्ण इत्यर्थः। किञ्च इन्द्रापूष्णोः इन्द्रश्च पूषा च इन्द्रपूषणौ तयोः देवताद्वन्द्वे च [पा० ६, ३, २६] इन्द्रपदस्य दीर्घः इन्द्रस्य पूष्णश्च प्रियमिष्टं पाथोऽन्नं पशुलक्षणं तदप्येति अभ्याय नाभिवद्धोऽप्यागच्छति सौमापौष्णः श्यामो नाभ्यामित्युक्तेः [२४, १]। हुतशेषमन्नं यदाश्वाय दीयते तदा ललाटनाभिबद्धावजौ अभ्यायागच्छत इत्यर्थः। कीदृशस्याश्वस्य निर्णिजा निर्णजनेन स्नानेन प्रावृतस्य संस्कृतस्य आलम्भनकाले स्नापितस्य निर्णजन

निर्णिक् तया निजतेः सम्पदादित्वाद्भावे क्विप्। तथा रेक्णसा प्रावृतस्य आच्छादितस्य रेक्ण इति धननाम [निघ० २, १०, २] धनेन सौवर्णमखिलचर्मेण प्रावृतस्य अश्वस्य सौवर्णान्मणीन् केसरपुच्छेषु यवाः भावयन्तीत्युक्तेः ॥ २५ ॥

एष छागः पुरो अश्वेन वाजिना पूष्णो भागो नीयते विश्वदेव्यः। अभिप्रियं यत् पुरोडाशमर्वता त्वष्टेदेनꣳ सौश्रवसाय जिन्वति ॥ २६ ॥

यत् यदा एषः छागोऽजः वाजिना वेगवताश्वेन पुरः पुरस्तात् नीयते प्राप्यते ललाटबद्धत्वात्। कीदृशः छागः पूष्णो भागः पुष्णाति देवानिति पूषाग्निस्तस्य भागः भजनीयः आग्नेयो रराटे इत्युक्तत्वात् [२४, १]। तथा विश्वदेव्यः विश्वेभ्यो हितः सर्वदेवार्हः अग्नेः सर्वदेवात्मकत्वात्। तदा त्वष्टा इत् त्वष्टैव प्रजापतिरेव अर्वता अश्वेन सह एनं छागं जिन्वति प्रीणाति। किमर्थं सौश्रवसाय शोभनं श्रवः कीर्तिर्यस्य सः सुश्रवास्तस्य भावः सौश्रवसं तस्मै सुकीर्तये यज्ञेऽस्तानां स्वर्गासेरुक्तत्वात्। किम्भूतमेनम् अभिप्रियम् अभिप्रीणातीति तम् समन्ताद्देवानां प्रीणयितारम्। पुरोडाशं पुरो डाशन्ते ददति एनं स पुरोडाशः तम् पुरस्ताद्दातव्यम् ॥ २६ ॥

यद्धविष्यमृतुशो देवयानं त्रिर्मानुषाः पर्यश्वं नयन्ति। अत्रा पूष्णः प्रथमो भाग एति यज्ञं देवेभ्यः प्रतिवेदयन्नजः ॥ २७ ॥

मानुषाः मनुष्या ऋत्विजो यत् यदा अश्वं त्रिः परिण-यन्ति वारत्रयं पर्यग्निकुर्वन्ति। कीदृशमश्वं हविष्यं हविषे हितं हविर्योग्यम्। ऋतुशः ऋतौ ऋतौ यज्ञकाले देवयानं देवानां प्रापणीयं देवेषु यानं गमनं यस्य तम् देवयानमार्गगा-मिनं वा यद्वा देववदादित्यवद्यानं गतिर्यस्य अनिवारितगति-मित्यर्थः। अत्रास्मिन् समये पर्यग्निकरणकाले पूष्णः पोषकस्य छागस्य वाग्नेर्भागोऽजः प्रथमः पुरोगामी सन् एति गच्छति। किं कुर्वन् देवेभ्यः यज्ञं प्रतिवेदयन् प्रख्यापयन् स्वशब्देन ज्ञाप-यन् पूष छागो पूषति वर्धते पूषाग्निः ॥ २७ ॥

होताध्वर्युरावया अग्निमिन्धो ग्रावग्राभ उत शंस्ता सुविप्रः। तेन यज्ञेन स्वरंकृतेन स्विष्टेन वक्षणा आ पृणध्वम् ॥ २८ ॥

हे होत्रादय ऋत्विजः! तेन प्रसिद्धेन यज्ञेनाश्वमेधेन वक्षणाः नदीः घृतकुल्याद्याः आपृणध्वं घृतपयोदधिपयस्या-पुरोडाशमांसैः पूरयत। वहन्तीति वक्षणाः। यज्ञं सम्पाद्य फलं साधयतेत्यर्थः। कीदृशेन यज्ञेन स्वरंकृतेन रलयोरैक्यम् सुष्ठु अलंकृतेन विप्रहविर्दक्षिणादिभिः शोभितेन। स्विष्टेन सुष्ठु इष्टेन। के ऋत्विजस्तानाह होता आह्वाता देवानां तन्नामक ऋत्विक्। अध्वर्युः अध्वरमिच्छति अध्वर्यति सुप आत्मनः क्यच् कव्यध्वरपृतनस्यर्चि लोप इति [पा॰ ७, ४, ३९] टिलोपः ततः क्याच्छन्दसीति [पा॰ ३, २, १७०] उप्रत्ययः। आवयाः आभिमुख्येनावयजतीत्यावयाः श्वेतवाहो-क्थशासेति उस् आवयाः प्रतिप्रस्थाता अवे यज इति [पा॰ ३, २, ७२] ण्विन् अवाप्योरिति अवस्याल्लोपः। अग्निमिन्धः अग्निमिन्धे दीपयति अग्निमिन्धः अग्नीत् ओष्ठाग्न्योरिन्ध

इति [पा० ६, ३, ७० वा० ६] मुम्। ग्रावग्राभः ग्राव्णो गृह्णाति स्तौति ग्रावग्राभः कर्मण्यण् हस्य भः ग्रावस्तोता। उतापि शंस्ता शंसति स्तौति शंस्ता प्रशास्ता। सुविप्रः शोभनो विप्रो मेधावी सुविप्रो ब्रह्मा ब्रह्मा सर्वविद्यः सर्वं वेदितुमर्हतीत्युक्तेः। अयमनुक्तर्त्विगुपलक्षकः। एते यज्ञेन वक्षणाः पृणध्वमिति सम्बन्धः। २८।

यूपव्रस्का उत ये यूपवाहाश्चषालं ये अश्वयूपाय तक्षति। ये चार्वते पचनꣳ सम्भरन्त्युतो तेषामभिगूर्तिर्न इन्वतु ॥ २९ ॥

तेषामृत्विजामभिगूर्तिः अभिगोरणमभिगूर्तिरुद्यमः नोऽस्मानिन्वतु प्रीणातु व्याप्नोतु वा अस्माकं यज्ञं सम्यक् साधयत्वित्यर्थः इवि व्याप्तिप्रीणनयोः लोट् अपि इदितो नुम् धातोरिति [पा० ७, १, ५८] नुमागमः। तेषां केषाम् ये यूपव्रस्काः यूपाय व्रश्चन्ति तरुं छिन्दन्ति ते यूपव्रस्काः। उतापि च ये यूपवाहाः यूप वहन्ति ते यूपवाहाः कर्मण्यन् छिन्नस्य यूपस्य वोढारः। ये च अश्वयूपाय अश्वबन्धनयूपार्थं चषालं तक्षति यूपाग्रे भागे स्थाप्यं काष्ठं तक्षन्ति वचनव्यत्ययः। चषालो यूपकटक इत्यमरः [२, ७, १८] तक्षू तनूकरणे साधु सम्पादयन्तीत्यर्थः। उतो अपि च ये नराः अर्वते अश्वाय पचनं पच्यतेऽनेनेति पचनं पाकसाधनं काष्ठभाण्डादिकं सम्भरन्ति सहरन्ति आनयन्ति तेषामुद्यमोऽस्मान् प्रीणात्वित्यर्थः ॥२९॥

उप प्रागात् सुमन्मेऽधायि मन्म देवानामाशा उप वीतपृष्ठः। अन्वेनं विप्रा ऋषयो मदन्ति देवानां पुष्टे चकृमा सुबन्धुम् ॥३०॥

मम मननीयं फलं सुमत् स्वयमुपप्रागात् उपगच्छतु सुमदिति-
त्यव्ययं स्वयमित्यर्थे सुमत् स्वयमित्यर्थे इति यास्कोक्तेः [निरु॰
६, २२] तन्मम फलं मे मया अधायि धृतमित्यर्थः। किञ्च
अयं वीतं पुष्टं पृष्ठं यस्य यद्वा वीतं कामितं पृष्ठं यस्य अश्व-
पृष्ठमारोहणाय सर्वे कामयन्ते स वीतपृष्ठोऽश्वो देवानामाशाः
मनोरथान् पूरयितुमिति शेषः उप गच्छतु उपसर्गेण क्रिया-
क्षिप्तिः किञ्च देवानां पुष्टे पोषणं पुष्टम् भावे निष्ठा निमित्ते
सप्तमी देवपुष्टिनिमित्तं यमश्वं वयं सुबन्धुं चकृम कृतवन्तः
संहितायां दीर्घः शोभनो बन्धुर्बन्धनं यस्य तम् यमश्वं बद्ध-
वन्तः एनमश्वं विप्रा मेधाविनः ऋषयो मन्त्रदर्शिन ऋत्वि-
जोऽनुमदन्ति अनुमोदन्तां तुष्यन्तु ॥ ३० ॥

यद् वाजिनो दाम सन्दानमर्वतो या शी॑-
र्ष॒ण्या रश॒ना रज्जु॑रस्य। यद्वा घास्य प्रभृ॑तमास्ये॒
तृण॒ṁ सर्वा॒ ता ते॒ अपि॑ दे॒वेष्वस्तु ॥ ३१ ॥

वाजिनो वेगवतोऽर्वतोऽश्वस्य यत् दाम ग्रीवाबद्धा रज्जुः
यच्च सन्दानं पादबन्धनरज्जुः। या च शीर्षण्या शीर्षे भवा
शीर्षण्या शिरोबद्धाश्वस्य रज्जुः शिरःशब्दाद्भवे छन्दसीति
[पा॰ ४, ४, ११०] यत् मे च तद्धित इति [पा॰ ६, १, ६१]
शीर्षन्नादेशः तित् स्वरितम्। कटिस्था रशना रज्जुः अस्या-
न्यापि या रज्जुः। वाथवा अस्याश्वस्य च प्रसिद्धम् आस्ये मुखे
प्रभृतं प्रहृतं प्रक्षिप्तं यत् तृणं हे अश्व! ते तव सर्वा सर्वाणि
ता तानि देवेषु अस्तु सन्तु देवोपयोगीनि भवन्तु देवत्वं
प्राप्नुवन्तु वा। अश्वोपयुक्तानां सर्वेषां देवत्वमाशास्यते ॥३१॥

यदश्वस्य क्रविषो मक्षिकाश यद्वा स्वरौ

स्वधितौ रिप्तमस्ति। यद्धस्तयोः शमितुर्यन्नखेषु सर्वा ता ते अपि देवेष्वस्तु ॥ ३२ ॥

भक्षिका भक्षस्य क्रविषः क्रविः यदाम भक्षितवती अग्ना- तेर्लिट् क्रविषः इति कर्मणि षष्ठी। वायवा यत् मांसं सरी पशुञ्जनकाले रिप्तं लिप्तमस्ति स्वरुणा पशुमनक्तीति श्रुतेः। यत् स्वधितौ ग्रासे लिप्तमस्ति छेदनकालेऽवदानकाले च। यच्च शमितुर्हस्तयोः लिप्तं यच्च शमितुर्नखेषु लिप्तम् हे अश्व। सर्वा ता सर्वाणि तानि अपि देवेषु अस्तु भवन्तु वचनव्यत्ययः सर्वं त्वदीयं देवभोग्यं भवतु ॥ ३२ ॥

यदूवध्यमुदरस्यापवाति य आमस्य क्रविषो गन्धो अस्ति। सुकृता तच्छमितारः कृण्वन्तूत मेधं शृतपाकं पचन्तु ॥ ३३ ॥

उदरस्य ऊवध्यमोपक्वजीर्णतृणपुरीषं यत् अपवाति अप- गच्छति। भक्षितमपक्वमामाशयस्थमूवध्यमुच्यते। आम- स्यापक्वस्य क्रविषो मांसस्य यो गन्धो लेशोऽस्ति शमितारः विशसितारः तत्सर्वं सुकृता सुकृतं सुसंस्कृतं कृण्वन्तु कुर्वन्तु। उतापि च मेधं मेध्यमश्वं शृतपाकं यथा पचन्तु शृतो देव- योग्यो जातः पाको यस्मिन् कर्मणि तथा पचन्तु अतिपक्वमौ- पत्पक्वं च मा कुर्वन्त्वित्यर्थः ॥ ३३ ॥

यत्ते गात्रादग्निना पच्यमानादभि शूलं निहतस्यावधावति। मा तद् भूम्यामाश्रिषन्मा तृणेषु देवेभ्यस्तदुशद्भ्यो रातमस्तु ॥ ३४ ॥

हे अश्व! अग्निना पच्यमानात्ते तव गात्रात् शरीरात्

यत् ऊष्मा रसो वा अवधावति अधस्ताद्गच्छति। तथा निहतस्य निःशेषेण हतस्य यत् अङ्गं शूलमभि अवधावति शूलेन पाके क्रियमाणे यन्निर्गच्छति तन्निर्गतमूष्माङ्गादिकं भूम्यां मा आश्रिपत् भूम्याश्लिष्टं मा भूत् श्रिषेः पुषादित्वात् च्लेरङ्। तथा तृणेषु माश्रिषत् विशसनसमये तृणलग्नं मास्तु। किं तर्हि तत्पतितं तृणलग्नं सर्वं देवेभ्यो रातं दत्तमस्तु रा दाने। कीदृशेभ्यो देवेभ्यः उशन्ति कामयन्ते ते उशन्तः तेभ्यः हविः कामयमानेभ्यः वश कान्तौ शटः शत्रादेशः ॥ ३४ ॥

ये वाजिनं परिपश्यन्ति पक्वं य ईमाहुः सुरभिर्निर्हरेति। ये चार्वतो माꣳसभिक्षामुपासत उतो तेषामभिगूर्तिर्न इन्वतु ॥ ३५ ॥

ये जनाः पक्वं वाजिनमश्वं परिपश्यन्ति अयं पक्व इति जानन्ति। य ईम् ईमित्यव्ययं चार्थे ये च इत्याहुः एवं कथयन्ति किम् सुरभिः सुगन्धः पाको जातः अतो निर्हर अग्नेः सकाशादुत्तारयेति। ये च जना अर्वतोऽश्वस्य मांसभिक्षामुपासते हुतशिष्टमांसयाचनां कुर्वते। उतो अपि च तेषां पाकद्रष्ट्रादिजनानामभिगूर्तिः उद्यमो नोऽस्मानिन्वतु प्रीणातु। यद्वायं मन्त्रो देवपरो व्याख्येयः। ये देवाः पक्वं वाजिनं परिपश्यन्ति कदा पोक्ष्यतीति ये च विलम्बं दृष्ट्वा सुरभिः पाको जातोऽस्माभ्यं निर्हर देहीत्याहुः ये चार्वतो मांसभिक्षामुपासते मांसं याचन्ते तेषामभिगूर्तिः सङ्कल्पोऽस्मान् प्रीणातु सफलो भवत्वित्यर्थः। ३५ ॥

यन्नीक्षणं माꣳस्पचन्या उखाया या पात्राणि यूष्ण आसेचनानि। ऊष्मण्यापिधाना

चरूणामङ्काः सूनाः परि भूषन्त्यश्वम् ॥ ३६ ॥

एते पदार्था अश्वं परिभूषन्ति अलंकुर्वन्ति स्वव्यापारेण साधयन्तीत्यर्थः भूष अलङ्कारे भौवादिकः । एते के तानाह यत् उखायाः स्थाल्याः नीक्षणं नितरामीक्षणं पाकपरीक्षार्थं दर्शनम् । कीदृश्या उखायाः मांस्पचन्याः मांसं पच्यते यस्यां सा मांस्पचनी तस्याः मांसपाकाधिकरणभूतायाः करणाधिकरणयोश्चेति [पा० ३, ३, ११७] ल्युट् मांसस्य पचि युड्घञोरिति [काशिका० पा० ६, १, १४४] मांसस्याकारलोपः टिड्ढाणञिति [पा० ४, १, १५] ङीप् । तथा यूष्णः पक्वरसस्य आसेचनानि आसिच्यन्ते येषु तानि आसेचनसाधनानि या यानि पात्राणि पद्दन्निति यूषशब्दस्य यूषन्नादेशः । यानि च चरूणा मांसपूर्णपात्राणामपिधाना अपिधानानि आच्छादनपात्राणि । कीदृशानि तानि ऊष्मण्या ऊष्माणं धारयन्ति तानि ऊष्मण्यानि ऊष्मन्शब्दाद्धारणार्थे यप्रत्ययः आच्छादने ऊष्मा बहिर्न यातीत्यर्थः । तथा अङ्काः चिह्नसाधनानि हृदयाद्यवयवज्ञापकानि वैतसमयानि । सूनाः विशसनकारणभूताः स्वधित्यादयः । एतेऽश्वं परिभूषयन्ति ॥ ३६ ॥

मा त्वाग्निर्ध्वनयीद्धूमगन्धिर्मोखा भ्राजन्त्यभि विक्त जघ्रिः । इष्टं वीतमभिगूर्तं वषट्कृतं तं देवासः प्रति गृभ्णन्त्यश्वम् ॥ ३७ ॥

हे अश्व पच्यमानाश्वावयव ! अग्निः त्वा त्वां मा ध्वनयीत् ध्वनिं मा कारयतु ध्वनौ सति भाण्डभङ्गः स्यात् दह्यमानं मांसं सिमसिमेति शब्दं करोति तस्मात्तु नोनयतिध्वनयतीत्यादिना [पा० ३, १, ५१] ण्यन्ताच्चङ्प्रतिषेधः ह्म्यन्तक्षणेति [पा० ७, २, ५] वृद्ध्यभावः । कीदृशोऽग्निः धूमगन्धिः

धमस्य गन्धो लेश यत्र सः अल्पधूमवानित्यर्थः अल्पाख्यायामिति [पा०५, ४, १३६] धूमादिकारः। किञ्च भ्राजन्ती अतितापेन दीप्यमाना उखा स्थाली मा अभिविक्त मा चलतु ओविजी भयचलनयोः लुङि तङि भालो भलीति [पा० ८, २, २६] सिलोपे रूपम् न माङ्योग इति [पा० ६, ४, ७४] अडभावः। कीदृशी उखा जघ्रिः जिघ्रति गन्धं गृह्णातीति जघ्रिः आदृगमेति [पा० ६, २, १७१] किन्प्रत्ययः अधिष्ठात्री देवताया घ्राणम्। तमेवंविधमश्वं देवासः देवाः प्रतिगृभ्णन्ति प्रतिगृह्णन्तु। कीदृशमश्वम् इष्टं प्रयाजैः वीतमाप्रीभिः पर्यग्निकृतम् अभिगूर्तं ये यजामहे इत्यागूर्योक्तम् वषट्कृतं वषट्कारेण संस्कृतम् ॥ ३७ ॥

निक्रमणं निषदनं विवर्तनं यच्च पड्वीशमर्वतः। यच्च पपौ यच्च घासिं जघास सर्वा ता ते अपि देवेष्वस्तु ॥ ३८ ॥

यत् निक्रमणं नितरां क्रमते यत्र तत् निक्रमणस्थानम् निषदनं नितरां सीदत्यस्मिन्निति निषदनमुपवेशनस्थानम् विवर्तनं विविधं वर्तते यत्र तत् इतस्ततो लुण्ठनस्थानम् सर्वत्राधिकरणे ल्युट् यच्चार्वतोऽश्वस्य पड्वीशम् पदेषु विशति पड्वीशं पादबन्धनम्। क्रियापरा वा निक्रमणादयः शब्दाः आलम्भसमये यानि अश्वस्य निक्रमणादीनि चेष्टितानि। किञ्च यच्च पपौ यज्जलं पीतवान् यच्च घासिमदनीयं तृणादिकं जघाम भक्षितवान् घसॢ अदने लिट् हे अश्व! ता तानि सर्वाणि ते तव निक्रमणादीनि देवेषु अस्तु सन्तु। देवार्थस्याश्वस्य रोमादीनामपि निरर्थकत्वं माभूदित्यर्थः ॥३८॥

यदश्वा॑य॒ वास॑ उपस्तृ॒णन्त्य॑धीवा॒सं या हिर॑ण्यान्यस्मै। स॒न्दान॒मर्व॑न्तं॒ पड्वी॑शं प्रि॒या दे॒वेष्वाया॑मयन्ति ॥ ३९ ॥

प्रिया प्रियाणि एतानि वस्तूनि देवेषु आयामयन्ति आगमयन्ति ऋत्विजोऽश्वस्यैतानि देवेष्वेव प्रापयन्तीत्यर्थः। कानीत्यत आह अश्वाय यत् अधीवासमाच्छादकं वासो वस्त्रमुपस्तृणन्ति स्तृञ् आच्छादने क्र्यादिकः तथा या यानि हिरण्यानि सौवर्णशकलानि अस्मै अश्वाय उपस्तृणन्ति। तथा अर्वन्तम् षष्ठ्यर्थे द्वितीया अर्वतोऽश्वस्य सन्दानं शिरोबन्धनं पड्वीशं पादबन्धनम्। एतानि देवेषु प्रापयन्ति। कीदृशानि प्रिया प्रियाणि देवानामिष्टानि ॥ ३९ ॥

यत्ते॑ सा॒दे मह॑सा॒ शूकृ॑तस्य॒ पार्ष्ण्या॑ वा॒ कश॑या वा तु॒तोद॑। स्रु॒चेव॒ ता ह॒विषो॑ अध्व॒रेषु॒ सर्वा॒ ता ते॒ ब्रह्म॑णा सूदयामि ॥ ४० ॥

हे अश्व! अश्ववारः सादे गमने यत्ते तव त्वां पार्ष्ण्या पादाधोभागेन कशया वा तुतोद पीडितवान् तुद व्यथने लिट् सदनं सादः घञ् कीदृशस्य तव महसा बलेन शूकृतस्य शूकृतमस्यास्ति शूकृतः तस्य शब्दानुकरणमेतत् शूकारं कुर्वतः। अध्वरेषु ता सर्वा तानि सर्वाणि ते तव पार्ष्णिकशाताडनानि ब्रह्मणा मन्त्रेणाहं सूदयामि षूद क्षरणे चुरादिः चारयामि यज्ञे आहुतित्वेन कल्पयामीत्यर्थः। तत्र दृष्टान्तः हविषः स्रुचेव हविराज्यादिकं यथा स्रुचा जुहा सूदयामि तद्वत्। एकं तापदं पादपूरणाय ॥ ४० ॥

चतुस्त्रिꣳशद्वाजिनो देवबन्धोर्वङ्क्रीरश्वस्य स्वधितिः समेति। अच्छिद्रा गात्रा वयुना कृणोत परुष्परुरनुघुष्या विशस्त ॥४१॥

स्वधितिः पशुच्छेदनसाधनोऽसिः अश्वस्य चतुस्त्रिंशत् वङ्क्रीः चतुस्त्रिंशत्संख्याकान्युभयपार्श्वास्थीनि समेति सम्यगागच्छति छेदनाय। कीदृशस्याश्वस्य वाजिनः वजति गच्छतीति वाजी तस्य वेगवत इत्यर्थः। देवबन्धोः देवानां बन्धुः प्रियस्तस्य देवा बन्धवो यस्येति वा। भावी निर्देशः। अश्वस्य चतुस्त्रिंशदङ्क्रयः अजादीनां पड्विंशतिः। अतो हे ऋत्विजः! वयुना वयुनेन ज्ञानेनाश्वस्य गात्रा गात्राणि अच्छिद्रा अच्छिद्राणि छिद्रहीनानि यूयं कृणोत कुरुत स्वधितिना छिन्नानि सच्छिद्राणि वर्तन्ते तान्यच्छिद्राणि कुरुत। किञ्च परुः परुः अस्थिनां पर्वपर्वणोति अमरः नित्यवीप्सयोरिति [पा०८, १, ४] द्वित्वम् प्रतिपर्व प्रत्यवयवम् अनुघुष्य शब्दमित्ति नाम्ना संशब्द्य यूयं विशस्त विशसनं छेदं कुरुत शसु हिंसायाम् छान्दसः शपो लुक्। कृणोत कृ करणे स्वादिः तप्तनवित्ति [पा० ७, १, ४५] मध्यमबहुवचनस्य तबादेशः ततो गुणः। अनुघुष्य घुषिर् शब्दे क्त्वो ल्यप् ॥४१॥

एकस्त्वष्टुरश्वस्या विशस्ता द्वा यन्तारा भवतस्तथ ऋतुः। या ते गात्राणामृतुथा कृणोमि ता ता पिण्डानां प्र जुहोम्यग्नौ ॥ ४२ ॥

अश्वस्य विशस्ता विशसनकर्ता एकः ऋतुः। कीदृशस्याश्वस्य त्वष्टुः दीप्तस्य। ऋतूपलक्षितः कालात्मा प्रजापतिरेवाश्वस्य शस्तेत्यर्थः शसेस्तृच्। तथा यन्तारा यन्तारौ नियः

मकर्तारौ द्वा द्वौ द्यावापृथिव्यभिमानिदेवौ भवतः तयोरेव सर्वेषां नियन्तृत्वादिति भावः। तथा ऋतुः अत्र ऋत्यक इति [पा० ६, १, १२८] इस्वप्रकृतिभावौ। एवमश्वस्य विशसितृयन्तुकाध्वर्युः स्वकर्माह हे अश्व! ते तव गात्राणां पिण्डानां गात्रसम्बन्धिनां मांसपिण्डानां या यानि अङ्गानि अहं जुहोमि हन्मि छिनद्मि हन् वधे स्वादिः ऋतुथा ऋतौ ऋतूपलक्षिते वसन्तादियज्ञकाले ता-ता तानि-तान्यङ्गानि अग्नौ प्रजुहोमि प्रकर्षेण हुतानि करोमि ॥ ॥२ ॥

मा त्वा तपत् प्रिय आत्मापियन्तं मा स्वधितिस्तन्व आतिष्ठिपत्ते। मा ते गृध्नुरविशस्तातिहाय छिद्रा गात्राण्यसिना मिथू कः ॥ ४३ ॥

हे अश्व! प्रियः वल्लभो भोगायतनत्वात् तवात्मा देहः त्वा त्वां मा तपत् तप्तं दुःखितं मा कार्षीत् तव देहवियोगजनिता व्यथा मा भूदिति विज्ञानात्मानं प्रत्युच्यते। किम्भूतं त्वाम् अपियन्तम् अप्येतीत्यपियन् तम् देवलोकं गच्छन्तम् अपिपूर्वादेतेः शतृप्रत्ययः। किञ्च स्वधितिः शस्त्रं ते तव तन्वः तनूः अङ्गानि मा आतिष्ठिपत् मा स्थापयतु सर्वाणि छित्त्वा देवेभ्यो ददात्वित्यर्थः। तिष्ठतेर्ण्यन्तस्य लुङि चङि तिष्ठतेरिदिति [पा० ७, ४, ५] इकारे कृते द्वित्वादि। किञ्च शमिता ते तव गात्राणि अङ्गानि अतिहाय त्यक्त्वा शास्त्रोक्तक्रमं त्यक्त्वा असिना शस्त्रेण मिथु मिथ्या छिद्रा छिद्राणि अयथाच्छिन्नानि मा कः मा कार्षीत् करोतेर्लुङि मन्त्रे घसह्वरेत्यादिना [पा० २, ४, ८०] च्लेर्लुक् गुणे हल्ङ्याविति [पा० ६, १, ६८]

तिपो लोपे विसर्गः। मिथु इति मिथ्यार्थेऽव्ययम् संहितायां दीर्घः। कीदृशः शमिता क्ष्णुः क्ष्ण्यतीति क्ष्णुः लुब्धः केवलं मांसग्रहणेच्छुः अत एवाविशस्ता न विशेषेण शसति हिनस्ति अविशस्ता विशसने अकुशलः अत एवान्यथा मा छिदत् सम्यगवदानानि करोत्वित्यर्थः॥ ४३॥

न वा उ॑ ए॒तन्म्रि॑यसे॒ न रि॑ष्यसि दे॒वाँ२॥ इदे॑षि प॒थिभिः॑ सु॒गेभिः॑। हरी॑ ते॒ युञ्जा॒ पृष॑ती अभूता॒मुपा॑स्थाद्वा॒जी धु॒रि रास॑भस्य॥४४॥

वै एवार्थे उ अवधारणे हे अश्व। त्वमेतन्नैव म्रियसे इतराश्ववत् मृतो न भवसि देवत्वप्राप्तेर्वक्ष्यमाणत्वात् अत एव न रिष्यसि हिंस्यसे व्यर्थहिंसाया अभावात् रिषतेर्यकि परस्मैपदमार्षम्। ननु प्रत्यक्षत्वे मरणमङ्गनाशश्च दृश्यते तर्हि कथमेवमुच्यते तत्राह सुष्ठु गम्यते यत्र ते सुगाः तैः सुगेभिः सुगैः साधुगमनैः पथिभिर्मार्गैः देवयानरूपैः देवान् इत् एषि देवानेव गच्छसि अयो युक्ता मदुक्तिः। कथं देवान् प्रति गमनम् तत्राह हे अश्व। ते तव हरी इन्द्राश्वौ युञ्जा युञ्जौ रथे युक्तौ अभूतां भविष्यतः आशंसायां भूतवच्चेति [पा० ३, ३, १३२] भूतकालप्रयोगो भविष्यदर्थे। हरी इन्द्रस्येति यास्कः [निघ० १, १५, १] तथा पृषती मरुतां वाहनभूते तव युञ्जौ अभूताम् पृषत्यो मरुतामिति [निघ० १, १५, २]। युजस्ते युञ्जौ ऋत्विग्दधृगित्यादिना [पा० ३, २, ५८] क्विन् क्विन्प्रत्ययस्य कुरिति [पा० ८, २, ६२] कुत्वम् युजेरसमासे इति [पा० ७, १, ७१] नुम् सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] विभक्तेरात्वम्। किञ्च रासभस्याश्विना-

इनस्य धुरि अश्विवाहनस्थाने वाजी कश्चिदश्वः उपास्थात् उपस्थास्यति। देवत्वं प्राप्तस्य तव वहनाय इन्द्रादयो निजवाहनानि प्रेषयिष्यन्तीति भावः। यद्वा तत्तद्देवभावं प्राप्तं त्वां तानि तानि वाहनानि वक्ष्यन्तीत्यर्थः॥ ४४॥

सुगव्यं नो वाजी स्वश्व्यं पुंसः पुत्राँ२॥ उत विश्वापुषं रयिम्। अनागास्त्वं नो अदितिः कृणोतु क्षत्रं नो अश्वो वनतां हविष्मान्॥ ४५॥

इदानीं याच्ञा क्रियते। वाजी देवत्वं प्राप्तोऽश्वः नोऽस्माकं सुगव्यं शोभनं गोसमूहं कृणोतु गवां समूहो गव्यम् खलगोरथादिति [पा० ४, २, ५०] यत्प्रत्ययः शोभनं गव्यं सुगव्यम्। तथा स्वश्व्यं कृणोतु अश्वानां समूहः अश्व्यम् केशाश्वेति [पा० ४,२, ४८] विकल्पात् पक्षे यत् शोभनमश्व्यं स्वश्व्यम्। तथा पुंसः पुत्रान् करोतु पुत्रशब्दोऽपत्यवाचक इति पुंस इति विशेषणम्। यद्वा पुंसः पुरुषार्थसाधकान् पुत्रान् करोतु। उतापि च रयिं धनं करोतु। कीदृशं रयिं विश्वपुषम् पुष्णाति पुषः इगुपधेति [पा० ३, १, १३५] कप्रत्ययः विश्वस्य सर्वस्य पुषस्तम् सर्वजनपोषणसमर्थं धनं करोत्वित्यर्थः संहितायां विश्वशब्दस्य दीर्घः। किञ्च नोऽस्माकमनागस्त्वं करोतु नास्ति आगः अपराधः पापरूपो यस्य सोऽनागाः तस्य भावोऽनागस्त्वम् दीर्घश्छान्दसः निष्पापत्वं करोतु पापसद्भावे उक्तफलाभावात्। किञ्च अश्वो नोऽस्माकं क्षत्रं क्षतत्राणं बलं पराभवाद्रक्षणं वा करोतु। कीदृशोऽश्वः अदितिः नास्ति दितिः खण्डनं दैन्यं वा यस्य सः। हविष्मान् हविरस्यास्ति

हविष्मान् तदस्यास्तीति [पा० ५, २, ९४] मतुप् हविर्भूतावयवः यद्वा देवत्वाख्या हविष्मान्। ईदृशोऽग्निर्नः चन्त्रं वनतां करोतु वनतिः करोत्यर्थः ॥ ४५ ॥

इमा नु कं भुवना सीषधामेन्द्रश्च विश्वे च देवाः। आदित्यैरिन्द्रः सगणो मरुद्भिरस्मभ्यं भेषजा करत्। यज्ञं च नस्तन्वं च प्रजां चादित्यैरिन्द्रः सह सीषधाति ॥ ४६ ॥

का० [२०, ८, १२] इमा नु कमिति च द्विपदाः। अयस्मयपात्रे गाश्वलोहितहोमानन्तरमिमा नु कमित्याद्याः षट् द्विपदाः जुहोति। कण्डिकाद्वयस्य षडर्धानि सन्ति तैः षडाहुतीर्जुहोतीति सूत्रार्थः॥ द्विपदाच्छन्दस्का विश्वदेवदेवत्या आत्यपुत्रभुवनदृष्टास्तिस्र ऋचः। नु कम् एतौ निपातौ पादपूरणौ इमा इमानि भुवना भुवनानि भूतजातानि वयं सीषधाम साधयामः वशीकुर्मः इत्यर्थः साधयतेर्लुङि उत्तमबहुवचने रूपम् अडभाव आर्षः। किञ्च इन्द्रः इदि परमैश्वर्ये ऐश्वर्यवान् सगणो निजगणैः परिवारैः सहित इन्द्रो देवेशो विश्वे देवाश्च आदित्यैः द्वादशभिः मरुद्भिः एकोनपञ्चाशत्संख्यैश्च सहिताः अस्मभ्यं भेषजा भेषजानि औषधानि हितानि करत् कुर्वन्तु सर्वे देवा अस्माकं हितकारिणो भवन्त्वित्यर्थः। किञ्च इन्द्रः आदित्यैः सह नोऽस्माकं यज्ञमश्वमेधं तन्वं शरीरं प्रजां पुत्रादिकां च सीषधाति साधयतु वशीकरोत्वित्यर्थः नीरोगाः सपुत्रा वयं यज्ञं सम्यक् कुर्म इति भावः ॥ ४६ ॥

अग्ने त्वं नो अन्तम उत त्राता शिवो

भवा वरूथ्यः । वसु॑रग्निर्वसु॑श्रवा अच्छा॑ नक्षि द्युमत्त॑मᳪं रयिं दाः । तं त्वा॑ शोचिष्ठ दीदिवः सुम्नाय॑ नूनमी॑महे सखि॑भ्यः ॥ ४७ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां
पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ २५ ॥

तिस्रो द्विपदा व्याख्याताः [३, २५—२६] ॥ समिद्धो अञ्जन् [२९, १] आश्वमेधिकोऽध्याय इति वचनादत्र हौत्रे तन्मन्त्राणां विनियोगः ॥ समाप्तोऽश्वमेधः सप्तविंशत्युत्तरवर्षसाध्यः ॥ ४७ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोरमे ।
अध्यायः पञ्चविंशोऽयमश्वमेधगतोऽगमत् ॥ २५ ॥

षड्विंशोऽध्यायः ।

अ॒ग्निश्च॑ पृथि॒वी च॒ संन॑ते॒ ते मे॒ संन॑मतामदः । वा॒युश्चा॒न्तरि॑क्षञ्च॒ संन॑ते॒ ते मे॒ संन॑मतामदः । आ॒दि॒त्यश्च॒ द्यौश्च॒ संन॑ते॒ ते मे॒ संन॑मतामदः । आप॑श्च॒ वरु॑णश्च॒ संन॑ते॒ ते मे॒ संन॑मतामदः । स॒प्त स॒ᳪंसदो॑ अष्ट॒मी भू॑त॒साध॑नी । सका॑माँ॒२॥ अध्व॑नस्कुरु सं॒ज्ञान॑मस्तु मे॒ऽमुना॑ ॥ १ ॥

इमे खिलारम्य दर्शपौर्णमासपिठ्यग्निहोत्रोपस्थान-

पञ्चचातुर्मास्याग्निष्टोमवाजपेयराजसूयाग्निसौत्रामण्यश्वमेधसम्बद्धा मन्त्रा व्याख्याता:। इदानीं खिल्यान्युच्यन्ते क्वचिद्विनियोगानुक्तेः। तेषां विवक्षानृपिरन्यस्यानुक्तेः आदित्यानीमानि यजूंषि व्याख्यायन्त इति श्रुतेः [बृहदारण्य० ५, ५, ३३] याज्ञवल्क्यो वा याज्ञवल्क्येन व्याख्यायन्त इति श्रुतेः ॥ अग्निश्च। सप्त लिङ्गोक्तानि यजूंषि। चतस्र ऋग्गायत्र्यः। सप्त संसदः आसुर्यनुष्टुप्। सकामान् प्राजापत्यानुष्टुप्। यथेमाम् ब्राह्मी गायत्री ॥ अग्निश्च पृथिवी च सन्नते सन्नमनं सन्नतम् आनुकूल्येन प्रवृत्तिः अग्निपृथिव्यौ भोगाय सङ्गते अतो ब्रवीमि ते अग्निपृथिव्यौ मे ममादः असुकं सन्नमताम् सन्नमयतां वशवर्तिनं कुरुतामित्यर्थः। अद इति पुरुषादेर्नाम द्वितीयान्तं प्रयोज्यम्। छन्दस्युभयथेति [पा० ३, ४, ११७] अपोऽप्यार्धधातुकत्वाद्वेरनिटीति [पा० ६, ४, ५१] णिचो लोपः सन्नमतामित्यत्र। एवमुत्तरेष्वपि मन्त्रेषु योज्यम्। वायुरन्तरिक्षं च सन्नते ते ममासुकं सन्नमयताम्। आदित्यः द्यौश्च सन्नते ते म०। आपश्च वरुणश्च सन्नते ते म० ॥ परमात्मानं स्तौति हे स्वामिन्! यस्य तव सप्त संसदः संसदनानि अधिष्ठानानि अग्निवायून्तरिक्षादित्यद्युलोकाम्बुवरुणाख्यानि तत्राष्टमी भूतसाधनी पृथ्वी भूतानि साधयति उत्पादयति भूतसाधनी भूमिं विना भूतोत्पत्तेरभावात् अतः सर्वाधिष्ठानभूतस्त्वमध्वनो मार्गान् सकामान् कुरु येषु मार्गेषु मया गम्यते तत्रास्माकं कामप्राप्तिरस्त्वित्यर्थः। किञ्च मे ममामुना देवदत्तादिना संज्ञानं सङ्गतं ज्ञानमस्तु दृष्टेन मम प्रीतिरस्तु ॥ विज्ञानात्मा योच्यते यस्य तव सप्त संसदः पञ्च बुद्धीन्द्रियाणि मनो बुद्धिश्चेति सप्तायतनानि अष्टमी भूतसाधनी भूतानि साधयति वशीकरोति

भूतसाधनी वाक् स त्वं नोऽस्माकमध्वनः सकामान् कुरु असुना सह मे सङ्गतमस्तु ॥ १ ॥

यथे॒मां वाचं॑ कल्या॒णीमा॒वदा॑नि॒ जने॑भ्यः। ब्र॒ह्म॒रा॒ज॒न्या॒भ्या॑ᳪ शू॒द्राय॒ चार्या॑य च॒ स्वाय॒ चार॑णाय। प्रि॒यो दे॒वानां॒ दक्षि॑णायै दा॒तुरि॒ह भू॑यासम॒यं मे॒ कामः॒ समृ॑ध्यता॒मुप॑ मा॒दो न॑मतु ॥ २ ॥

इमां कल्याणीमनुद्वेगकरीं वाचमहं यथा यतः आवदानि सर्वतो ब्रवीमि दीयतां भुज्यतामिति सर्वेभ्यो वच्मि। केभ्य-स्तदाह ब्रह्मराजन्याभ्यां ब्राह्मणाय राजन्याय क्षत्रियाय च शूद्राय अर्याय वैश्याय स्वायात्मीयाय अरणाय पराय अरणो-ऽपगतोदकः शत्रुः नास्ति रणः शब्दो येन सह वाक्सम्बन्ध-रहितः शत्रुरिति वा ॥ प्रियो देवानाम् मध्येऽवसानरहिता-नुष्टुप् लौगाक्षिदृष्टा। यथेति पूर्वोक्तेरत्र तथाशब्दोऽध्याहार्यः यतोऽहं ब्राह्मणादिभ्यः कल्याणीं वाचं वदामि तथा ततोऽहं देवानां प्रियः भूयासम् इह संसारे दक्षिणायै दक्षिणायाः दातुश्च प्रियः भूयासम् देवा दक्षिणादातारश्च मयि प्रीतिं कुर्वन्त्वित्यर्थः। किञ्च मे ममायं कामः समृध्यतां सफलो भवतु अयमिति नामनिर्देशः धनपुत्रादिलाभकामो मे सम्प-द्यतामित्यर्थः। किञ्च अदो मा मामुपनमतु अद इति दृष्ट-नामग्रहणम् देवदत्तादिमां प्रीणयतु ॥ २ ॥

बृह॑स्पते॒ अति॒ यद॒र्यो अर्हा॑द् द्यु॒मद्वि॒भाति॒ क्रतु॑म॒ज्जने॑षु। यद्दी॒दय॒च्छव॑स ऋतप्रजात॒

तदस्मासु द्रविणं धेहि चित्रम् । उपयामगृहीतोऽसि बृहस्पतये त्वा । एष ते योनिर्बृहस्पतये त्वा ॥ ३ ॥

ब्रह्मदेवत्या त्रिष्टुप् गृत्समददृष्टा बृहस्पतिसवे बार्हस्पत्यग्रहग्रहणेऽस्याः सोपयामाया विनियोगः । ऋतात् सत्यात् हे ऋतप्रजात । ब्रह्मणः सकाशात् प्रजातं प्रकृष्टं जातं जन्म यस्य ऋतप्रजातः हे बृहस्पते बृहतां वेदानां पते पालक । चित्रं नानाविधं तत् द्रविणमस्मासु यजमानेषु धेहि धारय स्थापय देहीत्यर्थः । तत्किम् अर्यः स्वामी यद्धनमर्हति अर्हति पूजयति लेटोऽडाटाविति [पा० ३, ४, ९४] आडागमः अर्यः स्वामिवैश्ययोरिति [पा० ३, १, १०३] अर्यशब्दः स्वामिन्यन्तोदात्तः वैश्ये आद्युदात्तः ईश्वरयोग्यं धनं देहीत्यर्थः । यद्धनं जनेषु लोकेषु विभाति विविधं शोभते । कीदृशं धनं द्युमत् द्यौः कान्तिरस्यास्ति द्युमत् दिव उच्चेति [पा० ६, १, १३१] उकारः । क्रतुमत् क्रतवो यज्ञा विद्यन्ते येन तत् येन यज्ञाः क्रियन्ते तादृशं धनं देहीत्यर्थः । यत् धनं शवसा बलेन दीदयत् दापयति प्रापयति वा धनान्तरम् तद्धनं देहीत्यर्थः दय दानगतिहिंसादानेषु अभ्यासिजन्तस्य लुङि रूपम् अडभाव आर्षः ॥ उपयामेन पात्रेण गृहीतोऽसि बृहस्पतयेऽर्थाय त्वा गृह्णामि । स्थापयति एष ते योनिः स्थानम् बृहस्पतये त्वां सादयामि ॥ ३ ॥

इन्द्र गोमन्निहायाहि पिबा सोमं शतक्रतो । विद्यद्भिर्ग्रावभिः सुतम् ॥ उपयामगृहीतो-

तोऽसीन्द्राय त्वा गोमते। एष ते योनिरिन्द्राय त्वा गोमते ॥ ४ ॥

हे इन्द्रदेवत्ये गायत्री! रम्याचिदृष्टे गोसवे यज्ञे ग्रहग्रहणे नियुक्ते सोपयामे। शतं क्रतवः कर्माणि यस्य स शतक्रतुः हे शतक्रतो! हे इन्द्र! हेगोमन् गावो धेनवः स्तुतयः किरणा वा विद्यन्ते यस्य स गोमान् त्वमिह यज्ञे आयाहि आगच्छ सोमं च पिब द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] दीर्घः। कीदृशं सोमं ग्रावभिः सुतमश्मभिरभिषुतम् कीदृशैर्ग्रावभिः विद्यद्भिः विशेषेण द्यन्ति खण्डयन्ति ते विद्यन्तः तैः दो अवखण्डने दिवादित्वाच्छ्यन् शतरि ओतः श्यनीति [पा० ७, ३, ७१] ओकारलोपः॥ उपया० गोमते इन्द्राय त्वां गृह्णामि। सादयति एष ते० ॥ ४ ॥

इन्द्रायाहि वृत्रहन् पिबा सोमᳪं शतक्रतो। गोमद्भिर्ग्रावभिः सुतम् ॥ उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा गोमते। एष ते योनिरिन्द्राय त्वा गोमते ॥ ५ ॥

अत्र दैत्य हन्ति वृत्रहा शतं क्रतवो मखा यस्य स शतक्रतुः। हे वृत्रहन्! हे शतक्रतो! हे इन्द्र! त्वमायाहि आगच्छ सोमं च पिब। कीदृशं सोमं ग्रावभिः सुतम्। कीदृशैर्ग्रावभिः गोमद्भिः गौः स्तुतिर्विद्यते येषां ते गोमन्तस्तैः॥ उप० एष ते० व्याख्याते ॥ ५ ॥

ऋतावानं वैश्वानरमृतस्य ज्योतिषस्पतिम्। अजस्रं घर्ममीमहे ॥ उपयामगृहीतोऽसि वैश्वा-

नराय त्वा। एष ते योनिर्वैश्वानराय त्वा ॥६॥

तिस्रो वैश्वानरीयाः पुरोऽनुवाक्याः। आद्या गायत्री प्रदुराचिदृष्टा। वयं वैश्वानरमीमहे याचामः यज्ञसमाप्तिमिति शेषः ईमहे याच्ञाकर्मसु पठितः। कीदृशं वैश्वानरम् ऋतवानम् ऋतं सत्यं यज्ञो जलं वास्यास्ति ऋतवा तम् छन्दसीवनिपौ वाच्याविति [पा० ५, २, १०९ वा० २] मत्वर्थे वनप्रत्ययः संहितायामृतस्य दीर्घः। ऋतस्य सत्यस्याविनाशिनो ज्योतिषः तेजसः पतिं पालकम् तेजोऽधिष्ठानमित्यर्थः। अजस्रं न जस्यति नश्यति अजस्रस्तमनुपक्षीणम् जसु हिंसायाम् नमिकम्पीति [पा० ३, २, १६७] रप्रत्ययः घर्मं घृ क्षरणदीप्त्योः जिघर्ति क्षरति जलं घर्मस्तम् दीप्तं वा॥ उपया० वैश्वानराय त्वां गृह्णामि। एष ते० सादयामि॥६॥

वैश्वानरस्य सुमतौ स्याम राजा हि कं भुवनानामभिश्रीः। इतो जातो विश्वमिदं विचष्टे वैश्वानरो यतते सूर्येण॥ उपयामगृहीतोऽसि वैश्वानराय त्वा। एष ते योनिर्वैश्वानराय त्वा॥७॥

त्रिष्टुप् कुत्सदृष्टा। वैश्वानरस्य सुमतौ शोभनबुद्धौ वयं स्याम भवेम। कं निपातः पादपूरणः। हि यस्मादितोवैश्वानरः इतोऽरणितो जातः उत्पन्नः सन् इदं विश्वं सर्वं विचष्टे कर्मानुरूपं पश्यति सूर्येण सह यतते स्पर्धते च सूर्यसमतेजा इत्यर्थः। कीदृशोऽग्निः राजा राजते दीप्यते राजा। भुवनानां भूतजातानामभिश्रीः आश्रयणीयः अभि समन्तात् श्रीयते सेव्यतेऽभिश्रीः कर्मणि क्विप्। उप० एष ते उक्तो॥७॥

वैश्वानरो न ऊतय आ प्रयातु परावतः। अग्निरुक्थेन वाहसा॥ उपयामगृहीतोऽसि वैश्वानराय त्वा। एष ते योनिर्वैश्वानराय त्वा ॥ ८ ॥

गायत्री। नोऽस्माकमूतयेऽवनाय परावतः दूरदेशाद्वैश्वानरः आ प्रयातु आगच्छतु केन वाहसा वाहनभूतेन उक्थेन स्तोमेन वाहिष्ठो वाहनानां स्तोमो दूतो हुतं नरा इति श्रुत्यन्तरे स्तोमस्य वाहनत्वमुक्तम्। उप० एष० उक्तं ॥ ८ ॥

अग्निर्ऋषिः पवमानः पाञ्चजन्यः पुरोहितः। तमीमहे महागयम् ॥ उपयामगृहीतोऽस्यग्नये त्वा वर्चसे। एष ते योनिरग्नये त्वा वर्चसे ॥ ९ ॥

अग्निदेवत्या गायत्री वसिष्ठभरद्वाजदृष्टा पुरोहम्। महान् गयः स्तुतिर्यस्य स महागयो मयादृहरूपो वा तमग्निं वयमीमहे याचयामः। तं कं योऽग्निर्ऋषिः मन्त्रद्रष्टा। पवमानः पव गतौ पवत इतस्ततो गच्छति पवमानः यद्वा पूङ् शोधने पवते शोधयति पवमानः। पाञ्चजन्यः पञ्चजनेभ्यो हितः विप्रादयश्चत्वारो वर्णा निषादश्चेति पञ्चजनास्तेषां यज्ञाधिकारात् पुरोहितः पुरोऽग्रे हितः स्थापितः दधातेर्निष्ठा॥ उप० वर्चसे तेजोरूपायाग्नये त्वां गृह्णामि। एष० ॥ ९ ॥

महाँर॥ इन्द्रो वज्रहस्तः षोडशी शर्म यच्छतु। हन्तु पाप्मानं योऽस्मान् द्वेष्टि।

उपयामगृहीतोऽसि महेन्द्राय त्वा। एष ते योनिर्महेन्द्राय त्वा ॥ १० ॥

महेन्द्रदेवत्या गायत्री वसिष्ठकृता। पुरोरुक्। इन्द्रः शर्म सुखं यच्छतु ददातु योऽस्मान् द्वेष्टि तं च पाप्मानं पापिष्ठं हन्तु नाशयतु यद्वाऽस्मद्द्वेष्टारं पाप्मानं च पापं ब्रह्महत्यादिकं हन्तु अस्त्री पङ्कं पुमान् पाप्मेत्यमरः [१, १, १३१]। कीदृश इन्द्रः महान् श्रेष्ठः। वज्रहस्तः वज्रं हस्ते यस्य सः। षोडशी पञ्च प्राणा दशेन्द्रियाणि मनश्चेति षोडशपदार्था लिङ्गशरीररूपा यस्य स षोडशी आत्मरूप इत्यर्थः॥ उप० एष० उक्तं ॥ १० ॥

तं वो दस्ममृतीषहं वसोर्मन्दानमन्धसः। अभि वत्सं न स्वसरेषु धेनव इन्द्रं गीर्भिर्नवामहे ॥ ११ ॥

इन्द्रदेवत्या पथ्या बृहती नोधागोतमदृष्टा स्वाध्यायादिषु नियुक्ता। आदित्ययाज्ञवल्क्ययोरार्षमाध्यायात्। हे यजमानाः। तमिन्द्रं वयं गीर्भिः स्तुतिलक्षणाभिर्वाग्भिः अभिनवामहे सम्यक् स्तुमहे नु स्तुतौ व्यत्ययेन शप्। किंभूतमिन्द्रं वो युष्माकं दस्मं दर्शनीयम् दस दर्शने मप्रत्ययः। ऋतीषहम् ऋ गतौ क्तिन्प्रत्ययः ऋत्या गत्या सहतेऽभिभवति शत्रूनिति ऋतिषट् तम् पूर्वपदात्संज्ञायामगः इति [पा० ८, ३, १०६] षत्वम् संहितायां दीर्घः। वसोः वासयितुः स्थितिहेतुभूतस्यान्धसोऽन्नस्य षष्ठी तृतीयार्थे अन्नेन मन्दानं मोदमानम् मदिङ् स्तुतिमोदमदस्वप्नकान्तिगतिषु मदे मोदे स्तुतौ गताविति धातोः शानच्प्रत्ययेन शपो लुक्। दृष्टान्तमाह वत्सं न नकार इवार्थः स्वसरेषु संमेवा-

इनेव मरन्ति प्रसरन्ति किरणा येषु ते स्वसरा दिवसाः तेषु यथा धेनवो नवप्रसूता गावो वत्सं नुवन्ति स्तुवन्ति शब्देनाह्वयन्तीत्यर्थः। तद्वद्वयमिन्द्रं स्तुमः ॥ ११ ॥

यद्वाहिष्ठं तदग्नये बृहदर्च विभावसो।
महिषीव त्वद्रयिस्त्वद्वाजा उदीरते ॥ १२ ॥

अग्निदेवत्यानुष्टुब्वसूयुदृष्टा। हे उद्गातः! अग्नये अग्न्यर्थं तत् बृहत्साम अर्च गाय बृहत्साम्ना गानं कुरु तत्किम् यत् वाहिष्ठम् वाहयति प्रापयति इष्टमिति वाहयितृ वहेर्ण्यन्तात् तृच् अत्यन्तं वाहयितृ वाहिष्ठम् अतिशायने तमबिष्ठनाविति [पा० ५, ३, ५५] अनुवृत्तौ तुश्छन्दसीति [पा० ५, ३, ५९] इष्ठनि परे तुरिष्ठेमेयःस्विति [पा० ६, ४, १५४] च तृचो लोपे वाहिष्ठमिति रूपम्। किञ्च सामगानेन प्रत्यक्षमग्निं ब्रूहि किम् हे विभावसो! विभा कान्तिरेव वसु धनं यस्य स विभावसुः हे अग्ने! रयिः धनं वाजा अन्नानि च त्वत् त्वत्तः सकाशात् उदीरते उद्गच्छन्ति ईर गतौ कम्पे च लट् शपो लुक् अदभ्यस्तात् [पा० ७, १, ४]। तत्र दृष्टान्तः महिषीव यथा महिषी प्रथमपरिणीता स्त्री गृहात् भोगार्थं पतिं प्रति उदीर्ते उद्गच्छति। एवं त्वत्पदं पादपूरणम् रयिः त्वदुदीर्ते इति वा ॥ १२ ॥

एह्यू षु ब्रवाणि तेऽग्न इत्थेतरा गिरः।
एभिर्वर्धास इन्दुभिः ॥ १३ ॥

अग्निदेवत्या गायत्री भरद्वाजदृष्टा हे अग्ने! त्वमेहि आगच्छ उ पादपूरणः, सुञि चेति संहितायामुकारस्य दीर्घः। ...इत्था इत्थमनेन प्रकारेण न इतराः अन्याः गिरो

वाणीः स्तुतिलक्षणाः ते तव सु ब्रवाणि सुतरां वदानि ब्रुञो लोट् । किञ्च एभिरिन्दुभिः सोमैः वर्धासे वर्धस्व लेटोऽडाटौ ॥ १३ ॥

ऋ॒तव॑स्ते य॒ज्ञं वित॑न्वन्तु॒ मासा॑ र॒क्षन्तु॑ ते ह॒विः । सं॒व॒त्स॒रस्ते॑ य॒ज्ञं द॑धातु नः प्र॒जां च॒ परि॑पातु नः ॥ १४ ॥

अग्निदेवत्या बृहती ९, ८, ११, ८ वर्णपादा विषमपादा नवकाष्टकैकादशाष्टिनो विषमपादेति वचनात् । हे अग्ने ! ऋतवः ऋतूपलक्षिताः कालविशेषाः ते तव यज्ञं वितन्वन्तु विस्तारयन्तु । मासाः चैत्राद्यधिष्ठातारो देवास्ते तव हविः पुरोडाशादिकं रक्षन्तु पान्तु । संवत्सरस्तदधिष्ठाता देवः ते तुभ्यं त्वदर्थं नोऽस्माकं यज्ञं दधातु पुष्णातु नोऽस्माकं प्रजां पुत्रादिकां च परिपातु रक्षतु संवत्सर एव ॥ १४ ॥

उ॒प॒ह्व॒रे गि॑री॒णाᳪं᳭ सं॑ग॒मे च॑ न॒दीना॑म् । धि॒या विप्रो॑ अजायत ॥ १५ ॥

सोमदेवत्या गायत्री वत्सदृष्टा । गिरीणां पर्वतानामुपह्वरे निकटे नदीनां गङ्गादीनां च संगमे विप्रो मेधावी सोमः अजायत उत्पन्नः अनेनैव कया धिया बुद्धा विप्रादयो मया यज्ञं करिष्यन्तीति विचार्यत्वयः ॥ १५ ॥

उ॒च्चा ते॑ जा॒तमन्ध॑सो दि॒वि स॒द्भूम्या द॑दे । उ॒ग्रᳪं᳭ शर्म॒ महि॒ श्रवः॑ ॥ १६ ॥

सोमदेवत्यास्तिस्रो गायत्र्यः आमहीयवदृष्टाः । हे सोम ! ते तव अन्धसोऽन्नाद्रसरूपात् जातमुत्पन्नं सोमतो जातम-

पूर्वम् उच्चा उच्चं गतं दिवि स्वर्गे सत् विद्यमानं भूमिः आददे गृह्णाति भूमिशब्दस्य विसर्गलोपे सन्धिश्छान्दसः। किं तत् द्युलोकस्थं भूमिर्गृह्णाति तदाह। उपस्तुतम् अष्टं शर्म सुखं गृहपुत्रादिलक्षणं मह्नि महत् श्रवः कीर्तिं धनं वा॥ अनेन मन्त्रेण पश्चाहुतिपरिणाम उक्तः। स यथा। हुताहुतिरादौ दिवि गच्छति ततोऽन्तरिक्षे जलरूपेण ततो भूमावन्नरूपेण ततो नरे रेतोरूपेण ततो योनौ नररूपेणागत्य तं नरं धनयशोभ्यां सुखिनं करोतीति भावः॥ १६॥

स न॒ इन्द्रा॑य॒ यज्य॑वे॒ वरु॑णाय म॒रुद्भ्यः॑।
व॒रि॒वो॒वित्परि॑स्रव॥ १७॥

हे सोम! स त्वं नोऽस्माकं परिस्रव चर रसरूपो भूत्वाहुतित्वमेहीत्यर्थः किमर्थमिन्द्राय वरुणाय मरुद्भ्य इन्द्रादीनां तृप्तये परिस्रवेत्यर्थः। कीदृशायेन्द्राय यज्यवे यष्टुं योग्यो यज्युस्तस्मै यष्टव्याय इदं त्रयाणां विशेषणम् यज्युभ्य इति मरुताम्। कीदृशस्त्वं वरिवोवित् वरिवो धनं वेत्ति जानाति विन्दति लभते वा वरिवोवित् धनस्य ज्ञाता प्रापकश्च॥ १७॥

ए॒ना विश्वा॑न्य॒र्य आ द्यु॒म्नानि॒ मानु॑षाणाम्।
सिषा॑सन्तो वनामहे॥ १८॥

अर्यः ईश्वरः सोमः एना एनानि विश्वानि सर्वाणि मानुषाणां नराणां द्युम्नानि धनानि यशांसि वा आ नयतीति शेषः अस्मभ्यं ददात्वित्यर्थः तानि सोमदत्तानि द्युम्नानि वयं वनामहे वन सम्भक्तिशब्दयोः लट् सम्भजामहे। कीदृशा वयं सिषासन्तः षनु दाने सनितुं दातुमिच्छन्ति सिषासन्ति

ते सिषासन्तः सनेर्धातोः सन्नन्ताच्छृत्प्रत्ययः जनसनखनां सञ्झलोरिति [पा० ६, ४, ४२] आत्वम् सन्यन्यत इति [पा० ७, ४, ७८] अभ्यासेकारः दानं कुर्वाणा धनभाजः स्यामेत्यर्थः ॥ १८ ॥

अनु वीरैरनु पुष्यास्म गोभिरन्वश्वैरनु सर्वेण पुष्टैः । अनु द्विपदानु चतुष्पदा वयं देवा नो यज्ञमृतुथा नयन्तु ॥ १९ ॥

आशीरियं देवदेवत्या त्रिष्टुप् सुश्रुतदृष्टा । वयं वीरैः पुत्रैः अनुपुष्यास्म पुष्टा भवेम पुषेराशीर्लिङि उत्तमबहुवचनम् गोभिर्धेनुभिः अनुपुष्यास्म उपसर्गाहत्त्या क्रियावृत्तिः अश्वैरनु पुष्यास्म सर्वेणान्येनापि आमिन पुष्यास्म पुष्टैः सर्वपदार्थैर्गृहादिभिः पुष्यास्म । द्वौ पादौ यस्येति द्विपात् तेन द्विपदा मनुष्येण दासादिना चतुष्पदा गजादिना च पुष्यास्म पादोऽन्यतरस्यामिति [पा० ४, १, ८] अन्तलोपः पादः पदिति [पा० ६, ४, १३०] पदादेशः । किञ्च ऋतुथा ऋतावृतौ काले-काले देवा नोऽस्माकं यज्ञं नयन्तु प्रापयन्तु प्राप्नुवन्तु ॥ १९ ॥

अग्ने पत्नीरिहावह देवानामुशतीरुप । त्वष्टारꣳ सोमपीतये ॥ २० ॥

अग्निदेवत्या गायत्री मेधातिथिदृष्टा । इतः पञ्च ऋचोऽग्निष्टोमे नेष्ट्र्याज्याः आद्या प्रातःसवने नेष्टृचमसयागे याज्या । हे अग्ने । देवानां पत्नीः इह यज्ञे त्वमुपावह आगमय । कीदृशीः पत्नीः उशतीः हविः कामयमानाः यद्वा यज्ञ-

न्तात् उगित इति [पा० ४, १, ६] ङीप्। किञ्च सोमपीतये सोमपानाय त्वष्टारं देवं चोपावह । २० ।

अभि यज्ञं गृणीहि नो ग्नावो नेष्टः पिव ऋतुना। त्वᳪ हि रत्नधा असि ॥ २१ ॥

हे ऋतुदेवते गायत्रो मेधातिथिदृष्टे ऋतुयागे नेष्ट्रयाज्ये। ग्नाः पत्नोऽस्य सन्तीति ग्नावा तदस्यास्तीति [पा० ५, २, ९४] मतुप्। मादुपधाया इति [पा० ८, २, ९] वत्वम् तस्य सम्बोधनं हे ग्नावः पत्नीवन्! हे नेष्टः! नोऽस्माकं यज्ञमभिगृणीहि स्तुहि गॄ शब्दे क्र्यादित्वात् श्ना ई हल्यघोरिति [पा० ६, ४, ११३] तस्येकारः प्वादीनां ह्रस्व इति [पा० ७, ३, ८०] धातोर्ह्रस्वः। किञ्च ऋतुना देवेन सह पिब सोममिति शेषः। हि यस्मात् त्वं रत्नधा असि रत्नानि दधाति ददाति रत्नधाः रमणीयधनानां दातासि । २१ ॥

द्रविणोदाः पिपीषति जुहोत प्र च तिष्ठत। नेष्ट्रादृतुभिरिष्यत ॥ २२ ॥

द्रविणस्शब्दः सान्तो धनवाची द्रविणो धनं ददाति द्रविणोदाः धनदाताग्निः पिपीषति पातुमिच्छति सोममिति शेषः पीङ् पानेऽस्माद्दैवादिकात्सन्प्रत्ययः। अतो हे ऋत्विजः! यूयं जुहोत जुहुत प्रतितिष्ठत च तप्तनप्तनेति [पा० ७, १, ४५] तवादेशः कर्मसूद्युक्ता भवतेत्यर्थः। किञ्च नेष्टुरिदं नेष्ट्रम् इदमर्थे अण् आर्षः नेष्टुर्धिष्ण्यात् ऋतुभिः देवैः सह इष्यत सोमं प्रतिगच्छत इष गतौ दिवादित्वात् श्यन् लोट् । २२ ॥

तवायं सोमस्त्वमेह्यर्वाङ् शश्वत्तमᳪ सुम-

नो अस्य पाहि। अस्मिन् यज्ञे बर्हिष्या निषद्या दधिष्वेमं जठर इन्दुमिन्द्र ॥ २३ ॥

इन्द्रदेवत्या त्रिष्टुप् विश्वामित्रदृष्टा। माध्यन्दिने सवने नेष्टृचमसयागे याज्या। हे इन्द्र! तव अयं सोमोऽस्ति अतः अर्वाङ् अस्मदभिमुखः त्वमेहि आगच्छ अस्यसमं सर्वकालमस्य पाहि कर्मणि षष्ठी इमं सोमं रक्ष पा रक्षणे लोट्। कीदृशः त्वं सुमनाः शोभनं मनो यस्य सः प्रसन्नचित्तः। किञ्च अस्मिन् यज्ञे बर्हिषि आस्तृतदर्भेषु निषद्य उपविश्य इममिन्दुं सोमं जठरे उदरे दधिष्व धारय धि धारणे तुदादिः व्यत्ययेन शपः श्लुः लङ् च अभ्यासेकारस्याकारः आर्षः ॥ २३ ॥

अमेव नः सुहवा आ हि गन्तन नि बर्हिषि सदतना रणिष्टन। अथा मदस्व जुजुषाणो अन्धसस्त्वष्टर्देवेभिर्जनिभिः सुमद्गणः ॥ २४ ॥

त्वष्टृदेवत्या जगती गृत्समदृष्टा। तृतीयसवने नेष्टृचमसयागे याज्या। देवपत्न्यः प्रार्थ्यन्ते। अमाशब्दो गृहवाचकः, अमेव स्वगृहमिव नोऽस्माकं यज्ञगृहाणि हे देवपत्न्यः! यूयमागन्तन आगच्छत गमेः शपो लुक् लोटि मध्यमबहुवचनं। हि पादपूरणः बर्हिषि दर्भे निसदतन निषीदत उपविशत षद गतौ रणिष्टन रम रमुदे अस्य लुङि रूपम् अडागमाभावः परस्परं वार्त्तां कुरुतेत्यर्थः तप्तनप्तनथनाश्च [पा० ७, १, ४५] सर्वत्र तनबित्यादेशः। कीदृश्यो यूयं सुहवाः शोभनः सुकरो हव आह्वानं यासां ताः। एवं देवपत्नीः प्रार्थ्य त्वष्टारमाह हे त्वष्टः! त्वमयानन्तरं देवपत्नीष्वागतासु मदस्व मोदस्व तृप्यस्वेत्यर्थः। कीदृशस्त्वम् अन्धसः

मन्धः हविर्लक्षणमन्नं जुजुषाणः सेवमानः जुषी प्रीतिसेवनयोः व्यत्ययेन शानचि शपः श्लुः। मन्धसः इति कर्मणि षष्ठी। देवेभिः देवैः जनिभिः देवपत्नीभिश्च सुमद्गणः सुष्ठु माद्यन्ति हृष्यन्ति सुमदः मदेः क्विप् सुमदः सन्तुष्टा गणा देवाः स्त्रीगणाश्च यस्य स सुमद्गणः। जनयन्ति जनयो नार्यः ॥ २४ ॥

स्वादि॑ष्ठया॒ मदि॑ष्ठया॒ पव॑स्व सोम॒ धार॑या।
इन्द्रा॑य॒ पात॑वे सु॒तः ॥ २५ ॥

सोमदेवत्ये द्वे गायत्र्यौ मधुच्छन्दोदृष्टे जपादिषु नियुक्ते। हे सोम! धारया कृत्वा पवस्व गच्छ दशापवित्राद् द्रोणकलशं प्रति गच्छ। कीदृश्या धारया स्वादिष्ठया स्वादो विद्यते यस्यां सा स्वादवती अत्यन्तं स्वादवती स्वादिष्ठा तया विन्मतोर्लुगिति [पा० ५, ३, ६५] इष्ठनि मतुपो लुक् स्वादुतमया। मदिष्ठया मदयति मदयित्री अत्यन्तं मदयित्री मदिष्ठा तया इष्ठनि तुरिष्ठेमेयःस्विति [पा० ६, ४, १५४] तृचो लोपः। यत इन्द्राय पातवे इन्द्रस्य पातुं त्वं सुतोऽभिषुतोऽसि अस्माभिरतो धारया पवस्व ॥ २५ ॥

र॒क्षो॒हा वि॒श्वच॑र्षणिर॒भि योनि॒मयो॑हते।
द्रोणे॑ स॒धस्थ॒मास॑दत् ॥ २६ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां
षड्विंशोऽध्यायः ॥ २६ ॥

सोमः द्रोणे विभक्तिव्यत्ययः द्रोणं द्रोणकलशलक्षणं योनिं स्थानमभि आसदत् आभिमुख्येन सीदति तिष्ठति। कीदृशः

सोमः रक्षोहा रक्षांसि हन्तीति रक्षोहा दुष्टनाशकः। विश्व-चर्षणिः विश्वं सर्वं जगत् चष्टे पश्यति विश्वचर्षणिः सर्वस्य शुभाशुभद्रष्टा यद्वा चर्षणिरिति मनुष्यनामसु पठितम् विश्वे सर्वे चर्षणयो मनुष्या ऋत्विग्यजमानलक्षणा यस्य कण्वनाह-रणादिषु सः। तथा कीदृशं द्रोणम् अयः सुपां सुलुगिति तृतीयैकवचनलोपः अयसा लोहेन हतमुल्लोणम् वास्या कृत्वा तक्ष्णा सोमभाजनीकृतम् हतमिति विभक्तिव्यत्ययः। तथा सधस्थं सह साधं तिष्ठन्ति सोमा यत्र स सहस्थः सुपि स्थ इति [पा० ३, २, ४] कप्रत्ययः। आतो लोप इति [पा० ६, ४, ६४] आलोपः सध मादस्थयोश्छन्दसीति [पा० ६, ३, ९६] सहस्य सधादेशः। असदत् पुषादीति [पा० ६, १, ५५] लुङि च्लेरङ् छन्दसि लुङ्लङ्लिट इति [पा० ३, ४, ६] लडर्थे लुङ्॥ २६॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
अनुक्तमन्त्रकथनः षड्विंशोऽध्याय ईरितः॥ २६॥

सप्तविंशोऽध्यायः।

समा॑स्त्वाग्न ऋ॒तवो॑ वर्धयन्तु संवत्स॒रा ऋष॑यो॒ यानि॑ स॒त्या। सं दि॒व्येन॑ दीदिहि रोच॒नेन॒ विश्वा॒ आभा॑हि प्र॒दिश॒श्चत॑स्रः॥ १॥

अयमध्यायः पञ्चचितिकस्याग्नेः सम्बन्धी प्रजापतिदृष्टः। नव ऋचोऽग्निदेवत्यास्त्रिष्टुभोऽग्निना दृष्टाः इष्टकापशौ समि-ध्यमानसमिद्धयोरन्तराले आसां विनियोगः। अग्निऋषिः कर्माङ्गभूतमग्निं स्तौति। हे अग्ने। एते त्वा त्वां वर्ध-

यन्तु। किं। समा मासाः संवत्सरस्य पृथगुक्तेः समाशब्दो मासवाचकः। ऋतवो वसन्ताद्याः संवत्सराः तदधिष्ठातारः ऋषयो मन्त्रद्रष्टारः यानि सत्या सत्यानि सत्यरूपा मन्त्रा इत्यर्थः। त्वमप्येतैर्वर्धमानो दिव्येन दिवि भवेन रोचनेन दीप्त्या संदीदिहि सन्दीप्यस्व दिवेः श्लौ लुकि रूपम् तुजादीनां दीर्घोऽभ्यासस्येति [पा० ६, १, ७] अभ्यासदीर्घः। किञ्च विश्वाः सर्वाः प्रदिशो विदिशः चतस्रो दिशश्च आभाहि दीपय अन्तर्भूतो ण्यर्थः भा दीप्तौ। १॥

सं चेध्यस्वाग्ने प्र च बोधयैनमुच्च तिष्ठ महते सौभगाय। मा च रिषदुपसत्ता ते अग्ने ब्रह्माणस्ते यशसः सन्तु मान्ये ॥ २ ॥

व्यवहिताश्चेति पाणिन्युक्तेः [१, ४, ८२] उपसर्गक्रिययोर्व्यवधानम् हे अग्ने! समिध्यस्व च दीप्यस्व व्यत्ययेन श्यन्, एनं यजमानं प्रबोधय च ज्ञातार्थं कुरु अग्निचेतव्य इति। महते सौभगाय ऐश्वर्याय उत्तिष्ठ च ऐश्वर्यं दातुमुद्यमं कुर्वित्यर्थः। किञ्च हे अग्ने! ते तव उपसीदतीत्युपसत्ता त्वच् सेवको मा रिषत् च मा नश्यतु च यजमानो त्वाग्निमुपसीदति। ते तव ब्रह्माणः ब्राह्मणा ऋत्विग्यजमानाः यशसः यशस्विनः सन्तु मत्वर्थीयप्रत्ययलोपः। मा अन्ये अन्ये अयज्वानो मा यशसः सन्तु॥ २॥

त्वामग्ने वृणते ब्राह्मणा इमे शिवो अग्ने संवरणे भवा नः। सपत्नहा नो अभिमातिजिच्च स्वे गये जागृह्यप्रयुच्छन्॥ ३ ॥

हे अग्ने! इमे ब्राह्मणाः ऋत्विजः त्वा त्वां वृणते वृण्

सम्भक्तो यागाय भजन्ति, अतो हे अग्ने !, संवरणे ब्राह्मणैः अङ्गीकस्मिन् वरणे सति नोऽस्माकं शिवः शान्तो भव। अस्माकं सपत्नहा अभिमातिजिच्च भव अभिमातिरपि शत्रुः तत एवं व्याख्या सपत्नानां हन्ता भव हतावशिष्टानां जेता च भव। किञ्च स्वे गये निजे गृहे जागृहि सावधानो भव किं कुर्वन् अप्रयुच्छन् अप्रमाद्यन् ॥ ३ ॥

इ॒हैवाग्ने॒ अधि॑ धारया र॒यिं मा त्वा॒ नि क्र॑न् पूर्व॒चितो॑ निका॒रिणः॑। क्ष॒त्रम॑ग्ने सु॒यम॑मस्तु तुभ्य॑मुपस॒त्ता व॑र्धतां ते॒ अनि॑ष्टृतः ॥ ४ ॥

हे अग्ने ! इहैवास्मिन्नेव यजमानेषु रयिं धनं त्वमधिधारय अधिकं देहि। किञ्च पूर्वं चिन्वन्ति पूर्वचितः पूर्वमग्निं चितवन्तोऽत एव निकारिणः नितरां यज्ञकरणशीलाः त्वा त्वां मा निक्रन् मा नीचैः कुर्वन्तु मावजानन्त्वित्यर्थः करोतेः अपि लुङि लङि प्रथमबहुवचने रूपम्। किञ्च हे अग्ने! क्षत्रं क्षत्रजातिः तुभ्यं तव सुयममस्तु सुखेन यन्तुं शक्यं सुयमं सुखेन वशीकर्तुं शक्यमस्तु ईषद्दुःसुष्विति [पा० ३, ३, १२६] सुपूर्वाद् यमेः खल्। किञ्च ते तव उपसत्ता उपसदनकर्ता यष्टा अनिष्टृतः अनुपहिंसितः सन् वर्धताम् धनपुत्रादिभिरेधताम् स्तृञ् हिंसायां निष्ठान्तः ॥ ४ ॥

क्ष॒त्रेणा॑ग्ने॒ स्वायुः॒ स(ꣳ)र॑भस्व मि॒त्रेणा॑ग्ने मित्र॒धेये॑ यतस्व। स॒जा॒ता॒नां म॑ध्यम॒स्था ए॑धि॒ राज्ञा॑मग्ने विह॒व्यो॑ दीदिही॒ह ॥ ५ ॥

हे अग्ने ! त्वं क्षत्रेण संरभस्व समारभस्व स्वन्तो शोभनः क्षत्रेण समारभ्य यज्ञमिति शेषः क्षत्रियान् यज्ञं कारयेत्यर्थः।

कीदृशस्त्वं स्वायुः शोभनमायुः जीवनं यस्य सः यद्वा आयुः चकारान्तो मनुष्यवाची शोभन आयुर्मनुष्यो यजमानो यस्य स स्वायुः। किञ्च हे अग्ने! मित्रेण सूर्येण सह वर्तमानः सन् मित्रधेये यतस्व यातुं धारयितुं योग्य धेयं मित्रस्य यजमानस्य धेयं कार्यं यागलक्षणं तत्र यत्नं कुरु यजमानेन यज्ञं कारय। किञ्च सजातानां समानजन्मनां मध्यमेस्थाः मध्यमे तिष्ठतीति क्विप् मध्यमस्थ एधि भव सजाता अपि यस्यानो भवन्त्वित्यर्थः। किञ्च हे अग्ने! इह यज्ञगृहे दीदिहि दीप्यस्व दीव्यतर्व्यत्ययेन शपः श्लुः श्लाविति [पा० ६, १, १०] द्वित्वम् तुजादीनां दीर्घ इति [पा० ६, १, ७] अभ्यासदीर्घः। कीदृशस्त्वम् राज्ञां विहव्यः कर्तरि षष्ठी राजभिर्विविधं ह्वयते आह्वयते विहव्यः राजभिर्यज्ञे आह्वातव्यः ॥ ५ ॥

अति॒ निहो॒ अति॒ स्रिधो॒ऽत्यचि॑त्ति॒मत्यरा॑-
तिमग्ने। विश्वा॒ ह्य॑ग्ने दुरि॒ता सह॒स्वाथा॒स्मभ्य॑ꣳ
स॒हवी॑रꣳ र॒यिं दाः ॥ ६ ॥

हे अग्ने! हि निश्चितं विश्वा विश्वानि सर्वाणि दुरिता दुरितानि पापानि त्वं सहस्व अभिभव निवर्तयेत्यर्थः। किं कृत्वा निहः निघ्नन्ति निहः निपूर्वाद्धन्तेर्डप्रत्ययः सुपां सुलुगिति शसः सु-आदेशः निहान् हन्तॄन् अतिक्रम्य। स्रेधतिः कुत्सितकर्मा स्रेधन्ति स्रिधः क्विप् कुत्सिताचारान् अतिक्रम्य। अचित्तिमन्यमनस्कतामतिक्रम्य। न रातिर्दानं यस्य सोऽरातिस्तमदातारमतिक्रम्य। दुष्टान् सर्वानतिक्रम्य पापं नाशयेत्यर्थः। किञ्च अथानन्तरं हे अग्ने!, अस्मभ्यं सहवीरं वीरैः पुत्रैः सहितं रयिं दाः देहि कुरु। ६।

अनाधृष्यो जातवेदा अनिष्टृतो विराडग्ने क्षत्रभृद्दीदिहीह। विश्वा आशाः प्रमुञ्चन् मानुषीर्भियः शिवेभिरद्य परिपाहि नो वृधे ॥ ७ ॥

हे अग्ने! इह कर्मणि वर्तमानस्त्वं विश्वा आशाः दीदिहि सर्वाः दिशः प्रकाशय। कीदृशस्त्वम् अनाधृष्यः पराभवितुमशक्यः। जातवेदाः जातं वेदो धनं ज्ञानं वा यस्मात्। अनिष्टृतः न हिंसितः केनापि स्तृ हिंसायां क्तान्तः। विराट् विविधं राजमानः क्षत्रभृत् क्षत्रं बिभर्ति पुष्णाति। किञ्च मानुषीः मनुष्यसम्बन्धिनीर्भियः जन्मजरामृतिदैन्यशोकादिकाः प्रमुञ्चन्निवर्तयन् सन् शिवेभिः शिवैः शान्तैस्तैर्भिरद्य वृधे वृद्धैर नोऽस्मान् परिपाहि। वर्धनं वृत् तस्मै वृधे सम्पदादित्वाद्भावे क्विप् ॥ ७ ॥

बृहस्पते सवितर्बोधयैनꣳ सꣳशितं चित् संतराꣳ सꣳशिशाधि। वर्धयैनं महते सौभगाय विश्व एनमनु मदन्तु देवाः ॥ ८ ॥

हे बृहस्पते! हे सवितः! एनं यजमानं बोधय कर्मभिर्ज्ञं कुरु। किञ्च चिदप्यर्थे संशितं चित् संशितं शिक्षितमपि संतरामतितरां संशिशाधि शिक्षय शासेः श्नम्: श्नो छित्वम् छान्दसमभ्यासश्चेत्वम्। किञ्च महते सौभगाय ऐश्वर्याय एनं वर्धय। विश्वे देवाः एनं यजमानमनुमदन्तु दृष्टा दृष्टा वा भवन्तु। बृहस्पतिसवितृशब्दाभ्यां सामिधेन्यङ्गभूतोऽग्निरेवोच्यते वाऽप्यदयं वा एकेन बृहस्पतिरन्योऽन्येन सविता ॥ ८ ॥

अमुत्रभूयादध यद्यमस्य बृहस्पते अभि-
शस्तेरमुञ्चः । प्रत्यौहतामश्विना मृत्युम-
स्माद् देवानामग्ने भिषजा शचीभिः ॥ ९ ॥

हे बृहस्पते ! त्वममुत्रभूयादमुञ्चः अमुत्र परलोके भवन-
ममुत्रभूयम् भुवो भाव इति [पा० ३, १, १०७] क्यप् पर-
लोकगमनान्मरणात् मुञ्च मरणाद्रक्षेत्यर्थः लकारव्यत्ययः ।
अध अथ यत् यमस्य भयं परलोकभयं नरकपातादि तस्मा-
दपि मुञ्च । किञ्च अभिशस्तेः अभिशापादपि लोकापवादा-
दपि मुञ्च । देवानां भिषजा भिषजौ अश्विना अश्विनौ
अस्मात् यजमानात् मृत्युं प्रत्यौहतां निवर्तयतां वैः शचीभिः
कर्मभिः ज्ञात्वा । अत्र बृहस्पतिरग्निरेव सामिधेनीप्रकरणस्या-
ग्नेयत्वात् ॥ ९ ॥

उद्वयं तमसस्परि स्वः पश्यन्त उत्तरम् ।
देवं देवत्रा सूर्यमगन्म ज्योतिरुत्तमम् ॥१०॥

व्याख्याता [२०, २१] ॥ १० ॥

ऊर्ध्वा अस्य समिधो भवन्त्यूर्ध्वा शुक्रा
शोचींष्यग्नेः । द्युमत्तमा सुप्रतीकस्य सूनोः
॥ ११ ॥

द्वादशर्चोदेवत्या उष्णिहो विषमपादा आग्नेय्योऽग्निना
दृष्टाः । अग्निः प्रजापतित्वेन स्तूयते तेन प्राजापत्या अपि ।
ता आग्नेय्यः प्राजापत्या यदग्निरपश्यत्तेनाग्नेय्यो यत्प्रजा-
पतिमपश्यत्तेन प्राजापत्या इति श्रुतेः । अस्याग्नेः समिधः
ऊर्ध्वाः देवगामिन्यो भवन्ति शोचींषि तेजांस्यपि ऊर्ध्वा

ऊर्ध्वानि भवन्ति। कीदृशानि शोचींषि शुक्रा शुक्राणि शुद्धानि। द्युमत्तमा द्यौः दीप्तिः प्रकाशो येषां तानि द्युमन्ति अत्यन्तं द्युमन्ति द्युमत्तमानि विश्वप्रकाशकानि। कीदृशस्याग्नेः सुप्रतीकस्य सुष्ठु प्रतीकं मुखं यस्य। तथा सूनोः यजमानपुत्रस्य स यदेनं जनयति तेनास्यैष सूनुरिति श्रुतेः। यं ईदृशस्त्वं सुम इति शेषः॥ ११॥

तनूनपादसुरो विश्ववेदा देवो देवेषु देवः। पथो अनक्तु मध्वा घृतेन॥ १२॥

देवोऽग्निः मध्वा मधुना मधुरेण घृतेन पथो यज्ञमार्गाननक्तु। मध्वेति नुमभावः अनित्यमागमशासनमित्युक्तेः। पथोऽनक्तु इत्यत्र प्रकृत्यान्तःपादमव्यपरे इति [पा० ६, १, ११५] सन्ध्यभावः। यज्ञे बहु घृतमस्तु येन मार्गा घृताभ्यक्ताः स्युरिति भावः। कीदृशो देवः तनूनपात् तनूनामपां नपात् पौत्रः अद्भ्यो वृक्षा जायन्ते तेभ्योऽग्निरिति अपां पौत्रः। असुरः असवोऽस्य सन्ति प्राणवान् रो मत्वर्थः। विश्ववेदाः सर्वधनः। देवेषु अपि देवः दीप्तिमान् श्रेष्ठः॥ १२॥

मध्वा यज्ञं नक्षसे प्रीणानो नराशंसो अग्ने। सुकृद्देवः सविता विश्ववारः॥ १३॥

हे अग्ने! त्वं मध्वा स्वादुना घृतेन यज्ञं नक्षसे व्याप्नोषि नक्षतिर्व्याप्तिकर्मा। कीदृशस्त्वम् प्रीणानः प्रीणाति प्रीणानः देवान् तर्पयन्। नराशंसः नरैर्ऋत्विग्भिराशंस्यते स्तूयते नराशंसः। सुकृत् शोभनकारी। देवः दीप्तिमान्। सविता विश्वस्योत्पादकः। विश्वेन व्रियते सेव्यते विश्ववारः विश्व

वृणोति अङ्गीकरोतीति वा कर्मस्थण् सर्वस्य वरणीयः सर्वाङ्गीकर्ता वा ॥ १३ ॥

अच्छायमेति शवसा घृतेनेडानो वह्निर्नमसा। अग्निᳪ स्रुचो अध्वरेषु प्रयत्सु ॥१४॥

अयमध्वर्युः अध्वरेषु प्रयत्सु वर्तमानेषु सत्सु अग्निमच्छ एति अभ्येति अच्छाभेराप्तुमिति शाकपूणिः [निरु० ५, २८]। कीदृशः शवसा ज्ञानबलेन ईडानः ईड स्तुतौ शानच् तथा वह्निः वहति यज्ञभारमिति वह्निः यज्ञनिर्वाहकः। किं कृत्वा घृतेन नमसा अन्नेन हविर्लक्षणेनोपलक्षिताः स्रुचो गृहीत्वा गृहीत्वेति शेषः ॥ १४ ॥

स यक्षदस्य महिमानमग्नेः स ईं मन्द्रा सुप्रयसः। वसुश्चेतिष्ठो वसुधातमश्च ॥ १५ ॥

सोऽध्वर्युरस्याग्नेः महिमानं यक्षत् यजतु सिब्बहुलं लेटि [पा० ३, १, ३४] लेटोऽडाटौ इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९४, ९७] सुवैयक्षदिति रूपम्। सः ईम् स च मन्द्रा मन्द्राणि मदजनकानि हवींषि च यजतु ददातु। कीदृशस्याग्नेः सुप्रयसः प्रयस् इत्यन्ननाम [निघ० २, ७, ५] शोभनानि प्रयांसि यस्य सुप्रयास्तस्य। कीदृशस्याग्नेर्महिमानं यजतु यो वसुः वासयिता। चेतिष्ठः अतिचेतयिता वसुधातमः वसूनां धनानां दातृतमः क्विबन्तात्तमप् ॥ १५ ॥

द्वारो देवीरन्वस्य विश्वे व्रता ददन्ते अग्नेः। उरुव्यचसो धाम्ना पत्यमानाः ॥ १६ ॥

द्वारो देव्योऽस्याग्नेर्व्रता व्रतानि कर्माणि ददन्ते धारयन्ति दद दाने धृतौ च। अनु पश्चात् विश्वे सर्वे देवाः अग्नि-

व्रतानि ददत्त्ये। कीदृश्यो द्वारः उरुव्यचसः उरु विशालं व्यचोऽवकाशो यासां ताः विशालान्तराः। तथा धाम्ना स्थानेन पत्यमानाः पत ऐश्वर्ये दिवादिरात्मनेपदी पत्यन्ते ईश्यते ताः पत्यमानाः स्थानैरैश्वर्यं कुर्वाणाः ऋत्विजां स्थानानि ददाना इत्यर्थः ताः स्तुमः॥ १६॥

ते अस्य योषणे दिव्ये न योना उषासानक्ता। इमं यज्ञमवतामध्वरं नः॥ १७॥

उषाश्च नक्ता रात्रिश्च उषासानक्ता उषस उषासादेशो द्वन्द्वे ते प्रसिद्धे उषासानक्ता अहोरात्रिदेव्यौ नोऽस्माकमिमं यज्ञमवतां रक्षताम्। कीदृश्यौ ते अस्याग्नेः योषणे भार्ये। तथा दिव्ये दिवि भवे स्वर्गस्थे। कीदृशस्याग्नेः योनौ गार्हपत्यस्थाने स्थितस्येति शेषः नकारः पादपूरणः। कीदृशं यज्ञम् अध्वरम् ध्वृ कौटिल्ये न ध्वरतीत्यध्वरस्तम् अकुटिलम् यास्तोक्तमित्यर्थः॥ १७॥

दैव्या होतारा ऊर्ध्वमध्वरं नोऽग्नेर्जिह्वामभि गृणीतम्। कृणुतं नः स्विष्टिम्॥ १८॥

अयं चाग्निरसौ च मध्यमो वायुः हे दैव्या होतारौ चाग्निवायू! युवां नोऽस्माकं स्विष्टिं शोभनं यजनं कृणुतं कुरुतम्। किञ्च नोऽस्माकमध्वरं यज्ञमूर्ध्वं कृणुतं देवमार्गगामिनं कुरुतम्। अग्नेर्जिह्वां ज्वालामभिगृणीतं वर्धयतम् सनीचो वह्निर्ज्वालेति स्तुतमित्यर्थः॥ १८॥

तिस्रो देवीर्बर्हिरेदꣳ सदन्त्विडा सरस्वती भारती। मही गृणाना॥ १९॥

तिस्रो देव्यः इदं बर्हिरासदन्तु आसीदन्तु छान्दसः सीदा-

देशाभावः व्यवहिताश्चेति [पा० १, ४, ८२] आडा सह क्रियापदव्यवधानम्। कास्ता अत आह इडा पृथिवीस्थाना सरस्वती मध्यस्थाना भारती द्युस्थाना। मही महती गृणाना स्तुवन्तीति विशेषणद्वयं तिसृणाम् ॥ १९ ॥

तन्न॑स्तु॒रीप॒मद्भु॑तं पुरु॒क्षु त्वष्टा॑ सु॒वीर्य॑म्। रा॒यस्पोषं॒ विष्य॑तु॒ नाभि॑म॒स्मे ॥ २० ॥

त्वष्टा देवः तं प्रसिद्धं रायो धनस्य पोषं पुष्टिमस्मे अस्माकं नाभिं प्रति विष्यतु विमुञ्चतु नाभौ मुञ्चमुत्सङ्गे पततीति भावः षोऽन्तकर्मणि ओतः श्यनीति [पा० ७, ३, ७१] षोकारलोपः स्यतिरुपसृष्टो विमोचने इति यास्कः। कीदृशं रायः पोषम् नोऽस्माकं तुरीपम् तुरा वेगेन आप्नोति तुरीपं शीघ्रप्रापकम्। अद्भुतं महान्तम्। पुरुक्षु पुरुषु बहुषु क्षियति निवसति पुरुक्षु सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] अमो लुक् क्षियतेरौणादिको डुप्रत्ययः। सुवीर्यं साधु वीर्यं सामर्थ्यं येन तम्। ईदृशं धनं देहीत्यर्थः ॥ २० ॥

वन॑स्पतेऽव॑सृजा॒ ररा॑ण॒स्त्मना॑ दे॒वेषु॑। अ॒ग्निर्ह॒व्यꣳ श॑मि॒ता सू॑दयाति ॥ २१ ॥

अग्निः शमिता हव्यं सूदयाति सूदयति संस्करोति यतः अतो हे वनस्पते! तत्संस्कृतं हव्यमवसृज मुञ्च स्वतोऽवाचीनां क्षिप। कीदृशस्त्वम् त्मना आत्मना देवेषु रराणः हविर्ददानः रा दाने कानच्। मन्त्रेष्वाड्यादेरात्मन इति [पा० ६, ४, १४१] आलोपः ॥ २१ ॥

अग्ने॒ स्वाहा॑ कृणुहि जातवेद॒ इन्द्रा॑य ह॒व्यम्। विश्वे॑ दे॒वा ह॒विरि॒दं जु॑षन्ताम् ॥ २२ ॥

हे अग्ने! हे जातवेदः जातप्रज्ञान! हव्यमिन्द्राय स्वाहा कृणुहि स्वाहाकारेण प्रयच्छ। किञ्च विश्वे देवा इदं हविर्जुषन्तां सेवन्ताम्॥ २२॥

पीवो॑ऽअन्ना र॒यि॒वृध॑: सुमे॒धा श्वे॒तः सि॑षक्ति नि॒युता॑मभि॒श्रीः। ते वा॒यवे॒ सम॑नसो॒ वित॑स्थु॒र्विश्वे॒न्नर॑: स्वप॒त्यानि॑ चक्रुः॥ २३॥

अथैत वायवे नियुत्वते शुक्लं तूपरमालभते इति हुतस्य पशोः पीवो अन्ना रयिवृध इत्याद्याः षट् याज्यानुवाक्याः। हे वायुदेवत्ये त्रिष्टुभौ वसिष्ठदृष्टे। शुक्लो हि वायुरिति श्रुतेः श्वेतो वायुः यान्नियुतोऽश्वान् सिषक्ति सेवते ते नियुतः समनसः समनस्काः सन्तो वायवेऽर्थाय वितस्थुर्विशेषेण तिष्ठन्ति। कीदृशान्नियुतः पीवो अन्ना पीवः पुष्टमन्नं येषां तान् नकारलोपः प्रकृत्यान्तःपादमिति [पा० ६, १, ११५] पीवो अन्नानित्यत्र सन्ध्यभावः। तथा रयिवृधः रयिं धनं वर्धयन्ति तान्। कीदृशः श्वेतः सुमेधा शोभना मेधा बुद्धिर्यस्य। नियुतामभिश्रीः अश्वानामाश्रयणीयः। एवमश्वयोगे वायुना कृते नरो मनुष्या ऋत्विजः विश्वा इत् विश्वानि सर्वाण्येव स्वपत्यानि शोभनापत्यप्रापकानि चक्रुः कर्माणीति शेषः॥ २३॥

रा॒ये नु यं ज॒ज्ञतू॒ रोद॑सी॒मे रा॒ये दे॒वी धि॒षणा॑ धाति दे॒वम्। अध॑ वा॒युं नि॒युत॑: सश्चत॒ स्वा उ॒त श्वे॒तं वसु॑धितिं निरे॒के॥२४॥

इमे रोदसी द्यावापृथिव्यौ यं वायुं जज्ञतुः उत्पादयामासतुः नु क्षिप्रम् किमर्थम् राये धनायोदकरूपाय। धियं

सनोति ददाति धिषणा वाक् देवी देवं वायुं धाति धारयति अपो लुक् राये धनाय। रोदस्योः सद्भावेऽपि वायुं विना जगद्धारणाशक्तेर्वायुरुत्पादितः। धिषणेति कृत्स्नमार्षम्। अध अथ उत्पत्त्यनन्तरमेव उत निश्चितं स्वा निगुतो निजाश्रा वायुं सचत सचन्ते सेवन्ते षच् सेवने पुरुषव्यत्ययः। कं निरेके निर्गतः रेकः रेचनं रेकः शून्यता यस्मात् तादृशे बहुजनाकीर्णे स्थाने। कीदृशं वायुं श्वेतं श्वेतवर्णम्। तथा वसुधितिं वसुनो धनस्य धितिर्धारणं यत्र तम् धनस्य धारयितारम्॥ २४॥

आपो॑ ह॒ यद् बृ॑ह॒तीर्वि॒श्वमाय॒न् गर्भं॒ दधा॑ना ज॒नय॑न्तीर॒ग्निम्। ततो॑ दे॒वाना॒ᳪ सम॑वर्त॒तासु॒रेक॒: कस्मै॑ दे॒वाय॑ ह॒विषा॑ विधेम ॥ २५ ॥

हे प्राजापतिदेवत्ये त्रिष्टुभौ हिरण्यदृष्टे प्रथमा दध्यङ्ङिका। आपो ह वा इदमग्रे सलिलमेवासेति [११, १, ६, १] ब्राह्मणमितयोः काण्डकयोर्निदानभूतं बोध्यम्। ह प्रसिद्धौ यत् यदा पुरा आपो जलानि विश्वमायन् प्रापुः। कीदृश्य आपः बृहतीः बृहत्यो महत्यः बहुलाः। तथा गर्भं हिरण्यगर्भलक्षणं दधानाः धारयन्त्यः अत एवाग्निं जनयन्तीः अग्निरूपं हिरण्यगर्भं जनयन्त्यः उत्पादयिष्यन्त्यः। ततो गर्भात् संवत्सरोषितात् देवानामसुः प्राणरूप आत्मा लिङ्गशरीररूपो हिरण्यगर्भः समवर्तत उदपद्यत। कस्मै प्रजापतिरूपाय देवाय हिरण्यगर्भाय हविषा विधेम हविर्दद्मः विभक्तिव्यत्ययः विधतिर्दानार्थः॥ २५॥

यश्चिदापो महिना पर्यपश्यद्दक्षं दधाना जनयन्तीर्यज्ञम्। यो देवेष्वधि देव एक आसीत् कस्मै देवाय हविषा विधेम॥ २६॥

चिदप्यर्थः यो देवोऽन्तर्यामी महिम्ना आपः विभक्तिव्यत्ययः अपः पूर्वोक्ताः पर्यपश्यत् सर्वतो ददर्श। कीदृशीः दक्षं कुशलं प्रजापतिं दधानाः। यज्ञं जनयन्तीः यज्ञशब्देन यज्ञकर्त्री प्रजा उच्यते सृष्टिकर्त्रीरित्यर्थः। यश्च देवेष्वधि अधिकः एको मुख्यो देव आसीत्। तस्मै देवाय हविर्दद्मः॥ २६॥

प्र याभिर्यासि दाश्वाꣳसमच्छा नियुद्भिर्वायविष्टये दुरोणे। नि नो रयिꣳ सुभोजसं युवस्व नि वीरं गव्यमश्व्यञ्च राधः॥२७॥

द्वे वायुदेवत्ये त्रिष्टुभौ वसिष्ठदृष्टे। हे वायो! त्वं याभिर्नियुद्भिरश्वाभिः गत्वा इष्टये यागाय दुरोणे यज्ञगृहे वर्तमानं दाश्वांसं हविर्दत्तवन्तं यजमानमच्छ अभिमुखं प्रयासि गच्छसि निपातस्य चेति [पा० ६, ३, १३६] संहितायामच्छा इति दीर्घः। व्यवहिताश्चेति [पा० १, ४, ८२] प्रेण यासीत्यस्य व्यवधानं ताभिर्नियुद्भिरागत्य नोऽस्मभ्यं रयिं धनं नियुवस्व देहि नियौतिर्दानार्थः व्यत्ययेन शप्रत्ययः। कीदृशं रयिं सुभोजसं सुष्ठु भुज्यत इति सुभोजास्तम् भुजेरसुन्प्रत्ययः। किञ्च वीरं पुत्रं गव्यं गोसम्बन्धि अश्व्यमश्वसम्बन्धि गोऽश्वरूपं राधः धनं च नियुवस्व॥ २७॥

आ नो नियुद्भिः शतिनीभिरध्वरꣳ सहस्रिणीभिरुपयाहि यज्ञम्। वायो अस्मिन्

सवने मादयस्व यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः॥ २८॥

हे वायो! नियुद्भिरश्वाभिः नोऽस्माकमध्वरं यज्ञमुपयाहि। कीदृशीभिः शतिनीभिः सहस्रिणीभिः शतं सहस्रं च संख्या यासां ताभिः वयं बहुवाहनतर्पणे शक्ता इति भावः। एत्य चास्मिन् सवने तृतीये मादयस्व हृष्यस्व। अथ पादेन ऋत्विज आह हे ऋत्विजः! स्वस्तिभिः कल्याणैर्यूयं नोऽस्मान् पात रक्षत॥ २८॥

नियुत्वान् वायवागह्ययंᳪ शुक्रो अयामि ते। गन्तासि सुन्वतो गृहम्॥ २९॥

षडृचो वायुदेवत्याः वायव्येष्टकापशुपशे वपादीनां याज्यानुवाक्यात्वेन नियुक्ताः आद्या गायत्री गृत्समदृष्टा। हे वायो! यतः सुन्वतो यजमानस्य गृहं प्रति त्वं गन्ता गमनशीलोऽसि तृन्नन्त आद्युदात्तत्वात् अतो नियुत्वानश्ववान् सन् आगहि आगच्छ शपो लुक्। अयं शुक्रो ग्रहः ते त्वां प्रति अयामि अयतु प्राप्नोतु लकारपुरुषव्यत्ययः। शुक्रादिग्रहाणां पातं त्वमेवेति भावः॥ २९॥

वायो शुक्रो अयामि ते मध्वो अग्रं दिविष्टिषु। आयाहि सोमपीतये स्पार्हो देव नियुत्वता॥ ३०॥

अनुष्टुप् पुरुमीढाजमीढदृष्टा हे वायो! शुक्रो ग्रहः त्वामयामि आगच्छतु। कीदृशः शुक्रः दिविष्टिषु मध्वः अग्रं द्यौरिष्यते प्रार्थ्यते याभिस्ता दिविष्टयो यज्ञाः ज्योतिष्टोमेन

स्वर्गकामो यजेतेत्युक्तेः मध्वः मधुनो रसस्याग्रं सारभूतः यज्ञरसेषु शुक्रो ग्रहः सारभूत इत्यर्थः। किञ्च हे देव वायो! नियुत्वता अश्ववता रथेन आयाहि आगच्छ किमर्थं सोमपीतये सोमपानाय। कीदृशस्त्वं स्पार्हः स्पृहायोग्यः जयमानादिभिः स्पृहणीयः॥ ३०॥

वायुरग्रेगा यज्ञप्रीः साकं गन्मनसा यज्ञम्। शिवो नियुद्भिः शिवाभिः॥ ३१॥

हे गायत्री। वायुः शिवाभिः कल्याणरूपाभिः नियुद्भिरश्वाभिः कृत्वा मनसा साकं चित्तेन सह सादरं यज्ञं गन् गच्छतु। कीदृशः अग्रेगाः अग्रे गच्छत्यग्रेगाः विड्वनोरनुनासिकस्यादिति [पा० ६, ४, ४१] आकारः। यज्ञप्रीः यज्ञेन प्रीयते तुष्यति यज्ञप्रीः। शिवः कल्याणकरः॥ ३१॥

वायो ये ते सहस्रिणो रथासस्तेभिरागहि। नियुत्वान् सोमपीतये॥ ३२॥

हे वायो! ये ते तव सहस्रिणः सहस्रसंख्याका रथासः रथाः तेभिस्तैः रथैः आगहि आगच्छ किमर्थं सोमपानाय। कीदृशस्त्वं नियुत्वान् अश्वायुक्तः नियुतो वायोरित्युक्तेः [निघ० १, १५, २]॥ ३२॥

एकया च दशभिश्च स्वभूते द्वाभ्यामिष्टये विंशती च। तिसृभिश्च वहसे त्रिंशता च नियुद्भिर्वायविह ता विमुञ्च॥ ३३॥

त्रिष्टुप् अनयर्चा पात्राणि मुच्यन्ते। स्वा निजा भूतिः समृद्धिर्जगद्रूपा यस्य स स्वभूतिः हे स्वभूते! हे वायो! एकया

दशभिः द्वाभ्यां विंशती विंशत्या पूर्वसंख्यः त्रिंशभिः त्रिंशता च नियुद्भिः अश्वाभिः सत्वा इष्टये यज्ञाय त्वं यानि पात्राणि यच्छसे ता तानि पात्राणि इह यज्ञे विमुञ्च। पञ्च चकाराः समुच्चयार्थाः ॥ ३३ ॥

तव॑ वायवृतस्पते॒ त्वष्टु॑र्जामातरद्भुत ।
अवा॒ग्॒स्या वृ॑णीमहे ॥ ३४ ॥

गायत्री व्यश्वदृष्टा। हे वायो! हे ऋतस्पते सत्यस्य पालक! ऋतस्य पतिपरे सुडागमः। हे त्वष्टुर्जामातः! आदित्यादप आदाय वायुर्गर्भयति ततो वृष्टिर्भवतीति वायुरादित्यस्य जामाता। हे अद्भुत आश्चर्यरूप! तवावांसि अन्नानि वयमावृणीमहे प्रार्थयामः ॥ ३४ ॥

अ॒भि त्वा॑ शूर नोनुमोऽदु॑ग्धा इव धे॒नवः॑ ।
ईशा॑नमस्य॒ जग॑तः स्व॒र्दृश॒मीशा॑नमिन्द्र त॒स्थुषः॑
॥ ३५ ॥

बृहतीसतोबृहतीद्वयं प्रगाथं वसिष्ठदृष्टमिन्द्रदेवत्यम्। रथन्तरं दक्षिणे पक्षे इति श्रुतेः। नान्योऽध्वर्योर्गायेदित्यध्वर्योर्गानं विहितम्। अतः साम्नां योनय ऋचः पठ्यन्ते तत्रैन्द्रः प्रगाथो रथन्तरस्य योनिः। हे शूर! हे इन्द्र! वयं त्वा त्वामभिनोनुमः आभिमुख्येनात्यन्तं स्तुमः नु स्तुतौ यङ्लुगन्तम्। तत्र दृष्टान्तः अदुग्धाः धेनवः इव यथा अदुग्धा गावो वत्सान् स्तुवन्ति। कीदृशं त्वाम् जगतो जङ्गमस्येशानं प्रभुम् स्वर्दृशं स्वः पश्यतीति स्वर्दृक् तम्। यद्वा स्वः आदित्य इव दृश्यते स्वर्दृक् तस्थुषः स्थावरस्य ईशानम् विश्वनियन्तारमित्यर्थः ॥ ३५ ॥

न त्वावाँ२॥ अन्यो दिव्यो न न पार्थिवो जातो न जनिष्यते । अश्वायन्तो मघवन्निन्द्र वाजिनो गव्यन्तस्त्वा हवामहे ॥ ३६ ॥

हे मघवन् धनवन् ! हे इन्द्र ! दिवि भवो दिव्यः पार्थिवः पृथिवीभवश्च त्वावान् त्वत्सदृशोऽन्यो नास्तीति शेषः न च जातः न जनिष्यते उत्पत्स्यते । त्वत्सदृशोऽस्तीति त्वावान् सादृश्यार्थे वतुप्रत्ययः । यतो वयं त्वा त्वां हवामहे । कीदृशा वयम् अश्वायन्तः अश्वान् कामयमानाः अश्वाचस्या दिति [पा॰ ७, ४, ३७] क्यचि आत्वम् ततः शतृप्रत्ययः । वाजिनोऽन्नवन्तः हविर्युताः । गव्यन्तः गा इच्छन्ति गव्यन्तः गोकामाः । गवाश्वान् देहीत्यर्थः ॥ ३६ ॥

त्वामिद्धि हवामहे सातौ वाजस्य कारवः । त्वां वृत्रेष्विन्द्र सत्पतिं नरस्त्वां काष्ठास्वर्वतः ॥ ३७ ॥

ऋग्द्वयमैन्द्रः प्रगाथः शंयुदृष्टः बृहत्साम्नो योनिः अध्वर्योर्गानस्तोत्रेः आद्या बृहती द्वितीया सतोबृहती बृहदुत्तरे पर्वे इति श्रुतेः । हे इन्द्र ! कारवः कर्तारः यज्ञानाम् नरः ऋत्विजो वयं त्वामिव हवामहे आह्वयामः इत् एवार्थे हि निश्चये । किंनिमित्तम् वाजस्यान्नस्य सातौ लाभनिमित्तम् वृत्रेषु शत्रुषु शत्रुघातनिमित्तम् काष्ठासु दिक्षु दिग्विजयनिमित्तम् । कीदृशं त्वां सत्पतिं सतां पालयितारम् । श्रुतिस्मृत्युक्ताचाररता गिपिदत्याग्निनः सन्तः कथ्यन्ते । तथा अर्वतः अश्वप्राप्तिनिमित्तं च विभक्तिव्यत्ययः । त्वांशब्दावृत्तिरादरार्था ॥ ३७ ॥

स त्वं नश्चित्र वज्रहस्त धृष्णुया मह स्तवान-

नो अद्रिवः। गामश्वं रथ्यमिन्द्र सं किर सत्रा वाजं न जिग्युषे ॥ ३८ ॥

हे चित्र आश्चर्यकारिन्! हे वज्रहस्त! वज्रं हस्ते यस्य हे अद्रिवः! अद्रयोऽजेयत्वेन सन्त्यस्य सोऽद्रिवान् तस्य सम्बुद्धिः मतुवसोरिति [पा० ८, ३, १] रुत्वम् हे इन्द्र! स त्वं नोऽस्मभ्यं गामश्वं च सङ्किर देहि सम्पूर्वः किरतिर्दानार्थः। कीदृशमश्वम् रथ्यं रथे साधु रथवहनसमर्थम्। कीदृशस्त्वम् धृष्णुया प्रागल्भ्येन महः महसा तेजसा च स्तवानः स्तूयमानः। धृषेः क्नुः ततो विभक्तेर्यादेशः धृष्णुना धृष्णुत्वेन भावप्रधानो निर्देशः। महः विभक्तिलोपः। स्तवान इत्यत्र विकरणव्यत्ययः। कथमिव वाजं न वाजमिव न इवार्थे यथा जिग्युषे जितवतेऽश्वाय हस्तिने वा यथा सत्रा सत्यं वा रक्षणम् तत्सहितं वाजमन्नं यवं यथा ददाति तथास्मभ्यं देहि ॥ ३८ ॥

कया नश्चित्र आ भुवदूती सदावृधः सखा। कया शचिष्ठया वृता ॥ ३९ ॥

तिस्रो गायत्र्य इन्द्रदेवत्या वामदेवदृष्टाः वामदेव्यसाम्नो योनिः वामदेव्यमासान्त्रिति श्रुतेः अन्त्या पादनिचृत् सप्ताक्षरत्रिपादा। पूर्वर्चः इन्द्रपदमनुषञ्जनीयम्। इन्द्रः कया ऊती ऊत्या अवनेन तर्पणेन प्रीणनेन वा नोऽस्माकं सखा सहायः आभुवत् आभिमुख्येन भवति। तया वृधा वर्तत इति वृत् तया वृता वर्तमानया शचिष्ठया अतिशयेन शची शचिष्ठा तया अतिशयवत्या यागक्रिययास्माकं सखा भवति। शचीति

कमनाम तत इक्लनप्रत्ययः। कीदृश इन्द्रः चित्रः विचित्रः पूज्यो वा। सदावृधः सदा वर्धत इति सदावृधः इगुपधेति [पा० ३, १, १३५] कप्रत्ययः सदा वर्धमानः। ऊती वृतीयैकवचनस्य सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] पूर्वसवर्णः। आभुवत् इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९७] तिप इलोपः अपश्छान्दसे छित्त्वे धातोरुवङादेशः [पा० ६, ४, ७७] ॥ ३९ ॥

कस्त्वा सत्यो मदानां मᳬहिष्ठो मत्सदन्धसः। दृढा चिदारुजे वसु ॥ ४० ॥

हे इन्द्र! अन्धसोऽन्नस्य सोमरूपस्य कः अंशः त्वा त्वां मत्सत् मादयति मत्तं करोति मदी हर्षे लेटोऽडाटाविति [पा० ३, ४, ९४] अडागमः सिब्बहुलं लेटीति [पा० ३, १, ३४] सिप्प्रत्ययः तिप इलोपः। कीदृशः मदानां मंहिष्ठः मदयन्ति तानि मदानि पचाद्यच् मदजनकानि हर्षोऽपि तेषां मध्ये मंहिष्ठः श्रेष्ठः अत्यन्तमदजनकः मह्नि कान्तौ चुरादिः मंहयति द्योतते मंही अत्यन्तं मंही मंहिष्ठः यद्वा मह्नि वृद्धौ भ्वादिः मंहते वर्धते मंही अत्यन्तं मंही मंहिष्ठः। येनांशेन मत्तः सन् दृढा चित् दृढान्यपि वसु वसूनि धनानि कनकादीनि त्वमारुजे रुजो भङ्गे पुरुषपदव्यत्ययः आरुजसि चूर्णयसि दातुं भनक्षि भङ्क्त्वा भङ्क्त्वा ददासीत्यर्थः ॥ ४० ॥

अभी षु णः सखीनामविता जरितॄणाम्। शतं भवास्यूतये ॥ ४१ ॥

हे इन्द्र! त्वमूतयेऽवनाय पालनाय सु सुष्ठु सम्यक् अभि आभिमुख्येन शतं भवासि भवसि आडागमः शतशब्दो बहु-

वाचो बहुरूपो भवसि पालनाय नानारूपाणि दधासीत्यर्थः। कीदृगस्त्वम् सखीनां मित्राणां जरितॄणां स्तोतॄणां नोऽस्माकमृत्विजामविता पालयिता। संहितायामभीत्यस्य दीर्घः। सुञ इति [पा० ८, ३, १०७] सुशब्दस्य षत्वम्। नश्च धातुस्थोरुषुभ्य इति [पा० ८, ४, २७] षुशब्दात् परस्य नः इत्यस्य णत्वम् ॥ ४१ ॥

यज्ञा यज्ञा वो अग्नये गिरा गिरा च दक्षसे। प्र प्र वयममृतं जातवेदसं प्रियं मित्रं न शंसिषम् ॥ ४२ ॥

बृच: प्रगाथ: आग्नेय: शंयुदृष्ट. यज्ञायज्ञियस्य साम्नो योनिः। यज्ञायज्ञियं पुच्छमिति श्रुतेः। द्वे बृहत्यौ द्वितीया सतोबृहती। यज्ञायज्ञा वीप्सायां द्वित्वम् सप्तम्येकवचनस्याकारः। व इति द्वितीयाबहुवचनमेकवचनार्थे यजमानविषयं वा। अग्नये चतुर्थ्येकवचनं द्वितीयैकवचनार्थे। गिरागिरा वीप्सायां द्वित्वम्। चः पादपूरणः। दक्षसे चतुर्थी द्वितीयार्थे। प्र प्र समुपोदः पादपूरण इति [पा० ८, १, ६] द्वित्वम् तस्य च शंसिषमिति क्रियया सम्बन्धः। वयमिति प्रथमाबहुवचनमेकवचनार्थे। तथा चैवं योजना। यज्ञेयज्ञेऽनेकयज्ञेषु गिरागिरान्ययान्यया स्तुत्या वः त्वाम् यद्वा वो युष्माकमर्थे अग्निं प्रशंसिषं स्तौमि शंस स्तुतौ लुङ् अडभाव आर्षः। कीदृशमग्निं दक्षसम् दक्षतेरुत्साहार्थस्य धातोरसुन्प्रत्ययः दक्षते उत्सहते दक्षाः तम् उत्साहिनम् यद्वा दक्ष इति बलनाम अन्तर्नीतमत्वर्थं द्रष्टव्यम् दक्षसं बलवन्तम्। अमृतममरणधर्माणम्। जातवेदसम् जातं वेदो ज्ञानं धनं वा यस्मात्तम्। प्रियं प्रीतिजनकम्। नशब्द उपरिष्टादुपचारा-

दुपमार्थीयः मित्रं न मित्रमिव यथा कश्चित्प्रियं मित्रं स्तौति तद्वदग्निं स्तुमह इत्याशयाह ॥ ४२ ॥

पाहि नो अग्न एकया पाह्युत द्वितीयया। पाहि गीर्भिस्तिसृभिरूर्जां पते पाहि चतसृभिर्वसो ॥ ४३ ॥

गर्भद्दष्टा। हे अग्ने! हे ऊर्जां पते अन्नानां पालक! हे वसो वासयितः! यद्वा लुप्तमत्वर्थं द्रष्टव्यम् हे वसो वसुमन् धनवन्! एकया गिरा इति पदस्यानुषङ्गः एकया गिरा ऋग्लक्षणया तृतीयानिर्देशात् स्तुतः सन्निति वाक्यशेषः नोऽस्मान् पाहि रक्ष। उत अपि च द्वितीयया यजुर्लक्षणया स्तुतः सन् पाहि। तिसृभिर्गीर्भिः ऋग्यजुःसामलक्षणाभिः स्तुतो नः पाहि। चतसृभिः ऋग्यजुःसामनिगदलक्षणाभिः स्तुतो नः पाहि गद्यपद्यकाव्यादिरूपा चतुर्थी गीः ॥ ४३ ॥

ऊर्जो नपातꣳ स हिनायमस्मयुर्दाशेम हव्यदातये। भुवद्वाजेष्ववि॑ता भुवद्वृध उत त्राता तनूनाम् ॥ ४४ ॥

यजमानोऽध्वर्युं प्रार्थयते। हे अध्वर्यो! ऊर्जो नपातमपां पौत्रमग्निं स त्वं हिन हिनु तर्पय हि गतौ वृद्धौ स्वादिः लोट् उलोपश्छान्दसः ऊर्क्शब्देनाप उच्यन्ते अद्भ्यो वृक्षा जायन्ते तेभ्योऽग्निरित्यपां पौत्रोऽग्निः। यतोऽयमग्निरस्मयुः अस्मानिच्छति अस्मयुः क्याच्छन्दसीति [पा० ३, २, १७०] उप्रत्ययः अतो हव्यदातये हविषो दानाय दाशेम सङ्कल्पयामः दाशृ दाने अत्र सङ्कल्पार्थः। यतोऽयं वाजेष्वन्नेषु अविता रक्षिता भुवत् भवति वृधे वृद्धौ च भुवत् भवति

उतापि च तनूनां शरीराणां त्राता रक्षिता भवति बहुवचनं भार्यादिशरीररक्षार्थमुपात्तम्। अग्निरस्मत्तनुरक्षिता वर्धयिताऽस्मान् कामयतेऽतो हविर्दानाय तं सङ्कल्पयामः ॥ ४४ ॥

सं॒व॒त्स॒रो॑ऽसि परिवत्स॒रो॑ऽसीदावत्स॒रो॑ऽसीद्वत्स॒रो॑ऽसि वत्स॒रो॑ऽसि । उ॒षस॑स्ते कल्पन्तामहोरा॒त्रास्ते॑ कल्पन्तामर्धमा॒सास्ते॑ कल्पन्तां मासा॑स्ते कल्पन्तामृ॒तव॑स्ते कल्पन्ताᳪ᳭ संवत्स॒रस्ते॑ कल्पताम् । प्रेत्या एत्यै॒ सञ्चाञ्च॒ प्र च॑ सारय । सु॒प॒र्ण॒चिद॑सि॒ तया॑ दे॒वत॑याङ्गिर॒स्वद्ध्रु॒वः सी॑द ॥ ४५ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां
सप्तविंशोऽध्यायः ॥ २७ ॥

अग्निदेवत्यं यजुः अत्र यजुषि नवनवत्यक्षराणि एको व्यूहः ततः शताक्षराभिकृतिश्छन्दः । चित्याग्नेरभिमर्शने विनियोगः । पञ्चसंवत्सरमयं युगाध्यक्षं प्रजापतिमिति [ज्यो० १, १] ज्योतिःशास्त्रोक्तमिहोच्यते । हे अग्ने ! त्वं संवत्सरोऽसि परिवत्सरोऽसि इदावत्सरोऽसि इद्वत्सरोऽसि वत्सरोऽसि निर्विशेषणः पञ्चसंवत्सरात्मकयुगरूपोऽसीत्यर्थः युगं भवेद्वत्सरपञ्चकेनेति ज्योतिःशास्त्रोक्तेः । तस्य ते तव उषसः प्रातःकालादयः कालविशेषाः सङ्गवमध्याह्नादयः अहोरात्राः दिवसनिशाः अर्धमासाः पक्षाः मासाश्चैत्रादयः ऋतवो वसन्तादयः कल्पन्तामवयवत्वेन क्लृप्ता भवन्तु । संवत्सरस्य उपलक्षणम् संवत्सरादयः पञ्चापि कल्पन्ताम्। क्रियावृत्तिरादरार्था। किञ्च मेत्यै

प्रगमनाय पत्यै आगमनाय च समञ्च संकुच प्रसारय च स्वेच्छया सङ्कोचविकासौ कुर्विति भावः । किञ्च सुपर्णाकारेण चितत्वात् सुपर्णचिदसि । तया देवतया वाचा सहितः सन् अङ्गिरस्वत् अङ्गिरस इव प्राणा इव ध्रुवः स्थिरः सीद तिष्ठ ॥ ४५ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे ।
सप्तविंशोऽयमध्याय आग्निको विरतोऽधुना ॥ २७ ॥

अष्टाविंशोऽध्यायः ।

होता यक्षत् समिधेन्द्रमिडस्पदे नाभा पृथिव्या अधि । दिवो वर्ष्मन् समिध्यत ओजिष्ठश्चर्षणीसहां वेत्वाज्यस्य होतर्यज ॥ १ ॥

इन्द्रमिडः सौत्रामणिकोऽध्याय इति कात्यायनोक्तेः [अनुक्रमणिकाम्] अयमध्यायः सौत्रामणीसम्बन्धी सौत्रामण्यङ्गभूतयोरैन्द्रवायोधसयोरायन्तपश्वोः प्रयाजानुयाजप्रैषरूपः ततश्च प्रजापत्यश्विसरस्वत्योऽध्यायस्य ऋषयः । आद्येऽनुवाके एकादशैन्द्रपशोः सम्बन्धिन आप्रीदेवताः समित्तनूनपादित्यादिदेवताकाः प्रयाजानां प्रैषाः होता यक्षत्समिधेन्द्रमित्यादयो होता यक्षदिन्द्रमित्यन्ताः [११ कं०] । अथ मन्त्रार्थः । आर्षी त्रिष्टुप् । दैव्यो होता समिधा समित्काष्ठेन हविर्भूतेन समिधाप्रीदेवतया, सहितं वा इन्द्रं यक्षत् यजतु । य इन्द्रः त्रिषु स्थानेषु समिध्यते दीप्यते । प्रथमम् इडः पृथिव्याः पदे यजनीये प्रदेशे अग्न्यात्मना समिध्यते । द्वितीयम् पृथिव्याः नाभौ पृथिवीशब्देनान्तरिक्षम् अन्तरिक्षस्य मध्ये विद्युदात्मना समिध्यते अधि-

उपरि । तृतीयम् दिवो वर्ष्मन् स्वर्गस्य वर्ष्मणि वर्षिष्ठे प्रदेशे आदित्यात्मना समिध्यते । कीदृशः चर्षणिसहामोजिष्ठः चर्षणयो मनुष्यास्तान् सहन्तेऽभिभवन्ति चर्षणिसहो मनुष्याभिभावुकास्तेषां मध्ये ओजस्वितमः अत्यन्तमोजस्वी ओजिष्ठः इष्ठनि परे विन्मतोर्लुगिति [पा० ५, ३, ६५] विनो लुकि टिलोपे ओजिष्ठ इति रूपम् । संहितायां चर्षणिशब्दस्य दीर्घः । एवंविध इन्द्रः आज्यस्य वेतु घृतं पिबतु । हे मनुष्यहोतः ! त्वमपि यज ॥ १ ॥

होता यक्षत्तनूनपातमूतिभिर्जेतारमपराजितम् । इन्द्रं देवꣳ स्वर्विदं पथिभिर्मधुमत्तमैर्नराशꣳसेन तेजसा वेत्वाज्यस्य होतर्यज ॥ २ ॥

अतिजगती । नराशंसेन देवेन युतं तनूनपातमिन्द्रं च देवं होता यजतु । कैः पथिभिः पतन्ति गच्छन्ति स्वर्गं यजमाना यैस्ते पन्थानो हवींषि तैः । कीदृशैः ऊतिभिः अवन्ति तर्पयन्ति ते ऊतयस्तैः ऊतियूतीत्यादिना [पा० ३, ३, ८७] कर्तरि निपातः । तथा मधुमत्तमैः मधुर्मधुरस्वादोऽस्ति येषु ते मधुमन्तः अत्यन्तं मधुमन्तो मधुमत्तमाः तैः । कीदृशमिन्द्रं जेतारं शत्रूणाम् अपराजितं केनापि न पराभूतम् । स्वर्विदं स्वः स्वर्गं वेत्ति स्वीयं जानाति स्वर्वित् यद्वा स्वः स्वर्गं विद्यते लब्धम् विद सत्तायाम् । कीदृशेन नराशंसेन तेजसा तेजस्विना । एवं देवद्वययुत इन्द्रः आज्यस्य वेतु । शेषं पूर्ववत् । अत्र तनूनपान्नराशंसावैकत्र प्रयाजे पठिताविलुभयवानयं प्रयाजः ॥ २ ॥

होता यक्षदिडाभिरिन्द्रमीडितमाजुह्वानमर्मर्त्यम्। देवो देवैः सवीर्यो वज्रहस्तः पुरंदरो वेत्वाज्यस्य होतर्यज॥ ३॥

ब्राह्मी उष्णिक्। होता इडाभिः प्रयाजदेवताभिः सह इन्द्रं यजतु। कीदृशमिन्द्रम् ईडितम् ऋत्विग्भिः स्तुतम् आजुह्वानमाह्वयमानम् यजमानैः देवानाह्वयन्तं वा। अमर्त्यममरणधर्माणम्। ईदृशो देव इन्द्रः आज्यस्य वेतु कीदृशो देवः सवीर्यः समानं वीर्यं यस्य सः सर्वदेवेषु यादृशं वीर्यं तदेकस्मिन्निन्द्रे इत्यर्थः। वज्रहस्तः वज्रं हस्ते यस्य। पुरन्दरः पुरं शत्रूणां नगरं दारयति पुरन्दरः। उक्तमन्यत्॥ ३॥

होता यक्षद्बर्हिषीन्द्रं निषद्वरं वृषभं नर्यापसम्। वसुभी रुद्रैरादित्यैः सयुग्भिर्बर्हिरासदद्वेत्वाज्यस्य होतर्यज॥ ४॥

आर्षी त्रिष्टुप्। बर्हिषि प्रयाजदेवतायां स्थितमिन्द्रं होता यजतु। कीदृशमिन्द्रं निषद्वरं निषीदन्ति निषद उपवेष्टारः तेषां वरं श्रेष्ठम् वृषभं वर्षितारम् नर्यापसं नरेभ्यो यजमानेभ्यो हितं नर्यमपः कर्म यस्य स नर्यापाः तम् नराणां हितकारिणम्। स इन्द्रो वसुभिः रुद्रैः आदित्यैः सवनत्रयदेवैः सहितः बर्हिरासदत् आसीदतु आज्यस्य वेतु च। कीदृशैर्वस्वादिभिः सयुग्भिः सह युञ्जन्ति ते सयुजः तैः समानयोगैः॥ ४॥

होता यक्षदोजो न वीर्यं सहो द्वार इन्द्रमवर्धयन्। सुप्रायणा अस्मिन् यज्ञे विश्र-

यन्तास्तताद्धो द्वार इन्द्राय मीढुषे व्यन्त्वा-ज्यस्य होतर्यज ॥ ५ ॥

अतिजगती। नकारश्चार्थः। या द्वारः प्रयाजदेवा इन्द्रमिन्द्रे ओजो वीर्यं सहयावर्धयन् ओज इन्द्रियबलं वीर्यं शारीरं बलं सहो मनोबलम् ता द्वारो होता यजतु। ताश्च द्वारः इन्द्राय इन्द्रार्थं श्रियन्तां विहृता भवन्तु अस्मिन् यज्ञे आज्यं व्यन्तु पिबन्तु च। कीदृश्यो द्वारः सुप्रायणाः सुखेन प्रकृष्टमयनं गमनं यासु ताः विहृतत्वादित्यर्थः। ऋतं यज्ञं वर्धयन्ति ऋतवृधः संहितायामस्तत्रान्दस्य दीर्घः। इन्द्राय कीदृशाय मीढुषे मेहति मीढ्वान् तस्मै सेक्त्रे क्वसन्तो निपातः ॥ ५ ॥

होता यक्षदुषे इन्द्रस्य धेनू सुदुघे मातरा मही। सवातरौ न तेजसा वत्समिन्द्रमवर्धतां वीतामाज्यस्य होतर्यज ॥ ६ ॥

आर्षी त्रिष्टुप्। उषे अत्र पूर्वपदलोपः होता उषे नक्तोषे यजतु ते च तेजसा इन्द्रमवर्धताम् आज्यं वीतां पिबतां च। तत्र दृष्टान्तः सवातरौ न न इवार्थे समानो वाता वत्सरो ययोस्ते सवत्सरौ एकशिशुके गावौ वत्सं यथा वर्धयेते तथेन्द्रं वर्धयताम्। कीदृश्यौ उषे इन्द्रस्य धेनू धेनुतस्ते धेनू प्रीणयित्र्यौ। सुदुघे सुष्ठु दुग्धस्ते सुदुघे दुग्धं पूरयन्त्यौ। मातरा मातरौ विभक्तेराकारः मातृवत्पालिके। मही मह्यौ महत्यौ विभक्तिलोपः ॥ ६ ॥

होता यक्षद्दैव्या होतारा भिषजा सखाया

हविषेन्द्रं भिषज्यतः। कवी देवौ प्रचेतसाविन्द्राय धत्त इन्द्रियं वीतामाज्यस्य होतर्यज ॥ ७ ॥

अतिजगती। दैव्यौ होतारौ अयं चाग्निरसौ च मध्यमस्तौ होता यजतु यौ च हविषा इन्द्रं भिषज्यतः चिकित्सतः भिषज् रुग्जये कण्ड्वादिभ्यो यक्। इन्द्राय इन्द्रियं वीर्यं धत्तः च तौ आज्यं वीताम्। कीदृशौ भिषजा भिषजौ चिकित्साकुशलौ। सखाया सखायौ अन्योन्यं स्नेहवन्तौ। कवी क्रान्तदर्शिनौ देवौ दीप्यमानौ। प्रचेतसौ प्रकृष्टं चेतो ज्ञानं ययोस्तौ ॥ ७ ॥

होता यक्षत्तिस्रो देवीर्न भेषजं त्रयस्त्रिधातवोऽपस इडा सरस्वती भारती महीः। इन्द्रपत्नीर्हविष्मतीर्व्यन्त्वाज्यस्य होतर्यज ॥ ८ ॥

ब्राह्मी अनुष्टुप्। भेषजं भेषजरूपा ये त्रयो लोकास्तान् इडा सरस्वती भारतीति तिस्रो देवीश्च होता यजतु ताश्चाज्यं व्यन्तु नकारश्चार्थे। कीदृशास्त्रयः त्रिधातवः त्रयोऽग्निवायुसूर्या धातवो धर्तारो येषां ते। अपसः अपस्विनः कर्मवन्तः शीतोष्णवातवर्षादीनि लोकानां कर्माणि। कीदृश्यस्तिस्रः महीः महत्यः। इन्द्रपत्नीः इन्द्रस्य पत्न्यः पालयित्र्यः। हविष्मतीः हविर्विद्यते यासां ताः ॥ ८ ॥

होता यक्षत्त्वष्टारमिन्द्रं देवं भिषजꣳ सुयजं घृतश्रियम्। पुरुरूपꣳ सुरेतसं मघोनमिन्द्राय त्वष्टा दधदिन्द्रियाणि वेत्वाज्यस्य होतर्यज ॥ ९ ॥

अतिजगती। होता त्वष्टारं प्रयाजदेवतां यजतु। कीदृशं त्वष्टारम् इन्द्रम् इदि परमैश्वर्ये ईश्वरं प्रभुम्। देवं दातारम्। भिषजं रोगनिवर्तकम्। सुयजं सुष्ठु इज्यते स सुयजस्तम् साधु यष्टव्यम्। घृतश्रियं घृतेन श्रीः शोभा यस्य तम् आज्यहविष्का हि प्रयाजाः। पुरुरूपं पुरूणि बहूनि रूपाणि यस्य तम्। सुरेतसं शोभनं रेतो वीर्यं यस्य तम्। मघोनं मघवन्तं धनवन्तम्। स त्वष्टा इन्द्राय इन्द्रियाणि वीर्याणि दधत् सन् आज्यं वेतु ॥ ९ ॥

होता यक्षद्वनस्पतिꣳ शमितारꣳ शतक्रतुं धियो जोष्टारमिन्द्रियम्। मध्वा समञ्जन् पथिभिः सुगेभिः स्वदाति यज्ञं मधुना घृतेन वेत्वाज्यस्य होतर्यज ॥ १० ॥

शक्वरी। होता वनस्पतिं प्रयाजदेवतां यजतु। कीदृशं वनस्पतिं शमितारम् उलूखलादिरूपेण हविषां संस्कर्तारम्। शतक्रतुं शतं क्रतवः कर्माणि यस्य तं बहुकर्माणम्। धियो जोष्टारं बुद्धेः सेवितारम्। इन्द्रियमिन्द्रस्यात्मनो हितं वीर्यरूपं वा। स त्वष्टा मध्वा मधुना स्वादुना घृतेन समञ्जन् यज्ञं संव्यञ्जयन् सन् सुगेभिः सुगैः सुगमनैः पथिभिर्मार्गैः मधुना स्वादुना घृतेन युतं यज्ञं स्वदाति देवान् प्रापयति स्वदातिः प्रापणार्थः स आज्यं वेतु। सुखेन गम्यन्ते येषु ते सुगाः सुदुरोरधिकरणे इति [पा० ३, २, ४८ वा० १] गमेर्डप्रत्ययः ॥ १० ॥

होता यक्षदिन्द्रꣳ स्वाहाज्यस्य स्वाहा मेदसः स्वाहा स्तोकानाꣳ स्वाहा स्वाहाकृतीनाꣳ

स्वाहा हव्यसूक्तीनाम्। स्वाहा देवा आज्यपा जुषाणा इन्द्र आज्यस्य व्यन्तु होतर्यज ॥ ११ ॥

शक्करी। होता इन्द्रं यजतु। स्वाहाकारेणाज्यस्य देवान् यजतु। स्वाहाकारेण मेदसो देवान् यजतु। स्वाहाकारेण स्तोकानां सोमबिन्दूनां देवान् यजतु। स्वाहाकारेण स्वाहाकृतीनां देवानां स्वाहाकृतीः प्रयाजदेवताः यजतु। स्वाहाकारेण हव्यसूक्तीनां हव्यसम्बन्धिसुवचनानां देवान् यजतु। स्वाहाकारेणाज्यपा देवाः प्रयाजाः जुषाणाः प्रीयमाणा भवन्तः सन्तः इन्द्रश्चाज्यं व्यन्तु पिबन्तु ॥ ११ ॥

देवं बर्हिरिन्द्रꣳ सुदेवं देवैर्वीरवत् स्तीर्णं वेद्यामवर्धयत्। वस्तोर्वृतं प्राक्तोर्भृतꣳ राया बर्हिष्मतोऽत्यगाद् वसुवने वसुधेयस्य वेतु यज ॥ १२ ॥

एकादश ऐन्द्रपशोः सम्बन्धिन एवानुयाजप्रैषाः। देवता बर्हिरादयः॥ अतिजगती। मैत्रावरुणो वदति। बर्हिः देवं बर्हिःसंज्ञानुयाजदेवता इन्द्रमवर्धयत् पुष्णाति। किम्भूतं बर्हिः सुदेवं शोभना देवा मरुदादयो यत्र तत्। तथा देवैः दातृभिः ऋत्विग्भिः वीरवत् वीरयुतम्। वेद्यां स्तीर्णमाच्छादितम्। वस्तोरह्नि वृतं लूनम् धातूनामनेकार्थत्वात् अक्तोः रात्रौ प्रभृतं प्रकर्षेण धृतम् वस्तोरक्तोरित्यव्ययद्वय क्रमादहर्निशावाचकम्। यत् बर्हिः राया हविर्लक्षणेन धनेन बर्हिष्मतः बर्हिषा युक्तानन्यान् यागानत्यगात् अतिक्रम्य गतं संस्कारोत्कर्षात् तत् बर्हिः वसुवने वसुवननाय धनदानाय वसुधेयस्य वसुधेयाय वसुनो धानाय निधानाय यजमा-

नगरद्वारे निखननाय वेतु आज्यं पिबतु। वसुवने वसुधेयस्येति मतसमीपषष्ठी चतुर्थ्यर्थे। हे मनुष्यहोतः! त्वमपि यज। एवमग्रेऽपि कण्डिकाशेषो व्याख्येयः॥ १२॥

देवीर्द्वार इन्द्रं सङ्घाते वीड्वीर्यामन्नवर्धयन्। आ वत्सेन तरुणेन कुमारेण च मीवतापार्वाणं रेणुककाटं नुदन्तां वसुवने वसुधेयस्य व्यन्तु यज॥ १३॥

एकाधिका शक्करी। यज्ञगृहद्वारोऽत्र देवताः। यच्छन्ति नियता भवन्ति ऋत्विजो यत्रेति याम कर्म यमेरनिणप्रत्ययो धडिघ् सप्तम्या लुक् यामनि कर्मणि या द्वारो देव्यः इन्द्रमवर्धयन्। कीदृश्यो द्वारः संघाते देहलीकपाटद्वारशाखार्गलादिसमूहे सति वीड्वीः वीडव्यः दृढाः सङ्घातं विना न द्वारां दृढत्वं स्यात्। ता द्वारो रेणुककाटमपनुदन्ताम् काटः कूपः कुत्सितः काटः ककाटः रेणुभिः कृत्वा ककाटो रेणुककाटः तम् अपनुदन्तां निवर्तयन्तु। किमित्यतो विशेषणं। कीदृशं कूपं वत्सेन गोपुत्रेण तरुणेन कुमारेण च आ आभिमुख्येन अर्वाणम् अर्यंत गम्यते यत्र त्वर्वा तम् ऋ गतावित्यतोऽन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति [पा० ३, २, ७५] वनिप्प्रत्ययः। कीदृशेन मीवता मीञ् हिंसायां मयनं मीः क्विप् मीरस्यास्ति मीवान् तेन हिंसाशीलेन। हिंसाशीलाश्चपला चञ्चलन्तो वत्साः कुमाराश्च यत्र पतन्ति तं कूपमपनुदेत्यर्थः उपलक्षणमेतत् यज्ञप्रजाविघ्नकराणि कूपादीनि मार्गादपनयन्त्वित्याशयः। ता व्यन्तु च॥ १३॥

देवी उषासानक्तेन्द्रं यज्ञे प्रयत्युह्वेताम्।

दैवीर्विशः प्रायासिष्टाᳬ सुप्रीते सुधिते वसु-
वने वसुधेयस्य वीतां यज॥ १४॥

ब्राह्मी उष्णिक्। उषाय नक्ता च उषासानक्ता समासे उषःशब्दस्य उषसादेशः अहोरात्राभिमानिन्यौ देवी देव्यौ यज्ञे प्रयति प्रवर्तमाने सति इन्द्रमह्वेतामाहूतवत्यौ। प्रेति प्रयन् प्रपूर्वादिणः शतृ। ये च दैवीः देवसम्बन्धिनीर्विशः प्रजाः प्रायासिष्टां प्रगतवत्यौ यातेर्लुङ् वसवो रुद्रा आदित्या विश्वे देवा मरुत इत्यादयो देवप्रजाः। ते च वीतां पिबताम्। कीदृश्यौ सुप्रीते अतितुष्टे सुधिते सुतरां हिते॥ १४॥

देवी जोष्ट्री वसुधिती देवमिन्द्रमवर्ध-
ताम्। अयाव्यन्याघा द्वेषाᳬस्यान्या वक्षद्वसु
वार्याणि यजमानाय शिक्षिते वसुवने वसुधेयस्य
वीतां यज॥ १५॥

एकाधिकातिजगती। जोष्ट्री जुषेते ते जोष्ट्र्यौ प्रीतियुक्ते देवी देव्यौ वसुधिती वसुनो धनस्य धितिर्धारणं याभ्यां ते द्यावापृथिव्यौ अहोरात्रे वा सस्यं च समा चेति कात्थक्यः [निरु० ८, ४१]। ते इन्द्रं देवमवर्धतामवर्धयताम् तयोर्मध्ये अन्या एका अघा अघानि पापानि द्वेषांसि दौर्भाग्यानि च अयावि यु पृथग्भावे दूरीकरोति यौतेर्लिङ् लकारव्यत्ययः। अन्या द्वितीया वार्याणि वरणीयानि भोगयोग्यानि वसु वसूनि धनानि आवक्षत् आवहति। कीदृश्यौ ते शिक्षिते विदितवेद्ये तत्त्वज्ञे। ते वीताम्॥ १५॥

देवी ऊर्जाहुती दुघे सुदुघे पयसेन्द्रम-

वर्धताम्। इषमूर्जमन्या वक्षत् सग्धिꣳ सपीतिमन्या नवेन पूर्वं दयमाने पुराणेन नवमधातामूर्जमूर्जाहुती ऊर्जयमाने वसु वार्याणि यजमानाय शिक्षिते वसुवने वसुधेयस्य वीतां यज॥ १६॥

विकृतिः। अधस्तनमन्त्रोक्तो देवताविकल्पः। देवी देव्यौ पूर्वमुक्ते पयसा दुग्धे नेन्द्रमवर्धताम् अवर्धयताम् छन्दस्युभयथेति [पा० ३, ४, ११७] अप आर्धधातुकत्वाच्चिचो लोपः। कीदृश्यौ ऊर्जाहुती ऊर्जा बलं तद्युक्ता आहुतिराह्वानं ययोस्ते। दुघे दुग्धस्ते दुघे दुहः कब्घश्चेति [पा० ३, २, ७०] कप् घादेशश्च दोग्ध्र्यौ अनयोस्तु सम्भोगमिमाः सर्वाः प्रजा अनुमभुञ्जत इति श्रुतिः। सुदुघे साधुदोहने। तयोर्मध्ये अन्या एका इषमन्नमूर्जं दध्यादि च वक्षत् वहति यजमानाय। अन्या द्वितीया सग्धिं सपीति च वक्षत् समाना ग्धिर्भोजनं सग्धिः ताम् समाना पीतिः सपीतिः पुत्रादिभिः सह पानभोजने वहति। ये देव्यौ नवेनान्नेन पूर्वं पुराणमन्नमधाताम् पुराणेनान्नेन नवमन्नमधाताम् यजमानाय वार्याणि वसु वसूनि चाधाताम् अन्नं धनं चाचयं कृतवत्यावित्यर्थः। कीदृश्यौ दयमाने उचन्त्यौ लपयन्त्यौ वा। ऊर्जाहुती ऊर्जा युता आहुतिर्होमो ययोस्ते। ऊर्जं रसमूर्जयमाने वर्धयन्त्यौ। शिक्षिते तत्त्वज्ञे। ते वीतां पिबताम्॥ १६॥

देवा देव्या होतारा देवमिन्द्रमवर्धताम्। हताघशꣳसावाभार्ष्टां वसु वार्याणि

यजमानाय शिक्षितौ वसुवने वसुधेयस्य वीतां यज ॥ १७ ॥

अतिजगती। एकः पार्थिवोऽग्निः अन्यो मध्यमः। देवौ देवौ दैव्या दैव्यौ होतारौ इन्द्रं देवमवर्धताम् यजमानाय धार्याणि वसु वसूनि च आभार्ष्टाम् आहार्ष्टामाहृतवन्तौ आङ्पूर्वाद्धरतेर्लुङ् हस्य भः। कीदृशौ हताघशंसौ अघं पापं शंसतीच्छति अघशंसः पापो हतोऽघशंसो याभ्यां तौ पापनिवर्तकौ। तौ वीताम् ॥ १७ ॥

देवीस्तिस्रस्तिस्रो देवीः पतिमिन्द्रमवर्धयन्। अस्पृक्षद्भारती दिवꣳ रुद्रैर्यज्ञꣳ सरस्वतीडा वसुमती गृहान् वसुवने वसुधेयस्य व्यन्तु यज ॥ १८ ॥

अतिजगती। तिस्रो देवीः देव्यः पतिं पालकमिन्द्रमवर्धयन् आदरार्थं पुनरुक्तिः। ता एवाह भारती दिवं स्वर्गमस्पृक्षत् स्पृशति भरतो रविस्तत्कान्तिर्भारती। सरस्वती रुद्रैः युता यज्ञमस्पृक्षत्। वसुमती वसुयुता इडा गृहानस्पृक्षत् गृहशब्देन भूलोकः। ता व्यन्तु। १८।

देव इन्द्रो नराशꣳसस्त्रिवरूथस्त्रिवन्धुरो देवमिन्द्रमवर्धयत्। शतेन शितिपृष्ठानामाहितः सहस्रेण प्रवर्तते मित्रावरुणेदस्य होत्रमर्हतो बृहस्पतिं स्तोत्रमश्विनाध्वर्यवं वसुवने वसुधेयस्य वेतु यज ॥ १९ ॥

स्तुतिः। नरा अभिन्नासीनाः शंसन्ति नराशंसः यज्ञो देवः इन्द्रं देवमवर्धयत्। कीदृशो नराशंसः इन्द्रतीतीन्द्रः ऐश्वर्यवान्। त्रिवरूथः वरूथं गृहम् त्रीणि वरूथानि सदोहविर्धानाग्नीध्राणि यस्य सः। त्रिवन्धुरः त्रीणि वन्धुराणि ऋग्यजुःसामलक्षणानि बन्धनानि यस्य। स नराशंसः शितिपृष्ठानां शतेनाहितः सन् सहस्रेण गोसहस्रेण प्रवर्तते। शिति श्यामं पृष्ठं यासां ताः शितिपृष्ठा गावः। मित्रावरुणा इत् मित्रावरुणाविवास्य नराशंसस्य होत्रमर्हतः होतृकर्मणि योग्यौ भवतः बृहस्पतिः स्तोत्रमौद्गात्रमर्हति अश्विना अश्विनौ अस्याध्वर्यवमर्हतः। स वेतु ॥ १९ ॥

दे॒वो दे॒वैर्वन॒स्पति॒र्हिर॑ण्यपर्णो॒ मधु॑शाखः सुपिप्प॒लो दे॒वमिन्द्र॑मवर्धयत्। दिव॒मग्रे॑णास्पृक्षदान्तरि॑क्षं पृथि॒वीम॑दृꣳहीद्‌ वसु॒वने॑ वसु॒धेय॑स्य वेतु यज॑ ॥ २० ॥

अतिशक्करी। यूप उच्यते वनस्पतिर्देवो देवैः सह इन्द्रमवर्धयत्। कीदृशः हिरण्यपर्णः हिरण्यमयानि पर्णानि यस्य। मधुशाखः मधुर्मधुरा रसवती शाखा यस्य। सुपिप्पलः शोभनानि पिप्पलानि फलानि यस्य। यो वनस्पतिरग्रेण दिवं स्वर्गमस्पृक्षत् स्पृशति स्पृशेर्लुङि शल इगुपधादनिटः क्स इति [पा० ३, १, ४५] क्सप्रत्ययः। अन्तरिक्षं मध्येनेति शेषः आ स्पृशति। पृथिवीमुपरिणेति शेषः अदृंहीत् दृढामकरोत्। स वेतु ॥ २० ॥

दे॒वं ब॒र्हिर्वारि॑तीनां दे॒वमिन्द्र॑मवर्धयत्।

स्वासस्थमिन्द्र॑मासन्नम॒न्या बर्हीं॑ष्यभ्य॒भूद्वसु॑वने॑ वसु॒धेय॑स्य वेतु॒ यज॑ ॥ २१ ॥

आर्षी त्रिष्टुप्। बर्हिः अनुयाजदेव इन्द्रं देवमवर्धयत् अन्या अन्यानि बर्हींष्यभ्यभूत् अभिभवति तद्वेतु। कीदृशं बर्हिः वारितीनामोषधीनां मध्ये देवं दीप्यमानं श्रेष्ठम् वारि जले इतिर्गतिर्यासां ता वारितयो जलाश्रिता ओषधयः। स्वासस्थं सुखेनासनेन स्थीयते यत्र तत् स्वासस्थम्। इन्द्रं मासन्नमाश्रितम् ॥ २१ ॥

दे॒वो अ॒ग्निः स्वि॑ष्ट॒कृद्दे॒वमिन्द्र॑मवर्धयत्। स्वि॑ष्टं कु॒र्वन् स्वि॑ष्ट॒कृत् स्वि॑ष्टम॒द्य क॑रोतु नो वसु॒वने॑ वसु॒धेय॑स्य वेतु॒ यज॑ ॥ २२ ॥

आर्षी त्रिष्टुप्। स्विष्टकृद्देवः अग्निः इन्द्रं देवमवर्धयत् स नोऽस्माकं स्विष्टं साधु इष्टं करोतु वेतु च। कीदृशः स्विष्टं कुर्वन् सन् स्विष्टकृत् नाम शोभनमिष्टं कर्तव्यमिति तस्याधिकारः ॥ २२ ॥

अ॒ग्निम॒द्य होता॑रमवृणीता॒यं यज॑मानः पच॒न् पक्तीः॒ पच॑न् पु॒रो॒डाशं॑ ब॒ध्नन्निन्द्रा॑य॒ छाग॑म्। सू॒प॒स्था अ॒द्य दे॒वो वन॒स्पति॑रभव॒दिन्द्रा॑य॒ छागे॑न। अघ॒त्तं मे॑द॒स्तः प्रति॑ पच॒ताग्र॑भीदवी॑वृधत् पु॒रो॒डाशे॑न ॥ त्वाम॒द्य ऋ॑षे० ॥ २३ ॥

त्वामद्य अयं प्रतीकः उभयत्रापि। ऐन्द्रपशुसम्बन्धी

सूक्तवाकप्रैषः त्वामद्य ऋषे इत्ययं मन्त्र उभयत्रापि ऐन्द्रानुवाके वायोधसानुवाके च प्रतीकोक्तेः आदिमात्रे योज्यः सकलो ज्ञेयः। अग्निमद्य एकाधिका प्राजापत्या जगती। सूपस्थाः ब्राह्मी उष्णिक्। त्वामद्य एकाधिका विंशतिः। व्याख्यातः प्रैषः [२१, ५९–६१] ॥ २३ ॥

होता यक्षत्समिधानं महद्यशः सुसमिद्धं वरेण्यमग्निमिन्द्रं वयोधसम्। गायत्रीं छन्द इन्द्रियं त्र्यविं गां वयो दधद्वेत्वाज्यस्य होतर्यज ॥ २४ ॥

एकादश वायोधसे पशौ प्रयाजप्रैषाः समित्तनूनपादाद्याप्रीदेवताः। अतिजगती। दैव्यो होता अग्निं वयोधसमिन्द्रश्च यजतु वयः आयुर्दधाति वयोधाः तम् आयुषो दातारं धारयितारं वा। कीदृशमग्निं समिधानं दीप्यमानम्। महद्यशः सुपां सुलुगिति तृतीयैकवचनस्य सुआदेशः महता यशसा समिद्धं दीप्तम्। वरेण्यं वरणीयम्। किं कुर्वन् यजतु गायत्रीं छन्दः इन्द्रियं वीर्यम् त्र्यविं गाम् वयः आयुश्च दधत् स्थापयन् इन्द्रे इति शेषः। षण्मासात्मकः कालोऽविः त्रयोऽवयो यस्याः सा त्र्यविः सार्धसंवत्सरा गौः ताम्। प्रयाजदेवतेन्द्रयुता आज्यं वेतु। हे मनुष्यहोतः ! त्वमपि यज। एवमग्रेऽपि ॥ २४ ॥

होता यक्षत्तनूनपातमुद्भिदं यं गर्भमदितिर्दधे शुचिमिन्द्रं वयोधसम्। उष्णिहं छन्द इन्द्रियं दित्यवाहं गां वयो दधद्वेत्वाज्यस्य होतर्यज ॥ २५ ॥

एकाधिका जगती। होता तनूनपातं प्रयाजदेवं वयोधसमिन्द्रं च यजतु अदितिर्यं गर्भं दधे तम् इन्द्रमित्यर्थः। कीदृशं तनूनपातम् उद्भिदम् उद्भिनत्ति प्रकटयति फलमित्युद्भित् तं यज्ञफलानामुद्भेत्तारम्। शुचिं पवित्रम्। किं कुर्वन् उष्णिहं छन्दः इन्द्रियम् दित्यवाहं गाम् वयश्च इन्द्रे दधत्। द्विवर्षा गौर्दित्यवाट्। स सेन्द्रो वेतु ॥ २५ ॥

होता यक्षदीडेन्यमीडितं वृत्रहन्तममिडाभिरीड्यꣳ सहः सोममिन्द्रं वयोधसम्। अनुष्टुभं छन्द इन्द्रियं पञ्चाविं गां वयो दधद्वेत्वाज्यस्य होतर्यज ॥ २६ ॥

व्यूहेन शक्करी। होता इडाभिः प्रयाजदेवताभिः सह वयोधसमिन्द्रं यजतु। कीदृशमिन्द्रम् ईडेन्यम् ईडितुं योग्य ईडेन्यः ईडिरेन्यप्रत्ययः। ईडितमृषिभिः स्तुतम्। वृत्रहन्तमम् नाद्‌ घस्येति [पा० ८, २, १७] नुडागमः। ईड्यं सर्वैः स्तुत्यम्। सहः सोमं सहसा बलेन सोमवदाह्लादकम्। किं कुर्वन् अनुष्टुभं छन्दः इन्द्रियम् पञ्चाविं गाम् वयश्चेन्द्रे दधत्। पञ्चावयो यस्याः सा सार्धद्विवर्षा गौः। स वेतु ॥ २६ ॥

होता यक्षत् सुबर्हिषं पूषण्वन्तममर्त्यꣳ सीदन्तं बर्हिषि प्रियेऽमृतेन्द्रं वयोधसम्। बृहतीं छन्द इन्द्रियं त्रिवत्सं गां वयो दधद्वेत्वाज्यस्य होतर्यज ॥ २७ ॥

शक्करी। होता वयोधसमिन्द्रं यजतु। कीदृशम् सुबर्हिषं शोभनं बर्हिः प्रयाजदेवता यस्य तम्। पूषण्वन्तम् पूषा-

स्यास्ति पूषखांस्तम् पूष्णा युक्तम्। अमर्त्यममरणधर्माणम्।
प्रिये वचिते अमृता अमृते अनश्वरे वर्हिषि सीदन्तं तिष्ठः
न्तम्। किं कुर्वन् वृहतीं छन्दः इन्द्रियम् त्रिवत्सं गां वय-
श्चेन्द्रे दधत्। वत्सः संवत्सरः वयो वत्सा यस्य त्रिवत्सो गौः
त्रिवर्षो वृषः। स वेतु॥ २७॥

होता यक्षद् व्यचस्वतीः सुप्रायणा ऋतावृधो द्वारो देवीर्हिरण्ययीर्ब्रह्माणमिन्द्रं वयोधसम्। पङ्क्तिं छन्द इहेन्द्रियं तुर्य्यवाहं गां वयो दधद् व्यन्त्वाज्यस्य होतर्यज॥ २८॥

अतिशक्वरी। होता द्वारो देवीः ब्रह्माणं परिवृढं वयो-
धसमिन्द्रं च यजतु। कीदृशीर्द्वारः व्यचस्वतीः व्यचो व्यचनं
गमनावकाशो विद्यते यासु ताः। अत एव सुप्रायणाः शोभनं
प्रकर्षेणायनं गमनं यासु ताः। ऋतवृधः सत्यस्य वर्धयित्रीः।
हिरण्ययीः हिरण्मयीः दृढाः। किं कुर्वन् पङ्क्तिं छन्दः
इन्द्रियम् तुर्यवाहं गाम् वयश्च इह इन्द्रे दधत्। सार्धत्रिवर्षो
गौस्तुर्यवाट् तुर्यं चतुर्थं वर्षं वहतीति॥ २८॥

होता यक्षत् सुपेशसा सुशिल्पे वृहती उभे नक्तोषासा न दर्शते विश्वमिन्द्रं वयोधसम्। त्रिष्टुभं छन्द इहेन्द्रियं पष्ठवाहं गां वयो दधद् वीतामाज्यस्य होतर्यज॥ २९॥

अतिशक्वरी। होता उभे नक्तोषासा नक्तोषसौ विश्वं
सर्वात्मकं वयोधसमिन्द्रं च यजतु। नक्ता रात्रिः उषा रात्रे-

रूपरभागः। नकारश्चार्थः। कीदृशौ नक्तोषसौ सुपेशसा सुपेशसौ पेशः रूपनाम शोभनं पेशो ययोस्ते रूपे। सुशिल्पे यद्वे प्रतिरूपं तच्छिल्पमिति श्रुतः सुष्ठु शिल्पं ययोस्ते अन्योऽन्यं प्रतिरूपे। बृहती बृहत्यौ। दृशते दर्शनीये दृशेरतच् प्रत्ययः। किं कुर्वन् त्रिष्टुभं छन्दः इन्द्रियम् पष्ठवाहं गाम् वयश्च इन्द्रे दधत्। ते वीतां पिबताम् ॥ २९ ॥

होता यक्षत् प्रचेतसा देवानामुत्तमं यशो होतारा दैव्या कवी सयुजेन्द्रं वयोधसम्। जगतीं छन्द इन्द्रियमनड्वाहं गां वयो दधद्वीताम् आज्यस्य होतर्यज ॥ ३० ॥

एकाधिका शक्करी। होता दैव्यौ होतारौ वयोधसमिन्द्रं च यजतु अयं चाग्निरसौ च मध्यम इति होतारौ। कीदृशौ प्रचेतसा प्रकृष्टं चेतो ययोस्तौ प्रचेतसौ। देवानामुत्तमं यशः पुञ्जीकृतदेवयशोरूपौ। कवी क्रान्तदर्शनौ। सयुजा सह युङ्क्तस्तौ समानयोगौ। किं कुर्वन्। जगतीं छन्दः इन्द्रियम् अनड्वाहं गाम् वयश्च इन्द्रे दधत्। अनः शकटं वहतीत्यनड्वान् शकटवमो वृषः तौ वीताम् ॥ ३० ॥

होता यक्षत् पेशस्वतीस्तिस्रो देवीर्हिरण्ययीर्भारतीर्बृहतीर्महीः पतिमिन्द्रं वयोधसम्। विराजं छन्द इहेन्द्रियं धेनुं गां न वयो दधद्व्यन्त्वाज्यस्य होतर्यज ॥ ३१ ॥

एकाधिका शक्करी। होता तिस्रो देवीः पतिं पालकं वयोधसमिन्द्रं च यजतु। कीदृशीस्तिस्रः पेशो रूपम्…

आसां ताः रूपसमृद्धाः। हिरण्ययीः हिरण्यालङ्कृतदेहाः। बृहतीः प्रभावेन। महीः महतीः तेजसा आदित्येन्द्राग्निसम्बन्धात्। कास्ताः भारतीः बहुवचनमिडासरस्वत्युपलक्षणम् इडासरस्वतीभारत्यस्तिस्र इत्यर्थः। किं कुर्वन्। विराजं छन्दः इन्द्रियम् धेनुं दोग्ध्रीं गाम् वयश्चेन्द्रे दधत्। नकारश्चार्थः। सेन्द्रास्ता व्यन्तु ॥ ३१ ॥

होता यक्षत् सुरेतसं त्वष्टारं पुष्टिवर्धनं रूपाणि बिभ्रतं पृथक् पुष्टिमिन्द्रं वयोधसम्। द्विपदं छन्द इन्द्रियमुक्षाणं गां न वयो दधद्वेत्वाज्यस्य होतर्यज ॥ ३२ ॥

एकादशिका शक्वरी। होता त्वष्टारं वयोधसमिन्द्रं च यक्षत्। कीदृशं त्वष्टारं सुरेतसं शोभनं रेतो यस्य तम् जगदुत्पादकत्वात्त्वष्टुः शोभनं रेतः। पुष्टिवर्धनं पुत्रादिपुष्टेर्वर्धयितारम्। पृथक् नानाजातिषु रूपाणि पुष्टिं च बिभ्रतम्। किं कुर्वन्. द्विपदं छन्दः इन्द्रियम् उक्षाणं रेतःसेक्तारं गां वृषभम् वयश्चेन्द्रे दधत्। नश्चार्थः। सेन्द्रस्त्वष्टा वेतु ॥ ३२ ॥

होता यक्षद्वनस्पतिꣳ शमितारꣳ शतक्रतुꣳ हिरण्यपर्णमुक्थिनꣳ रशनां बिभ्रतं वशिं भगमिन्द्रं वयोधसम्। ककुभं छन्द इहेन्द्रियं वशां वेहतं गां वयो दधद्वेत्वाज्यस्य होतर्यज ॥ ३३ ॥

अत्यष्टिः। होता वनस्पतिं वयोधसमिन्द्रं च यक्षत्। कीदृशं वनस्पतिं शमितारं संस्कर्तारं हविषाम्। शतक्रतुं

बहुकर्मीयम्। हिरण्यपर्णं हिरण्मयानि पर्णानि यस्य तम्। उक्थिनम् उक्थानि शस्त्राणि सन्त्यस्य यज्ञवन्तं वा। रशनां रज्जुं बिभ्रतम् स्वभावानुवादः यूपे हि पशुबन्धाय रज्जुर्बध्यते। वशिं कान्तम्। भगं भजनीयम्। किं कुर्वन् ककुभं छन्दः इन्द्रियम् वशां वन्ध्यां वेहतं गर्भोपघातिनीं च गाम् वयश्च इह इन्द्रे दधत्। सेन्द्रो वनस्पतिर्वेतु। ३३॥

होता यक्षत् स्वाहाकृतीरग्निं गृहपतिं पृथग्वरुणं भेषजं कविं क्षत्रमिन्द्रं वयोधसम्। अतिच्छन्दसं छन्द इन्द्रियं बृहदृषभं गां वयो दधद् व्यन्त्वाज्यस्य होतर्यज॥ ३४॥

अतिशक्वरी। होता स्वाहाकृतीः प्रयाजदेवताः इन्द्रं च यजतु। कीदृशमिन्द्रम् अग्निमङ्गतीत्यग्निः अग्रे गन्तारम्। पृथक् प्रत्येकं यज्ञेषु गृहपतिं गृहस्य पालकम्। वरुणम् व्रियतेऽसौ वरुणस्तम् ऋत्विग्भिर्वरणीयम्। भेषजं रोगनाशकम्। कविं क्रान्तदर्शनम्। क्षत्रं क्षतात्त्रातारम्। वयोधसमायुषो दातारम्। किं कुर्वन् अतिच्छन्दसं छन्दः इन्द्रियं वीर्यं बृहत् महत् ऋषभं पुष्टं गां वयश्चेन्द्रे दधत्। सेन्द्राः स्वाहाकृतयः आज्यं व्यन्तु। मनुष्यहोतस्त्वमपि यज॥ ३४॥

देवं बर्हिर्वयोधसं देवमिन्द्रमवर्धयत्। गायत्र्या छन्दसेन्द्रियं चक्षुरिन्द्रे वयो दधद् वसुवने वसुधेयस्य वेतु यज॥ ३५॥

वायोधसे पञ्चाविंशैकादशानुयाजानां प्रैषाः बर्हिरादिदेवताः। एकाधिके आर्ष्यौ त्रिष्टुभौ स्तः। बर्हिः देवं वयोधस-

मिन्द्रं देवमवर्धयत्। कीदृशं बर्हिः गायत्र्या छन्दसा कृत्वा चक्षुरिन्द्रियं वयश्चेन्द्रे दधत्। तत् वसुवननाय वसुधानाय चाज्यं वेतु षष्ठीसप्तम्यौ चतुर्थ्यर्थे। हे मनुष्यहोतस्त्वमपि यज। एवमग्रेऽपि व्याख्येयम् ॥ २५ ॥

देवीर्द्वारो वयोधस᳖ᳵ शुचिमिन्द्रमवर्धयन्।
उष्णिहा छन्दसेन्द्रियं प्राणमिन्द्रे वयो दधद्
वसुवने वसुधेयस्य व्यन्तु यज ॥ २६ ॥

द्वारो देव्यः वयोधसं शुचिं पवित्रमिन्द्रमवर्धयन्। कीदृश्यो द्वारः उष्णिहा छन्दसा कृत्वा सह वा प्राणमिन्द्रियं प्राणेन्द्रियं वयश्चेन्द्रे दधत् दधत्यः लिङ्गवचनव्यत्ययः। ता व्यन्तु ॥ २६ ॥

देवी उषासानक्ता देवमिन्द्रं वयोधसं
देवी देवमवर्धताम्। अनुष्टुभा छन्दसेन्द्रियं
बलमिन्द्रे वयो दधद् वसुवने वसुधेयस्य वीतां
यज ॥ २७ ॥

हे ब्राह्मी बृहत्यौ। उषासानक्तौ देवी देव्यौ वयोधसमिन्द्रं देवमवर्धताम् उषाश्च नक्तं च उषासानक्ता उषासोषस इति [पा० ६, ३, ३१] उषःशब्दस्य देवताद्वन्द्वे उषासादेशः विभक्तेराकारश्च। कीदृश्यौ ते देवी दीप्यमाने। कीदृशमिन्द्रं देवं दीप्यमानम्। एकौ देवीदेवशब्दौ दीप्तियाचकौ अन्यौ सुरवाचकौ। अनुष्टुभा छन्दसा बलमिन्द्रियं वयश्च इन्द्रे दधत् दधत्यौ। दधदित्यव्ययम् लिङ्गवचनव्यत्ययो वा। ते वीताम् ॥ २७ ॥

देवी जोष्ट्री वसुधिती देवमिन्द्रं वयो-

धसं दे॒वी दे॒वमवर्धताम्। बृह॒त्या छन्दसेन्द्रि॒यं श्रोत्र॒मिन्द्रे॒ वयो॒ दध॑द्वसु॒वने॑ वसु॒धेय॑स्य वी॒तां यज॑॥ ३८॥

देवी देव्यौ दीप्यमाने देवी देव्यौ अनुयाजदेवते देवं दीप्तं वयोधसमिन्द्रं देवमवर्धताम्। देवीदेवशब्दौ पूर्ववत्। कीदृश्यौ जोष्ट्री जुषेते ते जोष्ट्रौ प्रीतियुक्ते जुषेस्तृच्। वसुधिती वसुनो धनस्य धारयित्र्यौ। बृहत्या छन्दसा श्रोत्रमिन्द्रियं वयश्च इन्द्रे दधत्यौ॥ ३८॥

दे॒वी ऊ॒र्जाहु॑ती दु॒घे॑ सु॒दुघे॒ पय॒सेन्द्रं॑ वयो॒धसं॑ दे॒वी दे॒वमवर्धताम्। प॒ङ्क्त्या छन्द॑सेन्द्रि॒यꣳ शु॒क्रमिन्द्रे॒ वयो॒ दध॑द्वसु॒वने॑ वसु॒धेय॑स्य वी॒तां यज॑॥ ३९॥

पङ्क्तिः। देवी दात्र्यौ ऊर्जाहुत्यौ देव्यौ पयसा वयोधसं देवमिन्द्रमवर्धताम्। कीदृश्यौ दुघे दोग्ध्र्यौ। सुदुघे सुखेन दोग्धुं शक्ये। पङ्क्त्या छन्दसा शुक्रं वीर्यमिन्द्रियं वयः चेन्द्रे दधत्यौ॥ ३९॥

दे॒वा दैव्या॒ होता॑रा दे॒वमिन्द्रं॑ वयो॒धसं॑ दे॒वौ दे॒वमवर्धताम्। त्रि॒ष्टुभा॒ छन्द॑सेन्द्रि॒यं त्विषि॒मिन्द्रे॒ वयो॒ दध॑द्वसु॒वने॑ वसु॒धेय॑स्य वी॒तां यज॑॥ ४०॥

अतिजगती। देवा दैव्यौ देवा देवौ दीप्तौ देवसम्बन्धिनौ होतारा होतारौ देवं वयोधसं देवं दीप्तमिन्द्रं देवमवर्धताम्।

त्रिष्टुभा छन्दसा त्विषिं कान्तिमिन्द्रियं त्वगिन्द्रियं वयस्येन्द्रे दधती ॥ ४० ॥

दे॒वीस्ति॒स्रस्ति॒स्रो दे॒वीर्व॑यो॒धस॒ꣳ पति॒मिन्द्र॑मवर्धयन् । जग॑त्या॒ छन्द॑सेन्द्रि॒यꣳ शू॒षमिन्द्रे॒ वयो॑ द॒धद्व॑सु॒वने॑ वसु॒धेय॑स्य व्यन्तु॒ यज॑ ॥४१॥

एकाधिका ब्राह्मी अनुष्टुप् । तिस्रो देव्यो भारतीडासरस्वत्यः पतिं पालकं वयोधसमिन्द्रमवर्धयन् अभ्यास आदरार्थः । कीदृश्यः जगत्या छन्दसा शूषं बलमिन्द्रियं वयस्येन्द्रे दधत्यः ॥ ४१ ॥

दे॒वो न॒राश॒ꣳसो॑ दे॒वमिन्द्रं॑ वयो॒धस॑ꣳ दे॒वो दे॒वम॑वर्धयत् । वि॒रा॒जा छन्द॑सेन्द्रि॒यꣳ रू॒पमिन्द्रे॒ वयो॑ द॒धद्व॑सु॒वने॑ वसु॒धेय॑स्य वेतु॒ यज॑ ॥ ४२ ॥

अतिजगती । देवो दाता नराशंसो देवः देवं दीप्तं वयोधसमिन्द्रमवर्धयत् । कीदृशः विराजा छन्दसा रूपमिन्द्रियं वयस्येन्द्रे दधत् ॥ ४२ ॥

दे॒वो वन॒स्पति॑र्दे॒वमिन्द्रं॑ वयो॒धस॑ꣳ दे॒वो दे॒वम॑वर्धयत् । द्वि॒पदा॒ छन्द॑सेन्द्रि॒यं भग॒मिन्द्रे॒ वयो॑ द॒धद्व॑सु॒वने॑ वसु॒धेय॑स्य वेतु॒ यज॑ ॥४३॥

अतिजगती । देवो दाता वनस्पतिर्यूपः देवं द्योतनं वयोधसमिन्द्रं देवमवर्धयत् । कीदृशः द्विपदा छन्दसा भगं सौभाग्यरूपमिन्द्रियं वयस्येन्द्रे दधत् ॥ ४३ ॥

देवं बर्हिर्वारितीनां देवमिन्द्रं वयोधसं देवं देवमवर्धयत्। ककुभा छन्दसेन्द्रियं यश इन्द्रे वयो दधद्वसुवने वसुधेयस्य वेतु यज ॥ ४४ ॥

ब्राह्मी बृहती। बर्हिः देवमिन्द्रमवर्धयत्। कीदृशमिन्द्रं देवं दीप्यमानम् वयोधसं वयसो दातारम्। कीदृशं बर्हिः वारितीनां वार्भ्यः सकाशात् इतिरुत्पत्तिर्यासां ता वारितय ओषधयस्तासां मध्ये देवं दीप्तं श्रेष्ठमित्यर्थः। ककुभा छन्दसा यशोरूपमिन्द्रियं वयश्चेन्द्रे दधत् ॥ ४४ ॥

देवो अग्निः स्विष्टकृद्देवमिन्द्रं वयोधसं देवो देवमवर्धयत्। अतिच्छन्दसा छन्दसेन्द्रियं क्षत्रमिन्द्रे वयो दधद्वसुवने वसुधेयस्य वेतु यज ॥ ४५ ॥

ब्राह्मी बृहती। देवो दाता स्विष्टकृत् अग्निः देवो वयोधसं देवं दीप्तमिन्द्रं देवमवर्धयत्। कीदृशः अतिच्छन्दसा छन्दसा क्षत्रं क्षतात्त्राणरूपमिन्द्रं वयश्चेन्द्रे दधत्। स वसुवननाय वसुधानाय च वेतु। हे होतः। त्वमपि यज ॥ ४५ ॥

अग्निमद्य होतारमवृणीतायं यजमानः पचन् पक्तीः पचन् पुरोडाशं बध्नन्निन्द्राय वयोधसे छागम्। सूपस्था अद्य देवो वनस्पतिरभवदिन्द्राय वयोधसे छागेन। अघत्तं

मे॑ दुस्सः प्रति॑ पचताग्र॑भीदवी॑वृधत् पुरो॒डा॑शे॑न ॥ त्वाम॒द्य ऋ॑षे० ॥ ४६ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां अष्टाविंशोऽध्यायः।

अग्निमद्य एकाधिका ब्राह्मी गायत्री। सूपस्थाः ब्राह्मानुष्टुप्। एते व्याख्याते [२२ क०]। त्वामद्य प्रतीकोक्तः सर्वोऽपि पाठ्यः एकाधिका विकृतिः अयमपि व्याख्यातः [२१ क०]। इन्द्राय वयोधसे इति विशेषः ॥ ४६ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
अष्टाविंशोऽयमध्यायोऽगमत् सौत्रामणीभवः ॥

इति सौत्रामणीसम्बन्धिप्रयाजानुयाजप्रैषनिरूपणं नामाष्टाविंशोऽध्यायः ॥ २८ ॥

ऊनत्रिंशोऽध्यायः।

समि॑द्धो अ॒ञ्जन् कृद॑रं मती॒नां घृ॒तम॑ग्ने॒ मधु॑मत् पिन्व॑मानः। वा॒जी वह॑न् वा॒जिनं॑ जातवेदो दे॒वानां॑ वक्षि प्रि॒यमा स॒धस्थ॑म् ॥ १ ॥

आश्वमेधिकोऽध्यायः ततोऽस्य प्रजापतिर्ऋषिः। आद्या एकादश त्रिष्टुभः आप्रीसंज्ञाः अश्वस्तुतयो वामदेवपुत्रेण बृहदुक्थेन समुद्रपुत्रेणाश्वेन वा दृष्टाः समित्तनूनपादिड्यादिदेवताकाः। हे अग्ने! हे जातवेदः जातप्रज्ञान! त्वं देवानां सधस्थं सह तिष्ठन्ति यत्रेति सहस्थानं प्रति प्रियं प्रीतिमानश्वि आवह देवान् प्रीणयेत्यर्थः वहतेः प्रयो लुङि

मध्यमैकवचने रूपम्। कीदृशस्त्वं समिद्धः दीप्तः मतीनां कदरं बुद्धीनामुदरं गर्भमञ्जन् व्यक्तीकुर्वन् बुद्धिरहस्यं प्रकाशयन्नित्यर्थः। मधुमत् स्वादु घृतं पिन्वमानः देवेषु सिञ्चन्। वाजी वजति वाजी वज गतौ चलनवान्। वाजिनं हविः वहन् देवान् प्रापयन् सन् प्रीणय॥ १॥

घृतेनाञ्जन्त्सं पथो देवयानान् प्रजानन् वाज्यप्येतु देवान्। अनु त्वा सप्ते प्रदिशः सचन्ताᳪं स्वधामस्मै यजमानाय धेहि॥ २॥

वाजी अश्वो देवानप्येतु। कीदृशः घृतेन देवयानान् पथः समञ्जन् देवा यायन्ते यैस्ते देवयानाः पन्थानो हवींष्युच्यन्ते। प्रजानन् देवानां हविरहमिति जानन्। एवं परोक्षमुक्त्वा प्रत्यक्षमाह। हे सप्ते अश्व! प्रदिशो दिगाश्रयाणि भूतानि त्वा त्वामनुसचन्ताम् षप् समवाये सपति कर्मणा सम्बध्यते स सप्तिः। किञ्च अस्मै यजमानाय स्वधामन्नं धेहि प्रयच्छ। अत्र घृतशब्दस्तनूनपादाची। २॥

ईड्यश्चासि वन्द्यश्च वाजिन्नाशुश्चासि मेध्यश्च सप्ते। अग्निष्ट्वा देवैर्वसुभिः सजोषाः प्रीतं वह्निं वहतु जातवेदाः॥ ३॥

हे वाजिन्! हे सप्ते! ईड्यः स्तुत्योऽसि वन्द्यः नमनीयोऽसि आशुः शीघ्रः मेध्यः मेधायाश्वमेधाय योग्यः चकाराः समुच्चयार्थाः। किञ्च जातवेदाः अग्निः त्वा त्वां वहतु देवान् प्रापयतु। कीदृशोऽग्निः वसुभिः देवैः सजोषाः जोषसा प्रीत्या सहितः। कीदृशं त्वाम् प्रीतं तुष्टम् वह्निं हविषो वोढारम्॥ ३॥

स्तीर्णं बर्हिः सुष्टरीमा जुषाणोरु पृथु प्रथमानं पृथिव्याम् । देवेभिर्युक्तमदितिः सजोषाः स्योनं कृण्वाना सुविते दधातु ॥ ४ ॥

वयं बर्हिः सुष्टरीम साधु स्तरीम स्तृणाम अदितिर्देवी स्तीर्णं तत् बर्हिः सुविते सु इते साधु गते स्वर्गलोके दधातु स्थापयतु । कीदृशी अदितिः सजोषाः जोषसा प्रीत्या युक्ता । स्योनं कृण्वाना सुखं कुर्वती । जुषाणा प्रीयमाणा । कीदृशं बर्हिः उरु बहु पृथु विस्तीर्णम् पृथिव्यां प्रथमानं विस्तार्यमाणम् देवेभिर्युक्तं देवैः सहितम् ॥ ४ ॥

एता उ वः सुभगा विश्वरूपा वि पक्षोभिः श्रयमाणा उदातैः । ऋष्वाः सतीः कवषः शुम्भमाना द्वारो देवीः सुप्रायणा भवन्तु ॥५॥

हे ऋत्विग्यजमानाः ! वो युष्माकमेता द्वारो देवीः यज्ञगृहद्वारो देव्यः ईदृश्यो भवन्तु उ पादपूरणः । कीदृश्यः सुभगाः शोभनं भगं श्रीर्यासां ताः । विश्वरूपाः नानारूपचित्राः । पक्षोभिः पक्षस्शब्दः सान्तः पक्षवाची पक्षैः पक्षप्रायैः कपाटैः वियमाणाः विस्तार्यमाणाः । कीदृशैः पक्षोभिः उत् ऊर्ध्वम् आतैः अत्यन्ते विस्तार्यन्ते आताः अत सातत्यगमने ऊर्ध्वं प्रसृतैरित्यर्थः । पुनः कीदृश्यो द्वारः ऋष्वाः ऋषन्ति ऋष्वाः ऋष गतौ इतस्ततो गमनशीला महत्यः । सतीः सत्यः समीचीनाः । कवषः कु शब्दे कुवन्ति शब्दं कुर्वन्ति कवषः कुवतेरसुन्प्रत्ययः पक्षमार्षम् कपाटपिधानसमये शब्दं कुर्वाणाः शुषिरा वा । शुम्भमानाः शोभमानाः । सुप्रायणाः सुखेन प्रकटमयनं गमनं यासु सुगमनाः ॥ ५ ॥

अन्तरा मित्रावरुणा चरन्ती मुखं यज्ञानामभिसंविदाने। उषासा वाꣳ सुहिरण्ये सुशिल्पे ऋतस्य योनाविह सादयामि ॥ ६ ॥

हे पत्नीयजमानौ। वां युवयोऋतस्य यज्ञस्य योनौ इह उषासा उषसौ नक्तोषसौ सादयामि स्थापयामि द्विवचनात् सहचारित्वाच्च द्वितीया रात्रिः। कीदृश्यौ उषसा मित्रावरुणा मित्रावरुणौ अन्तरा द्यावापृथिव्योर्मध्ये सञ्चरन्ती सञ्चरन्त्यौ वर्तमाने अयं वै लोको मित्रोऽसौ वरुण इति श्रुतेर्मित्रवरुणशब्देन द्यावापृथिव्यावुच्येते। यज्ञानां मुखमग्निहोत्रहोमकालमभिसंविदाने कथयन्त्यौ उदितहतायमग्निहोत्रहोमकाल इति प्रातर्विप्रा वदन्ति तदुषस्युपचर्यते। सुहिरण्ये साधु हिरण्यं भूतं ययोस्ते। सुशिल्पे अन्योन्यं प्रतिरूपे शिल्पं प्रतिरूपं भवतीति वचनात् ॥ ६ ॥

प्रथमा वाꣳ सरथिना सुवर्णा देवौ पश्यन्तौ भुवनानि विश्वा। अपिप्रयं चोदना वां मिमाना होतारा ज्योतिः प्रदिशा दिशन्ता ॥ ७ ॥

हे यजमानौ। वां युवयोः प्रथमा प्रथमौ मुख्यौ होतारा होतारौ अहमपिप्रयं प्रीणितवानस्मि प्रीणातेर्णिजन्तस्य लुङि उत्तमैकत्वे रूपम् अयं चाग्निरसौ च मध्यम इति होतारौ। कीदृशौ सरथिना सरथिनौ समानो रथो ययोस्तौ एकरथारूढौ सुवर्णा सुवर्णौ शोभनो वर्णो द्युतिर्ययोस्तौ देवौ दीप्यमानौ दातारौ। विश्वा सर्वाणि भुवनानि पश्यन्तौ। वां युवयोर्योदना चोदनानि कर्माणि मिमाना मिमानौ निर्मि-

माणौ। प्रदिशा प्रदेशेनाभिनवेन ज्योतिः दिशन्तौ आहवनीयाख्यं ज्योतिर्यष्टव्यमिति दर्शयन्तौ ॥ ७ ॥

आ॒दि॒त्यैर्नो॒ भार॑ती वष्टु य॒ज्ञꣳ सर॑स्वती स॒ह रु॒द्रैर्न॑ आवीत्। इडोप॑हूता॒ वसु॑भिः स॒जोषा॑ य॒ज्ञं नो॑ देवीर॒मृते॑षु धत्त ॥ ८ ॥

आदित्यैः युता भारती नोऽस्माकं यज्ञं वष्टु कामयताम्। सरस्वती रुद्रैः सह नोऽस्माकं यज्ञमावीत् अवतु। इडा चावतु। कीदृशी उपहूता कृतोपहवा वसुभिः देवैः सजोषाः प्रीतियुता। एवं परोक्षमभिधाय प्रत्यक्षमाह हे देवीः देव्यो भारतीसरस्वतीडाः! नोऽस्माकं यज्ञममृतेषु देवेषु धत्त यूयं स्थापयत ॥ ८ ॥

त्वष्टा॑ वी॒रं दे॒वका॑मं जजान॒ त्वष्टु॒रर्वा॑ जायत आ॒शुरश्वः॑। त्वष्टे॒दं विश्वं॒ भुव॑नं जजान ब॒होः क॒र्तार॑मि॒ह य॑क्षि होतः ॥ ९ ॥

त्वष्टा वीरं पुत्रं जजान जनयति। कीदृशं वीरं देवकामं देवान् कामयते देवकामस्तम् यष्टारमृत्वग्यथापाकरणसमर्थमित्यर्थः। त्वष्टुः सकाशात् अश्वः जायते उत्पद्यते। कीदृशोऽश्वः अर्वा इयर्ति गच्छति अर्वा अन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति [पा० ३, २, ७५] वनिप्। आशुः अश्नुते दिशो व्याप्नोति अश्नाति भक्षयति वा आशुः उण्प्रत्ययः। किञ्च त्वष्टा इदं विश्वं सर्वं भुवनं भूतजातं जजान उदपादयत्। हे होतः! एवं बहोः कार्यस्य कर्तारं त्वष्टारमिह यज्ञे त्वं यक्षि यज यजतेः शपि लुप्ते रूपम् ॥ ९ ॥

अश्वो॑ घृतेन॒ त्मन्या॒ सम॑क्त॒ उप॑ दे॒वाँ२॥ ऋ॑तु॒शः पाथ॑ एतु। वन॒स्पति॑र्दे॒वलो॒कं प्र॑जा॒नन्न॒ग्निना॑ ह॒व्या स्व॑दि॒तानि॑ वक्षत् ॥ १० ॥

पाथ इत्यन्ननाम। अश्वः पाथः अश्वरूपं हविः ऋतुशः ऋतौ-ऋतौ यज्ञकाले त्मन्या आत्मन्या स्वयं देवान् उप एतु प्राप्नोतु। विभक्त्योर्दीर्घे मन्त्रेष्वाङ्यादेरात्मन इति [पा० ६, ४, १४१] आलोपः। कीदृशोऽश्वः घृतेन समक्तः पत्नीभिः समुचितः। किञ्च वनस्पतिर्देवः हव्या हव्यानि वक्षत् वहतु देवान् प्रति। कीदृशो वनस्पतिः देवलोकं प्रजानन् विदन् अत एव वहतु। कीदृशानि हव्यानि अग्निना स्वदितानि आस्वादितानि आस्वाद्यमिष्टीकृतानि ॥ १० ॥

प्र॒जाप॑ते॒स्तप॑सा वावृधा॒नः स॒द्यो जा॒तो द॑धिषे य॒ज्ञम॑ग्ने। स्वाहा॑कृतेन ह॒विषा॑ पुरोगा या॒हि सा॒ध्या ह॒विर॑दन्तु दे॒वाः ॥ ११ ॥

हे अग्ने! त्वं यज्ञं दधिषे धारयसि लडर्थे लिट्। कीदृशस्त्वम् प्रजापतेस्तपसा वावृधानः वर्धमानः। सद्यो जातः अरण्यादुत्पन्नः। किञ्च स्वाहाकृतेन स्वाहाकारयुक्तेन हविषा सह पुरोगाः पुरो गच्छतीति अग्रगामी सन् याहि देवान् गच्छ त्वयि गते सति देवाः हविरदन्तु भक्षयन्तु कीदृशं हविः साध्या साधु येन विभक्त्योर्दीर्घे टिलोपे रूपम् ॥ ११ ॥

यद॑क्र॒न्दः प्र॑थ॒मं जाय॑मान उ॒द्यन्त्स॑मु॒द्राद् उ॒त वा॒ पुरी॑षात्। श्ये॒नस्य॑ प॒क्षा ह॑रि॒णस्य॑

बाहू उप॒स्तुत्यं॒ महि॑ जा॒तं ते॑ अर्वन् ॥ १२ ॥

वयोदशाश्वस्तुतिरूपास्त्रिष्टुभो जमदग्निदीर्घतमोभ्यां दृष्टाः अश्वस्तुतौ विनियुक्ताः। हे अर्वन् अश्व! यत् यदा तम क्रन्दः क्रन्दितवान् हेषारवमकार्षीः तदा ते तव महि माहात्म्यम् उपस्तुत्यं स्तोतुं योग्यं जातम्। कथं स्तुत्यम् तदाह श्येनस्य पक्षौ हरिणस्य बाहू अनेन क्रन्दनेन जिताविति शेषः श्येनपक्षौ शौर्येण हरिणबाहू वेगेनेत्यर्थः। कीदृशस्त्वम् समुद्रात् अन्तरिक्षात् उदधेर्वा प्रथमं जायमानः उत वा अथवा पुरीषात् पशोः सकाशात् उद्यन् उत्पद्यमानः॥ १२॥

य॒मेन॑ द॒त्तं त्रि॒त ए॑नमायुन॒गिन्द्र॑ एणं प्रथमो अध्य॑तिष्ठत्। ग॒न्ध॒र्वो अ॑स्य रश॒नाम॑गृ॒भ्णात् सूरा॑दश्वं वसवो॒ निर॑तष्ट ॥ १३ ॥

वसवोऽष्टगणदेवाः सूरादादित्यमण्डलादश्वं निरतष्ट निःसृष्टवन्तः तक्षतेर्लुङि मध्यमबहुवचनम्। ततः त्रितः त्रिस्थानो वायुः यमेन दत्तमेनमश्वम् अयुनक् युक्तवान् युजेर्लङ् संहितायामटो दीर्घः। इन्द्रश्चैनमश्वं प्रथमः अध्यतिष्ठत् आदावधिष्ठितवान्। गन्धर्वः विश्वावसुरस्याश्वस्य रशनामगृभ्णात् गृहीतवान्। य ईदृशस्तं स्तुमः। एणमिति णत्वं छान्दसम्॥ १३॥

असि॑ य॒मो अस्या॑दि॒त्यो अ॑र्व॒न्नसि॑ त्रि॒तो गुह्ये॑न व्र॒तेन॑। असि॒ सोमे॑न स॒मया॒ विपृ॑क्त आ॒हुस्ते॒ त्रीणि॑ दि॒वि बन्ध॑नानि ॥ १४ ॥

हे अर्वन्! त्वं यमोऽसि आदित्यश्चासि गुह्येन गोप्येन व्रतेन कर्मणा त्रितः त्रिस्थान इन्द्रोऽसि। सोमेन समया सह

विप्रुतः सम्पृक्तः एकीभूतोऽसि। एवं यमादिभिः सायुज्यं प्राप्तस्य तव दिवि नभसि आदित्यरूपेण स्थितस्य त्रीणि बन्धनानि बुधा आहुः। ऋग्यजुःसामरूपाणि मण्डलान्तरपुरुषार्चींषि त्रीणि बन्धनानि स्वरूपाणि। यदेतन्मण्डलं तपति तन्महदुक्थमित्यादिश्रुतेः ॥ १४ ॥

त्रीणि॑ त॒ आहु॒र्दि॒वि बन्ध॑नानि॒ त्रीण्य॒प्सु त्रीण्य॒न्तः स॑मु॒द्रे। उ॒तेव॑ मे॒ वरु॑णश्छन्त्स्य॒र्व॒न् यत्रा॑ त आ॒हुः प॑र॒मं ज॒नित्र॑म् ॥ १५ ॥

हे अर्वन्! यत्र ते तव परमं जनित्रं बुधा आहुः आदित्यरूपेण तत्र ते तव त्रीणि बन्धनानि पूर्वमन्त्रोक्तान्याहुः। अप्सु उदकेषु त्रीणि बन्धनानि आहुः कृषिर्वृष्टिर्बीजमिति। अन्तः समुद्रे अन्तरिक्षमध्ये त्रीणि बन्धनानि आहुः मेघो विद्युत् स्तनयित्नुरिति। उतेव उतापि च वरुणः वरुणरूपः त्वं मे मां छन्त्सि प्रशंससि कर्मणि षष्ठी छन्दतिरर्चतिकर्मा अर्चनं प्रशंसनम् ॥ १५ ॥

इ॒मा ते॑ वाजिन्नव॒मार्ज॑नानी॒मा श॒फाना॑ᳬं स॒नि॒तुर्नि॒धाना॑। अत्रा॑ ते भ॒द्रा र॑श॒ना अ॑पश्य॒मृ॒तस्य॒ या अ॑भि॒रक्ष॑न्ति गो॒पाः ॥ १६ ॥

हे वाजिन्! ते तव इमा इमानि अवमार्जनानि अहमपश्यं पश्यामि अवमार्ज्यन्ते यैस्तानि अवमार्जनानि वेतसकटादीनि। शफानां खुराणां सनितुः सम्भक्तुर्नियन्तुः पादन्यासस्य इमा इमानि निधाना निधानानि स्थानानि अपश्यम्। अत्र यज्ञे ते तव रशनाः मध्यबन्धनरज्जूः अपश्यम्। कीदृशीः रशनाः भद्राः कल्याणरूपाः स्तुत्याः। गोपाः गोपायन्ति

गोपाः रक्षणकर्त्तारः। याः रशनाः ऋतस्य ऋतं यज्ञमभिरक्षन्ति कर्मणि षष्ठी। निपातस्य चेति [पा० ६, ३, १३६] अलपदस्य दीर्घः ॥ १६ ॥

आ॒त्मानं॑ ते॒ मन॑सा॒राद॑जानाम॒वो दि॒वा प॒तय॑न्तं पत॒ङ्गम्। शिरो॑ अपश्यं प॒थिभिः॑ सु॒गेभि॑ररे॒णुभि॒र्जेह॑मानं पत॒त्रि ॥ १७ ॥

एवमश्वं स्तुत्वा भविष्यत्कर्मणा स्तौति। हे अश्व! ते तवात्मानं मनसा आराद् दूरे अहमजानां जानामि जानातेर्लङ्युत्तमैकवचनम्। कीदृशमात्मानम् अवः अधस्तात् प्रदेशात् दिवा नभोमार्गेण पतङ्गं सूर्यं प्रति पतयन्तमुत्पतन्तम्. पत ऐश्वर्यगत्योश्चुरादिरदन्तः। किञ्च ते शिरः सूर्यरूपं पश्यामि। कीदृशं शिरः पथिभिः नभोमार्गैः जेहमानं गच्छत् कीदृशैः पथिभिः सुगेभिः सुगैः सुखेन गम्यते येषु ते सुगास्तैः सुदुरोरधिकरण इति [पा० ३, २, ४८ वा० ३] गमेर्डः अरेणुभिः नास्ति रेणुर्येषु ते अरेणवस्तैः उपद्रवरहितैरित्यर्थः। पुनः कीदृशं शिरः पतत्रि पतनशीलं गन्तृ ॥ १७ ॥

अत्रा॑ ते रू॒पमु॑त्त॒मम॑पश्यं॒ जिगी॑षमाणमि॒ष आ प॒दे गोः। य॒दा ते॒ मर्तो॒ अनु॒ भोग॒मान॒डादिद्‌ ग्रसि॑ष्ठ॒ ओष॑धीरजीगः ॥ १८ ॥

हे अश्व! यत्रास्मिन् गोः सूर्यस्य पदे मण्डले ते तवोत्तमं रूपमहम् आ अपश्यम् समन्तात् पश्यामि गोर्नादित्वे बलीवर्द इत्यभिधानाद् गौरादित्यः। कीदृशं रूपम् इषः अन्नानि पयांसि जिगीषमाणं जेतुमिच्छत् जयतेः समन्ताच्छानच् सन्लिटोर्जेरिति [पा० ७, ३, ५७] गः। किञ्च मर्तः मनुष्यो

यदा ते तव भोगमनु आनट् अनुव्याप्नोति हवीरूपं भोगं समर्पयति आत् इत् अनन्तरमेव त्वमोषधीः हवीरूपाः अग्रीगः गृ निगरणे गिरसि भक्षयसि । कीदृशस्त्वम् ग्रसिष्ठः ग्रसते इति ग्रसिता अतिशयेन ग्रसिता ग्रसिष्ठः अत्यन्तं भक्षयिता इष्ठनि तृचो लुक् । गृणातेर्णिजन्तस्याजीगः ॥ १८ ॥

अनु॑ त्वा॒ रथो॒ अनु॒ मर्यो॑ अर्व॒न्ननु॒ गावो॒ऽनु भगः॑ क॒नीना॑म् । अनु॒ व्राता॑स॒स्तव॑ स॒ख्यमी॑यु॒रनु॑ दे॒वा म॑मिरे वी॒र्यं॑ ते ॥ १९ ॥

हे अर्वन् अश्व ! रथः त्वा त्वामनु वर्तत इति शेषः । मर्यः मनुष्यः त्वामनु । गावः त्वामनु । कनीनां कन्यानां भगः सौभाग्यं त्वामनु । यत्र त्वम् तत्र रथादयः स्युरित्यर्थः । किञ्च व्रातासः व्राताः मनुष्यसङ्घाः तव सख्यं मैत्रीम् अन्वीयुः प्रापुः । किं बहुना देवाः तव वीर्यं सामर्थ्यमनुममिरे अनुमितवन्तः ॥ १९ ॥

हिर॑ण्यशृ॒ङ्गोऽयो॑ अस्य॒ पादा॒ मनो॑जवा॒ अव॑र॒ इन्द्र॑ आसीत् । दे॒वा इद॑स्य हवि॒रद्य॑मायन् यो अर्व॑न्तं प्रथ॒मो अ॒ध्यति॑ष्ठत् ॥ २० ॥

यः प्रथमः मुख्यः अर्वन्तमश्वमध्यतिष्ठत् अधिष्ठितवान् सोऽपि इन्द्रः अवरः इन्द्रापेक्षया न्यून आसीत् कीदृश इन्द्रः हिरण्यशृङ्गः हिरण्यवत् शृङ्गं दीप्तिर्यस्य शृङ्गमिति ज्वलतामसु [निघ० १, १७] पठितम् । अस्याश्वस्य पादा अयः लोहं हिरण्यं वा अयोरूपाः पादा इत्यर्थः कीदृशाः पादाः मनोजवाः मनोवत् जवो वेगो येषां ते । किञ्च देवा अस्याश्वस्य हविरद्यमायन् अत्तं योग्यमद्यं हविश्च तदद्यं च हवि-

रयाम् हविर्लक्षणं भक्ष्यं प्रति आयन् आगच्छन् इत् एवार्थे अप्यर्थे वा॥२०॥

ईर्मान्तासः सिलिकमध्यमासः सꣳ शूरणासो दिव्यासो अत्याः। हꣳसा इव श्रेणिशो यतन्ते यदाक्षिषुर्दिव्यमज्ममश्वाः॥ २१ ॥

सूर्याश्वरूपेणायमश्वः स्तूयते। यत् यदा अश्वाः सप्त रविरथस्थाः श्रेणिशः श्रेणीभूता हंसा इव संयतन्ते सम्यक् प्रयत्नं कुर्वन्ति तदा दिव्यं दिवि भवमज्मं गमनं संग्रामं वा आक्षिषुः व्याप्नुवन्ति अश व्याप्तौ लुङि रूपम्। हंसा यथा गमनाय यतन्ते तथाश्वा अपि। कीदृशा अश्वाः ईर्मान्तासः ईर्मान्ताः ईर्यते ईर्मः ईर प्रेरणे मप्रत्ययः ईर्मः प्रेरितः अन्तः शरीरप्रान्तो येषां ते पृथुजघनोरस्का इत्यर्थः। सिलिकमध्यमासः सिलिकः श्लिष्टः संलग्नो मध्यमो मध्यप्रदेशो येषां ते सिलिकमध्यमाः कृशोदरा इत्यर्थः षिल संश्लेषे इकप्रत्ययः। शूरणासः शू शीघ्रं रणो रवो युद्धं वा येषां ते शूरणाः यद्वा शूरणो रविस्तदीयाः शूरणाः। दिव्यासः दिवि भवा दिव्याः। अत्याः अतन्ति सततं गच्छन्ति अत्याः सप्तयुक्ता ब्रह्माण्डपर्यन्तं रविरथं वहन्ति॥२१॥

तव शरीरं पतयिष्ण्वर्वन्तव चित्तं वात इव ध्रजीमान्। तव शृङ्गाणि विष्ठिता पुरुत्रारण्येषु जर्भुराणा चरन्ति॥ २२ ॥

हे अर्वन्! तव शरीरं पतयिष्णु उत्पतनशीलम्। तव चित्तं ध्रजीमान् गतिमान् वात इव वेगवत् सूक्ष्मार्थान् गच्छतीत्यर्थः। तव शृङ्गाणि दीप्तयः अरण्येषु वनेषु दवाग्निरूपेण

चरन्ति प्रसरन्ति कीदृशानि शृङ्गाणि पुरुत्रा बहुधा विहिता विविधं स्थितानि विद्युच्चन्द्राकाग्निषु स्थितानि। जर्भुराणा जर्भुराणानि वृथा विकसने विकसितानि ॥ २२ ॥

उप॒ प्रागा॒च्छस॑नं वा॒ज्यर्वा॑ देव॒द्रीचा॒ मन॑सा॒ दीध्या॑नः। अ॒जः पु॒रो नी॑यते॒ नाभि॑र॒स्यानु॑ प॒श्चात् क॒वयो॑ यन्ति रे॒भाः ॥ २३ ॥

अर्वा अश्वः शसनं विशसनस्थानमुपप्रागात् आगतः। कीदृशोऽर्वा वाजी वजति वाजी गमनशीलः अन्नवान् वा। देवद्रीचा मनसा दीध्यानः। देवान् प्रत्यञ्चति देवद्र्यक् तेन विष्वग्देवयोश्च टेरद्र्यञ्चतावप्रत्यय इति [पा० ६, ३, ९२] देवशब्दस्य टेरञ्चतौ परेऽद्र्यादेशः। दीधीते दीध्यानः दीधी दीप्तिदेवनयोः शानच्प्रत्ययः देवान् प्रति गतेन चित्तेन दीप्यमानः। किञ्च अस्याश्वस्य पुरोऽग्रे अजो नीयते स्थाप्यते। तदुक्तम् कृष्णग्रीव आग्नेयो रराटे पुरस्तादिति। अस्य नाभिः अजो नीयते नाभौ स्थाप्यते तदुक्तम् सौमापौष्णः श्यामो नाभ्यामिति। अस्य पश्चात् कवयः ऋत्विजः अनुयन्ति अनुगच्छन्ति। कीदृशाः कवयः रेभाः रेभन्ते रेभाः रेभृ शब्दे स्तोतार इत्यर्थः ॥ २३ ॥

उप॒ प्रागा॑त् पर॒मं यत्स॒धस्थ॒मर्वाँ॒२॥ अच्छा॑ पि॒तरं॑ मा॒तरं॑ च। अ॒द्या दे॒वान् जुष्ट॑तमो॒ हि ग॒म्या अथाशा॑स्ते दा॒शुषे॒ वार्या॑णि ॥ २४ ॥

एवमश्वं स्तुत्वा यजमानमाह। अर्वान् अर्वाश्वः पितरं मातरं च अच्छ द्यावापृथिव्यौ अभि समीपे परमसुत्कृष्टं यत् सधस्थं सहस्थानं तत् उपप्रागात् अर्वन्शब्दस्य नलोपा-

भावश्छान्दसः यक्षे एव देवलोकं गते हे यजमान! जुष्टतमः प्रीततमः सन् अद्य त्वं देवान् गम्याः देवलोकं गच्छेः गमेराशीर्लिङि मध्यमैकवचने गम्या इति रूपम् अथैयं देवत्वं गताय दाशुषे हविर्दत्तवते तुभ्यं वार्याणि वरणीयानि भोग्यवस्तूनि द्विः नूनम् यामास्ते देवगणोऽग्नो वा ददातिव्यर्थः॥ २४॥

समि॑द्धो अ॒द्य मनु॑षो दुरो॒णे दे॒वो दे॒वान् य॑जसि जातवेदः। आ च॒ वह॑ मित्रमहश्चिकि॒त्वान् त्वं दू॒तः क॒विर॑सि॒ प्रचे॑ताः॥ २५॥

वादशामीसंज्ञास्त्रिष्टुभो जमदग्निदृष्टाः समित्तनूनपादादयो देवताः हे जातवेदः जातप्रज्ञान! मनुषो मनुष्यस्य यजमानस्य दुरोणे यज्ञगृहे अद्य त्वं देवान् यजसि। कीदृशस्त्वम् समिद्धः दीप्तः देवः दानादिगुणयुक्तः। हे मित्रमहः! मित्रान् यजमानान्महति पूजयति मित्रमहाः तत्सम्बुद्धौ हे मित्रमहः! आवह च देवानावह यज चेत्यर्थः। यतः त्वमीदृशोऽसि कीदृशः चिकित्वान् चेतनावान् दूतः कविः क्रान्तदर्शी प्रचेताः प्रकृष्टं चेतो यस्य सोऽत एव यज। २५॥

तनू॑नपात् प॒थ ऋ॒तस्य॒ याना॒न्मध्वा॑ सम॒ञ्जन् स्व॑दया सुजिह्व। मन्मा॑नि धी॒भिरु॒त य॒ज्ञमृ॒न्धन् दे॑व॒त्रा च॑ कृणुह्यध्व॒रं नः॥ २६॥

तनूनामपां नपात् पौत्रोऽग्निः अद्भ्यो वृक्षाः जायन्ते तेभ्योऽग्निरित्यपां पौत्रत्वमग्नेः। हे तनूनपात् अग्ने! हे सुजिह्व! शोभना जिह्वा यस्य स सुजिह्वः नानादेवत्यानि हवींषि भक्षयन्नपि नोच्छिष्टानि करोतीति वह्नेः शोभनजिह्वत्वम् हे

सुजिह्व! ऋतस्य यानान् पथः स्वदय रोचय भक्षयेत्यर्थः। यायन्ते यैर्येषु वा ते यानास्तान् करणाधिकरणयोरिति [पा० ३, ३, ११७] ल्युप्रत्ययः ऋतो यज्ञः तस्य गमनसाधनमार्गाः हवींषि तान् भक्षयेत्यर्थः। हविर्भिर्यज्ञः प्रवर्तते इति यज्ञगमनपन्थानो हवींषि। किं कुर्वन् मध्वा समञ्जन् मधुरेण रसेन संम्रक्षयन्। किञ्च नोऽस्माकमध्वरं यज्ञं देवत्रा कृणुहि देवान् गमय कारोतिर्गत्यर्थः। किं कुर्वन् धीभिः बुद्धिभिः सद्म सद्मानि स्थानानि उत अपि च यज्ञन्नन्वन् समर्धयन् अस्माकं स्थानं यज्ञं च वर्धयन् यज्ञं देवलोकं नयेत्यर्थः॥ २६॥

नराश॒ꣳसस्य महि॒मान॑मेषा॒मुप॑स्तोषाम य॒ज॒तस्य॑ य॒ज्ञैः। ये सु॒क्रत॑वः शुच॑यो धिय॒न्धाः स्वद॑न्ति दे॒वा उ॒भया॑नि ह॒व्या॥ २७॥

नरा अस्मिन्नाशंसन्तीति नराशंसोऽग्निः प्रजापतिर्वा नरैः प्रशस्यो भवतीति वा। नराशंसस्य प्रजापतेरग्नेर्वा महिमानं महाभाग्यमेषां देवानां मध्ये वयमुपस्तोषाम उपस्तुमः स्तौतेर्लोट् उत्तमैकवचने सिब्बहुलं लेटीति [पा० ३, १, ३४] सिप्प्रत्यये रूपम्। कीदृशस्य नराशंसस्य यज्ञैः यजतस्य यजेरतच्प्रत्ययः। एषां केषाम् ये देवाः उभयानि हव्या हवींषि सोमम् इतराणि च स्वदन्ति भक्षयन्ति। कीदृशाः देवाः सुक्रतवः शोभनः क्रतुः कर्म येषां ते। शुचयः शुद्धाः निष्पापाः। धियन्धाः धियं बुद्धिं कर्म वा दधतीति धियन्धाः॥ २७॥

आ॒जुह्वा॑न॒ ईड्यो॒ वन्द्य॒श्चाया॑ह्यग्ने॒ वसु॑भिः स॒जोषाः॑। त्वं दे॒वाना॑मसि यह्व॒ होता॒ स

एनान् यक्षीषितो यजीयान् ॥ २८ ॥

हे अग्ने! त्वमायाहि आगच्छ। कीदृशस्त्वम् आजुह्वानः आह्वयते आहुयति देवानित्याजुह्वानः ह्वयतेः शपः श्लुः श्लुः सम्प्रसारणमिति [पा० ६, १, ३२] अभ्यासस्य सम्प्रसारणं शानचि। ईड्यः स्तुत्यः। वन्द्यः नमनीयः। वसुभिः देवैः सजोषाः समानप्रीतिः। किञ्च हे यह्व महन्! यः त्वं देवानां होता आह्वाता असि स त्वमेनान् यक्षि यज। कीदृशस्त्वम् इषितः प्रेषितः अभीष्टो वा। यजीयान् यजतीति यष्टा अत्यन्तं यष्टा यजीयान् ईयसुनि तुरिष्ठेमेयःस्विति [पा० ६, ४, १५४] तृचो लोपः ॥ २८॥

प्राचीनं बर्हिः प्रदिशा पृथिव्या वस्तो-रस्या वृज्यते अग्रे अह्नाम्। व्यु प्रथते वितरं वरीयो देवेभ्यो अदितये स्योनम् ॥ २९ ॥

अह्नां दिनानामग्रे पूर्वाह्णे बर्हिः प्राचीनं प्रागग्रं वृज्यते प्रस्तीर्यते प्रातर्यागकालस्य प्रशस्तत्वादह्नामग्रे इत्युक्तम्। किं स्वबुद्ध्या नेत्याह प्रदिशा प्रागग्रं बर्हिः स्तृणातीति श्रुतिवाक्येन प्रदिक्शब्देन श्रुतिवाक्यम् अस्याः पृथिव्या वेदेः वस्तोः वसितुमाच्छादयितुमित्यर्थः। तद्बर्हिः वृज्यमानं सत् विप्रथते विविधं विस्तीर्णं भवति। उकारः पादपूरणः। कीदृशं बर्हिः वितरं वरीयः अत्यन्तं वि वितरमतितराम् वरीयः अत्यन्तमुरु वरीयः प्रस्थस्फवरित्यादिना [पा० ६, ४, १५७] उरोर्वरादेशः। देवेभ्यः अदितये च स्योनं सुखकरम् ॥२९॥

व्यचस्वतीरुर्विया विश्रयन्तां पतिभ्यो न

जनयः शुम्भमानाः। दुवीर्द्वारो बृहतीर्विश्वमिन्वा देवेभ्यो भवत सुप्रायणाः ॥ ३० ॥

द्वारो देवीः देव्यो विश्रयन्तां विवृता भवन्तु। कीदृश्यो द्वारः उर्विया उरुत्वेन व्यचस्वतीः व्यचनवत्यो गमनवत्यः कथमिव पतिभ्यो जनयो न जनय इव यथा जनयः जायाः यथा पत्यर्थं ऊरू विश्रयन्ति। एव परोक्षमुक्त्वा प्रत्यक्षमाह हे द्वारो देव्यः! यूयं देवेभ्यो देवार्थं सुप्रायणाः सुप्रगमना भवत। कीदृश्यः बृहतीः बृहत्यः विश्वमिन्वाः विश्वमेति गच्छति यासु ताः एतन्वंक्प्रत्ययः असुक्समासः। शुम्भमानाः शोभमानाः। उर्विया इति डार्विशेषण वा उरवो विशालाः इयाडियाजिकारस्ये ति विभक्तेरियाजादेशः चित्त्वादन्तोदात्तः ॥ ३० ॥

आ सुष्वयन्ती यजते उपाके उषासानक्ता सदतां नि योनौ। दिव्ये योषणे बृहती सुरुक्मे अधि श्रियंᳪ शुक्रपिशं दधाने ॥ ३१ ॥

आ नि एतयोः सदतामिति सम्बन्धः अधीत्यस्य दधाने इत्यनेन सम्बन्धः। उषासानक्ता अहोरात्रे देवते योनौ यज्ञगृहे आनिसदताम् सम्यक् उपविशताम्। कीदृशौ ते सुष्वयन्तौ स्मयतः स्वपतेर्वा सुपूर्वस्य रूपम् पूर्वपक्षे मकारस्य वकारश्छान्दसः उत्तरपक्षे पकारस्य वकारः परस्परं हसन्त्यौ साधु स्वपन्त्यौ वा। यजते यजनीये। उपाके उप समीपम् कात्स्ते उपाके अक गतौ परस्परं समीपस्थिते। दिव्ये दिवि भवे। योषणे योषे स्त्रीरूपिण्यौ। बृहती बृहत्यौ महत्यौ। सुरुक्मे शोभनं रुक्मं सुवर्णं ययोस्ते साभरणे इत्यर्थः। शुक्र

पिशं शुक्लां कपिशां च श्रियं शोभामधिदधाने अधिकं धारयन्त्यौ। शुक्लमहः कपिशा रात्रिः ॥ ३१ ॥

दैव्या होतारा प्रथमा सुवाचा मिमाना यज्ञं मनुषो यजध्यै। प्रचोदयन्ता विदथेषु कारू प्राचीनं ज्योतिः प्रदिशा दिशन्ता ॥३२॥

दैव्यौ होतारौ ईदृशौ आसाते इति शेषः। कीदृशौ प्रथमा आद्यौ। सुवाचा शोभना वाक् ययोस्तौ। मनुषो मनुष्यस्य यजध्यै यष्टुं यज्ञं मिमाना निर्मिमाणौ। तुमर्थे अध्यैप्रत्ययः। विदथेषु यज्ञेषु प्रचोदयन्ता प्रचोदयन्तौ ऋत्विजः प्रेरयन्तौ। कारू कुरुतस्तौ कारू उणादयो बहुलमिति [पा० ३, ३, १] उण् स्वयं कर्तारौ। प्राचीनं पूर्वदिशि भवं ज्योतिः आहवनीयाख्यं प्रदिशा अभिनयेन स्तुतिवाक्येन दिशन्ता यष्टव्यमिति कथयन्तौ। सर्वत्र विभक्तेराकारः ॥३२॥

आ नो यज्ञं भारती तूयमेत्विडा मनुष्वदिह चेतयन्ती। तिस्रो देवीर्बर्हिरेदꣳ स्योनꣳ सरस्वती स्वपसः सदन्तु ॥ ३३ ॥

भारती इडा सरस्वती च नोऽस्माकं यज्ञं तूयं चिप्रमा एतु आगच्छतु। कीदृशी मनुष्वत् मनुष्यवदिह कर्माणि चेतयन्ती ज्ञापयन्ती कर्मज्ञानं बोधयन्ती इदं तिसृणां विशेषणम्। एतास्तिस्रो देवीः देव्यः स्योनं सुखरूपमिदं बर्हिः आसदन्तु आसीदन्तु। कीदृश्यः स्वपसः शोभनमपः कर्म यासां ताः शुभकर्माणः। अप इति [निघ० २, १, १] कर्मनाम ॥ ३३ ॥

य इमे द्यावापृथिवी जनित्री रूपैरपिꣳशद्-

भुवनानि विश्वा। तमद्य होतरिषितो यजीयान् देवं त्वष्टारमिह यक्षि विद्वान्॥ ३४॥

हे होतः! अद्य इषितः प्रेषितः सन् तं त्वष्टारं देवमिह यज्ञे यक्षि यज। कीदृशः त्वम् यजीयान् अत्यन्तं यष्टा तुरिष्ठेमेयःस्विति [पा० ६, ४, १५४] ईयसुनि तृचो लोपः। विद्वान् स्वाधिकारज्ञः। तं कम् यः त्वष्टा इमे द्यावापृथिवी द्यावाभूमी रूपैः अपिंशदवयवैर्विचित्रे अकरोत् पिश अवयवे तुदादिः लङि शे मुचादीनामिति [पा० ७, १, ५९] नुम्। विश्वा विश्वानि सर्वाणि भुवनानि भूतजातानि रूपैः अपिंशत् विविधरूपाण्यकरोत्। कीदृश्यौ द्यावापृथिव्यौ जनित्री जनयतस्ते जनित्र्यौ प्राण्युत्पादिके॥ ३४।

उपावसृज त्मन्या समञ्जन् देवानां पाथ ऋतुथा हवींषि। वनस्पतिः शमिता देवो अग्निः स्वदन्तु हव्यं मधुना घृतेन॥ ३५॥

यजमानो वदति। हे होतः! त्मन्या आत्मना हवींषि ऋतुथा ऋतौ ऋतौ यज्ञकाले त्वमुपावसृज देहि। किं कुर्वन् देवानां पाथः हविः मधुना मधुररसेन घृतेन समञ्जन् संम्रक्षयन्। देवानामित्युक्तं तानाह वनस्पतिर्यूपः शमिता देवः अग्निः एते त्रयो हव्यं होत्रा संस्कृत्य दत्तं स्वदन्तु भक्षयन्तु। आत्मन्शब्दस्य विभक्तेर्यादेशे मन्त्रेष्वाङ्यादेरात्मनचिति [पा० ६, ४, १४१] आकारलोपः॥ ३५॥

सद्यो जातो व्यमिमीत यज्ञमग्निर्देवानामभवत् पुरोगाः। अस्य होतुः प्रदिश्यृतस्य

वाचि स्वाहांकृतᳬ हुविर॑दन्तु दे॒वाः ॥ ३६ ॥

देवा हविरदन्तु भक्षयन्तु। कीदृशं हविः अस्याग्नेः वाचि वागिन्द्रियोपलक्षिते मुखे स्वाहाकृतं स्वाहाकारेण हुतम्। कीदृशस्यास्य होतुः देवानामाह्वातुः प्रदिशि पूर्वदिशि ऋतस्य ऋ गतौ आहवनीयात्मना स्थितस्य। यस्य कस्य योऽग्निः सद्यो जातः उत्पन्नः सन् यज्ञ व्यमिमीत विशेषेण निरमात् यश्च देवानां पुरोगाः अग्रगामी मुख्योऽभवत् पुरो गच्छति पुरोगाः विटि प्रत्यये विड्वनोरनुनासिकस्यादिति [पा० ६, ४, ४१] मस्याकारः ॥ ३६ ॥

केतुं कृ॒ण्वन्नके॒तवे॒ पेशो॑ मर्या अपे॒शसे॑। समुषद्भि॑रजायथाः ॥ ३७ ॥

अग्निदेवत्या गायत्री मधुच्छन्दोदृष्टानिरुक्ता। हे अग्ने! त्वमुषद्भिः सत्वा अजायथाः उत्पन्नोऽसि जनेर्लङि रूपम् उप दाघे उषन्ति हविर्दहन्ति ते उषन्तोऽग्निष्टोमकर्तारो यज-मानाः। कीदृशस्त्वम् अकेतवे अज्ञानाय मर्याः मर्याय मनु-ष्याय केतुं ज्ञानं कृण्वन् कुर्वन् विभक्तिव्यत्ययः। नास्ति पेशः सुवर्णं यस्य स अपेशाः तस्मै अपेशसे मर्याय पेशः सुवर्णं कुर्वन् ॥ ३७ ॥

जी॒मूत॑स्येव भवति॒ प्रती॑कं यद्व॒र्मी याति॑ स॒मदा॑मु॒पस्थे॑। अना॑विद्धया त॒न्वा॑ जय॒ त्वᳬ स त्वा॒ वर्म॑णो महि॒मा पि॑पर्तु ॥ ३८ ॥

पश्चमिर्न स्तुत्वाग्ररूचणे योधा युद्धोपकरणानि च स्तूयन्ते। भरद्वाजसुतपायुः संग्रामाङ्गानि प्रत्यृचं स्तौति त्रिष्टुभिः। वर्म स्तूयते यत् यदा वर्मी कवचवान् समदां

संग्रामाणामुपस्थे उत्सङ्गे याति तदा प्रतीकं सेनामुखं जीमूतस्य मेघस्येव भवति। अत्र माद्यन्ति योधा यासु ताः समदः संग्रामाः मदेः क्विप्। मेघस्य मुखं विद्युत्स्तनयित्नुधाराभिर्यथासह्यम् एवं हस्त्यश्वरथपादात्यस्त्रजालतूर्यनादशरौघैः सेनामुखमसह्यं भवतीत्यर्थः। अतोऽहं ब्रवीमि हे वर्मिन्! अनाविद्धया अक्षतया तन्वा शरीरेण त्वं जय शत्रून् हत्वा जयं प्राप्नुहि। किंच स वर्मणः महिमा त्वा त्वां पिपर्तु पालयतु ॥ ३८ ॥

धन्वना गा धन्वनाजिं जयेम धन्वना तीव्राः समदो जयेम। धनुः शत्रोरपकामं कृणोति धन्वना सर्वाः प्रदिशो जयेम ॥ ३९ ॥

धनुः स्तूयते। धन्वना धनुषा कृत्वा वयं गाः धेनूः जयेम। धन्वना आजिं मार्गं जयेम अजन्ति गच्छन्ति यस्मिन्नसावाजिर्मार्गः। तीव्राः उग्राः समदः संग्रामान् धन्वना जयेम। धनुः शत्रोरपकामं मनोरथाभावं कृणोति करोति कामस्याभावोऽपकामम् अव्ययं विभक्तीत्यादिना [पा० २, १, ६,] अर्थाभावेऽव्ययीभावः। किंच धन्वना सर्वाः प्रदिशो जयेम। ईदृशो धनुःप्रभावः ॥ ३९

वक्ष्यन्तीवेदा गनीगन्ति कर्णं प्रियꣳ सखायं परिषस्वजाना। योषेव शिङ्क्ते वितताधि धन्वन् ज्या इयꣳ समने पारयन्ती ॥ ४० ॥

ज्या स्तूयते। इयं ज्या धन्वन् धन्वनि धनुषि अधिवितता उपरि विस्तारिता सती शिङ्क्ते अव्यक्तशब्दं कुरुते शिजि अव्यक्ते शब्दे अदादिः इदितो नुम् धातोरिति [पा० ७, १,

५८] नुम्। का इव योषेव-यथा योषा कामिनी कामुकस्य-नायाध्यन्तं वदति एवमियमपि। कीदृशी ज्या समने संग्रामे पारयन्ती पारं तीरं कर्मसमाप्तौ भवन्तः संग्रामादुत्तारयन्ती विजयं कुर्वन्तीत्यर्थः। इयं का या ज्या कर्णमागनीगन्ति आकृष्टा सती योद्धुः कर्णं प्रत्यत्यर्थमागच्छति यङ्लुकि गमेः रूपम्। कीदृशी उत्प्रेक्ष्यते वक्ष्यन्तीव वक्तुमिच्छन्तीव अन्योऽपि वक्तुमिच्छन् कर्णं प्रत्यागच्छति। प्रियं सखायमिष्टं मित्रं बाणरूपं परिषस्वजाना आलिङ्गन्ती स्वजेः शानचि रूपः स्त्री सति लिटम्। इत् पादपूरणार्थः॥ ४०॥

ते आचरन्ती समनेव योषा मातेव पुत्रं बिभृतामुपस्थे। अप शत्रून् विध्यताᳬ संविदाने आर्त्नी इमे विष्फुरन्ती अमित्रान्॥ ४१॥

धनुःकोटी स्तूयेते। ते प्रसिद्धे इमे आर्त्नी आरत्नीं धनुःकोटी उपस्थे उत्सङ्गे मध्यभागे बिभृतां धारयतां शरमिति शेषः। तत्र दृष्टान्तः माता पुत्रमिव यथा जननी पुत्रमुत्सङ्गे बिभर्ति। शत्रून् अपविध्यतां ताडयतां च। कीदृश्यौ आरत्नीं आचरन्ती आचरन्त्यौ आगच्छन्त्यौ धानुष्कं प्रति तत्र दृष्टान्तः समना योषा इव वचनव्यत्ययः समना समानमेकपतिगतं मनो ययोस्ते समनसौ विभक्तेर्डादेशः समचित्ते योषा योषे स्त्रियौ यथा कान्तमागच्छतः। संविदाने संविदाते ते संविदाने समौ गमीत्यादिना [पा० १, ३, २९] शानच् परस्परं सङ्केतं कुर्वाणे। अमित्रान् शत्रून् प्रति विष्फुरन्ती टङ्कारं कुर्वाणे। ४१।

बह्वीनां पिता बहुरस्य पुत्रश्चिश्चाकृणोति

समनावगत्य। इषुधिः सङ्काः पृतनाश्च सर्वाः पृष्ठे निनद्धो जयति प्रसूतः॥ ४२॥

इषुधिः स्तूयते। य इषुधिः तूणो बह्वीनामिषूणां पिता पालकः। यतो बाणान् धरति। अस्य पुत्रैर्बहुः पुत्रः। बाणसमूहः पुत्रस्थानीयः पाल्यमानत्वात्। पुरून् बहून् त्रायत इति पुत्रः। स इषुधिः समना संग्रामान् अवगत्य ज्ञात्वा चिश्चाकृणोति चिश्चेति शब्दं करोति शब्दानुकरणमेतत् बाणे तूणान्निष्क्राम्यमाणे चिश्चेति शब्दो भवति। च पुनः स इषुधिर्धानुष्केन पृष्ठे निनद्धः बद्धोऽपि प्रसूतः अनुज्ञातः सन् सर्वाः पृतनाः जयति शत्रुसेनाः पराभवति। कीदृशाः पृतनाः सङ्काः सङ्काः सचतेः सम्पूर्वाद्वा किरतेरिति [निरु० ९, १४] यास्कोक्तेः सचतेः किरतेर्वा रूपम् सचन्ते सम्बध्यन्ते सङ्कीर्यन्ते वा योधा यासु ताः सङ्काः। विवक्षातः कारकाणि भवन्तीति वचनादिषुधेः कर्तृत्वम्॥ ४२॥

रथे तिष्ठन्नयति वाजिनः पुरो यत्र यत्र कामयते सुषारथिः। अभीशूनां महिमानं पनायत मनः पश्चादनु यच्छन्ति रश्मयः॥४३॥

अर्धेन सारथिरर्धेन रश्मयः स्तूयन्ते। जगती इयम्। सुषारथिः सुसारथिः शोभनः सारथिः यत्र यत्र प्रदेशे कामयते इच्छति मयात्र गन्तव्यमिति तत्र तत्र पुरो वर्तमानान् वाजिनः नयति प्रापयति। कीदृशः रथे तिष्ठन्। तं स्तुम इति शेषः। इदानीं रश्मयः स्तूयन्ते हे जनाः! अभीशूनां रश्मीनां महिमानं महाभाग्यं यूयं पनायत स्तुत। ये रश्मयः पश्चाद्वर्तमानाः सन्तः मनोऽश्वचित्तमनुयच्छन्ति अनुगम्य

-गृह्णन्ति वशवर्तिनं कुर्वन्तीत्यर्थः। पन स्तुतौ गुपूधूपेत्यादिना [पा० ३, १, २८] आयप्रत्ययान्तात्मनेर्लोट् ॥ ४३ ॥

तीव्रान् घोषान् कृण्वते वृषपाणयोऽश्वा रथेभिः सह वाजयन्तः। अवक्रामन्तः प्रपदैरमित्रान् क्षिणन्ति शत्रूँ१॥रनपव्ययन्तः ॥४४॥

अश्वाः स्तूयन्ते। वृषाः अश्वाः पाणौ हस्ते येषां ते वृषपाणयोऽश्ववाराः तीव्रान् घोषान् जय-जयेति शब्दान् कृण्वते कुर्वन्ति। अश्वा अपि रथेभिः रथैः सह वाजयन्तः गच्छन्तः सन्तस्तीव्रान् घोषान् हेषाशब्दान् कुर्वन्ति शत्रून् क्षिणन्ति नाशयन्ति च। कीदृशाः अश्वाः प्रपदैः पादाग्रैः खुरैः अमित्रान् रिपून् अवक्रामन्तः आक्रामन्तः। अनपव्ययन्तः व्यय वये अदन्तश्चुरादिः अपव्ययन्ति ते अपव्ययन्तः न अपव्ययन्तोऽनपव्ययन्तः अनश्यन्तः समर्थाः। वज गतौ स्वार्थे णिच् वाजिनः ॥ ४४ ॥

रथवाहनꣳ हविरस्य नाम यत्रायुधं निहितमस्य वर्म। तत्रा रथमुप शग्मꣳ सदेम विश्वाहा वयꣳ सुमनस्यमानाः ॥ ४५ ॥

शकटद्वारा रथः स्तूयते। अस्यानसो रथवाहनं नाम रथं वहतीति रथवाहनम् वाजपेयेऽनसि रथस्यारोप्यमाणत्वात्। तथास्य हविः हविर्धानं नाम पृषोदरादित्वादुत्तरार्धलोपः। यत्रानसि अस्य योद्धुर्वर्म आयुधं च निहितं स्थापितम् तत्रानसि वयं रथमुपसदेम उपसादयामः। कीदृशं रथं शग्मं सुखकरम्। कीदृशा वयम् विश्वाहा सर्वदा सुमनस्यमानाः शोभनं मनो येषां ते सुमनसः असुमनसः सुमनसो भवन्ति

सुमनस्यन्ते भृशादिभ्यो भुव्यच्वेरिति [पा० ३, १, १२] क्यङ् ततः शानच् अनुकूलचित्ता इत्यर्थः। तन्वेत्यस्य संहितायां निपातस्य चेति [पा० ६, ३, १३६] दीर्घः ॥ ४५ ॥

स्वादुषꣳसदः पितरो वयोधाः कृच्छ्रेश्रितः शक्तीवन्तो गभीराः। चित्रसेना इषुबला अमृध्राः सतोवीरा उरवो व्रातसाहाः ॥ ४६ ॥

रथगोपान् स्तौति। ईदृशा नरा अस्माकं रथं गोप्तारो भवन्त्विति शेषः। कीदृशाः स्वादुसंसदः स्वादु सुखं यथा तथा संसीदन्ति ते स्वादुसंसदः। पितरः पान्ति ते पितरः रक्षितारः। वयोधाः वयोऽन्नमायुर्वा दधति धारयन्ति वयोधाः। कृच्छ्रेश्रितः इत्येकं पदम् कृच्छ्रे कष्टे श्रीयन्ते सेव्यन्ते कृच्छ्रेश्रितः कर्मणि क्विप् अलुक् सप्तम्याः दुःखे सति आश्रयणयोग्याः दुःखनाशकत्वात् यद्वा सप्तमी द्वितीयार्थे कृच्छ्रं श्रयन्ति कृच्छ्रेश्रितः दुःखं प्राप्यापि स्वामिसेवनपराः। शक्तीवन्तः शक्तिः सामर्थ्यमायुधं वा अस्ति येषां ते। अन्येषामपि दृश्यत इति शक्तिशब्दस्य दीर्घः। गभीराः गम्भीरबला गम्भीरप्रघाषा। चित्रसेनाः चित्रा नानाविधा सेना येषां ते। इषुबलाः इषुभिर्बाणैर्बलं येषां ते। अमृध्राः मृध्रा मृदवो न भवन्त्यमृधाः कठिनाङ्गा उग्रशासना वा। सतोवीराः इत्येकं पदम् सतोऽश्वमेधयाजिनो वीराः शूराः यद्वा सतो विद्यमानस्य बलस्य वीराः प्रेरकाः विविधमीरयन्तीति वीराः षष्ठ्या अलुक्। उरवः विशालाः पृथुजघनोरस्का इत्यर्थः। व्रातसाहाः व्रातान् शूरसमूहान् सहन्ते

ऽभिवन्ति ते व्रातसहाः पचाद्यच् अभिमातिषूतनेत्यादिना [प्रातिशा० ३, ६, २७] सूत्रेण सहतेरुपधादीर्घः ॥ ४६ ॥

ब्राह्मणासः पितरः सोम्यासः शिवे नो द्यावापृथिवी अनेहसा । पूषा नः पातु दुरिताहृतावृधो रक्षा माकिर्नो अघशंस ईशत ॥ ४७ ॥

जगती लिङ्गोक्तदेवता । ब्राह्मणासः ब्राह्मणाः नोऽस्मान् पान्तु रक्षन्तु पालित्यस्यार्थवशाद्वचनव्यत्ययः कार्यः । पितरः च पान्तु । कीदृशाः सोम्यासः सोम्याः सोमसम्पादिनः सोमपानयोग्या वेत्युभयोर्विशेषणम् । द्यावापृथिवी द्यावाभूमी नः पाताम् । कीदृश्यौ शिवे कल्याणकारिण्यौ । अनेहसा अनेहसौ नास्ति एहोऽपराधो ययोस्ते अपराधनिवर्तिके । किञ्च पूषा सूर्यो नोऽस्मान् दुरितात् पातु । एवं परोक्षेणोक्त्वा प्रत्यक्षमाह हे ऋतावृधः । ऋतं सत्यं यज्ञं वा वर्धयन्ति ऋतवृधः देवाः संहितायामृतस्य दीर्घः रक्ष रक्षतास्मान् वचनव्यत्ययः । माकिः मा कश्चन अघशंसः पापी नोऽस्माकमीशत ऐश्वर्यं मा करोतु वयं दुष्टवशा मा भूमेत्यर्थः । अघं पापं शंसति वक्ति प्रकाशयति वाघशंसः दुष्टः । ईशतेति वचनव्यत्ययः ॥ ४७ ॥

सुपर्णं वस्ते मृगो अस्या दन्तो गोभिः संनद्धा पतति प्रसूता । यत्रा नरः सं च वि च द्रवन्ति तत्रास्मभ्यमिषवः शर्म यंसन् ॥४८॥

द्वाभ्यामिषुं स्तौति आद्या त्रिष्टुप् अन्त्यानुष्टुप् । या इषुः सुपर्णं पक्षिपिच्छं वस्ते परिधत्ते वस परिधाने शोभनं पर्णं पिच्छं यस्य स सुपर्णः पक्षी तस्य विकारः सौपर्णम् । तत्र

छवस्त्रवन्निगमा भवन्तीति [निरु० २, ५] यास्कोक्तेः सुपर्णशब्देन तत्पिच्छं गृह्यते वाणपुच्छे पिच्छस्यारोप्यमाणत्वात् किञ्च अस्या इषोः दन्तः फलं मृगः मृगयतेऽन्विष्यति रिपून् हन्तुमिति मृगः मृग मार्गणे चुरादिरदन्तः पचाद्यच् मृगो मृगयतेरिति [निरु० ८, १८] यास्कः शल्यं हि वेध्यं मृगयते । किञ्च या इषुः गोभिः गोविकारैः स्नायुभिः सन्नद्धा बद्धा प्रसूता धनुष्मता प्रेरिता सती पतति शत्रुबलं प्रति गच्छति । किञ्च यत्र नरो योद्धारः सन्द्रवन्ति च सम्यक् गच्छन्ति विद्रवन्ति च विविधं प्रसरन्ति चौ समुच्चये तत्र रणे इषवः वाणाः अस्मभ्यं शर्म सुखं यंसन् यच्छन्तु यमु उपरमे लेटि तिप इतोलोपेऽडागमे सिब्बहुलं लेटीति-[पा० ३, १, ३४] सिवागमे यंसन्निति रूपम् सुखं ददतु ॥ ४८ ॥

ऋ॒जीते॒ परि॑ वृङ्धि॒ नोऽश्मा॑ भवतु नस्त॒नूः । सोमो॒ अधि॑ ब्रवीतु॒ नोऽदि॑तिः॒ शर्म॑ यच्छतु ॥ ४९ ॥

ऋजुः सरला इतिर्यस्याः सा ऋजीतिः टिलोप आर्षः । हे ऋजीते ऋजुगामिनि ! हे इषो ! नोऽस्मान् परिवृङ्धि परिवर्जय अस्मासु मा पतेत्यर्थः । किञ्च नोऽस्माकं तनूः शरीरम् अश्मा पाषाणतुल्यदृढा भवतु । सोमः नोऽस्मानधिब्रवीतु अधिकान् वदतु । अदितिः देवमाता शर्म सुखं यच्छतु ददातु ॥ ४९ ॥

आ ज॑ङ्घन्ति॒ सान्वे॑षां ज॒घना॒ँ२॥ उप॑ जिघ्नते । अश्वा॑जनि॒ प्रचे॑तसोऽश्वा॑न् स॒मत्सु॑ चोदय ॥ ५० ॥

अनुष्टुप्। कशा स्तूयते अज गतौ क्षेपणे च। अश्वाः अज्यन्ते क्षिप्यन्ते यया सा अश्वाजनी हे अश्वाजनि कशे! समत्सु संग्रामेषु त्वमश्वान् चोदय प्रेरय जयाय कीदृशानश्वान् प्रचेतसः प्रकृष्टं शूरं चेतो मनो येषां ते। हे कशे! यया त्वयाश्ववारा एषामश्वानां सानु सानूनि सानुतुल्यानि मांसोपचिताङ्गानि आजङ्घन्ति वचनव्यत्ययः आघ्नन्ति ताडयन्ति जघनान् कटिभागान् उपजिघ्नते निघ्नन्ति। तुरङ्गारोहा यथाश्वान् वशयन्ति तथा त्वमश्वान् प्रेरयेत्यर्थः ॥ ५० ॥

अहि॑रिव भो॒गैः पर्ये॑ति बा॒हुं ज्याया॑ हे॒तिं प॑रि॒बाध॑मानः। ह॒स्त॒घ्नो विश्वा॑ व॒युना॑नि वि॒द्वान् पुमा॒न् पुमा॑ᳪसं॒ परि॑ पातु वि॒श्वतः॑ ॥५१॥

हस्तघ्नः स्तूयते। सप्त त्रिष्टुभः हस्ते स्थितौ हन्ति हस्तघ्नः खेटकः यद्वा हस्तं हन्ति प्राप्नोति हस्तघ्नः प्रकोष्ठत्राणम् पुमांसं मां विश्वतः सर्वतः परिपातु रक्षतु। किम्भूतो हस्तघ्नः विश्वा विश्वानि सर्वाणि वयुनानि ज्ञानानि विद्वान् जानन्। तथा पुमान् पुंस्त्वयुक्तः शूर इत्यर्थः। यो हस्तघ्नो भोगैः स्वशरीरावयवैः कृत्वा बाहुं पर्येति हस्तं वेष्टयति क इव अहिरिव यथाहिः सर्पो भोगैः स्वदेहैः हस्तादिकं वेष्टयति। कीदृशः ज्यायाः हेतिं वाणं धनुप्रेरितम् परिबाधमानः निवर्तयन् खेटकपक्षे प्रकोष्ठत्राणपक्षे तु ज्याया हेतिं प्रहारं निवारयन् ज्याघातस्य निवारकत्वात् ॥ ५१ ॥

वन॑स्पते वी॒ड्व॑ङ्गो॒ हि भू॒या अ॒स्मत्स॑खा प्र॒तर॑णः सु॒वीरः॑। गोभिः॒ सन्न॑द्धो असि वी॒डय॑स्वास्था॒ता ते॑ जयतु॒ जेत्वा॑नि ॥५२॥

तिस्र ऋचो रथदेवता:। हे वनस्पते वनस्पतिविकार काष्ठमय रथ! ऌत्स्नवद्विगम: [निरु० २, ५] त्वं वीड्वङ्ग: दृढाङ्गो भूया: भव वीडूनि अङ्गानि यस्य। कीदृश: अस्मत्सखा अस्माकं मित्रभूत:। प्रतरण: प्रतरति संग्रामपारं गच्छति प्रतरण:। सुवीर: शोभनो वीरो रथी यत्र। किञ्च हे रथ! यत: त्वं गोभि: गोविकारैश्चर्मभि: सन्नद्ध: बद्धोऽसि अतो वीडयस्व आत्मानं स्तम्भय। किञ्च ते तवास्थाता आरोढा रथी जेत्वानि जेतव्यानि रिपुधनानि जयतु हि पादपूरण: ॥५२॥

दि॒वः पृ॑थि॒व्याः पर्योज॒ उद्भृ॑तं॒ वन॒स्पति॑भ्यः॒ पर्याभृ॑त॒ꣳ सहः॑। अ॒पामो॒ज्मानं॒ परि॒ गोभि॒राऽऽवृ॑त॒मिन्द्र॑स्य॒ वज्र॑ꣳ ह॒विषा॒ रथं॑ यज ॥५३॥

हे अध्वर्यो! त्वं हविषा कृत्वा रथं यज। कीदृशं रथम् दिव: द्युलोकात् पृथिव्या: भूमे: सकाशात् पर्युद्भृतं समन्तादुद्धृतम् ओज: तेज:। तथा वनस्पतिभ्यो वृक्षेभ्य: पर्याभृतं समन्तादाहृतमानीतं सह: बलम्। तथा अपां जलानामोज्मानं तेज: सारभूतम् ओज बलतेजसोरिति धातो: अन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति [पा० ३, २, ७५] मनिन् ओजयति बलिनं करोतीति ओज्मा तम्। द्यावाभूमिवृक्षजलानां तेजश्चतुष्टयेन निर्मितमित्यर्थ:। तथा गोभि: किरणै: पर्यावृतं वेष्टितम् तेजोनिर्मितत्वात् यद्वा गोभि: चर्मभिर्वेष्टितम्। तथा इन्द्रस्य वज्रमिन्द्रवज्राख्यातमित्यर्थ: इन्द्रो यदा वृत्राय वज्रं प्रजहार तदा वृत्रशरीरकाठिन्येन प्रतिहतं चतुर्धा जातम् यूप: स्फ्य: रथ: शरश्चेति चतु:खण्डा: तत्र यूपस्फ्यौ विप्रैर्गृहीतौ रथशरौ नृपैरिति श्रुतिकथानुसन्धेया

इन्द्रो ह यत्र वृत्राय वज्रं प्रजहारेत्युपक्रम्य रथस्तृतीयमित्य-
भिधाय रथेन च शरेण चेति राजन्यबन्धव इति श्रुतेः [१, २,
४, १—२]। ईदृशं रथं यजेत्यर्थः ॥ ५३ ॥

इन्द्रस्य वज्रो मरुतामनीकं मित्रस्य गर्भो
वरुणस्य नाभिः। सेमां नो हव्यदातिं जुषाणो
देव रथ प्रति हव्या गृभाय ॥ ५४ ॥

हे रथ! हे देव! स त्वं हव्या हवींषि प्रतिगृभाय
प्रतिगृहाण। कीदृशः त्वम् इन्द्रस्य वज्रः वज्रोत्पन्नत्वात्।
मरुतामनीकं मुखं मुख्यः देवानां जयप्रापकत्वात्। मित्रस्य
देवस्य गर्भः गीर्यते स्तूयते गर्भः गृणातेर्भप्रत्ययः सूर्येण स्तूय-
मानः। वरुणस्य नाभिः नभ्यतेऽरिर्हन्यतेऽनेनेति नाभिः नभ
हिंसायाम् इञ्प्रत्ययः वरुणस्य हननसाधनम्। नोऽस्माक-
मिमां हव्यदातिं हविषो दानं जुषाणः सेवमानः। सेमा-
मित्यत्र सोऽचि लोपे चेत्पादपूरणमिति [पा० ६, १, १३४]
सन्धिः। गृभाय गृह्णातेर्लोट् श्नः श्नानज्झावित्यनुवृत्तौ [पा०
३, १, ८३] छन्दसि शायजपीति [पा० ३, १, ८४] हौ परे
श्नाप्रत्ययस्य शायजादेशः हस्य भश्च ॥ ५४ ॥

उप श्वासय पृथिवीमुत द्यां पुरुत्रा ते मनु-
तां विष्ठितं जगत्। स दुन्दुभे सजूरिन्द्रेण
देवैर्दूराद्दवीयो अप सेध शत्रून् ॥ ५५ ॥

तिस्र ऋचो दुन्दुभिदेवत्याः। हे दुन्दुभे! स त्वं पृथिवी-
मुत द्यामन्तरिक्षमपि उपश्वासय उपशब्दय स्वशिः शब्दार्थः।
विष्ठितं विविधं स्थितं जगत् स्थावरजङ्गमात्मकं विश्वम् पुरुत्रा
बहुधा ते त्वां मनुतां जानातु दुन्दुभिर्नदतीति। स त्वं

दूराद्दवीयः अतिदूरं शत्रूनपसेध अपनमय अत्यन्तं दूरं दवीयः स्थूलदूरेति [पा० ६, ४, १५६] रेफलोपपूर्वगुणौ। कीदृशः त्वम् इन्द्रेण देवैश्च सजूः प्रीतियुक्तः ॥ ५५ ॥

आक्रन्दय बलमोजो न आधा निष्टनिहि दुरिता बाधमानः। अपप्रोथ दुन्दुभे दुच्छुना इत इन्द्रस्य मुष्टिरसि वीडयस्व ॥ ५६ ॥

हे दुन्दुभे! त्वं बलं शत्रुसैन्यमाक्रन्दय रोदय पलायध्वं मदीयाः सर्वे हता इत्यादिदीनरवं कारयेत्यर्थः। नोऽस्माकमोजः तेजः आधाः आधेहि देहि। दुरिता दुरितानि पापानि बाधमानो निराकुर्वन् सन् निष्टनिहि शब्दं कुरु स्तन शब्दे चुरादिरदन्तः। किञ्च इतोऽस्मत्सेनायाः सकाशात् दुच्छुनाः दुच्छुनः दुष्टाश्च ते श्वानश्च दुच्छ्वानः तान् दुष्टान् शुनः श्वसदृशान् शत्रूनपप्रोथ नाशय प्रथतिर्नाशनार्थः। यतः त्वमिन्द्रस्य मुष्टिः असि मुष्टिवदङ्गभूतोऽसि अतो वीडयस्व आत्मानमस्मान् दृढय ॥ ५६ ॥

आमूरज प्रत्यावर्तयेमाः केतुमद्दुन्दुभिर्वावदीति। समश्वपर्णाश्चरन्ति नो नरोऽस्माकमिन्द्र रथिनो जयन्तु ॥ ५७ ॥

हे इन्द्र! अमूः शत्रुसेनाः त्वम् आ अज समन्तात्परिक्षिप अज गतिक्षेपणयोः। यतो दुन्दुभिः केतुमत् प्रज्ञावत् यथा वावदीति अत्यन्तं वदति अत इमाः अस्मत्सेनाः प्रत्यावर्तय जयं प्रापय्य प्रत्यानय। किञ्च नोऽस्माकं नरः योधाः सञ्चरन्ति कीदृशा नरः अश्वपर्णाः अश्वस्येव पर्णं पतनं येषां ते। किञ्च अस्माकं रथिनः रथस्थाः जयन्तु युद्धे जयं प्राप्नुवन्तु ॥ ५७ ॥

आग्नेयः कृष्णग्रीवः सारस्वती मेषी बभ्रुः सौम्यः पौष्णः श्यामः शितिपृष्ठो बार्हस्पत्यः शिल्पो वैश्वदेव ऐन्द्रोऽरुणो मारुतः कल्माष ऐन्द्राग्नः संहितोऽधोरामः सावित्रो वारुणः कृष्ण एकशितिपात् पेत्वः ॥ ५८ ॥

अश्वमेधे श्रुतिरस्ति द्वे त्वेवैते एकादशिन्यावालभेतेति [१३, ५, १, २] तयोरेकादशिन्योः पशवस्तद्देवताश्च कण्डिकाद्वयेनोच्यन्ते तेनेमानि ब्राह्मणवाक्यानि द्रव्यदेवताप्रतिपादकानि न तु मन्त्राः। कृष्णा ग्रीवा यस्य स कृष्णग्रीवः पशुराग्नेयः अग्निदेवत्यः १, मेषी सारस्वती सरस्वतीदेवताका २, बभ्रुः पिङ्गलवर्णः पशुः सौम्यः सोमदेवत्यः ३, श्यामः कृष्णवर्णः पौष्णः पूषदेवत्यः ४, शिति श्यामं पृष्ठं यस्य स शितिपृष्ठः बार्हस्पत्यः बृहस्पतिदेवत्यः ५, शिल्पो विचित्रवर्णो वैश्वदेवः विश्वदेवदेवत्यः ६, अरुणः रक्तः ऐन्द्रः इन्द्रदेवत्यः ७, कल्माषः कर्बुरो मारुतः मरुद्देवत्यः ८, संहितः दृढाङ्गः ऐन्द्राग्नः इन्द्राग्निदेवत्यः ९, अधोरामः अधोदेशे श्वेतः सावित्रः सवितृदेवत्यः १०, एकः शितिः श्वेतः पादो यस्य स एकशितिपात् एकपदे श्वेतोऽन्यत्र कृष्णः पेत्वः पतनशीलो वेगवान् पशुः वारुणः वरुणदेवत्यः ११, एवमेकादश जाताः ॥ ५८ ॥

अग्नयेऽनीकवते रोहिताञ्जिरनड्वानधोरामौ सावित्रौ पौष्णौ रजतनाभी वैश्वदेवौ पिशङ्गौ तूपरौ मारुतः कल्माष आग्नेयः कृष्णोऽजः सारस्वती मेषी वारुणः पेत्वः ॥ ५९ ॥

द्वितीये चाश्विनोपपदेशनात् । रोहितो रक्तोऽञ्जिश्चित्र-लको यस्य सोऽनड्वान् वृषभोऽनीकवतेऽग्नये आलभ्यः अनीकं मुखं सैन्य वा यस्य सोऽनीकवान् तस्मै १, अधोरामौ अधोभागे श्वेतौ द्वौ पशू सावित्रौ सवितृदेवतौ २, ३, रजतवर्णौ नाभिर्ययोस्तौ रजतनाभी द्वौ पौष्णौ पूषदेवत्यौ ४, ५, पिशङ्गौ पीतौ तूपरौ निःशृङ्गौ वैश्वदेवौ विश्वदेवदेवत्यौ ६, ७, कल्माषः कर्बुरो मारुतः ८, कृष्णः श्यामाऽञ्जो मेषः आग्नेयः अग्निदेवत्यः ९, मेषो सारस्वती १०, पेत्वः वेगवान् वरुणदेवत्यः ११, एवमेकादश ॥ ५९ ॥

अग्नये गायत्राय त्रिवृते राथन्तरायाष्टाकपाल इन्द्राय त्रैष्टुभाय पञ्चदशाय बार्हतायैकादशकपालो विश्वेभ्यो देवेभ्यो जागतेभ्यः सप्तदशेभ्यो वैरूपेभ्यो द्वादशकपालो मित्रावरुणाभ्यामानुष्टुभाभ्यामेकविंशाभ्यां वैराजाभ्यां पयस्या बृहस्पतये पाङ्क्ताय त्रिणवाय शाक्वराय चरुः सवित्र औष्णिहाय त्रयस्त्रिंशाय रैवताय द्वादशकपालः प्राजापत्यश्चरुरदित्यै विष्णुपत्न्यै चरुरग्नये वैश्वानराय द्वादशकपालोऽनुमत्या अष्टाकपालः ॥ ६० ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायाम्

एकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥ २९ ॥

अथाग्निषोमीयस्य पशुपुरोडाशमनुदिश्यामावेष्टीर्निर्वै-

पतीत्य प्रक्रम्य तदाहुर्दशहविषमन्त्याभिष्टिं निर्वपेदिति श्रुत्या दशहविष्काविष्टिसंज्ञेष्टिः कथिता तस्या देवता हवींषि चाह। इमान्यपि ब्राह्मणवाक्यानि न मन्त्राः। अग्नयेऽष्टाकपालः पुरोडाशः कार्यः अष्टसु कपालेषु संस्कृतोऽष्टकपालः. तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे चेति [पा० २, १, ५१] समासः अष्टनः कपाले हविषीति [पा० ६, ३, ४६ वा० २] अष्टन्शब्दस्य दीर्घः। कीदृशायाग्नये गायत्राय गायत्र्या स्तुताय त्रिवृतं त्रिवृत्स्तोमेन स्तुताय राथन्तराय रथन्तरसाम्ना स्तुताय १, इन्द्राय एकादशकपालः पुरोडाशः समासः पूर्ववत्। कीदृशाय इन्द्राय त्रैष्टुभाय त्रिष्टुभा स्तुताय पञ्चदशाय पञ्चदशस्तोमस्तुताय बार्हताय बृहत्सामस्तुताय २, विश्वेभ्यो देवेभ्यः द्वादशकपालः पुरोडाशः। कीदृशेभ्यः जागतेभ्यः जगत्या छन्दसा स्तुतेभ्यः सप्तदशेभ्यः सप्तदशस्तोमस्तुतेभ्यः वैरूपेभ्यः वैरूपसामस्तुतेभ्यः ३, मित्रावरुणाभ्यां पयस्या पयसि श्रितः चरुः। कीदृशाभ्यामानुष्टुभाभ्याम् अनुष्टुभा स्तुताभ्याम् एकविंशाभ्यामेकविंशस्तोमस्तुताभ्याम् वैराजाभ्यां वैराजसामस्तुताभ्याम ४, बृहस्पतये चरुः। कीदृशाय पाङ्क्ताय पङ्क्तिच्छन्दसा स्तुताय त्रिणवाय त्रिणवस्तोमस्तुताय शाक्वराय शाक्वरसामस्तुताय ५, सवित्रे द्वादशकपालः पुरोडाशः। कीदृशाय सवित्रे औष्णिहाय उष्णिक्छन्दसा स्तुताय त्रयस्त्रिंशाय त्रयस्त्रिंशस्तोमस्तुताय रैवताय रैवतसामस्तुताय ६, एवं छन्दःस्तोमसामसहितान् षट् देवानभिधाय चतुरः केवलानाह प्राजापत्यश्चरुः प्रजापतिदेवत्यश्चरुः कार्यः ७, विष्णुपत्न्यै अदित्यै चरुरेव ८, वैश्वानराय वैश्वानरगुणविशिष्टायाग्नये द्वादशकपालः पुरोडाशः ९, अनुमत्यै देवतायै अष्टाकपालः पुरोडाश कार्यः १०, दशहविरिष्टेः

दैवनाहवींष्यपि अश्वमेधोपयोगित्वादुक्तानि समिद्धो अञ्ज-
माश्वमेधिकोऽध्याय इति कात्यायनोक्तेः [अनुक्रमण्याम्] ॥६०॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे ।
शिष्टाश्वमेधमन्त्रोक्तिर्गतोऽध्यायोऽङ्कदृग्मितः ॥ २९ ॥

त्रिंशोऽध्यायः ।

देव सवितः प्रसुव यज्ञं प्रसुव यज्ञपतिं भगाय । दिव्यो गन्धर्वः केतपूः केतं नः पुनातु वाचस्पतिर्वाचं नः स्वदतु ॥ १ ॥

तत्सवितुर्वरेण्यं भर्गो देवस्य धीमहि । धियो यो नः प्रचोदयात् ॥ २ ॥

इत उत्तरं पुरुषमेधः । तावध्यायौ नारायणः पुरुषोऽपश्यत् । ब्राह्मणराजन्ययोरतिष्ठाकामयोः पुरुषमेधसञ्ज्ञको यज्ञो भवति। *सर्वभूतान्यतिक्रम्य स्थानमतिष्ठा । चैत्रशुक्लदशम्यामारम्भः ।* अत्र त्रयोविंशतिर्दीक्षा भवन्ति द्वादशोपसदः पञ्च सुत्या इति चत्वारिंशदहिनैः सिध्यति । अत्र यूपैकादशिनी भवति एकादशाग्नीषोमीयाः पशवो भवन्ति तेषां च प्रतियूपं मध्यमे वा यूपे यथैकं नियोजनम् । आज्येन सकृद्गृहीतेन देव सवितरिति प्रत्यृचं तिस्र आहुतीराहवनीये जुहोति । तत्र देव सवितः [११, ७] तत्सवितुः [३, ३५] द्वे व्याख्याते ॥ १ । २ ॥

विश्वानि देव सवितर्दुरितानि परासुव । यद्भद्रं तन्न आसुव ॥ ३ ॥

हे देव सवितः ! विश्वानि सर्वाणि दुरितानि पापानि परासुव दूरे गमय । यद्भद्रं कल्याणं तन्नोऽस्मान् प्रति आसुव आगमय ॥ ३ ॥

विभक्तारꣳ हवामहे वसोश्चित्रस्य राधसः । सवितारं नृचक्षसम् ॥ ४ ॥

वयं सवितारं हवामहे आह्वयामः किम्भूतं वसोः वासयितुश्चित्रस्य नानाविधस्य राधसः धनस्य विभक्तारं विभज्य दातारम् नृचक्षसं नृणां द्रष्टारं यथायोग्यम् ॥ ४ ॥

ब्रह्मणे ब्राह्मणं क्षत्राय राजन्यं मरुद्भ्यो वैश्यं तपसे शूद्रं तमसे तस्करं नारकाय वीरहणं पाप्मने क्लीवमाक्रयाया अयोगूं कामाय पुंश्चलूमतिक्रुष्टाय मागधम् ॥ ५ ॥

अतः परं पुरुषमेधकाः पशवः आ अध्यायसमाप्तेः । ततः प्रतियूपमेकैकमेकादशिनं नियुज्य ब्राह्मणादीनष्टचत्वारिंशत्संख्यान् पुरुषान् प्रजापत्याय मध्यमे यूपे नियुनक्ति इतरेषु यूपेष्वेकादशैकादश पुरुषान् वर्णायानुरूपमित्यादीन्नियुनक्ति ॥ ब्रह्मणे ब्राह्मणम् त्वा ब्रह्मणे जुष्टं नियुनज्मीति अग्निष्ठे ब्राह्मणं प्रथमं नियुनक्ति । एवमग्रे सर्वेषां यूपे एव बन्धनम् चतुर्थ्यन्तं देवतापदं द्वितीयान्तं पुरुषपदं योद्धव्यम् । क्षत्राय राजन्यं क्षत्रियम् २, मरुद्भ्यो वैश्यम् ३, तपसे शूद्रम् ४, तमसे तस्करं स्तेनम् ५, नारकाय वीरहणं नष्टाग्निं शूरं वा ६, पाप्मने क्लीवं नपुंसकम् ७, आक्रयायै अयोगूमयसो गन्तारम् ८, कामाय पुंश्चलूं व्यभिचारिणीम् ९,

अतिक्रुष्टाय मागधं मगधदेशजं क्षत्रियायां वैश्यपुंसो जातं वा १० ॥ ५ ॥

नृत्ताय सूतं गीताय शैलूषं धर्माय सभाचरं नरिष्ठायै भीमलं नर्माय रेभꣳ हसाय कारिमानन्दाय स्त्रीषखं प्रमदे कुमारीपुत्रं मेधायै रथकारं धैर्याय तक्षाणम् ॥ ६ ॥

नृत्ताय सूतं ब्राह्मण्यां क्षत्रियाज्जातः सूतः ११, गीताय शैलूषं नटम् १२, धर्माय सभाचरं सभायां चरतीति तम् १३, नरिष्ठायै भीमलं भयङ्करम् १४, नर्माय रेभं मन्द्रकर्तारं वाचाटम् १५, हसाय कारिं कारणविभ्रिष्टम् १६, आनन्दाय स्त्रीषखं स्त्रियाः सखायम् १७, प्रमदे कुमारीपुत्रं कानीनम् १८, मेधायै रथकारं माहिष्येण करिण्यां जातम् १९, धैर्याय तक्षाणं सूत्रधारम् २० ॥ ६ ॥

तपसे कौलालं मायायै कर्मारꣳ रूपाय मणिकारꣳ शुभे वपꣳ शरव्याया इषुकारꣳ हेत्यै धनुष्कारं कर्मणे ज्याकारं दिष्टाय रज्जुसर्जं मृत्यवे मृगयुमन्तकाय श्वनिनम् ॥ ७ ॥

तपसे कौलालं कुलालापत्यम् २१, मायायै कर्मारं लोहकारम् २२, रूपाय मणिकारं रत्नकर्तारम् २३, शुभे शुभाय वपं बीजवप्तारम् २४, शरव्यायै इषुकारं बाणकर्तारम् २५, हेत्यै धनुष्कारं चापकारिणम् २६, कर्मणे ज्याकारं प्रत्यञ्चनकर्तारम् २७, दिष्टाय रज्जुसर्जं रज्जाः स्रष्टारं निर्मातारम् २८,

मृत्यवे मृगयुं मृगग्राहम् २९, अन्तकाय श्वनिनं शुनो नेतारम् ३० ॥ ७ ॥

नदीभ्यः पौञ्जिष्ठमृक्षीकाभ्यो नैषादं पुरुषव्याघ्राय दुर्मदं गन्धर्वाप्सरोभ्यो व्रात्यं प्रयुग्भ्य उन्मत्तꣳ सर्पदेवजनेभ्योऽप्रतिपदमयेभ्यः कितवमीर्यताया अकितवं पिशाचेभ्यो बिदलकारीं यातुधानेभ्यः कण्टकीकारीम् ॥ ८ ॥

नदीभ्यः पौञ्जिष्ठं पुञ्जिष्ठोऽन्त्यजः पुल्कसस्तदपत्यम् ३१, ऋक्षीकाभ्यो नैषादं निषादपुत्रम् ३२, पुरुषव्याघ्राय दुर्मदमुन्मत्तम् ३३, गन्धर्वाप्सरोभ्यो व्रात्यं सावित्रीपतितम् ३४, प्रयुग्भ्यः उन्मत्तम् ३५, सर्पदेवजनेभ्यः अप्रतिपदं प्रतिपद्यते जानातीति प्रतिपत् अतथाविध विकलमित्यर्थः ३६, अयेभ्यः कितवं द्यूतकारम् ३७, ईर्यतायै अकितवमद्यूतज्ञातम् ३८, पिशाचेभ्यः बिदलकारीं वंशविदारिणीं वंशपात्रकारिणीम् ३९, यातुधानेभ्यः कण्टकीकारीं कण्टकी कर्म तत्कारिणीम् ४० ॥ ८ ॥

सन्धये जारं गेहायोपपतिमार्त्यै परिवित्तं निर्ऋत्यै परिविविदानमराध्या एदिधिषुःपतिं निष्कृत्यै पेशस्कारीꣳ संज्ञानाय स्मरकारीं प्रकामोद्यायोपसदं वर्णायानुरुधं बलायोपदाम् ॥ ९ ॥

सन्धये जारमुपपतिम् ४१, गेहाय उपपतिं व्यभिचारिणम् ४२, आर्त्यै परिवित्तम् ऊढे कनिष्ठेऽनूढम् ४३, निर्ऋत्यै परि-

विविदानम् अनूढे ज्येष्ठे ऊढवन्तम् ४४, आराद्ध्यै देव्यै एदिधिषुःपतिम् ज्येष्ठायां पुत्र्यामनूढायामूढा एदिधिषुः तत्पतिम् ४५, निःकृत्यै पेशस्कारीं रूपकर्त्रीम् ४६, संज्ञानाय स्मरकारीं कामदीप्तिकरीम् ४७, प्रकामोद्याय तत्संज्ञाय देवाय उपसीदतीत्युपसत् समीपस्थितस्तम् ४८, एतानग्निष्टे नियुनक्ति॥ अथ द्वितीये यूपे। वर्णाय अनुरुधम् अनुरुध्यतेऽनुसरतीत्यनुरुत् तम् १, बलाय उपदाम् उपददातीत्युपदास्तमुपायनदातारम्॥९॥

उत्सादेभ्यः कुब्जं प्रमुदे वामनं द्वार्भ्यः स्रामꣳ स्वप्नायान्धमधर्माय बधिरं पवित्राय भिषजं प्रज्ञानाय नक्षत्रदर्शमाशिक्षायै प्रश्निनमुपशिक्षाया अभिप्रश्निनं मर्यादायै प्रश्नविवाकम्॥ १०॥

उत्सादेभ्यः कुब्जं वक्राङ्गम् ३, प्रमुदे वामनं ह्रस्वाङ्गम् ४, द्वार्भ्यः स्रामं सर्वदा जलक्लिन्ननेत्रम् ५, स्वप्नाय अन्धं नेत्रहीनम् ६, अधर्माय बधिरं कर्णेन्द्रियहीनम् ७, पवित्राय भिषजं वैद्यम् ८, प्रज्ञानाय नक्षत्रदर्शं नक्षत्राणि दर्शयति तम् गणकम् ९, आशिक्षायै प्रश्निनं प्रश्नवन्तम् शकुनादिप्रष्टारमित्यर्थः १०, उपशिक्षायै अभिप्रश्निनमभिप्रश्नवन्तम् ११॥ अथ तृतीये यूपे। मर्यादायै प्रश्नविवाकं कृतान् प्रश्नान् यो विविनक्ति ब्रूते स प्रश्नविवाकस्तम् १॥१०॥

अर्मेभ्यो हस्तिपं जवायाश्वपं पुष्ट्यै गोपालं वीर्यायाविपालं तेजसेऽजपालमिरायै कीनाशं

कीलालाय सुराकारं भद्राय गृहपꣳ श्रेयसे
वित्तधमाध्यक्ष्यायानुक्षत्तारम् ॥ ११ ॥

धर्मेभ्यो हस्तिपं गजपालकम् २, जवाय अश्वपं तुरगपालकम् ३, पुष्ट्यै गोपालं धेनुपालकम् ४, वीर्याय अविपालम् ५, तेजसे अजपालम् ६, इरायै कीनाशं कर्षकम् कीनाशः कर्षके यमे ७, कीलालाय सुराकारं मद्यकृतम् ८, भद्राय गृहपं गेहपालकम् ९, श्रेयसे वित्तधं वित्तं दधातीति वित्तधस्तम् धनकर्तारम् १०, माध्यक्ष्याय अनुक्षत्तारं सारथ्यनुसारिणम् ११ ॥ ११ ॥

भायै दार्वाहारं प्रभाया अग्न्येधं ब्रध्नस्य
विष्टपायाभिषेक्तारं वर्षिष्ठाय नाकाय परि-
वेष्टारं देवलोकाय पेशितारं मनुष्यलोकाय
प्रकरितारꣳ सर्वेभ्यो लोकेभ्य उपसेक्तारमव-
ऋत्यै वधायोपमन्थितारं मेधाय वासःपल्पूलीं
प्रकामाय रजयित्रीम् ॥ १२ ॥

अथ चतुर्थे यूपे । भायै दार्वाहारं काष्ठानामाहर्तारम् १, प्रभायै अग्न्येधम् अग्निमेधयतीति तमग्नेर्वर्धकम् २, ब्रध्नस्य विष्टपाय सूर्यलोकाय अभिषेक्तारम् ३, वर्षिष्ठाय नाकाय उत्कृष्टस्वर्गाय परिवेषणकर्तारम् ४, देवलोकाय पेशितारम् पेश अवयवे पिंशतीति पेशिता तम् प्रतिमाद्यवयवकर्तारम् ५, मनुष्यलोकाय प्रकरितारम् कॄ विक्षेपे विक्षेप्तारम् ६, सर्वेभ्यो लोकेभ्यः उपसेक्तारमुपसेचनकर्तारम् ७, अवऋत्यै वधाय उपमन्थितारमुपमन्थनकर्तारम् ८, मेधाय वासःपल्पूलीम् वाससां

प्रक्षालनकर्तारम् पल्पूल प्रक्षालनच्छेदनयोः ८, प्रकामाय रजयित्रीं वस्त्राणां रङ्गकारिणीं नारीम् १० ॥ १२ ॥

ऋतये स्तेनहृदयं वैरहत्याय पिशुनं विविक्त्यै क्षत्तारमौपद्रष्ट्र्यायानुक्षत्तारं बलायानुचरं भूम्ने परिष्कन्दं प्रियाय प्रियवादिनमरिष्ट्या अश्वसादꣳ स्वर्गाय लोकाय भागदुघं वर्षिष्ठाय नाकाय परिवेष्टारम् ॥ १३ ॥

ऋतये स्तेनहृदयं स्तेनस्येव हृदयं यस्य तम् ११ । अथ पञ्चमे यूपे । वैरहत्याय पिशुनं परछिद्रसूचकम् १, विविक्त्यै क्षत्तारं प्रतीहारम् २, औपद्रष्ट्र्याय अनुक्षत्तारं प्रतिहारसेवकम् ३, बलाय अनुचरं सेवकम् ४, भूम्ने परिष्कन्दम् परितः स्कन्दति रेतः सिञ्चति तम् ५, प्रियाय प्रियवादिनं मधुरभाषिणम् ६, अरिष्ट्यै अश्वसादम् अश्वारोहम् ७, स्वर्गाय लोकाय भागदुघम् भागं दुग्धे भागदुघस्तम् विभागप्रदम् ८, वर्षिष्ठाय नाकाय परिवेष्टारम् ९ ॥ १३ ॥

मन्यवेऽयस्तापं क्रोधाय निसरं योगाय योक्तारꣳ शोकायाभिसर्तारं क्षेमाय विमोक्तारमुत्कूलनिकूलेभ्यस्त्रिष्ठिनं वपुषे मानस्कृतꣳ शीलायाञ्जनीकारीं निर्ऋत्यै कोशकारीं यमायासूम् ॥ १४ ॥

मन्यवे अयस्तापमयस्तपं लोहतापकम् १०, क्रोधाय निसरं नितरां सर्तारम् ११ । अथ षष्ठे यूपे । योगाय योक्तारं योगकर्तारम् १, शोकाय अभिसर्तारं संमुखमागच्छ-

न्तम् २, क्षेमाय विमोक्तारं विमोचनकरम् ३, उत्कूलनिकूलेभ्यः त्रिष्ठिनम् त्रिषु तिष्ठतीति त्रिष्ठी तम् विद्यादिषु स्थितं शीलवन्तमित्यर्थः ४, वपुषे मानस्कृतं पूजाया अभिमानस्य वा कर्तारम् मकः छान्दसः ५, शीलाय आञ्जनीकारीम् अञ्जनविद्याकर्त्रीम् ६, निर्ऋत्यै कोशकारीं खड्गाद्यावरणं कोशस्तत्कारिणीं स्त्रियम् ७, यमाय असूम् न सूते सा असूः ताम् वन्ध्याम् ८ ॥ १४ ॥

यमाय यमसूमथर्वभ्योऽवतोकाᳬं संवत्सराय पर्यायिणीं परिवत्सरायाविजातामिदावत्सरायातीत्वरीमिद्वत्सरायातिष्कद्वरीं वत्सराय विजर्जराᳬं संवत्सराय पलिक्नीमृभुभ्योऽजिनसन्धᳬं साध्येभ्यश्चर्मम्नम् ॥ १५ ॥

यमाय यमसूं युग्मप्रसवित्रीम् ९, अथर्वभ्योऽवतोकां निरपत्याम् १०, संवत्सराय पर्यायिणीम् पर्यायोऽनुक्रमस्तद्वतीमनुक्रमवतीम् ११ ॥ अथ सप्तमे यूपे। परिवत्सराय अविजाताम् अप्रसूताम् १, इदावत्सराय अतीत्वरीमत्यन्तं कुलटाम् पुंश्चली कुलटेत्वरी २, इद्वत्सराय अतिष्कद्वरीम् अतिस्कन्दति स्रवति इत्यतिस्कद्वरी स्कन्देर्वन्त्वात् ङाबेफौ ३, वत्सराय विजर्जरां शिथिलशरीराम् ४, संवत्सराय पलिक्नीं श्वेतकेशाम् ५, ऋभुभ्यः अजिनसन्धं चर्मसन्धातारम् ६, साध्येभ्यः चर्मम्नं चर्माभ्यासकरम् ७ ॥ १५ ॥

सरोभ्यो धैवरमुपस्थावराभ्यो दाशं वैशन्ताभ्यो बैन्दं नड्वलाभ्यः शौष्कलं पाराय

मार्गारमवाराय कैवर्तं तीर्थेभ्य आन्दं विषमेभ्यो मैनालꣳ स्वनेभ्यः पर्णकं गुहाभ्यः किरातꣳ सानुभ्यो जम्भकं पर्वतेभ्यः किम्पूरुषम् ॥१६॥

सरोभ्यो धैवरं कैवर्तापत्यम् ८, उपस्थावराभ्यः दाशम् दाशृ दाने दातारम् दाशो धीवरो वा ९, वैशन्ताभ्यो बैन्दं बिन्दं निषादापत्यम् १०, नड्वलाभ्यः शौष्कलं मत्स्यजीवनम् शुष्कला मत्स्यास्तैर्जीवति तम् ११ ॥ अथाष्टमे यूपे । पाराय मार्गारम् मृगारेरपत्यं मार्गारस्तम् १, अवाराय कैवर्तम् २, तीर्थेभ्यः आन्दम् अदि बन्धने अदति आन्दस्तं बन्धनकारिणम् ३, विषमेभ्यो मैनालम् णल् वारणे मीनान् नलति वारयति जालैर्मीनालस्तदपत्यम् ४, स्वनेभ्यः पर्णकं भिल्लम् ५, गुहाभ्यः किरातम् ६, सानुभ्यः जम्भकं जभि नाशने जम्भयतीति तम् हिंसकम् ७, पर्वतेभ्यः किम्पूरुषं कुत्सितनरम् ८ ॥ १६ ॥

बीभत्सायै पौल्कसं वर्णाय हिरण्यकारं तुलायै वाणिजं पश्चादोषाय ग्लाविनं विश्वेभ्यो भूतेभ्यः सिध्मलं भूत्यै जागरणमभूत्यै स्वपनमार्त्यै जनवादिनं व्यृद्ध्या अपगल्भꣳ संशराय प्रच्छिदम् ॥ १७ ॥

बीभत्सायै पौल्कसं पुल्कसापत्यम् ९, वर्णाय हिरण्यकारं स्वर्णनिष्पादकम् १०, तुलायै वाणिजं वणिजम् ११ ॥ अथ नवमे यूपे । पश्चादोषाय ग्लाविनं ग्लौ हर्षक्षये अक्षष्टम् १, विश्वेभ्यो भूतेभ्यः सिध्मलं सिध्माख्यरोगवन्तम् २,

भूत्यै जागरणं जागरूकम् ३, अभूत्यै स्वपनं शयालुम् ४, आर्त्यै जनवादिनं जनान् वदति तम् ५, व्यृद्ध्यै अपगल्भम् ६, संशराय प्रच्छिदं प्रच्छेदनकर्तारम् ७ ॥ १७ ॥

अक्षराजाय कितवं कृतायादिनवदर्शं त्रेतायै कल्पिनं द्वापरायाधिकल्पिनमास्कन्दाय सभास्थाणुं मृत्यवे गोव्यच्छमन्तकाय गोघातं क्षुधे यो गां विकृन्तन्तं भिक्षमाण उपतिष्ठति दुष्कृताय चरकाचार्यं पाप्मने सैलगम् ॥ १८ ॥

अक्षराजाय कितवं धूर्तम् ८, कृताय आदिनवदर्शम् आदिनवो दोषस्तं पश्यति तथाभूतम् ९, त्रेतायै कल्पिनं कल्पकम् १०, द्वापराय अधिकल्पिनम् अधिकल्पनाकर्तारम् ११ । अथ दशमे यूपे । आस्कन्दाय सभास्थाणुं सभायां स्थिरम् १, मृत्यवे गोव्यच्छं गाः प्रति गमनशीलम् २, अन्तकाय गोघातं गवां हन्तारम् ३, क्षुधे यो गां विकृन्तन्तं भिक्षमाण उपतिष्ठति यः पुमान् गां विकृन्तन्तं छिन्दन्तं भिक्षमाणो याचमानः उपतिष्ठते तं याचितारं क्षुधे देव्यै आलभेत ४, दुष्कृताय चरकाचार्यं चरकाणां गुरुम् ५, पाप्मने सैलगं सैलगो दुष्टस्तदपत्यम् ६ ॥ १८ ॥

प्रतिश्रुत्काया अर्तनं घोषाय भषमन्ताय बहुवादिनमनन्ताय मूकꣳ शब्दायाडम्बराघातं महसे वीणावादं क्रोशाय तूणवध्ममवरस्पराय शङ्खध्मं वनाय वनपमन्यतोऽरण्याय दावपम् ॥ १९ ॥

प्रतिश्रुत्कायै अर्तनं दुःखिनम् ७, घोषाय भषं जल्पकम् ८, अन्ताय बहुवादिनम् ९, अनन्ताय मूकं वाग्विकलम् १०, शब्दाय आडम्बराघातम् आडम्बरमाहन्ति तम् कोलाहलकर्तारम् ११ । अथैकादशे यूपे । महसे वीणावादं वीणावादनकर्त्तारम् १, क्रोशाय तूणवध्मम् तूणवं वाद्यविशेषं धमति तथाभूतम् २, अवरस्पराय शङ्खध्मं शङ्खवादकम् ३, वनाय वनपं वनपालकम् ४, अन्यतोऽरण्याय दावपं वनवह्निपम् ५ ॥ १९ ॥

नर्मा॑य पुँश्च॒लूꣳ ह॒सा॑य॒ कारिं॑ यादसे॑ शा॒ब॒ल्यां ग्रा॑म॒ण्यं॑ ग॒ण॑कम॒भि॒क्रो॒श॑कं॒ तान्मह॑से वीणावा॒दं पा॑णि॒घ्नं तू॑णव॒ध्मं तान्नृ॒त्ताया॑न॒न्दाय॑ त॒ल॒वम् ॥ २० ॥

नर्माय पुंश्चलूं दुष्टां नारीम् ६, हसाय कारिं करणशीलम् ७, यादसे शाबल्याम् शबलः कर्बुरवर्णः तदपत्यभूतां स्त्रियम् ८, ग्रामण्यं ग्रामनेतारम् ९, गणकं ज्योतिर्विदम् १०, अभिक्रोशकं निन्दकम् ११, तान् वीभत्से शुष्टं नियुनज्मीति एकादशे यूपे आलभते ॥ एवं प्रतियूपमेकादशस्वेकादशसु नियुक्तेषु येऽधिका अवशिष्टास्तान् समाप्तिपर्यन्तान् द्वितीयोच्छ्रिते यूपे नियुनक्ति तांश्च वीणावादं पाणिघ्नमित्यादीन् रात्रैर कृष्णपिङ्गाक्षमित्यन्तांश्चतुर्दश ततोऽथैतानष्टौ विरूपानित्यष्टौ च मागधादींश्चतुरः एवं षड्विंशतिं द्वितीये यूपे पूर्वोक्ता एकादश एवं सप्तविंशत् । तानेवाह । वीणावादम् पाणिघ्नं हस्ततालवादकम् तूणवध्मम् तान् त्रीन् नृत्ताय आलभते ३, आनन्दाय तलवम् वा गतिगन्धनयोः गन्धनं हिंसा तलं

हस्तादितलं वाति वायमुखं हन्ति स तलवस्तम् वायवादकम् ४ ॥ २० ॥

अग्नये॒ पीवा॑नं पृथि॒व्यै पी॑ठस॒र्पिणं॑ वा॒यवे॑ चाण्डा॒लम॒न्तरि॑क्षाय वꣳशन॒र्तिनं॑ दि॒वे ख॑ल॒तिꣳ सूर्या॑य हर्य॒क्षं नक्ष॑त्रेभ्यः किर्मि॒रं च॒न्द्रम॑से कि॒लास॒मह्ने॑ शु॒क्लं पि॑ङ्गा॒क्षꣳ रात्र्यै॑ कृ॒ष्णं पि॑ङ्गा॒क्षम् ॥ २१ ॥

अग्नये पीवानं स्थूलम् ५, पृथिव्यै पीठसर्पिणं पीठेनासनेन सर्पति गच्छति पीठसर्पी तं पङ्गुम् ६, वायवे चाण्डालं चण्डालकर्माणम् ७, अन्तरिक्षाय वंशनर्तिनम् वंशेन नर्तनशीलम् ८, दिवे खलतिमलोमशिरस्कं खल्वाटमित्यर्थः ९, सूर्याय हर्यक्षं हरितनेत्रम् १०, नक्षत्रेभ्यः किर्मिरं कर्बुरवर्णम् ११, चन्द्रमसे किलासं सिध्मरोगवन्तम् १२, अह्ने शुक्लवर्णं पिङ्गाक्षम् १३, रात्र्यै कृष्णवर्णं पिङ्गाक्षम् १४ ॥ २१ ॥

अथै॒तान॒ष्टौ विरू॑पा॒नाल॑भ॒तेऽति॑दीर्घं॒ चाति॑ह्र॒स्वं चाति॑स्थू॒लं चाति॑कृ॒शं चाति॑शु॒क्लं चाति॑कृ॒ष्णं चाति॑कु॒ल्वं चाति॑लोम॒शं च । अशू॑द्रा अब्रा॑ह्मणा॒स्ते प्रा॑जाप॒त्याः । मा॒ग॒धः पुँ॒श्च॒ली कि॑त॒वः क्ली॒बोऽशू॑द्रा अब्रा॑ह्मणा॒स्ते प्रा॑जाप॒त्याः ॥ २२ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३० ॥

यान्तं कर्म कृत्वान्ते यजमानः अयं ते योनिरिति मन्त्रेणात्मन्यग्नीन् समारोप्याद्भ्यः सम्भृत इति [३१, १७] षडृचेनानुवाकेन सूर्यमुपस्थाय पश्चादनवलोकयन्नरण्यं गत्वा संन्यसेत् गार्हपत्येऽधरारणिमनुप्रहृत्याहवनीय उत्तरारणिमात्मन्यग्नी समारोप्यारण्यं व्रजेदिति शाङ्खायनोक्तेः। यदि पुरुषमेधानन्तरं यावद्वासेच्छा तर्ह्युदवसानीयान्ते सायमाहुती हुत्वारण्योरग्नी समारोप्योत्तरनारायणेनार्कमुपस्थाय देवयजनमादीप्य गृहं व्रजेत् गृहे आगत्य निर्मथ्याग्निं स्थापयेत् यथेच्छं यज्ञानपि कुर्यात्। अयमपि पक्षोऽस्ति। तत् पुरुषमेधानन्तरं सन्न्यास एव ॥ २२ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोरमे।
त्रिंशेऽध्याये प्रकथिताः पशवो नरमेधिके ॥ ३० ॥

एकत्रिंशोऽध्यायः।

सहस्रशीर्षा पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपात्।
स भूमिꣳ सर्वत स्पृत्वात्यतिष्ठद्दशाङ्गुलम् ॥१॥

रमाकान्तं गिरं नत्वा हेरम्बं शिवमम्बिकाम्। एकत्रिंशेऽधुनाध्याये वेददीपो वितन्यते ॥ कात्या० [२१, १, ११] नियुक्तान् ब्रह्माभिष्टौति होतृवदनुवाकेन सहस्रशीर्षेति। अस्यार्थः। नियुक्तान् ब्राह्मणमित्यादिपशून् सहस्रशीर्षेत्यनुवाकेन षोडशर्चेन ब्रह्मा स्तौति होतृवदिति त्रिः प्रथमाम् त्रिरुत्तमामित्याद्युक्तप्रकारेणेत्यर्थः ॥ का० [२१, १, १७-१८] वैधातव्यन्ते समारोप्यात्मन्यग्नी सूर्यमुपस्थायाद्भ्यः सम्भृत इत्यनुवाकेनानपेक्षमाणोऽरण्यं गत्वा न प्रत्वेयाद्ग्रामे वाग्नि-

वस्तवरस्थोः। वै धातवी उदवसानीयेष्टिः तदन्ते पर्य ते योनिरित्यग्नी आत्मनि समारोप्य तदुपायमास्थे प्रवेश्याग्निः सम्भृत इति पड्चेनानुवाकेन सूर्यमुपस्थाय पश्चादपश्यन् वनं गत्वा ग्रामं नागच्छेत् वानप्रस्थी भवेदित्यर्थः। यद्वा ग्रामे वस्तुमिच्छन् अरण्योरग्नी समारोप्यार्कोपस्थानानन्तरं ग्रामे गत्वा यथाग्नीन् कुर्यादिति सूत्रार्थः। अथ मन्त्रार्थः। नारायणपुरुषदृष्टा जगद्वीजपुरुषदेवत्याः षोडश ऋचः पञ्चदशानुष्टुभः षोड़शी त्रिष्टुप्। ब्रह्मणे ब्राह्मणमित्याद्याः पुरुषमेधरूपस्य परमात्मनोऽवयवाः पूर्वाध्यायान्ते प्रोक्तास्तेषामवयवी पुरुषोऽत्र स्तूयते। अव्यक्तमहदादिविलक्षणश्चेतनो यः पुरुषः पुरुषान्न परं किञ्चिदित्यादिश्रुतिषु प्रसिद्धः सर्वप्राणिसमष्टिरूपो ब्रह्माण्डदेहो विराजाख्योऽस्ति। कीदृशः सहस्रशीर्षा सहस्रशब्दो बहुत्ववाची। संख्यावाचकत्वे सहस्राच इति विरोधः स्यात् नेत्र सहस्रद्वयेन भाव्यम्। ततः सहस्रसंख्यानि शीर्षाणि शिरांसि यस्य सः शीर्षंश्छन्दसीति [पा० ६, १, ६०] शिरःशब्दस्य शीर्षन्नादेशः शिरोग्रहणं सर्वावयवोपलक्षणम्। यानि सर्वप्राणिनां शिरांसि तानि सर्वाणि तद्देहान्तःपातित्वात् तस्यैवेति सहस्रशीर्षत्वम् एवमग्रेऽपि। सहस्राक्षः सहस्रमक्षीणि यस्य सः अक्षिग्रहणं सर्वज्ञानेन्द्रियोपलक्षकम्। सहस्रपात् सहस्रं पादा यस्य सङ्ख्यासुपूर्वस्येति [पा० ५, ४, १४०] पादस्यान्त्यलोपः पादग्रहणं कर्मेन्द्रियोपलक्षणम्। सः पुरुषो भूमिं ब्रह्माण्डलोकरूपां सर्वतः तिर्यगूर्ध्वमधश्च स्पृत्वा व्याप्य स्पर्शोतिर्व्याप्तिकर्मा यद्वा भूमिशब्दो भूतोपलक्षकः पञ्च भूतानि व्याप्य दशाङ्गुलपरिमितं देशमध्यतिष्ठत् अतिक्रम्यावस्थितः। दशाङ्गुलमित्युपलक्षणम् ब्रह्माण्डाद्बहिरपि सर्वतोव्याप्यावस्थित इत्यर्थः यद्वा नाभेः सकाशाद्द-

शाङ्गुलमतिक्रम्य हृदि स्थितः नाभितं इति कुतो लभ्यते कतम
आत्मेत्युपक्रम्य योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु हृद्यन्तर्ज्योतिरिति
श्रुतेः विज्ञानात्मनो हृदयवस्थानं कर्मफलोपभोगाय अन्तर्या-
मिणो नियन्तृत्वेन तदुक्तम् [मुण्ड० ३, १, १] द्वा सुपर्णा सयुजा
सखाया समानं वृक्षं परिषस्वजाते तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्य-
नश्नन्नन्यो अभिचाकशीति इति ॥ स पुरुषोऽत्र देवता । तथा
च श्रुतिः [१३, ६, २, १] इमे वै लोकाः पूरयमेव पुरुषो
योऽयं पवते सोऽस्यां पुरि शेते तस्मात् पुरुष इति ॥ १ ॥

पुरुष एवेदꣳ सर्वं यद्भूतं यच्च भाव्यम् ।
उतामृतत्वस्येशानो यदन्नेनातिरोहति ॥ २ ॥

यत् इदं वर्तमानं जगत् तत्सर्वं पुरुष एव यत् भूतमतीतं
जगत् यच्च भाव्यं भविष्यं जगत् तदपि पुरुष एव यथास्मिन्
कल्पे वर्तमानाः प्राणिदेहाः सर्वेऽपि विराट्पुरुषस्यावयवाः
तथैवातीतागामिनोरपि कल्पयोर्द्रष्टव्यमिति भावः । उतापि
च अमृतत्वस्य देवत्वस्य ईशानः स्वामी स पुरुषः यत्
यस्मात् अन्नेन प्राणिनां भोग्येनान्नेन फलेन निमित्तभूते-
नातिरोहति स्वीयां कारणावस्थामतिक्रम्य परिदृश्यमानां
जगदवस्थां प्राप्नोति तस्मात् पुरुष एव । प्राणिनां कर्मफल-
भोगाय जगदवस्थास्वीकारान्नेदं तस्य वस्तुत्वमित्यर्थः । यद्वा
सर्वं पुरुषश्चेत्तर्हि परिणामीत्याशङ्क्याह अमृतत्वस्यामरण-
धर्मस्येशानः मुक्तेरीशः यो हि मोचेश्वरो नासौ म्रियत इत्यर्थः
किञ्च यत् जीवजातमन्नेनातिरोहति उत्पद्यते तस्य सर्वस्य
ईशानः । ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तो भूतग्राम उक्तः तस्मान्नैव
स्थितः इतः प्रदानाद्धि देवा उपजीवन्तीति श्रुतेः ॥ २ ॥

एतावानस्य महिमातो ज्यायाँश्च पूरुषः। पादोऽस्य विश्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि ॥ ३ ॥

अतीतानागतवर्तमानकालसम्बद्धं जगद्यावदस्ति एतावान् सर्वोऽपि अस्य पुरुषस्य महिमा स्वकीयसामर्थ्यविशेषो विभूतिः न तु वास्तवं स्वरूपम् वास्तवपुरुषस्तु अतः अस्मान् महिम्नो जगज्जालात् ज्यायान् च अतिशयेनाधिकः। एतदुभयं स्पष्टीक्रियते अस्य पुरुषस्य विश्वा सर्वाणि भूतानि कालत्रयवर्तीनि प्राणिजातानि पादश्चतुर्थांशः अस्य पुरुषस्यावशिष्टं त्रिपात्स्वरूपम् अमृतं विनाशरहितम् तत् दिवि द्योतनात्मके स्वप्रकाशे स्वरूपेऽवतिष्ठत इति शेषः। यद्यपि सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेत्याम्नातस्य परब्रह्मणः इयत्ताया अभावात् पादचतुष्टयं निरूपयितुमशक्यम् तदापि जगदिदं ब्रह्मस्वरूपापेक्षयाल्पमिति विवक्षितत्वात् पादत्वोपन्यासः। ३॥

त्रिपादूर्ध्व उदैत् पुरुषः पादोऽस्येहाभवत् पुनः। ततो विष्वङ् व्यक्रामत् साशनानशने अभि ॥ ४ ॥

योऽयं त्रिपात्पुरुषः संसारस्पर्शरहितब्रह्मरूपः अयमूर्ध्वः उदैत् अस्मादज्ञानकार्यात् संसाराद्बहिर्भूतोऽत्रत्यैर्गुणदोषैरस्पृष्टः उत्कर्षेण स्थितवान्। तस्यास्य पादो लेशो जगद्रूपः इह मायायां पुनः अभवत् सृष्टिसंहाराभ्यां पुनः पुनरागच्छति। सर्वस्य जगतः परमात्मलेशत्वं भगवताप्युक्तम् [भग० १०, ४२] विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगदिति। ततो मायायामागत्यानन्तरं विष्वङ् विषु सर्वत्राञ्चतीति

विष्वङ् देवतिर्यगादिरूपेण विविधः सन् व्यक्रामत् व्याप्तवान् किं कृत्वा साशनानशने अभि अभिलक्ष्य अशनेन सह वर्त्तमानं साशनम् अशनादिव्यवहारोपेतं चेतनप्राणिजातम् अनशनं तद्रहितमचेतनं गिरिनद्यादिकम् ते अभिलक्ष्य स्वयमेव विविधो भूत्वा व्याप्तवानित्यर्थः ॥ ४ ॥

ततो॑ वि॒राड॑जायत वि॒राजो॒ अधि॒ पूरु॑षः । स जा॒तो अत्य॑रिच्यत प॒श्चाद् भूमि॒मथो॑ पु॒रः ॥ ५ ॥

विष्वङ् व्यक्रामदिति यदुक्तम् तदेव प्रपञ्च्यते । ततः तस्मादादिपुरुषात् विराट् ब्रह्माण्डदेहोऽजायत जातः विविधं राजन्ते वस्तून्यत्रेति विराट् । विराजः अधि विराड्देहस्योपरि तमेव देहमधिकरणं कृत्वा पुरुषः तद्देहाभिमानी एक एव पुमानजायत सर्ववेदान्तवेद्यः परमात्मा स्वमायया विराड्देहं ब्रह्माण्डरूपं सृष्ट्वा तत्र जीवरूपेण प्रविश्य ब्रह्माण्डाभिमानी देवतात्मा जीवोऽभवदित्यर्थः । एतच्चाथर्वणोत्तरतापनीये [नृसिंहताप० २, ९] स्पष्टमुक्तम् । स वा एष भूतानीन्द्रियाणि विराजं देवताः कोशांश्च सृष्ट्वा प्रविश्य विहरतीति । किञ्च स जातो विराट्पुरुषोऽत्यरिच्यत अतिरिक्तो देवतिर्यङ्मनुष्यादिरूपोऽभूत् पश्चाद्देवादिजीवभावादूर्ध्वं भूमिं ससर्जेति शेषः । अथो भूमिसृष्टेरनन्तरं तेषां जीवानां पुरः ससर्ज पूर्यन्ते सप्तभिर्धातुभिरिति पुरः शरीराणि ॥ ५ ॥

तस्मा॑द् य॒ज्ञात् स॑र्व॒हुतः॒ सम्भृ॑तं पृषदा॒ज्यम् । प॒शूँस्ताँश्च॑क्रे वाय॒व्या॒नार॒ण्या ग्रा॒म्याश्च॒ ये ॥ ६ ॥

सर्वं हूयते यस्मिन् स सर्वहुत् तस्मात् पुरुषमेधाख्यात् यज्ञात् पृषदाज्यं दधिमिश्रमाज्यं सम्भृतम् सम्पादितम् दध्याज्यादिभोग्यजातं सम्पादितमित्यर्थः पुरुषेणेति शेषः। तथा स पुरुषः वायव्यान् वायुदेवताकान् तान् प्रसिद्धान् पशून् चक्रे उत्पादितवान् अन्तरिक्षदेवत्याः खलु वै पशव इति श्रुतेः अन्तरिक्षस्य च वायुदेवत्यत्वात् पशूनां वायुदेवत्वम्। तान् कान् ये चारण्याः अरण्ये भवाः हरिणादयः ये च ग्रामभवा गवाश्वादयस्तान् पशून् चक्रे ॥ ६ ॥

तस्माद्य॒ज्ञात् स॑र्व॒हुत॒ ऋच॒: सामा॑नि जज्ञिरे। छन्दा॑ᳪसि जज्ञिरे॒ तस्मा॒द्य॒जु॒स्त॒स्मा॑दजायत ॥ ७ ॥

सर्वहुतः तस्माद्यज्ञात् ऋचः सामानि च जज्ञिरे उत्पन्नानि। छन्दांसि गायत्र्यादीनि जज्ञिरे तस्माद्यजुरप्यजायत। ऋग्यजुःसामभिश्छन्दोभिश्च विना यज्ञो न सिध्यन्ति ॥ ७ ॥

तस्मा॒दश्वा॑ अजायन्त॒ ये के॑ चो॑भ॒याद॑तः। गावो॑ ह जज्ञिरे॒ तस्मा॒त्तस्मा॑ज्जा॒ता अ॑जा॒वय॑: ॥ ८ ॥

तस्माद् यज्ञात् अश्वाः अजायन्त उत्पन्ना तथा ये के चाश्वातिरिक्ता गर्दभादयोऽश्वतराश्च उभयादतः उभयोर्भागयोर्दन्ता येषां ते उभयदतः छान्दस दीर्घम् ऊर्ध्वाधोभागयोर्दन्तयुक्ताः सन्ति तेऽप्यजायन्त। तथा ह स्फुटं तस्मात् यज्ञात् गावः च जज्ञिरे। किञ्च तस्माद् यज्ञात् अजावयः अजाः अवयश्च जाताः। न हि पशुभिर्विना यज्ञः सिध्येत् ॥ ८ ॥

तं य॒ज्ञं ब॒र्हिषि॒ प्रौक्ष॒न् पुरु॑षं जा॒तम॑ग्र॒तः।

तेन॑ दे॒वा अ॑यजन्त सा॒ध्या ऋष॑यश्च॒ ये ॥ ९ ॥

यज्ञसाधने यज्ञशब्दः यज्ञं यज्ञसाधनभूतं तं पुरुषं पशुत्वमाभाव्य यूपे बद्धं बर्हिषि मानसे यज्ञे प्रौक्षन् प्रोक्षितवन्तः प्रोक्षणादिभिः संस्कारैः संस्कृतवन्तः। कीदृशम् अग्रतः सृष्टेः पूर्वं जातं पुरुषत्वेनोत्पन्नम् एतच्च प्रागेवोक्तम् तस्माद्विराड़जायत विराजो अधि पूरुष इति। तेन पुरुषरूपेण पशुना देवा अयजन्त मानसयागं निष्पादितवन्तः। के ते देवा इत्यत्राह ये साध्याः सृष्टिसाधनयोग्याः प्रजापतिप्रभृतयः ये च तदनुकूला ऋषयः मन्त्रद्रष्टारः ते सर्वेऽप्ययजन्त ॥ ९ ॥

यत् पुरु॑षं॒ व्यद॑धुः कति॒धा व्य॑कल्पयन्। मुखं॒ किम॑स्यासी॒त् किं बा॒हू किमू॒रू पादा॑ उच्येते ॥ १० ॥

प्रश्नोत्तररूपेण ब्राह्मणादिसृष्टिं वक्तुं ब्रह्मवादिनां प्रश्ना उच्यन्ते। प्रजापतेः प्राणरूपा देवा यत् यदा पुरुषं व्यदधुः कालेनोदपादयन् तदा कतिधा कतिभिः प्रकारैर्व्यकल्पयन् विविधं कल्पितवन्तः अस्य पुरुषस्य मुखं किमासीत् किं बाहू ऊरू चास्ताम् किञ्च पादौ उच्येते पादावपि किमास्तामित्यर्थः ॥ १० ॥

ब्रा॒ह्म॒णो॑ऽस्य॒ मुख॑मासीद्‌ बा॒हू रा॑ज॒न्यः॑ कृ॒तः। ऊ॒रू तद॑स्य॒ यद्वैश्यः॑ प॒द्भ्याᳪ शू॒द्रो अ॑जायत ॥ ११ ॥

पूर्वोक्तप्रश्नोत्तराण्याह। ब्राह्मणः ब्रह्मत्वजातिविशिष्टः

पुरुषोऽस्य प्रजापतेर्मुखमासीत् मुखादुत्पन्न इत्यर्थः। राजन्यः क्षत्रियत्वजातिविशिष्टो बाहू कृतः बाहुत्वेन निष्पादितः। तत् तदानीमस्य प्रजापतेः यत् यावूरू तद्रूपो वैश्यः सम्पन्नः ऊरुभ्यामुत्पादित इत्यर्थः। तथास्य पद्भ्यां शूद्रत्वजातिमान् पुरुषोऽजायत उत्पन्नः ॥ ११ ॥

चन्द्रमा मनसो जातश्चक्षोः सूर्य्यो अजायत। श्रोत्राद्वायुश्च प्राणश्च मुखादग्निरजायत ॥ १२ ॥

यथा दध्यादिद्रव्याणि गवादयः पशवः ऋगादिवेदाः ब्राह्मणादयो मनुष्याश्च तस्मादुत्पन्नाः एवं चन्द्रादयो देवा अपि तस्मादेवोत्पन्ना इत्याह। मनसः सकाशात् चन्द्रमाः जातः चक्षोः चक्षुषः सकाशात् सूर्यः अजायत वायुः प्राणश्च श्रोत्रात्कर्णादजायत मुखादग्निरजायत ॥ १२ ॥

नाभ्या आसीदन्तरिक्षꣳ शीर्ष्णो द्यौः समवर्त्तत। पद्भ्यां भूमिर्दिशः श्रोत्रात्तथा लोकाँ२॥ अकल्पयन् ॥ १३ ॥

यथा प्रजापतेर्मनःप्रभृतयश्चन्द्रादीनकल्पयन् तथान्तरिक्षादिलोकानित्याह नाभ्येति प्रजापतेः नाभेः सकाशात् अन्तरिक्षमासीत् शीर्ष्णः शिरसः द्यौः स्वर्गः समवर्त्ततोत्पन्ना अस्य पद्भ्यां पादाभ्यां भूमिरुत्पन्ना श्रोत्राद्दिशः उत्पन्नाः तथा तेनोक्तेन विधिना लोकान् भूरादीन् प्रजापतेः सकाशादकल्पयन् कल्पितवन्तः फलदानोत्सुकाः काला इति शेषः ॥ १३ ॥

यत् पुरुषेण हविषा देवा यज्ञमतन्वत।
वसन्तोऽस्यासीदाज्यं ग्रीष्म इध्मः शरद्धविः
॥ १४ ॥

यत् यदा पूर्वोक्तक्रमेण देवशरीरेषु सृष्टेषु देवाः उत्तरसृष्टिसिद्ध्यर्थं बाह्यद्रव्यस्यानुत्पन्नत्वेन पुरुषस्वरूपमेव मनसा हविष्ट्वेन सङ्कल्प्य पुरुषेण पुरुषाख्येन हविषा मानसं यज्ञमतन्वत अतनिषत तदानीमस्य यज्ञस्य वसन्तः ऋतुरेवाज्यमासीत् आज्यत्वेन सङ्कल्पितवन्त इत्यर्थः एवं ग्रीष्मः इध्मः आसीत् ग्रीष्ममेवेध्मत्वेन सङ्कल्पितवन्तः तथा शरत् हविः आसीत् शरदमेव पुरोडाशादिहविष्ट्वेन सङ्कल्पितवन्तः। पूर्वं पुरुषस्य हविःसामान्यरूपत्वेन सङ्कल्पः अनन्तरं वसन्तादीनामाज्यादिविशेषरूपत्वेन सङ्कल्प इति द्रष्टव्यम्॥ अत्र काण्डिकाव्युत्क्रमोऽस्ति अस्यानन्तरं तं यज्ञम् [९] ततः तस्माद्यज्ञादिति [६] तिस्रः क्रमेणैव ततः सप्तास्यासन्निति [१५] क्रमोऽपेक्षितः॥ १४॥

सप्तास्यासन् परिधयस्त्रिः सप्त समिधः
कृताः। देवा यद्यज्ञं तन्वाना अबध्नन् पुरुषं
पशुम् ॥ १५ ॥

यत् यदा देवाः प्रजापतिप्राणेन्द्रियरूपाः यज्ञं तन्वानाः मानसं यज्ञं कुर्वाणाः पुरुषं पशुमबध्नन् विराट्पुरुषमेव पशुत्वेन भावितवन्तः। एतदेवाभिप्रेत्य पूर्वं [१४] पुरुषेण हविषेत्युक्तम् तदा अस्य सङ्कल्पितस्य यज्ञस्य सप्त गायत्र्यादीनि छन्दांसि परिधयः आसन् ऐष्टिकस्याहवनीयस्य त्रयः परिधयः औत्तरवेदिकाः त्रयः आदित्यः सप्तमः परिधिः प्रतिनिधिरूपः तथा

च श्रुतिः गुप्त्यै वा अभितः परिधयो भवन्त्यथैतत् सूर्यमेव पुर-स्ताद्गोप्तारं करोतीति तत एते आदित्यसहिताः सप्त परिधयोऽत्र सप्तच्छन्दोरूपाः। त्रिः सप्त त्रिगुणाः सप्त एकविंशतिसंख्याकाः समिधः कृताः द्वादश मासाः पञ्चर्त्तवः त्रय इमे लोकाः असावादित्यः एते एकविंशतिरेकविंशतिदारुयुक्तेध्मत्वेन भाविताः। यद्वा सप्त समुद्राः चोरोदादयोऽस्य यज्ञस्य परिधयः आसन् भारतखण्डे यागा भवन्ति समुद्राणां परिधित्वम् त्रिः त्रिगुणाः सप्त छन्दोवर्गाः समिधः कृताः गायत्र्यादीनि सप्त अतिजगत्यादीनि सप्त कृत्यादीनि सप्तेति॥ १५॥

यज्ञेन॑ य॒ज्ञम॑यजन्त दे॒वास्तानि॒ धर्मा॑णि प्रथ॒मान्या॑सन्। ते ह॒ नाकं॑ महि॒मानः॑ सच-न्त॒ यत्र॒ पूर्वे॑ सा॒ध्याः सन्ति॑ दे॒वाः॥ १६॥

पूर्वप्रपञ्चेनोक्तमर्थं सङ्क्षिप्याह। देवाः प्रजापतिप्राणरूपा यज्ञेन यथोक्तेन मानसेन सङ्कल्पेन यज्ञेन यज्ञं यज्ञस्वरूपं प्रजापतिमयजन्त पूजितवन्तः तस्मात् पूजनात् तानि प्रसिद्धानि धर्माणि जगद्रूपविकाराणां धारकाणि प्रथमानि मुख्यानि भूतानि आसन्। एतावता सृष्टिप्रतिपादकसूक्तभागार्थः उक्तः अथोपासनतत्फलानुवादकभागार्थः संगृह्यते। यत्र यस्मिन् विराट्प्राप्तिरूपे नाके पूर्वे साध्याः पुरातनाः विराडुपाधिसाधकाः देवाः सन्ति तिष्ठन्ति तं नाकं विराट्प्राप्तिरूपं स्वर्गं ह एव ते महिमानः तदुपासका महात्मानः सचन्त सचन्ते समवयन्ति प्राप्नुवन्ति अडभाव आर्षः। सृष्टेः प्रवाहनित्यतां दर्शयति तदुक्तम् सूर्याचन्द्रमसौ धाता यथापूर्वमकल्पयदिति॥ १६॥

अद्भ्यः सम्भृ॑तः पृथि॒व्यै रसा॑च्च वि॒श्वक॑र्मणः समव॑र्त॒ताग्रे॑। तस्य॒ त्वष्टा॑ वि॒दध॑द्रू॒पमे॑ति तन्मर्त्य॑स्य देव॒त्वमा॒जान॒मग्रे॑ ॥ १७ ॥

इति पुरुषसूक्तानुवाकः। अद्भ्यः सम्भृत इत्युत्तरनारायणेनादित्यमुपस्थायेति [१३, ६, २, २०] षट् कण्डिका उत्तरनारायणम्। उपान्त्ये द्वे अनुष्टुभौ शेषास्त्रिष्टुभः आदित्यदेवत्याः। पूर्वकल्पे पुरुषमेधयाजी आदित्यरूपं प्राप्तः स्तूयते। अद्भ्यः जलात् पृथिव्याः सकाशाच्च पृथिव्यपां ग्रहणं भूतपञ्चकोपलक्षकम् भूतपञ्चकात् यो रसः सम्भृतः पुष्टः तथा विश्वं कर्म यस्य विश्वकर्मणः कालस्य रसात् प्रीतेः यो रसोऽग्रे प्रथमं समवर्त्तत समभवत् भूतपञ्चकस्य कालस्य च सर्वं प्रति कारणत्वात् पुरुषमेधयाजिनो लिङ्गशरीरे पञ्च भूतानि तुष्टानि कालश्च ततस्तुष्टेभ्यः कश्चिद्रसविशेषफलरूप उत्तमजन्मप्रद उत्पन्न इत्यर्थः। तस्य रसस्य रूपं विदधत् धारयन् त्वष्टा आदित्यः एति प्रत्यहमुदयं करोति। अग्रे प्रथमं मर्त्यस्य मनुष्यस्य सतस्तस्य पुरुषमेधयाजिनः आजानं देवत्वं मुख्यं देवत्वम् सूर्यरूपेण। द्विविधा देवाः कर्मदेवा आजानदेवाश्च कर्मणोत्कृष्टेन देवत्वं प्राप्ताः कर्मदेवाः सृष्ट्यादावुत्पन्ना आजानदेवाः। ते कर्मदेवेभ्यः श्रेष्ठाः ये शतं कर्मदेवानामानन्दाः स एक आजानदेवानामानन्द इति श्रुतेः [बृहदार० मा० ४, १, ३५] सूर्यादय आजानदेवाः ॥ १७ ॥

वेदा॒हमे॒तं पुरु॑षं म॒हान्त॑मादि॒त्यव॑र्णं॒ तम॑सः प॒रस्ता॑त्। तमे॒व वि॑दि॒त्वाति॑ मृ॒त्युमे॑ति

नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय ॥ १८ ॥

एतं महान्तं सर्वोत्कृष्टं पुरुषं सूर्यमण्डलस्थमहं वेद जानामि इति ऋषेर्वचनम्। कीदृशमादित्यवर्णमादित्यस्येव वर्णो यस्य तम्। उपमान्तराभावात् स्वोपमम् तथा तमसः परस्तात् दूरतरम् तमोरहितमित्यर्थः तमःशब्देनाविद्योच्यते। तमेवादित्यं विदित्वा ज्ञात्वा मृत्युमत्येति अतिक्रामति परं ब्रह्म गच्छति। अयनायाश्रयायान्यः पन्था मार्गः न विद्यते सूर्यमण्डलान्तःपुरुषमात्मरूपं ज्ञात्वैव मुक्तिः। १८ ।

प्रजापतिश्चरति गर्भे अन्तरजायमानो बहुधा विजायते। तस्य योनिं परिपश्यन्ति धीरास्तस्मिन् ह तस्थुर्भुवनानि विश्वा ॥ १९ ॥

यः सर्वात्मा प्रजापतिः अन्तर्हृदि स्थितः सन् गर्भे चरति गर्भमध्ये प्रविशति यथाजायमानोऽनुत्पद्यमानो नित्यः सन् बहुधा कार्यकारणरूपेण विजायते मायया प्रपञ्चरूपेणोत्पद्यते। धीराः ब्रह्मविदस्तस्य प्रजापतेः योनिं स्थानं स्वरूपं [परि]पश्यन्ति अहं ब्रह्मास्मीति जानन्ति। विश्वा विश्वानि सर्वाणि भुवनानि भूतजातानि तस्मिन् ह तस्मिन्नेव कारणात्मनि ब्रह्मणि तस्थुः स्थितानि। सर्वं तदात्मकमेवेत्यर्थः ॥ १९ ॥

यो देवेभ्य आतपति यो देवानां पुरोहितः। पूर्वो यो देवेभ्यो जातो नमो रुचाय ब्राह्मये ॥ २० ॥

यः प्रजापतिरादित्यरूपो देवेभ्योऽर्थायातपति द्योतते यश्च देवानां पुरोहितः सर्वकार्येष्वग्रे नीतः यश्च देवेभ्यः सकाशात् पूर्वः जातः प्रथममुत्पन्नः तस्मै आदित्याय नमः। कीदृ-

याय रोचतेऽसौ रुचस्तस्मै दीप्यमानाय इगुपधेति [पा० ३, १, १३५] कप्रत्ययः तथा ब्राह्मये ब्रह्मणोऽपत्यं ब्राह्मिः इञि टिलोपः ब्रह्मावयवभूताय वा ॥ २० ॥

रुचं॑ ब्रा॒ह्मं ज॒नय॑न्तो दे॒वा अग्रे॒ तद॑ब्रु॒वन्। यस्त्वै॒वं ब्रा॑ह्म॒णो वि॒द्यात्तस्य॑ दे॒वा अस॒न् वशे॑ ॥ २१ ॥

देवाः दीप्यमानाः प्राणाः रुचं शोभनं ब्राह्मं ब्रह्मणोऽपत्यमादित्यं जनयन्तः उत्पादयन्तः अग्रे प्रथमं तत् वचोऽब्रुवन् ऊचुः ब्राह्मो जाताविति [पा० ६, ४, १७१] निपातः। तत् किमत आह यो ब्राह्मणः हे आदित्य ! त्वा त्वामित्युक्तविधिना उत्पन्नं विद्यात् जानीयात् तस्य ब्राह्मणस्य देवा वशे असन् वश्या भवन्ति आदित्योपासिता जगत्पूज्यो भवतीत्यर्थः ॥ २१ ॥

श्रीश्च॑ ते ल॒क्ष्मीश्च॒ पत्न्या॑वहोरा॒त्रे पा॒र्श्वे नक्ष॑त्राणि रू॒पम॒श्विनौ॒ व्यात्त॑म्। इ॒ष्णन्नि॑षाणा॒मुं म॑ इषाण सर्वलो॒कं म॑ इषाण ॥ २२ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायाम् एकत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३१ ॥

ऋषिरादित्यं स्तुत्वा प्रार्थयते । हे आदित्य ! श्रीः लक्ष्मीश्च ते तव पत्न्यौ जायास्थानीये स्त इति शेषः इत्यर्थः। यया सर्वजनाश्रयणीयो भवति सा श्रीः श्रीयतेऽनया श्रीः सम्पदित्यर्थः । यया लक्ष्यते दृश्यते जनैः सा लक्ष्मीः सौन्दर्यमित्यर्थः । अहोरात्रे तव पार्श्वे पार्श्वस्थानीये । नक्षत्राणि गगनगास्तारा: तव रूपम्

तथैव तेजसा भासमानत्वात् तेजसां गोलकः सूर्यो नक्षत्राख्य-स्तुगोलका इति ज्योतिःशास्त्रोक्तेः। अश्विनौ द्यावापृथिव्यौ तव व्याप्तं विकासितमुखस्थानीये अश्नुवाते व्याप्नुतस्तौ अश्विनौ अश्विनौ द्यावापृथिव्यौ इमे हीदꣳ सर्वमश्नुवाता-मिति श्रुतेः। य ईदृशस्तं त्वां याचे इष्णन् कर्मफलमिच्छन् सन् इषाण इच्छ इषु इच्छायाम् विकरणव्यत्ययः यद्वा एवं श्राभीक्ष्ण्ये क्रयादिः अभीष्टार्थः। किमेषणीयम् तत्राह अमुं परलोकं मे मम इषाण मम परलोकः समीचीनोऽस्त्विति इच्छा अमोघेच्छत्वादिष्टं भवतीत्यर्थः। सर्वं मे मम इषाण सर्वलो-कात्मकोऽहं भवेयमितीच्छेत्यर्थः मुक्तो भवेयमित्यर्थः सर्वं खल्विदं ब्रह्मेति सामश्रुतिः॥ २२॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
नरमेधोऽध्याय एष एकत्रिंशोऽयमीरितः॥ ३१॥

द्वात्रिंशोऽध्यायः।

तदे॒वाग्निस्तदा॑दि॒त्यस्तद्वा॒युस्तदु॑ च॒न्द्रमाः॑। तदे॒व शु॒क्रं तद्ब्रह्म॒ ता आपः॒ स प्र॒जाप॑तिः
॥ १॥

पुरुषमन्त्रा उक्ताः। अथ सर्वमेधमन्त्रा उच्यन्ते प्र वायु-मच्छेत्यस्मात् प्राक् [३३, ५५]। स्वयम्भुब्रह्मदृष्टाः आत्म-देवत्याः मन्त्रेऽहनि आप्तोर्यामसंज्ञिके सर्वहोमे विनियुक्ताः आप्तोर्याम. सप्तमदर्भवतीत्युपक्रम्य मर्यं जुहोति सर्वस्मात् सर्वस्यावरुद्ध्या इति श्रुतेः [१३, ७, १, ८]। द्वे अनुष्टुभौ। विद्यानाम्ना परमात्मना विशिष्टोऽग्न्यादिर्वोतप्रोतत्वेनोपा-

योऽभिधीयते। अग्निः तदेव कारणं ब्रह्मैव आदित्यस्तदेव वायुस्तदेव चन्द्रमास्तत् तदेव उ एवार्थे। शुक्रं शुक्लं तत् प्रसिद्धम्। ब्रह्म त्रयीलक्षणं तत् ब्रह्मैव। ताः प्रसिद्धाः आपः जलानि [स] प्रसिद्धः प्रजापतिरपि तदेव ब्रह्म ॥ १ ॥

सर्वे॑ निमे॒षा ज॑ज्ञिरे वि॒द्युत॒: पुरु॑षा॒दधि॑।
नैन॑मू॒र्ध्वं न ति॒र्यञ्चं॒ न मध्ये॒ परि॒ जग्रभत् ॥२॥

सर्वे निमेषाः निमेषाः त्रुटिकाष्ठा यत्याद्यः कालविशेषाः पुरुषात् अधि पुरुषसकाशाज्जज्ञिरे। कीदृशात् पुरुषात् विद्युतः विशेषेण द्योतते विद्युत् तस्मात्। किञ्च कश्चिदपि एनं पुरुषमूर्ध्वमुपरिभागे न परिजग्रभत् परिगृह्णाति। एनं तिर्यञ्चं चतुर्दिक्षु न परि० मध्ये मध्यदेशेऽपि न गृह्णाति न ह्यसौ प्रत्यक्षादीनां विषय इत्यर्थः स एष नेति नेत्यात्माऽगृह्यो न हि गृह्यत इति श्रुतेः। जग्रभत् ग्रहेः यतरि जुहोत्यादित्वेन रूपम् ॥ २ ॥

न तस्य॑ प्रति॒मा अ॑स्ति॒ यस्य॒ नाम॑ म॒हद्यश॑:। हि॒र॒ण्य॒ग॒र्भ इ॒त्ये॒षः। मा मा॑ हिꣳसी॒दि॒त्ये॒षा। यस्मा॒न्न जा॒त इ॒त्ये॒षः ॥ ३ ॥

द्विपदा गायत्री तस्य पुरुषस्य प्रतिमा प्रतिमानमुपमानं किञ्चिद्वस्तु नास्ति अतएव नाम प्रसिद्धं महत् यशः यस्यास्ति सर्वातिरिक्तयशा इत्यर्थः। हिरण्यगर्भ इत्येषोऽनुवाकचतुर्ऋचः हिरण्यगर्भः यः प्राणतः यस्येमे य आत्मदाः इति [२५, १०—१३]। मा मा हिंसीज्जनितेत्येका एषा [१२, १०२]। यस्मान्न जातः इन्द्र सम्राडिति [८, ३६—३७] इत्येषोऽनु-

वाकः । एताः प्रतीकचोदिताः पूर्वं पठितत्वादादिमात्रेणोक्ताः ब्रह्मयज्ञे जपे च सर्वा अध्येयाः । एवं सर्वत्र ॥ ३ ॥

एषो ह॑ दे॒वः प्र॒दिशोऽनु॒ सर्वाः॒ पूर्वो॑ ह जा॒तः स उ॒ गर्भे॑ अ॒न्तः । स ए॒व जा॒तः स ज॑नि॒ष्यमा॑णः प्र॒त्यङ् जना॑स्तिष्ठति स॒र्वतो॑मुखः ॥४॥

चतस्रस्त्रिष्टुभः । ह प्रसिद्धम् एषो ह देवः सर्वाः प्रदिशः अनुतिष्ठति व्याप्य स्थितः । हे जनाः ! ह प्रसिद्धमेष पूर्वः प्रथमो जातः उत्पन्नः । गर्भे अन्तः गर्भमध्ये स उ स एव तिष्ठति । जातोऽपि स एव । जनिष्यमाणः उत्पत्स्यमानोऽपि स एव । प्रत्यङ् प्रतिपदार्थमञ्चति प्रत्यङ् । सर्वतोमुखः सर्वतो मुखान्यवयवा यस्य अचिन्त्यशक्तिरित्यर्थः ॥ ४ ॥

यस्मा॒ज्जा॒तं न पु॒रा किं च॒नैव य आ॑ब॒भूव॒ भुव॑नानि॒ विश्वा॑ । प्र॒जाप॑तिः प्र॒जया॑ सꣳर॒रा॒णस्त्रीणि॒ ज्योती॑ꣳषि सचते॒ स षो॑ड॒शी ॥ ५ ॥

यस्मात् पुरा किञ्चन किमपि न जातमेव यश्च विश्वा, विश्वानि सर्वाणि भुवनानि भूतजातानि आबभूव समन्तात् भावयामास अन्तर्भूतो ऽभूदित्यर्थः । स षोडशी षोडशावयवलिङ्गशरीरी प्रजापतिः प्रजया संरराणः रममाणः त्रीणि ज्योतींषि रवीन्द्वग्निरूपाणि सचते सेवते ॥ ५ ॥

येन॒ द्यौरु॒ग्रा पृ॑थि॒वी च॑ दृ॒ढा येन॒ स्व॑ स्तभि॒तं येन॒ नाकः॑ । यो अ॒न्तरि॑क्षे॒ रज॑सो वि॒मानः॒ कस्मै॑ दे॒वाय॑ ह॒विषा॑ विधेम ॥ ६ ॥

येन पुरुषेण द्यौरुग्रा उद्गूर्णा वृष्टिदा कृतेति शेषः पृथिवी च येन दृढा कृता सर्वप्राणिधारणं वृष्टिग्रहणम् अन्ननिष्पादनञ्चेति भूमेर्दार्ढ्यम्। येन स्वः आदित्यमण्डलं स्तभितं स्तम्भितम् येन नाकः स्वर्गोऽपि स्तम्भितः। यः अन्तरिक्षे नभसि रजसो जलस्य वृष्टिरूपस्य विमानः विमिमीते निर्माता। तं विहाय कस्मै देवाय हविषा विधेम हविर्दद्मः न कस्मैचिदित्यर्थः ॥ ६ ॥

यं क्रन्द॑सी॒ अव॑सा तस्तभा॒ने अ॒भ्यैक्षे॑तां॒ मन॑सा॒ रेज॑माने। यत्राधि॒ सूर॒ उदि॑तो वि॒भाति॒ कस्मै॑ दे॒वाय॑ ह॒विषा॑ विधेम॥ आपो॑ ह॒ यद् बृ॑ह॒तीः। यश्चि॒दाप॑ः॥ ७॥

क्रन्दसी द्यावापृथिव्यौ यं पुरुषं मनसा अभ्यैक्षेतां साधु कृतमित्यपश्यताम्। कीदृश्यौ क्रन्दसी अवसा हविर्लक्षणेनान्नेन वृष्टिजनकेन तस्तभाने प्राणिजातं स्तम्भयन्त्यौ व्यत्ययेन स्तम्भेर्णादित्वम्। रेजमाने शोभमाने। सूरः सूर्यः यत्र द्यावापृथिव्योः उदितः सन् अधिविभाति अधिकं शोभते विभासयति वा। तं विहाय कस्मै हविर्दद्म ॥ आपो ह यद् बृहतीः [२७, २५] यश्चिदापः [२७, २६] द्वे प्रतीकोक्ते जपादावधेये ॥ ७ ॥

वे॒नस्तत् पश्य॒न्निहि॑तं॒ गुहा॒ सद्यत्र॒ विश्वं॒ भव॒त्येक॑नीडम्। तस्मि॑न्नि॒दꣳ सं च॒ वि चै॑ति॒ सर्व॒ꣳ स ओत॒ः प्रोत॑श्च वि॒भूः प्र॒जासु॑ ॥ ८ ॥

वेनः पण्डितो विदितवेदान्तरहस्यः तत् ब्रह्म पश्यत् पश्यति जानातीत्यर्थः। कीदृशं तत् गुहा गुहायां रहःस्थाने निहितं

स्थापितं दुर्ज्ञेयमित्यर्थः। सत् नित्यम्। यत्र ब्रह्मणि विश्वं कार्यजातमेकनीड़ं भवति एकमेव नीड़माश्रयो यस्य तत् अविभक्तमविशेषं कारणमेव भवतीत्यर्थः। तस्मिन् ब्रह्मणि इदं सर्वं भूतजातं समेति च सङ्गच्छते संहारकाले व्येति च निर्गच्छति सर्गकाले। स परमात्मा प्रजासु ओतः प्रोतश्च ऊर्ध्वतन्तुषु पट इव शरीरभावेन ओतः तिर्यक्तन्तुषु पट इव शरीरिभावेन प्रोतश्च। कीदृशः विभूः कार्यकारणरूपेण विविधं भवतीति विभूः। सर्वं स एवेत्यर्थः॥ ८॥

प्र तद्वो॑चेद॒मृतं॒ नु वि॒द्वान् ग॑न्ध॒र्वो धाम॒ विभृ॑तं॒ गुहा॒ सत्। त्रीणि॑ प॒दानि॒ निहि॑ता॒ गुहा॑स्य॒ यस्तानि॒ वेद॒ स पि॒तुः पि॒तास॑त् ॥ ९ ॥

गां वेदवाचं धारयति विचारयतीति गन्धर्वः वेदार्थवेत्ता विद्वान् पण्डितः नु क्षिप्रम् अमृतं शाश्वतम् तत् ब्रह्म प्रवोचेत् प्रब्रूयात् गुहा गुहायां सत् विद्यमानम् धाम स्वरूपं विधृतं विभृतं सर्गस्थितिप्रलयरूपैर्विभक्तम्। किञ्च अस्याऽमृतस्य त्रीणि पदानि स्वरूपाणि गुहा गुहायां [निहिता] निहितानि। पदानि सर्गस्थितिप्रलयाः वेदाः कालाः वा ब्रह्मान्तर्यामिविश्वानात्मानो वा। किञ्च यः तानि पदानि वेद जानाति स पितुः ब्रह्मणोऽपि पिता परमात्मा असत् भवति परं ब्रह्मैव भवतीत्यर्थः॥ ९॥

स नो॒ बन्धु॒र्ज॑नि॒ता स वि॑धा॒ता धामा॑नि वेद॒ भुव॑नानि॒ विश्वा॑। यत्र॑ दे॒वा अ॒मृत॑मानशा॒नास्तृ॒तीये॒ धाम॑न्न॒ध्यैर॑यन्त ॥ १० ॥

स परमात्मा नोऽस्माकं बन्धुः बन्धुवन्मान्यः जनिता जनयिता जनिता मन्त्र इति [पा० ६, ४, ५३] णिचो लोपः स च विधाता धारयिता। सः विश्वा सर्वाणि भुवनानि भूतजातानि धामानि स्थानानि च वेद। देवा अग्न्यादयः तृतीये धामन् धामनि स्थाने स्वर्गरूपे अध्यैरयन्त स्वेच्छया वर्तन्ते। कीदृशा देवाः अमृतं मोक्षप्रापकं ज्ञानं यत्र ब्रह्मणि आनशानाः व्याप्नुवानाः अश्नुवते आनशानाः बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७६] अश्नोर्त्यादित्वेन द्वित्वे शानचि अभ्यासस्य तुगागमः। ब्रह्मनिष्ठं ज्ञानं प्राप्ताः सन्तः स्वर्गे देवा मोदन्त इति भावः॥ १०॥

प॒री॒त्य भू॒तानि॑ प॒री॒त्य लो॒कान् प॒री॒त्य सर्वाः॑ प्र॒दिशो॒ दिश॑श्च। उ॒प॒स्थाय॑ प्रथम॒जा-मृ॒तस्या॒त्मना॒त्मान॑म॒भि संवि॑वेश॥ ११॥

इदानीं सर्वभूतेष्वहमस्मि सर्वाणि भूतानि मयीति ज्ञानवतः सर्वमेधयाजिनो मुक्तिरुच्यते। किञ्च सर्वमेधयज्ञोऽपि न ज्ञानं प्रधानम् ब्रह्मज्ञानवतो यजमानस्याग्निहोत्रादयोऽपि यज्ञाः सर्वमेधा एवेत्याह परीत्य भूतानीति कण्डिकाभ्याम्। एवं ज्ञानवान् सर्वमेधयाजी आत्मना जीवरूपेण ऋतस्य यज्ञस्यात्मानं यज्ञाधिष्ठातारं परमात्मानमभिसंविवेश प्रविशति ब्रह्मैव भवतीत्यर्थः। किं कृत्वा भूतानि परीत्य सर्वभूतानि ब्रह्मत्वेन विज्ञाय। लोकान् भूरादीन् परीत्य ब्रह्मरूपान् ज्ञात्वा। सर्वाः प्रदिशः विदिशः दिशश्च परीत्य तद्रूपा ज्ञात्वा। प्रथमजां प्रथमोत्पन्नां त्रयीरूपां वाचमुपस्थाय ससेव्य यज्ञादि कृत्वेत्यर्थः अपिहि तस्मात् पुरुषाद् ब्रह्मैव पूर्वमसृज्यतेति श्रुतेः प्रथमजा वाक् वेदरूपा॥ ११॥

परि द्यावापृथिवी सद्य इत्वा परि लोकान् परि दिशः परि स्वः। ऋतस्य तन्तुं विततं विचृत्य तदपश्यत्तदभवत्तदासीत् ॥ १२ ॥

परीत्युपसर्ग इत्वेत्यनेन सम्बध्यते। सर्वमेधयाजी तत् ब्रह्म अपश्यत् पश्यति तत् अभवत् भवति तत् आसीत् वस्तुगत्या तदेवास्ति। अज्ञाननिवृत्तिरेव दर्शनं भवनञ्चेति भावः। किं कृत्वा द्यावापृथिवी सद्यः परि इत्वा परीत्य तद्रूपेण ज्ञात्वा लोकान् परीत्य दिशः परीत्य स्वरादित्यं च परीत्य। गुह्यं वस्तु पुन पुनः कथितं चित्तमारोहतीति पुनरुक्तिः। ऋतस्य यज्ञस्य तन्तुमितिकर्तव्यतां विततं प्रसारितं यथा तथा विचृत्य समाप्य यज्ञं कृत्वेत्यर्थः। तदेव सन्तस्तदु तद्बभूवेति श्रुतेः ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येतीति श्रुतेश्च ब्रह्मरूपस्य जीवस्याज्ञाननिवृत्तिरेव ब्रह्माप्तिरित्यर्थः ॥ १२ ॥

सदसस्पतिमद्भुतं प्रियमिन्द्रस्य काम्यम्। सनिं मेधामयासिषᳪ स्वाहा ॥ १३ ॥

इत उत्तरमन्त्राये मेधा याच्यते चतुर्थ्यां चोपयच्यते। प्रथमा गायत्री लिङ्गोक्तदेवता। अग्निं सनिं द्रव्यदानं मेधां बुद्धिं च अयासिषं याचे द्विकर्मकः। कीदृशमग्निम् सदसः यज्ञगृहस्य पतिं पालकम् अद्भुतमचिन्त्यशक्तिम् इन्द्रस्य प्रियं मित्रम् काम्यं कामनीयं धनमेधार्थिभिः ॥ १३ ॥

यां मेधां देवगणाः पितरश्चोपासते। तया मामद्य मेधयाग्ने मेधाविनं कुरु स्वाहा ॥ १४ ॥

अनुष्टुप्। हे अग्ने! तया मेधया अद्य मां मेधाविनं बुद्धियुक्तं कुरु। स्वाहा सुहुतमस्तु। अस्मायामेधास्रजो विनिरिति [पा० ५, २, १२१] विनिप्रत्ययः मेधास्यास्ति मेधावी तम्। तया कया देवगणाः देवसमूहाः पितरश्च यां मेधामुपासते पूजयन्ति। देवपितृमान्या बुद्धिरस्माकमस्त्वित्यर्थः ॥ १४ ॥

मे॒धां मे॒ वरु॑णो ददातु मे॒धाम॒ग्निः प्र॒जाप॑तिः। मे॒धामिन्द्र॑श्च वा॒युश्च॑ मे॒धां धा॒ता द॑दातु मे॒ स्वाहा॑ ॥ १५ ॥

लिङ्गोक्तदेवतानुष्टुप्। वरुणो मे मह्यं मेधां ददातु अग्निः प्रजापतिश्च मे मेधां ददातु इन्द्रः वायुश्च मेधां ददातु धाता मे मेधां ददातु स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ १५ ॥

इ॒दं मे॒ ब्रह्म॑ च क्ष॒त्रं चो॒भे श्रिय॑मश्नुताम्। मयि॑ दे॒वा द॑धतु॒ श्रिय॑मुत्त॒मां तस्यै॑ ते॒ स्वाहा॑ ॥ १६ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥ ३२ ॥

मन्त्रोक्तदेवतानुष्टुप्। श्रीकामोऽनया श्रियं याचते। ब्रह्म ब्राह्मणजातिः च क्षत्रं क्षत्रियजातिः इदमिमे उभे ब्रह्मक्षत्रे मे मम श्रियमश्नुताम्। देवाः मयि उत्तमां श्रियं दधतु स्थापयन्तु। तस्यै प्रसिद्धायै ते तुभ्यं श्रियै स्वाहा सुहुतमस्तु। चौ समुच्चयार्थौ। श्रीमेधे विना यज्ञासिद्धेस्ते प्रार्थ्येते ॥ १६ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
सार्वमेधिकमन्त्रोक्तिर्द्वात्रिंशोऽध्याय ईरितः ॥ ३२ ॥

त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः।

अस्य॒ाज॑रा॒सो द॒माम॒रित्रा॑ अ॒र्चद्धू॑मासो अ॒ग्नय॑: पाव॒काः। श्वि॒ती॒चय॑: श्वा॒त्रासो॑ भुर॒ण्यवो॑ वन॒र्षदो॑ वा॒यवो॒ न सोमा॑: ॥ १ ॥

सर्वमेधेऽग्निष्टोमसंस्थेऽग्निष्टुत्संज्ञे प्रथमेऽहनि अस्याजरास इत्याद्या मन्त्री अग्ने इत्यन्ताः सप्तदश ऋचोऽग्निदेवत्याः पुरोरुचो भवन्ति। पुरोरुक्शब्देन ऋग्रूपा ग्रहणमन्त्रा उच्यन्ते न यजूरूपाः ऋगपि पुरोरुगिति श्रुतेः। उक्थ्यमहावैश्वदेवपात्नीवतद्वारियोजनेषु यजूरूपे ग्रहणमन्त्रे सत्यपि तं वा अपुरोरुक्कं गृह्णातीति श्रुतेस्तत्र न दोषः अत एवाग्नेयीभिर्ऋग्भिरेव निवर्त्यन्ते नोपयामादीनि॥ आद्ये द्वे ऐन्द्रवायवग्रहस्य पुरोरुचौ। यजमानदृष्टाग्नेयी त्रिष्टुप् आ वायवित्यस्याः [७, ७] स्थाने। अस्य यजमानस्य अग्नयः ईदृशाः सन्तु। कीदृशाः अजरासः नास्ति जरा येषां ते अजराः वार्द्धक्यहीनाः। दमां गृहाणामरित्राः रक्षकाः नावामिव केनिपाताः अरिभ्यः त्रायन्तेऽरित्राः यद्वा दमानां दमनीयानां रक्षसामरित्राः तारकाः विभक्तेर्लुग्भावात्सवर्णदीर्घः। अर्चद्धूमासः अर्चन् अर्चनीयः पूजनीयो धूमो धूमोपलक्षिता ज्वाला येषां तेऽर्चद्धूमाः। पावकाः शोधकाः। श्वितीचयः श्वितिं श्वेतवर्णं चिन्वन्ति श्वितिचयः चिनोतेः क्विप् अनित्यमागमशासनमिति तुगभावः श्वितिशब्दस्य छान्दसो दीर्घः श्वेतत्वमुज्ज्वलत्वं यजमानस्य वर्धयन्तः। श्वात्रासः श्वात्रशब्दः क्षिप्रवाचकः श्वात्राः क्षिप्रफलप्रदाः। भुरण्यवः भरणकर्तारः। वनर्षदः वनसदः वने काष्ठे सीदन्तीति वनसदः वनसदोऽपि सतो

रेफेणेति [२, ३, ११] प्रातिशाख्यसूत्रेण रेफागमः। वायवो न वायव इव दीपयितारः। सोमा इव यजमानेष्टदाः ॥१॥

हर॑यो धूमके॑तवो॒ वात॑जूता॒ उप॒ द्यवि॑। यत॑न्ते॒ वृथ॑गग्नय॑ः ॥ २ ॥

गायत्री विश्वरूपदृष्टा इन्द्रवायू इत्यस्याः [७, ८] स्थाने। अग्नयः दृथक् पृथक् नानाप्रकारेण द्यवि स्वर्गे उपयतन्ते स्वर्गं गन्तुं यत्नं कुर्वन्ति। कीदृशाः हरयः हरितवर्णाः। धूमकेतवः धूम एव केतुर्ज्ञापको येषां ते यत्र धूमस्तत्राग्निरिति व्याप्तेः। वातजूताः वातेन जूतं गमनं प्रसारो येषां ते। आ वायो इन्द्रवायू इमे [७, ७—८] अनयोः स्थाने एते द्वे उक्ते ॥ २ ॥

यजा॑ नो मि॒त्रावरु॑णा॒ यजा॑ दे॒वाँ२॥ ऋ॒तं बृ॒हत्। अग्ने॒ यक्षि॒ स्वं दम॑म् ॥ ३ ॥

गायत्री गोतमदृष्टा मैत्रावरुणस्य पुरोरुक् अयं वामित्यस्याः [७, ९] स्थाने। हे अग्ने! नोऽस्माकं मित्रावरुणा यज। यज देवान्। यज बृहत् महत् ऋतं यज्ञम्। स्वं दमं गृहं यक्षि यज ॥ ३ ॥

यु॒क्ष्वा हि दे॑वहू॒त॑माँ२॥ अश्वाँ॑॥ अग्ने र॒थीरि॑व। नि होता॑ पू॒र्व्यः सदः ॥ ४ ॥

आश्विनग्रहस्य पुरोरुक् या वां कशेत्यस्याः स्थाने [७, ११]। व्याख्यातेयम् [१३, ३७] ॥ ४ ॥

द्वे विरू॑पे चरत॒ः स्वर्थे॑ अ॒न्यान्या॑ व॒त्समुप-

धापयेते। हरिरन्यस्यां भवति स्वधावाञ्छु-
क्रो अन्यस्यां ददृशे सुवर्चाः ॥ ५ ॥

शुक्रग्रहपुरोरुक् कुत्सदृष्टा त्रिष्टुप् तं प्रत्नथेत्यस्याः [७, १२] स्थाने। द्वे रात्र्यहनी चरतः निरन्तरं प्रवर्तेते। कीदृशे विरूपे विविधं रूपं ययोस्ते कृष्णा रात्रिः शुक्लमहः। स्वर्थे शोभनोऽर्थो ययोस्ते कार्यप्रयोजने। अन्यान्या अन्या च अन्या च वत्समुपधापयेते क्षीरं पाययतः अन्या एका रात्रिः वत्समग्निमुपधापयते रात्रावग्निदैवत्यमग्निहोत्रम् अन्या दिवसरूपा वत्समादित्यमुपधापयते अह्नि सूर्यदैवत्यमग्निहोत्रम्। किञ्च तदेवाह अन्यस्यां रात्रौ हरिः हरितवर्णोऽग्निः स्वधावान् अन्नवान् भवति अन्यस्यामहनि शुक्रः शुक्लः आदित्यः सुवर्चाः शोभनतेजाः ददृशे दृश्यते। यद्वा द्वे द्यावापृथिव्यौ अग्निर्भूमौ स्वधावान् रविर्दिवि सुवर्चाः दृश्यते ॥ ५ ॥

अयमिह प्रथमो धायि धातृभिर्होता यजि-
ष्ठो अध्वरेष्वीड्यः। यमप्नवानो भृगवो विरुरु-
चुर्वनेषु चित्रं विभ्वं विशेविशे ॥ ६ ॥

अग्निग्रहपुरोरुक् अयं वेन इत्यस्याः [७, १६] स्थाने। व्याख्याता [३, १५] ॥ ६ ॥

त्रीणि शता त्री सहस्राण्यग्निं त्रिंशच्च
देवा नव चासपर्यन्। औक्षन् घृतैरस्तृणन् बर्हि-
रस्मा आदिद्धोतारं न्यसादयन्त ॥ ७ ॥

विश्वामित्रदृष्टा त्रिष्टुप् विश्वदेवदेवत्याग्रयणग्रहस्य पुरोरुक् ये देवास इति [७, १८] स्थाने। त्रीणि शता त्रीणि

शतानि त्रीणि सहस्राणि त्रिंशत् नव च देवाः यथा ३३३९। एते वस्वादिगणा देवा अग्निमसपर्यन् परिचरन्ति, सपर्यतिः परिचरणकर्मा। यद्वागमोक्ता देवाः नवैवाङ्गाश्लिष्टाः स्युर्देवानां दशकैर्गणैः ते ब्रह्मविष्णुरुद्राणां शक्तीनां वर्णभेदत इति ते च ३३३ ३३३ ३३३ एतावन्तो भवन्ति। कथं परिचरन्ति तदाह ते घृतैरग्निमौक्षन् असिञ्चयन् उक्ष सेचने लुङ् अस्मै अग्नये बर्हिरस्तृणन् आच्छादयन् आत् इत् अनन्तरमेव होतारं वृत्वा हौत्रे कर्मणि न्यसादयन्त नियुक्तवन्तः। घृतसेचनबर्हिःस्तरणहोतृवरणमेवाग्निपरिचर्येति भावः ॥७॥

मूर्धानं दिवो अरतिं पृथिव्या वैश्वानरमृत आ जातमग्निम्। कविꣳ सम्राजमतिथिं जनानामासन्ना पात्रं जनयन्त देवाः ॥ ८ ॥

प्रकृतिवदेव ध्रुवग्रहपुरोरुक्। व्याख्याता [७, २४] ॥ ८ ॥

अग्निर्वृत्राणि जङ्घनद् द्रविणस्युर्विपन्यया। समिद्धः शुक्र आहुतः ॥ ९ ॥

गायत्री भरद्वाजदृष्टा ऐन्द्राग्नग्रहपुरोरुक् इन्द्राग्नी आगतमित्यस्याः [७, ३१] स्थाने। अग्निर्वृत्राणि पापानि जङ्घनत् अत्यर्थं हन्ति यङ्लुगन्तम्। कया विपन्यया पनतिरर्चतिकर्मा विविधया पूजया पापं हन्ति। कीदृशोऽग्निः द्रविणस्युः द्रविणो धनमिच्छति द्रविणस्यति सुप आत्मनः क्यच् क्यच्छन्दसीति [पा० ३, २, १७०] क्यजन्तादुप्रत्ययः हविर्लक्षणं धनमिच्छन्। समिद्धः दीप्तः। शुक्रः शुद्धः। आहुतः निमन्त्रितः ॥ ९ ॥

विश्वे॑भिः सो॒म्यं मध्व॒ग्न॒ इन्द्रे॑ण वा॒युना॑। पिबा॑ मि॒त्रस्य॒ धाम॑भिः॥ १०॥

गायत्री मेधातिथिदृष्टा वैश्वदेवग्रहपुरोरुक् ओमासश्चर्षं० णीधृत इत्यस्याः [७, ३३] स्थाने। हे अग्ने ! विश्वेभिः विश्वैर्देवैः इन्द्रेण वायुना च सह सोम्यं सोममयं मधु पिब। कीदृशस्त्वं मित्रस्य धामभिः नामभिः स्तुत इति शेषः त्वमग्ने वरुणो जायसे यस्त्वं मित्रो भवसि दस्र ईड्यः इति श्रुतेः॥ १०॥

आ यद्धि॒षे नृ॒प॑तिं॒ तेज॒ आन॒ट् शुचि॒ रेतो॒ निषि॑क्तं॒ द्यौर॒भीके॑। अ॒ग्निः शर्ध॑मनव॒द्यं युवा॑नᳪं स्वा॒ध्यं॒ जनयत् सू॒दय॑च्च॥ ११॥

त्रिष्टुप् पराशरदृष्टा मरुत्वतीयग्रहपुरोरुक् इन्द्र मरुत्व इत्यस्याः [७, ३५] स्थाने। आ उपसर्गः आनडित्यनेन सम्बध्यते यत् यदा तेजः तेजसो हेतुभूतं हविर्नृपतिं नृयजमानस्य पालकमग्निमानट् अश्नुते व्याप्नोति यदाग्नौ हविर्हूयत इत्यर्थः तदा अग्निः रेतो जगद्बीजभूतं जलम् द्यौरभीके प्रथमा षष्ठ्यर्थे दिवः समीपेऽन्तरिक्षे [जनयत्] जनयति मेघरूपेण च पुरः सूदयत् सूदयति क्षरति वृष्टिद्वारेण षूद क्षरणे। कीदृशं तेजः इषे वृध्द्यै निषिक्तं देवतोद्देशेनाग्नौ सिक्तं हुतम्। शुचि मन्त्रपूतम्। कीदृशं रेतः शर्धं बलहेतुभूतम् अनवद्यं निर्दोषम् अवद्यपण्यवर्या गर्ह्यपणितव्यानिरोधेष्विति [पा० ३, १, १०१] गर्ह्यार्थेऽवद्यमिति निपातः न अवद्यमनवद्यमगर्ह्यम् प्रशस्यम्। युवानं युवतुल्यं परिपक्वरसं दृढमित्यर्थः। स्वाध्यं सुष्ठु आ समन्तात् ध्यायते चिन्त्यत इति स्वाध्यं चिन्तनीयम् सर्वै

वाणश्च देवाः बर्हिषि आसीदन्तु उपविशन्तु प्रातर्यान्ति हविः प्राप्नुवन्ति ते प्रातःसवने येषां हविःप्राप्तिस्ते ॥ १५ ॥

विश्वे॑षा॒मदि॑ति॒र्य॒ज्ञिया॑नां॒ विश्वे॑षा॒मति॑थि॒र्मानु॑षाणाम् । अ॒ग्निर्दे॒वाना॒मव॑ आवृणा॒नः सु॑मृडी॒को भ॑वतु जा॒तवे॑दाः ॥ १६ ॥

त्रिष्टुब्गोतमदृष्टाग्निदेवत्या यद्दधिस्यथे विनियुक्ता यज्ञो देवानामित्यस्याः [८, ४] स्थाने । अग्निः ईदृशो भवतु । कीदृशः विश्वेषां सर्वेषां देवानां मध्ये अदितिः नास्ति दितिः खण्डनं यस्य अदीनः कीदृशानां देवानाम् यज्ञियानां यज्ञार्हाणाम् । तथा विश्वेषां सर्वेषां मानुषाणां नराणामतिथिः पूज्यः देवानामवो हविर्लक्षणमन्नमावृणानः समर्पयन् । सुमृडीकः शोभनं मृडीकं सुखं यस्मात् सुखकारी । जातवेदाः जातप्रज्ञानः ॥ १६ ॥

म॒हो अ॒ग्नेः स॑मिधा॒नस्य॒ शर्म॒ण्यना॑गा मि॒त्रे वरु॑णे स्व॒स्तये॑ । श्रेष्ठे॑ स्याम सवि॒तुः सवी॑मनि॒ तद्दे॒वाना॒मवो॑ अ॒द्या वृ॑णीमहे ॥ १७ ॥

सुघोधानाकदृष्टा त्रिष्टुप् सवितृयज्ञपुरोरुक् वाममद्येत्यस्याः [८,६] स्थाने । देवानां तत् अवः अन्नं हविर्लक्षणमद्य वयं वृणीमहे संस्कुर्मः क्व सति सवितुः सूर्यस्य सवीमनि सति आज्ञायां सत्याम् देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इत्युक्तेः सवीमा प्रसवोऽनुज्ञेति कोशः । कीदृशे सवीमनि श्रेष्ठे प्रशस्ये अतः स्याम तत्कृष्टा । तत् किम् येनान्नेन वयं स्वस्तये

स्वस्तिमन्तो भवेम । कीदृशा वयम् अग्नेः अर्यमणि अरुणे आश्रये मित्रे वरुणे च अनागाः अनागसः सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९ वा० १] जसः सुः अग्निमित्रवरुणेष्वपराधरहिताः । कीदृशस्याग्नेः महः पूज्यस्य मह्यते पूज्यते महत् तस्य मह पूजायां क्विप् समिधानस्य दीप्यमानस्य ॥ १७ ॥

आपश्चित् पिप्यु स्तर्यो न गावो नक्षन्नृतं जरितारस्त इन्द्र । याहि वायुर्न नियुतो नो अच्छा त्वᳬ हि धीभिर्दयसे वि वाजान् ॥१८॥

इन्द्रस्तुदुक्थो द्वितीयमहर्भवति तस्यैन्द्रा यज्ञा भवन्त्यैन्द्रः पुरोरुचः सर्वमैन्द्रमसदिति सर्वमेधे श्रुतिः [१३, ७, १, ४]। ततः इन्द्रस्तुत्संज्ञे उक्थ्यसंस्थे सर्वमेधस्य द्वितीयेऽहनि आपश्चिदित्यादि इमां त इत्यन्ता द्वादश ऋचः त प्रत्नथा अयं वेनः मर्षा इन्द्रः कदाचन स्तरीः कदाचन प्रयुच्छसीति पञ्च प्रतीकोक्ताः एवं सप्तदशैन्द्रदेवत्याः ऐन्द्रवायवादिसावित्रान्तानां ग्रहाणां ग्रहणमन्त्राः ॥ वसिष्ठदृष्टा त्रिष्टुप् ऐन्द्रवायवस्य पुरोरुक् आ वायो इत्यस्याः [७, ७] स्थाने । हे इन्द्र ! जरितारः स्तोतारः ऋत्विजः ते तव ऋतं यज्ञं नक्षन् नक्षन्ति व्याप्नुवन्ति नक्षतिर्व्याप्तिकर्मा लङि अडभाव आर्षः । आपः चित् आपोऽपि निम्नाभ्यासरूपाः पिप्युः आप्याययन्ति सोमं वर्धयन्ति ओप्यायी वृद्धौ लिटि प्यायः पी-आदेशः । तत्र दृष्टान्तः स्तर्यो गावः इव स्तृण्वन्ति सुन्वन्ति याभिः ताः स्तर्यः याभिः सोमः सूयते ता गावो वाचो वेदरूपा इव ता यथा सोममाप्याययन्ति तथापोऽपि । अत एव त्वं नोऽस्मानच्छ अभिमुखं याहि आगच्छ वायुर्न वायुरिव वायुर्यथा नियुतः स्वानश्वानभियाति ।

हि यतः त्वं धीभिः बुद्धिभिः कर्मभिर्वा वाजानन्नानि विदयसे विविधं ददासि दय दानादौ अत एवागच्छ ॥ १८ ॥

गाव॒ उपा॑वताव॒तं म॒ही य॒ज्ञस्य॑ र॒प्सुदा॑।
उ॒भा कर्णा॑ हिर॒ण्यया॑ ॥ १९ ॥

तिस्रो गायत्र्यः आद्या पुरुमीढाजमीढदृष्टा ऐन्द्रवायवस्य द्वितीया पुरोरुक् इन्द्रवायू इत्यस्याः [७, ८] स्थाने। गाव उच्यन्ते हे गावः! अवतं कूपं चालालरूपं प्रति उपावत उपगच्छत दानार्थम् चालालान्तरेण गवां सञ्चरोऽस्ति अवत इति कूपनाम [निघ० ३, २३, ७]। को हेतुरागमने तत्राह मही महत्यौ द्यावापृथिव्यौ यज्ञस्य रप्सुदा रप्सुदे रप्सुरिति रूपनाम तद्दत्तस्ते रप्सुदे वर्तेते। द्यावाभूमी यज्ञस्य शोभां कुरुत इति यूयमुपागच्छत। किञ्च उभा कर्णा भवतीनामुभौ कर्णौ हिरण्ययौ हिरण्मयौ अत एव दानार्थमागच्छतेत्यर्थः ॥ १९ ॥

यद॒द्य सूर॒ उदि॑ते॒ऽना॑गा मि॒त्रो अ॑र्य॒मा।
सु॒वाति॑ सवि॒ता भगः॑ ॥ २० ॥

वसिष्ठदृष्टा मैत्रावरुणपुरोरुक् अयं वामित्यस्याः [७, ९] स्थाने। अद्य सूरे सूर्ये उदिते सति मित्रः अर्यमा सविता भगश्च यत् सुवाति प्रेरयति तत् कर्म कुर्यादिति शेषः। नास्ति आगोऽपराधो यस्य सोऽनागा इति चतुर्णां विशेषणम् ॥ २० ॥

आ सु॒ते सि॑ञ्चत॒ श्रिय॑ꣳ रोद॑स्योरभि॒श्रिय॑म्। र॒सा द॑धीत वृष॒भम् ॥ तं प्र॒त्नथा॑। अ॒यं वे॒नः ॥ २१ ॥

सुनीतिदृष्टाश्विनपुरोरुक् या वामित्यस्याः [७, ११] स्थाने । रसा नदी रसतेः शब्दकर्मण इति [निरु० ११, २५] यास्कः । रसा नदी वृषभं वर्धितारं सोमं दधीत पुष्णाति दधातेर्लिङ् नदीसमीपे हि सोमोत्पत्तेः । तस्मिन् सोमे सुते अभिषुते सति आसिञ्चत चमसेष्विति शेषः ऋत्विजः प्रति वचनमेतत् । कीदृशं वृषभं रोदस्योः द्यावापृथिव्योः श्रियं श्रीयते श्रीः तम् आश्रयम् सोमस्य जगदाधारत्वात् । अभिश्रियम् अभि सर्वतः श्रीः शोभा यस्य सोऽभिश्रीः तम् ॥ तं प्रत्नथा अयं वेनः इ प्रतीकोक्ते शुक्रमन्थिनोः प्राकृते [७, १२, १६] पुरोरुचौ ॥ २१ ॥

आतिष्ठन्तं परि विश्वे अभूषञ्छ्रियो वसानश्चरति स्वरोचिः । महत्तद्वृष्णो असुरस्य नामा विश्वरूपो अमृतानि तस्थौ ॥ २२ ॥

विश्वामित्रदृष्टाग्रयणपुरोरुक् ये देवास इत्यस्याः [७, १९] स्थाने । इन्द्रस्य वृष्टिकर्मोच्यते । विश्वे देवाः आतिष्ठन्तं समन्तात् स्थितमिन्द्रं पर्यभूषन् परिरक्षितवन्तः । स इन्द्रः चरति सर्वत्र गच्छति । कीदृशः श्रियो वसानः देवानां दीप्तीः आच्छादयन् स्वरोचिः स्वं रोचिर्यस्य सः अनन्याधीनदीप्तिः । किञ्च विश्वं रूपयति निरूपयति विश्वरूपः इन्द्रो यतः अमृतानि जलानि आतस्थौ वृष्ट्यै आश्रितवान् वृष्णः इन्द्रस्य तत् महत् प्रसिद्धं नाम वासवो वृत्रहा इत्यादि । कीदृशस्य वृष्णः असुरस्य असवः विद्यन्ते यस्य सोऽसुरस्तस्य प्राणवतः सावधानस्य प्रभावत इत्यर्थः ॥ २२ ॥

प्र वो महे मन्दमानायान्धसोऽर्चा विश्वा-

नराय विश्वाभुवे। इन्द्रस्य यस्य सुमखꣳ सहो महि श्रवो नृम्णं च रोदसी सपर्यतः ॥२३॥

सुचीकदृष्टा त्रिष्टुप् भुरग्वद्गुरोरुक् मूर्धानमित्यस्याः [७, २४] स्थाने। हे ऋत्विजः! यूयं विश्वानराय विश्वे सर्वे नरा यजमाना यस्य तस्मै प्राचं प्राचत वचनव्यत्ययः इन्द्रं पूजयते- त्यर्थः। कीदृशाय मह्रे महते। वो युष्माकमन्धसः अन्धसा अन्नेन हवीरूपेण मन्दमानाय मोदमानाय। विश्वभुवे विश्वं भवति प्राप्नोति विश्वभूः तस्मै सर्वव्यापिने विश्वा भूर्यस्येति वा विश्वं भवति यस्मादिति वा संहितायां दीर्घः। किञ्च रोदसी द्यावापृथिव्यौ यस्येन्द्रस्य एतान् पदार्थान् सपर्यतः पूजयतः कान् सुमखं शोभनं यज्ञम् सहः बलम् महि महत् श्रवो यशः नृम्णं धनं च। द्यावाभूमी यस्य मखादीनि मान- यतस्तं पूजयतेत्यर्थः ॥ २३ ॥

बृहन्निदिध्म एषां भूरि शस्तं पृथुः स्वरुः। येषामिन्द्रो युवा सखा ॥ २४ ॥

विश्वोकदृष्टा गायत्री ऐन्द्राग्नपुरोरुक् इन्द्राग्नी इत्यस्याः [३, ७१] स्थाने। युवा समर्थः इन्द्रः येषां यजमानानां सखा सहायः एषामिन्द्रः इध्मन् इत् महानेव भवति। शस्तं शस्त्रं भूरि बहु। स्वरुः खड्गः पृथुः विशालः। यज्ञबाहुल्य- माशास्यत इत्यर्थः ॥ २४ ॥

इन्द्रेहि मत्स्यन्धसो विश्वेभिः सोमपर्वभिः। महाँ२॥ अभिष्टिरोजसा ॥ २५ ॥

मधुच्छन्दोदृष्टा गायत्री वैश्वदेवपुरोरुक् ओमास इत्यस्याः [७, ३३] स्थाने। इन्द्र आ इहि सोमाङ्गैर्येति [पा०

१, १, ८५] परस्मम्। हे इन्द्र! आ इहि आगच्छ आगत्य अन्धसः अन्नरूपेण हविर्लक्षणेन विश्वेभिः विश्वैः सर्वैः सामपर्वभिः सोमांशभिश्च त्वं भक्षि त्वमस्य मद हर्षो यथो लुक्। कीदृशः त्वम् ओजसा तेजसा महान् श्रेष्ठः। अभिष्टिः अभीज्यत इत्यभिष्टिः अभियष्टव्यः पृषोदरादिः ॥ २५ ॥

इन्द्रो॑ वृ॒त्रम॑वृणो॒च्छर्ध॑नीतिः॒ प्र मा॒यिना॑ममिना॒द्वर्प॑णीतिः। अह॒न् व्यꣳस॑मु॒शध॒ग्वने॑ष्वा॒विर्धेना॑ अकृणोद्रा॒म्याणा॑म् ॥ २६ ॥

विश्वामित्रदृष्टा त्रिष्टुप् प्रथमसवत्वतीयपुरोरुक् इन्द्र मरुत्व इत्यस्याः [७, ३५] स्थाने। इन्द्रः वृत्रं दैत्यमवृणोत् युद्धाय वृणोति स्म। मायिनां मायिनो दैत्यान् प्रामिनात् हिनस्ति मीञ् हिंसायाम् क्र्यादिः प्वादित्वाद्ध्रस्वः कर्मणि षष्ठी। व्यंसमहन् हन्ति अंस विभागे चुरादिरदन्तः अंसयति विभजति स्वान् परानिति व्यंसो दुष्टः तम् उ वनेषु वनस्थान् हन्तीत्यर्थः। रम्यन्ति देवान् ऋते रम्याः यायजूकाः तेषां धेनाः स्तुतिरूपा वाचः आविः अकृणोत् आविः करोति यजमानाः स्तुवन्तीति देवेषु प्रकटयतीत्यर्थः। कीदृशः इन्द्रः शर्धनीतिः शर्ध इति बलनाम [निघ० २, ८, ७] शर्धे चतुरङ्गे बले नीतिर्यस्य सः। वर्पणीतिः वर्प इति रूपनाम [निघ० ३, ७, २] वर्पं नानारूपं नयति प्राप्नोति वर्पणीतिः नानारूपधारी। उशधक् उशन्ति कामयन्ते परस्वं ते उशाश्चौरास्तान् दहति उशधक् ॥ २६ ॥

कु॒त॒स्त्वमि॑न्द्र॒ माहि॑नः॒ सन्नेको॑ यासि सत्पते॒ किं त॑ इ॒त्था। सम्पृ॑च्छसे सम॒राणः

शुम्भानैर्वाचे स्तन्नो हरिवो यत्ते अस्मे ॥ महाँ
२॥ इन्द्रो य ओजसा। कदा चन स्तरीरसि।
कदा चन प्रयुच्छसि ॥ २७ ॥

अगस्त्यदृष्टा त्रिष्टुप् सप्तममरुत्वतीयपुरोरुक् मरुत्वन्त-मित्यस्याः [७, ३६] स्थाने। इन्द्रं प्रति मरुद्वाक्यम् हे इन्द्र! हे सत्पते! स्तुतिस्तुत्युक्ताचाररताः सन्तः तेषां पते! पालक! त्वमेकः सन् कुतो यासि असहायः क्व गच्छसि? ते तव इत्थमित्था गमने को हेतुः? किं प्रयोजनम्? था हेतौ च छन्दसीति [पा० ५, ३, २६] इदमः थाप्रत्ययः एतेतौ रथोरिति [पा० ५, ३, ४] इदम इदादेशः। कीदृशस्त्वं माहिनः महितः पूज्यः निष्ठा तस्य नत्वम् धातोर्ह्रस्वश्च छान्दसो यद्वा मह उत्सवोऽस्यास्तीति मही एव माहिनः स्वार्थेऽण् इनण्यनपत्य इति [पा० ६, ४, १६४] टिलोपाभावः। किञ्च समराणः सम्यक् गच्छन् सन् शुभानैः शोभनैः वचनैः त्वं सम्पृच्छसे यातमः पन्था इति लोकान् पृच्छसि एकाकित्वात् शोभन्ते तानि शुभानानि शानचि अपि लुप्ते रूपम्। सम्पूर्वस्यर्तेः शानचि अपि लुप्ते समराण इति। हरयोऽश्वा अस्य सन्तीति हरिवान् मतुवसो रुः सम्बुद्धौ छन्दसीति [पा० ८, ३, १] रुः ई हरिवः इन्द्र! नोऽस्माकं तत् एकाकिगमन-कारणं वोचेः ब्रूहि यत् यतो हेतोः अस्मे वयं ते तव त्वदीया वयमिति हेतोर्वक्तव्यमित्यर्थः॥ तिस्रः प्रतीकोक्ताः तत्र महाँ इन्द्र इत्यस्याः [७, ४०] महेन्द्रग्रहणे विनियोगः नृवद्दि-त्यस्याः [७, ३८] स्थाने कदाचनेति [८, २—३] द्वयोरा-दित्यग्रहणे विनियोगः॥ २७॥

आ तत्त इन्द्रायवः पनन्ताभि य ऊर्वं गोमन्तं तितृत्सान्। सकृत्स्वं ये पुरुपुत्रां महीꣳ सहस्रधारां बृहतीं दुदुक्षन् ॥ २८ ॥

गौरीवितिदृष्टा त्रिष्टुप् आदित्यग्रहस्य दधिश्रयणे विनियोगः। यज्ञो देवानामित्यस्याः [८, ४] स्थाने। हे इन्द्र! आयवो मनुष्याः ते तव तत् कर्म आपनन्त पूजयन्ति पनतिः पूजाकर्मा लङ् अडभाव आर्षः। ये आयवः ऊर्वमन्न सोमरूपमभितितृत्सान् अभितितृत्सन्ति वर्दितुं हिंसितुमिच्छन्ति तितृत्सन्ति उतृदिर् हिंसानादरयोः सनन्तः इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९७] अतेरिकारलोपः। सोमं सोतुमिच्छन्तीत्यर्थः। कीदृशमूर्वं गोमन्तं गौरुदकमस्ति यस्मिन् स गोमान् तम् निग्राभ्याख्यणोदकयुतम् ताभिरेव सोमः सूयते। किञ्च ये मनुष्याः महीं भूमिं दुदुक्षन् दुधुक्षन्ति दोग्धुमिच्छन्ति दुहेः सनन्ताल्लट् पूर्ववदिकारलोपः तेऽपि तव कर्म पनन्ति स्तुवन्ति। कीदृशीं महीं सकृत्स्वं सकृदेकवारमेव सूते हिरण्यधान्यादि ददाति सकृत्सूः ताम् पुरुपुत्रां बहुपुत्राम् सर्वे पदार्थाः पृथिवीत उत्पद्यन्ते। सहस्रधारां सहस्रं धारा हिरण्यादयो यस्याः सा ताम् बहुभोगदाम् यद्वा सहस्रमसंख्यं प्राणिजातं धरति सहस्रधारा ताम्। बृहतीं महतीम्। ये विप्राः सोमाभिषवं कुर्वन्ति ये च क्षत्रिया भूमिं दुहन्ति पालयन्ति ददते ते इन्द्रस्य वृत्रवधादिकर्म स्तुवन्ति नान्ये दुर्मेधस इत्यर्थः ॥ २८ ॥

इमां ते धियं प्रभरे महो महीमस्य स्तोत्रे धिषणा यत्त आनजे। तमुत्सवे च प्रसवे च

वेनः। चित्रं देवानाम् ॥ ३३ ॥

अश्विनपुरोरुक् गायत्री। देवानामिमौ दैव्यौ हे दैव्या अध्वर्यू अश्विनौ। युवां रथेन आगतमागच्छतम् शपो लुक्। कीदृशेन रथेन सूर्यत्वचा सूर्यस्येव त्वक् कान्तिर्यस्य तेन। एत्य मध्वा मधुरेण हविषा सोमपुरोडाशदध्यादिना यज्ञं समञ्जाथे युवां संव्यञ्जयतम् बहूनि हवींषि कुरुतमित्यर्थः॥ तं प्रत्नथा [७, १२] अयं वेनः [७, १६] चित्रं देवानाम् [७, ४२] तिस्रः प्रतीकोक्ताः आद्ये द्वे शुक्रमन्थिपुरोरुचौ तृतीयाग्रयणस्य ॥ ३३ ॥

आ न॒ इडा॑भिर्वि॒दथे॑ सुश॒स्ति वि॒श्वान॑रः सवि॒ता दे॒व ए॑तु। अपि॑ यथा॑ युवानो॒ मत्स॑था नो॒ विश्वं॒ जग॑दभिपि॒त्वे म॑नी॒षा ॥३४॥

अगस्त्यदृष्टा त्रिष्टुप् ध्रुवपुरोरुक्। विश्वानरो विश्वनरहितकारी सविता देवः नोऽस्माकं विदथे यज्ञगृहे आ एतु आगच्छतु। कथम् इडाभिः सुशस्ति यथा स्यात् तथा इडाभक्षणेन शोभना शस्तिः शंसनं प्रशंसा यस्यां क्रियायां तथा यथा सर्वे इडां भक्षयन्ति तथा एत्वित्यर्थः। यद्वा सुशस्ति विभक्तिलोपः। कीदृशे यज्ञगृहे सुशस्ति सुशस्तौ इडाभिः शोभनप्रशंसायुक्ते। एवं सूर्यमुक्त्वा देवानाह। हे युवानः। जरारहिता देवाः अपि निश्चितम् अभिपित्वे अभिपतने आगमनकाले यथा येन प्रकारेण यूयं मत्सथ मद तृप्तौ लसथ तथा नोऽस्माकं विश्वं सर्वं जगत् गन्तृ जङ्गमं पुत्रगवादिकं मनीषा मनीषया बुद्ध्या मत्सथ अन्तर्भूतण्यर्थः तर्पयत यथा सर्वद्धिमृतिः क्रियते तथाग्रमजाम्तर्पणीया इत्यर्थः। ३४।

सासहिमिन्द्रं देवासः शवसामदन्ननु ॥२९॥

कुत्सदृष्टा जगती सावित्रपुरोरुक् वाममद्येत्यस्याः [८, ६] स्थाने। हे इन्द्र! इमां मामकीं धियं बुद्धिं स्तुतिं वा कर्म वा ते तुभ्यं प्रभरे प्रहरे समर्पयामि। कीदृशस्य ते महः महतः पूज्यस्य। कीदृशीं धियं महीं महतीम् यत् यस्मात् अस्य यजमानस्य धिषणा बुद्धिर्वाग्वा स्तोत्रे क्रियमाणे ते तव आनजे त्वां व्यनक्ति कर्मणि षष्ठी अञ्जेर्लिट् नलोपश्छान्दसः। किञ्च देवासः देवाः तमिन्द्रमन्वमदन् अनुमदन्ति स्तुवन्ति छन्दसि परेऽपीति [पा० १, ४, ८१] अनोः परः प्रयोगः। क्व स्तुवन्ति उत्सवे अभ्युदये प्रसवे गुर्वाद्यनुज्ञायां सत्याम् यद्वा प्रसवे पुत्राद्युत्पत्तिरूपे उत्सवे इन्द्रं स्तुवन्ति। कीदृशमिन्द्रं शवसा बलेन सासहिम् सहते सासहिः शत्रूणामभिभवितारम् चौ समुच्चये॥ इन्द्रस्तुत्यं द्वितीयमहः समाप्तम्। २९।

विभ्राड्बृहत् पिबतु सोम्यं मध्वायुर्दधद् यज्ञपतावविह्रुतम्। वातजूतो यो अभिरक्ष-ति त्मना प्रजाः पुपोष पुरुधा विराजति ॥३०॥

अथ तृतीयमहः सूर्यस्तुत्। तथा च श्रुतिः [१३, ७, १, ५] सूर्यस्तुदुक्थ्यस्तृतीयमहर्भवति तस्य सौर्या ग्रहा भवन्ति सौर्यः पुरोरुचः सर्वᳪ सौर्यमसदिति। चतुर्दश पुरोरुचस्तिस्रः प्रतीकोक्ताः एवं सप्तदश ऋचः सूर्यस्तुत्संज्ञे उक्थ्यसंस्थे सर्वमेधस्य तृतीयेऽहनि॥ ऐन्द्रवायवादिसावित्रान्तानां ग्रहाणां पूर्वोक्तक्रमेण ग्रहणमन्त्रा बोध्याः॥ विभ्राड्दृष्टा जगती ऐन्द्रवायवपुरोरुक्। विविधं भ्राजते विभ्राट् सूर्यः सोम्यं सोमरूपं हविः पिबतु। कीदृशं सोम्यं बृहत् महत् मधु मधुरस्वा-

दम्। यः सूर्यः त्मना आत्मना प्रजाः अभिरक्षति पालयति पुपोष पुष्णाति च पुरुधा बहुधा विराजति च शोभते। कीदृशः यज्ञपतौ यजमाने अविह्रुतमखण्डितमायुः दधत् स्थापयन्। वातजूतः वातेन प्रेरितः वातेन प्रेरितं रविमण्डलं भ्रमतीति प्रसिद्धिः॥ त्मना मन्त्रेष्वाङ्यादेरात्मन [पा० ६, ४, १४१] इत्याकारलोपः। ह्रु कौटिल्ये ह्रु ह्वरेश्छन्दसीति [पा० ७, २, ३१] ह्रु-आदेशः॥ ३०॥

उदु त्यं जातवेदसं देवं वहन्ति केतवः। दृशे विश्वाय सूर्य्यꣳ स्वाहा॥ ३१॥

ऐन्द्रवायवस्य द्वितीया पुरोरुक्। व्याख्याता [७, ४१] ॥ ३१॥

येना पावक चक्षसा भुरण्यन्तं जनाँ२॥ अनु। त्वं वरुण पश्यसि॥ ३२॥

प्रस्कण्वदृष्टा गायत्री मैत्रावरुणपुरोरुक्। सर्वमेधे पश्चात्कारेणाग्निर्धीयते तद्रूपमात्मानं सम्पाद्य मुक्तिमाप्नोति तदत्र प्रार्थ्यते। हे पावक शोधक! येन चक्षसा दर्शनेन त्वं भुरण्यन्तमनुपश्यसि क्षिप्रपाती पक्षी भुरण्युः भुरण्युमात्मानं करोति भुरण्यति भुरण्यतीति भुरण्यन् तम् क्विबन्तात् शत्रप्रत्ययः। सर्वमेधयाजिनं भुरण्युपक्षिरूपमात्मानं कृत्वा स्वर्गच्छन्तं येन चक्षसानुपश्यसीत्यर्थः। तेन चक्षसा जनानस्मानपि भुरण्यतः हे वरुण! त्वं पश्य वरुणः सूर्यः॥ ३२॥

दैव्यावध्वर्यू आगतꣳ रथेन सूर्य्यत्वचा। मध्वा यज्ञꣳ समञ्जाथे॥ तं प्रत्नथा। अयं

करोतेस्तोसुन्प्रत्ययः कार्यमेतस्य जगद्रूपस्य मध्या मध्ये विततं विस्तारितमंशुजालं संजभार संजहार संहरते न ह्यन्य एतादृशमंशुजालं प्रसारयितुं संहर्तुं वा शक्नोतीत्यर्थः। किञ्च यदा इत् यदैव हरितः हरितवर्णानश्वानश्वीनयुक्त युङ्क्ते आत्मनि आरोपयति सधस्थात् सह तिष्ठन्त्यश्वो यत्र तत् सधस्थं व्योममण्डलम् सध मादस्थयोश्छन्दसीति [पा० ६, ३, ९६] सहस्य सधादेशः सन्ध्याकाले पीतवर्णानंशून् यदा व्योममण्डलात् तस्मिन् योजयति। आत् अनन्तरमेव रात्री निशा सिमस्मै वासः तनुते सर्वं वस्तु तमसाच्छादयतीत्यर्थः सूर्यास्तादनन्तरं रात्रिसद्भावात्। सिमशब्दः सर्वपर्यायः ॥३७॥

तन्मित्रस्य वरु॑णस्याभि॒चक्षे॒ सूर्यो॑ रू॒पं कृ॑णुते॒ द्योरु॒पस्थे॑। अ॒न॒न्तम॒न्यद्रुश॑दस्य॒ पाजः॑ कृ॒ष्णम॒न्यद्ध॒रितः॒ सम्भ॑रन्ति ॥ ३८ ॥

सूर्यो द्योः द्युलोकस्योपस्थे उत्सङ्गे मित्रस्य वरुणस्य च तद्रूपं कृणुते कुरुते येन रूपेण जनानभिचक्षे अभिचष्टे पश्यति मित्ररूपेण सुकृतिनोऽनुगृह्णाति वरुणरूपेण दुष्कृतिनो निगृह्णातीत्यर्थः। अस्य सूर्यस्य अन्यत् एकं पाजो रूपमनन्तम् कालतो देशतश्चापरिच्छेद्यम् रुशत् शुक्लं दीप्यमानं विज्ञानघनानन्द ब्रह्मैव। अन्यत् कृष्णं द्वैतलक्षणं रूपं हरितः दिशः इन्द्रियवृत्तयो वा सम्भरन्ति धारयन्ति। इन्द्रियग्राह्यं द्वैतरूपमेकम् एकं शुद्धं चैतन्यमद्वैतमिति द्वे रूपे सूर्यस्य सगुणनिर्गुणं ब्रह्म सूर्य एवेत्यर्थः। पाज इति बलनाम [निघ० २, २] इह रूपमुच्यते। रोचत इति रुशत् पौषादिकेऽति प्रत्यये चकारस्य शकारो गुणाभावश्च निपा-

त्यति यद्वा हश हिंसायाम् कर्थ्यर्थे वर्तमानादस्मात्लट: शतरि हश्यदिति रूपम्॥ ३८॥

बण्म॒हाँ२॥ अ॑सि सूर्य॒ बडा॑दित्य म॒हाँ२॥ अ॑सि। म॒हस्ते॑ स॒तो म॑हि॒मा प॑नस्यते॒ऽद्धा दे॑व म॒हाँ२॥ अ॑सि॥ ३९॥

जमदग्निदृष्टे द्वे बृहतीसतोबृहत्यौ। आद्या माहेन्द्र-पुरोरुक्। बडित्यव्ययं सत्यार्थम्। हे सूर्य! सुवति प्रेरयति कार्येषु जगदिति सूर्यः राजसूयसूर्येत्यादिना [पा० ३, १, ११४] क्यबन्तो निपातः। बट् सत्यं त्वं महान् असि श्रेष्ठोऽसि। आदत्ते ऽशूनित्यादित्यः हे आदित्य! बट् त्वं महानसि। किञ्च महः महतः सतः नित्यस्य ते तव महिमा पनस्यते लोकैः स्तूयते। हे देव! दीप्यमान! अद्धा सत्यं त्वं महानसि अभ्यासे भूयांसमर्थं मन्यन्त इति [निरु० १०, ४२] पुनरुक्तिरादरार्था॥ ३९॥

बट्सू॒र्य॒ श्रव॑सा म॒हाँ२॥ अ॑सि स॒त्रा दे॑व म॒हाँ२॥ अ॑सि। म॒ह्ना दे॒वाना॑मसु॒र्य॑: पु॒रोहि॑तो वि॒भु ज्योति॒रदा॑भ्यम्॥ ४०॥

आदित्यग्रहप्रथमग्रहणम्। हे सूर्य! बट् सत्यं श्रवसा धनेन यशसा वा त्वं महानसि। हे देव! सत्यं त्वं महानसि देवानां मध्ये श्रेष्ठोऽसि। केन मह्ना महत्त्वेन। कीदृशः त्वम् असुर्यः असवः प्राणा येषां सन्ति तेऽसुराः तेभ्यो हितो-ऽसुर्यः प्राणिहितः। पुरोहितः पुरोऽग्रे हितः स्थापितः सर्वकार्येषु पुरः पूज्यः सर्वदेवानां सूर्यार्घदानानन्तरमेव

ज्ञाधिकारात् । विभु व्यापकमदाभ्यमनुपहिंस्यं ज्योतिः तेजस्त्वमिव तेजोरूप इत्यर्थः ॥ ४० ॥

यायन्त इव सूर्यं विश्वेदिन्द्रस्य भक्षत । वसूनि जाते जनमान ओजसा प्रति भागं न दीधिम ॥ ४१ ॥

नृमेधदृष्टा बृहती । आदित्यस्य पुनर्यदणम् । ययन्त इति यायन्तः यिव् सेवायाम् अतः शतरि शपि गुणे प्राप्ते व्यत्ययेन वृद्धिः इव एवार्थे । सूर्यं श्रयन्तः आश्रयन्तः एव ... रश्मयः इन्द्रस्य विश्वा इत् विश्वानि सर्वाण्येव वसूनि धनानि वृष्टिधान्यनिष्पत्त्यादीनि भक्षत अभक्षत भजन्ते विभजन्ते प्राणिभ्यो विभज्य ददतीत्यर्थः भज भागसेवयोः अस्य लुङि तङि प्रथमबहुवचने रूपम् अडभाव आर्षः आत्मनेपदेष्वनत इति [पा० ७, १, ५] अदादेशः । सूर्यकिरणा इन्द्रदत्तां वृष्टिं भूमौ विभजन्तीत्यर्थः । किञ्च वयं तान्येव वसूनि जाते पुत्रे जनमाने उत्पद्यमाने च ओजसा तेजसा सह प्रतिदीधिम धारयाम स्थापयामेत्यर्थः । किमिव भागं न भागमिव यथा स्वभागं पुत्रादिषु धारयामस्तथेत्यर्थः । धि धृतौ लङ् व्यत्ययेन शपः श्लुः द्वित्वम् तुजादित्वादभ्यासदीर्घः ॥ ४१ ॥

अद्या देवा उदिता सूर्यस्य निरंहसः पिपृता निरवद्यात् । तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥४२॥

कुत्सदृष्टा त्रिष्टुप् दशादित्यग्रहग्रयणे विनियोगः । दीव्यन्ति दीप्यन्ते इति देवाः रश्मयः हे देवाः । नोऽस्मानंहसः

पापात् निःषिष्टत निर्मुञ्चत अवद्यात् दुर्यशसोऽपि निःषिष्टत पृथक् कुरुतं अस्माकं पापानि दुर्यशांसि च नाशयतेत्यर्थः । क च यथास्मिन् दिने सूर्यस्य उदिता उदिते उदये अद्य सूर्योदयेऽस्मान् शुद्धान् कुरुतेत्यर्थः । अद्येत्यत्र द्व्यचोऽतस्तिङः निपातस्य चेति [पा० ६, ३, १३५, १३६] दीर्घः । अन्येषामपि दृश्यत इति [पा० ६, ३, १३७] दीर्घः पिपृतेत्यत्र । किञ्च मित्रादयः तत् [नः] अस्मद्वचनं मामहन्तां पूजयन्तु अङ्गीकुर्वन्त्वित्यर्थः । के मित्रः वरुणः अदितिः देवमाता सिन्धुः समुद्रो नदी वा पृथिवी उतापि च द्यौः स्वर्गः ॥ ४२ ॥

आ कृष्णेन रजसा वर्तमानो निवेशयन्नमृतं मर्त्यं च । हिरण्ययेन सविता रथेना देवो याति भुवनानि पश्यन् ॥ ४३ ॥

हिरण्यस्तूपदृष्टा त्रिष्टुप् सावित्रपुरोरुक् । सविता देवः हिरण्ययेन हिरण्मयेन रथेन आयाति आगच्छति । किं कुर्वन् कृष्णेन रजसा रात्रिलक्षणेन सह आवर्तमानः पुनः पुनर्भ्रमणं कुर्वन् अमृतं देवादिकं मर्त्यं मनुष्यादिकं च निवेशयन् स्वस्वप्रदेशेषु स्थापयन् भुवनानि पश्यन् कानि साधु कुर्वन्ति कान्यसाध्विति विचारयन् ॥ तृतीयं सूर्यस्तुदृक्च्यमन्त्रः समाप्तम् ॥ ४३ ॥

प्र वावृजे सुप्रया बर्हिरेषामा विश्पतीव बीरिट इयाते । विशामक्तोरुषसः पूर्वहूतौ वायुः पूषा स्वस्तये नियुत्वान् ॥ ४४ ॥

अथ चतुर्वेदमन्त्रः वैश्वदेवस्तुत् । तथा च श्रुतिः [१२, ७, १, ६] वैश्वदेवश्चतुर्थमन्त्रो भवति वैश्वदेवा यद्वा भवन्ति वैश्व-

देव्यः पुरोरुच इति। वैश्वदेवस्तुति चतुर्थेऽह्नि एकादश पुरोरुचः षट् प्रतीकोक्ताः इति सप्तदश ऐन्द्रवायवादिसावित्रान्तग्रहाणां पुरोरुचो ग्रहणमन्त्राः। वसिष्ठदृष्टा त्रिष्टुप् ऐन्द्र[वायव]पुरोरुक्। एषां यजमानानां स्वस्तये कल्याणाय वीरिटेऽन्तरिक्षे वर्तमानौ वायुः पूषा च आ इयाते आगच्छतः ई कान्तिगमनगतिव्याप्त्यादौ [धातु० २४, ३८] व्यत्ययेन तङ्। कीदृशो वायुः नियुत्वान् नियुतो नियुत्संज्ञा अश्वाः सन्त्यस्य सः नियुतो वायोरित्युक्तेः [निघ० १, १५, १०]। कस्मिन् काले अक्तोः रात्रेः उषसः दिनस्य पूर्वहूतौ पूर्वा चासौ हूतिश्च पूर्वहूतिस्तस्याम् प्रथमाह्वानकाले अग्निहोत्रहोमकाले इत्यर्थः। उषसः पूर्वाह्वाने पूषा रविरायाति रात्रौ वायुः वायुना वायुसखत्वादग्निर्लक्ष्यते रात्रिहोमस्याग्निदेवत्यत्वात्। तत्र दृष्टान्तः काविव विश्पतीव यथा विशां पती द्वौ राजानौ विशां वीरिटे मनुष्याणां गणे आगच्छतस्तद्वत् तावपि तेषां स्वस्तये इयाते। एषां केषाम् येषां बर्हिः प्रवावृजे प्रवृज्यते प्रस्तीर्यते वृजो वृतित्यागयोः लिट् अभ्यासदीर्घः संहितायाम्। कीदृशं बर्हिः सुप्रयाः शोभनं प्रयः प्रगमनं प्रस्तरणं यस्य तत् सुप्रयः दीर्घश्छान्दसः सम्यक् विधिना प्रस्तीर्णमित्यर्थः। वीरिटशब्दो गुणवाचकः तथा च यास्कः [निरु० ५, २८] प्रवृज्यते सुप्रायणं बर्हिरेषामियाते सर्वस्य पातारौ वा पालयितारौ वा वीरिटमन्तरिक्षं भियो वा भासो वा ततिरिति गणाभिधानं वा स्यात् सोऽपि भीततनो भासस्तनश्च अन्तरिक्षे निरालम्बने भयं भासो नक्षत्राणां तननम् गणमपि दृष्ट्वा यो वारो बिभ्यति भियो वी-आदेशे तनोतेः रिट् इति ॥ ४४ ॥

इन्द्रवायू बृहस्पतिं मित्राग्निं पूषणं

भगम्। आदित्यान्मारुतं गणम् ॥ ४५ ॥

मेधातिथिदृष्टे द्वे गायत्र्यौ आद्या ऐन्द्रवायवस्य पुनर्ग्रहणे द्वितीया मैत्रावरुणग्रहणे। इन्द्रवायू बृहस्पतिं मित्रा विभक्तेराकारः अग्निं पूषणं भगम् आदित्यान् मारुतं मरुत्सम्बन्धिनं गणम् एतानाह्वयामि ॥ ४५ ॥

वरुणः प्राविता भुवन्मित्रो विश्वाभिरूतिभिः। करतां नः सुराधसः ॥ ४६ ॥

वरुणः मित्रश्च विश्वाभिः सर्वाभिः ऊतिभिः अवनैः रक्षणप्रकारैः प्राविता प्रकर्षेण रक्षकौ भुवत् भवतु भवतेर्व्यत्ययेन तुदादित्वात् शप्रत्ययः इतश्च लोप इति [पा० ३, ४, ९७] तिप इकारलोपः धातोरुवङ्। किञ्च मित्रावरुणौ नोऽस्मान् सुराधसः शोभनधनान् करतां कुरुताम् शोभनं राधो येषाम् ॥ ४६ ॥

अधि न इन्द्रैषां विष्णो सजात्यानाम्। इता मरुतो अश्विना ॥ तं प्रत्नथा। अयं वेनः। ये देवासः। आ न इडाभिः। विश्वेभिः सोम्यं मधु। ओमासश्चर्षणीधृतः ॥ ४७ ॥

कुसीदिदृष्टा गायत्र्याश्विनपुरोरुक्। हे इन्द्र! हे विष्णो! हे मरुतः! हे अश्विना! अश्विनौ! नोऽस्माकमेषां सजात्यानां समानजातीयानामधि मध्ये सजात्यमध्ये यूयमित आगच्छत ॥ अत्र प्रतीकोक्ताः तं प्रत्नथा [७, १२] शुक्रग्रहे अयं वेनः [७, १६] मन्थिग्रहे ये देवासः [७, १९] आग्रयणस्य आ न इडाभिः [३३, ३४] ध्रुवस्य विश्वेभिः सोम्यं मधु [३३, १०]

ऐन्द्राग्नस्य सोमासयपर्यन्तोष्टतः [७, ३३] वैश्वदेवस्य ग्रहस्य ॥ ४७ ॥

अग्न इन्द्र वरुण मित्र देवाः शर्धः प्रयन्त मारुतोत विष्णो। उभा नासत्या रुद्रो अध ग्नाः पूषा भगः सरस्वती जुषन्त ॥ ४८ ॥

प्रतिक्षत्रदृष्टा त्रिष्टुप् मरुत्वतीयपुरोरुक्। हे अग्ने! हे इन्द्र! हे वरुण! हे मित्र! हे देवाः! हे मारुत! मरुद्गण! उतापि हे विष्णो! यूयं शर्धः बलं प्रयन्त प्रयच्छत दत्त यमः अपो लुक्। एवं प्रत्यक्षस्तुत्या परोक्षमाह उभा नासत्या उभौ नासत्यावश्विनौ रुद्रः अध अथ ग्नाः देवपत्न्यः पूषा भगः सरस्वती च जुषन्त जुषन्तां सेवन्तां हवींषि ॥४८॥

इन्द्राग्नी मित्रावरुणादितिᳪ स्वः पृथिवीं द्यां मरुतः पर्वताँ२॥ अपः। हुवे विष्णुं पूषणं ब्रह्मणस्पतिं भगं नु शᳪसᳪ सवितारमूतये ॥ ४९ ॥

वत्सारदृष्टा जगती समस्तमरुत्वतीयपुरोरुक्। इन्द्राग्नी मित्रावरुणौ अदितिम् स्वः आदित्यम् पृथिवीम् द्यां द्युलोकम् मरुतः पर्वतान् अपः विष्णुम् पूषणम् ब्रह्मणस्पतिम् भगम् शंसं स्तुत्यं सवितारम् एतान् नु क्षिप्रमूतयेऽवनायाहं हुवे आह्वयामि ॥ ४९ ॥

अस्मे रुद्रा मेहना पर्वतासो वृत्रहत्ये भरहूतौ सजोषाः। यः शᳪसते स्तुवते धायि पज्र इन्द्रज्येष्ठा अस्माँ२॥ अवन्तु देवाः ॥ ५० ॥

पञ्च विष्टुभः आद्या प्रगाथदृष्टा माहेन्द्रपुरोरुक्। यो नरः शंसते शस्त्राणि शंसति स्तुवते स्तौति स्तोत्राणि प्रकर्षेण जपति पञ्चः प्राजितधनः सन् धायि दधाति हवींषि तान् घस्मांश्च यजमानान् देवा अवन्तु पान्तु पञ्चः पृषोदरादिः। कीदृशा देवाः पक्षे अस्मासु मेहना यत्र आकारः मेहन्ति सिञ्चन्ति मेहनाः धनादिसेक्तारः। रोदयन्ति शत्रूनिति रुद्राः। पर्वतासः पर्वाणि उत्सवा विद्यन्ते येषां ते पर्वताः उत्सववन्तः पर्वमरुद्भ्यां तबिति [पा० ५, २, १२२ वा० ११] तप्प्रत्ययः। वृत्रहत्ये वृत्रासुरवधाय भरहूतौ भरे संग्रामे हूतिराह्वानम् तत्र सजोषाः समानो जोषः प्रीतिर्येषां ते एकमतय इत्यर्थः। इन्द्रज्येष्ठाः इन्द्रो ज्येष्ठो येषां ते। ईदृशा देवा नोऽवन्तु॥ ५०॥

अर्वाञ्चो॑ अ॒द्या भ॑वता यजत्रा॒ आ वो॒ हार्दि॒ भय॑मानो व्ययेयम्। त्राध्वं॑ नो देवा नि॒जुरो॒ वृक॑स्य त्राध्वं॑ क॒र्ताद॑व॒पदो॑ यजत्राः ॥ ५१ ॥

कूर्मदृष्टादित्यस्य प्रथमा पुरोरुक्। यजन्तं त्रायन्ते यजत्राः यष्टव्या वा हे यजत्राः देवाः। अद्य यूयमर्वाञ्चः अस्मदभिमुखाः भवत दीर्घो संहितायाम्। यतो भयमानः बिभ्यत् अहं वो युष्माकं हार्दि हृदि भवं मनः आव्ययेयम् आगमयेयमभिमुखं सम्पादयेयमित्यर्थः। व्यय गतौ णिजन्तः। भिन्नो व्यत्ययेन अपि भयमानः। किञ्च हे यजत्राः देवाः! नोऽस्मान् वृकस्य वृकात् त्राध्वम् पालयत कर्तात् कूपाच्च त्राध्वम्। कीदृशाद् वृकात् निजुरः जूरी वधे नितरां जूर्यते

हिनस्ति निजूः क्विप् तस्मान्निशुरः हिंसकात्। कीदृशात् कर्तात् अवपदः अवाचीनाः पादन्यासा यत्र सः अवपात तस्मादवपदः सोपानैर्यथोत्तरीतुं शक्यत इत्यर्थः॥ ५१॥

विश्वे॑ अ॒द्य म॒रुतो॒ विश्व॑ ऊ॒ती विश्वे॑ भवन्त्व॒ग्नयः॒ समि॑द्धाः। विश्वे॑ नो दे॒वा अव॒साग॑मन्तु॒ विश्व॑मस्तु॒ द्रवि॑णं॒ वाजो॑ अ॒स्मे ॥ ५२ ॥

सुप्रहष्टाविलयपुनर्ग्र्हये। व्याख्याता [१८, ३१] ॥ ५२ ॥

विश्वे॑ देवाः शृणु॒तेम॒ꣳ हव॑ं मे॒ ये अ॒न्तरि॑क्षे॒ य उप॒ द्यवि॒ ष्ठ। ये अ॑ग्निजि॒ह्वा उ॒त वा॒ यज॑त्रा आ॒सद्या॒स्मिन् ब॒र्हिषि॑ मादयध्वम् ॥ ५३ ॥

सुहोत्रदृष्टाविलयष्कस्य दधा ग्रयणे विनियुक्ता। हे विश्वे देवाः! ये यूयमन्तरिक्षे स्थ भवथ ये च द्यवि उप स्वर्गसमीपे स्थ ये चाग्निजिह्वाः वह्निमुखाः उत वा अपि च यजत्राः यजनीयाः ते सर्वे यूयमिमं मे मत्कृतं हवमाह्वानं शृणुत श्रुत्वा चास्मिन् बर्हिषि आसद्योपविश्य मादयध्वं तृप्यध्वम् ॥ ५३ ॥

दे॒वेभ्यो॒ हि प्र॑थ॒मं य॒ज्ञिये॑भ्यो॒ऽमृत॒त्वꣳ सु॒वसि॑ भा॒गमु॑त्त॒मम्। आदिद्दा॒मानꣳ॑ सवित॒र्व्यू॑र्णुषेऽनूची॒ना जी॑वि॒ता मानु॑षेभ्यः ॥ ५४ ॥

वामदेवदृष्टा जगती सावित्रग्रहस्य पुरोरुक्। हे सवितः!

ष्टि नियितं प्रथममुदयसमये यज्ञियेभ्यः यज्ञार्हेभ्यो देवेभ्यः त्वमुत्तमं भागमग्निष्टोमरूपं सुवसि प्रेरयसि षू प्रेरणे तुदादिः अभ्यनुजानासीत्यर्थः । कीदृशं भागममृतत्वममृतप्रदमित्यर्थः कार्यकारणयोरभेदेन निर्देशः । आत् इत् अनन्तरमेव उदयानन्तरम् दामानम् ददाति प्रकाशमिति दामा रश्मिसमूहः तं व्यूर्णुषे विवृणोषि विस्तारयसि । ततो मानुषेभ्यः [जीविता] जीवितानि जीवनहेतूनि कर्माणि व्यूर्णुषे सूर्योदयानन्तरमेव प्राणिनां कर्मसु प्रवृत्तेः । कीदृशानि जीवितानि [अनूचीना] अनूचीनानि अन्वञ्चन्ति तान्यनूचीनानि रश्मिसमूहानुगतानि तमसि तदभावात् । लौकिकवैदिकव्यवहारप्रवर्तयिता त्वमेवेत्यर्थः ॥ इति वैश्वदेवस्तुचतुर्थमन्त्रः । समाप्तोऽयं सर्वमेधः ॥ ५४ ॥

प्र वायुमच्छा बृहती मनीषा बृहद्रयिं विश्ववारꣳ रथप्राम् । द्युतद्यामा नियुतः पत्यमानः कविः कविमियक्षसि प्रयज्यो ॥ ५५ ॥

अथ पञ्चदशपञ्चदशयोर्दशर्चास्तयोऽनुवाकाः पुरोरुचोऽनारभ्याधीताः श्रौतकर्मस्वविनियुक्ताः ब्रह्मयज्ञार्हा आदित्ययाज्ञवल्क्यदृष्टाः पितृमेधपर्यन्तम् ॥ ऋजिश्वदृष्टा त्रिष्टुप् वायुदेवत्या । प्रकर्षेण यजति प्रयज्युः हे प्रयज्यो अध्वर्यो! बृहती मनीषा महत्या बुद्ध्या ज्ञात्वा अच्छ आभिमुख्येन त्वं वायुं प्र इयक्षसि प्रकर्षेण यष्टुमिच्छसि । कीदृशः त्वम् कविः ज्ञानी । कीदृशं वायुं बृहद्रयिम् बृहन् रयिर्यस्य तम् महाधनम् । विश्ववारम् विश्वैर्जनैर्व्रियते तम् सर्वस्य वरणीयम् विश्वं वृणोतीति वा सर्वव्यापकम् । रथप्राम् रथं प्राति पूरयति रथप्राः तम् यजमानाय दातुं धनैः रथं पूरयति । द्युतद्यामा व्यत्ययः द्युत-

ध्यामानम् द्युतत् दीप्यमानं याम यमनं नियमनं यस्य तम्। नियुतः पत्यमानः उभयत्र विभक्तिव्यत्ययः नियुद्भिरश्वैः पत्यमानं गच्छन्तम्। कविं क्रान्तदर्शनम्। ईदृशं वायुं यजेत्यर्थः ॥ ५५ ॥

इन्द्रवायू इमे सुता उप प्रयोभिरागतम्। इन्दवो वामुशन्ति हि। उपयामगृहीतोऽसि वायव इन्द्रवायुभ्यां त्वा। एष ते योनिः। सजोषोभ्यां त्वा ॥ ५६ ॥

व्याख्याता [७, ८] ॥ ५६ ॥

मित्रꣳ हुवे पूतदक्षं वरुणं च रिशादसम्। धियं घृताचीꣳ साधन्ता ॥ ५७ ॥

द्वे मधुच्छन्दोदृष्टे गायत्री आद्या लिङ्गोक्तदेवता। मित्रं वरुण चाहं हुवे आह्वयामि। कीदृशं पूतदक्षम् पूत पवित्रं सदाचारं दक्षयति धनपुत्रादिभिर्वर्धयति पूतदक्षस्तम् दक्ष वृद्धौ शीघ्रार्थे च कम्पूवतोरित्यस्मात्खिजन्तात् कर्मस्यण्। रिशादसम् रिशन्ति हिंसन्ति रिशा दुष्टाः तान् समन्तादसति नाशयति रिशादसः तम् रिश हिंसायाम् दस उपचये। द्वयोर्विशेषणे। कीदृशावुभौ धियं कर्म साधन्ता साधयन्तौ। कीदृशीं धियं घृताचीम् घृतमच्यते ह्रयते यत्र तम् ॥ ५७ ॥

दस्रा युवाकवः सुता नासत्या वृक्तबर्हिषः। आयातꣳ रुद्रवर्तनी ॥ तं प्रत्नथा। अयं वेनः ॥ ५८ ॥

आश्विनी द्वयोरश्विनोरेकस्य दस्र इति नामापरस्य नासत्य

इति। हे दस्रौ। दर्शनीयौ! हे [नासत्या] नासत्यौ न असत्यौ सत्यवादिनावित्यर्थः। युवामायातमागच्छतम् यतः सुताः अभिषुताः सोमा इति शेषः। कीदृशाः सोमाः? युवाकवः युवां कामयन्ते ते युवाकवः मां पिबतमितीच्छन्तः यद्वा युवन्ति अन्नौ मिश्रीभवन्ति युवाकवः कटिकुपिभ्यां काकु-रिति [उणा० ३, ७६] बहुलग्रहणात् काकुप्रत्ययः। वृक्त-बर्हिषः वृक्तं बर्हिर्यैस्ते। कीदृशौ युवां रुद्रवर्तनी रुद्रस्येव वर्तनिः पन्था ययोस्तौ रुद्रवद्गमनशीलौ। तं प्रत्नथा [७, १२] अयं वेनः [७, १६] एते द्वे प्रतीकोक्ते ॥ ५८ ॥

विदद्यदी सरमा रुग्णमद्रेर्महि पाथः पूर्व्यꣳ सध्र्यक्कः। अग्रं नयत् सुपद्यक्षराणामच्छा रवं प्रथमा जानती गात् ॥ ५९ ॥

कुशिकदृष्टा त्रिष्टुप् इन्द्रदेवत्या। सह रमन्ते देवा विप्रा वा यस्यां सा सरमा वाक्। प्रथमा आद्या सरमा त्रयीलक्षणा वाक् अच्छ यत्राभिमुखं गात् आगच्छति यज्ञं प्रतिपादय-तीत्यर्थः। कीदृशी सरमा सुपदी शोभनानि पदानि सुप्तिङ-न्तानि यस्यां सा। अक्षराणामकारादीनां रवं शब्दं जानती ज्ञापयन्ती अन्तर्भूतणिजर्थः। तां सरमां यदि चेत् विदत् जानीयात् अध्वर्युः तर्हि पाथः सोमलक्षणमन्नं कः कुर्यात्? वेदानभिज्ञस्य सोमकण्डनानधिकारात्। कीदृशं पाथः अद्रेः रुग्णम् विभक्तिव्यत्ययः अद्रिणा सोमाभिषवग्राव्णा रुग्णम-भिषुतम्। महि महत्। पूर्व्यं पूर्वगृहीतमुपांश्वन्तर्यामैन्द्रवा-यवादिपात्रेषु। सध्र्यक् सहाञ्चति सहस्य सध्रिः सहैव इव-नाय गच्छत्। अग्रं नयत् अग्रं मुख्यत्वं यजमानं प्रापयत् यज्ञेन

यजमानो सुखी भवति॥ एवमधियज्ञं मन्त्रो व्याख्यातः। वस्तु चानां तु संवादसूक्तमिदम्। तत्र पणिभिरसुरैर्देवगोधनेऽपहृते इन्द्रेण देवशुनी तद्बोध्ये प्रेरिता तदभिप्रायेण व्याख्यायते। सरमा देवशुनी इन्द्रेण गवान्वेषणाय प्रहिता सती यदि यदा अद्रेः गिरेः रुग्णं भग्नम् द्वारम् विदत् अविदत् अलभत् तदा इन्द्रः पाथः अविरतं कः अकार्षीत् तस्यै दत्तवान्। ततः सुपदी शोभनपादयुक्ता सा सरमा अक्षराणां स्वरेण नाशेन रक्षितानामनुपद्रुतानां गवाम् अग्रं प्राप्तं नयत् अनयत् प्राप्नोत्। प्रथमा प्रथमम् एवं गवां हम्भारवं जानती सती अच्छ गवामभिमुखं गात् अगात् जगाम। कीदृशं पाथः? महि महत्। पूर्व्यं पूर्वं प्रेषणकाले अन्नादिनीं ते प्रजां करिष्यामीति प्रतिज्ञातम्। सध्रक् सध्रीचीनमितरैरपि सह भोज्यम्॥ विदत् विद्लृ लाभे पुषादीत्यादिना [पा० ३, १, ५५] च्लेरङादेशः अडभाव आर्षः। सरमा सृ गतौ औणादिकोऽमप्रत्ययः सरमा सरणा-दिति यास्कः। रुग्णम् रुजो भङ्गे निष्ठायामोदितश्चेति [पा० ८, २, ४५] नत्वम्। पाथः पातीति पा रक्षणे अन्नम् असुन्प्रत्ययस्य थुडागमः। कः करोतेर्लुङि मन्त्रे घसह्वरेत्या-दिना [पा० २, ४, ८०] च्लेर्लोपे रूपम्। सुपदी पादोऽन्य-तरस्यामिति [पा० ४, १, ८] ङीप्। गात् इणो गा लुङि ॥ ५९ ॥

नहि स्पशमविदन्नन्यमस्माद्वैश्वानरात् पुरएतारमग्नेः। एमेनमवृधन्नमृता अमर्त्यं वैश्वानरं क्षैत्रजित्याय देवाः॥ ६० ॥

विश्वामित्रदृष्टा त्रिष्टुब्वैश्वानरी। देवाः वैश्वानरात्

विश्वेभ्यो हितात् अग्नेः अन्यं सप्रं दूतं पुरएतारं सर्वकार्येषु पुरःसरं च नहि अविदन् नालभन्त नहिशब्दो निषेधवाची। सप्रः प्रणिधिरुच्यते। पुर एति गच्छति पुरएता तम्। आ ईम् निपातौ अथार्थौ अथामृता देवाः एनं वैश्वानरमवृधन् अवर्द्धयन्। कीदृशमग्निम्? अमर्त्यममरणधर्माणम्। किमर्थमवृधन्? चैत्रजित्याय चैत्रमेव चैत्रं तस्य जित्यं जयस्तस्मै यजमानस्य चैत्रार्थं ॥ ६० ॥

उग्रा विघनिना मृध इन्द्राग्नी हवामहे। ता नो मृडात ईदृशे ॥ ६१ ॥

भरद्वाजदृष्टा ऐन्द्राग्नी गायत्री। वयमिन्द्राग्नी हवामहे आह्वयामः। कीदृशाविन्द्राग्नी? उग्रौ उद्गूर्णबलौ। मृधो हिंसकान् विघनिनौ विशेषेण हन्तो नाशयतस्तौ विघनिनौ हन्तेर्वः। ता तौ आहूतौ इन्द्राग्नी नोऽस्मान् ईदृशे भयानके संग्रामे कर्मणि वा मृडातः मृडयतः सुखयतः ॥ ६१ ॥

उपास्मै गायता नरः पवमानायेन्दवे। अभि देवाँ२॥ इयक्षते ॥ ६२ ॥

देवलदृष्टा सोमदेवत्या गायत्री। हे नरो! यज्ञनेतारः ऋत्विजः! अस्मै इन्दवे सोमाय उपगायत उपाधशाश्त्रमनुस्तोपशब्दयत स्तोत्राणि कुरुतेत्यर्थः। कीदृशायेन्दवे? पवमानाय पव गतौ पवते दशापवित्राद्द्रोणकलशं गच्छति पवमानस्तस्मै। देवान् यष्टव्यानभि संमुखमियक्षते यष्टुमिच्छते यजेः सनि छान्दसोऽभ्यासयकारलोपः ॥ ६२ ॥

ये त्वाहिहत्ये मघवन्नवर्धन्ये शाम्बरे हरिवो ये गविष्टौ। ये त्वा नूनमनुमदन्ति

विप्राः पिवे॑न्द्र॒ सोम॑ᳪं॒ सग॑णो म॒रुद्भि॑: ॥ ६३ ॥

विश्वामित्रदृष्टाद्या द्वे त्रिष्टुभौ इन्द्रदेवत्याश्चितः । हे मघवन् ! धनवन् ! ये मरुतो गणदेवाःअहिहत्ये वृत्रहननरूपे कर्मणि त्वा त्वामवर्धन् जहि वीरयस्वेत्यादिवचोभिस्ते वृद्धिमकुर्वन् । हे हरिवः ! हरिनामकाश्वयुक्त ! शाम्बरे शम्बरसम्बन्धिनि युद्धे ये त्वामवर्धन् । ये च मरुतो गविष्टौ गवां पशूनां सुरहृतानामिष्टौ प्रत्याहरणेच्छायां ये त्वामवर्धयन् । ये च विप्राः मेधाविनो मरुतो नूनं निश्चितं त्वामनु मदन्ति उत्कर्षयन्ति तर्पयन्ति वा । हे इन्द्र ! तैर्मरुद्भिः सगणः गणसहितः सन् सोमं पिब मरुत्वतीयादिग्रहं पिबात्सः ॥ अहिहत्ये हन्तेर्भावे हनस्त चेति [पा० ३, १, १०८] क्यप् कृदुत्तरपदसमासः । अवर्धन् भेः सार्वधातुकत्वेऽपि छन्दस्युभयथेति [पा० ३, ४, ११७] आर्धधातुकत्वे णिलोपः यद्दृत्तयोगान्निघाताभावः [पा० ८, १, ६६] । गवामिष्टिर्यस्मिन् रणे इति बहुव्रीहौ प्रकृत्या पूर्वपदमिति [पा० ६, २, १] पूर्वपदस्वरः । अनुमदन्ति भेर्लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः तिङि चोदात्तवतीति [पा० ८, १, ७१] गतेर्निघातः ॥ ६३ ॥

जनि॑ष्ठा उ॒ग्रः सह॑से तु॒राय॑ म॒न्द्र ओजि॑ष्ठो बहु॒लाभि॑मानः । अव॑र्ध॒न्निन्द्रं॑ म॒रुत॑श्चि॒दत्र॑ मा॒ता यद्वी॒रं द॒धन॒द्धनि॑ष्ठा ॥ ६४ ॥

गौरीवितिदृष्टा । हे इन्द्र ! त्वं सहसे बलाय जनिष्ठा अजनिष्ठाः जातोऽसि लुङ् अडभावः । कीदृशाय सहसे ? तुराय त्वरमाणाय वेगवते । कीदृशः त्वम् ? उग्रः उत्कृष्टः । मन्द्रः स्तुत्यः ओजिष्ठः अत्यन्तमोजस्वी ओजिष्ठः विन्मतोर्लुगिति [पा० ५, ३, ६५] विनो लुक् । बहुलाभिमानः सर्वं जगन्मां

द्विभूतिरिति भूयिष्ठाभिमानः। अत्र वृत्रवधे द्वैदृशमिन्द्र मरुतश्चित् मरुतोऽपि अवर्धन् स्तुतिसहायाभ्यामिति शेषः। इदं चेन्द्रसौभाग्यं गर्भकालीनमित्याह यत् यस्मात् माता दितिः धनिष्ठाख्या वीरमिन्द्रं दधनत् गर्भे धारितवती नकार उपजनः ॥ ६४ ॥

आ तू न॑ इन्द्र वृत्रहन्न॒स्माक॑म॒र्धमाग॑हि।
म॒हान् म॒हीभि॑रू॒तिभिः॑ ॥ ६५ ॥

वामदेवदृष्टा गायत्री। तु इति निपातः क्षिप्रवचनः ऋचि तुनुघेत्यादिना [पा० ६, ३, १३३] तस्य संहितायां दीर्घः। वृत्राणामावरकाणां पापानां हन्ता वृत्रहा हे वृत्रहन् ! हे इन्द्र ! त्वं नोऽस्मान् प्रति तु क्षिप्रम् आ आगच्छेत्यर्थः आगत्य चास्माकमर्धमस्मन्निवासदेशमागहि देवयजनदेशं प्राप्नुहीत्यर्थः। कीदृशस्त्वम् ? महीभिः महतीभिः ऊतिभिः अवनैः रक्षाभिः महान् योऽन्यं रक्षति स महानुच्यते ॥ ६५ ॥

त्वमि॑न्द्र प्र॒तूर्ति॑ष्व॒भि विश्वा॑ असि॒ स्पृधः॑।
अ॒श॒स्ति॒हा ज॑नि॒ता वि॑श्व॒तूर॑सि॒ त्वं तू॑र्य तरु॒ष्य॒तः ॥ ६६ ॥

नृमेधदृष्टे द्वे ऐन्द्री पथ्याबृहतीसतोबृहत्यौ। प्रकृष्टा तूर्तिर्हिंसा येषां यत्र वा ते प्रतूर्तयः शत्रवः संग्रामा वा तेषु प्रतूर्तिषु हे इन्द्र ! त्वं विश्वाः सर्वाः स्पृधः स्पर्धमानाः शत्रुसेनाः अभि असि अभिभवसि। किञ्च यतः त्वं विश्वतूरसि विश्वान् सर्वान् रिपून् तूर्यंते हिनस्ति विश्वतूः ततः तरुष्यतः हनिष्यतः शत्रून् तूर्य जहि मारय। कीदृशस्त्वम् ? अशस्तिहा नास्ति

शंसा प्रशस्तिर्येषां ते अशस्तयः दुष्टास्तान् हन्तीत्यशस्तिहा । जनिता जनयिता स्वपक्षप्रशंसोत्पादकः ॥ ६६ ॥

अनु॑ ते॒ शुष्मं॑ तु॒रय॑न्तमीयतुः क्षो॒णी शिशु॒ं न मा॒तरा॑ । विश्वा॑स्ते॒ स्पृधः॑ श्नथयन्त म॒न्यवे॑ वृ॒त्रं यदि॑न्द्र॒ तूर्व॑सि ॥ ६७ ॥

हे इन्द्र ! क्षोणी द्यावापृथिव्यौ ते तव शुष्मं बलमन्वीयतुः अनुगच्छतः द्यावापृथिवीस्था लोकास्त्वद्बलं वश्य मन्यन्ते इति भावः । कीदृशं शुष्मम् ? तुरयन्तं शत्रुषु त्वरामाविष्कुर्वन्तम् । अनुगमने दृष्टान्तः मातरौ मातापितरौ शिशुं न शिशुमिव यथा पितरौ बालमनुगच्छतः यस्य बलाद् द्यावापृथिव्यावप्यबिभीतामिति [निरु० १०, १०] यास्कः । तदेव प्रपञ्चयति विश्वा इति विश्वाः सर्वाः स्पृधः स्पर्धमानाः शत्रुसेनाः ते तव मन्यवे षष्ठ्यर्थे चतुर्थी तव क्रोधात् श्नथयन्त अश्नथयन्त श्वथिताः खिन्ना भवन्ति तव क्रोधदर्शनादुद्विजन्त इत्यर्थः युक्तमेतत् यत् यस्मात् युधि इन्द्र ! त्वं वृत्रं देवासुरावध्यं तूर्वसि हंसि तूर्वतिर्हिंसार्थः ॥ ६७ ॥

य॒ज्ञो दे॒वानां॒ प्रत्ये॑ति सु॒म्नमादि॑त्यासो॒ भव॑ता मृडयन्तः॑ । आ वो॒ऽर्वाची॑ सुम॒तिर्व॑वृत्याद॒ꣳहोश्चि॒द्या व॑रिवो॒वित्त॒रास॑त् । आ॒दि॒त्येभ्य॑स्त्वा ॥ ६८ ॥

कुत्सदृष्टा त्रिष्टुप् । व्याख्याता [८, ४] ॥ ६८ ॥

अद॑ब्धेभिः सवितः पा॒युभि॒ष्ट्वꣳ शि॒वेभि॑र॒द्य परि॑ पाहि नो॒ गय॑म् । हिर॑ण्यजिह्वः सुवि॒ताय॑

नव्यसे रक्षा माकिर्नो अघशंस ईशत ॥६९॥

भरद्वाजदृष्टा जगती सवितृदेवत्या। हे सवितः! सर्वस्व प्रसवितः! पायुभिः पालनैः नोऽस्माकं गयं गृहं धनं वा त्वमद्य परियाहि रक्ष गयः छदिर इति गृहनामसु [निघ० ३, ४, १] मील्हुं गय इति [निघ० २, १०, १२] धननामसपि पाठात् गृहधनयोर्गयशब्दः। कीदृशैः पायुभिः? अदब्धेभिः अदब्धैरनुपहिंसितैः। शिवेभिः शान्तैः सुखरूपैः। कीदृशस्त्वम्? हिरण्यजिह्वः हिरण्यवदविचला जिह्वा यस्य सत्यवाक् यद्वा हिरण्या हितरमणीया जिह्वा ज्वाला यस्येति वा हिरण्यं कस्मादित्यादि हितरमणीयं भवतीति वेति [निघ० २, १३, १२] यास्कोक्तेः। किञ्च नव्यसे नवीयसे नवतराय सुविताय सु इताय सुखाय अस्मान् रक्ष पालय। किञ्च माकिः मा कश्चनाघशंसः पापमाशंसमानः शत्रुः नोऽस्माकमीशत ऐश्वर्यं कुर्यात् त्वत्प्रसादात् पापास्माकमीशिता मा भूदित्यर्थः। ईशत लङ् बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७३] शपो लुगभावः अडभावश्च ॥ ६९ ॥

प्र वीरया शुचयो दद्रिरे वामध्वर्युभिर्मधुमन्तः सुतासः। वह वायो नियुतो याह्यच्छा पिबा सुतस्यान्धसो मदाय ॥ ७० ॥

वसिष्ठदृष्टा त्रिष्टुप्। वायुदेवत्याः पञ्चदश ऋचः इह प्रतीकोक्ता एवं सप्तदशकः पुरोरुचां समूहः। वामिति द्विवचनं पत्नीयजमानविषयम्। हे पत्नीयजमानौ! वां युवयोः स्वभूताः सोमाः दद्रिरे विदीर्णाः चूर्णीभूताः च विदारे कर्मकर्त्तरि लिट्। कीदृशाः? प्रवीरया प्रकृष्टा वीरा प्राणीरवा

ऋत्विजो येषां सोमानां ते प्रवीराः सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] जसो याजादेशः। शुचयः निर्मलाः। अध्वर्युभिः सुतासः सुताः अभिषवधर्मेण ग्रावभिः द्रवीभावमापादिताः अभिषुण्वन्ति चत्वारः पर्युपवेशनसामर्थ्यादिति [का० ९, ५, १] कात्यायनस्मरणादध्वर्युभिरिति बहुवचनम् अध्वरनेतृभिः ऋत्विग्विशेषैः सुता इत्यर्थः। मधुमन्तः मधु निघण्ट्वाम्नातमुदकम् तद्वन्तः। एवं पूर्वार्धे परोक्षयजमानो सम्बोध्य वायुमाह याति सर्वत्र गच्छति वायुः हे वायो! नियुतोऽश्वान् त्वं वह देवयजनदेशं प्रापय अच्छयाहि अच्छाभेरर्थे आप्तुमिति वा सोमाभिमुखं सोममाप्तुं वा याहीत्यर्थः। यात्वा च मदाय हृष्टये मत्ततायै वा सुतस्याभिषुतस्यान्धसः सोमस्य स्वंशं पिब ॥ ७० ॥

गाव उपावतावतं मही यज्ञस्य रप्सुदा।
उभा कर्णा हिरण्यया ॥ ७१ ॥

व्याख्याता [३३, १९] ॥ ७१ ॥

काव्ययोराजानेषु क्रत्वा दक्षस्य दुरोणे।
रिशादसा सधस्थ आ ॥ ७२ ॥

देवदृष्टा गायत्री मैत्रावरुणी। कवीनां क्रान्तदर्शिनां ज्ञानसञ्चयकारिणां हितौ काव्यौ तयोः। रिशन्ति हिंसन्ति रिशाः तान् अस्यतो नाशयतः तौ रिशादसौ द्विवचनं मित्रावरुणविषयम्। हे रिशादसौ शत्रूच्चाटयितारौ मित्रावरुणौ! यजमानस्य सधस्थे देवमनुष्याणां सहसोमपानस्थाने युवाम् आ आगच्छतम्। कीदृशस्य यजमानस्य? काव्ययोः कविहितयोर्युवयोः आजानेषु आ समन्ताज्जन्मसु सोमपानार्थमाविर्भूतभूमिषु देवयजनादिषु दुरोणे यज्ञगृहे च क्रत्वा क्रतुना

यज्ञकर्मणा कृत्वा दक्षस्य उत्साहवतः यज्ञं समर्धयत इत्यर्थः । दक्षस्येति विशेषणात् यजमानपदमध्याहर्तव्यम् आ इत्युपसर्गेण गच्छतमिति क्रियाध्याहारः ॥ ७२ ॥

दैव्यावध्वर्यू आगतᳬ रथेन सूर्यत्वचा । मध्वा यज्ञᳬ समञ्जाथे ॥ तं प्रत्नथा । अयं वेनः ॥ ७३ ॥

व्याख्याता [३३, ३३]। तं प्रत्नथा [७, १२] अयं वेनः [७, १६] इति द्वे प्रतीकोक्ते । ७३ ।

तिरश्चीनो विततो रश्मिरेषामधः स्विदासी३दुपरि स्विदासी३त् । रेतोधा आसन् महिमान आसन् स्वधा अवस्तात् प्रयतिः पुरस्तात् ॥ ७४ ॥

प्रजापतिदृष्टा त्रिष्टुप् भाववृत्तदेवत्या भावेषु पदार्थेषु वृत्तः स्थितो भाववृत्तः परमात्मा सोऽस्या देवता । आग्रयणग्रहे विनियोगः क्रमपाठात्प्रभृति ततोऽधियज्ञं तावद् व्याख्यायते । आधवनीयादुन्नेता निग्राभ्यास्वासिञ्चति ताः पवित्रे यजमानस्ततो ग्रहमवनमा भुशादिति [का० ८, ५, १०] कात्यायनेनोक्तम् तदभिप्रायेणोच्यते । एषां पूयमानसोमानां रश्मिः यमनात् छन्नोपादिकल्कनियामको दशापवित्रलक्षणः तिरश्चीनः तिर्यङ् एव विततो विस्तारितः उद्गात्रादिभिरिति शेषः । तस्मिन् दशापवित्रे सोमः प्रक्षिप्तः सन् दशापवित्रादधः आसीत् उपरि च आसीत् स्वित्शब्दो चार्थे उपरि स्विदासी-दितीकारः प्लुतः । किञ्च तत्रैके पदार्था ग्रहचमसाधवनीयद्रोणकलशादयो रेतोधा आसन् रेतो जगदुत्पत्तिबीजं सोमं

दधति धारयन्ति ते रेतोधाः सोमाधारभूता आसन् यस्मात् प्रजाः प्रजायन्त इति श्रुतेर्जगद्बीजत्वं सोमस्य। तथापरे पदार्थाः सोमरसरूपास्तदाधेयाः सन्तो महिमानः महान्तः उत्कृष्टा आसन्। आधाराधेयभावेन सर्वोऽयं यज्ञात्मैव स्थित इति भावः ब्रह्मार्पणं ब्रह्म हविरिति स्मृतेः। किञ्च स्वधा तद्रूपः अवस्तात् अवरो होमात् प्राक् नीच आसीत् प्रयतिः प्रयतते प्रयतिः प्रयत्नवान् होमानन्तरं लब्धफलकः सन् परस्तात् परः उत्कृष्टः आसीत्। अथाधिदैवतं व्याख्या। एषां प्रसिद्धानां सूर्यरश्मीनां मध्ये एकः सुषुम्णाख्यो रश्मिः तिरश्चीनः विततः विस्तृतः सन् किम् द्युलोकादधः स्थित आसीत् उतोपरि स्विदासीत् स्विदिति वितर्के विचार्यमाणानामिति [पा० ८, २, ९७] प्लुतः। किञ्च स रश्मिः रेतोधाः रेतसो विश्वबीजस्योदकस्य धारयिता आसीत् व्यत्ययेनैकवचनम्। तथा च श्रुतिः सूर्यस्य ह वा एको रश्मिर्वृष्टिवनिर्नाम येनेमाः सर्वाः प्रजा बिभर्तीति। अन्ये रश्मयो महिमानः महात्मराधायका आसन् विश्वप्रकाशकत्वेन। किञ्च स्वधानिष्पादकः स एव रश्मिः अवस्तात् अवरो भूम्यभिमुखः प्रयतिः प्रयत्नात्तोर्ध्वमुखः सन् परस्तात् परः उत्कृष्टः दर्शनमात्रेण देवानां तृप्तिदः। तथोक्तं छान्दोग्यश्रुतौ [छान्दोग्योपनिष० ५, १—६] असौ वा आदित्यो देवमधिर्त्युपकस्य न वै देवा अश्नन्ति न पिबन्त्येतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यन्तीति। अथाध्यात्मपक्षे व्याख्या। नासदासीदिति समर्चेऽध्यात्मप्रतिपादके सूक्ते [अष्ट० ८, ७, १० मण्ड० १०, ११, १] बह्वृच इमामृचं पठन्ति तत्र नासदासीदिति निरस्तसमस्तप्रपञ्चां प्रलयावस्थामनूद्य विश्वबीजमविद्योक्ता। काममस्तदपे समवर्ततति पादेन च काम उक्तः। मनसो रेतः प्रथमं यदासीदिति

पादेन पुण्यापुण्यात्मकं कर्मोक्तम्। एवमविद्याकामकर्माणि सृष्टिहेतून्युक्त्वा तेषां सकार्यं जनने प्रयमाह तिरश्चीन इति। एषामविद्याकामकर्मणां रश्मिरिव रश्मिः कार्यवर्गो वियदादि विततः विस्तृतः सन् तिरश्चीनः तिर्यगवस्थितो मध्ये स्थितः अधस्वासीदुपरि चासीत् सूर्यरश्मिवद्युगपत् सर्वं व्याप्नेत्यर्थः। तदेव विभज्यते रेतोधा इति। सृष्टे कार्यवर्गे केचन रेतोधाः रेतसो बीजभूतस्य कर्मणो विधातारः कर्त्तारो भोक्तारश्च जीवाः आसन् अन्ये महिमानः महान्तो विपुला वियदादयो भोग्या आसन् महिमान इति स्वार्थे इमनिच्। एवं मायायामीश्वरः सर्वं जगत् सृष्ट्वा स्वयं चानुप्रविश्य भोक्तृभोग्यरूपेण विभागं कृतवानित्यर्थः। तयोर्भोक्तृभोग्ययोर्मध्ये स्वधान्नं भोग्यप्रपञ्चोऽवस्तादवरो निकृष्ट आसीत् प्रयतिः प्रयतिता भोक्ता परस्तात् परः उत्कृष्टः भोक्तृप्रपञ्चाधीनं भोग्यप्रपञ्चं कृतवानित्यर्थः। विभाषा परावराभ्यामिति [पा॰ ५, ३, २९] प्रथमार्थेऽस्तातिप्रत्ययः अस्ताति चेति [पा॰ ५, ३, ४०] अवरशब्दस्यावादेशः। एतद्वा इदं सर्वमन्न चैवान्नादश्चेति श्रुतिः॥ ७४॥

आ रोदसी अपृणदा स्वर्महज्जातं यदेनमपसो अधारयन्। सो अध्वराय परि णीयते कविरत्यो न वाजसातये चनोहितः॥७५॥

तमेव वैश्वानराख्यं भोक्तारं परमात्मानं स्तौति। विश्वामित्रदृष्टा जगती वैश्वानरदेवत्या। यत् यदा जातमुत्पन्नमाविर्भूतं वैश्वानरमपसोऽपस्विनः कर्मवन्तो यजमाना अधारयन् कर्मणि स्थापितवन्तः। तदा स रोदसी द्यावाभूमी आ सर्वतः अपृणत् पूरयति स्म स्थावराणां प्रस्तरादी

तदुपलब्धेः। न केवलं रोदसी किन्तु महत् प्रभूतं स्वः मन्तरिक्षमापृणत् सूर्यात्मना। त्रैलोक्यं जाठरात्मना पूरितमित्यर्थः। गार्हपत्यादीनां लोकत्वं श्रुत्योक्तम् श्रयं वै लोको गार्हपत्यो द्यौराहवनीय इति। तत्कार्थमेव विवृणोति स इति सोऽग्निरध्वराय यागाय परिणीयते सर्वतोऽतिप्रणीताग्नीध्रीयादिधिष्ण्यादिषु प्रकर्षेण प्रापय्यते। नयने दृष्टान्तः अत्यो न यथाश्वो वाजसातयेऽन्नलाभाय सर्वतो नीयते। राजाश्ववान् भोगजातं लभते यथा तद्वदिमोऽग्निं सेवमानो ब्रह्मलोकान्तभोगानितिभावः। कीदृशोऽग्निः? कविः सर्वज्ञः। चनोहितः चन इत्यन्ननामेति [निरु० ६, १६] यास्कः चनसेऽन्नाय भोग्याय हितः सर्वभोगसम्पादक इत्यर्थः॥ ७५॥

उक्थेभिर्वृत्रहन्तमा या मन्दाना चिदा गिरा। आङ्गूषैराविवासतः॥ ७६॥

वसिष्ठदृष्टेन्द्राग्निदेवत्या गायत्री। या यौ इन्द्राग्नी आङ्गूषैः आघोषैः चित् लौकिकवाक्स्तोमैरपि स्तुतौ आ आगच्छतः आङ्गूष स्तोम आघोष इति [निरु० ५, ११] यास्कः तौ उक्थेभिः उक्थैः गिरा स्तोत्रात्मिकया स्तुत्या आविवासतः आविवसेते परिचर्येते यजमानैरिति शेषः व्यत्ययेन कर्तरि लट् विवासतिः परिचर्यायामिति [निरु० ११, २३] यास्कः। कीदृशौ तौ? वृत्रहन्तमा वृत्राणामावरकाणां पापानां हन्तृतमौ नाद्यस्येति [पा० ८, २, १७] नुम्। मन्दाना मन्दानौ मोदमानौ स्वभावतः। सर्वत्र विभक्तेर्डादेशः॥ ७६॥

उप नः सूनवो गिरः शृण्वन्त्वमृतस्य ये।

सुखरूपः एतत् सर्वं मम शं सुखमियर्त्ति अर्पयति उद्गमयति णिजन्तभूतः समानमन्यत् ॥ शुषः अविसिसिविशुषिभ्यः किदिति [उणा० १, १४२] मन्प्रत्ययः कित्वाद् गुणाभावः नित्वादाद्युदात्तः। अत्ति भक्षयति रिपूनित्यद्रिः अदियदि-भूशुभिभ्यः [उणा० ४, ६६] क्रिन्निति क्रिन्प्रत्ययः आद्यु-दात्तः ॥ ७८ ॥

अनु॑त्तमा ते॑ मघवृन्नकि॒र्नु न त्वावाँ॑२॥
अस्ति दे॒वता॒ विदा॑नः। न जाय॑मानो॒ नश॑ते
न जा॒तो यानि॑ करि॒ष्या कृ॑णु॒हि प्र॑वृद्ध ॥ ७९ ॥

एवमिन्द्रेणोक्ता मरुतः प्रत्याहुः। नुद प्रेरणे अस्य निष्ठायां नसत्तनिषत्तेत्यादिना [पा० ८, २, ६१] अनुत्तमिति नि-पातः। आ इति स्मरणे स्मृतवन्तो वयम् हे मघवन्! धनवन्! इन्द्र! ते तव अनुत्तं न केनापि नुत्तं नाप्रेरितं महाभाग्यमिति शेषः। नु निश्चये न किः न कोऽपि त्वन्महाभाग्यनाश इति शेषः। न केवलं तवैश्वर्यमात्रं किन्तु सर्वज्ञत्वमपीत्याह न त्वेति वतुरत्र सादृश्ये त्वावान् त्वत्सदृशो विदानः विद्वान् देवता देवो नास्ति स्वार्थे तल् विदेः शानच् नित्वादाद्युदात्तः। किञ्च हे प्रवृद्ध! प्रकर्षेण वृद्ध! पुराणपुरुष! यानि कर्माणि वृत्रवधादीनि त्वं कृणुहि करोषि व्यत्ययेन लोट् तानि कर्माणि जायमानः वर्तमानः जातो भूतपूर्वश्च देवमनुष्येषु कश्चित् न नशते न व्याप्नोति न करोतीत्यर्थः नशतिर्व्याप्ति-कर्मा। न करिष्या न च करिष्यति उत्पत्स्यमानः इति शेषः तिलोपो दीर्घश्च छान्दसः। कालत्रये त्वादृशो नास्तीत्यर्थः धर्तौ यज्ञे यस्त्वम्। ७९ ॥

तदिदा॑स भुव॑नेषु ज्येष्ठं यतो॑ ज॒ज्ञ उ॒ग्र-

भावः [पा० १, २, १]। कीदृशा विपश्चितः ? पावकवर्णाः अग्नितुल्यतेजसः ब्रह्मवर्चसवन्तोऽत एव शुचयः शुद्धाः गमाः स्तोत्ररूपा गिरस्त्वां स्तुवन्तोत्यर्थः ॥ ८१ ॥

यस्यायं विश्व आर्यो दासः शेवधिपा अरिः।
तिरश्चिदर्ये रुशमे पवीरवि तुभ्येत् सो अज्यते रयिः ॥ ८२ ॥

हे आदित्य ! यस्य तवायं विश्वः सर्वोऽपि आर्यः वर्णाश्रमविहितकर्मानुष्ठाता सन् दासः दासवत् सर्वदा रक्षणीयः. शेवधिपाः निधिरक्षकः कृपणो यस्य तवारिः शत्रुः निधिः शेवधिरिति [निरु० २, ४] यास्कः। किञ्च एवंविधे कृपणे अर्ये धनस्वामिनि वैश्ये वा तिरश्चित् तिरोऽन्तर्धौ चिदप्यर्थे अन्तर्भूतो भूमिगतादो निक्षिप्तोऽपि तस्य रयिर्धननिचयः तुभ्य इत् मलोपश्छान्दसः तुभ्यमेव त्वदर्थमेवाज्यते व्यक्तो भवति कर्मकर्तरि यक्। कृपणस्य धनं त्वदर्थमेवोपयुज्यते यज्ञचरणादिना न तु कृपणभोगाय भवतीत्यर्थः। कीदृशेऽर्ये रुशमे रुशतिर्हिंसाकर्मा औणादिकोऽमप्रत्ययः रुशति हिनस्तोति रुशमः तस्मिन् धनापहर्तॄणां हिंसके आतिथ्यादितिरस्कारेणात्मनोऽपि हिंसके। पवीरवि पविः शल्यमस्यास्ति पवीरमायुधम् रो मत्वर्थीयः पवीरं वाति गच्छति पवीरवाः तस्मिन् धनरक्षार्थमायुधधारके तथा यास्कः [निरु० १२ ३१] पविः शल्यो भवति यद्विपुनाति कायं तद्वत् पवीरमायुधं तद्वानिन्द्रः पवीरवानिति। धनिनातियत्नेन गुप्तमपि धनं तत् पाच्छिद्य धर्मिष्ठाय ददातीति भावः ॥ ८२ ॥

प्र यए सहस्रस्य पिभिः ; सरुसङ्गतः समुद्र

इव पप्रथे । सत्यः सो अस्य महिमा गृणे शवो यज्ञेषु विप्रराज्ये ॥ ८३ ॥

मेधातिथिदृष्टादित्यदेवत्या सतोबृहती । अयमादित्यरूप इन्द्रः समुद्र इव उदधिवत् पप्रथे प्रथितो विस्तीर्णो व्यापकोऽभूत् । कीदृशोऽयम् ? ऋषिभिरतीन्द्रियार्थदर्शिभिः सहस्तुतः सहसा बलेन युक्तः स्तुतः स्तुत्या हि देवता बलं वर्धते । किञ्च अस्यादित्यस्य स महिमा सत्योऽवितथः । शवो बलं च सत्यम् । यज्ञेषु विप्रराज्ये विप्राणां राज्ये स्तोत्रशस्त्रसन्दर्भे गृणे स्तौमि तं महिमानमिति शेषः । यज्ञेषु विप्राः स्वतन्त्राः राजान इव भवन्ति राज्ञां कर्म राज्यम् । स्तोत्रशस्त्राणां संसदि पठनेन सोऽयं स्तूयत इत्यर्थः ॥ ८३ ॥

अदब्धेभिः सवितः पायुभिष्ट्वꣳ शिवेभिरद्य परिपाहि नो गयम् । हिरण्यजिह्वः सुविताय नव्यसे रक्षा माकिर्नो अघशꣳस ईशत ॥८४॥

व्याख्याता [३३, ६९]। यजुः पुरोरुग्मायः समाप्तः ॥८४॥

आ नो यज्ञं दिविस्पृशं वायो याहि सुमन्मभिः । अन्तः पवित्र उपरि श्रीणानोऽयꣳ शुक्रो अयामि ते ॥ ८५ ॥

इतोऽध्यायसमाप्त्यन्तं त्रयोदश ऋचः प्रतीकोक्तायतमस्येति ऐन्द्रवायवादिसावित्रान्तानां ग्रहाणां ग्रहणमन्त्राः पूर्ववत् । जमदग्निदृष्टा वायुदेवत्या । बृहत्य आद्या नव द्वादशी च दशम्येकादशीत्रयोदश्यः सतोबृहत्यः । हे वायो ! नोऽस्माकं यज्ञमायाहि आगच्छ । कीदृशं यज्ञम् ? दिविस्पृशं द्युलोकस्था-

पिनम् ऋत्विग्यजमानवेदुषाद्दचिणासम्पन्नत्वाच्च स्वर्गेऽपि श्रूयमाणमित्यर्थः। आगम्य किं फलमत आह मन्तरिति मन्तः पात्रमध्यस्थः पवित्रे दशापवित्रस्योपरि श्रीणानः श्रयमाणः होढचमसेन विपिच्यमानोऽयं शुक्रः शुद्धः ऋजीषकल्करहितः सोमो रसात्मा ते तुभ्यं त्वदर्थमयामि नियतः त्वदीयभागत्वेन मया संस्कृतः यस्तु उपरमे कर्मणि पिब ॥ ८५ ॥

इन्द्रवायू सुसंदृशा सुहवेह हवामहे। यथा नः सर्व इज्जनोऽनमीवः सङ्गमे सुमना असत् ॥ ८६ ॥

तापसदृष्टैन्द्रवायवी। इह यज्ञे वयमिन्द्रवायू हवामहे आह्वयामः उभयत्र वायोः प्रतिषेध इति [पा० ६, ३, २६ वा० १] आनङ्भावः। कीदृशौ ? सुसंदृशा सुसंदृशौ सुतरां सम्यक् पश्यतस्तौ। सुहवा सुहवौ शोभनाह्वानौ। तथा हवामहे यथा नोऽस्माकं सर्व इत् सर्व एव जनः पुत्रपौत्रादिरीदृशः असत् भवेत् अस्तेर्लेट्यडागमः। कीदृशः ? अनमीवः व्याधिरहितः सङ्गमे धनप्राप्तौ बहूनां समागमे वा सुमनाः शोभनचित्तः उदारो वक्ता चेत्यर्थः ॥ ८६ ॥

ऋधगित्था स मर्त्यः शशमे देवतातये। यो नूनं मित्रावरुणावभिष्टय आचक्रे हव्यदातये ॥ ८७ ॥

जमदग्निदृष्टा मैत्रावरुणी। नूनं निश्चितं यो मर्त्यो मनुष्यो मित्रावरुणौ आचक्रे आकुरुते सेवते गन्धनावक्षेपणेत्यादिना [पा० १, ३, ३२] करोतेः सेवनार्थे आत्मनेपदम्। किमर्थम् ? अभिष्टये अभिमतलाभाय पृषोदरादिलोपः हव्य-

दातये हविषो दानाय च। स नरः दृत्वा अनेन हेतुना सेवनरूपेण शमने शाम्यति यमनियमशमदमादियुक्तो भवतीत्यर्थः। चीदृक् सः ? देवतातये देवस्य कर्म देवतातिः तस्मै यज्ञाय ऋधक् स्वभोतीति ऋधक् समृद्धिमान् यज्ञसम्पत्तिचमधनाढ्यः सन् शान्तो भवतीत्यर्थः। वट् अत् सत्वा इत्येति [निघ० ३, १०] निपातः सत्यवचनो वा सत्यं शाम्यति। एत्वाभ्यासलोपाभाव चार्षः शशमेऽत्र ॥ ८७ ॥

आ॒यात॒मुप॑भूषत॒ मध्वः॑ पिबतमश्विना।
दु॒ग्धं पयो॑ वृषणा जेन्यावसू॒ मा नो॑ मर्धिष्ट॒-
माग॑तम् ॥ ८८ ॥

वसिष्ठदृष्टाश्विदेवत्या। हे अश्विना ! अश्विनौ ! युवामायातं यज्ञं प्रत्यागच्छतम् आगत्य च उपभूषतमलङ्कुरुतं यज्ञम्। मध्वः मधुरं सोमं पिबतम् कर्मणि षष्ठी नुमभावश्छान्दसः। किञ्च हे वृषणा ! वृषणौ ! वर्षकौ ! यज्ञफलस्य सेक्तारौ ! हे जेन्यावसू ! जेन्यं जेतव्यं जितं वा आ समन्तात् वसु धनं याभ्यां तौ जेन्यावसू वशीकृतधनौ तादृशौ ! युवां पयः दुग्धमुदकम् दुग्धमन्तरिक्षात् प्रक्षारयतम् दुहेर्लोटि मध्यमद्विवचनं दुग्धमिति। किञ्च नोऽस्माभा मर्धिष्टं मा हिंस्तम् मृधिर्हिंसार्थः लुङ्। किं बहुना युवामागच्छतम् आदरार्थं पुनर्वचनम् ॥ ८८ ॥

प्रैतु॒ ब्रह्म॑ण॒स्पतिः॒ प्र दे॒व्ये॑तु सू॒नृता॑।
अच्छा॑ वी॒रं नर्यं॑ प॒ङ्क्ति॑राधसं दे॒वा य॒ज्ञं न॑य-
न्तु नः ॥ ८९ ॥

कण्वदृष्टा वैश्वदेवी। ब्रह्मणो वेदस्य पतिः हिरण्यगर्भः

नोऽस्माकं यज्ञमच्छ यज्ञाभिमुखं प्रैतु प्रकर्षेणागच्छतु ब्रह्मणस्पतिः ब्रह्मणः पाता पालयिता वेति [निरु० १०, १२] यास्कः। तथा देवी देवतात्मा सूनृता प्रियसत्यस्वरूपा तथैव वाक् त्रयीरूपा यज्ञं प्रैतु। किञ्च देवा यष्टव्या नोऽस्मान् यज्ञं नयन्तु प्रापयन्तु यज्ञं कारयन्त्वित्यर्थः। कीदृशं यज्ञम्? वीरं विशेषेणेरयति वीरस्तम् शत्रूणां विशेषोत्प्रक्षयितारम् वीरो वीरयत्यमित्रानिति [निरु० १, ७] यास्कः। नर्यं नृभ्यो मनुष्येभ्यो हितम् उगवादिभ्य इति [पा० ५, १, २] यत्। पङ्क्तिराधसम् इन्द्रस्य पुरोडाशः हर्योर्धानाः पूषाः करम्भः सरस्वत्यै दधि मित्रावरुणयोः पयस्या एषा हविःपङ्क्तिः हिनाराशंसं प्रातःसवनं हिनाराशंसं माध्यन्दिनं सवनं सक्तुनाराशंसं तृतीयं सवनम् एषा नाराशंसपङ्क्तिः त्रीणि सवनानि पशुरुपवसथ्यः पशुरनुबन्ध्यः एषा सवनपङ्क्तिः एताभिः पङ्क्तिभिः राधः समृद्धिर्यस्य पङ्क्तयो राध्यन्ते साध्यन्ते यत्रेति वा पङ्क्तिराधाः तम्। ब्रह्मणस्पत्यादयः ईदृशं यज्ञमस्माभिः कारयन्त्विति सर्वार्थः ॥ ८९ ॥

चन्द्रमा॑ अ॒प्स्व᳕न्तरा सु॑प॒र्णो धा॑वते दि॒वि।
र॒यिं पि॒शङ्गं॑ बहु॒लं पु॑रु॒स्पृह॒ᳪ हरि॑रेति॒ क॑निक्रदत् ॥ ९० ॥

वितहव्याङ्गतिपरिणामवादिन्यैन्द्री। आहुतेर्हविर्द्रव्यस्य परिणामो धूपर्जन्यपृथिवीपुरुषयोपात्मकपञ्चाग्निक्रमेण परिपाकः इति न पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्तीति श्रुत्योक्तः तं वदत्येषा ऋक्। अधियज्ञं तावदर्थः। चन्द्रं देवानामह्लादं मिमीते करोति चन्द्रमाः जलरूपः सोमोऽभिषुतः सन् अप्सु वसतीवरीनिग्राभ्यादिजलेषु अन्तर्मध्ये रसरूपेण

स्थिताग्नौ हुतः सन् सुपर्णः गरुडाकृतिः साधुपतनो भूत्वा दिवि आधावते शीघ्रं गच्छति स्म गताविस्य शीघ्रगतौ धावादेशः तृतीयस्यामितो दिवि सोम आसीदिति श्रुतेः। हरिः सोमो हरितवर्ण इति [निरु॰ ४, १९] यास्कोक्तेर्हरिः पूर्वोक्तः सोम एव दिवि गतः पर्जन्यरूपमास्थायोदकदान-द्वारेण रयिमेति रयिरिति धननामेति [निरु॰ ४, १७] यास्कः धान्यभावं प्राप्नोति व्रीहियवाद्यन्नरूपो भवतीत्यर्थः। कीदृशं रयिम् ? पिशङ्गम् परिपाकेन व्रीहियवादिकं धान्यं पीतवर्णं भवति। बहुलमसंख्यातम् चतुर्विधभूतग्रामजीवन-पर्याप्तमित्यर्थः। पुरुस्पृहं पुरूणां बहूनामपि स्पृहा लिप्सा यत्र तम् बहवोऽपि यदान्यमिच्छन्ति तद्रूपो भवतीत्यर्थः। कीदृशो हरिः ? कनिक्रदत् पर्जन्यरूपात्वर्थस्तनितं कुर्वन् दाधर्तीत्यादि [पा॰ ७, ४, ६५] निपातः॥ ९०॥

देवं देवं वोऽवसे देवं देवमभिष्टये। देवं देवं हुवेम वाजसातये गृणन्तो देव्या धिया ॥ ९१ ॥

मनुदृष्टा वैश्वदेवी। वीप्सार्थोऽभ्यासः यावन्तो देवास्तान् वो युष्मानवसेऽवनाय पालनाय वयं हुवेम आह्वयामः। अभिष्टये-ऽभिलषितफलाप्तये देवं देवं हुवेम। वाजसातयेऽन्नलाभाय देवं देवं हुवेम। अभ्यासे भूयांसमर्थं मन्यन्त इति [निरु॰ १०, ४२] यास्कः। कीदृशा वयम् देव्या देवतायाथात्म्यानु-सन्धानपरया धिया बुद्धा गृणन्तः स्तुवन्तः यद्वा देव्या स्वरादिसौष्ठवेन दीप्यमानया धिया स्तुत्या गृणन्तः॥ ९१॥

दिवि पृष्टो अरोचताग्निर्वैश्वानरो बृहन्।

क्ष्मया वृधान ओजसा चनोहितो ज्योतिषा बाधते तमः ॥ ९२ ॥

मेधदृष्टा वैश्वानरी । योऽग्निः दिवि द्युलोके पृष्टः सिक्तः आदित्यात्मना स्थितः सन् अरोचत दीप्यते पृषु सेके निष्ठान्तः सेकः स्थितिरेव । कीदृशोऽग्निः ? वैश्वानरः विश्वेषां नराणां हितः । बृहन् महान् । किञ्च सोऽग्निः ज्योतिषा स्वप्रकाशेन तमः नैशं बाधते लोकानुग्रहायान्धकारं निवर्तयति । कीदृशः ? क्ष्मया वृधानः क्ष्मा पृथिवी तया तत्स्था मनुष्या उपलक्ष्यन्ते मञ्चाः क्रोशन्तीति वत् भूस्थैर्वर्णाश्रमिभिः नरैर्दत्तेन हविषा वर्धमानः अत एव ओजसो चनोहितः ओषधिपाकक्षमेण तेजसा चनसेऽन्नाय हितः चन इत्यन्ननाम [निरु० ६, १८] अन्ननिष्पादक इत्यर्थः ॥ ९२ ॥

इन्द्राग्नी अपादियं पूर्वागात् पद्वतीभ्यः । हित्वी शिरो जिह्वया वावदच्चरत्त्रिꣳशत्पदा-
न्यक्रमीत् ॥ ९३ ॥

सुहोत्रदृष्टा इन्द्राग्निदेवत्या प्रवह्लिका । हे इन्द्राग्नी ! अपात् स्वयं पादरहितापि इयमुषाः पद्वतीभ्यः पादयुक्ताभ्यः सुप्ताभ्यः प्रजाभ्यः पूर्वा प्रथमभाविनी सती आ अगात् आगच्छति सा च तासां प्रजानां शिरो हित्वी निद्रात्याजनेन प्रेरयित्री यद्वा शिरो हित्वी हित्वा त्यक्त्वा स्वयमशिरस्का सती जिह्वया प्राणिनां वागिन्द्रियेण वावदत् यङ्लुगन्तं भृशं शब्दं कुर्वती सती चरत् चरति प्रसरति अडभावः । एवं चरन्ती उषाः एकदिनेन त्रिंशत्संख्यानि पदा पदानि गमनसाधनभूतान् मुहूर्तान् नि अक्रमीत् नितरां क्रमते अहोरात्रेण त्रिंश-

मजुत्ताम् क्रामतीत्यर्थः ॥ यद्वा वाक्पत्तेऽर्थः । इन्द्रः प्राणः अग्निः पुरुषः हे इन्द्राग्नी । युवयोरेवैतत् कर्म यत् अपात् पादरहिता गद्यात्मिका चयीलक्षणेयं वाक् पूर्वा प्रथमभाविनी सती आ अगात् पद्वतीभ्यः पादयुक्ताभ्यो रामायणभारतादिश्लोकात्मकवाल्मीकिव्यासादिवाणीभ्यः सकाशात् । वेदवाचः प्राथम्यं श्रुत्योक्तम् ततो ब्रह्मैव प्रथमम् प्रजज्ञ्यतेति । एवं प्रथमजाया वाचोऽविकृतत्वं निर्णीय मानुषा वाचो विकृतत्वमाह हित्वी शिरः इति शिरः इति प्राधान्यादाख्यातपदमुच्यते अभ्याज गां दण्डेन शुक्लां गां दण्डेनाभ्याजेत्येवं लौकिक्या वाचः पदप्रयोगनियमाभावात् शिरः शिरःस्थानीयमाख्यातपदं हित्वा त्यक्त्वा जिह्वया विदुषो वागिन्द्रियेण वावदत् अतिवदन्ती सती चरति प्रकाशीभवति । एवं चरन्ती सा त्रिंशत्पदानि न्यक्रमीत् क्रामति अत्र पदशब्दोऽङ्गुलवचनः मूलाधारादारभ्य मुखपर्यन्तं त्रिंशदङ्गुलानि क्रामति । एवं वाग्विषयोऽर्थः ॥ ९३ ॥

दे॒वासो॒ हि ष्मा॒ मन॑वे॒ सम॑न्यवो॒ विश्वे॒ सा॒कꣳ सरा॑तयः । ते नो॑ अ॒द्य ते॑ अ॑प॒रं तु॒चे तु नो॑ भव॑न्तु वरिवो॒विदः॑ ॥ ९४ ॥

मनुदृष्टा वैश्वदेवी । हि स्म एतौ निपातौ प्रसिद्धरतिशयार्थौ छान्दसो पत्वदीर्घौ ते प्रसिद्धा विश्वे देवासः अद्य वर्तमानकाले नोऽस्माकं साकं सहैव वरिवोविदः भवन्तु वरिवो धनं वेदयन्ति लम्भयन्ति वरिवोविदः एकीभूय धनप्रापका भवन्तु ।) तु पुनः अपरं भविष्यति काले नोऽस्माकं तुचे अपत्याय पुत्रपौत्रादिकाय ते वरिवोविदः भवन्तु तुगित्यपत्यनाम [निघ० २, २] कीदृशास्ते । मनवे समन्यवः मनु-

नामकाय मुनये मन्त्रदर्शिने मह्यं समानो मन्युर्दीप्तिर्येषां ते मन्युमन्तस्तेर्दीप्तिकर्मण इति [निघ० १०, २८] यास्कः मदर्थकमैकमत्यं प्राप्ताः अद्य मन्युना क्रोधेन सह वर्तमानाः शत्रुहननाय क्रोधयुक्ता इत्यर्थः। तथा सरातयः रातिर्दानं तत्सहिताः दातार इत्यर्थः ॥ ८४ ॥

अपाधमदभिशस्तीरशस्तिहाथेन्द्रो द्युम्न्याभवत्। देवास्त इन्द्र सख्याय येमिरे बृहद्भानो मरुद्गण ॥ ८५ ॥

नृमेधदृष्टे हे मरुत्वद् एवविशिष्टेन्द्रदेवत्ये। बृहन्तो महान्तो भानवो दीप्तयो यस्य स बृहद्भानुः मरुतां गणो यस्य स मरुद्गणः हे बृहद्भानो। हे मरुद्गण। हे इन्द्र। देवाः वसुरुद्रादित्याः ते तव सख्याय मैत्र्ये येमिरे कथं नु नामेन्द्रोऽस्मान् सखिभावाय वृणीत इत्यभिप्राया आत्मानं संयतं कृतवन्त इत्यर्थः स भवान् अभिशस्तीः अभिशापान् शत्रुप्रयुक्तानपवादान् अपाधमत् अपगमयति निवर्तयति धमतिर्गतिकर्मेति [निघ० ३, २] यास्कः। अथ पश्चात् द्युम्नी धनवान् यशस्वी वा आ अभवत् सर्वतो धनवान् भवति। कीदृशो भवान्? अशस्तिहा शंसनं शस्तिः प्रशंसा सा नास्ति येषां ते अशस्तयः निन्द्या असुरास्तान् हन्तीत्यशस्तिहा। इन्द्रः ऐश्वर्यवान् इन्दतेरिन्द्रः। यो दुष्टहन्ताभिशापनाशको यशस्वी तेजस्वी बहुभृत्यसंयुक्तस्तस्य सख्यायान्ये यतन्त इति युक्तमिति भावः ॥ ८५ ॥

प्र व इन्द्राय बृहते मरुतो ब्रह्मार्चत। वृत्रꣳहनति वृत्रहा शतक्रतुर्वज्रेण शतपर्वणा ॥ ८६ ॥

हे मरुतः! वो युष्माकं स्वामिने इन्द्राय यूयं ब्रह्म वेदः सामरूपस्तोत्रं प्रार्चत प्रोच्चारयत। कीदृशायेन्द्राय? बृहते महते। ततो वृत्रहा वृत्रस्यासुरस्य पाप्मनो वा हन्तेन्द्रो वृत्रं हनति हन्तु बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७३] शपो लुगभावः। केन? वज्रेण स्वायुधेन। कीदृशेन वज्रेण? शतपर्वणा शतसंख्याकानि पर्वाणि धारा ग्रन्थयो वा यस्य स शतपर्वा तेन। कीदृशो वृत्रहा? शतक्रतुः शतं क्रतवो यस्य बहुकर्मा बहुप्रज्ञो वा॥ ९६॥

अस्येदिन्द्रो वावृधे वृष्ण्यꣳ शवो मदे सुतस्य विष्णवि। अद्या तमस्य महिमानमायवोऽनु ष्टुवन्ति पूर्वथा॥ इमा उ त्वा। यस्याऽयम्। अयꣳ सहस्रम्। ऊर्ध्व ऊ षु णः॥९७॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां

त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः॥ ३३॥

मेधातिथिदृष्टा माहेन्द्री सतोबृहती। इन्द्रः अस्य इत् अस्यैव यजमानस्य वृष्ण्यम् शवः च वावृधे वर्धयति णिजन्तत्वं बोध्यम् वर्षति सिञ्चति वृषा तस्येदं वृष्ण्यं वीर्यम् यप्रत्यये उपधालोपः शवः बलम्। क्व सति सुतस्याभिषुतस्य सोमस्य मदे सति। कीदृशे मदे? विष्णवि वेवेष्टि व्याप्नोति विष्णुस्तस्मिन् सर्वशरीरव्यापके सप्तम्येकवचने घेर्ङितीति [पा० ७, ३, १११] गुणेऽवादेशः यद्वा विष्णवि विष्णौ यज्ञेऽभिषुतस्येति सम्बन्धः यज्ञो वै विष्णुरिति श्रुतेः। सोमपानेन मत्त इन्द्रो यजमानस्य माहात्म्यं बलं च वर्धयतीत्यर्थः। किञ्च अस्येन्द्रस्य तमुक्तं यज्वनो वीर्यादिवर्धनरूपं महिमानमद्यास्मिन् काले-

ऽपि धायवः मनुष्याः अनुष्टुवन्ति आनुपूर्व्येण स्तुवन्ति। तत्र दृष्टान्तः पूर्वया पूर्वमिव यथा पूर्वस्मिन् पयोऽस्तुवन्नेवमिदानीमपि नराः स्तुवन्तीत्यर्थः। प्रत्नपूर्वविश्वेमाच्छन्दसीति [पा० ५, ३, १११] पूर्वशब्दादिवार्थे थाल्प्रत्ययः॥ इमा च त्वा यस्यायम् अयं सहस्रम् [३३, ८१—८३] ऊर्ध्व ऊ षुणः [११, ४२] एताः प्रतीकोक्ताः॥ ९७॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
त्रयस्त्रिंशत्तमोऽध्यायो गतोऽयं सार्वमेधिकः॥ ३३॥

चतुस्त्रिंशोऽध्यायः।

यज्जाग्रतो दूरमुदैति दैवं तदु सुप्तस्य तथैवैति। दूरङ्गमं ज्योतिषां ज्योतिरेकं तन्मे मनः शिवसङ्कल्पमस्तु॥ १॥

मनारभ्यावीतोऽध्याय. खा पित्रमेधात् आदित्ययाज्ञवल्क्यदृष्टा मन्त्राः पाठे विनियुक्ताः॥ षड्चस्त्रिष्टुभो मनोदेवत्याः शिवसङ्कल्पदृष्टाः। ऋषिर्वदति। तन्मे मनः शिवसङ्कल्पमस्तु शिवः कल्याणकारी धर्मविषयः सङ्कल्पो यस्य तत् तादृशं भवतु मन्मनसि सदा धर्म एव भवतु न कदाचित्पापमित्यर्थः। तत्किम्? यत् मनो जाग्रतः पुरुषस्य दूरमुदैति उद्गच्छति चक्षुराद्यपेक्षया मनो दूरगामीत्यर्थः। यच्च दैवं दीव्यति प्रकाशते दैवो विज्ञानात्मा तत्र भवं दैवमात्मग्राहकमित्यर्थः मनसैवानुद्रष्टव्यमेतदप्रमेयं ध्रुवमिति श्रुतेः। तत् उ यदः स्थाने तच्छब्दः उकारश्चार्थः। यच्च मनः सुप्तस्य पुंसः तथैव एति यथा गतं तथैव पुनरागच्छति स्वापकाले सुषुप्तावस्थायां पुनरागच्छति। यच्च दूरङ्गमं दूरं गच्छतीति दूरङ्-

मम् खश्प्रत्ययः अतीतानागतवर्तमानविप्रकृष्टव्यवहितपदार्थानां ग्राहकमित्यर्थः । यच्च मनो ज्योतिषां प्रकाशकानां श्रोत्रादीन्द्रियाणामेकमेव ज्योतिः प्रकाशकं प्रवर्तकमित्यर्थः प्रवर्तितान्येव श्रोत्रादीन्द्रियाणि स्वविषये प्रवर्तन्ते । आत्मा मनसा संयुज्यते मन इन्द्रियेणेन्द्रियमर्थेनेति न्यायोक्तेर्मनःसम्बन्धमन्तरा तेषामप्रवृत्तेः । तादृशं मे मनः शान्तसङ्कल्पमस्तु ॥ १ ॥

येन॒ कर्मा॑ण्य॒पसो॑ मनी॒षिणो॑ य॒ज्ञे कृ॒ण्वन्ति॑ वि॒दथे॑षु॒ धीराः॑ । यद॑पू॒र्वं य॒क्षम॒न्तः प्र॒जानां॒ तन्मे॒ मनः॑ शि॒वस॑ङ्कल्पमस्तु ॥ २ ॥

मनीषिणः मेधाविनः यज्ञे येन मनसा सता कर्माणि कृण्वन्ति कुर्वन्ति कृ करणे स्वादिः मनःस्वास्थ्यं विना कर्माप्रवृत्तेः । केषु सत्सु विदथेषु ज्ञानेषु सत्सु विद्यन्ते ज्ञायन्ते तानि विदथानि तेषु वेत्ते रौणादिकोऽथप्रत्ययः प्रत्ययोदात्तत्वेन मध्योदात्तं पदम् प्रत्ययः परश्च आद्युदात्तश्चेति पाणिन्युक्तेः [पा० ३, १, १—३] यज्ञसम्बन्धिनां हविरादिपदार्थानां ज्ञानेषु सत्स्वित्यर्थः । कीदृशा मनीषिणः ? अपसः अप इति कर्मनाम [निघ० २, १, १] अपो विद्यते येषां ते अपस्विनः कर्मवन्तः अस्मायामेधास्रजो विनिरिति [पा० ५, २, १२१] विन्प्रत्ययः विन्मतोर्लुगितीष्ठाभावेऽपि छान्दसो विनो लुक् [पा० ५, ३, ६५] सदा कर्मनिष्ठा इत्यर्थः । तथा धीराः धीमन्तः धीर्विद्यते येषां ते धीराः कर्मण्यण् [पा० ३, २, १] । यच्च मनः अपूर्वम् न विद्यते पूर्वमिन्द्रियं यस्मात् तदपूर्वम् इन्द्रियेभ्यः पूर्वं मनसः सृष्टेः यद्वा अपूर्वमनपरमबाह्यमित्युक्तेरपूर्वमात्मरूपमित्यर्थः । यच्च यक्षं यष्टुं यज्ञं यक्षम् यज-

तेरौणादिकः असुन्प्रत्ययः ञ्नित्यादिर्नित्यमिति [पा० ६, १, १९७] आद्युदात्तं पदम्। यच्च प्रजायन्ते इति प्रजास्तासां प्राणिमात्राणामन्तः शरीरमध्ये आस्ते इतरेन्द्रियाणि बहिःस्थानि मनस्त्वन्तरिन्द्रियमित्यर्थः। तत् तादृशं मे मनः शिवसङ्कल्पमस्त्विति व्याख्यातम् ॥ २ ॥

यत् प्र॒ज्ञान॑मु॒त चेतो॒ धृति॑श्च॒ यज्ज्योति॑र॒न्तर॒मृतं॑ प्र॒जासु॑। यस्मा॒न्न ऋ॒ते किं च॒न कर्म॑ क्रि॒यते॒ तन्मे॒ मनः॑ शि॒वसं॑कल्पमस्तु ॥३॥

यत् मनः प्रज्ञानं विशेषेण ज्ञानजनकम् प्रकर्षेण ज्ञायते येन तत् प्रज्ञानम् करणाधिकरणयोश्चेति [पा० ३, ३, ११७] करणे ल्युट्प्रत्ययः। उत अपि यत् मनः चेतः चेतयति सम्यक् ज्ञापयति तच्चेतः चिती संज्ञाने अस्मात् असुन्तादसुन्प्रत्ययः सामान्यविशेषज्ञानजनकमित्यर्थः। यच्च मनो धृतिर्धैर्यरूपम् मनस्येव धैर्योत्पत्तेर्मनसि धैर्यमुपचर्यते कार्यकारणयोरभेदात्। यच्च मनः प्रजासु जनेषु अन्तर्वर्तमानं सत् ज्योतिः प्रकाशकं सर्वेन्द्रियाणाम् उक्तमपि पुनरुच्यते आदरार्थम् अभ्यासे भूयांसमर्थं मन्यन्त इति [निरु० १०, ४२] यास्कोक्तेः। यच्चामृतममरणधर्मि आत्मरूपत्वात्। यस्मान्मनसः ऋते यन्मनो विना किञ्चन किमपि कर्म न क्रियते जनैः सर्वकर्मसु प्राणिनां मनः पूर्वं प्रवृत्तं मनःस्वास्थ्यं विना कर्माभावादित्यर्थः। अन्यारादितरर्ते इत्यादिना [पा० २, ३, २९] यस्मादिति ऋतेयोगे पञ्चमी। तन्मे मन इति व्याख्यातम् ॥ ३ ॥

येने॒दं भू॒तं भुव॑नं भवि॒ष्यत्परि॑गृहीतम॒मृ-

तेन सर्वम् । येन यज्ञस्तायते सप्तहोता तन्मे मनः शिवसङ्कल्पमस्तु ॥ ४ ॥

येन मनसा इदं सर्वं परिगृहीतम् परितः सर्वतो ज्ञातम्। इदं किम्भूतम्? भूतकालसम्बन्धि वस्तु। भुवनं भवतीति भुवनम् भवतेः क्युप्रत्ययः वर्तमानकालसम्बन्धि। भविष्यत् लृटः सद्वेति [पा० ३, ३, १४] शतृप्रत्ययः तौ सदित्युक्तौ [पा० ३, २, १२७]। त्रिकालसम्बद्धवस्तुषु मनः प्रवर्तत इत्यर्थः श्रोत्रादीनि तु प्रत्यक्षमेव गृह्णन्ति। कीदृशेन येन? अमृतेन शाश्वतेन मुक्तिपर्यन्तम्. श्रोत्रादीनि नश्यन्ति मनस्त्वनश्वरमित्यर्थः। येन च मनसा यज्ञोऽग्निष्टोमादिः तायते विस्तार्यते तनोतेर्यकीति [पा० ६, ४, ४४] आकारः। कीदृशो यज्ञः? सप्तहोता सप्त होतारो देवानामाह्वातारो होत्रमैत्रावरुणादयो यत्र स सप्तहोता अग्निष्टोमे सप्त होतारो भवन्ति। तन्मे मनः इति व्याख्यातम् ॥ ४ ॥

यस्मिन्नृचः साम यजूꣳषि यस्मिन् प्रतिष्ठिता रथनाभाविवाराः। यस्मिꣳश्चित्तꣳ सर्वमोतं प्रजानां तन्मे मनः शिवसङ्कल्पमस्तु ॥५॥

यस्मिन् मनसि ऋचः प्रतिष्ठिताः यस्मिन् साम सामानि प्रतिष्ठितानि यस्मिन् यजूंषि प्रतिष्ठितानि। मनसः स्वास्थ्ये एव वेदत्रयीस्फूर्तिर्मनसि शब्दमात्रस्य प्रतिष्ठितत्वम् मनोमयं हि सोम्य मन इति छान्दोग्ये मनस एव स्वास्थ्ये वेदोच्चारणशक्तिः प्रतिपादिता। तत्र दृष्टान्तः रथनाभौ आराः इव यथा आराः रथचक्रनाभौ मध्ये प्रतिष्ठितास्तद्वच्छब्दजातं मनसि। किञ्च प्रजानां सर्वं चित्तं ज्ञानम् सर्वपदार्थविषयि ज्ञानं यस्मिन्

मनसि प्रोतं प्रोतं निचितम् तन्तुसन्ततिः पटे इव सर्वं ज्ञानं मनसि निहितम् मनःस्वास्थ्ये एव ज्ञानोत्पत्तिर्मनोवैयग्रे ज्ञानाभावः। तन्मे मम मनः शिवसङ्कल्पं शान्तव्यापारमस्तु ॥ ५ ॥

सुषारथिरश्वानिव यन्मनुष्यान्नेनीयतेऽभीशुभिर्वाजिन इव। हृत्प्रतिष्ठं यदजिरं जविष्ठं तन्मे मनः शिवसङ्कल्पमस्तु ॥ ६ ॥

यत् मनो मनुष्यान्नरान्नेनीयते अत्यर्थमितस्ततो नयति नयतेः क्रियासमभिहारे यङ् मनःप्रेरिता एव प्राणिनः प्रवर्तन्ते मनुष्यग्रहणं प्राणिमात्रोपलक्षकम्। तत्र दृष्टान्तः सुषारथिः अश्वानिव शोभनः सारथिर्यन्ता यथा कशया अश्वान् नेनीयते। द्वितीयो दृष्टान्तः अभीशुभिर्वाजिन इव यथा सुसारथिरभीशुभिः प्रग्रहैः वाजिनोऽश्वान्नेनीयत इत्यनुषङ्गः रश्मिभिर्नियच्छतीत्यर्थः। उपमाद्वयम् प्रथमायां नयनं द्वितीयायां नियमनम् तथा मनः प्रवर्तयति नियच्छति च नरानित्यर्थः। यच्च मनः हृत्प्रतिष्ठं हृदि प्रतिष्ठा स्थितिर्यस्य तत् हृद्येव मन उपलभ्यते। यच्च मनः अजिरं जरारहितम् बाल्ययौवनस्थाविरेषु मनसस्तदवस्थत्वात्। यच्च जविष्ठम् अतिजववद्वेगवत् जविष्ठम् न वै वातात्किञ्चनाशीयोऽस्ति न मनसः, किञ्चनाशीयोऽस्तीति श्रुतेः। तन्म इत्युक्तम् ॥ ६ ॥

पितुं नु स्तोषं महो धर्माणं तविषीम्। यस्य त्रितो व्योजसा वृत्रं विपर्वमर्दयत् ॥ ७ ॥

उष्णिक् अन्नस्तुतिः। तं पितुमन्नं स्तोषं स्तौमि। किंभूतम्? महो महसः तविषीं तविष्याः बलस्य धर्माणं धारयितारम्

तविषीति बलनाम [निघ० २, ९] विभक्तिव्यत्ययः अन्नेनैव बलोत्पत्तेः। तं कम्? यस्य पितोरोजसा बलेन वितः चिखान इन्द्रः वृत्रं दैत्यं विपर्वं विगतसन्धिबन्धनं कृत्वा वि अर्दयत् विविधमर्दितवान् इन्द्रेण वृत्रोऽन्नबलेनैव हत इत्यर्थः॥ स्तोषं स्तौतेर्मिपि इवस्य लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९७] इकारलोपे लेटोऽडाटाविति [पा० ३, ४, ९४] अडागमे सिब्बहुलं लेटीति [पा० ३, १, ३४] सिप्प्रत्यये गुणे च रूपम्। महः महच्छब्दस्य ङसि छान्दसष्टिलोपः। धर्माणम् धरतेर्मन्। विपर्वम् विगतानि पर्वाणि यस्य तम् डप्रत्यये टिलोपः। अर्दयत् बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेऽपीति [पा० ६, ४, ७५] अडभावः। व्यवहिताश्चेति [पा० १, ४, ८२] वेरुपसर्गस्य व्यवधानम्॥ ७॥

अन्विदनुमते त्वं मन्यासै शं च नस्कृधि।
क्रत्वे दक्षाय नो हिनु प्र ण आयूंषि तारिषः
॥ ८॥

अतस्रोऽनुष्टुभः द्वयोरनुमतिर्देवता। इत् निपातोऽनर्थकः हे अनुमते। त्वमनुमन्यासै अनुमन्यस्वास्मदुक्तं बुध्यस्व नोऽस्माकं शं च शमेव सुखमेव कृधि कुरु। च पुनः नोऽस्मान् क्रत्वे क्रतवे सङ्कल्पाय दक्षाय तत्सम्बन्धे सङ्कल्पसिद्धये च नोऽस्मान् हिनु गमय नोऽस्माकमायूंषि प्रतारिषः प्रतारय वर्धय। लेटोऽडाटाविति [पा० ३, ४, ९४] आट् वैतोऽन्यत्रेति [पा० ३, ४, ९६] ऐकारः। कृधि श्रुशृणुपृकृवृभ्यश्छन्दसीति [पा० ६, ४, १०२] हेर्धिः बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७३] शपो लुक्। क्रत्वे गुणाभावे यणादेशः। तारिषः

बहुलं छन्दसि णिङ्ग्रहणानुकृत्य इति [पा० १, २, ३४ वा० ३] दिः अन्यत् पूर्ववत् प्रपूर्वस्तरतिर्हिंसार्थः ॥ ८ ॥

अनु नोऽद्यानुमतिर्यज्ञं देवेषु मन्यताम् ।
अग्निश्च हव्यवाहनो भवतं दाशुषे मयः ॥९॥

अनुमतिः चन्द्र नोऽस्माकं यज्ञं देवेषु यज्ञियेषु अनुमन्यताम् अग्निश्च यज्ञं देवेषु अनुमन्यताम्। किम्भूतोऽग्निः ? हव्यवाहनः हविषो वोढा। किञ्च दाशुषे हवींषि दत्तवते यजमानाय मयः सुखरूपौ अनुमत्यग्नी भवतं भवतामिति पुरुषव्यत्ययः। हव्यं वहतीति हव्यवाहनः हव्येऽनन्तःपादमिति [पा० ३, २, ६६] वहेर्ण्युट्। दाशुषे दाश्वान्साह्वानिति [पा० ६, १, १२] साधुः ॥ ९ ॥

सिनीवालि पृथुष्टुके या देवानामसि स्वसा । जुषस्व हव्यमाहुतं प्रजां देवि दिदिड्ढि नः ॥ १० ॥

सिनीवाली देवता। हे सिनीवालि ! हे पृथुष्टुके ! स्तुकः केशभारः स्तुतिः कामो वा हे पृथुकेशभारे ! महास्तुते वा पृथुकामे वा या त्वं देवानां स्वसा असि भगिनी भवसि सा त्वमाहुतं हव्यं जुषस्व प्रीत्या गृहाण हे देवि ! नोऽस्मभ्यं प्रजां च दिदिड्ढि दिश देहि बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७६] दिशतेः शपः श्लुः ततो द्वित्वादि ॥ १० ॥

पञ्च नद्यः सरस्वतीमपियन्ति सस्रोतसः ।
सरस्वती तु पञ्चधा सो देशेऽभवत्सरित् ॥ ११ ॥

सरस्वतीनदीदेवत्या। याः दृषद्वत्याद्याः पञ्च नद्यः सरस्वतीमपियन्ति गच्छन्ति किम्भूताः ? सस्रोतसः समानं स्रोतः

प्रवाहो यासां ताः । तुरवधारणे सा उ सैव सरस्वत्येव पञ्चधा देशे सरिदभवत् पञ्चापि स्वनामानि त्यक्त्वा सरस्वत्येवाभवत् ॥ ११ ॥

त्वमग्ने प्रथमो अङ्गिरा ऋषिर्देवो देवाना॑मभवः शिवः सखा । तव व्रते कवयो विद्मनापसोऽजायन्त मरुतो भ्राजदृष्टयः ॥ १२ ॥

एतस्य आग्नेय्यः द्वे जगत्यौ अन्त्ये त्रिष्टुबनुष्टुभौ । हे अग्ने ! त्वं देवानां प्रथमः सखा अभवः भूतोऽसि आद्यो मित्रभूतो देवानां त्वमेवेत्यर्थः । किंभूतस्त्वम् ? अङ्गिराः अङ्गानां रसः यद्वा अङ्गिभ्य आलभ्यो यजमानेभ्यो राति सुखमित्यङ्गिराः । ऋषिर्द्रष्टा । देवो द्योतमानः । शिवः कल्याणः । किञ्च तव व्रते कर्मणि वर्तमाने मरुतः देवा अजायन्त । कीदृशाः ? कवयः क्रान्तदर्शिनः । विद्मनापसः अप इति कर्मनाम [निघ० २, १, १] विद्मना विदितानि अपांसि कर्माणि यैस्ते विद्मनापसः विदितकर्माणः । भ्राजदृष्टयः भ्राजन्त्यः शोभमानाः ऋष्टयः आयुधानि येषां ते तथा शत्रुघातकत्वात् । विद्मनेति वेत्तेः कर्मणि मनिन्प्रत्ययः बहुलग्रहणात् ततो विभक्तेराकारः तस्य चालुक् विद्मनापसः । अजायन्त जनेर्लङ् आदेशस्य श्यन् ॥ १२ ॥

त्वं नो अग्ने तव देव पायुभिर्मघोनो रक्ष तन्वश्च वन्द्य । त्राता तोकस्य तनये गवामस्यनिमेषꣳ रक्षमाणस्तव व्रते ॥ १३ ॥

रक्षणार्थो मन्त्रः । हे अग्ने ! हे देव द्योतमान ! हे

वन्द्य स्तुत्य ! तव व्रते कर्मणि वर्तमानान्मघोनो धनवतो यजमानागृच्छ पालय। नोऽस्माकं तन्वः शरीराणि च रक्ष। कैः ? तव पायुभिः त्वदीयैः पालनैः यतस्त्वमनिमिषं सावधानं रक्षमाणः पालयन् सन् तोकस्य पुत्रस्य तनये विभक्तिव्यत्ययः तनयस्य पौत्रस्य गवां च त्राता रक्षकोऽसि॥ १३॥

उत्तानायामवभरा चिकित्वान् सद्यः प्रवीता वृषणं जजान। अरुपस्तूपो रुशदस्य पाज इडायास्पुत्रो वयुनेऽजनिष्ट॥ १४॥

यः इडायाः पृथिव्याः पुत्रोऽग्निर्वयुने प्रज्ञाने कर्तव्ये अजनिष्ट जातः। किंभूतः ? अरुपस्तूपः रुष वधे रोषति रुषः अरुषोऽहिंसकः स्तूपो ज्वालोच्छ्रायो यस्य स तथा ष्टुप उच्छ्राये। अस्याग्नेः रुशत् दीप्तं पाजः बलमुत्तानायामरण्यामवभर अवाचीनं हर द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] दीर्घः। चिकित्वान् सर्वमिदं जानन् किं बलमिति चेत् याऽरणिः प्रवीता कामिता सती वृषणं सेक्तारमग्निं सद्यः तत्कालं जजान जनयति छन्दसि लुङ्लङ्लिट इति [पा० ३, ४, ६] लिट्। सोऽग्निर्जात इत्यर्थः॥ १४॥

इडायास्त्वा पदे वयं नाभा पृथिव्या अधि। जातवेदो निधीमह्यग्ने हव्याय वोढवे॥१५॥

हे जातवेदः! जातप्रज्ञान! हे अग्ने! इडायाः पृथिव्याः स्थाने देवयजनाख्ये पृथिव्या नाभा अधि उत्तरवेद्या मध्ये वयं त्वा त्वा निधीमहि स्थापयामः। किमर्थम् हव्याय वोढवे हव्यं वोढुम् विभक्तिव्यत्ययः वहतेस्तुमर्थे सेसेनिति [पा०

३, ४, ९] तवैप्रत्ययः सहिवहोरिति [पा० ६, ३, ११२] ओकारः ॥ १५ ॥

प्र म॑न्महे शवसा॒नाय॑ शू॒षमा॑ङ्गू॒षं गिर्व॑णसे अङ्गिर॒स्वत् । सु॒वृ॒क्तिभि॑ स्तुव॒त ऋ॑ग्मि॒याया- र्चा॑मा॒र्कं नरे॒ विश्रु॑ताय ॥ १६ ॥

चतस्र ऐन्द्रास्त्रिष्टुभः । वयमिन्द्राय इन्द्रार्थमाङ्गूषं स्तोमं विहृदादिकं प्रमन्महे जानीमः । किम्भूतं स्तोमम् ? शूषं बलहेतुम् । अर्कं मन्त्रं च अर्चाम उच्चारयाम धातूनामनेकार्थत्वादर्चतिरुच्चारणार्थः अङ्गिरस्वत् अङ्गिरस इव तैर्यथा स्तोमो ज्ञातो मन्त्रश्च पठितस्तथे तद्वत् । किम्भूतायेन्द्राय ? शवसानाय शवो बलमात्मन इच्छति शवस्यति शवस्यतीति शवसानः तस्मै बलमभिलषमाणाय सुप आत्मनः क्यजिति [पा० ३, १, ८] क्यच् तदन्ताच्छानच् शप् बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७३] तस्य लुक् छन्दस्युभयथेति [पा० ३, ४, ११७] तस्य शानचोऽप्यार्धधातुकत्वात् क्यस्य विभाषेति [पा० ६, ४, ५०] क्यचो लोपः शवसान इति सिध्यति । पुनः कीदृशाय ? गिर्वणसे गिरा स्तुत्या वनयति सम्भाजयति आत्मानमभिलषितदानात् स्तोतृभ्य इति गिर्वणाः गोःशब्दोपपदाद्वनोतेर्ण्यन्तादसुनि वनेर्घटादित्वेन मित्संज्ञत्वात् [पा० ६, ४, ९२] ह्रस्वत्वम् णिचो लोपः गीर्वणा इति प्राप्ते दीर्घाभावश्छान्दसः यद्वा स्वार्थे णिच् गीर्भिरेनं देवा भजन्ति इति गिर्वणाः तस्मै गीर्वाणशब्देन समानार्थो गिर्वणःशब्दः । पुनः किम्भूताय ? सुवृक्तिभिः शोभनाभिः स्तुतिभिः स्तुवते स्तौतीति स्तुवन् तस्मै यजमानानिति शेषः । तदुक्तम् त्वमग्ने प्रशंसिषो देवः शविष्ठ मर्त्यमिति [१, ३०] । पुनः कीदृ-

-माय ? ऋग्मियाय ऋङ्मयाय वेदमयाय मयडर्थे छान्दसो मियट् यद्वा ऋच स्तुतावित्यस्माद्भावे मणादिको मक् कुत्वं जश्त्वम् ऋग्मः स्तुतिः तमर्हतीति ऋग्मियः अर्हार्थे घन् स्तुतियोग्याय । पुनः कीदृशाय ? नरे नररूपाय नृशब्दस्य ङे परे छान्दसो गुणः । पुनः कीदृशाय ? विश्रुताय शौर्यदानबलादिभिर्विख्याताय ॥ १६ ॥

प्र वो॑ म॒हे महि॒ नमो॑ भरध्वमाङ्गू॒ष्य॑ᳪ᳭ शवसा॒नाय॒ साम॑ । येना॑ नः॒ पूर्वे॑ पि॒तरः॑ पद॒ज्ञा अर्च॑न्तो॒ अङ्गि॑रसो॒ गा अवि॑न्दन् ॥१७॥

महे महते शवसानाय बलमभिलषमाणायेन्द्राय महि महत् नमोऽन्नं वः यूयं प्रभरध्वं प्रहरतम् समर्पयत यूयमित्यर्थे व इत्यव्ययम् मुनीनां पुत्रादीन् प्रति वचः । आङ्गूष्यमाङ्गूषाय हितं साम प्रभरध्वमुच्चारयत । नोऽस्माकं पूर्वे पितरः अङ्गिरसः येनाम्नेन साम्ना चार्चन्तः स्तुवन्तः सन्तः गाः सूर्यकिरणानविन्दन् लेभिरे स हि साम्नां लोकः तत्साम प्रभरध्वम् । कीदृशाः अङ्गिरसः ? पदज्ञाः पदमात्मस्वरूपं जानन्तीति पदज्ञाः ॥१७॥

इ॒च्छन्ति॑ त्वा सो॒म्यासः॒ सखा॑यः सु॒न्वन्ति॒ सोमं॒ दध॑ति॒ प्रया॑ᳪ᳭सि । तिति॑क्षन्ते अ॒भिश॑स्तिं॒ जना॑ना॒मिन्द्र॒ त्वदा कश्च॒न हि प्र॑के॒तः ॥१८॥

हे इन्द्र ! त्वत् त्वत्तः सकाशात् कश्चन चनशब्दोऽप्यर्थे कोऽपि लोकोत्तरः प्रकेतः प्रकृष्टो ज्ञानविशेषः आ समन्तात् हि यतो भवति अतः सखायो विप्राः त्वामिच्छन्ति अथ ये० ब्राह्मणाः अश्ववारसोऽनूचानास्ते मनुष्यदेवा इत्यृत्विजां देवानां विप्राणां च सखित्वम् । किम्भूताः सखायः ? सोम्यासः सोमस-

युद्धेषु षपाढमसह्यमनभिभूतम्। पुनः कीदृशम्? पृतनासु सेनासु पप्रिं पालयितारम्। स्वर्षाम् स्वर्दिवं सनोति सम्भजते स स्वर्षाः तम्। अप्साम् अपो जलानि सनोतीत्यप्साः तम्। वृजनस्य बलस्य गोपां रक्षकम्। भरेषुजां संग्रामेषु जेतारम्। सुक्षितिं सुनिवासम्। सुश्रवसं शोभनं श्रवः कीर्तिर्यस्य स सुश्रवाः तम्॥ षपाढम् सह्यतेऽसौ साढः न साढः असाढस्तम्। सहेः क्तः ढत्वं [पा० ८, २, ३१] धत्वं [पा० ८, २, ४०] ष्टुत्वम् [पा० ८, ४, ४१] ढो ढे लोपः [पा० ८, ३, १२] ढ्लोपे पूर्वस्य दीर्घोऽणः [पा० ६, ३, १११] बाहुलकात् सहिवहोरोदवर्णस्येति [पा० ६, ३, ११२] अस्याप्रवृत्तिः षत्वं छान्दसम्। पप्रिम् पॄ पालनपूरणयोः आदृगमहनेति [पा० ३, २, १७१] किः द्वित्वादि। स्वर्षाम् स्वःपूर्वात्सनोतेर्विट् विड्वनोरनुनासिकस्यात् [पा० ६, ४, ४१]। एवमप्साम्। गोपायतीति गोपाः क्विप् अतो लोपः यलोपः। भरेषुजाम् भरेषु संग्रामेषु जयति अव् निति भरेषुजाः हलदन्तात्सप्तम्या इति [पा० ६, ३, ९] अलुक् जयतेरौणादिको डाप्रत्ययः। मदेम मदी हर्षे लिङ् व्यत्ययेन शप्॥२०॥

सोमो॑ धे॒नुꣳ सोमो॒ अर्व॑न्तमा॒शुꣳ सोमो॑ वी॒रं क॑र्म॒ण्यं॑ ददाति। सा॒द॒न्यं॑ विद॒थ्यꣳ स॒भेयं॑ पितृ॒श्रव॑णं॒ यो ददा॑शदस्मै॥ २१॥

यो यजमानोऽस्मै सोमाय ददाशत् ददाति हविः तस्मै सोमो धेनुं ददाति। आशुं शीघ्रमर्वन्तमश्वं च सोमो ददाति। सोमश्च तस्मै वीरं पुत्रं ददाति। कीदृशं वीरम्? कर्मण्यं कर्मणि साधुम्। सादन्यं सदने गृहे साधुम्। विदथ्यं विदथो यज्ञस्तत्र साधुम्। सभेयं सभामर्हति सभेय-

स्तम्। पितृयवर्णं पितरं शृणोति पितृश्रवणः पित्राज्ञाकारिणं विनीतमित्यर्थः॥ कर्मस्त्वमित्यादौ तत्र साधुरिति [पा० ४, ४, ९८] यत्। सभेयं ढग्छन्दसीति [पा० ४, ४, १०६] सभायाः साध्वर्थे ढप्रत्ययः तस्यैयादेशः [पा० ७, १, २]। ददाशत् दाशृ दाने बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७६] शपः श्लुः विल्वम् इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९७] तिप इलोपः लेटोऽडाटाविल्यडागमः [पा० ३, ४, ९४] ॥२१॥

त्वमिमा ओषधीः सोम विश्वास्त्वमपो अजनयस्त्वं गाः। त्वमाततन्थोर्वन्तरिक्षं त्वं ज्योतिषा वि तमो ववर्थ॥ २२॥

हे सोम। त्वमिमाः विश्वाः सर्वाः ओषधीः अपो जलानि गाः धेनूः अजनयः जनितवानसि। त्वमुरु विस्तीर्णमन्तरिक्षमाततन्थ विस्तारितवानसि त्वञ्च ज्योतिषा तेजसा तमोऽन्धकारं विववर्थ विवृणोषि आदित्यात्मना सर्वं तमोऽपनयसीति सर्वात्मा त्वमित्यर्थः बभूथाततन्थ जगृभ्म ववर्थेति निगम इति [पा० ७, २, ६४] निपातः॥ २२॥

देवेन नो मनसा देव सोम रायो भागꣳ सहसावन्नभियुध्य। मा त्वातनदीशिषे वीर्यस्योभयेभ्यः प्रचिकित्सा गविष्टौ॥ २३॥

हे देव! सोम! हे सहसावन्! बलवन्! देवेन मनसा देवसम्बन्धिना मनसा सह रायो धनस्य भागं नोऽस्मभ्यमभियुध्य युध्यतिर्गतिकर्मा अन्तर्भावितण्यर्थः अभिगमय देहीत्यर्थः। एवं दानप्रवृत्तं त्वां कश्चित् मा आतनत् त्वा त्वां मा आतनोतु मा

प्रतिबन्धात् तनोतिः प्रतिबन्धार्थः। कुतस्त्वमेवमुच्यस इति चेत् यतस्त्वं वीरस्य ईशिषे वीरकर्मण ईश्वरी भवसि अधीगर्थदयेशामिति [पा० २, ३, ५२] कर्मणि षष्ठी। किञ्च गविष्टौ गोः स्वर्गस्य इष्टौ इच्छायां स्वर्गैषणायां विषयभूतायां सत्यामुभयेभ्यः प्रचिकित्स उभयलोकप्रत्यर्थं चिकित्सां कुरु व्याध्यपगमं कुरु उभयलोकप्रतिबन्धकं विघ्नं निवर्तयेत्यर्थः। देवं मनः प्राप्य लब्धधना अरोगाश्च सत्कर्म कुर्वीमा यथा स्वर्गं यास्याम स्तथा कुर्विति वाक्यार्थः॥ दैवेन देवानामिदं दैवम् तद्धितप्रत्ययलोपः। सहसावन् प्रथमार्थे तृतीया सहसा सहो बलमस्यास्तीति सहसावान् अलुक्। तनत् तनोतेः परस्य लेटोऽडागम इलोपश्च। चिकित्स गुप्तिज्किद्भ्यः सन् [पा० ३, १, ५] अन्येषामपि दृश्यत इति [पा० ६, ३, १३७] दीर्घः॥ २३॥

अ॒ष्टौ व्य॑ख्यत्क॒कुभः॑ पृथि॒व्यास्त्री धन्व॒ योज॑-ना स॒प्त सिन्धू॑न्। हि॒र॒ण्या॒क्षः स॑वि॒ता दे॒व आगा॒द्दध॒द्रत्ना॑ दा॒शुषे॒ वार्या॑णि॥ २४॥

चतस्रः सावित्र्यः द्वितीया जगती त्रिष्टुभोऽन्याः हिरण्यस्तूपदृष्टाः। स सविता देवः आगात् आगच्छतु इणो गा लुङीति [पा० २, ४, ४५] इणो गादेशः। किं कुर्वन्? दाशुषे हवींषि दत्तवते यजमानाय वार्याणि वरणीयानि रत्ना रत्नानि दधत् ददत् स्थापयन् वा। कीदृशः? हिरण्याक्षः हिरण्यमिव कान्तियुक्ते अक्षिणी यस्य स हिरण्याक्षः अमृतदृष्टिर्वा। स कः? यः सविता पृथिव्याः सम्बन्धिनीः अष्टौ ककुभो दिशः व्यख्यत् प्रकाशितवान्। यश्च त्री त्रीणि धन्व धन्वानि लोकान् व्यख्यत्। धन्वेत्यन्तरिक्षनाम [निघ० १, ३, ५] तेन तदुपलक्षितावितरावपि लोकौ लक्ष्येते जविष्णो गच्छन्तीति

वत् । अथ योजना योजनानि योजनगव्यूतिक्रोशादीनध्वपरिमाणविशेषान् व्यख्यत् । अथ सप्त सिन्धून् समुद्रान् चीरोदाद्यान् व्यख्यत् । उपलक्षणमेतत् सर्वजगत्प्रकाशकः सविता रत्नानि ददान आयात्वित्यर्थः ॥ अख्यत् ख्या प्रकथने अस्यतिवक्तिख्यातिभ्योऽङिति [पा० ३, १, ५२] चुरङ् आलोचय धातूनामनेकार्थत्वादत्र प्रकाशनार्थो ग्राह्यः । तौ योजना सुपां सुलुगित्यादिना [पा० ७, १, ३९] पूर्वसवर्णदीर्घो विभक्तेः । अन्त्य सुपो लुक् । रत्ना सुप आकारः । दाश्वान् दाश्वान्साह्वानिति [पा० ६, १, १२] निपातः । वार्याणि ऋहलोर्ण्यदिति [पा० ३, १, १२४] वृणोतेर्ण्यत् ॥ २४ ॥

हिर॑ण्यपाणिः सवि॒ता विच॑र्षणिरु॒भे द्यावा॑पृथि॒वी अ॒न्तरी॑यते । अपामी॑वां॒ बाध॑ते॒ वेति॒ सूर्य॑म॒भि कृ॒ष्णेन॒ रज॑सा॒ द्याम्ऋ॑णोति ॥२५॥

सविता प्रसविता सूर्यं सूर्यः विभक्तिव्यत्ययः उभे उभयोः द्यावापृथिवी द्यावापृथिव्योः अन्तर्मध्ये ईयते आगच्छति यदा तदा अमीवां व्याधिमपबाधते अन्धकारलक्षणरोगं निवर्तयति । अथ यदा वेति अस्तमयसमये गच्छति तदा कृष्णेन रजसा अन्धकारलक्षणेन द्यां द्युलोकमभि-ऋणोति अभिव्याप्नोति । कीदृशः सूर्यः ? हिरण्यपाणिः सुवर्णपाणिः । विचर्षणिः विविधं द्रष्टा कृताकृतप्रत्यवेक्षकः । उभे द्यावापृथिवी षष्ठ्यर्थे द्वितीया । अन्तर्योगे वा । ईयते ईङ् गतौ दिवादिः ॥ २५ ॥

हिर॑ण्यहस्तो॒ असु॑रः सुनी॒थः सु॑मृडी॒कः स्ववाँ॑ यात्व॒र्वाङ् । अ॒प॒सेध॑न् र॒क्षसो॒ यातु॒धाना॒नस्था॑द्दे॒वः प्र॑तिदो॒षं गृ॑णा॒नः ॥ २६ ॥

यो देवो रविः रक्षसो राक्षसान् यातुधानान् असुखकारांश्च अपसेधन् अपगमयन् सन् अस्मात् उदस्थात् उदेति स देवः अर्वाङ् अर्वागञ्चनः अस्मदभिमुखः यातु आयात्वित्यर्थः। कीदृशो देवः? हिरण्यहस्तः हिरण्यं दानार्थं हस्ते यस्य स तथोक्तः रूपेण वा स्तुतिः। असुरः असून् प्राणान् राति ददातीत्यसुरः। सुनीथः नीथा स्तुतिः कल्याणस्तुतिः। सुमृडीकः साधु सुखयिता। स्ववान् धनवान्। प्रतिदोषम् प्रतिजनं यो दोषः प्रतिदोषः तम् श्रुतिस्मृतिविहितधर्मपराङ्मुखानां यावन्तो दोषास्तावतः गृणानः उच्चारयन् उपभोगार्थमित्यभिप्रायः। स्ववान् यातु इत्यत्र दीर्घादटि समानपाद इति [पा० ८, ३, ९] नस्य रुत्वे भोभगो[अघो]अपूर्वस्य योऽशीति [पा० ८, ३, १७] तस्य यादेशे हलि सर्वेषामिति [पा० ८, ३, २२] तस्य लोपः। रक्षसशब्दस्य व्यत्ययेनाक्लीबत्वम् ॥ २६ ॥

ये ते पन्थाः सवितः पूर्व्यासोऽरेणवः सुकृता अन्तरिक्षे। तेभिर्नो अद्य पथिभिः सुगेभी रक्षा च नो अधि च ब्रूहि देव ॥ २७ ॥

हे सवितः! हे देव! पन्थाः पन्थानो मार्गाः अन्तरिक्षे सुकृताः साधुकृताः धात्रा वर्तन्ते। कीदृशास्ते? पूर्व्यासः पूर्वेषु कालेषु भवाः पूर्व्याः। अरेणवः नास्ति रेणुर्येषु अपांसुलाः। तेभिः तैः पथिभिः मार्गैः नोऽस्मान् अद्य नयेति शेषः। च पुनः गच्छतो नोऽस्मान् रक्ष पालय। अधिब्रूहि च अधि अङ्गीकृत्य ब्रूहि एते मदीया इति यद्वा अधिब्रूहि उपदिश अस्माकं यद्धितं पथ्यं तत् यद्वा अधि अधिकान् वद एते महायाज्ञिका दातार इत्यादि। किम्भूतैः पथिभिः? सुगेभिः सुगैः सुखेन गम्यते येषु

सुगाः तैः अश्वयानप्रभृतैरित्यर्थः अधिकरणे गच्छतेर्डप्रत्ययः ॥ पूर्व्यासः पूर्वैः कृताः पूर्वैः कृतमिनियौ चेति [पा० ४, ४, १३३] यप्रत्ययः ॥ २७ ॥

उभा पिबतमश्विनोभा नः शर्म यच्छतम् । अविद्रियाभिरूतिभिः ॥ २८ ॥

आश्विन्यस्तिस्रः एका गायत्री द्वे अनुष्टुभौ । हे [अश्विना] अश्विनौ ! उभा उभौ द्वावपि युवां पिबतम् सोममिति शेषः । उभा द्वौ युवां नोऽस्मभ्यं शर्म शरणं सुखं वा यच्छतम् । काभिः सह ? अविद्रियाभिः अविदीर्णाभिः अखण्डिताभिः ऊतिभिः अवनैः पालनैः सह । सुखं दत्तं पालयतं चेत्यर्थः । उभा अश्विना विभक्तेराकारः । विदीर्यन्तीति विद्रियाः दृ विदारे औणादिक इयक्प्रत्ययः ॥ २८ ॥

अप्नस्वतीमश्विना वाचमस्मे कृतं नो दस्रा वृषणा मनीषाम् । अद्यूत्येऽवसे निह्वये वां वृधे च नो भवतं वाजसातौ ॥ २९ ॥

हे अश्विना अश्विनौ ! हे दस्रा दर्शनीयौ ! हे वृषणा वर्षितारौ सेक्तारौ युवानौ ! अस्मे अस्माकं वाचम् अप्नस्वतीं कर्मवतीं युवां कृतं कुरुतम् । तथा नोऽस्माकं मनीषां मनस इच्छामप्नस्वतीमेव कुरुतम् । मनसा वचसा च यन्न कुर्मस्तया कुरुतमित्यर्थः । यतो ह वां युवां निह्वये आह्वयामि । किंनिमित्तम् ? अद्यूत्ये सत्यागमने अवसे अवनिमित्तम् तद्दीनार्थमित्यर्थः द्यूतादागतं द्यूते भवं वा द्यूत्यम् न द्यूत्यम-द्यूत्यम् तस्मिन् द्यूतादागतं कर्मस्वं न भवतीत्येवमुच्यते द्यूतमन्येषामप्यन्याय्यधनाममानामुपलक्षणम् । किंच वाज-

सातौ वाजानामन्नानां सातिः सम्भजनं यस्मिन् स वाजसातिः तस्मिन् यज्ञे नोऽस्माकं वृधे वृद्ध्यै भवतम्॥ षष्ठ्या विभक्तेः शे-आदेशः। कृतम् करोतेः बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७३] शपि लुप्ते लोण्मध्यमद्विवचने रूपम्। वृषणा वृषणौ वा षपूर्वस्य निगम इति [पा० ६, ४, ९] उपधादीर्घाभावः। वृधे वर्धनं वृत् सम्पदादित्वाद्भावे क्विप्॥ २९॥

द्युभिर्क्तुभिः परि पातमस्मानरिष्टेभिरश्विना सौभगेभिः। तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः॥ ३०॥

हे अश्विना अश्विनौ। द्युभिः दिवसैः अक्तुभिः रात्रिभिः सप्तम्यर्थे तृतीया दिवसेषु रात्रिषु च अहोरात्रम् अस्मान् परिपातं सर्वतो रक्षतम्। कैः? सौभगेभिः सौभगैः भग इति धननाम [निघ० २, १०, १०] शोभनैः धनैः। किम्भूतैः? अरिष्टेभिः अनुपहिंसितैः अखण्डितैर्धनैरस्मान् रक्षतमित्यर्थः। किञ्च मित्रः वरुणः अदितिः सिन्धुः समुद्रः उतापि च द्यौः एते नोऽस्माकं तत् भवत्कृतं रक्षणं मामहन्तां पूजयन्तामनुमन्यन्ताम् इत्यर्थः। द्युरित्यह्नो नाम अक्तुरिति रात्रेः। मामहन्ताम् मह पूजायाम् बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७६] शपः श्लुः श्लाविति [पा० ६, १, १०] द्वित्वम् तुजादीनां दीर्घोऽभ्यासस्येति [पा० ६, १, ७] अभ्यासदीर्घः॥ ३०॥

आ कृष्णेन रजसा वर्तमानो निवेशयन्नमृतं मर्त्यं च। हिरण्ययेन सविता रथेना देवो याति भुवनानि पश्यन्॥ ३१॥

व्याख्याता [३३, ४३]॥ ३१॥

आ रात्रि पार्थिवꣳ रजः पितुरप्रायि धामभिः। दिवः सदाꣳसि बृहती वितिष्ठस आ त्वेषं वर्त्तते तमः ॥ ३२ ॥

रात्रिदेवत्या पथ्याबृहती। हे रात्रि! यया त्वया पार्थिवं रजः पृथिवीसम्बन्धिलोकः पितुः मध्यमलोकस्य धामभिः स्थानैः सह आ अप्रायि समन्तात् पूर्यते। या च त्वं दिवो द्युलोकस्य सदांसि स्थानानि बृहती महती सती वितिष्ठसे आक्रमसे व्याप्नोषि। तस्यास्तव तमः आवर्तते तथापि प्रवर्त्तते। किम्भूतं तमः? त्वेषं दीप्तं महाप्राग्भारमित्यर्थः। रजःशब्दो लोकवचनः। अप्रायि प्रा पूरणे कर्मणि लुङि चिणि रूपम् ॥ ३२ ॥

उषस्तच्चित्रमाभरास्मभ्यं वाजिनीवति। येन तोकं च तनयं च धामहे ॥ ३३ ॥

उषोदेवत्या पुरोष्णिक्। हे उषः! हे वाजिनीवति! हे अन्नवति! अस्मभ्यं तत् प्रसिद्धं चित्रं चायनीयमाश्चर्यकारि महनीयं धनमाभर आहर देहि येन धनेन वयं तोकं पुत्रं तनयं पौत्रं च सर्वं सन्तानवर्गं धामहे दधाहे पुष्णीमः॥ धामहे दधातेः यपो लुकि रूपम् ॥ ३३ ॥

प्रातरग्निं प्रातरिन्द्रꣳ हवामहे प्रातर्मित्रावरुणा प्रातरश्विना। प्रातर्भगं पूषणं ब्रह्मणस्पतिं प्रातः सोममुत रुद्रꣳ हुवेम ॥३४॥

जगती बहुदेवत्या। प्रातःशब्दो वीप्सावचनः। वयं प्रातः पुनः पुनः एतान् देवान् हवामहे आह्वयाम इति प्रत्येकं

मन्त्रध्यते। कान्? अग्निम् इन्द्रम् मित्रावरुणौ अश्विनौ भगम् पूषणम् ब्रह्मणस्पतिम् सोमम् उत अपि च रुद्रं हुवेम आह्वयाम ॥ हवामहे हुवेम ह्वयतेः सम्प्रसारणे रूपद्वयम् ॥ ३४ ॥

प्रातर्जितं भगमुग्रꣳ हुवेम वयं पुत्रमदितेर्यो विधर्ता। आध्रश्चिद्यं मन्यमानस्तुरश्चिद्राजा चिद्यं भगं भक्षीत्याह ॥ ३५ ॥

पञ्च भगदेवत्यास्त्रिष्टुभः। वयं तं भगमादित्यं हुवेम आह्वयाम। किम्भूतम्? प्रातर्जितं प्रातर्जयतीति प्रातर्जित् तम् प्रातर्जयनशीलम्। उग्रमुत्कृष्टमुद्गूर्णदानं वा। अदितेः पुत्रं तनयम्। तं कम्? यो विधर्ता जगतो धारयिता। यञ्च आध्रश्चित् चिच्छब्दोऽप्यर्थे न ध्रायति ध्रै तृप्तौ न तृप्यति स अध्रः नञो दीर्घश्छान्दसः। यद्वा आ समन्तात् ध्रः आध्रः यद्वा अध्र एवाध्रः स्वार्थे तद्धितः आध्रः अलसः बुभुक्षितो दरिद्रो वापि यं भगं भक्षि भजस्व अर्थादुदयम् इत्याह किं कुर्वन्? मन्यमानः पूजयन् स्वार्थसिद्धये मन्यतिरर्चतिकर्मा स हि सूर्योदये भिक्षादिना किञ्चिल्लभते तत उदयं वाञ्छति। तुरश्चित् आतुरोऽपि यं भगं मन्यमानो भक्षि उदयं भजस्वेत्याह दिवसे तस्य सुखोदयात् रोगिणो रात्रिः कष्टेन याति यद्वा तुरो यमः स हि मारणाय दिनानि गणयति। राजा चित् राजापि यं भगं भक्षि इत्याह तदुदये हि राज्ञां व्यवहारदर्शनादिना सर्वेष्टसिद्धिः॥ भक्षि भजतेः अपि लुप्ते लटि मध्यमे रूपम् ॥३५॥

भग प्रणेतर्भग सत्यराधो भगेमां धियमुदवा ददन्नः। भग प्र णो जनय गोभिरश्वैर्भग प्र नृभिर्नृवन्तः स्याम ॥ ३६ ॥

हे भग ! हे प्रणेतः ! प्रकर्षेण नयति प्रापयति धनमिति प्रणेता तस्य सम्बोधने हे प्रणेतः ! आदरार्थं पुनः सम्बोधनम् हे भग ! हे सत्यराधः ! सत्यमनश्वरं राधो धनं यस्य स सत्यराधाः तत्सम्बुद्धौ हे सत्यराधः ! हे भग ! त्वं ददत् धनं प्रयच्छन् सन् नोऽस्माकामिमां धियं प्रज्ञां कर्म वा उदव उन्नमय यथा सूक्ष्मार्थान् पश्यामस्तथा कुर्विति भावः । किञ्च हे भग ! नोऽस्मान् गोभिः पशुभिः प्रजनय प्रवर्धय गा पश्वांश्च वर्द्धन् देहीत्यर्थः । हे भग ! वयं नृभिः पुत्रादिभिः नृवन्तः मनुष्यवन्तः प्रकर्षेण स्याम भवेम ॥ ३६ ॥

उतेदानीं भगवन्तः स्यामोत प्रपित्व उत मध्ये अह्नाम् । उतोदिता मघवन् सूर्यस्य वयं देवानाᳬ सुमतौ स्याम ॥ ३७ ॥

हे मघवन् ! धनवन् रवे ! उत अपि च वयमिदानीं भगवन्तो ज्ञानवन्तो वा स्याम भवेम । उतापि च सूर्यस्य प्रपित्वे प्रपतने चास्तसमये भगवन्तः स्याम । उत अह्नां मध्ये मध्यन्दिने भगवन्तः स्याम उत सूर्यस्य उदिता उदितौ उदयसमये भगवन्तः स्याम । किं बहुना सर्वदास्माकं धनवत्तास्त्वित्यर्थः । किञ्च देवानां सुमतौ कल्याण्यां बुद्धौ वयं स्याम देवा अस्मासु शोभनामनुग्रहविषयां बुद्धिं दधत्वित्यर्थः ॥ ३७ ॥

भग एव भगवाँ२॥ अस्तु देवास्तेन वयं भगवन्तः स्याम । तं त्वा भग सर्व इज्जोहवीति स नो भग पुरएता भवेह ॥ ३८ ॥

हे देवाः ! भग एव भगवान् धनवानस्तु किमन्यैरन्द्रादिभिर्धनिभिर्देवैरिति भावः । तेन भगदत्तेन धनेन वयं भगवन्तः

स्याम। एवं देवानुक्त्वाथ भगमाह हे भग! सर्व इत् सर्व एव जनः ते प्रसिद्धं त्वा जोहवीति अत्यन्तमाह्वयति इष्टसिद्धये हे भग! स त्वमिह नोऽस्माकं कर्मणि पुरएता पुरोऽग्रे एतीति पुरएता अग्रयायी भव अग्रेसरो भूत्वा सर्वकार्याणि साधयेत्यर्थः ॥ ३८ ॥

समध्वरायोषसो नमन्त दधिक्रावेव शुचये पदाय। अर्वाचीनं वसुविदं भगं नो रथमिवाश्वा वाजिन आवहन्तु ॥ ३९ ॥

उषसः प्रातःकालाधिष्ठातारो देवाः अध्वराय संनमन्त संनमन्ते प्रह्वीभवन्ति। कथमिव? दधिक्रावा अश्वः इव यथा अश्वः शुचये पदाय अभ्याधानार्थं शुचि पदम्। ता उषसः नोऽस्माकमर्वाचीनमभिमुखमावहन्तु आगमयन्तु। किम्भूतं भगम्? वसुविदम् वसु धनं विन्दतीति वसुवित् इगुपधेति [पा० ३, १, १३५] कः। यथा वाजिनोऽश्ववन्तो वेगवन्तो वा अश्वा रथमावहन्ति तद्वत् ॥ ३९ ॥

अश्वावतीर्गोमतीर्न उषासो वीरवतीः सदमुच्छन्तु भद्राः। घृतं दुहाना विश्वतः प्रपीता यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥ ४० ॥

उषोदेवत्या त्रिष्टुप्। उषसः सदं सदाकालं नोऽस्मानुच्छन्तु विवासयन्तु अज्ञानलक्षणं पापं मोचयन्तु उच्छी विवासे। किम्भूता उषसः? अश्ववतीः अश्ववत्यः गोमतीः गोमत्यः वीरवतीः वीरवत्यः भद्राः भन्दनीयाः कल्याणरूपाः घृतमवध्या-यजलं दुहानाः क्षरन्त्यः विश्वतः सर्वतः प्रपीताः धर्मार्थकामैराप्यायिताः प्यायः पी आदेशः। एवं परोक्षं प्रार्थ्य प्रत्यक्षमाह

हे उपसः! यूयं स्वस्तिभिः अविनाशैः सदा नोऽस्मान् पात पालयत ॥ ४० ॥

पूषन् तव व्रते व॒यं न रि॑ष्येम क॒दा च॒न।
स्तोतार॑स्त इ॒ह स्म॑सि ॥ ४१ ॥

हे पौष्णी गायत्रीविष्टुभौ। हे पूषन्! तव व्रते कर्मणि वर्तमाना वयं कदा चन कदापि न रिष्येम न विनश्येम। किञ्च इह कर्मणि ते तव स्तोतारः स्तुतिकर्तारः स्मसि भवामः इदन्तो मसि ॥ ४१ ॥

प॒थस्प॑थः परि॑पतिं वच॒स्या कामे॑न कृ॒तो अ॒भ्या॑नड॒र्कम्। स नो॑ रासच्छु॒रुध॑श्च॒न्द्राग्रा॒ धियं॑धियꣳ सीषधाति॒ प्र पू॒षा ॥ ४२ ॥

यः पूषा अर्कं देवमभ्यानट् अभिव्याप्नोति। किम्भूतः? कामेन काम्यत इति कामं तेन वाञ्छितेन वचस्या वचसा वेदोक्तेन कृतः अभिमुखीकृतः। किम्भूतमर्कम्? पथस्पथः मार्गस्य मार्गस्य सर्वेषां मार्गाणां परिपतिमधिपतिं स्वामिनम्। सः पूषा नोऽस्मभ्यं शुरुधः शुचं रुन्धन्ति वर्णनाशाः पृषोदरादित्वात् शोकनाशकराणि साधनानि रासत् ददातु लिङ्गव्यत्ययः। किम्भूताः शुरुधः? चन्द्राग्राः चन्द्रमाह्लादकमग्रं यासां ताः साधने कृते आह्लादो भवति। पुनः पूषा धियं धियं कर्माणि सर्वाणि प्रसीषधाति प्रकर्षेण साधयतु। पथस्पथः धियः धियमिति नित्यवीप्सयोरिति [पा० ८, १, ४] द्वित्वम्। वचस्या विभक्तेर्यादेशः। आनट् व्याप्तिकर्मसु दशस्य पठितः [निघ० २, १८, ४]। सीषधाति साध संसिद्धौ अपः कुन्दा-

न्दसः वित्वम् लेटोऽडाटौ तुजादीनां दीर्घोऽभ्यासस्य उपधा-ऽऽस्वश्छान्दसः ॥ ४२ ॥

त्रीणि पदा विचक्रमे विष्णुर्गोपा अदाभ्यः। अतो धर्माणि धारयन् ॥ ४३ ॥

वैष्णवी गायत्री द्वयोर्ऋचोरेकवाक्यम्। यो विष्णुः यज्ञः त्रीणि पदा पदानि विचक्रमे विक्रान्तवान् अग्निवाय्वादित्याख्यानि पदानि व्याप्तवान्। किम्भूतो विष्णुः ? गोपाः जगतो रक्षकः अदाभ्यः अहिंस्यः। किं कुर्वन् ? अतः अस्मादेव पदत्रयात् धर्माणि पुण्यानि कर्माणि धारयन्। धर्ममस्त्रियाम् ॥ ४३ ॥

तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवांसः समिन्धते। विष्णोर्यत् परमं पदम् ॥ ४४ ॥

तस्य विष्णोः यज्ञस्य यत् परमं पद ब्रह्मलक्षणम् तद्विप्रासः विप्राः ब्राह्मणाः समिन्धते णिचो लोपः समिन्धयन्ति दीपयन्ति उपासते इत्यर्थः। किम्भूता विप्राः ? विपन्यवः विगतः पन्युः संसारव्यवहारो येभ्यः निष्कामाः। जागृवांसः जागरणशीलाः अप्रमत्ताः ज्ञानकर्मसु समुच्चयकारिण इत्यर्थः ॥ ४४ ॥

घृतवती भुवनानामभिश्रियोर्वी पृथ्वी मधुदुघे सुपेशसा। द्यावापृथिवी वरुणस्य धर्मणा विष्कभिते अजरे भूरिरेतसा ॥ ४५ ॥

जगती द्याव्यापृथिवीदेवत्या। द्यावापृथिवी द्यावापृथिव्यौ वरुणस्यादित्यस्य धर्मणा धारणेन धरणगुणतया विष्कभिते स्तम्भिते स्कम्भेतिह टीकारणार्थः वरुणेन जगत्ता इडौ-

कृते इत्यर्थः। किम्भूते ते? घृतवती उदकवत्यौ घृतमित्युदकनाम [निघ० १, १२, १०]। भुवनानां भूतजातानामभिश्रिया अभिश्रियौ आश्रयणीये कर्मणि क्विप् विभक्तेराकारः। उर्वी उर्व्यौ विस्तीर्णे पृथ्वी पृथ्व्यौ पृथुले आयामविस्ताराभ्यां महत्त्वं विशेषणद्वयेनोक्तम्। मधुदुघे मधु उदकं तस्य दोग्ध्र्यौ। सुपेशसा सुरूपे। अजरे जरारहिते। भूरिरेतसा भूरि रेतो ययोस्ते भूरिरेतसौ बहुरेतस्के सर्वभूतानां हि रेतांसि ताभ्यामेवोत्पद्यन्ते ॥ ४५ ॥

ये नः सपत्ना अप ते भवन्त्विन्द्राग्निभ्यामवबाधामहे तान्। वसवो रुद्रा आदित्या उपरिस्पृशं मोग्रं चेत्तारमधिराजमक्रन् ॥४६॥

जगती लिङ्गोक्तदेवता। ये नोऽस्माकं सपत्नाः शत्रवः ते अपभवन्तु अपगतवीर्या निरुद्यमा भवन्तु पराभवं यान्त्वित्यर्थः। यतो वयं तान् सपत्नान् इन्द्राग्निभ्यां कृत्वा अवबाधामहे इन्द्राग्निबलेन नाशयामः। किञ्च वसवोऽष्टौ रुद्रा एकादश आदित्या द्वादश एते मा मामेतादृशमक्रन् कुर्वन्तु। कीदृशमुपरिस्पृशम् उपरि स्पृशतीति उपरिस्पृक् तमुच्चस्थानस्थितम्। उग्रमुत्कृष्टम्। चेत्तारं ज्ञातारं ज्ञेयस्य। अधिराजम् अधिकश्चासौ राजा च अधिराजस्तम् अधिपतिमीश्वरं कुर्वन्त्वित्यर्थः ॥ ४६ ॥

आ नासत्या त्रिभिरेकादशैरिह देवेभिर्यातं मधुपेयमश्विना। प्रायुस्तारिष्टं नो रपांꣳसि मृक्षतꣳ सेधतं द्वेषो भवतꣳ सचाभुवा ॥४७

जगती अश्विदेवत्या। हे नासत्या नासत्यौ! हे अश्विनौ

त्रिभिः एकादशैः त्रिगुणैरेकादशभिः त्रयस्त्रिंशता ख्यातैः देवेभिः देवैः इह स्थाने मधुपेय सोमपानं प्रति आयातमागच्छतम् मधुः सोमस्तस्य पेयं पानम्। किञ्च आयुः प्रतारिष्टम् तरतिर्वृद्ध्यर्थः प्रवर्धयतम्। रपांसि पापानि निर्मृक्षत निःशेषं शोधयतम् नाशयतमित्यर्थः। द्वेषः दौर्भाग्यं सेधत पिधु गत्याम् गमयतं नाशयतम्। सचाभुवा भवतम् सचा इत्यव्यय सहार्थे सचा सह भवतस्तौ सचाभुवौ क्विप् कार्येषु सयुक्तौ भवतम्। अष्टौ वसव इत्यादिना त्रयस्त्रिंशद्देवा गणिताः। तारिष्टम् तरतेर्लुङि मध्यमद्विवचनम् बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेऽपीति [पा० ६, ४, ७५] अडभावः। मृक्षतम् मृजूष् शुद्धौ लेटोऽडाटौ सिब्बहुलं लेटीति [पा० ३, १, ३४] सिप् तस्य स्थमिपामिति [पा० ३, ४, १०१] व्यत्ययेन थसः तमादेशः ॥ ४७ ॥

एष व स्तोमो मरुत इयं गीर्मान्दार्यस्य मान्यस्य कारोः। एषा यासीष्ट तन्वे वयां विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ ४८ ॥

मारुती विष्टुप्। हे मरुतः। कारोः कर्तुर्यजमानस्य एषः स्तोमः इयञ्च गीः स्तुतिश्च प्रिया च वो युष्मभ्यं युष्मदर्थं वर्तत इति शेषः। किम्भूतस्य कारोः? मान्दार्यस्य मा ममेति स्वस्वामिसम्बन्धं दारयति इति मान्दार्यः तस्य वीतरागस्येत्यर्थः। यद्वा मा दारयतीत्येवं य शत्रूणां प्रत्ययमादधाति मान्दार्यः। यद्वा मन्दारः कल्पवृक्ष तत्तुल्यो मान्दार्यः तस्य अथ कामपूरस्येत्यर्थः। मान्यस्य मानार्हस्य। किञ्च हे मरुतः! यूयमिषा अन्नेन निमित्तेन आयासीष्ट आगच्छत। किमर्थम्? वयां वयसाम् आमि टिलोप आर्षः बाल्ययौवनस्थाविराणां

वयसां सम्बन्धिन्यै तन्वै शरीराय सर्वदा शरीरस्थित्यर्थमित्यर्थः अस्मच्छरीरं दृढीकर्तुमिति भावः। किञ्च वयमर्व व्रजनं वलं च वयं विद्याम लभेमहि। किम्भूतमिमं व्रजनञ्च ? जीरदानुं जीवयतीति जीरदानुस्तम् जीवेरीपादिको रदानुप्रत्ययः, लोपो व्योर्वलीति [पा० ६, १, ६६] वलोपः जीवितदाव वलमन्नं च वयं प्राप्नुयामेति प्रार्थना॥ ४८॥

सहस्तोमाः सहच्छन्दस आवृतः सहप्रमा ऋषयः सप्त दैव्याः। पूर्वेषां पन्थामनुदृश्य धीरा अन्वालेभिरे रथ्यो न रश्मीन्॥ ४९॥

ऋषिसृष्टिप्रतिपादिका त्रिष्टुप्। दैव्याः सप्त ऋषयः देवस्य प्रजापतेः इमे दैव्याः प्रजापतिप्राणाभिमानिनः सप्त ऋषयः भरद्वाजकश्यपगोतमात्रिवसिष्ठविश्वामित्रजमदग्निसंज्ञाः। अन्वालेभिरे सृष्टवन्तः सृष्टियज्ञमिति शेषः। किं कृत्वा ? पूर्वेषां पन्थां पन्थानमनुदृश्य अधस्तनकल्पोत्पन्नानामवसिताधिकाराणां मार्गं विलोक्य पूर्वकल्पोत्पन्नैः ऋषिभिर्यथा सृष्टम् तथा सृष्टवन्त इत्यर्थः। सूर्याचन्द्रमसौ धाता यथापूर्वमकल्पयदित्युक्तेः। कथमिव ? रथ्यो न रश्मीन् नकार उपमार्थः रथे साधुः रथ्यः रथीयथा इष्टदेशप्राप्त्यर्थं प्रथमं रश्मीन् प्रग्रहानालभते सृजति सृजति वा तथा तेऽपि सृष्टियज्ञं सृष्टवन्तः। किम्भूता ऋषयः ? सहस्तोमाः स्तोमसहिताः। सहच्छन्दसः छन्दोभिर्गायत्र्यादिभिः सहिताः। आवृतः अवापि महग्रन्थाध्याहारः आवृच्छन्देन कर्मोच्यते सहावृतः कर्मसहिताः श्रद्धासत्यप्रधानानां कर्मणामनुष्ठातारः। सहप्रमाः प्रमाणं प्रमा तत्सहिताः प्रत्यक्षप्रमाणपरोक्षपरतत्पराः। धीराः धीमन्तः

॥ ४९॥

आयुष्यं वर्चस्यꣳ रायस्पोषमौद्भिदम्। इदꣳ हिरण्यं वर्चस्वज्जैत्रायाविशतादु माम् ॥ ५० ॥

विप्र उष्णिक्शक्करीविदुभः दक्षदृष्टाः। हिरण्यस्तुतिः। इदं हिरण्यं कनकं जैत्राय जयाय माम् मामेवाविशतात् आविशतु मयि तिष्ठतु। कीदृशम्? आयुष्यमायुषे हितम् वर्चस्यं वर्चसे तेजसे हितम्, रायो धनस्य पोषं पोषयितृ वर्धकम् औद्भिदम् उद्भिनत्तीति उद्भित् उद्भिदेवौद्भिदमुद्भेत्तृ धनस्य स्वर्गस्य वा प्रकाशकम् वर्चस्वत् अन्नसयुक्तम् ॥ ५० ॥

न तद्रक्षाꣳसि न पिशाचास्तरन्ति देवानामोजः प्रथमजꣳ ह्येतत्। यो बिभर्ति दाक्षायणꣳ हिरण्यꣳ स देवेषु कृणुते दीर्घमायुः स मनुष्येषु कृणुते दीर्घमायुः ॥ ५१ ॥

रक्षांसि पिशाचाश्च तत् हिरण्यं न तरन्ति न हिंसन्ति हि यस्मात् एतत् हिरण्यं देवानां प्रथमजमोजः प्रथमोत्पन्नं देवानां तेज एवेदम्। अत एव यो हिरण्यं दाक्षायणं बिभर्ति अलङ्कारत्वेन धारयति दाक्षायणशब्दोऽलङ्कारार्थः स देवेषु देवलोकेषु दीर्घमायुः कृणुते कुरुते देवलोके चिरं वसतीत्यर्थः स च मनुष्येषु मनुष्यलोकेषु स्वमायुर्दीर्घं कृणुते मनुष्यायुरति-क्रम्य जीवति ॥ ५१ ॥

यदाबध्नन् दाक्षायणा हिरण्यꣳ शतानीकाय सुमनस्यमानाः। तन्म आबध्नामि शतशारदायायुष्मान् जरदष्टिर्यथासम् ॥ ५२ ॥

दाक्षायणाः दक्षस्यापत्यानि नडादित्वात् फक् दक्षवंशोत्पन्ना ब्राह्मणा यत् हिरण्यं शतानीकाय राज्ञे अबध्नन् बबन्धुः शतं बहूनि अनीकानि सैन्यानि यस्य सः शतानीकस्तस्मै। किम्भूताः दाक्षायणाः? सुमनस्यमानाः मनसि शोभनं ध्यायन्तः शोभनं मनः कुर्वन्ते सुमनस्यन्ते सुमनस्यन्ते सुमनस्यमानाः। तत् हिरण्यं मे मयि आबध्नामि किमर्थं शतशारदाय शतं शरदो जीवनाय। यथा येन प्रकारेण हिरण्यबन्धनाख्येन अहमायुष्मान् दीर्घजीवी जरदष्टिश्च आसं भूयासम् तथा आबध्नामि। जरत् जरामश्नुते व्याप्नोति जरदष्टिः यद्वा जरन्ती जरां प्राप्ता अष्टिः शरीरं यस्य स जरदष्टिः ॥ ५२ ॥

उत नोऽहिर्बुध्न्यः शृणोत्वज एकपात् पृथिवी समुद्रः। विश्वे देवा ऋतावृधो हुवाना स्तुता मन्त्राः कविशस्ता अवन्तु ॥ ५३ ॥

बहुदेवत्या त्रिष्टुप्। उत् अपि च अहिर्बुध्न्यः रुद्रविशेषः शृणोतु नः अस्माकं वचांसीति शेषः अज एकपात् रुद्रः प्राणो वा शृणोतु पृथिवी च शृणोतु समुद्रश्च शृणोतु विश्वे देवाश्च शृण्वन्तु। श्रुत्वा च ते अहिर्बुध्न्यादयः अवन्तु पालयन्तु अस्मान्। किम्भूतास्ते? ऋतवृधः सत्यवृधो वा। हुवाना आहूयमानाः। मन्त्राः मन्त्रैरिति विभक्तिव्यत्ययः स्तुताः। कविशस्ताः मेधाविभिः पूजिताः ॥ ५३ ॥

इमा गिर आदित्येभ्यो घृतस्नूः सनाद्राजभ्यो जुह्वा जुहोमि। शृणोतु मित्रो अर्यमा भगो नस्तुविजातो वरुणो दक्षो अंशः ॥ ५४ ॥

आदित्यदेवत्या त्रिष्टुप्। इमा गिरो वाचः जुह्वा स्रुचा

त्वा आदित्येभ्यो जुहोमि स्तुतिलक्षणा वाणीर्बुद्धिरूपया स्रुचादित्येभ्यः समर्पयामीत्यर्थः। किम्भूता गिरः ? घृतस्नूः घृतं स्नुवन्ति स्रवन्ति ताः घृतस्नुवः ता घृतस्नूः तुगभावश्चार्षः घृतप्रसारिणीर्वृतहोमसहचरिता वा। किम्भूतेभ्यः आदित्येभ्यः ? सनात् चिरकालं राजभ्यः दीप्यमानेभ्यः। ताः स्रुचाहूयमाना गिरो नोऽस्माकं गिरः शृणोतु। कः ? मित्रः अर्यमा भगश्च। तुविजातो बहुजातः त्वष्टा वातो वा स हि बहुशः प्रजायते। वरुणः दक्षः अंशश्च। एते सूर्यविशेषाः॥ ५४॥

सप्त ऋषयः प्रतिहिताः शरीरे सप्त रक्षन्ति सदमप्रमादम्। सप्तापः स्वपतो लोकमीयुस्तत्र जागृतो अस्वप्नजौ सत्रसदौ च देवौ ॥ ५५ ॥

अध्यात्मवादिनी जगती। सप्त ऋषयः प्राणाः त्वक्चक्षुःश्रवणरसनाघ्राणमनोबुद्धिलक्षणाः शरीरे प्रतिहिताः व्यवस्थिताः ते एव सप्त सदं सदाकालमप्रमादं सावधानं यथा तथा शरीरं रक्षन्ति। ते सप्त स्वपतो नरस्य लोकमात्मानमीयुः प्राप्नुवन्ति लोकशब्देन विज्ञानात्मा हृदयाकाशप्रतिष्ठ उच्यते। किम्भूताः सप्त ? आपः आप्नुवन्ति व्याप्नुवन्ति देहमित्यापः व्यापनाः। तत्र तस्यामृषीणां लोकगमनावस्थायां देवौ दीप्यमानौ प्राणापानौ जागृतः जागरणं कुर्वाते। कीदृशौ ? अस्वप्नजौ न स्वप्नो निद्रा जायते ययोस्तौ अस्वप्नजौ। तथा सत्रसदौ सत्रं जीवात्मा तं रक्षणं सवम् तत्र सीदतः तौ सत्रसदौ जीवितदातारावित्यर्थः॥ ५५॥

उत्तिष्ठ ब्रह्मणस्पते देवयन्तस्त्वेमहे। उप

प्रयन्तु मरुतः सुदानव इन्द्र प्राशूर्भवा सचा ॥ ५६ ॥

ऋचो ब्रह्मणस्पतिर्दैवतः द्वे बृहत्यौ तृतीया त्रिष्टुप्। हे ब्रह्मणो देवस्य पते पालक ! उत्तिष्ठ ऊर्ध्वः आरब्धकार्यो भव। यतो वयं देवयन्तो देवान् कामयमानाः त्वा त्वामीमहे याचामहे आगच्छेति। मरुतः भवन्तमागच्छन्तमुप समीपे प्रयन्तु आगच्छन्तु। किम्भूताः मरुतः ? सुदानवः शोभनं ददति ते सुदानवः। हे इन्द्र ! त्वमपि सचा सह गमनाय प्राशूः प्रकर्षेण शीघ्रो भव ॥ देवान् कामयन्ते देवयन्ति ततः शतृप्रत्ययः सुप आत्मनः क्यच् [पा० ३, १, ८] न छन्दस्यपुत्रस्येति [पा० ७, ४, ३५] निषेधात् क्यचि चेतीत्वाभावः [पा० ७, ४, ३३] अश्वाघस्यादिति [पा० ७, ४, ३७] अश्वाघयोरेवाकारविधानादन्यत्रार्वधातुकयोरिति [पा० ७, ४, २५] दीर्घोऽपि न स्यात्। ईमहे याचतिकर्मसु पठितः [निघ० ३, १९, १] ई गतौ दिवादित्वादागतस्य श्यनश्छान्दसो लोपः। सुदानवः दाभाभ्यां नुः [उणा० ३, ३२] प्राशूः आशुशब्दो दीर्घश्छान्दसः। भवा संहितायां द्व्यचोऽतस्तिङ इति [पा० ६, ३, १३५] दीर्घः ॥ ५६ ॥

प्र नूनं ब्रह्मणस्पतिर्मन्त्रं वदत्युक्थ्यम्। यस्मिन्निन्द्रो वरुणो मित्रो अर्यमा देवा ओकांसि चक्रिरे ॥ ५७ ॥

ब्रह्मणस्पतिः नूनं निश्चितमुक्थ्यं शस्त्रयोग्यं मन्त्रं प्रवदति प्रकर्षेणोच्चारयति यस्मिन् मन्त्रे इन्द्रः वरुणः मित्रः अर्यमा

अन्ये च देवाः ओकांसि निवासान् चक्रिरे कृतवन्तः । सर्वदेवाधारभूत अस्त्रं पठनीयं मन्त्रवदित्यर्थः ॥ ५७ ॥

ब्रह्म॑णस्पते॒ त्वम॒स्य य॒न्ता सू॒क्तस्य॑ बोधि॒ तन॑यं च जिन्व । विश्वं॒ तद्भ॒द्रं यदव॑न्ति दे॒वा बृ॒हद्व॑देम वि॒दथे॑ सु॒वीराः॑ ॥ य इ॒मा विश्वा॑ । वि॒श्वक॑र्मा । यो नः॑ पि॒ता । अन्न॑पतेऽन्न॑स्य नो देहि ॥ ५८ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३४ ॥

हे ब्रह्मणस्पते ! त्वं यतोऽस्य जगतो यन्ता नियन्ता अतः प्रार्थ्यते सूक्तस्यास्मदुक्तस्य साधुवचनस्य कर्मणि षष्ठी सूक्तम बोधि बुध्यस्व अस्मदुक्ता स्तुतिर्भवता ज्ञायतामित्यर्थः । तनयं च अस्मदपत्यानि जिन्व प्रीणीहि जिन्वतिः प्रीतिकर्मा । देवा यत् भद्र कल्याणमवन्ति पालयन्ति तत् विश्व सर्वं भद्रमस्माकमस्त्विति शेषः । किञ्च सुवीराः कल्याणपुत्रा सन्तो वय विदथे यज्ञे बृहत् महत् वदेम दीयतां भुज्यतामित्यादि उच्चारयेम । अथ चतस्रः कण्डिकाः प्रतीकोक्ताः य इमा विश्वा भुवनानि जुह्वत् [१७, १७] विश्वकर्मा विमनाः [१७, २६] यो नः पिता [१७, २७] अन्नपतेऽन्नस्य नो देहि [११, ८३] इति । ता ब्रह्मयज्ञेऽध्येयाः ॥ ५८ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे ।
चतुस्त्रिंशोऽयमध्यायो ब्रह्मयज्ञार्थकोऽगमत् ॥ ३४ ॥

—:०:—

पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ।

अपेतो यन्तु पणयोऽसुम्ना देवपीयवः । अस्य लोकः सुतावतः ॥ द्युभिरहोभिरक्तुभिर्व्यक्तं यमो ददात्ववसानमस्मै ॥ १ ॥

त्रयस्त्रिंशेऽध्याये सर्वमेधसम्बन्धिनः कियतो मन्त्रानुक्त्वा प्र वायुमच्छेत्यारभ्य [३३, ५५] एतदारभ्याधीतान्मन्त्रानुक्त्वा चतुस्त्रिंशेऽध्याये तानेव समाप्येदानीं पञ्चत्रिंशेऽध्याये पितृमेधसम्बन्धिनो मन्त्रा उच्यन्ते। स च पितृमेधो मृतस्य वर्षान्मरणे भवति वर्षस्मृतौ तु विषमवर्षेषु भवति एकतारकनक्षत्रे चित्रादौ दर्शे वा शीर्षे शरदि माघे भवति। पितृमेधं करिष्यता दिनेन कुम्भेऽस्थिसञ्चयः कार्यः। मृतस्य च यावन्तोऽमात्यपुत्रपौत्रास्तावन्तः कुम्भाः कर्मदिने आनेयाः कुम्भेभ्योऽधिकानि छत्राणि च। ततोऽरण्ये कुम्भं छातमस्थिसञ्चयनं ग्रामसमीपे समानीय शय्यायां कुम्भं संस्थाप्याहतवस्त्रैकदेशेन संवेष्ट्य मोहमयवादित्रेषु वाद्यमानेषु वीणायां च वाद्यमानायां मृतस्य पुत्रपौत्रा उत्तरीयैर्व्यजनैश्चास्थिकुम्भं वीजयन्तस्त्रिस्त्रिः प्रदक्षिणं परियन्ति। स्त्रियोऽपीति केचित्। रात्रेः पूर्वमध्यापरभागेषु तद्दिने वस्त्रप्रदानं कुर्वन्ति नृत्यगीतवादित्राणि च कारयन्ति अस्थिकुम्भायान्नमुपहरन्ति च। तत उपप्रातरस्थिकुम्भसहिताः पूर्वोक्तान् कुम्भान् छत्राणि चादाय ग्रामाद्दक्षिणस्यां दिशि गच्छन्त्यमात्ययजमानाद्याः। श्मशानाय कर्म कुर्वन्तो यथा रविरुदयेत्तथा रात्रावारभ्यम् तत्र वने गत्वा ग्रामान्मार्गादश्वत्थतिल्वकहरिद्रुस्फूर्जकविभीतकश्लेष्मान्तककोविदारादिभ्यश्च दूरे अन्यत्र गुल्मादिरहिते

अपरे वोदक्प्रवणे दक्षिणप्रवणे समे वा सुखकारिणि रम्ये वनादुदकाद्वा पूर्वभागे उत्तरभागे वा वर्तमाने गर्तवति वीरणतृणवति प्रदेशे श्मशानार्थं दिक्कोणं पुरुषप्रमाणं क्षेत्रं मिमीते। पैतृक्यां द्विपुरुषं समचतुरस्रं कृत्वा कोणयोर्मध्येषु शङ्कवः स समाधिरिति शुल्बोक्तविधिना [यजुः परिशिष्ट० ७, २] तच्चतुरस्रमुत्तरतः पश्चाच्च पृथु भवति। तत्र साधनप्रकारः पूर्वदक्षिणपार्श्वयोर्नवाङ्गुलानि स्ववयोदशांशेनाङ्गुलचतुर्थभागसहितानि पुरुषप्रमाणमध्ये न्यूनानि कार्याणि पश्चिमोत्तरपार्श्वयोस्तावन्ति पुरुषप्रमाणादधिकानि तथाहि पुरुषमात्रक्षेत्रस्यार्णया प्राचीं कृत्वा तत्प्रान्तयोः शङ्कू निखाय सार्धाष्टदशाङ्गुलहीनां पुरुषद्वयप्रमाणामुभयतःपाशां रज्जुं मध्यमदेशे सलक्षणां कृत्वा पूर्वापरयोः शङ्क्वोस्तस्याः पाशौ प्रतिमुच्य मध्यलक्षणेन दक्षिणत आयम्य दक्षिणः कोणः साधनीयः ततः सार्धाष्टदशाङ्गुलाधिकां पुरुषद्वयप्रमाणां रज्जुमुभयतःपाशां मध्यलक्षणयुतां कृत्वा शङ्क्वोः पाशौ प्रतिमुच्य मध्यलक्षणेनोत्तरत आयम्योत्तरकोणः साध्य इति। ततः पूर्वादिकोणेषु पालाशशमीवारणाश्मयाश्चत्वारः शङ्कवो निखेयाः। एतत् कुर्वतां निकटे कश्चिद्यजमानपुरुषस्तृणपूलकमुच्छ्रित्य धारयेत्। कर्मसमाप्तौ गृहमागत्य तं गृहेभ्यः पृच्छेत् प्रजावदेव। इत्यादि बोध्यम्। कात्यायनः [२१, ३, २२] अपसलवि सृष्टया रज्ज्वा परितत्यापेतो यन्त्विति पलाशशाखया व्युदूहतीति। अपसलवि अप्रादक्षिण्येन निष्पादितया रज्ज्वा तत् क्षेत्रं समन्तादप्रदक्षिणं सवेष्ट्यापेतो यन्त्विति मन्त्रेण क्षेत्रमध्यपतितं तृणपर्णादिकं पलाशशाखया कृत्वा क्षेत्राद्बहिर्निःकाशयतीति । ऋगर्थः ॥१॥ अस्याध्यायस्य पितरो देवता आदित्या ऋषयो देवा वा। आद्या गायत्री। पणन्ति परद्रव्यैर्व्यवहरन्तीति पणयोऽसुराः

इतोऽपयन्तु अपगच्छन्तु व्यवहिताश्चेति [पा० १, ४, ८२] उपसर्गस्य यन्त्विति क्रियापदेन व्यवधानम्। किंभूताः पणयः ? असुम्नाः सुम्नमिति सुखनाम [निघ० ३, ६] नास्ति सुम्नं येभ्यस्ते असुखकराः। तथा देवपीयवः पीयतिः हिंसाकर्मा देवान् पीयन्ति हिंसन्ति ते देवपीयवः देवद्विषः। किमित्यसुराणामपगमोऽर्थ्यते तत्राह अस्य लोकः अस्य यजमानस्याग्निभूतस्यायं लोकः स्थानम्। किंभूतस्यास्य ? सुतवतः सोमाभिषवं कृतवतः सुधावेति सुतवान् तस्य षुञ् अभिषवे क्तवतुप्रत्ययान्तः अष्टरश्मिमतिसुमतीत्यादिना प्रातिशाख्यसूत्रेण [३, ६, २] संहितायां सुतवच्छब्दस्याकारे दीर्घः ॥ द्युभिरहोभिरिति यजुः। यमोऽस्मै यजमानायावसानं ददातु अवस्यन्त्यस्मिन्नित्यवसानं स्थानम् किंभूतं द्युभिरक्तुभिः अहोभिः दिवसैः अक्तुभिः रात्रिभिश्च व्यक्तं स्पष्टीकृतम् द्युशब्देन श्रुतौ ऋतवः उक्ताः तदेनमृतुभिश्चाहोरात्रैश्च सलोकं करोतीति श्रुतिः [१३, ८, २, ३]। ऋत्वाद्यधिष्ठातृदेवताभिः प्रकटितमस्मै यमो ददात्वित्यर्थः ॥ १ ॥

सविता ते शरीरेभ्यः पृथिव्यां लोकमिच्छतु। तस्मै युज्यन्तामुस्रियाः ॥ २ ॥

का० [२१, ३, २४] औदुम्बरसीरं उत्तरतो वा यज्ञवेः युज्यमाने युङ्क्तेति सम्प्रेष्य सविता त इति जपतीति। ततोऽध्वर्युस्तां पलाशशाखां दक्षिणस्यां निरस्य परिश्रिद्भिर्वेष्टयित्वा तत्रैवास्य दक्षिणत उत्तरतो वा षड्भिरनडुद्भिः सीरं युनक्ति तस्मिन् युज्यमाने युङ्क्तेति सम्प्रेष्य सवितेति मन्त्रं जपति ॥ गायत्री। हे यजमान ! सविता सूर्यः ते तव शरीरेभ्यः शरीराणां विभक्तिव्यत्ययः पृथिव्यां लोकं स्थान-

मिच्छतु सवित्रनुज्ञां विना न केनापि स्रातुं शक्यते । द्वितीयं वाक्यमाह तस्मै इति तस्मै सवित्रा दत्ताय चेत्राय संस्कारार्थम् उस्रियाः अनड्वाहो युज्यन्तां युक्ता भवन्तु ॥ २ ॥

वायुः पुनातु । सविता पुनातु । अग्नेर्भ्राजसा । सूर्यस्य वर्चसा । विमुच्यन्तामुस्रियाः ॥ ३ ॥

का० [२१, ४, १—२] अनुरज्जु चतस्रः सीताः कृषति वायुः पुनात्विति प्रतिमन्त्रमुत्तरतः प्रतीचीं प्रथमामिति । अध्वर्युः परितो वेष्टितां रज्जुमनुलक्षीकृत्य वायुः पुनात्विति प्रतिमन्त्रं पादेन पादेन चतस्रः सीताः अप्रदक्षिणं कृषति तत्र प्रथमां सीतामुत्तरपार्श्वे प्रतीचीं कृषति दक्षिणतः सीरयोजनपक्षेऽपि तत्सीरमप्रदक्षिणमुत्तरत आनीय प्रथममुत्तरत एव कृषति । तदप्यत्रापि पर्याहृत्योत्तरतः प्रतीचीं प्रथमाᳪ सीतां कृषति वायुः पुनात्विति सविता पुनात्विति जघनार्धेन दक्षिणामग्नेर्भ्राजसेति दक्षिणार्धेन प्राचीᳪ सूर्यस्य वर्चसेत्यग्रेणोदीचीमिति [१३, ८, २, ६] श्रुतेः ॥ चत्वारि यजूंषि लिङ्गोक्तदेवतानि । हे पृथिवि ! वायुः त्वा पुनातु विदारयतु सूर्यः त्वां पुनातु अग्नेर्भ्राजसा दीप्त्या सूर्यस्य वर्चसा तेजसा च त्वां विदारयतु । का० [२१, ४, ४] अनडुहो विमुच्य विमुच्यन्तामिति । एवं पूर्वोक्तचतुर्मन्त्रैः पार्श्वचतुष्के कर्षणं कृत्वा मध्येऽपि नवं चेत्रं यथा कृष्टं भवति तथा परिमिताः सीताः कृत्वा वृषभान् सीरादिमुञ्चति ॥ यजुः रूपदेवतम् । उक्ता धेनुः तदपत्यानि उस्रियाः अनड्वाहो विमुच्यन्तां सीरादियुज्यन्ताम् ॥ ३ ॥

अश्वत्थे वो निषदनं पर्णे वो वसतिष्कृ-

ता। गोभाज इत्किलासथ यत्सनवंथ पूरुषम् ॥ ४ ॥

का० [२१, ४, ४] दक्षिणा सीरं निरस्याञ्जल्यं व इति सर्वौषधं वपतीति। हलं दक्षिणदिशि तूष्णीं प्रक्षिप्य कृष्टक्षेत्रमध्ये सर्वौषधं वपति ॥ अनुष्टुप् व्याख्याता [१२, ८८] ॥ ४ ॥

सविता ते शरीराणि मातुरुपस्थ आवपतु। तस्मै पृथिवि शं भव ॥ ५ ॥

का० [२१, ४, ५] सविता त इति शरीराणि निवपति मध्ये इति। तस्य पुरुषमात्रस्य चैत्रस्य मध्ये शरीराणि मृतस्यास्थीनि राशीकरोति एतच्च सूर्योदयकाले कर्तव्यम् यथा कुर्वतोऽभ्युदियादिति [१३, ८, ३, २] श्रुतेः। गायत्री सवितृदेवत्या। हे यजमान! सविता सूर्यः ते तव शरीराणि अस्थीनि मातुः पृथिव्याः उपस्थे उत्सङ्गे आवपतु स्थापयतु। हे पृथिवि! भूमे! तस्मै सवितृप्रेरितायास्थिरूपाय यजमानाय शं भव सुखरूपा भव ॥ ५ ॥

प्रजापतौ त्वा देवतायामुपोदके लोके निदधाम्यसौ। अप नः शोशुचदघम् ॥ ६ ॥

उष्णिक् प्रजापतिदेवत्या अस्थिनिवापे एव विनियुक्ता। असाविति नामग्रहणम् अनुदात्तत्वादामन्त्रितम् हे देवदत्त! उपोदके उदकसमीपवर्तिनि लोके स्थाने प्रजापतौ देवतायां त्वां निदधामि स्थापयामि। स प्रजापतिर्नोऽस्माकमघं पाप शोशुचत् भस्मीं दहतु यच्च शोके यच्चुमन्त रूपम् ॥ ६ ॥

परं मृत्यो अनु परेहि पन्थां यस्ते अन्य

देवदेवत्या त्रिष्टुप् सुचीकदृष्टा । हे सखाय । मित्राणि । एषा अश्मन्वती पाषाणवती नदी रीयते गच्छति रो गतौ दिवादि आत्मनेपदी अतो यूय सरभध्वमुत्तरणाय प्रयतध्वम् । उत्तिष्ठत अभिमुखा भवत प्रतरत प्रकर्षेण ता नदीं तरत । किमिति ? यतोऽत्र प्रदेशे ये अशिवा. अशान्ता दुष्टा राक्षसादय असन् स्थु तान् वय जहीम परित्यजाम तेषु त्यक्तेषु शिवान् सुखकरान् वाजानन्नविशेषान् वयमुत्तरेम प्राप्नुयाम ॥१०॥

अपाघमप किल्बिषमप कृत्यामपो रपः । अपामार्ग त्वमस्मदप दुःष्वप्न्य सुव ॥ ११ ॥

का० [२१, ४, २२] अपाघमित्यपामार्गैरपमृजत इति । ते श्मशानात्या यन्त्यापवीतिनो भूत्वाप उपस्पृश्य हस्तग्रहीतैरपामार्गैं स्वशरीर शोधयन्ते अपामार्गबीजैर्वदन्तेयन्तीति केचित ॥ लिङ्गोक्तदेवतानुष्टप् शुनःशेपदृष्टा दुःस्वप्ननाशनी । हे अपामार्ग । त्वमस्मत् अस्मत्त सकाशादघ मानस पापमपसुव षू प्रेरणे अपगमयेत्यर्थ । किल्बिष कीर्तिभेदक कायिक च पापमपसुव । कृत्या परकृतमभिचारमपसुव । अप उ रप रपा रिप्रमिति पापनामनी भवत इति [निरु० ४, २१] यास्क रप पाप वाचिक च अपसुव उ चार्थे । दुःस्वप्न्यम् दुष्ट स्वप्नो दुःस्वप्न तत्र भव दुःस्वप्नोत्थमसुखरूप फल चास्मत्तोऽपसुव ॥ ११ ॥

सुमित्रिया न आप ओषधयः सन्तु दुर्मित्रियस्तस्मै सन्तु योऽस्मान् द्वेष्टि यञ्च वयं द्विष्मः ॥ १२ ॥

का॰ [२१, ४, २३] सुमित्रिया न इति स्नात्वाऽहतवाससोऽनडुत्पुच्छमन्वारभ्यानड्वाहमित्युद्वयमित्यागच्छन्तीति। सुमित्रिया इति मन्त्रेण स्नात्वा नूतनवस्त्राणि परिहितवन्तोऽनड्वाहमिति मन्त्रेण वृषपुच्छमन्वारभ्य उद्वयं तमिति मन्त्रेण यजमानामात्या ग्राममागच्छन्ति यद्यप्यत्र सुमित्रिया इति मन्त्रेण स्नानमुक्तं तथापि सुमित्रिया इत्यपोऽञ्जलिनादाय दुर्मित्रिया इति द्वेष्यं परिषिञ्चतीति [का॰ १८, ५, १५] इयं विधेयम्। दुर्मित्रिया इत्य इति यामस्य दिशं द्वेष्यः स्यात्तां दिशं परासिञ्चेत् तेनैव तं पराभावयतीति [१२, ८, ४, ५] श्रुतः । व्याख्याता [६, २२। २०, १८] ॥ १२ ॥

अनड्वाहमन्वारभामहे सौरभेयꣳ स्वस्तये। स न इन्द्र इव देवेभ्यो वह्निः सन्तरणो भव ॥ १३ ॥

अनुष्टुप् अनड्वाहेवत्या उत्तरोऽर्धर्चः प्रत्यक्षकृतः ततः सर्वनाम्नोऽध्याहारेण सामर्थ्यम् वयं यमनड्वाहमन्वारभामहे आलभामहे स्पृशामः। किम्भूतम् ? सौरभेयं सुरभ्याः अपत्यम् स्त्रीभ्यो ढगिति [पा॰ ४, १, १२०] ढक्। किमर्थम् ? स्वस्तये अविनाशाय। हे अनड्वन्! स त्वं नोऽस्माकं सन्तरणः तारकः दुःखनाशको भव। किञ्च त्वं वह्निः देवानां वोढा। तत्र दृष्टान्तः देवेभ्यः इन्द्र इव इन्द्रो यथा देवार्थं तारको भवति ॥ १३ ॥

उद्वयं तमसस्परि स्वः पश्यन्त उत्तरम्। देवं देवत्रा सूर्यमगन्म ज्योतिरुत्तमम् ॥ १४ ॥

चहय तमिति ग्राममागच्छन्ति। व्याख्याता [२०, २१] ॥ १४॥

इमं जीवेभ्यः परिधिं दधामि मैषां नु गादपरो अर्थमेतम्। शतं जीवन्तु शरदः पुरूचीरन्तर्मृत्युं दधतां पर्वतेन ॥ १५ ॥

का० [२१, ४, २४] ग्रामश्मशानान्तरे मर्यादालोष्टं निदधातीमं जीवेभ्य इति। स्वनिवासग्रामस्य श्मशानस्य च मध्ये मर्यादालोष्टं महत्तरं मृत्खण्डमध्वर्युरेव निदधाति॥ मनुष्यदेवत्या त्रिष्टुप सङ्कसुकदृष्टा। जीवेभ्यः विद्यमानजन्तु-र्थमिमं परिधिं मर्यादां दधामि स्थापयामि। कथमिति चेत्? एषां जीवानां मध्ये अपरः कश्चित् नु क्षिप्रं वेदोक्तादायुषो-ऽर्वाक् एतमर्थं पितृलोकगमनलक्षणं कार्यमुद्दिश्य मा गात् मा गच्छतु। एते जीवाः शतं शरदः जीवन्तु शतवर्षायुषो भवन्तु। किम्भूताः शरदः? पुरूचीः पुरु बहु अञ्चन्तीति पुरूच्यः दानाध्ययनयागानुकूलाः। किञ्च पर्वतेन लोष्टेनैव मृत्युमन्तर्दधताम् मृत्युमन्तर्हितं कुर्वन्तु एते जीवाः ॥ १५ ॥

अग्न आयूꣳषि पवस आसुवोर्जमिषं च नः। आरे बाधस्व दुच्छुनाम् ॥ १६ ॥

का० [२१, ४, २५] आञ्जनाभ्यञ्जने कृत्वोपासनं परि-स्तीर्य वारणान् परिधीन् परिधाय वारणेन स्रुवेणैकामाहुतिं जुहोत्यग्न आयूꣳष्यायुष्मानग्न इति। कज्जलादिना नेत्राञ्जन-माञ्जनम् तैलेन पादाञ्जनमभ्यञ्जनम् तद्द्वयं कृत्वा पौपासनं कर्तुरावसथ्याग्निं दर्भैः परिस्तीर्य वारणवृक्षोद्भवास्त्रयस्त्रयः पारधीनतुर्दिक्षु तूष्णीमेव परिधाय वारणेन स्रुवेणैकामाहुतिं

जुहोति अग्रदयेन। औपासनः प्रेतस्यैव तस्यैवाह्वारेण निरसनीयत्वादिति हरिस्वामिनः, कर्तुरेवौपासने होमस्तस्यैकदेशनिरसनमिति कर्कादयः। व्याख्याता [१८, २८] ॥१६॥

आयुष्मानग्ने हविषा वृधानो घृतप्रतीको घृतयोनिरेधि। घृतं पीत्वा मधु चारु गव्यं पितेव पुत्रमभि रक्षतादिमान्त्स्वाहा ॥ १७ ॥

अग्निदेवत्या त्रिष्टुब्वैखानसदृष्टा। हे अग्ने। त्वमेवम्भूत एधि भव। किम्भूतः ? आयुष्मान् चिरञ्जीवी। तथा हविषा वृधानः वर्धतेऽसौ वृधानः बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७३] शानचि शपो लुक्। तथा घृतप्रतीकः घृतं प्रतीकं मुखं यस्य। घृतयोनिः घृतं योनिरुत्पत्तिस्थानं यस्य उत्तरवेद्याधारणाभिप्रायमेतत्। स त्वं गव्यं गोसम्बन्धि घृतं पीत्वा इमान् जीवान् अभिरक्षतादभिरक्ष तुह्योस्तातङ्ङाशिष्यन्यतरस्यामिति [पा० ७, १, ३५] हेस्तातङादेशः। तत्र दृष्टान्तः पिता पुत्रमिव यथा पिता पुत्रं रक्षति। किम्भूतं घृतम् ? मधु मधुरं चारु सुगन्धि स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ १७ ॥

परीमे गामनेषत पर्यग्निमहृषत। देवेष्वक्रत श्रवः क इमाँ२ आ दधर्षति ॥ १८ ॥

का० [२१, ४, २४] अथैषां परिदां वदन्ति परीमे गामनेषतेति। अध्वर्युयजमानामात्यानां परिदाम्, परिदा रक्षणम् तल्लक्षणं मन्त्रं वदति। दाञ् पालने परिदीयते समन्तादृक्ष्यतेऽनेनेति परिदा रक्षणं तम्। इन्द्रदेवत्यानुष्टुप् भरद्वाजाग्निरिष्टदृष्टा। इमे जीवाः गामनड्वाहं पर्यनेषत परिणीतवन्तः अनडुत्पुच्छालम्भनाभिप्रायम् नयतेर्लुङि

तङि सिचि प्रथमबहुवचने रूपम् व्यवहिताश्चेति [पा० १, ४, ८२] परेर्व्यवधानं क्रियापदेन। इमे जीवा अग्निं च पर्यक्षपत परिष्कृतवन्तः यस्मिन्नग्नावेतत्कर्म कृतं तं परिजह्रुः अङ्गारेणौपासनं निरस्यतीत्येतदभिप्रायम्। इमे देवाः दीव्यन्ति कर्मसु दीप्यन्ते ते देवाः ऋत्विजः तेषु अयः धनं दक्षिणालक्षणमकृत कृतवन्तः अक्रपतेति प्राप्ते सिचो लोपे अक्रतेति रूपम्। अत एतैः कर्मभिः कृतकृत्यानिमान् जीवान् को नाम आदधर्षति आधर्षयितुं पराभवितुं शक्नुयात् अशक्यप्रतिक्रिया एते जाता इति भावः॥ १८॥

क्रव्यादमग्निं प्रहिणोमि दूरं यमराज्यं गच्छतु रिप्रवाहः। इहैवायमितरो जातवेदा देवेभ्यो हव्यं वहतु प्रजानन्॥ १९॥

का० [२१, ४, २७] अङ्गारेणौपासनं निरस्यति क्रव्यादमिति। आहुतिहोमानन्तरं यत्र हुतं तस्यौपासनस्यैकदेशं निरस्यति प्रेतस्यैवौपासनमिति पक्षे सर्वमपि निरस्यति॥ अग्निदेवत्या त्रिष्टुप् दमनदृष्टा। येन पुरुषो दह्यते स क्रव्यात् तं क्रव्यादमग्निमहं दूरम् अपुनरागमनाय प्रहिणोमि प्रेषयामि स प्रहितः क्रव्यादग्निः यमराज्यं गच्छतु यमस्य राज्यं प्रति व्रजतु। किम्भूतः? रिप्रवाहः रिप्रमिति पापनाम [निरु० ४, २१] रिप्रं पापं वहति नाशयति रिप्रवाहः॥ का० [२१, ४, २८] इहैवायमिति जपति। यजमानो जपति॥ अयमितरः क्रव्यादादन्यो जातवेदाः जातप्रज्ञानोऽग्निः इहैवास्मिन्नेव गृहे सदने देवेभ्योऽर्थाय हव्यं हविः वहतु प्रापयतु। किं कुर्वन्? प्रजानन् स्वाधिकारं जानानः॥ इति पितृमेधः

स्मार्तः । उपधानासन्दोह्यपभयवानजीर्णान् तद्विधित्वेन दद्यात् इच्छन् क्षेमाद्यपि दद्यात् ॥ १९ ॥

वह॑ वपां जातवेदः पितृभ्यो यत्रै॑नान्वेत्थ॒ निहि॑तान् परा॒के । मेद॑सः कु॒ल्या उप॒ तान्त्स्र॑वन्तु स॒त्या ए॑षामा॒शिष॒: सन्न॑मन्ता॒ᳪ स्वाहा॑ ॥ २० ॥

जातवेदोदेवत्या त्रिष्टुप् । अस्या विनियोगः श्रौतसूत्रे नास्ति । गृह्यसूत्रेऽस्ति तथा हि [पारस्कर० ३, ३] मध्यमा गया तस्ये वपां जुहोति वह वपां जातवेदः पितृभ्य इति । अस्यार्थः मध्यमाष्टका गोपशुना कार्या तस्याः पशोर्वपां जुहोति वह वपामिति मन्त्रेणेत्यर्थः ॥ हे जातवेदः ! जातं वेदो धनं यस्मात् स जातवेदाः तत्सम्बोधने हे जातवेदः ! पितृभ्योऽर्थाय त्वं वपां धेनुसम्बन्धिनीं चर्मविशेषरूपं वह प्रापय । पराके पराक्रान्ते दूरेऽपि यत्र यस्मिन् देशे निहितान् स्थापितानेनान् पितॄन् त्वं वेत्थ जानासि तत्र वहेत्यर्थः । वपायाः निःसृत्य मेदसः धातुविशेषस्य कुल्याः नद्यः तान् पितॄन् प्रति उपस्रवन्तु प्रसरन्तु । किञ्च एषां दातॄणामाशिषः मनोरथाः सत्याः अवितथाः सन्नमन्तां प्रह्वीभवन्तु । स्वाहा सुहुतमस्तु स्वाहेति ऋग्भिन्नं यजुः ॥ २० ॥

स्यो॒ना पृ॑थिवि नो भवानृक्ष॒रा नि॒वेश॑नी । यच्छा॑ नः॒ शर्म॑ स॒प्रथा॑: ॥ अप॑ नः॒ शोशु॑चद॒घम् ॥ २१ ॥

पृथिवीदेवत्या गायत्री मेधातिथिदृष्टा यजुरन्ता । यद्यपि श्रौते विनियोगो नास्ति स्मार्ते सद्यारोहणे शयने

विनियोगः । तथा हि [पारस्कर० ३, २] स्योना पृथिवि नो भवेति दक्षिणपार्श्वैः प्राक्शिरसः संविशन्तीति ॥ हे पृथिवि ! त्वं नोऽस्माकं स्योना सुखरूपा भव । किम्भूता त्वम् ? अनृक्षरा ऋक्षरः कण्टकः ऋच्छतेः कण्टकः कन्तपो वा कण्टतेर्वा कन्ततेर्वा स्याद्गतिकर्मण इति [निरु० ८, ३२] यास्कः तद्ग्रहणं चौरदायादादिदुःखनिवृत्त्यर्थम् न सन्ति ऋक्षराः कण्टकाः दुःखदायिनो यस्यां सा अनृक्षरा । तथा निवेशनी निविशन्ति जनाः यस्यां सा निवेशनी साधुप्रतिष्ठाना करणाधिकरणयोश्चेति [पा० ३, ३, ११७] ल्युट् । तथा सप्रथाः प्रथनं प्रथः विस्तारः प्रथसा सह वर्तमाना सप्रथाः सर्वतः पृथुः । किञ्च नोऽस्मभ्य शर्म शरणं यच्छ देहि ॥ अतः पर यजुः तद्विनियोगो गृह्यसूत्रे सम्बन्धिमरणनिमित्ते स्नाने जलापनोदने । तथा हि [पारस्कर० ३, १०] सव्यस्यानामिकया अपनोद्याप नः शोशुचदघमिति । इदं जलं नोऽस्माकमघ पापमपशोशुचत् अपशोचयतु दहतु ॥ २१ ॥

अस्मात्त्वमधि जातोऽसि त्वद॒यं जा॑यतां॒ पुनः॑ । अ॒सौ स्व॒र्गाय॑ लो॒काय॒ स्वाहा॑ ॥ २२ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३५ ॥

का० [२५, ७, ३७] आहुतिं जुहोति पुत्रो भ्राताऽन्यो वा ब्राह्मणोऽस्मात्त्वमधिजातोऽसीति । साग्निकस्य पौत्रप्रतिपत्त्यन्ते दाहात् पूर्वमाज्याहुतिं पुत्रादिर्जुहोति । अग्निदेवत्या गायत्री अनिरुक्ता । हे अग्ने ! त्वमस्मात् यजमानात् आधान-

काले अधिजातोऽसि उत्पन्नोऽसि अतोऽयं यजमानः पुनः त्वत् त्वत्तः जायतामुत्पद्यताम् । असाविति विशेषनामवचनः तथा हि देवदत्तः स्वर्गाय लोकाय स्वर्गलोकप्राप्त्यर्थं त्वत्तो जायतां त्वदंश एव भवत्विति भावः । स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ २२ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे ।
पञ्चत्रिंशोऽयमध्यायो पितृमेधाभिधोऽगमत् ॥ ३५ ॥

—:०:—

षट्त्रिंशोऽध्यायः ।

ऋचं वाचं प्रपद्ये मनो यजुः प्रपद्ये साम प्राणं प्रपद्ये चक्षुः श्रोत्रं प्रपद्ये । वागोजः सहौजो मयि प्राणापानौ ॥ १ ॥

पञ्चाध्यायी आथर्वणेन दधीचा दृष्टा दध्यङ् ह वा आथर्वण एतं शुक्रमेतं यज्ञं विदां चकारेति [१४, १, १, २०] श्रुतेः । उग्रश्चेत्याग्निको मन्त्रः [३९, ७, १७, ८६] अग्निं हृदयेनेत्याद्यध्यायसमाप्तिपर्यन्तमाश्वमेधिकम् [३९, ८—१३] तद्द्वयं वर्जयित्वा ॥ का० [अनुक्रमसूत्रम्] शान्तिकरणमाद्यन्तयोः । ऋचं वाचमित्यध्यायेन शान्तिकरणं कार्यम् स्वाध्याये मन्त्रपाठे प्रवर्ग्यमन्त्रादावस्याध्यायस्य दर्शनात् ॥ अथ मन्त्रार्थः । पञ्च यजूंषि लिङ्गोक्तदेवतानि । ऋचमृग्रूपां वाचमहं प्रपद्ये प्रविशामि शरणं व्रजामि । यजुः यजूरूपं मनः प्रविशामि । प्राणं प्राणरूपं साम प्रपद्ये । चक्षुरिन्द्रियं श्रोत्रेन्द्रियं च प्रपद्ये । वागादिद्वयं सप्तदशावयवोपलक्षणम् सप्तदशावयवं प्रजापतेर्लिङ्गं प्रपद्ये इत्यर्थः त्रयीविद्यां लिङ्गशरीरं

च प्रपन्नं प्रवर्ग्यो न नाशयेदिति भावः ॥ तथा वागिन्द्रियमोजो मानसं बलं धार्ष्ट्यम्। पुनरोजोग्रहणाच्छरीरं च बलम् प्राणापानौ उच्छ्वासनिश्वासवायू च एते सह एकीभूताः सन्तो मयि वर्तन्ते। अतोऽपि प्रवर्ग्योऽस्मान्न हन्तीति भावः ॥ १ ॥

यन्मे॑ छि॒द्रं चक्षु॑षो॒ हृद॑यस्य॒ मन॑सो॒ वाति॑तृण्णं॒ बृह॒स्पति॑र्मे॒ तद्द॑धातु। शं नो॑ भवतु॒ भुव॑नस्य॒ यस्पतिः॑ ॥ २ ॥

बृहस्पतिदेवत्या पङ्क्तिः। मे मम चक्षुषः चक्षुरिन्द्रियस्य यत् छिद्रमवखण्डनं जातम् प्रवर्ग्याचरणेन। हृदयस्य बुद्धेर्वा यत् छिद्रं जातम्। मनसो वा यत् अतितृण्णमतिहिंसितम्। प्रवर्ग्याचरणेन यत् चक्षुर्बुद्धिमनसां व्याकुलत्वं जातम् बृहस्पतिर्देवगुरुः मे मम तत् छिद्रमतितृण्णं च दधातु सन्दधातु छिद्रं निवर्तयतु। भुवनस्य भूतजातस्य यः पतिरधिपतिः प्रवर्ग्यरूपो यज्ञः स नोऽस्माकं शं सुखरूपो भवतु। बृहस्पतिना छिद्रापाकरणात् प्रवर्ग्यः कल्याणरूपोऽस्त्वित्यर्थः ॥ २ ॥

भूर्भुवः॒ स्वः॑। तत्स॑वि॒तुर्वरे॑ण्यं॒ भर्गो॑ दे॒वस्य॑ धीमहि। धियो॒ यो नः॑ प्रचो॒दया॑त् ॥ ३ ॥

कया॑ नश्चि॒त्र आ भु॑वदू॒ती स॒दावृ॑धः॒ सखा॑। कया॒ शचि॑ष्ठया वृ॒ता ॥ ४ ॥

कस्त्वा॑ स॒त्यो मदा॑नां॒ मंहि॑ष्ठो मत्स॒दन्ध॑सः। दृ॒ढा चि॑दा॒रुजे॒ वसु॑ ॥ ५ ॥

अ॒भी षु णः॒ सखी॑नामवि॒ता ज॑रितॄ॒णाम्। श॒तं भ॑वास्यू॒तिभिः॑ ॥ ६ ॥

भूर्भुवः स्वः त्रीणि यजूंषि। तत्सवितुः कया नः कस्त्वा अभी षु णः एतास्तस्र ऋचो व्याख्याताः [३, ३५। २७, ३८—४१] अभी षु ण इत्यस्यामृचि शतं भवास्यूतिभिरिति बहुवचनम् पूर्वमूतय इत्येव पाठः ऊतिभिः अवनैर्हेतुभिः शतमसंख्यरूपो भवसीत्यर्थः॥ ३॥ ४। ५॥ ६॥

कया त्वं न ऊत्याभि प्र मन्दसे वृषन्। कया स्तोतृभ्य आ भर॥ ७॥

इन्द्रदेवत्या गायत्री अनिरुक्तेन्द्रपदहीना। आद्यपादे व्यूहद्वयम्। हे वृषन्! वर्षतीति वृषा हे सेक्तः! इन्द्र! वासवो वृत्रहा वृषेत्यभिधानम् [अमर० १, १, ४२] कया ऊत्या केन तर्पणेन हविर्दानेन नोऽस्मानभिप्रमन्दसे अभिमोदयसि मदिस्तु स्वपने जाड्ये मदे मोदे स्तुतौ गतौ लट्। कया च ऊत्या रक्षया स्तोतृभ्यः स्तुतिकर्तृभ्यो यजमानेभ्यः आभर आहर आहरसि धनं दातुमिति शेषः तद्वद्येन तथा वयं कुर्म इति भावः। आभरेति ह्रग्रहोर्भ इति लोट्॥ ७॥

इन्द्रो विश्वस्य राजति। शं नो अस्तु द्विपदे शं चतुष्पदे॥ ८॥

द्विपदा विराट् इन्द्रदेवत्या। विंशत्यक्षरा द्विपदा विराट् कथ्यते। विश्वस्य सर्वस्य जगतः इन्द्रः इदि परमैश्वर्ये इन्दतीतीन्द्रः परमेश्वरः महावीरः आदित्यो वा यो राजति दीप्यते ईष्टे वा स नोऽस्माकं द्विपदे विभक्तिव्यत्ययः द्विपदां पुत्रादीनां शं सुखरूपोऽस्तु चतुष्पदे चतुष्पदां गवादीनां च शं सुखरूपोऽस्तु॥ ८॥

शं नो मित्रः शं वरुणः शं नो भवत्वर्य-

मा। शं न इन्द्रो बृहस्पतिः शं नो विष्णुरुरुक्रमः ॥ ९ ॥

हे अनुष्टुभौ मित्रवरुणादयो देवता । मित्रो देवो नोऽस्माकं शं सुखरूपो भवतु महावीरप्रसादात् मेद्यति भक्तेषु स्निह्यतीति मित्रः । वरुणः शं सुखरूपो भवतु वृणोत्यङ्गीकरोति भक्तमिति वरुणः । अर्यमा नोऽस्माकं शं भवतु इयर्ति गच्छति भक्तं प्रतीत्यर्यमा । इन्द्रो देवेशो नोऽस्माकं शं भवतु । बृहस्पतिर्देवगुरुर्नः शं भवतु बृहतां वेदानां पतिः पालकः । उरुर्विस्तीर्णः क्रमः पादन्यासो यस्य स विष्णुर्नोऽस्माकं शं भवतु वेवेष्टि व्याप्नोतीति विष्णुः ॥ ९ ॥

शं नो वातः पवताᳫं शं नस्तपतु सूर्यः । शं नः कनिक्रदद्देवः पर्जन्यो अभिवर्षतु ॥ १० ॥

वातो वायुर्नोऽस्माकं शं सुखकारी सन्पवतां अध्याधिजनकत्व पवता वहनाम पव गतौ लोटि । सुवति जनान् स्वस्वव्यापारेषु प्रेरयति सूर्यः शं सुखरूपोऽदहनो भेषजरूपश्च नोऽस्माकं तपतु किरणान् प्रसारयतु । पर्जन्यः पिपर्ति पूरयति जनमिति पर्जन्यः परोऽस्य पुरो जन्यतेऽनेन वा पर्जन्यौ रसदब्देन्द्राविति अभिधानम् [अमर० ३, ३, १५१] पर्जन्यः पर्जन्यो देवः नोऽस्माकं शं सुखकरं कार्यनिवारं रहितं यथा तथा अभिवर्षतु सिञ्चतु । कीदृशः ? कनिक्रदत् अत्यन्तं क्रन्दतीति शब्दं कुर्वन् दाधर्तिदर्धर्तीत्यादिना [पा० ७, ४, ६५] यङ्लुगन्तो निपातः ॥ १० ॥

अहानि शं भवन्तु नः शᳫं रात्रीः प्रतिधीयताम् । शं न इन्द्राग्नी भवतामवोभिः शं

न इन्द्रावरुणा रातहव्या। शं न इन्द्रापूषणा वाजसातौ शमिन्द्रासोमा सुविताय शं योः ॥११॥

द्विपदा गायत्री अहानि रात्रयश्च देवताः। अहानि दिनानि नोऽस्माकं शं सुखरूपाणि भवन्तु रात्रीः शं सुखरूपाः अस्मासु प्रतिधीयतां प्रतिदधातु महावीर इति शेषः कर्तरि यक् छान्दसः ॥ शं न इन्द्राग्नी। त्रिष्टुप् इन्द्राग्नी इन्द्रावरुणौ इन्द्रापूषणौ इन्द्रासोमौ देवताः। इन्द्राग्नी अवोभिः पालनैः कृत्वा नोऽस्माकं शं सुखरूपौ भवताम्। रातं दत्तं हव्यं ययोस्तौ रातहव्यौ हविस्तृतौ इन्द्रावरुणौ नः शं भवताम्। वाजसातौ वाजस्यान्नस्य सातौ दाने निमित्तभूते इन्द्रपूषणा इन्द्रपूषसंज्ञौ देवौ नोऽस्माकं सुखरूपौ भवताम्। इन्द्रासोमा इन्द्रसोमौ देवौ शं सुखरूपौ भवताम्। किमर्थम्? सुविताय सुष्ठु इतं सुवितम् साधुगमनाय साधुप्रसवाय वा। तथा शं रोगाणां शमनाय। याः यवनाय पृथक्करणाय च भयानाम् रोगं भयञ्च निवर्त्य सुखरूपौ भवतामित्यर्थः। देवताद्वन्द्वे चेति [पा० ६, ३, २६] सर्वत्र पूर्वपदस्य दीर्घः ॥ ११ ॥

शं नो देवीरभिष्टय आपो भवन्तु पीतये। शं योरभिस्रवन्तु नः ॥ १२ ॥

अब्देवत्या गायत्री। देवीः देव्यो दीप्यमाना आपो नोऽस्माकमभिष्टये अभिषेकायाभीष्टाय वा पीतये पानाय च शं सुखरूपाः भवन्तु अस्माकं स्नाने पाने चापः सुखयित्र्यो भवन्तु। आपः शं योः रोगाणां शमनं भयानां यवनं पृथक्करणं च अभिस्रवन्तु नोऽस्माकं भयरोगनाशं कुर्वन्त्वित्यर्थः ॥ १२ ॥

स्योना पृथिवि नो भवानृक्षरा निवेशनी।
यच्छा नः शर्म सप्रथाः ॥ १३ ॥

आपो हि ष्ठा मयोभुवस्ता न ऊर्जे दधातन। महे रणाय चक्षसे ॥ १४ ॥

यो वः शिवतमो रसस्तस्य भाजयतेह नः। उशतीरिव मातरः ॥ १५ ॥

तस्मा अरं गमाम वो यस्य क्षयाय जिन्वथ। आपो जनयथा च नः ॥ १६ ॥

स्योना पृथिवि। व्याख्याता [३५, २१] ॥ आपो हि ष्ठा। तृचो व्याख्यात [११, ५०—५२] ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥

द्यौः शान्तिरन्तरिक्षꣳ शान्तिः पृथिवी शान्तिरापः शान्तिरोषधयः शान्तिः। वनस्पतयः शान्तिर्विश्वे देवाः शान्तिर्ब्रह्म शान्तिः सर्वꣳ शान्तिः शान्तिरेव शान्तिः सा मा शान्तिरेधि ॥ १७ ॥

यजूंषि षट्सु शोध्यासमित्यन्तानि [अ० १८]। एकाधिका शक्वरी। द्यौः द्युलोकरूपा या शान्तिः अन्तरिक्षरूपा च या शान्तिः पृथिवी भूलोकरूपा या शान्तिः आपः जलरूपा या शान्तिः ओषधयः ओषधिरूपा या शान्तिः वनस्पतयः वृक्षरूपा या शान्तिः विश्वे देवाः सर्वदेवरूपा या शान्तिः ब्रह्म त्रयीलक्षणं परं वा तद्रूपा या शान्तिः सर्वं सर्वजगद्रूपा या शान्तिः शान्तिरेव शान्तिः या स्वरूपतः

शान्तिः सा शान्तिः मा मां प्रति एधि अस्तु पुरुषव्यत्ययः। महावीरप्रसादात् सर्वं शान्तिरूपं मां प्रत्यस्त्वित्यर्थः। यद्वा द्यौरित्यादिषु विभक्तिव्यत्ययः सप्तम्यर्थे प्रथमा दिव्यन्तरिक्षे पृथ्व्यामप्स्वोषधिषु वनस्पतिषु विश्वेदेवेषु ब्रह्मणि सर्वस्मिंश्च या शान्तिः सा मा प्रत्यस्त्वित्यर्थः। १७॥

दृते दृꣳह मा मित्रस्य मा चक्षुषा सर्वाणि भूतानि समीक्षन्ताम्। मित्रस्याहं चक्षुषा सर्वाणि भूतानि समीक्षे। मित्रस्य चक्षुषा समीक्षामहे ॥ १८ ॥

दृते हे विदारे विदीर्णे जराजर्जरितेऽपि शरीरे हे महावीर! मा मां त्वं दृंह दृढीकुरु यद्वा दृते विदीर्णे कर्मणि मां दृंह अच्छिद्रं कर्म कुरु यद्वा सशुषिरत्वात् सिक्तत्वाच्च दृतिशब्देन महावीरः हे दृते महावीर! मां दृंह दृढीकुरु। कथं दार्ढ्यम् तदाह सर्वाणि भूतानि प्राणिनो मा मां मित्रस्य चक्षुषा समीक्षन्तां सम्यक् पश्यन्तु मित्रदृष्ट्या सर्वे मां पश्यन्तु नारिदृष्ट्या सर्वेषां प्रियो भूयासमित्यर्थः। किञ्च अहमपि सर्वाणि भूतानि मित्रस्य चक्षुषा समीक्षे पश्यामि सर्वे मे प्रियाः सन्तु। मित्रचक्षुः शान्तं भवति मित्रः कञ्चन न हन्ति मित्रं च कश्चन न हन्ति एवं परस्पराद्रोहेण सर्वानहिंसन्तो मित्रस्य चक्षुषा वयं समीक्षामहे पश्यामः ॥ १८ ॥

दृते दृꣳह मा। ज्योक्ते संदृशि जीव्यासं ज्योक्ते संदृशि जीव्यासम् ॥ १९ ॥

हे दृते वीर! मां दृंह आदरार्थं पुनर्वचनम्। हे महावीर! ते तव महति संदर्शने अहं ज्योक् चिरं जीव्यासं अ...

यम्, जीवेराशीर्लिङि रूपम्। ज्योगिति निपातश्चिरार्थः। पुनरुक्तिरादरार्था ते संदृशि ज्योग्जीव्यासम्॥ १९॥

नमस्ते हरसे शोचिषे नमस्ते अस्त्वर्चिषे।
अन्याँस्ते अस्मत्तपन्तु हेतयः पावको अस्मभ्यं
शिवो भव॥ २०॥

व्याख्याता [१७, ११]॥ २०॥

नमस्ते अस्तु विद्युते नमस्ते स्तनयित्नवे।
नमस्ते भगवन्नस्तु यतः स्वः समीहसे॥ २१॥

द्वे अनुष्टुभौ विद्युत्स्तनयित्नुरूपभगवद्देवते। हे भगवन् महावीर! विद्युते विद्युद्रूपाय ते तुभ्यं नमोऽस्तु स्तनयित्नवे स्तनयित्नु गर्जितं तद्रूपाय ते नमोऽस्तु। यतः कारणात् स्वः स्वर्गं गन्तुं त्वं समीहसे चेष्टसे अतस्ते तुभ्यं नमोऽस्तु ॥ २१॥

यतो यतः समीहसे ततो नो अभयं कुरु।
शं नः कुरु प्रजाभ्योऽभयं नः पशुभ्यः॥ २२॥

हे महावीर! यतो यतः यस्माद् यस्माद् दुश्चरितात्त्वं समीहसे अस्मास्त्वपकर्तुं चेष्टसे ततस्ततो नोऽस्माकमभयं कुरु। किञ्च नोऽस्माकं प्रजाभ्यः शं सुखं कुरु नोऽस्माकं पशुभ्यः चाभयं भीत्यभावं कुरु॥ २२॥

सुमित्रिया न आप ओषधयः सन्तु दुर्मि-
त्रियस्तस्मै सन्तु योऽस्मान् द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मः
॥ २३॥

यजुः । व्याख्यातम् [६, २२] ॥ २३ ॥

तच्चक्षुर्देवहितं पुरस्ताच्छुक्रमुच्चरत् । पश्येम शरदः शतं जीवेम शरदः शतꣳ शृणुयाम शरदः शतं प्र ब्रवाम शरदः शतमदीनाः स्याम शरदः शतं भूयश्च शरदः शतात् ॥ २४ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां
षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३६ ॥

सूर्यदेवत्या ब्राह्मी त्रिष्टुप् । एतैर्मन्त्रैर्यो महावीरोऽस्माभिः स्तुतः तत् चक्षुः जगतां नेत्रभूतमादित्यरूपं पुरस्तात् पूर्वस्यां दिशि उच्चरत् उच्चरति उदेति इतश्च लोपः परस्मैपदेष्विति [पा० ३, ४, ९७] इकारलोपः । कीदृशं तत् ? देवहितं देवैर्हितं स्थापितम् यद्वा देवानां हितं प्रियम् शुक्रं शुक्लं पापासंस्पृष्टं शोचिष्मद्वा । तस्य प्रसादात् शतं शरदः वर्षाणि वयं पश्येम शतवर्षपर्यन्तं वयमव्याहतचक्षुरिन्द्रिया भवेम प्रार्थनायां लिङ् अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । शतं शरदः जीवेम अपराधीनजीवना भवेम । शतं शरदः शृणुयाम स्पष्टश्रोत्रेन्द्रिया भवेम । शतं शरदः प्रब्रवाम अस्खलितवागिन्द्रिया भवेम । शतं शरदः अदीनाः स्याम न कस्याप्यग्रे दैन्यं कुर्याम । शतात् शरदः शतवर्षोपर्यपि भूयश्च बहुकालम् पश्येमेत्यादि योज्यम् ॥ २४ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे ।
अध्यायः शान्तिपाठार्थः षट्त्रिंशोऽयं प्रकाशितः ॥ ३६ ॥

सप्तत्रिंशोऽध्यायः ।

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्याम् । आददे नारिरसि ॥ १ ॥

युञ्जते मन उत युञ्जते धियो विप्रा विप्रस्य बृहतो विपश्चितः । वि होत्रा दधे वयुनाविदेक इन्मही देवस्य सवितुः परिष्टुतिः स्वाहा ॥ २ ॥

का० [२६, १, ३] देवस्य त्वेत्यभ्रिमादायौदुम्बरीं वैकङ्कतीं वाऽभ्रिमात्मीयं सव्ये कृत्वा दक्षिणेनालभ्य जपति युञ्जत इति। उदुम्बरतरूत्थां विकङ्कततरूत्थां वा हस्तप्रमाणामभ्रिं देवस्य त्वा नारिरसीति मन्त्रेणादाय वामहस्ते तां कृत्वा दक्षिणहस्तेन स्पृष्ट्वा युञ्जते मन इति मन्त्रं जपतीति सूत्रार्थः ॥ देवस्य त्वा । अभ्रिदेवत्यं यजुः । हे अभ्रे ! सवितुर्देवस्याज्ञाया स्थितोऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां त्वामाददे गृह्णामि त्वं च नारिरसि स्त्रीनाम्नी भवसि ॥ युञ्जते मनः । व्याख्याता [५, १४] ॥ १ ॥ २ ॥

देवी द्यावापृथिवी मखस्य वामद्य शिरो राध्यासं देवयजने पृथिव्याः । मखाय त्वा मखस्य त्वा शीर्ष्णे ॥ ३ ॥

द्यावापृथिवीदेवतं यजुः ब्राह्मी गायत्री ॥ का० [२६, १, ४] मृदमादत्ते पिण्डवद्देवी द्यावापृथिवी इति। अध्वर्युर्देवीति मन्त्रेण विघर्षं मृत्पिण्डमादत्ते पिण्डवदिति पाणिभ्यां गृह्णाति

दक्षिणः साभ्रिरिति, लभ्यत इति सूत्रार्थः। मन्त्रार्थस्तु हे देवी देव्यौ दीप्यमाने द्यावापृथिव्यौ। अद्यास्मिन् दिने पृथिव्याः देवयजने देवा इज्यन्ते अत्रेति देवयजनस्थाने मखस्य यज्ञस्य शिरो राध्यासं साधयेयम् राध साध संसिद्धौ। महावीरो यज्ञशिरः। किं कृत्वा ? वां युवां द्यावापृथिव्यौ आदायेति शेषः दिवो यं जलं पृथिव्यंशं च इमादायेत्यर्थः। एवं द्यावापृथिव्यौ प्रार्थ्य मृदमाह मखाय हे मृत्! यज्ञाय त्वा गृह्णामि। एवं सामान्येनोक्त्वा विशेषमाह मखस्य यज्ञस्य शीर्ष्णे शिरसे महावीराय त्वां गृह्णामीति शेषः। तं मृत्पिण्डमुत्तरस्थापिते कृष्णाजिने निदध्यात् ॥ ३ ॥

देव्यो॑ वम्र्यो भूतस्य॑ प्रथम॒जा म॒खस्य॑ वो॒ऽद्य शिरो॑ राध्यासं देव॒यज॑ने पृथि॒व्याः। म॒खाय॑ त्वा म॒खस्य॑ त्वा शी॒र्ष्णे ॥ ४ ॥

का० [२६, १, ५—६] उत्तरतो देव्यो वम्र इति वल्मीकवपाम्। उपदीकाभो वमस्त्रयो वल्मीकस्तस्य वपैव वपा तां मध्यस्थं लोष्टमादाय कृष्णाजिने मृत्पिण्डादुत्तरे तूष्णीं निदध्यादिति सूत्रार्थः ॥ वल्मीकवपादेवता आर्षी पङ्क्तिः। हे देव्यो दीप्यमानाः वम्रः उपजिह्विकाः। वो युष्मानादाय पृथिव्याः देवयजने मखस्य शिरो महावीरमद्य राध्यासं सम्पादयेयम्। मखाय त्वामाददे मखस्य शीर्ष्णे त्वामाददे इति व्याख्यातम्। किम्भूता वम्रः ? भूतस्य प्राणिजातस्य प्रथमजाः प्रथमोत्पन्नाः पृथिवी जन्तूनां प्रथमजा तत्रस्थत्वात् वम्र्योऽपि प्रथमजा उच्यन्ते ॥ ४ ॥

इय॑त्यग्र॑ आसीन्म॒खस्य॑ ते॒ऽद्य शिरो॑ राध्या-

सं देवयजने पृथिव्याः । मखाय त्वा मखस्य त्वा शीर्ष्णे ॥ ५ ॥

का० [२६, १, ७] इयत्यग्र इति वराहविहतम् । वराहोत्खातमृदमादाय तूष्णीं कृष्णाजिने वल्मीकवपोत्तरे निदध्यादिति सूत्रार्थः ॥ वराहविहतमृद्दैवतं यजुः ब्राह्मी गायत्री । हे पृथिवि ! भवती अग्रे आदौ वराहोद्धरणसमये इयती प्रादेशमात्राभिनयेन प्रदर्श्यते एतत्प्रमाणा आसीत् इयती ह वा इयमग्रे पृथिव्यास प्रादेशमात्रीत्यादि वराह उज्जघानेति श्रुतेः [१४, १, २, ११] । ते इति द्वितीयार्थे षष्ठी तां त्वामादाय पृथिव्याः देवयजनेऽद्य मखस्य शिरो राध्यासम् । मखायेति व्याख्यातम् ॥ ५ ॥

इन्द्रस्यौजं स्थ मखस्य वोऽद्य शिरो राध्यासं देवयजने पृथिव्याः । मखाय त्वा मखस्य त्वा शीर्ष्णे मखाय त्वा मखस्य त्वा शीर्ष्णे मखाय त्वा मखस्य त्वा शीर्ष्णे ॥ ६ ॥

का० [२६, १, ८] इन्द्रस्यौजः स्थेति पूतीकान् । पूतीकान् रौहिणपर्णान्वादाय तूष्णीं कृष्णाजिने वराहविहतोत्तरे निदध्यादिति सूत्रार्थः ॥ आद्यादेवत्यम् स्वराड्त्रिष्टुप् । हे पूतीकाः ! यूयमिन्द्रस्य ओजः तेजोरूपाः स्थ भवथ वो युष्मानादाय पृथिव्याः देवयजने अद्य मखस्य शिरो राध्यासम् मखाय वो गृह्णामि मखस्य शीर्ष्णे महावीराय च गृह्णामीत्युक्तम् ॥ का० [२६, १, ९] मखायेति पयः । पय आदाय तूष्णीं कृष्णाजिने पूतीकोत्तरे निदध्यादिति सूत्रार्थः ॥ पयो-

युष्मान् मखाय मृत्पिण्डेन सृजामि॥ का० [२६, १, १६] मृदमादाय मखायेति महावीरं करोति प्रादेशमात्रमूर्द्ध्वमासेचनवन्तं मेखलावन्तं मध्यसंगृहीतमूर्द्धं मेखलायास्त्र्यङ्गुलम्। महावीरपर्यासं तूष्णीं मृत्पिण्डमादाय मन्त्रेण महावीरं करोति। कीदृशम्? प्रादेशोच्चं गर्तवन्तं मेखलायुतं मध्ये सङ्कुचितं मेखलोपरि त्र्यङ्गुलोच्चमिति सूत्रार्थः॥ हे महावीर! मखाय तत्कार्याय त्वां करोमि॥ ७॥

म॒खस्य॒ शिरो॑ऽसि। म॒खाय॑ त्वा म॒खस्य॑ त्वा शी॒र्ष्णे। म॒खस्य॒ शिरो॑ऽसि। म॒खाय॑ त्वा म॒खस्य॑ त्वा शी॒र्ष्णे। म॒खस्य॒ शिरो॑ऽसि। म॒खाय॑ त्वा म॒खस्य॑ त्वा शी॒र्ष्णे। म॒खाय॑ त्वा म॒खस्य॑ त्वा शी॒र्ष्णे। म॒खाय॑ त्वा म॒खस्य॑ त्वा शी॒र्ष्णे। म॒खाय॑ त्वा म॒खस्य॑ त्वा शी॒र्ष्णे॥८॥

का० [२६, १, १७] निष्ठितमभिमृशति मखस्य शिर इति। निष्पन्नं महावीरं वामकरस्थं दक्षिणेन स्पृशतीत्यर्थः॥ हे महावीर! त्वं मखस्य शिरो मूर्धासि भवसि॥ का० [२६, १, १८] एवमितरौ प्रतिमन्त्रम्। इतरौ द्वौ महावीरौ प्रतिमन्त्रमेवमेव करोति अभिमृशति चेत्यर्थः॥ मखाय द्वितीयं महावीरं करोमि मखस्य निष्पन्नं स्पृशामि मखाय तृतीयं महावीरं करोमि मखस्येति निष्पन्नं स्पृशति। मखस्य शिरोऽसि मखाय त्वा मखस्य शीर्ष्णे त्वामभिमृशामि॥ का० [२६, १, २२] गवेधुकाभिः श्लक्ष्णयति मखायेति प्रतिमन्त्रम्। गवेधुकाभिः महावीरान् घर्षणेन मृदून् करोति मखायेति

का० [२६, १, २५] पञ्चानुदरत्य् ऋजवे त्वेति प्रतिमन्त्रम् । पञ्चाश्महावीरानापाकादिवोद्धरति त्रिभिर्मन्त्रैरित्यर्थः ॥ ऋजवे । असौ लोक ऋजुः तत्र सत्यमेव न तु कौटिल्यम् सत्यमादित्यः हे महावीर ! ऋजवे सत्यायादित्याय त्वा त्वामुद्धरामीति शेषः । तथा च श्रुतिः [१४, १, २, २२] स उद्धरत्यृजवे त्वेत्यसौ वै लोक ऋजुः सत्यᳪ ह्यृजुः सत्यमेष य एष तपत्येष उ प्रथमः प्रवर्ग्यस्तदेतमेवैतत्प्रीणाति तस्मादाहर्जवे त्वेति ॥ अथ द्वितीयम् साधवे त्वा । साधवे वायवेऽर्थाय वायुमीत्यै त्वामुद्धरामि । तथा च श्रुतिः [१४, १, २, २३] साधवे त्वेत्ययᳪ साधुर्योऽयं पवत एष हीमांल्लोकान् सिद्धोऽनुपवत एष उ द्वितीयः प्रवर्ग्यस्तदेतमेवैतत् प्रीणाति तस्मादाह साधवे त्वेति ॥ अथ तृतीयम् सुक्षित्यै त्वा । सुतरां क्षियन्ति निवसन्ति सर्वभूतानि यस्यां सा सुक्षितिर्भूमिः । तथा च श्रुतिः [१४, १, २, २४] सुक्षित्यै त्वेत्ययं वै लोकः सुक्षितिरस्मिन् हि लोके सर्वाणि भूतानि क्षियन्त्यथोऽग्निर्वै सुक्षितिरग्निर्ह्यस्मिन् लोके सर्वाणि भूतानि क्षियत्येष उ तृतीयः प्रवर्ग्यस्तदेतमेवैतत् प्रीणाति तस्मादाह सुक्षित्यै त्वेति ॥ का० [२६, १, २६] अजापयसावसिञ्चति मखायेति प्रतिमन्त्रम् । अजादुग्धेन वीरमहावीरांस्त्रिभिः तूष्णमन्त्रैः सिञ्चतीत्यर्थः ॥ मखाय मखशीर्षे याजापयसा त्वां सिञ्चामीत्यर्थः ॥ १० ॥

इति महावीरसम्भरणं समाप्तम् ॥

यमा॑य त्वा । म॒खाय॑ त्वा । सूर्य॑स्य त्वा तप॑से । दे॒वस्त्वा॑ सवि॒ता मध्वा॑नक्तु । पृ॒थि॒व्याः स॒ᳪस्पृश॑स्पाहि । अ॒र्चिर॑सि शो॒चिर॑सि॒ तपो॑ऽसि ॥ ११ ॥

का० [२६, २, १३] ब्रह्मानुज्ञातो यमाय त्वेति महावीरं प्रोक्षति । प्रचरेति ब्रह्मणानुज्ञातोऽध्वर्युरुपविश्य यमाय त्वेति इन्द्रत्रयेण प्रचरणोयं महावीरं वारत्रयं प्रोक्षतीत्यर्थः ॥ त्रीणि यजूंषि । यमयति नियच्छति सर्वमिति यम आदित्यस्तद्रूपाय त्वा त्वां प्रोक्षामि । तथा च श्रुतिः [१४, १, ३, ४] स प्रोक्षति यमाय त्वेत्येष वै यमो य एष तपत्येष हीदर्ठ० सर्वं यमयत्येतेनेदर्ठ० सर्वं यतमेष उ प्रवर्ग्यस्तदेतमेवैतत् प्रीणाति तस्मादाह यमाय त्वेति ॥ मखाय त्वा । मखो यज्ञः प्रवर्ग्यः सूर्यरूपस्तस्मै त्वां प्रोक्षामि । तथा च श्रुतिः [१४, १, ३, ५] एष वै मखो य एष तपत्येष उ प्रवर्ग्यस्तदेतमेवैतत् प्रीणाति तस्मादाह मखाय त्वेति ॥ सूर्यस्य त्वा तपसे । तपतीति तपस्तेजः सूर्यतेजोरूपाय प्रवर्ग्याय त्वां प्रोक्षामि । तथा च श्रुतिः [१४, १, ३, ६] एष वै सूर्यो य एष तपत्येष उ प्रवर्ग्यस्तदेवमेवैतत् प्रीणाति तस्मादाह सूर्यस्य त्वा तपस इति ॥ का० [२६, २, २०] पयन्तीत्युच्यमाने देवस्त्वेत्यनक्ति महावीरमाज्य संस्कृत्य । होता पश्चान्तिं यं प्रयन्तीति मन्त्रे पठ्यमानेऽध्वर्युराज्य विधिना संस्कृत्य तेनाज्येन प्रचरणीयं महावीरं मन्त्रेणानक्ति ॥ सविता देवः मध्वा मधुना मधुरेण सर्वजगद्रूपेयाज्येन हे महावीर ! त्वामनक्तु लिम्पतु मध्वेति सुमभावः आाममस्यानित्यत्वात् । तथा च श्रुतिः [१४, १, ३, १३,] सर्वं वा इदं मधु यदिदं किञ्च तदेनमनेन सर्वेण समनक्तीति ॥ का० [२६, २, २१] रजतमतमानं खर उपगूहति पृथिव्याः सर्ठ०स्पृश इति । रजतस्य,यतमानं मतरक्तिकामितं रजतं खरे सिकतान्तरुपगूहतीत्यर्थः । प्राजापत्या गायत्री रजतदैवत्या । संस्पृशति उपद्रवार्थं स्पर्शं करोति संस्पृक् राक्षसः क्रियन्तम् पृथिव्याः सम्बन्धिनः संस्पृशः राक्षसात्

स्योषं मे दाः। विधृतिरुपरिष्टाद् बृहस्पते-
राधिपत्य ओजो मे दाः। विश्वाभ्यो मा ना-
ष्ट्राभ्यस्पाहि। मनोरश्वासि ॥ १२ ॥

का० [२६, ३, ५] अनाधृष्टेति वाचयति प्रादेशमध्यधि
धारयन्तम्। महावीरोपर्यङ्गुष्ठाङ्गुलिदेशं धरन्तं यजमानमध्व-
र्युर्मन्त्रान् वाचयतीति सूत्रार्थः ॥ सप्त यजूंषि पृथिवीदेवत्यानि
यजमानस्याशीः। हे पृथिवि! या त्वं पुरस्तात् पूर्वस्यां
दिशि अनाधृष्टा रक्षोभिरनाधर्षिता अग्नेराधिपत्ये स्वामि-
त्वे सति मे मह्यमायुर्दाः देहि ददातेर्लुङि मध्यमैकवचने-
ऽडभाव आर्षः अग्निमेवास्या अधिपतिं करोतीति [१४, १,
२, १८] श्रुतेः ॥ या त्वं दक्षिणस्यां दिशि इन्द्रस्याधिपत्ये
सति पुत्रवती पुत्रयुता सा मे मह्यं प्रजां पुत्रादिकां दाः देहि
इन्द्रमेवास्या अधिपतिं करोति नाष्ट्राणाए रक्षसामपहत्या
इति [१४, १, २, २०] श्रुतेः ॥ या त्वं पश्चात् पश्चिमायां
दिशि सुषदा भवसि सुष्ठु अस्यां सीदन्ति जना इति सुषदा
ईषद्दुःसुष्विति [पा० ३, ३, १२६] खल्प्रत्ययः सवितुर्देव-
स्याधिपत्ये सति सा त्वं मे चक्षुः नेत्रेन्द्रियं दाः देहि देवमे-
वास्यै सवितारमधिपतिं करोतीति [१४, १, २, २१] श्रुतेः
हे पृथिवि! या त्वमुत्तरतः उत्तरस्यां दिशि धातुर्ब्रह्मण
आधिपत्ये सति आश्रुतिरसि आश्रावयन्ति ऋत्विजो यस्यां
सा आश्रुतिः यज्ञियो ह्युत्तरदेशः सा त्वं मे रायो धनस्य पोषं
पुष्टिं दाः देहि धातारमेवास्या अधिपतिं करोतीति [१४,
१, २, २२] श्रुतेः ॥ या त्वमुपरिष्टादुपरिप्रदेशे बृहस्पतेरा-
धिपत्ये सति विधृतिरसि विशेषेण धारयतीति विधृतिः

उपरिष्टात्स्थापितं ध्रियते सा त्वं मे मह्यमोजो बलं दाः देहि. बृहस्पतिमेवास्या अधिपतिं करोतीति [१४, १, ३, २३] श्रुतेः ॥ का० [२६, ३, ७] विश्वाभ्यो मेति दक्षिणत उत्तानं पाणिं निदधाति। महावीरादक्षिणभूमौ यजमानो मन्त्रं पठन् स्वकरं निदधात्युत्तानम् ॥ यजुर्बृहती। हे महावीरदक्षिणभूमे! विश्वाभ्यः सर्वाभ्यः नाष्ट्राभ्यः नाशकर्त्रीभ्यः पिशाचादिभ्यो लोकप्रसिद्धं नोऽस्मान् पाहि रक्ष सर्वाभ्यो मार्त्तिभ्यो गोपायेति [१४, १, ३, २४] श्रुतेः। छन्दसि वाप्राम्रेडितयोरिति [पा० ८, ३, ४९] विसर्गस्य सत्वम् ॥ का० [२६, ३, ८] मनोरश्वेति प्रादेशमुत्तरतः। महावीरादुत्तरतो यजमानो निजप्रदेशं निदधातीति सूत्रार्थः ॥ दैवी पङ्क्तिः। हे घर्मोत्तरभूमे! त्वं मनोः राज्ञः अश्वा वडवासि वहनाय अश्वा इव वा इयं भूत्वा मनुमुवाहेति [१४, १, ३, २५] श्रुतेः ॥ १२ ॥

स्वाहा मरुद्भिः परिश्रीयस्व। दिवः सꣳस्पृशस्पाहि। मधु मधु मधु ॥ १३ ॥

का० [२६, ३, ९, १०] वृष्टिभ्यां भस्मना परिकीर्याङ्गारैश्च विकङ्कतशकलैः परिचयति त्रयोदशभिः प्रागुदग्भिः स्वाहा मरुद्भिरित्यधिकं दक्षिणतो द्वौ मन्त्रेण। अध्वर्युर्धृष्टिभ्यां गार्हपत्यस्य भस्माङ्गारांश्च महावीरं परितो निक्षिप्य प्रागग्रैरुदगग्रैस्त्रयोदशविकङ्कतशकलैर्महावीरं वेष्टयति अङ्गारोपरि शकलान्निक्षिपतीत्यर्थः तन्मध्यात् द्वौ शकलौ मन्त्रेण प्राचौ निदधाति शेषांस्तूष्णीम् एवं पतितेषु त्रिषु त्रिषु स्थितेषु अधिकं त्रयोदशं दक्षिणतो निदधातीति सूत्रार्थः ॥

मासानां त्रयोदशत्वात्त्रयोदशशकलैराच्छादनम् त्रयोदश
वै मासाः संवत्सरस्य संवत्सर एष य एष तपत्येष उ प्रवर्ग्य इति
[१४, १, ३, २८] श्रुतेः। यजुःपङ्क्तिर्घर्मदेवत्या। हे घर्म!
त्वं स्वाहाकारोऽसि हविराधारत्वात् सूर्यरूपोऽसि एष वै
स्वाहाकारो य एष तपत्येष उ प्रवर्ग्य इति [१४, १, ३, २९]
श्रुतेः अतस्त्वं मरुद्भिः प्रजाभिरस्मद्रूपाभिः परिवीयस्व वेष्ट्य-
स्व कर्मणि यत् मरुतस्त्वामाच्छादयन्त्वित्यर्थः विशो वै मरुतो
विशैवैतत् क्षत्रं परिबृंहति तदिदं क्षत्रमुभयतो विशा परि-
बृढमिति [१४, १, ३, २७] श्रुतेः॥ का० [२६, ३, १०]
सुवर्णशतमानेनापिदधाति दिवः संस्पृश इति। शतरक्ति-
कामितेन सुवर्णेन महावीरमाच्छादयतीति सूत्रार्थः॥ दैवी
जगती सुवर्णदेवत्या। हे शतमान! दिवः द्युलोकसम्बन्धिनः
संस्पृशः स्पर्शकर्तॄन् देवान् पाहि देवा राक्षसेभ्यो भीता
महावीररक्षार्थं स्वर्णं स्थापितवन्त इति श्रुतौ कथा देवा
अबिभयुरित्यादिकायां [१४, १, ३, २८]। का० [२६, ४,
२] कृष्णाजिनावकृत्तैर्धवित्रैरुपवाजयति त्रिभिर्मधुमध्वि-
मधु मध्विति। कृष्णाजिनकृतैर्दण्डयुक्तैस्त्रिभिर्व्यजनैरग्निं
वीजयति दीपनायेति सूत्रार्थः॥ त्रीणि यजूंषि प्राणदेव-
त्यानि दैव्युष्णिक्। मधुररससाम्यात् प्राणो मधु उच्यते मधु
मधु मधु प्राणोदानव्यानत्रयं महावीरे स्थापयामीत्यर्थः तथा च
श्रुतिः [१४, १, ३, ३०] अथ धवित्रैराधुनोति मधु मध्विति
त्रिः प्राणो वै मधु प्राणमेवास्मिन्नेतद्दधाति त्रीणि भवन्ति
त्रयो वै प्राणाः प्राण उदानो व्यानस्तानेवास्मिन्नेतद्दधातीति
॥ १३॥

गर्भो देवानां पिता मतीनां पतिः प्रजा-

नाम्। सं देवो देवेन सवित्रा गत सꣳ सूर्येण रोचते ॥ १४ ॥

का० [२६, ४, ११] परिक्रम्योपतिष्ठन्तेऽक्षतं चेद् गर्भो देवानामिति। धविवैर्वीजनसमये उत्तरं देशवत् परिक्रमणं प्रागक्षतं चेदिह त्रिः परिक्रम्येतरथाहुतिं सकृत् कृत्वा गर्भो देवानामित्यादिभिर्नमस्ते अस्तु मा मा हिंसीरित्यन्तैरवकाशसंज्ञकैर्मन्त्रैः सयजमाना ऋत्विजो महावीरमुपतिष्ठन्त इति सूत्रार्थः॥ घर्मदेवत्या अवकाशमन्त्रा मा मा हिंसीरित्यन्ताः आद्या ऋचां पङ्क्तिः। अथ मन्त्रार्थः देवो दीप्यमानो महावीरः सवित्रा देवेन सह सङ्गत सङ्गच्छते गमेर्लुङि वा गम इति [पा० १, २, १३] आत्मनेपदे विकल्पेन सिचः किम्त्वादनुदात्तोपदेशेति [पा० ६, ४, ३७] मलोपे ह्रस्वादङ्गादिति [पा० ८, २, २७] सिचो लोपः बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेऽपीति [पा० ६, ४, ७५] अडभावः समो गमीत्यादिना [पा० १, ३, २९] तङ्। यश्च घर्मः सूर्येण सहैकीभूतः सन् संरोचते सम्यग् दीप्यते तं वयं स्तुम इति शेषः। कीदृशः? देवानां दीप्तानां रश्मीनां हूयमानानां सर्वेषां वा गर्भः गृह्णातीति गर्भः यद्वा एष वै गर्भो देवानां य एष तपत्येष हीदꣳ सर्वꣳ गृह्णात्येतेनेदꣳ सर्वं गृभीतमेष उ प्रवर्ग्य इति [१४, १, ४, २] श्रुतिः। तथा मतीनां बुद्धीनां पिता पालकः बुद्धिप्रवर्तकः प्रजानां पतिः पालकः ॥ १४ ॥

समग्निरग्निना गत सं दैवेन सवित्रा सꣳ सूर्येणारोचिष्ट। स्वाहा समग्निस्तपसा गत

सं दैव्येन सवित्रा सꣳ सूर्येणारूरुचत ॥१५॥

ब्राह्म्यनुष्टुप् । यः अग्निः घर्मः अग्निना सह सङ्गत सङ्गच्छते एकीभवति देव एव दैवः सविता देवेन देवेन सह सङ्गच्छते यश्च सूर्येण सह समरोचिष्ट संरोचते ॥ अथरं स्वाहाकारं करोति परां देवतामसावेव बन्धुरिति [१४, १, ४, ६] श्रुतेः । स्वाहा अग्निः । स्वाहासहितोऽग्निघर्मस्तपसा सूर्यतेजसा सङ्गत सङ्गच्छते दैव्येन देवेन सविता च सङ्गच्छते सूर्येण सह समरूरुचत सर्वं सम्यक् रोचयति प्रकाशयति रोचतर्णिजन्ताल्लुङ् वयं तं स्तुम इति शेषः ॥ १५ ॥

धर्ता दिवो विभाति तपसस्पृथिव्यां धर्ता देवो देवानाममर्त्यस्तपोजाः । वाचमस्मे नियच्छ देवायुवम् ॥ १६ ॥

ऊर्ध्वबृहती । त्रिजागतोर्ध्वबृहती प्रथमौ त्रयोदशवर्णौ तृतीय एकादशवर्णस्तेनैकाधिका । स देवो घर्मः अस्मे अस्मासु विभक्तेः शे-आदेशः वाच नियच्छ पुरुषव्यत्ययः यज्ञं नियच्छतु स्थापयतु । किम्भूतां वाचम् ? देवयुवं देवान् यौति मिश्रयति देवयुः ताम् क्विपि तुगभाव आर्षः अनित्यमागमशासनमिति वचनात् देवसमूहमाह्वयन्ते यज्ञं समापयत्वित्यर्थः यज्ञो वै वागयमस्मभ्यं प्रयच्छ येन देवान् प्रीणामेत्येवैतदाहेति [१४, १, ४, ८] श्रुतेः देवयुवमित्यत्र संहितायां यकारस्य दीर्घः । स कः ? यो देवः पृथिव्यां विभाति शोभते । कीदृशः ? दिवो धर्ता द्युलोकस्य धारयिता । तपसः रश्मिजालस्य च धर्ता । देवानाम् धर्ता । अमर्त्यः मनुष्यधर्मरहितः

अजरामरः। तपोजाः तप आदित्यस्तस्माज्जायत इति तपोजाः सूर्यातपश्च ॥ १६ ॥

अपश्यं गोपामनिपद्यमानमा च परा च पथिभिश्चरन्तम्। स सध्रीचीः स विषूचीर्वसान आवरीवर्त्ति भुवनेष्वन्तः ॥ १७ ॥

विष्टुब्दीर्घतमोदृष्टा। स घर्मो भुवनेषु त्रिलोकेषु अन्तर्मध्ये व्यवस्थितः आवरीवर्त्ति पुनः पुनरावर्तते वृतेर्यङ्लुकि रूपम्। कीदृशः? सध्रीचीः सह अञ्चन्तीति सध्रीच्यः सहस्य सध्रिरादेशः सहात्मना दिशो रश्मीन् वा वसानः आच्छादयन् वस आच्छादने शानच्प्रत्ययः। विषूचीः विषुनिपातो नानार्थः विषु अञ्चन्तीति विषूच्यः ताः नानात्मना दिशो रश्मीन् वा वसानः क्विन्तादुगितश्चेति [पा० ४, १, ६] ङीपि अचश्चेति [पा० ६, ४, १३८] अलोपे चाविति [पा० ६, ३, १३८] पूर्वपददीर्घः। सध्रीचीश्च द्वीप विषूचीश्च दिशो वसोऽथो रश्मीनिति [१४, १, ४, १०] श्रुतिः। एकः सशब्दः पादपूरणः। स कः? यमहमपश्यमादित्यरूपं पश्यामि। कीदृशम्? गोपाम् गोपायतीति गोपास्तम् क्विपि यलोपः। अनिपद्यमानं निपद्यते पततीति निपद्यमानः न निपद्यमानोऽनिपद्यमानस्तम्। अन्तरिक्षे गच्छन्तमपि नाधः पतन्तम्। च पुनः पथिभिः देवमार्गैः आचरन्तमागच्छन्तम् पराचरन्तं परागच्छन्तं च गमनागमने कुर्वाणम् ॥ १७ ॥

विश्वासां भुवां पते विश्वस्य मनसस्पते विश्वस्य वचसस्पते सर्वस्य वचसस्पते। देवश्रुत्त्वं देव घर्म देवो देवान् पाहि। अत्र प्रावी-

रनु वां देववीतये। मधु माध्वीभ्यां मधु माधूचीभ्याम्॥ १८॥

सत्यष्टिः। हे विश्वासां भुवां पते सर्वासां पृथिवीनां स्वामिन्! विश्वस्य सर्वप्राणिगतस्य मनसः पते! अधिपते! विश्वस्य वचसः पते! सर्वप्राणिवचनस्य पालक! सर्वस्य त्रयीलक्षणस्य वचसः पते! प्रवर्तक! हे देवश्रुत्! देवैः श्रूयत इति देवश्रुत् देवप्रसिद्धः हे देव! दीप्यमान! हे घर्म! देवस्त्वं देवान् पाहि रक्ष। एवं घर्मं सम्प्रार्थ्याश्विनावाह हे अश्विनौ! अत्र यज्ञे देववीतये देवतर्पणाय अनु अनन्तरं घर्मो वां प्रावीः प्रावीत् तर्पयतु सोऽर्थे लुङ् पुरुषव्यत्ययश्च युवयोस्तृप्त्या सर्वदेवास्तृप्यन्तीति भावः याभ्यां युवाभ्यां दध्यङ्ङाथर्वणो मधुसंज्ञकं ब्राह्मणमुवाच दध्यङ् ह वा आभ्यामाथर्वणो मधुनाम ब्राह्मणमुवाचेति [१४, १, ४, १३] श्रुतेः। कीदृशाभ्यां युवाभ्याम्? माध्वीभ्यां मधुब्राह्मणमीयाते तौ माध्व्यौ ताभ्याम् ई गतौ क्विप्। तथा माधूचीभ्यां मधुब्राह्मणमञ्चतः पूजयतस्तौ मध्वञ्चौ ताभ्यां मध्वञ्चाभ्यामिति प्राप्ते ऽकोऽपि चलोपे मधूचीभ्यामिति लिङ्गव्यत्ययः आदिदीर्घश्छान्दसः॥ १८॥

हृदे त्वा मनसे त्वा दिवे त्वा सूर्याय त्वा। ऊर्ध्वो अध्वरं दिवि देवेषु धेहि॥ १९॥

परोष्णिक्। आद्यावष्टार्णौ तृतीयो द्वादशार्णः सा परोष्णिक् परोष्णिक् परत इत्युक्तेः। आद्ययोर्व्यूहः। हे घर्म! हृदे त्वा हृदयसाख्याय त्वा त्वां स्तुमः इति शेषः मनसे मनःस्वरूपाय त्वा त्वां स्तुमः दिवे स्वर्गप्राप्त्यै त्वा त्वां स्तुमः सूर्याय सूर्यरूपाय त्वा त्वां स्तुमः हृदयं संशोध्य मनो निर्मलं कृत्वा दिवमस्मा-

वीत्वा सूर्यं तर्पयेति भावः। किञ्च ऊर्ध्वः सावधानः सन् अध्व-रमस्मदीयं यज्ञं दिवि द्युलोके वर्तमानेषु देवेषु धेहि स्थापय यज्ञे गते यजमानो गच्छत्येवेति भावः॥ १९॥

पि॒ता नो॑ऽसि पि॒ता नो॑ बोधि॒ नम॑स्ते अस्तु॒ मा मा॑ हि॑ꣳसीः। त्वष्टृ॑मन्तस्त्वा सपेम पु॒त्रान् प॒शून् मयि॑ धेहि प्र॒जाम॒स्मासु॑ धे॒ह्य-रि॑ष्टा॒हꣳ स॒हप॑त्या भूयासम्॥ २०॥

ऋग्गायत्री। हे महावीर! त्वं नोऽस्माकं पितासि पालको भवसि पितेव नोऽस्मान् बोधि बोधय सर्वथा नमस्ते अस्तु मा मां मा हिंसीः मा जहि॥ महावीरोपस्थानं समाप्तम्॥ का० [२६, ४, १२] त्वष्टमन्त इत्येनां वाचयति। महा-वीरमीक्षमाणामपनीतशिरोवस्त्रां घर्मं पश्यन्तीं पत्नीमध्वर्यु-र्वाचयतीत्यर्थः॥ ऋचां त्रिष्टुप् घर्मदेवत्या पत्न्याशीः। हे घर्म! वयं त्वा त्वां सपेम सपतिः स्पृशतिकर्मा मैथुनाय त्वामु-पस्पृशामः। कीदृशा वयम्? त्वष्टमन्तः त्वष्टा विद्यते येषां वै त्वष्टमन्तः त्वष्टा रेतसामधिकारी तत्सहिताः मैथुनार्थो-पस्पर्शे वीर्याधिष्ठातापेक्षितोऽत एतद्युताः। अतः पुत्रान् पशूंश्च मयि विषये त्वं धेहि स्थापय प्रजामुत्तरोत्तरवंश-वृद्धिमस्मासु धेहि स्थापय। किञ्च पत्या भर्त्रा सहारिष्टा अनुपहिंसिता अहं भूयासं भवेयम् भर्तृमती चिरं जीवेय-मित्यर्थः। वृषा वै प्रवर्ग्यो योषा पत्नी मिथुनमेवैतत् प्रजननं क्रियत इति [१४, १, ४, १६] श्रुतेः॥ २०॥

अहः केतुना जुषताꣳ सुज्योतिर्ज्योतिषा

स्वाहा। रात्रिः केतुना जुषताꣳ सुज्योतिर्ज्योतिषा स्वाहा ॥ २१॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३७ ॥

का० [२६, ४, १४] अहः केतुनेति दक्षिणꣳ रौहिणं जुहोति। उपस्थानगमनयोः समाप्तौ रौहिणहवन्या स्रुचा दक्षिणं रौहिणं पुरोडाशं सव्यहुतं जुहोतीत्यर्थः। घर्मदेवत्ये यजुषी सामानुष्टुभौ। केतुः प्रज्ञा कर्म वा केतुना प्रज्ञया कर्मणा वा सहितमहः दिनं जुषतां रौहिणहोमेन प्रीयताम्। कीदृशमहः? ज्योतिषा स्वकीयेनैव तेजसा सुज्योतिः शोभनं ज्योतिर्यस्य तत् विशिष्टतेजस्कम् स्वाहा एतद्धविः सुहुतमस्तु। रोहति स्वर्गं यजमानो याभ्यां तौ रौहिणौ अग्न्यादित्यौ अहोरात्रे वा इमौ लोकौ वा चक्षुषी वा शिरः प्रवर्ग्यो रौहिणौ चक्षुषी तत्र दधातीत्यादिरौहिणप्रशंसा श्रुतौ [१४, २, १, १—५] ज्ञेया॥ का० [२६, ४, १४] रात्रिरिति सायम्। सायंकालीने प्रवर्ग्ये रात्रिरिति मन्त्रेण द्वावपि प्रवर्ग्यौ यथाकालं जुहोतीत्यर्थः॥ केतुना सहिता रात्रिः जुषतां प्रीयताम् ज्योतिषा स्वात्मा सुज्योतिरित्युक्तम्॥ २१॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे हरिप्रिये।
प्रवर्ग्यादिरौहिणान्तोऽयं सप्तत्रिंशो निरूपितः॥ ३७॥

अष्टत्रिंशोऽध्यायः।

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्याम्

मीळ्हा सूर्यं तर्पयेति भावः। किञ्च ऊर्ध्वः सावधानः सन् अध्वरमस्मदीयं यज्ञं दिवि द्युलोके वर्तमानेषु देवेषु धेहि स्थापय यज्ञे गते यजमानो गच्छत्येवेति भावः॥ १९॥

पि॒ता नो॑ऽसि पि॒ता नो॑ बोधि॒ नम॑स्ते अस्तु॒ मा मा॑ हिꣳसीः। त्वष्टृ॑मन्तस्त्वा सपेम पु॒त्रान् प॒शून् मयि॑ धेहि प्र॒जाम॒स्मासु॑ धे॒ह्यरि॑ष्टा॒हꣳ स॒हप॑त्या भूयासम्॥ २०॥

ऋगायत्री। हे महावीर! त्वं नोऽस्माकं पितासि पालको भवसि पितेव नोऽस्मान् बोधि बोधय सर्वथा नमस्ते अस्तु मा मां मा हिंसीः मा जहि॥ महावीरोपस्थानं समाप्तम्॥ का० [२६, ४, १३] त्वष्टमन्त इत्येनां वाचयति। महावीरमीक्षमाणामपनीतशिरोवस्त्रां घर्मं पश्यन्तीं पत्नीमध्वर्युर्वाचयतीत्यर्थः॥ ऋचा विष्टुप् घर्मदेवत्या पत्न्याद्योः। हे घर्म! वयं त्वा त्वां सपेम सपतिः स्पृशतिकर्मा मैथुनाय त्वामुपस्पृशामः। कीदृशा वयम्? त्वष्टमन्तः त्वष्टा विद्यते येषां ते त्वष्टमन्तः त्वष्टा रेतसामधिकारी तत्सहिताः मैथुनार्थोपसर्गे वीर्याधिष्ठातापेक्षितोऽत एतद्युताः। अतः पुत्रान् पशून् च मयि विषये त्वं धेहि स्थापय प्रजामुत्तरोत्तरवंशवृद्धिमस्मासु धेहि स्थापय। किञ्च पत्या भर्त्रा सहारिष्टा अनुपहिंसिता अहं भूयासं भवेयम् भर्तृमती चिरं जीवेयमित्यर्थः। तथा वै प्रवर्ग्यो योषा पत्नी मिथुनमेवैतत् प्रजननं क्रियत इति [१४, १, ४, १६] श्रुतेः॥ २०॥

अहः॑ के॒तुना॑ जुषताꣳ सु॒ज्योति॒र्ज्योति॑षा॒

स्वाहा । रात्रिः केतुना जुषताᳬ सुज्योतिर्ज्योतिषा स्वाहा ॥ २१ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायां
सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३७ ॥

का० [२६, ४, १४] अहः केतुनेति दक्षिणᳬ रौहिणं जुहोति । उपस्थानगानयोः समाप्तौ रौहिणहवन्या स्रुचा दक्षिणं रौहिणं पुरोडाशं सर्वहुतं जुहोतीत्यर्थः ॥ घर्मदेवत्ये यजुषी सामानुष्टुभौ । केतुः प्रज्ञा कर्म वा केतुना प्रज्ञया कर्मणा वा सहितमहः इदं जुषतां रौहिणहोमेन प्रीयताम् । कोदृशमहः ? ज्योतिषा स्वकीयेनैव तेजसा सुज्योतिः शोभनं ज्योतिर्यस्य तत् विशिष्टतेजस्कम् स्वाहा एतद्धविः सुहुतमस्तु । रोहति स्वर्गं यजमानो याभ्यां तौ रौहिणौ अन्यादित्यौ अहोरात्रे वा इमौ लोकौ वा चक्षुषी वा शिरः प्रवर्ग्यो रौहिणौ चक्षुषी तत्र दधातीत्यादिरौहिणप्रशंसा श्रुतौ [१४, २, १, १—५] ज्ञेया ॥ का० [२६, ४, १४] रात्रिरिति सायम् । सायंकालीने प्रवर्ग्ये रात्रिरिति मन्त्रेण द्वावपि प्रवर्ग्यौ यथाकालं जुहोतीत्यर्थः ॥ केतुना सहिता रात्रिः जुषतां प्रीयताम् ज्योतिषा कृत्वा सुज्योतिरित्युक्तम् ॥ २१ ॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे हरिप्रिये ।
अभ्र्यादिरौहिणान्तोऽयं सप्तत्रिंशो निरूपितः ॥ ३७ ॥

अष्टत्रिंशोऽध्यायः ।

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां

पूष्णो हस्ताभ्याम्। आददेऽदित्यै रास्नासि ॥१॥

का० [२६, ५, १] देवस्य त्वेति रज्जुसन्दानमादायेड एहीति गामाह्वयति नाम्ना च त्रिरुच्चैरपरेण गार्हपत्यं गच्छन्। अध्वर्युर्देवस्य त्वेति रज्जुसन्दानमादाय गार्हपत्यस्य पश्चाद् गच्छन् इड एहीति वाक्यत्रयेण घर्मदुघां गामाह्वयति असावेहीति गोनाम्ना चोच्चैस्त्रिवारमाह्वयतीति सूत्रार्थः॥ रज्जुदेवत्यं यजुः प्राजापत्या गायत्री। हे रज्जो! सवितुः देवस्याज्ञायां वर्तमानोऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां त्वामाददे गृह्णामि यतः त्वमदित्यै अदित्या देवमातुः रास्ना रसना मेखलासि भवसि षष्ठ्यर्थे चतुर्थी ॥ १ ॥

इड एहि। अदित एहि। सरस्वत्येहि। असावेहि। असावेहि। असावेहि ॥ २ ॥

हे इडे मानवि! एहि आगच्छ हे अदिते देवमातः! एहि हे सरस्वति वाक्! एहि। अतस्मिंस्तच्छब्दस्तत्साहश्यार्थः। इडा हि गौरदितिर्हि गौः सरस्वती हि गौरिति [१४, २, १. ७] श्रुतेः॥ नाम्ना त्रिरुच्चैराह्वयति असौ धवलि एहि एवं त्रिः॥ २॥

अदित्यै रास्नासीन्द्राण्या उष्णीषः। पूषासि। घर्माय दीष्व ॥ ३ ॥

का० [२६, ५, २] अदित्यै रास्नेति गां पाशेन प्रतिमुच्य स्थूणायां बद्धा पूषासीति वत्समुत्सृजति। आगतां गामदित्या इति मन्त्रेण पाशेन बद्धा तं पाशं स्तम्भे बद्धा पूषासीति वत्सं मुञ्चतीत्यर्थः॥ हे रज्जुपाश! त्वमदित्यै रास्ना रसनासि इन्द्राण्यै इन्द्रपत्न्याः उष्णीषः शिरोवेष्टनमसि एतेन पाशमिन्द्रा-

स्पृष्णीयं करोतीत्यर्थः तमेवैनमेतत्करोतीति [१४, २, १, ८] श्रुतेः ॥ वत्सं मुञ्चति पूषासि दैव्यनुष्टुप् वत्सो देवता हे वत्स ! त्वं पूषा वायुरसि वायुर्यथा वृष्टिमाप्याययति तथा त्वं प्रस्रवेण पय आप्याययस्वेति भावः अयं वै पूषा योऽयं पवत एष हीदं सर्वं पुष्यत्येष उ प्रवर्ग्य इति [१४, २, १, ८] श्रुतेः ॥ का० [२६, ५, ४] यन्दाय घर्माय दीष्वेति वत्समुन्नयति । धेनुं रज्ज्वा पश्चिमपादयोर्बद्ध्वा वत्समपाकरोतीत्यर्थः ॥ दैवी पङ्क्तिः वत्सो देवता हे वत्स ! घर्माय घर्मार्थं दीष्व देहि पयः पयः शेषय मा सर्वं पासीरित्यर्थः दो दाने बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७३] शपो लुक् ॥ ३ ॥

अश्विभ्यां पिन्वस्व । सरस्वत्यै पिन्वस्व । इन्द्राय पिन्वस्व । स्वाहेन्द्रवत् । स्वाहेन्द्रवत् । स्वाहेन्द्रवत् ॥ ४ ॥

का० [२६, ५, ५] अश्विभ्यां पिन्वस्वेति पिन्वने दोग्धि । पिन्वने पात्रे प्रतिमन्त्रं गां दोग्धीत्यर्थः ॥ अश्विभ्यां पिन्वस्व इन्द्राय पिन्वस्व यजुर्गायत्री सरस्वत्यै पिन्वस्व यजुरनुष्टुप् लिङ्गोक्ता देवताः । हे पयः ! अश्विभ्यामश्व्यर्थं त्वं पिन्वस्व संभवस्व सरस्वत्यै च पिन्वस्व अश्विनौ वा एतद्यज्ञस्य शिरः प्रत्यधत्तां तावेवैतत् प्रीणातीति श्रुतिः [१४, २, १, १३] सरस्वत्या वाचा कृत्वा इन्द्राय यज्ञशिरोऽश्विभ्यां सहितमिति तयोरर्थे चरस्वेति भावः ॥ का० [२६, ५, ६] स्वाहेन्द्रवदिति विप्रुषोऽभिमन्त्रयते । पिन्वनपतितान् पयःकणानभिमन्त्रयत इत्यर्थः ॥ यजुर्जगती विप्रुषो देवता । यत् दुह्यमाने स्कन्नं तत् स्वाहा सुहुतमस्तु इन्द्रवत् इन्द्रसंयुक्तं चास्तु ॥ ४ ॥

गायत्रं छन्दो॑ऽसि । त्रैष्टु॑भं छन्दो॑ऽसि । द्यावा॑पृथिवीभ्यां त्वा परि॑गृह्णामि । अन्तरि॑क्षे-णोप॑यच्छामि । इन्द्रा॑श्विना । मधु॑नः सार॒-घस्य॑ घ॒र्मं पा॑त वस॑वो यज॑त॒ वाट् । स्वाहा॑ सूर्य॑स्य र॒श्मये॑ वृष्टि॒वन॑ये ॥ ६ ॥

का० [२६, ५, १२] परीशासावादत्ते गायत्रं छन्दोऽसीति प्रतिमन्त्रम् । गायत्रमिति मन्त्राभ्यां परीशासौ गृह्णातीत्यर्थः ॥ यजुर्गायत्र्यो परीशासौ देवते । हे परीशास ! त्वं गायत्रं छन्दोऽसि गायत्र्येव गायत्रं स्वार्थेऽण् गायत्रीच्छन्दोरूपोऽसि । त्रिष्टुबेव त्रैष्टुभं त्रिष्टुप्छन्दरूपोऽसीति द्वितीयम् ॥ का० [२६, ५, १४] ताभ्यां महावीरं परिगृह्णाति द्यावापृथिवीभ्यां त्वा परिगृह्णामीति । ताभ्यां परीशासाभ्यां महावीरमादत्त इत्यर्थः ॥ यजुर्जगती महावीरो देवता । हे महावीर ! द्यावापृथिवीभ्यां द्युभूमिभ्यां कृत्वा त्वा त्वां परिगृह्णामि परीशासयोर्द्यावाभूमी अध्यस्ते महावीरे चादित्योऽध्यस्तः । तथा च श्रुतिः [१४, २, १, १६] इमे वै द्यावापृथिवी परीशासावादित्यः प्रवर्ग्योऽसु तदादित्यमाभ्यां द्यावापृथिवीभ्यां परिगृह्णातीति ॥ का० [२६, ५, १५] उपयम्य मुञ्जवेदेनोपयम्योपयमन्योपगृह्णात्यन्तरिक्षेणोपयच्छामीति । परीशासगृहीतं महावीरमूर्ध्वं कृत्वा मुञ्जकृतवेदेन सम्मार्ज्योपयमन्या स्रुचा तं गृह्णातीत्यर्थः ॥ यजुर्बृहती घर्मो देवता । हे घर्मान्तरिक्षेणाकाशेनोदरेण वा त्वामुपयच्छामि निगृह्णामि उपयमन्यन्तरिक्षत्वेनोदरत्वेन च स्तूयते । तथा च श्रुतिः [१४, २, १, १७] अन्तरिक्षं वा उपयमन्यन्तरिक्षेण हीदं सर्वमुपयत-

मथो उदरं वा उपयमन्युदरेण हीदछ सर्वमन्नाद्यमुपयतं तस्मा-दाहान्तरिक्षेणोपयच्छामीति ॥ का० [२६, ५, १६] अजापयः-मावसिच्य प्रान्ते गोः पयोऽवनयतीन्द्राश्विनेति । अजादुग्धे न-महावीरं तूष्णीं सिक्ता प्रान्ते चोपण्वाले तत्र गोपयः सिञ्च-तीत्यर्थः । ब्राह्मी गायत्री विश्वे देवा देवताः । हे इन्द्र ! हे अश्विना अश्विनौ ! हे वसवः वासयितारः ! यूयं मधुनो मधु-रस्य पयसो घर्मं रसं पात पिवत पिवादेशाभावश्छान्दसः । कीदृशस्य मधुनः ? सारघस्य सरघा मधुमक्षिका अत्र सरघा मधुकृतो भ्रमरा इव ऋत्विजः तैः कृतं सारघं तस्य । घर्मं पातेति रसं पातेत्येवैतदाहेति [१४, २, १, २०] श्रुतिः । किञ्च हे इन्द्रादयः ! वाट् वषट्कारेण स्वाहा सुष्ठु हुतं सारघं मधु सूर्यस्य रश्मये किरणाय यूयं यजत दत्त यजतिर्दानार्थः वषट्कृतछ हुतमेवमस्त्वेतद्भवतीति श्रुतेः [१४, २, १, २०] । किम्भूताय रश्मये ? वृष्टिवनये वृष्टिं वनति ददाति वृष्टिवनिः तस्मै यो रश्मिर्वृष्टिं दत्ते तस्मै मधु दत्तेत्यर्थः । तथा च श्रुतिः [१४, २, १, २१] सूर्यस्य ह वा एको रश्मिर्वृष्टिवनिर्नाम येनेमाः सर्वाः प्रजा बिभर्ति तमेवैतत्प्रीणातीति ॥ ६ ॥

समुद्राय त्वा वाताय स्वाहा । सरिराय त्वा वाताय स्वाहा । अनाधृष्याय त्वा वाताय स्वाहा । अप्रतिधृष्याय त्वा वाताय स्वाहा । अवस्यवे त्वा वाताय स्वाहा । अशिमिदाय त्वा वाताय स्वाहा ॥ ७ ॥

का० [२६, ६, १] प्रैतु ब्रह्मणस्पतिरित्युच्यमाने समुद्राय त्वेति वातनामानि जपति गच्छन्नाहवनीयम् । प्रैत्विति

होवोच्यमाने आहवनीयं प्रति गच्छन्नध्वर्युः समुद्रायेत्यादीनि द्वादश वातनामानि स्वरेण जपतीत्यर्थः ॥ द्वादश यजूंषि वातनामदेवत्यानि । हे घर्म ! वाताय त्वा त्वां स्वाहा जुहोमि कीदृशाय वाताय ? समुद्राय समुद्रवन्त्युद्भवन्ति सर्वाणि भूतानि यस्मात् स समुद्रस्तस्मै अयं वै समुद्रो योऽयं पवत एतस्माद्वै समुद्रात् सर्वे देवाः सर्वाणि भूतानि समुद्रवन्ति तस्मा एवैनं जुहोतीति [१४, २, २, २] श्रुतेः ॥ सरिराय । सह ईरते गच्छन्ति सर्वभूतानि विहार्याणि यस्मात् सरिरस्तस्मै वाताय घर्मं त्वां जुहोमि अयं वै सरिरो योऽयं पवत एतस्माद्वै सरिरात् सर्वे देवाः सर्वाणि भूतानि सहेरत इति [१४, २, २, ३] श्रुतेः ॥ अनाधृष्याय । न आधर्षितुं पराभवितुं शक्योऽनाधृष्यः तस्मै । अप्रतिधृष्याय । न प्रतिधर्षितुं प्रतियोद्धुं शक्योऽप्रतिधृष्यस्तस्मै वातायेत्युक्तम् अयं वा अनाधृष्योऽप्रतिधृष्यो योऽयं पवत इति [१४, २, २, ४] श्रुतेः ॥ अवस्यवे । अवो रक्षणमिच्छति अवस्यति अवस्यतीत्यवस्युः सुप आत्मनः क्यच् क्याच्छन्दसीति [पा० ३, २, १७०] उप्रत्ययः अवनशीलाय ॥ अशिमिदाय । क्लेशात्मकं कर्म शिमि तत्र ददातीत्यशिमिदस्तस्मै क्लेशनिवर्तकाय वाताय अयं वा अवस्युरशिमिदो योऽयं पवत इति [१४, २, २, ५] श्रुतेः ॥ ७ ॥

इन्द्राय त्वा वसुमते रुद्रवते स्वाहा । इन्द्राय त्वादित्यवते स्वाहा । इन्द्राय त्वाभिमातिघ्ने स्वाहा । सवित्रे त्व ऋभुमते विभुमते वाजवते स्वाहा । बृहस्पतये त्वा विश्वदेव्यावते स्वाहा ॥ ८ ॥

वसवो विद्यन्ते यस्य स वसुमान् रुद्रा विद्यन्ते यस्य रुद्रवान् तस्मै वसुयुताय रुद्रयुतायेन्द्राय वाताय हे घर्म! त्वां स्वाहा जुहोमि अयं वा इन्द्रो योऽयं पवत इति [१४, २, २, ६] श्रुतेः। आदित्या विद्यन्ते यस्य स आदित्यवान् तस्मै आदित्ययुक्तायेन्द्राय वाताय स्वाहा। अभिमातीन् सपत्नान् हन्तीत्यभिमातिहा सपत्नो वा अभिमातिरिति [१४, २, २, ८] श्रुतेः। शत्रुनाशकायेन्द्राय वाताय त्वां जुहोमि। सूते स सविता तस्मै चेष्टयित्रे वाताय त्वां जुहोमि अयं वै सविता योऽयं पवत इति [१४, २, २, ९] श्रुतेः। कीदृशाय? ऋभुमते ऋभुरस्यास्ति ऋभुमान् विभुरस्यास्ति विभुमान् वाजोऽस्यास्ति वाजवान् आङ्गिरसस्य सुधन्वनस्त्रयः पुत्रा ऋभुविभुवाजास्तद्युक्ताय वाताय॥ बृहस्पतये बृहतां महतां पतिर्वातस्तस्मै अयं बृहस्पतिर्योऽयं पवत इति [१४, २, २, १०] श्रुतेः। कीदृशाय? विश्वदेव्यावते विश्वेषां देवानां समूहो विश्वदेव्यम् तदस्यास्ति विश्वदेव्यवान् तस्मै मन्त्रे सोमाश्वेन्द्रियविश्वदेव्यस्य मताविति [पा० ६, ३, १३१] दीर्घः सर्वदेवसहिताय जुहोमि॥ ८॥

यमाय त्वाङ्गिरस्वते पितृमते स्वाहा। स्वाहा घर्माय। स्वाहा घर्मः पित्रे॥ ९॥

यमाय वायवे हे घर्म! त्वां जुहोमि अयं वै यमो योऽयं पवत इति [१४, २, २, ११] श्रुतेः। कीदृशाय यमाय? अङ्गिरस्वते अङ्गिरसो मुनयोऽस्य सन्ति अङ्गिरस्वान् अयस्मयादीनि छन्दसीति [पा० १, ४, २०] भसंज्ञायां सस्य विसर्गाभावः। पितृमते पितरोऽस्य सन्ति पितृमान् अङ्गिरःपितृ-

युताय वातायेत्यर्थः ॥ वातनामानि समाप्तानि ॥ का० [२६, ६, २] स्वाहा घर्मायेत्युपयमन्या सिञ्चति घर्मं। उपयमन्या स्रुचा स्रुकस्थं घृतं घर्मे सिञ्चतीत्यर्थः ॥ घर्माय स्वाहा एतदाज्यं सुहुतमस्तु ॥ का० [२६, ६, ३] स्वाहा घर्मः पित्र इति जपित्वातिक्रम्याश्राव्याह घर्मस्य यजेति। अपसव्यवान् दक्षिणास्थः स्वाहेति मन्त्रं स्वरेण जपित्वा सव्येन जलं स्पृष्ट्वा घर्महस्तोऽतिक्रम्याश्राव्य घर्मस्य यजेत्याहेत्यर्थः। स्वाहा घर्मः पित्रे पितर्यायास्तु ॥ ९ ॥

विश्वा आशा दक्षिणसद्विश्वान् देवानयाडिह। स्वाहाकृतस्य घर्मस्य मधोः पिबतमश्विना ॥ १० ॥

का० [२६, ६, ४] वषट्कृते जुहोति विश्वा आशा इति। अश्विदेवत्यानुष्टुप्। इह वषट्कृते सति घर्मं जुहोतीत्यर्थः ॥ अश्विदेवत्यानुष्टुप्। इह यज्ञे दक्षिणसत् दक्षिणस्यां दिशि सीदति तिष्ठति दक्षिणसत् सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पुंवद्भावः दक्षिणतः स्थितोऽध्वर्युर्विश्वाः सर्वाः आशाः दिशो विश्वान् सर्वान् देवान् च अयाट् अयाक्षीत् यजेर्लुङि चुलोपे रूपम् इष्टवान् दक्षिणतः स्थितो ह्याहुतीर्जुहोति। अतो ब्रवीमि हे अश्विना अश्विनौ। स्वाहाकृतस्य वषट्कारानन्तरं हुतस्य मधोर्मधुरास्वादस्य घर्मं युवां पिबतम् कर्मणि षष्ठी ॥ १० ॥

दिवि धा इमं यज्ञमिमं यज्ञं दिवि धाः। स्वाहाग्नये यज्ञियाय शं यजुर्भ्यः ॥ ११ ॥

का० [२६, ६, ५] दिवि धा इति विरुक्मम्यति। हिरण्मयीमिति महावीरं विरुक्मं कम्पयति मन्त्रान्येण

सूत्रार्थः ॥ यजुर्घर्मदेवत्यं सामोष्णिक्। हे महावीर! इमं मदीयं यज्ञं त्वं दिवि द्युलोके धाः धेहि स्थापय इमं यज्ञं दिवि धा इति पुनरुक्तिरादरार्था अभ्यासे भूयांसमर्थं मन्यन्त इति [निरु० १०, ४२] वचनात् ॥ का० [२६, ६, ६] स्वाहाग्नय इत्यनुवषट्कृते। अनुवषट् स्वाहेति मन्त्रेण घर्मं जुहोतीत्यर्थः ॥ यज्ञियाय यज्ञस्थितायाग्नये स्वाहा सुहुतमस्तु यजुर्भ्यः सकाशात् अस्माकं शं सुखमस्तु ॥ ११ ॥

अश्विना घर्मं पातꣳ हार्द्वानमहर्द्दिवाभिरूतिभिः। तन्त्रायिणे नमो द्यावापृथिवीभ्याम् ॥ १२ ॥

का० [२६, ६, ७] अश्विना घर्ममिति ब्रह्मानुमन्त्रयते। ब्रह्मा घर्ममभिमन्त्रयत इत्यर्थः। स्वराडुष्णिक्। अश्विनावादित्यो द्यावापृथिव्यौ च देवताः। हे अश्विना! अश्विनौ! युवां घर्मं पातं पिबतम्। काभिः? ऊतिभिरवनैः निमित्तैः अवनं कृत्वा पिबतमित्यर्थः। कीदृशीभिरूतिभिः? अहर्दिवाभिः अहःशब्देन प्रातःकालः दिवाशब्देन सायंकालः प्रातःसायकालोपलक्षिताभिः प्रवर्ग्यकालः स एव यतः। कीदृशम् घर्मम्? हार्द्वानम् वा गतिगन्धनयोः ल्युट् हृदि वानं गमनं यस्य स ह्रद्वानः ह्रद्वान एव हार्द्वानिस्तम् स्वार्थेऽण् हृदयप्रियमित्यर्थः। एवं घर्मपानायाश्विनौ सम्प्रार्थ्य तत्साहाय्याय सूर्यादीन्नमति तन्त्रायिणे नमः तन्यते तन्त्रम् पटरचनाय तुरीशलाकाप्रोतास्तन्तवस्तन्त्रमुच्यते तद्वद्भसि कालचक्रमपि तन्त्रमुच्यते तथा चाभिधानम् तन्त्रं राष्ट्रे परच्छन्दाप्रधानयोः प्रबन्धे कुटुम्बकृत्ये तन्तुवाने परिच्छदे श्रुतिशाखान्तरे, शास्त्रे

करणे कार्यसाधके इतिकर्तव्यतातन्त्वोरिति तन्त्वे कालचक्रे एति निरन्तरं गच्छति तन्वायौ तस्मै आदित्याय नमोऽस्तु एष वै तन्वायो य एष तपत्येष हीमान् लोकांस्तन्त्रमिवानुसञ्चरतीति [१४, २, २, २२] श्रुतेः । द्यावापृथिवीभ्यामुभाभ्यां लोकाभ्यां तदधिष्ठात्रीभ्यां नमः ॥ १२ ॥

अपातामश्विना घुर्मम॑नु द्यावा॑पृथिवी अमंस्-
साताम् । इहैव रातयः सन्तु ॥ १३ ॥

का० [२६, ६, ८] अपातामिति यजमानः । यजमानः घर्ममभिमन्त्रयत इत्यर्थः । ककुबुष्णिक् अश्विदेवत्या मध्यमः पादो द्वादशार्णः आद्यन्तावष्टार्णौ सा ककुप् मध्यमश्चेत् ककुबित्युक्तेः । अश्विना घर्ममपातामपिबतां तुङ् द्यावापृथिवी अन्वमंसातामनुमतवत्यौ साधु कृतमिति अनुमेनाते इत्यर्थः अत एवाश्व्यादिप्रसादात् इहैवास्मद्गृहे स्थितानामस्माकं रातयो धनानि सन्तु इहैव रातयः सन्त्विति इहैव नो धनानि सन्त्वित्येवैतदाहेति [१४, २, २, २६] श्रुतेः ॥ १३ ॥

इषे पि॑न्वस्व । ऊर्जे पि॑न्वस्व । ब्रह्म॑णे पि॑न्वस्व । क्षत्राय॑ पि॑न्वस्व । द्यावा॑पृथिवीभ्यां पि॑न्वस्व । धर्मा॑सि सुधर्मा॑ । अमे॑न्यस्मे नृम्णानि॑ धारय ब्रह्म॑ धारय क्षत्रं॑ धारय विशं॑ धारय ॥ १४ ॥

का० [२६, ६, ९] इषे पिन्वस्वेति । पिन्वमानमनुमन्त्रयते । पिन्वमानमतितम घर्ममभिमन्त्रयत इत्यर्थः । प्रथमा पङ्क्तिः घर्मदेवत्या । हे पिन्वमान घर्म ! इषे इष्यै पिन्वस्व पुष्टो भव इष्यर्थम् ऊर्जेऽन्नाय पिन्वस्व पयं वर्धय ब्रह्मणे ब्राह्म-

येभ्यः पिन्वस्व क्षत्राय क्षत्रियेभ्यः पिन्वस्व द्यावापृथिवीभ्यां पिन्वस्व ब्राह्मणक्षत्रियद्यावापृथिवीस्तर्पयेत्यर्थः । का० [२६, ६, १०] धर्मासीत्युत्क्रामत्युत्तरपूर्वार्धम् । ऐशानीं दिशं प्रत्युत्क्रामतीत्यर्थः ॥ यजुर्गायत्री घर्मदेवत्या । हे घर्म ! हे सुधर्म ! सुष्ठु धारयतीति सुधर्मः हे साधुधरणशील ! त्वं धर्म असि सर्वजगतो धारणमसि आहुतिपरिणामद्वारेण सर्वं धरसीत्यर्थः ॥ का० [२६, ६, ११] अमेन्यस्मे इति खरे करोति । महावीरं खरे आसादयतीत्यर्थः ॥ ऋग्बृहती घर्मदेवत्या । हे घर्म ! अमेनि मिञ् हिंसायां मिनोति हिनस्तीति मेनिः न मेनिरमेनिः सुपां सुलुगिति [पा० ७, १, ३९] सुलोपः अमेनिः अहिंसन् अक्रुध्यन् सन् अस्मे अस्मासु नृम्णानि धनानि धारय स्थापय नृन्नमयतीति नृम्णम् अक्रुध्यन्नो धनानि धारयेति [१४, २, २, ३०] श्रुतिः ब्रह्म क्षत्रं विशं च धारय विप्रादीनस्मद्वशान् कुर्वित्यर्थः ॥ १४ ॥

स्वाहा॑ पू॒ष्णे शर॑से । स्वाहा॒ ग्राव॑भ्यः । स्वाहा॑ प्रतिर॒वेभ्यः॑ । स्वाहा॑ पि॒तृभ्य॑ ऊ॒र्ध्वब॑र्हिर्भ्यो घर्म॒पाव॑भ्यः । स्वाहा॒ द्यावा॑पृथि॒वीभ्या॑म् । स्वाहा॒ विश्वे॑भ्यो दे॒वेभ्यः॑ ॥ १५ ॥

का० [२६, ६, १२] विकङ्कतशकलेर्जुहोति घर्मं न्यज्य न्यज्य स्वाहा पूष्णे शरस इति प्रतिमन्त्रम् । घर्मं नितरामक्त्वा विकङ्कतशकलैर्घर्माज्यं जुहोति स्वाहा पूष्ण इति प्रतिमन्त्रमित्यर्थः । सप्त लिङ्गोक्तदेवतानि यजूंषि । शरःशब्दो दध्युपरिस्थसूक्ष्मवाचकः अत्र लेशमात्रवाची शरसे लेशरूपं पूष्णे आताय प्राणरूपाय स्वाहा सुहुतमस्तु । अवरान् स्वाहाकारं करोति

परां देवतामिति [१४, २, २, २२] श्रुतेरादौ स्वाहाकार-
स्ततो देवतापदानि। अयं वै पूषा योऽयं पवत एष हीदꣳ
सर्वं पुष्यत्येष उ प्राणः प्राणमेवास्मिन्नेतद्दधातीति [१४, २,
२, ३२] श्रुतिः॥ गृह्णन्ति ते ग्रावाणः प्राणा विषयग्रहण-
शीलाः तेभ्यः स्वाहा प्राणा वै ग्रावाणः प्राणानेवास्मिन्नेतद्दधा-
तीति [१४, २, २, ३३] श्रुतिः॥ प्रतिरवन्ति शब्दं कुर्वन्ति
प्रतिरमन्ते वा यान् प्राप्येति प्रतिरवाः तेभ्यः स्वाहा प्राणा वै
प्रतिरवाः प्राणान् हीदꣳ सर्वं प्रतिरतमिति [१४, २,
२, ३४] श्रुतिः॥ का० [२६, ६, १४] चतुर्थमहुतमुदङ्ङी-
क्षमाणो दक्षिणतो बर्हिष्युपगूहति। चतुर्थं शकलमहुतमेवो-
दीचीं पश्यन् वेदेः दक्षिणभागे पातितयाबर्हिषि प्रवेशयतीत्य-
र्थः॥ पितृभ्यः स्वाहा। कीदृशेभ्यः? ऊर्ध्वबर्हिर्भ्यः ऊर्ध्वं प्रागग्रं
बर्हिर्येषां ते ऊर्ध्वबर्हिषः तेभ्यः सोमपाभ्य इत्यर्थः तथा घर्म-
पावभ्यः घर्मं पिबन्ति घर्मपावानः तेभ्यः स्वाहा॥ द्यावा-
पृथिवीशब्देन प्राणोदानावुच्येते ताभ्यां सुहुतमस्तु प्राणोदानौ
वै द्यावापृथिवी प्राणोदानावेवास्मिन्नेतद्दधातीति [१४, २,
२, ३६] श्रुतिः॥ विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहा प्राणा वै विश्वे
देवाः प्राणानेवास्मिन्नेतद्दधातीति [१४, २, २, ३७] श्रुतिः
॥ १५ ॥

स्वाहा रुद्राय रुद्रहूतये। स्वाहा सं
ज्योतिषा ज्योतिः। अहः केतुना जुषताꣳ
सुज्योतिर्ज्योतिषा स्वाहा। रात्रिः केतुना
जुषताꣳ सुज्योतिर्ज्योतिषा स्वाहा। मधु हुत-
मिन्द्रतमे अग्नावश्याम ते देव घर्म नमस्ते

अस्तु मा मा हिꣳसीः ॥ १६ ॥

का० [२६, ६, १५] सप्तमं च सर्वलेपाक्तं दक्षिणेच्छमाणः प्रतिप्रस्थात्रे प्रयच्छति। मूलाग्रावधि घर्मघृताभ्यक्तं सप्तमं सकलं दक्षिणं पश्यन् प्रतिप्रस्थात्रे ददातीत्यर्थः ॥ रुद्र इति स्तोतृनामसु [निघ० ३, १६, १२] पठितम्। रुद्रैः स्तोतृभिर्हूयते आहूयत इति रुद्रहूतिः तस्मै स्तोतृस्तुताय रुद्राय सुहुतमस्तु। एवं सप्तयजुषां मध्ये चतुर्थसप्तमयोर्विनियोग उक्तः शेषैः पञ्चयकलेराज्यहोमः॥ का० [२६, ६, १७] स्वाहा सं ज्योतिषेत्युपयमन्यामासिञ्चति घर्म्यम्। घर्मसम्बन्धि घृतमुपयमन्यामासिञ्चति पूर्वं स्रुक्स्थं घर्मे नीतमधुना घर्मस्थं स्रुचि नयतीत्यर्थः॥ पयोदेवत्यम् यजुरनुष्टुप्। ज्योतिः घर्मस्थं घृत ज्योतिषोपयमनीस्थेन घृतेन सङ्गच्छताम् स्वाहा सुहुतमस्तु ज्योतिर्वा इतरस्मिन् पयो भवति ज्योतिरितरस्यां ते ह्येतदुभे ज्योतिषी सङ्गच्छेते इति [१४, २, २, ४०] श्रुतेः पयो देवता॥ का० [२६, ६, १८] मन्त्रकर्मणोत्तरꣳ रौहिणं जुहोति। उत्तरं रौहिणं मन्त्रक्रमेण सं ज्योतिषा ज्योतिरितिमन्त्रकर्मणोऽनन्तरं जुहोतीत्यर्थः॥ अह्नः केतुना। व्याख्याते यजुषी [३७, २१]॥ का० [२६, ६, २०] अग्निहोत्राहुता हुत्वा वाजिनवद्भक्षयन्ति मधु हुतमिति। उपयमन्यामानीतं घर्माज्यमग्निहोत्रहोमप्रकारेण समन्त्रकं हुत्वा वाजिनवदुपहवप्रार्थनपूर्वकं भक्षयन्ति होत्रध्वर्युब्रह्मप्रस्तोतृप्रतिप्रस्थात्रग्नीध्रयजमानाः॥ घर्मदेवत्यम् ऋग्बृहती। अग्नौ मधु मधुरं घर्माज्यं हुतमस्माभिः। कीदृशेऽग्नौ? इन्द्रतमे इन्द्रं वीर्यमस्यास्ति इन्द्रवान् अत्यन्तमिन्द्रवानिन्द्रतमः मतुप्प्रत्यये लोपः वीर्यवत्तमे इत्यर्थः। मधु हुतमिन्द्रियवत्तमेऽग्ना-

विद्ये वैतदाहेति [१४, २, २, ४२] श्रुतेः। हे घर्म! हे देव! ते तव हुतशेषमंशं वयमश्याम भक्षयाम अश्नातेर्विकरणव्यत्ययेन बहुलं छन्दसीति [पा० २, ४, ७३] शपो लुक् लिङि उत्तमबहुवचने। तं तुभ्यं नमोऽस्तु मा मां हिंसीः आत्मनः परित्राणमर्थ्यते ॥ १६ ॥

अभीमं महिमा दिवं विप्रो बभूव सप्रथाः।
उत श्रवसा पृथिवीꣳ सꣳसीदस्व महाँ२॥
असि रोचस्व देववीतमः। वि धूममग्ने अरु-
षं मियेध्य सृज प्रशस्त दर्शतम् ॥ १७ ॥

का० [२६, ६, २५] अभीममिति महावीरम्। प्रवर्ग्यं घर्ममासन्द्यां करोति मन्त्रेणेतराणि तूष्णीम् ततः शान्तिपाठ इत्यर्थः॥ गायत्रीबृहत्यौ मध्येऽवसानहीने अभीमं गायत्री संसीदस्व बृहती षडवसानत्रयोपेतातिशक्वरी पञ्चाक्षराग्निदेवत्या एकैव ऋक् ऋग्द्वयं वेत्यर्थः। हे अग्ने! तव महिमा इमं दिवमभिबभूव अभिभवति छन्दसि लुङ्लङ्लिटः [पा० ३, ४, ६] दिवशब्दः पुंलिङ्गः अर्धर्चादित्वात्। कीदृशो महिमा? विप्रः विशेषेण प्राति पूरयति सर्वमिति विप्रो मेधावी। सप्रथाः प्रथनं प्रथो विस्तारस्तेन सहितः सप्रथाः। उतापि च श्रवसा धनेन यशसा वा पृथिवीमभिभवतीत्यनुषङ्गः॥ संसीदस्वेति व्याख्यातैकादशेऽध्याये सप्तत्रिंशी कण्डिका। तत्र शोचस्वेति पाठोऽत्र रोचस्वेति अर्थ एक एव ॥ १७ ॥

या ते घर्म दिव्या शुग्या गायत्र्याꣳ हवि-
र्धाने। सा त आप्यायतां निष्ट्यायतां तस्यै
ते स्वाहा॥ या ते घर्मान्तरिक्षे शुग्या त्रिष्टु-

श्याग्नीध्रे । सा त॒ आप्यायतां निष्ट्यायतां तस्यै॑ ते॒ स्वाहा॑ ॥ या ते॑ घर्म पृथिव्याꣳ शुग्या जगत्याꣳ सद्स्या । सा त॒ आप्यायतां निष्ट्या-यतां तस्यै॑ ते॒ स्वाहा॑ ॥ १८ ॥

का० [२६, ७, ४] चतुर्गृहीतेनाभिजुहोति या ते घर्म दिव्या शुगिति प्रतिमन्त्रम् । अध्वर्युराज्यं संस्कृत्य चतुर्गृहीतं कृत्वा तेन जुहोति अग्नीधा ध्रियमाणेषु त्रिषु शलाकाविकेषु त्रिभिर्मन्त्रैस्तृतीयेनोपविश्येत्यर्थः ॥ त्रीणि यजूंषि घर्मदेवत्यानि ऋक्पङ्क्तयः । हे घर्म ! या ते तव दिव्या दिवि भवा शुक् दीप्तिः या गायत्र्यां छन्दसि प्रविष्टा या हविर्धाने यज्ञगृहे प्रविष्टा सा ते तव शुक् आप्यायतां वर्धताम् निष्ट्यायतां संस्थिता दृढा भवतु स्त्यै स्त्ये शब्दसङ्घातयोः लोट् तस्यै शुचे ते तुभ्यं च स्वाहा ॥ हे घर्म ! या ते तवान्तरिक्षे शुक् त्रिष्टुभि छन्दसि अग्नीध्रे सदने च प्रविष्टा सा त इति पूर्ववत् ॥ या ते हे घर्म ! पृथिव्यां शुक् जगत्यां छन्दसि प्रविष्टा । कीदृशी ? सदस्या सदसि प्रविष्टा यज्ञगृहे स्थिता सा त इत्युक्तम् ॥ १८ ॥

क्षत्रस्य॑ त्वा प॒रस्पा॑य॒ ब्रह्म॑णस्त॒न्वं॑ पाहि । विशस्त्वा॒ धर्म॑णा व॒यमनु॑ क्रामाम सुवि॒ताय॒ नव्य॑से ॥ १९ ॥

का० [२६, ७, ६] क्षत्राय त्वेति निष्क्रमणं पुरस्तात् पत्नीमन्तर्धाय । होमानन्तरमध्वर्युः पत्नीमग्रे कृत्वा शालायाः निष्क्रामतीत्यर्थः ॥ उपरिष्टाद् बृहती घर्मदेवत्या । हे घर्म !

वयं त्वा त्वामनुक्रामाम, अनुगच्छाम त्वं ब्रह्मणः तन्वं शरीरं पाहि पालय। किमर्थमनुगमनम्? धर्त्रस्य धर्त्रियस्य दैव्यस्य सूर्यस्य परस्पाय परमपालनाय परस्मात् दोऽव्ययम् पर उत्कृष्टं पायते रक्षत इति परस्पम् तस्मै एतद् वै दैवं क्षत्रं य एष तपतीति [१४, २, १, ८] श्रुतेः। किञ्च विशः यज्ञस्य धर्मणा धारणेन निमित्तेन वयं त्वामनुक्रामाम यज्ञो वै विशो यज्ञस्य त्वारिष्ट्यै इति [१४, २, १, ८] श्रुतेः। किमर्थम्? नव्यसे सुवितायं नवीयसे नूतनाय सुगताय सुप्रसूताय धर्माय धर्मसिद्धये त्वामनुगच्छामीत्यर्थः सुष्ठु इतं सुवितम् इण गतौ क्तः उपसर्गस्योवङादेशः यद्वा षू प्रेरणे सूयते प्रेर्यते सुवितम् इडागमे धातोरुवङ् । १९ ॥

चतुः॑स्रक्ति॒र्नाभि॑र्ऋ॒तस्य॑ स॒प्रथाः॒ स नो॑ वि॒श्वायुः॑ स॒प्रथाः॒ स नः॑ स॒र्वायुः॑ स॒प्रथाः॑। अप॒ द्वेषो॒ अप॒ ह्वरो॒ऽन्यव्र॑तस्य सश्चिम ॥ २० ॥

का० [२६, ७, १४] नाभिस्थं प्रहृत्ननीयं निदधाति चतुःस्रक्तिरिति। प्रहृत्ननीयं महावीरमुत्तरवेदौ नाभिस्थानं स्थापयतीत्यर्थः ॥ महावीरदृष्टो घर्मदेवत्या। स घर्मो नोऽस्माकं सर्वायुरस्तु सर्वं पूर्णमायुर्यस्मात् स सर्वायुः पूर्णायुःप्रदोऽस्त्वित्यर्थः पुनरुक्तिरादरार्था। कीदृशः सः? चतुःस्रक्तिः चतस्रः स्रक्तयः कोणा दिशुपा यस्य सः एष वै चतुःस्रक्तिर्य एष तपति दिशो ह्येतस्य स्रक्तय इति [१४, ३, १, १७] श्रुतेः। तथा ऋतस्य सत्यस्य यज्ञस्य वा नाभिः नहनं बन्धनस्थानम्। सप्रथाः सविस्तारः। विश्वायुः विश्वस्य जगतः आयुर्यस्मात् जगत आयुर्दाता। सप्रथाः सर्वतः प्रथयिता च। हे घर्म! त्वत्प्रसादात् द्वेषः अप गच्छत्विति शेषः अस्मत्तो द्वेषः

गच्छतु वीतरागाः स्यामेति भावः। ह्वर चलने ह्वरः चलनं जन्ममरणलक्षणं चास्मत्तोऽपगच्छतु। वयमन्यव्रतस्य सख्यम् अन्यत् मनुष्यकर्मणः सकाशाद्भिन्नं व्रतं कर्म जगदनुग्रहरूपं यस्य सोऽन्यव्रतः परमात्मा तस्य कर्मणि षष्ठी सच सेवने धातुः अन्यव्रतं परमात्मानं सेवामहे सायुज्यं प्राप्नुम इति भावः अन्यद्वा एतस्य व्रतमन्यन्मनुष्याणामिति [१४, ३, १, १९] श्रुतेः॥ २०॥

घ॒र्मैतत्ते॒ पुरी॑ष॒ं तेन॒ वर्ध॑स्व॒ चा च॑ प्यायस्व। व॒र्धि॒षी॒महि॑ च व॒यमा च॑ प्यासिषी॒महि॥ २१॥

का० [२६, ७, ३२] आसेचनवन्ति पयसः पूरयति घर्मैतत्त इति। आसेचनं गर्तः तद्युतानि पात्राणि दुग्धेन पूरयति तानि सप्त महावीरत्रयं द्वे पिन्वने उपयमनी स्रुवश्चेत्यर्थः॥ अनुष्टुप् घर्मदेवत्या। हे घर्म! एतत्पयः ते तव पुरीषम् पृणाति पूरयति पुरीषं पूरयितृ अन्नम् अन्नं वै पुरीषमन्नमेवास्मिन्नेतद्दधातीति [१४, ३, १, २१] श्रुतेः। तेन पयसा वर्धस्व आप्यायस्व च भवत्प्रसादाद् वयं वर्धिषीमहि आप्यासिषीमहि चेति व्याख्यातम् [७, १४]॥ २१॥

अचि॑क्रदद्द्वृषा॒ हरि॑र्म॒हान्मि॒त्रो न द॑र्श॒तः। सꣳ सूर्ये॑ण दिद्युतदुद॒धिर्नि॒धिः॥ २२॥

का० [२६, ७, ३२] विः परिषिच्याचिक्रददिति। साम-गानानन्तरमुत्थानदेशे परिषिच्य वषट्कारं करोतीत्यर्थः॥ परोष्णिक् घर्मदेवत्या। घर्मः सूर्यात्मना स्तूयते। वृषा सर्वाहुतिद्वारेण वृष्टिकर्ता घर्मः प्रवृज्यमानः सन् अचिक्रदत्

क्रदि शब्दे पुनः पुनः शब्दमकरोत्। कीदृशः ? हरिः हरितवर्णः रसानां हर्ता वा एष वै हपा हरिर्य एष तपत्येष उ प्रवर्ग्य इति [१४, ३, १, २६] श्रुतिः। महान् प्रभावान्। मित्रो न दर्शतः न उपमार्थः मित्र इव दर्शनीयः अत एव सूर्येण सह सदिद्युतत् सूर्यतुल्यो द्योतते द्युतेर्लुङि णिजन्तस्य रूपमडभावः सूर्यवत् सर्वं द्योतयतीत्यर्थः उदधिः उदकं धीयते यस्मिन् जलस्य धर्ता निधिः सुखानामिति शेषः सुखनिधिः ॥ २२ ॥

सुमित्रिया न आप ओषधयः सन्तु दुर्मित्रियास्तस्मै सन्तु योऽस्मान् द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मः ॥ २३ ॥

का० [२६, ७, २७] चात्वाले मार्जयन्ते सपत्नीकाः सुमित्रिया न इति। सपत्नीकाः ऋत्विग्यजमानाः चात्वाले मार्जनं कुर्वते। पत्न्या अपि मन्त्रपाठः ॥ व्याख्याता [६, २२ । २०, १९ । ३५, १२ । ३६, २३] ॥ २३ ॥

उद्वयं तमसस्परि स्वः पश्यन्त उत्तरम्। देवं देवत्रा सूर्यमगन्म ज्योतिरुत्तमम् ॥ २४ ॥

का० [२६, ७, २८] उद्वयमित्युत्क्रामत्युत्तरपूर्वार्धम्। ऐशानीं दिशं प्रति यजमानो गच्छतीत्यर्थः ॥ व्याख्याता [२०, २१ । २७, १० । ३५, १४] ॥ २४ ॥

एधोऽस्येधिषीमहि। समिदसि तेजोऽसि तेजो मयि धेहि ॥ २५ ॥

का० [२६, ७, २५] अनपेक्षमेत्यैधोऽसीति समिधमादायाहवनीयेऽभ्यादधाति समिदसीति। यजमानः पश्चादन-

गच्छतु वीतरागाः स्यामेति भावः। ह्वर चलने ह्वरः चलनं जन्ममरणलक्षणं चास्मत्तोऽपगच्छतु। वयमन्यव्रतस्य सश्चिम अन्यत् मनुष्यकर्मणः सकाशाद्भिन्नं व्रतं कर्म जगदनुग्रहरूपं यस्य सोऽन्यव्रतः परमात्मा तस्य कर्मणि षष्ठी सश्च सेवने धातुः अन्यव्रते परमात्मानं सेवामहे सायुज्यं प्राप्नुम इति भावः अन्यद्वा एतस्य व्रतमन्यन्मनुष्याणामिति [१४, ३, १, १८] श्रुतेः ॥ २० ॥

घर्मैतत्ते पुरीषं तेन वर्धस्व चा च प्यायस्व। वर्धिषीमहि च वयमा च प्यासिषीमहि ॥ २१ ॥

का० [२६, ७, ३२] आसेचनवन्ति पयसः पूरयति घर्मैतत्त इति। आसिचनं गर्तः तद्युतानि पात्राणि दुग्धेन पूरयति तानि सप्त महावीरत्रयं द्वे पिन्वने उपयमनी स्रुवश्चेत्यर्थः॥ अनुष्टुप् घर्मदेवत्या। हे घर्म! एतत्पयः ते तव पुरीषम् पृणाति पूरयति पुरीषं पूर्तिहेतुः अन्नम् अन्नं वै पुरीषमन्नमिवास्मिन्नेतद्दधातीति [१४, ३, १, २३] श्रुतेः। तेन पयसा वर्धस्व आप्यायस्व च भवत्प्रसादाद् वयं वर्धिषीमहि आप्यासिषीमहि चेति व्याख्यातम् [२, १४] ॥ २१ ॥

अचिक्रदद् वृषा हरिर्महान्मित्रो न दर्शतः। सꣳ सूर्येण दिद्युतदुदधिर्निधिः ॥ २२ ॥

का० [२६, ७, १२] विः परिषिच्याचिक्रददिति। सामगानानन्तरमुत्सादनदेशे परिषिच्य वक्ष्यमाणं करोतीत्यर्थः॥ पुरोष्णिक् घर्मदेवत्या। घर्मः सूर्यात्मना स्तूयते। वृषा आहुतिद्वारेण वृष्टिकर्ता घर्मः प्रवृज्यमानः सन् अचिक्रदत्

क्रदि शब्दे पुनः पुनः शब्दमकरोत्। कोदृशः ? हरिः हरितवर्णः रसानां हर्ता वा एषं वै हपा हरिये एष तपत्येष उ प्रवर्ग्य इति [१४, ३, १, २६] श्रुतिः। महान् प्रभावान्। मित्रो न दर्शतः न उपमार्थः मित्र इव दर्शनोयः अत एव सूर्येण सह समदिद्युतत् सूर्यतुल्यो द्योतते द्युतेर्लुङि णिजन्तस्य रूपमडभावः सूर्यवत् सर्वं द्योतयतीत्यर्थः उदधिः उदकं धीयते यस्मिन् जलस्य धर्ता निधिः सुखानामिति शेषः सुखनिधिः॥ २२॥

सुमित्रिया न आप ओषधयः सन्तु दुर्मित्रियस्तस्मै सन्तु योऽस्मान् द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मः॥ २३॥

का॰ [२६, ७, ३७] चात्वाले मार्जयन्ते सपत्नीकाः सुमित्रिया न इति। सपत्नीकाः ऋत्विग्यजमानाः चात्वाले मार्जनं कुर्वते। पत्न्या अपि मन्त्रपाठः॥ व्याख्याता [६, २२। २०, १८। ३५, १२। ३६, २३]॥ २३॥

उद्वयं तमसस्परि स्वः पश्यन्त उत्तरम्। देवं देवत्रा सूर्यमगन्म ज्योतिरुत्तमम्॥ २४॥

का॰ [२६, ७, ३८] उद्वयमित्युत्क्रामत्यसरपूर्वाधर्म्। ऐशानीं दिशं प्रति यजमानो गच्छतीत्यर्थः॥ व्याख्याता [२०, २१। २७, १०। ३५, १४]॥ २४॥

एधोऽस्येधिषीमहि। समिदसि तेजोऽसि तेजो मयि धेहि॥ २५॥

का॰ [२६, ७, ३५] अनपेचमत्यैधोऽसीति समिधमादायाहवनीयेऽभ्यादधाति समिदसीति। यजमानः पश्चाद्न

यलोकयजीशानदेशादेत्य धोऽसीति मन्त्रेणैकां समिधं गृहीत्वा समिदसीति मन्त्रेणाहवनीये दधातीत्यर्थः॥ मन्त्रद्वयं व्याख्यातम् [२०, २३] ॥ २५ ॥

यावती द्यावापृथिवी यावच्च सप्त सिन्धवो वितस्थिरे। तावन्तमिन्द्र ते ग्रहमूर्जा गृह्णाम्यक्षितं मयि गृह्णाम्यक्षितम् ॥ २६ ॥

का० [२६, ७, ५४] यावती द्यावापृथिवी इति दधिघर्मग्रहणम्। सपवित्रायामग्निहोत्रहवण्यां दधिघर्मं गृह्णातीत्यर्थः॥ ब्राह्मी उष्णिक् दधिघर्मदेवत्या इन्द्रदेवत्या च। हे इन्द्र! ऊर्जा अन्नेन सह अक्षितमनुपक्षीणं ते तव ग्रहं तावन्तं तत्परिमाणमहं गृह्णामि मयि च अक्षितं यथा स्यात्तथा गृह्णामि तव ग्रहग्रहणेन मयि यज्ञक्षयो माऽस्त्वित्यर्थः। तावन्तं कियन्तम् द्यावापृथिवी यावती द्यावाभूमी यत्परिमाणे च पुनः सप्त सिन्धवः सप्त समुद्राः क्षीरोदाद्याः यावत् यत्परिमाणे देशे वितस्थिरे विशेषेण स्थिताः तावन्तमतिमहत्तरं दधिघर्मं गृह्णामीत्यर्थः॥ २६ ॥

मयि त्यदिन्द्रियं बृहन्मयि दक्षो मयि क्रतुः। घर्मस्त्रिशुग्विराजति विराजा ज्योतिषा सह ब्रह्मणा तेजसा सह ॥ २७ ॥

का० [२६, ७, ५५] मयि त्यदिति भक्षणम्। हुतशेषं दधिघर्मं यजमानर्त्विजः सोपहवं भक्षयन्तीत्यर्थः॥ पङ्क्तिः षष्टाक्षरपञ्चपादा दधिघर्मदेवत्या यजमानाशीर्देवतेति केचित्। बृहत् महत् त्यत् तत् इन्द्रियं प्रसिद्धं वीर्यं मयि विराजति विराजतु लकारव्यत्ययः। दक्षः संकल्पसिद्धिः मयि विराजतु।

ऋतुः सत्संकल्पो मयि विराजतु। विशेषेण राजते विराट् तेन जगत्प्रसिद्धेन ज्योतिषा तेजसा आदित्याख्येन सह ब्रह्मणा वयोलक्षणेन ज्योतिषा च सह घर्मो मयि विराजतु। कीदृशो घर्मः ? त्विषक् तिस्रः ऋचः दीप्तयो यस्य सः तास्त्रिसः ऋचो या ते घर्म दिव्या शुगित्यष्टादश्यां कण्डिकायां आलाक-मन्त्रे व्याख्याताः ॥ २७ ॥

पयसो रेत आभृतं तस्य दोहमशीमह्यु-
त्तरामुत्तराꣳ समाम्। त्विषः संवृक् क्रत्वे
दक्षस्य ते सुषुम्णस्य ते सुषुम्णाग्निहुतः। इन्द्र-
पीतस्य प्रजापतिभक्षितस्य मधुमत उपहूत उप-
हूतस्य भक्षयामि ॥ २८ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायाम्
अष्टात्रिंशोऽध्यायः ॥ ३८ ॥

गायत्र्यवसानहीना। दधिघर्मभक्षणे एवं विनियुक्ता। पयसो रेतो वीर्यं सारं जगदुत्पत्तिबीजं यत् आभृतमाहृतम् दधिघर्मरूपं यत् तस्य दोहं प्रपूरणं वयमुत्तरामुत्तरां समामुत्तरोत्तरसंवत्सरं वयं अशीमहि व्याप्नुयाम कालाध्वनोरिति [पा० २, ३, ५] द्वितीया वयं सर्वदा यायजूकाः स्यामित्यर्थः। का० [२६, ७, ५६] त्विषः संवृगिति भक्षानन्तरीये। महावतीयेऽहनि त्विष इति मन्त्रेण हुतशेषदधिघर्मभक्षणं कार्यमित्यर्थः। अति-जगती दधिघर्मदेवत्या। संवृणक्ति स्वीकरोतीति संवृक् स्वीकर्ता सम्पूर्वो वृजिः स्वीकरणार्थः हे त्विषः संवृक् कान्तेः स्वीकर्तः! हे सुषुम्ण! शोभनं सुम्नं सुखं यस्मात् सुषुम्णः तत्सम्बोधनम् हे सुखदातः! हे दधिघर्म! अहमुपहूतः कृतोपहवः सन् ते,

तवांशं भक्षयामि कर्मणि षष्ठी वा त्वां भक्षयामि एकस्तेशब्दः पादपूरणः। कीदृशस्य ते? क्रत्वे दक्षस्य चतुर्थी षष्ठ्यर्थे क्रतोः संकल्पस्य दक्षः सिद्धिदाता तस्य सङ्कल्पसिद्धिदातुः क्रतुशब्दस्य चतुर्थ्येकवचने गुणाभाव आर्षः। तथा सुषुम्णस्य शोभनसुखभूतस्य। अग्निहुतः अग्नौ हूयत इत्यग्निहुत् तस्य अग्नौ हुतस्य। इन्द्रपीतस्य इन्द्रेण पीतो भक्षितस्तस्य। प्रजापतिभक्षितस्य प्रजापतिना भक्षितस्तस्य। मधुमतः मधुरस्वादोपेतस्य। उपहूतस्य कृतोपह्वस्य। एवंविधस्य तवांशं हे दधिघर्माहं भक्षयामीत्यर्थः॥ समाप्ता घर्मेतिकर्तव्यता॥ २८॥

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे निरूपितः।

अष्टात्रिंशोऽयमध्यायो महावीरनिरूपणः॥ ३८॥

—:०:—

ऊनचत्वारिंशोऽध्यायः।

स्वाहा प्राणेभ्यः साधिपतिकेभ्यः। पृथिव्यै स्वाहा। अग्नये स्वाहा। अन्तरिक्षाय स्वाहा। वायवे स्वाहा। दिवे स्वाहा। सूर्याय स्वाहा॥ १॥

प्रवर्ग्ये घर्मभेदे प्रायश्चित्तम्। तत्र का० [२६, ७, ४९] स्वाहा प्राणेभ्यः साधिपतिकेभ्य इति पूर्णाहुतिमाद्यामुत्तमाञ्च मनसः काममाकूतिमिति। तदर्थोऽयम् अध्वर्युः भूमिर्भूमिम् य ऋतेचिदिति मन्त्राभ्यां भग्नं घर्ममभिमृश्य परमेष्ठ्यादिचतुस्त्रिंशदाहुतीर्हुत्वा स्वाहा प्राणेभ्य इत्याद्यां पूर्णाहुतिं कृत्वा पृथिव्यै स्वाहेत्याहुतिविंशतिं सकृद्गृहीतेन हुत्वा मनस इत्यन्त्यां पूर्णाहुतिं करोतीति॥ मन्त्रार्थो यथा। साधिपति-

वेभ्यः अधिपतिना हिरण्यगर्भेण सह वर्त्तमानेभ्यः प्राणेभ्यः स्वाहा सुहुतमस्तु इति पूर्णाहुतिमन्त्रः। ततो विंशतिः सष्टा मन्त्राः पृथिव्यै सुहुतमस्तु। एवमग्रेऽपि अग्नये अन्तरिक्षाय वायवे दिवे सूर्याय ॥ १ ॥

दिग्भ्यः स्वाहा। चन्द्राय स्वाहा। नक्षत्रेभ्यः स्वाहा। अद्भ्यः स्वाहा। वरुणाय स्वाहा। नाभ्यै स्वाहा। पूताय स्वाहा ॥२॥

दिग्भ्यः चन्द्राय नक्षत्रेभ्यः अद्भ्यः वरुणाय नाभ्यै देवतायै पूताय शोधकाय पुनाति पूतः देवस्तस्मै ॥ २ ॥

वाचे स्वाहा। प्राणाय स्वाहा। प्राणाय स्वाहा। चक्षुषे स्वाहा। चक्षुषे स्वाहा। श्रोत्राय स्वाहा। श्रोत्राय स्वाहा ॥ ३ ॥

वाचे वागधिष्ठात्रे एवमग्रेऽपि। प्राणाय प्राणेन्द्रियाधिष्ठात्रे प्राणादीनां द्वित्वान्मन्त्रावृत्तिः। चक्षुषे तदधिष्ठात्रे। श्रोत्राय ॥ ३ ॥

मनसः काममाकूतिं वाचः सत्यमशीय। पशूनाᳬ रूपमन्नस्य रसो यशः श्रीः श्रयतां मयि स्वाहा ॥ ४ ॥

द्वितीयः पूर्णाहुतिमन्त्रः। अहं मनसः काममभिलाषम् आकुञ्चनमाकूतिः प्रयत्नस्तं चाशीय प्राप्नुयाम् वाचः सत्यं प्राप्नुयां यथाहं सत्यं वदतु। मयि एतत्सर्वं श्रयतां तिष्ठतु पशूनां रूपं पशुसम्बन्धिनी शोभा अन्नस्य रसः स्वादुत्वम् यशः कीर्त्तिः श्रीर्लक्ष्मीश्च ॥ ४ ॥

प्रजापतिः सम्भ्रियमाणः सम्राट् सम्भृतो वैश्वदेवः सᳪसन्नो घर्मः प्रवृक्तस्तेज उद्यत आश्विनः पयस्यानीयमाने पौष्णो विष्यन्दमाने मारुतः क्लथन्। मैत्रः शरसि सन्ताय्यमाने वायव्यो ह्रियमाण आग्नेयो हूयमानो वाग्घुतः ॥ ५ ॥

का० [२६, ७, ५०] प्रजापतिः सम्भ्रियमाण इति यथाकालमिति। सम्भ्रियमाणाद्यवस्थायां महावीरभेदे प्रजापतये स्वाहेत्याद्या यथाकालमाहुतयो होतव्या इति सूत्रार्थः ॥ तद्यथा मन्त्रो दर्शयति सम्भ्रियमाणो महावीरो यदि भिद्यते तदा प्रायश्चित्तहोमे प्रजापतिर्देवता प्रजापतये स्वाहेति प्रायश्चित्ताहुतिर्होतव्येत्यर्थः प्रजापतिः सम्भ्रियमाणो यथाकालं प्रायश्चित्तदेवतेत्युक्तत्वात् [अनुक्रम० ४, ८] ॥ निहिताभिमर्शनादारभ्याजापयोऽवसेचनान्तं सम्भ्रियमाणः ॥ सम्राट् सम्भृतः। पयोऽवसेकानन्तरं कुशासादनात् प्राक् सम्भृत इत्युच्यते तत्र भेदे सम्राट् प्रायश्चित्तदेवता सम्राजे स्वाहेति ॥ वैश्वदेवः संसन्नः। आसादनादारभ्य मुञ्जप्रलवैश्वधिश्रयणात् प्राक् संसन्नः तत्र भेदे विश्वदेवदैवतः विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहेति ॥ घर्मः प्रवृक्तः। अधिश्रयणादारभ्य परिशासाभ्यां ग्रहणात् प्राक् प्रवृक्तः प्रवृज्यत इति तत्र भेदे घर्माय स्वाहेति ॥ तेज उद्यतः। उद्यम्यत इत्युद्यतः उद्यमनादारभ्य प्रागजापयोऽवसेकादुद्यतः तत्र भेदे तेजसे स्वाहेति ॥ आश्विनः पयस्यानीयमाने। अजापयस्यासिच्यमाने घर्मभेदे आश्विनः अश्विदेवत्यो घर्मः अश्विभ्यां स्वाहेति जुहोति ॥ पौष्णो विष्यन्दमाने स्यन्दू स्रवणे

मेऽह्नि। वरुणो दशमेऽह्नि। इन्द्र एकादशेऽह्नि। विश्वे देवाः द्वादशेऽह्नि देवता तत्र मेदे विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहेति जुहोति। उपसत्प्रवृद्धो एता एवाहुतयः पुनरादित आर-भ्यावर्त्यन्ते ॥ ६ ॥

उग्रश्च भीमश्च ध्वान्तश्च धुनिश्च। सासह्वाँ-श्चाभियुग्वा च विक्षिपः स्वाहा ॥ ७ ॥

का० [१८, ४, २४] विमुखेनारण्येऽनूच्यमिति। चयने मारुतान् पट् पुरोडाशान् शुक्रज्योतिषेत्यादिपञ्चमारुतमन्त्रैः [१७, ८०—८५] हुत्वारण्येऽनूच्यसंज्ञं सप्तमं पुरोडाशं विमुख-संज्ञेनोग्रश्चेति मन्त्रेण जुहुयात् तथाचानुक्रमणी [४, ८] उग्रश्च मारुती गायत्री विमुखाख्यो मन्त्रोऽग्नौ विनियुक्तस्तस्मादा-ग्निक एवास्यर्षिः परमेष्ठी प्राजापत्यो वेति। आग्निकः प्रजापतिर्ऋषिः। अस्य मन्त्रस्यात्र पाठोऽरण्ये पाठ-योग्यत्वात् ॥ अथ मन्त्रार्थः य एते उग्रादिनामकाः सप्त मरुतः तेभ्यः स्वाहा सुहुतमस्तु। उग्रः उत्कृष्टः। बिभेत्य-स्मादसौ भीमः। ध्वनति शब्दं करोतीति ध्वान्तः। धूनयति कम्पयति शत्रूनिति धुनिः। सहते शत्रूनभिभवति ससह्वान् सहतेः क्वसुश्चेति [पा० ३, २, १०७] क्वसुप्रत्ययः संहितायां-मभ्यासदीर्घश्छान्दसः। अभियुनक्ति अश्वत्थम्यं योगं प्राप्नोतीत्यभियुग्वा अन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति [पा० ३, २, ७५] युजेः क्वनिप्प्रत्ययः। विक्षिपः विविधं क्षिपति रिपू-निति विक्षिपः इगुपधेति [पा० ३, १, १३५] कप्रत्ययः ॥ ७ ॥

अग्निᳬ हृदयेनाशनिᳬ हृदयाग्रेण पशु-

पतिं कृत्स्नहृदयेन भवं यक्ना। शर्वं मतस्नाभ्यामीशानं मन्युना महादेवमन्तःपर्शव्येनोग्रं देवं वनिष्ठुना वसिष्ठहनुः शिङ्गीनि कोश्याभ्याम्॥ ८॥

का० [२०, ८, ६—८] विसृष्टाच परेभ्यो मा नो मित्र इति प्रत्यृचमनुवाकाभ्यामन्त्यां द्यावापृथिवीयामिति। अस्यार्थः उपयेति मन्त्रो विसृष्टः ततः परेभ्यो देवताख्याङ्गेभ्योऽग्निं हृदयेनेत्यादिभ्यश्चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा गृहीत्वा जुहोति। तत्रापि पक्षद्वयम्। अग्नये स्वाहा हृदयाय स्वाहा पशुपतये स्वाहा हृदयाग्राय स्वाहा इत्यादि कात्यायनादीनामभिप्रायः. अग्निं हृदयेन प्रीणामि स्वाहेत्यादि हरिस्वामिमतं प्रयोगः। ततश्चाग्निं हृदयेनेत्यादीन् विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहेत्यन्तान् होमान् कृत्वा मा न इत्यनुवाकाभ्या [२५, २४—३८] षोडशाहुतीर्हुत्वा द्यावापृथिवीभ्यां स्वाहेति चरमामाहुतिं जुहोतीति सूत्रार्थः॥ अरण्येऽनूच्यान् हुत्वा द्यावापृथिव्यामुत्तमामाहुतिं जुहोतीति श्रुतिः अरण्येऽनूच्यानरण्ये पठितानग्निं हृदयेनेत्यादीन् विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहेत्येवमन्तान् होमान् कृत्वा द्यावापृथिवीयामुत्तमामाहुतिं जुहोतीति श्रुतेरर्थः। तथा चानुक्रमणी [४, ८] अग्निꣳ हृदयेनाश्वमेधिकानि तत्रत्य एवार्धर्लोमभ्यः स्वाहेति प्रायश्चित्ताहुतयो द्विचत्वारिंशत्। तत्राग्निं हृदयेन उग्रं लोहितेन द्वे कण्डिके ब्राह्मणरूपे देवताख्यावयवसम्बन्धविधानात् अरण्येऽध्येयत्वादिह पाठः। होमार्थान्यङ्गान्येव पठितानि आयासादयो देवता एव॥ अथ मन्त्रार्थः हृदयेनाङ्गेनाग्निं देवं प्रीणामि। हृदयस्याग्रभागेना-

शर्वं देवं प्रीणामि। समग्रहृदयेन पशुपतिं देवं प्रीणामि। यकृत् यकृता कालखण्डेन भवं देवं प्रीणामि पद्दन्न इत्यादिना [पा० ६, १, ६३] यकृच्छब्दस्य यकन्नादेशः। मतस्ने हृदयास्थिविशेषौ ताभ्यां शर्वं देवं प्रीणामि। मन्युना अन्त्रसम्बन्धिक्रोधेन ईशानं देवं प्रीणामि। अन्तर्वर्तमानेन पर्शव्येन पार्श्वास्थिसम्बन्धिना मांसेन महादेवं देवं प्रीणामि पर्शवः पार्श्वास्थीनि। वनिष्ठुः स्थूलान्त्रं तेनोग्रं देवं प्रीणामि। वसिष्ठहनुः वसिष्ठस्य देवस्य हनुः कपोलैकदेशो ज्ञातव्यः यद्वा वसिष्ठा या हनुः कपोलाधोदेशः तत्परा हनुरित्यमरः [२, ६, ९०] तत्परा कपोलाधोभागस्था हन्वाख्यामिति हनुः लिङ्गव्यत्ययः वसिष्ठहन्वा कोश्याभ्यां कोशो हृदयकोशः तत्स्थाभ्यां मांसपिण्डाभ्यां च शिङ्गीनि शिङ्गिसंज्ञानि दैवतानि प्रीणामि ॥ ८ ॥

उ॒ग्रं लोहि॑तेन मि॒त्रꣳ सौव्र॑त्येन रु॒द्रं दौर्व्र॑त्ये॒नेन्द्रं॑ प्रक्री॒डेन॑ म॒रुतो॒ बले॑न सा॒ध्यान् प्र॒मुदा॑। भ॒वस्य॒ कण्ठ्यꣳ रु॒द्रस्या॑न्तःपा॒र्श्व्यं म॑हादे॒वस्य॒ यकृ॑च्छ॒र्वस्य॑ वनि॒ष्ठुः प॑शु॒पतेः॑ पुरी॒तत् ॥ ९ ॥

लोहितेनाख्येन उग्रं देवं प्रीणामि। शोभनं व्रतं कर्म यस्य स सुव्रतस्तस्य भावः सौव्रत्यं शोभनगत्यादिकर्मकर्तृत्वम् तेन मित्रं देवं प्रीणामि। दुष्टं स्खलनोच्छलनादि व्रतं यस्य स दुर्व्रतः तस्य भावो दौर्व्रत्यम् तेन रुद्रं देवं प्रीणामि। प्रकृष्टं क्रीडनं प्रक्रीडः तेनेन्द्रं देवं प्रीणामि। बलेन सामर्थ्येन मरुतो देवान् प्रीणामि। प्रमुदा प्रकृष्टा मुत् हर्षः प्रमुत् तया साध्यान् देवान् प्रीणामि॥ भवस्य कण्ठम् अत्र पष्ठ्यन्तो

देवः षष्ठ्यर्थे प्रथमान्तम् कण्ठं कण्ठे भवं मांसं भवस्यास्तु विभक्तिव्यत्ययो वा कण्ठेन भवं देवं प्रीणामि। एवमग्रेऽपि। पार्श्वं स्यान्तर्मध्ये भवं मांसमन्तःपार्श्वं तद्रुद्रस्यास्तु। यकृत् कालखण्डं महादेवस्यास्तु। वनिष्ठुः स्थूलान्त्रं शर्वस्यास्तु। पुरीतत् हृदयाच्छादकमन्त्रं पशुपतेर्देवस्यास्तु ॥ ८ ॥

लोमभ्यः स्वाहा लोमभ्यः स्वाहा त्वचे स्वाहा त्वचे स्वाहा लोहिताय स्वाहा लोहिताय स्वाहा मेदोभ्यः स्वाहा मेदोभ्यः स्वाहा। माᳬसेभ्यः स्वाहा माᳬसेभ्यः स्वाहा स्नावभ्यः स्वाहा स्नावभ्यः स्वाहास्थभ्यः स्वाहास्थभ्यः स्वाहा मज्जभ्यः स्वाहा मज्जभ्यः स्वाहा। रेतसे स्वाहा पायवे स्वाहा ॥ १० ॥

लोमभ्यः स्वाहेति प्रायश्चित्ताहुतयो द्विचत्वारिंशत्। लोमादीन्यङ्गानि। लोमभ्यः स्वाहा लोमानि जुहोमीत्यर्थः २, त्वचे ४, लोहिताय ६, मेदोभ्यः मेदो धातुविशेषः ८, मांसेभ्यः १०, स्नावभ्यः स्नावानः स्नायवो नसाः १२, अस्थभ्यः छन्दस्यपि दृश्यते [पा० ७, १, ७६] इत्यस्थिशब्दस्य इलादिविभक्तावध्यनङादेशः १४, मज्जभ्यः मज्जा षष्ठो धातुः १६, रेतसे रेतो वीर्यम् १७, पायवे पायुर्गुदम् १८ ॥ १० ॥

आयासाय स्वाहा प्रयासाय स्वाहा संयासाय स्वाहा वियासाय स्वाहोद्यासाय स्वाहा। शुचे स्वाहा शोचते स्वाहा शोचमानाय स्वाहा शोकाय स्वाहा ॥ ११ ॥

तपसे स्वाहा तप्यते स्वाहा तप्यमानाय स्वाहा तप्ताय स्वाहा घर्माय स्वाहा। निष्कृत्यै स्वाहा प्रायश्चित्त्यै स्वाहा भेषजाय स्वाहा ॥ १२ ॥

यमाय स्वाहान्तकाय स्वाहा मृत्यवे स्वाहा ब्रह्मणे स्वाहा ब्रह्महत्यायै स्वाहा विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहा द्यावापृथिवीभ्याᳬ स्वाहा ॥१३॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयिसंहितायाम् ऊनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ३९ ॥

आयासाय आयासादयो देवविशेषाः १९, प्रायासाय २०, संयासाय २१, वियासाय २२, उद्यासाय २३, शुचे २४, शोचते २५, शोचमानाय २६, शोकाय २७, तपसे २८, तप्यते २९, तप्यमानाय ३०, तप्ताय ३१, घर्माय ३२, निष्कृत्यै ३३, प्रायश्चित्त्यै ३४, भेषजाय ३५, यमाय ३६, अन्तकाय ३७, मृत्यवे ३८, ब्रह्मणे ३९, ब्रह्महत्यायै ४०, विश्वेभ्यो देवेभ्यः ४१, एतेभ्यो देवेभ्यः सुहुतमस्तु। एता आहुतीर्हुत्वा द्यावापृथिवीभ्यां स्वाहेत्यन्त्यामाहुतिं जुहुयात् ४२॥ एतावता कर्मकाण्डं समाप्तम् । ११ ॥ १२ ॥ १३ ।

श्रीमन्महीधरकृते वेददीपे मनोहरे।
गतोऽध्याय उपान्त्योऽयं प्रोक्तघर्मादिनिष्कृतिः ॥ ३९ ॥

चत्वारिंशोऽध्यायः ।

ईशा वास्यमिदꣳ सर्वं यत्किञ्च जगत्यां जगत् । तेन त्यक्तेन भुञ्जीथा मा गृधः कस्य स्विद्धनम् ॥ १ ॥

गणेशनरहरिलक्ष्मीर्नत्वा तत्कृपया मया । संहिताचरमाध्याये वेददीपो वितन्यते ॥ एकोनचत्वारिंशताध्यायैः कर्मकाण्डं निरूपितम् इदानीं कर्मचरणशुद्धान्तःकरणं प्रति ज्ञानकाण्डमेकेनाध्यायेन निरूप्यते । ईशा वास्यमित्यादिमन्त्राणां कर्मसु विनियोगो नास्ति तेषां यथार्थैकत्वापापविद्धत्वाशरीरत्वसर्वगतत्वाद्यात्मयाथात्म्यप्रतिपादनात् तच्च कर्मणा विरुध्यते न ह्येवमात्मोत्पाद्यो विकार्य आप्यः संस्कार्यः कर्ता भोक्ता वा भवेद्येन कर्मशेषता स्यात् तस्मादविद्याज्ञातमात्मनोऽनेकत्वकर्तृत्वभोक्तृत्वाशुद्धत्वपापविद्धत्वाद्यङ्गीकृत्य लोकबुद्धिसिद्धानि कर्माणि विहितानि यो हि दृष्टेन ब्रह्मवर्चसादिनादृष्टेन स्वर्गादिना कर्मफलेनार्थी स्यादहं द्विजातिः कर्माधिकारवानित्यात्मानं मन्यते तस्य कर्माधिकारः तस्मादेते मन्त्रा आत्मयाथात्म्यप्रकाशनेन शोकमोहादिसाधनमज्ञानं विनिवर्त्यात्मज्ञानं जनयन्तीत्यभिधेयसम्बन्धप्रयोजनानि । इदानीं ते मन्त्रा व्याख्यायन्ते । ईशा वास्यम् । आत्मदेवत्यमनुष्टुप्छन्दस्कोऽध्यायो दध्यङाथर्वणेन दृष्टः । गर्भाधानादिसंस्कारसंस्कृतमधीतवेदं जनितसुतं यथाशक्तिकृतयज्ञं निष्पापं निःस्पृहं यमनियमोपेतं मुमुक्षुमुपसन्नं शिष्यं पुत्रं वा ऋषिरुपदिशन्नाह । ईश ऐश्वर्ये क्विप् ईट् इतीट् ईशिता परमेश्वरः स हि सर्वजन्तूनामात्मा सन् सर्वमीष्टे तेन स्वेनात्मनेशा, इदं

प्रत्यञ्चतो दृश्यमानं सर्वं वास्यम् वस आच्छादने ऋहलोर्ण्यदिति [पा० ३, १, १२४] ण्यत्प्रत्ययः आच्छादनीयम् परमात्माहमेवेदं सर्वमिति परमार्थसत्यरूपेणात्मना सर्वमिदमनृतमाच्छादनीयम् परमात्माहमेवास्मि नान्यदस्तीति चिन्तयेदित्यर्थः। यत् किम् चेति भिन्नक्रमः किञ्च यत् जगत्यां लोकत्रये जगत् जङ्गमादिकं स्वामिसम्बन्धालिङ्गितं भवेत् तेन सर्वेण त्यक्तेन त्यक्तस्वस्वामिसम्बन्धेन भुञ्जीथाः भोगमनुभवेः मा गृधः गृधु अभिकाङ्क्षायाम् आकाङ्क्षां मा कृथाः ममेदमिति धियं त्यजेत्यर्थः। किमिति स्विदिति निपातो वितर्के धनं कस्य स्वित् न कस्यापीत्यर्थः सर्वाणि द्रव्याण्यन्योऽन्यमुपगच्छन्ति दृश्यन्ते अतो ममेदमिति बुद्धिरविद्या ता त्यजतो योगेऽधिकार इत्यर्थः॥ १॥

कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छतꣳ समाः। एवं त्वयि नान्यथेतोऽस्ति न कर्म लिप्यते नरे॥ २॥

आत्मज्ञानाशक्तस्य कर्मोपदेशमाह। कर्माणि अग्निहोत्रादीनि निष्कामानि मुक्तिहेतुकानि कुर्वन्नेवेह लोके शतं समाः शतवर्षपर्यन्तं जिजीविषेत् पुरुषव्यत्ययः त्वं जिजीविषेः जीवितुमिच्छेः पुरुषायुषः शतवर्षत्वाच्छतग्रहणम्। त्वयीति विभक्तिव्यत्ययः तवैवं कर्म कुर्वतो जिजीविषतो मुक्तिरस्तीति शेषः इतः प्रकारादन्यथा प्रकारान्तरेण मुक्तिर्नास्ति अयमर्थः स्वर्गादिप्राप्तौ यथा नानाप्रकारा न तथा मुक्ताविव्यर्थः निष्कामकर्मानुष्ठानेन शुद्धान्तःकरणस्यैव मुक्तिरित्यर्थः न तु कर्मणः फलेन भाव्यम् कथं मुक्तिरित्यत आह

न कर्मेति मुख्यर्थं क्रियमाणं कर्म नरे मनुष्ये न लिप्यते न श्लिष्यते मुक्तिकारणान्तःकरणशुद्ध्यापादकत्वेनोपयोगित्वात् यावदिच्छा तावत् कर्मस्वधिकार इति दर्शितम्। उत्तरार्धस्यार्थान्तरं वा एवं प्रकारे त्वयि जिजीविषति नरे नरमात्राभिमानिनि इतः एतस्मात् कर्मकरणादन्यथा प्रकारान्तरं नास्ति येन प्रकारेणाशुभं कर्म न लिप्यते अतः शास्त्रविहितं कर्म कुर्वन्नेव जीवितुमिच्छेत् प्रत्यवायपरिहारार्थेत्यर्थः। तदुक्तम् द्वाविमावथ पन्थानौ यत्र वेदाः प्रतिष्ठिताः। प्रवृत्तिलक्षणो धर्मो निवृत्तौ च विभावित इति ॥ २ ॥

असुर्या नाम ते लोका अन्धेन तमसावृताः। ताँस्ते प्रेत्यापिगच्छन्ति ये के चात्महनो जनाः ॥ ३ ॥

अथ काम्यकर्मपरान्निन्दति। ये के च ये केचित् [जनाः] नराः आत्महनः आत्मानं घ्नन्तीत्यात्महनः अविद्वांसः काम्यकर्मपराः विद्यमानस्याजरामरस्यात्मनोऽविद्यादोषेण तिरस्कारणादात्महन्तारः ते प्रेत्य मृत्वा देहं त्यक्त्वा तान् लोकान् जन्मानि स्थावरान्तानि अपिगच्छन्ति प्राप्नुवन्ति। तान् कान् नाम प्रसिद्धं ते ये यत्तदोर्नित्यः ये लोकाः लोक्यन्ते दृश्यन्ते भुज्यन्ते कर्मफलानि यत्रेति लोका जन्मानि असुर्याः असुराणामिमे असुर्याः असुषु प्राणेषु रमन्तेऽसुराः प्राणपोषणपराः अद्वैतमपेक्ष्य देवा अपि असुराः। कीदृशा लोकाः? अन्धेन तमसा अदर्शनात्मकेनाज्ञानेन आवृताः आच्छादिताः। अनात्मज्ञाः पुनर्जायन्ते म्रियन्ते चेत्यर्थः ॥ ३ ॥

अनेजदेकं मनसो जवीयो नैनद्देवा

-प्रत्यचतो दृश्यमानं सर्वं वास्यम् वस आच्छादने ऋहलोर्ण्यदिति [पा० ३, १, १२४] ण्यत्प्रत्ययः आच्छादनीयम् परमात्माहमेवेदं सर्वमिति परमार्थसत्यरूपेणात्मना सर्वमिदमनृतमाच्छादनीयम् परमात्माहमेवास्मि नान्यदस्तीति चिन्तयेदित्यर्थः। यत् किम् चेति भिन्नक्रमः किञ्च यत् जगत्यां लोकत्रये जगत् जङ्गमादिकं स्वामिसम्बन्धालिङ्गितं भवेत् तेन सर्वेण त्यक्तेन तन्नस्वामिसम्बन्धेन भुञ्जीथाः भोगमनुभवेः मा गृधः गृधु अभिकाङ्क्षायाम् आकाङ्क्षां मा कृथाः ममेदमिति धियं त्यजेत्यर्थः। किमिति स्विदिति निपातौ वितर्के धनं कस्य स्वित् न कस्यापीत्यर्थः सर्वाणि द्रव्याण्यन्योऽन्यमुपगच्छन्ति दृश्यन्ते अतो ममेदमिति बुद्धिरविद्या ता त्यजतो योगीऽधिकार इत्यर्थः ॥ १ ॥

कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छतꣳ समाः। एवं त्वयि नान्यथेतोऽस्ति न कर्म लिप्यते नरे ॥ २ ॥

आत्मज्ञानाशक्तस्य कर्मोपदेशमाह। कर्माणि अग्निहोत्रादीनि निष्कामानि मुक्तिहेतुकानि कुर्वन्नेवेह लोके शतं समाः शतवर्षपर्यन्तं जिजीविषेत् पुरुषव्यत्ययः त्वं जिजीविषेः जीवितुमिच्छेः पुरुषायुषः शतवर्षत्वाच्छतग्रहणम्। त्वयीति विभक्तिव्यत्ययः तवैवं कर्म कुर्वतो जिजीविषतो मुक्तिरस्तीति शेषः इतः प्रकारादन्यथा प्रकारान्तरेण मुक्तिर्नास्ति अयमर्थः स्वर्गादिप्राप्तौ यथा नानाप्रकारा नत्तथा मुक्ताविर्त्यर्थः निष्कामकर्मानुष्ठानेन अन्तःकरणस्यैव मुक्तिरित्यर्थः न तु कर्मणः फलेन भाव्यम् कथं मुक्तिरित्यत आह

आप्नुवन् पूर्वमर्षत्। तद्धावतोऽन्यानत्येति तिष्ठत्तस्मिन्नपो मातरिश्वा दधाति ॥ ४ ॥

मुमुक्षुभिर्यादृशं ब्रह्मात्मत्वेनोपास्यम् यस्याज्ञानात् संसारस्तदात्मस्वरूपमाह। त्रिष्टुप्छन्दस्केयमृक्। यत् ब्रह्म अनेजत् एजृ कम्पने न एजतीत्यनेजत् अचलत् स्वावस्थाप्रच्युतिः कम्पनम् तद्रहितम् सदैकरूपमित्यर्थः एकमद्वितीयं सर्वभूतेषु विज्ञानघनरूपेण। मनसः सङ्कल्पादिलक्षणाज्जवीयः वेगवत्तरम् जवोऽस्यास्तीति जववत् अत्यन्तं जववत् जवीयः ईयसुनि कृते विन्मतोर्लुगिति [पा० ५, ३, ६५] मतुपो लुक्। नन्वनेजद्वेगवतोर्विरोधः नैवम् निरुपाधित्वेनानेजत् सङ्कल्पविकल्परूपान्तःकरणस्योपाधेरनुवर्तनाज्जविष्ठम् देहस्थस्य मनसो दूरस्थब्रह्मलोकादिसङ्कल्पनं क्षणमात्राद्भवतीति मनो वेगवत्तरं लोके प्रसिद्धम् मनसि दूरं गच्छत्यात्मचैतन्यावभासः प्रथमप्राप्त इव दृश्यतेऽतो मनसो जवीय इत्युक्तम्। देवा द्योतनात्मकाश्चक्षुरादीन्द्रियाणि एनत् प्रकृतमात्मतत्त्वं नाप्नुवन् न प्राप्तवन्तः चक्षुरादिभ्यो मनो जवीयोऽतो मनोव्यापारे व्यवहितत्वादात्मन आभासमात्रमपि देवानां गोचरो न भवतीत्यर्थः यतः पूर्वमर्षत् वेगवन्मनसोऽपि प्रथममेव गच्छत् ऋष गतौ व्योमवद्व्यापित्वात्सर्वसंसारधर्मवर्जितं तदात्मतत्त्वं निरुपाधिकेन स्वरूपेणाविक्रियमेव सदुपाधिकृताः सर्वाः संसारविक्रिया अनुभवतीवेत्यविवेकिनां प्रतिदेहमनेकमिव प्रतिभासत इति भावः यद्वा पूर्वम् पूर्वमपि विद्यमानम् अर्षत् रिष हिंसायां रिषति नश्यति रिषत् न रिषदरिषत् अर्षत् धातोरिकारलोपश्छान्दसः। किञ्च तत् तदः स्थाने यदो वृत्तिः यदात्मतत्त्वं धावतो द्रुतं

गच्छतोऽन्यान् मनोवागिन्द्रियादीनात्मविलक्षणान् अत्येति अतीत्य गच्छतीव कीदृशम् तिष्ठत् स्वयमविक्रियमेव सद्गच्छतीव। मातरि अन्तरिक्षे श्वसिति गच्छतीति मातरिश्वा वायुः तस्मिन्नित्यचैतन्यस्वभावे आत्मतत्त्वे सति अपः कर्माणि दधाति धारयति कार्यकारणजातानि यस्मिन्नोतानि प्रोतानि यः सूत्रसंज्ञः सर्वस्य जगतो विधारयिता सर्वप्राणभृत्क्रियात्मकः सोऽपि वायुः प्राणिनां चेष्टालक्षणानि अग्निरविमेघादीनां ज्वलनदहनप्रकाशाभिवर्षणादीनि च कर्माणि यस्मिन् ब्रह्मणि सत्यवदधाति विभजति धारयति वा भीषास्माद्वातः पवते भीषोदेति सूर्य इत्यादिश्रुतेः [तैत्तिरी० आरण्य० ८, ८] सर्वा हि कार्यकारणादिक्रियाः सर्वास्पदे नित्यचैतन्यरूपे ब्रह्मणि सत्येव भवन्तीत्यर्थः। यद्वा मातरिश्वा वायुरपः कर्माणि आप्यन्ते प्राप्यन्ते सुखदुःखानि याभिस्ता आपः कर्माणि आप्नोतेर्ह्रस्वश्चेति [उणा० २, ५८] क्विप् धातोर्ह्रस्वश्च तानि कर्माणि यज्ञहोमादीनि यस्मिन् दधाति स्थापयति स्वाहा वाते धा इति [८, २१] समिष्टयजुषि वायुस्थलोक्तेः कर्माणि तावद्वायौ स्थाप्यन्ते समष्टिरूपोऽसौ वायुरपि यस्मिन् कर्माणि स्थापयति यागहोमदानादिकर्मणां परमं निधानमित्यर्थः ॥ ४ ॥

तदे॑जति॒ तन्नै॑जति॒ तद्दू॒रे तद्व॑न्ति॒के ।
तद॒न्तर॑स्य॒ सर्व॑स्य॒ तदु॒ सर्व॑स्यास्य बाह्य॒तः ॥५॥

रहस्यं सकृदुक्तं चित्ते नायातीति पूर्वमन्त्रोक्तमप्यर्थं पुनर्वदति। तत् प्रकृतमात्मतत्त्वमेजति चलति तदेव च न एजति स्वतो नैव चलति अचलमेव सत् मूढदृष्ट्या चलतीवेत्यर्थः। किञ्च तत् दूरे अविदुषामब्दकोट्याप्यप्राप्यत्वाद् दूरे

इवेत्यर्थः। तत् उ तदेव अन्तिके समीपे विदुषामात्मत्वेन भासमानत्वान्न केवलं दूरेऽन्तिके च। अस्य सर्वस्य नामरूपक्रियात्मकजगतोऽन्तरभ्यन्तरे तदेव। अस्य सर्वस्य बाह्यतः बहिरपि तदु तदेव ब्रह्म नभोवद्व्यापकत्वात्॥ अस्य मन्त्रस्यार्थान्तरम् यथा पूर्वमन्त्रेण कारणरूपमात्मानमुद्दिश्य कार्य्यरूपमुद्दिश्यति। तदेजति। तिस्रोऽनुष्टुभः। तत् आत्मतत्त्वमेजति सर्वजन्तुरूपेण स्थितं सत् कम्पते. क्रियावद्भवति तदेव च न एजति स्थावररूपावस्थं न चलति। तदेव दूरे आदित्यनक्षत्रादिरूपेण स्थितत्वात् तदु अन्तिके समीपे धरादिरूपत्वात् सर्वं खल्विदं ब्रह्मेति श्रुतेः। अस्य सर्वस्य प्राणिजातस्यान्तर्मध्ये तदेवास्ते विज्ञानघनरूपेण। अस्य सर्वस्य बहिः तदु तदेव जड़रूपत्वात् चेतनाचेतनरूपमनन्तं ब्रह्मेत्यर्थः एतदुपासितुरर्चिरादिमार्गेण गमनं नास्ति इहैव ब्रह्मप्राप्तिः न तस्य प्राणा उत्क्रामन्त्यत्रैव समवनीयन्ते अत्रैव सन् ब्रह्माप्येतीति श्रुतेः॥ ५॥

यस्तु सर्वाणि भूतान्यात्मन्नेवानुपश्यति।
सर्वभूतेषु चात्मानं ततो न विचिकित्सति॥६॥

अथोपासनप्रकारमाह। यस्तु यः पुनः मुमुक्षुः सर्वाणि भूतानि अव्यक्तादीनि स्थावरान्तानि चेतनानि आत्मन् सप्तम्या लुक् आत्मनि एवानुपश्यति मय्येव सर्वभूतानि स्थितानि न मद्व्यतिरिक्तानीति पश्यति आत्मव्यतिरिक्तानि न पश्यतीत्यर्थः। सर्वभूतेषु चात्मानमवस्थितमव्यतिरिक्तं पश्यति तेषां भूतानां स्वं आत्मानमात्मत्वेन पश्यतीत्यर्थः। अयमर्थः। अस्य कार्य्यकारणसङ्घातस्यात्मानं सर्वप्रत्ययसाक्षीभूतचेतयिता निर्गुणश्च तथा तेनैव स्वरूपेणाव्यक्तादीनां

स्थावरान्तानामहमेवात्मेति सर्वेषु चात्मानं निर्विशेषं पश्यति। ततस्तस्मात्सुदर्शनात् न विचिकित्सति न संशेते किद्रोगापनयने संशये चेति धातोः गुप्तिज्किद्भ्यः सन्निति [पा० ३, १, ५] स्वार्थे सन्प्रत्ययः आत्मनोऽन्यत्पश्यतः सर्वः सन्देहो भवत्यात्मानमेवात्यन्तं शुद्धं निरन्तरं पश्यतो न सन्देहावकाश इति भावः अत आत्मतत्त्वस्य विचारनिवृत्तिः॥ ६॥

यस्मिन् सर्वाणि भूतान्यात्मैवाभूद्विजानतः।
तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः॥७॥

इममेवार्थमन्यो मन्त्रो वदति। यस्मिन्नवस्थाविशेषे विजानतः आत्मैवेदम् सर्वं खल्विदं ब्रह्मेत्यादिवाक्यविचारेणावधृतपरमार्थस्य सतः सर्वाणि भूतानि आत्मैवाभूत् परमार्थदर्शनादात्मैव संवृत्तः तत्र तस्यामवस्थायां सत्यामेव रज्जुगगनोपममात्मैकत्वं पश्यतः जानतः को [illegible] शोकश्चाविद्याकार्ययोः शोकमोहयोरसम्भवात् सकारणस्य संसारस्यात्यन्तमुच्छेद इति भावः॥ ७॥

स पर्यगाच्छुक्रमकायमव्रणमस्नाविरꣳ शुद्धमपापविद्धम्। कविर्मनीषी परिभूः स्वयम्भूर्याथातथ्यतोऽर्थान् व्यदधाच्छाश्वतीभ्यः समाभ्यः॥ ८॥

एवम्भूतात्मज्ञस्य फलमाह। य एवमात्मानं पश्यति स ईदृग्ब्रह्म पर्यगात् परिगच्छति प्राप्नोतीत्यर्थः। कीदृगम्? शुक्रं शुक्लं शुद्धं विज्ञानानन्दस्वभावमचिन्त्यशक्ति। अकायम् न कायः शरीरं यस्य तत्। अकायत्वादेवाव्रणमक्षतम्।

इवेत्यर्थः। तत् उ तदेव अन्तिके समीपे विदुषामात्मत्वेन भासमानत्वान्न केवलं दूरेऽन्तिके च। अस्य सर्वस्य नामरूपक्रियात्मकजगतोऽन्तरभ्यन्तरे तदेव। अस्य सर्वस्य बाह्यतः बहिरपि तदु तदेव ब्रह्म नभोवद्व्यापकत्वात्॥ अस्य मन्त्रस्यार्थान्तरम् यथा पूर्वमन्त्रेण कारणरूपमात्मानमुद्दिश्य कार्य्यरूपमुद्दिश्यति। तदेजति। त्रिसोऽनुष्टुभः। तत् आत्मतत्त्वमेजति सर्वजन्तुरूपेण स्थितं सत् कम्पते क्रियावद्भवति तदेव च न एजति स्थावररूपावस्थं न चलति। तदेव दूरे आदित्यनक्षत्रादिरूपेण स्थितत्वात् तदु अन्तिके समीपे धरादिरूपत्वात् सर्वं खल्विदं ब्रह्मेति श्रुतेः। अस्य सर्वस्य प्राणिजातस्यान्तर्मध्ये तदेवास्ते विज्ञानघनरूपेण। अस्य सर्वस्य बहिः तदु तदेव जड़रूपत्वात् चेतनाचेतनरूपमनन्तं ब्रह्मेत्यर्थः एतदुपासितुरर्चिरादिमार्गेण गमनं नास्ति इहैव ब्रह्मप्राप्तिः न तस्य प्राणा उत्क्रामन्त्यत्रैव समवनीयन्ते अत्रैव सन् ब्रह्माप्येतीति श्रुतेः॥ ५॥

यस्तु सर्वाणि भूतान्यात्मन्नेवानुपश्यति।
सर्वभूतेषु चात्मानं ततो न विचिकित्सति॥६॥

अथोपासनप्रकारमाह। यस्तु यः पुनः मुमुक्षुः सर्वाणि भूतानि अव्यक्तादीनि स्थावरान्तानि चेतनानि आत्मन् सप्तम्या लुक् आत्मनि एवानुपश्यति मय्येव सर्वभूतानि स्थितानि न मद्व्यतिरिक्तानीति पश्यति आत्मव्यतिरिक्तानि न पश्यतीत्यर्थः। सर्वभूतेषु चात्मानमवस्थितमव्यतिरिक्तं पश्यति तेषां भूतानां स्वं आत्मानमात्मत्वेन पश्यतीत्यर्थः। अयमर्थः। अस्य कार्य्यकारणसङ्घातस्यात्माहं सर्वप्रत्ययसाक्षीभूतश्चेतयिता निर्गुणश्च तथा तेनैव स्वरूपेणाव्यक्तादीनां